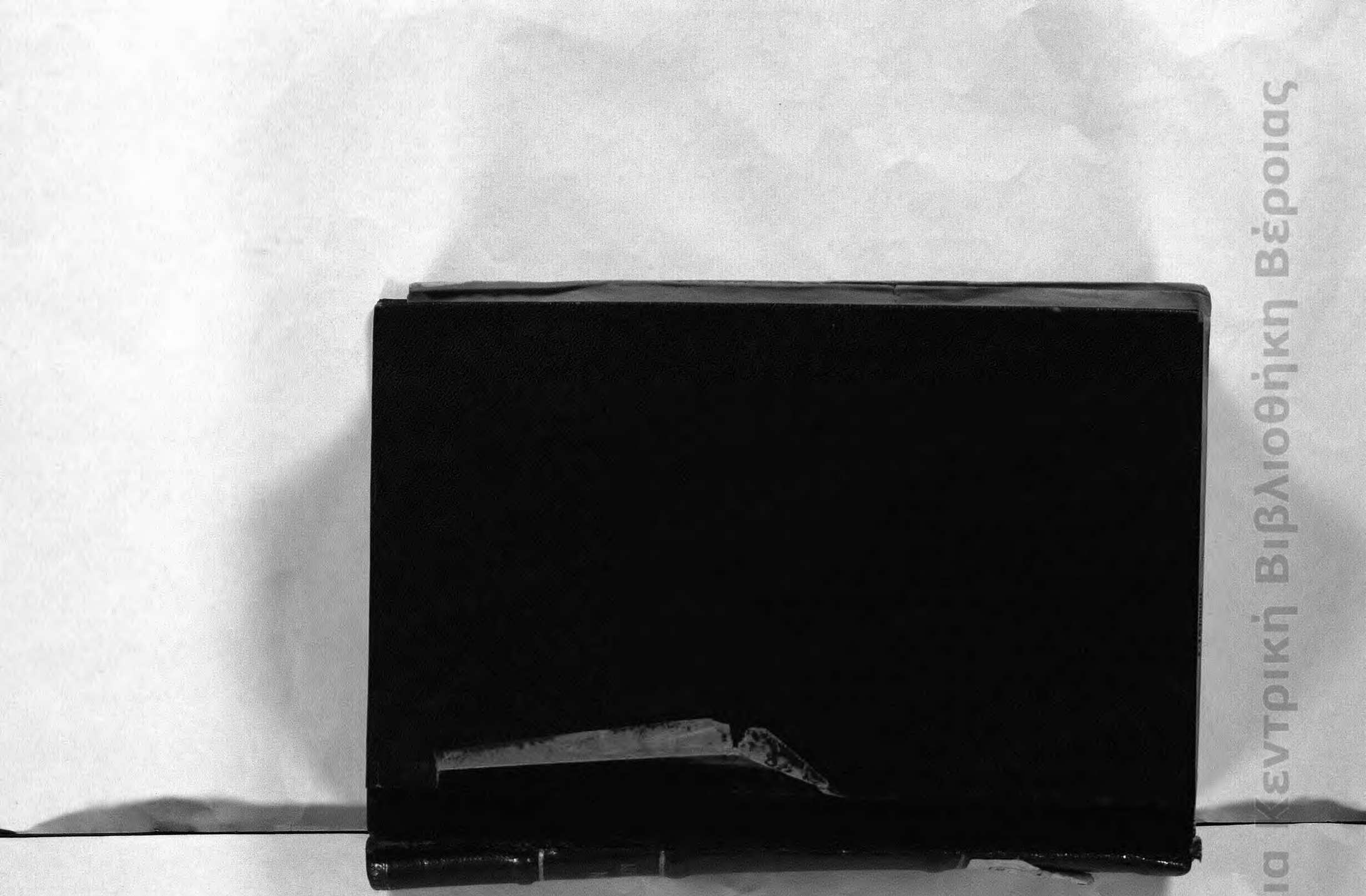

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ
Αριθ. εισ. 2511/1960
ΔΩΡΕΑ Εξ αγοράς
GRVER_00079

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

LEXICON LATINO-GRAECUM

ΛΕΞΙΚΟΝ
ΛΑΤΙΝΟΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

ΜΕΤΑ ΣΥΝΟΠΤΙΚΗΣ ΛΑΤΙΝΙΚΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΛΟΓΙΑΣ

ΥΠΟ

ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ Δ. ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΥ

Δ. Φ. ΚΑΙ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΩΝ ΛΑΤΙΝΙΚΩΝ ΕΝ ΤΩΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Β΄ ΓΥΜΝΑΣΙΩΙ

„Quod enim munus reipublicae offerre majus meliusque possumus, quam si docemus atque erudimus juventutem?" Cicero de divin. II, 2.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΛΩΜΑΣΙ Π. Δ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ
1889

Θρακ. Κεντρική 251
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΠΡΟΣΦΩΝΕΙΤΑΙ

ΤΩΙ ΚΥΡΙΩΙ

ΑΘΑΝΑΣΙΩΙ Α. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΩΙ

ΚΑΘΗΓΗΤΗΙ ΕΥΠΑΙΔΕΥΤΩΙ

ΚΑΙ

ΑΝΔΡΙ ΑΡΙΣΤΩΙ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εμπόλιον
ον 4 Καλογερικαν
ν νήσῳ Χίου

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Πρῶτος μετὰ τὴν πολιτικὴν ἡμῶν ἀνεξαρτησίαν συντάκτης καὶ ἐκδότης Λεξικοῦ Λατινοελληνικοῦ εἶνε, ὡς γνωστόν, ὁ ἀοίδιμος Ἐνρ. Οὐλερῖχος, Γερμανὸς μὲν αὐτὸς τὸ γένος ὤν, βιβλίον ὅμως ἡμῖν τοῖς Ἕλλησι χρήσιμον πρὸς σπουδὴν τῆς λατινικῆς γλώσσης δωρησάμενος. Ἀλλὰ τὸ ἄλλως πλείστου λόγου ἄξιον ἔργον τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου, ὅπερ ἀπαραποίητον μὲν περιεκτικώτερον δὲ ὁ μὲν ἡμέτερος περισπούδαστος καθηγητὴς κ. Σ. Α. Κουμανούδης τρὶς ἐξέδωκε, τὸ δὲ τέταρτον οἱ καθηγηταὶ κ. κ. Ι. Πρωτόδικος καὶ Μ. Βιαγκίνης ἐδημοσίευσαν, ὡς γενικώτερον σκοπὸν διῶκον, δὲν ἐνέχει ἁπάσας ἐκείνας τὰς ἀρετάς, αἵτινες ἠδύναντο νὰ καταστήσωσιν αὐτὸ ἔτι χρησιμώτερον εἰς τὴν μαθητιῶσαν νεολαίαν, ἅτε εἰς αὐτὸ εἰσφορηθεισῶν ἁπασῶν τῶν λέξεων τῶν τε δοκίμων καὶ ἀδοκίμων Λατίνων συγγραφέων, τῶν τε ἐπιγραφῶν καὶ τῶν πολυωνύμων γλωσσαρίων, ὅπερ οὐχὶ μικρὸν ἐκώλυσε τὸν συγγραφέα καὶ τοὺς ἐκδόντας αὐτό, ἕνεκα τοῦ καταληφθέντος ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν λέξεων τούτων χώρου, νὰ μὴ ἑρμηνεύσωσι πλατύτερον καὶ τελειότερον τὰς λέξεις τῶν συγγραφέων ἐκείνων, οἵτινες γενόμενοι κατὰ τὰς δύο κρατίστας περιόδους τῆς Λατινικῆς γλώσσης χρησιμεύουσι πρὸς διδασκαλίαν καὶ μελέτην τῶν σπουδαζόντων περὶ τὴν γλῶσσαν ταύτην. Ταῦτα δ' ἴσως πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχων καὶ ὁ μακαρίτης Κουπιτώρης ἠθέλησε νὰ καταστήσῃ τὸ Λεξικὸν ἐκεῖνο εὐχρηστότερον, ἀλλὰ μεθ' ὅλα τὰ ἐν τῷ προλόγῳ ὑπὸ τούτου κομπωδῶς λεγόμενα μετετύπωσε σχεδὸν ἀπαραποίητον αὐτὸ τοῦτο τοῦ Οὐλερίχου τὸ Λεξικόν, ἀφοῦ μόνον διέγραψε τὰς τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῶν γλωσσαρίων λέξεις, εἰ δέ που προσέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θηκέ τι ἴδιον περιέπεσεν εἰς ἁμαρτήματα καταφαίνοντα ὅτ πάνυ ὀλιγώρως ἥψατο τοῦ ἔργου· διότι τοῦτο βεβαίως, εἰ μή τι ἄλλο, μαρτυροῦσι τὰ ἐν τῷ Λεξικῷ ἐκείνῳ πλημμελῶς ἔχοντα, ὧν δεῖγμα ἔστωσαν τὰ ἐν μιᾷ μόνον στήλῃ, τῇ 2ᾳ τῆς 55 σελίδος, ἀβασανίστως γεγραμμένα, ὅτι *ὁ μὲν Ἀρίστιος (Aristius) ἦτο ἀδελφὸς τοῦ Ὁρατίου, ὁ δὲ Ἀθηναῖος ἀκαδημαϊκὸς φιλόσοφος Ἄριστος (Aristus) ἀδελφὸς τοῦ Κικέρωνος!*

Οὐδενὶ λοιπὸν μετὰ τὰ εἰρημένα ἴσως ἄπορον φανῇ ὅτι καὶ ἡμεῖς ἐπεχειρήσαμεν τῇ συντάξει καὶ ἐκδόσει Λατινοελληνικοῦ Λεξικοῦ. Ἠθελήσαμεν δῆλον ὅτι τοιοῦτον ἐκδίδοντες νὰ παράσχωμεν τῇ μαθητιώσῃ νεολαίᾳ *βιβλίον τελειότερον, ὅπερ νὰ καθοδηγῇ εὐγερέστερον καὶ τελεσφορώτερον εἰς τὴν ἑρμηνείαν τῶν κλασσικῶν συγγραφέων*, ἤτοι τῶν τοῦ χρυσοῦ καὶ ἀργυροῦ ἐπιλεγομένων αἰώνων*), περὶ οὓς στρέφεται ἡ διδασκαλία καὶ μελέτη αὐτῶν. Ἐπεχειρήσαμεν δὲ τῷ τοιούτῳ ἔργῳ προστησάμενοι ὁδηγὸν μὲν τὸ παρὰ πάντων ὁμολογούμενον κράτιστον εἰς τοῦτο Λατινογερμανικὸν Λεξικὸν τοῦ Dr. C. F. Ingerslev, βοηθοὺς δὲ παραλαβόντες τό τε μέγα Λατινογερμανικὸν Λεξικὸν τοῦ Karl Ernest Georges καὶ τὸ Λατινοελληνικὸν τοῦ ἀοιδίμου Οὐλερίχου, ᾧ ἑπόμενοι ἐποιησάμεθα χρῆσιν τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γλώσσης εἰς τὴν ἑρμηνείαν τῶν λατινικῶν λέξεων· διότι αὕτη εἶνε ἐπιτηδειοτάτη εἰς τοῦτο διά τε τὴν τῆς Λατινικῆς γλώσσης συγγένειαν**) καὶ τὴν τῆς γραμματικῆς συντάξεως ὁμοιότητα· παρενεβάλομεν ὅμως ἐνιαχοῦ ἐν παρενθέσει χάριν τῶν ἀπειροτέρων καὶ τὴν ἀντίστοιχον νέαν Ἑλληνικὴν λέξιν.

Συνῳδὰ λοιπὸν τῷ ἐπιδιωκομένῳ ὑφ' ἡμῶν σκοπῷ ἐσημειώθησαν ἐν τῷ Λεξικῷ τούτῳ πρὸ πάντων αἱ τῶν κλασσικῶν συγγραφέων λέξεις***), αἵτινες ἐπλουτίσθησαν διὰ πλείστων σημασιῶν, ὡς τοῦτο καταφαίνεται ἐκ τῆς παραβολῆς τῶν ἄρθρων τοῦ Λεξικοῦ τούτου πρὸς τὰ τοῦ Οὐλεριχείου, καὶ προσετέθησαν τὰ ἑξῆς, ὧν

*) Ἰδὲ τὴν παρακειμένην Λατινικὴν Γραμματολογίαν ἐν σελ. ζ–ιη. **) Ἰδὲ Γραμματολογίας εἰσαγωγήν. ***) Ἐκ τῶν μὴ κλασσικῶν ἐτέθησαν αἱ ἀρχαϊκαὶ καὶ μεταγενέστεραι αἱ τοῦ Σουητωνίου, Εὐτροπίου, Βοηθίου κτλ. ἐκ δὲ τῶν γλωσσαρίων ἐκεῖναι, ὧν ἡ γνῶσις χρησιμεύει πρὸς ἑρμηνείαν τινῶν λέξεων τῆς νεωτέρας ἡμῶν γλώσσης.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὰ πλεῖστα εἶνε χρησιμώτατα καὶ ὠφελιμώτατα τοῖς περὶ τὴν ἐκμάθησιν τῆς Λατινικῆς γλώσσης ἀσχολουμένοις: Σχεδὸν παντα-χοῦ ἐσημειώθησαν ἐν παρενθέσει αἱ συνώνυμοι καὶ ἀντίθετοι λέξεις, οἷον beatus, a, um (-ior, -issimus), εὐδαίμων, μακάριος, ὄλβιος (πρβλ. felix, fortunatus, ἀντίθ. miser). — Ἐτέθησαν ἐν παρενθέσει πρὸς εὐκολίαν τοῦ θεματογραφοῦντος μαθητοῦ τὰ εὔχρηστα παραθετικὰ τῶν ἐπιθέτων, μετοχῶν καὶ ἐπιρρημάτων, οἷον clarus, a, um (-ior, -issimus)· confertus, a, um (ior, -issimus), [μετχ. τοῦ confercio]· honorifice, ἐπίρ. (-centius, -centissime) κτλ. — Ἐσημειώθησαν οἱ ἀνώμαλοι παρακείμενοι. ὧν οὐ ῥᾳδίως ἀνευρίσκεται ὑπὸ τῶν ἀπειροτέρων ὁ ἐνεστώς, οἷον cecĭdi, πρκμ. τοῦ caedo, cecĭni, πρκμ. τοῦ cano, κτλ. — Ἐτέθησαν πλήρεις οἱ ἀρχικοὶ χρόνοι τῶν ῥημάτων, οἷον dīdo, didĭdi, didĭtum, γ'. — Αἱ συζυγίαι τῶν ῥημάτων ἐσημειώθησαν διὰ τῶν γραμμάτων α', β', γ', δ', οἱ δὲ τῆς πρώτης συζυγίας εἰς avi καὶ atum τύποι παρελείφθησαν, οἷον amo, α'. (=amo, ῥῆμα τῆς πρώτης συζυγίας), ἀλλὰ com-plĭco, cŭi (σπ. cavi), catum, α'. — Ἀντὶ τῆς ἀορίστου ἀντωνυμίας τῆς ἐν τῷ Οὐλεριχείῳ δεικνυούσης τὴν πτῶσιν πρὸς ἣν συντάσσεται ῥῆμά τι, ὡς π. χ. conjungo aliquem, (aliquid), cum aliquo (cum aliqua re), aliquem (aliquid) alicui, ἐτέθησαν κατάλληλα παραδείγματα δηλωτικὰ τῆς τοῦ ῥήματος συντάξεως, ἅτινα πρὸς εὐχερεστέραν κατάληψιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐτέθησαν, ὡς καὶ ὁ Ingerslev ποιεῖ τοῦτο, κατὰ τὴν συντακτικὴν αὐτῶν τάξιν, οἷον ἀντὶ τοῦ (Βεργιλ. Αἰν. 7,440) verique effeta senectus ἐσημειώθη senectus effeta veri, γῆρας ἀμβλὺ πρὸς τὸ ἀληθές, τ'. ἔ. γῆρας εὔπιστον. κτλ. — Πρὸς πρόχειρον συντακτικὸν βοήθημα ἐσημειώθη ἔνθα ἀνάγκη ἦν καὶ εἴ τις συντακτικὴ παρατήρησις ἐθεωρήθη ἀναγκαία. — Ἐτέθη ἡ τανῦν ὀρθοτέρα θεωρουμένη γραφὴ λέξεών τινων, οἷον condicio ἀντὶ conditio, contio ἀντὶ concio, nuntius ἀντὶ nuncius, infitias ἀντὶ inficias*). — Λέξεις τὴν αὐ-

*) Τοῦτο μὲν ποιεῖ καὶ ὁ Κουπιτώρης ἐν τῷ Λεξικῷ αὐτοῦ, τὰ ἄρθρα ὅμως ταῦτα δὲν συνέταξεν κατα τὴν νέαν ταύτην ὀρθογραφίαν, ἀλλὰ μετετύπωσεν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὴν μὲν γραφὴν ἔχουσαι, ἀλλὰ διάφορον σημασίαν καὶ ἴδια ἄρθρα ἀποτελοῦσαι ἐσημειώθησαν διὰ τοῦ ἐν ἀρχῇ προταξομένου 1. 2. 3. 4. — Αἱ ἐπιθετικὴν σημασίαν ἔχουσαι μετοχαὶ καὶ τὰ ἐκ τούτων οὐσιαστικὰ ἐτέθησαν κατὰ τὴν προσήκουσαν ἀλφαβητικὴν τάξιν καὶ οὐχὶ μετὰ τῶν ῥημάτων ὡς ἐν τῷ τοῦ Οὐλερίχου Λεξικῷ *). —Εἰς τὰς ἐν χρήσει μόνον παρά τινι συγγραφεῖ λέξεις ἐσημειώθη κατ' ἀποκοπὴν τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως ἀντὶ τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ.—Αἱ προθέσεις διετάχθησαν κατὰ τὴν κυρίαν καὶ μεταφορικὴν αὐτῶν σημασίαν· ὡσαύτως δὲ καὶ οἱ σύνδεσμοι καθ' ἣν σύνταξιν δέχονται μετὰ τῶν ἐγκλίσεων.—Αἱ τεχνικαὶ λέξεις ἐσημειώθησαν διὰ τοῦ ἐν παρενθέσει (*τεχν. ὅρ.* =τεχνικὸς ὅρος).—Αἱ μετ' Αὔγουστον λέξεις καὶ σημασίαι διεκρίθησαν διὰ τοῦ (μ. =μεταγενέστεραι), αἱ δὲ ἀρχαϊκαὶ δια τοῦ ἀρχ. ἢ ἀρχαϊκ. καὶ αἱ ποιητικαὶ διὰ τοῦ (π.)· οἷον famelicus (ἀρχ. καὶ μ.)· ὡσαύτως fermentum, i, οὐ. (ἀντὶ τοῦ fervimentum, ἐκ τοῦ ferveo) 1) (μ.) ζύμη· 2) (μ.) χαύνωσις, ἀραίωσις τῆς γῆς· 3) (π.) ζύθος· 4) μετφ. (π.) ἡ (ζέουσα) ὀργή. — Ἐν τοῖς κυρίοις ὀνόμασι δὲν ἐτέθη ὡς ἐν τῷ τοῦ Οὐλερίχου μόνον τὸ ἀντίστοιχον Ἑλληνικὸν ὄνομα, ἀλλὰ καὶ ἡ προσήκουσα τούτῳ ἑρμηνεία· οἷον Hyades, dum, θ. πλ. *Ὑάδες*, οἱ τὴν κεφαλὴν τοῦ Ταύρου (ἄστρου) σχηματίζοντες ἑπτὰ ἀστέρες, ὧν ἡ ἐμφάνεια (7-12 Μαρτίου) ὑετοὺς μηνύει· ἐντ. pluviae.— Οὐκ ὀλίγαι ἐτυμολογίαι προσετέθησαν πρὸς δήλωσιν τῆς τῶν δύο γλωσσῶν συγγενείας· οἷον vir (πρβλ. *ἥρ-ως*), ebrius (πρβλ. *βρύειν* = μεθύειν, Σ Κ. σελ. 61), pellis (πρβλ. *ἄ-πελος*), quisque (πρβλ. *κίσκε*, Σ Κ. σελ. 189), fodio (πρβλ. *βόθ-ρος*, *βοθ-ρόω*) κτλ. κτλ. — Ἀραιοῖς γράμμασιν ἐτυπώθησαν ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ αἱ ἑλληνικαὶ λέξεις αἱ δηλοῦσαι τὴν μετὰ τῆς Ἑλληνικῆς λέξεως ἐτυμολογικὴν συγγένειαν ἢ ταυτότητα. — Ἐν πλείστοις ἄρθροις παρενετέθησαν καὶ τὰ ἀντίστοιχα ἑλληνικὰ παραδείγματα, ἵνα οὕτω καταφανεστέρα γίνηται ἡ ἐπίδρασις τῆς

αὐτὰ ὡς ἔχουσι παρὰ τῷ Οὐλερίχῳ. *) Καὶ ὁ Κουπιτώρης ἀπέσπασε μὲν τὰς μετοχὰς ἀπὸ τῶν οἰκείων ῥημάτων, ἀλλὰ μετετύπωσεν ἁπλῶς αὐτὰς ἄνευ ἑτέρας τινὸς διασκευῆς. Ὅθεν οὐδ' ὅλως παράδοξον ἔσται ἐὰν ὁ μαθητὴς τὸ amnis abundans ἑρμηνεύσῃ διὰ τοῦ ποταμὸς πλούσιος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας· οἷον ἐν μὲν τῇ λέξει equus (=ἵππος) ἐσημειώθησαν: δ)-ligneus (Πλ.)=τὸ πλοῖον (πρβλ. τὸ Ὁμ. Ὀδ. δ. 708 *ἀλὸς ἵππος*)· ε) equi (ὡς τὸ παρ' Ὁμ. Ἰλ. γ. 565 *ἵπποι*)=τὸ ἅρμα, Βεργ. Αἰν. 9, 777· ἐν δὲ τῇ λέξει equito (=ἱππεύω) ἐσημειώθησαν: Eurus equitavit=ἐξώρμησεν, ἐνέπεσεν· πρβλ. τὸ τοῦ Εὐριπ. Φοιν. 221 *Ζεφύρου . . . ἱππεύσαντος*· ἐπ' ἴσης ἐν τῇ λέξει gens ἐσημειώθησαν: ϛ) gens (σπ.) χώρα (ὡς τὸ Ἑλλ. δῆμος, ἐν Ἰλ. Ε. 710), κτλ. κτλ.—Ἐν αἷς λέξεσι δυσκόλως ὁ μαθητὴς διακρίνει τὴν ἐκ τῆς ἐτυμολογίας σημασίαν ἐσημειώθη αὕτη ἐν παρενθέσει, οἷον erudio, ivi, καὶ ii, itum, δ'. (e, rudis, ὅθεν κυρ.=ἐξάγω ἐκ τῆς ἀγροικίας καὶ ἀπαιδευσίας, ἑπομ.) διδάσκω, παιδεύω· ὡσαύτως exemplum, i, οὐ. (ἀντὶ exempulum) ἐκ τοῦ eximo. τ'. ἔ. τὸ ἐκ πολλῶν τοῦ αὐτοῦ εἴδους ὡς δεῖγμα ἐξαιρούμενον) 1) παράδειγμα κτλ. - Τέλος δὲ πρὸς πρόχειρον μελέτην τῶν μαθητῶν καὶ μάλιστα τῶν φοιτητῶν τοῦ Πανεπιστημίου προσετέθη καὶ ἡ παρακειμένη *συνοπτικὴ Λατινικὴ Γραμματολογία*.

Ταῦτα μὲν λοιπὸν καὶ ἔτι πλείονα τούτων εἶνε τὰ πλεονεκτήματα τοῦ Λατινοελληνικοῦ τούτου Λεξικοῦ, ὅπερ οὕτω συνταχθὲν δύναται, νομίζομεν, εὐχερέστερον καὶ τελεσφορώτερον νὰ καθοδηγῇ τὸν μαθητὴν ἢ τὸ τοῦ ἀοιδίμου Οὐλερίχου, εἰς ὃ εἰσεφορήθησαν μέν, ὡς ἔφθημεν εἰπόντες, αἱ τῶν ἀδοκίμων συγγραφέων, αἱ τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῶν πολυωνύμων γλωσσαρίων λέξεις, παρελείφθησαν ὅμως οὐκ ὀλίγαι*) τῶν δοκίμων, αἱ δὲ ἐν αὐτῷ ὑπάρχουσαι λέξεις τῶν συγγραφέων ἐκείνων περὶ οὓς στρέφεται ἡ μελέτη

---

*) Ἄπορον ὄντως εἶνε πῶς τόσον μέγα πλῆθος λέξεων δοκίμων συγγραφέων παρέλιπον οἱ ἐκδόται τοῦ λεξικοῦ τοῦ Οὐλερίχου. Ἐκ τούτων δὲ σημειοῦμεν μόνον τὰς ἐκ τοῦ στοιχείου C ἐλλειπούσας· αὗται δ' εἰσιν αἱ ἑπόμεναι: Cadusii, Coelimontana (porta), Caelius, Calānus, Calliopēa, Calvisius, Calycadnus, Calymne, Cambyses, Camirus, Camulodūnum, Cangi, Carmentalia, Carmo, Carmonenses, Carneadēus καὶ Carneadius, carnuficina, carnufex ἀντὶ carnifex, carpatīna, Carsulanum, Carus i, ā, carventanus, Casina, Casinates. — Cebrenis, Celeiātes, Celemna, Celendĕris καὶ Celendris, Celetrum, Centaurēus, Centum Cellae, Cerambus, Cercetius, Cercina, Cethēgus. — Chabrias, Chalȳbes, Charmădas, Chasuarii, Chelidoniae insulae, Chionides. — Cinga, Cingetor x, Cingulum, Cingulanus, Cipus, circamoerium, Civilis. — Clastidium, Cranii, Cra-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ διδασκαλία τῆς σπουδαζούσης νεότητος συντομώτερον κα
ἀτελέστερον, ἐνιαχοῦ δέ, τολμῶ εἰπεῖν, καὶ ἡμαρτημένως ἡρμη
νεύθησαν. Ταῦτα δὲ γράφοντες δὲν ἀρνούμεθα ὅτι καὶ ἐν τῷ Λεξι
κῷ τούτῳ πολλῶν ἡ διερμήνευσις πλημμελὴς δειχθήσεται. Ἀλλ
τὸ ἀλάνθαστον ἐν παντὶ μὲν ἔργῳ, μάλιστα δὲ ἐν μακρῷ οἷον ἐ
Λεξικῷ, ἐν ᾧ πολλὰ καὶ ποικίλα ἐκτίθενται, δυσκατόρθωτόν ἐστι
διότι ὥσπερ ὁ μακρὰν ὁδὸν πορευόμενος σπεύδων εἰς τὸ τέρμα διέρ
χεται πολλὰ ἀπαρατηρήτως, οὕτω καὶ ὁ συντάκτης μακροῦ ἔργου
εἴτε σπεύδων εἴτε ὑπὸ κόρου κατεχόμενος εἴτε καὶ ἔστιν ὅτε νυ
στάζων παρέρχεται πολλὰ ἀβασανίστως καὶ ἀταλαιπωρήτως
Ἐπὶ δὲ ταῖς τυχὸν ἐκ τούτων ἁμαρτήμασι τοῦ Λεξικοῦ τούτο
ἐπιεικεῖς κριταὶ ἔστωσάν μοι οἱ περὶ ταῦτα ἐμπειρότεροι.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18 Ἰανουαρίου 1889

ΔΩΡ Ε. Δ. ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ

---

non, Cranonius, Crantor, crassipes, Craterus, creditum, Cremonenses
Cremonis jugum, Cretheïus, Crethides, crinale, Crithote, Critias, Crito
Critobûlus, Critolâus, crocinum, Cronium mare, Cruptorcis villa, cru
rifragius, Ctesius, Ctesiphon, cucullus, cybiosactes, Cyssus.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ
ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΟΛΟΓΙΑ

I.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Περὶ τῆς Λατινικῆς γλώσσης.

Ἡ τῶν Ῥωμαίων γλῶσσα, ἥτις ἐκ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ πατρίδος αὐτῆς Λατίνης Λατινικὴ γλῶσσα (linqua latina) καλεῖται, εἶνε ἡ ἀξιολογωτέρα τῶν λοιπῶν αὐτῆς ἀδελφῶν ἀρχαίων Ἰταλικῶν γλωσσῶν, ὅῆλ. τῆς τῶν Ὀμβρων, Οὐόλσκων, Σαβίνων καὶ τῆς τῶν Ἐτρούσκων ἔτι. Ἀνήκει δὲ ἡ Λατινικὴ γλῶσσα εἰς τὴν καλουμένην Ἀρίαν ἢ Ἰνδοευρωπαϊκὴν οἰκογένειαν τῶν γλωσσῶν, ἐξ ὧν ἡ κατ' ἐξοχὴν συγγενὴς καὶ ὡς εἰπεῖν ἀδελφὴ αὐτῆς εἶνε ἡ Ἑλληνική, μάλιστα δὲ ἡ Αἰολικὴ ταύτης διάλεκτος. Ἀλλ' ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἐκτὸς τῆς φυσικῆς ταύτης συγγενείας μεγάλως ἄλλως ἐπέδρασεν ἐπὶ τὴν διάπλασιν καὶ διαμόρφωσιν τῆς Λατινικῆς γλώσσης. Ἀπὸ τῆς ἕκτης ἤδη καὶ ἑβδόμης ἑκατονταετηρίδος ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης ἕνεκα τῆς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων γνώσεως τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας ἡ κατ' ἀρχὰς τραχεῖα Λατινικὴ γλῶσσα ἤρξατο κτωμένη λειότητα καὶ καθαρότητα, δύναμιν καὶ σαφήνειαν, ἅπερ διετήρησε μέχρι τοῦ τέλους τῆς βασιλείας τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ. Τοῦ οὕτω δὲ ἐξευλιπλασιασθέντος καθαροῦ Λατινισμοῦ, ἐν ᾧ συνέγραψαν οἱ ἐπισημότατοι Λατῖνοι συγγραφεῖς, τὸ κράτος ἐξετάθη ἐν μὲν τῇ ἀρχαιότητι ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ Ἡρακλέους μέχρι τοῦ Εὐφράτου, ἐν δὲ τῷ μέσῳ αἰῶνι ἐφ' ἅπαντα τὰ κράτη τῆς ἑσπερίας Εὐρώπης. Ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ 200 μ. Χ., τοῦ καθαροῦ τούτου Λατινισμοῦ καταπίπτοντος, ἤρξατο κατὰ μικρὸν ἐπικρατοῦσα ἡ κοινὴ γλῶσσα (linqua vulgaris, sermo plebejus), ἐξ ἧς ὕστερον, ἐπειδὴ αὕτη ἀνεμίγη μετὰ ξένων στοιχείων ἐκ τῶν ἰδιωμάτων τῶν διαφόρων βαρβάρων ἐθνῶν τῶν εἰς τὰς Ῥωμαϊκὰς χώρας εἰσβαλόντων, ἐσχηματίσθησαν αἱ λεγόμεναι Ῥωμανικαὶ γλῶσσαι, ἤτοι ἡ Ἰταλική, Γαλλική, Ἱσπανική, Πορτουγαλικὴ καὶ Ῥουμανικὴ γλῶσσα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

II.

ΔΙΑΙΡΕΣΙΣ ΤΗΣ ΛΑΤΙΝΙΚΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΛΟΓΙΑΣ

Ἡ Λατινικὴ γραμματολογία διαιρεῖται εἰς ἓξ περιόδους, τὰς ἑπομένας.

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ. Ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τοῦ πρώτου Λιβυκοῦ πολέμου (241 π. Χ.).

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ. Ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ πρώτου Λιβυκοῦ πολέμου μέχρι τῆς τοῦ Σύλλα δικτατωρίας (241 — 80 π. Χ).

ΤΡΙΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ. Ἀπὸ τῆς τοῦ Σύλλα δικτατωρίας μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Αὐγούστου (80 π. Χ. — 14 μ. Χ). Χρυσοῦς αἰών.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ. Ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Αὐγούστου μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Τραϊανοῦ (14 — 117 μ. Χ.). Ἀργυροῦς αἰών.

ΠΕΜΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ. Ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Τραϊανοῦ μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Σεπτιμίου Σεβήρου (117 — 211 μ. Χ.).

ΕΚΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ. Ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Σεπτιμίου Σεβήρου μέχρι τοῦ τέλους τῆς ἕκτης ἑκατονταετηρίδος (211 — 600 μ. Χ.).

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

Ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τοῦ τέλους τοῦ πρώτου Λιβυκοῦ πολέμου (241 π. Χ.).

Τὰ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἐν παλαιοτάτοις χρόνοις ἀναγραφόμενα ἀπέβλεπον πάντως τὴν θρησκείαν καὶ τὴν πολιτείαν· ἀλλ' ἡ γλῶσσα ἐν ᾗ ταῦτα ἐγράφοντο ἦτο ἀτελεστάτη, ἀφοῦ οὔτε ποίησις οὔτε πεζὸς λόγος ὑπῆρχε κατὰ τὴν ἀληθῆ τῶν λέξεων σημασίαν.

Α'. ΠΟΙΗΣΙΣ

Καὶ τὰ μὲν ἐν ποιητικῷ λόγῳ γραφόμενα ἦσαν οἱ κατὰ τὰς θρησκευτικὰς τελετὰς ᾀδόμενοι ὕμνοι (carmina· carmen = casmen ἐκ τοῦ cano), ὧν τὸ μέτρον ἦτο ὁ καλούμενος χρόνιος στίχος (versus saturninus).

– ◡ ◡ – ◡ ◡ – // – ◡ ◡ – ◡ ◡ –

Cornelius Lucĭ'us — Scipio Barbā'tus.

Κατὰ τὸ μέτρον δὲ τοῦτο ἐποιήθησαν· α) οἱ ὕμνοι τῶν Σαλίων (carmina Saliorum), ᾀδόμενοι ὑπὸ τῶν Σαλίων ἱερέων τοῦ Ἄρεως· β) ὕμνοι τῶν ἀδελφῶν Ἀρουάλεων (carmina fratrum Arvalium), ᾀδόμενοι ἐν τῇ ἑορτῇ τῆς Deae diae κατὰ μῆνα Μάϊον· γ) θρῆνοι ἢ ἰάλεμοι (neniae), ᾀδόμενοι ἐν κηδείαις· δ) αἱ ἐπιγραφαὶ τῶν Σκηπιώνων, εὑρεθεῖσαι ἐν ἔτει 1714 καὶ 1770 ἐπὶ τοῦ μνήματος τῶν Σκηπιώνων· ε) ἐπινίκιοι ὕμνοι, ᾀδόμενοι ἐν τοῖς θριάμβοις τῶν στρατηγῶν ὑπὸ τῶν αὐτοσχεδιαζόντων αὐτοὺς στρατιωτῶν κτλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Β'. ΠΕΖΟΣ ΛΟΓΟΣ

Τὰ δὲ ἐν πεζῷ λόγῳ γραφόμενα ἦσαν ἢ νόμοι ἢ ἀναγραφαὶ ἱστορικαί, ὧν ἡ ἀξία συνίστατο εἰς τὴν συλλογὴν τῆς ὕλης, μηδεμιᾶς προσοχῆς διδομένης περὶ τὴν λέξιν. Ἦσαν δὲ ταῦτα: α) βασιλικοὶ νόμοι (leges regiae), 510 π. Χ. ἤτοι νόμοι τῶν βασιλέων τῆς Ῥώμης· β) νόμοι τῶν δώδεκα πινάκων (leges duodecim tabularum), 450 π. Χ., οἱ κατ' Ἑλληνικοὺς νόμους συνταχθέντες· γ) χρονικὰ μέγιστα ἢ τῶν Ποντιφίκων (annales maximi ἢ Pontificum), ἐπικληθέντα οὕτω, διότι ἐγράφοντο ἐπιμελείᾳ τοῦ ἄκρου Ἀρχιερέως· δ) βίβλοι τῶν Ποντιφίκων (libri Pontificum), ἀποβλέποντες τὴν λατρείαν, τοὺς ἱερεῖς κτλ. ε) βίβλοι τῶν ἀρχόντων, (libri magistratuum), περιέχοντες τὰ καθήκοντα τῶν ἀρχόντων (magistratuum) κτλ.

Κατὰ τὴν πρώτην δὲ ταύτην περίοδον καὶ ἡ ῥητορικὴ ἦτο ἀφανής. Πρῶτος δὲ Ῥωμαῖος ἐκφωνήσας (276 π. Χ.) ἐν τῇ γερουσίᾳ λόγον ἦτο ὁ **Ἄππιος Κλαύδιος Καῖκος**. Ὁ κατὰ τῆς πρὸς τὸν Πύρρον ἀνταλλαγῆς τῶν αἰχμαλώτων λόγος τοῦ Ἀππίου ἐσῴζετο μέχρι τοῦ Σενέκα καὶ προθύμως ὑπὸ τῶν φιλαρχαίων ἀνεγινώσκετο (Κικ. Βρουτ. 16, 61).

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

Ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ πρώτου Λιβυκοῦ πολέμου μέχρι τῆς δικτατωρίας τοῦ Σύλλα (241 — 80 π. Χ.).

Χαρακτὴρ τῆς περιόδου ταύτης εἶνε ἡ πρώτη πλήρης ἀνάπτυξις τῆς Ῥωμαϊκῆς ποιήσεως καὶ λογογραφίας.

Α'. ΠΟΙΗΣΙΣ

α) δραματικὴ ποίησις.

Περὶ τὸ τέλος τοῦ πρώτου Λιβυκοῦ πολέμου ἤρξατο κυρίως παρὰ Ῥωμαίοις ἡ ποίησις καὶ ἡ λογογραφία, ἀφοῦ δῆλ. οἱ Ῥωμαῖοι ἦλθον εἰς ἐπιμιξίαν πρὸς τοὺς Ἕλληνας. Καὶ ἐκ τῶν εἰδῶν τῆς ποιήσεως ἐκαλλιεργήθη κατὰ πρῶτον τὸ δρᾶμα. Ἀλλὰ οἱ Ῥωμαῖοι, καίτοι παρέλαβον τὸ δρᾶμα παρὰ τῶν Ἑλλήνων, οὐδέποτε ὅμως τοῦτο εὗρε ζωηρὰν ἀποδοχὴν παρ' αὐτῶν, ἀρεσκομένων μᾶλλον εἰς τὰ ἐθνικὰ αὐτῶν θεάματα, δῆλ. τὰ ἱπποδρόμια καὶ τοὺς τῶν μονομάχων ἀγῶνας. Ὅθεν τὸ δρᾶμα παρ' αὐτοῖς δὲν ἀνεπτύχθη οὕτως, ὥστε νὰ παραγάγῃ ἔργα ἀμιλλώμενα πρὸς τὰ τῶν Ἑλλήνων. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν τῶν δραμάτων αἱ ὑποθέσεις ἦσαν Ἑλληνικαί, ἔπειτα ὅμως ἐλαμβάνοντο καὶ ὑποθέσεις Ῥωμαϊκαί. Ὅθεν ἐνῷ τὸ Ἑλληνικὴν τὴν ὑπόθεσιν ἔχον δρᾶμα (fabula Craeca) ὠνομάζετο tragoedia et comoedia, τραγῳδία καὶ κωμῳδία, ὕστερον ἡ μὲν τραγῳδία, ὅτε ἐν αὐτῇ ἐδραματίζοντο Ῥωμαῖοι ἄνδρες ἐπίσημοι (praetexti), ὠνομάσθη fabula praetexta, ἡ δὲ κωμῳδία, ὅτε ἐν αὐτῇ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐδραματίζοντο· ἄνδρες Ῥωμαῖοι ἄσημοι (togati), ὠνομάσθη fabula togata· ὅτε δὲ ἐδραματίζοντο Ἕλληνες ἄνδρες (palliati), ἐκαλεῖτο fabula palliata. Τὰ δὲ Ἀτελλανὰ δράματα (fabulae Atellanae) ἦσαν εἶδός τι σατυρικοῦ δράματος ἀτελὲς καὶ αὐτοσχέδιον καὶ ἐν τῇ τοῦ λαοῦ γλώσσῃ ποιούμενον· ὠνομάσθησαν δὲ οὕτω ἐκ τῆς ἐν Καμπανίᾳ πόλεως Ἀτέλλης.

Ἐπισημότατοι δὲ δραματικοὶ ποιηταὶ τῆς πρώτης περιόδου ἐγένοντο οἱ ἑπόμενοι.

1) Τραγῳδία.

1. Λίβιος Ἀνδρόνικος (L. Andronicus) ἐκ Τάραντος, ἀκμάσας περὶ τὰ 240 π. Χ. Οὗτος εἰς νεαρὰν ἡλικίαν ἦλθεν εἰς Ῥώμην δοῦλος Λιβίου τινὸς Καλλινάτορος, ἀλλ' ἀπελευθερωθεὶς ἔζη διδάσκων τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν· διὸ χάριν τῶν μαθητῶν αὐτοῦ μετέφρασε Λατινιστὶ τὴν Ὁμήρου Ὀδύσσειαν. Ὁ Ἀνδρόνικος οὗτος πρῶτος ἐν ἔτει 240 π. Χ. ἐδίδαξεν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τεχνικὸν Λατινικὸν δρᾶμα καθ' Ἑλληνικὸν παράδειγμα. Ἐκ τῶν δραμάτων αὐτοῦ περιεσώθησαν εἰς ἡμᾶς μόνον αἱ ἐπιγραφαὶ 9 τραγῳδιῶν καὶ 3 κωμῳδιῶν· ἔτι δὲ καὶ στίχοι τινὲς τῆς Ὀδυσσείας.

2. Γναῖος Ναίβιος (Gn. Naevius) ἐκ Καμπανίας, ἀκμάσας περὶ τὸ 230 καὶ ἀποθανὼν περὶ τὸ 204 π.Χ. Οὗτος πρῶτος ἐποιήσατο χρῆσιν ἐν τῷ δράματι καὶ Λατινικῆς ὑποθέσεως, κατ' ἐξοχὴν ὅμως ηὐδοκίμει ἐν τῇ κωμῳδίᾳ. Τῶν δραμάτων τούτου σώζονται 30 ἐπιγραφαὶ καὶ λείψανά τινα ἐκ τοῦ ἐπικοῦ αὐτοῦ ποιήματος πρώτου Λιβυκοῦ πολέμου.

3. Κόϊντος Ἔννιος, ἰδὲ σελ. έ.

4. Μάρκος Πακούβιος (M. Pacuvius) ἐκ Βρεντησίου, γεννηθεὶς περὶ τὸ 220 καὶ ἀποθανὼν περὶ τὸ 132 π. Χ. ἐποίησεν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν ἀναμφιβόλως τοῦ θείου αὐτοῦ Ἐννίου πλείστας τραγῳδίας κατὰ μίμησιν τοῦ Σοφοκλέους, ὧν ἀξιολογώτεραι ἦσαν ἡ Antiopa καὶ Dulorestes.

Λούκιος Ἄττιος (L. Attius) ἐκ Πισαύρου τῆς Ὀμβρικῆς, γεννηθεὶς περὶ τὸ 170 καὶ ἀποθανὼν περὶ τὸ 84 π. Χ., ἐποίησε τραγῳδίας, ὧν τὰς ὑποθέσεις ἔλαβεν ἐκ τοῦ Τρωϊκοῦ κύκλου ἢ ἐκ τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἱστορίας· συνέγραψε δὲ καὶ περὶ δραματικῆς τέχνης.

2) Κωμῳδία.

1. Λίβιος Ἀνδρόνικος, ἰδὲ ἀνωτέρω.

2. Ναίβιος, ἰδὲ ἀνωτέρω.

3. Τίτος Μάκκιος Πλαῦτος (T. Maccius Plautus) ἐκ Σαρσίνης τῆς Ὀμβρικῆς, γεννηθεὶς περὶ τὸ 254 καὶ ἀποθανὼν περὶ τὸ 184 π.Χ. Ὁ ἐπίσημος οὗτος Ῥωμαῖος κωμῳδοποιὸς ἦτο πενέστατος, ἐλθὼν δὲ εἰς Ῥώμην ἔζη ἔν τινι μυλῶνι· ἐν τοιαύτῃ δὲ θέσει ὢν ἤρξατο περὶ τὸ 30 ἔτος τῆς ἡλικίας του (224 π. Χ.) ποιῶν κωμῳδίας, ὧν τρεῖς ἐποίησεν ἐν τῷ μυλῶνι. Ὁ Πλαῦτος ἐμιμήθη τοὺς κωμικοὺς τῆς νέας Ἀττικῆς κωμῳδίας Μένανδρον, Φιλήμονα καὶ Δίφιλον. Ἐκ δὲ τῶν 130 κωμῳδιῶν τῶν ἀποδιδομένων αὐτῷ ὁ Οὐάρρων 21 θεωρεῖ γνησίας· αὗται δὲ πλὴν μιᾶς περιεσώθησαν εἰς ἡμᾶς. Τῶν κωμῳδιῶν τοῦ Πλαύ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

του ἀξιολογώτεραι εἶνε: Amphitruo. Asinaria, Captivi, Miles gloriosus, Pseudolus. Trinummus κτλ.

4. **Ἔννιος**, ἰδὲ κατωτέρω.

5. **Καικίλιος Στάτιος** (**Caecilius Statius**), ἀκμάσας περὶ τὸ 190 καὶ ἀποθανὼν τῷ 168ῳ π. Χ., ἀπελεύθερος καὶ εἷς τῶν ἀξίων λόγου κωμικῶν ποιητῶν· εἶνε δὲ μιμητὴς τοῦ Μενάνδρου, ποιήσας περὶ τὰς 40 ἀπολεσθείσας κωμῳδίας.

6. **Πόπλιος Τερέντιος** (**P. Terentius**) ἐκ Καρχηδόνος (ἐντεῦθεν καὶ ἡ ἐπίκλησις Afer ὁ Λίβυς), γεννηθεὶς τῷ 185 καὶ ἀποθανὼν τῷ 159 π. Χ. Εἰς Ῥώμην δὲ ἦλθεν ὡς δοῦλος τοῦ συγκλητικοῦ Τερεντίου Λουκανοῦ. Ὁ Τερέντιος εἶνε ὡς καὶ ὁ Πλαῦτος ὁ ἐπισημότατος πάντων τῶν Ῥωμαίων κωμῳδοποιῶν· ἐποίησε δὲ μιμούμενος τὸν Μένανδρον 6 κωμῳδίας, διακρινομένας διὰ τὴν ὀρθότητα καὶ κομψότητα τῆς γλώσσης· αὗται δὲ εἶνε: Andria, Eunuchus, Heauton timorumenus, Phormio, Hecyra, Adelphi.

7. **Τουρπίλιος** (**Turpilius**), σύγχρονος τοῦ Τερεντίου, ἀποθανὼν προβεβηκώς τὴν ἡλικίαν ἐν ἔτει 103 π. Χ. Ἐκ τῶν λειψάνων τῶν κωμῳδιῶν αὐτοῦ φαίνεται ὅτι ἐμιμήθη τὸν Μένανδρον.

8. **Τιτίνιος** (**Titinius**), πληβεῖος καὶ ἀγνώστου πατρίδος· οὗτος πρῶτος ἐποίησε κωμῳδίας Λατινικὴν τὴν ὑπόθεσιν ἐχούσας, ἰδὲ σελ. γ'.

9. **Λούκιος Ἀφράνιος** (**L. Afranius**), ἀγνώστου πατρίδος, ἀκμάσας περὶ τὸ 94 π.Χ. ἦτο ἀξιολογώτατος ποιητὴς Ῥωμαϊκῶν κωμῳδιῶν (ἰδὲ σελ. γ'.), ὧν πολλὰ λείψανα (425 στίχοι) περιεσώθησαν εἰς ἡμᾶς.

Οἱ δὲ Ἀτελλανὰ δράματα (ἰδὲ σελ. δ'.) ποιήσαντες εἶνε:

1. **Λούκιος Πομπώνιος** (**L. Pomponius**) ἐκ Βονωνίας, ἀκμάσας περὶ τὸ 90 π. Χ., ὁ ἐπισημότατος ποιητὴς Ἀτελλανῶν δραμάτων, ἐξ ὧν περὶ τὰ 60 ἐποίησεν.

2. **Νόβιος** (**Novius**), σύγχρονος τοῦ Πομπωνίου, ὁ Atellanarum probatissimus scriptor. Τῶν σατυρικῶν αὐτοῦ δραμάτων λείψανά τινα περιεσώθησαν εἰς ἡμᾶς.

β) Ἐπικὴ ποίησις.

Τὰ ᾄσματα πρὸς ἐξύμνησιν τῶν ἡρώων καὶ ἡρωϊκῶν πράξεων παρελθόντων χρόνων δὲν συνέτειναν ὡς παρ' Ἕλλησιν εἰς ποίησιν ἐπῶν, οἷα τὰ Ὁμήρου. Ὅθεν τὸ ἔπος τῆς περιόδου ταύτης περιεστρέφετο εἰς ἀρχαῖα ἱστορικὰ γεγονότα. Ἐπικοὶ δὲ ποιηταὶ τῆς περιόδου ταύτης ἐγένοντο οἵδε:

1. **Γναῖος Ναίβιος**, ἰδὲ ἀνωτέρω σελ. δ'.

2. **Κόϊντος Ἔννιος** (**Q. Ennius**) ἐκ Ῥωδιῶν τῆς Καλαβρίας, γεννηθεὶς τῷ 239 καὶ ἀποθανὼν τῷ 169 π. Χ. εἰς ἡλικίαν 70 ἐτῶν. Οὗτος ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὡς ὁ πρῶτος ἐθνικὸς ποιητὴς αὐτῶν, μάλιστα δὲ ἕνεκα τοῦ ποιήματος αὐτοῦ τῶν Χρονικῶν (Annales), περιλαμβανόντων εἰς 18 βιβλία τὴν ἱστορίαν τῆς Ῥώμης ἀπὸ τῆς ἁλώσεως τοῦ Αἰνείου εἰς τὴν Ἰταλίαν μέχρι τῶν χρόνων τοῦ ποιητοῦ. Πρῶτος δὲ οὗτος ἐν τῷ ἔπει ἐποιήσατο χρῆσιν τοῦ ἑξαμέτρου. Μιμούμενος δὲ τὸν Εὐριπίδην ἐποίησεν ἔτι ὁ Ἔννιος καὶ τραγῳδίας (Medea, Hecuba, Iphigenia κτλ.), ἔτι δὲ καὶ κωμῳδίας καὶ σατύρας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γ) Σάτυρα.

Ἡ Σάτυρα εἶνε οἰκεῖον τοῖς Ῥωμαίοις εἶδος ποιήσεως, ἥτις κατὰ τὴν ὀνομασίαν αὐτῆς Satura (ἰδὲ Λεξικόν) κατ' ἀρχὰς ἐδήλου ποίημα ἔχον σύμμικτον ὑπόθεσιν. Καὶ κατὰ μὲν τοὺς παλαιοτέρους χρόνους ἡ σάτυρα φαίνεται οὖσα ἐπιχωρεόντι δραματικὸν αὐτοσχέδιον εὔθυμον ποίημα, ὅπερ πρὸς αὐλὸν μετὰ χειρονομιῶν καὶ ὀρχήσεως ὑπεκρίνοντο (Λίϐ. 7, 2, 7). Πρῶτος δὲ ὁ Ἔννιος ἔδωκε τῷ ποιήματι τούτῳ τεχνικὴν μορφήν, ἀφαιρέσας τὸν δραματικὸν αὐτοῦ χαρακτῆρα. Ἀλλὰ τὴν τελειοτέραν αὐτῆς διαμόρφωσιν ἔλαϐεν ἡ σάτυρα ὑπὸ τοῦ Γ. Λουκιλίου.

Σατυρικοὶ δὲ ποιηταὶ τῆς περιόδου ταύτης εἶνε:

1. Κόϊντος Ἔννιος, ἰδὲ ἀνωτέρω ἐν σελ. ε'.

2. Γάϊος Λουκίλιος (G. Lucilius) ἐκ τῆς ἐν Καμπανίᾳ Σουέσσης, γεννηθεὶς περὶ τὸ 148 καὶ ἀποθανὼν τῷ 103 π. Χ. Ὁ Λουκίλιος κατήγετο ἐξ ἱπποτικῆς οἰκογενείας, ἐν ἔτει δὲ 134 π. Χ. εἰς ἡλικίαν 14 ἐτῶν ἀπετέλει μέρος τῆς ἀκολουθίας τοῦ νεωτέρου Ἀφρικανοῦ εἰς τὸν Νουμαδικὸν πόλεμον. Αἱ saturae τοῦ Λουκιλίου, ἐν ἑξαμέτροις τὸ πλεῖστον γραφθεῖσαι, καθήπτοντο ὀνομαστὶ διὰ γλώσσης πολλοὺς τοὺς Ἑλληνισμοὺς ἐχούσης ἐπιφανῶν καὶ πάσης τάξεως συγχρόνων ἀνδρῶν. Ὅθεν ἀπὸ τούτου ἡ satura ἤρξατο δηλοῦσα τὰ σκωπτικὰ εἴτε σατυρικὰ ποιήματα.

Β'. ΠΕΖΟΣ ΛΟΓΟΣ

α) Ἱστορία

Ἡ ἱστορία τῆς περιόδου ταύτης εἶνε κυρίως εἰπεῖν χρονογραφία· τῶν δὲ ἱστορικῶν τῆς περιόδου τούτης ἐπισημότατοί εἰσιν.

1. Μάρκος Πόρκιος Κάτων (M. Porcius Cato), γεννηθεὶς ἐν Τούσκλῳ τῷ 234 καὶ ἀποθανὼν τῷ 149 π. Χ. ὁ Κάτων ἦτο ἐπίσημος πολιτικὸς καὶ στρατιωτικὸς ἀνήρ, πάνυ τιμώμενος ὡς χρηστὸς καὶ φιλοδίκαιος· διὸ καὶ τιμητὴς (censor) γενόμενος (184 π. Χ.) τοσοῦτον αὐστηρὸς ἐδείχθη ἐν τῇ ἐνασκήσει τοῦ ἀξιώματός του, ὥστε καὶ ὁ **Κηνσωρῖνος** ἐκλήθη. Τὸ ἱστορικὸν ἔργον τοῦ Κάτωνος, origines (τὰ ἀρχαῖα) ἐπιγραφόμενον ἐν ἑπτὰ βιϐλίοις, περιελαμϐάνει τὴν ἱστορίαν τῆς Ῥώμης ἀπὸ τῆς θεμελιώσεως αὐτῆς μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ συγγραφέως, καὶ (ἐν τῷ 2 καὶ 3 βιϐλίῳ) τὴν ἱστορίαν τῆς ἀρχῆς τῶν Ἰταλικῶν πόλεων. — Ἐκ δὲ τῶν ῥητορικῶν αὐτοῦ λόγων (διότι οὗτος ἦν ὁ πρῶτος Ῥωμαῖος ὁ γράψας καὶ δημοσιεύσας ῥητορικοὺς λόγους) ὁ Κικέρων ἐγίνωσκεν 150. Πλὴν δὲ τούτων ἔγραψεν ὁ Κάτων de re rustica περὶ γεωργίας, ὅπερ περισῴθη μέχρις ἡμῶν. Ἔτι δὲ συνέταξε παιδαγωγικά, ἰατρικὰ καὶ στρατιωτικὰ συγγράμματα (πρὸς διδασκαλίαν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ)καὶ ἄλλα τινά.

2. Λούκιος Καλπούρνιος Πίσων (L. Calpurnius Piso Frugi). Οὗτος ἐγένετο ὕπατος ἐν ἔτει 133 π. Χ., ἀντίπαλος τῶν Γράκχων καὶ ὁ ἐπισημότατος τῶν ἀρχαιοτάτων Ῥωμαίων χρονογράφων. Τὰ χρονικὰ (annales) τοῦ Καλπουρνίου ἤρχοντο ἀπὸ Αἰνείου καὶ ἐξικνοῦντο μέχρι τοῦ 146 π. Χ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

3. **Γάϊος Φάννιος (G. Fannius)**, ἀκμάσας περὶ τὸ 130 π. Χ., εἶνε συγγραφεὺς χρονικῶν.

4. **Καίλιος Ἀντίπατρος (C. Antipater)**, σύγχρονος τῶν ἀνωτέρω καὶ συγγραφεὺς τοῦ δευτέρου Λιβυκοῦ πολέμου.

5. **Σεμπρώνιος Ἀπελλίων (S. Apellio)**, ἀκμάσας περὶ τὸ 120 π.Χ., εἶνε συγγραφεὺς συγχρόνου ἱστορίας.

6. **Ἰούνιος Γρακχανός (J. Gracchanus)**, σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Γ. Γράκχου (ὁπόθεν καὶ ἡ ἐπίκλησις), συνέγραψε de potestatibus.

β) Ῥητορική

Ἡ ῥητορικὴ πρωΐμως ἐκαλλιεργήθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων διά τε τὴν φύσιν τῆς Ῥωμαϊκῆς πολιτείας καὶ τὸ ἦθος τῶν Ῥωμαίων. Ἐπίσημοι δὲ ῥήτορες κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ἐγένοντο οἵδε :

1. **Μάρκος Πόρκιος Κάτων**, ἰδὲ ἀνωτ σελ. 6.

2. **Πόπλιος Κορνήλιος Σκηπίων Ἀφρικανὸς ὁ νεώτερος (Publ. Corn. Scipio Africanus minor)**, γεννηθεὶς περὶ τὸ ἔτος 184 καὶ ἀποθανὼν περὶ τὸ ἔτος 129 π. Χ., φίλος τοῦ ἱστοριογράφου Πολυβίου καὶ ῥήτωρ ἔξοχος. Ἐκ τῶν λόγων αὐτοῦ λείψανά τινα περιεσώθησαν εἰς ἡμᾶς.

3. **Τιβέριος Σεμπρώνιος Γράκχος, (Tib. Sempr. Gracchus)**, γεννηθεὶς τῷ 163 καὶ ἀποθ. τῷ 133 π. Χ., ὁ κατὰ Κικέρωνα (Brut: 27, 103) summus orator.

4. **Γάϊος Σεμπρώνιος Γράκχος (G. Sempr. Gracchus)**, γεννηθεὶς τῷ 154 καὶ ἀποθανὼν τῷ 121 π. Χ., εἶνε ῥήτωρ ἀνώτερος τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Τιβερίου.

5. **Μάρκος Αἰμίλιος Σκαῦρος, (M. Aemilius Scaurus)**, γεννηθεὶς τῷ 163 π. Χ. ἐν ἔτει δὲ 115 ὕπατος γενόμενος, καὶ ἐν ἔτει 107 — 109, τιμητής, εἶνε ὁ ἐπιφανέστατος τῆς περιόδου ταύτης ῥήτωρ.

Συγγραφεὺς δὲ ῥητορικῆς ἐν τῇ περιόδῳ ταύτῃ ἦτο ὁ Κορνήφικιος, ἀκμάσας περὶ τὸ 90 π. Χ. Τούτῳ δὲ ἀποδίδοται ἡ εἰς 4 βιβλία Rhetorica ad C. Herennium.

ΤΡΙΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

Ἀπὸ τῆς δικτατωρίας τοῦ Σύλλα μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Αὐγούστου (80 π. Χ. — 14. μ. Χ.).

Χαρακτὴρ τῆς τρίτης περιόδου εἶνε ἡ ὑψίστη ἀκμὴ τῆς τε ποιήσεως καὶ λογογραφίας. Ὅθεν καὶ ἡ περίοδος αὕτη **Χρυσοῦς αἰὼν** ἐπικαλεῖται.

Ὑποδιαιρεῖται δὲ ἡ περίοδος αὕτη εἰς **ἀρχαιοτέραν ἤτοι εἰς τὸν κατὰ Κικέρωνα αἰῶνα καὶ εἰς νεωτέραν ἤτοι εἰς τὸν κατ' Αὔγουστον αἰῶνα.**

Ι. Ο ΚΑΤΑ ΚΙΚΕΡΩΝΑ ΑΙΩΝ (80 — 30 π. Χ.).

Ὁ ταραχώδης οὗτος αἰὼν ὀλίγους μὲν ποιητὰς παρέσχετο, ἱστορικοὺς δὲ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πλείονας, πλείστους δὲ ῥήτορας· διότι κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ἀνεπτύχθη καὶ ἔφθασεν εἰς τὸν κολοφῶνα αὐτῆς ἡ ῥητορική.

Α. ΠΟΙΗΣΙΣ

α) Ἐπικὴ ποίησις.

Ἐπικοὶ ποιηταὶ τῆς περιόδου ταύτης ἐγένοντο οἵδε·

1. Μάρκος Τερέντιος Οὐάρρων Ἀτακινός (**M. Terentius Varro Atacinus**), καταγόμενος ἐξ Ἄτακος τῆς ἐν τῇ Ναρβωνίτιδι Γαλλίᾳ, καὶ ἀκμάσας περὶ τὸ 50 π. Χ. Οὗτος ἐποίησε bellum Sequanicum, καὶ μετέφρασε τὰ Ἀργοναυτικὰ Ἀπολλωνίου τοῦ Ῥοδίου· ἔτι δὲ ἐποίησε σατύρας καὶ ἐλεγείας.

Γάϊος Ἕλβιος Κίννας, (**G. Helvius Cinna**), ἀκμάσας περὶ τὸ 50 π. Χ., σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Κατούλλου, ποιήσας μυθολογικὸν ἔπος ἐπιγραφόμενον Smyrna.

3. Τίτος Λουκρήτιος Κάρος (**T. Lucr. Carus**), διδακτικὸς ποιητής, γεννηθεὶς τῷ 98 καὶ ἀποθανὼν τῷ 55 π. Χ. Οὗτος ἐποίησεν εἰς 6 βιβλ. διδακτικὸν ἔπος ἐπιγραφόμενον de rerum natura, ἐν ᾧ ὑπὸ ὄψει ἔχων τὸν Ἐμπεδοκλέα ἀνέπτυσσε καὶ ὑπερήσπιζε τὴν Ἐπικούρειον φιλοσοφίαν.

β) Λυρικὴ ποίησις.

1. Γάϊος Οὐαλέριος Κάτουλλος (**G. Valerius Catullus**) ἐξ Οὐήρωνος (Verona), γεννηθεὶς τῷ 87 καὶ ἀποθανὼν τῷ 54 π. Χ., εἰς ἡλικίαν 33 ἐτῶν. Οὗτος ἀριστος ὢν λυρικὸς ποιητὴς ἔζη ἐν Ῥώμῃ ἐκ τῆς ποιήσεως, φίλος γενόμενος τῶν ἐπιφανεστάτων αὐτοῦ συγχρόνων, μάλιστα δὲ τοῦ ῥήτορος Ὀρτησίου καὶ τοῦ ἱστορικοῦ Νέπωτος. Τὰ τούτου carmina περιλαμβάνουσιν 116 μείζονα καὶ μικρότερα ποιήματα καὶ ἐπιγράμματα.

2. Βαλέριος Κάτων, (**V. Cato**), ἀκμάσας περὶ τὸ 70 π. Χ. εἶνε ποιητὴς ὑβριστικοῦ ᾄσματος, ἐπιγραφ. dirae ἐν 163 ἑξαμέτροις καὶ ἐρωτικοῦ ᾄσματος, ἐπιγραφομένου Lydia ἐν ἑξαμέτροις.

3. Λαίβιος, (**Laevius**), σύγχρονος πρεσβύτερος τοῦ Κικέρωνος, γράψας ἐρωτικὸν ποίημα Erotopaegnia (Ἐρωτοπαίγνια) ἐπιγραφόμενον.

γ) Δραματικὴ ποίησις.

1. Δέκιμος Λαβέριος (**D. Laberius**) ἐκ Ῥώμης, γεννηθεὶς περὶ τὸ 106 καὶ ἀποθανὼν τῷ 43 π. Χ., εἶνε ὁ μέγιστος τῶν Ῥωμαίων μιμογράφων· ἐποίησε δὲ μίμους τ. ἔ. τοῦ λαοῦ δράματα, γέμοντας εὐτρεπελίας καὶ δηκτικότητος καὶ οὐδενός, οὐδ' αὐτοῦ τοῦ Καίσαρος, φειδομένους.

2. Πόπλιος Σῦρος (**Publ. Syrus**) ἐξ Ἀντιοχείας, ἀκμάσας περὶ τὰ 50 π. Χ. σύγχρονος τοῦ Κικέρωνος καὶ Καίσαρος· τούτου οἱ μῖμοι ἔγεμον γνωμῶν. Ἡ δὲ συλλογὴ τῶν γνωμῶν αὐτοῦ (Syri Sententiae), ὕστερον κατ' Ἀλφαβητικὴν τάξιν κατετάχθησαν πρὸς διδασκαλίαν τῶν νέων.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Β'. ΠΕΖΟΣ ΛΟΓΟΣ.

Οἱ δὲ ἐν πεζῷ λόγῳ κατὰ τὴν περίοδον ταύτην γράψαντες εἶνε.

α) Ἱστορία καὶ ἀρχαιολογία.

Μάρκος Τερέντιος Οὐάρρων Ῥεατῖνος (M. Terentius Varro Reatinus) ἐκ Ῥεάτου, πόλεως τῆς Σαβίνης, γεννηθεὶς τῷ 116 καὶ ἀποθανὼν τῷ 26 π. Χ. εἰς ἡλικίαν 90 ἐτῶν. Ἦν δὲ ὁ Οὐάρρων vir Romanorum eruditissimus (Κοϊντ. 10, 1, 95), καθ' ὅλον τὸν βίον αὐτοῦ ἀσχολούμενος περὶ τὰς ἐπιστήμας. Τὰ πολυάριθμα τοῦ πολυγράφου τούτου συγγράμματα (πλείονα τῶν 70) περιελάμβανον γλῶσσαν, φιλολογίαν, γεωγραφίαν, ἱστορίαν, ἀρχαιολογίαν, θρησκευτικὸν καὶ πολιτικὸν δίκαιον, στρατιωτικά, γεωργίαν, ἐγκυκλοπαιδείαν τῶν ἐπιστημῶν. Καὶ ἐκ μὲν τῶν πεζῶν αὐτοῦ ἔργων ἀξιολογώτερα εἶνε: α) Antiquitates.—Disciplinarum libri IX.—De lingua Latina.—De jure civili. - Logistorici (λόγοι, ἱστορίαι). — De re rustica κτλ. κτλ. Ἐκ δὲ τῶν ποιητικῶν εἰσὶν: Saturae Menippeae, epigrammata καὶ ἄλλα. Εἰς ἡμᾶς δὲ περιεσώθησαν μόνον τὸ de re sustica καὶ τὸ 5 μέρος τοῦ de linqua latina.

2. Λούκιος Κορνήλιος Σισήννας (L. Cornelius Sisenna), γεννηθεὶς τῷ 120, πραίτωρ τῷ 78 γενόμενος καὶ ἐν ἔτει 67 π. Χ., ἀποθανών. Αἱ ἱστορίαι αὐτοῦ (Historiae), εἰς 12 βιβλία, περιλαμβάνουσι τὴν ἱστορίαν τοῦ συμμαχικοῦ πολέμου καὶ τοῦ ἐπὶ Σύλλα ἐμφυλίου πολέμου.

3. Γάϊος Λικίνιος Μάκηρ (G. Licinius Macer) σύγχρονος τοῦ Σισήννου, εἶνε συγγραφεὺς χρονικῶν.

4. Λεύκιος Κορνήλιος Σύλλας, (L. Cornelius Sulla), ὁ δικτάτωρ, εἶνε συγγραφεὺς αὐτοβιογραφίας.

5. Γάϊος Ἰούλιος Καῖσαρ (G. Iulius Caesar), γεννηθεὶς ἐν Ῥώμῃ τῇ 12 Ἰουλίου τῷ 100 π. Χ. καὶ ἀποθανὼν τῇ 15 Μαρτίου τῷ 44 π. Χ. ἔτους. Ὁ ἐπιφανέστατος οὗτος στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων εἶχε περίνοιαν καὶ πολυειδῆ παιδείαν. Εἶνε δὲ κυρίως ὁ πρῶτος ἱστοριογράφος τῆς Ῥώμης. Τὰ δύο κυριώτατα ἱστορικὰ ἔργα αὐτοῦ εἶνε: α) Ἀπομνημονεύματα περὶ τοῦ Γαλλικοῦ πολέμου (Commentarii de bello Gallico) εἰς 7 βιβλία, εἰς τὰ ὁποῖα ὁ ὕπαρχος αὐτοῦ Ἄὖλος Ἵρτιος προσέθηκε καὶ 8 βιβλίον. Ἐν τούτοις ὁ Καῖσαρ ἐκτίθησι μετὰ ἀφελείας τοὺς πολέμους, οὓς αὐτὸς διεξήγαγεν ἐν Γαλλίᾳ (58 — 51)· β) Ἀπομνημονεύματα περὶ τοῦ ἐμφυλίου πολέμου (Commentarii de bello civili) εἰς βιβλία 3, πραγματευόμενα περὶ τοῦ πρὸς τὸν ἀντίπαλόν του Πομπήϊον πολέμου (49 — 48). Τὰ δὲ βιβλία de bello Alexandrino, de bello Africano, de bello Hispaniensi εἶνε νόθα, ὡς πάνυ ἀλλότρια ὄντα τοῦ λόγου τοῦ Καίσαρος. Ἔτι δὲ συνέγραψεν ὁ Καῖσαρ γραμματικὸν σύγγραμμα, de analogia, ἔτι δὲ Anticatones, δι' οὗ συγγράμματος ἀνῄρει τὸν ὑπὲρ τοῦ Κάτωνος ἐγκωμιαστικὸν λόγον τοῦ Κικέρωνος.

6. Κορνήλιος Νέπως (Cornelius Nepos), ἐκ τῆς ἄνω Ἰταλίας, γεννηθεὶς περὶ τὰ 90 καὶ ἀποθανὼν περὶ τὸ 30 π. Χ., φίλος τοῦ Κικέρωνος, τοῦ Ἀττικοῦ καὶ Κατούλλου. Τὸ κυριώτατον τῶν συγγραμμάτων τοῦ Νέπωτος ἦτο:

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

de viris illustribus εἰς βιβλία 16, περιέχοντα βιογραφίας ἐπιφανῶν ἀνδρῶν. Ἐπιτομὴ δὲ τούτων φαίνεται ὅτι εἶνε αἱ ἔτι σωζόμεναι 23 Vitae excellentium imperatorum, ἤτοι βίοι ἐξόχων ἀνδρῶν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον Ἑλλήνων στρατηγῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ἔπεται ὁ πληρέστερος τοῦ Κάτωνος καὶ ὁ πάντων πληρέστατος βίος τοῦ Ἀττικοῦ.

Γάϊος Σαλλούστιος Κρίσπος (J. Sallustius Crispus) ἐξ Ἀμιτέρνου, πόλεως τῆς Σαβίνης, ἐγεννήθη τῷ 86 καὶ ἀπέθανε τῷ 35 π. Χ. Ὁ ὀνομαστὸς οὗτος ἱστοριογράφος ἦτο ὀπαδὸς τοῦ Καίσαρος· διὸ ἐν ἔτει μὲν 58 ἐγένετο ταμίας, ἐν ἔτει 52 δήμαρχος, τῷ 50 ἀπεβλήθη ἐκ τῆς Γερουσίας ἀλλ' ὑπὸ τοῦ Καίσαρος τῷ 47 πάλιν ἀποκατεστάθη εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦτο· μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ Καίσαρος ἐπεδόθη εἰς τὴν ἱστοριογραφίαν. Τὰ δύο ἀείποτε ἐκτιμηθέντα καὶ ἐπαινεθέντα ἱστορικὰ συγγράμματα τοῦ Σαλλουστίου εἶνε: α) bellum Catilinarium ἢ de conjuratione Catilina, ἤτοι ἐξιστόρησις τῆς συνωμοσίας τοῦ Κατιλίνου καὶ τῆς τότε καταστάσεως τῆς Ῥώμης· β) bellum Jugurthinum ὁ πρὸς Ἰουγούρθαν πόλεμος, ἤτοι περιγραφὴ τοῦ κατὰ τοῦ Ἰουγούρθα πολέμου τῶν Ῥωμαίων· γ) Historiae, εἰς 5 βιβλία, περιλαμβάνοντα τὴν ἱστορίαν τῆς Ῥώμης ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Σύλλα (78 π. Χ.). Καὶ τὰ μὲν δύο πρῶτα σώζο ται πλήρη, τοῦ δὲ τελευταίου μόνον λείψανά τινα. Ὁ Σαλλούστιος θεωρεῖται ὡς ἔξοχος ἱστορικὸς καὶ ζηλωτὴς τοῦ Θουκυδίδου διὰ τὴν βραχύτητα τῆς φράσεως καὶ τὴν πραγματικὴν μέθοδον· ἡ δὲ λέξις αὐτοῦ φέρει χαρακτῆρα ἀρχαϊκόν.

6) Ῥητορική.

1. Κόϊντος Ὁρτήνσιος Ὄρταλος (Q. Hortensius Hortalus), γεννηθεὶς τῷ 114, ὕπατος δὲ τῷ 69 γενόμενος, ἀπέθανε τῷ 50 π. Χ. Οὗτος ἐθαυμάζετο ὡς ἔξοχος ῥήτωρ, ἐπὶ 44 ἔτη μέγαν ἀριθμὸν ῥητορικῶν λόγων ἐκφωνήσας. Ἔτι δὲ συνέγραψε χρονικὰ (annales) καὶ ἐρωτικόν τι ποίημα.

2. Μάρκος Τύλλιος Κικέρων (Marcus Tullius Cicero), γεννηθεὶς ἐν Ἀρπίνῳ τῆς Λατίνης τῇ 8 Ἰανουαρίου τοῦ 106 π. Χ. καὶ ἀποθανὼν τῇ 7 Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 43 π. Χ. Ὁ Κικέρων φύσιν ἔχων ὀξυτάτην καὶ μεγάλης παιδεύσεως τυχὼν κατέστη ὁ μέγιστος τῆς Ῥώμης ῥήτωρ καὶ συγγραφεύς, ὁ δημιουργὸς τοῦ ὡς ὑπόδειγμα χρησιμεύοντος Λατινισμοῦ, καὶ ὁ γνώστης τῆς τε Ῥωμαϊκῆς καὶ Ἑλληνικῆς φιλολογίας. Καὶ ἐν ἔτει μὲν 76 ἔγεινε ταμίας, τῷ 70 ἐγορανόμος, τῷ 66 πραίτωρ, τῷ 63 ὕπατος καὶ τῷ 58 ἐξορίσθη εἰς Θεσσαλονίκην, ὁπόθεν ἐπανελθὼν τῷ 57 μετεδόθη τῷ 51 ὡς ἀνθύπατος εἰς Κιλικίαν. Κατὰ τὴν δικτατωρίαν τοῦ Καίσαρος ἐπεδόθη εἰς συγγραφὰς καὶ ἐξεφώνησε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καίσαρος τοὺς κατὰ τοῦ Ἀντωνίου 14 Φιλιππικούς αὐτοῦ λόγους. Μετὰ τὸν σχηματισμὸν ὅμως τῆς δευτέρας τριανδρίας κατέλιπε τὴν Ῥώμην καὶ τῇ 7 Δεκεμβρίου τοῦ 43 ἔτους, ὀλίγας ἑβδομάδας πρὶν συμπληρώσῃ τὸ 64 τῆς ἡλικίας του ἔτος, ἐφονεύθη παρὰ τὴν Καιήτην (τανῦν Γαέταν) ὑπὸ τῶν ἐπὶ τούτῳ σταλέντων μισθοφόρων τοῦ Ἀντωνίου. Ὁ Δημοσθένης οὗτος τῶν Ῥωμαίων συνέγραψε **ῥητορικοὺς λόγους, ῥητορικά, φιλοσοφικά, ἱστορικοπολιτικά, ἐπιστολὰς** καὶ **ποιήματα**. Καὶ ἐκ μὲν τῶν ῥητορικῶν λόγων τοῦ Κικέρωνος περιεσώθησαν εἰς ἡμᾶς 57. Τὰ δὲ ῥητορικὰ αὐτοῦ συγγράμματα εἶνε

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἑπτά: Rhetorica, 2 βιβλία.-De oratore, 3 βιβλία.-Brutus de claris oratoribus.-Orator ad M. Brutum.-Partitiones oratoriae.-Topica.-de optime genere oratorum. Τὰ δὲ σωζόμενα φιλοσοφικὰ αὐτοῦ συγγράμματα κατὰ χρονολογικὴν τάξιν εἶνε τὰ ἑπόμενα: De re publica.-De legibus.-Paradoxa.-De finibus bonorum et malorum.-Academica.-Tusculanae disputationes.-Timaeus.-De deorum natura.-Cato major s. de senectute.-De divinatione-De fato.-Laelius s. de amicitia.-De officiis. Τὰ δὲ Ἱστορικοπολιτικὰ τοῦ Κικέρωνος ἔργα πάντως ἦσαν τά: Comentarius consulatus sui (Ἑλληνιστὶ) καὶ τὰ Admiranda. Πλεῖσται δὲ εἶνε αἱ σωζόμεναι ἐπιστολαὶ αὐτοῦ πρός τε τοὺς οἰκείους, πρὸς τὸν Ἀττικὸν καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Κόϊντον. Τὰ δὲ ποιήματα ἦσαν δοκίμια τῆς νεότητος αὐτοῦ.

γ) Γραμματική.

Ριγίδιος Φιγοῦλος (R. Figulus), ἀκμάσας περὶ τὸ 70 π. Χ. σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Κικέρωνος καὶ εἷς τῶν μᾶλλον εὐπαιδεύτων ἀνδρῶν τῶν χρόνων αὐτοῦ. Τὸ κυριώτατον τῶν ἔργων τούτου ἦτο commentarii grammatici.

Β'. Ο ΚΑΤ' ΑΥΓΟΥΣΣΟΝ ΑΙΩΝ

(50 π. Χ. — 14 μ. Χ.).

Ἐν τῷ κατ' Αὔγουστον αἰῶνι ἐπικρατεῖ ἡ ποίησις, μάλιστα δὲ ἡ ἐπικὴ καὶ λυρική, ἀμιλλωμένη πρὸς τὰ ἀριστοτεχνήματα τῆς Ἑλληνικῆς ποιήσεως καὶ ταῦτα ὑπόδειγμα ἔχουσα· διότι μετὰ τὴν παῦσιν τῶν ἐμφυλίων ταραχῶν ἔλαβε καιρὸν αὕτη νὰ ἀνακύψῃ καὶ ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου καὶ τῶν φίλων αὐτοῦ εὐνοουμένη ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ εἰς τὸν κολοφῶνα αὐτῆς.

Α'. ΠΟΙΗΣΙΣ

α) Ἐπικὴ ποίησις.

Ἐπισημότατοι ποιηταὶ τοῦ κατ' Αὔγουστον αἰῶνος ἐγένοντο οἵδε:

Πόπλιος Βεργίλιος Μάρων (P. Vergilius Maro) γεννηθεὶς ἐν τῇ κώμῃ Ἄνδεις (τανῦν Pietola) πλησίον τῆς Μαντούης τῇ 15 Ὀκτωβρίου τῷ 70 π. Χ. καὶ ἀποθανὼν τῇ 22 Σεπτεμβρίου τοῦ 19 π. Χ. Ὁ Ὅμηρος οὗτος τῶν Ῥωμαίων ἐπαιδεύθη τὴν φιλολογίαν καὶ φιλοσοφίαν. Ἔζησε δὲ ἐναλλάξ, πλὴν μικρᾶς τινος διακοπῆς (τῷ 41 καὶ 40) ἐν Ῥώμῃ, Τάραντι καὶ Νεαπόλει· ἐν Ῥώμῃ δὲ ἠξιώθη τῆς εὐνοίας τοῦ πανισχύρου φίλου τοῦ Αὐγούστου Μαικήνου, κατὰ προτροπὴν τοῦ ὁποίου ἐποίησε μεταξὺ τῶν ἐτῶν 37 καὶ 30 τὰ Georgica Γεωργικά· ἀπὸ δὲ τοῦ ἔτους 29 ἐποίει τὸ ἐθνικὸν ἔπος Aenēis (Αἰνηΐς), πρὸς ἀποτέλεσιν τοῦ ὁποίου μετέβη εἰς Ἀθήνας· ἐντεῦθεν ὅρως ἐπανακάμπτων ἐνύσησε καὶ ἐν Βρεντησίῳ ἐτελεύτησε τὸν βίον ὀλίγας ἑβδομάδας πρὶν συμπληρώσῃ τὸ 51 ἔτος τῆς ἡλικίας του. Τὰ ποιήματα α τοῦ εἶνε: Βουκολικὰ (Bucolica), ἤτοι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

10 ἐκλογαὶ ἃς ἐποίησε μιμηθεὶς τὸν Θεόκριτον. Γεωργικὰ (Georgica) εἰς βιβλία 4, ἐν αἷς ἐπραγματεύθη περὶ γεωργίας, καὶ τὸ μέγιστον αὐτοῦ ἐπικὸν ποίημα ἡ Αἰνηὶς ἢ Αἰνειάς (Aeneïs), οὗ ὑπόθεσις εἶνε ἡ κατὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας σωτηρία τοῦ Αἰνείου, εἰς 12 βιβλία. Καὶ ἐν μὲν τοῖς 6 πρώτοις τούτοις βιβλίοις πραγματεύεται ὁ Βεργίλιος κατὰ μίμησιν τῆς Ὁμήρου Ὀδυσσείας τὰς μακρὰς περιπλανήσεις τοῦ μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας σωθέντος Αἰνείου, ἐν δὲ τοῖς τελευταίοις 6, μιμούμενος τὴν Ἰλιάδα, πραγματεύεται τὸν πόλεμον τοῦ Αἰνείου πρὸς τὸν ἐν Λατίῳ Τύρνον καὶ τοὺς ἄλλους αὐτόχθονας Ἰταλοὺς ἡγεμόνας, ὅστις ἐπερατώθη διὰ τῆς νίκης τοῦ Αἰνείου καὶ τοῦ θανάτου τοῦ Τύρνου. — Τὰ δὲ ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ φερόμενα ποιημάτια Culex, Ciris Moretum, Copa, Catalecta εἶνε νόθα.

β) Λυρικὴ καὶ διδακτικὴ ποίησις.

1. Κόϊντος Ὁράτιος Φλάκκος (Q. Horatius Flaccus), ἐγεννήθη ἐν Οὐενουσίᾳ (Venusia) τῆς Ἀπουλίας τῇ 8 Δεκεμβρίου τοῦ 65 π. Χ. καὶ ἀπέθανε τῇ 27 Νοεμβρίου τοῦ 8 ἔτους π. Χ. Ὁ μέγιστος οὗτος Ῥωμαῖος λυρικὸς ποιητὴς ἦτο ἐλεύθερος υἱὸς ἀπελευθέρου πατρός, οὐκ ὀλίγον φροντίσαντος περὶ τῆς παιδεύσεως τοῦ υἱοῦ του. Διὸ τὸ 58 π.Χ. παραλαβὼν αὐτὸν ὁ πατὴρ μετῴκησεν εἰς Ῥώμην ἔνθα ἐδιδάξατο αὐτὸν τὴν Ἑλληνικὴν καὶ Λατινικὴν φιλολογίαν. Ἐν ἔτει δὲ 45 π.Χ. μετέβη ὁ Ὁράτιος εἰς Ἀθήνας πρὸς σπουδὴν τῆς φιλοσοφίας, ἀλλὰ μετὰ τὸν φόνον τοῦ Καίσαρος (44 π.Χ.) ὁ Βροῦτος συμπαρέσυρε καὶ αὐτὸν να ἑνωθῇ μετὰ τῶν δημοκρατικῶν· διὸ ὁ Ὁράτιος ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἐν Φιλίπποις μάχην (42 π. Χ.), ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀτυχῆ ταύτης ἔκβασιν ὠφεληθεὶς ἐκ τῆς δοθείσης ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου ἀμνηστείας ἐπανῆλθεν εἰς Ῥώμην, ἔνθα ἔγεινε ταμιακὸς γραφεύς, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ἔργου τούτου μόλις ἐποριζετο τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἡ τολμηρὰ πενία ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ ποιῇ στίχους. Τὰ πρῶτα δὲ τοῦ Ὁρατίου ποιήματα (σάτυραι καὶ ἐπῳδοὶ) ἐπόρισαν αὐτῷ τὴν φιλίαν τοῦ ποιητοῦ Βεργιλίου καὶ Βαρίου, οἵτινες συνέστησαν αὐτὸν εἰς τὸν πανίσχυρον τότε φίλον τοῦ Αὐγούστου Μαικήναν, ὅστις τοσοῦτον ἐξετίμησε καὶ ἠγάπησεν τὸν Ὁράτιον, ὥστε καὶ ἐδωρήσατο αὐτῷ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σαβίνων, πρὸς ἄρκτον τῶν Τιβούρων, λαμπρὸν κτῆμα, ἔνθα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ Ὁράτιος διέτριβεν ἀσχολούμενος περὶ τὴν ποίησιν.

Τὰ δὲ ποιήματα τοῦ Ὁρατίου εἶνε λυρικά, οἷον ᾠδαὶ καὶ ἐπῳδοί, καὶ διδακτικά, οἷον Σάτυραι καὶ Ἐπιστολαί. Καὶ ἐν μὲν ταῖς ᾠδαῖς αὐτοῦ ὁ Ὁράτιος ἐμιμήθη τοὺς Ἕλληνας λυρικοὺς καὶ μάλιστα τοὺς Λεσβίους ποιητὰς Ἀλκαῖον καὶ Σαπφώ, ἐν δὲ τοῖς ἐπῳδοῖς τοὺς ἰάμβους τοῦ Ἀρχιλόχου. Αἱ δὲ Σάτυραι καὶ ἐπιστολαὶ εἶνε γεγραμμέναι διὰ γλώσσης, ἥτις πλησιάζει μᾶλλον εἰς τὸν πεζὸν λόγον. Καὶ ἐν μὲν ταῖς Σατύραις σκώπτει ὁ Ὁράτιος τὰς ἀνθρωπίνους κακίας καὶ τὰ ἐλαττώματα, ἐν δὲ ταῖς ἐπιστολαῖς σκαπτων διδάσκει συνάμα καὶ πῶς δυνάμεθα ταῦτα ἀποφυγεῖν.

2. Ἄλβιος Τίβουλλος (Albius Tibullus), γεννηθεὶς ἐν Ῥώμῃ περὶ τὸ 54 καὶ ἀποθανὼν περὶ τὸ 16 π. Χ. Ὁ μέγιστος οὗτος τῶν Ῥωμαίων ἐλεγειοποιῶν ἔζη βίον εὔθυμον καὶ μόνον περὶ ἔρωτος σκεπτόμενος· ὅθεν καὶ τὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ποιήματα αὐτοῦ (carmina ἢ elegiae) τὸν ἔρωτα μάλιστα ὑπόθεσιν ἔχουσιν. Ἐκ τῶν σωζομένων 4 βιβλίων τῶν ἐλεγειῶν αὐτοῦ μόνον τὰ δύο πρῶτα θεωροῦνται γνήσια.

3. Σέξτος Προπέρτιος (Sextus Propertius) ἐξ Ἀσσισίου τῆς Ὀμβρικῆς, γεννηθεὶς περὶ τὸ 48 καὶ ἀποθανὼν περὶ τὸ 17 π. Χ. Ὁ Προπέρτιος εἶνε ὁ δεύτερος ὀνομαστὸς ἐλεγειακὸς ποιητὴς τῆς περιόδου ταύτης, ἔζη δὲ ἐν Ῥώμῃ, φίλος γενόμενος τοῦ Μαικήνα· νέος δὲ τὴν ἡλικίαν (30 ἐτῶν) ἀπέθανεν. Ἐν ταῖς ἐλεγείαις αὐτοῦ, αἵτινες ὑπόθεσιν μάλιστα ἔχουσι τὸν πρὸς τὴν Κυνθίαν ἔρωτά του, ἐμιμήθη ὁ Προπέρτιος τοὺς Ἀλεξανδρινοὺς ποιητάς, μάλιστα δὲ τὸν Καλλίμαχον καὶ Φιλητᾶν.

4. Πόπλιος Ὀβίδιος Νάσων (P. Ovidius Naso) ἐκ Σουλμόνος τῶν Πελιγνῶν, γεννηθεὶς ἐν ἔτει 43 π. Χ. καὶ ἀποθανὼν ἐν ἔτει 17 μ. Χ. Ὁ Ὀβίδιος εἶνε ὁ εὐφυέστατος τῶν Ῥωμαίων ποιητῶν, δεινὸς τὴν ἐρωτικὴν καὶ διδακτικὴν ποίησιν, καὶ φίλος τῶν μεγίστων συγχρόνων ποιητῶν· ἔνεκα δὲ οὐχὶ ἱκανῶς γνωστοῦ ἐγκλήματος ἐξωρίσθη (8 μ. Χ.) ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου εἰς Τόμους, πόλιν τῆς παρὰ τὸν Εὔξεινον Μοισίας, ἔνθα καὶ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 60 ἐτῶν. Ποιήματα δὲ αὐτοῦ εἶνε: Epistolae (καὶ Heroides καλούμεναι). - Amores, 3 βιβλ. - Ars amatoria. - Medicamina faciei. - Remedia amoris. - Metamorphoseon, 15 βιβλ. - Fasti, 6 βιβλία, κτλ.

Πλὴν δὲ τῶν ἐπισήμων τούτων ποιητῶν μνημονεύονται καὶ ἄλλοι τινὲς ποιηταί, οἷον ὁ Ῥαβίριος, ὁ Γράτιος Φαλίσκος, ὁ τὰ Cynegetica ποιήσας, ὁ Γερμανικὸς Καῖσαρ (15 π. Χ. - 19 μ. Χ.), ὅστις ἦτο ἐπίσημος ῥήτωρ καὶ ποιητής, μεταφράσας τὰ Φαινόμενα καὶ Διοσημεῖα τοῦ Ἀράτου, καὶ τέλος ὁ Μανίλιος, ἀστρονομικὸν ποίημα γράψας.

Β'. ΠΕΖΟΣ ΛΟΓΟΣ

α) Ἱστορία.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἱστορία κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦτον τοῦ Αὐγούστου ἐκαλλιεργήθη καὶ προήχθη, παραγαγοῦσα ἱστοριογράφους πολλούς, ὧν ἐπισημότατοι ἐγένοντο οἵδε:

1. **Τίτος Λίβιος (T. Livius)**, γεννηθεὶς ἐν Παταυΐῳ (τανῦν Padua) τῷ 59 π. Χ. καὶ ἀποθανὼν τῷ 17 μ. Χ. Ὁ Λίβιος εἶνε ὁ μέγιστος ἱστοριογράφος τοῦ αἰῶνος τοῦ Αὐγούστου, λίαν δὲ ἐνωρὶς ἐλθὼν εἰς Ῥώμην συνῆψε φιλίαν μετὰ τῶν ἐπισήμων συγχρόνων αὐτοῦ (καὶ μετ' αὐτοῦ τοῦ Αὐγούστου), καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ βίου του κατηνάλωσεν εἰς συγγραφὴν τῆς ἱστορίας του· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Αὐγούστου ἐπανελθὼν εἰς τὴν πατρίδα του ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 76 ἐτῶν. - Ἡ Ἱστορία αὐτοῦ, ἥτις, ὡς φαίνεται, ἔφερε τὴν ἐπιγραφήν: Titi Livii ab urbe condita libri, περιελάμβανεν ὅλην τὴν ἱστορίαν τῶν Ῥωμαίων ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Δρούσου (10 π. Χ.), εἰς βιβλία 142, ἐξ ὧν μόνον 35 (τὸ 1 - 10 καὶ τὸ 21 - 45, καὶ βραχεῖαι περιλήψεις τῶν ἄλλων βιβλίων) εἰς ἡμᾶς περιεσώθησαν. Ἡ δὲ εἰς δεκάδας διαίρεσις τῶν βιβλίων εἶνε μεταγενεστέρα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2. Αὔγουστος ὁ αὐτοκράτωρ, γεννηθεὶς τῷ 63 π. Χ. καὶ ἀποθανὼν τῷ 14 μ. Χ., εἶνε συγγραφεὺς τοῦ καλουμένου Monumenti Ancyrani, ἤτοι καταλόγου τῶν ὑπ' αὐτοῦ πεπραγμένων.

3. Πομπήϊος Τρώγος (P. Trogus), γεννηθεὶς περὶ τὸ 20 π. Χ. σύγχρονος τοῦ Λιβίου, συνέγραψε Φιλιππικὰς Ἱστορίας (Historiae Philippicae), εἰς 44 βιβλία. Τούτων δὲ περιεσώθη εἰς ἡμᾶς ἐπιτομὴ ἀγνώστου τινὸς ἄλλως Ἰουστίνου (Iustinus), πιθανῶς ἐπὶ τῶν Ἀντωνίνων ἀκμάσαντος.

β) Νομική.

1. Μάρκος Ἀντίστιος Λαβέων (M. Antistius Laveo), γεννηθεὶς ἐν Ῥώμῃ περὶ τὸ 55 π. Χ. καὶ ἀποθανὼν περὶ τὸ 9 μ. Χ., εἶνε συγγραφεὺς παμπόλλων νομικῶν συγγραμμάτων.

2. Γάϊος Ἀτήϊος Καπίτων (G. Ateius Capito), γεννηθεὶς ἐν Ῥώμῃ περὶ τὸ 34 π. Χ. καὶ ἀποθανὼν περὶ τὸ 22 μ. Χ., εἶνε συγγραφεὺς πολλῶν νομικῶν στγγραμμάτων, ἐν οἷς πρὸ πάντων μνημονεύονται τὰ Conjectanea καὶ οἱ de pontifico jure libri.

γ) Ῥητορική.

Μᾶλλον διδάσκαλοι τῆς ῥητορικῆς ἢ ῥήτορες ἀνεφάνησαν κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦτον, καὶ τοῦτο, διότι ἐπαύσατο αὕτη καλλιεργουμένη διὰ τὴν πολιτικὴν τῶν Ῥωμαίων κατάστασιν, ἀποβαλόντων ἤδη τὴν ἐλευθερίαν καὶ ὑπὸ μοναρχίαν διατελούντων. Ἄξιος δὲ μνείας ῥήτωρ τῆς περιόδου ταύτης εἶνε ὁ:

Μάρκος Ἀνναῖος Σενέκας (M. Annaeus Seneca), ὁ ῥήτωρ, πατὴρ τοῦ Λουκίου Σενέκα τοῦ φιλοσόφου, γεννηθεὶς ἐν Κορδύβῃ τῆς Ἱσπανίας περὶ τὸ 54 π. Χ. καὶ ἀποθανὼν τῷ 38 μ. Χ. ὁ Σενέκας ἐλθὼν εἰς Ῥώμην ἠκροάσατο τῶν ὀνομαστοτέρων τότε ῥητόρων καὶ ἐπανελθὼν εἰς Ἱσπανίαν ἀπέλαυεν πάνυ προβεβηκώς. Ἔγραψε δὲ: Oratorum et rhetorum sententiae divisiones colores controversiarum, εἰς 10 βιβλία.

δ) Γλῶσσα καὶ Ἀρχαιολογία.

1. Μάρκος Βέρριος Φλάκκος (M. Verrius Flaccus), ἀκμάσας περὶ τὸ 10 ἔτος π. Χ. εὐπαίδευτος γραμματικός, συγγράψας (μεταξὺ τοῦ 3 π. Χ. ἔτους καὶ τοῦ 10 μ. Χ) τὰ Fasti Praenestini καὶ Λεξικὸν (de verborum significatu), οὗτινος ἐπιτομὴν ἐποίησέ τις Festus καὶ ἐκ ταύτης ἑτέραν ἐπιτομὴν ἐπὶ Καρόλου τοῦ μεγάλου ὁ ἱερεὺς Paulus.

2. Γάϊος Ἰούλιος Ὑγῖνος (G. Julius Hyginus) ἐξ Ἱσπανίας ἢ Ἀλεξανδρείας), ἀκμάσας περὶ τὸ 10 π. Χ. ἦτο ἀπελεύθερος καὶ ἔφορος τῆς ἐν τῷ Παλατίνῳ βιβλιοθήκης τοῦ Αὐγούστου, φίλος τοῦ Ὀβιδίου, πάνυ ἐκπαίδευτος γραμματικὸς καὶ πολυμαθὴς συγγραφεύς. Συνέγραψε δέ: De vita rebusque virorum illustrium.—Exempla καὶ ἄλλα τινά.

ε) Ἀρχιτεκτονική.

Μάρκος Βιτρούβιος Πολλίων (M. Vitruvius Pollio) πιθανῶς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐκ Βερώνης ἀκμάσας περὶ τὸ 30 π. Χ. εἶ ε ὀνομαστὸς ἀρχιτέκτων, συγγράψα de architectura εἰς 10 βιβλί:.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

Ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Αὐγούστου μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Τραϊνοῦ 14 — 117 μ. Χ.): Ἀργυροῦς αἰών.

Χαρακτὴρ τῆς περιόδου ταύτης εἶνε ἡ μετὰ τὴν ὑ ψ ί σ τ η ν ἀ κ μ ὴ ν ἐπακολουθήσασα ἀκμὴ ἐν μὲν τῇ ποιήσε τῆς ἐπικῆς ποιήσεως, τῆς μυθοποιΐας, τῇ σατύρᾳ, καὶ τοῦ ἐπιγράμματος, ἐν δὲ τῷ πεζῷ λόγῳ τῆς ἱστορίας, τῆς γεωγρα φίας, τῆς φιλοσοφίας καὶ μάλιστα τῆς ῥητορικῆς, ἀλλ' οὐχὶ τῆς φυσικῆς, ἁπλῆ καὶ πολιτικῆς τοῦ κατὰ Κικέρωνα αἰῶνος.

Α'. ΠΟΙΗΣΙΣ

α) Ἐπικὴ ποίησις.

Ἐπικοὶ δὲ ποιηταὶ κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ἐγένοντο οἵδε:

1. Μάρκος Ἄνναῖος Λουκανὸς (**M. Annaeus Lucanus**) ἐν Κορδούβῃ τῆς Ἱσπανίας, γεννηθεὶς τῷ 39 καὶ ἀποθανὼν τῷ 65 μ. Χ. Ὁ μέγιστος οὗτος μετὰ τὸν Βεργίλιον ἐπικὸς ποιητὸς ἦτο ἀνεψιὸς τοῦ φιλοσ φου Σενέκα, ὑφ' οὗ καὶ τὴν φιλοσοφίαν ἐν Ῥώμῃ ἐπαιδεύθη. Τὸ ἀτελὲς αὐτοῦ ἐπικὸν ποίημα ἐπεγράφετο Pharsalia (ἐν δὲ τοῖς χειρογράφοις bellum civile ἢ de bello civili), εἰς 10 βιβλία.

2. Γάϊος Σίλιος Ἰταλικὸς (**G. Silius Italicus**), γεννηθεὶς τῷ 25 καὶ ἀποθανὼν τῷ 101 μ.Χ., εἶνε θαυμαστὴς καὶ μιμητὴς τοῦ Κικέρωνος καὶ Βεργιλίου. Τὸ ἐπικὸν αὐτοῦ ποίημα Punica εἰς 17 βιβλία ὑπόθεσιν εἶχε τὸν δεύτερον Λιβυκὸν πόλεμον κατὰ Λίβιον καὶ Πολύβιον.

3. Γάϊος Οὐαλέριος Φλάκκος (**G. Valerius Flaccus**), ἐκ Πατα υΐου, ἀκμάσας περὶ τὸ 70 καὶ ἀποθανὼν περὶ τὸ 80 μ. Χ., ἐποίησε τὸ ἔπος Ἀ ρ γ ο ν α υ τ ι κ ὰ (Argonautica), μιμηθεὶς Ἀπολλώνιον τὸν Ῥόδιον.

4. Πόπλιος Παπίνιος Στάτιος (**P. Papinius Statius**) ἐκ Νεαπόλεως, γεννηθεὶς περὶ τὸ 45 καὶ ἀποθανὼν περὶ τὸ 96 μ. Χ. Τὰ ποιήμασα τούτου εἶνε Thebaïs, εἰς 12 βιβλία. — Silbae, εἰς 5 βιβλία, καὶ τὸ ἀτελὲς Achilleïs.

β) Μυθοποιΐα.

Φαῖδρος (**Phaedrus**) ἐκ Μακεδονίας (ἢ Θράκης), ἀκμάσας πιθανῶς περὶ τὸ 30 ἔτος μ. Χ. ἀπελεύθερος τοῦ Αὐγούστου, εἶνε συγγραφεὺς Αἰσωπείων μύθων (Fabulae Aesopicae), εἰς 5 βιβλία.

γ) Σάτυρα.

1. Αὖλος Πέρσιος Φλάκκος (**A. Persius Flaccus**) ἐκ Βολατερρῶν, γεννηθεὶς τῷ 34 καὶ ἀποθανὼν τῷ 62 μ. Χ., ἐκ πλουσίας ἱππο τικῆς οἰκογενείας καταγόμενος, παιδευθεὶς τὴν φιλοσοφίαν καὶ μάλιστα τὴν Στωϊκήν. Ἐκ τῶν σατυρῶν αὐτοῦ περιεσώθησαν εἰς ἡμᾶς 6.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2. Δέκιμος Ἰούνιος Ἰουβενάλιος (D. Junius Juvenalis) ἐκ Ἀκυίνου, γεννηθεὶς περὶ τὸ 47 καὶ ἀποθανὼν περὶ τὸ 130 μ. Χ. Οὗτος κατήγετο ἐκ ταπεινοῦ γένους καὶ ἐπὶ μακρὸν τὸν ῥήτορα ἐπηγγέλλετο· ἐποίησε δὲ 16 σατύρας, εἰς 5 βιβλία διηρημένας.

3. Πετρώνιος (Arbiter), ἀκμάσας πιθανῶς περὶ τὸ 60. Οὐδὲν ἕτερο περὶ αὐτοῦ γινώσκομεν εἰ μὴ ὅτι ἐποίησε σατύρας.

Ἀλλὰ καὶ εἰδυλλίων ποιητὴς κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ἀναφέρετα ὁ Καλπούρνιος καὶ ἐπιγραμμάτων ὁ Μάρκος Οὐαλέριο Μαρτιάλιος καὶ δράματος ὁ Λεύκιος Ἄννατος Σενέκας ὁ φιλόσοφος.

Β'. ΠΕΖΟΣ ΛΟΓΟΣ

α) Ἱστορία καὶ φιλοσοφία.

1. Βελλήϊος Πατέρκουλος (Vellejus Paterculus), γεννηθεὶς περὶ τὸ 19 π. Χ. καὶ ἀποθανὼν περὶ τὸ 30 μ. Χ. Τὸ 1 ἔτος μ. Χ. εἰσῆλθεν εἰς στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν καὶ ὡς praefectus equitum ἠκολούθησε τὸν Τιβέριον εἰς τὰς ἐκστρατείας του· συνέγραψε δὲ ἱστορίαν Ῥωμαϊκὴν εἰς 2 βιβλία.

2. Βαλέριος Μάξιμος (Valerius Maximus), ἀκμάσας περὶ τὸ 30 μ. Χ. ἔτος, συνέγραψε ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν.

3. Κόϊντος Κούρτιος Ροῦφος (Q. Curtius Rufus), ἀκμάσας πιθανῶς περὶ τὸ 50 μ. Χ. ἔτος, εἶνε συγγραφεὺς ἱστορίας Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου εἰς 10 βιβλία, ἐξ ὧν τὰ μὲν δύο πρῶτα ἀπώλοντο, τὰ δὲ πλείονα (μάλ. δὲ τὸ τέλος τοῦ 5, ἡ ἀρχὴ τοῦ 6 καὶ μέρος τοῦ 10) πολλὰ τὰ κενὰ ἔχουσιν.

4. Κορνήλιος Τάκιτος (Cornelius Tacitus) ἐκ τῆς ἐν τῇ Ὀμβριᾳ Ἰντεράμνης (τανῦν Terni), γεννηθεὶς περὶ τὸ 52, ἐγένετο ὕπατος τῷ 97 καὶ ἀπέθανε περὶ τὸ 117 μ. Χ. Ὁ Τάκιτος εἶνε ὁ μέγιστος τῶν Ῥωμαίων ἱστοριογράφων, τὰ δὲ πάντοτε θαυμασθέντα συγγράμματα αὐτοῦ εἶνε κατὰ χρονολογικὴν τάξιν τάδε: Vita Julii Agricolae ἤτοι βίος τοῦ πενθεροῦ αὐτοῦ Ἀγρικόλου, ἥτις εἶνε ἄριστον ἔργον ἀρχαίας βιογραφίας, συγγραφεῖσης ἐν ἔτει 98. —Germania Γερμανία, ἣν συνέταξεν ἐξ ἀξιοπίστων πηγῶν καὶ ἔστιν ὅτε καὶ ἐξ ἰδίας αὐτοψίας.—Historiae, ἤτοι ἱστορία τῶν αὐτοῦ χρόνων ἀπὸ τοῦ ἔτους 69—96 μ. Χ.—Annales Χρονικά, ἤτοι χρονολογικὴ ἱστορία τῶν Αὐτοκρατόρων Ῥώμης ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Αὐγούστου μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Νέρωνος (14—68 μ. Χ.).—Ἐν δὲ τῇ νεανικῇ αὐτοῦ ἡλικίᾳ συνέγραψε ὁ Τάκιτος σύγγραμμα, ἐπιγραφ. Dialogus de oratoribus, ὅπερ οὐχὶ ὀρθῶς θεωρεῖται νόθον.

5. Πομπώνιος Μέλας (Pomponius Melas) ἐκ τῆς ἐν Ἱσπανίᾳ Τιγγεντήρης, ἀκμάσας περὶ τὸ 45 μ. Χ., συνέγραψε γεωγραφικὸν σύγγραμμα, ἐπιγραφόμενον De chorographia, εἰς 3 βιβλία.

β) Ῥητορική.

1. Ρουτίλιος Λοῦπος (Rutilius Lupus), ἀκμάσας περὶ τὸ 30 μ.Χ., συνέγραψε ἀτελὲς μεῖναν σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον, Schemata lexeos, ὅπερ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἶνε ἐπιτετμημένη μετάφρασις τοῦ Περὶ σχημάτων διανοίας καὶ λέξεως συγγράμματος τοῦ Γοργίου.

2. Μάρκος Φάβιος Κοϊντιλιανός (M. Favius Quintilianus) ἐκ τῆς ἐν Ἱσπανίᾳ Καλαγούρεως, γεννηθεὶς περὶ τὸ 35 καὶ ἀποθανὼν περὶ τὸ 95 μ. Χ. Ὁ μέγιστος οὗτος διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς ἐλθὼν εἰς Ῥώμην ἠκροάσατο τῶν ὀνομαστοτέρων ῥητόρων, ἐγένετο εἶτα δημόσιος διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς, παραιτησάμενος αὐτὴν μετὰ εἴκοσι ἐτῶν διδασκαλίαν (70 — 90). Τὸ ῥητορικὸν τούτου ἔργον ἐπιγράφεται Institutio oratoria, εἰς 12 βιβλία.

3. Πόπλιος Ἄννιος Φλῶρος (P. Annius Florus), ἀκμάσας περὶ τὸ 100 μ. Χ. εἶνε στγγραφεὺς ῥητορικοῦ συγγράμματος ἐπιγραφομένου Vergilius orator an poeta.

4. Γάϊος Πλίνιος Καικίλιος Σεκοῦνδος, ὁ νεώτερος **(G. Plinius Caecilius Secundus)** ἐκ Κώμου τῆς ἄνω Ἰταλίας, γεννηθεὶς τῷ 62 καὶ ἀποθανὼν τῷ 114 μ.Χ., ἦτο ἀνεψιὸς καὶ θετὸς υἱὸς Πλινίου τοῦ πρεσβυτέρου (τοῦ φυσιοδίφου) καὶ ἐπαιδεύθη ἐν τῇ Σχολῇ τοῦ Κοϊντιλιανοῦ. Ἐκ τῶν παμπόλλων αὐτοῦ ῥητορικῶν λόγων εἰς περιεσώθη εἰς ἡμᾶς ὁ Πανηγυρικὸς (panegyricus) εἰς Τραϊανόν, ὅστις εἶνε λόγος χαριστήριος ἐπὶ τῷ δοθέντι αὐτῷ ἀξιώματι τοῦ ὑπάτου. Ἐκτὸς δὲ τούτων περιεσώθησαν καὶ 19 βιβλία Ἐπιστολῶν (97—108 μ. Χ.)

γ) Γραμματική.

1. Κόϊντος Ἀσκώνιος Πεδιανός (Q. Asconius Pedianus) ἐκ Παταυίου, ἀκμάσας περὶ τὸ 60 μ. Χ., εἶνε συγγραφεὺς ὑπομνημάτων εἰς πέντε λόγους τοῦ Κικέρωνος. Τὰ δὲ εἰς αὐτὸν ἀποδιδόμενα σχόλια εἰς τοὺς κατὰ Οὐέρρου λόγους τοῦ Κικέρωνος εἶνε μεταγενέστερα.

2. Μάρκος Βαλέριος Πρόβος (M. Valerius Provus) ἐκ Βηρυτοῦ, ἀκμάσας περὶ τὸ 60 μ. Χ. ἔγραψε κατὰ τὴν μέθοδον τῶν Ἀλεξανδρινῶν κριτικὰ ὑπομνήματα εἰς Λουκρήτιον, Βεργίλιον, Ὁράτιον καὶ Πέρσιον.

3. Βέλιος Λόγγος (Velius Longus), ἀκμάσας περὶ τὸ 100 μ. Χ., συνέγραψε περὶ ὀρθογραφίας.

γ) Φιλοσοφία.

Λούκιος Ἀνναῖος Σενέκας (L. Annaeus Seneca), ὁ φιλόσοφος, ἐκ Κορδούβης, γεννηθεὶς τῷ 4 μ. Χ. καὶ ἀποθανὼν τῷ 65, ἦτο υἱὸς τοῦ ῥήτορος Σενέκα (ἰδὲ σελ. ιδ'.). Ὁ κατὰ Κικέρωνα μέγιστος οὗτος φιλόσοφος καὶ συγγραφεὺς τῶν Ῥωμαίων ἐγένετο συγκλητικός, διδάσκαλος τοῦ Νέρωνος, ὕπατος καὶ ἤσκει μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς πολιτείας· ἀλλὰ ἐν ἔτει 65, ἐπειδὴ ἐθεωρήθη κοινωνὸς τῆς τοῦ Πίσωνος συνωμοσίας, κατεδικάσθη εἰς θάνατον, ὃν αὐτὸς ἑαυτῷ ἔδωκεν ἀνοίξας τὰς φλέβας του. Τὰ σπουδαιότατα τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ εἶνε: Dialogorum libri XII. - De beneficiis libri VII. - Naturalium quaestiones libri VII. - Ludus de morte Claudii (Ἀποκολοκύντωσις) κτλ.

ε) Φυσικὴ ἱστορία.

Γάϊος Πλίνιος Σεκοῦνδος, ὁ πρεσβύτερος (G. Plinius Secun-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

dus Major), ἐκ νέου Κώμουτῆς ἄνω Ἰταλίας, γεννηθεὶς τῷ 23 μ. Χ. καὶ ἀποθανὼν τῷ 79, ἦτο στρατιωτικὸς καὶ πολιτικὸς ἀνήρ, ὃς ἕνεκα τοῦ ἐπιστημονικοῦ αὐτοῦ ζήλου εὗρε τὸν θάνατον κατὰ τὴν ἐν ἔτει 79 ἔκρηξιν τοῦ Βεσουβίου. Καρπὸς δὲ τῶν πολυετῶν σπουδῶν τοῦ πολυμαθοῦς τούτου ἀνδρὸς εἶνε ἡ περίφημος αὐτοῦ Φυσικὴ Ἱστορία (Naturalis historia), εἰς 37 βιβλία.

ε) Ἰατρική.

Αὖλος Κορνήλιος Κέλσος (Aulus Cornelius Celsus), ἀκμάσας πιθανῶς περὶ τὸ 20 μ. Χ., εἶνε μεγιστος συγγραφεὺς ἐγκυκλοπαιδικοῦ ἔργου, ἐπιγραφομένου Artes ἢ de Artilus, εἰς 20 βιβλία, ἐξ οὗ περιεσώθη εἰς ἡμᾶς τὸ de medicina.

ζ) Γεωργία.

Λούκιος Ἰούλιος Μοδεράτος Κολουμέλλας (L. Junius Moderatus Columella) ἐκ Γαδείρων, ἀκμάσας περὶ τὸ 50 μ. Χ., συνέγραψε: de re rustica, εἰς 12 βιβλ., ὧν τὸ 10 de cultu hortorum εἰς ἑξαμέτρους.

ΠΕΜΠΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

Ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Τραϊανοῦ μέχρι τοῦ Σεπτιμίου Σεβήρου (117—211 μ. Χ.)

Χαρακτὴρ τῆς πέμπτης περιόδου εἶνε ἔλλειψις μὲν γονιμότητος, ἐντεῦθεν οὐδεμία ποίησις, ἀναμιξις δὲ ὁτὲ μὲν παλαιοτέρων, ὁτὲ δὲ ὀθνείων, κατ' ἐξοχὴν δὲ Λιβυκῶν στοιχείων.

α) Ἱστορία.

1. Γάϊος Σουητώνιος Τράγκυλλος (G. Suetonius Tranquillus), γεννηθεὶς περὶ τὸ 75 καὶ ἀποθανὼν περὶ τὸ 160 μ.Χ. Οὗτος ἐπὶ Τραϊανοῦ ἔλαβε τὸ δημαρχικὸν ἀξίωμα καὶ ἐγένετο τοῦ Ἀδριανοῦ ὁ ἐπὶ τῶν ἀπορρήτων γραμματεύς (Magister epistolarum). Τὸ κυριώτατον δὲ αὐτοῦ ἔργον, τὸ ἐπιγραφόμενον Vitae XII Caesarum, βίοι τῶν 12 Καισάρων (ἀπὸ Ἰουλίου Καίσαρος μέχρι Δομιτιανοῦ) συνέταξεν ἐν ἔτει 120 μ.Χ. Ἐκτὸς δὲ τούτου συνέγραψε de illustribus grammaticis καὶ de claris rhetoribus καὶ ἄλλα τινά.

2. Ἰούλιος Φλῶρος (Julius Florus), ἀκμάσας περὶ τὸ 120 μ. Χ. εἶνε συγγραφεὺς βραχείας ῥωμαϊκῆς Ἱστορίας κατὰ Λίβιον.

3. Γράνιος Λικινιᾶνος (G. Licinianus), πιθανῶς ἀκμάσας περὶ τὸ 120 μ. Χ., εἶνε συγγραφεὺς ἱστορίας.

4. Λούκιος Ἀμπέλιος (L. Ampelius) πιθανῶς ἀκμάσας περὶ τὸ 150 μ. Χ. εἶνε συγγραφεὺς τοῦ Liber memorialis.

β) Ῥητορική.

1. Μάρκος Κορνήλιος Φρόντων (M. Cornelius Fronto) ἐ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κύρτης τῆς Ἀφρικῆς, γεννηθεὶς περὶ τὸ 90 καὶ ἀποθανὼν περὶ τὸ 168 μ.Χ., εἶνε ῥήτωρ ἐπιφανὴς καὶ διδάσκαλος τῶν αὐτοκρατόρων Μάρκου Αὐρηλίου καὶ Λουκίου Βήρου. Περιεσώθησαν δὲ εἰς ἡμᾶς αἱ ἐ π ι σ τ ο λ α ὶ αὐτοῦ πρὸς τοὺς δύο ῥηθέντας αὐτοκράτορας.

2. Ἀπουλήϊος, ἴδε παρακατιών.

γ) Φιλοσοφία.

Λούκιος Ἀπουλήϊος (Lucius Apulejus) ἐκ τῆς ἐν Ἀφρικῇ Μαδαύρας, γεννηθεὶς περὶ τὸ 130 καὶ ἀκμάσας περὶ τὸ 170 μ. Χ., εἶνε Πλατωνικὸς φιλόσοφος καὶ ῥήτωρ καὶ ὁ πολυμαθέστατος συγγραφεὺς τῶν χρόνων αὐτοῦ. Ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων περιεσώθησαν εἰς ἡμᾶς: Apologia. - Florida. - De deo Socratis. - de dogmate Platonis. - De mundo. - Metamorphoseôn, 11 βιβλία, αἵτινες εἶνε τὸ ἀξιολογώτατον τῶν ἔργων αὐτοῦ.

δ) Νομική.

1. Γάϊος (Gajus), γεννηθεὶς περὶ τὸ 110 καὶ ἀποθανὼν περὶ τὸ 180 μ.Χ. εἶνε ἐπιφανὴς νομοδιδάσκαλος, ζήσας ἐπὶ τῶν Ἀντωνίνων καὶ συγγραφεὺς τῶν Institutionum commentarii IV.

2. Αἰμίλιος Παπινιανὸς (Aemilius Papinianus), γεννηθεὶς περὶ τὸ 140 καὶ ἀποθανὼν περὶ τὸ 180 μ.Χ., εἶνε εἷς τῶν μεγίστων Ῥωμαίων νομικῶν, συγγράψας τὰς Questiones εἰς 37 βιβλία, καὶ τὰ Responsa εἰς 19 βιβλία.

ε) Γραμματική.

1. Κόϊντος Τερέντιος Σκαῦρος (Q. Terentius Scaurus) ἀκμάσας περὶ τὸ 130 μ.Χ., εἶνε ὁ ἐπισημότατος τῶν γραμματικῶν ἐπὶ Ἀδριανοῦ· ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων περιεσώθη εἰς ἡμᾶς de ortographia.

2. Αὖλος Γέλλιος (A. Gellius), ἀκμάσας περὶ τὸ 150 μ.Χ., εἶνε μαθητὴς τοῦ Φρόντωνος καὶ συγγραφεὺς τῶν Ἀττικῶν νυκτῶν (Noctes Atticae) αἵτινες εἶνε σύγγραμμα μεγάλης ἀξίας ὡς πρὸς τὴν Λατινικὴν γλῶσσαν καὶ τὴν ἀρχαιογνωσίαν.

ς) Χριστιανικὴ Ἀπολογητική.

1. Μάρκος Μινούκιος Φῆλιξ (M. Minucius Felix), ἐξ Ἀφρικῆς εἶνε ὁ πρῶτος χριστιανὸς ἀπολογητής, συγγράψας τὸν διάλογον Octavius.

2. Κόϊντος Σεπτίμιος Τερτυλλιανὸς (Q. Septimius Tertullianus) ἐκ Καρχηδόνος, ἀκμάσας περὶ τὸ 200 μ. Χ. Τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ τὸ ἀξιολογώτατον εἶνε ὁ Apologeticus καὶ τὸ ad nationes.

ΕΚΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

Ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Σεπτιμίου Σεβήρου μέχρι τοῦ τέλους τῆς 6 ἑκατονταετηρίδος (211—600 μ. Χ.)

Χαρακτὴρ τῆς ἕκτης καὶ τελευταίας περιόδου τῆς Λατινικῆς Γραμματολο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γίας εἶνε ἡ κατὰ μικρὸν κατάπτωσις τῆς τῶν συγγραφέων γλώσσης καὶ ἡ ἐπικράτησις τῆς κοινῆς γλώσσης (lingua vulgaris, sermo plebejus), ἥτις ἀναμιγεῖσα μετὰ τῶν ἰδιωμάτων τῶν εἰσβαλόντων εἰς τὸ Ῥωμαϊκὸν κράτος βαρβάρων πολλοὺς βαρβαρισμοὺς προσέλαβεν. Ὅθεν καὶ τὰ ἔργα τῆς περιόδου ταύτης, ἐν ᾗ κυριωτάτη ἡ περὶ τὴν γραμματικὴν σπουδή, εἶνε οὐχὶ μεγάλης ἀξίας κατά τε τὸ εἶδος καὶ τὴν ὕλην.

Α'. ΠΟΙΗΣΙΣ

1. Pervigilium Veneris ἢ carmen de Vere. Παννυχὶς Ἀφροδίτης ἢ ποίημα πρὸς ἐξύμνησιν τοῦ ἔαρος. Τὸ ποίημα τοῦτο ἐποιήθη ὑπ' ἀγνώστου ποιητοῦ εἰς τροχαϊκὸν μέτρον πιθανῶς τῇ τρίτῃ μ. Χ. ἑκατονταετηρίδι.

2. Μάρκος Αὐρήλιος Νεμεσιανός (M. Aurelius Nemesianus) ἐκ Καρχηδόνος, ἀκμάσας περὶ τὸ 280 μ. Χ. Ἐκ τοῦ ποιήματος τούτου Cynegetica ἐσώθησαν οἱ 425 πρῶτοι στίχοι.

3. Δέκιμος Μάγνος Αὐσόνιος (D. Magnus Ausonius) ἐκ Βορδιγάλλων, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 μ. Χ. ἦτο διδάσκαλος τοῦ Γρατιανοῦ, ὑφ' οὗ καὶ ὕπατος ἀνεδείχθη. Τῶν ποιημάτων τούτου τὰ ἀξιολογώτερα εἶνε: Epigrammata (146). - Ephemeris. - Parentalia. - XII Caesares κτλ.

4. Ῥοῦφος Φῆστος Αὐϊηνός (R. Festus Avienus), ἀκμάσας περὶ τὸ 380 μ. Χ., εἶνε ποιητὴς διδακτικοῦ ποιήματος, ἐπιγραφομένου Orbis terrae (s. descriptio orbis terrae).

5. Αὐρήλιος Πουδέντιος Κλήμης ἐξ Ἰσπανίας, ἀκμάσας περὶ τὸ 390 μ. Χ. εἶνε ὁ ἐπισημότατος χριστιανὸς ποιητής, μιμητὴς τοῦ Ὁρατίου.

6. Φλάβιος Αὐϊανός (F. Avianus), ἀκμάσας περὶ τὸ 400 μ. Χ. εἶνε ὁ ἔσχατος Ῥωμαῖος μυθοποιός, ποιήσας 42 Αἰσωπείους μύθους.

7. Κλαύδιος Κλαυδιανός (Cl. Claudianus) ἐξ Ἀλεξανδρείας, ἀκμάσας περὶ τὸ 400, ἐποίησε διάφορα ἐπικὰ ποιήματα. Τελευταῖος δὲ τῆς περιόδου ταύτης ποιητὴς εἶνε ὁ κατὰ τὸ 570 μ.Χ. ἀκμάσας Φλάβιος Κρεσκόνιος Κόριππος.

Α'. ΠΕΖΟΣ ΛΟΓΟΣ

α) Ἱστορία καὶ Γεωγραφία.

1. Scriptores Historiae Augustae εἶνε 6 συγγραφεῖς ἐκ τῶν χρόνων τοῦ Διοκλητιανοῦ καὶ τοῦ Κωνσταντίνου, συγγράψαντες βίους Καισάρων ἀπὸ Ἀδριανοῦ μέχρι Νουμεριανοῦ (117 — 283 μ. Χ.).

2. Σέξτος Αὐρήλιος Βίκτωρ (S. Aurelius Victor), ἐξ Ἀφρικῆς, ἀκμάσας περὶ τὸ 360 μ. Χ., συνέγραψε: De viris illustribus urbis Romae. - Epitome de Caesaribus.

3. Φλάβιος Εὐτρόπιος (Fl. Eutropius), ἀκμάσας περὶ τὸ 370 μ. Χ. ἐπὶ Οὐάλεντος, τῇ παραγγελίᾳ τοῦ ὁποίου συνέγραψε σύντομον Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Ἰοβιανοῦ (364), ἐπιγραφομένην: Breviarium Romanae historiae.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

4. (Σέξτος) Ροῦφος Φῆστος, σύγχρονος τοῦ Εὐτροπίου, συνέγραψε Breviarium rerum gestarum populi Romani.

5. Ἀμμιανὸς Μαρκελλῖνος (Amm. Marcellinus) ἐξ Ἀντιοχείας, γεννηθεὶς περὶ τὸ 330 καὶ ἀκμάσας περὶ τὸ 370 μ. Χ., συνέγραψε περὶ τὸ 390 μέγα ἱστορικὸν ἔργον, ὡς συνέχειαν τῆς Τακίτου ἱστορίας, ἀπὸ τοῦ Νερούα μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Οὐάλεντος (96—378 μ. Χ.). Ἡ ἱστορία τούτου ἐπιγράφεται: Rerum gestarum libri XXXI.

6. Μάγνος Αὐρήλιος Κασσιόδωρος, Συγκλητικὸς (M. Aurelius Cassiodorus, Senator), ἐκ Σκυλλακίου τῆς Καλαβρίας, γεννηθεὶς περὶ τὸ 468 καὶ ἀποθανὼν περὶ τὸ 575 μ. Χ., συνέγραψε μέγαν ἀριθμὸν συγγραμμάτων ἱστορικῶν, θεολογικῶν, ῥητορικῶν καὶ γραμματικῶν. Τούτων δὲ ἀξιολογώτατα εἶνε: Variarum libri XII καὶ ἡ Historia tripartita.

7. Βίβιος Σεκουέστρος (V. Secuester), ἀκμάσας περὶ τὸ 400 μ. Χ. εἶνε γεωγράφος, συγγράψας: de fluminibus, fontibus, lacubus κτλ.

β) Ῥητορική.

1. Εὐμένιος (Eumenius), ἐξ Αὐγουστοδούνου (τανῦν Autun), ἀκμάσας περὶ τὸ 300 μ.Χ. ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Χλωροῦ, συνέγραψε τρεῖς παν η γυ ρ ι κ ο ὺ ς λ ό γ ο υ ς. Ἐκτὸς δὲ τούτου καὶ ἄλλοι συνέγραψαν πανηγυρικοὺς λόγους, οἷον ὁ Ν α ζ ά ρ ι ο ς, ὁ Κ λ α ύ δ ι ο ς Μ α μ ε ρ τῖ ν ο ς κ.τ.λ.

2. Κόϊντος Αὐρήλιος Σύμμαχος (Q. Aurelius Symmachus), ἀκμάσας περὶ τὸ 400 μ.Χ. καὶ ὕπατος ἐν ἔτει 391 γενόμενος, εἶνε ῥήτωρ ἐπιφανὴς καὶ συγγραφεὺς λόγων ῥητορικῶν, ὧν λείψανά τινα διεσώθησαν εἰς ἡμᾶς. Ἄξιαι δὲ μνείας εἶνε καὶ αἱ ἐ π ι σ τ ο λ α ὶ τούτου εἰς 10 βιβλία.

γ) Φιλοσοφία.

Ἀνίκιος Μάνλιος Σευηρῖνος Βοήθιος (Anicius Manlius Severinus Boëtius), ἀκμάσας περὶ τὸ 475 καὶ ἀποθανὼν περὶ τὸ 525 μ. Χ. εἶνε ὁ τελευταῖος Ῥωμαῖος φιλόσοφος, ἀνὴρ πολιτικὸς μεγάλως τιμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεοδωρίχου, ἀλλὰ διαβληθεὶς ἐρρίφθη εἰς τὸ δεσμωτήριον ἔνθα καὶ ἐφονεύθη. Ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ συνέγραψε τὸ ἀξιολογώτατον αὐτοῦ ἔργον: De consolatione philosophiae, εἰς 5 βιβλία.

δ) Νομική.

1. Δομίτιος Οὐλπιανὸς (Domitius Ulpianus), ἐκ Τύρου, ἀκμάσας περὶ τὸ 200 μ. Χ. εἶνε εἷς τῶν ἐπιφανεστάτων Ῥωμαίων νομικῶν, συγγράψας πλῆθος νομικῶν συγγραμμάτων, ὧν τὰ ἀξιολογώτατα εἶνε τὰ 83 βιβλία ad edictum καὶ τὰ 51 ad Sabinum.

2. Ἰούλιος Παῦλος (Iulius Paulus), ἀκμάσας περὶ τὸ 200 μ. Χ., εἶνε σύγχρονος τοῦ Οὐλπιανοῦ· τὰ δύο συγγράμματα αὐτοῦ ἐπιγράφονται: ad edictum, 80 βιβλία, καὶ Sententiae.

3. Ἑρέννιος Μοδεστῖνος (Herennius Modestinus), ἀκμάσας περὶ τὸ 240, μαθητὴς τοῦ Οὐλπιανοῦ· τῶν συγγραμμάτων τούτου τὰ σπουδαιό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τατα εἶνε: Differentiarum l. IX.-Regularum l. X.-Responsorum l. XIX.-Pandectarum l. XII.

Ἡ δὲ μετὰ μακρὰν παῦσιν ἐν τῇ 4ῃ ἑκατονταετηρίδι αὖθις ἀρξαμένη συγγραφικὴ ἐνέργεια περιωρίσθη μόνον εἰς συγγραφὰς πρὸ πάντων αὐτοκρατορικῶν διατάξεων. Οὕτω λοιπὸν ἐγένετο ἐπὶ Διοκλητιανοῦ ὁ Codex Gregorianus, ἐπὶ Κωνσταντίνου ὁ Codex Hermogenianus, ἐπὶ Θεοδοσίου Βουῒ ὁ Codex Theodosianus. Ἐπὶ δὲ Ἰουστινιανοῦ ὑπὸ τοῦ Τριβωνιανοῦ ἐν ἔτει 529 ὁ Codex Iustinianeus, ἐν ἔτει δὲ 533 αἱ Institutiones (εἰσηγήσεις) καὶ τὰ Digesta aut Pandectae (συλλογὴ νομικῆς ὕλης), αἵτινες μετὰ τῶν Νεαρῶν (Novellae) ἀποτελοῦσι τὸ Corpus jaris civilis Iustinianeum.

ε) **Γραμματική, Μετρική καὶ Λεξικογραφία.**

1. **Νόνιος Μάρκελλος (Nonius Marcellus)** ἐξ Ἀφρικῆς, ἀκμάσας πιθανῶς περὶ τὸ 280 μ. Χ., συνέγραψε σπουδαιότατον Λεξικὸν ἐπιγραφόμενον: De compendiosa doctrina per literas.

2. **Αἴλιος Δονᾶτος (Aelius Donatus)** ἐκ Ῥώμης, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 μ. Χ., ἔγραψε σχόλια εἰς Τερέντιον καὶ Βεργίλιον.

3. **Γάϊος Μάριος Βικτωρῖνος (G. Marius Victorinus)**, ἀκμάσας περὶ τὸ 350 μ. Χ., γραμματικὸς καὶ ῥήτωρ ἐν Ῥώμῃ, συνέγραψε De re grammatica.

4. **Χαρίσιος (Charisius)** καὶ **Διομήδης (Diomedes)**, ἀκμάσαντες περὶ τὸ 380 μ. Χ., συνέγραψαν Artem grammaticam.

5. **Φλάβιος Μάλλιος Θεόδωρος (Fl. Mallius Theodorus)**, ἀκμάσας περὶ τὸ 400 μ.Χ., ἔγραψε περὶ μέτρων.

6. **Πρισκιανὸς Καισαρεὺς (Priscianus Caesariensis)** ἐκ Καισαρείας τῆς Μαυριτανίας, ἀκμάσας περὶ τὰ 500 μ. Χ., εἶνε ἐπιφανέστατος Ῥωμαῖος γραμματικός, διδάξας ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ συγγραφεὺς τῶν Institutionum Grammaticarum εἰς 18 βιβλία.

7. **Φάβιος Πλαγκιάδης Φουλγέντιος (F. Planciades Fulgentius)** ἐξ Ἀφρικῆς, ἀκμάσας περὶ τὸ 250 μ. Χ., συνέγραψε Mythologicón I III.—Expositio sermonum antiquorum, κτλ.

8. **Τερεντιανὸς Μαῦρος (Terentianus Maurus)** ἐξ Ἀφρικῆς, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 μ. Χ. ἔγραψε γραμματικομετρικὸν διδακτικὸν ποίημα, ἐπιγραφόμενον: De literis, syllabis, metris.

9. **Ἰσίδωρος (Isidorus)** ἐξ Ἱσπανίας, ἀκμάσας περὶ τὸ 600 μ. Χ. συνέγραψε μεγάλην (ἀτελῆ) ἐγκυκλοπαιδείαν ἁπασῶν τῶν ἐπιστημῶν, ἐπιγραφομένην Originum s. Etymologiarum libri XX.

Ἀλλὰ καὶ μαθηματικοὶ καὶ φυσικοὶ καὶ ἰατροὶ ἐγένοντο κατὰ τὴν ἐσχάτην ταύτην περίοδον, μάλιστα δὲ πατέρες τῆς ἐκκλησίας ἐπίσημοι, οἷον ὁ Κυπριανός, ὁ Ἀρνόβιος, ὁ Λακτάντιος, ὁ Ἀμβρόσιος, ὁ Ἱερώνυμος καὶ ὁ ἐξοχώτατος πάντων Αὐγουστῖνος.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΠΙΝΑΞ ΕΞΗΓΗΤΙΚΟΣ

τῶν σημείων καὶ τῶν κατ' ἀποκοπὴν γεγραμμένων λέξεων.

\- Κεῖται ἀντὶ ἐπαναλήψεως τῆς πρώτης τοῦ ἄρθρου λέξεως.
= ταὐτὸ τῷ, ἴσον τῷ.
= σημαίνει, δηλοῖ.
† ἀπέθανεν.
A. R. ἢ Rich = Anthony Rich (Antiquités Romaines).
ἀ. = ἀρσενικόν.
α'. = (ῥῆμα) τῆς πρώτης συζυγίας.
αἰτ. = αἰτιατική.
ἄκλ. ἢ ἄκλιτ. = ἄκλιτον.
ἀμετ. = ἀμεταβάτως.
ἀμφ. ἢ ἀμφίβ. = ἀμφίβολον.
ἀντίθ. = ἀντίθετον, ἀντίθεσις.
ἀπαρεμφ. = ἀπαρεμφάτου.
ἀποθ. = ἀποθετικόν.
ἀπρόσ. = ἀπρόσωπον ἢ -ώπως.
ἀρχ. = ἀρχαϊκῶς. ἀρχικῶς.
ἀφ. ἢ ἀφαιρ. = ἀφαιρετική.
ἀφῃρ. = ἀφῃρημένον.
ἄχρ. = ἄχρηστον.
β'. = (ῥῆμα) τῆς δευτέρας συζυγίας.
βοτ. ἢ βοτ. = βοτάνη.
Βεργ. = Βεργίλιος.
γ'. = (ῥῆμα) τῆς τρίτης συζυγίας.
γεν. = γενική.
δ'. = (ῥῆμα) τῆς τετάρτης συζυγίας.
δῆλ. = δῆλα δή.
δοτ. = δοτική.
ἐγκλ. = ἐγκλιτικόν.
ἐλλειπτ. = (ῥῆμα) ἐλλειπτικόν.
ἑν. = ἑνικός, -ή, -όν.
ἐνεργ. = ἐνεργητικόν, -κῶς.
ἐντ. = ἐντεῦθεν, ἐκ τούτου.
ἐπίθ. ἐπιθ. = ἐπίθετον, -τικῶς.
ἐπίρ. ἐπιρ. = ἐπίρρημα, -τικῶς.
ἐπιτετ. = ἐπιτεταμένον, -τικόν.
Εὐτρ. = Εὐτρόπιος.
εὔχρ. = εὔχρηστον.
ζ. = ζῷον.
Ἡσύχ. = Ἡσύχιος.
θ. = θηλυκόν.
θαμ. = θαμιστικόν.
Ἰουστ. = Ἰουστῖνος.
κ. τ. ὅμ. = καὶ τὰ ὅμοια.
Καῖσ. = Καῖσαρ.
Κάτ. = Κάτουλλος.
Κικ. ἢ Κικέρ. = Κικέρων.
Κοΐντ. = Κοϊντιλιανός.
Κούρτ. = Κούρτιος.
Κωμ. = (ποιηταὶ) Κωμικοί.
λ. = λέξις.
Λίβ. = Λίβιος.
Λουκρ. = Λουκρήτιος.
μ. ἢ μετγν. = μεταγενέστερον.
μέσ. = μέσον (ῥῆμα).
μεταβ. = μεταβατικῶς.
μάλ. = μάλιστα.
μᾶλλ. = μᾶλλον.
μετφ. ἢ μτφ. = μεταφορικῶς.
μετχ. ἢ μτχ. = μετοχή.
μετων. = μετωνυμικῶς.
Νέπ. = Νέπως.
Ὀβ. ἢ Ὀβίδ. = Ὀβίδιος.
Ὁρατ. = Ὁράτιος.
ὀρθότ. = ὀρθότερον.
οὐ. ἢ οὐδ. = οὐδέτερον.
οὐσ. = οὐσιαστικόν, -ικῶς.
πρκμ. ἢ πρκ. = παρακείμενος.
παροιμ. = παροιμία, -ιακῶς.
Πλ. = Πλαῦτος.
Πλίν. = Πλίνιος.
π. ἢ ποιητ. = ποιητικόν.
πρβλ. = παράβαλε.
πρόθ. = πρόθεσις.
Προπ. = Προπέρτιος.
πτ. = πτηνόν.
ῥ. = ῥίζα.
ῥητ. σχ. = ῥητορικὸν σχῆμα.
σ. ἢ σουπ. = σουπῖνον.
σ. ἢ συγκρ. = συγκριτικόν.
συγκεκρ. = συγκεκριμένον.
Σαλλ. = Σαλλούστιος.
σημ. = σημαίνει.
Σημ. = Σημείωσις.
ΣΚ. = Συναγωγὴ Κουμανούδη.
Σουητ. = Σουητώνιος.
σπ. = σπάνιον.
στρατ. ὅρ. = στρατιωτικὸς ὅρος.
συνήθ. = συνήθως.
Τάκ. = Τάκιτος
Τερ. = Τερέντιος.
τεχν. ὅρ. = τεχνικὸς ὅρος.
τριτοπρ. = (ῥῆμα) τριτοπρόσωπον.
τροπ. = τροπικῶς.
ὑπερθ. = ὑπερθετικόν.
ὑποκ. = ὑποκοριστικόν.
ὑπον. = ὑπονοεῖται.
φ. = φυτόν.
Φαῖδρ. = Φαῖδρος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΠΙΝΑΞ ΕΞΗΓΗΤΙΚΟΣ

τινων ἐν ταῖς ἐκδόσεσι Λατίνων συγγραφέων συντόμως γεγραμμένων λέξεων.

A. (προωνύμιον) = Aulus.
A. = absolvo.
a. d. = ante diem, οἷον a. d. Kalendas Januarias κτλ.
App. (προωνύμιον) = Appius
a. u. c. = anno urbis conditae.
C. (προωνύμιον) = Caïus.
C. (ἀριθμητ.) = 100.
C. = condemno.
Cal. ἴδε Kal.
Cn. (προωνύμιον) = Cneius.
Cos = Consul.
Coss. = Consules.
D. (προωνύμιον) = Decimus.
D. (ἐπίκλησις) = Divus (Caesar, Augustus).
D., ἴδε S. D.
D. (ἀριθμητ.) = 500.
D. D. = dono dedit.
D. D. D. = dat, dicat, dedicat.
Des. = designatus.
F. = filius.
G. = Gaïus (= Caïus).
Gn. = Gnaeus (= Cneïus).
Hs. = sestertii, sestertia, sestertium.
Id. = Idus.
Imp. = Imperator.
K. (προωνύμιον) = Kaeso.
Kal. = Kalendae.
L. (προωνύμιον) = Lucius.
L. (ἀριθμητ.) = 50.
L. = libra.
M. (προωνύμιον) = Marcus.
M'. (προωνύμιον) = Manius.
Mam. (προωνύμιον) = Mamercus.
M. (ἀριθμητ.) = 1000.
N. ἢ Num. (προωνύμ.) = Numerius.
N. = nepos.
O. M. = optimus maximus.
P. (προωνύμ.) = Publius.
P. C = patres conscripti.
P. M. ἢ Pont. max. = pontifex maximus.
P. R. = populus Romanus.
Q. (προωνύμιον) = Quintus.
Q. F. F. Q. S. = quod felix faustumque sit.
Quir. = Quirītes.
R. ἢ Resp. = respublica.
S. ἢ Sex (προωνύμ.) = Sextus.
Ser. (προωνύμιον) = Servius.
Sp. (προωνύμιον) = Spurius.
S. C. = senatus consultum.
S. (ἐν ἐπιστολαῖς) = salutem.
S. P D. (ἐν ἐπιστολαῖς) = salutem plurimam dicit.
S. P Q. R. = Senatus populusque Romanus.
S. V. B. E. E. V. (ἐν ἀρχῇ ἐπιστολῆς) = si vales, bene est, ego valeo.
T. (προωνύμιον) = Titus.
Ti. (προωνύμιον) = Tiberius.
Tr. pl. = tribunus plebis.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΠΙΝΑΞ ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ

τῶν ἐν τῇ Γραμματολογίᾳ Κυρίων ὀνομάτων.

	Σελὶς		Σελὶς
Ἀντίπατρος	ζ'.	Κικέρων +	ι'.
Ἀμπέλιος	ιη'.	Κλήμης	κ'.
Ἀμπελλίων	ζ'.	Κλαυδιανός	κ'.
Ἄππιος Κλαύδιος	γ'.	Κοϊντιλιανός	ιζ'.
Ἀπουλήϊος	ιθ'.	Κολουμέλας	ιη'.
Ἄττιος	δ'.	Κορνιφίκιος	ζ'.
Αὔγουστος	ιδ'.	Κούρτιος Ῥοῦφος	ς'.
Αὐϊηνὸς Φῆστος	κ'.		
Αὐϊανὸς Φλάβιος	κ'.	Λαβέριος	γ'.
Αὐσόνιος	κ'.	Λαΐβιος	η'.
Ἀφράνιος	ε'.	Λαβέων	ιδ'.
		Λίβιος Ἀνδρόνικος	δ'.
Βεργίλιος +	ια'.	Λίβιος (ἱστορικὸς)+	ιγ'.
Βίκτωρ	κ'.	Λικινιᾶνος	ιη'.
Βικτωρῖνος	κδ'.	Λόγγος	ιζ'.
Βοήθιος	κα'.	Λουκίλιος	ς'.
		Λουκανὸς	ιε'.
Γάϊος	ιθ'.	Λουκρήτιος	η'.
Γέλλιος	ιθ'.	Λοῦπος	ιε'.
Γρακχανὸς	ζ'.		
Γράκχος Γάϊος	ζ'.	Μάκηρ	θ'.
Γράκχος Τιβέριος	ζ'.	Μάρκελλος	κδ'.
		Μαρκελλῖνος	κα'.
Δυνᾶτος	κδ'.	Μάξιμος Βαλέριος	ς'.
		Μέλας Πομπώνιος	ς'.
Ἔννιος	ε'.		
Εὐμένιος	κα'.	Ναΐβιος	δ'.
Εὐτρόπιος	κ'.	Νεμεσιανὸς	κ'.
		Νέπως Κορνήλιος+	θ'.
Θεόδωρος	κδ'.	Νόβιος	ε'.
Ἰσίδωρος	κδ'.	Ὀβίδιος +	ιγ'.
Ἰταλικὸς	ιε'.	Ὁράτιος	ιδ'.
Ἰουβενάλιος	ς'.	Ὄρταλος	ι'.
Ἰουστῖνος	ιδ'.	Οὐάρρων Ἀτακινὸς	η'.
		Οὐάρρων Ῥεατῖνος	θ'.
Καῖσαρ +	θ'.	Οὐλπιανὸς	κα'.
Καπίτων	ιδ'.		
Κασσιόδωρος	κα'.	Πακούβιος	δ'.
Κάτουλλος	η'.	Παννυχὶς	κ'.
Κάτων	ς'.	Παπινιανὸς	ιθ'.
Κάτων Βαλέριος	η'.	Πατέρκουλος	ις'.
Κέλσος	ιη'.	Παῦλος	κα'.
Κίννας	η'.	Πεδιανὸς	ιζ'.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

	Σελὶς		Σελ
Πέρσιος	ιε'.	Τάκιτος	ις'.
Πετρώνιος	ις'.	Τερέντιος Ἀτακινὸς	η'.
Πίσων	ς'.	Τερέντιος Ῥεατῖνος	θ'.
Πλαῦτος	ο'.	Τερέντιος ὁ Λίβυς	ε'.
Πλίνιος ὁ νεώτερος	ιζ'.	Τερέντιος Σκαῦρος	ιθ'.
Πλίνιος ὁ πρεσβύτερος	ιζ'.	Τερεντιανὸς Μαῦρος	κδ'.
Πομπώνιος	ε'.	Τερτυλλιανὸς	ιθ'.
Πολλίων	ιδ'.	Τίβουλλος	ιδ'.
Πρισκιανὸς	κδ'.	Τιτίνιος	ε'.
Πρόβος	ιζ'.	Τουρπίλιος	ε'.
Προπέρτιος	ιγ'.	Τρῶγος	ιδ'.
Σαλλούστιος	ι'.	Ὑγῖνος	ιδ'.
Σενέκας ὁ ῥήτωρ	ιδ'.		
Σενέκας ὁ φιλόσοφος	ιζ'.	Φαῖδρος	ιε'.
Σεκουέστρος	κα'.	Φάννιος	ζ'.
Σισήννας	θ'.	Φῆλιξ	ιθ'.
Σκαῦρος	ζ'.	Φῆστος	κα'.
Σκηπίων	ζ'.	Φιγοῦλος	ια'.
Σουητώνιος	ιη'.	Φλάκκος	ιδ'.
Στάτιος	ε'.	Φλάκκος Οὐαλέριος	ιε'.
Σύλλας	θ'.	Φλῶρος	ιζ'.
Σύμμαχος	κα'.	Φουλγέντιος	κδ'.
Σῦρος	η'.	Φρόντων	ιη'.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κλύζω, ἀπονίπτω· 2) ἀπομάττω· μετφ. ἐξαλείφω· 3) -silim, σβέννυμι τὴν δίψαν.

ab-nĕgo, āvī, (π. καὶ μ.) ἀπαρνοῦμαι, ἀρνοῦμαι, οὐ παρέχω τινί τι.

ab-nĕpos, ōtis, ὁ, (μ.) ὁ δισέγγονος.

ab-nĕptis, is, ἡ, (μ.) ἡ δισέγγονος.

Ab-nŏba, ae, ὁ, τὰ Ἄβνοβα, ὄρος.

ab-nocto, āvī, (nox), διανυκτερεύω.

abnormis, e, (π.) ἔκνομος· -sapiens, ὁ οὐδεμιᾶς ὡρισμένης Σχολῆς ὀπαδός.

ab-nŭo, nŭī, nŭtum, γ'. ἀπονεύω, (νεύων) ἀρνοῦμαι, οὐ δέχομαι, οὐκ ἐθέλω, οὐκ ἐπιτρέπω τι.

ab-nūto, āvī. (ἀρχ.) ἀνανεύω.

ăb-ŏlĕo, ēvī, ĭtum, 6'. 1) ἀφανίζω, διαφθείρω, καταστρέφω, ἀνατρέπω τι· ἐντ. α) ἀφανίζω, ἐξαλείφω, nomina· 6) -alicui magistratum, ἀποστερῶ τινα τῆς ἀρχῆς· γ) ἀναιρῶ, ἀκυρῶ, καταλύω, legem τὸν νόμον.

ăbŏlesco, ēvī, (ἄνευ σ.) γ'. φθίνω.

ăbŏlītio, ōnis, ὁ, 1) ἀφανισμός· -legis, ἀκύρωσις νόμου· 2) -facti καὶ ἀπολ. abolitio = ἀμνηστεία.

ăbolla, ae, ὁ, ἀβόλλα, περιβόλαιον ἀντὶ χειροβάκτου ἐκ μαλλίνου ὑφάσματος.

ăbōmĭnor, (ἀρχ. καὶ -o.), α'. 1) ἀποτυγχάνομαί τι (ἀντιθ. opto)· 2) ἀποστρέφομαι· ἐντ. abominandus, = ἄξιος ἀποστροφῆς· τὸ δὲ abominatus κ. παθητ.

Ăbŏrīgĭnes, um, ἀ.πλ. (ab, origo ?) 1) οἱ ἐν Λατίῳ Ἀβοριγῖνες, οἱ τῶν Ῥωμαίων πρόγονοι· 2) π ρ ο σ η γ ο ρ. = οἱ αὐτόχθονες, οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι.

ab-ŏrĭor, ortus sum, ἀποθ. δ'. 1) ὁρμῶμαι· 2) ἔχομαι (ἐπὶ φωνῆς)· 3) ἐξαμβλῶ.

ăbŏriscor, ἀποθ. γ'. (Λουκρ), φθίνω.

ăbortĭo, ōnis, θ. ἔκτρωσις.

ăbortīvus, a, um, (aborior), ὁ ἀώρως γεννηθείς, ἐκτρωματίας· οὐσ. -vum i, οὐ. τὸ ἐκβόλιον, τὸ ἀπόσθαρμα (φάρμ.)

abortus, us, ὁ, (aborior)· 1) ὁρμή· 2) = abortio· 3) ἔκτρωμα· 4) ἀνεξέργαστος (ἐπὶ βιβλ.)· 5) κακορυζίς, ἀνανφυὴς (ἐπὶ δένδρων).

ab-rādo, rāsi, rāsum, γ'. 1) ἀποξύω, ἀποξύρω, ἀποκείρω· 2) ἀποκόπτω· 3) ἀφαιροῦμαί τι (τῆς οὐσίας τινός).

abrāsus, a, um, μτχ. τοῦ abrado.

ab-rĭpio, rĭpŭi, reptum, γ'. (rapio)· 1) ἁρπάζω, ἀποσπῶ τινα ἀπό τινος, aliquem (de)· -me, προτροπάδην φεύγω· -aliquam, ἀπάγω τινά.

abrŏgātio, ōnis, θ. ἀκύρωσις νόμου.

ab-rŏgo, ā'. 1) ἀναιρῶ, ἀκυρῶ (νόμον)· 2) -magistratum alicui, ἐκβάλλω τινὰ τῆς ἀρχῆς, ἀποχειροτονῶ τινα· 3) μετφ. ἀφαιρῶ, μειῶ, ἐλαττῶ τι.

Abrōtŏnum, i, οὐ. κ. -nus, i, ἡ, Ἀβρότονον, εὐώδης βοτάνη.

ab-rumpo, rūpi, ruptum, γ'. 1) ἀπορρήγνυμι, ramos, vincula· 2) μτφ. (αἴφνης ἢ ἀπροσδοκήτως) τέλος ἐπιτίθημί τινι, καταπαύω τι· -vitam ἢ fata, καταστρέφω τὸν βίον· 3) -fas, παραβαίνω τὸ ὅσιον· 4) ἀποχωρίζω· me-, ἀποχωρίζομαι· -vitam a civitate, οὐ βούλομαι πλείονα χρόνον ἐν τῇ πολιτείᾳ ζῆν.

abrupte, ἐπίρ. (-ius)· 1) ἀποκεχωρισμένως· 2) μετφ. ἀποτόμως, αἰφνιδίως.

abruptĭo, ōnis, θ. (abrumpo), διάρηξις, ῥῆξις· μετφ. διάλυσις.

abruptus, a, um, (-ior, -issimus) 1) ἀπορρώξ, ἀπότομος, ἀπόκρημνος· in abruptum, ἐν ἀποκρήμνῳ βαράθρῳ· 2) μτφ. α) per abrupta, ἀποτόμως, αὐθάδει τρόπῳ· 6) -ae procellae, θύελλαι ὁρμητικαί· γ) sermo-, σύντομος λόγος.

abs, ἴδε **a**.

abs-cēdo, cessi, cēssum, γ'. 1) ἀποχωρῶ, ἀναχωρῶ, a curiā, e foro· 2) καταπαύομαι (ἐπὶ ὀργῆς, νόσου)· 3) -ab incepto, παύομαι τοῦ ἐπιχειρήματος· 4) ἀπολείπω τι, ἀφίσταμαί τινος.

abscessĭo, ōnis, θ. ἀποχώρησις.

abscessus, us, ὁ, ἀποχώρησις, ἀπαλλαγή· -continuus, ἀπουσία.

abs-cīdo, cīdi, cīsum, γ'. (caedo) 1) ἀποτέμνω, ἀποκόπτω (πρβλ. abscindo)· 2) μετφ. -spem, ἀπόλλυμι τὴν ἐλπίδα.

ab-scindo, scĭdi, scissum, γ'. 1) ἀποσχίζω, ἀποσπῶ (πρβλ. abscido)· 2) διασχίζω, διαχωρίζω· 3) ἀπόλλυμι τι.

abscīse, ἐπίρ. ἀποτόμως, συντόμως.

abscīsĭo, ōnis, θ. ἀποσιώπησις.

abscīssus, a, um, (-ior), ἀπότομος, ἀπόκρημνος· μετφ. τραχύς, σκληρός.

abscondĭte, ἐπίρ. μετφ. σκοτεινῶς, κρυφίως, ἀσαφῶς, περιπλόκως.

abscondĭtus, a, um, 1) ἀποκεκρυμμένος, ἀπόκρυφος· 2) σκοτεινός, ἀσαφής.

abs-condo, condi (σπ. condĭdi), conditum, γ'. 1) ἀποκρύπτω, κρύπτω· 2) καλύπτω· sol absconditur, ὁ ἥλιος οὐκέτι ὁρατὸς ἦτον· 3) (μ.) -puerilem, ταχέως διαβιῶ.

absens, ntis, (κυρ. μτχ. τοῦ absum)

ἀπών· me absente, ἐμοῦ ἀπόντος.
absentĭa, ae, θ. (absum), ἀπουσία.
ab-sĭlĭo, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.) δ'. [salio] (ἀρχ.), ἀποπηδῶ, ἀναπηδῶν φεύγω.
absȳmĭlis, e, ἀνόμοιος, alicui τινί.
absinthĭum, ii, οὐ. ἀψίνθιον· μετφ. πρός δήλωσίν τινος πικροῦ μέν, ἀλλὰ σωτηρίου.
absis ἢ **apsis**, ĭdis, θ· 1) ἀψίς, τόξον, καμάρα· 2) κύκλος (πλανήτου).
ab-sisto, stĭti, (ἄνευ σ.), γ'. 1) -re, ab re, ἀφίσταμαι, ἀπέχομαι, ἀποχωρῶ τινος· 2) ἐκλείπω· 3) παύομαί τινος.
absŏlūte, ἐπίθ. (-ius, -issime)· 1) τελέως, ἐντελῶς· 2) ἁπλῶς, συντόμως.
absŏlūtĭo, ōnis, θ. (absolvo)· 1) ἀπόλυσις, ἀθώωσις· 2) τελείωσις, τελειότης.
absŏlūtōrĭus, a, um ἀπαλλακτικός.
absōlūtus, a, um (-ior, -issimus) 1) τέλειος, ἐντελής· 2) ἀπόλυτος.
ab-sōlvo, solvi, solūtum, γ'. 1) ἀπολύω, ἀπαλλάττω τινά τινος· 2) (ἐπὶ δικ.) -aliquem injuriārum, capitis, ἀπολύω (τὸν κατηγορούμενον) τῶν ἀδικιῶν, τοῦ θανάτου· 3) (ἐπὶ ἔργου τέχνης) = ἀπεργάζομαι, ἀποτελῶ, εἰς τὸ τέλος ἄγω· μετφ. paucis aliquid-, διὰ βραχέων εἰρχομαί τι· -de re, ἄχρι τέλους διηγοῦμαί τι.
ab-sŏnus, a, um· 1) ἀπηχής, ἔξηχος, διάφωνος, δύσφωνος, ἀπόχορδος· 2) μτφ. ἀπᾴδων, ἀνάρμοστος, ἀνεπιτήδειος.
ab-sorbĕo, ŭi, (ἄνευ σουπ.), θ'. 1) ἀπορροφῶ, καταπίνω, καταβροχθίζω· 2) μετφ. α) -aliquem, καταβροχθίζω τὴν οὐσίαν τινός (ἐπὶ ἑταίρας).
abs-pello κτλ. ἴδε aspello κτλ.
abs-que, πρόθ. μετ' ἀφ., 1) ἄνευ· 2) (κωμ.) - me esset, εἰ μὴ ἦν ἐγώ· 3) (μ.) παρά τι.
abs-tēmĭus, a, um, (temētum = μέθυ), οἶνου ἀπεχόμενος, νηφάλιος.
abstentus, a, um μτχ. τοῦ abstineo.
abs-tergĕo, tersi, tersum, θ'. 1) ἀπομάττω, ἀποκαθαίρω, manus, vulnera· 2) -sudorem, lacrimas, ἀπομάττομαι ἱδρῶτα, δάκρυα· 3) μετφ. dolorem, ἀφαιρῶ, ἐξαλείφω τὴν λύπην τινός.
abs-terrĕo, terrŭi, terrĭtum, θ'. 1) ἐκφοβῶ τινα, (φόβῳ) ἀποτρέπω τινὰ (μὴ ποιεῖν τι)· 2) -alicui aliquid, ἀφαιροῦμαί τινά τι· 3) ἀπείργω, κωλύω.
abstĭnens, ntis ἐπίθ. (-ior, -issimus), ἀπεχόμενός τινος, ἐγκρατής, οὐ πλεονέκτης, ἀκερδής, ἴδε abstineo.
abstĭnenter, ἐπίρ. ἐγκρατῶς.
abstĭnentĭa, ae, θ. (abstineo)· 1) ἀπόσχεσις, ἐγκράτεια· 2) τό ἄμεμπτον ἢ ἁγνότης· 3) (μ.) = inedia.
abstĭnĕo, tĭnŭi, tentum, θ'. (abs, teneo)· 1) ἀπέχω, κωλύω: -vim hostium, ἀμύνω, ἀπωθῶ· -iram ab aliquo, κατέχω (οὐκ ἐκδηλῶ) τὴν πρός τινα ὀργήν· 2) οὐδ. -injuriā, ἀπέχομαι τῆς ἀδικίας· -ab inermi, φείδομαι τοῦ ἀόπλου.
abstĭti, παρ. μ. τοῦ absisto.
abs-trăho, trāxi, tractum, γ'. 1) ἀφέλκω, ἐκκομίζω, ἐκφέρω, ἐξάγω. naves a portu τὰς ναῦς ἐκ τοῦ λιμένος· -me ἀπέρχομαι· 2) μετφ. α) ἀφελκύω, ἀποσπῶ τινά τινος, aliquem a bono, ὠσαύτ. de ἢ ex re· -or a consuetudine, ἐξίσταμαι ἔθους· β) ἀπαλλάττω τινά τινος· γ) -or in partes (π.), ἐκφέρομαι ὥστε αἱρεῖσθαι τά τινος.
abs-trūdo, trūsi, trūsum, γ'. 1) ἀποθῶ· 2) ἀποκρύπτω· me-, ἀποκρύπτομαι.
abstrūsus, a, um, (-ior), ἀπόκρυπτος, ἀποκεκρυμμένος· homo-, ἄνθρ. κρυψίνους· disputatio paulo -ior, συζήτησις βαθυτέρας πως ἐρεύνης δεομένη.
ab-sum, abfŭi, abēsse· 1) ἄπειμι· rex abest, ὁ βασιλεὺς οὐκ ἐπιδημεῖ· 2) ἄπειμι, ἀπέχω, multum· μετφ. -a vero, a spe, ἀπέχω τοῦ ἀληθοῦς, τῆς ἐλπίδος· ille longe abest ut credat, ἐκεῖνος λίαν ἀπέχει τοῦ πιστεῦσαι. 3) ἄπρο σ. tantum abest ut mors malum sit, ut vereor ne, τοσούτου δέει τὸν θάνατον κακὸν εἶναι, ὥστε δέδοικα μή· non longe abest quin fleam, μικροῦ δεῖν ἐδάκρυσα· 4) -a molestiis, ἄπειμι, ἀπηλλαγμαι τῶν ταλαιπωριῶν· 5) ἄπειμι, οὐ μετέχω τινός· 6) -ab aliquo, διαφέρω τινός, ἀλλοτρίως ἔχω πρός τι· 7) ἐλλείπω τινί: mihi multa absunt, πολλά ἐλλείπουσί μοι· 8) ἐπὶ προσώπ. -alicui ἢ ab aliquo, οὐ βοηθῶ τινι, οὐδαμῶς ὠφελῶ τινα· 9) (π.) -dolori, οὐκ αἰσθάνομαι, ἐπιλανθάνομαι τοῦ ἄλγους.
absūmēdo, ĭnis, θ. (Ιλ.) δαπάνη.
ab-sūmo, mpsi, mptum, γ'. 1) ἀναλίσκω, δαπανῶ, pecuniam χρήματα· 2) -tempus, διατρίβω. διάγω τὸν χρόνον· 3) διαφθείρω, ἀπόλλυμι, ἀποκτείνω.
ab-surde, ἐπίρ. (-ius, issime)· 1) δυσηχως, δυσφώνως· 2) ἀτόπως, ἀλόγως.
ab-surdus, a, um, (-ior, -issimus),

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἠχηρός, δύσηχος, sonus· 2) ἄτοπος, ἄλογος· 3) ἀφυής, ἀνίκανος, μωρός.

Absyrtis, ĭdis, θ. Ἀψυρτίς, νῆσος.

Absyrtus, i, ὁ. Ἄψυρτος, ἀδελφὸς τῆς Μηδείας.

ăbundans, ntis, (-ior, -issimus), [μετχ. τοῦ abundo]· 1) ὑπερεχχεόμενος, πλημμυρῶν, amnis ποταμός· 2) περισσός, ἄφθονος· 3) oratio-, περισσολογία· 4) πλούσιος τινος, εὐπορῶν τινος· καὶ ἀπόλ. = εὔπορος, πλούσιος.

ăbundanter, ἐπίρ. (-ius, -issime)· 1) περισσῶς, ἀφθόνως, ἁπλῶς, εὐπόρως· 2) ἐπὶ λόγου· μακρῶς, διεξοδικῶς.

ăbundantĭa, æ, θ. 1) περισσεία, ἀφθονία τινός· 2) ἀπολ. εὐπορία, οὐσία.

ăbunde, ἐπίρ. (unda), ἀφθόνως, ἁπλῶς, ἱκανῶς· frumenti est-, ἅλις ἐστὶ σίτου, ἄφθονος σιτός ἐστιν.

ăbundo, āre, (unda)· 1) ἐκχυματίζω, ὑπερπολάζω, πλημμυρῶ· 2) μετφ. εὐπορῶ, ἀφθονίαν ἔχω, divitiis, lacte, πλούτου, γάλακτος· 3) ἄφθονός εἰμι· a. de terra, ἄφθονος φύομαι.

ăbūsĭo, ōnis, θ. καταχρησις.

ăbūsīve, ἐπίρ. καταχρηστικῶς.

ab-usque, πρόθ. μετ' ἀφαιρ. = usque ab, ἀπό τινος, μέχρις ἀπό τινος.

ăbūsus, us, ὁ. καταχρησις, δαπάνη.

ăb-ūtor, ūsus, sum, ἀποθ. γ'. 1) καταχρῶμαι, χρῶμαί τινι, omni tempori· 2) καταχρῶμαι, καταλανίσκω τι, divitiis· 3) καταχρῶμαι, κακῶς χρῶμαι, patientiā τῇ ὑπομονῇ.

Abȳdus, i, θ. Ἄβυδος· 1) πόλις ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου· 2) πόλις Αἰγύπτου· ἐντ. **Abȳdēnus**, a, um, Ἀβυδηνός.

Abȳla, ae, θ. Ἀβύλη, ὄρος Λιβύης.

1. ăc (πρὸ συμφώνου πλὴν τοῦ h) καὶ **at-que**, σύνδ. τέ, καί· servi ac liberi, δοῦλοί τε καὶ ἐλεύθεροι· omnia honesta atque inhonesta, πάντα τά τε καλὰ καὶ αἰσχρά· 2) καὶ δή, καὶ ταῦτα· res difficilis atque omnium difficillima, πρᾶγμα χαλεπὸν καὶ πάντων δὴ χαλεπώτατον· καὶ μετὰ τοῦ adeo, etiam=καὶ δὴ καί· 3) talis ... ac, τοιοῦτος... οἷος· totidem... atque, τοσοῦτοι... ὅσοι· idem... ac, ὁ αὐτός... ὅσπερ· pro eo ac, οὕτως, ὡσπερ· ac si, ὡς εἰ, ὥσπερ εἰ· 4) (μετὰ λέξ. ὅηλ. ὁμοιότ. ἢ διαφοράν) = ἤ: aliter ac ἢ atque, ἄλλως ἤ· haud secus ac, οὐκ ἄλλως πως ἤ.

2. ac, (=ad) ἐν συνθ. μετὰ τοῦ c καὶ q.

Acădēmĭa, ae, θ. 1) Ἀκαδήμεια· 2) οὕτω δὲ Κικέρων ὀνομάζει· α) χωρίον τι τῆς ἐν Τούσκλῳ .παύλεως· β) τὴν ἐν Ποτιόλοις ἔπαυλιν, ἔνθα τὰ Academica συνέγραψεν· 3) οἱ τοῦ Πλάτωνος διάδοχοι· 4) ἡ Ἀκαδημαϊκὴ φιλοσοφία· ἐντ. **Academĭcus**, a, um, Ἀκαδημικός.

ăcălanthis, ἡ **acanthis**, ĭdis, θ ἀκαλανθίς, ἀκανθὶς (πτ.).

Acămas, antis, ὁ. Ἀκάμας· 1) υἱὸς Θησέως· 2) ἀκρωτ. Κύπρου.

1. ăcanthus, i, θ. ἄκανθος (βοτ.).

2. Acanthus, i, θ. Ἄκανθος, ἐπιθαλάσσιος πόλις τῆς Χαλκιδικῆς.

Acarnānes, um, ὁ. πλ. Ἀκαρνᾶνες· ἐντ. **Acarnanĭa**, ae, θ. Ἀκαρνανία.

Acastus, i, ὁ. Ἄκαστος.

Acca Lārentĭa, Ἄκκα Λαρεντία, τροφὸς τοῦ Ῥωμύλου, ἧς τὴν μνήμην τιμῶντες οἱ Ῥωμ. ἐπαννηγύριζον μηνὶ Δεκεμ. τὰ Larentalia ἢ Accalia.

accĕdo, cessi, cessum, γ'. (ad, cedo)· 1) προσχωρῶ, προσέρχομαι, ἔρχομαι, ad aliquem πρός τινα, Romam εἰς Ῥώμην παρὰ Σαλλ. πολλάκις -aliquem, locum· 2) (ἐχθρ.) προσέρχομαι, προσβάλλω τινί, hostes τοῖς πολεμίοις, τῷ τείχει· 3) ἔρχομαί ἐπί τι, ἐπιχειρῶ τινι, ἅπτομαί τινος· -ad rempublicam, ἅπτομαι τῆς τῶν κοινῶν ἐπιμελείας· -ad periculum, causam alicujus, ἀναδέχομαι τὴν δίκην τινός· -ad bona, κτῶμαι ἀγαθά· 4) -ad aliquem ἢ alicui, ἐγγύς, πλησίον τινός εἰμι· ἐντ. = σχεδὸν ὅμοιός τινί εἰμι· 5) -alicui, sententiae ἢ ad sententiam alicujus, προσχωρῶ, προστίθεμαί τινι, τῇ γνώμῃ τινός· -ad conditiones, τὰς συνθήκας ἀποδέχομαι· 6) ἔτι προστίθεμαι, ἐπαυξάνομαι, ager, ad naves; animus, studium ei accedit, πλείων θάρρος, σπουδὴ ἐγγίγνεται αὐτῷ. Ἐντ. ἄπρασ. accedit quod ἢ accedit = ἔτι προστίθεται ὅτι, ἔτι δὲ πρὸς τούτοις, πρὸς τούτοις· accedit quod patrem amo, ἔτι δὲ πρὸς τούτοις ἀγαπῶ τὸν πατέρα.

accĕlĕrātĭo, ōnis θ. (accelero), σπουδή, προθυμία.

ac-cĕlĕro, ā'. 1) ταχύνω, ἐπιταχύνω, iter τὴν παρείαν· 2) ἀμετ. σπεύδω.

accendo, cendi, censum, γ'. (ad candeo)· 1) ἐμπίπρημι, urbem· μετφ. aras,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

focum-, ἀνακαίω, ἀνάπτω πῦρ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ· **luna radiis accensa** = φωτιζομένη· 2) μετφ. ἐξάπτω, ἀνερεθίζω, παροτμῶ, παροξύνω τινὰ ἐπί τινα ἢ ἐπί τι, **aliquem contra aliquem**, **ad aliquid**· ἐντ.=ἐπιτείνω, ἐπαυξάνω, **vim venti** τὴν τοῦ ἀνέμου ὁρμήν, **injurias** τὰς ἀδικίας.

ac-censĕo, (ἄνευ πρκ.), censum, 6'. (π.), προσαπογράφω, προσκαταλέγω, προσαριθμῶ.

accensus, i, ὁ. (accenseo)· 1) κλητὴρ (δικαστ.), ὑπηρέτης (ὑπάτου, πραίτωρος)· 2) πλη θ. περιττοὶ νεοσύλλεκτοι, ὑπερτέλειοι στρατιῶται (ἔφεδροι, πολῖται τῆς 5 τάξεως), οἵ 15 λόχους ἀποτελοῦντες εἵποντο τῇ λεγεῶνι ὡς ψιλοί, ἐν δὲ τῇ μάχῃ ἵσταντο ὄπισθεν τῶν τριαρίων.

accentus, us, ὁ. (accino), (μ.)· 1) προσῳδία, τόνος· 2) ἦχος, φωνή.

acceptio, ōnis, θ. λῆψις, ἀποδοχή.

accepto, α'. παρα-λαμβάνω.

acceptor, ōris, ὁ. (accipio), ὁ ἀποδεχόμενος (ὡς καλόν), ὁ ἐπιδοκιμάζων.

acceptum, i, οὐ. ἴδε accipio 7.

acceptus, a, um, (-ior, -issimus), δεκτός, ἀρεστός, προσφιλής.

accerso, ἴδε arcesso.

accessio, ōnis, θ. (accedo)· 1) πρόσοδος, προσέλευσις, πλησίασις· 2) αὔξησις, ἐπαύξησις, ἐπίδοσις· 3) προσθήκη, πρόσθημα, ἐξάρτημα.

accessus, ūs, ὁ. (accedo), προσέλευσις, πλησιασμός, πρόσοδος, εἴσοδος· **do, nego alicui accessum**, ἐῶ τινα εἰσελθεῖν, ἀποκωλύω τινὰ τῆς εἰσόδου.

accĭdens, ntis, (κυρ. μτχ. τοῦ accĭdo) (μ. εὔχρ. μόνον ἐν τῷ πλ.)· 1) τὸ τῆς τύχης, τὸ συμβάν· 2) ἀτυχία, συμφορά· 3) σύμπτωμα.

1. accĭdo, cĭdi, (ἄνευ σουπ.), γ'. (cado)· 1) καταπίπτω, πίπτω· **-terrae** ἢ **ad terram**, χαμαὶ πίπτω· 2) **-ad pedes alicujus, genibus alicujus** ἢ **alicui ad genua**, προσπίπτω τοῖς γόνασί τινος· 3) = ἐξιλεοῦμαι εἴς τι ἢ ἐπί τι, ἐφικνοῦμαί τινος, ἐπιτυγχάνω τινός· 4) μτφ. = ἀποβαίνω, μάλ. τὸ 3 πρόσπ. **accidit**, α) = ἀποβαίνει: **bene, pejus accidit**, καλῶς, χεῖρον ἀπέβη· β) = συμβαίνει (ἀπροσδόκητον, δυσάρεστον πρβλ. evenio, contingo): **si quid mihi (adversi) accidat**, ἤν τι πάθω· πολλάκ. ἀπρσ. **accidit ut** (σπ. quod ἢ ἀπαρμφ.) = συνέβη, ἔτυχεν.

2. accīdo, cīdi, cīsum, γ'. (caedo)· 1) ἐπικόπτω, περικόπτω, **arborem**· 2) μετφ. συστέλλω, ἐξασθενῶ, ἐλαττῶ, κολοβῶ τι· 3) ἀποτέμνω· **-crines**, ἀποκείρω.

accinctus, a, um, (μτχ. τοῦ accingo), παρασκευασμένος, ἕτοιμος.

ac-cingo, cinxi, cinctum, γ'. ἀναζώννυμι, περιζώννυμί τι· 2) μάλ. παθητ. περιζώννυμαι, ὁπλίζομαί τινι, ἔχω τι· **accingor ense, facibus**· 3) μέσ. **-me** ἢ **accingor (in, ad)**, παρασκευάζομαι εἴς τι· ἐντ. (π.) ἐπιχειρῶ, ἐγχειρῶ τινι.

ac-cĭo, īvi, (ii), ītum, δ'. 1) προσκαλῶ τινα· 2) μετφ. **mortem-**, = αὐτοκτονῶ.

accĭpio, cēpi, ceptum, γ'. (capio)· 1) λαμβάνω, παραλαμβάνω τι· **-a majoribus** παρὰ τῶν προγόνων παραλαμβάνω· 2) δέχομαι, παραδέχομαι, ἀποδέχομαί τι· ἐντ. α) **-aliquem**, (δέχομαι εἰς τὴν οἰκίαν), ὑποδέχομαι, ξενίζω τινά· β) χρωμαί τινι. προσφέρομαι πρός τινα **bene (male), miseris, indignis modis**· 4) μετφ. παραλαμβάνω τι παρά τινος (προφορ. ἢ ἐγγρ.), ἐντ. = πυνθάνομαι, μανθάνω, ἀναγινώσκω, ἀκούω τι· 5) ὑπολαμβάνω, ἐκλαμβάνω τι· 6) καταμανθάνω, κατανοῶ τι· 7) παραλαμβάνω (χρήματα), εἰσπράττομαι· ὅθεν **acceptum**, i, οὐ. τὸ λῆμμα, ἡ εἴσπραξις (χρημ.)· **refero aliquid acceptum** (καὶ **in acceptum**), καταγράφω τὸ λῆμμα· **tabulae, ratio accepti** ἢ **acceptorum**, = ἀπολογισμὸς τῶν λημμάτων.

accĭpĭter, ĭtris, ὁ. 1) ἱέραξ· 2) μτφ. ἅρπαξ, ἁρπαγῆς ἐπιθυμῶν.

accīsus, a, um, (μτχ. τοῦ accīdo), συνεσταλμένος, ἐξησθενωμένος, κακῶς ἔχων. συνήθ. **res accisae**, αἱ συμφοραί, τὰ δεινά.

1. accītus, a, um, μτχ. τοῦ accio.

2. accītus, ἀφ. u, ὁ. πρόσκλησις.

Accius, ἴδε Attius.

accīvi, πρκ. τοῦ accio.

acclāmātio, ōnis, θ. (acclamo), πρόσφθεγμα, προσφώνημα, εὐφημία, ἐπιδοήμα

ac-clāmo, α'. 1) προσφθέγγομαι, προσφωνῶ, εὐφημῶ, ἐπιδοῶ (ἐπὶ ἐπαίνου καὶ ψόγου), **alicui**· 2) **-aliquem liberatorem**, ἀναβοῶ, ἀνακηρύττω τινὰ ἐλευθεωτήν.

ac-clāro, α'. (ἀρχ.) δῆλον ποιῶ.

acclīnis, e, ἐπικλινής, ἐπικεκλιμένος· μετφ. **animus a. falsis**, ψυχὴ ἐπιρρεπὴς πρὸς τὸ ψεῦδος.

acclīno, α'. (ad, clino)· 1) προσκλ νω τί τινι, **aliquid alicui**· 2) **me in ali**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

quem, ἀποκλίνω, ῥέπω πρός τινα· -me ad caussam senatus, προσκλίνομαι, προστίθεμαι τῇ γερουσίᾳ.

acclīvis, e, (σπ.) **-vus**, a, um, (clivus), ἀνωφερής, ἀνάντης, νιὰ ὁδός.

acclīvĭtās, ātis, θ. (acclivis), ἀνωφέρεια, τό ἀνάντες.

accŏla, ae, ὁ (ad, colo)· 1) πρόσοικος, περίοικος, γείτων· 2) (Τάκ.) παραπόταμος.

ac-cŏlo, colŭi, cultum, γ'. προσοικῶ, γειτνιάζω τινί.

accommŏdāte, ἐπίρ. (-ius, -issime) εὐαρμόστως, ἁρμοδίως, ἐπιτηδείως, συμμέτρως, εὐθέτως.

accommŏdātĭo, ōnis, θ. 1) ἐφαρμογή, ἐφάρμοσις, προσάρμοσις· 2) φροντίς, ἐπιμέλεια, προθυμία.

accommŏdātus, a, um, (ior, -issimus), εὐάρμοστος, ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος, σύμμετρος.

ac-commŏdo, α'. 1) (μετὰ τῆς ad ἢ δοτ.) ἐφαρμόζω, προσαρμόζω, ἐπιτίθημι, προστίθημί τινί τι· 2) μετφ. ἐφαρμόζω τινί τι = ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον, σύμμετρον, ἀνάλογον ποιῶ τι πρός τι· 3) -me ad, πρόσκειμαί τινι, ἐπιμελοῦμαί τινος, ἐπιγειρῶ τινι, ὅλος εἰμὶ ἐν τινι· 4) -alicui de aliquā re, ἕπομαι, ἀκολουθῶ τινι, χαριζόμενός (τινι) ποιῶ τι.

accommŏdus, a, um, (π.) = accommodatus..

ac-congĕro, γ'. (Πλ.) ἐπισυνάγω.

ac-crēdo, dĭdi, dĭtum, γ'. alicui aliquid, πιστεύω τινί τι.

ac-crēsco, crēvi, crētum, γ'. 1) ἐπαυξάνομαι, προστίθεμαι, προσγίγνομαι, ἐπιγίγνομαι· 2) αὐξάνομαι, ἐπιδίδωμι, προκόπτω.

accŭbĭtĭo, ōnis, θ. κατάκλισις.

ac-cŭbo, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), α'. 1) παράκειμαι, πρόσκειμαι· 2) κατακέκλιμαι.

ac-cŭdo, γ'. (Πλ.) μτφ. προστίθημι.

accumbo, cŭbŭi, cŭbĭtum, γ'. (ad, cŭbo)· 1) κατακλίνομαι, in via· 2) κατακλίνομαι, κατακέκλιμαι, in epulo.

accŭmŭlātē, ἐπίρ. (-ius) σωρηδόν.

accŭmŭlātor, ōris, ὁ, ἐπισωρευτής.

ac-cŭmŭlo, α'. 1) σωρεύω, ἐπισωρεύω, pecuniam χρήματα· 2) μετφ. ἐπισωρεύω (φόνους, τιμάς).

accūrāte, ἐπίρ. (-ius, -issime), ἐπιμελῶς, περιεσκεμμένως, ἀκριβῶς.

accūrātĭo, ōnis, θ. (σπ.) ἐπιμέλεια.

accūrātus, a, um (-ior, -issimus) 1) ἀκριβής, σαφής· 2) = diligens

1. ac-cūro, α'. ἐπιμελοῦμαι, rem τοῦ πράγματος· -hospitem, ξενίζω.

2. ac-cūrro, cūrri, (σπ. cucūrri) cursum, γ'. προστρέχω, δρόμῳ ἢ ἐπιγάμενος προσέρχομαι, ἐπέρχομαι.

accūrsus, us, ὁ, (μ.), τό προστρέχειν, ἡ προσδρομή.

accūsābĭlis, e, ἄξιος αἰτιάσεως κατηγορίας, μηνύσεως, μέμψεως.

accūsātĭo, ōnis, θ. (accuso)· 1) κατηγορία· 2) μετων. γραφή, δίκη.

accūsātīvus, i, ὁ. (μ.), αἰτιατική.

accūsātor, ōris, ὁ. (accuso), κατήγορος, μηνυτής.

accūsātōrĭe, ἐπίρ. κατηγορικῶς.

accūsātōrĭus, a, um, κατηγορικός.

accūsātrix, īcis, θ. ἡ κατηγοροῦσα.

1. accūsātus, a, um. μτχ. accuso.

2. accūsātus, i, ὁ. ὁ κατηγορούμενος (ἐν δικαστηρίῳ).

accūsĭto, α'. (Πλ.) αἰτιῶμαι, deum.

accūso, α'. (causa). 1) -aliquem, αἰτιῶμαί τινα, κατηγορῶ τινος· ἐντ. ἐγκαλῶ τινι, μέμφομαί τινα, ψέγω τινά· 2) -aliquem furtis, διώκω τινὰ (ἐν δικαστηρ.) κλοπῆς· -proditionis, lege, γράφομαι (= διὰ γραφῆς κατηγορῶ) τινα προδοσίας, καταλύσεως νόμου.

Acē, es, θ. Ἄκη, πόλις Γαλιλαίας.

ăcĕo, ēre, (ἀρχ.), ὀξίζω.

1. ăcer, ĕris, οὐ. ἡ σφένδαμνος.

2. ācer, acris, acre (acrior, acerrimus) (ἄκρος)· 1) ὀξύς, arma, ferrum· 2) ὀξύς, τορός, διαδυτικός, sonitus ἦχος· 3) δριμύς· μετφ. πικρός, σφαδρός, χαλεπός, ὀξύθυμος, δεινός, σκληρός, ὠμός, ἄγριος· 4) ἐπὶ καλοῦ· σφοδρός, ἄσκνος, ἐκθυμος, θυμοειδής· 5) ἐμβριθής, συνετός, ἀγχίνους, εὔστοχος.

ăcerbē, ἐπίρ. (-ius, -issime)· 1) πικρῶς, αὐστηρῶς, τραχέως, ἀπηνῶς· 2) χαλεπῶς, βαρέως.

ăcerbĭtas, ātis, θ. 1) στρυφνότης, (ἀώρων καρπῶν·) 2) μετφ. α) στρυφνότης (χαρακτ.), σκυθρωπότης· β) αὐστηρότης, πικρότης· γ) ταλαιπωρία.

ăcerbo, α'. (π.) στρυφνῶ, πικραίνω, τι· μετφ. = δεινόν τι ἐπὶ τὸ μεῖζον δεινῶ.

ăcerbus, a, um, (-ior, -issimus)· 1) στρυφνός, (κοιν. στυφός), ὄμφαξ, ἄωρος, πρόωρος πρωΐμως· 2) δριμύς, ὀξύς, frigus, vox· 3) μετφ. τραχύς (τοὺς τρόπους), χαλεπός, ἄγριος· 4) ἀλγεινός, ὀ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δυνηρός, λυπηρός· 5) στρυφνός (χαρακτήρ), σκυθρωπός, περίλυπος, δύσθυμος.

ācernus a, um, σφενδάμνινος.

ăcerra æ, θ. θυμιατήριον.

Acerræ, ārum, θ. Ἀχέρραι, πόλις Καμπανίας καὶ Ὀμβρικῆς· ἐντ. **Acerrāni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Ἀχερραῖοι.

acersecŏmēs, æ, ἀ. (π.), ἀκερσεκόμης, ἄκαρτος (λατιν. intonsus), ἐπίκλησις Ἀπόλλωνος καὶ Διονύσου.

ăcervālis, is, ἀ. σωρείτης, (συλλογ.)

ăcervātim, ἐπίρ. 1) σωρηδόν· 2) μετφ. συντόμως καὶ ἀκριβῶς.

acervo, ā', σωρεύω, ἐπισωρεύω.

ăcervus, i, ἀ. σωρός, μέγα πλῆθος.

ăcesco, (ἄνευ πρκ. κ. σουπ.), γ'. ὀξίζω (κοιν. ξινίζω).

Acĕsīnes, æ, ἀ. Ἀκεσίνης, ποταμός.

Acesta, æ, θ. Ἀκέστη, εἶτα Ἔγεστα.

Acestes, æ, ἀ. Ἀκέστης, Τρώς.

ăcētābŭlum, i, οὐ. ὀξύβαφον (μικρόν τι ἀγγεῖον καὶ μέτρον ὄξους).

ăcētum, i, οὐ. (aceo)· 1) ὄξος· 2) μετφ. ὀξύνοια, ἀγχίνοια, σύνεσις.

Achaei, ōrum, ἀ. οἱ Ἀχαιοί. Ἐντ. 1) **Achaeus**, a, um, (π.), Ἀχαιός· 2) **Achāĭa** ἢ **Achaja**, æ, θ. α) ἡ Ἀχαΐα (ἐπαρχία). β) ἡ Ἑλλάς, Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία γενομένη (146 π.Χ.)· 3) **Achālas**, ădis, θ. (π.), Ἀχαΐας, Ἕλληνίς· 4) **Achāĭcus** ἢ (π.) **Achāĭus**, a, um, Ἀχαϊκὸς ἢ Ἑλληνικός. 5) **Achāis**, ĭdis, ἢ ĭdos, θ. (π.), α) ἐπίθ. Ἑλληνικός· β) = Ἑλλάς. 6) **Achīvi** = Achaei, Ἀχαιοί, μάλ. ὅτ' οἱ παρ' Ὁμήρῳ

Achæmĕnes, is, ἀ. Ἀχαιμένης. ἐντ. **Achæmĕnĭus**, a, um, Περσικός.

Acharnæ, ārum, θ. πλ. αἱ Ἀχαρναί. **Acharnānus**, a, um, Ἀχαρνεύς.

Achātes, æ, ἀ. Ἀχάτης, ἑταῖρος τοῦ Αἰνείου.

Achĕlōus, i, ἀ. ὁ Ἀχελῷος (ποτ.). Ἐντ. **Achĕlōĭas** ἢ **Achelōis**, ĭdis, θ. (π.), Ἀχελωΐς. Ἐν τῷ πληθ. (π.), αἱ Σειρῆνες. **Achĕlōĭus a, um**, Ἀχελωΐτιος, τοῦ Ἀχελώου.

Achĕron, ōntis, ἀ. 1) Ἀχέρων, ποταμὸς τῆς Θεσπρωτίας· 2) ποταμὸς ἐν τῇ Βρεττίων χώρᾳ· 3) ποταμὸς τοῦ Ἅδου, καὶ μετφ. (π.) = ὁ Ἅδης.

Achĕrontĭa, æ, θ. Ἀχεροντία, πολίχνιον Ἀπουλίας.

Achĕruns, untis, ἀ. καὶ θ. ἀρχ. τύπος, ἀντ
ὁ Ἅδη
-tĭcus
ἐπιθάνα
χερουσί
μνη **K**
(Ἀχερο
sĭus,
aqua ὕδ
ρός, νί
Achi
-ĕa, κλ
Achill
τι (ἀτελ
chillē
χιλλέως
illis i
Εὐξείνο
χ ί λ λ ι
Achil
Ἀχιλλ
Achī
Achr
χιολογ
Acīd
ăcĭd
ăcĭd
ὄξυνος·
ăcĭes
hastæ
ὀξύ) βλ
σέρκεια
= προσο
σύνεσις
φάλαγξ
a. τὸ δε
ξεως· 6
Acīl
liānu
λιος, τ
λίου χρ
ăcīn
ăcĭn
νος, ἡ
ăcĭp
ἀκιπ
Acis
κελίας·
aclĭs
ἀκόντιο
acoe
τος, ἄ
ăcŏn
ăcor

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ac-quiēsco, quiēvi quiētum, γ'. 1 ἀναπαύομαι, a lassitudine ἀπό τοῦ πόνου· 2) μετων. α) = κοιμῶμαι, β) = ἀποθνήσκω, τέθνηκα· 3) στέργω, ἀρέσκομαί τινι, in re aliqua· 4) χαίρω ἐπί τινι, morte Clodii ἐπὶ τῷ Κλωδίου θανάτῳ.

ac-quīro, quīsīvi, quīsītum, γ'. (quaero)· 1) προσκτῶμαι, προσπορίζομαι, ἐπαυξάνω, vires τὰς δυνάμεις, ad fidem τὴν πίστιν· 2) κτῶμαι, amicos φίλους· 3) πορίζω mihi aliquid ἑμαυτῷ τι· (μ.) ἀπολ. = ἀργύριον κτῶμαι.

Acraeus, a, um, Ἀκραῖος Ζεύς.

Acrăgas ntis, ὁ, Ἀκράγας, πόλις.

acrātŏphŏrum, i, οὐ, ἀκρατοφόρον, σκεῦος ἀκράτου οἴνου.

acrĕdŭla, ae, θ. ἡ ὀλολυγών (πτ.)

acrĭcŭlus, a, um, ὀριμύλος.

acrĭmōnĭa, ae, θ. (acer)· 1) ὀριμύτης ὀξύτης (ἐν τῇ γεύσει)· 2) μετφ. πρός ὀλλ. τοῦ ὀραστηρίου· ὀξύτης, σφοδρότης, δεινότης.

Acrīsĭus, ii, ὁ, Ἀκρίσιος, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους· ἐντ. 1) **Acrīsĭŏne**, es, θ. Ἀκρισιώνη = Δανάη· 2) **Acrīsiōnēus**, a, um, Ἀκρισιώνειος, τοῦ Ἀκρισίου· 3) **Acrīsiŏnĭădes**, ae, ὁ, Ἀκρισιωνιάδης = Περσεύς.

acrĭter, ἐπίρ. (acrius, acerrime)· 1) ὀξέως, ὀριμέως· 2) χαλεπῶς, πικρῶς· 3) ἐκθύμως, ἐμπαθῶς, σφοδρῶς, δεινῶς, κρατερῶς· 4) εὐστόχως, ἀκριβῶς.

acrōāma, ătis, οὐ, ἀκρόαμα· 1) διατριβή (μουσική, ᾠδική, κτλ.) 2) μετων. ὁ τὰς τοιαύτας διατριβὰς παρέχων.

acrōāsis, is, θ. ἀκρόασις.

Acrŏcĕraunĭa, ōrum, οὐ, πλ. τὰ Ἀκροκεραύνια, ὄρη τῆς Ἠπείρου.

Acrŏcŏrīnthus, i, θ. Ἀκροκόρινθος.

1. acta, ōrum, οὐ, πλ. [ago]· 1) αἱ πράξεις, τὰ ἔργα, οἱ ἄθλοι, Herculis· 2) αἱ δημόσιαι πράξεις, οἷον νόμοι, διατάγματα, κτλ. 3) acta senatus, a. patrum, ὑπομνήματα (ἀναγραφή) τῶν τῆς γερουσίας ἔργων, πράξεις (πρακτικά)· 4) a. publica (populi), diurna, urbana κτλ. = ἐφημερίδες, ἀναγραφὴ τῶν ἐν Ῥώμῃ νέων, τῶν γεννήσεων, γάμων κτλ. ἢ τῶν ψηφισμάτων καὶ αὐτοκρατορικῶν διαταγμάτων.

2. acta, ae, θ. ἀκτή, τερπνὸς αἰγιαλός.

Actaeon, ōnis, ὁ, Ἀκταίων.

1. actē, es, θ. 1) ἀκτή, παραλία· 2) Ἀκτή = Ἀττική· ἐντ. α) **Actaeus**, a, um, (π.) Ἀκταῖος = Ἀττικός· ὁ **Actĭas**, ădis, θ. Ἀκτιάς = Ἀτθίς.

2. acte, es, θ. ἀκτή (φυτόν).

actĭo, ōnis, θ. (ago)· 1) πρᾶξις, ἐπιτέλεσις, rerum τῶν πραγμάτων· -gratiarum = χάριτος ὁμολογία· 2) πρᾶξις, ἐνέργεια (ἰδιωτική καὶ δημοσία)· -vitae, ὁ πρακτικὸς, ἐνεργὸς βίος· -ōnes Ciceronis, Gracchorum, αἱ (ἐν τῷ δημοσίῳ βίῳ) πράξεις τοῦ Κικέρωνος, τῶν Γράκχων· 3) ἀγωγή, δίκη, furti ἢ de furto κλοπῆς· do alicui -ōnem, habeo, postulo accipio -ōnem, ἐξουσίαν εἰς δίκην, δικαίωμα ἀγωγῆς δίδωμι, ἔχω, αἰτῶ, λαμβάνω· Ἐντ. α) κατηγορία καὶ ἀπολογία, λόγος, συζήτησις ἐν δικαστηρίῳ· β) ἀπαγγελία ῥήτορος (ἢ ὑποκριτοῦ), ὑπόκρισις, ἦθος, κίνησις, σχῆμα.

actĭto, ā', (θαμ. τοῦ ago), tragoedias, ὑποκρίνομαι τραγῳδίας.

Actium, ii, οὐ, Ἄκτιον, ἀκρωτήριον Ἀκαρνανίας, ὅπου Αὔγουστος ἐνίκησε (31 π.Χ.)· Ἐντ. α) **Actiăcus**, a, um, Ἀκτιακός: frons A. ὁ ὀφρυνος κλών, legiones A. αἱ ἐν Ἀκτίῳ νικήσασαι λεγεῶνες· β) Actius (π.) = Actiacus.

actiuncŭla, ae, θ. (ὑποκ. τοῦ actio), λογυδρίων ἐν δικαστηρίῳ.

actīvus, a, um, ἐνεργητικός.

1. actor, ōris, ὁ, (ago)· 1) (π.) ὁ ἐλαύνων· -pecoris = ποιμήν· 2) πράκτωρ, rerum· 3) (μ.) πράκτωρ, εἰσπράκτωρ, ταμίας· 4) ὁ ἐνάγων, ὁ κατήγορος· 5) ῥήτωρ· 6) ὑποκριτής.

2. Actor, ōris, ὁ, Ἄκτωρ, πάππος Πατρόκλου, ὃς διὰ τοῦτο καλεῖται **Actorĭdes**, ae, ὁ, Ἀκτορίδης.

actŭārĭŏla, ae, ὑπον. navis (ἑτέρα γραφὴ **actuarĭŏlum**, i, οὐ) ἐπακτρίς, κωπῆρες πλοιάριον.

actŭārĭus, a, um, (ago), εὐάγητος· -navis ἢ navigium (καὶ ἁπλῶς actuaria), ταχεῖα (ἐπίκωπος) ναῦς· ἐντ. οὐσ. **actŭārĭus**, ii, ὁ, ταχυγράφος.

actŭōse, ἐπίρ. ἐνεργῶς, πρακτικῶς.

actŭōsus, a, um, (-ior)· 1) ἐνεργής, πρακτικός· 2) ἐμπαθής, σφοδρός.

1. actus, a, um, μετχ. τοῦ ago.

2. actus, us, ὁ, (ago)· 1) κίνησις, ὁρμή, φορά, ἔλασις· 2) πρᾶξις, ὁρᾶσις, διαχείρησις· 3) ὑπόκρισις· 4) μέρη (πράξεις) δράματος.

actūtum, ἐπίρ. παραυτίκα.

ăcŭlĕātus, a, um, (aculeus), κεντρώδης· μετφ. ἀκανθώδης, πικρός, δηκτικός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ăcŭlĕus, i, ά. 1) κέντρον, apis τῆς μελίσσης· - sagittae, ἀκὶς βέλους· 2) μετφ. κέντησις (σκωπτικὸς λόγος), πεϱτομία.

ăcūmen, ĭnis, οὐ. (acuo)· 1) ἀκὶς, ἀκωκή, κέντϱον· 2) μεταφ. ὀξύτης, ἀγχίνοια· 3) πανουϱγία, τέχνασμα.

ăcŭo, ŭi, ūtum, γ'. 1) ἀκονῶ, θήγω, ὀξύνω, χαϱάττω τι· 2) μετφ. ὀξύνω, ἀσκῶ (τὴν διάνοιαν)· 3) παϱοϱμῶ· 4) ἐγείϱω, διεγείϱω, iram τὴν ὀϱγήν.

1. ăcus, ĕris, οὐ. καὶ us, ὰ. ἄχυϱον.

2. ăcus, us, θ. βελόνη, pingo acu, κεντῶ, ποικίλλω. παϱοιμ. rem acu tetigisti, ἀκϱιβῶς εἴκασας τὸ πϱᾶγμα.

ăcūte, ἐπίϱ. (ius, -issime), ὀξέως· μετφ. ἀγχίνως, ἀκϱιβῶς, λεπτῶς.

ăcūtŭlus, a, um, (ὑποκ. τοῦ acutus) σχεδόν τι ἀγχίνους, λεπτολόγος.

ăcūtus, a, um, (-ior, -issimus), [μετχ. τοῦ acuo]· 1) ὀξύς· 2) μετφ. ὀξύς, ἀφοδϱός, ὀϱιμύς· sol -, ὁ καυστικὸς ἥλιος· 3) ὀξύς, ὀξύφωνος (ἀντίθ. gravis). 4) - homo, ἀγχίνους, λεπτολόγος· 5) acuta belli, τὰ δεινὰ τοῦ πολέμου.

ăd, πϱόθ. μετ' αἰτιατ. (ἀντίθ. ab)· 1) ἐπὶ τόπου· α) ἐπὶ κινήσεως· πϱός τινα, πϱός τι, παϱά τινα, ἐπί τινα, ἐπί τι, εἴς τι: venio ad aliquem, ἔϱχομαι παϱά τινα· ad (aedem) Veneris, Castoris, εἰς Ἀφϱοδίτης, Κάστοϱος (ναόν)· impetum facio ad aliquem, ὁϱμῶ ἐπί τινα· 6) ἐπὶ στάσεως· πϱός τινι, ἐπί τινι, ἔν τινι, παϱά τινι· sum ad exercitum· μάλ. sum ad urbem, εἰμὶ πϱός τῇ πόλει, διατϱίβω παϱὰ τῇ πόλει (πεϱὶ στϱατηγοῦ). pugna ad, ἡ μάχη ἐν, ἐπί (μετὰ δοτ.) γ) ad tibicinem cano, πϱὸς αὐλὸν ᾄδω· ad omnia, ἐπὶ πᾶσιν· ad vina, παϱ' οἶνον, παϱὰ πότον· ad manum, ἐν χεϱσί, πϱόχειϱος· 2) ἐπὶ χϱόνου· πϱός τι, μέχϱι τινός: ad vesperum, πϱὸς ἑσπέϱαν· ad hoc tempus, μέχϱι τοῦ νῦν· ad diem, ἐν ϱητῇ ἡμέϱᾳ· ad praesens, πϱὸς τὸ παϱόν· ad annum, μετ' ἐνιαυτόν· ad decem annos, μετὰ δέκα ἔτη· 3) ἐπὶ ἀϱιθμοῦ· εἴς τι, πεϱί τι: ad ducentos occiderunt, εἰς διακοσίους ἀπέθανον· ad unum omnes, ἅπαντες ἕως ἑνός· 4) ἐπὶ διαφόϱων σχέσεων· πϱός τι, ἐπί τι, εἴς τι, κατά τι: quid id ad me? τί πϱὸς ἐμὲ τοῦτο; ad naturam, φύσει, κατὰ φύσιν· ad speciem, κατὰ τὸ φαινόμενον· ad verbum, κατὰ λέξιν· a hoc ἢ ad haec, πϱὸς τοῦτο, πϱὸς τούτοις· ad id quod, πϱὸς τῷ (μετ' ἀπαϱεμφ.)· ad omnia, ἐπὶ πᾶσιν· ad extremum, παντάπασιν.

ădactĭo, ōnis, θ. (adigo), πϱοσαγωγή· -jurisjurandi, ὅϱκωσις, ὁϱκισμός.

ădactus, a, um, μτχ. τοῦ adigo.

ăd-aeque, ἐπίϱ. (παϱὰ Πλ. κα ἀείποτε μετ' ἀϱνήσεως) = aeque.

ăd-aequo, ā'. 1) ἐξισῶ, ἐξισάζω ἴσον καθίστημί τι· tecta solo-, κατεδαφίζω τὰς οἰκίας· 2) ἰσοῦμαί τινι, εἶμί, γίγνομαι ἴσος τινί, οὐκ ἀπολείπομαί τινος.

ădăgĭum, ii, οὐ. (ἀϱχ.), παϱοιμία.

ădămantēus, καὶ **-tĭnus**, a, um (π.) ἀδαμάντινος· μετφ. λίαν σκληϱός, ἀδάμαστος.

ădămas, ntis, ὰ. 1) ἀδάμας, χάλυψ· 2) μετφ. τὸ ἀδάμαστον (χαϱακτῆϱος)·

ăd-ambŭlo, ā'. (Πλ.) πεϱιπατῶ παϱά τι ἢ πϱός τι.

ăd-ămo, ā'. ἐϱαστής τινος γίγνομαι σφόδϱα ἢ ἐμπαθῶς ἐϱῶμαί τινος.

ăd-amussim, ἴδε amussis.

ăd-ăpĕrĭo, pĕrŭi, pertum, ĭ'. 1) (μ.) ἀποκαλύπτω, caput τὴν κεφαλήν· 2) ἀνοίγω, portas τὰς πύλας.

ădăpertĭlis, e, (π.) δυνατὸς ἀνοιχθῆναι.

ăd-apto, ā'. (εὔχϱ. μόνον ἐν τῇ μτχ. **adaptatus**), πϱοσαϱμόζω.

ad-āquor, ἀποθ. ā'. 1) ὑδϱεύομαι· 2) ποτίζω (ζῷα).

ăd-auctus, a, um, μτχ. τοῦ ἐπομ.

ăd-augĕo, auxi, auctum, ĕ'. 1) ἐπαυξάνω, πϱοσαυξάνω τι· 2) (Πλ.) καθοσιῶ, victĭmam τὸ ἱεϱεῖον.

ad-bĭbo, bĭbi, (ἄνευ σ.), γ'. 1) (π. πίνω· 2) μετφ. ἐντυπῶ τι ἐν τῇ ψυχῇ.

ad-bīto, ā'. (Πλ.) πϱοσέϱχομαι.

adc-κτλ. ἴδε acc-, κτλ.

ad-dĕcet, (ἄνευ πϱαμ. κ. σ.), ĭ' (μετ' αἰτ. πϱοσ.) πϱέπει, πϱοσήκει.

ad-densĕo, (ἄνευ παϱχ. κ. σ.), ē καὶ **-so**, ā'. (π. καὶ μ.)· ἐπιπυκνῶ, ἔτι μᾶλλον πυκνῶ.

ad-dīco, dixi, dictum, γ'. 1) κατα φημι, κατανεύω: aves, auspicia addicunt, οἱ οἰωνοὶ αἴσιοί εἰσιν· 2) -alicui aliquid, ἐπιδικάζω τινί τι, δικάζω εἶνα τί τινος· -liberum hominem in servitutem, ἐλεύθεϱον ἄνθϱωπον καταδικάζω δουλεύειν (τῷ δανειστῇ πϱὸς ἀπότισιν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χρέους). ἐντ. addictus (τεχν. ὄρ.)= ὁ δουλεύων ὀφειλέτης· 3) πωλῶ τινί τι· 4) ἀνατίθημι, ἀφιερῶ τινί τι· - me senatui, ἐπιτρέπω ἐμαυτόν τῇ γερουσίᾳ.

addictĭo, ōnis, θ. ἐπιδίκασις (κτήμ.)

addictus, a, um, μτχ. τοῦ addico.

ad-disco, didĭci, (ἄνευ σ.), γ'. 1) προσμανθάνω, μανθάνω τι· 2) πυνθάνομαι.

additāmēntum, i, οὐ. προσθήκη.

additĭo, ōnis, θ. (addo), πρόσθεσις.

additus, a um, μτχ. τοῦ addo.

ad-do, dĭdi, dĭtum, γ'. 1) προστίθημί τι· -laborem ad quotidiana opera, τὸν πόνον προστίθημι τοῖς καθημερινοῖς ἔργοις· μεταφ.- gradum, ἐπαυξάνω, ταχύνω τὸ βῆμα· μάλ. ἐπὶ λόγου: addĭdit etiam illud, καὶ ἐκεῖνο προσέθηκεν· συχν. ἐν τῇ προστ. adde, πρόσθες, καὶ adde huc, adde quod, πρὸς δέ, πρὸς τούτοις δέ· 2) ἔστιν ὅτε ἀφανίζεται ἡ τῆς προθ. σημασία· οἷον· -rebus nomina, τοῖς πράγμασιν ὀνόματα τίθημι, ὀνομάζω· -metum, animum, φόβον, θάρρος ἐμποιῶ, ἐμβάλλω· οὕτω καί -manus in arma (π.)= ἅπτομαι τῶν ὅπλων· equo calcaria-, κεντρίζω τὸν ἵππον.

ad-dŏceo, (σπ.), δ'. προσδιδάσκω.

ad-dormisco, (μ.), γ'. ἀποκοιμῶμαι.

ad-dŭbĭto, α'. -de ἢ in re aliqua, ἐνδοιάζω τινί, ἀπορῶ.

ad-dūco, dūxi, ductum, γ'. 1) προσάγω, ἄγω, aliquem in judicium τινὰ εἰς δίκην, ad populum εἰς τὸν δῆμον. 2) μετφ. - aliquem in invidiam ἢ odium, καθίστημί τινα μισητόν. 3) προτρέπω, παρορμῶ, ὠθῶ, ἀναπείθω τινά. Ὅθεν **adducor** (ὑπον. ut credam) μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ. = προάγομαι πιστεῦσαι, πιστεύω· 4) ἐφέλκω, ἕλκω· 5) -frontem, vultum ad tristitiam, σκυθρωπάζω.

adductĭus, ἐπίρ. συγκρ. σφοδρότερον, στενώτερον.

adductus, a, um, (-ior), [μτχ. τοῦ adduco]· 1) ἐπιτηδείως τὰς ὀφρῦς, σεμνός, σπουδαῖος· 2) μετφ. στενός, ἀκριβής.

ăd-ĕdo, ēdi, ēsum, γ'. περιτρώγω.

ădemptĭo, ōnis, θ. ἀφαίρεσις.

1 ăd-ĕo, ĭi, ĭtum, δ'. 1) προσέρχομαι, παραγίγνομαι, πάρειμι· - hostem= aggredior, προσβάλλω τῷ πολεμίῳ· oraculum-, μαντεύομαι· 2) -ad rempublicam, ἅπτομαι τῆς τῶν κοινῶν ἐπιμελείας· -periculum ἢ ad periculum, ὑποβύομαι εἰς κίνδυνον.

2. ăd-ĕō, ἐπίρ. εἰς τοῦτο, εἰς τοσοῦτον, τοσοῦτον, οὕτως· - ferus est, τοσοῦτον ἀγριός ἐστιν· non adeo, ut non, οὐχ οὕτως, ὥστε μή. 2) τοσοῦτον χρόνον· συχν. usque adeo (ἐπομ. τοῦ donec, quod, dum)· 3)=γε (πρὸς ἐπίτασιν μάλιστ. ἀντων. ἢ ἐπιθ.): ego adeo, ἔγωγε· tute adeo, καὶ σύ γε· μάλ. α) si (nisi), adeo, εἴ γε, εἰ ἄντως· β) atque adeo, καὶ δή καί· ne ....adeo, οὐδέ ....μὴ ὅτι γε.

ădeps, ipis, ὁ. 1) πιμελή, λίπος· 2) μετφ. παχύτης νοῦ, ἀφυΐα· 3) ὀγκώδης, κομπώδης λόγος.

ădeptĭo, ōnis, θ. (adipiscor), ἐπίτευξις, ἐπιτυχία, λῆψις.

ădeptus, a. um, (μτχ. τοῦ ἀποθ. adipiscor)· 1) καταπράξας, τυχών, λαβών· 2) παθητ. καταπραχθείς, ληφθείς.

ăd-ĕquĭto, α'. 1) προσιππεύω· 2) παριππεύω, circa, juxta aliquem.

ades-dum, ἐπίρ. ἴθι δή, πρόσελθε.

ăd-ēsūrio, δ'. (Πλ.) βουλιμιῶ, πεινῶ

adēsus, a, um, μτχ. τοῦ adedo.

adf - ἰδὲ aff-.

adg - ἰδὲ agg-.

ăd-haerĕo, haesi, haesum, δ'. 1) προσκολλῶμαι, προσπέφυκα, προσπέπηγα ἔν τινι· in visceribus, fronte alicujus. 2) μετφ. προσκολλῶμαι, προσαρτῶμαι, ἐπίκειμαι, ἀκολουθῶ τινι· adhaerens tempus, προσεχὴς χρόνος.

ăd-haerēsco, haesi, haesum, γ'. 1) προσπήγνυμαι, προσκολλῶμαι, προσαρτῶμαί τινι· -in loco, διαμένω ἐν τόπῳ· ignis-, τὸ πῦρ ἀνάπτει· ratio-, ὁ λόγος βαθεῖαν αἴσθησιν ἐμποιεῖ. 2) oratio-, ὁ λόγος οὐ προχωρεῖ· 3) hoc ad vestrum studium -it, τοῦτο οἰκεῖόν ἐστιν, ἁρμόττει τῇ ὑμετέρᾳ σπουδῇ.

ăd-haesĭo, ōnis, θ. προσκόλλησις.

Adherbal, ălis, ὁ. Ἀτάρβας ἢ Ἀδάρβαλ, ὁ τοῦ Ἰουγούρθα θετὸς ἀδελφός.

ad-hĭbĕo, bŭi, bĭtum, δ'. (habeo)· 1) προσέχω (τὸν νοῦν) τινι· 2) -odores ad deos, ἀρώματα τοῖς θεοῖς προσφέρω· -alicui calcaria, κεντρίζω τινά· ἀντίθ. -frenos, χαλινῶ= κατέχω· -aliquid ad panem, πρὸς τῷ ἄρτῳ τι ἐσθίω· 3) -medicum, testem, aliquem in auxilium, ad ἢ in consilium, προσλαμβάνω, παραλαμβάνω ἰατρόν, μάρτυρα, τινὰ βοηθόν, σύμβουλον· 4) προστίθημι, aliquid rei alicui ἢ ad rem· 5) χρῶμαί τινι πρός· 6) μετ' ἐπίρ. α)= προσφέρομαι πρός

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τινα· 6)-me sic, οὕτως παρέχω ἐμαυτόν.
adhĭbĭtus, a, um, μτχ. τοῦ adhibeo.
ăd-hinnĭo, īvi, ītum, 6'. χρεμετίζω πρός τι· μετφ. ἀσελγῶς ἐρέμαί τινος.
ad-hortātĭo, ōnis, θ. παραίνεσις, παρακελευσμός, παρόρμησις, προτροπή.
ad-hortātor, ōris. ἀ. παραινέτης, παρακελευστής.
ad-hŏrtor, ἀποθ. α'· παραινῶ, παρακελεύομαί τινι, προτρέπω τινὰ ἐπί τι, εἴς τι, ποιεῖν τι· -aliquem ad altquid faciendum ἢ ut (ne) aliquid faciat, προτρέπω τινὰ (μὴ) ποιήσασθαί τι· ἀπολύτ. -milites, παρακελεύομαι τοῖς στρατιώταις.
ad-hūc. ἐπίρ. 1) ἐπὶ τόπου (σπ.), μέχρις ἐνταῦθα· 2) οὕτως, τοσοῦτον· 3) συνηθ. ἐπὶ χρόνου· μέχρι τοῦδε, μέχρι τοῦ νῦν. non, neque-, οὔπω, οὐδέπω· nihil-, οὐδὲν μέχρι τοῦδε· 4) μετὰ συγκρ. (ἀντὶ etiam) =ἔτι: vilior-, ἔτι εὐτελέστερος· 5) = etiam tum, ἔτι τότε, ἕως τότε· 6) (μ.) ἔτι, προσέτι.
Adĭăbēne, es, θ. Ἀδιαβηνή, ἐπαρχία τῆς Ἀσσυρίας, ταννῦν Κουρδιστάν.
Adĭātŏrix, īgis, ἀ. Ἀδιατόριξ, ὁ ἐν Ἀκτίῳ ὑπὸ Αὐγούστου ζωγρηθεὶς ἡγεμὼν τῶν Κομάνων.
ădĭcĭo = adjicio.
ădĭgo, ēgi, āctum, γ'. (ad, ago)· 1) προσάγω, classem e Ponto Byzantium τὸν στόλον ἐκ τοῦ Πόντου εἰς Βυζάντιον· - ferrum in corpus (καὶ sibi gladium)= εἰσωθῶ τὸ ξίφος, πλήττω τῷ ξίφει· -vulnus, τιτρώσκω· 2) μετφ. α) -aliquem arbitrum, προσάγω, προσκαλῶ τινα διαιτητήν· 6) -ad ἢ (π. μ.) ut ἢ ἀπαρεμφ.=προσάγω τινὰ πρός τι, ἀναγκάζω τινὰ εἴς τι· γ)-aliquen jusjurandum ἢ ad j. καὶ jurejurando (sacramento)=ὅρκον προσάγω τινί, ὁρκίζω τινά.
ădĭmo, ēmi, emptum, γ'. 1) ἀφαιροῦμαί τινά τι, ἀποστερῶ τινά τινος· -alicui vitam, animam, ἀποκτείνω τινά· 2) ἀπαλλάττω τινά τινος.
ădĭpātus, a, um, (adeps), πιμελώδης· μετφ. dictionis genus -um, κομπώδης, διθυραμβώδης τρόπος τοῦ λέγειν.
ădĭpiscor, adeptus sum, γ'. ἀποθ. (ad, apiscor)· 1) ἐφικνοῦμαί τινος, καταλαμβάνω τινά· 2) καταλαμβάνω, λαμβάνω τι, τυγχάνω τινός (πόνοις καὶ ἀγῶσι)· -rerum (Τάκ.) =potior, κύριος γίγνομαι· -mortem, αὐτοκτονῶ.
ădītĭālis, e, (aditus), εἰσιτήριος· coena-, εἰσιτήριον συμπόσιον (ὃ οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ ἱερεῖς εἰς τὴν ἀρχὴν κατασταθέντες παρείχαντο).
ădĭtĭo, ōnis, θ. (adeo), προσέλευσις· 1. **ădĭtus**, a, um, μτχ. τοῦ adeo. 2. **ădĭtus**, ūs, ἀ. (adeo)· 1) πρόσοδος, πάροδος, εἴσοδος· 2) μετφ.-ad aliquem, ἡ παρά τινα εἴσοδος, ἡ πρός τινα ἐντευξις· habeo ad aliquem -um, ἔξεστί μοι εἰσιέναι παρά τινα· 3) προοίμιον· 4) τὸ δυνατόν, ὁ καιρός, ἡ εὐκαιρία.
ad-jăcĕo, cŭi, (ἄνευ σ.), 6'. πρόσκειμαι, παράκειμαι, προσοικῶ τινι, ὁμορός εἰμι, ὁμορῶ τινι.
adjectĭo, ōnis, θ. (adjicio)· 1) πρόσθεσις, προσθήκη· 2) ἐπιτίμησις (=πλειοτάτης)· 3) (ῥητ.) ἐπανάληψις (λέξ.).
1. **adjēctus**, ūs, ἀ. = adjectio 1.
2. **adjēctus**, a, um, μτχ. τοῦ ἐπομ
adjĭcĭo, jēci, jectum, γ'. (ad, jacio· 1) βάλλω, ῥίπτω τι (εἴς τι)· telum- τὸ βέλος (ἐπὶ σκοπόν) βάλλω· quo telum adjicitur, ὅποι βέλος ἐξικνεῖται· voce auribus adjectae=φωναὶ εἰς τὰ ὦτα ἐξικνούμεναι· planities adjecta, προσκειμένη πεδιάς· 2) τρέπω τι εἴς τι· -oculos re alicui, ἢ ad rem aliquam, βλέπω πρός τι καὶ μετφ.=ἀποβλέπω εἴς τι, τὴν διάνοιαν ἐστραμμένην ἔχω πρός τι· -ad consilium ἢ consilio, βουλεύομαι· 3) ἐπιτίθημί τινί τι· 4) προστίθημί τινί τι· μάλ. ἐν τῇ προστ. adjice = adde, πρόσθες· 5) περιποιῶ, παρέχω τινί τι· 6) ἐπαυξάνω τι
ad-jūdĭco, α'. προσδικάζω, ἐπιδικάζω τινί τι· -alicui causam, ὑπέρ τινος δικάζω· (π.) -aliquid Italis armis ὑποτάττω τι τοῖς Ἰταλ. ὅπλοις.
adjūmēntum, i, οὐ. ἐπικούρημα, βοήθημα· -to esse alicui, βοηθῶ τινι.
adjunctĭo, ōnis, θ. (adjungo· 1) σύζευξις, προσθήκη· 2) κλίσις, εὔνοια.
adjunctor, ōris, ἀ. ὁ προσθέτης.
adjunctus, a, um, (-ior), (μτχ. τοῦ adjungo)· 1) συνημμένος, ὅμορος· ἁρμόττων, προσήκων· 3) ἐπακολουθῶν
ad-jungo, junxi, junctum, γ'. πρόσ-ζευγνύω, (tauros aratro ταύρους τῷ ἀρότρῳ· 2) προστίθημι, προσαρτῶ, συνάπτω· 3) -me alicui, προστίθεμαί τινι· aliquem mihi-, φιλίαν πρός τινα ποιοῦμαι· 4)-animum ad aliquid, τρέπομαι εἴς τι· 5) -fidem rei alcui ἢ ad rem πιστεύω τινί, πίστιν δίδωμί τινι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ad-jūro α'. 1) (απ.) προσόμνυμι· 2) ὄμνυμι ἐνάρκως διαβεβαιοῦμαι).

adjūtābĭlis, e, (Πλ.) βοηθητικός.

adjūto, α'. 1) βοηθῶ· 2) συμπράττω.

adjūtor, ōris, ὁ. (adjuvo), ὁ συμπράττων. βοηθός, συνεργός.

adjūtōrĭum, i, οὐ. (adjuvo), βοήθεια, ἐπικουρία, ὑπηρεσία.

adjūtrix, īcis, θ. (adjuvo), ἡ βοηθός, συνεργός. μαλ. (Τάκ.) legio-, ἡ ἐπικαιρικὴ λεγεών (ἡ 1 καὶ 2 λεγεών).

ad-jŭvo, jūvi, jūtum, α'. 1) - aliquem, συμπράττω, συνεργῶ, βοηθῶ τινι (βουλομένῳ ἐπιτελέσαι τι)· ἐντ. α) - ad aliquid faciendum, συμβάλλω πρὸς ἐπιτέλεσίν τινος· β) ὠφέλιμός εἰμί τινι, ὠφελῶ τινα· 2) -milites clamore = παρακελεύομαι τοῖς στρατιώταις.

adl-, κτλ. ἴδε all-, κτλ.

ad-mātūro, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), α'. ἐπισπεύδω τι.

ad-mensus, a, um, μτχ. τοῦ ἐπομ.

ad-mētĭor, ensus sum, ἀποθ. δ'. προσμετρῶ, μετρῶ, alicui frumentum.

Admētus, i, ὁ. Ἄδμητος.

ad-migro, α'. (Πλ.) προσέρχομαι.

admĭnĭcŭlo, α'. καὶ **-lor**, ἀποθ. α' ὑποστηρίζω τι· -vitem, χαρακῶ ἄμπελον.

admĭnĭcŭlum, i, οὐ. (manus ? ἢ admineo ?) 1) στήριγμα, χάραξ· 2) μετφ. στήριγμα, βοήθεια.

admĭnister, tri, ὁ. 1) ὑπηρέτης, θεράπων· 2) συνεργός. συμπράττων.

admĭnistra, ae, θ. θεράπαινα, συνεργός.

admĭnistrātĭo, ōnis, θ. 1) ὑπηρεσία· 2) ἐπιμέλεια, διοίκησις· officia et -ōnes, τὰ τῆς πόλεως πράγματα.

admĭnistrātīvus, a, um, (μ.) ὑπηρετικός.

admĭnistrātor, ōris, ὁ. διοικητής.

ad-mĭnistro, α'. 1) ὑπηρετῶ, alicui τινί· 2)- aliquid, ἐπιμελοῦμαί τινος, διοικῶ, διαχειρίζω, οἰκονομῶ, διευθύνω τι· 3) πράττω τι.

admīrābĭlis, e, (-ior,) [admīror], θαυμαστός, θαυμάσιος, θαύματος ἄξιος, ἐντ. = παράδοξος.

admīrābĭlĭtas, ātis, θ. (admirabilis) τὸ θαυμάσιον, θαυμαστόν.

admīrābĭlĭter, ἐπίρ. θαυμασίως, παραδόξως.

admīrātĭo, ōnis, θ. θαυμασμός.

admīrātor, ōris, ὁ. θαυμαστής.

admīrātus, a, um, θαυμαστός, ἀγαστός.

admīror, ἀποθ. α'. θαυμάζω, ἄγομαί τινα ἢ τι· -in re aliqua, de illo, θαυμάζω ἐπί τινι, ἐπ' ἐκείνῳ· - quod θαυμάζω ὅτι.

ad-miscĕo, miscŭi, mixtum, ē'. προσμίγνυμι, μίγνυμι. (τινί τι). Ἐντ. μετφ. α) - me erroribus, περιπίπτω πλάναις· β) - me ἢ admisceor ad ἀναμίγνυμαί τινι.

admissārĭus, ii, ὁ. (ὑπον. equus) ὀχευτής, ἀναβάτης, κήλων· μετφ. ἀσελγής, λάγνος.

admissĭo, ōnis, θ. (admitto)· 1) ὀχεία· 2) (μ.) πρόσοδος, εἴσοδος παρά τινα (ἡγεμόνα ἢ ἰσχυρόν), ἔντευξις· primae, secundae -es, ἡ πρώτη, δευτέρα τάξις τῶν αὐλικῶν ἢ πελατῶν, τῶν πρὸς ἔντευξιν προσερχομένων.

admissum, i, οὐ. (admitto), πλημμέλημα, ἁμάρτημα, ἀδίκημα.

ad-mitto, misi, missum, γ'. 1) εἰσπέμπω, ἐῶ εἰσδῆναι, lucem φῶς· 2) - aliquem ad aliquem, παρίημί τινα πρός τινα, ἐῶ εἰσελθεῖν τινα, εἰσάγω τινὰ πρός τινα· - ad me, τῆς παρ' ἐμὲ εἰσόδου οὐ κωλύω τινά. Ἐντ. α) -preces alicujus, εἰσακούω τῆς δεήσεώς τινος· β) -scelus, dedecus, facinus, προσίεμαι, πράττω, ποιῶ ἀνόσιον ἔργον· 3) - equum, ἀνίημι, ἐῶ τρέχειν ἵππον· comae, jubae admissae, ἀνειμέναι (κυμαίνουσαι) κόμαι· 4) μετφ. -aliquem ad consilium, παραλαμβάνω τινὰ σύμβουλον· -ad honores, οὐκ ἀπελαύνω τῶν τιμῶν· 5) -aliquid, ἐῶ, συγχωρῶ τι· aves admittunt = addicunt.

ad-mixtĭo, ōnis, θ. (admisceo) προσμιξις, ἐπιμιξις.

ad-mixtus, a, um (μτχ. τοῦ admisceo), μεμιγμένος, ἐπίμικτος, μικτός.

admŏdĕrāte, ἐπίρ. ἁρμοδίως.

admŏdĕror, α'. ἀποθ. μετριάζω.

ad-mŏdum, ἐπίρ. (κυρ. πρός ἢ κατά τὸ μέτρον)· ἐντ. 1) ἐπὶ ἀριθμοῦ, χρόνου, μέτρου· μάλιστα, ἀκριβῶς, ἢ ἐνίοτε τοὐλάχιστον· 2) ἐπὶ ῥημ., ἐπιθ., ἐπίρ. = μάλα, πάνυ, κομιδῇ, ὅλως, παντάπασιν. ὑπερβαλλόντως· 3) ἐπὶ καταφατικῶν ἀποκρίσ. = πάνυ γε, μάλιστα, ναί.

ad-moenĭo, (ἄνευ πρκ. κ. σ.), δ', (Πλ.) ἐπιτειχίζω, πολιορκῶ.

admōlĭor, ītus sum, δ'. ἀποθ. (βαρύ τι) προσκινῶ, ἐπιτίθημί τι· -manus alicui, ἐπιβάλλω χεῖράς τινι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

admŏnĕ-făcĭo,κτλ.ἀμρδ.=admoneo.
ad-mōnĕo, ŭi, ĭtum, **6'**. 1) ἀναμιμνήσκω, ὑπομιμνήσκω τινά τι, aliquem rĕi alicujus· tempus -ŭit de, ὁ καιρὸς ὑπέμνησε περί· 2) -ut (ne), σπ. ad μετὰ γερουνδ. = παραινῶ τινί τι, προτρέπω, παρορμῶ τινα ἐπί τι· 3) μάλ. α) μνείαν ποιοῦμαί τινος· 6) (π.) ἐλαύνω, διώκω.
admŏnĭtĭo, ōnis, θ. (admoneo)· 1) ἀνάμνησις, ὑπόμνησις· 2) παραίνεσις, προτροπή, παρακέλευσμός.
admŏnĭtor,ōris ἀ. 1) ὁ ὑπομιμνήσκων. 2) ὁ παραινῶν, ὁ παρορμῶν.
admonĭtrix, īcis, θ. ἡ παραινοῦσα.
admŏnĭtum, i, οὐ.= admonitio.
1. admŏnĭtus, a, um, μτχ. τοῦ admoneo.
2. admŏnĭtus, us, ἀ.= admonitio· εὔχρ.δέ ἐστιν ἡ τοῦ ἕν. ἀφ.: admonitu tuo=τῇ σῇ παραινέσει.
ad-mordĕo, (ἄνευ πρκ.), morsum, **6'**. (π.), ἐπιδάκνω, περιτρώγω, μτφ. - aliquem, ἀφαιροῦμαί τινος τὰ χρήματα.
admorsus,a,um,μτχ.τοῦadmordeo.
admōtĭo, ōnis, θ. (admoveo), προσαγωγή.
admōtus, a, um, μτχ. τοῦ ἑπομ.
ad-mŏvĕo, mōvi, mōtum, **6'**. 1) προσκινῶ, προσάγω, προσελαύνω, copias τὰς δυνάμεις· -alicui stimulum, παροτρύνω τινά· 2) μεταπέμπομαι, προσκαλῶ τινα· 3) προσάγω, πλησιάζω, machinas -μηχανάς· -labra poculo, πλησιάζω τὰ χείλη τῷ ἐκπώματι· urbem mari -, πλησίον τῆς θαλάσσης ἱδρύομαι πόλιν μάλ. ἡ μτχ. admōtus= πλησίον ὤν· 4) μετφ. α) - aures, ἀναπετάννυμαι τὰ ὦτα, ἀκροῶμαι, προσέχω· 6) - manus, ἐπιχειρῶ τινι (ἐπὶ καλοῦ καὶ κακοῦ)· γ) -spem, timorem alicui, -ἐλπίδα, φόβον ἐμβάλλω τινί· δ) -aliquem ad aliquem,πλησιάζω τινά τινι, οἰκεῖον ποιῶ τινά τινι· ε)-mentem ad, προσέχω τινί· - oculos ad, ἀποβλέπω εἴς τι· ς) - preces, χρῶμαι δεήσεσιν· -acuinen rei alicui, τὴν ἀγχίνοιάν τινος τρέπω εἴς τι.
ad-mūgĭo, īvi, (ἄνευ σουπ.), **δ'**. (π.), μυκῶμαι.
ad-murmŭrātĭo, ōnis,θ. (admurmuro), ψιθυρισμός.
ad-murmŭro, **α'**. ψιθυρίζω τι πρός τινα· admurmuratum est, ψιθυρίζεται.
ad-mŭtĭlo, (ἄνευ σουπ.),**α'**. (κωμ.) φρενακίζω, ἀπατῶ παρακρούομαί τινα.
adn-, κτλ. ἴδε ann- κτλ.
1. ădŏlĕo, ēvi, ĕtum, **6'**. (ἄγνω στος ἡ παραγωγὴ τῆς λέξεως)· 1) θυσία ais τιμῶ, deos τοὺς θεούς· 2) (ἐπὶ τοῦ βωμοῦ) καίω, viscera τὰ σπλάγχνα hostiam τὸ ἱερεῖον· (π.) -honores diis τιμητικὴν θυσίαν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῖς θεοῖς προσφέρω· - altaria donis, τὰ δῶρα ἐπὶ τοῦ βωμοῦ καίω· -penates flammis, τὸ πῦρ τῆς ἑστίας ἀνάπτω 3) (ἐν γένει) καίω, librum τὸ βιβλίον
2. ad-ŏlĕo, (Πλ.), **6'**, εὐοσμῶ.
ădŏlescens (ἡ **ădŭlescens**), ntis, [μτχ. τοῦ adolesco]· 1) (σπ.) ἐπίθ (-ior), ἀκμάζων, νέος·2) οὐσ. ἀ. καὶ θ· ἔφηβος, νέος, νεανίας, νεᾶνις (ἀπὸ τοῦ 17-25,ἔτους, ἀλλὰ καὶ οἱ 40 ἐτῶν ἐτύγχανον τῆς προσηγορίας ταύτης).
ădŏlescentĭa, ae, θ. ἡ νεότης, (ἡλικία τοῦ adolescens).
ad-ŏlescentŭlus, i,ἀ. καὶ - a, ae, θ. ὑποκ. τοῦ adolescens.
1. ăd-ŏlesco,γ'. ἀναπέμπω φλόγα
2. ăd-olesco, olēvi, (ἄνευ σουπ. γ'. ἐπίδοσιν λαμβάνω, αὐξάνομαι, μείζων καὶ δυνατώτ. γίγνομαι
Adōneus (τρισύλ.), ĕi ἡ ĕos, ἀ. Ἄδωνεύς· (π.) ἀντὶ **Adōnis**, is ἡ ĭdis ἀ. ὁ Ἄδωνις· **Adōnia**, ōrum, οὐ πλ.τὰ Ἀδώνεια, ἑορτὴ τοῦ Ἀδώνιδος
ăd-ŏpĕrĭo, erŭi, ertum, **δ'**. (εὔχρ σχεδὸν μόνον ἐν τῇ μτχ. adopertus), πικαλύπτω, ἐπικρύπτω.
ad-ŏpīnor, ἀποθ. **α'**. (Λουκρ.) δο ξάζω περί τι, νομίζω τι.
adoptātĭcĭus, a, um, (adopto) (Πλ.) θετὸς υἱός.
ad-optātĭo, ōnis, θ. (σπ.) = ado ptio.
adoptātor, ōris, ἀ. ὁ υἱοθετῶν.
adoptĭo, ōnis, θ. (opto, adopto) υἱοθεσία, εἰσποίησις· ascire aliquem adoptionem=adoptar..
adoptīvus, a, um, (adopto), θετός εἰσποιητός, περιελθὼν εἰς κτῆσιν δι' υἱο θεσίας, filius, nobilitas, sacra.
ad-opto· **α'**. 1) αἱροῦμαι, δέχομα παραλαμβάνω τινά· 2) τεχν. ὅρ.-(mi hi) aliquem, aliquem in familiam υἱοθετῶ τινα, ποιοῦμαί τινα υἱόν· adopta tus patriciis a plebejo, ἐκ πληθείου δὲ υἱοθεσίας πατρικιος γενόμενος· 3) - m alicui, προστίθεμαί τινι· 4) - opes E

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

truscas = ἐπικαλοῦμαι, προσκαλοῦμαι τοὺς Τυρρηνούς· 5)-ramum, ἐγκεντρίζω.

ădor, oris, (μόνον κατ' ὀν. καὶ αἰτ.), ζέα.

ădōrātĭo, ōnis, θ. προσκύνησις, θεραπεία, λατρεία.

ădōrĕa, ae, θ. (ῆς, ὑπον. donatio) δῶρον νικητήριον, ἆθλον ἐκ ζέας (ador συγκείμενον. Ἐντ. μετῳ.=φήμη, δόξα.

ădōrĕus, a, um, (ador), τῆς ζέας.

ad-ŏrĭor, ortus sum, ὁ, ἀποθ. 1) προσέρχομαί τινι, aliquem· 2)-hostem, urbem, ὁρμῶ ἐπὶ τὸν ἐχθρόν, προσβάλλω τῇ πόλει· 3) -rem, ἐπιχειρῶ τινι, μάλ. συγχερεῖ καὶ κινδυνώδει.

adornātē, ἐπίρ. (μ.) ἐπικεκοσμημένως.

ăd-orno, α'. 1) παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, εὐτρεπίζω, ἐξαρτύω, ἐξοπλίζω· 2) ἐπικοσμῶ, κοσμῶ τι· μετῳ. - aliquid verbis=ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω τι.

ad-ōro, α'. 1) ἐπικαλοῦμαι, ἱκετεύω, θεραπεύω, λατρεύω· 2) προσκυνῶ (ὡς δοῦλος), regem· μετῳ. λίαν ἐπαινῶ.

adortus, a, um, μτχ. τοῦ adorior·

adp- κτλ. ἴδε app- κτλ.

adr- κτλ· τὰς πλείστας τῶν οὕτω ἀρχομένων λέξεων ἴδε εἰς a r r.

ad-rādo, rāsi, rāsum, γ' ἐπικείρω.

Adrămyttēum, ēi, (καὶ **-ttium**, **-ttēos**), οὐ. Ἀδραμύττειον, πόλις τῆς Μυσίας· **-ttēni**, οἱ Ἀδραμυττηνοί.

Adrāna ae, θ. Ἀδράνας, ποταμός.

Adrastēa, ae, θ. Ἀδράστεια.

Adrastus, i, ὁ. Ἄδραστος.

ad-rēmĭgo, α'. πλησιάζω κωπηλατῶν, ἐρέσσω πρός τι.

Adrĭa, ae, 1) θ. Ἀδρία, πόλις τῆς ἐντὸς τῶν Ἄλπεων Γαλλίας· 2) ὁ (π.) ὁ Ἀδρίας, ὁ Ἀδριατικὸς κόλπος. Ἐκ ταύτου τὰ ἐπίθ. **Adriăcus**, **-iānus**, **-iatĭcus**, a, um, Ἀδριακός, τῆς Ἀδρίας, Ἀδριατικός.

ads, κτλ. ἴδε a ss -κτλ.

adt, κτλ. ἴδε a t t -κτλ.

Aduatĭci, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Ἀδουατικοί.

ădūlans, ntis, (-ior), [μετχ. τοῦ adulor] κολακευτικός, θωπευτικός.

ădūlātĭo, ōnis, θ. (adulor), κολακεία, θωπεία, τὸ σκυλακῶδες.

ădūlātor, ōris, ἀ. κόλαξ.

ădūlātōrĭus, a, um, κολακευτικός.

ădūlescens, ἴδε adolescens.

ădūlor, ἀποθ. α', καὶ (σπ.) **adūlo** α'. 1) σαίνω, κολακεύω θωπεύω· 2)-aliquem καὶ (σπ.) alicui = adoro 2.)

1. ădūlter, ĕri, ἀ. καὶ **-tēra**, ae θ. 1) ὁ μοιχός, ἡ μοιχαλίς· 2) ὁ ἐραστής, ἡ ἑταίρα.

2. ădūlter, ĕra, ĕrum· 1)μοιχικός, ἀφροδίσιος, ἀσελγής· 2)=adulterinus.

ădultĕrīnus, a, um, (adulter), κίβδηλος, νόθος, ὑποβολιμαῖος· -clavis ἀντίκλειδες.

ădultĕrĭum, ii, οὐ· (adulter)· 1) μοιχεία· 2) (μ.) κιβδηλεία.

ădultĕro, α'. (adulter)· 1) ἁμετ. εἰμὶ μοιχός· 2) μεταβ. μοιχεύω, aliquam τινά· 3) κιβδηλεύω, (ἐπὶ τὸ χεῖρον) μεταβάλλω, naturam, jus.

ădūltus, a, um, (-ior) [adolesco]· 1) ἐπίδοσιν λαβών, ἀδρός, ἄκμαιος· 2) (π.) adulta aestate, nocte, μεσοῦντος τοῦ θέρους, μεσούσης τῆς νυκτός 3) μτῳ. ἰσχυρός, δεινός, μέγας.

adumbrātim, ἐπίρ. (Λουκρ.) σκιαγραφικῶς.

ădumbrātĭo, ōnis, θ. σκιαγράφημα, σκιαγραφία, διαγραφή, τύπος.

ădumbrātus, a, um, (μτχ. τοῦ adumbro)· 1) ἀσαφής, ἀτελής· 2) πλαστός, ψευδής.

ăd-umbro, α'. 1) ἐπισκιάζω· 2) σκιαγραφῶ, σκιάζω· 3) μετῳ. διεξέρχομαι, παρίστημι, μιμοῦμαι.

ăduncĭtas, ātis, θ. γαμψότης, rostri τοῦ ἐμβόλου.

ad-uncus, a, um, γαμψός, γρυπός.

ăd-ūno, α'. ἑνῶ, classem τὸν στόλον.

ad-urgĕo, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), ὁ'. 1) προσπιέζω· 2) μετῳ. ἐπίκειμαί τινι.

ad-ūro, ūssi, ustum, γ'. 1) ἐπικαίω, ἀποκαίω, φλέγω· 2) μετῳ. Venus adurit te igni = ἡ Ἀφροδίτη ἐκκαίει σε ἔρωτι, δεινὸν ἔρωτα ἐμβάλλει σοι.

ăd-usque, (π. καὶ μ.)· 1) πρόθ. μετ' αἰτ. = usque ad· 2) ἐπίρ. = διαμπερές, πάντῃ, πανταχοῦ.

ădussi, πρκ. τοῦ aduro.

ădustĭo, ōnis, θ. (adūro)· 1) ἐπίκαυσις, καῦσις· 2) σειρίασις (νόσος).

ădustus, a, um, (-ior), (μτχ. τοῦ aduro), ἐπι-καίων: loca adusta sole, τόποι ἡλιόκαυστοι. membra adusta nivibus = ἀποκεκαυμένα (κατεψυγμένα) μέλη· color-, χρῶμα ὄρφνινον.

advectĭcius, a, um, (adveho), εἰσκομιζόμενος, εἰσαγόμενος.

advectĭo, ōnis, θ. εἰσκομιδή.

advecto, α'. θαμινά εἰσκομίζω,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

advector, ōris, ἀ. ὁ κομίζων.

1. advectus, ūs, ἀ. (advĕho), κατα-γωγή, κάθοδος.

2. advectus, a,um, μετχ. τοῦ ἔπομ.

ad-vĕho, vexi, vectum, γ'. 1) προσκομίζω, εἰσκομίζω, εἰσάγω τι· 2) παθητ. advehor (curru, equo, navi), προσέρ-χομαι ἐφ' ἁμάξης, ἐφ' ἵππου, ἐπὶ νεώς.

ad-vĕlo, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.) α'. (π.) 1) ἐπικαλύπτω· 2) μετφ. -tempora = στέ-φανον περιτίθημι τῇ κεφαλῇ.

advĕna, ae, ἀ. (advenio)· 1) ἔπη-λυς, νέηλυς· 2) ἄπειρος, ἀπείρως ἔχων.

ad-vĕnĭo, vēni, ventum, ī'. 1) προσ-έρχομαι, ἀφικνοῦμαι, Romam, in pro-vinciam· 2) dies advenit, ἡ ἡμέρα πάρεστιν· 2) morbus, periculum -it, ἐπι-γίγνεται, καταλαμβάνει νόσος, κίνδυνος.

adventĭcĭus, a, um, (advenio)· 1) ἔξωθεν ἀφικόμενος, ξενικός, ξένος· 2) pecunia-, χρήματα οὐκ ἐκ κληρονομίας προερχόμενα.

advento, α'. (advenio), προσέρχο-μαι, σπουδῇ ἐπέρχομαι.

adventor, ōris, ἀ. 1) ἔπηλυς, νέη-λυς· 2) ὁ εἰς ξενοδοχεῖον φοιτῶν, ὁ ξένος.

adventus, ūs, ἀ. (advenio), ἔλευ-σις, ἄφιξις· adventibus me offero, ὑπαντῶ τοῖς ἐρχομένοις· -lucis, ἡ ἕως.

adverbĭum, ii, οὐ. ἐπίρρημα.

adversārĭus, a, um, (adversus)· 1) ἐναντίος· 2) οὐσ. **-rius**, ii, ἀ. (καὶ **-ria**, ae, θ.), ὁ ἐναντίος, πολέμιος, ἀνταγωνιστής, ἀντίζηλος, ἀντίδικος.

adversātrix, īcis, θ. ἡ ἐναντιου-μένη, ἀντίμαχος.

adversĭo, ōnis, θ. (ἀμφίβ.) προσοχή.

adverso, α'. (Πλ.) = adverto.

adversor, ἀποθ. α'. ἐναντιοῦμαι.

1. adversus, a, um, (-ior -issimus)· 1) ἀντίος, ὁ πρόσθεν· dentes adversi, οἱ πρόσθιοι ὀδόντες· vulnus -um, adverso corpore acceptum = τὸ ἐκ τοῦ πρόσθεν τραῦμα· flumine adverso, ἀνὰ τὸν πο-ταμόν· ex adverso, ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἀ-πέναντι· ventus-, ἐναντίος ἄνεμος· 2) ἐναντίος, δυστυχής, ἀτυχής, fortuna, casus, proelium; omen-, ἀπαίσιος οἰω-νός· res (casus) adversae (πρὸς δὲ καὶ ἐν τῷ ἑν.) καὶ οὐ. **adversa**, ἡ δυσπρα-γία, τὰ ἀτυχήματα, αἱ συμφοραί· va-letudo-, ἀσθένεια· 3) **adversum**, οὐ.: teneo adversum, ἐναντίος εἰμί· 4) ἐναν-τίος, μισητός.

2. adversus ἢ **adversum**· A) πρ. ὁ θ. μετ' αἰτ. 1) ἔναντι, ἀπέναντι· 2) ἐνώπιόν (τινος)· 3) πρός τινα, πρός τι· 4) παρά τινα (παραβαλλόμ. πρός)· 5) = con-tra, πρός τινα, ἐπί τινα. B) (πρ. ἐναν-τίον· -eo (φιλικ.) ὑπαντῶ τινι.

adverto, verti, versum, γ'. 1) στρέφω πρός· 2) ἐπάγομαι, ἑλκύω· 3) -animum ad aliquid ἢ rei alicui (καὶ ne quid fiat) = animadverto, ὃ ἰδ'· 4) προτρέπω· 5) -in aliquem, κολάζω τινά.

ad-vespĕrāscit, āvit, γ'. ἀπρόσ. ἑσπέρα γίγνεται.

ad-vĭgĭlo, α'. 1) φυλάττω· 2) μετφ. ἐπαγρυπνῶ.

ad-vŏcātĭo, ōnis, θ. 1) ἀφηρ. συνηγο-ρία (ἐν δίκῃ)· 2) συγκ. συνήγοροι· 3) ἀνα-βολὴ δίκης πρὸς πρόσκλησιν συνηγόρων.

advŏcātus, i, ἀ. (advocor)· 1) σύν-δικος, σύμβουλος, μάρτυς (ἐν δίκῃ)· 2) συνήγορος (δικηγόρος).

ad-vŏco, α'. 1) προσκαλῶ, συγκαλῶ, καλῶ· advocor, καλοῦμαι, προσκαλοῦ-μαι· 2) προσκαλῶ σύνδικον, σύμβουλον, συνήγορον (ἐν δίκῃ).

advŏlātus, ἀφ. ū, ἀ. ἐπίπτησις.

ad-vŏlo, α'. ἐπιπέτομαι· ἐντ. = προσ-τρέχω ταχέως, ἀφικνοῦμαι, σπεύδω.

advolvo, vōlvi, volūtum, γ'. 1) προσκυλινδῶ, κυλινδῶ· 2) μετφ. -me ad advolvor genibus (μ. καὶ genua) ali-cujus, προσπίπτω τινί.

advorsum, **advorsus**, **advorto** ἰδὲ adversum κτλ.

ădўtum, i. οὐ. τὸ ἄδυτον.

Aea, ae, θ. Αἶα, α) χερσόνησος ἐν Κόλχοις· β) ἡ νῆσος τῆς Κίρκης.

Aeăcus, i, ἀ. Αἰακός, βασιλεὺς Αἰ-γίνης· ἐντ. **Aeăcĭdes**, ae, ἀ. Αἰακίδης· **Aeăcĭdēius** καὶ **-dīnus**, a, um Αἰακίδειος· regna-, = ἡ Αἴγινα.

Aeaeus, a, um, Αἰαῖος· artes, car-mina-, μαγεύματα, ἐπῳδαί· **Aeae** insula, Αἰαίη νῆσος, ἡ νῆσος τῆς Κίρ-κης ἢ καὶ τῆς Καλυψοῦς.

aedes ἢ **-is**, is, θ. 1) αἴθουσα, δω-μάτιον· 2) ναός, καὶ πληθ. ναοί (πρβλ. templum)· 3) aedes, ium, θ. πλ., οἶκος, οἰκία, (καθ' ὅσον αὕτη ἐκ πλειόνων δω-ματίων συνίστηκεν).

aedicŭla, ae, θ. 1) ναΐδιον· 2) οἴ-κημάτιον· 3) πλ. οἰκίσκος, οἰκίδιον.

aedĭfĭcātĭo, ōnis, θ. 1) ἀφηρ. οἰ-κοδομή· 2) συγκεκρ. = οἰκοδόμημα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

aedificātiuncŭla, ae, θ. (ὑποκ. τοῦ aedificium) μικρὸν οἰκοδόμημα.

aedificātor, ōris, ἀ. (aedifico)· 1) οἰκοδόμος· - mundi, ὁ δημιουργός· 2) ἀπολύτ. est -, = φιλοικοδομός ἐστιν.

aedificium, ii, οὐ. (aedes, facio), οἰκοδόμημα (πρβλ. aedes, domus).

aedifico, ā'. (aedes, facio)· 1) οἰκοδομῶ, domum οἶκον· navem -, ναυπηγῶ· -mundum, δημιουργῶ (τὸν κόσμον)· μτφ. -rempublicam = καθίστημι, ἱδρύω πολιτείαν· 2) μετων. = κατασκευάζω, hortum κῆπον.

aedīlīcius, a, um, (aedilis)· 1) ἀστυνομικός, ἀγορανομικός· munus -um, τὰ εἰς θεάματα ἀναλισκόμενα χρήμ· 2) (homo, vir) -, ὁ γενόμενος (ὁ πρώην) aedilis.

aedīlis, is, ἀ. (aedes), ἀστυνόμος, ἀγορανόμος. Οὗτοι δὲ ἐκαλοῦντο οἱ ἐν Ῥώμῃ ἐπιμελούμενοι τῶν κατὰ τὴν πόλιν ὁδῶν, ναῶν, ὑδραγωγείων, τῆς τῶν ὠνίων ἀγορᾶς κτλ. καὶ τῷ λαῷ θεάματα παρέχοντες. Ἦσαν δὲ δύο πληβεῖοι καὶ δύο πατρίκιοι.

aedīlĭtas, ātis, θ. ἀστυνομία, ἀγορανομία.

aedĭtŭus, a, um, (ἀρχαϊκ. **-tĭmus** καὶ **-tŭmus**, παρὰ δὲ Λουκρ. καὶ **-tuens**, entis, οἱονεί = aedem tuens)· 1) νεωκόρος, ἱεροφύλαξ· 2) μετφ. aeditui (παρ' Ὁρατ. καλοῦνται οἱ ποιηταί) = ἐπαινέται, ὑμνηταί.

aēdon, ŏnis, θ. (μ.) ἀηδών.

Aedŭi ἢ **Haedŭi**, ōrum, ἀ. πλ Αἴδουοι, Κελτικὸν ἔθνος, οἰκοῦν μεταξὺ Ἀράριδος καὶ Λείγηρος.

Aeētes ἢ **-ta**, ae, ἀ. Αἰήτης. Ἐντ. 1) **Aeētaeus**, a, um, τοῦ Αἰήτου· 2) **Aeetĭas**, ădis, καὶ **-tĭne**, es, θ. Αἰητιάς = Μήδεια.

Aegae ἢ **Aegēae**, ārum, θ. πλ. Αἰγαί, Αἰγέαι. Ἐντ. **Aegeātes**, ium, ἀ. πλ. οἱ Αἰγαιᾶται.

Aegaeon, ŏnis, ἀ. Αἰγαίων.

Aegaeum ἢ **Aegēum** mare, (π. fretum), Αἰγαῖον πέλαγος, Αἰγαῖος πόντος. ἐντ. **Aegaeus**, a, um, Αἰγαῖος, τοῦ Αἰγαίου πελάγους.

Aegātes, um, θ. πλ. αἱ Αἰγοῦσαι, νῆσοι πρὸς δυσμὰς τῆς Σικελίας.

Aegeātes, ium, ἀ. ἴδε Aegae.

aeger, gra, grum· 1) νοσῶν, νοσηρός, ἄρρωστος, ἀσθενής, κακῶς ἔχων (ἐπὶ σώμ., ψυχῆς, πόλεως κτλ.) 2) ἀλγεινός, ἀλγηδόνας ἔχων, ὀδυνηρός, πικρός.

Aegĕus, ĕi, ἀ. Αἰγεύς, βασ. Ἀθηνῶν.

Aegīdes, ae, ἀ. Αἰγείδης = Θησεύς.

Aegiăle, es ἢ **-ialēa**, Αἰγιάλη, -λεια.

Aegiălĕus, ei, ἀ. Αἰγιαλεύς = Ἄδραστος, Κρεύς.

Aegīna, ae, θ. Αἴγινα· ἐντ. 1 **Aeginēta**, ae, ἀ. καὶ (μ.) **Aeginensis**, is, Αἰγινήτης, 2) **Aeginetĭcus**, a, um, Αἰγινητικός.

Aeginĭum, ii, οὐ. Αἰγίνιον, πόλις τῆς Μακεδονίας.

aegis, ĭdis, θ. αἰγίς, ἀσπὶς τοῦ Διός καὶ (μ.) τῆς Ἀθηνᾶς.

Aegisthus, i, ἀ. ὁ Αἴγισθος.

Aegĭum ἢ **Ion**, ii, οὐ. Αἴγιον.

Aegos flumen, Αἰγὸς ποταμός.

aegre, ἐπίρ. (-ius, -rime)· 1) νοσηρῶς, ἀθύμως, λυπηρῶς, ἐπαχθῶς, βαρέως· 2) μετα πολλοῦ πόνου, μόλις (πρβλ. vix).

aegrĕo, ē'. Λουκρ. ἀσθενῆ εἶμι.

aegresco, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.)· ĭ'. 1) (π.), νοσῶ, νόσῳ περιπίπτω· 2) μετφ. α) γαλεπαίνομαι· β) λυποῦμαι.

aegrĭmōnĭa, ae, θ. (aeger), ἀθυμία, δυσθυμία, λύπη.

aegrĭtūdo, ĭnis, θ (aeger)· 1) νόσος, ἀρρωστία, ἀσθένεια· 2) νόσος (ψυχῆς), ἀθυμία, δυσθυμία, λύπη.

aegror, ōris, ἀ. νόσος, ἀσθένεια.

aegrōtātĭo, ōnis, θ. ἀρρώστημα, ἀσθένεια· μετφ. = ψυχικὴ νόσος.

aegrōtātīvus, a, um, νοσοποιός.

aegrōto, ā'. (aegrotus)· 1) νοσῶ, ἀρρωστῶ, ἀσθενῶ· 2) νοσῶ (τὴν ψυχήν), πάσχω.

aegrōtus, a, um, (aeger), ἀσθενής, homo, corpus· μετφ. ἐπὶ ψυχῆς.

Aegўptus, i, θ. Αἴγυπτος· ἐντ. 1) **Aegyptĭus**, ἐπίθ. καὶ οὐσ. Αἰγύπτιος· 2) **Aegyptiăcus**, a, um = Aegyptius.

Aellĭus, a, um, Αἴλιος· ἐντ. **Aellĭānus**, a, um, Αἰλιανός.

Aēllo, ūs, θ. Ἀελλώ (ἅρπυια).

Aemĭlius, a, um, Αἰμίλιος, τοῦ Αἰμυλίου. ἐντ. 1) **Aemilius**, i, ἀ. ὁ Αἰμίλιος. 2) **Aemiliānus**, a, um, Αἰμιλιανός.

aemŭlātĭo, ōnis, θ. (aemulor)· 1) ἁμιλλα, ζῆλος· 2) ζηλοτυπία, φθόνος.

aemŭlātor, ōris, ἀ'. (aemulor), ὁ ἁμιλλώμενος, ὁ ζηλωτής.

aemŭlātus, us, ἀ. ζῆλος.

aemŭlor, ἀποθ. ā'. (aemulus)· 1)

ἁμιλλῶμαι πρός τινα, ζηλῶ τινα, aliquem, (μ.) alicui· 2) -aliquid, διώκω τι· 3) -alicui, ζηλοτυπῶ τινα, φθονῶ τινι· 4) -cum aliquo, ἀνταγωνίζομαί τινι.

aemŭlus, a, um, (συχν. οὐσ.)· 1) ζηλωτής, ἐφάμιλλος, ὅμοιος· 2) ζηλότυπος· 3) = rivalis.

Aenārĭa, ae, θ. Αἰναρία νῆσος, τανῦν Ἰσχία. Οἱ Ῥωμ. ποιηταὶ καλοῦσι ταύτην **Inarime** (ἕνεκα κακῆς ἀναγν. τοῦ Ὁμηρ. εἰν Ἀρίμοις).

Aenēas, ae, ἀ. Αἰνείας, ἡγεμὼν τῶν Τρώων εἰς Ἰταλίαν, πρόγονος τῶν Ῥωμαίων· ἐντ. 1) **Aeneădes**, ae, ἀ. Αἰνειάδης, ἀπόγονος τοῦ Αἰνείου, α) = Ἀσκάνιος· β) = Αὔγουστος· γ) πληθ. οἱ τοῦ Αἰνείου ἑταῖροι, οἱ Τρῶες ἢ οἱ Ῥωμαῖοι· 2) **Aenēis**, ĭdis καὶ ĭdos, θ. ἡ Αἰνηΐς, ἡ Αἰνειάς (ἔπος Οὐεργιλίου)· 3) **Aeneĭus**, a, um, Αἰνήϊος, τοῦ Αἰνείου.

aenĕātor, ōris, ἀ. (μ.) σαλπιγκτής.

āēnĕus ἢ **āhēnĕus**, καὶ (π.) **aenus**, ἢ **ahēnus**, καὶ **aerĕus**, a, um, (aes)· 1) χαλκοῦς· 2) χαλκοῦς τὸ χρῶμα· 3) μετφ. ἰσχυρός, στερεός· οὐσ. **aēnum** ἢ **ahēnum**, χαλκοῦν ποτήριον

Aenīa ἢ **Aenēa**, ae, θ. Αἴγεια, πόλις τῆς Χαλκιδικῆς. ἐντ. **Aeneātes**, tum, ἀ. πλ. Αἰνεᾶται.

Aeniānes, num, ἀ. πλ. Αἰνιᾶνες.

aenīgma, ătis, οὐ. αἴνιγμα.

aēnīpes, ĕdis, χαλκόπους.

1. aēnus, ἴδε aēneus.

2. Aenus, i, θ. ἡ Αἶνος. **Aīnīi**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ τῆς Αἴνου κάτοικοι.

Aeŏles um, ἢ **Aeŏlĭi**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Αἰολεῖς, ἐντ. 1 **Aeŏlĭa**, ae, θ. Αἰολία. 2) **Aeolĭcus** κ. **Aeolĭus**, a, um, Αἰολικός, Αἰόλιος· 3) **Aeŏlis**, ĭdis, θ. Αἰολίς-ίδα

Aeŏlus, i, ἀ. Αἴολος· ἐντ. 1) **Aeŏlĭdes**, ae, ἀ. Αἰολίδης· 2) **Aeōlis**, ĭdis, θ. Αἰολίς, Αἰόλου ἔκγονος· 3) **Aeolius**, a, um, Αἰόλιος, τοῦ Αἰόλου.

aequābĭlis, e, (-ior), παραπλήσιος, ὁ αὐτός, ὅμοιος, ἴσος, σύμμετρος, ὁμαλός.

aequābĭlĭtas, ātis, θ. 1) ἰσότης, ὁμαλότης, συμμετρία· 2) ἰσονομία, ἰσηγορία, ἰσότης, ἰσοτιμία.

aequābĭlĭter, ἐπίρ. (-ius), παραπλησίως, ἴσως, ὁμοίως.

aequaēvus, a, um, ὁμήλικος.

aequālis, e, (-ior)· 1) (Σαλλ. καὶ μ.) ἐπίπεδος, ὁμαλός· 2) ἴσος, ἰσομεγέθης· 3) σύγχρονος· 4) οὐσ. ὁμήλικος.

aequālĭtas, ātis, θ. (aequalis)· 1) ἰσότης, ὁμαλότης· 2) ἰσοτιμία· 3) ὁμηλικία.

aequālĭter, ἐπίρ. (-ius), (aequalis), ἐξ ἴσου, ὁμοίως, παραπλησίως, συμμέτρως, ὁμαλῶς.

aequănimĭtas, ātis, θ. 1) εὐμένεια, ἐπιείκεια· 2) ἀνοχή, μακροθυμία.

aequātĭo, ōnis, θ. ἴσωσις, ἐξίσωσις.

aeque, ἐπίρ. (-ius, -issime)· 1) ἀπολύτ., ἴσον, ἐξ ἴσου, ἐπ' ἴσης, ὁμοίως· 2) ἐπὶ συγκρίσ. (ἑπομένου ἐν τῷ δευτέρῳ μέλει τοῦ atque, ac, et ἢ quam ἢ τοῦ ut, quasi) = ὁμοίως... καί, ἐξ ἴσου... καί, ὁμοίως... ὡς ἤ ὥσπερ.

Aequi ἢ **Aequĭcŭli**, ōrum, ἀ. πλ. Αἶκουοι, Αἰκουϊκλοί· ἐντ. **Aequĭcus**, ἢ **Aequĭcŭlus**, a, um, Αἰκουϊκός.

aequĭlĭbrĭtas, ātis, θ. ἰσονομία = σύμμετρος διανομὴ τῶν τῆς φύσεως δυνάμεων, Κικέρ.

Aequĭmēlĭum, ii, οὐ. Αἰκυμήλιον, ἔρημος πλατεῖα ἐν Ῥώμῃ.

aequĭnoctiālis, e, (circulus), Ἰσημερινός (κύκλος).

aequĭnoctĭum, ii, οὐ. ἰσημερία.

aequĭpărābĭlis ἢ **-pĕrābĭlis**, e, (Ἱλ.) παραπλήσιος, ὅμοιος.

aequĭ-păro ἢ **-pĕro**, ā'. 1) ἰσῶ, ἐξισῶ, ὁμοιῶ, παραβάλλω, aliquem alicui καὶ cum aliquo· 2) ὅμοιος γίγνομαι, ἴσος εἰμί, ἐξισοῦμαι.

aequĭtas, ātis, θ. 1) συμμετρία· 2) ἰσότης, ἰσονομία· 3) ἐπιείκεια· 4) ἀπάθεια, ἀταραξία, σωφροσύνη.

aequo, ā'. (aequus)· 1) ἰσῶ, ὁμαλίζω, καθομαλίζω, locum, τόπον· 2) -templum (κ. τὰ ὁμ.) solo, κατεδαφίζω· 3) ἰσῶ, ἐξισῶ· 4) ὁμοιῶ, παραβάλλω, rem cum re· 5) ἴσος εἰμί, ἐξισοῦμαί τινι, οὐκ ἀπολείπομαί τινος.

aequor, ōris, οὐ. 1) ὁμαλὸν πεδίον, ἐπιφάνεια· 2) ἡ τῆς γαληνιαίας θαλάσσης ἐπιφάνεια, τὸ πέλαγος, ἡ θάλασσα.

aequŏrĕus, a, um, (π.) θαλάσσιος.

aequus, a, um, (-ior, -issimus)· 1) ἴσος, ὁμαλός, ἐπίπεδος, locus. Ἐντ. (περὶ τῶν ἐν τῇ γερουσίᾳ λεγόντων) ex aequo (loco) dicere = ἐξ ἰσοπέδου λέγειν, (ᾧ ἀντιτίθ. τό τε περὶ τῶν δικαζομένων ex inferiore loco dicere, ἐκ κατωτέρου τόπου λέγειν, ὡς τῶν δικαστ. ἐφ' ὑψηλοῦ καθημένων, καὶ τὸ περὶ τῶν ἐν ταῖς ἐκκλησ. ῥητόρ. καὶ δικαστῶν ex superiore loce d. ἀπὸ βήματος λέγειν)·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2) ἴσος, ἰσομεγέθης· (ἐπὶ μάχης) ἰσόρροπος· 3) ἐπιτήδειος, ἐπίκαιρος, εὐνοϊκός· 4) δίκαιος, ἐπιεικής· aequum est, εἰκός ἐστι· 5) -animus, -a mens, ἀταραξία (ψυχῆς), ἀπάθεια, πραότης· aequo animo aliquid ferre (accipere, pati), πράως, βαδίως φέρειν τι· 6) **aequum** ὡς οὐσ. ex aequo, ἐξ ἴσου· in aequo esse, stare, ἐν ἴσῳ εἶναι, ἵστασθαι.

aër, ĕris, ὁ, ἀ. (αἴτ. aërem, -a) ἀήρ, π. νεφέλη.

aerārĭum, ii, οὐ. (aes) τὸ δημόσιον ἐν Ῥώμῃ ταμεῖον.

aerārĭus, a, um (aes)· 1) χάλκειος· -fornax, κάμινος χαλκευτική· -faber, χαλκεύς, -metallum, χαλκωρυχεῖον, -tribunus-, ταμίας (στρατ.)· 2) **-ius,** ii, ὁ, (ὅπλ. civis) πολίτης τῆς ἐσχάτης ἐν Ῥώμῃ τάξεως.

aerātus, a, um, (aes)· 1) χαλκήρης, κατάχαλκος· 2) μετχ. homo- πλουσιώτος· 3) (π.) = aeneus.

aerĕus, a, um· 1) = aēneus· 2) = aeratus.

aerĭfer, ĕra, erum, (π.) ὁ χαλκοῦν κύμβαλον φέρων.

aerĭpes, ĕdis (aes, pes) χαλκόπους.

aĕrĭus ἢ **-rĕus,** a, um· 1) ἀέριος· 2) λίαν ὑψηλός, mons.

Aĕrŏpe, es, ὁ. Ἀερόπη, γυνὴ Ἀτρέως.

aerūgo, ĭnis, ὁ. (aes)· 1) ἰός τοῦ χαλκοῦ· 2) μετφ. α) = φθόνος· β) = πλεονεξία, φιλαργυρία.

aerūmna, ae, ὁ. μόχθος, ταλαιπωρία.

aerumnōsus, a, um· 1) ταλαίπωρος, ἄθλιος, πολύμοχθος· 2) mare-, θυελλώδης θάλασσα.

aes, aeris, οὐ. 1) χαλκός. Ἐντ. (συνήθ. ἐν τῷ πληθ.) χαλκᾶ σκεύη, ἀγάλματα, ὅπλα, κτλ. 2) χρήματα. Συνήθ. aes (περιληπτ.) = asses. ἀσσάρια· 3) -alienum, χρέος, ὄφλημα· -facio, contraho, δανείζομαι· solvo ἢ persolvo, ἀποτίνω τὸ χρέος· in meo aere sum, οὐδὲν ὀφείλω· 4) μετφ. is est in meo aere = οὗτός ἐστί μοι ὑπόχρεως, ἐστιν ἐμὸς φίλος· 5) μισθός, μάλ. στρατιώτου (κυρ. ἐν τῷ πληθ.)· ἔντ. μετφ. = stipendia, στρατεία· 6) -equestre, = χίλια ἀσσάρια διδόμενα τοῖς ἱππόταις ὑπὸ τῆς πολιτ. πρὸς ἀγοράν ἵππου· 7) -hordearium = χίλια ἀσσάρια διδόμ. ἐτησίως (πρὸς διατήρησιν ἵππου).

Aesar, ăris, ἀ. Αἴσαρος, ποταμὸς Βρεττίας.

Aeschĭnes, is, ἀ. Αἰσχίνης.

Aeschўlus, i, ἀ. Αἰσχύλος. **Aeschylēus,** a, um, Αἰσχύλειος.

Aesculāpĭus, ii, ἀ. Ἀσκληπιός.

aesculētum, i, οὐ. (π.) δάσος φηγῶν.

aesculĕus, a, um, φήγινος.

aescŭlus, i, ὁ. φηγός (εἶδ. βαλανιδιᾶς).

Aesernĭa, ae, θ. πόλις τῆς Σαυνιτίδος. **Asernīnus,** ἐπίθ. Αἰσερνός· οὐσ. **-nīni,** ōrum, οἱ Ἀσερνοί.

Aeson, ōnis, ἀ. Αἴσων, πατὴρ Ἰάσονος.

Aesōpus, i, ἀ. Αἴσωπος. **Aesopĭcus** ἢ **-pĭus** ἢ **-pēus,** ἐπίθ. Αἰσώπειος.

aestas, ātis, θ. 1) θέρος, aestate, θέρους ὥρᾳ· 2) (π.) τὸ θάλπος τοῦ θέρους· 3) πρὸς ὄηλωσιν ἑνὸς ἔτους.

aestĭfer, ĕra, ĕrum, (π.) καυστηρός, καυματηρός.

aestĭmābĭlis, e, ἀξιότιμος, τίμιος.

aestĭmātĭo, ōnis, θ. (aestimo)· 1) διατίμησις, frumenti, τοῦ σίτου· venire in aestimationem, διατιμᾶσθαι· 2) μετφ. ἀξία, τιμή, (πρβλ. existimatio).

aestimātor, ōris, ὁ. διατιμητής.

aestĭmo, ā̆. 1) διατιμῶ, τιμῶ, frumentum, τὸν σῖτον· -rem magni, pluris, plurimi, magno, κτλ. = πολλοῦ, πλείονος τιμῶ τι· 2) τιμῶ, διατιμῶ (κατὰ τὴν ἐσωτερικὴν ἀξίαν)· -aliquem magni, pluris, maximi, περὶ πολλοῦ, πλείονος, πλείστου ποιοῦμαί τινα· rem ex veritate-, ἐκ τῆς ἀληθείας κρίνω, (πρβλ. existimo).

aestīve, ἐπίρ. (Πλ.) θερινῶς.

aestīvo, ā̆. διάγω τὸ θέρος.

aestīvus, a, um, (aestas)· θερινός· dies -, θερινὴ ἡμέρα· **aestīva,** ōrum, οὐ. πληθ. (ὑπον. castra)· 1) τὸ θερινὸν στρατόπεδον· 2) ἡ στρατεία (ὡς ἐν θέρει κυρ. γιγνομένη)· 3) α) τὸ θέρετρον τῶν κτηνῶν· β) τὰ κτήνη.

aestŭarĭum, ii, οὐ. (aestus) 1) θαλάσσιον τέλμα. Ἐντ. 2) ἐν γένει = ἕλος· 3) ὅρμος.

aestŭmo, ἰδὲ aestimo.

aestŭo, ā̆. (αἴθω)· 1) περὶ πυρός. (π. ἀναπέμπω (φλόγα), ἐκλάμπω. Ἐντ. μετφ. θερμαίνομαι (κ. ἀνάπτω)· 2) περὶ ὕδατ. (π.) κυμαίνω· μετφ. κυμαίνω, φλεγμαίνω (ὑπὸ πάθους)· 3) σαλεύω, ἀστατῶ, ἀπορῶ.

aestuōse, ἐπίρ. (-ius) καυματωδῶς.

aestuōsus, a, um, (-issimus) 1) καυματώδης· 2) κυμαίνων, ἀφρίζων.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

aestus, us, ἀ. (αἴθος) 1) καῦμα, θάλπος, καύσων· 2) κύμανσις (θαλάσσ.) βαχία (π.)· 3) παλίρροια· συνήθ. ἐν ταῖς συνδέσ. aestuum accessus = πλημμυρίς, decessus ἢ recessus aestuum = ἄμπωτις· 4) ἡ σφοδρὰ τῆς ψυχῆς κίνησις, τὸ (τῆς ψυχῆς) πάθος, ἡ ἀγρία ὁρμή, ἡ σφοδρότης· 5) ἡ (τῆς ψυχῆς) ἀστασία, ταλάντευσις, ἀπορία, ταραχή.

Aestyi, ōrum, ἀ. πλ. Αἴστυοι, ἔθνος ἀνατολ. Γερμανίας.

Aesŭla, ae, θ. Αἴσουλα, πολίχνη Λατίνης.

Aesulānus, ἐπίθ. καὶ **- āni**, ōrum, οἱ τῆς Αἰσούλης κάτοικοι.

aetās, ātis, θ. (ἐκ συναιρ. τοῦ ἀργ. aevitas ἐκ τοῦ aevum)· 1) ἡλικία· - tenera, infirma, ἡ παιδικὴ ἡλικία· -constans, ἡ καθεστηκυῖα ἡλικία· -exacta, ἡ προβεβηκυῖα ἡλικία· 2) νεαρὰ ἡλικία, νεότης· 3) ὁ τοῦ βίου χρόνος, ὁ βίος· 4) αἰών, χρόνος· heroïcis aetatibus, κατὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς χρόνους· 5) (μᾶλ. π.) = ἡ γενεά· aurea -, ἡ χρυσῆ γενεά· 6) aetatem (ὡς ἐπίρ.) = πάντα τὸν βίον· 7) in aetate (ἀρχ. ὡς ἐπίρ.) = ἐνίοτε.

aetătŭla, ae, θ. ὑποκ. τοῦ aetas) ἡ πρώτη ἡλικία, ἡ (τρυφερὰ) νεότης.

aeternĭtas, ātis, θ. 1) ἀϊδιότης, ἀΐδιος χρόνος· 2) ἀφθαρσία, ἀθανασία. Ἐπὶ τῶν Καισάρων ὡς τιμητ. προσηγορία.

aetērnus, a, um (συνηρ. ἐκ τοῦ aeviternus)· 1) ἀΐδιος, αἰώνιος (πρβλ. sempiternus), 2) ἄφθαρτος, ἀθάνατος, διαρκής· 3) ἐπίρ. aeternum ἢ aeterno, ἐσαεί.

aethēr, ĕris, ἀ. αἰθήρ· 2) (π.) οὐρανός· 3) π. aethĕra = οἱ θεοί.

aethĕrĭus ἢ reus, a, um, αἰθέριος.

Aethiopĭa, ae, θ. Αἰθιοπία· **Aethĭops**, ŏpis, Αἰθίοψ· **Aethiopĭcus**, Αἰθιοπικός.

1. aethra, ae, θ. (π.) αἴθρα, αἰθρία.

2. Aethra, ae, θ. ἡ Αἴθρα.

Aetna, ae, θ. Αἴτνη. **Aetnaeus**, a, um, Αἰτναῖος. **Aetnensis**, ἐπίθ. καὶ οὐσ. -enses, ium, κάτοικ. τῆς Αἴτνης.

Aetōlus, ἐπίθ. Αἰτωλός. **Aetōli**, ōrum, οὐσ. Αἰτωλοί.

Aetolĭa, ae, θ. Αἰτωλία. **Aetolĭcus**, Αἰτωλικός. **Aetōlis**, ĭdis, Αἰτωλίς. **Aetolĭus**, Αἰτωλιος. -heros, = ὁ Διομήδης.

aevĭtas, ātis, θ. ἀπηρχ. ἀντὶ aetas.

aevum, i, οὐ. (ἀρχ. σπ. καὶ **-us**, i, ἀ.) 1) αἰών· 2) ὁ τοῦ βίου χρόνος, ὁ βίος· 3) ἡ ἡλικία, meum aevum· 4) αἰών, χρόνος (ἐποχή)· ingenia nostri aevi· 5) (π.) γενεά.

Afer, fra, frum, Λιβυκός· **Afer**, fri, οὐσ. ἀ. Λίβυς, καὶ πληθ. οἱ τῆς Λιβύης κάτοικοι, οἱ Λίβυες.

affabĭlis, e, (-ior) φιλοπροσήγορος.

affabilĭtas, ātis, θ. φιλοπροσηγορία.

affabilĭter, (-issime) ἐπίρ. φιλοπροσηγόρως, φιλοφρόνως.

affăbre, ἐπίρ. (faber) τεχνικῶς, ἐντέχνως.

affātim, ἐπίρ. (ad-fatim), ἀρκούντως, ἱκανῶς, ἀρθόνως ἀφειδῶς. Καὶ μετὰ γεν. -est hominum, πλῆθος ἀνθρώπων ἐστίν.

affātus, us, ἀ. (π.) προσηγορία.

affectatĭo, ōnis, θ. (affecto)· 1) ἔφεσις, ἐπιθυμία (πρός τι), sapientiae· 2) ὑπόκρισις (ῥητορική), προσποίησις.

affectātor, ōris, ἀ. (μ.) ὁ ἐφιέμενος, γλιχόμενός (τινος).

affectātus, a, um (affecto), ἐπιτηδευτός.

affectĭo, ōnis, θ. (afficio)· 1) διάθεσις, animi τῆς ψυχῆς, corporis τοῦ σώματος· 2) (μ.) -animi ἢ ἁπλῶς affectio = εὐμενὴς διάθεσις· 3) εὔνοια, στοργή.

affēcto, α΄. (afficio)· 1) λαμβάνω, ἅπτομαι, aliquem, navem· opus -, ἅπτομαι ἔργου· morbo affector, ἐν νόσῳ εἰμί, νοσῶ· 2) -viam iter, τρέπομαι ὁδόν· spem -, ἐλπίδας τρέφω· 2) μετφ. ἐπιθυμῶ, ἐφίεμαι, ὀρέγομαι, regnum τῆς βασιλείας, urbem τῆς πόλεως· 3) (μ.) ἐπιτηδεύω, προσποιοῦμαι.

1. affēctus, a, um, μτχ. τοῦ afficio.

2. affēctus, us, ἀ. (afficio)· 1) ἡ κατάστασις, διάθεσις, corporis τοῦ σώματος· μάλ. -animi, ἡ τῆς ψυχῆς διάθεσις· 2) (μ.) πάθος· 3) εὔνοια ἀγάπη, κλίσις, προθυμία.

affĕro, attŭli, allātum, affĕre (ad, fero)· 1) προσφέρω, παραφέρω, φέρω (ἐπὶ ἀψύχων, τὸ δὲ adduco ἐπὶ ἐμψύχων)· -literas, ἐγχειρίζω ἐπιστολήν, (π.) - me ἢ afferor, μεταβαίνω, ἔρχομαι· 2) -animum, προσέχω τινι, ἐπιμελοῦμαί τινος· 3) -manus (vim) alicui, βιάζομαί τινα, bonis alicujus· templo -, διαρπάζω, -manus sibi = αὐτοκτονῶ· 4) φέρω ἀγγελίαν, ἀγγέλλω· 5) φέρω, παρέχω, ἐμβάλλω, ἐμποιῶ· 6) προφέρω, ἀποφαί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιος

νω, ἀναρέω, μντ.ονεύω· 7) συμφέρειν.

afficio, fēci, fectum, γ'. (ad, facio)· 1) μετ' αἰτ. καὶ ἀφ., περιάπτω τινί τι, περιβάλλω τινά τινι: -aliquem calamitate, malis, περιβάλλω τινὰ συμφοραῖς, κακοῖς· -aliquem poena, περιάπτω τινὶ ποινήν ἢ (διὰ ῥήματος συγγ. τὴν ἔννοιαν τῆ ἀφαιρ.) τιμωροῦμαί τινα· ὡσαύτ. -aliquem beneficiis, εὐεργετῶ τινα, cruciatu βασανίζω, laetitiā εὐφραίνω, praemio ἀμείβω, admiratione θαυμάζω τινά, ignominiā καταισχύνω τινά, κτλ. ἐντ. ἡ μετγ. **affectus**, a, um = ἔχων τι: - optimā valetudine, ἀρίστην ὑγίειαν ἔχων· 2) μετ' ἐπιρρ. διατίθημί τινα: vulnus eum sic effecit, τὸ τραῦμα οὕτω διέθηκεν αὐτόν· συνήθ ἐν τῆ μετγ. **affectus**, a, um, = διακείμενος, male κακῶς· 3) καταπλήττω τινά· ὅθεν **affectus**, a, um, = κατατρυχόμενος, πάσχων: graviter -us, βαρέως νυσῶν· ἐντ. α) res -ae, ἄπορος κατάστασις· β) fides -a, πίστις σαλευομένη· γ) aetas -a, προβεβηκυῖα ἡλικία.

affictus, a, um, μετγ. τοῦ affingo.

ăf-fīgo, fixi, fixum, γ'. προσπήγνυμι, προσηλῶ· μετφ. senectus me lectulo affixit, ἡ νόσος ἐπὶ τῆς κλίνης προσήλωσέ με, ἠναγκασέ με κλινήρη εἶναι.

af-fingo, finxi, fictum, γ'. 1) προσπλάττω, (πλάττων) προστίθημι, manum statuae, χεῖρα τῷ ἀγάλματι· 2) μετφ. πλάττομαί τι (περί τινος).

af-fīnis, e, 1) ὅμορος, πρόσοικος, γείτων· 2) -illarum rerum, μέτοχος τῶν πραγμάτων ἐκείνων· 3) κηδεστής.

affīnĭtas, ātis, θ. (affinis)· 1) (μ.) κοινωνία, μετοχή· 2) κηδεστία· 3) κηδεσταί.

affirmāte, (-issime), ἐπίρ. βεβαίως.

affirmātio, ōnis, θ. διαβεβαίωσις.

affirmo, α'. 1) ἐμπεδῶ, βεβαιῶ· 2) διαβεβαιοῦμαι, διϊσχυρίζομαι.

affixus, a, um, (μτγ. τοῦ affigo) 1) κυρ. προσπεπηγμένος· μετφ. στενῶς συνδεδεμένος, ἀδιάσπαστος· 2) ἔνοικος.

afflātus, us, ἀ. 1) πρόσπνευσις, φύσησις, venti τοῦ ἀνέμου· 2) ἐπίπνοια, ὁρμή, πτῆσις· μετφ -divinus ἢ furoris = ἐνθουσιασμός.

af-flĕo, (ἄνευ πρκ. κ. σουπ.) 6'. (Πλ.), κλαίω, θρηνῶ ἐπί τινι.

afflictātio, ōnis, θ. (σπ.), θλῖψις, ταραχή, μέριμνα.

afflicto, α'. (affligo)· 1) ἐπὶ νεώς· προσαράσσω, βλάπτω, κακῶ· 2) μετφ. ταλαιπωροῦμαι, πάσχω· me a. ἢ afflictor, θλίβομαι, ἀδημονῶ, ταράττομαι.

afflictor, ōris, ἀ. ὁ καταβάλλων τι, ὁ καθαιρέτης τινός.

afflictus, a, um, μετγ. τοῦ ἐπομ.

af-flīgo, flixi, flictum, γ'. 1) προσαράσσω, προσπταίω, caput saxo τὴν κεφαλὴν λίθῳ· μάλ. προσκρούσσω (πρὸς τὸ ἔδαφος) καταρρίπτω, καταβάλλω, aliquem, arborem· 2) κακῶ, βλάπτω, navem· senectus hominem -it, καταβάλλει, ἐξασθενεῖ· 3) μετφ. καταπονῶ, ποιῶ τινα δυστυχεῖν, ταπεινῶ, βλάπτω, ταλαιπωρῶ· συχν. ἡ μετγ. **afflictus**, a, um, τεταπεινωμένος, δυστυχής, ταλαίπωρος· fortuna; res afflictae, ἐσχάτη ἀπορία· 4) καταθλίβω, ἀθυμίαν ἐμβάλλω· συχν. ἡ μτγ. **afflictus**, a, um, (τὴν ψυχήν) καταβεβλημένος, κατατεθραυμένος, luctu· 5) μειῶ, ἐλαττῶ (ἀντίθετ. augeo)· 6) -causam, ἀπορρίπτω, ἀφίημι τὴν δίκην.

af-flo, α'. 1) προσπνέω, ἐπιπνέω, ἀναδίδωμι (ὀσμήν) 3) μετφ. προσπνέω, ἐπιπνέω, παρέχω· 3) προσφυσῶ, φυσῶ· 4) afflor numine, spiritu divino, ἔνθους γίγνομαι· 5) ἀντιπνέω, ὡς πνοὴ ἔρχομαι πρός· μετφ. fortuna, amor afflat, ἡ τύχη, ὁ ἔρως εὐνοεῖ ἐστίν.

afflŭens, ntis (-ior -issimus)· 1) ἄφθονος, aqua ὕδωρ· ex affluenti (Τάκ.) = ἀφθόνως· 2) εὔπορος, πλούσιός τινος.

afflŭenter, ἐπίρ. (-ius), ἀφθόνως.

afflŭentĭa, ae, θ. (affluens), ἀφθονία, περισσεία, δαψίλεια.

af-flŭo, fluxi, fluctum, γ'. 1) προσρέω (ἐπὶ ποταμ.)· 2) προσρέω, σπεύδω, ἁθροίζομαι (ἐπὶ ἀνθρ.)· 3) διαδίδομαι· 4) ἐπιρρέω, ἐπενεργῶ· 5) ἀφθονίαν ἔχω τινός, divitiis πλούτου.

af-(for), fātus, sum, α'. ἀποθ. (τὸ ά. πρόσ. οὐχ εὕρηται) (μᾶλ. π.) = προσαγορεύω, προσφωνῶ, aliquem τινά· deos -, ἐπεύχομαι τοῖς θεοῖς.

af-fŏrem, **af-fŏre**, ἰδὲ assum.

af-formīdo, α'. (Πλ.) τρέμω.

af-frĭco, frĭcŭi, frĭcātum, α'. προστρίβω, προστρίβῃ μεταδίδωμί τι.

af-fulgĕo, fulsi, (ἄνευ α.), 6'. ἐπιλάμπω· μετφ. προσμειδιῶ.

af-fundo, fūdi, fūsum (π. καὶ μ.) γ'. 1) προσχέω, ἐπιχέω· 2) ἐκβάλλω (ἐπὶ ποτ.)· 3) καταχέω εἴς τι, προστίθημι· 4) affusus = παρακείμενος, προσκείμε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νος· 5) -genibus alicujus ἢ ἁπλῶς affundo = προσπίπτω τινί.

a-fŏrem, a-fŏre, ἰδὲ absum.

Afrānius, ii, ἁ. Ἀφράνιος.

Africa, ae, θ. Λιβύη, Ἀφρική. ἐντ. 1) **Africānus**, a, um. Λιβυκός, Ἀφρικανός· bellum -um, πόλεμος, ὃν ἐν Λιβύῃ οἱ Ῥωμαῖοι πρὸς ἀλλήλους ἐπολέμουν. 2) **Africus**, a, um. Λιβυκός. οὐσ. **Africus**, i, ἁ. (ventus). ὁ Λίψ.

Agămēdes, is, ἁ. Ἀγαμήδης.

Agămemnon, ŏnis, ἁ. Ἀγαμέμνων. Ἐντ. 1) **Agămemnŏnĭdes**, ae, ἁ. (π.) Ἀγαμεμνονίδης. 2) **Agămemnŏnĭus**, a, um, Ἀγαμεμνόνιος.

Agănippe, es, θ. Ἀγανίππη, πηγὴ ἱερὰ τῶν Μουσῶν ἐπὶ τοῦ Ἑλικῶνος. ἐντ. **Agănippis**, ĭdos, θ. καὶ **-ppēus**, a, um, Ἀγανιππίς, Ἀγανίππειος.

agāso, ōnis, ἁ. 1) ὀνηλάτης, ἱπποκόμος· 2) μετφ. ἀγεννὴς ὑπηρέτης.

Agăthŏcles, is, Ἀγαθοκλῆς, τύραννος Συρακουσῶν (340 π. Χ.).

Agăthȳrsi, ōrum, ἀ.πλ. Ἀγάθυρσοι.

Agāve, es, θ. Ἀγαυή, θυγ. Κάδμου.

age-dum, ἰδὲ ago.

Agĕlastus, i, ἁ. Ἀγέλαστος.

agellŭlus, i, ἁ. μικρὸν ἀγρίδιον.

agellus, i, ἁ. (ager) ἀγρίδιον.

agēma, ătis, οὐ, ἄγημα, τὸ προπορευόμενον τοῦ βασιλ. τῶν Μακεδόνων τάγμα.

Agendĭcum, i, οὐ. Ἀγηδικόν, πόλις.

Agēnor, ōris, ἁ. Ἀγήνωρ. Ἐντ. 1) **Agēnŏrēus**, a, um, Ἀγηνόρειος 2) **Agēnŏrĭdes**, ae, ἁ. Ἀγηνορίδης.

agens, ntis, ἐπίθ. (μετχ. τοῦ ago), ἐπὶ ῥήτορ. ἐνεργής, παθητικός, δεινός

ăger, gri, ἁ. 1) ἀγρός 2) μάλ. ἐν τῷ πλ. = οἱ ἀγροί, τὰ χωρία (ἐν ἀντιθ. πρὸς τὴν πόλιν)· 3) χώρα, sacer ἱερά.

Agēsĭlāus, i, ἁ. Ἀγησίλαος, ἐπιφανὴς βασιλεὺς τῆς Σπάρτης (400 π. Χ.)

ag-gĕmo, ‚ (π.) ἐπιστενάζω, στενάζω

agger, ĕris, ἁ. (aggero)· 1) ὅ,τι συμφέρεται πρὸς κατασκευὴν ὑψώματος, οἷον χῶμα, ἄμμος, λίθοι, χόρτος, φρύγανα, κ.τ.ὅμ. 2) τὸ ἐκ τοιούτων κατασκευαζόμενον, οἷον χῶμα, ἐπίχωμα, πρόχωμα· 3) λεωφόρος· 4) κλιτὺς ὄχθης, ὄχθη· 5) βῆμα (στρατηγοῦ ἢν στρατοπέδῳ)· 6) (π.) ὄρος, Alpium· 7) τύμβος, πυρά.

aggĕrātio, ōnis, θ. σώρευσις· ἀλλὰ μόνον συγκεκρ. = τὸ χῶμα.

1. aggĕro, ‚. (agger)· 1) χώννυμι, ἐπιχώννυμι, σωρεύω· 2) αὐξάνω.

2. ag-gĕro, gessi, gestum, ‚. 1) προσκομίζω τινί τι· 2) μετφ. ἐπισωρεύω τινί, probra.

aggestus, us, ἁ. προσκομιδή.

ag-glŏmĕro, ‚. me alicui, προστίθεμαι, συντάττομαί τινι.

ag-glūtĭno, ‚. προσκολλῶ, κολλῶ (τι πρός τι)· -me alicui, ἕχομαί τινος.

ag-grăvesco, (ἄνευ πρκ. κ. σ.), ‚. βαρύνομαι· μετφ. ἐπὶ τὸ χεῖρον τρέπομαι.

ag-grăvo, ‚. (μ.) 1) ἐπιβαρύνω, τὸ βάρος ἐπαυξάνω· 2) μετφ. α) χεῖρον ποιῶ, ἐπικίνδυνον ποιῶ· β) ἐπιβαρύνω, λυπῶ, ἀνιῶ τινα.

aggrĕdĭor, gressus sum, ‚. ἀποθ. (ad, gradior) (σπ.), προσέρχομαι πρός τινα, ad hominem ἢ ἁπλῶς hominem ἐντ. α) προσέρχομαί τινι (διαλεχθησόμενος κτλ.)· -aliquem dictis, λόγους πρός τινα ποιοῦμαι, -precibus, λιπαρῶ, ἱκετεύω τινά, pecuniā, δεκάζω τινά· β) ἐπιτίθεμαι, προσβάλλω, τινί· ἐπὶ χώρας = εἰσβάλλω, ἐμπίπτω· 4) (συνήθ. μετὰ τῆς ad), ἐπιχειρῶ τινι, ἅπτομαι, ἄρχομαί τινος.

aggrĕgo, ‚. (ad, grex)· 1) προσαθροίζω, προστίθημι, παραλαμβάνω in numerum nostrum· 2) μετφ. -me alicui, προστίθεμαι, ἑνοῦμαί τινι.

aggressĭo, ōnis, θ. (σπ.)· 1) εἰσαγωγὴ (λόγου)· 2) (μ.) ἐπιχείρημα.

aggressus, a, um, μετχ. agredior.

ag-gŭberno, ‚. (μ.) οἰακίζω, κυβερνῶ

ăgĭlis, e· 1) κινητός, εὐκίνητος, εὔστροφος, ταχύς· 2) ἐνεργής, δραστήριος, ἄσχολος, homo, animus.

ăgĭlĭtas, ātis, θ. εὐκινησία, εὐστροφία, εὐκαμψία.

Agis, ĭdis, ἁ. Ἄγις, βασ. Σπάρτης.

ăgĭtābĭlis, e (π.) = agilis 1.

ăgĭtātĭo, ōnis, θ. 1) κίνησις, σάλος· 2) μετφ. ἀσχολία (πρός τι)· 3) ἡ κίνησις, ἡ ἐνέργεια, τὸ δραστήριον.

ăgĭtātor, ōris, ἁ. ἐλατήρ· -aselli, ὀνηλάτης· ἐντ.. = ἁρματηλάτης.

ăgĭto, ‚. (θαμ. τοῦ ago)· 1) ἐλαύνω, capellas αἶγας· (π.) -equos, ἡνιοχῶ· 2) κινῶ, παράσσω· alas τὰς πτέρυγας· ventus -at mare, arbores, ὁ ἄνεμος κινεῖ, δονεῖ τὴν θάλ., τὰ δένδρα· μετφ. rebus agitatis, ἐν ταραχώδεσι χρόνοις· 3) διώκω, θηρῶ, feras θηρία· 4) μετφ. ἀνερεθίζω, παροξύνω· 5) διασύρω (λόγοις),

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χλευάζω· 6) ἐπιτελῶ τι, ἐπιμελοῦμαί τινος· 7) πράττω τι, ἐπιχειρῶ τινι· 8) μετῳ. ἐν νῷ ἔχω, διανοοῦμαι, διαλογίζομαι· 9) διαλέγομαι, πραγματεύομαι (περί τινος)· 10) (Σαλλ. καὶ μ.) ἀμετ. ἢ ἀπολ. (ἀντὶ a. me)· α) διάγω, διατρίβω, ζῶ, οἰκῶ· β) ἀναστρέφομαι, εἰμί· γ) χρῶμαι, προσφέρομαι, ferociter ἀγρίως.

Aglăĭa ἢ **Aglāja**, ae, θ. Ἀγλαΐα.

Aglăŏphon, ōntis, ὁ. Ἀγλαοφῶν.

Aglauros, i, θ. Ἄγλαυρος.

agmen, ĭnis, οὐ. (ago)· 1) τὸ ἄγημα, τὸ πορευόμενον στράτευμα, ἡ στρατιά· 2) ἡ πορεία (στρατοῦ)· agmine certo, ὡρισμένῃ διευθύνσει· 3) σμῆνος, ἀγέλη, πλῆθος, ὄχλος· 4) (π.) ἐπὶ ὕδατος· φορά, ῥοή, ῥεῦσις.

agna, ae, θ. ἀμνή, ἀμνάς.

agnālĭa, ĭum, οὐ. πλ. = agonalia.

agnāscor, nātus sum, ἀποθ. α'. (ad, nascor· 1) ἐπιγίγνομαι, ἐπιγεννῶμαι (μετὰ τὴν διαθήκην τοῦ πατρός)· 2) (μ.) προσφύομαι.

agnātĭo, ōnis, θ. (agnascor), ἡ πρὸς πατρὸς συγγένεια.

agnātus, i, ἀ. (μτχ. τοῦ agnascor)· 1) τέκνον ἐπιγενόμενον, γεγεννημένον μετὰ τὴν διαθήκην τοῦ πατρός· 2) ὁ πρὸς πατρὸς συγγενής.

agnellus, i, ἀ. (Πλ.) ἀρνίον.

agnīnus, a, um, (agnus)· 1) ἀμνεῖος, ἀρνειος· 2) οὐσ. -na, ae, θ. (ὑπον. caro), ἄρνειον κρέας.

agnītĭo, ōnis, θ. (agnosco), ἀνάγνωσις, γνῶσις.

agnōmĭnātĭo, ōnis, θ. (ad, nomino) ῥητ. τεχν. ὄρ. παρονομασία.

agnosco, nōvi, nĭtum, γ'. 1) ἀναγινώσκω ἐπιγιγνώσκω, ἀναγνωρίζω· 2) καταμανθάνω, κατανοῶ· 3) (π.) αἰσθησίν τινος λαμβάνω, oculis τοῖς ὀφθαλμοῖς· a. cantum, ἀκροῶμαι τοῦ ᾄσματος.

agnus, i, ἀ. ἀμνός.

ăgo, ēgi, actum, γ'. 1) ἄγω, hominem τὸν ἄνθρωπον· ἐντ. α) agmen agitur = πορεύεται· (π.) -me = βαδίζω, ὑπάγω· β) ἄγω, ἀπάγω, praedam τὴν λείαν· fero et ago = ἄγω καὶ φέρω (λεηλατῶ)· 2) ἄγω, διώκω, ἐλαύνω, apros τοὺς κάπρους· ἐντ. μετφ. α) aliquem reum -, διώκω τινὰ (κατηγορῶ τινος ἐπὶ δικαστηρίου)· β) (π.) -aliquem diris, καταρῶμαι· 3) μτφ. ἄγω, φέρω, ὠθῶ· studio. irā agitur, ὑπ' εὐνοίας, ὀργῆς ὠθεῖται· 4) ἄγω, προσάγω, machinas μηχανάς, cloacam ὑπόνομον ὀρύττω, navem ἐλαύνω, οἰακίζω ναῦν· ἐντ. α) -vocem, ῥήγνυμι φωνήν, spumas ἀφρίζω, animam ψυχορραγῶ, tela βέλη βάλλω, radices ῥιζοβολῶ, rimas ῥήγματα λαμβάνω· β) gratias -, χάριτας ὁμολογῶ· 5) ἄγω εἰς πέρας, ἀνύτω, ἀποτελῶ, rem τὸ πρᾶγμα· 6) ἄγω, ποιοῦμαι, bellum πόλεμον, conventum ποιοῦμαι ἐκκλησίαν, praesidium φυλακὴν φυλάττω· 7) ἄγω, διάγω, διατρίβω, εἰμί, ζῶ· 8) πράττω, πραγματεύομαι. de conditionibus περὶ συνθηκῶν· quid agis ? τί πράττεις; πῶς ἔχεις; 9) -cum aliquo aliquid ἢ de aliqua re, διαλέγομαι, κοινολογοῦμαι, ἀνακοινῶ τινι περί τινος· ἐντ. α) ἐπὶ ἀρχῆς· -cum populo, χρηματίζω πρὸς τὸν δῆμον (περί τινος) εἰσηγοῦμαί τι τῷ δήμῳ (ὃ ἢ ψηφίζεται ἢ ἀποψηφίζεται)· ἐντ. = δημηγορῶ ἐν τῷ δήμῳ· -ad populum, ἀναφέρω τι πρὸς τὸν δῆμον· 10) -ut ἢ ne, διανοοῦμαι, βουλεύομαι ὅπως ἢ ὅπως μή· 11) μετ' ἐπιρ. -bene, male cum aliquo, καλῶς, κακῶς χρῶμαί τινι· συνηθ. παθητ. bene agitur mecum, τὰ ἐμὰ εὖ ἔχει, εὐδαιμονῶ· 12) -lege, (ex) jure, ex sponso, διαδικάζομαι· 13) res ἢ de re agitur, προτίθεται, πρόκειται· μάλ. δὲ res (οὐ de re) agitur = ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἵσταται, κινδυνεύει· 14) ὑποκρίνομαι, διδάσκω (δρᾶμα)· 15) προστ. ἐπιρρημ. age, agite, ἄγε, φέρε, ἄγετε, καὶ ἐπιτεινόμ. τῷ dum = agedum, ἄγε δή.

ăgōn, ōnis, ἀ. ἀγών.

ăgōnālĭa, ium, οὐ. ἑορτὴ Ἰανοῦ.

agōnia, iōrum οὐ. πλ. = agonalia.

ăgŏrănŏmus, i, ἀ. ἀγορανόμος.

ăgrārĭus, a, um (ager)· 1) ὁ ἀποβλέπων τοὺς δημοσίους ἀγρούς· lex agraria, ὁ κληρουχικὸς νόμος, ὁ περὶ διανομῆς (μᾶλλον δὲ ὁ περὶ δανεισμοῦ) τῶν δημοσίων ἀγρῶν τοῖς πενεστέροις τῶν πολιτῶν νόμος· 2) οὐσ. **ăgrārĭi**, iōrum, ἀ. πλ. οἱ κληροῦχοι.

ăgrestis, e, (-ior)· 1) ἀγρώστης, ἀγρότης· 2) ἄγριος· 3) ἀγροικος.

agrĭcŏla, ae, ἀ. (ager, colo)· 1) γεωργός· 2) κύρ. ὄν. ὁ Ἀγρικόλας.

agrĭcultĭo, ōnis, θ. = agricultura.

agrĭcultor, ōris, ἀ. (σπ.) = agricola.

agrĭcultūra, ae, θ. γεωργία.

Agrigentum, i, οὐ. (καὶ Acrăgas, an-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

tis), Ἀκράγας, ἐντ.1) **Agrigentīnus**, a, um, Ἀκραγαντῖνος· οὐσ. **-tīni** orum, ἀ. πλ. οἱ Ἀκραγαντῖνοι. 2) **Acragantinus**, a, um(Λουκρ.)= Agrigentinus.

agrĭpĕta, ae, ἀ. (ager, peto) ὁ κληρουχίας ἐπιθυμῶν.

Agrippa, ae, ἀ. Ἀγρίππας.

Agrippīna, ae, θ. Ἀγριππῖνα. Ἡ τῆς Νέρωνος μητρὸς Ἀγριππίνης πατρίς, ἐν ἔτει 50 π. Χ. ἐξετάθη διὰ ῥωμαϊκῆς ἀποικίας, ἥτις **Colonia Agrippinēnsis (-pīna)** ἐκλήθη, τανῦν Κολωνία

Agyieus, ĕi, ἀ. Ἀγυιεύς, ἐπίθ. τοῦ (προστάτου τῶν ὁδῶν) Ἀπόλλωνος.

Agylla, ae, θ. Ἄγυλλα, πόλις Τυρρηνίας. **Agyllīnus**, a, un, Ἀγυλλαῖος.

Agȳrium, ii, οὐ. Ἀγύριον, πόλις Σικελίας. ἐντ. **Agȳrīnenses**, ium, οὐ. πλ. οἱ Ἀγυριναῖοι.

āh, σπ. **ahă**, ἐπιφών. ἆ! ἄ! αἲ!

Ahāla, ae, ἀ. Ἀάλας.

Ajax, ācis, ἀ. Αἴας (Αἴαξ).

ājo, (aïs,ait), ῥῆμ ἐλλειπτ. 1) φημί, κατάφημι (ἐναντ. nego)· **ajunt**, φασίν, λέγουσιν· 2) **ain'** (ἀντὶ aisne) **ain-tu?** λέγεις; νομίζεις; τί δαί; ὄντως;

Ajus Lŏcūtius (loquens)· Οὕτως ἐκλήθη ὁ κληδών (σήμη, φωνή) ὁ πρὸ τῆς εἰσβολῆς τῶν Γαλατῶν ἀκουσθείς, ᾧ ὁ Κάμιλλος ναὸν ἱδρύσατο.

āla, ae, θ. (ἐκ τοῦ axilla)· 1) πτέρυξ (πτηνοῦ)· (π.) **alae velorum**, τὰ ἱστία· 2) ἐπὶ ἀνθρ., ὦμος, μασχάλη· 3) πτέρυξ, κέρας (παρατάξεως), ὃ κατεῖχον οἱ Ῥωμ. Ἱππεῖς, ὕστερον δὲ ὁ τῶν ἐπικούρων στρατός, μάλ. δὲ οἱ Ἱππεῖς τούτων· ἐντ. ala = τάγμα ἐκ 400) ἱππέων, οἱ διὰ τοῦτο **alarii** καλούμενοι· 4) **alae**, πτέρυγες, ἐκαλοῦντο αἱ τοῦ προόρμου (atrium) παράπλευροι στεναὶ στοαί, αἱ διὰ κιόνων ἀπὸ τούτου χωριζόμεναι, ὡς ἐν τοῖς Χριστιανῶν ναοῖς.

Alăbanda, ae, θ. ἢ -ōrum, οὐ. πλ. Ἀλάβανδα, πόλις Καρίας. **Alăbandensis**, e, καὶ **-ēus**, a, um, Ἀλαβανδιακός, καὶ οὐσ. Ἀλαβανδεύς.

alăbārches, ae, ἀ. ἀλαβάρχης. τελώνης· σκωπτ. περὶ Πομπηΐου.

ălăcer (π. καὶ **-cris**), cris, e, (-ior), εὔθυμος, φαιδρός, γοργός, σφοδρός, ὀξύς, θερμουργός, θυμοειδής.

ălăcrĭtas, ātis, θ. εὐθυμία, προθυμία.

ălăcrĭter, ἐπίρ. μ. προθύμως, ὀξέως.

Alămanni, ἰδὲ Alemanni.

ălăpa, ae, θ. κόλαφος, ῥάπισμα.

ălārĭus, a, um, (σπ.) **-āris**, e, (ala) ὁ τὸ κέρας (τῆς παρατάξεως) ἔχων· οὐσ.

alarii, ἰδὲ ala· cohortes a. οἱ πεζοί.

ālātus, a, um (ala) (π.) πτερωτός.

alauda, ae, θ. 1) κορυδαλός· 2) ἐν τοῦ λόφου τοῦ κράνους ἐκαλεῖτο οὕτω Γαλατική τις λεγεὼν τοῦ Καίσαρος.

alāzon, ōnis, αἰτ. -ōna, ἀλαζών.

Alba, ae, θ. ὄνομα πόλεων· 1) A. longa ἡ Ἄλβα (μακρά), πόλις Λατίνης. ἐντ. α) **Albānus**, a, um, Ἀλβανός, mons, lacus· ὁ) **Albāni**, ōrum, Ἀλβανοί. 2) A. **Fucentia**, Ἄλβα Φουκεντία, πόλις Σαυνιτίδος. ἐντ. **Albensis**, e, Ἀλβήσιος· οὐσ. **-enses**, ium, Ἀλβήσιοι.

Albāni, ōrum, ἀ. πλ. Ἀλβανοί· ἐντ. **Albānia**, ae, θ. Ἀλβανία, χώρα πρὸς ὄυσμὰς τῆς Κασπίας, ἡ τανῦν Γεωργία.

albātus, a, um, λευκοφόρος.

albĕo, ui, ē'. (albus), λευκός εἰμι· albente coelo, ὄρθρου βαθέος.

albesco, bŭi, γ'. (albeo), λευκὸς γίγνομαι· μάλ. = λαμπρὸς γίγνομαι (τῷ φωτί, τῷ πυρί)· lux -it, ἡ ἡμέρα ὑποφαίνει.

albĭco, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), α'. (albo) = λευκός εἰμι, λευκαίνομαι.

albĭdus, a, um, (-ior, -issimus), (π. καὶ μ.), ὑπόλευκος.

Albĭnŏvānus, i, ἀ. Ἀλβινουανός.

Albīnus, i, ἀ. Ἀλβῖνος.

Albis, is, ἀ. Ἄλβις, ποτ. Γερμανίας.

albĭtūdo, ĭnis, θ. (Πλ.) λευκότης.

Albĭus, ii, ἀ. ὁ Ἄλβιος. ἐντ. **Albiānus**, a, um, Ἀλβιανός.

albŭlus, a, um, λευκός, ὑπόλευκος. Ἐντ. **Albŭla**, ae, θ. 1) ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ Τιβέρεως· 2) aqua A. πηγή τις.

album, i, οὐ. (albus)· 1) τὸ λευκόν (χρῶμα)· 2) λεύκωμα, (γύψῳ κεκονιαμένος) λευκὸς πίναξ πρὸς ἀναγραφήν: α) σπουδαίων γεγονότων (annales maximi)· β) διαταγμάτων: ad album sedentes = οἱ νομικοί· γ) ὀνομάτων: album (judicum), κατάλογος δικαστικός.

Albŭnĕa, ae, θ. ἡ Τιβουρτίνη Σίβυλλα, ἧς ἱερὰ ἦν θειόχρους ἐν Τιβούρει κρήνη· (ἰδὲ Albŭla).

Alburnus, i, ἀ. Ἄλβουρνον, ὄρος.

albus, a, um, (ἀλφός, Πλάτ. Τιμ. 85· ἀντίθ. ater)· 1) λευκός· **-corpus**, ὠχρόν, πελιδνὸν σῶμα· **-stella**, εὔνους, αἴσιος ἀστήρ· **-dies**, εὐτυχὴς ἡμέρα· **-ventus**, ξηρὸς ἄνεμος· 2) παραιμ. al-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

bis equis procurrere, λίαν ὑπερτρέχειν, ὑπερέχειν· albis dentibus deridere = σφόδρα σκώπτειν.

Alcaeus, i, ἀ. Ἀλκαῖος (λυρ. ποιητ.).

Alcamēnes, is, Ἀλκαμένης.

Alcathŏe ἡ **Alcithŏe,** es, θ. Ἀλκαθόη (θυγάτηρ τοῦ βασιλ. τῶν Μινυῶν).

Alcathŏus, i, ἀ. Ἀλκάθοος (υἱὸς Πέλοπος).

Alcēdo, ĭnis, φ. ἀλκυών (ψαροπούλι).

Alcedonia, orum, οὐ. πλ. (δῆλ. tempora) αἱ ἀλκυονίδες ἡμέραι (ὁ χρόνος τῆς νηνεμίας)· ἐντ. (Πλ.) = ἡσυχία.

Alces, is, θ. ἡ ἄλκη (ζ.).

Alcēstis, is, (καὶ **-ste,** es) Ἄλκηστις.

Alceus, (ἡ Alcaeus) ĕi, Ἀλκεύς.

Alcīdes, æ, ἀ. Ἀλκείδης.

Alcibiădes, is, ἀ. Ἀλκιβιάδης.

Alcidămas, æ, ἀ. Ἀλκιδάμας.

Alcīdes, ἰδὲ Alceus.

Alcimĕde, es, θ. Ἀλκιμέδη.

Alcinous, i, ἀ. Ἀλκίνοος.

Alcis, ĭdis, θ. Ἀλκίς (ἐκ τοῦ ἀλκή, ἐπωνύμιον τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Μακεδονίᾳ.

Alcithŏe, ἰδὲ Alcathoe.

Alcmaeo, (-ōn) ōnis, ἀ. Ἀλκμαίων.

Alcmēna, æ (καὶ **-e,** es), θ. Ἀλκμήνη.

Alcўon, ŏnis, θ. ἀλκυών (π. ἰδὲ alcedo). **Alcyonēus,** a, um, ἀλκυόνειος· οὐσ. **-nēum,** ei, (ἡ **-nium,** ii) οὐ. ἀλκυόνιον (= ὁ τῆς θαλάσσης ἀφρός, ἁλοιμάχνη).

Alcyŏne ἡ **Halcyŏne,** es, θ. Ἀλκυόνη, θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου.

alĕa, æ, θ. 1) κύβος, κυβεία, ludo -ā, ἡ -am, κυβεύω· 2) μετφ. κύβος, = (τόλμημα, κινδύνευμα)· jacta alea esto, ἀνερρίφθω ὁ κύβος· rem in aleam dare, commitere, διακυβεύειν τι.

aleātor, ōris, ἀ. κυβευτής, κινδυνευτής.

aleatorĭus, a, um, κυβευτικός.

ālec, (καὶ hal.) ēcis, οὐ. καὶ alex, ēcis, ἀ. ἡ θ. ζωμός, ἔμβαμμα ἰχθύος.

Alēcto, (us), θ. Ἀληκτώ (Ἐριννύς).

Alēii campi, τὸ Ἀλήϊον πεδίον (εἰς ὃ ὁ Βελλεροφόντης περιεπλανᾶτο).

Alemānni (ἡ Alam.) ōrum, ἀ Ἀλεμαννοί, ἔθνος Γερμανικόν.

alĕo, ōnis ἀ. κυβευτής.

āles, ĭtis, (ala)· 1) πτερωτός· μετφ. ταχύς· 2) οὐσ. ἀ. καὶ θ. πτηνόν, ὄρνις (κυρ. οἰωνός). Ἐντ. cum bona alite, ἐπ' αἰσίοις οἰωνοῖς.

alesco, (ἄνευ πρκ. κ. σ.) αὐξάνομαι.

Alesĭa, æ, θ. Ἀλεσία, ἡ νῦν Alise.

Aletrĭum, ii, οὐ. Ἀλέτριον. πόλ. Λατίνης. Ἐντ. α) **Aletrinensis,** is, ἀ. Ἀλετριάτης· β) **Aletrīnas,** ātis, καὶ π. **Aletrinātes,** ium, οἱ Ἀλετριᾶται.

Aleuas, æ, ἀ. Ἀλεύας, ἐξ οὗ οἱ Ἀλευάδαι (Aleuādae, ārum) τῆς Θεσσαλίας κατάγονται.

Alexander, dri, ἀ. Ἀλέξανδρος.

Alexandrīa, ἡ ēa, æ, θ. Ἀλεξάνδρεια.

Alexandrīnus, ἐπίθ. Ἀλεξανδρῖνος, οὐσ. **-īni,** ōrum, Ἀλεξανδρῖνοι.

Alfēnus, i, ἀ. (P. A. Varus) ἀ. Ἀλφήνος.

Alfĭus, ii, ἀ. Ἄλφιος, φίλ. Κικέρωνος.

alga, æ, θ. τὸ φῦκος, τὰ φυκία.

algĕo, alsi, (ἄνευ σουπ.) 6'. ἀλγέω, πάσχω ὑπὸ ψύχους, ῥιγῶ.

algesco, alsi (ἀνευ πρκ.) γ'. ψυχροῦμαι.

Algĭdum, i, ἀ. Ἄλγιδον (πολίχνη).

1. algĭdus, a, um, (π.) κρυερός, ψυχρός.

2. Algĭdus, i, (mons), Ἄλγιδον (ὄρος Λατίου). Ἐντ. algidus (terra).

algor, ōris (καὶ ἀργ. **-gus,** us) τὸ ῥῖγος, ψῦχος (προβλ. frigus).

allās, ἐπίρ. (alius)· 1) ἄλλοτε· aliter, ἄλλοτε ἄλλως· saepe-, καὶ ἄλλοτε πολλάκις· non-, οὐδέποτε ἄλλοτε· 2) ἄλλοθι, ἀλλαχοῦ· 3) = alioquin, καὶ ἄλλως· 4) (μ.) non-quam, οὐκ ἄλλως εἰρηκώς.

allĭbi, ἐπίρ. (alius· 1) ἄλλοθι, ἐν ἄλλῳ τόπῳ· 2) ἄλλως· 3) -invenies, ἐν ἄλλοις εὑρήσεις.

allĭca, æ, θ. 1) ζέα· 2) χόνδρος, ἅλμυρα.

alicarĭus, ἐπίθ. τοῦ χόνδρου.

ălĭc-ŭbi, ἐπίρ. (aliquis) που, ἐν τόπῳ τινί· hic-, ἐνταῦθά που.

alic-ŭnde, ἐπίρ. (aliquis) ποθέν (= ἀπό κάπου).

Alid, ἰδὲ alis.

aliēnātĭo, ōnis· 1) ἀλλοτρίωσις, ἀπαλλοτρίωσις· 2) μετφ. ἀποστασία.

alieni-gĕna, æ, θ. (gigno) ἀλλογενής, ἀλλόφυλος.

aliēno, α'. (aliēnus), 1) ἀλλοτριῶ, παραχωρῶ, ἐκποιῶ, domum, rem a se· 2) ἀφίστημί (τινα), ἀποκομίζω, ἀπ' γου· 3) ἀπ-ἀλλοτριῶ τινα πρός τινα, ἀφίστη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μί τινά τινος. 4) alienatus = ἀλλοτρίως ἔχων· -mente, sensibus, ξέστηκώς τοῦ λογισμοῦ· 5 alienari a re, μυσάττομαι.

aliēnus, a, um, (-ior, -issimus)· 1) ἀλλότριος (ξένος)· aes -, χρέος· 2) ἀνοίκειος· 3) ἀνεπιτήδειος, locus, tempus· 4) κακόνους, δυσμενής.

ălĭgĕr, ĕra -ĕrum πτερυγοφόρος.

alimentārĭus, a, um, τῆς τροφῆς· lex, causa -, περὶ τροφῆς νόμος, δίκη.

ălīmēntum, i, οὐ. τροφή· θρέπτρα.

alimonia, ae, ϑ. τροφή.

ălĭō, ἐπίρ. (alius)· 1) ἄλλοσε, εἰς ἄλλον τόπον· 2) πρὸς ἄλλο (πρόσωπ. ἢ πρᾶγμα)· 3) alio -alio, ἔνθεν μὲν - ἔνθεν δέ.

ălĭōquī ἤ (μετ' εὐφων. n) **aliōquin**· 1) καὶ ἄλλως, καὶ πρὸς τούτοις· 2) ἄλλως δέ, τὰ δ' ἄλλα· 3) ἄλλως, εἰ δὲ μή.

ălĭōrsum, ἤ **-sūs** (συνηρ. ἐκ τοῦ alivorsum, ὃ ἐκ τοῦ alius verto)· 1) ἀλλαχῇ, ἐπ' ἄλλον τόπον· 2) μτφ. accipere aliquid -, ἄλλως (κατ' ἄλλην ἔννοιαν) λαμβάνειν τι.

ălĭpes, ĕdis, ἐπίϑ. (ala, pes)· 1) πτερόπους (Ἑρμῆς)· μετφ. ταχύς· 2) οὐσ. ἀ. = ἵππος.

ălīptes, ae, ἀ. ἀλείπτης (ὁ τοὺς λουομένους τρίβων δοῦλος).

ălĭquā, ἐπίρ. (aliquis, ἀφαιρ. ἐν. ϑηλ.)· 1) πῃ, διά τινος ὁδοῦ· 2) μετφ. πως, τρόπῳ τινί.

ălĭquam-dĭu, ἐπίρ. ἐπί τινα χρόνον, χρόνον τινά, οὐ πολύν τινα χρόνον, συνήϑ. ἑπομ. τοῦ deinde, postea, donec.

ălĭquam-multi, ae, a, πολλοί τινες.

ălĭquāndo, ἐπίρ. (aliquis)· 1) ποτέ, συχν. si -, ἐάν ποτε· 2) ποτέ (=τέλος πάντων)· συχν. μετὰ τοῦ tandem=τέλος δή. 3) ἐνίοτε, ἔστιν ὅτε, ἐσϑ' ὅτε· 4) (μ.) διπλοῦν. = ποτὲ μὲν - ποτὲ δέ.

ălĭquantīsper, ἐπίρ. (ἀρχ. καὶ μ.) χρόνον τινά, διὰ χρόνου τινός.

ălĭquantŭlus, a, um, (ὑποκ. τοῦ aliquantus) μικρός, ὀλίγος τις· συχνότ. οὐσ. οὐ ἐν. **-tŭlum**, ὀλίγον τι.

ălĭquāntus, a, um, τίς, τί (ἱκανός, οὐ μικρός) numerus, spatium, timor. Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὡς οὐσ. **aliquantum**, i, οὐ. τί (οὐ μικρόν, ἱκανὸν) μετὰ γεν. pecuniae, agri. Ἔντ. ἐπίρ. α) **-tum** τί, οὐχ ὀλίγον· β) **-to**=τί, πῶς· μετὰ τῶν συγκριτ. καὶ τῶν σύγκρ. δηλουσῶν λέξεων (-prius, melius· -ante, post).

ălĭquā-tĕnus, ἐπίρ. μέχρι τινός (σημείου, τόπου, βαϑμοῦ).

ălĭqui, (ἐπίϑ.) καὶ **-quis** (ὡς τὰ πολλ. οὐσ., ἀλλὰ καὶ ἐπίϑ.) **-qua** (οὐσ. καὶ ἐπίϑ.) **-quid** (οὐσ.) καὶ **-quod** (ἐπίϑ. [alius, qui], ἀντ. ἀόρ. 1) τίς, τι· aliquis casus, συμφορά τις· non dicis aliquid, νῦν λέγεις τι (=ἄξιον λόγου)· aliquid negotii, ἔργον τι· oraculum aliquod, χρησμός τις· 2) ἐπὶ ἀριϑμῶν, viginti - annos, εἴκοσί τινα (=περίπου) ἔτη.

ălĭquō, ἐπίρ. (aliquis) (π.), εἴς τινα τόπον.

ălĭquŏt, ἐπίϑ. ἄκλιτ. τινές, τινά.

aliquoties, ἤ **-tiens**, ἐπίρ. (aliquot) ἐνίοτε, ἔστιν ὅτε.

ălĭquŏ-versum, ἐπίρ. ἐπί τινα τόπον.

alis, alid, γεν. alis, ὀστ. ali ἢ alei, ἀρχ. τύπος, ἀντὶ alius, aliud.

ălĭtĕr, ἐπίρ. (alius)· ἄλλως (ἐπαμ. τοῦ atque, ac, quam) non -nisi, ἢ quam ut=οὐδαμῶς ἄλλως· aliter -aliter, ἔνθεν μὲν - ἔνθεν δέ· 2) ἄλλως, εἰ δὲ μή.

ălĭum, (allium), ii, οὐ. σκόροδον.

ălĭ-ŭbī, ἐπίρ. (μ. σπ.)=alibi.

ălĭ-ŭndĕ, ἐπίρ. ἄλλοϑεν, non -quam, οὐκ ἄλλοϑεν ἤ.

ălĭus, a, ud, (γεν. alius)· 1) ἄλλος. Συνήϑ. ἕπεται τὸ atque, ac, καὶ (προηγ. ἀρνήσ.) τὸ nisi ἢ quam=ἤ· nihil aliud quam = tantum, modo, μόνον, (οὐδὲν ἄλλο ἤ)· alii -alii οἱ μὲν -οἱ δέ· 2) ὁ ἄλλος (= ὁ ἐπίλοιπος) -multitudo· 3) ἄλλος, ἀλλοῖος, alium facere, ἀλλοιοῦν· alium fieri, ἀλλοιοῦσθαι, ἄλλον γίγνεσθαι· 4) σπ.=alter, ἕτερος. Σημ. διὰ τοῦ alius alium ἐκφέρεται ἡ ἀλληλοπαϑὴς ἀντωνυμία ἀλλήλων.

alīus-mŏdi, ἐπίϑ. (σπ.) ἄλλου εἴδους.

al-lăbor, apsus sum, ἀποϑ. α'. προσολισθαίνω· (π.) -oris προσοκέλλω (ἐπὶ νεώς)· sagitta allapsa est viro, τὸ βέλος ἔτυχε τοῦ ἀνδρός· fama allabitur aures, ἡ φήμη προσπίπτει (ἀφικνεῖται) εἰς τὰς ἀκοάς.

al-lăbōro, α'. (π.), προσπονῶ, πονῶ (ἀσχολοῦμαι) περί τι.

al-lăcrĭmans, ntis (π.) ἐπιδακρύων.

1. allapsus, à, um, μτχ. τοῦ allabor.

2. allapsus, us, α. προσολίσθησις, serpentis, ὄφεως.

al-lătro, α'. προσυλακτῶ τινα (μόνον μετφ).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

al-laudābĭlis, e, ἀξιέπαινος.
al-laudo, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.) α'. ὑπερεπαινῶ, rem. (Πλ.).
allĕcto, α'. (allicio), ἐπάγομαι, ἐφέλκω.
allĕgātĭo, ōnis, θ. ἀποστολή, πρεσβεία.
allĕgātus, us, ὁ, (allĕgo)=allegatio.
1. al-lĕgo, α'. 1) ἀποστέλλω τινὰ (ὡς ἄγγελον, πρεσβευτήν, κτλ.)· allegati alicujus=οἱ ἀπεσταλμένοι, ἄγγελοι· 2) (μ.) ἀναφέρω, ἐπερείδομαί (τινι), μνημονεύω.
2. al-lĕgo, lēgi, lēctum, γ'. ἐκλέγω, προσαιροῦμαι, aliquem in senatum.
allĕgŏrĭa, ae, θ. (μ.) ἀλληγορία.
al-lĕvāmēntum, i, οὐ. ἀνακούφισμα.
al-lĕvātĭo, ōnis, θ. ἀνακούφισις.
allĕvi, πρκ. τοῦ allino.
al-lĕvo, α'. 1) ἀναίρω, ἐπαίρω, manum, τὴν χεῖρα· 2) κουφίζω, onus· 3) μετφ. ἀνακουφίζω, εὐφραίνω, aliquem· συχν. παθ. = ἀναλαμβάνω, ἀνακτῶμαι ἑμαυτόν· 4) κατα-πραύνω· 5) βοηθῶ, ὑστηρίζω.
allex, ēcis, ὁ. (Πλ.) ἀντίχειρ, μετφ. -viri, πυγμαῖοι.
Allĭa, (ἡ Alia) ae, Ἀλλία, ποτ. Λατίνης. **Alliensis**, e, pugna, ἡ παρὰ τὸν Ἀλλίαν ἧττα τῶν Ῥωμαίων ὑπὸ τῶν Γαλατῶν (330 π. Χ.)
allĭcĭo, lēxi, lectum, γ'. (lacio)· 1) ἐπάγω, ἐφέλκω, προσάγω, κτῶμαι.
allīdo, līsi līsum, γ'. (ad, laedo)· 1) προσκρούω, προσαράσσω, (ἐπὶ πλοίου). Ἐντ. μετφ. βλάβην ὑφίσταμαι· 2) προσπήγνυμι, προσηλῶ.
Allĭfae, ārum, θ. αἱ Ἀλλιφαι, πόλις τῆς Σαυνίτιδος. **Allifānus**, ἐπίθ. Ἀλλιφανός· οὐσ. α) **-āni**, ōrum. ἀ. πλ. οἱ τῶν Ἀλλιφῶν κάτοικοι. β) **-āna**, orum, οὐ. πλ. (ὑπον. pocula).
allĭgātĭo, ōnis, θ. πρόσδεσις.
allĭgātor, ōris, ἀ. ὁ προσδέων.
al-lĭgo, α'. 1) προσδέω, aliquem ad palum· 2) καταδέω, κατέχω· alligatus=δοῦλος· lac alligatum=πηκτὸν γάλα· 3) κατέχω, κωλύω· 4) μετφ. me scelere-, ἐνέχομαι ἐγκλήματι· 5) συνάπτω, κατέχω (τινά τινι), ἀναρτῶμαι· 6) ἐπιδέω, vulnus τὸ τραῦμα.
al-lĭno, lēvi, lĭtum, γ'. ἐπαλείφω, ἐπιχρίω, ἐπιτίθημι, προσκολλῶ, περιάπτω.
allīsus, a, um, μτχ. τοῦ allido.
allium, ii, ἰδὲ alium.
Allŏbrox, ŏgis ἀ. Ἀλλόβροξ. **Allobrŏges**, Ἀλλόβρογες, κάτ. τῆς Gallia Lugdunensis. **Allobrŏgĭcus** ἐπίθ.
allŏcūtĭo, ōnis, θ. προσφώνησις, πρόσρησις, μάλ. παραμυθητική (ἰδὲ alloquor).
allŏcūtus, a, um, μτχ. τοῦ alloquor.
allŏquĭum, ii, οὐ. (alloquor) ἡ (προτρεπτική, παραμυθητική) πρόσρησις· μάλ. = ὁ παρακελευσμός, ἡ παραμυθία.
al-lŏquor, cutus sum, γ'. ἀποθ. (μᾶλ. π. καὶ μ.) προσαγορεύω (παρακελευόμενος, παραμυθῶν), μάλ. = παρακελεύομαι, παραμυθοῦμαι· deos-, ἐπεύχομαι τοῖς θεοῖς.
allubēsco, (ἄνευ πρκ. κ. σουπ.) α'. (lubet) ἀπρόσ. ἄρχομαι ἀρέσκων.
al-lūcĕo, luxi (ἄνευ σουπ.) β'. ἐπιλάμπω.
allūdĭo, α'. (Πλ.) παίζω.
al-lūdo, lūsi, lūsum, γ'. 1) alicui ἢ ad aliquem προσπαίζω τινί, παίζω πρός τινα, χαριεντίζομαί τινι· 2) mare allūdit litori=ἡ θάλασσα προσκλύζει τῇ ἀκτῇ· 3) (μ.) πλησιάζω, πλησίον κεῖμαι.
al-lŭo, lŭi, (ἄνευ σουπ.), γ'. προσ-, κατα-κλύζω, (κυρ. κ. μεταφ.).
allŭvĭes, (adluvies) ēi, θ. (alluo)· 1) πρόσκλυσις, ἀποχώρησις (ὑδάτων)· 2) πρόσχωσις (γῆς).
allŭvĭo, ōnis, θ. (alluo) πρόσχωσις, πρόσχωμα (διὰ προσκλύσεως ὑδάτων).
Almo, ōnis, ἀ. Ἄλμων (ποτάμιον).
almus, a, um, τρόφιμος, θρεπτικός, ἐντ. = ζωογόνος εὐεργετικός, -Venus, πότνια Ἀφροδίτη.
alnĕus, a, um, ἐκ ξύλου κληθρας.
alnus, i, θ. ἡ κληθρα (δ.) (π.) = ναῦς.
ălo, ălŭi, ălĭtum (μ.) ălĭtum γ'. (ἄλω, ἀλδαίνω) τρέφω, ἀνατρέφω, αὐξάνω προάγω.
ălŏē, es, θ. ἀλόη (κ. ἀλοή).
Aloeus, (τρισύλ.) ĕi ἢ eos, ἀ. Ἀλωεύς (γίγας). **Aloïdae**, arum, ἀ. οἱ Ἀλωεῖδαι.
alogĭa, ae, θ. ἀλογία (μ.).
Alpes, ium, θ. (π. καὶ ἐν τῷ ἑν.-**is**, is) αἱ Ἄλπεις. **Alpĭcus**, ἐπίθ. Ἀλπεικός. **Alpīnus**, ἐπίθ. Ἀλπινός, ἐξ οὗ οὐσ. **-īni**, ōrum, οἱ Ἀλπινοί.
Alphĕsĭboea, ae, θ. Ἀλφεσίβοια.
Alphēus, ĕi, ἀ. Ἀλφειός. **Alphei-as**, ădis, θ. Ἀλφειάς, ἐπίθ. τῆς Ἀρεθούσης τῆς τοῦ Ἀλφειοῦ ἐραστρίας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Alphēus, a, um, Ἀλφειαῖος.

Alsĭum, ii, οὐ, Ἄλσιον (πολ. Ἑτρουρία). Ἐντ. **Alsiensis**, e, Ἀλσιαῖος· οὐσ. **Alsiense**, is, οὐ. ἡ ἐν Ἀλσίῳ ἔπαυλις τοῦ Πομπηΐου.

alsĭus, a, um, ψυχρός, κρυώδης.

altărĭa, ium, οὐ. πλ. (ὁ ἑν. μετ' ἀβεβαίου ὀνομαστ. μ.) ἡ τοῦ βωμοῦ ἐσχάρα· 2) ἐν γένει = ara, βωμός.

alte, ἐπίρ. (-ius, -issime)· 1) ὑψηλῶς, μετρ. μεγαλοπρεπῶς· 2) βαθέως, μετρ. -petere ἀνα-ζητεῖν μακράν, -expidire, ἀπ' ἀρχῆς διηγεῖσθαι.

alter, ĕra, ĕrum (γεν. alterĭus κ. alterĭūs)· 1) ἕτερος, (ποβλ. alius)· alter -alter, ὁ μὲν - ὁ δέ· ἐν τῷ πληθ. περὶ πολλῶν ἢ περὶ δύο φατριῶν· συχν. = ἀντίπαλος· -factio, pars, ἡ ἐναντία μερίς· 2) ὡς ἀριθμ. = secundus, δεύτερος. Ἐντ. A) unus et (atque) -, καὶ unus alterque· α) = ὁ εἷς καὶ ἕτερος = δύο· β) = εἷς καὶ ἕτερος = ἕνιοι· B) alterum tantum, ἕτερον τοσοῦτον (= ἄλλο τόσον)· Γ) μετ' οὐσ. = ἄλλος, -ego ἄλλος ἐγώ.

altercātĭo, ōnis, θ. (altercor) ἔρις, λογομαχία, ἀγών (μάλ. ἐν τῇ ῥητορικῇ).

altercātor, ōris, ἀ. (μ.) ὁ ἐριστής, ὁ λογομαχῶν (ἐν δικαστ.).

altĕrcor, ātus sum, ἀποθ. (alter), ἐρίζω, cum aliquo, πρός τινα· μάλ. ἐν δικαστ. πρὸς τὸν ἀντίδικον ἐρίζω, λογομαχῶ.

altĕrne, ἐπίρ. (μ.) ἀμοιβαίως, ἀναλλαξ

alterno, āvi, ātum, 1) ἀμείβω (ἀνταλάττω) τι· 2) ἀπορῶ (ποτέρα τῶν γνωμῶν ἀρίστη ἐστίν).

alternus, a, um, (alter), ἀμοιβαῖος, -ni sermones = διάλογος· -ni versus ᾄσμα τὸ ἀμοιβαῖον· μάλ. = ἔλεγεία· alternis (δῆλ. vicibus) ὡς ἐπίρ. ἐναλλάξ.

altĕr-ŭter, alterutra, alterutrum, (γεν. alterutrius κτλ.) ὁ ἕτερος.

Althaea, ae, θ. Ἀλθαία.

alti-cinctus, a, um (π.) ὑψηλὰ ἐζωσμένος.

altĭlis, e (alo) (μᾶλ. π. καὶ μ.) σιτευτός· μάλ. ὡς οὐσ. (ὑπον. avis) = σιτευτόν, παχὺ πτηνόν. Ἐντ. (Πλ.) μετρ. dos-, πλουσία προῖξ.

altĭ-sŏnus, a, um (π.)· 1) ὑψηχής, ὑψικέραυνος, Jupiter· 2) ἐπὶ ποιητ. = ἐξέχων.

altĭ-tŏnans, tis, ἐπίθ. ὑψιβριμέτης.

altitūdo, ĭnis, θ. 1) ὕψος· 2) μετρ. animi ἡ ὑψηλοφροσύνη, τὸ τῆς ψυχῆς μέγεθος· 3) βάθος, μετρ. -animi α) βαθύτης ψυχῆς, βαθύνοια· β) τὸ κρυφίνουν.

altiuscŭlus, a, um, ὀλίγον τι ὑψηλός.

altĭ-vŏlans, tis, ἐπίθ. (π.) ὑψιπέτης.

altor, ōris, ἀ. καὶ **-trix**, īcis, θ. τροφεύς, τροφίς, τροφός· μάλ. terra-, ἡ μητρὶς (γῆ), ἡ πατρίς.

altrinsĕcus, ἐπίρ. (alter), ἑτέρωθι.

altrovorsum, ἐπίρ. ἑτέρωσε.

altus, a, um, (-ior, -issimus) [alo]· 1) ὑψηλός, mons, arbor, domus· 2) μετρ. μέγας, ἐξέχων. μεγαλεῖος, σεμνός, vox -, μεγάλη, λαμπρά, φωνή· 3) **altum**, i, οὐ. τὸ ὑψηλόν, τὸ ὕψος, μάλ. (π.) τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ, in, ex alto· 2) βαθύς, mare, vulnus, radix· καὶ μετρ. quies, somnus, silentium-, animus-, βαθύνους, βαθυγνώμων· 4) alte ex alto repetere, ἄνωθεν (ἐξ ἀρχῆς) διηγεῖσθαι, λέγειν περί τινος· 5) **altum**, i, τὸ πέλαγος· 6) π. ἀρχαῖος, gens.

alucinatĭo, ōnis, θ. βλακεία.

ālūcĭnor, 1) ἀποθ. (ἀλύσκω) κυρ. πλανῶμαι (τῇ διανοίᾳ). Ἐντ. ἀσκόπως, ἄνευ συνειρμοῦ λέγω, ληρῶ.

alūmnus, i, ἀ. κ. **-a**, ae, θ. (alo) ὁ καὶ ἡ τρόφιμος, τὸ θρέμμα, alicujus). - Italiae, ὁ ἐν Ἰταλίᾳ ἀνατραφείς· μετρ. Platonis -, = μαθητής.

Aluntĭum, ii, οὐ. Ἀλούντιον, πόλις πρὸς βορρᾶν τῆς Σικελίας. Aluntinus, ἐπίθ. καὶ οὐσ. -ini, orum, ἀ. πλ. Ἀλουντῖνοι.

alūta ae, θ. 1) βύρσα· 2) ἱμάς· 3) ὑπόδημα· 4) βαλάντιον.

alvĕārĭum, ii, οὐ. ὁ σίμβλος, ἡ κυψέλη· 2) ὁ μελιττών.

alveŏlus, i, θ. ὑποκ. τοῦ

alvĕus, i, ἀ. 1) σκάφη· 2) κοίλωμα, σκάφος πλοίου. Ἐντ. πλοιάριον, ναῦς· 3) λουτήρ· 4) ῥεῖθρον (ποτ.), χαράδρα· **alvus**, i, θ. κοιλία· purgo, exonero, dejicio -um = ἀποπατῶ· 2) = uterus· 3) κυψέλη.

Alўāttes, is, ἢ ĕi, ἀ. Ἀλυάττης.

ămābĭlis, e (-ior, -issimus) ἀγαπητός, ἀξιαγάπητος· carmen-, τερπνὸν ποίημα.

amābĭlĭtas, ātis, (ἀρχ. κ. μ.) τὸ ἀγαπητόν.

amābĭlĭter, ἐπίρ. (-ius, -issime)· 1) ἀξιαγαπήτως· 2) φιλικῶς, γλυκέως.

Amalthēa, ae, θ. 1) Ἀμάλθεια. Ἐντ. **Amalthēa**, ae, θ. ἢ **Amalthēum**,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

i, οὐ. ἱερὸν τῆς Ἀμαλθείας. 2 Σιβύλλη.

amandātio, ōnis, θ. (amando), ἀπόπεμψις, ἀποπομπή, φυγή, ἐξορισμός.

a-mando, ā'. 1) ἀποπέμπω, ἐκπέμπω, φυγαδεύω, ἐξορίζω· 2) ἀποστρέφω.

amans, tis, ἐπίθ. (-ior, -issimus) [μτχ. τοῦ amo]· 1) ὁ ἀγαπῶν, φίλος, patriae, veritatis· ὡς οὐσ. φίλος, alicujus, τινός· amantissimus tui = ὁ προσφιλέστατός σοι φίλος· 2) ἐπὶ πραγμ. φιλικός, verba, nomen.

amanter, ἐπίρ. (ius, -issime) φιλικῶς.

Amantĭa, ae, θ. Ἀμαντία, πόλις τῆς Ἑλλ. Ἰλλυρίας. **Amantiāni** ἡ **-īni**, orum, (καὶ **-ntes**, ium), Ἀμαντιεῖς.

Amānus, i, Ἄμανος, (ὄρος, χωρίζον τὴν Κιλικίαν ἀπὸ τῆς Συρίας). **Pylae Amanicae**, αἱ Ἀμανικαὶ πύλαι. **Amanienses**, ium, οἱ Ἀμανοί.

amāracīnus, a, um, ἀμαρακινος· **amaracīnum**, i, ἔλαιον ἀμαράκου.

amārăcus, i, ἀ. κ. θ. ἡ **-cum**, i, οὐ. ἀμάρακος (μαντζουράνα).

ămărāntus, i, ἀ. ἀμάραντος.

ămārĕ, (-ius, -issime) πικρῶς· μετρ. πικρῶς τραχέως, γαλεπῶς.

ămārĭtĭēs, ēi, θ. (π.) = amaritudo 1.

ămārĭtūdo, dĭnis, θ. (amarus)· 1) πικρότης, πικρία· 2) μετρ. πικρία, τραχύτης, χαλεπότης, ἀηδία.

ămāror, ōris, ἀ. = amaritudo 1.

ămārus, a, um (-ior, -issimus) πικρός (ἀντίθ. dulcis), δυσάρεστος· 2) μετρ. τραχύς, ὀξύς, ἀηδής· **amāra**, orum, οὐ. πλ. = δυσχέρεια, τὰ κακά· 3) ἐρεθιστικός, ὀργίλος, πικρόχολος· 4) ἐπὶ λόγου· πικρός, δάκνων.

Amărȳnthis, ĭdis, θ. Ἀμαρυνθία (Ἄρτεμις). **Amarynthus**, i, θ. Ἀμάρυνθος, κώμη ἐν Εὐβοίᾳ, ἔνθα ναὸς Ἀρτέμιδος.

Amăsēnus, i, ἀ. Ἀμασηνός (ποτ. Λατ.).

Amăsīa, ae, θ. Ἀμάσεια (πόλις Πόντου).

Amāstris, ĭdis, θ. Ἄμαστρις (πόλ. Παφλαγ.). Ἐντ. **Amastriăcus** ἐπίθ., καὶ **Amastriāni**, orum, οὐ. πλ. Ἀμαστριανοί.

Amāta, ae, (= περιλημμένη), Ἀμάτα, ἡ Λατίνου γυνή.

Amăthus, ūntis, θ. Ἀμαθοῦς, πόλ. Κύπρου, ἔνθα ναὸς Ἀφροδίτης, ἡ ἐντ. **Amathusĭa**, Ἀμαθουσία, ἐκαλεῖτο. Ἐπίθ. **Amathusiăcus**, Ἀμαθουσιακός.

amatĭo, ōnis, θ. ἀ. ἔρως (Πλ.).

ămātor, ōris, ἀ. ἐραστής· 2) ὁ ἀγαπῶν, φίλος.

ămātōrĭē, ἐπίρ. ἐρωτικῶς.

ămātōrĭus, a, um (amator), ἐρωτικός, οὐσ. **-rĭum**, ii, οὐ φίλτρον (ποτὸν ἐρωτικόν).

ămātrix, īcis, θ. (π.) ἐράστρια.

Amăzon, ōnis, θ. Ἀμαζών. **Amazonĭcus** ἡ **-nĭus**, Ἀμαζονικός, -ιος. Am. vir = ὁ Ἱππόλυτος. **Amazŏnis**, ĭdis, Ἀμαζονίς, (π.) = Amazon.

amb(am, an) ἀμφί, (μόναν ἐν συνθέσει).

ambactus, i, ἀ. δοῦλος, ὑπηρέτης.

amb-ad-edo, ēdi (ἄνευ σ.) περιτρώγω.

ambāges, um, θ. (ἀφαιρ. -ge) [ambigo] ἕλιγμός, ἕλιγμοί, itinerum, τῶν ὁδῶν, tecti, τοῦ Λαβυρίνθου (Λαβύρ. σκολιός)· 2) μετρ. (ἐπὶ λόγου) λοξός, διττός καὶ ἀμφίβολος, σκολιός, αἴνιγμα (ἐπὶ πράξεων) αἰνιγματώδης, μυστηριώδης.

Ambārri, ōrum, ἀ. Ἄμβαρροι, (ἀμφὶ Ἄραριν οἰκοῦντες).

amb-ĕdo, ēdi, ēsum, γ'. (π. καὶ μ.) περιτρώγω, κατατρώγω, mensas, herbas.

Ambiāni, ōrum, Ἀμβιανοί.

ambĭgo, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.) γ'. (amb, ago)· 1) περιπορεύομαι, περιέρχομαι (Τάκ.)· 2) ἀμφισβητῶ· causa, res ambigitur = ἀμφισβητεῖται· 3) ἐρίζω, μάλ. (ἐν δικαστ.) κρίνω, δικάζω· 4) ταλαντεύομαι, ἐνδοιάζω.

ambĭgŭe, ἐπίρ. (ambiguus) ἀμφιβόλως, ἐνδοιαστῶς.

ambĭgŭĭtas, ātis, θ. ἀμφιβολία.

ambĭgŭus, a, um, (ambigo), ἀμφίβολος (ὁ πρὸς δύο ἀποκλίνων)· viri-, οἱ Κένταυροι· Salamis-, ἑτέρα Σαλ. ὁμώνυμος· -pudoris et metus (Τάκ.), πρὸς αἰδῶ ἢ φόβον ἀποκλίνων· 2) ἀβέβαιος, ἄπορος, οὐκ εἰδώς· 3) ἀβέβαιος, ἐπισφαλής· 4) ἐπὶ λόγου· σκολιός, σκοτεινός.

ambĭo, īvi, κ. ĭi, ītum, ō'. (amb, eo) 1) (π. καὶ μ.) περιπορεύομαι, περιφέρομαι. Ἐντ. περιέχω, περιβάλλω· 2) τεχν. ὁρ. -populum, (ὡς ὑποψήφιος ἐν Ῥώμῃ) περιπορεύομαι τὸν δῆμον ζητῶν τὴν ψῆφον αὐτοῦ, μετέρχομαι ἀρχήν· ἐν γένει ζητῶ τι (ἀρχήν, εὐνοιαν, τύχην, κτλ.)· 3) θωπεύω, κολακεύω· 4) ἱκετεύω, λιπαρῶ· 5) -ut, ne (σπ. ἀπαρέμφ.) σπουδάζω ὅπως, μή.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ambītĭo, ōnis, θ. (ambio) ἡ (ὑπὸ τῶν ἐν Ῥώμῃ ὑποψηφίων) ζήτησις ψήφων, ἡ ζήτησις ἀρχῆς. Ἐντ. λιπαρία, ἱκεσία· 2) ἡ πρός τό ἀρέσκειν τάσις, ἡ ἀρεσκεία, κολακεία· 3) λαμπρότης, τιμή· 4) φιλοδοξία, κενοδοξία.

ambītĭōse, ἐπίρ. (-ius, -issime)· 1) φιλοτίμως, φιλοδόξως· 2) μετ' ἀρεσκείας, κολακευτικῶς.

ambītĭōsus, a, um, (-ior, -issimus) 1) (π. καὶ μ.) περιελίσσόμενος, κολπούμενος· 2) κολακευτικός. Ἐντ. preces-, λιπαραί, ἱκεσίαι· domus-, λάμπων οἶκος· 3) -rogationes, = αἱ δι' ὧν τήν εὔνοιαν τῶν πολλῶν θηρᾷ τις· amicitiae-, φιλίαι, ὧν σκοπός ἡ εὔνοια καὶ ὠφέλεια.

1. ambĭtus, a, um, μτχ. τοῦ ambio.

2. ambĭtus, us, ἀ. (ambio)· 1) κυκλική κίνησις, περίοδος· 2) κύκλος, περίβολος, περίμετρος, περιφέρεια, περιωχή· 3) μετφ. περίοδος λόγου· 4) περίφρασις (Σουητ. Τιβ. 17)· 5) παράνομος ζήτησις ἀρχῆς (διά δωροδοκίας καὶ τῶν ὁμ.)· 5) (μ.) ἐπίδειξις, κενοδοξία.

Ambivarēti, ōrum, Ἀμφιουάρητοι.

Ambivarīti, ōrum, Ἀμφιουάριτοι.

Ambĭvĭus Turpio, ἀ. Ἀμφίβιος Τουρπίων (ὑποκρ.).

ambo, ae, o, ἄμφω, ἀμφότεροι.

Ambrăcĭa, ae, θ. Ἀμπρακία. Ἐντ. ἐπίθ. **Ambraciēnsis**, e, καὶ οὐσ. -ēnses, ium, ἀ. Ἀμπρακιῶται· 2) **Ambracĭas**, ădis, θ. ἐπίθ. (π.) terra· 3) **Ambraciōtes**, ae, ἀ. Ἀμπρακιώτης· 4) **Ambracius**, ἐπίθ. Ἀμπράκιος, Ἀμπρακικός (κόλπος).

Ambrōnes, um, ἀ. πλ. Ἄμβρωνες.

ambrōsius, a, um, ἀμβρόσιος, ἀθάνατος, θεῖος, comae. Ἐντ. οὐσ.

Ambrosĭa, ae, θ. (π.) ἀμβροσία.

Ambrȳsus, i, θ. Ἄμβρωσις, πόλις Φωκίδος.

ambūbāja, ae, (συρικὴ λέξ.) αὐλητρίς.

ambŭlācrum, i, οὐ. = ambulatio 2.

ambŭlātĭo, ōnis, θ. 1) περιπάτησις, περίπατος· 2) περίπατος (ὁ τόπος ἔνθα περιπατοῦσιν).

ambulatiuncŭla, ae, θ. ὑποκ. τοῦ ambulatio.

ambŭlo, ā'. 1) περιπατῶ· 2) πορεύομαι, βαδίζω, ὁδοιπορῶ· 3) maria -, (ἀντίθ. terram navigo).

amb-ūro, ūssi, ūstum, ĕ'. 1) περικαίω, κατακαίω, (ἐπὶ πυρός καὶ ψύχους)· Ἐντ. οὐσ.

ambustum, i, οὐ. τό ἐγκατάκαυμα (σώμ.)· 2) μετφ. ἡ μτχ. ambustus = δεινῶς βεβλαμμένος.

amēllus, i, ἀ. ἀστήρ (ἄνθος).

amb-ustulātus, a, um, περικεκαυμένος.

Amĕnānus, i, ἀ. Ἀμένανος (περιοδικός ποτ. Σικελίας) καὶ ἐπίθ. Amenana flumina.

ā-mēns, ēntis, ἐπίθ. (-ior, -issimus) ἔκφρων, παράφρων, ἐξεστηκώς (ἑαυτοῦ)· 2) παράλογος.

āmēntātus, a, um, (amentum) ἀγκυλωτός, ἀγκύλην (ἱμάντα) ἔχων.

āmēntĭa, ae, θ. (amens) παραφροσύνη.

āmēntum, i, οὐ. ἀγκύλη (ἱμάς) ἀκοντίου, ἱμάς ὑποδήματος.

Ameria, ae, θ. Ἀμερία, πόλ. Ὀμβρικῆς. **Amerīnus**, a, um, Ἀμερῖνος.

Amerĭŏla, ae, θ Ἀμέριον, πολις Σαβίνης.

āmĕs, ĭtis, ἀ. κάμαξ, ἡ τό πρός θήραν πτηνῶν δίκτυον ἀνέχουσα.

Amestrātus, i, θ. Ἀμήστρατος, πόλις πρός βορ. Σικελίας. Ἐντ. ἐπίθ. **Amestratīnus**, κ. οὐσ. -tīni, ōrum, ἀ. πλ. οἱ τῆς Ἀμηστράτου κάτοικοι.

amethystĭnus, a, um, ἀμεθύστινος, ἀμεθύστου χροιὰν ἔχων· οὐσ. -na, ōrum, οὐ. πλ. (vestimenta) ἱμάτια χροιὰν ἀμεθύστου ἔχοντα.

amethȳstus, i, θ. ἡ ἀμέθυστος (λίθ).

anfractus, ἰδὲ amfractus.

amīca, ae, θ. (σπ.)· 1) φίλη· 2) ἑταίρα.

ămīce, (-issime) ἐπίρ. φιλικῶς.

amĭcĭo, jēcŭi (ĭxi), ictum ĕ'. (am, jacio)· 1) περιβάλλω· 2) -me ἤ παθ. **amicior**, περιβάλλομαι, ἀμφιέννυμαι· 3) μετφ. (μόνον ἐν τῷ παθητ.) καλύπτομαι.

amĭcĭter, = amice. (Πλ.).

amīcĭtĭa, ae, θ. καὶ (Λουκρ.) -es, ēi, θ. φιλία· 2) φιλικαὶ σχέσεις.

1. amictus, us, ἀ. (amicio) 1) ἡ τοῦ ἱματίου περιβολή· 2) τό ἱμάτιον· 3) (π.) μετφ. ἐσθής, στολή· 4) περίβλημα, περικάλυμμα.

2. amictus, a, um, μτχ. τοῦ amicio.

amicŭla, ae, θ. ὑποκ. τοῦ amica.

amicŭlum, i, οὐ. τό ἱμάτιον.

amicŭlus, i, ἀ. ὑποκ. τοῦ amicus.

amicus, (amo)· 1) ἐπίθ. (-ior, -is-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

simus) φίλος τινί, εὔνους, homo, animus. Ἐντ. (π.)· α) εὔνους σύμφορος, ὠφέλιμος· β) amicum mihi est, φίλον, ἀρεστόν ἐστί μοι· 2) **amicus**, i, οὐσ. ὁ φίλος· (μ.) regis -i, =οἱ αὐλικοί.

a-migro, α'. μετοικίζομαι, πορεύομαι.

Aminaeus, -nēus, -nīnus, a, um, μόνον μετὰ τοῦ vinum= Ἀμιναῖος (οἶνος).

Amĭsĭa, ae, θ. ἡ **-sĭus**, ĭi, ἀ. Ἀμασία, Ἀμάσιος (ποτ. βορ. Γερμ.)· 2) ῥοῦριον παρὰ τὰς ἐκβολὰς αὐτοῦ.

amissĭo, ōnis, θ. (amitto), ἀποβολή, στέρησις, ἀπώλεια.

1. amīssus, a, um, μτχ. τοῦ amitto.

2. amīssus, us, ἀ. =amissio.

3. Amīsus, ĭ, θ. κ. **-isum**, i, ἡ Ἀμισός (πόλ. τοῦ Πόντου). **Amisēni**, ōrum ἀ. πλ. Ἀμισηνοί ἢ Ἀμισεῖς, έων.

amĭta, ae, ἡ θεία (πατρὸς ἀδελφή).

Amĭtĕrnum, i, οὐ. Ἀμίτερνον (πόλ. Σαβίνης). Ἐντ. ἐπίθ. **Amiternīnus** καὶ οὐσ. **-nīni**, ōrum, Ἀμιτερνῖνοι.

ā-mīto, mīsi, mīssum, γ'. 1) ἀποπέμπω, ἀφίημι· 2) ἀποβάλλω, ἀπώλυμι, vitam, litem, τὴν ζωήν, τὴν δίκην.

Ammon (Hammon) ōnis, ἀ. ὁ Ἄμμων.

amnĭcŏla, ae, ἀ. (π.) παραποτάμιος.

amnĭcŭlus, i, ἀ. ὑποκ. τοῦ amnis.

amnis, is, ἀ. 1) ποταμός (μέγας, πρβλ. fluvius)· 2) (π.) ῥεῦμα, μάλ. τὸ σροδρὸν ῥεῦμα· secundo-, κατὰ τὸν ποταμόν· adverso-, ἀνὰ τὸν ποταμόν· 3) (π.) ὕδωρ ἢ ῥοή.

ămo, α'. 1) ἀγαπῶ (πρβλ. diligo uxorem, filium, patriam· 2) ἐράω, filius meus amat, ἐρωτας ἔχει· 3) -te de (in) illa re, χάριτας ὁμολογῶ σοι ἐπ' ἐκείνῳ· -amorem tuum, χαίρω ἐπὶ τῇ σῇ ἀγάπῃ· 4) amabo te ἢ μόνον amabo (ἐν ἐρωτήσ. καὶ παρακλ.) = ἱκετεύω, (ἐπομ. ne ἢ ut)· 5) (π. καὶ μ.) = φιλῶ, εἴωθα (aliquid facere) ποιεῖν τι.

ămoene, ἐπίρ. (-ius, -issime) χαριέντως, τερπνῶς.

amoenĭtas, ātis, θ. τὸ τερπνόν, ἡ τερπνότης· 2) (ἀρχ. κ. μ.) ἡ χάρις, τέρψις, -vitae, ὁ τερπνός, ἁβρὸς βίος.

amoēnus, a, um, (-ior, -issimus), τερπνός, locus, ora· 2) χαρίεις, εὐάρεστος.

ămōlĭor, ītus, sum, δ'. 1) ἀποθ. (μετὰ πόνου) ἀποκινῶ, ἀπάγω, ἀπελαύνω, ἀποκομίζω· 2) μετῳ. periculum-, ἀποτρέπω τὸν κίνδυνον· 3) ἀποτρίβομαι· 4) παρ' οὐδὲν τίθεμαι.

amōmum, i, οὐ ἄμωμον (ἀρωμ. φυτ.).

ămŏr, ōris, ἀ. (amo)· 1) ἀγάπη, ἔρως· 2) ἔρως, σροδρὰ ἐπιθυμία· 3) ἐρωμένος, ἐρωμένη· 4) ἀγαπητός, πρυσφιλής· 5) = hippomanes· 6) (προσωπ.) ὁ Ἔρως (θεός).

Amōrgus, i, θ. Ἀμοργός.

amōtĭo, ōnis, θ. ἀποκίνησις.

a-mŏvĕo, mōvi, mōtum, 6'. ἀποκινῶ, μεθίστημι, ἐκβάλλω· me -, ἀποχωρῶ, ἀπέρχομαι.

Amphĭărāus, i, ἀ. Ἀμφιάραος.

amphibolĭa, ae, θ. ἀμφιβολία.

ămphĭbrăchys, yos, ἀ. ἀμφίβραχυς (ὁ) (πούς ⏑–⏑).

Amphictyŏnes, um, ἀ. Ἀμφικτύονες.

Amphilŏchi, ōrum, ἀ. πλ. Ἀμφίλοχοι (λαὸς Ἀκαρναν.), ὧν ἡ χώρα **Amphilochĭa**, ae, θ. Ἀμφιλοχία, καὶ ἡ πρωτ. **Argos Amphilochicum** Ἄργος τὸ Ἀμφιλοχικόν, οὗ οἰκιστὴς ἦν ὁ

Amphilŏchus, ĭ, ἀ. Ἀμφίλοχος.

amphimācrus, i, ἀ. ἀμφίμακρος (ὁ) (πούς –⏑–).

Amphīon, ōnis, ἀ. Ἀμφίων.

Amphipŏlis, is, θ. Ἀμφίπολις· **-lītānus**, Ἀμφιπολίτης.

Amphīssa, ae, θ. Ἄμφισσα.

amphitheātrum, i, οὐ, ἀμφιθέατρον.

Amphītrīte, es, θ. Ἀμφιτρίτη.

Amphitrўo, ōnis, θ. Ἀμφιτρύων.

amphŏra, ae, θ. ἀμφορεύς.

Amphrўsos, i· Ἀμφρυσός (ποτάμ. Θεσαλ.). **-sĭus**, a, um, Ἀμφρύσιος, Ἀμφρυσεύς.

amplē, ἐπίρ. (-ius, -issime)· 1) ἀφθόνως, δαψιλῶς· 2) μεγαλοπρεπῶς, σεμνῶς.

amplector, plĕxus sum, γ'. ἀποθ. 1) περιπλέκω, περιβάλλω, περιπτύσσω· 2) (εὐνοίᾳ) περιβάλλω, ἀγαπῶ, περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι· 3) ἀσπάζομαι, θεραπεύω, θηρῶ τι· 4) περιβάλλω, περιέχω, περιλαμβάνω, περικαλύπτω· 5) μετῳ. τῇ διανοίᾳ περιλαμβάνω καταλαμβάνω, κατανοῶ, διαλογίζομαι· 5) διεξέρχομαι, ἐξηγοῦμαι (τῷ λόγῳ)· 7) συλλήβδην διαλαμβάνω τι.

amplĕxo (σπ.) καὶ **-xor**, atus sum, α'. ἀποθ. (ἰσχυρότ. τοῦ amplector ἔν τε ταῖς κυρ. καὶ ἐν ταῖς μετῳ. σημασίαις).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

amplexus, us, ἀ. (amplector)· 1) περιβολή, κύκλωσις· 2) ἀσπασμός.

ampliātĭo, ōnis, θ. (amplio· 1) αὔξησις· 2) ἀναβολή, ἴδε amplio 3.

amplĭfĭcātĭo, ōnis, θ. (amplifico)· 1) ἐπαύξησις, αὔξησις· 2) ἐν τῇ ῥητ. = δείνωσις. ἐπὶ τὸ μεῖζον αὔξησις.

amplĭfĭcātor, ōris, (amplifico), ὁ ἐπαυξάνων, αὐξητής.

amplĭfĭce, ἐπίρ. (π.) μεγαλοπρεπῶς.

amplĭfĭco, ā'. (amplius, facio) ἐπαυξάνω, μεγαλύνω, κρατύνω· (ἐν τῇ ῥητ.) μεῖζόν τι ἔτι μεῖζον ποιῶ.

amplĭo, ā'. (amplus)· 1) (π. καὶ μ.) ἐπαυξάνω, αὐξάνω, μεγαλύνω· μτφ. κρατύνω, λαμπρύνω· 2) τεχν. ὅρ. ἀναβάλλομαι τὴν κρίσιν ἴδε amplius.

āmplĭtūdo, ĭnis, θ. 1) εὐρύτης, μέγεθος· 2) μτφ. μέγεθος, μεγαλεῖον, λαμπρότης· 3 ἀξίωμα, ἀξία, τιμή· 4) εὐπορία, ἀφθονία· 5 ἐν τῇ ῥητορ. πλατύτης ἑρμηνείας.

amplius, συγκρ. τοῦ ἐπιρ. ample· πλέον· a. sunt sex menses, πλέον ἢ ἓξ μῆνές εἰσιν· 2) ἔτι· hoc ἢ eo a., ἔτι πρὸς τούτοις· 3 μόνον· illum nihil a. quam monuit, ἐκεῖνον μόνον παρῄνεσεν· 4) τεχν. δικαστ. ὅρ. α) nihil peto a. οὐδὲν πλέον ἀπαιτῶ· β) „amplius" pronuntio, ἀναβάλλομαι τὴν κρίσιν (ἐπὶ δικαστοῦ, εἰ μὴ τὸ δικαζόμενον σαφὲς ἦν αὐτῷ).

amplus, a, um, ἐπίθ. (-ior, -issimus)· 1) εὐρύς, εὐρύχωρος, μέγας· (π.) ter a. τρισώματος· 2) εὔπορος, ἄφθονος, πλούσιος, ὄαψιλής· 3) μεγαλοπρεπής, μέγας, ἐπίσημος, ἐπιφανής, ἔνδοξος· 4) ἰσχυρός, ὁρμητικός, σφοδρός δεινός· 5) orator a. ὁ εὐπορίαν λόγων ἔχων ῥητωρ· 6) amplissimus ordo, ἐπιφανεστάτη τάξις, τιμητικὴ προσηγορία τῆς γερουσίας καὶ ἄλλων ἀρχῶν.

ampulla, ae, θ. 1) λήκυθος (δοχ.) 2) μετφ. (π.), κόμπος (λόγου), στόμφος.

ampullārĭus, ii, ἀ. (Πλ.) ληκυθοποιός

ampullor, ἀποθ. ā'. ampulla), μτφ. κομπάζω, μετὰ κόμπου λέγω τι.

amputātĭo, ōnis, θ. (amputo), περιτομή, περικοπή, κλάδευσις.

am-pŭto, ā'. 1) περιτέμνω, περικόπτω· 2) ἀποτέμνω, ἀποκόπτω, manus, caput· 3) μετφ.= ἀφαιροῦμαι, errorem· 4) κλαδεύω, vitem. ἐντ. μετφ. συντέμνω, συστέλλω, ἐλαττῶ τι.

Ampўcus, i, ἀ. Ἄμπυκος Ἐντ. **Ampўcĭdes**, ae. Ἀμπυκίδης=Μόψος.

Amsancti lacus, Ἀμψαγκτος λίμνη· **A. valles**, Ἀμψαγκος κοιλάς.

Amŭlĭus, ii, ἀ. Ἀμούλιος, βασ. Ἄλβας.

ămurca, ae, θ. ἀμόργη (μοῦργα.

ămussis, is, θ. (ἀρχ. καὶ μ.) κανών, στάθμη. Ἐντ. ad -im ἢ (μιᾷ λέξει) ἐπίρ.

ădămussim ἢ **exămussim**, πρὸς στάθμην, ἀκριβῶς, τελείως.

ămussĭto, ā'. (Πλ.) κατὰ στάθμην (ἀκριβῶς) εὐθύνω.

Amўclae, ārum, θ. πλ. Ἀμύκλαι· 1) πόλις Λακωνίας· ἐντ. α) **Amўclaeus**, a, um, (π.) Ἀμυκλαῖος = Σπαρτιατικός. β) **Amyclĭdes**, ae. ἀ. Ἀμυκλείδης· 2) ἀρχ. πόλις τῆς Λατίνης.

Amўcus, i, ἀ. Ἄμυκος, υἱὸς Ποσειδ.

Amўdon, ōnis, θ. Ἀμυδὼν ἐν Μακεδ.

ămygdăla, ae, θ. καὶ **-lum**, i, οὐ. 1) ἀμυγδάλη, -ον· 2) ἀμυγδαλῆ.

Amymōne, es, θ. Ἀμυμώνη.

Amyntas, ae, ἀ. Ἀμύντας, ἐντ **Amyntiădes**, ae, Ἀμυντιάδης = ὁ Φίλιππος.

Amyntor, ōris, ἀ. Ἀμύντωρ, ἐντ. **Amyntorĭdes**, ae, ἀ. Ἀμυντορίδης= ὁ Φοῖνιξ.

amystis, ĭdis, θ. (π.) ἀμυστις, τὸ ἀπνευστὶ πίνειν (πρὸς δήλωσιν τοῦ μετ' ὀρέξεως πίνειν).

Amўthāon, ōnis, ἀ. Ἀμυθάων, ἐντ. **Amўthāonĭus**, ἐπίθ. Ἀμυθαόνιος.

ăn, σύνδ. ἐρωτημ. 1) ἢ. Ὦ τοιοῦτος τίθεται: α) ἐπὶ διπλῆς ἐρωτήσεως· utrum hostem an vos ignoratis ? πότερον τὸν ἐχθρὸν ἢ ὑμᾶς ἀγνοεῖτε ; β) ἐπὶ ἁπλῆς ἐρωτήσεως πρὸς δήλωσιν τοῦ ἀτόπου τῆς ἀποκρίσεως· an tu esse me tristem putas ? ἢ οἴει με περίλυπον εἶναι ; (ἀλλ' ἄτοπον τοῦτό ἐστιν)· γ) πρὸς ἐπανόρθωσιν τοῦ λεχθέντος (=nonne) unde ades ? an a venatione ? πόθεν ἔρχει ; ἢ ἀπὸ τοῦ κυνηγεσίου ; 2) εἴ (=ἄν): quis scit, an adjiciant tempora di? τις οἶδεν, εἰ προσθήσουσι χρόνον οἱ θεοί ; 3) haud scio an, nescio an, dubito (dubium incertum est) an = οὐκ οἶδα εἰ, ἐντ.= ἴσως, τάχα· dubito an Venusiam tendam, ἴσως εἰς Οὐενουσίαν πορεύσομαι· 4) (π. καὶ μ.) = num· 5) (μ.) =sive, vel, (μεθ' ὧν καὶ συνδυάζεται) : sive fatali vercodia, an... ratus, εἴτε μοιραίᾳ ἀφροσύνῃ, εἴτε..., ἐπεὶ ἐνόμιζεν.

Anăces, cum, ἀ. πλ. Ἄνακες, ἀνὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἄνακτες, προσηγορία τῶν Διοσκούρων.
Anăchārsis, idis, ὁ. Ἀνάχαρσις.
Anacrĕon, ontis, ὁ. Ἀνακρέων, Ἕλλην λυρικὸς ποιητὴς (559 π. Χ.). Ἐντ. **Anacreontĭus** καὶ **-tēus**, a, um. Ἀνακρεόντειος.
Anactŏrĭum, ii, οὐ. Ἀνακτόριον, ἀκρωτήριον τῆς Ἀκαρνανίας.
ănădēma, ătis, οὐ. ἀνάδημα.
Anagnĭa, ae, θ. Ἀναγνία, πόλις τῆς Λατινίας. Ἐντ. **Anagnīnus**, a, um, Ἀναγνῖνος· οὐσ. **-īni**, ōrum, Ἀναγνῖνοι
ănăgnostes, ae ὁ. ἀναγνώστης (δοῦλ.)
anălĕcta, ae, ὁ. ἀνάλεκτης, ὁ τῶν συμποσίων τὰ λείψανα συλλέγων δοῦλος.
anălŏgĭa, ae, θ. (μ.) ἀναλογία.
anancaeun, i, οὐ. ἀναγκαῖον, μέγα ποτήριον, ὃ οἱ ἐν ποτῷ ἀγωνιζόμενοι ὤφειλον κενῶσαι.
ănăpaestus, a, um, 1) (ὑπον. pes ὁ ἀνάπαιστος (⏑⏑–)· 2) (ὑπον. versus) ὁ ἐξ ἀναπαίστων στίχος.
Anăphe, es, θ. Ἀνάφη, νῆσος.
Anăpus, i, καὶ **-pis**, is. ὁ. Ἄναπος.
Anartes, ium. ὁ. πλ. Ἄναρτες.
1. Anas, ae, ὁ. Ἄνας, ποτ. Ἰδηρίας.
2. ănas, ătis, θ. νῆσσα.
ănătĭcŭla, ae, θ. νησσάριον.
ănătīnus, a, um, νησσαῖος.
anătŏcismus, i, ὁ. ἀνατοκισμός.
Anaxăgŏras, ae, ὁ. Ἀναξαγόρας, Ἕλλην φιλόσοφος (500 π. Χ.)
Anaxărchus, i, ὁ. Ἀνάξαρχος, Ἕλλην φιλόσοφος ἐξ Ἀβδήρων (300 π. Χ.)
Anăxĭmănder, dri, ὁ. Ἀναξίμανδρος, Ἕλλην φιλόσοφος (550 π. Χ.)
Anaxĭmĕnes, is. ὁ. Ἀναξιμένης, Ἕλλην φιλόσοφος (500 π. Χ.)
anceps, cipĭtis, (am, caput)· 1) (π.) ἀμφικέφαλος, διικέφαλος, μετρ. διιόρυφος· 2) **-securis**, δίστομος, ἀμφίκοπος πέλεκυς· **bestiae -es**, ἀμφίβια. Ἐντ. διττός: **proelium pugna, acies –**, διττή, διπλῆ (εἰς δύο μέρη) μάχη· 3) ἑκατέρωθεν: **periculum**, ὁ ἑκατέρωθεν (ἐκ δύο μερῶν) κίνδυνος· 4) μετρ. ἀμοιβόλος, ἀμφίρροπος, ἰσόπαλης, ἰσόπαλος· 5) ἀμφίβολος, ἀμφίλογος, ἀσαφής· 6) ἐπικίνδυνος, **via** ὁδός· **in ancipiti sum**, ἐπικινδύνως ἔχω· 7) ἐπὶ συλλαβ. = δίχρονος.
Anchiălos, i, θ. Ἀγχίαλος, πόλις.
Anchīses, æ. **-a**, ae, ὁ. Ἀγχίσης, **-sēus**. Ἀγχίσειος· **-siădes**, ae, ὁ. Ἀγχισιάδης = Αἰνείας.
ancīle, is, οὐ. ἀγκύλιον, εἶδος ἀσπίδος, μαλ. ἡ ἱερὰ ἀσπίς, ἡ ἐπὶ Νομᾶ ἐξ οὐρανοῦ πεσοῦσα ἀνέκειτο μετὰ ἑνδεκα ὁμοίων ἐν τῷ τοῦ Ἄρεως ναῷ.
ancilla, ae, θ. θεραπαινίς, δούλη.
ancillārĭŏlus, i, ὁ. (ancilla), (μ.) ἐραστὴς θεραπαινίδων.
ancillāris, e. (ancilla), δουλικός.
ancillŭla, ae, θ. θεραπαινίδιον.
ancĭpes, -ĭpĭtis. ἀρχ. τύπ. τοῦ anceps.
ancīsus a, am, (μετχ. τοῦ ἀρχ. τοῦ ancido = am, caedo), περικεκομμένος.
1. Ancon, ōnis, θ. καὶ **Ancōna**, ae θ. Ἀγκών, πόλ. Ἰταλίας τανῦν Ancona. **Ancōnĭtānus**, a, um, Ἀγκωνίτης.
2. ancon, ōnis, ὁ. ἀγκών, ἕδρα ἀγκῶνας ἔχουσα.
ancōra, ae, θ ἄγκυρα· **-am jacio**, ἀγκυροβολῶ, **tollo**, αἴρω· **in ancoris consisto** (navem teneo), **ad -am sto** ἔστην ἐπ' ἀγκύρας· 2) μετρ. ἐλπίς.
ancōrāle, is, οὐ. τὸ ἀγκύριον (σχοιν.)
ancōrārĭus, a, um, τῆς ἀγκύρας· **-ii funes**, τὰ ἀγκύρια (σχοινία).
Ancўra, ae, θ. Ἄγκυρα. Ἐντ. **Ancyrānus**, a, um, Ἀγκυρανός.
andăbăta, ae, ὁ. εἶδος μονομάχων, ὡ τυφλῶν μαχομένων, ἅτε τοῦ κράνους αὐτῶν οὐδεμίαν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ὀπὴν ἔχοντος.
Andĕgāvi, ōrum, καὶ **Andes**, ium, ὁ. πλ. Ἀνδεγαυοι, ἔθνος Γαλατικόν.
Andes, ium, ὁ. Ἄνδες, κώμη τῆς Μαντουανῆς, ἔνθα Οὐεργίλιος ἐγεννήθη.
Andriscus, i, ὁ. Ἀνδρίσκος.
Andrŏclus, i, καὶ **-cles**, is, ὁ. Ἀνδροκλος, Ἀνδροκλῆς.
Andrŏgĕus, x. **-os**, i, ὁ. Ἀνδρόγεως.
andrŏgўnus, i, ὁ. κ. **-gўne**, es, θ. ἀνδρόγυνος (ἑρμαφρόδιτος).
Andrŏmăche, es, θ. Ἀνδρομάχη.
Andrŏmĕda, ae, θ. Ἀνδρομέδα.
Andrŏnīcus, i, ὁ. Ἀνδρόνικος.
Andros, i, θ. Ἄνδρος. Ἐντ. **Andrĭus**, Ἄνδριος· οὐσ. **Andria**, ae, θ. ἡ Ἀνδρία, ἡ ἐξ Ἄνδρου κόρη, (κωμῳδ. Τερ)
ānellus, i, ὁ. δακτυλίδιον.
anēthum, i, οὐ. ἄνηθον.
anfractus, us, ὁ. (am, frango)· 1) περίκλασις, περιπλοκή, ἑλιγμός, **viarum**, τῶν ὁδῶν· **-annuus** ἢ **solis**, ὁ κύκλος τοῦ ἡλίου· 2) σκολιότης λόγου, μακρηγορία· 3) τὰ σκολιά, **juris** τοῦ δικαίου.
angīna ae, θ. (ango), συνάγχη.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

angĭpōrtus, us, ἁ, ἢ **-tum**, i, οὐ. ἡ στενωπός.

Anglĭa, ae, θ. Ἀγγιτία, θεά τις.

Angli, ōrum, ἁ. πλ. Ἄγγλοι, ἔθνος Γερμανικόν, οἰκοῦν ἐν τῇ ταυτ. Altmark, ὁπόθεν μετὰ τῶν Σαξώνων διεπέρασαν εἰς τὴν Βρεττανίαν.

ăngo, nxi](σπ.), γ'. 1) ἄγχω, πνίγω· 2) μετφ. ἄγχω, ταράττω, λυπῶ, ἀνιῶ· μάλ. angor(animo) ἄγχομαι, πνίγομαι, ἀδημονῶ, ταράττομαι, (de)re aliqua ἔνεκά τινος.

angor, ōris, ἁ. (ango)· 1) ἀγχόνη, πνῖξις· aestus et-, τὸ πνίγον καῦμα· 2) μετφ. ἀδημονία, ταραχή, ἀνία.

Angrīvārii, ōrum, ἁ. Ἀγγριβάριοι.

anguĭcŏmus, a, um (anguis, coma) (π.), ὀφιοπλόκαμος.

anguĭcŭlus, i, ἁ. (Κιτ.) ὀφίδιον.

angui-fer, ĕra, ĕrum, (π.) ὀφιοῦχος, ὀφιώδης, ὀφιώδης.

anguĭgĕna, ae, ἁ. (anguis, gigno] (Ὀβίδ.), ὀφιογενής.

anguīlla, ae, θ. (anguis), ἔγχελυς.

anguĭmānus, i, ἁ. (Λουκρ.), ἐπὶ ἐλέφαντος (ὁ φιόχειρ). = μακρόρρυγχος.

angulnĕus ἢ **-guĭnus**, a, um, ὀφιώνεος, ὀφιακός, ὀφιοειδής.

anguĭpes, ĕdis, (π.), ὀφιόπους.

auguis, is, ἁ. καὶ θ. 1) ἔχις, ὄφις· 2) ὡς ἄστρον = Draco. Δράκων.

anguĭtĕnens, tis, ἁ. (π.) ὀφιοῦχος.

angŭlāris, e, γωνιαῖος.

angŭlus, i, ἁ. (ἀγκύλος)· 1) γωνία, κορυφή· 2) μυχός, φωλεός.

anguste, ἐπίρ. (-ius, -issime)· 1) στενογώρως, συνεσταλμένως· 2) ἐλλιπῶς, φειδωλῶς, γλίσχρως· 3) συντόμως.

angustĭae, arum, θ. πλ. (σπαν. -ia, ae)· 1) τὰ στενά, αἱ στεναὶ διόδοι, αἱ πύλαι: -spiritus, δύσπνοια· 2) μετφ. α) τὰ στενάδρια, ὁ στενὸς χῶρος· β) (ἐπὶ λόγου)· στενολεσχία, λεπτολογία· γ) βραχύτης (χρόνου)· δ) ἀπορία, ἔνδεια· ε) δυσχέρεια, ἀμηχανία· ς) μικροψυχία, μικροπρέπεια.

angustĭclāvĭus, a, um, ὁ φορῶν τὴν στενόσημον (στενὴν πορφυρᾶν παρυφὴν ἔχουσαν) ἐσθῆτα = χιλίαρχος ἐκ τῆς τῶν δημοτῶν (πληθείων) τάξεως (ἴδ. laticlavius.

angusto, α'. στενῶ· μετφ. συστέλλω.

angustus, a, um, (-ior, -issimus)· [ango]· 1) στενός, στενόχωρος: -spiritus, δύσπνοια· 2) μετφ. α) in angustum concludo, deduco κτλ. συστέλλω, κατέχω· β) (π) σύντομος βραχύς, (χρόνος, λόγος)· γ) ἐνδεής, εὐτελής, λιτός· δ) δυσχερής, ἀμήχανος, δεινός· ε) μικρόψυχος μικροπρεπής· ς) μικρολόγος, λεπτολόγος.

anhēlĭtus, us, ἁ. (anhelo)· 1) ασθμα· 2) ἀναπνοή· 3) ἀτμός, ἀτμίς.

anhēlo, α'. (am, halo)· 1) ἀμετ. ἀσθμαίνω, πνευστιῶ· (π.) ignis -at, τὸ πῦρ σμαραγεῖ, κτυπεῖ· 2) μεταθ. πνέω, ignem -scelus, πνέω κακούργημα, οὐδὲν ἄλλο ἐπινοῶ ἀλλ' ἢ τὸ κακούργημα.

anhēlus, a, um, (π.)· 1) πνευστιῶν, ἀσθμαίνων· senex-, γέρων ἀσθματικός· 2) ὁ δύσπνοιαν παρέχων, febris πυρετός.

Anĭcĭus, i, ἁ. Ἀνίκιος, ὔπατος (160 π.Χ.) ἐντ. **-cĭānus**, a, um, Ἀνικιανός, vinum οἶνος.

anĭcŭla, ae, θ. (anus), γραΐδιον.

Anīgros, i, ἁ. Ἄνιγρος, ποτ. Ἥλιδος.

ănīlis, e, (anus) γραϊκός, γραώδης.

ănīlĭtas, ātis, θ. (anilis) (π.), ἡ τῆς γραὸς ἡλικία.

ănĭtĭter, ἐπίρ. γραϊκῶς, δίκην γραός.

ănĭma, ae, θ. 1) (π.) ἄνεμος, πνεῦμα, ἀήρ· 2) πνεῦμα ἀναπνοή· recipio -am, ἀναπνέω· 3) τὸ πνεῦμα, ἡ ψυχή ἐντ. α) ψυχή, ζωή· adimo alicui -am· β) (π. καὶ μ.) egregiae -ae, εὐγενεῖς, ἔξοχοι ψυχαί· γ) αἱ (τῶν τεθνηκότων) ψυχαί· δ) φιλόφρ. προσφώνησις· a. mea (carissima), ψυχή μου! 4) ἐνίοτε (περὶ τῆς λογικῆς τοῦ ἀνθρ. ψυχῆς) = animus, νοῦς.

ănĭmadversĭo, ōnis, θ. (animadverto)· 1) πρόσεξις τοῦ νοῦ, προσοχή· 2) κατανόησις, αἴσθησις, παρατήρησις· 3) ἐπιτίμησις, κόλασις, τιμωρία.

ănĭmadversor, ōris, ἁ. (Κικ.) παρατηρητής, ἐπιτιμητής.

ănĭmadverto, verti, versum, γ'. (ἀντὶ animum adverto)· 1) τὸν νοῦν πρός τι στρέφω, ἐντ. = προσέχω τινί· 2) παρατηρῶ, θεωρῶ, κατανοῶ, διαλογίζομαί τι· 3) μέμφομαι, ἐπιτιμῶ, ἐλέγχω· 4) -in aliquem, ἐπιτιμῶ τινι· -scelus, κολάζω τὸ κακούργημα· res animadvertenda = ἀξιοπρόσεκτόν τι.

ănĭmal, ālis, οὐ. ἔμψυχον, ζῷον.

ănĭmālis, e, (anima)· 1) ἀέρινος ἀέριος· 2) ἔμψυχος.

ănĭmans, ntis, (anima)· 1) ἐπθ ἔμψυχος, ἔμπνους· 2) οὐσ. (ἀ. θ. καὶ οὐ. ἔμψυχον ὄν, ζῶν (ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀνθρ.)

ănĭmātĭo, ōnis, θ. (Λουκρ.) ἐμψύχωσις, ἔμψυχον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

animātus, a, um (μτχ. τοῦ animo) ἔμψυχος (ἀντίθ. inanimatus)· 2) (μετ' ἐπιρ.) ἔχων, διακείμενος, bene, male, 3· (ἀρχ. καὶ μ.) εὔψυχος, εὐτόλμος, miles.

anĭmo, ā'. (anima)· 1) ἐμψυχῶ, ψυχὴν δίδωμι· 2) (animus) μετ' ἐπιρ. διάκειμαι, ἔχω, sic, οὕτως.

anĭmōse, ἐπίρ. εὐψύχως, μεγαλοψύχως.

anĭmōsus, a, um (anima)· 1) ζωός, ζωτικός· 2) ἰσχυρῶς πνέων, Eurus, ventus· 3) (animus) μετὰ συγκρ. καὶ ὑπερθ. εὐθαρσής, θαρραλέος, θρασύς· 4) (π.) μέγα φρονῶν.

anĭmŭla, ae, θ. ὑποκ. τοῦ anima.

anĭmŭlus, i ἀ. ὑποκ. τοῦ animus.

anĭmus, i, ἀ. (anima)· 1) ψυχὴ (τοῦ ἀνθρ.), -ae bestiarum=τὰ ἔνστικτα τῶν ζῴων· 2) ἡ διάθεσις τῆς ψυχῆς· bono animo in aliquem sum, καλῶς διάκειμαι (τὴν ψυχὴν) πρός τινα· 2) νοῦς, διάνοια (=mens)· in animo habeo ἢ in animo mihi est, ἐν νῷ ἔχω, ὃ ἀνοοῦμαι· hoc animo = ταῦτα ἐν νῷ ἔχων· (π.) -fert ἢ est, ἐν νῷ ἔχω· 3) ψυχή, καρδία· 4) θάρρος, adere, facere alicui animos, αὐξάνω τὸ θάρρος, θαρρύνω τινά· 5) φρόνημα, τὸ μέγα φρονεῖν· 6) θυμός, ἐπιθυμία· animi causa (gratia) χαριζόμενος τῷ θυμῷ (πρὸς ἁπλῆν εὐχαρίστησιν)· 7) (π. καὶ μ.) = anima.

Anĭo (σπ. Anien), ēnis, Ἀνίων, ποτ. Λατίνης. Ἐντ. ἐπίθ. **Aniensis** e, καὶ **Aniēnus**, Ἀνιηνός.

Anna Perenna, Ῥωμαϊκή τις θεά.

ānnālis, e (annus) ἐτήσιος· 2) lex ὁ νόμος ὁ ὁρίζων τὴν νόμιμον ἡλικίαν τῶν ἀρχόντων.

annāles, ium, ἀ. πλ. (libri) τὰ χρονικά. Ἓν τῷ ἓν. μόνον περὶ ἑνὸς χρονικοῦ.

an-năto, (ἄνευ πρκ. καὶ σουπ.), α'. προσνήχομαι. insulae πρὸς τὴν νῆσον.

an-ne, σύνδ. = an.

an-necto, nexŭi, nexum, γ'. προσπλέκω, προσδέω, ἐπισυνάπτω (aliquid ad rem ἢ rei alicui) τί τινι.

an-nexus, us, ἀ. ἐπίθεσις, σύνδεσμος.

Annĭcĕrĭi, ōrum, ἀ. πλ. Ἀννικέρειοι. (φιλοσοφικὴ αἵρεσις).

annicŭlus, a, um, ἑνὸς ἔτους ἡλικίαν ἔχων.

annīsus, a, um, μτχ. τοῦ **an-nītor**, nīsus ἢ nīxus sum, γ'. ἀποθ. 1) προσερείδομαι, ἐπερείδομαι (rei ἢ ad rem). 2) μετφ.-de re (ἢ ἐπομ. ut ἢ ad) ἐντείνομαι, διατείνομαι, σπουδάζω περί τι, ἐπιμέλοῦμαι ὅπως· 3) - pro re aliqua, προθυμοῦμαι ὑπέρ τινος.

Annĭus, ii, ἀ. Ἄννιος Ἐντ. **Annĭānus** ἐπίθ. Ἀννιανός.

anniversarĭus, a, um, ἐνιαύσιος, ἐπέτειος.

an-no, α'. ad, no) προσνήχομαι, προσπλέω, navem. terrae. ad litus.

an-non, σύ δ.= an non ἢ οὔ· ἰδὲ an.

annōna, ae, θ. (annus) αἱ ἐτήσιοι πρόσοδοι (μάλ. σίτου, οἴνου)· 2) σῖτος (καὶ ἐν γέν. ἡ τροφή, caritas annonae, σιτοδεία· 3) ἡ τιμὴ τοῦ σίτου (καὶ ἐν γέν. τῆς τροφῆς), - nihil mutavit, ἡ τιμὴ (τοῦ σίτου) ἡ αὐτή ἐστιν· vilis-, ὀλίγης τιμῆς, εὐωνος.

annōsus, a, um, πολυετής, anus, vinum.

annōtātĭo, ōnis, θ. ἐπι-σημείωσις.

annōtātor, ōris, ἀ. ὁ ἐπι-σημειῶν.

annōtīnus, a, um, (σπ.) περισυνός.

an-nōto α'. 1) ἐπι-σημειῶ, ἀναγράφω· 2) παρατηρῶ, θεωρῶ· 3) διακρίνομαι, ἐξέχω, γνωστός εἰμι.

ān-nūmĕro, α'. προσ-, ἐπ -ἀριθμῶ, alicui argentum· literas-, καθ' ἕκαστον γράμμα ἐκφωνῶ.

annŭlus, ἀντὶ anulus.

an-nŭo, ui, (ἄνευ σουπ.) γ'. 1) προσνεύω, alicui, τινί· 2) κατανεύω, νεύω. Ἐντ.= καταφημι, ὁμολογῶ· 3) (π.) προάγω τι· 4) ὑπισχνοῦμαι, alicui aliquid, τινί τι· 5) νεύματι δηλῶ, δεικνύω.

annus, i, (ἔννος) ἐνιαυτός, ἔτος· anno ineunte, ἀρχομένου τοῦ ἔτους· exeunte, extremo, τελευτῶντος τοῦ ἔτους, 2) -meus (τεχν. ὅρ.) τὸ ἔτος, ἐν ᾧ ἐν νομίμῳ ἡλικίᾳ γενόμενος, δύναμαι εἰς ἀρχὴν καταστα θῆναι (ἰδὲ lex annalis)· 3) **anno** α) = πέρυσιν (Πλ.). β) = τοῦ ἐνιαυτοῦ, κατ' ἔτος· γ) (μ.) = ἐν ἑνὶ ἔτει, bis anno· 4) annum, ἓν ἔτος· 5) ad annum, εἰς νέωτα (τοῦ χρόνου)· 6) in annum, ἐπὶ ἓν ἔτος· 7) μετφ. α) (μ.) αἱ πρόσοδοι, οἱ καρποὶ τοῦ ἔτους· β) (π.) ἡλικία.

annūto, α'. (Πλ.) = annuo 1.

annŭus, a, um (annus)· 1) ἐνιαύσιος· 2) ὁ κατ' ἐνιαυτόν, ἐπέτειος. Ἐντ. οὐσ. (μ.) **annuum**, i, οὐ. ὁ ἐνιαύσιος μισθός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

anquiro, quisīvi, quisītum, γ'. (am, quaero · 1) ἀναζητῶ, aliquem· 2) ἐξετάζω, ἐρευνῶ, aliquid· 3) ἀνακρίνω, ἀνάκρισιν ποιοῦμαι, de morte alicujus.

ansa, ae, θ. λαβή, λαβίς, τό οὖς (ἀγγείου)· 2) μετφ. λαβή, ἀφορμή, πρόφασις αἰτία.

ansātus, a, um, ὁ λαβήν, ὦτα ἔχων.

anser, ĕris, ἀ. ὁ χήν· 2) ποιητής τις.

Antaeus, i, ἀ. Ἀνταῖος.

ānte (συγγ. ἄντα). Α.) ἐπίρ. 1) ἐπὶ τόπου· α) πρόσθεν· 6) (λίαν σπ.) πρόσω· 2) ἐπὶ χρόνου· πρότερον, multis annis-, πολλοῖς ἔτεσι πρότερον· multo-, πολὺ πρότερον· decem diebus-, decimo die-, δέκα ἡμέρας πρότερον (καὶ ἐνίοτε = his decem diebus)· ante-quam ἤ (ἤνικα.)

antequam = πρὶν ἄν, πρὶν (= εἰ μὴ ἀφοῦ). - Β.) πρόθ. μετ' αἰτ. 1) ἐπὶ τόπου πρό, πρόσθεν· -pedes, aedes meas. Ἐντ. μετφ. (ἐπὶ προτιμήσεως) = ὑπέρ· -me, ὑπὲρ ἐμαυτόν, -alios, ὑπὲρ τοὺς ἄλλους, εἴπερ τις ἄλλος, - omnia, ὑπὲρ πάντων, πρὸ πάντων· 2) ἐπὶ χρόνου· πρό, -Christum natum, πρὸ τῆς τοῦ Χριστοῦ γεννήσεως, -hoc factum πρὸ τοῦ γεγονότος τούτου· - diem = ā) πρὸ τοῦ πεπρωμένου χρόνου· 6) = die (ἐπὶ χρονολ.), ante diem (ἤ συνήθ. **a. d.**) quintum Kalendas Apriles = die quinto ante K. A. = τῇ πέμπτῃ πρὸ τῶν Καλανδῶν Ἀπριλίου (= 28 Μαρτίου). Μάλ. πρὸς ὁρισμὸν χρονικοῦ διαστήματος, -decem dies ἤ -decimum diem (κ. decimum -diem) πρὸ δέκα ἡμερῶν, -(hos) centum annos, πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν.

āntĕā, ἐπίρ. (ante) πρότερον, πρόσθεν, ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ· 2) = antehac· 3) antea quam (σπ.) = antequam.

ante-ambŭlo, ōnis, ἀ. πρόδρομος (ὁ πρὸ τοῦ κυρίου τρέχων ὑπηρέτης).

ante-cănis, is, ἀ. ὁ μικρὸς κύων (ἄστρον).

ante-căpio, cēpi, cēptum ἤ captum γ'. 1) προλαμβάνω· informatio rei animo antecapta = ἰδέα προειλημμένη, ἔμφυτος)· 2) προκαταλαμβάνω, pontem, τὴν γέφυραν, ἤ = παρασκευάζω· 3) προλαμβάνω, οὐκ ἀναμένω (ἐλθεῖν).

ante-cēdo, cēssi, cessum, γ'. 1) προβαίνω, προχωρῶ· legiones -unt, αἱ λεγεῶνες προβαίνουσιν· 2) -aliquem ἤ aliquid, προηγοῦμαι, προτερῶ τινος· 3) μετφ. alicui ἤ aliquem, προέχω, ὑπερτερῶ τινος. Καὶ ἀπολ. = προέχω, ὑπερέχω, honore et aetate.

antĕ-cēllo, lŭi ἄνευ σουπ.), προέχω, ὑπερέχω, ἐξέχω.

ante-cessĭo, ōnis, θ. (antecedo) πρόηγησις, προχώρησις· 2) ἡ (προηγουμένη καὶ ἐνεργοῦσα) αἰτία. Κικέρ.

antecessor, ōris, (μ.) 1) πρόδρομος· 2) ἐν τῷ πληθ. = antecursores· 3) προκάτοχος.

ante-cēssus, us, ἀ. μόνον ἐν τῇ φρ. in antecessum, ὡς ἐπίρ. πρότερον, πρό.

antecursor, ōris, ἀ. μάλ. ἐν τῷ πληθ. (ὡς στρατιωτ. τεχν. ὅρ.) = πρόδρομοι (τοῦ στρατοῦ).

antĕ-ĕo, īvi, κ. (συνηθ.) ĭi, ĭtum. 1) προπορεύομαι (aliquem) τινός· 2) μετφ. προέχω, omnibus rebus, πάντων· καὶ ἀπολ. ὑπερέχω, ἐξέχω· 4) anteiri ab aliquo, ἡττῶν εἰμί τινος, ἡττῶμαι ὑπό τινος· 4) προλαμβάνω, damnationem· 5) ἀποτρέπω, periculum· 6) ἐναντιοῦμαι, ἀνθίσταμαι.

ante-fero, tŭli, lātum, ferre· 1) προπορεύομαι φέρων τι, imagines, εἰκόνας (ἐν κηδείᾳ). 2) μετφ. -aliquem alicui προτιμῶ τινά τινος· 3) -aliquid consilio, πρότερον τῇ διανοίᾳ σκοποῦμαί τι.

antefīxus, a, um, (κυρ. μτχ. τοῦ ἀχρ. antefigo) προπεπηγμένος, προπεπασσαλευμένος. Ἐντ. οὐσ. **antefixa**, ōrum, οὐ. πλ. τὰ ἀκρωτήρια (τὰ ἐπὶ τῶν θριγκῶν ἤ ὑδρορροῶν τῶν οἰκιῶν ἤ ναῶν ἀγαλμάτια, εἰκόνια. κτλ.).

antĕgrĕdĭor, gressus sum γ'. ἀποθ. (ante, gradior) προπορεύομαι, προηγοῦμαι.

antĕ-hăbeo, ŭi, ĭtum, ē'. (μ.) προτιμῶ, aliquem alicui.

antĕ-hāc, ἐπίρ. πρὸ τοῦδε, προταῦ ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ· quum - tum hodie· 2) (σπ.) = antea.

anteidēā, (τετρασύλ.) ἀντὶ antea.

ante-lŏgĭum, ii, οὐ. (Πλ.) πρόλογος.

antelātus, a, um, (μτχ. τοῦ antefero.

ante-lūcānus, a, um, (lux), ὄρθριος, -tempus, ὁ ὄρθρος, coena-, τό μέχρις ὄρθρου διαρκοῦν δεῖπνον.

ante-mĕrĭdĭānus, a, um, ὁ πρὸ μεσημβρίας, ambulatio.

antemĭtto, γ'. (λίαν σπ.) προπέμπω, milites.

antēmna, ae, θ. κεραία (κοιν. ἀντέννα).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Antēmnae, arum, θ. Ἀντεμναι, ἀρχ. τῶν Σαβίνων πόλις. Ἐντ. **Antemnates**, ium, ἀ. πλ. οἱ Ἀντεμνᾶται.

Antēnor, ŏris, ἀ. Ἀντήνωρ, ὁ τὸ Patavium ἱδρύσας.

antĕ-ocŭpātĭo, ōnis. θ. προκατάληψις.

antĕ-pes, ĕdis, ἀ. (π.) μόνον ἐν τῷ πλ. = οἱ πρόσθιοι πόδες· 2) = anteambulones.

ante-pilāni, ōrum, ἀ. πλ. οἱ πρὸ τῶν pilanis (=τριαρίων) ἐν τῇ παρατάξει τεταγμένοι = οἱ Hastati καὶ οἱ Principes.

ante-pōno, pŏsui, sĭtum, γ'. 1) τίθημι, τάττω πρόσθεν· μάλ. -alicui prandium, παρατίθημί τινι γεῦμα· 2) προτίθημι, προαιροῦμαι, προκρίνω, προτιμῶ.

ante-pŏtens, tis, ἐπίθ. (Πλ.) προέχων.

antĕ-quam, ἐπίρ. ἰδὲ ante.

Antĕros, ōtis, ἀ. Ἀντέρως.

antes, ium, ἀ. στίχοι κλημάτων.

ante-signāni, ōrum, ἀ. πλ. (signum) πιθανῶς οἱ τῶν σημαιῶν (ἐν τῇ μάχῃ) πρόμαχοι. Ἐντ. ἐν τῷ ἐν. = πρόμαχος, ἡγεμών.

antēsto, stĕti (ἄνευ σ.) α'. κυρ. προέστηκα. Ἐντ. μετφ. προέχω, alicui ἢ (σπ.) aliquem aliqua re.

an-tēstor, α'. ἀποθ. (ἴσως = antetestor) προδιαμαρτύρομαι, προσάγομαι μάρτυρα, μάλ. ὅτε ὁ κατηγορούμενος ἠρνεῖτο τῷ κατηγόρῳ τὴν εἰς τὸ δικαστήριον προσέλευσίν του.

ante-vĕnĭo, vēni, ventum, δ'. 1) προφθάνω, προλαμβάνω, exercitum, aliquem· 2) μετφ. α) nobilitatem-, τὴν εὐγένειαν ὑπερέχω, ὑπερβάλλω· β) προλαμβάνω, ματαιῶ, consilia hostium· γ) ὑπερέχω, omnibus rebus.

ante-verto, verti, versum, γ'. 1) προπορεύομαι (ἀπολ.)· 2) μετφ. -aliquid omnibus rebus, πρό παντός ἄλλου ἐπιχειρῶ τι· 3) πρωτερος λέγω· 4) προλαμβάνω.

Anthēdon, ŏnis, θ. Ἀνθηδών.

anticāto, ōnis, ἀ. (ἀντί-Cato) Ἀντικάτων, σύγγραμμα τοῦ Καίσαρος κατὰ τοῦ συγγράμματος τοῦ Κικέρωνος, ὃ ἐπεγράφετο Κάτων.

antĭcĭpātĭo, ōnis, θ. ἡ προλῆψις, ἡ προειλημμένη (ἔμφυτος) ἰδέα, deorum, περὶ θεῶν (πρβλ. antecapio)·

antĭcĭpo, α'. (ante, capio) προλαμβάνω· id est anticipatum mentibus nostris = anticipatio, = ἔμφυτος ἰδέα· -molestiam alicujus rei, ἄχθομαι πρότερον (πρὶν ἔτι ἡ αἰτία ὑπάρξῃ), -mortem, αὐτοκτονῶ πρίν τι (ἄλλο) συμβῇ· -viam πρότερος περαίνω τὴν ὁδόν.

Anticlēa, ae, θ. Ἀντίκλεια.

antīcus, a, um, (ante) πρόσθιος.

Anticўra, ae, θ. Ἀντίκυρα ἢ -κίρρα.

antidea, antideo, antidhac ἀρχ ἀντὶ antea, anteeo, antehac.

antidŏtum, i, οὐ. ἀντίδοτον (μ.).

Antigŏne, es, θ. Ἀντιγόνη.

Anrigonēa, ae, θ. Ἀντιγόνεια (πόλις Ἠπείρου κ. Μακεδ.) Ἐντ. ἐπί'. **Antigonensis**, καὶ οὐσ. **-enses**, ium, Ἀντιγονεῖς.

Antigŏnus, i, ἀ. Ἀντίγονος.

Antilibănus, i, ἀ. Ἀντιλίβανος.

Antilŏchus, i, ἀ. Ἀντίλοχος.

Antimăchus, i, ἀ. Ἀντίμαχος.

antĭnŏmĭa, ae, θ. ἀντινομία (μ.).

Antinŏus, i, ἀ. Ἀντίνοος.

Antiochīa, ae, θ. Ἀντιόχεια. **Antiochensis**, e, σπ. **-chīnus**, ἐπίθ. Ἀντιόχειος, καὶ οὐσ. **-chenses**, ium, ἀ. πλ. οἱ Ἀντιοχεῖς.

Antiŏchus, i, ἀ. Ἀντίοχος. Ἐντ. **Antiochensis**, e, **-chēnus** ἢ **-chīnus**, a, um, Ἀντιοχικός.

Antiŏpa, ae, θ. Ἀντιόπη.

Antipăter, tri. ἀ. Ἀντίπατρος.

Antiphătes, ae, ἀ. Ἀντιφάτης.

Antĭphon, ontis, ἀ. Ἀντιφῶν.

antiquarius, ii, ἀ. καὶ **-a**, ae θ. φιλάρχαιος, ἀρχαιολόγος.

antīque, ἐπίρ. (-ius, -issime), ἀρχαίως.

antīquĭtas, ātis, θ. οἱ ἀρχαῖοι χρόνοι, ἡ ἀρχαιότης. Ἐντ. μετ:ων. 1) = οἱ ἄνθρωποι τῶν ἀρχαίων χρόνων· 2) τὰ ἀρχαῖα γεγονότα, ἡ ἀρχ. κατάστασις, ἱστορία τῆς ἀρχαιότητος· πληθ. **antiquitates**, = ἀρχαιολογία (Κάτωνος)· 3) μετφ. = ἡ ἀρχαία χρηστότης, τὰ ἀρχαῖα (χρηστὰ) ἤθη.

antīquĭtus, ἐπίρ. ἀρχαιόθεν· 2) τὸ πάλαι, πρό τοῦ.

antīquo, α'. (antiquus) τεχν. ὅρ. (κυρ. = ἐμμένω τοῖς παλαιοῖς, καὶ ἐντ. νέον τι εἰσαγόμενον ἀπορρίπτω) ἀκυρῶ, ἀναιρῶ, legem, rogationem, νόμον (ἀντίθ. accipio).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

antīquus, a, um, (-ior, -issimus), ἀρχαῖος (ἀντίθ. nōvus), antiqui, οἱ ἀρχαῖοι· 2) μετφ. ἀρχαῖος, χρηστός, καλὸς κἀγαθός, ἁπλοῦς, homines. 3) ἐν τῷ συγκρ. καὶ ὑπερθ. = ἱερώτερος, τιμιώτερος, ἀγιώτερος, προτιμότερος, προύργιαίτερος, σπουδαιότερος, (μετὰ τοῦ habēre ἢ esse καὶ ὅστ.) laus ei antiquior fuit quam regnum. Μάλ. ἐν ταῖς ἐκφρ. longe antiquissimum reor, πολὺ προύργιαίτατον ἡγοῦμαι, nihil mihi antiquius est ἢ nihil antiquius habeo, οὐδέν τιμιώτερόν ἐστί μοι ἢ ἔχω· 4) (π.) = senex, πρέσβυς· 5) = vetus, παλαιός.

anti-sophista, ae, ὁ **-stes**, ae, ὁ, ἀντισοφιστής

antīstēs, stĭtis, ὁ, καὶ θ. ὁ προστάτης, ἐπιστάτης· 2) ἱερεύς, ἱέρεια· 3) ἀρχιερεύς· 4) μετφ. -artis = διδάσκαλος.

Antīssa, ae, ἡ, Ἄντισσα, πόλ. Λέσβου.

Antisthĕnes, is, ὁ, Ἀντισθένης.

antistĭta, ae, = antistes θ. ἱέρεια.

Antĭum, ii, Ἄντιον, Ἄνθιον (πόλ. τῶν Οὐόλσκων. Ἐντ. ἐπίθ. **Antiānus** 2) **Antĭas**, ātis, Ἀντιεύς· οὐσ. **Antiātes**, um, ἁ. πλ. οἱ Ἀντιᾶται· 3) **Antiatīnus** καὶ **-tiensis**, e.

antlĭa, ae, θ. ἀντλία.

Antistĭus, i, ἁ. Ἀντίστιος.

Antonīnus, i, ἁ. Ἀντωνῖνος, ὄνομα (ἐξ υἱοθεσίας τοῦ Ἀντωνίου γενόμενον) πολλῶν Ῥωμ. αὐτοκρατόρων.

Antonĭus, ii, ἁ. Ἀντώνιος.

Antonĭus, a, um, τοῦ Ἀντωνίου, leges.

Antoniānus, a, um, Ἀντωνιανός. Ἐντ. οὐσ. **Antoniāni**, ōrum, οἱ τοῦ Ἀντωνίου ὀπαδοί.

antŏnŏmasĭa, ae, θ. ἀντονομασία.

Antron, ōnis, Ἄντρων (πόλ. Θεσσαλίας).

antrum, i, οὐ. ἄντρον (μᾶλ. π.).

Anūbis, ĭdis, ἁ. Ἄνουβις, θεὸς Αἰγυπτίων, μορφὴν κυνὸς ἔχων.

anularĭus, a, um, δακτυλικός· 2) οὐσ. **-ius**, i, ἁ, δακτυλιουργός.

anulātus, a, um, δακτύλιον ἔχων.

anŭlus, i, ἁ. δακτύλιος· jus anulorum = ἡ τῶν ἱππέων τιμή· (ἐπὶ δημοκρ. μόνον οἱ ἱππεῖς ἐν Ῥώμῃ δακτύλιον χρυσοῦν ἔφερον)· 2) (μ.) κρίκος.

1. ānus, i, ἁ. ὁ πρωκτός.

2. ănŭs, i, ἁ. θ. γραῦς, γραῖα, γραιδιον (πολλάκις πρὸς χλευασμόν)· ἐνίοτ. ἐπίθ. ἐν τῷ matrona, avia.

anxĭe, ἐπίρ. αἰθημόνως, περιφόβως.

anxiĕtas, ātis, θ. καὶ (σπ.) **-ĭtūdo**, ĭnis, ἀθημονία· ἐνίοτε α) = angor, καὶ β) = ἀκρίβεια, ἀκριβολογία.

anxĭfer, ĕra, ĕrum, (π.) ὁ ἀθημονίαν παρέχων.

anxitūdo, ĭnis, θ. (σπ.) = anxietas.

anxĭus, a, um (anxo), αἰθήμων, περίφροντις, περίφοβος, περιδεής, φοβούμενος.

Anxur, ŭris, οὐ. Ἄγξωρ, ἀρχ. πόλ. τῶν Οὐόλσκων, ἡ μετέπειτα Tarracina. Ἐντ. **Anxŭras**, ātis, Ταρρακινίτης.

Anxŭrus, ἐπίθ. Ταρρακίνιος (Ζεύς).

Anȳtus, i, ἁ. Ἄνυτος.

Aŏnes, um, ἁ. πλ. Ἄονες· ὡς ἐπίθ. Aones mŏntes. Ἐντ. 1) **Aonia**, ae, θ. Αἰονία = Βοιωτία· 2) **Aonĭdes**, dum, θ. πλ. Ἀονίδες (Μοῦσαι). 3) **Aonius**, ἐπίθ. Ἀόνιος = Βοιώτιος· -vir, = ὁ Ἡρακλῆς· -deus = ὁ Βάκχος· aquae-, = ἡ Ἀγανίππη· sorores-, = αἱ Μοῦσαι.

Aōrnus, i, Ἄορνος, (= ἄνευ πτηνῶν), λίμνη Καμπανίας· 2) πόλις Ἠπείρου.

Aōus, i, ἁ. Ἀῶος, ποτ. Ἰλλυρίας.

apăge, ἄπαγε· τίθεται ἢ ἀπολύτως ἢ μετ' αἰτ. προσ. ἢ μετὰ τῆς ἀντ. te.

Apamēa, ae, θ. Ἀπάμεια. Ἐντ. **-mēi**, orum, ἁ. οἱ Ἀπαμεῖς· **-mensis**, e, καὶ **-mēnus**, ἐπίθ. Ἀπαμειακός.

Apeliōtes, ae, ἁ. Ἀπηλιώτης (π. καὶ μ.).

Apella, ae, ἁ. Ἀπελλᾶς, Judaeus A.

Apĕlles, is, ἁ. Ἀπελλῆς.

Apennicōla, ae, ἁ. (Ap.-cola) (π.) κάτοικος τοῦ Ἀπεννίνου.

Apenninigĕna, ae, ἁ. (Ap.-giguo) π. Ἀπεννινογενής, Thybris.

Apennīnus, i, ἁ. τὰ Ἀπέννινα ὄρη.

aper, pri ἁ. κάπρος.

Aperantii, ōrum, ἁ. πλ. Ἀπεράντιοι, ἔθνος Αἰτωλίας **Aperantia** ae, θ. Ἀπεραντία.

ăpĕrĭo, pĕrŭi, pertum, 4. 1) ἀποκαλύπτω, γυμνῶ τι· 2) φαίνω, δεικνύω, ἀνακαλύπτω τι· 3) ὄῆλον, φανερόν ποιῶ, γνώριμον καθίστημί τι· 4) ἀνοίγω, januam, epistolam· -iter, viam ἀνοίγω, προπαρασκευάζω τὴν ὁδόν· 5) μετφ. α) (π.) -annum = ἄρχεσθαι· -ludum, ἐορύω σχολήν· β) προσιτόν, εἰσβατόν ποιοῦμαι, Syriam, novas gentes.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ăpērtē, ἐπίρ. (-ius, -issime) ἀναπεπταμένως = ἐν ἀναπεπταμένῳ πεδίῳ, vincere· 2) ἀναφανδόν, φανερῶς, σαφῶς, ἐναργῶς.

aperto, α'. Πλ. ἀπογυμνῶ brachium.

apertus, a, um (-ior, -issimus) [μτχ. τοῦ aperio]. 1) ἀκάλυπτος· (π.) coelum-, αἴθριος οὐρανός· 2) ἀκάλυπτος, ἀφύλακτος· 3) ἀνοικτός, ἀναπεπταμένος· 4) προσιτός, εἰσβατός. Πολλ. οὐσ. **apertum**, i, οὐ, τόπος ἀνοικτός· 4) μετφ. δῆλος, πρόδηλος, φανερός, esse in aperto, ἐν τῷ φανερῷ εἶναι· 5) εὐκρινής, ἐναργής, σαφής· 6) ἁπλοῦς.

apex, ĭcis, (ἀπηξ, -ηκος, Ἠσύχ.) ἡ ἐξέχουσα ἄκρα ἀντικ. τινός, μάλ. ἡ ἐπὶ τοῦ πίλου τῶν ἱερέων μικρὰ μαλλωτὴ ῥάβδος· 2) ὁ πῖλος, ἡ μίτρα τῶν ἱερέων, μάλ. ἡ τοῦ flamen dialis· 3) τιάρα, διάδημα· μετφ. ὁ ὑψιστος κόσμος, τὸ ἐκπρεπέστατον· 4) ἡ κορυφή· -flammae γλῶσσαι πυρός.

Aphareus, (τρισύλ.) ĕi, ἀ. Ἀφαρεύς.

aphrāctus, i, θ. ἄφρακτος δῆλ. ναῦς.

Aphrodisĭa, ōrum, οὐ. πλ. τὰ Ἀφροδίσια.

Aphrodīsĭas, ădis, θ. Ἀφροδισιάς πόλις. Ἐντ. **-sienses**, ium, ἀ. Ἀφροδισιεῖς.

apiarĭum, i, οὐ. μελισσοτροφεῖον.

apiarĭus, ii, ἀ. (apis) μελισσουργός.

apicātus, a, um (apex) ὁ φορῶν τὴν τῶν ἱερέων μίτραν.

Apicĭus, ii, ἀ. (M. Gabius A.) Ἀπίκειος. Ἐντ. **Apiciarĭus** καὶ **-cĭus** ἐπίθ. τοῦ Ἀπικείου.

apicŭla, ae, θ. ὑποκ. τοῦ apis.

Apĭdānus, i, ἀ. Ἀπιδανός, (ποτ. Θεσσαλ.).

Apĭon, ōnis, ἀ. Ἀπίων.

1. Apis, is, ἄ. ὁ Ἆπις, ὁ ἱερὸς τῶν Αἰγυπτίων ταῦρος.

2. apis, is, θ. (ἔμπις) μέλισσα.

apiscor, aptus, γ'. ἀποθ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀρχ. καὶ μ. ἄλλως adipiscor) 1) κρατῶ τινος, κατέχω τι· 2) τυγχάνω τινός, κτῶμαί τι.

apĭum, ii, οὐ. σέλινον.

aplūstre, is, οὐ. ἄφλαστον (νεώς).

apoclēti, ōrum, ἀ.πλ. ἀπόκλητοι.

apodytērĭum, ii, οὐ. ἀποδυτήριον.

apolactīzo, α'. (Πλ.) ἀπολακτίζω.

Apollo, ĭnis, ἀ. Ἀπόλλων. **Apollinaris**, e, Ἀπολλώνιος· vates A. = ὁ Ὀρφεύς· proles A. = Ἀσκληπιός· mater A. = Λητώ· urbs A. = Δῆλος.

Apollodōrus, i, ἀ. Ἀπολλόδωρος.

Apollonĭa, ae, θ. Ἀπολλωνία. **Apolloniātes**, ae, ἀ. πλ. (καὶ **-tes**, ium) Ἀπολλωνιάτης. **Apolloniensis**, e, Ἀπολλωνιακός, οὐσ. **-enses** ium, ἀ. πλ. Ἀπολλωνιᾶται.

Apollōnis, ĭdis, θ. Ἀπολλωνίς, πόλ. Λυδίας. Ἐντ. **Apollonidienses**, ium, ἀ. πλ. Ἀπολλωνιδεῖς.

Apollōnĭus, il, ἀ. Ἀπολλώνιος.

apollŏgo, α'. (ἀπολέγω) ἀποβάλλω, παραιτοῦμαί τι.

apollŏgus i, ἀ. ἀπόλογος· μάλ. = Αἰσώπειοι μῦθοι.

Apŏnus, i, ἀ. (ἄπονος) συνήθ. **Aponi** fons, ἰαματικὴ πηγὴ ἐγγὺς τῆς Παδούης.

apophorēta, ōrum, οὐ. πλ. (ἀποφόρητα) δῶρα, ἃ οἱ δαιτυμόνες (ἐν τοῖς Κρονίοις) λαμβάνοντες εἰς τὰς αὐτῶν οἰκίας ἔφερον.

apoproegmĕna, ōrum, οὐ. πλ. ἀποπροηγμένα, (φιλοσ. ὅρος τῶν Στοϊκῶν), τα Κικέρ. rejecta ἢ remota.

aposiopēsis, is, θ. ἀποσιώπησις.

aposphragĭsma, ătis, οὐ. ἀποσφράγισμα.

apostrŏphe, es, θ. ἀποστροφὴ (σχ. ῥητορικόν).

apothēca, ae, θ. ἀποθήκη.

apparāte, ἐπίρ. μετὰ μεγάλης παρασκευῆς, μεγαλοπρεπῶς.

apparatĭo, ōnis, θ. παρασκευή, (μάλ. μεγαλοπρεπής).

1. apparātus, us, ἀ. (apparo) παρασκευὴ (ἀφῃρ.)· 2) συγκεκρ. παρασκευὴ (τὰ παρασκ. ἀντικείμ. οἷον ὄργανα, μηχαναὶ κτλ.) 3) μάλ. μεγαλοπρεπὴς παρασκευή, μεγαλοπρέπεια, λαμπρότης.

2. apparātus, a, um (μτχ. τοῦ apparo) ἐπίθ. (-ior, -issimus)· παρασκευασμένος· 2) μεγαλοπρεπής, λαμπρός· 3) ἐπὶ λόγου· ἐζητημένος, περιέργως τετεχνημένος.

ap-pārĕo, ŭi, ĭtum, ē'. 1) ἀναφαίνομαι, φαίνομαι, δεικνύομαι· ὅθεν ὁρατός εἰμι· 2) φαίνομαι, φανερός, δῆλός εἰμι· συνήθ. ἀπρόσ. = δῆλόν ἐστιν· 3) φαίνομαι, ἀναγνωρίζομαι· 4) -alicui (ἐπὶ δημοσίου ὑπηρ. = ὑπηρετῶ, διακονῶ, ὑπουργῶ τινι, θεραπεύω τινά.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ap-pārītio, ōnis, θ. 1) ὑπηρεσία, διακονία (μάλ. δημοσία)· 2) συγκεκρ. = ἡ θεραπεία, οἱ θεράποντες.

ap-pāritor, ōris, ἀ. δημόσιος λειτουργός, θεράπων, ὑπηρέτης.

ap-păro, α'. 1) παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, coenam δεῖπνον· -bellum, παρασκευάζομαι πρὸς πόλεμον· -iter, ἀνοίγω ὁδόν· auxilium alicui -, παρέχω τινὶ βοήθειαν 2) (Πλ.) παρασκευάζομαι (ποιῆσαί τι).

appellātĭo, ōnis, θ. 1) πρόσρησις· 2) τεχν. ὅρ. (ἐπὶ δίκης)· ἔκκλησις, ἔφεσις· 3) προσηγορία, ὄνομα, τίτλος· 4) τεχν. ὅρ. α) ἐκφώνησις, προφορά, literarum· 6) = οὐσιαστικόν.

ap-pellātor, ōris, ἀ. ὁ (τὴν δίκην) ἐκκαλῶν, ὁ ἔφεσιν ποιούμενος.

appellĭto, α'. (μ.), ἐπανειλημμένως ὀνομάζω, rem τὸ πρᾶγμα.

1. ap-pello, α'. 1) προσαγορεύω, προσφωνῶ, aliquem benigne τινὰ εὐμενῶς· 2) ἐπικαλοῦμαι, ἱκετεύω, λιπαρῶ, deos τοὺς θεούς· 3) -aliquem de scelere, προκαλοῦμαί τινα ἐπὶ κακούργημα· 4) ἐν τῇ δικανικῇ γλώσσῃ = ἐκκαλῶ, ἐφίεμαι τὴν δίκην (καμνω ἔφεσιν) ἀπό τινος εἴς τινα· 4) -aliquem de pecunia ἢ (μ.) pecuniā, ἀπαιτῶ τινα χρήματα· 6) διώκω, κατηγορῶ, ἐγκαλῶ, aliquem de proditione· 7) ὀνομάζω, ἀποκαλῶ, aliquem patrem· 8) μνημονεύω, auctores· 9) δείκνυω, σημαίνω· 10) ἐκφωνῶ, προφέρω, literas.

2. ap-pello, pŭli, pulsum, γ'. 1) προσάγω, προσελαύνω, boves ad litora· 2) -navem, προσορμίζω τὴν ναῦν· καὶ ἀπολ. appello ἢ appellor, = προσορμίζομαι· 3) μετφ. -aliquem ad mortem, γίγνομαί τινι αἴτιος θανάτου.

appendĭcŭla, ae, θ. ὑποκ. τοῦ ἑπομ.

appendix, ĭcis, θ. (appendo), παράρτημα, προσθήκη, ἐπίμετρον.

ap-pendo, pendi, pensum, γ'. 1) κατα-σταθμίζω, σταθμῷ ζυγίζων) δίδωμί τινί τι, alicui aliquid· 2) μετφ. -verba non numero = ἀποβλέπω εἰς τὴν δύναμιν τῶν λέξεων ἢ εἰς τὸν ἀριθμόν.

appĕtens, ntis, (μτχ. τοῦ appeto), (-ior, -issimus), ἐπιθυμητικός, πλεονέκτης, ἄπληστος, rei alicujus τινός· Ἐντ. = φιλάργυρος, φιλοχρήματος.

appĕtĕnter, ἐπίρ. (σπ.) ἐπιθυμητικῶς.

appĕtentĭa, ae, θ. (σπ.) ὄρεξις, ἔφεσις, ἐπιθυμία.

appĕtītĭo, ōnis, θ. (appeto)· 1) ὄρεξις, σφοδρὰ ἐπιθυμία· ἐν γένει = τὸ ἐπιθυμητικόν· 2) ἡ τοῦ φαγεῖν ἐπιθυμία, ἡ ὄρεξις.

appĕtītus, us, ἀ. (appeto)· 1) = appetitio· 2) πάθος, ὁρμή, σφοδρὰ ἐπιθυμία.

ap-pĕto, īvi, καὶ ĭi, ītum, γ'. 1) (σπ.) προσέρχομαι, πρόσειμαι· mare -it terras· μετφ. προσκτῶμαι· 2) (ἐπὶ χρόν.) ἐπέρχομαι, ἔρχομαι, πλησιάζω, ἐγγύς εἰμι· 3) ἐχθρ. = ἐπέρχομαι, ἐφορμῶ, προσβάλλω τινί· 4) ἅπτομαί τινος, λαμβάνω τι· -manum osculis = λαμβάνω τινὰ τῆς χειρός, ἵνα ταύτην καταφιλήσω· ἐντ. appĕtor, = οἱ ἄνθρωποι λαμβάνουσι μετῆς χειρός, ἵνα ταύτην καταφιλήσωσιν. 5) ἐφίεμαι, ἐπιθυμῶ τινος, μετὰ ζῆλου τρέπομαι ἐπί τι.

1. Appĭa, ae, θ. Ἄππια, πόλ. Φρυγίας. Ἐντ. **Appĭānus**, a, um, Ἀππιανός, καὶ οὐσ. -āni, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Ἀππιανοί.

2. Appĭa, ae, θ. ἰδὲ Appius.

ap-pīngo, pinxi, pictum, γ'. προσγράφω. ζωγραφῶ προσέτι.

Appĭus, i, ἀ. ὁ Ἄππιος (Κλαύδιος Καῖκος τιμητὴς 312 π.Χ). Ἐντ. 1 **Appĭus**, a, um, Ἄππιος· via App. ἢ ἁπλῶς Appia. ἡ Ἀππία ὁδός, ἡ ἀπὸ Ῥώμης εἰς Καπύην ἄγουσα καὶ ἀπὸ Τραϊανοῦ εἰς Βρεντήσιον· aqua App. Ἀππίου ὑδραγωγεῖον. 2) **Appiānus**, a, um, Ἀππιανός, τοῦ Ἀππίου· 3) **Appĭas**, ădis, θ. Ἀππιάς· α) ἄγαλμα Νύμφης· β) -des deae, αἱ Ἀππιάδες θεαί. γ) ἐπίκλησις τῆς Ἀφροδίτης· 4) **Appiĕtas**, ātis, θ. Ἀππιακὴ εὐγένεια.

ap-plaudo, plausi, plausum, γ' 1) ἐπικρούω· 2) μετφ. ἐπικροτῶ τινι.

applausus, a, um, μετγ. applaudo.

applausor, ōris, ἀ. ὁ ἐπικροτῶν.

applĭcātĭo, ōnis, θ. (applico), (Κικ.) 1) προσάρμοσις, προσπέλασις· -animi = ἡ πρὸς σύναψιν φιλίας κλίσις· 2) πελατεία· ὅθεν jus -ōnis = τὸ δίκαιον τοῦ κληρονομεῖν τὰ τοῦ πελάτου.

applĭcātus καὶ **applĭcĭtus**, a, um, (μτχ. τοῦ applico)· 1) προσκείμενος, παρακείμενος· 2) -ad aliquid, εὐάρμοστος, ἐπιτήδειος πρός τι.

ap-plĭco, cāvi κ.(συχν.) cŭi, cātum ἢ cĭtum, α'. 1) προσπελάζω, προσερείδω, me ad arbores. Ἐντ. elephanti applicantur corporibus = συνωθοῦνται, συνωστίζονται· a. castra flumini, στρατοπεδεύομαι παρὰ τὸν ποταμόν· 2) -navem ἢ ἀπολύτ. καὶ ποθ/τ. applicor = προσορ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μίζομαι, terrae, ad terram, (π.) in terram· ὡσαύτ. καὶ ἐπὶ νεὼς = προσορμίζεσθαι· 3) μετφ. προστίθημι, προσαρμόζω, συνάπτω, voluptatem ad honestatem· 4) -me ἢ animum ad aliquem, ad familiaritatem, societatem alicujus, φιλίαν, συμμαχίαν πρός τινα ποιοῦμαι. -me ad aliquid, τρέπομαι ἐπί τι, σπουδάζω περί τι· 5) (μ.) -alicui crimina, ἐπάγω τινὶ κατηγορίαν (ψευδῆ).

ap-plōro, ā. (π. καὶ μ.), ἐπικλαίω, προσολοφύρομαι.

ap-pōno, pōsŭi, pŏsĭtum, ĕre. 1) παρατίθημι, προστίθημί τί τινι, notam ad versum, epistolis. ἐντ. α) παρατίθημι (δεῖπνον), παραφέρω, patellam· β) -custodem alicui = καθίστημι, τάττω τινὶ φύλακα· -accusatorem, παρασκευάζω κατήγορον· 2) μετφ. α) ἐπιτίθημι, ἐπιβάλλω, laborem ad damnum· β) (π.) -lucro, κέρδος ἡγοῦμαί τι.

apporrĕctus, a, um, (μτχ. τοῦ ἀχρ. ap-porrigo) (π.), παρακεκλιμένος, ἐκτεταμένος.

ap-porto, āvi, ātum, āre, προσκομίζω, φέρω· μάλ. = ἐπιφέρω, damnum ζημίαν.

ap-posco, pōposci, ĕre, (π.) προσαιτῶ, plura.

appŏsĭtē, ἐπίρ. (π.) εὐαρμόστως.

appŏsĭtĭo, ōnis, ἡ, (μ.) παράθεσις.

appŏsĭtus, a, um, (-ior -issimus) [appono]· 1) παρακείμενος, προσκείμενος, regio a. mari· 2) -ad aliquid, εὐάρμοστος, ἐπιτήδειος, κατάλληλος εἴς τι· 3) (μ.) ἐπιρρεπὴς πρός τι, judex iniquo· 4) οὐσ. -tum, i, οὐ, τὸ ἐπιθετον.

ap-pōtus, a, um, (ἀρχ. καὶ μ.) πεπωκώς (= πιωμένος), οἰνόληπτος.

ap-prĕcor, ātus, ārī, ἀποθ. α'. προσεύχομαι.

ap-prĕhendo, ndi, nsum, ĕre, γ'. ἐπιλαμβάνομαι, aliquem pallio· τινὸς τοῦ ἱματίου· ἀλλά: -aliquem manu, λαμβάνω τινα τῆς χειρός· -furem, συλλαμβάνω κλέπτην· Ἐντ. μετφ. α) ἐν τῷ λόγῳ περιλαμβάνω = μνημονεύω τι, λόγον ποιοῦμαι περί τινος· β) = καταλαμβάνομαι τι, κύριος γίγνομαί τινος.

apprendo (π.) = apprehendo.

apprīmē, ἐπίρ. πρωτίστα, πρὸ πάντων διαφερόντως, μάλα.

apprĭmo, pressi pressum γ'. (ad premo) προσπιέζω, scutum pectori.

apprŏbātĭo, ōnis, ἡ, (approdo)· 1) συναίνεσις, συγκατάθεσις, ἀποδοχή, ἔπαινος· 2) ἀπόδειξις.

apprŏbātor, ōris, ὁ, συναινέτης.

apprŏbē, ἐπίρ. (ad, probe), εὖ μάλα, κάλλιστα.

ap-prŏbo, ā'. 1) συναινῶ, ἐπαινῶ, ἀποδέχομαι, ἐπιδοκιμάζω τι, sententiam τὴν γνώμην· 2) ἀποδείκνυμί τι· 3) (Τάκ.) -aliquid alicui, δοκιμον παρέχω τί τινι, πράττω τι οὕτως ὥστε τῆς ἐπιδοκιμασίας τινὸς τυγχάνω.

ap-prōmitto, ĕre, γ'. προσέτι ἐγγυῶμαι.

ap-prŏpĕro, ā'. ἐπιταχύνω, opus τὸ ἔργον· 2) σπεύδω εἴς τι.

apprŏpĭnquātĭo, ōnis, ἡ, πλησιασμός, προσεγγισμός.

ap-prŏpinquo, ā'. 1) προσπελάζω, πλησιάζω, ad portam. 2) ἐπὶ χρόνου· ἐπίκειμαι, ἐγγὺς εἰμι, hiems, dies; app. ut, πλησίον εἰμὶ ὥστε.

ap pūgno, ā'. (Τάκ.) προσβάλλω τινί

Appŭlĭa, ae, ἡ, ἴδε Apulia κτλ.

1. appulsus, us, ὁ, (appello) κυρ. προσπλασις. ἐντ. α) πλησιασμός· β) προσόρμισις, ἀπόβασις.

2. appulsus, a, um, μετχ. τοῦ appello

ăpprĭcātĭo, ōnis, ἡ, ἡλίωσις.

ăpricĭtas, ātis, ἡ, τὸ εὐήλιον, τὸ προσήλιον, τὸ τοῦ ἡλίου θάλπος.

aprĭcor, ā'. ἀποθ. ἡλιοῦμαι.

ăprĭcus, a, um, [ἐκ τοῦ aperio, ὅθεν κυρ. ἀνοικτὸς πρὸς τὸν ἥλιον]· ἡλιούμενος, εὐήλιος, locus, τόπος· ἐντ. (π.) arbor, flos-, = δένδρον, ἄνθος τὸ τοῦ ἡλίου θάλπος ἀγαπῶν· -dies (μ.) = εὐδία, αἰθρία· flatus -, αὔρα θερμή· μετφ. profero in apricum, εἰς φῶς φέρω, γνώριμον καθίστημί τι.

Aprīlis, e, (aperio ἀνοίγω), τοῦ Ἀπριλίου, Kalendae, idus· 2) οὐσ. -is, is, ὁ, mensis, (ὁ μὴν) Ἀπρίλιος.

Aprōnĭus, ii, ὁ, Ἀπρώνιος.

aprugnus, a, um, (aper), κάπρειος.

aps, apscedo, apsolvo, apsum, κτλ. ἴδε abs, abscedo κτλ.

apstŭli, ἀντὶ abstuli, ἴδε aufero.

aptātus, a, um, (μετχ. τοῦ apto) ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος, ad aliquid πρός τι.

aptē, ἐπίρ. (ius, -issime)· 1) εὐαρμόστως· 2) ἁρμοδίως, προσηκόντως.

apto, ā'. (aptus)· 1) ἅπτω, ἐξάπτω, vincula collo, ἀπὸ τοῦ τραχήλου θεσμά· 2) ἁρμόζω τι πρός τι, καὶ μετφ. παρασκευάζω, ἑτοιμάζω· -me = παρασκευάζομαι. ἐντ. μετφ. εὐάρμοστον, ἁρμόδιον πρός τι ποιῶ, orationem locis.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

aptus, a, um, (μτχ. ἀχρ. ῥήματ.) A) μτχ. ἠμμένος, ἐξημμένος, ἐξηρτημένος, ἀνηρτημένος· 2) συνηρμοσμένος, ἔχων -pennis. B) ἐπίθ.(-ior, -issimus), συνημμένος, ἡνωμένος. ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ dissolutus (= ἀσύνδετος ἄτεχνος, ἄρρυθμος) τὸ aptus = λόγος, οὗ τὰ μέρη ὀρθῶς καὶ ἁρμονικῶς συνδέονται· oratio-, λόγος τετορνευμένος καὶ ῥυθμικός· 3) ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος πρός τι.

ăpŭd, πρόθ. μετ' αἰτ. (πρβλ. ad, paenes, in)· 1) ἐπὶ προσώπ. παρά, πρός, ἐν τινι, εἰς, πρός τινα· - aliquem παρά τινι (ἐν τῇ οἰκίᾳ τινός)· -me παρ' ἐμοί, - Xenophontem, παρὰ Ξενοφῶντι (ἐν τοῖς Ξ. συγγράμ.), dicere - judices, verbā facere -senatum, λέγειν ἐν τοῖς δικασταῖς, λόγους ποιεῖσθαι εἰς τὴν βουλήν· sacrificare -deos, θύειν τοῖς θεοῖς (Τάκ.)· 2) ἐπὶ τόπου (σπ.) -oppidum morari, παρὰ τῇ πόλει διατρίβειν. Ἐνίοτε παρὰ τοῖς μτγν. = in (μετ' ἀφαιρ.).

Apulējus, i, ὁ. Ἀπουλήϊος.

Apŭlĭa (ἡ **App.**) ae, θ. Ἀπουλία. Ἐντ. **Apŭlĭcus**, a, um, Ἀπουλικός καὶ **Apŭlus**, a, um, Ἀπούλιος· οὐσ. -li, ōrum, ὁ. πλ. οἱ Ἀπουλοι.

aput, ἴδε apud.

ăqua, ae, θ. (πρβλ. Ἀπ-ία) ὕδωρ· (π.) = θάλασσα· lămni (Albana)· ποταμός (-Tusca = ὁ Τίβερις), -pluvialis = ὑετός· augur -ae, τοῦ ὑετοῦ προφήτης· 2) (π.) -am praebēre = ἐστιῶ τινα· 3) τὸ ὕδωρ τῆς κλεψύδρας (ᾧ πρὸς μέτρησιν τοῦ χρόνου ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἐχρῶντο). Ἐντ. α) -am dare (τῷ συνηγόρῳ) ὕδωρ, τ. ἔ. (ὡρισμ.) χρόνον τοῦ λέγειν διδόναι· -am perdere, ἀπόλλυμι τὸν τοῦ λέγειν χρόνον· β) -(mihi) haeret, = ἀπορῶ λόγων, δια-ταράττομαι· 4) ὑδραγωγεῖον· -Appia· 5) πληθ. aquae = ἰαματικὰ ὕδατα.

aquae-dūctus, us, ὁ. (ἢ ὀρθότ. aquae ductus) ὑδραγωγεῖον.

aquālĭcŭlus, i, ὁ. στόμαχος.

aquālis, is, ὁ. καὶ θ. (κυρ. ἐπίθ. ὑδατηρός, δῆλ. urceus, hama) ὑδρία.

aquarĭus (aqua)· 1) ἐπίθ. ὑδατηρός· 2) οὐσ. **-ius**, i, ὁ. ὁ ὑδραφόρος· ὁ ὑδροχόος (τὸ ζῴδιον).

aquatĭcus, a, um, ἔνυδρος, ὑδρόβιος, avis· 3) ἔνυδρος, ὑγρός, Notus.

aquatĭca, ōrum, πλ. οἱ ἔνυδροι (ὑγροὶ) τόποι.

aquatĭlis, e, ἔνυδρος, ὑδρόβιος· 2) ὑδρώδης, succus

aquatĭo, ōnis, θ. (aquor)· 1) ὕδρευσις (κυρ. τῶν ἐν στρατοπέδῳ στρατιωτῶν)· 2) (μ.) τὸ ὑδρεῖον, ἡ ποτίστρα.

aquātor, ōris, ὁ ὑδρευτής (μόνον ἐν τῷ πληθ. καὶ ὡς στρατ. τεχν. ὅρος).

aquĭla, ae, θ. (ἀκυλεής = ἀετός. Ἡσυχ.) ἀετός· 2) ἡ κυρ. σημαία τῆς Ῥωμαϊκῆς λεγεῶνος, ἥτις ἦν ἀετὸς ἀργυροῦς ἐπὶ δόρατος (πρβλ. signum). Ὅθεν ἐνίοτε = λεγεών· 3) (Τάκ.) τὰ ἀετώματα (ναοῦ).

Aquilēja, ae, θ. Ἀκυληία, πόλις Ἐνετίας. **Aquilejensis**, e, Ἀκυληϊος, **-enses**, ium, ἀ. πλ. οἱ Ἀκυληΐοι.

aquĭ-lex, ĕgis, ὁ. ὑδροσκόπος, ὑδρευσκόπος, φρεωρύχος.

aquĭlĭfer, ĕri, ὁ. ὁ ἀετοφόρος, ὁ (τῆς λεγεῶνος) σημαιοφόρος.

aquilīnus, a, um, ἀέτειος.

Aquillĭus, (ἢ **Aquilius**) ii, ὁ. Ἀκύλιος.

aquĭlo, ōnis, ὁ. βορρᾶς· 2) κύρ. ὄν. = Boreas· 3) μετων. = τὰ πρὸς ἄρκτον.

aquilonārĭs, e, βόρειος.

aquilonĭus, a, um, βόρειος· 2) (π.) = ἀπὸ Βορέου καταγόμενος.

aquĭlus, a, um, ὑπομέλας, μελανίζων.

Aquīnum, i, οὐ, Ἀκῦνον, πόλις Οὐόλσκων ἐν Λατίῳ. **Aquīnas**, ātis, Ἀκυνάτης.

Aquitanĭa, ae, θ. Ἀκουϊτανία. **Aquitānus**, a, um, Ἀκουϊτανός· οὐσ. **-tāni**, orum, Ἀκουϊτανοί.

aquor, ārī. ἀποθ. ὑδρεύομαι, ὕδωρ λαμβάνω.

aquōsus, a, um, ὑδρώδης, πολύυδρος.

aquŭla, ae, θ. (ὑποκ. τοῦ aqua) ὑδάτιον.

āra, ae, θ. (ἐκ τοῦ ἄ ρ ω)· 1) βωμός· 2) μετφ. καταφυγή, ἄσυλον, σκέπη· -sociorum, -tribunatus, legum· 3) μετων. στήλη, μνημεῖον· 3) (π.) -sepulcri, ἡ πυρά· 4) ἄστρον ἐν τῷ ὁυτικῷ ἡμισφαιρίῳ.

Arabārches, ae, ἀντὶ Alabarches.

Arabĭa, ae, θ. Ἀραβία. **Arabĭcus**, a, um, Ἀραβικός, καὶ (π.). **Arabĭus** καὶ **Arăbus**, a, um, Ἀράβιος. **Arabs**, ăbis, ὁ. Ἄραψ· (π.) palmiferi Arăbes = Ἄραβες.

Arabītae, arum, ὁ. Ἀραβῖται.

Arăbus, 1) ἐπίθ. ἴδε Arabia· 2) οὐσ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

-us, i, Ἄραβις, Ἀράβιος, ποταμὸς Γεδρωσίας.

Arāchne, es, θ. Ἀράχνη.

Arachosĭa, ae. Ἀραχωσία. **Arachosii, -chōti, -chōtae**, ἀ. πλ. Ἀραχώσιοι, Ἀραχωτοί, Ἀραχῶται.

Arachthus, i, ἀ. Ἄραχθος (ποτ. Ἄρτης).

Aracynthus, i, ἀ. Ἀράκυνθος ὄρος, τανῦν ζυγός.

Arădus, i, θ. Ἄραδος, Φοινίκων νῆσος καὶ πόλις. **Aradĭus** a, um, Ἀράδιος.

Aranĕa, ae, θ. ἡ (π. καὶ μ.) **-nĕus**, i, ἀ. ἡ ἀράχνη· 2) ἀράχνη, ἀράχνιον (ὕφασμα).

aranĕŏla κ. **-neŏlus** ὑποκ. τοῦ aranea, -us.

araneōsus a, um, ἀραχνιώδης· 2) (μ.) ἀραχνοειδής.

Aranĕus, i, ἐπίθ. ἀράχνειος. Ἐντ. οὐσ. **-nĕum**, i, οὐ. ἀράχνιον (ὕφασμα) 2) οὐσ. ἰδὲ Aranea.

Arar ἢ **Ărăris**, is, ἀ. Ἄραρ (γεν. -ιδος) ποτ. Γαλλίας, τανῦν Saône.

aratēus, ἰδὲ Aratus.

arātĭo, ōnis, θ. ἄρουσις· 2) μετων. ἀγρός (ἀρόσιμος). Ἐν τῷ πληθ. = agri publici.

aratiuncŭla, ae, θ. (Πλ.) ἀγρίδιον.

ărātor, ōris, ἀ. ἀροτήρ, ὁ ἀροτριῶν, 2) ὁ γεωργός· συνήθ. ἐν. τῷ πληθ. = οἱ μισθωταὶ τῶν δημοσίων ἀγρῶν.

arātrum, i, οὐ. ἄροτρον.

Arātus, i, ἀ. Ἄρατος (ποιητὴς Ἀλεξανδρ.). **Arādēus**, a, um, Ἀράτειος· nostra -tēa = τὰ Κικέρωνος Φαινόμενα (τοῦ Ἀράτου), ἃ ὁ Κικέρων ἔτι νέος ὢν λατιν. μετέφρασεν.

Arăxēs, is, ἀ. Ἀράξης (ποτ. Ἀρμενίας).

Arbēla, orum, ἀ. Ἄρβηλα (πόλ. Ἀσσυρίας).

ărbĭtĕr, tri, ἀ. (ἐκ τοῦ ar = ad καὶ bitere = ἰέναι) ὁ παραγενόμενος (τινι), ὁ παρών, ὁ αὐτόπτης καὶ αὐτήκοος, -tris remotis, ἀποπέμψαντες τοὺς παρόντας· 2) διαιτητής (ἀντίθ. judex). Ἐντ. 3) κριτής, (ἀγῶνος), βραβευτής, βραβεύς. 4) μεσίτης, διαλλακτής· 5) (π. καὶ μ.) κύριος, ἄρχων, βασιλεύς· 6) ὁ δεσπόζων, locus -maris· 7) ὁ ἐπι-τελῶν τι.

arbĭtra, ae, θ. ἡ αὐτόπτης καὶ αὐτήκοος, ἡ συνειδυῖα.

arbitrarĭo, ἐπίρ. ἀβεβαίως (ἀντίθ. certo).

arbitrarĭus, ἐπίθ. ἀβέβαιος, αὐθαίρετος.

arbitrātus, us, ἀ. 1) τὸ δοκοῦν, ἡ γνώμη, ἡ προαίρεσις, θέλησις· σχεδ. ἀείποτε κατ' ἀφ. ἐν. μετὰ γεν. ἢ μετὰ κτητ. ἀντων. -tū meo, tuo, alicujus. Μάλ. ejus arbitratu (μετ' αὐτοῦ ἀπόλυτον ἔξουσαν ἔχοντος) de pace agitur· 2) ἐπιστασία, ἐπιμέλεια, φροντίς.

arbitrĭum, ii, οὐ. (arbiter) 1) ἡ παρουσία (τινός παρά τινι)· 2) ἡ κρίσις τοῦ διαιτητοῦ (ἰδὲ arbiter). Ἐντ. 3) ἡ γνώμη, ἡ κρίσις· 4) αἵρεσις, προαίρεσις, τὸ δοκοῦν, ἡ ἐξουσία· arbitrii sui esse = αὐτόνομον εἶναι· 5) -a funeris, τὰ πρὸς ταφὴν χρήματα (ἔξοδα).

arbĭtror, ἀπόθ. καὶ (ἀρχ.) **-tro** 1) αὐτήκοος εἰμί τινος, dicta nostra· 2) διαιτῶ, κρίνω, γνώμην ἀποφαίνομαι· 3) νομίζω, ἡγοῦμαι, ὑπολαμβάνω. Ἐνίοτε καὶ ὡς παθητ. = νομίζομαι.

arbor, ŏris, θ. (π. καὶ **-os**) τὸ δένδρον· 2) μετων. (ὡς τὰ πολὺ π.) = ἱστός, κώπη, ναῦς, καὶ ἐν γένει ὅ,τι ἐκ δένδρου πεποίηται.

arborārĭus, a, um, δενδρικός.

arborĕus, a, um, δενδρικός, δενδροειδής, ἐκ δένδρου πεποιημένος.

arbuscŭla, ae, θ. δενδρίον (δενδράκι), **arbustum**, i, οὐ. (ἐκ τοῦ arboretum = arboretum, arbor) δενδρών· 2) δένδρον (μάλ. τὸ πρὸς ὃ κλῆμα ἀναδεῖται)· 3) (π.) ὁ θάμνος, ὁ δρυμός (ὡς τὸ πολὺ ἐν τῷ πληθ.)

arbŭstus, a, um, δένδρεσι κατάφυτος, ager.

arbutĕus, a, um, κομάριος.

arbŭtum, i, οὐ. τὸ κόμαρον· 2) (π.) = arbutus.

arbŭtus, i, θ. ἡ κόμαρος.

arca, ae, θ. κίστη, θήκη, κιβώτιον, μάλ. ἀργυρίου· solvere ex-, = ἀργύριον καταβάλλω· 2) ἡ σορός, ἡ λάρναξ, ἡ σαρκοφάγος· 3) μετφ. μικρὰ καὶ στενὴ εἰρκτή.

Arcadĭa, ae, θ. Ἀρκαδία. Ἐντ. 1 **Arcadĭcus**, ἢ **-dĭus**, a, um, Ἀρκαδικός, -άδιος· virgo- = Ἀρέθουσα, deus- = ὁ Πάν. aper- = ὁ Ἐρυμάνθιος κάπρος· 2) **Arcas**, ădis, ἀ. Ἀρκάς. **Arcădes**, um, ἀ. πλ. Ἀρκάδες.

Arcae, ārum, θ. Ἄρκαι (πόλ. Οὐόλσκων). Ἐντ. **Arcānus** ἐπίθ. Ἀρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κανός. **Arcānum** i, οὐ. (δῆλ. rus) Ἀρκανόν, ἔπαυλις Κ. Κικέρωνος.

arcāne κ. **arcāno**, ἐπίρ. κρύφα.

arcānus, a, um. κρυπτός, ἀπόρρητος, μυστικός, μυστηριώδης (μάλ. περὶ θρησκευτ. πραγμ.). Ἐντ. 2) (π.) = σιωπηλός, ἐχέθυμος· 3) οὐσ. **arcānum,** i, ου. τὸ ἀπόρρητον, τὸ μυστήριον.

arcĕo, cŭi, (ἄνευ α.) 6ʹ. 1) εἴργνυμι, εἱρκτῇ περιλαμβάνω, ἀποκλείω· 2) εἴργω ἀπείργω, κωλύω, hostium copias, aliquem ab injuria, ἢ μετὰ μόν. ἀφ. aditu, sacris· 3) στέγω, προφυλάττω τι ἀπό τινος.

Arcĕsĭlas, ae, Ἀρκεσίλας, Ἕλλην φιλόσοφος (300 π. Χ.).

arcessītor, ōris, ἀ. (μ.) ὁ καλῶν (εἰς δικαστήριον).

1. arcessītus, us, ἀ. μετάπεμψις (πρόσκλησις). -tu tuo, μετάπεμπτος ὑπὸ σοῦ.

2. arcessītus, a, um, (μτχ. τοῦ arcesso) μετάπεμπτος, προσ-κεκλημένος· 2) παρεχόμενος, (προξενούμενος)· 3) ἐπίθ. οὐ. φυσικός, πεπλασμένος.

arcĕsso (ἢ acceso) īvi, ītum, 3ʹ. (ad, cieo ἢ ad, cedo)· 1) μεταπέμπομαί τινα, κελεύω τινὰ προσελθεῖν· 2) μετφ. - somnum, quietem, προκαλῶ ὕπνον, ἡσυχίαν. Ἐνίοτε = peto ἐπὶ ἀψύχων) = προσάγω, κομίζω, φέρω, librum, vinum· 3) (ἐπὶ ἀφῃρ. ἐνν.) προσάγω, ἐπάγω, παρέχω, περιποιοῦμαί τινί τι· 4) -aliquem judicio ἢ nomine ἢ crimine alicujus rei, καλῶ τινα εἰς δίκην (περί τινος), κατηγορῶ τινός τι.

Arche, es, ὁ. Ἀρχή, μία τῶν Μουσῶν παρὰ Κικ. περὶ φύσ. θεῶν Δ,3,21.

Archelāus, i, ἀ. Ἀρχέλαος.

archetўpus, ἐπίθ. (π.) ἀρχέτυπος, οὐσ. **archetўpum,** i, οὐ. τὸ ἀρχέτυπον.

Archĭas, ae, Ἀρχίας (Ἕλλην ποιητής).

Archilŏchus, i, ἀ. Ἀρχίλοχος.

archimagīrus, i, ἀ. ἀρχιμάγειρος.

Archimēdes, is, ἀ. Ἀρχιμήδης.

archimīmus, i, ἀ. ἀρχίμιμος.

archipīrāta, ae, ἀ. ἀρχιπειρατής.

architecton, ōnis, ἀ. = architectus· 2) μετφ. μηχανορράφος, ὁλοπλόκος.

architectonĭce, es, ὁ. ἀρχιτεκτονική.

architēctor, ἀποθ. αʹ. 1) ἀρχιτεκτονῶ, οἰκοδομῶ τι· 2) μετφ. παρασκευάζω, παρέχω.

architectūrā, ae, ὁ. καὶ (μ.) -tectonĭce, es, ὁ. ἀρχιτεκτονική.

architēctus, i, ἀ. (λατιν. τύπος τοῦ architectou) ἀρχιτέκτων· 2) μετφ. ὁ δημιουργός, mundi.

archon, ontis, ἀ. ἄρχων (ἐν Ἀθήναις).

Archўtas, ae, ἀ. Ἀρχύτας (Ἕλλην φιλόσοφος).

arcitĕnens, tis, ἀ. (π.) τοξοφόρος = Apollo)· 2) τοξότης (ἀστρ.)

arctophўlax, ācis, ἀ. ἀρκτοφύλαξ (ἀστρ.).

Arctos, (σπ. -us), i, ὁ. 1) ἡ ἄρκτος (ἀστρ.)· 2) (π.) ὁ βόρειος πόλος· 3) ὁ βορρᾶς· 4) ἡ νύξ.

arctōus, a, um, ἀρκτῷος.

Arctūrus, i, ἀ. Ἀρκτοῦρος (ἀστρ.).

arcuātus ἢ arquātus, a, um, (κυρ. μτχ. τοῦ οὐ πολὺ εὐχρ. arcuo = κυρτῶ)· 1) τοξοειδής, εἰς τόξον κεκυρτωμένος· 2) morbus-, ὁ ἕκτερος· (homo) arquatus, ἑκτερικός.

arcŭla, ae, ὁ. ὑποκ. τοῦ arca.

arcularius, ii, ἀ. κατασκευαστὴς μυροθηκίων.

arcŭs, us, ἀ. 1) τόξον· 2) μετφ. τὸ οὐράνιον τόξον· 3) ἡ θριαμβικὴ πύλη· 4) καμάρα, ἀψὶς οἰκοδομήματος· 5) πᾶσα τοξοειδὴς κύρτωσις, πᾶν κύρτωμα· οἷον κύματος, ὄφεως, κόλπου. Μάλ. τόξον κύκλου.

1. ardĕa, ae, ὁ. ἐρωδιός (πτ.)

2. Ardĕa, ae, ὁ. Ἀρδέα, πόλις τοῦ Λατίου. Ἐντ. 1) **Ardĕas,** ātis, ἐπίθ. Ἀρδεάτης οὐσ. -ātes, tium, Ἀρδεᾶται· 2) **Ardeatīnus,** a, um, Ἀρδεατικός.

ardellio, ōnis, ἀ. (οὐ. π.) ὁ πολυπράγμων.

ardens, ntis, (-ior, -issimus) μτχ. τοῦ ardeo· καυστικός, sol, lempus· (π.) vinum-, πυρόεις οἶνος· μετφ. = διακαής, διάπυρος, ὁρμητικός, ἐμπαθής, -σπουδαῖος· λάμπων, λαμπρός (ὀφθαλμ.).

ardenter, (-ius, -issime,) ἐπίρ. καυστικῶς, διαπύρως, ὁρμητικῶς, ἐμπαθῶς.

ardeo, arsi, arsum, 6ʹ. 1) καίομαι, φλέγομαι· 2) μετφ. λάμπω, στίλβω· 3) φλέγομαι ὑπὸ πάθους τινός, ira, dolore, cupiditate· 4) πόθῳ φέρομαι ἐπί τι, ad ulciscendum, in arma· -scire, δικαίως ἐπιθυμῶ εἰδέναι. Μάλ. (π.) -aliquā, in aliquā = κνίζομαι (ἐκκαίομαι) ἔρωτί τινος· 5) Gallia -et, δεινῶς στασιάζει

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ardesco, arsī, (ἄνευ σ.) γ'. (ardeo) ἀναφλέγω, ἀνάπτω· 2) ἀστράπτω, λάμπω· 3) μετφ. διακαίομαι.

ardŏr, ōris, a, ἡ, καῦσις, τὸ καῦμα· 2) μετφ. ἡ λάμψις (ὀφθαλμ.)· 3) τὸ καῦμα, ἡ θερμότης, ἡ αροδρότης, ἡ σφοδρὰ ἐπιθυμία· 4) -meus = ἡ ἐμὴ ἐρωμένη.

Arduēnna, ae, θ. (silva ἡ Ἀρδοῦ ἕννα (ὕλη = δρυμός).

ardus, (Πλ.) ἀντὶ arduus.

arduus, a, um, (ῥ. ar. Ἑλλ. αρ, αραι, αἴρω)· 1) ἀνάντης ἀνωφερής, ὄρθιος, mons, via· οὐσ. (ὡς τὸ πολὺ π. καὶ μ.)· **arduum**, i, οὐ. τὸ ὄρθιον, τὸ πρόσαντες. Ἐντ. (π.) ὑψηλός, αἰπύς, cedrus, sidera· 2) μετφ. δυσχερής, χαλεπός, ἀμήχανος, ἄπορος. Σημ. Τὰ παραθετ. σχηματίζει διὰ τοῦ magis, maxime.

ārĕa, ae, θ. 1) οἰκόπεδον, ἔδαφος· 2) αὐλή· 3) ἡ ἅλως· 4) παλαίστρα 5) (π.) τὸ στάδιον, μετφ. -vitae.

are-făcĭo, fēci, factum, γ'. ξηραίνω· παθητ. **arefīo**.

Arĕlas, ātis, θ. κ. **-lāte**, is, οὐ. Ἀρελάτη, πόλις Γαλατίας. Ἐντ. **Arelatensis**, e, ἐπίθ. καὶ οὐσ. -tenses, ium, οἱ Ἀρελάτιοι.

ārēna, ae, θ. 1) ἄμμος· 2) θίς, ἀκτή, 3) παλαίστρα (ἀμφιθεάτρ.) μετφ. παλαίστρα (ἀγῶνος), πεδίον· Italia est -belli civilis.

Arenăcum, i, οὐ. Ἀρένακον (φρούρ. Βαταβῶν).

arēnārĭae, ārum, θ. πλ. (κυρ. ἐπίθ. τοῦ arēna· ὑπον. fodinae) ἀμμωρυχεῖον.

arenōsus, a, um, ἀμμώδης.

arĕo, ui, (ἄνευ σ.) ē'. 1) ξηρός, αὐχμηρός εἰμι· 2) arente fauce, ξηρὸν (ἐκ δίψης) τὸν λάρυγγα ἔχων.

arĕŏla, ae, θ. (ὑποκ. τοῦ area) αὐλίδιον.

Areopăgus, i, ἀ. Ἄρειος πάγος. **Areopagītae**, arum, Ἀρεοπαγῖται. **Areopagītĭcus**, Ἀρεοπαγιτικός.

Ares, is, ἀ. Ἄρης (= Mars).

aresco, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.) γ'. (areo) ξηραίνομαι.

aretalŏgus, i, ὁ, ἀρεταλόγος, παράσιτος φιλόσοφος.

Arĕtho, ōnis (καὶ **-thon**, ntis) ἀ. Ἀρέθων, ποτ. Ἠπείρου, συνήθ. Arachthus.

Arĕthūsa, ae, θ. Ἀρέθουσα (πηγὴ παρὰ τὰς Συρακούσας). Ἐντ. **Arethūsis**, ĭdis, ὡς ἐπίθ. τῶν Συρακουσῶν.

Arĕus, a, um, Ἄρειος· judicium A. = Ἄρειος πάγος.

Arganthonĭus, ii, ἀ. Ἀργανθώνιος.

Argānthus, i, ἀ. Ἀργανθώνιον ὄρος (Βιθυνίας).

Argēi, ōrum, ἀ. πλ. Ἀργεῖοι· 1) μέρη τινὰ ἐν Ῥώμῃ, ἔνθα ἐν ἡμέραις ἱερὰ ἔθη ἐτελοῦντο· 2) θρύινα (ἐκ βούρλων) ἀνθρώπων ἀπεικονίσματα, ἃ τῇ 15ῃ Μαΐου εἰς τὸν Τίβεριν ἐρρίπτοντο (ἴσως ἀντὶ τῶν πρωτέρων ἀνθρωποθυσιῶν).

argentārĭus, a, um· 1) ἀργύρειος· -metallum, ἀργύρου μεταλλεῖον· 2) -inopia, χρηματικὴ ἀπορία. Ἐντ. 3) οὐσ. **-ĭus**, ii, ἀ. τραπεζίτης· 4) **-ĭa**, ae, θ. (ὑπον. taberna) = τράπεζα (ἡ χρηματική), ἡ (ὑπον. ars) = χρηματιστικὴ (τέχνη), ἡ (ὑπον. fodina) = ἀργυρωρυχεῖον.

argentātus, a, um, ἐπηργυρωμένος· miles-, ὁ ἐπάργυρον ασπίδα ἔχων.

argentĕus, a, um, ἀργυροῦς, vas· 2) = argentatus· 3) ἀργυροφανής, κρυσταλλοφανής, fons· 4) flumen **-um** ἡ **Argenteus**, i, ἀ. ὁ Ἀργυροῦς (ταῦν Argens) ποτ. Γαλλίας.

argēntum, i (ἀργής, -δωρ. ἀργᾶς, ὡς Τάρας tarentum)· 1) ἄργυρος· 2) ἀργυρώματα (ἀργυρᾶ σκεύη κτλ.)· 3) ἀργυρᾶ νομίσμ., χρήματα· 4) -vivum, ὑδράργυρος.

Argi, ἴδε Argos.

Argilētum, i, οὐ. Ἀργίλητον, μέρος τῆς Ῥώμης. **Argiletānus**, Ἀργιλητανός.

argilla, ae, θ. ἡ ἄργιλλος.

Arginūsae, arum, θ. Ἀργινοῦσαι.

Argō, us, θ. Ἀργώ. **Argonautae**, arum, ἀ. Ἀργοναῦται.

Argos, ὀν. κ. αἰτ., γεν. **-ōrum**, ὁστ. κ. ἀφ. **-is**, (ὡς ἐξ ὀνομ. Argi), Ἄργος, Ἔντ. 1) **Argēus** κ. **Argīvus**, a, um. Ἀργεῖος· augor A. = Ἀμφιάραος. πληθ. οὐσ. **-gīvi**, ōrum = οἱ Ἀργεῖοι, οἱ Ἕλληνες· 2) **Argŏlis**, Ἀργολίς· α) ἐπίθ. = Argeus· β) οὐσ. **-lis**, ĭdis, ἡ Ἀργολίς, Ἔντ. **Argolĭcus**, a, um, Ἀργολικός, (π.) ἑλληνικός· **Argus**, (Πλ.) ἐπίθ. = Argeus.

argumentātĭo, ōnis, θ. ἡ (διὰ τεκμηρίων) ἀπόδειξις, τὸ ἐπακολούθημα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

argumēntor, ἀποθ. α'. 1) τεκμήριον, ἀπόδειξιν ἐπιφέρω· 2) τεκμαίρομαι· 3) τεκμηριῶ, ἀποδεικνύω τι.

argumentōsus, a, um, πλούσιος ἀποδείξεων.

argūmēntum, i, (arguo) οὐ. 1) τεκμήριον, (τελεία ἀπόδειξις)· 2 συλλογισμός· 3) ὕλη, μῦθος, ὑπόθεσις tragoediae, carminis· 4) (π.) δρᾶμα.

argŭo, ŭi, ūtum. γ'. 1) ἐλέγχω, μηνύω, δείκνυμι, χαρακτηρίζω· 2) ἐλέγχομαι, μέμφομαι, αἰτιῶμαι, κατηγορῶ· 3) ἀποδεικνύω ὡς ψευδές.

Argus, i, ἀ. Ἄργος.

argūtē, ἐπίρ. (- ius, -issime) συνετῶς, ὀξέως, λεπτολόγως, σοφιστικῶς, πανούργως.

argūtĭae, arum, θ. 1) ὀξύτης, ἐνάργεια, ἔμφασις, δεινότης, καθαρότης· 2) σύνεσις, ἀγχίνοια, ἁπλότης· 3) λεπτολογία, πανουργία.

argūtor, ἀποθ. α'. πολυλογῶ.

argutŭlus, a, um, ὑποκ. τοῦ

argūtus, a, um, (-ior, -issimus)· 1) ὀξύς, εὐκίνητος, γοργός· 2) λιγυρός (ἐπὶ φωνῆς) 3)-homo, ἀνθρ. πολυλάλος· literae-, μακρὰ ἐπιστολή. 4) ἀγχίνους, συνετός, orator. Μάλ. ἐπὶ λόγου = εὔστοχος, λεπτός, γλαφυρός· 5) πανοῦργος.

argyraspĭdes, dum, ἀ. ἀργυράσπιδες.

Argyrīppa, ae, θ. ἴδε Arpi.

Arĭa, ae, θ. Ἀρεία (τὰ νῦν Ἀφγανιστάν). Ἐντ. 1) Arii οἱ Ἄρειοι· 2)

Arĭāna, ae, θ. Ἀριανή.

Arĭādna, ae, (καὶ -e, is) Ἀριάδνη.

Aricĭa, ae, θ. Ἀρικία, πόλ. Λατίνης.

Aricīnus, a, um, Ἀρικηνός.

aridĭtas, ātis, θ. ξηρασία, αὐχμός.

aridŭlus, a, um, ὑπόξηρος, (ὑποκ. τοῦ)

arĭdus, a, um, (-ior, -issimus), 1) ξηρός, αὐός, αὐχμηρός· οὐσ. **aridum,** i, οὐ. = ἡ ξηρά (ἀντίθ. θάλασσα)· 2) (π.) -sitis, febris = αὐχμηρὰ δίψα, αὐχμηρὸς πυρετός· sonus -, τρισμός· 3) -victus, εὐτελὴς δίαιτα· 4) ἰσχνός (ἐπὶ λόγου)· 5) puer -, παιδαρέσκος· 6) φιλάργυρος, γλίσχρος.

ărĭēs, ĕtis, ἀ. (ἄρην, ἄρρην) ὁ κριός· 2) κριός (πολιορκ. ὄργανον τῶν Ῥωμ.)· 3) ἡ ἀντηρίς, τὸ ἔρεισμα.

arĭĕtīnus, a, um, τοῦ κριοῦ· μετφ. responsum - = δίλημμα.

ariēto, α'. (aries)· 1) ὡς κριὸς τοῖς κέρασι τύπτω, σφοδρῶς προσ-κρούω πρός τι· 2) προσβάλλω, ἐφορμῶ· 3) ταράττω.

Arĭmāspi, ōrum, ἀ. Ἀριμασποί.

Arĭmĭnum, i, οὐ. Ἀρίμινον (πόλ. Ὀμβρικῆς).-nenses,ium,ἀ.Ἀριμινεῖς.

Arĭōbarzānes, is, ἀ. (αἰτ. -em κ. -en) Ἀριοβαρζάνης.

Arĭon ἢ **Arĭo,** ŏnis (αἰτ. ŏnem, καὶ π. ŏna) ἀ. Ἀρίων.

Arĭovīstus, i, ἀ. Ἀριόβιστος.

Arīsba, ae, καὶ -e, es, Ἀρίσβη.

arīsta, ae, θ. ἡ κορυφὴ τοῦ στάχυος· 2) μετφ. ὁ στάχυς.

Aristaeus, i, ἀ. Ἀριστᾶος.

Aristarchus, i, ἀ. Ἀρίσταρχος.

Aristīdes, is, ἀ. Ἀριστείδης.

Aristīppus, i, ἀ. Ἀρίστιππος.

Arīstĭus Fuscus, Ἀρίστιος Φοῦσκος ποιητὴς Ῥωμ. φίλος τοῦ Ὁρατίου.

Arīsto, ōnis, ἀ Ἀρίστων.

Aristŏdēmus, i, ἀ. Ἀριστόδημος.

Aristŏgĭton, ōnis, αἰτ. ōnem, κ. ōna, ἀ. Ἀριστογείτων.

aristolŏchĭa,ae. ἀριστολοχία (βοτ.)

Aristŏmăche, es, θ. Ἀριστομάχη

Aristŏmĕnes, is, ἀ. Ἀριστομένης

Aristŏphănes, is, ἀ. Ἀριστοφάνης

Aristotĕles, is, αἴτ em, κ. en, ἀ Ἀριστοτέλης.

Aristoxĕnus, i, ἀ. Ἀριστόξενος.

Arīstus, i, ἀ. Ἄριστος, φίλος Κικέρωνος.

arithmetĭcus, a, um, ἀριθμητικός Ἐντ. 1) **-ca,** ōrum, οὐ. πλ. καὶ (μ.)-ca, ae, θ. ἡ **-ce,** es, θ. ἡ ἀριθμητική

arĭtūdo, ĭnis, (ἀρχ.) = aritidas.

arma, ōrum, οὐ. πλ. (ἄρ -ω πρβλ. τὸ ἅρμενα τῶν πλοίων)· 1) ἔντεα, ὄργανα, ἐργαλεῖα, σκεύη· 2) ὅπλα (ἀμυντικά, ὡς ἀσπίς, θώραξ, μάλ. δὲ τὰ ἀγχέμαχα· ἀντίθ. tela) induo-, ἐνδύομαι ὅπλα, in -i sum ἐν ὅπλοις εἰμί· 3) πόλεμος, μάχη· 4) = ὁπλίτης, στρατιώτης.

armamăxa, ae, θ. ἁρμάμαξα.

armamēnta, ōrum, οὐ. πλ. ὁπλισματα νεώς.

armamentarĭum, i, οὐ. ὁπλοθήκη

armariŏlum, ὑποκ. τοῦ armarium

armarium, i, οὐ. (arma) σκευοθήκη ἱματιοθήκη, βιβλιοθήκη.

armatūra,ae, θ. (armo)· 1)ὅπλισις, ὁπλιαμός· 2) οἱ ἔνοπλοι στρατ.,μάλ. μετὰ τοῦ levis, οἱ ψιλοί, οἱ γυμνῆτες.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

1. armātus, a, um, (-issimus), (μτχ. τοῦ armo) ὡπλισμένος, ἔνοπλος· μάλ. ἐν τῷ πλ. armati.

2. armātus, us, ὰ. = armatura (κατ' ἀφ. ἐν.).

Arměnĭa, ae, θ. Ἀρμενία· **Armenĭus,** a, um, Ἀρμένιος.

armentālis, e, (armentum) ἀγελαῖος.

armentārĭus, ii, ὰ. (ἀρχ. μ.κ. π.) ὁ βουκόλος.

armēntum, i, οὐ. (aro) οἱ βόες (οἱ ἀρότῆρες)· 2) ἀγέλη.

armĭfer, ĕra, ĕrum, ἐπίθ. (arma, fero) ὁπλοφόρος, ἐντ. = πολεμικός.

armĭger, ĕra, ĕrum, 1) ὁπλοφόρος· 2) οὐσ. **-ger,** gĕri, ὰ. καὶ **-gĕra,** ae, θ. ὁ, ἡ ὁπλοφόρος· μετφ. ὁ αἴρος.

armilla, ae, θ. (armus) ψέλλιον.

armillātus, a, um, ψελλιοφόρος.

armillustrum, i, οὐ. Ἀρμιλούστριον (μέρος τι ἐν Ῥώμῃ, ἔνθα ἅπαξ τοῦ ἔτους οἱ Ῥωμ. ἐν ὅπλοις πορευόμενοι ἔθυον).

Arminĭus, ii, ὰ. ὁ Ἀρμίνιος.

armi-pŏtens, ntis, ἐπίθ. (π.), ὁ τοῖς ὅπλοις ἰσχύων, πολεμικός (Ἄρης).

armi-sŏnus, a, um (π.) ὁπλόδουπος.

armo, ā̆, (arma)· 1) ὁπλίζω, aliquem· 2) ἐξοπλίζω, navem· 3) ἰσχυρόν, ἐπιτήδειον παιῶ.

Armorĭcus, a, um, (λέξ. κελτ.) παραθαλάσσιος· civitates A. = αἱ Ἀρμορικαὶ πολιτεῖαι τῆς Γαλατίας.

armus, i, ὰ. 1) ὠμοπλάτη· 2) ὦμος.

Arnus, i, ὰ. Ἄρνος, ποτ. Ἰταλίας.

aro, ā̆. 1) ἀρόω, ἀροτριῶ, terram, τὴν γῆν· 2) (π.) -aequor = διαπλέω τὸ πέλαγος· 3) αὐλακίζω (ἐπὶ ῥυτίδων)· 4) ἀμετ. γεωργός εἰμι.

Arpi, ōrum, ὰ. πλ. Ἄρποι, πόλ. Ἀπουλίας, ἡ Ἄργος ἵππιον ὑπὸ τοῦ Διομήδους κληθεῖσα, πρὶν τὸ ὄνομα Argyrippa (Ἀργυρίππα) καὶ εἶτα Apti λάβῃ.

Arpīnus, ἐπίθ. ἐξ Ἄρπων, καὶ οὐσ. **-īni,** orum, ὰ. πλ. οἱ τῶν Ἄρπων κάτ.

Arpīnum, i, οὐ. τὰ Ἄρπινα, πόλις Λατίνης, πατρὶς Κικέρωνός καὶ Μαρίου.

Arpīnas, ātis, ἐξ Ἀρπίνων οὖσ. α) κάτ. Ἀρπίνων· β) ἔπαυλις Κικέρωνος.

arquātus, ἴδε arcuatus.

arrectus, a, um, (-ior) ὄρθιος, προέχων.

ar-rēpo, repsi, reptum, γ'. προσέρπω, πρόσειμι· μετφ. ad amicitiam, in spem.

arreptus, a, um, μτχ. τοῦ arripio.

Arretĭum, (ἢ Aretium), ii, οὐ. Ἀρρήτιον, πόλις Τυρρηνίας. Ἐντ. **-tīnus,** a, um Ἀρρητῖνος.

arrha, ae, θ. ἡ συνήθ. **arrhăbo,** ōnis, (λέξ. ἑβραϊκὴ) ἀρραβών.

ar-rideo, rīsi, rīsum, β'. 1) ἐπιγελῶ, προσ-μειδιῶ· μετφ. εὔνους εἰμί· 2) ἀρεστόν ἐστί μοί τι.

arrĭgo, rēxi, rectum, γ'. (ad, rego) 1) ἀν-ορθῶ, ὀρθόν ἵστημι· 2) μετφ. κινῶ, ἐγείρω, ἐξεγείρω, παρορμῶ.

arrĭpĭo, rĭpŭi, rĕptum, γ'. (ad, rapio) 1) ἁναρπάζω, ἁρπάζω· 2) προθύμως ἅπτομαι, δράττομαι· 3) σπουδῇ ἀναζευγνύω (ἐπὶ στρατ.)· 4) συλλαμβάνω· 5) προσλαμβάνω, κτῶμαι· 6) καταλαμβάνω· μετφ. κατανοῶ, μανθάνω· 7) (π. καὶ μ.) προσβάλλω· ἐντ. μέμφομαι, διασύρω· 8) = in jus rapio = εἰς δίκην ἄγω· 9) π. -naves, σπουδῇ εἰς ὅρμον ἄγω.

arrīsĭo, ōnis, θ. τὸ προσμειδιᾶν.

arrīsor, ōris, θ. ὁ προσμειδιῶν = ὁ κόλαξ.

ar-rōdo, rōsi, rōsum, γ'. περιτρώγω.

arrŏgans, ntis, (-ior, -issimus), ἀλαζονικός, ὑπερήφανος, ὑβριστικός.

arrogānter, ἐπίρ. (-ius, -issime) ἀλαζονικῶς, αὐθαδῶς, ὑπερηφάνως.

arrogantĭa, ae, θ. ἀλαζονεία, ὑπερηφανία, ὑπερφρόνησις, φρόνημα.

ar-rŏgo, ā̆. (ad, rogo = αἰτῶ) κυρ. προσαιτῶ. Ἐντ. 1) -consuli dictatore, πρὸς τῷ ὑπάτῳ προσαιροῦμαι δικτάτορα· 2) ἀφετερίζομαί τι· 3) (π.) περιποιῶ, ποριζω· alicui aliquid· 4) (Πλ.) ἐπερωτῶ.

arrōsor, ōris, ὰ. ὁ περιτρώγων.

ars, artis, θ. τέχνη (κυρ. ἡ πρός τι ἐπιτηδειότης, ἐμπειρία· πρβλ. ἄρω, ἀρτύω, ἀρετή). Κατὰ Κικέρωνα εἰσὶν artes liberales ἢ ingenuae, τέχναι ἐλευθέριοι ἢ λογικαί· οἷον μουσική, ῥητορική, κ.τ.λ., καὶ artes illiberales ἢ sordidae, τέχναι πρακτικαὶ ἢ βαναυσικαί· οἷον ἡ τεκτονική, χαλκευτική κτλ· 2) ἐπιστήμη, ἐπιστημονικὸν σύστημα· ad artem redigere = scienter· -disserenti, ἡ διαλεκτική· 3) θεωρία, res facultate (ἐν τῇ πράξει) praeclara, arte mediocris· 4) μάλ. = ἡ ῥητορικὴ ἢ ἡ γραμματική· hoc ex antiquis -ibus elegit· 5) τέχνη, δεξιότης, δεινότης, arte canere, laborare· -gubernandi. Ἐντ. (π.) δόλος, ἀπάτη,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τέχνασμα· 6) (π.) ἔργον τέχνης, τεχνούργημα· 7) -bonae malaeque = ἀρεταὶ καὶ κακίαι· malae-, κακαὶ ἕξεις.

Arsăces, ae, ὁ. Ἀρσάκης, πρῶτος βασιλεὺς τῶν Πάρθων (250. π. Χ.)· Ἐντ. **Arsacĭdae**, ārum, a, Ἀρσακίδαι (π.) = οἱ Πάρθοι.

Arsămōsăta καὶ **Armōsăta**, ae, θ. Ἀρσαμόσατα, ἑρυμνὸν χωρίον τῆς μεγάλης Ἀρμενίας.

Arsĭa silva, Ἄρσιος δρυμός.

Arsĭnŏe, es, θ. Ἀρσινόη, ἡ Λάγου καὶ Βερενίκης, ἡ μετὰ θάνατον ὡς Venus Zephyritis τιμωμένη.

Artăbānus, i, ὁ. Ἀρτάβανος.

Artavasdes καὶ **Artuasdes**, is, ὁ. Ἀρταουασδῆς.

Artaxăta, orum, οὐ. πλ. καὶ -a, ae, θ. τὰ Ἀρτάξατα, μητρόπολις Ἀρμενίας.

Artaxerxes, is, ὁ. Ἀρταξέρξης.

arte, ἐπίρ. (-tius -issime), [artus]· 1) στενῶς, πυκνῶς· 2) μετρ. α) (π.) ἀκριβῶς, φειδωλῶς· β) (π.) συντόμως· γ) (μ.) βαθέως, dormio κοιμῶμαι.

Artĕmĭdōrus, i, ὁ. Ἀρτεμίδωρος.

Artĕmīsĭa, ae, θ. Ἀρτεμισία, βασίλισσα τῆς Καρίας.

Artemīsĭum, ii, οὐ. Ἀρτεμίσιον.

artērĭa, ae, θ. 1) ἀρτηρία ἡ τραχεῖα· 2) ἡ ὑποκάρπιος ἀρτηρία.

arthrītĭcus, a, um, ἀρθριτικός.

artĭcŭlāris, e, κ. **-ārĭus**, a, um, ἀρθρικός, τῶν ἄρθρων.

artĭcŭlātim, ἐπίρ. κατὰ μέλη· aliquem a. concido, διαμελίζω τινά· 2) ἐπὶ λόγου· κατ' ἄρθρα, ἑρμ. = σαφῶς.

artĭcŭlo, ā'. ἀρθρῶ, διαρθρῶ.

artĭcŭlōsus, a, um, ἀρθρώδης.

artĭcŭlus, i, ὁ. 1) ἄρθρον, ἁρμός· 2) ἐπὶ σωμάτων· γόνυ· 3) ἐν τῇ ῥητορικῇ· κόμμα· 4) ἐν τῇ γραμμ.= ἄρθρον, καὶ= ἀντωνυμία· 5) στιγμὴ (χρόνου), καιρός· μετρ. κρίσιμος στιγμή· 6) κόμμα, στιγμή, μέρος, μόριον.

artĭfex, ĭcis, ὁ. (ars, facio)· 1) τεχνίτης (πρβλ. opifex)· -dicenti = ὁ ῥήτωρ· 2) διδάσκαλος· συχν. ἐπίθ. = ἔντεχνος, ἔμπειρος· 3) τεχνητός: - bos, equus, ἄγαλμα βοός, ἵππου· 4) δημιουργός, πρωτουργός, αἴτιος.

artĭfĭcĭālis, e, τεχνικός, ἔντεχνος.

artĭfĭcĭālĭter, ἐπίρ. τεχνικῶς.

artĭfĭcĭōse, ἐπίρ. ἐντέχνως, τεχνικῶς.

artĭfĭcĭōsus, a, um· 1) ἔντεχνος, τεχνικός· 2) τεχνητός, τέχνῃ πεποιημένος. (ἀντίθ. naturalis).

artĭfĭcium, ii, οὐ. (artifex· 1) ἄσκησις τέχνης, ἐπιτήδευμα, ἔργον· θεωρία (περὶ τὴν τέχνην)· 3) τέχνασμα, μάλ. = δόλος, πανουργία· πάτη· 5) μετων.= τέχνημα, τέχνης ἔργ.

arto, ā'. (artus 2)· 1) στενῶ, συνάγω· 2) μετρ. συντέμνω, ἐλαττῶ, μικραίνω.

artŏcrĕas, ātis, οὐ. ἀρτόκρεας.

artŏlāgănus, i, ὁ. ἀρτολάγανον.

1. **artus**, us, ὁ. (συνηθ. ἐν τῷ πλ.) ἄρθρα ὑστῶν· dolor artuum = ἡ ἀρθρῖτις· μετρ. nervi et a. sapientiae, δυνάμεις τῆς σοφίας· 2) membra, μέλη.

2. **artus** (ὀρθότ. ἤ **arctus**), a, um, (-ior, -issimus), ἀρηρώς, στενῶς ἡρμένος· ἔντ. 1. στενός, σφιγκτός, πυκνός· toga: οὐσ. **artum**, i, οὐ. τὸ στενόν· σύ. πυκνός, πυκνῶς, theatrum· 3) μ. α)-somnus, βαθὺς ὕπνος· β) μικρός, γρήγορος, εὐτελής· γ) res artae, στενοχωρία.

ărŭla, ae, θ. ὑποκ. τοῦ ara.

ărun-dĭfer, ĕra, ĕrum, καλαμοφόρος.

ărundĭnētum, i, οὐ. καλαμών.

ărund'nĕus, a, um, καλάμινος· καλαμώδης· μετρ. -carmen, εἰδύλλιον.

ărundĭnōsus, a, um, καλαμώδης.

ărūndo, ĭnis, θ. 1) κάλαμος (μακρὸς ἰσχυρός· πρβλ. calamus κ. canna)· ὅ,τι ἐκ καλάμου πεποίηται· οἷον α) κάλος, σῦριγξ· β) ῥάβδος· γ) κάλαμος ψαρικός, ἁλιευτικός· δ) κάλαμος βέλους ἑρμ.=βέλος· ε) κάλαμος γραφικός· μ. tristis - = ὕφος· 5) (π.) ἱππάριον.

aruspex, ἰδὲ haruspex.

Arvāles fratres, (arvum), Ἀρβάλειοι ἀδελφοί· οὗτοι δώδεκα ἱερεῖς ἔθυον τῇ 15 Μαΐου τοῖς ἀρουραίοις θεοῖς.

Arverni, ōrum, ὁ. πλ. Ἀρούερνοι.

arvīna, ae, θ. (π.) λίπος, πιμελή.

arvus, a, um, (aro)· 1) ἀροτὸς ἢ τός, ager. Συνηθ. οὐσ. **arvum**, i, ἄρουρα, ὁ ἀγρός. ἐντ. (π.)= πεδίον, πεδιάς· 2) -Neptunia = ἡ θάλασσα· 3)

arx, arcis, (ῥ. arc, πρβλ. arceo)· κρόπολις, ἄκρα ὀχυρά, ὀροῦριον. Ἐντ. (π.) -coeli, ἡ τοῦ οὐρανοῦ ὑψίστη ἀκρη· -es igneae, aethereae=ὁ οὐρανός· ἄκρον τοῦ παντός· 6) μετῳ. τόπος ἀσφαλής, καταφύγιον· 2) (ὡς τὰ πολλ. π. μ.): α) ἄκρον, ἀκρώρεια, Parnassi ὑψηλὸν καὶ μέγα οἰκοδόμημα· οἷον βασίλεια κ.τ.ὅμ. Ἐντ. μετῳ.= τυραν-

ās, assis, ἀ. (ὅωρ. **ᾱ́ς**, = εἷς) μονάς, διαιρουμένη εἰς 12 μέρη, ἧς τὸ $^1/_{12}$ uncia οὐγκία ἐκαλεῖτο, τὰ δ' ἄλλα ἴδιον ἕκαστον ὄνομα· οἷον sextans = $^2/_{12}$. quadrans = $^3/_{12}$ κτλ. 2) = libra, λίτρα· 3) = jugerum, πλέθρον· 4) = ἀσσάριον, χάλκινον Ῥωμ. νόμισμα = $^1/_{10}$ τῆς δραχμῆς, ὀβολός· ad -a, μέχρις ὀβολοῦ· 5) τὸ ὅλον: haeres ex asse, τοῦ ὅλου κληρονόμος.

Ascălăphus, i, ἀ. Ἀσκάλαφος.

Ascănius, ii, ἀ. Ἀσκάνιος, υἱὸς Αἰνείου καὶ Κρεούσης (ἢ Λαβινίας.)

ascendentes, ium, ἀ. (ascendo) οἱ ἀνιόντες συγγενεῖς (ἀντίθ. descendentes.

ascendo, ascendi, ascensum, γ. (ad, scando)· 1) ἀναβαίνω, ἐπιβαίνω· - in contionem, παρέρχομαι ἐπὶ τὸ βῆμα· 2) μετφ. = ἀναβαίνω, ἀνέρχομαι, προάγομαι, ad honores εἰς τιμάς.

ascensĭo, ōnis, θ. 1) ἀνάβασις· 2) ἡ ἐν τῷ λέγειν ἔξαρσις, oratorum.

1 **ascensus**, a, um, μτχ. ascendo.

2 **ascensus**, us, ἀ. 1) ἀνάβασις· 2) ἄνοδος· 3) μετφ. βαθμίς, in victute.

ascia, ae, θ. 1) σκέπαρνον· 2) δικέλλα.

Asciburgĭum, ii, οὐ. Ἀσκιπούργιον, πόλις τῆς Βελγικῆς Γαλλίας.

ascĭo, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), δ'. προσαιροῦμαι, προσλαμβάνω, milites, socios· -aliquem per adoptationem, εἰσποιοῦμαι (υἱοθετῶ) τινα.

ascisco, (ad, scisco), ascīvi, ascītum, γ'. 1) δέχομαι, παραδέχομαι, legem νόμον· ἐντ. α) -regem, αἱροῦμαι βασιλέα· 2) ποιοῦμαι, socium σύμμαχον· 3) εἰσφέρω, εἰσάγω τι· 4) prudentiam sibi a., ἀντιποιοῦμαι συνέσεως· 5) quae sunt prima ascita = prima naturae, ὅτ. primus 3, δ'.

ascītus, a, um, ἐπακτός, ξένος.

Asclēpĭădes, ae, ἀ. Ἀσκληπιάδης.

ascōpēra, ae, θ. ἀσκοπήρα.

Ascra, ae, θ. Ἄσκρα, πατρὶς Ἡσιόδου· ἐντ. **Ascraeus**, a, um, Ἀσκραῖος: poeta (senex) As. = Ἡσίοδος. ἐντ. (π.), α) = Ἡσιόδειος· β) = Ἑλικώνιος, fons.

ascribo, (ad, scribo), scripsi, scriptum, γ'. 1) προσγράφω, γράφων προστίθημί τι· 2) ἐπιγράφω τι· 3) ἀπογράφω τινά, γράφω τινὰ ἐν καταλόγῳ· 4) ἀναγράφω, καταλογίζομαί τινα ἔν τισι· 5) -alicui aliquid, ἐπάγω, ἐπιφέρω, τινί τι. -illud mihi, πρὸς ἐμαυτὸν ἀναφέρω ἐκεῖνο

ascriptīcius, a, um, (ascribo), ὁ ἀπογεγραμμένος, civis πολίτης.

ascriptĭo, ōnis, θ. προσγραφή.

ascriptīvus, a, um, προσαπογεγραμμένος = ὑπεράριθμος ἀπογεγραμμένος.

ascriptor, ōris, ἀ. συναινέτης, ἀποδέκτης, legis τοῦ νόμου.

ascriptus, a, um, (μετχ. τοῦ ascribo)· 1) ὁ ἀπογεγραμμένος ὡς πολίτης, ἄποικος ἢ στρατιώτης· 2) dies a poenae, ἡ πρὸς ποινὴν ὡρισμένη ἡμέρα.

Asculum, i, οὐ. 1) A. Picenum, Ἄσκουλον τὸ Πικηνόν· ἐντ. **Asculānus**, a, um, Ἀσκουλανός, triumphus A. θρίαμβος Πομπηΐου· 2) A. Apulum, Ἄσκουλον τὸ Ἀπούλιον.

asēlla, ae, θ. κ. **-lus**, i, ἀ. ὑποκ. τοῦ asina καὶ asinus.

Asĭa, ae, θ. Ἀσία· Ἐντ. α) **Asiāgĕnes**, is, ἀ. Ἀσιαγένης, ἐπίθ. τοῦ Λ. Σκιπίωνος· β) **Asĭānus**, Ἀσιανός. γ) οὐσ. **Asiāni**, ōrum, Ἀσιανοί, (κάτοικοι, ἢ ῥήτορες διθυραμβῳδεῖς)· δ) **Asiāne**, ἐπίρ. Ἀσιανῶς (ὡς οἱ Ἀσιανοὶ ῥήτορες)· ε) **Asiātĭcus**, a, um, Ἀσιατικός· bellum - ὁ Μιθριδατικὸς πόλεμος· oratores - = Asiani ς) Α. **Asiāticus**, Ἀσιατικὸς ἐπωνομάζετο ὁ Λεύκ. Κορνήλιος Σκιπίων, ὁ τοῦ Ἀντιόχου νικητής· ζ) **Asĭus**, Ἄσιος, (π.) = Asiaticus.

āsĭlus, i, ἀ. μύωψ, αἰστρος (βοϊδόμυγα).

āsĭna, ae, θ. ἡ ὄνος.

āsĭnārĭus, a, um, ὀνικός· mola· 2) οὐσ. **-ārĭus**, i, ἀ. ὀνηλάτης.

āsĭnīnus, a, um, ὄνειος.

Asĭnĭus, ii, ἀ. Ἀσίνιος.

āsĭnus, i, ἀ. 1) ὄνος· 2) μετφ. (δηκτ.) εὐήθης, σχολαστικός, ἄμουσος.

Asōpus, i, ἀ. Ἀσωπός, ποτ. Βοιωτίας· ὡς θεός = πάππος Αἰακοῦ. ἐντ. α) **Asopiădes**, ae, ἀ. Ἀσωπιάδης = Αἰακός· β) **Asōpis**, ĭdis, θ. Ἀσωπίς (= Αἴγινα, Εὔβοια).

āsōtus, i, ἀ. ἄσωτος.

aspărăgus, i, ἀ. ἀσπάραγος.

Aspāsĭa, ae, θ. Ἀσπασία.

aspectābĭlis, e (σπ.), ὁρατός.

Asĭsĭum, i, οὐ. Ἄσισιον, πόλις.

aspecto, (ad, spec.o) α'. 1) (μετὰ σεβασμοῦ, θάμβους, ἐλπίδος κ. τ. ὁμ.) προσβλέπω, θεωρῶ, aliquem τινά· 2) τοπικ. = βλέπω, κέκλιμαι, ἔστραμμαι, τέτραμμαι πρός τι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

1. aspēctus, ūs, ἀ. (aspicio)· 1) πρόσλεψις, πρόσοψις, ἔποψις, ὄψις, θέα· 2) ὅρασις· 3) βλέμμα· 4) ἐμφάνεια.

2. aspēctus, a, um μτχ. τοῦ aspicio.

as-pello, (abs -p.), pŭli, pulsum, ĕre· ἀπελαύνω, ἀποθῶ, ἀποδιώκω.

Aspendus, i, θ. Ἄσπενδος, πόλις Παμφυλίας· **-dius**, ἐπίθ. καὶ **-dii**, ōrum, Ἀσπένδιοι.

asper, ĕra, ĕrum, (-ior, -rimus)· 1) τραχύς, locus saxa· (π.) mare-, θυελώδες θάλ. barba, sentes-, = κεντρίων, νύττων· (π.) crater, numus-, νέος, καινουργής· οὐσ. **aspĕrum**, i, οὐ, ὁ τραχὺς τόπος· 2) πτερωνός ὁρμιάς, πτερός· 3) σκληρός, τραχύς, θρασύς, ὀργίλος, πολεμικός· 4) ἄγριος, κινδυνώδης· 5) δεινός, χαλεπός, δύσκολος· 6) ἠκτήριος.

aspĕre, ἐπίρ. (-ius, -rime) τραχέως, σκληρῶς, πικρῶς.

1. aspergo, spersi, spersum, γ'. (ad, spargo)· 1) προσραίνω, ῥαίνω, ἀντίζω τί τινί· 2) περιῤῥαίνω, ῥαίνω, liquem aquā, τινὰ ὕδατι· 3) -aliquem infamiā, contumeliā, περιάπτω τινὶ ἀμίαν, ὕβριν = ἀτιμάζω, ὑβρίζω τινά· 4) προστίθημι, comitatem severitati, τὴ αὐστηρότητι τὴν πραότητα.

2. aspergo, inis, (aspergo) 1) ῥαντισμός· 2) ῥανίς, ὑγρασία· 2, -nimborum ἡ βροχή.

aspĕrĭtas, ātis, θ. (asper)· 1) τραχύτης· 2) στρυφνότης· 3) πικρότης, δηκτικότης (ἐπὶ λόγου)· 4) τραχύτης, αὐστηρότης· 5) δριμύτης, χαλεπότης, δυσχέρεια· 6) ἐν τῷ πληθ. συγκεκρ. = οἱ κίνδυνοι, τὰ δεινά.

aspernābĭlis, e, (μ.) καταφρονητός.

aspernātĭo, ōnis, θ. καταφρόνησις.

aspĕrnor, ἀποθ. α'. 1) καταφρονῶ, ὑπερωρῶ τινος, ἀποβάλλω, οὐ βέλομαι· patriam = καταπροδίδωμι τὴν πατρίδα· facere aliquid = ἀρνοῦμαι τὸ μὴ ποιεῖν· 2) (σπ.) ἀπατρέπω τι.

aspĕro, α'. (asper)· 1) τραχύνω, ἐκτραχύνω· 2) ἀκονῶ, ὀξύνω, sagittas· 3) aliquem, ἐρεθίζω τινά· (ἀντίθ. lenire).

aspersĭo, ōnis, θ. ῥάσμα, ῥάντισμα.

aspĕrsus, a, um, μτχ. τοῦ aspergo.

Asphaltītes, ae, ἀ. (lacus) ἡ Ἀσφαλτῖτις λίμνη, ἡ νεκρὰ θάλασσα.

aspĭcĭo, spēxi, spectum, γ'. (ad specio)· 1) προσβλέπω, εἰσβλέπω βλέπω εἴς τι, καὶ (ἀρχ.) ἀποβλέπω, τίζω, βοηθῶ τι· 5) προστ. asβλέπω, κάθορῶ, ὁ

aspīrāris τοῦ ἀπνεῦμα· 3)

a-spiro, ἐπιπνέω, a tibus = δ -choris = ροῖς· 6) -fl (σπ.) ἀναπ κῶς ἔχω τ πειρῶμαι aci, ad re alicui amo

aspis, ίδος ἐχίδν

asporta ταχομιδή.

as-pōrt μετακομίζω

asprētu τύπος.

Assăr

assĕcla sequor) ἀ δός.

assectā λουθία, πα

assectā ἀκόλουθος, βασμόν, φ φίλος· (πρ γέν.)· 3) ὁ

as-sĕct ἀκολουθῶ, (ἰδὲ assect

assensi ὁμολογία, ἡ ἀλήθειά

assenso σύμφωνος,

1. asse (π.) ἢ ἤχω

2. asse sentio.

assenta κεία, θώπ

assentatiuncŭla, ae, θ. (ὑποκ. τοῦ assentatio) μικρὰ κολακεία.

assentātor, ōris, ἀ.κ. **-trix,** trīcis, θ. ὁ κ. ἡ κόλαξ.

assentātōrĭe, ἐπίρ. κολακευτικῶς.

1.as-sentĭor (ad-s.), sensus sum, 4ρ. (σπ.) **as-sentĭo,** nsi, nsum, 4ρ. ὁμολογῶ, συμφωνῶ, συναινῶ, συγκατατίθεμαι, τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχω· assensa τὰ ὡμολογογημένα, τὰ ὡς ἀληθῆ νομιζόμενα.

2.assentor, ἀποθ. α'. συναινῶ, ὁμογνωμονῶ, ταὐτὰ λέγω τινί· ἐντ. κολακεύω τινά.

as-sĕquor, (ad-s.), secutus sum, γ'. ἀποθ.1)καταλαμβάνω, αἱρῶ, aliquem in itinere, τινὰ ἐν τῇ ὁδῷ· 2) μετφ. τυγχάνω, ἐπιτυγχάνω τινός (πρβλ. nanciscor)· 3) ἐξισοῦμαι· 4) καταλαμβάνω, κατανοῶ.

asser, ĕris, ἀ. ὁ σκόλοψ, ἡ κάμαξ.

1. as-sĕro, (ad-s.) sĕvi,sĭtum,γ'. προσφυτεύω, arborem, δένδρον.

2. as-sĕro, (ad-s.), serŭi, sertum, γ'. 1) προσείρω, προστίθημι· 2) προσποιοῦμαι, ἰδιοῦμαι, σφετερίζομαί τι, ἀξιῶ τυχεῖν τινος· 3) (τεχν. ὁρ.) ἐν τῇ δικανικῇ γλώσσῃ=τοῦτο ἢ ἐκεῖνο ἔννομον θεωρῶ· οἷον -aliquem in libertatem (in ingenuitatem ἢ liberali causa) = λέγω ἐλεύθερόν τινα εἶναι· -aliquem in servitutem βεβαιῶ κατὰ τοὺς νόμους δοῦλόν τινα εἶναι. Ἐνίοτε προστίθεται καὶ τὸ manu (τ. ἔ. τῇ χειρί, ἐπιβάλλων τῷ τοιούτῳ τὴν χεῖρα· πρβλ. τὸ ἑλλ. ἀνδραποδίζω· 3) ἀπαλλάττω, φυλάττω τινά τινος·4) ἀσφαλίζω, σώζω τι· 5) ἰσχυρίζομαι, διαβεβαιοῦμαί τι.

assertĭo, ōnis, (assero) ἡ ἐν δικαστηρίῳ βεβαίωσις ὅτι τις ἐλεύθερός ἐστιν.

assertor, ōris, ἀ.(assero)· 1)ὁ σφετεριστής· 2) ὁ ἐν δικαστηρίῳ περὶ τῆς ἐλευθερίας (δούλου) βεβαιῶν. Ἔντ. 3) μετφ. ἀπελευθερωτής, ὑπερασπιστής.

1. as-servĭo (ad-s.), īvi, (ἄνευ σ.) 4ρ. ὑπηρετῶ τινι.

2.as-servo (ad-s.), α'.1) φυλάττω, διαφυλάττω, ἐπιτηρῶ τι· 2) κρατῶ τινα (κακλεισμ.).

assessĭo, ōnis (assideo) τὸ καθῆσθαι παρά τινι (πρὸς παρηγορίαν).

assessor, ōris, ἀ. (assideo) πάρεδρος (μάλ. ἐν δικαστηρίῳ).

1. assessus, us, ἀ. = assessio.

2. assessus, a, um. μτχ. τοῦ assideo.

asseveranter, ἐπίρ. (-ius) βεβαίως.

asseverātĭo, ōnis, θ. 1) ἰσχυρὰ καὶ σπουδαία βεβαίωσις· 2) (Τάκ.) ἀκρίβεια, σπουδαιότης.

assĕvēro, α'. (ad, severus) ἀμεταβ. 1) σπουδαίως λέγω ἢ πράττω (ἀντίθ. jocor)· 2) σπουδαίως διισχυρίζομαι, διαβεβαιοῦμαί τι (aliquid ἢ de re aliqua)· 2) μετφ. (Τάκ.) ἐπὶ πραγμ.= ἀποδείκνυμι.

as-sīcco, α'. ἀπομάττω, ἀποξηραίνω.

1. as-sĭdĕo (ad-s.), sēdi, sessum, 6'. 1) παρακάθημαί τινι· μάλ. = ἐν δικαστηρίῳ παρεδρεύω. Ἔντ. μετφ. παρίσταμαι, βοηθῶ τινι, ὑπηρετῶ τινι, θεραπεύω τινά· 3) ἐνδελεχῶς περί τι σπουδάζω· 3) προσκαθέζομαι, πολιορκῶ, moenibus (ὀστ.), κ. prope moenia, urbem· 4) ἐγγὺς ἢ ὁμοῦ εἶμί τινι, -οὐ πόρρω εἰμί.

2. as-sĭdo (ad -s.) sēdi, sessum, γ'. παρα-καθέζομαι, in sella, ἐν ἕδρᾳ.

assidŭe, (σπ. **-o**). ἐπίρ. (**-issime**) συνεχῶς, ἐνδελεχῶς, ἐπιμόνως.

assĭdŭĭtas, ātis,θ. assiduus)· 1) ἡ συνεχής, ἀδιάλειπτος παρουσία (μάλ. τῶν πελατῶν) -amicorum, medici = ἡ ἐπιμέλεια, ὑπηρεσία, ἡ ἐπιμελὴς θεραπεία· 2) ἐπὶ προσ. = ἐπιμονή, καρτερία· 3) ἐπὶ πραγμ. = τὸ συχνόν, τὸ ἀδιάλειπτον.

1. assĭdŭus, a, um, (-issimus)·1) ὁ συνεχῶς, ἀδιαλείπτως διατρίβων, Romae ἐν Ῥώμῃ· 2) ὁ ἐπιμελούμενος, ἐπιμελής, ἐπίμονος, ἀκαταπόνητος· 3) ἐνδελεχής, ἀδιάλειπτος, imber.

2. assiduus, i, ἀ. (as, do ?) ὁ τῇ πόλει τελῶν φόρον, ὁ εὐκτήμων πολίτης, ὃς φόρον τῇ πόλει τελεῖ (= locŭples). Οὕτως ὠνόμασεν ὁ Σερούϊος Τύλλιος τοὺς τῆς πρώτης τάξεως πολίτας (ἀντίθ. proletarii).

assignātĭo, ōnis, θ. ἀπονομή, διανομή.

as-sīgno (ad -s) α'. 1) ἀπονέμω, διανέμω τι, συνήθ. δημοσίας γαίας τοῖς ἀποίκοις· 2) παραδίδωμι, aliquem custodibus· 3) ἐπιτάττω, ἐντέλλομαι, alicui aliquid faciendum· 4) -aliquid auditori = ἀποτυπῶ τι τῷ ἀκροωμένῳ· 5) ἀπονέμω τινί τι,τὴν αἰτίαν προσάπτω τινί.

assilĭo, silŭi, (ἄνευ σ.), 4ρ. (ad, salio)· προσπηδῶ, ἐπιπηδῶ· -moenibus = προσβάλλω τῷ τείχει· μεταφ. σπεύδων μεταβαίνω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

as-simĭlis (ad -s.) προσόμοιος, παρόμοιος, alicui, τινί, sui, ἑαυτῷ.

assimulātĭo, ōnis, θ. (assimulo) 1) ὁμοιότης· 2) ἐν τῇ ῥητορ. = προσποίησις.

as-sĭmŭlo (ad -s.) α'. 1) εἰκάζω, ἐξομοιῶ· (συνήθ. ἐν τῇ μτχ. assimulatus = ὅμοιος)· 2) παραβάλλω, grandia parvis, τὰ μεγάλα τοῖς μικροῖς· 3) προσποιοῦμαι, ὑποκρίνομαι, προφασίζομαι· ἡ μτχ. assimulatus = προσποιητός, πλαστός.

assis = axis, ὃ ἰδέ.

as-sisto (ad s.), stĭti, (ἄνευ σουπ.) γ'. 1) παρίσταμαι, προσέρχομαι, ad fores, in publico, contra hostes· 2) παρίσταμαί τινι ἐν δικαστηρίῳ = συνηγορῶ, ὑπερασπίζω· 3) παρέστηκα· assistentes = οἱ παρεστηκότες· 4) ἕστηκα.

asso, α'. ὀπτῶ.

as-sŏleo (ἄνευ πρκ. καὶ σουπ.) β'. (εὔχρ. μόνον ἐν τῷ 3ῳ ἐν. καὶ πληθ. προσ.) εἴωθα· συνήθ. ἀπρόσ. ut assŏlet, ὡς ἔθος ἐστίν, ὡς νομίζεται.

as-sŏno, (ἄνευ πρκ. κ. σουπ.) α'. ἐπηχῶ (περὶ ἠχοῦς), ἀντηχῶ.

Assos, i, θ. Ἄσσος, πόλις Μυσίας. Ἐντ. **Assius,** a, um, Ἄσσιος· lapis-, = sarcophagus.

assuē-făcĭo, fēci, factum, γ'. ἐθίζω τινα πρός τι (ἢ ποιεῖν τι).

as-suesco (ad -s.), suēvi, suētum, γ'. 1) προς-εθίζω τινά τι. Armenios in hoc genus servitutis· 2) προσεθίζομαί τινι, ἐθίζομαι πρός τι· συνήθ. assuēvi = εἴθισμαι, εἰθίσθην.

assuetūdo, ĭnis, ἡ 1) ἔθισμός, ἔθισμα· 2) οἰκειότης, σχέσις (ἀθέμ.).

assuētus, a, um, (-ior) μτχ. τοῦ assuesco· 1) προσειθισμένος, εἰωσμένος· 2) ἐπίθ. = συνήθης· ἐντ. γνωστός·

assuēvi, πρκ. τοῦ assuesco.

assŭla, ae, θ. (assis) σχίδαξ (κ. σκίζα)· 2) (Πλ.) θρύμμα.

assulātim, ἐπίρ. (assula), σχιδακηδόν (κατὰ μῆκος).

assŭlto, (assilio)· α'. προσπηδῶ, ἐπιπηδῶ, ἐφορμῶ, castris (δοτ.).

assŭltus, us, ὁ. (assilio) ἐπιπήδησις, ἔφοδος.

as-sum (ad -s), affŭi (ad -f) adesse· 1) πάρειμι, παρών εἰμι (ἀντίθ. absum)· 2) -alicui, παρίσταμαί τινι, βοηθῶ τινι, μάλ. ἐν δικαστ. 3) -animo, προσέχω τινί, ἤ = παράστημα (ψυχῆς), θάρρος ἔχω· 4) ἔρχομαι, ἥκω· (π.) huc ades, δεῦρ' ἐλθέ.

as-sūmo (ad -s.), sumpsi, sumptum, γ'. 1) λαμβάνω, παραλαμβάνω· 2) προσλαμβάνω, προστίθημι· 3) ὡς φιλοσ. ὅρ. = τὸ ὑπόθεμα τῷ συλλογισμῷ προστίθημι· 4) ἐν τῇ γραμ. verba assumpta· α) τὰ ἐπίθετα· β) μεταφορικαὶ ἐκφράσεις.

assumptĭo, ōnis, θ. 1) ἀποδοχή, συναίνεσις· 2) τὸ ὑπόθεμα τοῦ συλλογισμοῦ (propositio minor).

assumptīvus, a, um, (assumo) δικ. τεχν. ὅρ., causa-, ἡ ἀπό ἐξωτερικῶν αἰτίων παραλαμβανομένη συνηγορία τινός.

assūmptus, a, um, μτχ. τοῦ assumo.

as-sŭo (ἄνευ πρκ. κ. σουπ.) γ'. προσράπτω.

as-surgo (ad-s.), surrexi, surrectum, γ'. 1) ἀνίσταμαι· 2) ἀνέχω, ὑψοῦμαι· 3) -dextrā τὴν δεξιὰν αἴρω· 4) μετῳ. αἴρομαι, δεινότητα μείζω λαμβάνω (ἐπὶ λόγου)· 5) -alicui, ὑπανίσταμαί τινι (τιμῆς ἕνεκα). Ἐντ. μετῳ. ἐνδίδωμι, τὰ πρωτεῖα παρέχω.

assus, a, um, ξηρός· -femina ἡ nutrix = ἡ τροφὸς ἡ μὴ θηλάζουσα, ἀλλὰ μόνον ἐπιμελουμένη τοῦ παιδίου· 2) ὡς τεχν. ὅρ. -sudatio, ἡ ξηροπυρία (τὸ πρὸς ἀφίδρωσιν μόνον λουτρόν). Ἐντ. **assa,** orum, οὐ. πλ. τὰ πρὸς ξηροπυρίαν δωμάτια τοῦ Ῥωμ. βαλανείου, τὰ πυριατήρια· 2) ὀπτὸς (ἀντίθ. elixus) οὖσ. **assum,** τὸ ὀπτόν (τὸ ψητό).

Assyrĭa, ae, θ. Ἀσσυρία. **Assyrĭus,** a, um, Ἀσσύριος. **Assyrii,** ōrum, οἱ Ἀσσύριοι.

ast, ἀρχ. τύπος, ἀντὶ at.

Asta, ae, θ. Ἄστα, πόλις Λιγουρίας, τὰ νῦν Asti· 2) πόλις Ἱσπανίας.

Astēnsis, e, Ἀσταῖος, τῆς Ἄστης.

astans, antis, μετχ. τοῦ asto.

Astăpa, ae, θ. Ἀστάπη, πόλις in Hispania Baetica.

Astărte, es, θ. Ἀστάρτη (θεὰ Φοιν.).

Asterĭa, ae, θ. Ἀστερίη.

a-stĕrno, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.) γ'. (μόνον ἐν τῷ παθητ. εἰς μέσην σημασ.) στορρέννυμαι, παρακατακλίνομαι, sepulcro.

astipulātĭo, ōnis, θ. συγκατάθεσις· 2) συμφωνία.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

astipulātor, ōris, ἀ. ὁ συγκατατιθέμενος, ὁ τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχων.
a-stipŭlor, ἀποθ. α΄. συναινῶ, συγκατατίθεμαι, τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχω.
astitŭo, tŭi, tūtum, γ΄. (ad,statuo), παρίστημι, ἐπιτίθημι.
asto (ad, sto) stĭti (ἄνευ σ.) α΄. 1) παρέστηκα, ἕστηκα, in ripa, ad tumultum· 2) μετφ. παρίσταμαι, παραγίγνομαί τινι· 3) ὀρθὸς (ὑψωμένος) ἕστηκα.
Astraea, ae, θ. Ἀστραία (θεὰ δικαιοσύνης).
Astraeus, i, ἀ. Ἀστραῖος.
a-strĕpo (ἄνευ πρκ. καὶ σ.) γ΄. ἐπηχῶ, ἐπιθορυβῶς ἐπικροτῶ, ἐπευφημῶ.
astrĭcte, ἐπίρ. (-ior), συνεσφιγμένως, στερεῶς· 2) συντόμως, βραχέως.
astrĭctus, a, um, (-ior) 1) ἐπεσφιγμένος, συνεσφιγμένος, δεδεμένος· corpora-, σώματα (ἐκ νηστ.) ἀπεξηραμένα· -limen, κεκλεισμένη θύρα· 2) μετφ. (μ.) φειδωλός· 3) ἐπὶ λόγου· συνεσταλμένος, σύντομος, βραχύς· 4) ἴδε astringo 2.
a-stringo (ad-s.), strinxi, strictum, γ΄. 1) ἐπισφίγγω, περισφίγγω, περιδέω. Ἐντ. σφίγγω, συσφίγγω, στερεόν, ἰσχυρὸν ποιῶ· 2) μετφ. δεσμεύω, κατέχω, ἀναγκάζω. Οὕτω τὸ παθητ. (μάλ. ἡ μτχ. astrictus)· 3) ἀσχολίαν ἔχω περί τι· 4) -se scelere = ἀδικεῖν· 5) = συστέλλω, περιορίζω.
astrologĭa, ae, θ. ἀστρολογία.
astrologus, i, ἀ. ἀστρολόγος.
astronomĭa, ae, θ. 1) ἀστρονομία· 2) (μ.) = astrologia.
astrum, i, οὐ. 1) ἄστρον· 2) Ἐντ. = ἀστερισμός· 3) μετφ. tollere ad-, = ὑπερεπαινεῖν· sic itur ad- (π.) = οὕτως τυγχάνομεν ἀθανάτου φήμης· decido ex-, ἀπόλλυμι τὴν μεγάλην φήμην.
a-strŭo, **(ad -s.)**, strūxi, structum, γ΄. 1) προσοικοδομῶ· 2) (π. καὶ μ.) προστίθημι· 3) καταλογίζομαί τι ἔν τινι· 4) παρασκευάζω, ὁπλίζω.
astu, ἄκλιτ. οὐ. ἄστυ, (μάλ. οἱ Ἀθῆναι) venire in (ad) astu.
a-stupeo, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.) β΄. θάμβος με ἔχει, ἐκπλήττομαι, rei alicui.
Astūra, ae, θ. τὰ Ἄστυρα (ποτ.)
Asturĭa, ae, θ. Ἀστυρία. **Astūres**, um, ἀ. πλ. Ἀστούριοι (σπ. ὁ ἑν. Astur). **Asturĭcus**, a, um, Ἀστυρικός.
asturco, ōnis, ἀ. ἀστούριος ἵππος.
astus, us, ἀ. ἡ πανουργία, πανοῦργος πρᾶξις· Μάλ. ἐν τῇ ἀφ. **astu** ἐπίρ. = πανούργως, πανουργικῶς.
astūte, (-ius, -issime) ἐπίρ. πανούργως.
astutĭa, ae, θ. πανουργία, πανούργημα.
astūtus, a, um, (-ior), πανοῦργος.
Astyăges, is, ἀ. Ἀστυάγης.
Astyănax, actis, ἀ. Ἀστυάναξ.
Astypalaea, ae, θ. Ἀστυπάλαια **-laeĭus**, ἐπίθ. Ἀστυπαλαῖος· **-laeenses**, ium, ἀ. πλ. Ἀστυπαλαιεῖς.
asўlum, i, οὐ. ἄσυλον.
asymbŏlus, a, um, ἀσύμβολος, ἀτελής· (καθαρ. λατ. immunis).
at, ἀρχ. ast (συγ. τοῦ ἀ τάρ) = ἀλλά· si non ... at, εἰ μὴ ... ἀλλά γε· -contra, ἀλλὰ τουναντίον. -potius = μᾶλλον δέ.
atabŭlus, i, ἀ. καυματώδης ἄνεμος τῆς Ἀπουλίας (κ. ὁ σιρόκκος).
Atalanta, ae, θ. Ἀταλάντη.
atat ἢ **attat**, καὶ πολλάκις ἐπαναλαμβ. **attatae**, **attatatātae**, ἐπιφ. ἀτταταί (Κωμ.).
atăvus, i, ἀ. δ(πάππος· (π.) = οἱ πρόγονοι.
Atax, ăcis, ἀ. Ἄταξ, ποτ. Γαλατίας.
Atacĭnus, Ἀτακινός· (colonia -= Narbo Martius)· οὐσ. **-cīni**, orum, ἀ. πλ. οἱ Ἀτακινοί.
Atēlla, ae, θ. Ἄτελλα, ἀρχ. πόλις τῶν Ὄσκων ἐν Καμπανίᾳ. Ἐντ.
Atellānus, a, um, μάλ. fabula-, ἡ μόνον **Atellāna**, ae, θ. τὸ Ἀτελλανὸν δρᾶμα (τὸ τοῦ πλήθους σκωπτικὸν δρᾶμα, μῖμος). **Atellāni**, ōrum, οἱ Ἀτελλανοί.
ater, atra, atrum, (-ior) 1) ἀφεγγής, ἀλαμπής, σκοτεινός, μέλας (ἀντίθ. albus)· 3) μετφ. μέλας, ἀνιαρός, δεινός, χαλεπός, λυγρός· μάλ. dies -ἡ ἀποφράς ἡμέρα· 3) σκοτεινός, δυσνόητος.
Aternum, i, οὐ. Ἄτερνον, πόλις κειμένη ἐν μιᾷ τῶν ἐκβολῶν τοῦ εἰς τὸ Ἀδριατικὸν πέλαγος ἐκβάλλοντος ποτ., ὃς **Aternus**, (i, ἀ.) Ἄτερνος ἐκαλεῖτο, τανῦν δὲ Pescara.
Ateste, is, οὐ. Ἀτεστέ, πόλις Βενετίας.
Athamanĭa, ae, θ. Ἀθαμανία.
Athamānes, num, Ἀθαμᾶνες. **-mānis**, ĭdis, θ. Ἀθαμανίς.
Athămas, antis, ἀ. Ἀθάμας. **Athamanthēus**, a, um, Ἀθαμαντεῖος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2) **-ntiădes**, ae, ἀ. Ἀθαμαντίδης· 3) **-ntis**, ĭdis, θ. Ἀθαμαντὶς = Ἑλλη.

Athanagia, ae, θ. Ἀθαναγία, πόλις τῆς Ἱσπανίας.

Athēnae, arum, θ. πλ. Ἀθῆναι. ἐντ. **Athēnaeus**, a, um, (ἀρχ.) καὶ **Athēniēnsis**, e, Ἀθηναῖος· οὐσ. **-enses**, ium, ἀ. πλ. οἱ Ἀθηναῖοι.

Athēnaeum, i, οὐ. Ἀθήναιον, ἐπιστημονικὸν ἐν Ῥώμῃ καθίδρυμα Ἀδριανοῦ

Athēnĭo, ōnis, ἀ. Ἀθηνίων.

Athēnŏdōrus, i, ἀ. Ἀθηνόδωρος.

Athĕsis, is, ἀ. Ἄθεσις, ποτ. Ἰταλίας.

athlēta, ae, ἀ. ἀθλητής.

athlētĭce, ἐπίρ. (Πλ.) ἀθλητικῶς.

athlētĭcus, a, um, ἀθλητικός· οὐσ. **-ca**, ae, θ. ἡ ἀθλητική.

Athos (**Athō**) ōis καὶ **Athon**, ōnis, ἀ. Ἄθως, ὄρος Μακεδονίας.

Atīna, ae, θ. Ἄτινα, πόλις Λατίνης. Ἐντ. **Atīnas**, ātis. Ἀτινάτης· καὶ οὐσ. **-ātes**, ium. ἀ. πλ οἱ Ἀτινᾶται.

Atīnĭus, a, um· 1) Ἀτίνιος· 2) οὐσ. **-ĭus**, i, ὁ Ἀτίνιος.

Atintānĭa, ae, θ. Ἀτιντανία, χώρα τῆς Ἰλλυρίας.

Atlas, antis, ἀ. Ἄτλας. ἐντ. 1) **Atlantēus**, a, um, Ἀτλάντειος· 2) **-tiădes**, ae, ἀ. Ἀτλαντιάδης = Ἑρμῆς ἢ Ἑρμαφρόδιτος· 3) **-tĭcus**, a, um, Ἀτλαντικός, mare A. 4) **Atlantis**, ĭdis, θ. Ἀτλαντὶς· α) = Ἠλέκτρα, μία τῶν Πλειάδων· β) = Καλυψώ· πληθ. Πλειάδες καὶ Ὑάδες.

ătŏmus, a, um, 1) ἄτομος· 2) οὐσ. **-mus**, i, θ. ἡ ἄτομος (ἀρχή, τ. ἔ. τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῶν ὄντων).

atque, σύνδ. ἴδε ac.

atqui, συνδ. (ἐκ τοῦ at -quoi = cui), ἀλλά τοι, ἀλλὰ μήν, ἄλλ' ὅμως, καὶ ὅμως, καίτοι.

ātrāmentum, i, οὐ. (ater), τὸ μέλαν, ἡ μελάνη.

1. ātrātus, a, um· 1) μελανόχρους· 2) μελανοφόρος (ἐκ πένθους).

2. Atrātus, i, ἀ. Ἄτρατος, ποταμός.

Atrax, ăcis, ἀ. 1) Ἄτραξ, ποτ. Αἰτωλίας· 2) πόλις Θεσσαλίας. ἐντ. α) **Atracĭdes**, ae, ἀ. Ἀτρακίδης = Θεσσαλός· β) **-ācis**, ĭdis, θ. Ἀτρακὶς = Θεσσαλίς.

Atrebātes, um, ἀ. Ἀτρέβατοι.

Atreus, ĕī, ἀ. Ἀτρεύς. ἐντ. **Atrīdes**, (ἢ **-da**) ae, ἀ. Ἀτρείδης.

atriensis, is, ἀ. (atrium), ὁ ἐπιστάτης τοῦ προδόμου (δοῦλος).

atriŏlum, i, οὐ. μικρὸς πρόδομος.

atrĭtas, ātis, θ. (Πλ.) μελανότης.

ātrĭum, ii, οὐ. τὸ αἴθριον, ὁ πρόδομος τῆς Ῥωμαϊκῆς οἰκίας ἢ ἐμπροσθία (παρὰ τῇ εἰσόδῳ) πρὸς ὑποδοχὴν μάλ. τῶν πελατῶν αἴθουσα· πρβλ. τὸ Ὁμήρ. μέγαρον (ἐν ᾧ ἐγίγνοντο αἱ συντυχίαι τῶν ἀνδρῶν)· ἦσαν δὲ καὶ ναῶν atria: (**-Vestae**)· μετων. οἰκία.

atrōcĭtas, ātis, θ. σκληρότης, ἀγριότης, ἀθεραπευσία, ὠμότης.

atrōcĭter, (**-ius**, **-issime**), ἐπίρ. σκληρῶς, ἀγρίως.

atrox, ōcis· 1) σκληρός, ἄγριος· ὠμός· 2) δεινός, φοβερός, ἀπειλητικός. 3) ἀδιάτρεπτος, ἰσχυρογνώμων.

Atta, ae, ἀ. Ἄττας, Ἄττης.

1. attactus ἀφ. **u**, ἀ. ἅπαφή.

2. attactus, a, um, μετχ. attingo.

attăgen, gēnis, ἀ. ὁ ἀτταγᾶς, ὁ ἀτναγὴν (κ. ἀγριόκοτα).

Attălĭa, ἡ **-lēa**, ae, θ. Ἀτταλεια, π λ. Παμφυλίας· **-lenses**, ium, Ἀτταλεῖς.

Attălus, i, ἀ. ὁ Ἄτταλος, πλούσιος βασιλεὺς τῆς Περγάμου· ἐντ. 1) **Attălĭcus**, a, um, Ἀτταλικός: α) = Περγαμηνός· β) = μεγαλοπρεπὴς καὶ πλούσιος· conditiones A., ὑπάρχοντα, οὐσία ὡς τῶν Ἀττάλων. 2) **Attălis**, ĭdis, θ. Ἀτταλίς, φυλὴ ἐν Ἀθήναις.

at-tămen, συνδ. καὶ ὅμως, ἀλλ' ὅμως.

at-tămĭno α'. ἅπτομαι· μετφ. **virginem** -, παρθένον διαφθείρω.

attemperātē, ἐπίρ. (ἀρχ.) ἐν καιρῷ, ἐγκαίρως.

at-tempĕro, α'. προσαρμόζω.

at-tendo, (ad -t-), tendi, tentum, γ'. 1) ἐπιτείνω, ἐντείνω, ἀνατείνω· 2) **animum** (ἢ **-mos**) ἢ ἁπλῶς attento· α) ἐντείνω τὴν διάνοιαν, προσέχω (τὸν νοῦν)· β) attendite = προσέχετε· γ) **-aliquid** ἢ **aliquem**, προσέχω (τὸν νοῦν) τινι, ἀκροῶμαί τινος· δ) **-re alicui**, σπουδάζω περί τι.

attente, ἐπίρ. (**-ius**, **-issime**), προσεκτικῶς, ἐπιμελῶς.

attentĭo, ōnis, θ. animi ἢ ἁπλῶς attentio, προσοχή.

at-tento. α'. 1) ἐπιχειρῶ, πειρῶμαι, defectionem· 2) μετφ. α) **-Capuam**, (ἀποστασίαν) τῆς Καπύης ἀποπειρῶμαι· **-fidem alicujus**, ἐπιχειρῶ σείειν τὴν πίστιν τινός· β) προσβάλλω τινί, **aliquem**.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

1. attentus, a, um, (-ior,-issimus) 1) προσεκτικός· 2) ἐπιμελής, ὀρατήριος) 3) φειδωλός, γλίσχρος.

2. attentus, a, um, μετχ. τοῦ attineo καὶ τοῦ attendo.

attĕnŭāte, ἐπίρ. (ἐπὶ λόγου) ἰσχνῶς, ἁπλῶς, ἀφελῶς.

attenuātĭo, ōnis, ϑ. μείωσις, ἐλάττωσις· verborum-, ἰσχνός, ἁπλοῦς, ἀφελὴς λόγος.

attenuātus, a, um (-issimus)· 1) λεπτός, σμικρός, ἰσχνός, ἀσθενής· 2) ἐπὶ λόγου· α) = ἰσχνός, ἁπλοῦς, ἀφελής· β) = σύντομος, βραχύς· γ) = πεπλασμένος.

at-tenŭo, ā.· 1) λεπτύνω, σμικρύνω· 2) μετφ. ἐλαττῶ, μειῶ· bellum-, ἧττον κινδυνώδη ποιῶ τὸν πόλεμον.

at-tĕro, trīvi, trītum, γ'. 1) προστρίβω, τρίβω· 2) κατατρίβω, συντρίβω, φθείρω, διαφθείρω, ἐλαττῶ, μειῶ, βλάπτω· 3) πορθῶ, ἐρημῶ, κακῶ, καταπονῶ· 4) frons attrita = ἀναιδὲς μέτωπον.

at-testor, ἀποϑ. ᾱ'. ἐπιμαρτυρῶμαι, βεβαιῶμαι.

at-tĕxo, texŭi, textum, γ'. 1) προσπλέκω· 2) μετφ. προστίϑημι, συνάπτω.

Atthis (Attis), ĭdis, ϑ. Ἀττίς· 1 = Attica· 2) = Ἀθηναία. Ἐντ. = χελιδὼν ἢ ἀηδών.

Attĭca, ae, ϑ. Ἀττική.

attĭce, ἐπίρ. ἀττικῶς.

atticīsso, ᾱ'. (Ἑλλ.) ἀττικίζω.

Attĭcus, a, um, Ἀττικός· οὐσ. **Attĭci**, orum, ἀ. πλ. οἱ Ἀττικοί, μάλ. οἱ ῥήτορες.

Attĭlĭus, ĭi, ἀ. Ἀττίλιος.

at-tĭnĕo, tĭnŭi, tentum, ϑ'. (ad, teneo)· 1) κατέχω, κρατῶ τι· 2) μετφ. παρατείνω τινά· 3) ἀμεταϑ. τείνω (μέχρι), διατείνω, διήκω, ἐξικνοῦμαι· 4) μετφ. προσήκει, ἀνήκει, ἀποβλέπει, ὠφελεῖ· (σχεδὸν ἀείποτε ἐν τῷ 3ῳ ἐν. προσ.).

attingo, attĭgi, attactum, γ'. (ad, tango)· 1) ἐφάπτομαι, ἐπιψαύω, ἐπιλαμβάνομαί τινος· 2) ἐπιχειρῶ (τινι), ἐπιτίϑεμαι, προσβάλλω· 3) ἀφικνοῦμαι· 4) ἅπτομαι, ἔχομαί (τινος), ὅμορός εἰμί (τινι)· 5) (τῷ λόγῳ) ἅπτομαι, μνημονεύω· 6) ἐπιχειρῶ, ἀσχολοῦμαι περί τι· 7) προσήκει, ἁρμόζει· 8) ἐγχωρεῖ, γίγνεται.

Attis, ἰδὲ Atys.

Attĭus ἢ **Accĭus**, ii, ἀ. Ἄττιος.

at-tōllo (ἄνευ πρκ. καὶ σ.) γ'. 1) αἴρω, manu-s, ἀνατείνω τὰς χεῖρας· oculos-, ἀναβλέπω· 2) ἀνίστημι, οἰκοδομῶ· 3) ἐπαίρω, ἀνορθῶ, ἐξυψῶ, μεγαλύνω.

at-tondeo, tondi, tonsum, ϑ'. 1) κείρω, attonsus ad cutem, ἐν χρῷ κεκαρμένος· 2) κλαδεύω· 3) περιτρώγω· 4) μετφ. ἐλαττῶ, μειῶ· 5) Κωμ. α) = ἀπατῶ· β) = μαστιγῶ.

attŏnĭtus, a, um (μτχ. τοῦ attono) 1) ἐμβρόντητος, ἔμπληκτος, ἔκθαμβος· 2) ἐνθουσιάζων.

at-tŏno, tŏnŭi, tonĭtum, α'. καταπλήττω, ἐξίστημί τινα τοῦ φρονεῖν).

attonsus, a, um, μτχ. τοῦ attondeo.

at-torqueo, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.) ϑ'. ἀνατινάσσω, παλλω, κραδαίνω.

attractus, a, um, (μτχ. τοῦ attraho) συνεσπασμένος, σκυθρωπός, frons.

at-trăho, trāxi, trāctum, γ'. ἑλκομαι, ἐπισπῶμαι, ἕλκω, aliquem ἢ aliquid, τινά ἢ τι.

attrectātĭo, ōnis, ϑ. ἁφή, ἀφή.

attrectātus, us, ἀ. = attrectatio.

attrecto, ᾱ'. (ad, tracto)· 1) ἐφάπτομαι, χεῖρα (ἄδικον) ἐπιβάλλω, σφετερίζομαι· 2) σπουδάζω περί τι.

āt-trepĭdo, (ἄνευ πρκ. κ. σουπ.) ᾱ'. τρέμων (κλονιζόμενος) προσέρχομαι.

at-tribŭo (ad-tr.) bŭi, būtum, γ'. 1) ἀπονέμω, παρέχω, δίδωμι· 2) ἀνατίϑημι, προσάπτω τινί τι· 3) (σπ.) προστίϑημί τι πρός τι· 4) τάττω φόρον ἢ δασμόν· 5) ὑποτάττω τινά τινι· 6) δαπανῶ τι εἴς τι· 7) τεχν. ὅρ. (δυνάμει χρηματ. ἐπιταγῆς δι' ἄλλου τινός), ἀποτίω τινὶ χρήματα, ἀποδίδωμί τινι (τὸ ὀφείλημα). Ἐντ. -aliquem = ἐντέλλομαί τινι ἀποτῖσαι χρήμ.)· attributus meus (mihi)= ὁ ἐπιταχθεὶς ἀποτῖσαί (μοι) τὸ ὀφείλημα· 8) τεχν. ὅρ. (ἐν τῇ ῥητορ. καὶ γραμ.) = (ἀποδιδόμενον) κατηγόρημα, ἐπίϑετον.

attrĭbūtĭo, ōnis, ϑ. 1) (ὀφειλήματος) ἀπόδοσις, χρημάτων ἀπότισις· 2) ὡς ῥητορ. τεχν. ὅρ. = (ἀποδιδομένη ἰδιότης) κατηγορούμενον.

attribūtus, a, um, μτχ. τ. attribuo.

1. attrītus, us, ἀ. (attero), παράτριψις.

2. attrītus, a, um, μτχ. τ. attero.

atypus, a, um, (ἀργ.) ἄτυπος (τραυλίζων).

Atys (Athys, Attis) ўos, ἀ. Ἄτυς, Ἄτυος, Ἄττις.

au ἢ **hau**, ἐπιφών. (Κωμ.) ἰού, ἰού!

auceps, cŭpis, ἀ. (avis, capio) ὀρ-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νιθοθήρας· 2) μετφ. θηρευτής, voluptatum, ἡδονῶν· syllabarum-, ὁ δικηγόρος ὁ μόνον τὸ γράμμα τοῦ νόμου ἐξετάζων.

auctarĭum, ĭi, οὐ. προσθήκη.

auctĭo, ōnis, θ. 1) αὔξησις· 2) μάλ. δημιοπρασία· 3) μετων. δημιόπρατον.

auctionarĭus, a, um, τῆς δημιοπρασίας· tabulae - αἱ τῶν δημιοπράτων κατάλογοι.

auctiōnor, ἀποθ. α'. δημιοπρασίαν ποιοῦμαι.

auctĭto, α'. ἐπαυξάνω, πλεῖον ποιῶ.

aucto, α'. ἐπαυξάνω· μετφ. -aliquem spe, μείζονας (λαμπροτέρας) ἐλπίδας παρέχω τινί.

auctor, ōris, ἀ. κ.θ. (augeo)· 1) ὁ πράξας, ποιήσας τι, ὁ ἐργάτης, αἴτιος, πρωταίτιος, πρωτουργός τινος. -beneficio, ὁ εὐεργέτης· 2) -nobilitatis tuae, gentis ἢ originis, ἐνίοτ. κ. ἁπλῶς auctor = ὁ ἀρχηγέτης· 3) οἰκιστής, κτίστης· 4) ὁ καταστήσας τ., ὁ ἱδρυτής· 5) συνήθ. ὁ συγγραφεύς (μάλ. ἱστορίας)· 6) εἰσηγητής, παραινέτης, ὁ συμβουλεύων, παρακελευστής· -sum pacis, παρακελεύομαι εἰρήνην ποιεῖν· me, (te, illo) auctore, ἐμοῦ (σοῦ, ἐκείνου) παρακελεύοντος, συμβουλεύοντος· 7) ἐγγυητής· 8) μεσίτης, διαιτητής· 9) ὁ ὑπόδειγμα, παράδειγμα ὤν· 10) judices legum auctores, οἱ τῶν νόμων προστάται δικασταί· 11) -comitiorum, ὁ προκαθήμενος, προεδρεύων τῆς ἐκκλησίας· 12) -legis = α) lator legis, ὁ εἰσφέρων, γράφων νόμον· β) = suasor legis, ὁ συνήγορος (εἰσφερομέν. νόμου) γ) = ὁ τὸν νόμον κυρῶν, ἐπικυρῶν (περὶ βουλῆς), 13) -consilii publici, ὁ ὑφηγούμενος (βουλευτὴς) τῆς κοινῆς γνώμης, ὁ τὴν κοινὴν γνώμην (ἐν τῇ βουλῇ) εὐθύνων· 14) ὁδηγός, διδάσκαλος· 15) ὁ πωλῶν· 16) ὁ ἐπίτροπος· 17) μάρτυς· (nubit) nulis -ibus, ἄνευ μαρτύρων.

auctoramentum, i, οὐ. (auctor) μισθός, ἀμοιβή (ξιφομάχου, στρατιώτ. κτλ.

auctorĭtas, ātis, θ. (auctor)· 1) (σπ.) γένεσις, αἰτία (τινός)· 2) αὐθεντία, κῦρος· 3) δύναμις, ἀξίωμα, τιμή, ἐξουσία· magnae -ātis = πολλοῦ ἀξιώματος, μέγα δυνάμενος· 4) σπουδαιότης, βαρύτης· 5) συμβουλή, προτροπή, μεσιτεία· 6) παράδειγμα, -majorum· 7) θέλησις, παραγγελία, παράγγελμα· 8) senatus- α) = δόγμα τῆς βουλῆς· β) = ἡ τῆς βουλῆς θέλησις· γ) = ἡ τῆς βουλῆς αὐθεντία (α ὑκτώριτας, κατὰ Δ. Κάσ. 5, 3)· 8) -populi, ἡ τοῦ δήμου θέλησις, τὸ ψήφισμα τοῦ δήμου· 9) ἐγγύη· 10) ἡ κυριότης (πράγμ.)· 11) ἀξιοπιστία, πίστις· 12) τὰ ἔγγραφα (τὰ δημόσια)· 13) -praescriptae = οἱ ἐν τῇ συγγραφῇ προβουλεύματος παρόντες καὶ ὑπογεγραμμένοι βουλευταί.

auctōro, α'. (auctor), -se ἢ παθητ. auctoror = ἐκδίδομαι (ἐπὶ μισθῷ) εἴς τι. Ὅθεν auctoritati = οἱ μισθούμενοι μονομάχοι· 2) (μ. ἰαΐτιος γίγνομαί τινί τινος.

auctumnālis, e (auctumnus) φθινοπωρινός, rosa, frigus, imber.

auctumnus (auctus, augeo)· 1) οὐσ. ὁ, ἀ. (κυρ. ὁ τῆς ἀφθονίας χρόνος) τὸ φθινόπωρον· 2) ἐπίθ. = auctumnalis.

1. auctus, a, um, μόνον ἐν τῷ συγκρ. **auctior** = πλείων ηὐξημένος, μείζων· -majestas, ἔτι μεῖζον ἀξίωμα· socii honore -es = ἐν μείζονι τιμῇ ὄντες. Ἰδὲ καὶ augeo.

2. auctus, us, ἀ. αὔξησις· corporis auctu = ἐπίδοσει τοῦ σώματος.

aucupĭum, ii, οὐ. (auceps)· 1) ὀρνιθοθήρα· μετφ. = θήρα, σπουδὴ περί τι· 2) μετων. θήραμα.

aucŭpis, γεν. τοῦ auceps.

aucŭpor, ἀποθ. καὶ (ἀρχ.) **-po** α'. (auceps)· 1) ὀρνιθοθηρῶ· 2) μετφ. θηρεύω, (ἐπι)διώκω, τηρῶ τι.

audacĭa, ae, θ. (audax)· 1) θάρρος, εὐτολμία· 2) θράσος, θρασύτης, ἰταμότης· 3) audaciae = τολμήματα.

audacĭter κ. **audacter** (-ius, -issime), ἐπίρ. 1) τολμηρῶς, θαρσαλέως, εὐτόλμως· 2) θρασέως, ἰταμῶς.

audacŭlus, ἐπίρ. (σπ.) ὑποκ. τοῦ audax.

audax, ācis, ἐπίθ. (-ior, -issimus) [audeo] 1) τολμηρός, εὔτολμος· 2) θρασύς, παράβολος, παράτολμος.

audens, tis, ἐπίθ. (-ior, -issimus), π. καὶ μ. = τολμηρός.

audenter, ἐπίρ. (-ius) θαρσαλέως, θρασέως.

audentĭa, ae, θ. τόλμη, εὐτολμία.

audĕo, ausus, sum, **ē**. 1) τολμῶ τι, ἀποτολμῶ, ἐπιχειρῶ (ποιεῖν τι)· 2) τόλμην ἔχω, τολμηρός εἰμί.

audiens, ntis, ἐπίθ. ἰδὲ audio.

audientĭa, ae, θ. (audiens) ἀκρόασίς τινος· σχεδ. μόνον ἐν τῷ facere - am, = ποιεῖν σιωπὴν (πρὸς ἀκρόασιν).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

audĭo, īvi, κ. ītum, īre. (συγγ. τῷ αὖς = οὖς καὶ τῷ auris)· 1) ἀκούω : -aliquid ex (ab, σπαν. de) aliquo, ἀκούω τι παρά τινος· -eum mortuum esse, ἀκούω ἐκεῖνον τεθνάναι· -īvi regem, ἤκουσα τοῦ βασιλέως (λέγοντος)· ἐντ. α) audi = ἄκουσον, πρόσεχε· β) audin = audisne, ἀκούεις; ἄκουσον τοίνυν· 2) ἀκούω, διακούω, ἀκροῶμαί τινος· 3) ἀκούω, ἀνακρίνω, ἐξετάζω, servum τὸν δοῦλον· 4) ἀκούω, ὑπακούω, πείθομαι τινι, τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχω τινί, ἀποδέχομαί τι. Ἐντ. ἐπιθετικ. **audiens**, κατήκοος, εὐπειθής, μάλ. ἐν τῇ φράσ. dicto audiens sum alicui = κατακούω τινός, ὑπακούω τινί, πείθομαί τινι (ἰσχυρότ. τοῦ obedio alicui)· 4) ἐπακούω, preces τῶν δεήσεων, δέχομαι τὰς εὐχάς· 5) ἀμετ. bene, male audio, καλῶς, κακῶς ἀκούω = εὐδοξῶ, ἀδοξῶ· rex a-, βασιλεὺς ἀκούω (= ὀνομάζομαι)· 6) (μ.) παθητ. -ītur = ἐξυπακούεται.

audītĭo, ōnis, ὁ. (audio)· 1) ἀκρόασις· 2) ἀκρόαμα· 3) ἀκοή, λόγος, φήμη.

audītor, ōris, ὁ. (audio)· 1) ἀκροατής· 2) μαθητής.

audītōrĭum, ii, οὐ. 1) ἀκροατήριον, σχολή· 2) τὸ ἀκροατήριον (οἱ ἀκροαταί)

audītum, i, οὐ. ἄκουσμα, ἀκοή.

1. audītus, us, ὁ. (audio)· 1) ἀκοή, auditu = ἀκοῇ· 2) ἀκρόασις· 3) ἄκουσμα, φήμη· 4) ἀκοή (αἰσθητήριον).

2 audītus, a, um, μετχ. τοῦ audio.

aufĕro, abstŭli, ablātum, aufĕrre, (ab, fero) 1) ἀποφέρω, ἀποκομίζω, multa domum meam, πολλὰ εἰς τὴν ἐμὴν οἰκίαν· 2) παθ. ἀποκομίζομαι, φέρομαι, αἴρομαι· 3) ἁρπάζω, ἁρπάζω· καὶ μετφ. α) = ἐξαπατῶ, ἀποπλανῶ· β) = διαφθείρω, ἀφανίζω· 4) ἀφαιροῦμαι, alicui imperium, spem, somnum, ἀφαιροῦμαι, τινὰ τὴν ἀρχήν, τὴν ἐλπίδα, τὸν ὕπνον· -fugam, τὴν φυγὴν ἀδύνατον καθίστημι· ἐντ. α) (μ.) = χωρίζω, διαχωρίζω· β) προστ. **aufer** te = ἀπαλλάττου· γ) ἀλλοτριῶ τινά τινος· 5) -aliquid, κομίζομαι, λαμβάνω τι· 6) -ut = διαπράττω· 7) -aliquid ex re aliquo, ἐννοῶ, μανθάνω τι ἐκ τινος.

Aufidēna, ae, θ. Αὐφιδήνα, πόλις, Σαυνιτίδος· ἐντ. α) **-nātes**, tum, ἀ. οἱ Αὐφιδηνᾶται· β) **Aufidĭus**, ii, ἀ. Αὐφίδιος· γ) **-ānus**, a, um, Αὐφιδανός.

Aufĭdus, i, ἀ. Αὔφιδος, ποταμός.

au-fŭgĭo, (ab-f.), fūgi, γ'. ἀποφεύγω, ἐκφεύγω, διαφεύγω ἀποδιδράσκω.

Augē, ēs, θ. Αὐγή, (Ὥρα).

Augēas, κ. **Augĭas**, ae, ἀ. Αὐγείας

augĕo, auxi, auctum, 6'. (ρ. augέλλ. αὐγ-,). 1) αὐξάνω, classem τὸν στόλον· -aliquem, προάγω τινά· 2) -verbis ἢ laudando, λόγοις, ἐπαίνοις, μεγαλύνω, ἐπαίρω· 3)-aliquem divitiis, honore, αὐξάνω τινὰ πλούτῳ, τιμαῖς = πλουτίζω, τιμῶ τινα· συχν. παθητ. = αὐξάνομαι, μείζων, εὐδαίμων γίγνομαι. 4) -animum alicujus, θαρρύνω τινά· auctus (ἀναθαρσήσας) omine· 5) ἐπὶ κακοῦ· μείζον ποιῶ, ἐπαυξάνω, dolorem τὸ ἄλγος (ἀντίθ. minuo, levo)· 6) -aram deum, θυσίαις τὸν θεὸν τιμῶ.

augesco, γ'. (ἐναρκτ. τοῦ augeo)· αὐξάνομαι, ἐπαυξάνομαι, ἐπιδίδωμι, ἐπίδοσιν λαμβάνω.

augmen, ĭnis, οὐ. καὶ **-mentum** i, οὐ. (augeo), αὔξησις, ἐπίδοσις.

augur, ŭris, ἀ. 1) οἰωνομάντις, οἰωνοσκόπος, πρβλ. auspex· 2) ἀ.θ.μάντις.

augŭrālis, e, 1) οἰωνοσκοπικός· ἐντ. οὐσ. **-rāle**, is, οὐ. οἰωνιστήριον (τὸ ἐν τῷ στρατοπέδῳ δεξιόθεν τῆς τοῦ στρατηγοῦ σκηνῆς μέρος, ἔνθα ἡ οἰωνοσκοπία ἐτελεῖτο)· 2) οἰωνοσκοπικὴ ῥάβδος.

augŭrātĭo, ōnis, θ. οἰωνοσκοπία.

augŭrāto, (ἀφαιρ. ἀπόλ.) = οἰωνισάμενος (μετὰ τὴν οἰωνοσκοπίαν).

1. augŭrātus, a, um, (μετχ. τοῦ auguro), καθιερωμένος δι' οἰωνισμοῦ.

2. augŭrātus, us, ἀ. οἰωνοσκοπία, τὸ τοῦ οἰνοσκόπου ἀξίωμα.

augŭrĭum, ii, οὐ. (avium, garitus) οἰωνοσκόπημα· μάλ. τὸ ἐκ τῆς φωνῆς τῶν οἰωνῶν, (auspicium δὲ τὸ ἐκ τῆς θέας ἢ πτήσεως μάλ. αὐτῶν)· -ago, οἰωνοσκοπῶ· 2) ἐν γένει· μαντεία, προφητεία· 3) Apollo ei dedit -um = τὴν οἰωνιστικὴν (τέχνην).

augŭrĭus, a, um = augurālis.

augŭro, α'. 1) οἰωνοσκοπῶ· 2) δι' οἰωνισμοῦ καθοσιῶ, καθιερῶ, locum· 3) = auguror· 4) (Πλ.) κατασκοπῶ.

augŭror, ἀποθ. α'. 1) ἀμεταβ. οἰωνοσκοπῶ· 2) μεταβατ. οἰωνίζομαι, μαντεύομαί τι· 3) -aliquid mente (conjecturā) προαισθάνομαι, προεικάζω τι.

Augusta, ae, θ. (θηλ. τοῦ augustus) Αὐγούστα, (τιμητικὴ προσηγορία

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῶν γυναικῶν μητέρων, ἀδελφῶν καὶ θυγατέρων τῶν Καισάρων)· 2) ὄνομα πολλῶν πόλεων· οἷον **A. Taurinorum** = Τουρῖνον.

Augustālis, e, Αὐγούστειος· xvp. sodales (sacerdotes) -es = οἱ πρὸς τιμὴν τοῦ Αὐγούστου ὑπὸ Τιβερίου καταστᾶντες πέντε καὶ εἴκοσι ἱερεῖς.

augŭste, ἐπίρ. (-ius) σεπτῶς, σεβαστῶς, εὐσεβῶς.

augustus, a, um, (-ior, -issimus) σεπτός, σεβαστός, σεβάσμιος, ἱερός, ἱεροπρεπής, locus, templum. Ἔντ. οὐσ. **Augustus**, i, ἀ. Αὔγουστος, Σεβαστός (τιμητικὴ προσηγορία τοῦ Ὀκταβιανοῦ ἀπὸ τῆς μονοκρατορίας αὐτοῦ)· 2) -a domus, ὁ τοῦ Αὐγούστου οἶκος· 3) -mensis = ὁ Αὔγουστος μήν.

aula, ae, θ. αὐλή· 2) = atrium· 3) ἡ αὐλὴ τοῦ βασιλέως, τὰ βασίλεια· 4) τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα· 5) οἱ αὐλικοί.

aulaeum, i, οὐ, αὐλαία· 2) τάπης, κάλυμμα, ἐπίβλημα· 3) ἱμάτιον.

Aulerci, ōrum, ἀ. Αὔλερκοι, ἔθνος τῆς βορείου Γαλατίας.

aulētes, ae, ἀ. αὐλητής.

aulĭcus, a, um, (aula)· αὔλειος, τῆς αὐλῆς· οὐσ. -**ĭci**, ōrum, ἀ. πλ. = οἱ αὐλικοί.

Aulis, ĭdis, θ. Αὐλίς, πόλις Βοιωτίας.

auloedus, i, ἀ. αὐλῳδός.

Aulon, ōnis, ἀ. Αὔλων, ὄρος οὐ μακρὰν τοῦ Τάραντος, ὀνομαστ. ἐπὶ τῷ οἴνῳ.

aulŭla, ae, θ. χυτρίδιον. Ἔντ. **Aulularia**, κωμῳδία τις τοῦ Πλαύτου.

aura, ae, θ. αὔρα. Ἔντ. μετρ. 1) -rumoris, honoris, spei, τὸ μικρόν, τὸ ὀλίγον, τὸ ἀβέβαιον τῆς φήμης, κ.τ.λ. -libertatis, μικρὰ ἐλπὶς ἐλευθερίας· 2) -popularis ἢ μόνον aura = ἡ τῶν πολλῶν εὔνοια· 3) (π.) ὁ ἀήρ, ὁ ἄνεμος· 4) ἡ ἀναπνοή, ducere ἢ carpere-, = ἀναπνέειν, vesci aurā = ζῆν· 5) in (ad)-as εἰς τὰ ὕψη, τὰ ἄνω, τὰ ὑπὲρ γῆς (ἐν ἀντιθέσ. πρὸς τὸν Τάρταρον)· 6) = τὸ τῆς ἡμέρας φῶς· 7) τὸ φανερόν, τὸ δημόσιον· 8) ἡ στίλβη, λάμψις, auri· 9) ἡ φωνή, puellae clamantis· 10) ἡ ὀσμή, ἀποφορά.

aurarĭus, a, um, χρύσειος. Ἔντ. οὐσ. -**ria**, ae, θ. (ὄηλ. fodina) χρυσωρυχεῖον.

auratūra, ae, θ. (ἀμφίθ.) χρύσωσις.

aurātus, a, um, (aurum) χρυσωτός, ἐπίχρυσος, διάχρυσος, κατάχρυσος· 2) (π.) = aureus· 3) (μ.) χρυσόχρους.

Aurelius, a, um, Αὐρήλιος. **Aurelĭānus**, Αὐρηλιανός.

aureŏlus, a, um, ὑποκ. τοῦ aureus.

aureus, a, um, (aurum)· 1) χρυσοῦς· 2) -numus, ἡ οὐσ. **aureus**, i, ἀ. χρυσοῦν νόμισμα = 25 ἀργυρῶν δηναρίων ἢ 100 σεστερτίων· (π.) vis-, ἡ τὰ πάντα εἰς χρυσὸν μεταμορφοῦσα δύναμις· 3) = **auratus**· 4) χρυσόχρους, στίλβων ὡς χρυσός· 5) μετφ. = μεγαλοπρεπής, πολυτελής, λαμπρός, εὐπρεπής, σεμνός, θελκτικός, θαυμαστός.

auricŏmus, a, um (aurum, coma)· 1) χρυσοκόμης· 2) τὸ χρυσοῦν φύλλωμα.

auricŭla, ae, θ. (ὑποκ. τοῦ auris) ὁ λοβὸς τοῦ ὠτός, καὶ ἐν γένει, τὸ οὖς.

aurĭfer, ĕra, ĕrum, 1) χρυσοφόρος· fluvius, terra· 2)-arbor, τὸ χρυσόκαρπον δένδρον.

aurĭfex, ĭcis, ἀ. χρυσοχόος.

auri-fodīna, ae, θ. χρυσωρυχεῖον

aurīga, ae, ἀ. (aurea=ἡνίον, ὃ ἐκ τοῦ ὠτὸς τοῦ ἵππου ἐξηρτᾶτο, καὶ ago)· ἡνίοχος· μάλ. ἁρματοδρόμος.

aurigarĭus, ĭi, ἀ. = auriga.

aurigātĭo, ōnis, θ. ἁρματοδρομία.

aurigĕna, ae, ἀ. χρυσόγονος (Περσεύς).

aurĭger, ĕra, ĕrum, χρυσοφόρος.

aurīgo, āre, (ἐδὲ auriga) ἡνιοχῶ.

auris, is, θ. (ὡς τὸ audio ἐκ ῥ. αF, ἑλλ. αὐ, ἐξ οὗ τὸ λακωνικὸν αὖς καὶ τὸ νεοελλ. αὐτίον), τὸ οὖς· in, ad -em dico, πρὸς τὸ οὖς τινος λέγω, ψιθυρίζω· adhibeo (admoveo, praebeo, do) alicui -es = προσέχω τινί, ἀκούω τινός· servio ἢ aliquid do auribus alicujus= πρὸς χάριν λέγω, τὰ ἀρέσκοντά τινι λέγω· 2) μετων. αἱ ἢ ἀκοή (πρβλ. τὸ τῆς συνηθ. ἔχει καλό, κακό αὐτί)· 6) ἀκροατής· 3) μετφ. τὸ οὖς τοῦ ἀρότρου (Βεργ(λ.).

auritŭlus, i, ἀ. (ὑποκ. τοῦ auritus) ὦτα μεγάλα ἔχων = ὄνος.

aurītus, a, um, (auris)· 1) ὠτώεις, ὦτα μεγάλα ἔχων, asinus, lepus· 2) μετφ. ὁ ἀκροώμενος· 3) testis -, ὁ ἀκοῇ εἰδὼς (ἀντίθ. oculatus).

aurōra, ae, θ. (αὐώς, ἀώς, ἠώς) ἡ ἕως, ἀνατολή· primā-, ad primam -am, ἅμα τῇ ἕῳ· 2) προσωπ. ἡ Ἠώς.

aurum, i, οὐ. 1) ὁ χρυσός· 2) (π.) α)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροια

=ὅ,τι ἐκ χρυσοῦ πεποίηται· οἷον ποτήριον χρυσοῦν, στρεπτός, δακτύλιος χρυσοῦς, μάλ. χρυσοῦν νόμισμα· 6) χρυσόχρους, χρυσίζων.

Aurunci, ōrum, ἀ. πλ. = Ausones.

auscŭlor, auscŭlum, ἀντὶ osculor, osculum κτλ.

auscultātio, ōnis, θ. ἀκρόασις.

auscultātor, ōris, ἀ. ἀκροατής.

ausculto, ā΄. (συγγ. τῷ οὖς, auris), 1) ἀκροῶμαι· 2) ὑπακούω· 3) (Πλ.) ἀκούω = πιστεύω, crimina· 4) πείθομαι, alicui τινί· 5) -ad fores, θυρωρῶ.

Auser, ĕris, ἀ. Αὖσαρ, ποτ. Τυρρηνίας.

Ausētāni, ōrum, ἀ. οἱ Αὐσητανοί.

ausim, π. ἀντὶ ausus sim, ἴδε audeo

Ausŏnes, um, ἀ. Αὔσονες (ἀρχ.) = Ἰταλοί· Ἐντ. 1) **Ausōna**, ae, θ. Αὐσονία, πόλις Αὐσόνων· 2) **Ausōnia**, ae, θ. Αὐσονία· 3) **Ausonĭdae**, arum, ἀ. πλ. Αὔσονες (κάτ. Αὐσονίας ἢ Ἰταλίας)· 4) **Ausŏnis**, ĭdis, θ. Αὐσονίς, καὶ **-nius**, a, um, Αὐσόνιος· (π.) = Ἰταλικός, Ῥωμαϊκός.

auspex, ĭcis, ἀ. (ἀντὶ avispex=avis specio)· 1) οἰωνοσκόπος, (πρβλ. augur, ὧν οἱ μτγν. μάλ. ἐχρῶντο· 2) (π.) ὁ ἡγεμών (ὁδηγός), προστάτης· 3) τεχν. ὅρ. προμνήστωρ (προξενητής).

auspĭcāto, ἐπίρ. (κυρ. ἀφαιρ. ἀπόλ.) (auspicio)· 1) οἰωνισάμενος, μετὰ τὴν τῶν οἰωνῶν παρατήρησιν· 2) αἰσίως.

auspĭcātus, a, um, (μτχ. τοῦ auspicio)· 1) καθιερωμένος, καθοσιωμένος δι' οἰωνισμοῦ· 2) αἴσιος: male-, ἀπαίσιος, ἀτυχής.

auspĭcium, i, οὐ. 1) ἀφηρ. α) οἰωνοσκόπημα, οἰωνισμός (πρβλ. augurium)· β) ἡγεμονία, στρατηγία: auspicio, καὶ συνηθ. auspiciis Caesaris, ἡγεμόνος ὄντος, στρατηγοῦντος τοῦ Καίσαρος· γ) = voluntas: meis -iis = meā voluntate, ἐμοῦ θέλοντος, ἐμοῦ κελεύοντος· γ) (π.) = auctoritas 3. -iis paribus = pari auctoritate· 2) συγκ. οἰωνός: -optimum, felix, αἴσιος οἰωνός· -facio, σημαίνω, προφητεύω· μετφ. ἀρχή, ἔναρξις, belli πολέμου.

1. auspĭco, ā΄. (ἀρχ. καὶ μ.)· 1) ἀμτ. οἰωνίζομαι, οἰωνοσκοπῶ, rei alicui (rei alicujus causa ἢ super re aliqua) ὑπέρ τινος· 2) ὡς οἰωνον λαμβάνω, δέχομαι· ἴδε auspicatus.

2. auspĭcor, ἀποθ. ā΄. (auspex)· 1) = auspico· 2) -aliquid, ἐπ' αἰσίοις οἰωνοῖς ἄρχομαί τινος· 4) ἄρχομαι, κατ-χομαι, militiam τῆς στρατείας, cantare τοῦ ᾄδειν.

auster, stri, ἀ. ὁ νότος.

austĕre, ἐπίρ. μετφ. αὐστηρῶς.

austērĭtas, ātis, θ. 1) αὐστηρότης, στρυφνότης, vini τοῦ οἴνου· 2) ὀξύτης (ὀσμῆς)· 3) βαθύτης (χρώμ.)· 4) μετφ. αὐστηρότης, magistri τοῦ διδασκάλου.

austērus, a, um, (-ior)· 1) αὐστηρός, στρυφνός, ὡριμος, vinum, gustus· 2) ὀξύς (ἐπὶ ὀσμῆς)· 3) βαθύς (ἐπὶ χρώμ.)· 4) αὐστηρός, σκυθρωπός, σοβαρός· 5) ἐπὶ λόγου· ἁπλοῦς, ἀφελής· 6) ἐπαχθής, χαλεπός, labor πόνος.

austrālis, e, καὶ (π. καὶ μ.), **austrīnus**, a, um, νότιος.

ausum, i, οὐ. (μτχ. τοῦ audeo), τόλμημα, κινδύνευμα.

aut, σύνδ. διαζ. 1) ἁπλοῦς: α) = ἤ (πρβλ. vel, sive): vita aut mors, ζωὴ ἢ θάνατος· β) = μᾶλλον δέ: non multum, aut omnino nihil· γ) = ἢ (τουλάχιστον): numquam aut raro· δ) εἰ δὲ μή: effodiuntur bulbi ante ver, aut deteriores fiunt· 2) διπλοῦς: **aut... aut**, ἤτοι... ἤ, ἢ... ἤ, aut vivam, aut moriar· παρὰ δὲ ποιηταῖς καὶ aut...vel ἢ ve· 3) (π.) ἀντὶ ἀρνήσεως· neque... aut, ἀντὶ neque... neque.

autem, σύνδ. ἀντιθ. (αὖτε), δέ, δὲ, δή, αὖ, ἀλλά, ὅμως (πρβλ. at, sed, verum).

authepsa, ae, θ. ὁ αὐθέψης.

autographus, a, um, αὐτόγραφος.

Autŏlĭcus, i, ἀ. Αὐτόλυκος, υἱὸς Ἑρμοῦ· 2) μετων. = ἀπατεών.

autŏmătus, a, um, αὐτόματος· ἐντ. **automătum**, i, οὐ. αὐτόματον (= μόνη κινουμένη μηχανή).

Autŏmĕdon, ontis, ἀ. Αὐτομέδων, ἡνίοχος Ἀχιλλέως· μέτων. = ἐπιτήδειος ἡνίοχος.

autŭmo, ā΄. (ajo?) (ἀρχ. καὶ μ.) φημί, κατάφημι, ἐντ. = οἶομαι.

Antŏnŏe, es, θ. Αὐτονόη, θυγ. Κάδμου.

auxĭlĭāris, e, καὶ (σπ.) **-arius**, a, um, ἐπικουρικός, βοηθητικός· μάλ. ἡ cohortes, equites - es, καὶ οὐσ. **auxĭlĭāres**, ium = ἐπίκουροι, σύμμαχοι, ἐντ. 2) (Τάκ.) τῶν ἐπικούρων, stipendia.

auxĭlĭātor, ōris, ἀ. (μ.) ἐπίκουρος, βοηθός, σύμμαχος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

auxiliātus, us, ἀ. (Λουκρ.) ἐπικουρία, βοήθεια.

auxiliŏr, ἀποθ. α'. (auxilium)· 1) ἐπικουρῶ, βοηθῶ τινι (=auxilium fero)· 2) -morbo, ἰῶμαι νόσον.

auxilĭum, ĭi, οὐ. (augeo)· 1) ἐπικουρία, βοήθεια, - alicui fero, βοηθῶ, ἐπικουρῶ τινι· magna -a, μεγάλα βοηθήματα· 2) πληθ. = τὸ ἐπικουρικόν (οἱ σύμμ. καὶ οἱ ψιλοί, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὴν λεγεῶνα)· 3) (σπ.) πολεμικὴ δύναμις, στράτευμα.

Auxĭmum ī, οὐ. Αὔξιμον, πόλις Πικεντίνης. **-mātes**, tum, ἀ. πλ. οἱ τοῦ Αὐξίμου κάτοικοι.

auxītis, ἀρχ. ἀντὶ auxeritis (augeo).

avāre, ἐπίρ. (-ius, -issime) πλεονεκτικῶς, ἁπληστως, φιλαργύρως, αἰσχροκερδῶς.

Avārĭcum, ī, οὐ. Αὐάρικον, πρωτ. τῶν Βιτουρίγων ἐν Γαλατίᾳ.

avarĭter, ἐπίρ. (ἀρχ.) ἀντὶ avare.

avarĭtĭa, ae, θ. (ἀρχ. καὶ **-ies**, ēi), πλεονεξία, ἁπληστία, φιλαργυρία, αἰσχροκέρδεια· μετων. -gloriae, ἡ δόξης ἐπιθυμία.

avārus, a, um (-ior, -issimus) πλεονέκτης, φιλάργυρος, αἰσχροκερδὴς· 2) μετὰ γεν. ἐρωτικῶς ἔχων τινός, ἐραστής τινος, pecuniae, laudis· 3) ἄπληστος, ἀκόρεστος, mare, venter.

avectus, a, um, μτχ. τοῦ

a-vĕho, vēxi, vectum, γ'. ἀποκομίζω, ἐκκομίζω, ἀπάγω· παθητ. avehor= ἀφιππεύω, ἀπέρχομαι, ἀνάγομαι.

a-vĕllo, vēlli (vulsi), vulsum, γ'. 1) ἀποτίλλω, ὀρέπομαι, ἀφαιρῶ· 2) ἀποσπῶ, ἀπαλάττω.

avēna, ae, θ. 1) ὁ βρόμος· 2) κάλαμος· 3) μετφ. σύριγξ.

Aventĭcum, i, οὐ. Αὐέντικαν.

Aventīnus, i, ἀ. (mons) ἢ **-īnum**, i, οὐ. ὁ Ἀβεντῖνος λόφος (Ῥώμης), τὸ Ἀβεντῖνον· καὶ ὡς ἐπίθ. Diana-.

1. (aveo), 6'. ῥῆμα ἔλλ. = χαίρω. Τούτου εὔχρ. μόνον ἡ προστ. ave = χαῖρε, avēto=ἔρρωσο, καὶ ἡ ἀπαρέμφ. avēre = χαίρειν, (ὡς χαιρετισμός).

2. avĕo, 6'. ἐπιθυμῶ, ἐφίεμαι· valde -scire, σφόδρα ἐπιθυμῶ γνῶναι.

1. Avernus, i, ἀ. (ἄορνος=ἄνευ ὀρνέων) ὁ Ἄορνος, ἢ lacus -, ἡ Ἄορνος λίμνη.

2. Avernus, a, um, 1) Ἀχερούσιος· Juno-, = Περσεφόνη· loca-, ὁ Τάρταρος· 2) **Avernālis**, e, Ἀχερούσιος.

averrunco, α'. ἀποτρέπω, calamitates, iram deorum.

averruncus, ī, ἀ. (averrunco) ὁ ἀποτρόπαιος, ἀλεξίκακος θεός.

aversābĭlis, e, μυσαρός, βλελυρός.

aversātĭo, ōnis, θ. ἀποστροφή.

aversĭo, ōnis, θ. 1) ἀποστροφή, βδελυγμία· 2) ὡς ἐπίρ. ex aversione, ἐκ τοῦ ὄπισθεν· 3) σχῆμ. ῥητ. = ἀποστροφή.

1. aversor, ōris, ἀ. σφετεριστής.

2. aversor, ἀποθ. α'. 1) ἀποστρέφομαί τινος· 2) οὐ δέχομαι.

aversus, a, um (-issimus) [averto] 1) ἀπεστραμμένος, ἐστραμμένος· vulnero aliquem - sum, ἐκ τοῦ ὄπισθεν τιτρώσκω· οὐσ. **aversa**, orum, οὐ. πλ. τὸ ἀπεστραμμένον, τὸ ὄπισθεν μέρος, τὰ ὄπισθεν· 2) μετφ. ἀλλότριος, οὐ φιλικῶς διακείμενος· voluntas-, ἐχθρα, ἀπέχθεια· amici -si, διχοστατοῦντες.

a-verto, verti, versum, γ'. 1) ἀποστρέφω, ἀποτρέπω, flumen, τὸν ποταμόν· -iter ab Arari, ἀποκλίνω ἀπὸ τοῦ Ἀράριδος· -se ab itinere, ἑτέραν ὁδὸν τρέπομαι· -hostem (in fugam) εἰς φυγὴν τρέπομαι τὸν ἐχθρόν. Ἐντ. -castra ἢ oculos militum in se, ἀπό τινος στρέφειν τὴν προσοχὴν εἰς ἑαυτόν· 2) ἀλλοτριῶ, ἀφίστημί τινα ἀπό τινος· 3) ἀφαιροῦμαι, σφετερίζομαί τι· 4) ἀπάγω, pecuniam, praedam· 5) ἀποτρέπομαι, ἀπείργω, κωλύω, ἀποκρούω· 6) ἀμετ. ὡς καὶ παθητ. = ἀποτρέπομαι, ἀποσύρομαι· (π.) φοβοῦμαι.

avĭa, ae, ἡ τῆς μητρὸς μήτηρ, μητρομήτωρ.

aviārĭus, a, um, ὀρνιθοθηρευτικός, rete· 2) **-ius**, ī, ἀ. ὀρνιθοκόμος· 3) **ium**, i, οὐ. ὀρνιθών· (π.) τὸ ἐν τῷ ὅασει ὀρνιθεῖον ἀγρίων πτηνῶν.

avĭcŭla, ae, ὑποκ. τοῦ avis.

avĭde, ἐπίρ. (-ius, -issime) ἐπιθυμητικῶς, ἁπλήστως.

ăvĭdĭtās, ātis, θ. σφοδρὰ ἐπιθυμία· 2) = avaritia· 3) ὄρεξις.

ăvĭdus, a, um (-ior, -issimus)· 1) σφόδρα ἐπιθυμῶν, ἐφιέμενος, ὀρεγόμενος, γλιχόμενος· (σπ.) in novas res, ad pugnam-, πρόθυμος εἰς καινοτομίας, πρὸς μάχην· 2) φιλήδονος, ἀκόρεστος, amor, oculi· 3) = avarus· 4) πεινάλεος, (π.) = ὁ καταβροχθίζων, καταβιβρώσκων, mare, ignis· 5) αἱμόδυψος, leo.

āvis, is, θ. (ῥ. aF, aFω, ῥ. τοῦ ἀη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μι = πνέω) ὄρνις, πτηνόν· (πρβλ. ales)· 2) οἰωνός.

āvītus, a. um, (avus), παππῷος.

āvius, a, um (a, via)· 1) ἄβατος, ἀστιβής, ἔρημος· ἐντ. **avium**, ii, οὐ καὶ συνήθ. ἐν τῷ πληθ. = ἡ ἐρημία· -nemorum, ἔρημα δάση· oceani-, τὰ πολὺ ἀπέχοντα μέρη τοῦ ὠκεανοῦ· 2) μετφ. homo-, ὁ τῆς (εὐθείας) ὁδοῦ ἀποπλανώμενος· animus-, βουλῆς ἄπορος.

āvŏcāmentum, i, οὐ. (avoco), μέσον ἀναπαύλας πόνων, παραμυθία.

āvŏcātĭo, ōnis, 1) ἄνεσις· 2) κώλυμα.

ā-vŏco, ā'. 1) ἀποκαλῶ, μετακαλῶ τινά, pubem in arcem· 2) -aliquem a proeliis, ἀποτρέπω τινὰ τῆς μάχης· 3) μετφ. -animum, ἄνεσιν, ἀνάπαυλαν τῶν πόνων παρέχω τῇ ψυχῇ.

ā-vŏlo, ā'. 1) ἀφίπταμαι· 2) μετφ. α) ταχέως ἀπέρχομαι· β) ἐπὶ πραγμ. = ταχέως ἀπόλλυμαι, ἐκλείπω.

avulsus, a, um, μετχ. τοῦ **avello**.

ăvuncŭlus, i, ἀ. ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος. magnus (major) a. ὁ ἀδελφὸς τῆς μητρομήτορας· 2) (μ.) α) = ὁ ἀνὴρ τῆς ἀδελφῆς τῆς μητρός· β) = a. magnus.

ăvus, i, ἀ. 1) πάππας· 2) = proavus· 3) (π.) πρόγονος.

axĕnus, (ἢ **axīnus**), a, um, ἄξενος. Pontus-, ὁ Ἄξενος Πόντος, ὁ ὕστερον P. Euxīnus = Εὔξεινος πόντος.

axĭcŭlus, i, ἀ. (axis), μικρὸς ἄξων, πάσσαλος.

axilla, ae, θ. ὑποκ. τοῦ **ala**, μασχάλη.

axis, is, ἀ. 1) ἄξων ἁμάξης· ἐντ. (π.) = ἅμαξα· 2) ὁ ἄξων τοῦ κόσμου. ἐντ. (π.) α) = ὁ πόλος. μάλ. ὁ βόρειος πόλος· β) = ὁ οὐρανός· γ) = κλίμα· -borĕus, τὸ βόρειον· 3) (ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ γράφ. καὶ **assis**) σανίς πίναξ ἄξαξ.

Axĭus, ii, ἀ. ὁ Ἀξιός, ποταμὸς Μακεδονίας, τανῦν Βαρδάρι.

Axŏna, ae. ἀ. ὁ Ἄξων, Αὔξουνος, ποτ. τῆς βορ. Γαλλίας, τανῦν Aisne.

B

B, b. 1) ἀντιστοιχεῖ τῷ Ἑλλ. Β. 2) συντόμως δηλοῖ bonus ἢ bene, οἷον B. Δ = bona dea, B (μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ Δ, B) M = bene (de se) merenti.

bābae ἢ **papae**, βαβαὶ ἢ παπαῖ.

Bābȳlo, ōnis, ἀ. (κωμ.), Βαβυλᾶς = ἄνθρωπος ἄσωτος, πολυτελής.

Bābȳlon, ōnis, θ. Βαβυλών. Ἐντ. 1) **Bābȳlōnĭa**, ae, θ. Βαβυλωνία· 2) **Bābȳlōnĭcus**, καὶ (Πλ.) **-nienesis**, e, ἢ **-īus**, a, um, Βαβυλώνιος· οὐσ. α) **Bābȳlōnĭi**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Βαβυλώνιοι· β) **Bābȳlōnĭca**, ōrum, οὐ. πλ. Βαβυλωνιακὰ (ὑφάσματα κτλ.)

bacca (ἢ **bāca**), ae, θ. 1) ῥάξ, πᾶς ῥογοειδὴς καρπός, μάλ. -olivae ἢ ἁπλῶς bacca = ἡ ἐλαία (καρπός)· 2) καρπὸς δένδρου· 3) (π.) = μαργαρίτης.

baccar, ăris, οὐ. κ. **baccăris**, is, θ. βάκκαρις, (φυτόν, ῥίζας εὐώδεις ἔχον).

baccātus, a, um, (π.) μαργαρίτας ἔχων, μαργαρίταις κεκοσμημένος.

Baccha, ae, Βάκχη, Μαινάς.

bacchābŭndus, a, um, (μ.) βακχεύων, μαινόμενος.

Bacchānal, ālis, οὐ. (Bacchus) 1) Βακχεῖον, ἱερὸν τοῦ Βάκχου· 2) συνήθ. πλ. **-ālĭa**, ĭum ἢ ōrum, τὰ Βακχεῖα, τὰ τοῦ Βάκχου ὄργια.

Bacchānālis, e, (μ.) Βάκχειος.

bacchātĭo, ōnis, θ. βάκχευσις.

bacchātus, a, um, μετχ. τοῦ bacchor.

Bacchēĭus ἢ **-chēus** καὶ **-chĭcus**, a, um, Βακχεῖος, Βακχικός.

Bacchĭădae, ārum, ἀ. οἱ Βακχιάδαι.

Bacchis, ĭdis, θ. (π.) = Baccha.

Bacchĭus, a, um, Βακχεῖος, μάλ. pes, ὁ βακχεῖος πούς (– ⏑⏑ ἢ ⏑ – –).

bacchor, ā'. ἀποθ. βακχεύω· α) = τὴν τοῦ Βάκχου ἑορτὴν ἄγω· β) = ἐνθουσιάζω, μαίνομαι, ἀγριαίνομαι, λυσσῶ.

Bacchus, i, ἀ. ὁ Βάκχος ἢ Διόνυσος. 2) μετφ. (π.) α) = ἡ ἄμπελος· β) = ὁ οἶνος.

baccĭfer, ĕra, ĕrum, ῥαγοειδεῖς καρποὺς φέρων, μάλ. = ἐλαιοφόρος.

Băcēnis silva, Βακένη ὕλη, τὰ δυτικὸν τοῦ τανῦν ὄρυμοῦ τῆς Θυριγγίας.

bacĕŏlus, i, ἀ. βάκηλος, ἀνόητος.

băcillum, i, οὐ. 1) ῥαβδίον· 2) ἡ ῥάβδος τῶν ῥαβδούχων.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Bactra, ōrum, οὐ. πλ. τὰ Βάκτρα. Ἔντ. 1) **Bactri** ōrum, ἀ.πλ. (ἀρχ.) οἱ Βάκτριοι· 2) **Bactriānus**, a, um, Βακτριανός· μάλ. regio (terra) B. ἡ οὐσ. **Bactriana**, ae, θ. ἡ Βακτριανή, ταν. Balk. οὐσ. **-iāni**, orum, οἱ Βακτριανοί· 3) **Bactrus**, i, ἀ. Βάκτορος (ποτ.), ταν. Balk.

băcŭlum, i, οὐ. σπ. **-us**, i, ἀ. βάκτρον, (πρβλ. scipio κ. fustis).

Badīa, ae, Βαδία, πόλις Ἱσπανίας ταν. Badajoz.

badīzo ἢ **badisso**, ᾰ. (Πλ.) βαδίζω.

Baduhēnnae lucus (Τάκ.) ὁ τῆς Βαδοέννης (ἐν τοῖς Φρεισίοις) ὄρυμός.

Baebĭus, ἐπίθ. καὶ οὐσ., Βαίβιος.

Baecŭla, ae, θ. τὰ Βαίκυλα, (πόλις).

Baetis, is, ἀ. ὁ Βαῖτις, ποτ. Ἱσπαν. Ἔντ. **Baetĭcus**, ἐπίθ. provincia-, ἡ Βαιτική, ταν. Ἀνδαλουσία.

baetŭli, ōrum, ἀ. βαίτυλοι (ἀερόλιθοι).

Bagaudae, arum, ἀ. οἱ Βαγαῦδαι.

Bagōus, i, ἢ **Bagōas** ae, θ. Βαγώας (λ. Περσ.) ὄνομα εὐνούχων. Ἔντ. (π.) = εὐνοῦχος.

Bagrăda, ae, ἀ. ὁ Βαγράδας, ποτ. ὁ ταν. ἐν Τυνιδι Medscherda.

Bajae, arum, θ. πλ. αἱ Βαΐαι, πόλις καὶ θερμὰ λουτρὰ ἐν τῇ τῆς Καμπανίας παραλίᾳ (μεταξὺ Κύμης καὶ Ποτιούλων), ἔνθα οἱ πλούσιοι Ῥωμαῖοι πρὸς ἀναψυχὴν διέτριβον. Ἔντ. **Bajānus**, a, um, Βαϊανός.

bājŭlo, (ἄνευ πρκ. κ. σ.) ᾰ. ἀχθοφορῶ, βαστάζω (πρβλ. fero).

bājŭlus, i, ἀ. ἀχθοφόρος.

bālaena, ae, θ. φάλαινα.

bălănus, i, θ. 1) βάλανος (δρυός, φοίνικος)· 2) εἶδος ὀστρέου· 3) = myrobalanus.

bălătro, ōnis, ἀ. γελωτοποιός· ἐντ. ὁ οὐδενὸς ἄξιος.

bālātus, us, ἀ. βλήχημα· exercere-, = βληχᾶσθαι.

balbē, ἐπίρ. (balbus) τραυλῶς.

balbus, a, um, ψελλός, βατταριστής, τραυλός (ἀντίθ. planus).

balbūtĭo, īvi, ītum, δ̆. 1) ἀμετ. ψελλίζω, βατταρίζω, τραυλίζω· 2) μετφ. = ἀσαφῶς ἐκφράζω· 3) μεταδ. τραυλίζων λέγω τι.

Bălĕāris, e, Βαλιαρικός· insulae-, 1) αἱ Βαλιαρίδες (Γυμνητίδες) νῆσοι· 2) funditor-, Βαλιαρεὺς σφενδονήτης· οὐσ. **-āres**, ium, ἀ. πλ. οἱ Βαλιαρεῖς. Ἔντ. **Balearĭcus**, ἐπίθ. = Balearis.

bălĭnĕae, **bălĭnĕum**, ἴδε balneae, balneum.

Ballĭo, ōnis, ἀ. Βαλλίων, ὄνομα οὐδαμινοῦ τινος (Πλ.). Ἔντ. ὁ οὐδενὸς ἄξιος.

1. Ballĭsta, ae, θ. Βαλλίστα, ὄρος, μᾶλλ. δὲ φρούριον ἐπὶ τῶν Ἄλπεων.

2. ballĭsta, ἢ **bālĭsta**, ae, θ. (βάλλω) 1) πετροβόλος, καταπέλτης· 2) (Πλ.) τὸ διὰ τοῦ πετροβόλου βαλλόμενον.

ballistarĭum, ĭi, οὐ. = ballista 2.

ballux, ūcis, θ. (Ἱσπαν. λέξις) χρύσαμμος.

balnĕae ἢ **balinĕae**, ārum, θ. πλ. βαλανεῖον, (λουτρών).

balneārĭus, a, um, βαλανευτικός. οὐσ. **-arĭa**, ōrum, οὐ. πλ. τὸ βαλανεῖον, λουτρών.

balneātor, ōris, ἀ. βαλανεύς, λουτροχόος.

balneŏlum, i, οὐ. ὑπ. τοῦ balneum.

balnĕum ἢ **balinĕum**, βαλανεῖον, λουτρών.

balo, ᾰ., βληχῶμαι.

balsămum, i, οὐ. 1) βάλσαμον· 2) ἡ βάλσαμος (δένδρ.).

baltĕus, i, ἀ. (σπ.) **-ĕum**, i, οὐ. 1) ζώνη, ζωστήρ· 2) τελαμών· 3) = praecinctio.

Bămbalĭo, ōnis, ἀ. Βαμβαλίων (ψελλιστής).

Bandūsĭa, ae, Βανδουσία (πηγή).

Bantĭa, ae, θ. Βαντία, πόλις Ἀπουλίας. Ἔντ. **-tīnus**, ἐπίθ. Βαντινός καὶ οὐσ. **-tīni**, orum, ἀ. πλ. οἱ Βαντινοί.

Baptae, ārum, ἀ. πλ. Βάπται, ἱερεῖς τῆς τῶν Θρᾳκῶν, βραδύτ. δὲ τῆς τῶν Ἀθηναίων θεᾶς Κοτυττοῦς.

baptisterĭum, ĭi, οὐ. βαπτιστήριον.

bărăthrum, i, οὐ. 1) βάραθρον· 2) μετφ. -macelli περὶ ἀνθρώπου ἀδηφάγου.

barăthrus, i, βάραθρος, οὐδενὸς ἄξιος ἄνθρ. ἄλλοι ἀναγινώσκουσι balatro.

barba, ae, θ. πώγων, γένειον.

barbăre, ἐπίρ. βαρβαριστὶ (ξενικῶς) - vertere = latine (ὡς πρὸς Ἕλληνα)· 2) βαρβάρως, ἀγροίκως, ἀμούσως.

barbarĭa, ae, θ. καὶ (π.) **-iēs**, iēi 1) ἡ ἀλλοδαπή, ἡ μὴ Ἑλλὰς ἢ Ῥώμη·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2) μετφ. βαρβαρότης, ἀπαιδευσία, ἀγροικία, ὠμότης.

barbarĭcus, a, um, βαρβαρικός, ξενικός (μὴ Ἕλλ. ἢ Ῥωμ.)

barbarismus, i, ἀ. βαρβαρισμός

barbărus, a, um, (-ior)· 1) βάρβαρος, ἀλλοδαπός, ξένος (ὁ μὴ Ἕλλην, ἢ Ῥωμ.), in -um (Τάκ.) = κατὰ τοὺς βαρβάρους, ξένους· 2) μετων. βάρβαρος, ἀπαίδευτος, ἄγροικος, ἄμουσος, ἄγριος, ὠμός.

barbatŭlus, a, um, (ὑποκ. τοῦ barbatus) ὁ ἄρτι γενειάζων.

barbātus, a, um, πωγωνοφόρος (ἀντίθ. imberbis, levis)· bene-, μακρὸν πώγωνα ἔχων. Ἐντ. (π.) = ἀρχαῖος· συγν. **barbati** = οἱ ἀρχαῖοι Ῥωμαῖοι ὡς μὴ τὸ γένειον κείροντες.

barbĭger, ĕra, ĕrum = barbatus.

barbĭtos, i, ἀ. βάρβιτος, -ον.

barbŭla, ae, θ. (ὑποκ. τοῦ barba) πωγώνιον (γενάκι).

Barcas, ae, ἀ. ὁ Βάρκας. Ἐντ. **Barcīnus**, a, um, τοῦ Βάρκα.

Barce, es, ἡ **-ca**, ae, θ. Βάρκη. Ἐντ. **Barcaei**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Βαρκαῖοι.

Barcīno, ōnis, θ. ἡ Βαρκινών, πόλ.

Bardaei ἢ **Vardaei**, ōrum, ἀ. πλ. Οὐαρδαῖοι, ἔθνος Ἰλλυρίας. Ἐντ. **Bardaĭcus** (calceus) εἶδος ὑποδήματος, οἷς οἱ ἑκατόνταρχοι ἐχρῶντο· ἐντ. (π.) = ἑκατόνταρχος.

bardus, a, um, βραδύς, ἀναίσθητος, ἄφρων, ἀφυής, βλάξ (πρβλ. stupidus, brutus κ.τ. ὁμ.).

Bardўlis, is, ἀ. ὁ Βάρδυλις.

Bargūsĭi, orum, ἀ. Βαργούσιοι, ταν. Καταλανοί.

Bargўlĭae, arum, θ. πλ. τὰ Βαργύλια, πόλις Καρίας. Ἐντ. 1) **Bargylētae**, arum, ἀ. πλ. οἱ Βαργυλιᾶται· 2) **-lētĭcus**, ἐπίθ. Βαργυλιατικός.

baris, ĭdis, θ. βᾶρις (αἴγυπτ. πλοῖον).

barītus, us, ἀ. (μ.) τὸ ἐλελεῦ, ὁ πατὰν τῶν Γερμανῶν.

Barĭum, ii, οὐ. Βάριον, ἐπιθαλάσ. πόλις τῆς Ἀπουλίας, ταν. Bari.

baro, ōnis, ἀ. εὐήθης, ἠλίθιος.

barrus, i, ἀ. (ἰνδικὴ λ.) ἐλέφας.

bascauda, ae, (Βρετταν. λ.) πλυντήριον (ἀγγεῖον).

basiātio, ōnis, θ. τὸ φίλημα.

basiātor, ōris, ἀ. ὁ φιλῶν.

basilĭce, ἐπίρ. βασιλικῶς = μεγαλοπρεπῶς.

basĭlĭcus, a, um, βασιλικός, μεγαλοπρεπής· 2) οὐσ. **-cus**, i, ἀ. (ὑπον. jactus) = jactus Venerĕus = Ἀφροδίτη, ἰκοιν. ὁ βασιλιᾶς) τ. ἔ. ὁ κάλλιστος τῶν ἀστραγάλων βόλος· 3) **-ca**, ae, ἡ βασιλικὴ (ὁδῆλ. οἰκία ἢ στοά).

bāsĭo, ā'. (τρυφερῶς) φιλῶ, καταφιλῶ.

bāsis, is, im, i, 1) βάσις· 2) βάθρον, κρηπίς, θεμέλιον·

bāsĭum, ii, οὐ. (τρυφερόν) φίλημα. -a jactare = διὰ τῆς χειρὸς φιλήματα πέμπειν.

Bassānĭa, ae, θ. Βασσανία, πόλις τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας, **-nītae**, arum, ἀ. πλ. οἱ Βασσανῖται.

Bassăreus, (τρισύλ.) ĕi, ἀ. Βασσαρεύς (πιθαν. ἐκ τοῦ βασσάρα = ἀλώπηξ, δέρμα ἀλωπ., ὃ οἱ βακχεύοντες ἔφερον) ἐπίθ. τοῦ Βάκχου. Ἐντ. **-rĭcus**, βασσαρικός, βακχικός.

Bastarnae ἢ **Basternae**, arum, ἀ. Βαστάρναι, ἔθνος Γερμανικόν.

Bastŭli, ōrum, ἀ. πλ. Βάστουλοι, ἔθνος Ἱσπανικόν.

bat, (Πλ.) λέξις ἄνευ σημασίας, πρὸς παιδιὰν σχηματισθεῖσα.

Bătāvi, ōrum, ἀ. οἱ Βάταβοι καὶ Βαταβοί, ἔθνος Κελτικόν, οἰκοῦν ἐν τῇ insulā Batavorum, ταν. Betau.

Băthўllus, i, ἀ. Βάθυλλος.

bătīllum, i, οὐ. τὸ λίστρον, τὸ σκαφίον.

batĭŏla, ae. θ. (Πλ.) ποτήριον φιαλοειδές.

Battis, ĭdis, θ. ἡ Βαττίς.

Battus, i, ἀ. ὁ Βάττος. **Battĭădes**, ae, ἀ. Βαττιάδης = ὁ ποιητὴς Καλλίμαχος.

Batŭlum, i, οὐ. Βάτουλον, πόλις Καμπανίας, ταν. Baja.

battŭo, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.) ψ'. τύπτω, κρούω (γαλ. battre)· 2) διαπαλαίω, μάχομαι.

baubor, ἀποθ. α'. βαύζω, ὑλακτῶ.

Baucĭs, cĭdis, θ. ἡ Βαυκίς.

Bauli, orum, ἀ. Βαῦλοι, (βοῦς, αὐλή) ταν. ἡ κώμη Bacolo.

Bavĭus, ĭi, ἀ. Βάβιος (ποιητής).

baxĕa, ae, θ. εἶδος ὑποδήματος.

bdellĭum, ĭi, οὐ. βδέλλιον, φυτὸν Ἀραβίας.

bĕātē, ἐπίρ. (-ius, -issime) εὐδαιμόνως, μακαρίως, εὐτυχῶς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

beātĭtas, ātis κ. **beātĭtūdo,** ĭnis, εὐδαιμονία, μακαριότης, ὄλβος.

beātus, a, um, (-ior, -issimus)· 1) εὐδαίμων, μακάριος, ὄλβιος (πρβλ.felix, fortunatus· ἀντίθ. miser)· (π.) -parvo =contentus. Τὸ οὐδ. ὡς οὐσ.=ἡ εὐδαιμονία· 2) πλούσιος, εὔπορος· 3) (π.) ἐπὶ προαγμ.= λαμπρός, ἄριστος.

Bebrўces, um, ἀ. πλ. Βέβρυκες, ἔθνος Βιθυνίας. Ἐντ. Bebrўcĭus, a,um, ἀ. Βεβρύκιος.

beccus, i, ἀ. (γαλατικὴ λ.) ῥάμφος (γαλλ. le bec).

Bēdrĭăcum, i, οὐ. Βητριακον, πολισμάτιον ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ. Ἐντ. **-ăcensis,** e, Βητριακός.

Belgae, ārum, πλ. οἱ Βέλγαι. Ἐντ. 1) **Belgĭcas,** ἐπίθ. Βελγικός· 2) **Belgium,** ĭi, οὐ. ἡ Βελγική.

bellārĭa, ōrum, ἀ. πλ. (bellus) τραγήματα, ἐπιδόρπια, ἡ δευτέρα τράπεζα.

bellātor, ōris, ἀ. (bello) πολεμιστής.

bellātōrĭus, a, um, πολεμικός.

bellātrix, ĭcis, θ. πολεμική, ἄλκιμος.

bellatŭlus, a, um, ὑποκ. τοῦ bellus.

bellē, ἐπίρ. (-issime), καλῶς, ἡδέως, ῥᾳδίως, εὐπρεπῶς· 2) κάλλιστα! 3) -esse, habere ἢ se habere, εὖ, καλῶς ἔχειν.

Bellĕrŏphon, ntis, ἢ **-ontes,** ae, ἀ. Βελλεροφῶν ἢ -φόντης.

bellĭcōsus, a, um, (-ior, -issimus) πολεμικός, φιλοπόλεμος· annus - (ἀντίθ. inbellis annus)

bellĭcus, a,um, (bellum) 1) πολεμικός, res -ae, τὰ τοῦ πολέμου. Ἐντ. οὐσ. **bellĭcum** (δῆλ. signum), ἀείπ. ἐν τῷ bellĭcum canere, τῇ σάλπιγγι σημαίνειν (πορείαν, ἀνάζευξιν, προσβολήν)· 2) (π.) = bellicōsus.

bellĭger, ĕra, ĕrum, (π.) πολεμικός, μάχιμος.

bellĭgĕro, α΄, (bellum, gero) πολεμῶ (cum aliquo, adversus aliquem) πρός τινα.

bellĭ-pŏtens, ntis, ἐπίθ. (π.) κρατησίμαχος, κρατερὸς ἐν πολέμῳ.

bello, α΄. 1) πολεμῶ, πόλεμον ποιοῦμαι· 3) (π.)= ἀγωνίζομαι, μάχομαι.

Bellŏcāssi, ōrum, ἀ. πλ. Βελλόκασσοι, ἔθνος παρὰ τὸν Σηκοάνναν ἐν Γαλ.

Bellōna, ae, θ. ἡ Ἐνυώ, ἀδελφὴ καὶ ἀκόλουθος τοῦ Ἄρεως.

bellor, āri = bello. Βεργιλ. 11,660.

Bellovăci, ōrum, ἀ. πλ. Βελλόβακοι, ἔθνος τῆς βορείου Γαλλίας.

bellŭlus, a, um (Πλ.) ἐπίχαρις.

bellum, i, οὐ. (ἐκ τοῦ ἐπηρχ. duellum = δϊμαχία) πόλεμος· - civile, ἐμφύλιος πόλεμος· -regium (σπ. regis) ὁ πρὸς τὸν βασιλέα (Μιθριδάτην) πόλεμος· 2) ἐπιρρηματ. belli (σπ. bello ἢ in bello) ἐν πολέμῳ, ἐν στρατείᾳ, ἀντίθ. domi = οἴκοι, ἐν εἰρήνῃ· 3) = proelium, μάχη· 4) μετῳ. πόλεμος, ἀγών, ἔρις· 5) bella = πολεμικὰ στίφη.

bellus, a, um, (-issimus), καλός (τὴν ὄψιν), εὐπρόσωπος, (δεικνύει κατώτ. βαθμὸν κάλλους·πρβλ. pulcher)· 2) καλός, τερπνός, εὐάρεστος· 3) εὖ ἔχων, εὔθυμος, φαιδρός.

bēlŭa ἢ **bellŭa,** ae, θ. (μέγα καὶ βαρὺ) θηρίον, οἷον ἐλέφας, τίγρις, λέων κ.τ. ὅμ.2) μετῳ. ἐπὶ ἀνθρ. θηρίον, τέρας.

beluātus, a, um, (belua) θηρίων εἰκόνας ἔχων.

beluōsus, a, um (belua) πλούσιος εἰς μεγάλα θηρία, Oceanus.

Bēlus, i, ἀ. Βῆλος. **Belĭdes,** ae, ἀ. Βηλίδης· 2) **Belĭdes,** um, θ. πλ.= Βηλιάδες (Δαναΐδες).

bĕnĕ, ἐπίρ. (melius, optime)· 1) εὖ, καλῶς· ager - cultus, ἀγρὸς καλῶς γεωργούμενος. Μάλ. συνημμ. 1) **-dico,** α)= καλῶς (ὀρθῶς) λέγω· β) = εὐφημῶ· γ) alicui = εὖ λέγω, ἐπαινῶ τινα. Ἐντ.-dictum (ἢ **benedictum** = εὐλογία, ἔπαινος· 2) -audio, εὖ ἀκούω, εὐδοξῶ· 3) bene fecit qui (quod) venit, καλῶς ἐποίησεν ἐλθών· β) -facio (ἢ **benefacio**) alicui ἢ erga aliquem, ἀγαθόν τι ποιῶ τινα, εὐεργετῶ. Ἐντ. μτχ. **benefacta,** ōrum = αἱ γενναῖαι πράξεις, τὰ κατορθώματα· ἢ=beneficia, εὐεργετήματα· 4) -est, habet, agitur (mihi), εὖ ἔχει, εὖ γίγνεταί μοι (ἔκ τινος)· 5) -emor, εὔωνον ὠνοῦμαι· -vendo, τῆς ἀξίας ἀκριβᾶ πωλῶ· 6) -spero, ἀγαθὰς τρέφω ἐλπίδας· 7) -venio, ἐν καιρῷ, ἐν δέοντι ἔρχομαι· 8) μετ' ἐπιθ. καὶ ἐπιρρ. =λίαν, μάλα· 9) (ἐν πάτῳ) ἐλλειπτ.-te, illum ἢ tibi, illi, προπίνω σοι, ἐκείνῳ

benedĭce, ἐπίρ. εὐφήμως (λέγων).

benedīco, benedĭctum, ἴδε bene.

benefăcĭo, ἴδε bene.

beneficentĭa, ae, θ. (beneficus), εὐεργεσία, ἀγαθοεργία.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

beneficiārius, a, um· 1) εὐεργετικός· res - = εὐεργετήματα· 2) οὐσ. (τεχν. ὅρ.) **beneficiarii**, ōrum (ὑπον. milites) = οἱ εὐεργετούμενοι, τ. ἔ. οἱ ἐν τῷ στρατοπέδῳ στρατιῶται, οἱ χάριτι (beneficio) τοῦ στρατηγοῦ ἀπαλλαχθέντες τῶν ταπεινῶν ἐργασιῶν (οἷον χορτολογίας, ὑδρεύσεως κτλ.).

bĕnĕfĭcium, ĭi, οὐ. (bene, facio)· 1) εὐεργεσία, χάρις. Μάλ. ἡ ἐν. ἀφ. beneficio = χάριτι. βοηθείᾳ· 2) χάρις, εὔνοια, τιμή, παροχή, προαγωγὴ (ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἢ τῆς βουλῆς ἢ τῶν ἀρχῶν ἀπονεμομένη·) -a fuerant, προδιδασμοὶ ἐγένοντο· 3) προνόμιον.

bĕnĕfĭcus, a, um, (-entior, -entissimus) εὐεργετικός, ἀγαθοεργός.

Bĕnĕvēntum, i, οὐ. ἡ Βενέβεντος, πόλις τῶν Ἱρπίνων ἐν τῇ Σαμνίτιδι. **Beneventānus**, ἐπίθ. καὶ **-āni**, ōrum οὐσ. = Βενεβεντῖνοι.

bĕnĕvŏlē, ἐπίρ. (-entius, -entissime) εὐνοϊκῶς, εὐμενῶς, προσφιλῶς.

bĕnĕvŏlens, ntis, ἐπίθ. (bene, volo) =benevolus, ὅπερ ἴδε.

bĕnĕvŏlentĭa, ae, εὔνοια, εὐμένεια.

bĕnĕvŏlus, a, um (-entior, -entissimus), εὔνους, εὐμενής, alicui ἢ erga aliquem.

benīgne, ἐπίρ. (-ius, -issime)· 1) εὐμενῶς, φιλοφρόνως, προθύμως, εὐεργετικῶς (ἀντίθ. maligne)· -polliceor, ἀγαθὰς ὑποσχέσεις ποιοῦμαι· 2) ἀφειδῶς, ἀφθόνως, δαψιλῶς· 3) -facio alicui = bene facio· 4) -dicis ἢ ἁπλῶς benigne = λίαν φιλόφρων εἶ (εὐχαριστῶ).

benignĭtas, ātis, θ. 1) εὐμένεια, φιλοφροσύνη, φιλοπροσηγορία· 2) ἀγαθοποιΐα, εὐεργεσία, ἐλευθεριότης, φιλοδωρία.

benignus, a, um, ἐκ τοῦ beni, genus (-ior, -issimus)· 1) εὔνους, εὐμενής, φιλόφρων, εὐπροσήγορος, πρόθυμος· 2) εὐεργετικός, ἐλεύθεριος, φιλόδωρος· 3) ἄφθονος, ἀφειδής, πλούσιος, παραγωγός· sermo-, μακρὸς λόγος· 4) (π.) εὐτυχής, dies, nox.

beo, ā'. (π.) 1) ὄλβιον, μακάριον, εὐδαίμονα ποιῶ· 2) τιμῶ, κοσμῶ τινα (δώροις), αὐξάνω, πλουτίζω.

Bĕrĕcyntae, ārum, ἡ **-ntes**, tum, α. πλ. Βερεκύνται, -τες, ἔθνος Φρυγίας. Ἐντ. 1) **Berecyntĭus**, a, um, α) = φρυγικός· mater - = Κυβέλη· β) τῆς Κυβέλης· **Berecyntĭădes**, ae, ἀ. (π.), Βερεκύντιος.

Bĕrĕnīce. (ἢ **Bĕrōnīca**) es, θ. Βερενίκη. **-cēus**, Βερενίκειος.

Bergŏmum, i, οὐ. Βέργομα, πόλις ἄνω Ἰταλίας.

Bērŏē, es, θ. Βερόη.

Beroea, ae, θ. Βέροια. Beroeaeus, Βεροιεύς.

berȳllus, i, ἀ. βήρυλλος (τίμιος λίθος).

Berȳtus, i, θ. Βηρυτός.

bes, bessis, ἀ. = heres (κληρονόμος) ex besse = binae partae assis (= κληρονόμος τῶν $^2/_3$ τοῦ ὅλου), τὸ δὲ heres ex asse = κληρονόμος τοῦ ὅλου· ἰδὲ as.

Bessi, orum, ἀ. οἱ Βέσσοι, θρακικὸν φῦλον. **Bessĭcus**, a, um, Βεσσικός.

bestĭa, ae, θ. 1) ζῷον (ἄλογον)· 2) ἄγριον θηρίον· μάλ. ἐν τῷ πληθ. = τὰ θηρία πρὸς ἃ ἐμάχοντο οἱ ξιφομάχοι καὶ (ἄοπλοι) οἱ ἐπὶ φόνῳ καταδικασθέντες. Ἐντ. ad -as mitto, condemno, καταδικάζω θηριομαχεῖν. (Πρβλ. animal, belua, ferus).

bestiarĭus (bestia)· 1) ἐπίθ., = τὰ θηρία ἀφορῶν, -ludus, θηριομαχία· 2) οὐσ. **-ĭus**, ĭi, ἀ. ὁ θηριομάχης.

bestiŭla, ae, θ. ὑποκ. τοῦ bestia.

1. bēta, ae, θ. σεῦτλον.

2. bēta, ἄκλ. τὸ βῆτα.

bēto ἢ **bīto**, (ἄνευ πρκ. κ. σ.) ā'. (συγγεν. πρὸς τὸ eo) βαίνω, βαδίζω.

Bias, antis, ἀ. ὁ Βίας.

bibliŏpōla, ae, ἀ. βιβλιοπώλης.

bibliŏthēca, ae, θ. βιβλιοθήκη, a biblioth. ὁ τῆς βιβλιοθήκης ἐπιστάτης.

bĭbo, bĭbi (ὡς συνθ. potum) ī'. 1) πίνω· edo et bibo ἀδεῶς et jucunde (Κικ.)·ex auro-, ἐκ χρυσοῦ ποτηρίου πίνω· τὸ ὁμοιοτέλ. ἢ πῑθι ἢ ἄπιθι παρὰ Κικέρ. = aut bibat aut abiat· 2)-aure, προσεκτικῶς ἀκούω· 3) μετφ. πίνω, καταπίνω, εἰσδέχομαι, πληροῦμαι· 4)-flumen, ἐκ τοῦ αὐτοῦ ποταμοῦ πίνω = παρά τινι οἰκῶ· 5) (π.) ἐπὶ ἀψύχων· hasta bibit cruorem, τὸ δόρυ πίνει αἷμα, ἅτε ἐν τῷ σώματι εἰσδυόμενον.

Bibrācte, is, οὐ. τὰ Βίβρακτα, πρωτεύουσα τῶν Αἰδούων, τὰ νῦν Autun.

Bibrax, āctis, Βίβραξ, πόλις τῶν Ῥήμων, τὰ νῦν Vieux-Laon.

Bibrŏci, ōrum, ἀ. Βίβροκοι, ἔθνος ἐν τῇ μ. δυτ. Βρεττανίᾳ, τὰ νῦν Bray.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

bibŭlus, a, um, ὁ ἡδέως πίνων, ὁ φιλοπότης.

bĭceps, cĭpĭtis (bis, caput)· 1) δικέφαλος, Janus· 2) διχόρυφος, Parnasus.

bĭclīnĭum, ĭi, οὐ. (bis, κλίνη) δειπνητικὴ κλίνη, ἐφ' ἧς δύο κατεκλίνοντο.

bĭ-cŏlor, ōris, ἐπίθ. δίχρους.

bi-corniger, ĕra, ĕrum, ὁ δίκερως (Βάκχος).

bĭ-cōrnis, e, δίκερως.

bĭ-cōrpor, ŏris, ἐπίθ. δισώματος.

bĭ-dens, ntis· 1) ἐπίθ. δύο ὀδόντας ἔχων· 2) οὐσ. ἀ. δίκελλα· 3) θ. τὸ σφάγιον, μάλ. δὲ ἡ οἷς, ἡ πλήρεις ἀμφοτέρους τοὺς στοίχους τῶν ὀδόντων ἔχουσα.

bĭtēntal, ālis, οὐ. χωρίον ὑπὸ κεραυνοῦ βληθέν, ὃ εἶτα bidente ἐκαθάρθη.

Bidis, is, θ. ἡ Βίδος, πολισμάτιον Σικελίας. Ἐντ. **Bidensis**, e, Βιδινός· 2) **Bidīni**, orum, ἀ. πλ. οἱ Βιδινοί.

bĭdŭus (bis, dies)· 1) ἐπίθ. δύο ἡμερῶν, tempus· 2) οὐσ. **bīdŭum**, i, οὐ. δύο ἡμέραι.

biennis, e, (bis, annus) διετής.

biennĭum, ĭi, οὐ. (bis, annus) διετία, δύο ἔτη.

bĭfārĭam, ἐπίρ. (δῆλ. partem) διττῶς, (ἐν δυσὶ μέρεσι), δίχα.

bĭ-fer, ĕra, ĕrum, δίφορος (ἐπὶ δένδ.).

bĭ-fĭdus, a, um, δισχιδής, (εἰς δύο ἐσχισμένος), arbor.

bĭ-fŏris, e, δίθυρος, fenestra, θυρίς.

bi-formātus, a, um,= **bĭ-formis**, e, δίμορφος.

bĭ-frons, ntis, ἐπίθ. διμέτωπος = διπρόσωπος, Janus.

bĭfūrcus, a, um, δίκρανος.

bigae, arum, θ. πλ. (ἀντὶ bijugae = bis, jugum) συνωρὶς (ἵππων).

bīgātus, a, um, (bigae)· 1) ὡς σημεῖον ἔχων συνωρίδα· 2) οὐσ. **bigāti**, orum, (δῆλ. nummi) νομίσματα συνωρίδα κεχαραγμένην ἔχοντα.

Bigērra, ae, θ. ἡ Βιγέρρα, πόλις τῆς μ. δυτ. Ἱσπανίας, τὰ νῦν Beccera.

Bigerriōnes, num, ἀ. Βιγερρίωνες, Γαλατικὸν φῦλον ἐν Ἀκουϊτανίᾳ.

bijŭgis, e, κ. **-gus**, a, um (bis, jugum)· 1) δίζυγος, δυσὶν ἐζευγμένος· certamen-, ἀγὼν συνωρίδος· 2) **-gum**, i, οὐ. καὶ **-gi**, orum (δῆλ. equi) = ἡ συνωρίς.

Bilbĭlis, is, Βίλβιλις· 1) θ. πόλις τῆς βορ. δυτ. Ἱσπανίας· 2) ἀ. ὁ ταύτην παρραρέων ὁμώνυμος ποταμός.

bĭ-lībra, ae, θ. δύο λίτραι.

bĭ-lĭbris, e, διλίτριαιος.

bĭ-lĭnguis, e, 1) (Ἱλ.) δίγλωσσος· 2) μετρ. ψεύστης, ἀπατεών· 3) δύο γλώσσας λαλῶν.

bilis, is, θ. 1 χολή (μάλ. ἀνθρ. πρᾶλ. fel)· 2) μετρ. χόλος, ὀργή, ἀγανάκτησις· 3) atra ἢ nigra - α) = μελαγχολία· β) = furor, μανία.

bĭlix, līcis, ἐπίθ. (bis, licium) δύο μίτους (κλωστὰς) ἔχων· lorica-, = θώρηξ διπλόος (Ὅμ. Ἰλ. Δ, 133).

bilustris, e (bis, lustrum), δύο lustra (= δέκα ἔτη), δεκαετής.

bĭmăris, e (bis, mare) διθάλασσος, ἀμφιθάλασσος, Corinthus.

bi-mārītus, i, ἀ. δίγαμος.

bi-māter, tris, ἀ. διμήτωρ, δύο μητέρας ἔχων (Βάκχος).

bi-membris, e, διμελής, δίσωμος· bimembres = Centauri.

bĭmēstris, e (bis, mensis) δίμηνος.

bĭmŭlus, a, (ὑποκ. τοῦ bimus), διετής.

bīmus, a, um, (bis, annus) διετής.

Bingĭum, ĭi, οὐ. Βίγγιον, πόλις Γαλλίας.

bĭni, ae, a, (παρὰ Λουκρ. καὶ ἐν τῷ ἑν.) γεν. binum, 1 ἀνὰ δύο· 2) μετὰ πληθ. = δύο, -castra, δύο στρατόπεδα· -litterae, δύο ἐπιστολαί, (duae litterae = δύο στοιχεῖα)· 3) ἐν τῷ πολλαπλ. bis bina δύο ἐπὶ δύο· 4) ἐπὶ ζεύγους· διττός, -boves, δύο βόες, ζεῦγος βοῶν.

binoctĭum, ĭi, οὐ. (bis, nox), δύο νύκτες (Τάκ. χρον. 3. 71).

Bion, ōnis, ἀ. Βίων. **Bionēus**, ἐπίθ. Βιώνειος· 2) οὐσ. βουκολικὸς ποιητής.

bĭpālmis, e, δισπιθαμιαῖος.

bipartĭor ἢ **bipertĭor**, ἀποθ. δ. (bis, partior) δίχοτομῶ· μάλ. ἐν τῇ μτχ. **bipartītus** = διῃρημένος, διμερής.

bipartīto, ἐπίρρ. (κυρ. ἀφαιρ. τοῦ bipartītus) δίχα, διττῶς, εἰς δύο μοίρας, εἰς δύο μέρη.

bipătens, tis, ἐπίθ. (bis, pateo) τὰς δύο θύρας (θυρόφυλλα) ἀναπεπταμένας ἔχων, porta, tectum.

bĭpĕdālis, e, (bis, pes) διπαδιαῖος.

bĭpennĭ-fer, ĕra, ĕrum, δίστομον ἀξίνην φέρων.

bĭpennis, e, (bis, penna)· 1) (σπ.) δύο πτέρυγας ἔχων· 2) δίστομος. Ἐντ.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οὐσ. **-nis**, is, θ. ὑπον. secūris (π. καὶ μ.) ἡ δίστομος ἀξίνη, ὁ πέλεκυς.

bĭ-pes, ĕdis, ἐπίθ. δίπους.

bīrēmis, e, 1) δίκωπος· 2) οὐσ. **-is**, is, θ. (ὀηλ. navis) διήρης (ναῦς).

bis, ἀριθμ. ἐπίρ. δίς· **-die**, δὶς τῆς ἡμέρας· (π.) **-mille**, διςχίλιοι· **-tantum** ἢ tanto quam, δὶς τόσον ὅσον· **-ad eundem** (ὀηλ. lapidem offendere) δὶς εἰς τὸ αὐτὸ ἁμάρτημα περιπίπτειν.

Bīsāltae, arum, ἀ. πλ. Βισάλται, Θρακικο-μακεδονικὸν φῦλον.

Bisaltis, ĭdis, θ. Βισαλτὶς = ἡ θυγάτηρ τοῦ Βισάλτου (υἱοῦ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Γῆς) = ἡ Θεοφάνη.

Bīsanthe, es, θ. Βισάνθη, τὰ νῦν Ῥαιδεστός.

Bistŏnes, num, ἀ. πλ. Βίστονες, ἔθνος Θρᾳκ. **Bistŏnis**, ĭdis, θ. Βιστονὶς = ἡ Θρᾴσσα, (μαινὰς)· ἐπίθ. **-ales** = ἡ Ἱερόκνη. **Bistonĭus**, a, um, α) = Βιστόνιος· β) ἐν γένει· θρακικός.

bĭsŭlci-lingua, ae, ἀ. (Πλ.), ὁ δίγλωσσος, ὁ ὑποκριτής.

bĭ-sulcus, a, um, δύο χηλὰς ἔχων. οὐσ. **-cum**, i, οὐ. ὑπον. animal = δίχηλον ζῷον.

Bithўni, ōrum, ἀ. πλ. Βιθυνοί. Ἐντ. 1) **Bĭthўnĭa**, ae, θ. Βιθυνία· 2) **-nĭcus** καὶ μ. **-nĭus**, (π.) **-nus**, Βιθυνικός· 3) **Bithўnis**, ĭdis, θ. (π.) Βιθυνίς.

1. bito, ĭī ἢ beto.

2. Bito, ōnis, ἀ. (Βίτων).

bitūmen, ĭnis, οὐ. ἡ ἄσφαλτος.

bituminĕus, a, um, ἐξ ἀσφάλτου.

Biturĭges, gum, ἀ. πλ. Βιτούριγες.

bĭvĭus, a, um, (bis, via)· 1) δύο ὁδοὺς ἔχων· 2) οὐσ. **-ĭum**, ĭi, οὐ. σχιστὴ ὁδός (διπλῆ).

blaesus, a, um, βλαισός, τραυλός.

Blanda, ae, θ. Βλάνδη, (ποὸ.)

blande, ἐπίρ. (**-ius**, **-issime**), κολακευτικῶς, αὐταρέσκως, θωπευτικῶς.

blandĭ-dĭcus, a, um, κολακευτικῶς λέγων, λαλῶν.

blandi-loquentĭa, ae, θ. κολακευτικός, θωπευτικὸς λόγος.

blandĭ-loquentŭlus, ὁ κολακευτικῶς, ἡδέως λέγων.

blandi-lŏquus, a, um, ἡδέως λέγων.

blandĭmēntum, i, οὐ. 1) ὁ κολακευτικὸς τρόπος ἢ λόγος, τὸ κολάκευμα· 2) μετῳ. θέλγητρον, τέρψις, ἡδύτης· **sine -is** = ἄνευ ἡδυσμάτων.

blandĭor, ditus sum, ḓ. ἀποθ. 1) κολακευτικοῖς τρόποις ἢ λόγοις καθίσταμαί τινι ἀρεστός, κολακεύω τινά· 2) μετῳ. θέλγω, τέρπω· 3) εὔνους εἰμί.

blandĭter, (ἀρχ.) = blande.

blandĭtĭa, ae, θ. 1) ἀρέσκεια, θωπ. εἶα, κολακεία (μάλ. ἐν τῷ πληθ.)· 2) θέλγητρον, τέρψις.

blandītim, ἐπίρ. (Λουκρ.) κολακευτικῶς.

blandītus, a, um, (blandior) κολακευτικός, θελκτικός, τερπνός.

blandus, a, um, (**-ior**, **-issimus**)· 1) κολακευτικός, θωπευτικός, **-sum alicui**, θωπεύμασιν ἀνακτῶμαί τινα· 2) ἐπὶ πραγμ. = τερπνός, θελκτικός, ἐπαγωγός.

1. blătĕro, α̃. (βλάζω· Ἡσύχ.) λῆρῶ, φλυαρῶ.

2. blatĕro, ōnis, ἀ. (βλαϐαρός· Ἡσύχ.) φλύαρος.

blatĭo, ḓ. (Πλ.) = blatero.

1. blatta, ae, θ. σκάφη, μυλαβρὶς (ἔντ.)

2. blatta, ae, θ. πορφύρα.

blattarĭus, a, um, ἀφεγγής, ἀμαυρός.

blattĕus, a, um, (blatta 2.) πορφυροῦς.

Blemўae, ārum, ἢ **-mўes**, um, ἀ. πλ. Βλέμμυες, μυθικὸν Αἰθιοπικὸν ἔθνος.

blennus, i, ἀ. βλέννος, βλάξ.

blitĕus, a, um, βλιτομάμας, ἀναίσθητος, ἀπειρόκαλος, βλάξ.

blītum, i, οὐ βλίτον.

boarĭum ἢ **bovarĭum**, (forum) ἡ ἐν Ῥώμῃ τῶν βοῶν ἀγορά.

Boccar, v. **Bucar**, ārис, ἀ. Βόκχαρις, βασιλ. Μαυριτ. 2) (π.) = Ἀφρικανός.

Bocchus, i, ἀ. Βόκχος.

Bodotrĭa, ae, θ. Βοδέρια, κόλπος Σκωτίας, τὰ νῦν Firth af Forth.

Boede, ēs, θ. Βοίδη, πολισμάτιον Πελασγιωτίδος. Ἐντ. **Boebēis**, ĭdis, θ. Βοιϐηὶς λίμνη.

Boeōtārches, ae, ἀ. Βοιωτάρχης.

Boeōti, ōrum, ἀ. πλ. Βοιωτοί. Ἐντ. 1) **Boeōtĭa**, a, θ. Βοιωτία· 2) **Boeōtĭus**, **-tĭcus**, **-tus**, a, um, Βοιώτιος. Ἐντ. οὐσ. **Boeotĭi** = Boeoti.

Boēthus, i, ἀ. Βόηθος.

Boihēmum, ĭī Boji.

1. boja, ae, θ. βόεια = κλοιός.

2. Boja, ae, θ. ἡ χώρα τῶν Βοιῶν.

Boji, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Βοιοί (Βοημοῖ). Ἐντ. Boihēmum ἢ Bojohēmum (ὀρθότερ. τοῦ Bojemum) Βοημία.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Bola, ae, θ. ἡ **Bolae**, arum, θ. πλ. ἡ Βῶλα, πόλις τῶν Αἰκούων. Ἐντ. **Bolānus**, a, um, καὶ οὐσ. **-āni**, ōrum, ἀ. οἱ Βωλανοί.

bolētus, i, ἀ. βωλίτης, ἀμανίτης.

1. bŏlus, i, ἀ. βόλος (ἀστραγάλου, διατύου)· 2) μετων.=τὸ ἁλιευθέν· μετφ. = κέρδος, ὠφέλεια.

2. bōlus, i, ἀ. βῶλος (γῆς).

Bombomachĭdes, ae, ἀ. (βόμβος-μάχομαι) Βομβομαχίδης (Κωμ.).

bombax, ἐπιφών. (Πλ.) = βομβάξ.

bombus, i, ἀ. βόμβος, apum.

Bomĭlcar, ăris, ἀ. Βομίλκας.

bona Dea, ἡ Ἀγαθὴ Θεά, ἣν ἐλάτρευον αἱ Ῥωμαῖαι· ἐν δὲ τῇ ἐτησίῳ τῇ πρώτῃ Μαΐου πανηγυριζομένῃ ἑορτῇ ταύτης οὐδεὶς ἀνὴρ παρῆν.

bŏnĭtas, ātis, θ. (bonus)· 1) ἡ ἀρετὴ (πράγμ.), ἡ ὑπεροχή, τὸ ἔξογον, aquae, vocis· 2) ἡ ἀγαθότης, χρηστότης (ἀνθρ.).

Bonna, ae, θ. Βόννα.

Bŏnōnĭa, ae, θ. Βονωνία. **Bononiensis**, e, Βονώνιος.

bonum, i, οὐ. (τοῦ bonus)· 1) ἐν. α) = τὸ ἀγαθόν· summum- ἢ finis bonorum, τὸ ἄκρον ἀγαθόν· β) τὸ ἀγαθόν, τὸ συμφέρον, ἡ ὠφέλεια· est mihi-, συμφέρει μοι· -publicum, τὸ κοινὸν τῆς πόλεως ἀγαθὸν (συμφέρον)· 2) πληθ. τὰ ἀγαθά, τὰ κτήματα, ὁ πλοῦτος.

bonus, a, um, (σ. melior, ius, γεν. ōris, ὑπερθ. optĭmus)· 1) ἀγαθός, καλός, ager, vinum, valetudo· aetas-a=ἡ νεανικὴ ἡλικία· 2) ἱκανός, οὐκ ὀλίγος ἄφθονος· 3) res -ae· α) = ἡ εὐπραγία· β) (= τὰ ἀγαθά), τὰ λυσιτελοῦντα, ἡδύσματα· 4) - vir· α) = καλὸς κἀγαθός, χρηστός· καὶ εἰρων. o bone! ὦ ἀγαθέ· β) = εὔπορος, πλούσιος· 5) εὖνους, καλῶς διακείμενος· 6) ἐπιτήδειος, ἱκανός, ὠφέλιμος εἴς τι· 7) εὐγενής· -genus, μάλ. -i viri ἢ optimus quisque (ἐντ. optimi) = optimates, οἱ ἀριστοκρατικοί (παρὰ Κικέρ. πολλ. = φιλοπόλιδες· 8) θαρραλέος, γενναῖος, -o animo esse, -um animum habere, θαρρεῖν· 9) in bonis esse, habere, ἐν κτήσει εἶναι, κεκτῆσθαι· 10) -dicta, ἀστεῖοι λόγοι· 11) -ā veniā ἢ cum bona veniā tuā, σύγγνωθί μοι· 12) boni consulere aliquid = consulo.

boo, āv. (ἀρχ.) βοῶ.

Boōtes, ae, ἀ. βοώτης, ἴδε Arctos.

Bora ae, Βόρας, ὄρος Μακεδονίας.

Boreas, ae, ἀ. Βορέας· (π.) = τὰ βόρεια.

borĕus, a, um, βόρειος.

Borysthĕnes, is, ἀ. Βορυσθένης. Ἐντ. 1) **Borysthenĭdae**, ἡ **nĭtae**, arum, οἱ Βορυσθενῖται· 2) **-nis**, ĭdis, Βορυσθενίς, πόλις, ταυῶν Kudak· 3) **-nĭus**, a, um, Βορυσθένιος.

bōs, bŏvis, ἀ. θ. βοῦς· 2) ἰχθύς τις.

Bospŏrus, i, ἀ. Βόσπορος· 1) Thracĭus, B. Θρᾴκιος, ἢ τὸ Βυζαντιακὸν στόμα· 2) -Cimmerĭus, ὁ Κιμμέριος B. Γενικαλέ). Ἐντ. **Bosporānus**, a, um, Βοσπορανός. **Bosporāni**, orum, οἱ Βοσπορανοί, οἱ Κιμμέριοι. **Bosporĕus**, a, um, Βοσπόριος.

botularĭus, i, ἀ. ὁ ἀλλαντοποιός.

botŭlus, i, ἀ. ὁ ἀλλᾶς.

Bovĭānum, i. οὐ. Βουϊάνον, πόλις Σαμνίτιδος, ταυῦν Bojano.

Bovīllae, ārum, θ. πλ. αἱ Βοΐλλαι. Ἐντ. **-lānus**, a, um, Βοϊλλανός.

bovīllus, a, um, ἀρχ. ἀντὶ bubulus.

brabeuta, ae, θ. βραβευτής.

brācae, ἡ **braccae**, arum, θ. πλ. βράκαι, θύλακοι, ἀναξυρίδες.

bracātus, a, um, βρακοφόρος Ἐντ. α) = ἀλλοδαπός, ξένος, nationes, miles· β) Gallia- = Transalpina (μάλ. Gallia Narbonensis).

bracchium, κτλ. ἀντὶ brachium κτλ.

brachiālis, e, τοῦ βραχίονος.

brachiŏlum, i, οὐ. ὑποκ. τοῦ:

brachĭum, ii, οὐ. 1) ὁ κάτω βραχίων (πρβλ. lacertus)· 2) ἐν γένει· ὁ βραχίων. Παροιμ. α) levi -o aliquid ago, ὡς ἐν παρόδῳ καὶ ἀμελῶς πράττω τι· β) molli -o aliquem objurgo, πράως ἐπιπλήττω τινί· 3) ὅ,τι ἔοικε βραχίονι· α) ἡ τοῦ καρκίνου, ἀστακοῦ χηλή· β) οἱ κλῶνες τοῦ δένδρου, μάλ. τοῦ κλήματος· γ) τὸ πρὸς ἕνωσιν, κοινωνίαν ὄνο ὁ-χυρωμάτων σκέλος.

bractĕa, ae, θ. (π. καὶ μ.) λεπτὸν πέταλον μετάλλου (πρβλ. lamina), μάλ. πέταλον χρυσοῦ.

bracteātus, a, um (bractea) πετάλοις χρυσοῦ ὑπεστρωμένος· μετφ. α) leo -, χρυσοειδῆ χαίτην ἔχων· β) felicitas-, ψευδὴς εὐτυχία.

Branchus, i, ἀ. Βράγχος, υἱὸς τοῦ Ἀπόλ. Ἐντ. **Branchĭdae**, arum ἀ. Βραγχίδαι, ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος.

brassĭca, ae, θ. κράμβη.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Brennus, i, ἀ. Βρέννος.
Breuni, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Βρεῦνοι.
breviārĭum, ĭi, οὐ. ἐπιτομή, σύνοψις, σύντομος κατάλογος.
brevicŭlus, a, um, μᾶλλ. βραχύς.
brevi-lŏquens, ntis, ἀ. βραχυλόγος.
brevio, āre, βραχύνω, συστέλλω.
brĕvis, e, (-ior, -issimus) 1) βραχύς, μικρός, οὐ μέγας, via, iter, mons, homo· 2) βραχύς, σύντομος, narratio, sententia· 3) (π.) βραχύς, οὐ βαθύς, puteus, vadum. Ἐντ. **brevĭa,** ium, οὐ. πλ. τὰ βράχεα, τὰ ἀβαθῆ τῆς θαλάσσης· 4) βραχύς, οὐ πολύς, ὀλίγος. Ἐντ. brevi, ἐν βραχεῖ, διὰ βραχέων· 5) μικρός, ἀσήμαντος, εὐτελής, caput, coena. 6) βραχύς (ἐπὶ χρόνου), βραχυχρόνιος, ὀλίγον διαρκῶν. Μάλ. α) -i tempore (spatio) καὶ in -i tempore (spatio), ἐν βραχεῖ χρόνῳ (διαστήματι)· ad breve, ἐπὶ μικρὸν χρόνον· 7) syllaba-, βραχεῖα συλλαβή.
brevĭtas, ātis, θ. (brevis)· 1) βραχύτης μικρότης· 2) μετφ. βραχυλογία.
brevĭter (-ius, -issime), βραχέως. Συνήθ. ἐπὶ λόγου = διὰ βραχέων· quam -issime, ὡς οἷόν τε βραχύτατα, συντομώτατα.
Briareus, (τρισύλλ.) ĕi, ἀ. Βριάρεως.
Brigantes, um, ἀ. Βρίγαντες, ἔθνος βορείου Βρεταννίας. Ἐντ. **-tĭcus,** a, um, Βριγαντικός (Τάκ.).
Brimo, us, θ. Βριμώ, ἐπίθ. Ἑκάτης.
Briniātes, tum, ἀ. πλ. Βρινιᾶται.
Brīsēis, ĭdis, θ. Βρισηΐς.
Britannĭa, ae, θ. Βρεταννία. Ἐντ. 1) **Britannĭcus** καὶ **-tannus,** Βρεταννικός, Βρεταννός· οὐσ. **-tanni,** orum, ἀ. πλ. οἱ Βρεταννοί.
Brixēllum, i. οὐ. Βριξέλλον, πολίχνιον τῆς ἄνω Ἰταλίας.
Brixĭa, ae, θ. Βριξία, πόλις τῆς ἄνω Ἰταλίας· **Brixiānus,** ἐπίθ. Βριξιανός.
Brogitārus, i, ἀ. Βρογίταρος.
Bromĭus, ĭi, οὐ. Βρόμιος, ἐπίθ. Βάκχου.
Brontes, ae, ἀ. Βρόντης.
Brotĕas, ae, ἀ. Βροτέας.
Bructĕri, orum, ἀ. πλ. Βρούκτεροι λαὸς Β. Δ. Γερμανίας. Ἐντ. **Bructĕrus,** a, um, τῶν Βρουκτέρων.
bruma, ae, θ. (=brevima, συνηρ. ἐκ τοῦ brevissima, sc. dies)· 1) ἡ βραχυτάτη τοῦ ἔτους ἡμέρα, ἡ χειμερινὴ τροπή· 2) ὁ χειμών· per -am, χειμῶνος ὥρᾳ.
brumālis, e (bruma)· 1) τῆς χειμερινῆς τροπῆς· 2) dies-, ἡ βραχυτάτη ἡμέρα· 3) χειμερινός.
Brundisĭum, ĭi, οὐ. Βρεντήσιον, πόλις Καλαβρίας. Ἐντ. **Brundisīnus,** ἐπίθ. Βρεντησιανός· οὐσ. **-īni,** ōrum.
Brutidĭus, ĭi, (Niger) ἀ. Βρουτίδιος.
Bruttĭi, orum, α. πλ. 1) Βρέττιοι 2) μετων. ἡ χώρα τῶν Βρεττίων. Ἐντ. **Bruttiānus,** καὶ **Bruttĭus, a, um,** Βρεττιανός.
1. brutus, a, um· 1) βαρύς, δυσκίνητος· 2) μετφ. ἀναίσθητος, ἄλογος, animal.
2. Brutus, i, ἀ. Βροῦτος.
Bubāssus, i, ἀ. Βύβασσος, πόλ. Καρίας· **-bāsis,** ĭdis, θ. ἐκ Βυβάσσου.
Bubāstis, is, θ. Βούβαστις, ἡ τῶν Αἰγυπτίων Ἄρτεμις.
bubīle, is, οὐ. (**bos**) βουστάσιον.
bubo, ōnis, ἀ. ὁ βύας (ὄρνεον).
bubulcĭtor, ἀποθ. α'. βοηλατῶ.
bubūlcus, i, ἀ. (bos)· 1) βοηλάτης· 2) βουκόλος.
bubŭlus, a, um (bos), βόειος, caro· coria-, ἱμάντες ἐκ δέρματος βοός.
bucaeda, ae, ἀ. (bos, caedo), ὁ βοεῖῳ ἱμάντι (μάστιγι) μαστιγούμενος.
bucca, ae, ἡ (ἐν τῷ λέγειν, ἐσθίειν ὀγκουμένη) παρειά, γνάθος. Ἐντ. loquor quidquid in -am venit, λέγω ὅ, τι ἂν ἐπὶ γλῶτταν ἔλθῃ.
buccĕa, ae, ψωμός (κοιν. βουκιά).
bucco, ōnis, ἀ. στόμφαξ, κομπαστής.
buccŭla, ae, θ. (ὑποκ. τοῦ bucca) 1) παρειά, γνάθος· 2) παραγναθίς (κράνους).
bucculentus, a, um, ὁ γνάθων.
Bucephălas, ae, αἴτ. an, καὶ **-us,** i, ἀ. Βουκεφάλας, Βουκέφαλος. **Bucephăla,** ōrum, τὰ Βουκέφαλα (πόλις).
bucĕrus ἢ **-erĭus,** ἐπίθ. βούκερως.
bucĭna ἢ **buccĭna,** ae, θ. βυκάνη, (βραχεῖα) σάλπιγξ· **-canit** βυκανίζει, σαλπίζει· ad tertiam - ἐν τῇ τρίτῃ φυλακῇ.
bucinātor (bucc.) ōris, ἀ. βυκανιστής, σαλπιγκτής.
bucĭno (bucc.) āre. (bucina) βυκανίζω, σαλπίζω.
bucollĭcus, a, um, βουκολικός. Ἐντ. οὐσ. **Bucollĭca,** orum, τὰ βουκολικὰ (ποιήματα).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

bucŭlus, i, ἀ. κ. **-la**, ae, θ. ὁ μόσχος, ἡ δάμαλις.
bufo, ōnis, ἀ. ἡ φρύνη, ὁ φρῦνος (ζ.).
bulbus, i, ἀ. 1) βολβός· 2) σκόροδον.
buleuterĭum, ĭi, οὐ. βουλευτήριον.
bulla, ae, θ. 1) φυσαλίς, πομφόλυξ· 2) ὁ ὀμφαλός, ὀμφαλωτὸν κόσμημα (θύρας, ζώνης)· 3) **-aurea**, τὸ χρυσοῦν περίαπτον, ὃ τὰ εὐγενῆ ἐν Ῥώμῃ μειράκια ἔφερεν ἀνηρτημένον ἐκ τοῦ λαιμοῦ. Ἐντ. **-ā dignus** = παιδαριώδης, μειρακιώδης.
bullātus, a, um· 1) κενὸς ὡς πομφόλυξ· 2) ὁ χρυσοῦν περίαπτον (ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ) φέρων, puer.
bullĭo, ĭ̄. ἀναβράζω, βράζω.
Bullis, ĭdis, θ. Βουλλίς ἢ Βύλλις, Ἰλλυρικὴ πόλις καὶ χώρα. **Bullidenses**, ĭ̄ **-lienses**, ĭum, καὶ **Bulliōnes**, um, ĭ̄ **-līni** orum, ἀ. Βουλλινοί.
Bumāstus, i, ἀ. (ὄῆλ. vitis) βούμαστος (ἄμπελος).
Bupălus, i, ἀ. Βούπαλος, Χῖος ἀγαλματοποιός.
1. bura, ae, θ. = **Buris**, is, αἰτ. im, ἡ οὐρὰ τοῦ ἀρότρου.
2. Bura, ae, καὶ **Buris**, is, in, θ. Βοῦρα, πόλις Ἀχαΐας.
Burdigăla, ae, θ. Βουρδίγαλα.
Burgundiōnes, num, ἀ. πλ. Βουργούνδιοι.
Buri ἢ **Burĭi**, ōrum, Βουροί, φῦλον Γερμανικόν.
Busīris, ĭdis, Βούσιρις, βασιλεὺς Αἰγύπτου.
busti-răpus, i, ἀ. τυμβωρύχος.
bustuarĭus, ĭi, ἀ. 1) ἐπιτύμβιος· 2) **-gladiator**, ὁ πρὸ τῆς πυρᾶς νεκροῦ μαχόμενος ξιφομάχος.
bustum, i, οὐ. (būro=uro, ustum)· 1) ἡ πυρὰ (νεκροῦ), ὁ τύμβος· 2) τάφος. Ἐντ. μετφ. **vivum-** = ἡ κοιλία αἱμοβόρου θηρίου· **-legum**, reipuplicae, ὁ τάφος τῶν νόμων, τῆς πολιτείας· **-nati**, ὁ Τηρεύς, ὃς τὸν αὐτοῦ υἱὸν κατέφαγεν.
Buthrōtum, i, οὐ. Βουθρωτόν. Ἐντ. **Buthrotĭus**, ἐπίθ. Βουθρώτιος.
buthysĭa, ae, θ. βουθυσία.
Butrōtus, i, ἀ. Βούτρωτος, ποταμός.
Buxentum, i, οὐ. Πυξοῦς, πόλις Λευκανίας.
buxĭfer, ĕra, ĕrum, πυξοφόρος.
buxum, i, οὐ. 1) ἡ πύξος (τὸ ξύλον)· 2) ὅ,τι ἐκ πύξου πεποίηται, οἷον πινάκιον, κτείς, κ. τ. ὁμ. 3 (σπ.) = **buxus**.
buxus, i, θ. 1) ἡ πύξος (δένδρον)· 2) = **buxum**· - Berecynthia, Βερεκύνθιος αὐλός.
Byblis, ĭdis, θ. Βυβλίς, ἡ τοῦ αὐτῆς ἀδελφοῦ ἐρασθεῖσα καὶ εἰς πηγὴν μεταμορφωθεῖσα.
Byrsa, ae, θ. Βύρσα, ἀκρόπολις Καρχηδόνος.
Byzantĭum, ĭi, οὐ. Βυζάντιον. Ἐντ. **Byzantĭus**, a, um, Βυζάντιος· καὶ οὐσ. **-tĭi**, orum, ἀ. πλ. οἱ Βυζάντιοι·

C

C., 1) ἀντιστοιχεῖ τῷ ἑλλ. Γ. 2) συντ. γεγραμ. = Cajus (προωνύμιον)· 3) (ἐπὶ τῶν ψήφων τῶν δικαστ.) = condemno· 4) ὡς ἀριθμ. = centum.
căbăllus, i, ἀ. ἵππος ἀγθοφόρος, ἱππάριον (νωθρόν).
Cabillōnum, i, οὐ. Καβυλλῖνον, πόλις τῶν Αἰδούων παρὰ τὸν Ἄραριν, ταν. Chalons sur Saône.
Cabīri, orum, ἀ. πλ. οἱ Κάβειροι. Ὁ ἐν. παρὰ Κικέρ. περὶ φύσ. θεῶν 3,23,58.
cachinatĭo, ōnis, θ. καγχασμός.
cachīnno, α΄. καγχάζω.
cachīnnus, i, ἀ. 1) καγχασμός· 2) (undarum) γέλασμα κυμάτων, καχλασμός (Κάτουλ. 64, 27).
Caco, α΄. 1) κακάω, ἀποπατῶ, χέζω· 2) ὄζω· 3) κατατιλῶ τινος (καταμαγαρίζω)· cacata charta = καθ' ὑπερβολὴν εὐτελὴς χάρτης.
cacoēthes, ἄκλ.) οὐ. κακόηθες.
cacozelĭa, ae, θ. κακοζηλία.
cacozēlus, i, κακόζηλος (κακόμιμητ.)
cacŭla, ae, ὑπηρέτης ἐν τῷ στρατῷ.
cacūmen, ĭnis, οὐ. κορυφή, ἄκρον, ἄκρα (πρβλ. culmen, fastigium).
cacumĭno, α΄. ὀξύνω, ἀκονῶ.
Cacus, i, ἀ. Κάκος, ληστὴς ὑφ' Ἡρακλέους φονευθείς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

cadāver, ĕris,οὐ. (cado)· 1) πτῶμα, σῶμα νεκρόν· 2) μετφ. = φαῦλος ἄνθρ. 3) -ra oppidorum = ἐρείπια.

cadaverōsus, a, um, νεκρικός.

Cadmus, i, ὁ. Κάδμος. Ἐντ. 1) **Cadmēis,** ĭdis, θ. Καδμηΐς. 2) **Cadmēius** καὶ **Cadmēus,** a, um, Καδμεῖος, καὶ (π.) = Θηβαϊκός· οὐσ. **Cadmēa,** ae, ἡ Καδμεία.

cădo, cĕcĭdi, cāsum, γ'. 1) πίπτω, de coelo, ex equo· Μάλ. α) sol -it, ὁ ἥλιος δύεται· dies -. β) flumen-it, ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν· 2) πίπτω (ἐν τῇ μάχῃ), ἀποθνήσκω· -ab aliquo, ἀποθνήσκω, φονεύομαι ὑπό τινος, hostia -= σφαγιάζεται· 3) μετφ. πίπτω, περιπίπτω, ὑποπίπτω, ἐμπίπτω· 4) πίπτω, ἀνήκω, προσήκω· 5) πίπτω, συμπίπτω, συμβαίνω, γίγνομαι, ἀποβαίνω· 6) πίπτω, ἐκπίπτω, μειοῦμαι, ἐλαττοῦμαι· animo ἢ animus mihi -it, τὸ ἐμὸν θάρρος ταπεινοῦται. Ἐντ. α) -causā ἢ formulā = τὴν δίκην ἀπόλλυμι· β) fabula-, ἡ κωμῳδία ἐκπίπτει, κατασυρίττεται· 7) τεχν. ὅρ. λήγω, τελευτῶ εἰς· (ἐπὶ λέξεων καὶ συλλαβῶν)· oratio numerose-, = τελευτᾷ ῥυθμικῶς.

caduceātor, ōris, ὁ. (caduceum), ὁ (περὶ σπονδῶν πεμπόμενος) κῆρυξ.

caducĕus, ĕi, ὁ, καὶ **-cĕum,** i, οὐ. κηρύκειον, κηρύκιον.

caduclfer, ĕri, ὁ. (caduceus, fero) κηρυκιοφόρος, ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ.

cadūcus, a, um (cado)· 1) πίπτων, πεσών, fulmen, folia· μετφ. -bello, πεσών, ἀποθανών ἐν πολέμῳ· 2) εὔπτωτος, καταρρέων· 3) μετφ. φθαρτός, μάταιος, ἀσταθής, res humanae, spes, tempus· 4) τεχν. ὅρ. hereditas, possessio -κληρονομία, κτῆσις ἔρημος, ἀδέσποτος.

Cadurci, ōrum, ὁ. πλ. Καδοῦρκοι, φῦλον Γαλατικὸν ἐν Ἀκουϊτανίᾳ.

cadus, i, πήλινος κάδος (οἴνου, ἐλαίου).

Cadūsĭi, ōrum, ὁ. πλ. Καδούσιοι.

caecātus, a, um, μτχ. τοῦ caeco.

caeci-gĕnus, ἐπίθ. ἐκ γενετῆς τυφλός.

Caecilĭus, ĭi, ὁ. Καικίλιος. **Caecilĭānus,** a, um, Καικιλιανός.

caecĭtas, ātis, θ. (caecus) τυφλότης.

caeco, α'. 1) τυφλῶ· 2) μετφ. α) παραφέρομαι· β) oratio caecata = λόγος ἀσαφής, αἰνιγματώδης.

Caecŭbum, i, οὐ. Καίκουβον, τόπος πρὸς μεσημβρ. τῆς Λατίνης, ὀνομαστὸς ἐπὶ τῷ οἴνῳ. Ἐντ. **-cŭbus,** a, um, τοῦ Καικούβου.

caecus, a,um, (-ior)· 1) τυφλός, corpus -um, τὰ τυφλὰ τοῦ σώματος, τὰ ὄπισθεν· 2) μετφ. τυφλός, ἄλογος, παράφορος, ἀναίσθητος, οὐ νοῶν. 3) κρυπτός, ἀόρατος· 4) ἀφανής, ἄδηλος, ἄγνωστος, ἀδέδαιος· 5) σκοτεινός, ἀδιόρατος, nox, tenebrae· 6) μετφ. μάταιος, ἀνωφελής, ἄνευ ἐκβάσεως.

caedes, is, θ. (caedo)· 1) (σπ.) κοπή, ligni· 2) φόνος, σφαγή (μάλ. ἐν πολέμῳ)· 3) cervi caedis = πλῆθος φονευθέντων· 4) τὸ (ἐκ τοῦ φόνου) αἷμα.

caedo, cĕcidi, caesum, γ'. 1) κόπτω, ἀποκόπτω, ἐκκόπτω, τέμνω· 2) κόπτω, κατακόπτω, ἀποκτείνω, φονεύω· ἐπὶ ζώων = σφάττω, θύω· 3) κόπτω, κρούω, τύπτω, πλήττω· -aliquem verberibus (virgis) καὶ ἁπλῶς caedo = μαστιγῶ τινα· μετχ. caesa, οὐ. πλ. α) ruta-, ἢ ruta et- (δικαν. τεχν. ὅρ.) = κινητὴ οὐσία, σκεύη, ἔπιπλα κ. τ. ὅμ. β) παροιμ. inter caesa et porrecta, = ἐν ἀκαταλλήλῳ χρόνῳ.

caelāmen, ĭnis, οὐ. (caelo) τὸ ῥεῦμα.

caelātor, ōris, ὁ. (caelo) τορευτής.

caelatūra, ae, θ. (caelo)· 1) τορευτική· 2) μετων. = τόρευμα.

caelebs, (ἢ coelebs), ĭbis, ἐπίθ. ἄγαμος (ἀντίθ. maritus). Ἐντ. (π.) α) vita, lectus -= ἔρημος, ἄγαμος· β) platanus-, πλάτανος ἄνευ ἀναδενδράδος.

caeles, caelestis, ἰδὲ coeles, coelestis.

caelibātus, us, ὁ. (caelebs) ἀγαμία.

Caelimontāna, ae, θ. (δηλ. porta) ἡ τοῦ Καιλίου λόφου πύλη.

Caellus, a, um, Καῖλιος. **-mons,** τὸ ἐν Ῥώμῃ Καίλιον ὄρος, ὁ Καίλιος λόφος πρὸς μεσημβρ. τοῦ Παλατίνου.

caelo, α'. 1) τορεύω (μάλ. ἐπὶ χρυσοῦ ἢ ἀργύρου)· caelatus = τορευτός (σκαλιστός)· 2) μετφ. ἀποτελῶ, ἀπεργάζομαι.

1. caelum, i, οὐ. τόρος (τόρνας).

2. caelum, ἰδὲ coelum.

caementum, i, οὐ. λίθος ἀργός.

caena, μετὰ τῶν παραγωγ. ἰδὲ coena.

Caeneus, ĕi, ὁ. Καινεύς.

Caenīna, ae, θ. Καινίνη, πόλις Λατίνης. Ἐντ. **-ninenses,** ium, ὁ. πλ. Καινινῆται.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

caenum, ἰδὲ coenum.

caepa, ae, θ. καὶ **-pe**, οὐ.χρόμμυον.

Caere, ἄκλ. οὐ. τὸ Καῖρε, ἡ Καίρη, πόλις Τυρρηνίας. Ἔντ. τὸ ἐπίθετον

Cāeres ĭtis ἢ ētis· ἰδὲ Caerites.

caerĭmōnĭa, (καὶ **cēr**..) ae, θ. 1) σεμνότης, ἱερότης· 2) εὐσέβεια, σεβασμός· 3) **-nĭae**, ἡ θρησκεία, αἱ θρησκευτικαὶ πράξεις (τελεταί, διατάξεις).

Caerītes ἢ **Caerētes**, um, ἀ. οἱ Καιρετανοί· ἰδὲ Caere. Οὗτοι δὲ ἦσαν Ῥωμαῖοι πολῖται sine suffragio. Εἶτα δὲ ἡ λέξις ἐδήλου ἐν γένει civem sine suffragio. Τὸ in tabulas Caeritum ἢ (ὡς ἐπίθ.) Caerites referri = πολίτης ἄνευ πολιτικῶν δικαιωμάτων (ἄνευ ψήφου).

caeruleātus, a, um, κυανοῦν χρῶμα ἔχων.

caerŭlĕus καὶ (π.) **caerŭlus**, a, um, 1) κυανοῦς, mare, pontus, Οὐσ. **Caerŭla**, ōrum, οὐ. πλ. τὰ κυανᾶ κύματα· **-mundi**, ὁ κυανοῦς οὐρανός. Ἔντ. α) περὶ ἀντικειμ. θαλάσσ(ων)· dii, puppis, currus Neptuni· β) περὶ ἄλλων κυανῶν ἀντικ. serpens, oculi· 2) κυανοῦς, κελαινός, μέλας· 3) κυανίζων, prata.

Caesar, ăris, ἀ. Καῖσαρ, μάλ. ὁ δικτάτωρ Γάϊος Ἰούλιος. Ἔντ. α **Caesarēus**, a, um, Καισάρειος· β **Caesariānus**, a, um, Καισαριανός, οὐσ. **-iāni**, orum, οἱ Καισαριανοί, οἱ τοῦ Καίσαρος ὀπαδοὶ ἐπὶ τοῦ ἐμφυλίου πολέμου· γ) **Caesarīnus**, = Caesarianus· 2) πρίγκηψ, βασιλεὺς (ἐπωνύμιον τῶν τῆς Ῥώμης αὐτοκρατόρων).

Caesar-augusta, ae, θ. πόλις βορ. Ἱσπανίας, ταυῶν Saragosa.

Caesarēa, ae. θ. Καισάρεια. Ἔντ.

Caesariensis, e, 1) Καισαρεύς· 2) **-Mauretaniae**-, ἡ περὶ Καισάρειαν Μαυριτανία.

caesariātus, a, um, πυκνὴν κόμην ἔχων.

caesarĭes, ēi, θ. πυκναὶ καὶ καθειμέναι τρίχες· **-barbae**, μακρὸν γένειον.

Caesēna, ae, θ. Καισήνα, πόλις ἐν τῇ Callia Cispadana.

Caesennĭus, ii, ἀ. Καισέννιος.

Caesia Silva, δρυμὸς Β. Δ. Γερμανίας.

caesicius, a, um, πυκνῶς ὑφασμένος.

caesim, ἐπίρ. (caedo) 1) τεχν. στρατ. ὄρ. = πληγῇ, καταφορᾷ (τῆς μαχαίρας) ἀντίθ. punctim = κεντήματι· 2) μετφ. -dico, κατὰ κόμματα, διακεκομμένως λέγω.

caesĭus, a, um, γλαυκὸς (ἐπὶ ὀφθαλμ.).

Caeso, (Kaeso), ōnis, ἀ. Καίσων.

Caesonĭus, ii, ἀ. Καισώνιος. Milonia C. ἐρωμένη τοῦ Καλιγούλα.

caespes, ĭtis, ἀ. (caedo) 1) ἡ χορτόπλινθος, τὸ χορτόπλινθον. Ἔντ. (π.) ὅ,τι ἐκ χορτοπλ. συνέστηκεν· α) = βωμός· β) = καλύβη· γ) = τμῆμα χλοάζοντος πεδίου.

caestus ἢ **cestus**, us, ἀ. ὁ τῶν πυγμάχων ἱμάς.

caesūra, ae, θ. τομή.

caesus, a, um, μετχ. τοῦ caedo.

Caĭcus, i, ἀ. Κάϊκος, ποτ. Μυσίας.

Cajus, (π. Caĭus), **Caja**, Γάϊος, Γαΐα. Ἔντ. **Cajānus**, a, um, Γαϊνός, τοῦ Γαΐου πρὸ πάντων Καλλιγούλα.

Cajēta, ae, καὶ **Cajēte**, es, θ. 1) Καιήτη, τροφὸς Αἰνείου· 2) πόλις, ταυῶν **Gaēta**. Ἔντ. **-tānus**, Καιητηνός.

Calabrĭa, ae, θ. Καλαβρία. **Calăber**, bra, brum, Καλάβριος· οὐσ. **-bri**, orum, ἀ. πλ. Καλαβροί.

Calacta, ae, θ. Καλάκτη, πόλις ἐν τῇ βορείῳ ἀκτῇ τῆς Σικελίας. **Calactĭnus**, ἐπίθ. Καλακτῖνος, οὐσ. **-tīni**, orum, Καλακτῖνοι.

Calagūris, is, θ. ἡ Καλαγοῦρις, ὄνομα δύο πόλεων τῆς Ἱσπανίας. Ἔντ. **-guritāni**, ōrum, ἀ. Καλαγουρῖται.

Calaĭs, is, ἀ. Κάλαϊς, υἱὸς Βορέου.

Calămis, ĭdis, ἀ. Κάλαμις, γλύπτης.

călămister, tri, ἀ. καὶ **-mistrum**, i, οὐ. 1) ἡ καλαμίς, ἤτοι τὸ σιδηροῦν καλαμοειδὲς ὄργανον, ᾧ ἐξοστρύχιζον τὴν κόμην· 2) πλ. μετφ. ἐπὶ λόγου· βαστρυχισμός, καλλωπισμός.

călămistrātus, a, um, (calamister) βεβοστρυχωμένος.

călămĭtas, ātis, θ. (ἐκ τοῦ calamus, ἀρχικ. = βλάβη τοῦ σίτου) τὸ κακόν, ἡ συμφορά, ἡ βλάβη, ἡ φθορά, ἡ ἀτυχία· **-fructuum**, = ἡ ἀκαρπία. Παρὰ τοῖς ἱστορικοῖς = ἡ ἐν πολέμῳ συμφορά, ἡ ἧττα.

calamitōse, ἐπίρ. ἀθλίως.

calamitōsus, a, um (**-ior**, **-issimus**)· 1) ἐνεργ. συμφορὰν καὶ βλάβην φέρων, ὀλέθριος, φθαρτικός, χαλεπός, δεινός· 2) παθ. α) μεγάλῃ βλάβῃ ἐκτεθειμένος, locus, agri· β) ἀτυχής, ταλαίπωρος.

călămus, i, ἀ. 1) πᾶς κάλαμος (πρβλ. arundo καὶ canna) Ἔντ. 2)· α) γραφικὸς κάλαμος· β) ἡ σύριγξ· γ) (π.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τόξευμα· δ) (π.) ῥάβδος· ε) ἱξευτικὸς κάλαμος· ς) καυλός· ζ) (μ.) ἐμβολάς.

Călānus, i, ἀ. Κάλανος, Ἰνδὸς φιλόσοφος (γυμνοσοφιστής), χρόνον τινὰ διατρίψας παρ' Ἀλεξάνδρῳ τῷ μεγάλῳ.

călăthiscus, i, ἀ. καλαθίσκος.

călăthus, i, ἀ. 1) κάλαθος· 2) (καλαθειδὲς ἀγγεῖον ἐκ ξύλου ἢ μετάλλου λοπάς, τρυβλίον.

Călătĭa, ae, θ. Καλατία, πόλ. Καμπανίας. Ἔνθ. **-tīnus**, a, um, Καλατῖνος, οὐσ. **-tīni**, ōrum, ὁ. πλ. οἱ Καλατῖνοι.

călātor, ōris, ἀ. (π. καὶ μ.), κλήτωρ, ὑπηρέτης, μάλ. τῶν ἱερέων.

Călaurēa, ae, θ. Καλαύρεια, νῆσος.

calcar, āris, οὐ. (μάλ. ἐν τῷ πληθ.) μύωψ (πτερνιστήριον)· subdo, addo (equo) calcaria, (τὸν ἵππον) τῷ μύωπι κεντῶ· μετφ. = κεντρίζω, παρορμῶ εἴς τι.

calceāmentum, i, οὐ. ἢ **-āmen**, ĭnis, ἢ **-ātus**, us, ἀ. ὑπόδεσις, ὑπόδημα.

calceārĭum, ii, οὐ. (Σουητ.). τὸ πρὸς ὤνησιν ὑποδημάτων ἀργύριον.

calceātus, us, ἀ. ἰδὲ calceamentum.

calcĕo, α'. (calceus), ὑποδέω, pedes τοὺς πόδας· **-me**, ὑποδέομαι· συνηθ. ἐν τῇ μετχ. **calceātus**, a, um, ὑποδεδεμένος, ὑποδήματα ἔχων.

calceŏlārĭus, ĭi, ἀ. (Πλ.) ὑποδηματορράφος.

calceŏlus, i, ἀ. **ὑποδημάτιον**.

calcĕus, i, ἀ. ὑπόδημα, ὃ οἱ Ῥωμαῖοι ἔφερον τηδεννοφοροῦντες· (πρβλ. solea). ἐντ. α) **-os posco** = ἀνίσταμαι τῆς τραπέζης· ἦθος γὰρ ἦν τοῖς Ῥωμαίοις, ὁπότε ἐπὶ δεῖπνον κατεκλίνοιντο, ἀποτίθεσθαι τὰ ὑποδήματα· β) **-os muto** = βουλευτὴς γίγνομαι, ἅτε τῶν βουλευτῶν ἐρυθρῶν ὑποδημάτων μετὰ σεληνίου (lunula) ὑποδουμένων.

Calchas, antis, ἀ. Κάλχας.

Calchēdon, ŏnis, θ. Χαλκηδών, τανῦν Katikjo. **-nĭus**, a, um, Χαλκηδόνιος.

calcis, γεν. τοῦ **calx**.

1. calcĭtro, α'. (calx 2.)· 1) λακτίζω· 2) μετφ. ἀντιτείνω, ἀνθίσταμαι.

2. calcĭtro, ōnis, ἀ. λακτιστής.

calco, α'. (calx 2.)· 1) πατῶ· 2) (π.) πατῶ, παραγίγνομαι εἴς τι· 3) μετφ. α) καταπατῶ, καταπιέζω τινά· β) (π. καὶ μ.) καταγελῶ, καταφρονῶ τινος.

calcŭlus, i, ἀ. (ὑποκ. τοῦ calx)· 1) λεῖον λιθίδιον, κάλιξ (πρβλ. lapis scrupulus)· 2) μάλ. α) πεσσός· β) ψῆφος (λογιστική). ἐντ. μετφ. = ὁ ἀριθμητικὸς λογισμός· γ) (ἐν ἀρχαίοις χρόν.) = ψῆφος (λευκὴ καὶ μέλαινα)· δ) ὁ ἐν τῇ κύστει λίθος.

caldārĭus, a, um, (ἀντὶ calidarius ἐκ τοῦ calidus)· θερμαντικός: cella **-a**, ἢ οὐσ. **-dārĭum**, ĭi, οὐσ. θερμαντὸς λουτρῶν, πυριατήριον.

caldor, ōris, ἀ. θέρμη, θερμότης.

caldus, = calidus.

Călēdŏnĭa, ae, θ. Καληδονία, τὸ ΒΔ μέρος τῆς Σκωττίας.

călĕ-făc'o, (ἢ **calf.**), fēci, factum, γ'. 1) θερμαίνω τι, corpus τὸ σῶμα. 2) μετφ. α) = παράττω, ἀνιῶ, λυπῶ τινα· β) (π.) ἐρεθίζω.

călĕfacto, α'. θερμαίνω· μετφ. **-aliquem virgis**, σφόδρα μαστιγῶ τινα.

calefactus, a, um, ἰδὲ calefacio.

Calendae, (ἢ **Kal.**) ārum, θ. πλ. (calo), αἱ Καλάνδαι, ἡ νουμηνία, ἤτοι ἡ πρώτη ἡμέρα ἑκάστου Ῥωμαϊκοῦ μηνός· αἱ Καλάνδαι ἐκαλοῦντο tristes, ὅτι ἐν ταύταις εἰσεπράττοντο οἱ τόκοι· παροιμ. ad Graecas Calendas = εἰς τὰς Ἑλληνικὰς Καλάνδας, ἤτοι οὐδέποτε· οἱ γὰρ Ἕλληνες τὸ ὄνομα τοῦτο οὐκ ἐγίγνωσκον.

călendārĭum, ĭi, οὐ. ὀφειλημάτων βιβλίον· 1) βιβλίον ἐν ᾧ κατεγράφοντο οἱ εἰσπραττόμενοι τόκοι· ἰδὲ Calendae· 2) καλενδάριον, ἡμερολόγιον.

călĕo, ŭi, (ἄνευ σουπ.) 6'. (ἀλέα = ἡ τοῦ ἡλίου θερμότης)· 1) θερμός εἰμι, θερμαίνομαι, sole ὑπὸ τοῦ ἡλίου· 2) μετφ. α) = πυροῦμαι, καίομαι (πάθει τινί), ἐν σφοδρᾷ ἐπιθυμίᾳ εἰμί τινος· β) = ὁρμῶμαι ἐπί τι, μετὰ σπουδῆς ἐπιλαμβάνομαι ἢ ἐπιμελοῦμαί τινος: res satis **-et**, τὸ πρᾶγμα ὥριμον πρὸς ἐκτέλεσίν ἐστιν· 3) ἔτι πρόσφατος καὶ νέος εἰμί.

Călēs, is, ἢ, πλ. ium, Κάλης, πόλις Καμπανίας. ἐντ. **Calēnus**, a, um, Καληνός.

călesco, călŭi, (ἄνευ σ.) γ'. θερμαίνομαι· μετφ. καίομαι (πάθει τινί).

călĭde, ἐπίρ. μετφ. θερμῶς, ἐμπαθῶς.

călĭdus (ἢ **caldus**), a, um, (**-ior**, **-issimus**)· 1) θερμός. ἐντ. α) **calda** ἢ **călĭda**, ae, θ. (δηλ. aqua) θερμὸν ὕδωρ· β) **caldum** ἢ **călĭdum**, i, οὐ. οἶνος θερμῷ ὕδατι μεμιγμένος· 2) μετφ. θερμός, θερμουργός, θυμοειδής, ἐμπαθής, ὁρμητικός, πρόθυμος· **-um consilium** = ἀλόγιστος, ἀπερίσκεπτος βουλή. ἐντ. **-um -mendacium**, πρόσφατον ψεῦδος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

caliendrum, i, οὐ. (π.) κόμη πρόσθετος (τῶν Ῥωμαΐδων).

căllĭga, ae, θ. 1) στρατιωτικὸν ὑπόδημα (κοιν.μισοστίβαλον)· 2) μετφ. στρατεία.

caligātus, a, um, ὁ τὴν caligam ὑποδεδεμένος. Ἐντ. οὐσ=ὁ στρατιώτης.

caliginōsus, a, um (-issimus) ὁμιχλώδης, ἀτμιδώδης. Ἐντ. = ζοφώδης, σκοτεινός, ἀφεγγής.

1. calīgo, ĭnis, θ. 1) ἀτμίς, ὁμίχλη, 2) γνόφος, ζόφος (ἰσχυρ. τοῦ tenebrae)· 3) ἀχλύς, σκοτασμός· μετφ. = ἀμαθία, ἡ τῆς διανοίας σύγχυσις· 4) λύπη, θλῖψις, αἱ ἀτυχίαι.

2. calīgo, α΄. 1) ζοφερός, σκοτεινός εἰμι· 2) μετφ. ὥσπερ ἐν σκότῳ ψηλαφῶ, πλανῶμαι.

Caligŭla, ae, ὑποκ. τοῦ caliga· μάλ. ὡς ἐπωνύμιον, ὁ (αὐτοκράτ.) Καλιγούλας.

calix, lcis, ἀ. κύλιξ, ποτήριον, φιάλη.

callĕo, ŭi (ἄνευ σ.), 6΄. 1) ἔχω τύλους (ἕνεκα τῆς πολλῆς ἐργασίας)· 2) ἀναίσθητος (παχύδερμος) εἰμι· 3) μετφ. ἐμπείρως ἔχω πρός τι· 4) οἶδα, ἐπίσταμαι, illam rem, ἢ (σπ.) μετ' ἀπαρεμφ.

Callicratīdas, ae, ἀ. Καλλικρατίδας.

callīde, ἐπίρ. (-ius, -issime)· 1) ἐμπείρως, ἐπιστημόνως· 2) καλῶς· 3) πανούργως.

callĭdĭtas, ātis, θ. 1) ἐμπειρία, πολυπειρία, εὐμηχανία, ἡ τῆς ψυχῆς ὀξύτης· 2) πανουργία, πολυτροπία· πληθ. -alicujus = μηχανορραφίαι.

callĭdus, a, um (-ior, -issimus) ἔμπειρος, ἐπιστήμων τινός· 2) πανοῦργος· 3) ἐπὶ πραγμ. εὔστοχος.

Callimăchus, i, ἀ. Καλλίμαχος.

Calliŏpe, es, κ. **-pēa**, ae, θ. Καλλιόπη, Καλλιόπεια, θεὰ τῆς ἐπικῆς ποιήσεως.

Callĭpho, ōnis, ἢ **-phon**, ontis, ἀ. Καλλιφῶν, Ἕλλην φιλόσοφος.

Callipŏlis, is, θ. Καλλίπολις.

Callirrŏe, es, θ. Καλλιρόη.

callis, is, ἀ. καὶ (συνήθ. ἐν τῇ πεζογρ.) θ. ἡ (ἀνὰ τὰ ὄρη καὶ τὰ δάση) στενὴ ὁδός, ἡ ἀτραπός, τρίβος (τοῖς ζώοις βατή)· πρβλ. trames καὶ semita.

Callisthĕnes, is, ἀ. Καλλισθένης.

Callīsto, us, θ. Καλλιστώ, ἡ εἰς ἄρκτον ὑπὸ τῆς Ἥρας μεταμορφωθεῖσα.

callōsus, a, um (-ior), τυλώδης, σκληρός, παχύδερμος.

callum, i, οὐ. (καὶ **callus**, i, ἀ.)· 1) τύλος (κοιν. κάλλος). Ἐντ. α) = παχὺ δέρμα ζώων· δ)=ὁ σκληρὸς φλοιὸς καρπῶν τινῶν· γ) = ὁ σκληρὸς φλοιὸς τῆς γῆς· 2) μετφ. ἀναισθησία· -obduco (induco, duo) animo alicujus = ἀναίσθητον ποιῶ τινα.

1. calo, α΄. καλῶ· τεχν. ὅρ. α) -nonas, περὶ τοῦ ποντίφηκος, ὃς ἐν ταῖς καλάνδαις ὥριζε τὰς μέχρι τῶν νωνῶν ἡμέρας· δ) comitia calata, ἐκκλησία ὑπὸ τῶν ἱερέων συγκαλουμένη, ἐν ᾗ οἱ ποντίφηκες προῄδρευον.

2. calo, ōnis, σκευοφόρος, στρατιωτικὸς ὑπηρέτης· 2) πᾶς ὑπηρέτης.

calor, ōris, ἀ. (caleo) θερμότης, μάλ. τὸ τοῦ θέρους θάλπος· 2) μετφ. διαπυρον πάθος, σφοδρὰ ἐπιθυμία. Πληθ. = ἔρως.

Calpe, es, θ. Κάλπη (μία τῶν Ἡρακλείων στηλῶν).

Calpurnĭus, a, um, Καλπούρνιος

caltha, ae, θ. χρυσάνθημον.

calumnĭa, ae, θ. (calvor)· 1) πανουργία, δόλος, μηχανορραφία, συκοφαντία, ψευδὴς κατηγορία (μάλ. ἐκ διαστροφῆς τοῦ δικαίου καὶ κακῆς ἑρμηνείας)· juro -am, ὄρκον ποιοῦμαι ὅτι τις οὐ συκοφαντεῖ· effugio -am, ἐκφεύγω τὴν ἐπὶ συκοφαντίᾳ καταδίκην· -am fero, κρίνομαι ὡς συκοφάντης· μετφ. -timoris, μάταιος, κενὸς φόβος· 2) ψευδὴς καὶ ἁμάρτυρος ἑρμηνεία· -religionis· 3) σοφιστεία, σόφισμα, φενακισμός.

calumniātor, ōris, ἀ. 1) πανοῦργος, μηχανορράφος, διαστροφεὺς τοῦ δικαίου, συκοφάντης, διαβολεύς· 2) -sui = ὁ λίαν αὐστηρῶς ἑαυτὸν κρίνων.

calumnĭor, ἀποθ. α΄. 1) ἀμεταδ. τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἀπάτης χρῆσιν ποιοῦμαι, διαστρέφω τὸ δίκαιον· 2) μετδ. α) = διαβάλλω τινά· δ) σοφιστικῶς ἐπιτίθημί τινι· γ) -me κρίνω ἐμαυτὸν λίαν αὐστηρῶς.

calva, ae, θ. (calvus), τὸ φαλακρὸν κρανίον.

Calvēna, ae, ἀ. (calvus) ὁ Φαλακρός, παρωνύμιον τοῦ φαλακροῦ φίλου τοῦ Καίσαρος Γ. Ματίου.

Calvisĭus, i, ἀ. Καλβίσιος.

calvitĭes, ēi, θ. (μ.) φαλακρότης.

calvitĭum, i, φαλακρότης, φαλάκρα.

calvor, (ἄνευ πρκ. γ΄. 1) διαστρέφω τὸ δίκαιον· 2) ἐξαπατῶ.

calvus, a, um, φαλακρός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

1. calx, calcis, θ. (σπ. ἀ.) 1) = calculus· 2) ἡ χαλιξ, ἡ τίτανος· -viva, ἡ ἀσβεστος τίτανος· 3) μετφ. τὸ τέρμα τοῦ ἱπποδρόμου, (ὅτι ἐν ἀρχ. χρόνοις τοῦτο τιτάνῳ ἐσεσημείωτο). 4) (ἐν γένει) = τέλος· ad carceres a -ce revocor = ἀπὸ τοῦ τέλους ἀνακαλοῦμαι ἐπὶ τὴν ἀρχήν ἐκ νέου (ἄρχομαι)· nunc video -cem, νῦν ὁρῶ τὸ τέρμα.

2. calx, calcis, θ (λακτίζω τινά. Παροιμ.· pugnis et -cibus = πυξ καὶ λαξ, χερσί τε ποσί τε (ἀγωνίζομαι).

Calycadnus, i, ἀ. Καλύκαδνος.

Calȳdon, ōnis, θ. Καλυδών. Ἐντ. 1) **-dōnis,** ĭdis, Καλυδωνίς, καὶ οὐσ. **-is,** ĭdis, θ.=Δηϊάνειρα· 2) **-nĭus,** a, um, Καλυδώνιος· **-heros**=ὁ Μελέαγρος· **-ammis** = ὁ Ἀχελῷος· **-regna**, τὸ τοῦ Διομήδους βασίλειον ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ.

Calȳmne, ae, θ. Καλυμνα (νῆσος).

Călȳpso, us, καὶ (σπ.) **-ōnis,** αἰτ. ō, θ. ἡ Καλυψώ.

calyx, ўcis, ἡ κάλυξ ἄνθους· 2) ὀφθαλμὸς δένδρου· 3) κέλυφος ᾠοῦ.

Camarīna, ae, θ. Καμάρινα.

Cambunĭi montes, τὰ Καμβούνια.

Cambўses, is, ἀ. ὁ Καμβύσης.

camēlla, ae, θ. εἶδος ποτηρίου.

camelopardălis, is, θ. καμηλοπάρδαλις.

camēlus, i, ἀ. κάμηλος.

Camēna, ae, θ. (cano), Ἰταλικὴ Νύμφη, θεὰ τῆς ᾠδῆς, βραδύτ. = Μοῦσα. Ἐντ. παρὰ ποιητ. = ποίησις.

caměra ἢ camăra, ae, θ. 1) καμάρα· 2) (μ.) πλοῖον, καμαρωτὸν κατάστρωμα ἔχον.

Camĕria, ae, θ. Καμερία, Σαβινικὴ πόλις ἐν Λατίῳ· **-rīnus,** a, um, Καμερῖνος.

Camerīnum, i, οὐ. Καμερῖνον, πόλις τῆς Ὀμβρικῆς. Ἐντ. **Camers,** tis, ἐπίθ. Καμερτῖνος· καὶ οὐσ. **-rtes,** ium, οἱ Καμερτῖνοι. Ὅθεν πάλιν **-tīnus,** a, um, Καμερτῖνος.

1. Camĭllus, i, ἀ. ὁ Κάμιλλος.

2. camīllus, i, ἀ. ὁ ἐξ ἐλευθέρων γεγονὼς νεανίας, ὁ τοῖς ἱερεῦσι (Flamen Dialis) ἐν ταῖς θυσίαις ὑπηρετῶν.

camīnus, i, ἀ. ἡ κάμινος.

Camīrus, i, ἀ. Κάμειρος (ἥρως καὶ πόλις Ῥόδου).

Campanĭa, ae, θ. Καμπανία, ταυτὸν Terra di Lavoro. Ἐντ. **-pānus,** καὶ (ἀρχ.) **-panĭcus,** a, um, Καμπανός· οὐσ. **-pāni,** orum, Καμπανοί.

campe, ēs, θ. 1. καμπή· 2) ἐκφυγή.

campester, stris, stre (campus)· 1) πεδινός, ἐπίπεδος, urbs, locus, iter· ὁδὸς ἐν πεδίῳ· Scythae-, οἱ ἐν πεδίῳ οἰκοῦντες Σκύθαι· **campestria,** ium, οὐ. πλ. τὰ πεδινά, τὸ πεδίον, ἡ πεδιάς· 2) τοῦ Ἄρεϊου πεδίου (campus Martius)· α) (ὡς πρὸς τὰς ἐκκλησίας τοῦ δήμου) certamen-, gratia-, quaestus-, τὸ χρῆμα, ὃ οἱ ἀν ρ. παρὰ τῶν θηρευόντων ἀρχήν τινα ἐλάμβανον· β) (ὡς πρὸς τὰς σωματικὰς ἀσκήσεις) exercitatio-, = ἡ ἐν τῷ Ἀρείῳ πεδίῳ γύμνασις. Ἐντ. **Campestre,** is, οὐ. (ὃηλ. velamentum) τὸ διάζωμα, περίζωμα, (ὃ οἱ Ῥωμαῖοι τὸ ἀρχαῖον ἀντὶ τοῦ ὕστερον χιτῶνος ἐφόρουν).

campus, i, ἀ. (ῥ. cap, πρβλ. κῆπος)· 1) πεδίον, πεδιάς· 2) πᾶν ἐπίπεδον· οἷον θαλάσσης (caerulei-), κτλ· 3) μάλ. = τὸ παρὰ τὸν Τίβεριν πεδίον τοῦ Ἄρεως Campus Martius ὅπου ἐγίγνοντο αἱ τοῦ δήμου ἐκκλησίαι. Ἔτι δὲ καὶ οἱ ἀγῶνες καὶ αἱ γυμνάσεις τῶν νέων. Ἐντ. 3) μετφ. πεδίον ἐνεργείας τινός· **-honoris et gloriae,** στάδιον τιμῆς καὶ δόξης.

Camulŏdūnum, i, οὐ. Καμυλόδουνον, πόλις Βρεταννίας (Τακ.χρον.12,32).

camŭr, a,um (καμω, κάμπτω) καμπύλος, cornua.

camus, i, ἀ. (καμός) κημός.

Canăce, es, θ. Κανάκη, θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου.

canālis, is, ἀ. σωλήν, μάλ. ὁ τῶν ὑδάτων.

cancēlli, ōrum, ἀ. πλ. αἱ κιγκλίδες (κ. κάγγελλα), μετφ. τὰ ὅρια.

cancer, cri, (ἀρχ. -ceris), ἀ. καρκῖνος· πολλάκ. (π.) = ὁ καρκῖνος (τὸ ἄστρον). Ἐντ. α) ὁ καύσων· β) τὰ πρὸς μεσημβρίαν· 2) ὁ καρκῖνος (νόσος).

Candavĭa, ae, θ. Κανδαυία, χαλεπὴ ὀρεινὴ χώρα τῆς Ἰλλυρίας.

cande-făcĭo, fēci, factum, ῦ. λευκαίνω, στίλβω.

candēla, ae, θ. ὁ κηρός (κήρινος ἢ στεάτινος).

candelābrum, i, οὐ. (candela), λυχνοῦχος, κηροπήγιον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

candeo, ŭi (ἄνευ σ.) **β'.** 1) λευκαυγής εἰμι, λευκότητι στίλβω, λάμπω· 2) διάπυρος εἰμι.

candēsco, dŭi (ἄνευ σ.) **γ'.** 1) (π.) λευκαγής, διαυγής γίγνομαι· 2) διάπυρος γίγνομαι.

candidatorĭus, a, um, τοῦ μεταπορευομένου (τοῦ ζητοῦντος) ἀρχήν.

candidātus, a, um, (candidus) 1) λευκοφόρος. 2) Μάλ. οὐσ. **-us,** i, ἀ. ὁ ἐν Ῥώμῃ μεταπορευόμενος (ζητῶν) ἀρχήν, ὁ ὑποψήφιος ἀρχῆς τινος, (ἅτε τὴν λευκότητι στίλβουσαν, τὴν λαμπρὰν τήβεννον τότε ἐνδυόμενος)· **-consularis,** aedilicius καὶ (μ.) **-consulatus,** aedilitatis, ὁ τὴν ὑπατείαν, ἀγορανομίαν μετερχόμενος, (ζητῶν), ὁ ὑποψήφιος ὑπατ. ἀγορ. **-principis** (ἐπὶ τῶν αὐτοκρατ.) = quaestor. Ἐντ. (μ.) μετφ. ὁ ἀξιῶν τυγχεῖν τινος· **-immortalitatis.**

candĕo, 1) ἐπίρ. λευκῶς· 2) ἁπλῶς, ἀφελῶς.

candidŭlus, a, um, πάνυ λευκός.

candĭdus, a, um (-ior, -issimus)· 1) λευκός, λευκότητι στίλβων, λαμπρός· (ἀντίθ. niger, pullus, sordidus). Ἐντ. 2) (π.) καλὸς (τὴν ὄψιν), Dido, Bacchus ἢ (π.) = αἴθριος, διαυγής· 3) = candidatus· 4) μετφ. α) (ἐπὶ φωνῆς) λαμπρός, καθαρός· β) (ἐπὶ λόγου) ἁπλοῦς, ἀφελής, καθαρός, καὶ (μ.) orator-· γ) (ἐπὶ ψυχῆς) εἰλικρινής, ἄδολος, χρηστὸς ἀδιάφθορος· δ) φαιδρός, εὐθυμίαν παρέχων· ε) εὐτυχής, αἴσιος.

candor, ōris, ἀ. (ἐκ τοῦ candeo, ὡς algor ἐκ τοῦ algeo)· 1) λευκότης, λευκὴ λάμψις, solis, coeli, nivis. Ἐντ. = κάλλος, ὡραιότης· 2) μετφ. α) = λαμπρότης, κάλλος (λόγου) καὶ = ἁπλότης φυσικότης· β) = χρηστότης, δικαιοσύνη.

1. canens, tis, μτχ. τοῦ caneo κ. cano.

2. Canens, tis, ἡ Ἀοιδός, Νύμφη.

caneo, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.) **β'.** (canus) πολιὸς εἰμι· cinis -ens, ὑπόλευκος τέφρα· senectus -ens, τὸ πολιὸν γῆρας.

canephŏros, i, θ. κανηφόρος· πλ. canephorŏe = κανηφόροι.

canesco (ἄνευ πρκ. καὶ σ.) **γ'.** (ἐναρκ. τοῦ caneo) πολιὸς γίγνομαι, ἐντ. = γηράσκω· μετφ. oratio-, = παρακμάζει.

Cangi, ōrum, ἀ. πλ. Κάγγοι, ἔθνος τῆς δυτικῆς Βρεταννίας.

cănīcŭla, ae, 1) ὑποκ. τοῦ canis· 2) ὁ Σείριος (ἀστρον).

Cānīdĭa, ae, θ. Κανιδία (ἑταίρα).

Cānīdĭus, ĭi, ἀ. Κανίδιος (P. Cr.).

Canīnĭus, ĭi, ἀ. Κανίνιος (C R.)

Cănīnus, a, um (canis), τοῦ κυνός, κύνειος (κυρ. καὶ μετφ.).

Cănis, is, ἀ. καὶ θ. 1) κύων· 2) μετφ. ὁ ἀναιδής· 3) ὑβριστ. = οἱ μετά τινος, οἱ παράσιτοί τινος· 4) **-major et minor,** δύο ἄστρα, ὧν τὸ δεύτερον ἐν τῇ μυθολ. = προκύων (τῆς Ἠριγόνης)· 5) **-marinus,** ὁ θαλάσσιος κύων· (π.) ἐν τῇ μυθολογ. = οἱ κύνες τῆς Σκύλλης· 5) (π.) ὁ χείριστος βόλος τῶν ἀστραγάλων.

canīstrum, i, οὐ. κάναστρον, κάνιστρον· σχεδὸν ἀείποτε ἐν τῷ πλ. θ.

cānĭtĭes, ēi, θ. (κατ' ὀν., αἰτ., ἀφ.)· 1) ἡ πολιότης (τῶν τριχῶν), πολιὰ κόμη· 2) = βαθὺ γῆρας.

cannabĭnus, a, um, καννάβινος.

cannăbis, is, θ. κάνναβις.

canna, ae, θ. κάννα (μικρὸς καὶ λεπτὸς) κάλαμος (πρβλ. calamus, arundo)· 2) σύριγξ. Ἐντ. Canna Dea, ἡ Νύμφη Σύριγξ.

Cannae, ārum, αἱ Κάνναι, πόλις τῆς Ἀπουλίας, ὀνομαστὴ ἐκ τῆς ἥττης τῶν Ῥωμαίων (216 π. Χ.). Ἐντ. **Cannensis** pugna (calamitas, clades) = ἡ περὶ Κάνναι μάχη (συμφορά).

Canninefātes, ium, ἀ. Καννινεφᾶται, ἔθνος Βαταυΐας· dux natione Canninĕfas, = ἡγεμὼν Καννινεφάτης.

căno, cĕcĭni, cantum, **γ'.** (πρβλ. κανάχω) ᾄδω. Α) ἄμετ. 1) ἐπὶ ἀνθρ. α) ἐπὶ φωνῆς· **-voce,** ᾄδω· περὶ ῥητ. = ἐμμελῶς δημηγορεῖν· β) ἐπὶ ὀργάνων· fidibus-, ψάλλω· cithara-, κιθαρίζω· tibia-, ὁ αὐλὸς αὐλεῖ· 2) ἐπὶ ζώων· corvus-, = κρώζει· gallus-, ᾄδει· rannae-, = κοάζουσιν· merula-, = κελαδεῖ. Β) μεταβ. **-carmen, versus,** ᾄδω ᾆσμα, στίχους, καὶ ἐνίοτ. = ποιῶ· 2) **-aliquem,** ᾄδω, ὑμνῶ τινα· 3) ἐπὶ Θεοῦ, προφήτου = χρησμῳδῶ· 4) τεχν. στρατ. ὁρ. **-bellicum,** classicum ἢ signum, signa, καὶ ἀπόλ. cano = σημαίνω τὸ πολεμικόν, δίδωμι τὸ σημεῖον τῆς προβολῆς· receptui-, τὸ ἀνακλητικὸν σημαίνω.

Cănōpus, i, ἀ. Κάνωβος, πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου· μετων. = Αἰγύπτιος· Ἐντ. 1) **Canopēus** ἢ **-pĭcus,** a, um, Κανώβειος· 2) **-pītae,** arum, ἀ. Κανωβῖται.

canor, ōris, ἀ. (cano), ᾆσμα, μέλος ἐμμελὴς ἦχος, μελῳδία.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

canōrus, a, um (canor)· ἐμμελής, ἁρμονικός· vox-, μελῳδικὴ φωνή (ἀντίθ. vox languens = χαλαρὰ φωνή)· orator -, = εὐρύθμγγος ῥήτωρ· 2) ᾠδικός, aves.

Cantabrĭa, ae, θ. Κανταβρία, βόρ. Ἱσπανία. Ἐντ. 1) **Cantăber**, bri, ἀ. Κανταβρός· **-tăbri**, ōrum, Κανταβροι· 2) **-brĭcus**, a, um, Κανταβρικός.

cantāmen, ĭnis, οὐ. (canto) ἐπῳδή, μαγικὸν ἆσμα.

canterĭus (ἢ **canth.**) ĭi, ἀ. (ἴσως κ α χ θ ή λ ι ο ς) ἑκτομίας ἵππος.

canthărĭs, ĭdis, θ. κανθαρίς.

canthărus, i, ἀ. κάνθαρος (μέγα καὶ εὐρεῖαν κοιλίαν ἔχον ποτήριον).

canthus, i, ἀ. κάνθος (στεφάνη τροχοῦ).

cantĭcum, i, οὐ. (canto)· 1) ᾠδή, ἆσμα· 2) (ἐν τῇ Ῥωμ. κωμῳδίᾳ) μονῳδία, (μελοδραματικὸς μονόλογος).

cantilēna, ae, θ. (canto) τὸ κοινὸν (τοῦ λαοῦ) ἆσμα.

cantĭo, ōnis, θ. 1) ᾆσμα, ᾠδή· 2) ἐπῳδή, veneficia et -ōnes.

cantĭto, α'. πολλάκις καὶ ἐπανειλημμένως ᾄδω.

Cantĭum, ĭi, οὐ. Κάντιον, χώρα τῆς Βρεταννίας, ταυτὸν Kent.

cantiuncŭla, ae, θ. ὑπ. τοῦ cantio.

canto, α'. (ἐν γένει = cano) ᾄδω. A) ἀμετ. 1) ἐπὶ ἀνθρ. tibiā-, αὐλῶ, fidibus-, = ψάλλω· 2) ἐπὶ ζῴων (σπ.) galli-, = ᾄδουσιν· 3) τ ε χ ν. ὅ ρ. = ἐπῳδὰς λέγω· incipe-· B) μεταβ. 1) -carmen ᾄδω, ποιῶ ᾆσμα· 2) -Caesarem, ᾄδω, ὑμνῶ τὸν Καίσαρα· 3) -Niobem, = ὑποκρίνομαι τὴν Νιόβην· 4) προλέγω, vera· 5) tibi-, ut=ἐντέλλομαί σοι, ἵνα· 6) τ ε χ ν. ὅ ρ. μαγγανεύω, μαγεύω, lunam.

cantor, ōris, ἀ. (cano)· 1) ἀοιδός, μουσουργός, μελῳδός, μάλ. ὁ μελῳδὸς τραγῳδίας, καὶ = χορευτής· 2) ποιητής· 3) μετῳ. α) ὁ ἄνευ σκέψεως καὶ οἰονεὶ ἄδων ἀπαγγέλλων τι· -formularum· β) ὁ ἄλογος καὶ δουλικὸς ἐπαινέτης.

cantrix, īcis, θ. (cano), ἡ ἀοιδός.

cantus, us, ἀ. (cano)· 1) ᾠδή, μολπή, μελῳδία, μέλος, ᾆσμα· 2) ἐπῳδή, μαγικὸν ᾆσμα· 3) χρησμῳδία, προφητεία.

Canulējus, i, ἀ. Κανυλήϊος.

canus, a, um, πολιός, ὑπόλευκος οὐσ. **cani**, ōrum, ἀ. πλ. ἡ πολιὰ κόμη, μάλ. μετ' ἐπιθ. falsi, rari.

Canusĭum, ĭi, οὐ. Κανύσιον, πόλις Ἀπουλίας, ὀνομαστὴ ἐκ τῶν ἐρίων. Ἐντ.

Canusīnus, a, um, Κανύσιος· οὐσ. α) **-us**, i, ἀ. Κανυσίτης· β) **-a**, ae, θ. (ὑπὸλ. vestis) ἐσθὴς ἐξ ἐρίων τοῦ Κανυσίου. Ἐντ. **Canusinātus**, a, um = ὁ τοιαύτην ἐσθῆτα φορῶν.

capacĭtas, ātis θ. 1) χωρητικότης· 2) εὐρυχωρία.

Capaneus, ĕi, ἀ. Καπανεύς.

capax, ācis, ἐπίθ. (-ior, -issimus)· 1) χωρητικός, εὐρύχωρος, domus· 2) μετὰ γεν. χωρητικός, δεκτικός τινος· 3) μετῳ. -ad aliquid ἢ μετὰ γεν. = ἐπιτήδειος πρός τι, ἐπιδεκτικός τίνος.

căpēdo, ĭnis, θ. ἁπλῆ τις φιάλη.

capeduncŭla, ae, θ. ὑποκ. τοῦ capedo.

1. capella, ae, ὑποκ. τοῦ capra)· 1) αἰγίδιον (ἀντίθ. hircus)· 2) ἄξ (ἄστρον).

2. Capella, ae, ἀ. Καπέλλας.

Capēna, ae, θ. Καπήνα, πόλις Τυρρηνίας. Ἐντ. **-nas**, ātis, Καπινάτιος· **-ātes**, ium, ἀ. Καπινᾶται.

Capēna porta, μία τῶν πυλῶν τῆς Ῥώμης, ἄγουσα εἰς Καπύην.

caper, pri, ἀ. 1) τράγος· 2) μετων. ἡ τῆς μασχάλης (ἀνθρ.) δυσωδία.

capĕro, α'. 1) ῥυσσῶ, ῥυτιδῶ, frontem· 2) οὐδ. caperata frons, ἐρρυτιδωμένον μέτωπον.

capesso, sīvi sītum, γ'. (ἐφετ. τοῦ capio)· 1) μετὰ σπουδῆς λαμβάνω, ἁρπάζω τι· 2) καταλαμβάνω, κατανοῶ τι· 3) ἅπτομαι (ἔργου, ἐπιχειρήμ.) ἐπιχειρῶ τινι, -fugam, τρέπομαι εἰς φυγήν· -rem publicam, ἅπτομαι τῆς πολιτείας· 4) -locum, σπεύδω καταλαβεῖν τόπον τινα· ἐν γένει· σπεύδω, διατείνω πρός τι.

Caphareus, ĕi, ἀ. Καφηρεύς.

capillamentum, i, οὐ φενάκη.

capillatus, a, um (-ior), κόμην τρέφων· bene-, μακρὰν κόμην ἔχων.

capillor, ἀποθ. α'. κόμην τρέφω.

capillus, i, ἀ. 1) αἱ τρίχες (τῆς κεφαλῆς), ἡ κόμη, (πρβλ. crinis, coma, caesaries)· 2) αἱ τρίχες τοῦ γενείου· 3) (π. καὶ μ.) θρὶξ τῶν ζῴων.

căpĭo, cēpi, captum, γ'. (ἅπτω, κάπτω)· 1) λαμβάνω, conjugem, σύζυγον, consulatum τὴν ὑπατείαν· -cibum, ἅπτομαι τροφῆς· -fugam, τρέπομαι εἰς φυγήν· -rem publicam = capesso· -consilium, βουλεύομαι· -poenas pro aliquo, δίκην τινὸς λαμβάνω (ἐκδικοῦμαι)·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2) λαμβάνω (ἔκ τινος), πρόσοδον ἔχω (ἔκ τινος)· testamento aliquid-, = κληρονομῶ· ὠσαύτως· -aliquid ex hereditate· 3) λαμβάνω, αἱρῶ (κυριεύω), urbem, τὴν πόλιν· -hostem, αἰχμαλωτίζω. Ἐντ. = κατέχω, locum, portum· 4) αἱροῦμαι (ἐκλέγω), judicem, δικαστήν, locum castris. Μάλ. (τεχν. ὅρ.) ἐπὶ ἐκλογῆς ἱερέων· 5) παθητ. capior· α) ἁλίσκομαι, capta est urbs, ἑάλω ἡ πόλις· 6) λαμβάνομαί τινι, κατέχομαι, κρατοῦμαι ὑπό τινος, ἥττων εἰμί τινος· γ) λαμβάνομαί τινι, ἐξαπατῶμαι ὑπό τινος· δ) ἑλκομαι, θέλγομαι, δελεάζομαι· ε) (ἐπὶ σώματ.) ἀσθενής εἰμι, νοσῶ, altero oculo capitur, τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν νοσεῖ, τυφλός ἐστιν· ς (ἐπὶ νοῦ) μετὰ τοῦ mente· οἷον mente captus = φρενόληπτος, φρενοβλαβής· 6) δέχομαι, χωρῶ, domos eos non-, = οὐ χωρεῖ. Ἐντ. μετρ. α) καταλαμβάνω, κατανοῶ, αἰσθάνομαί τι· 6) ἐπιτήδειος, ἱκανός εἰμι πρός τι· γ) βαστάζω, ὑπομένω, onera, fortunam· 7) καταλαμβάνω τι, καταφεύγω εἴς τι· (ἀπὸ πλοίου) ἀφικνοῦμαι εἴς τι.

capis, ĭdis, θ. (σπ.) ἓν οὗς ἔχουσα φιάλη, ἡ ἐν θυσίαις μάλ. ἐχρῶντο.

capistro, ā᾽, περιβάλλω τῇ φορβιᾷ.

capistrum, i, οὐ. ἡ φορβιά· μετφ. -maritale, ὁ τοῦ γάμου ζυγός.

capĭta, um, πλ. τοῦ caput.

capĭtal, ālis, οὐ. (caput) ἔργον (ἀνόσιον) θανάτου ἄξιον.

căpĭtālis, e (-ior)· 1) τὰ περὶ τὸν βίον (τὸν φυσικὸν καὶ δημόσιον)· -e periculum, ὁ περὶ τοῦ βίου κίνδυνος· -morbus, χαλεπή, θανατηφόρος νόσος· 2) τεχν. ὅρ. res (σπ. fraus)-, = capital· accuso aliquem rei -is, καταγγέλλω τινὰ ὡς ἄξιον θανάτου· poena, supplicium-, θανατικὴ ποινή. Ἐντ. οὐσ. **-tāle,** is, οὐ. = capital· 3) inimicus-, ἄσπονδος ἐχθρός· oratio-, ὀλέθριος (τῇ πολιτείᾳ) λόγος· 4) (σπ.) -scriptor, κορυφαῖος, ἔξοχος συγγραφεύς. Οὕτω καὶ ingenium-.

căpĭto, ōnis, ὁ. (caput) κεφάλων.

Căpĭtōlĭum, ĭi, οὐ. (caput) ἡ ἐπὶ τοῦ Καπιτωλίου λόφου τῆς Ῥώμης ἀκρόπολις μετὰ τοῦ ἐπ᾽ αὐτῆς ναοῦ τοῦ Διὸς καὶ τῶν παρ᾽ αὐτῷ ναΐδίων τῆς Ἥρας καὶ Ἀθηνᾶς. **Capitolīnus,** a, um, Καπιτώλιος, clivus, λόφος, Jupiter, Ζεὺς· ludi, certamen-, ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ Καπιτωλίου Διός.

căpĭtŭlātim, ἐπίρ. κεφαλαιωδῶς, συντόμως.

căpĭtŭlum, i, οὐ. (ὑποκ. τοῦ caput) 1) κεφάλιον (κεφαλάκι)· 2) ἄνθρωπος.

Cappădŏcĭa, θ. Καππαδοκία. Ἐντ. 1) **Cappădox,** ŏcis, Καππάδοξ, -ŏδόκης· **-dŏces,** um, ἀ. Καππάδοκες ἢ -δόκαι.

cappăris, is, θ. κάππαρις.

capra, ae, θ. (caper)· 1) κάπρα, αἴξ· 2) = caprea· 3) μετφ. ἄνθρ. αὐχμηρὸς τὴν κόμην· 4) ἡ τῆς μασχάλης δυσωδία· 5) ἄστρον τι· 6) caprae ἢ capreae palus, ὁ ἐν Ῥώμῃ τόπος, ἔνθα ὁ Ῥωμύλος ἀφανὴς ἐγένετο.

căprĕa, ae, θ. (capra), αἴγαγρος.

Căprĕae, ārum, θ. Καπρέαι (νῆσος) ἡ Καπρέα ἢ Καπρία, τανῦν Capri.

căpreŏlus, i, ἀ. (caper)· 1) ἡ ὀρεινὴ αἴξ, ἡ δορκάς· 2) -ŏli, αἱ ἀντηρίδες.

căprĭ-cōrnus, i, ἀ. ὁ αἰγόκερως.

căprĭ-fĭcus, i, θ. ὁ ἐρινεός, ἡ ἀγρία συκῆ.

caprĭ-gĕnus, a, um, αἰγογενής.

capri-mulgus, i, ἀ. ὁ αἰγας ἀμέλγων = ὁ ποιμήν.

caprīnus, a, um (caper), αἴγειος, παροιμ. de lana -a rixari = περὶ σκιᾶς μάχεσθαι· (Ὁράτ. Ἐπ. 1, 18, 15).

caprĭ-pes, ĕdis, ἀ. αἰγίποους.

1. capsa, ae, θ. (capio) κάψα, θύλακος, θήκη (πρὸς ἀπόθεσιν μάλ. βιβλίων).

2. Capsa, ae, θ. Κάψα, πόλις Ὀάσεως τινος τῆς Λιβύης. Ἐντ. **Capsenses,** ium, ἀ. πλ. οἱ Καψαῖοι.

capsarĭus, ĭi, ἀ. (capsa), θυλακοφόρος, τ. ἔ. ὁ δοῦλος ὁ φέρων τὴν θήκην (τῶν βιβλίων) τῶν παίδων, ὅτε εἰς διδασκάλου ἐπορεύοντο.

capsŭla, ae, θ. ὑποκ. τοῦ capsa homo totus de-, = ὁ λίαν κεκαλλωπισμένος ἄνθρωπος.

captatĭo, ōnis, θ. (capto), ἡ ἐπιθυμία, ἡ ἔφεσις, ἡ θήρα, verborum.

captātor, ōris, ἀ. (captor), ὁ θηρευτής, ὁ θηρῶν (μάλ. κληρονομίας).

captĭo, ōnis, θ. (capio) κυρ. ἡ θήρα, ἀλλὰ μόνον μετφ. 1) πανούργημα, ἐπιβουλή, ἀπάτη. Ἐντ. = βλάβη· 2) μάλ. ἐν τῇ διαλεκτικῇ· σόφισμα, σοφιστικὸς καὶ ἀπατηλὸς λόγος.

captĭōse, ἐπίρ. σοφιστικῶς.

captĭōsus, (-ior, -issimus)· 1) ἀ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πατηλός, ἀπατητικός· Ἐντ. = βλαβερός, κινδυνώδης· 2) ἐν τῇ διαλεκτικῇ· σοφιστικός· οὐσ. **captiosa**, orum, οὐ. = σοφίσματα, παραλογισμοί.

captiuncŭla, ae, θ. (ὑποκ. τοῦ captio), σοφισμάτιον.

captivĭtas, ātis, θ. (captivus)· 1) αἰχμαλωσία· 2) ἅλωσις, urbium.

captīvus, a, um, (capio)· 1) ὁ ἁλισκόμενος (μάλ. ἐν πολέμῳ). Ἐντ. οὐσ. ὁ αἰχμάλωτος· (π.) -corpora = λεία ἀνθρώπων καὶ ζώων· (π.) = τῶν αἰχμαλώτων· -cruor, τό αἷμα τῶν αἰχμαλώτων· 2) ἐπὶ ἀψύχων· ἁλωκώς, αἰχμάλωτος· naves, agri, pecunia· μετφ. mens -a, ἐπαγωγὸς διάνοια.

capto, ā᾽. (ἐπιτατ. τοῦ capio)· 1) θηρῶ, feras, θηρία, leporem, λαγών· 2) μετφ. θηρῶ, θηρεύω, (ἐπι)διώκω, benevolentiam, τὴν εὔνοιαν· -occasionem, καιροφυλακῶ· 3) πανούργως ζητῶ περιγενέσθαι τινός· 4) -testamenta, κληρονομίας θηρεύω.

captūra, ae, θ. (capio)· 1) θήρα, καὶ ὡς ἀφῃρ. = τὸ θηρᾶν καὶ ὡς συγκεκρ. = τὸ θηρώμενον· 2) αἰσχρὸν κέρδος.

1. captus, a, um, μτχ. τοῦ capio.

2. captus, us, ἀ. (capio)· 1) ἁφή, λῆψις, trium digitorum, τοῖς τρισὶ δακτύλοις· 2) ἡ θήρα· 3) ἡ δεκτικότης (τοῦ νοῦ), ἡ ἀγχίνοια, (μόνον ἐν τῷ ut est -us). Graeci prudentes satis, ut est captus hominum = οἱ Ἕλληνες ἱκανῶς συνετοί εἰσιν, ὅσον γε ὁ ἀνθρωπος ἐπιδεκτικὸς τούτου (τῆς συνέσεως) ἐστίν, ὡς γε κατ᾽ ἄνθρωπον.

Capŭa, ae, θ. ἡ Καπύη, πρωτ. Καμπ.

căpŭlāris, e (capulus) ὁ τὸν ἕτερον πόδα ἐντῷ τάφῳ ἔχων· homo-, βαθυγήρως.

căpŭlus, i, ἀ. ἡ σορός, ἡ νεκροθήκη.

caput, pĭtis, οὐ. (ξ. c a p, ἑλλ. κεφ.) κεφαλή· -aperio, ἀποκαλύπτομαι τὴν κεφαλήν· -operio = καλύπτομαι τὴν κεφαλήν· capita conferro, τὰς κεφαλὰς συνάπτω = κρύφα διαλέγομαι· est supra-, = ἐπικρέμαται (περὶ κινδύνου)· μετφ. (π.) = νοῦς, ἡ σύνεσις· 2) ἡ κεφαλὴ (πράγμ.) ἡ κορυφή, τὸ ἄκρον, τὸ ἔσχατον (ἡ ἀρχὴ ἢ τὸ τέλος)· ἐπὶ ποταμοῦ, ὑδάτων, ὁτὲ μὲν = πηγή, ὁτὲ δὲ = ἐκβολή, ἐκροή· 3) μετων. = ὁ ἄνθρωπος· -innoxium, ridiculum, liberum, ἄνθρωπος ἀβλαβής, γελοῖος, ἐλεύθερος· capita villissima, ἄνθρ. φαυλότατοι· -hoc = ἐγώ· -tuum = σύ· in capita, ἀντὶ ἑκάστου ἀνθρ. 4) μετφ. ὁ βίος· α) (ὡς φυσικός), ἀπώλεια τοῦ βίου, ὁ θάνατος· capitis periculum adeo, περὶ τοῦ βίου, περὶ ἐμαυτοῦ κινδυνεύω· capitis reus est, ὑπόδικος θανάτου ἐστί· capitis aliquem accuso, ὑπάγω τινὰ θανάτου, καταγγέλλω τινα ὡς ἄξιον θανάτου. Οὕτω constituo, damno, absolvo- (ἰδὲ τὰς λέξεις)· β) (ὡς δημόσιος), τὰ δίκαια τοῦ πολίτου, deminutio capitis, ἡ ἐλάττωσις τῶν τοῦ πολίτου δικαίων· capite deminutus καὶ (π.) capitis minor, ἀποβαλὼν τὰ τοῦ πολίτου δίκαια· γ) τὸ κυριώτατον (ἀντικειμένου τινός)· α) ἐπὶ προσώπ. ὁ πρωταίτιος, ὁ κορυφαῖος· β) ἐπὶ πράγ. τὸ κεφάλαιον, τὸ κυριώτατον, ἐξοχώτατον· γ) ἐπὶ τόπου = μητρόπολις, κέντρον· δ) ἐπὶ συγγράμ. = κεφάλαιον· ε) ἐπὶ χρημ. τὸ κεφάλαιον (ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸν τόκον).

Căpys, yos, ἀ. Κάπυς· α) πατὴρ τοῦ Ἀγχίσου· β) ἑταῖρος τοῦ Αἰνείου· γ) βασιλεὺς τῆς Ἄλβας ἢ Καπύης.

Car, ἰδὲ Caria.

Cărălis ἢ **Calăris**, Κάραλις, πόλις Σαρδηνίας. Ἐντ. **Caralitānus**, a, um, Καράλιος, καὶ οὐσ. **-āni**, orum, ἀ. πλ. οἱ Καράλιοι.

carbăsĕus καὶ (π.) **-sus**, a, um, (carpasus) ἐκ καρπάσου.

carbăsus, i, θ. ἡ κάρπασος (εἶδος λεπτοῦ λίνου)· ὡς τὸ πολὺ οὐ. πλ.

carbăsa, orum, οὐ. τὰ κάρπασα = α) ἱμάτια· β) ἱστία· γ) αὐλαῖαι.

carbatĭna (ἢ **carpatĭna**), ae, θ. κ α ρ β α τ ί ν η, τῶν ἀγροτῶν ὑπόδημα ἐξ ἀκατεργάστου ἐέρματος.

carbo, ōnis, ἀ. ἄνθραξ· μετφ· α) παροιμ. invenio -em pro thesauro = ἄνθρακες ὁ θησαυρός· β) noto aliquid -e = σημειῶ τι ὡς μέλαν, ὡς ἀνιαρόν.

carbōnārius, ĭi, ἀ. ἀνθρακεύς.

carbuncŭlus, i, ἀ. μικρὸς ἄνθραξ.

carcer, ĕris, ἀ. (σικελ. κ ά ρ κ α ρ ο ν συγ. τοῦ ἕ ρ κ ο ς καὶ τοῦ arceo)· 1) εἱρκτή, δεσμωτήριον· μετων. α) = οἱ ἐν τῇ εἱρκτῇ κακοῦργοι (Κικ.)· β) = ἄνθρωπος εἱρκτῆς ἄξιος, ὄλεθρος· 2) πληθ. (παρὰ π. ἐν τῷ ἑν.) ἱππάφεσις, ἀφετηρία (ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ)· μετφ. = ἡ ἀρχὴ πραξεώς τινος· a calce (ἀπὸ τοῦ τέλους) revocari ad-, = ἐκ νέου ἄρχεσθαι· ἰδὲ calx.

carcĕrārius, a, um (quaestus) ὅ, τις ὡς δεσμοφύλαξ κερδαίνει.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Carchedonĭus, a, um, Καρχηδόνιος.

carchēsĭum, ĭi, οὐ. καρχήσιον π.), ποτήριον ἐπίμηκες. Ἀθην. 11,474.

carcĭnōma, ătis, οὐ. καρκίνωμα· μετφ. περὶ ἀδιορθώτου ἀνθρώπου.

cardăces, cum, αἴτ. as, ἀ. πλ. κάρδακες, Πέρσαι στρατιῶται.

Cardĕa ἢ **Carda**, ae, θ. (cardo), Καρδέα, θεά τις προστάτις τῆς στρόφιγγος τῆς θύρας.

Cardĭa, ae, θ. Καρδία, πόλις τῆς Θρᾳκικῆς χερσοννήσου. Ἐντ. **Cardĭānus**, a, um, Καρδιανός.

cardiăcus, a, um, καρδιακός· α) ὑπον. morbus = καρδιακὸν (στομαχικὸν) πάθος· β) ὑπον. homo, καρδιαλγής (ὁ τὸν στόμαχον ἀλγῶν).

cardo, ĭnis, ἀ. (ῥ. card, ἑλλ. κραδαίνω)· 1) ἡ στρόφιγξ, ὁ στροφεὺς (τῆς θύρας)· 2) -coeli, ὁ βόρειος πόλος· quattor -es mundi = τὰ τέσσαρα κλίματα· -anni = αἱ θερειναὶ τροπαί· ἐντ. = (τὸ περί ὅ τι στρέφεται), τὸ κεφάλαιον, ἡ ἀκμή.

cardŭus, i, ἀ. ὁ σκόλυμος (φ.).

cāre, ἐπίρ. (-ius, -issime) πολλῆς τιμῆς, πολλοῦ, emo, ὠνοῦμαι· -ius aestimo, περὶ πλείονος ποιοῦμαι.

carectum, i, οὐ. (carex) τόπος πλήρης βουτόμου (χλόης).

cărĕo, ŭi, ĭtūrus, 6ˆ. (πρβλ. ἐ-κά-ρη-ν)· 1) ἐλλείπει μοί τι, οὐκ ἔχω τι· -febri, dolore, timore, vitiis = ἄνευ πυρετοῦ, λύπης, φόβου, ἐλαττωμάτων εἰμί· 2) ἄπειμι, ἀπέχω, vino, τοῦ οἴνου· -foro οὐκ ἐν τῇ ἀγορᾷ εἰμι· -patria, ἀποδημῶ· 3) ἀπορῶ τινος, στεροῦμαί τινος.

carex, ĭcis, θ. βούτομον εἶδος χλόης).

Cărĭa, ae, θ. Καρία. Ἐντ. 1) **Car**, ăris, ἀ. Κάρ. πλ. **Cares**, ium, Κᾶρες· 2) **Carĭcus**, a, um, Καρικός. Ἐντ. οὐσ. **Carĭca**, ae, ὃῆλ. ficus εἶδος ξηρῶν σύκων.

carĭes, ēi, θ. σῆψις, σαπρότης.

cărīna, ae, θ. ἡ τρόπις (τῆς νεώς)· 1) μετφ. = ἡ ναῦς· 2) **Carinae**, arum, ἐκαλεῖτο συνοικία τις τῆς Ῥώμης.

cărīnārĭus, ĭi, ἀ. (κάρινος = κήρινος) ὁ χρῶμα κηροῦ (κίτρινον) δίδων βαφεύς.

cariōsus, a, um (caries) σαπρός, σαθρός, εὔθρυπτος.

carĭtas, ātis, θ. (carus)· 1) ἡ μεγάλη τιμή· annonae, τοῦ σίτου, vini, τοῦ οἴνου. Ἐντ. ἀπολ. = ἡ σιτοδεία· quum est- 2) μετφ. ἀγάπη, στοργή πολλ. μετὰ γεν. ἀντικειμ. -patria (καὶ -erga aliquem)· ἐνίοτ. καὶ μετὰ γεν. ὑποκειμ. civium = ἡ τῶν πολιτῶν ἀγάπη.

Carmanĭa, ae, θ. Καρμανία.

Carmēlus, i, ἀ. Κάρμηλος, ὄρος.

carmen, ĭnis, οὐ. (ἐκ τοῦ cano καὶ τῆς καταλήξ. men)· 1) ἆσμα, ᾠδή, μέλος, ἐμμελὴς φωνή· -lyrae, citharae = κιθαρῳδία· 2) ποίημα, epicum, ἐπικόν, tragicum, τραγωδία. Saliorum -a· τὰ τῶν Σαλίων θρησκευτικὰ ἄσματα. Μάλ. α) = ἡ λυρικὴ ποίησις, ᾠδή· β) (Λουκρήτ.) ἆσμα = μέρος (βιβλίον) μείζονος ποιήματος· γ) ἔμμετρον ἐπίγραμμα· 3) (μᾶλλον π.) ὁ χρησμός· 4) πληθ. αἱ ἐπῳδαί, τὰ μαγικὰ ἄσματα· 5) ὅρκος, νόμος, προσευχή, διδασκαλία (ὅτι ἐν ἀρχαίοις χρόνοις ἐμμέτρως ταῦτα ἐγράφοντο).

Carmentis, is, ἡ **-ta**, ae, θ. ἡ Καρμέντη (μάντις), μήτηρ τοῦ Εὐάνδρου, ἐν Λατίῳ ὡς θεὰ τιμωμένη. **Carmentālis**, e, τῆς Καρμέντης· μάλ. α) -porta ἡ ὕστερον porta scelerata κληθεῖσα· β) **-talĭa**, ium, ἡ ἑορτὴ τῆς Καρμέντης.

Carmo, ōnis, Κάρμων, πόλις βορ. Ἱσπανίας. Ἐντ. **-monenses**, ium, ἀ. πλ. οἱ Καρμώνιοι.

Carna, ae, θ. (caro) θεά τις φυλακτικὴ τῆς καρδίας, τῶν πνευμόνων, τοῦ ἥπατος. Ὁ Ὀβίδιος (fast. 6,101) συγχέει τῇ Cardea (ἰδὲ τὴν λ.).

carnarĭum, ĭi, ἀ. (Πλ.), κρεωθήκη.

Carneădes, is, ἀ. Καρνεάδης, ὁ τῆς «τρίτης Ἀκαδημίας» ἱδρυτής. Ἐντ. **-dēus** ἢ **-dĭus**, επίθ. Καρνεάδειος.

Carni, ōrum, ἀ. Καρνοί, ἔθνος Κελτ.

carnĭfex (ἢ **carnŭfex**), ĭcis, ἀ. ὁ δήμιος, ὁ στρεβλωτής· μετφ. = βασανιστής, κακὸς δαίμων, civium.

carnĭfĭcīna (ἢ **carnŭfĭcīna**), ae, θ. τὸ τοῦ δημίου ἔργον, facio-, = δημίῳ εἰμι· 2) τὸ βασανιστήριον· 3) ἡ βάσανος· μετφ. = λύπη, ἀνία.

carnĭfĭco, āˆ. (σπ.) καρατομῶ.

carnis, is, θ. ἀμφίθ. ἀντὶ caro 1.

carnōsus, a, um (-ior, -issimus)· 1) σαρκώδης· 2) κρεώδης, κρέατι ὅμοιος.

carnŭfex, ἀντὶ carnĭfex.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Carnuntum, i, οὐ. Καρνοῦς, πόλις τῆς Παννονίας παρὰ τῇ Haimburg.

Carnūtes, um, ἡ **-ti**, orum, Καρνοῦτοι, ἔθνος Γαλατ. περὶ τὸ Orleans.

1. caro, nis, θ. 1) κρέας, σάρξ· 2) μετων. ἐπὶ τῆς σαρκὸς καρπῶν· 3) μετφ. a) ὀνειδιστ. **-putida**, σαπρὸν κρέας, πτῶμα· b) ἄνευ νεύρων, ἄτονος (λόγος).

2. caro (ἄνευ παρκ. κ. σ.), γ'. ξαίνω.

Carpăthus, i, θ. Κάρπαθος (νῆσος).

Carpathĭus, a, um, Καρπάθιος.

carpatīna, ἰδὲ carbatina.

carpentum, i, οὐ. ἅμαξα (δίτροχος), μάλ. ἡ τῶν Ῥωμαίδων (πρβλ. essedum, plaustrum).

Carpētāni, orum, ἡ **-pesĭi**, orum, ἀ. πλ. Καρπητανοί. **Carpetanĭa**, ae, θ. Καρπητανία.

Carpi, ōrum, ἀ. Κάρποι, φῦλον Δακίας.

carpo, carpsi, carptum, γ'. (συγγ. τῷ κάρφω, ἁρπάζω, καρπός)· 1) ὀρέπω, poma, herbas, folia de (ex, ab) arbore· 2) ὀρέπομαι, ἁρπάζω, oscula, φιλήματα· **-coronam**, ἀποσπῶ, ἀφαιρῶ τὸ στέμμα· **-aliquid de** = ὠφελοῦμαί τι ἔκ τινος· 3) καρποῦμαί τι, ἀπολαύω τινός· 4) νέμομαι, βόσκω, διβρώσκω, ἐσθίω· 5) κατεδιβρώσκω, καταναλίσκω, κατατρύχω, ἐξασθενῶ, vires, corpus· **carpor igni** = κατατήκομαι (ὑπὸ σφοδροῦ ἔρωτος)· 6) διαφθείρω, ἀφανίζω τι· 7) **-exercitum**, (εἰς μέρη) διαιρῶ· 8) ἐπὶ στρατ. = ἐνοχλῶ, προσβάλλω, μάλ. novissimos, τοὺς οὐραγοῦσιν· 9) λόγοις προσβάλλω, σκώπτω· 10) (π.) διανύω (ὁδόν) διαπερῶ (πέλαγος), πορεύομαι, terram pedibus, pontum remis, aëra alis· 11) **-diem**, διάγω τὴν ἡμέραν.

carptim, ἐπίρ. (carpo)· 1) κατὰ μέρη, κατὰ κεφάλαια, res romanas **-perscribere**. Ἔντ. 2) = ἐκ διαφόρων μερῶν, hostes **-aggreci**· 3) κατὰ διαφόρους χρόνους, dimissi sunt **-** et singuli.

carptor, ōris, ἀ. ὁ κρεοδαίτης.

carrūca, (carūcha) ae, θ. (κελτ. λέξ.) καρούχα, εἶδος ἁμάξης.

carrus, i, ἀ. (μ. **-um**, i), κάρρον, φορτηγὸς ἅμαξα.

Carsĕŏli, orum, ἀ. πλ. Καρσέολοι, πόλις Λατίου, τανῦν Arsoli. Ἔντ. **Carseolānus**, a, um, τῶν Καρσεόλων.

Carsūlae, ārum, θ. πλ. Κάρσουλοι, πόλις Ὀμβρικῆς. Ἔντ. **-lānum**, i, οὐ. κτῆμά τι παρὰ τοῖς Καρσούλοις.

Cartēja, ae, θ. Καρτηία, Καρθαία· 1) πόλις τῆς μεσημβρ. Ἱσπανίας. Ἔντ. **-tejanus**, κ. **-tejensis**, ἐπίθ. Καρτηίτης· 2) Ἀλθαία (Πολύβ.) πόλις βορείου Ἱσπανίας.

Carthaa, ae, θ. Καρθαία, πόλις τῆς Κέω. Ἔντ. **Carthaeus** ἢ **Carthēĭus**, ἐπίθ. Καρθαϊκός, τῆς Καρθαίας.

Carthāgo, ĭnis, θ. Καρχηδών (Φοινικ. Karthad-hadtha = νέα πόλις)· 2) = nova, ἡ ἐν Ἱσπανίᾳ τὰ νῦν Carthagena. Ἔντ. **Carthāgĭniensis**, e, Καρχηδόνιος· καὶ οὐσ. **-enses**, ium, ἀ. πλ. οἱ Καρχηδόνιοι (ὡς κάτοικοι τῆς Καρχηδ. καὶ ὡς ἔθνος).

cartīlāgo, ĭnis, θ. τὸ τραγανὸν τοῦ σώματος τοῦ ζώου.

caruncŭla, ae, θ. ὑποκ. τοῦ caro, κρεάδιον, μικρὸν τμῆμα κρέατος.

1. Carus, a, um, ἐπίθ. (-ior, -issimus)· 1) τίμιος, πολλὴν τιμὴν ἔχων, piscis, annona· res cara est trecentis minis = τριακοσίων μνῶν τιμᾶται· 2) πλείστου ἄξιος, πολυτίμητος· 3) προσφιλής, ἀγαπητός. Ἐνιοτ. (π.) τίθεται, ὡς τὸ παρ' Ὁμήρ. φίλος, εἰς περίφρασιν τῆς κτητικῆς ἀντων. **-a genitrix**, φίλη μήτηρ (=μήτηρ μου). Πρβλ. Ἰλ. I, 555.

2. Carus, i, ἀ. Κάρος· 1) ποιητής· 2) αὐτοκράτωρ Ῥωμαῖος 282 μ. Χ.

Carventum, i, οὐ. Καρύεντος, πόλις τοῦ Λατίου. Ἔντ. **Carventānus**, ἐπίθ. Καρυεντανός, τῶν Καρυεντανῶν.

Carўae, ārum, θ. Καρύαι, πολισμάτιον Λακωνικῆς ἔχον ναὸν Ἀρτέμιδος.

caryōta, ae, θ. καρυωτή, καρυῶτις, εἶδος φοινίκων.

Cărўstos, i, θ. Κάρυστος. Ἔντ. **-stēus** ἢ **-stĭus**, a, um, Καρύστιος.

casa, ae, θ. καλύβη, οἰκίσκος.

cascus, a, um, (ἀρχαϊκ.) πανάρχαιος.

cāsĕus, i, ἀ. τυρός· ὡς κολακευτ. ἐπίφων. = ὦ φιλότης (Κωμ.).

cāsĭa, ae, θ, κασία.

Căsĭlīnum, i, οὐ. Κασίλινον, πόλις Καμπανίας. Ἔντ. **-nates**, um, κ. **-enses**, ium, ἀ. πλ. οἱ Κασιλινᾶται.

Casĭna, ae, θ. ὄνομα μιᾶς κωμῳδίας τοῦ Πλαύτου.

Casīnum, i, οὐ. Κάσινον, πόλις Λατίου. Ἔντ. **Casīnas**, ātis, τοῦ Κασίνου· **-ātes**, ium, ἀ. πλ. οἱ Κασινᾶται.

caso, (ἢ casso) α'. (Πλ.) σφάλλομαι, (κλονίζομαι).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Casperĭa, ae, θ. Κασπερία, πόλις.

Caspĭum mare ἡ pelăgus, τό Κάσπιον πέλαγος, ἡ Κασπία θάλασσα. Ἐντ. 1) **Caspĭus**, a, um, Κάσπιος· οὐσ. **-spii**, ōrum, οἱ Κάσπιοι, οἱ κάτοικοι τῆς Κασπίας· 2) **Caspiāni**, ōrum ἀ. πλ. = Caspii.

Cassander, dri, ἀ. Κάσσανδρος.

Cassandra, ae, θ. Κασσάνδρα.

casse, ἐπίρ. (cassus), ματαίως.

casses, ium, ἀ. πλ. (παρὰ π. ἑνικ. αἴτ. -em, καὶ ἀφαιρ. -e)· 1) αἱ ἄρκυς, τό δίκτυον· 2) (π.) = τὸ τῆς ἀράχνης δίκτυον· 3) μετφ. = αἱ ἐνέδραι.

cassĭda, ae, θ. (π.) = cassis.

Cassiŏpe, es, θ. Κασσιόπη.

1. cassis, ĭdis, θ. 1) χαλκοῦν κράνος (πρβλ. galea)· 2) πόλεμος.

2. cassis, is, ἀ. ἰδὲ Casses.

Cassius, a, um, Κάσσιος· 2) οὐσ. = ὁ Κάσσιος, ὁ ἀδυσώπητος κριτής. Ὅθεν παροιμ. judex Cassiānus, ὁ ἀπαραίτητος, ἄκαμπτος δικαστής· 3) **Cassiānus**, a, um, Κασσιανός, τοῦ Κασσίου.

casso, ἰδὲ casc.

cassus, a, um, (careo ?)· 1) κενός (τὰ ἐντός) κοῖλος, canna· 2) μετὰ γεν. καὶ ἀφαιρ. = κενός, ἔρημος, ἄμοιρος, ἀπορῶν τινος· -lumine, = νεκρός· 3) κενός, μάταιος, ἀνωφελής. Μάλ. ὡς ἐπίρ. in cassum ἢ incassum, μάτην, ματαίως, ἀνωφελῶς.

Castălĭa, ae, θ. Κασταλία, πηγὴ ἱερὰ τῷ Ἀπόλλωνι καὶ ταῖς Μούσαις. Castalius, ἐπίθ. Καστάλιος· arbor C. = δάφνη· umbra C. = ἡ τῆς δάφνης σκιά.

castanĕa, ae, θ. 1) ἡ καστανέα· 2) τό κάστανον.

caste, ἐπίρ. (-ius, -issime), καθαρῶς, ἁμολύντως. Μάλ. α) = ἁγνῶς, σωφρόνως· β) = εὐσεβῶς.

castellānus, a, um, (castellum), τοῦ φρουρίου· 1) triumphi-, οἱ διὰ φρουρίου ἅλωσιν θριαμβοι· 2) οὐσ. **-āni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ κάτοικοι φρουρίου ἢ πόλεως ἐπὶ ὑψώματος κειμένης.

castellātim, ἐπίρ. κατὰ φρούρια, εἰς χωρὶς κείμενα φρούρια· 2) κατὰ σωρούς (Πλίν.)

castellum, i, οὐ. (ὑποκ. τοῦ castrum)· 1) φρούριον, ἀκρόπολις, ὀχύρωμα, περιτείχισμα· 2) κώμη ἐπὶ λόφου· 3) μετφ. = καταφυγή.

casterĭa, ae, θ. (Πλ.) κωπηλάτριαι (σκαρμοί).

castīgābĭlis, e, (castigo), κολαστέος, ζημίας ἄξιος.

castīgātĭo, ōnis, θ. (castigo)· 1) σωφρόνισις, ἡ τε λόγοις = ἐπιτίμησις, μέμψις, καὶ ἡ ἔργοις = κόλασις, ζημία, τιμωρία.

castīgātor, ōris, ἀ. (castigo) ὁ σωφρονιστής = ὁ ἐπιτιμητής (ἀντ. laudator).

castīgātōrĭus, a, um (castigator) ὁ σωφρονίζων.

castīgo, ā'. castum ago, ὡς purgo = purum ago)· 1) σωφρονίζω, α) λόγοις = ἐπιτιμῶ, μέμφομαί τινι· β) ἔργοις = κολάζω, ζημιῶ, τιμωρῶ· 2) διορθῶ, carmen· 3) κατέχω, κωλύω (περιορίζω). Ἐντ. μετχ. castigātus ὡς ἐπίθ. συνεσταλμένος, στενός, μικρός.

castimonĭa, ae, θ. (castus), ἁγνεία, ἁγνότης, καθαρότης, χριστὰ ἤθη.

castĭtas, ātis, θ. ἡ ἠθικὴ καθαρότης, ἡ ἁγνότης, ἡ σωφροσύνη.

1. Castor, ōris, αἴτ. ōrem, καὶ π. ōra, Κάστωρ (ἰδὲ Dioscūri).

2. castor, ōris, ἀ. κάστωρ· (καθαρ. λατ. fiber).

castŏrĕum, i, οὐ. καστόριον.

castra, orum, οὐ. πλ. ἰδὲ castrum B.

castrensis, e, (castra), τοῦ στρατοπέδου· exsilium-, = ἀδιάλειπτος στρατεία· corona-, = στέφανος διδόμενος τῷ πρώτῳ εἰσπεσόντι εἰς τὸ τῶν πολεμίων στρατόπεδον.

castro, ā'. 1) ἐκτέμνω, εὐνουχίζω· 2) κολοβῶ· 3) ἀποκόπτω· 4) μεταφ. ἀσθενῆς ποιῶ τι.

castrum, i, οὐ. (β. cas, cat, ὁπόθεν ἡ τε casa κ. catena), A) ἑνικ. = castellum, φρούριον· B) πληθ. στρατόπεδον· -metor, pono, facio, colloco = στρατοπεδεύω, -confero -is, ἀντιστρατοπεδεύω· -moveo, ἀναστρατοπεδεύω, -promoveo, προκινῶ τὸ στρ.· -removeo, ἀναχωρῶ (ὀπισθοχωρῶ)· 2) στρατεία, habeo usum in castris. Ἐντ. μετφ. α) αἵρεσις, -Epicuri· β) π. cerea-, ὁ σίμβλος, ἡ κυψέλη· 3) = ὁ στρατὸν (τῶν πραιτωριανῶν)· 4) ἡ ἡμερησία ὁδός, tertiis -is eo pervenit, τριταῖος ἐκεῖσε ἀφίκετο.

Castŭlo, ōnis, ἀ. Καστοῦλων, πόλις τῆς Ταρρακωνησίας Ἱσπανίας. Ἐντ. **-nensis**, e, ἐπίθ. Καστουλώνιος καὶ οὐσ. **-menses**, ium, ἀ. πλ. οἱ Καστουλώνιοι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

castus, a, um, (-ior, -issimus) ἁγνός, καθαρός, ἀκηλίδωτος· 2) ἁγνός, σώφρων· 3) εὐσεβής, θεοσεβής· 4) ἱερός, donum, lucus.

casŭla, ae, θ. ὑποκ. τοῦ casa.

cāsŭs, us, ἀ. (cado)· 1) πτῶσις, κατάπτωσις· 2) μετφ. a) = ὀλίσθημα, σφάλμα· b) = σύμπτωμα, συμβεβηκός, συμβάν, κίνδυνος. Μάλ. ἡ ἁφαιρ. **casu** ὡς ἐπίρ. = κατὰ σύμπτωμα, τυχηρῶς· 3) καιρός, εὐκαιρία, ἀφορμή· 4) συνηθ. μετὰ ἐπιθ. = ἀτυχὲς συμβάν, συμφορά, -gravis. Ἐντ. = ὄλεθρος, ἀπώλεια. -Cracchorum, urbis· 5) -hiemis = τὸ τέλος· 6) ἐν τῇ γραμ. πτῶσις· -conversi = obliqui, αἱ πλάγιαι πτώσεις.

Cătăbāthmos, i, ἀ. Κατάβαθμος, χώρα μεταξὺ Αἰγύπτου καὶ Λιβύης.

cătădrŏmus, i, ἀ. καταδρομος, σχοινίον ἐγκαρσίως τεταμένον. Σουητ. Νέρ. 11.

Cătădūpa, ōrum, οὐ.πλ. τὰ Κατάδουπα, ὁ τοῦ Νείλου καταρράκτης ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς Αἰθιοπίας.

cătăgĕlāsĭmus, a, um (ΠΛ.) καταγελασιμος.

Cătămītus, i, ἀ. (παρεφθαρ. ἐκ τοῦ Ganymedes), Γανυμήδης.

Cataonĭa, ae, θ. Καταονία.

cătaphrāctes, ae, ἀ. καταφράκτης, θώραξ λεπιδωτός.

cătăfrāctus, a, um, καταφρακτος, τεθωρακισμένος.

cătăpūlta, ae, θ. καταπέλτης, πολεμικὸν ὄργανον, βέλη, ἀκόντια κλ. ἐκσφενδονίζον (πρβλ. ballista).

catapultārĭus, a, um, καταπελτικός.

cătărăcta (ἀρχ. **catarrhacta**), ae, θ., ἀρχ. **-răctes**, ae, ἀ. καταράκτης ἢ καταρράκτης.

cătăscŏpus, i, ἀ. κατάσκοπος, κατασκοπικὸν πλοῖον (καθαρ. λατιν. navigium speculatorium).

catāsta, ae, θ. (ἐφθαρμ. ἐκ τοῦ ἑλλ. κατάστασις), βάθρον τι ἐφ' οὗ ἵσταντο οἱ πωλούμενοι δοῦλοι.

cate, ἐπίρ. (catus), συνετῶς, πονήρως.

catēja, ae, θ. ἀκόντιον τῶν Γερμανῶν καὶ Κελτῶν.

1. catēlla, ae, θ. καὶ **-lus**, i, ἀ. (ὑποκ. τοῦ catulus), μικρὸς κύων.

2. catēlla, ae, (ὑποκ. τοῦ catena) μικρὰ ἅλυσις.

cătēna, ae, θ. ἅλυσις (πρβλ. vinculum)· μετφ. -legum, ἡ δύναμις τοῦ νόμου.

cătēnārĭus, a, um, ἁλυσίδετος.

cătēnātus, a, um (catena· κυρ. μετχ. ῥημ. τινος cateno), ἁλύσει δεδεμένος, ἁλυσίδετος· 2) μετφ. στενῶς συνδεδεμένος, συγκείμενος.

ceterva, ae, θ. στίφος, πλῆθος. Μάλ. a) = ὑποκριτῶν θίασος· b) στίφος βαρβάρων στρατιωτῶν (ἐν ἀντιθ. πρὸς τὰς Ῥωμαίων λεγεῶνας).

catervārĭus, a, um, τοῦ στίφους· pugiles-, = κατὰ στίφη πυγμαχοῦντες.

catervātim, ἐπίρ. κατὰ στίφη.

cathĕdra, ae, θ. καθέδρα, κατ' ἐξοχὴν ἡ τοῦ διδάσκοντος.

cathedrārĭus, ĭi, ἀ. τῆς καθέδρας.

Cătīlīna, ae, ἀ. Κατιλίνας (L. Sergius). **-narĭus**, ἐπίθ. τοῦ Κατιλίνα.

catīllo, ā̆re, λείχω τὰ τρυβλία.

1. catīllus, i, ἀ. λεκάνιον, τρυβλίον.

2. Catīllus, i, ἀ. ὁ Κάτιλλος.

Catīna, ae, θ. Κατάνη. Ἐντ. **-nensis**, e, Καταναῖος· οὐσ. **-nenses**, ium, ἀ. πλ. οἱ Καταναῖοι.

catīnus, i, ἀ. πλατὺ καὶ ἀβαθὲς τρυβλίον.

Catĭus, ĭi, ἀ. Κάτειος. Ἐπικούρειος φιλόσοφος. (50 π. Χ.) **-tiānus**, a, um, τοῦ Κατίου.

Cato, ōnis, ἀ. ὁ Κάτων, ὅ τε major ἢ Censorius (234-146) καὶ ὁ τούτου ἀπέγγονος, ὁ Uticensis (46 π. Χ.) Ἐντ. 1) **Catoniānus**, a, um, τοῦ Κάτωνος· 2) **Catonīni**, ōrum, οἱ Κατωνικοί.

catōnĭum, ĭi, οὐ. ὁ κάτω κύσμος, ὁ ἄδης. Ἀμφίθ. τὸ παρὰ Κικέρ. Fam. 7, 24, 1.

catulīnus, a, um, σκυλάκειος, caro.

1. Cătūllus, i, ἀ. Κάτουλλος. Ἐντ. **Catulliānus**, a, um, τοῦ Κατούλλου.

2. catŭlus, i, ἀ. (canis)· 1) τὸ νεογνὸν κυνός, ὁ σκύλαξ· 2) τὸ νεογνὸν ἄλλων ζώων (χοίρου, λέοντος, γαλῆς, κ.τ.λ.).

Caturĭges, um, ἀ. Κατόριγες.

catus, a, um· 1) νουνεχής, συνετός· 2) πανοῦργος, πολύτροπος.

Caucăsus, i, ἀ. Καύκασος. Ἐντ. **-sĭus**, a, um, Καυκάσιος.

cauda (ἢ **coda**) ae, θ. οὐρά· μετφ. -am jactare populo, ἢ -am obterere, σαίνειν, κολακεύειν τὸν λαόν.

caudex ἢ **codex**, ĭcis, ἀ. 1) τὸ στέλεχος, ὁ κορμός· 2) (ἀλλὰ μόνον codex) βίβλος, συγγραφὴ (ὅτι οἱ παλαιοὶ ἐπὶ ξυλίνου κηρωτοῦ πίνακος ἔγραφον).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μάλ. = βιβλίον ἐσόδων καὶ ἐξόδων· 3) ὁ κώδηξ.

caudĭcālis, e, (Πλ.) στελεχιαῖος.

Caudĭum, ĭi, οὐ. τὸ Καύδιον, πόλις Σαυνιτῶν, τανῦν St. Maria di Goti Ἐντ. **Caudīnus**, a, um, τοῦ Καυδίου· furculae ἢ fauces Caudinae, τὰ παρὰ τὸ Καύδιον στενά, ἔνθα οἱ Ῥωμαῖοι νικηθέντες (321 π. Χ.) διῆλθον ὑπὸ ζυγόν.

caulae, ārum, θ. πλ. (cavus)· 1) (Λουκρ.), κοιλώματα, πόροι, corporis· 2) αὔλιον (μάνδρα) ζῴων.

caulĭcŭlus, i, ἀ. καυλίσκος.

caulis, is, ἀ. 1) καυλός· 2) κράμβη. 3) καυλός, πόαθη.

Caulon, ōnis, ἀ. καὶ **Caulonĭa**, ae, θ. Καυλών, Καυλωνία, πόλις τῆς Βρεττίας.

Caunus, i, θ, Καῦνος, πόλις τῆς Καρίας. Ἐντ. **Caunĕus** καὶ **-ĭus**, a, um, Καύνιος· καὶ οὐσ. **-nĕi** (nii), ōrum, ἀ. πλ. οἱ Καύνιοι.

caupo, ōnis, ἀ. κάπηλος, πανδοχεύς.

caupōna, ae, θ. (caupo)· 1) καπηλίς· 2) καπηλεῖον, πανδοχεῖον.

caupōnĭus, a, um, καπηλικός.

caupōnor, ἀποθ. α΄. καπηλεύω τι.

caupōnŭla, ae, ὑποκ. τοῦ caupōna.

caurus καὶ **cōrus**, i, ἀ. ἀργέστης (Β-Δ.) ἄνεμος· καὶ ἐπίθ. ventus c.

causa καὶ **caussa**, ae, θ. 1) αἰτία, αἴτιον, ἀφορμή· -belli, αἰτία πολέμου· haec est c. cur (quare, quamobrem, propter quam, quod, σπ. ut) aliquid fiat, αὕτη ἐστὶν ἡ αἰτία, δι' ἣν (τὸ αἴτιον δι' ὃ) γίγνεταί τι· μάλ. ἡ ἀφαιρ. causā (μετὰ γεν. ἢ κτητ. ἀντων.) = ἕνεκά τινος, διά τι. lucri causā, μισθοῦ ἕνεκα· tuā, vestrā c., ἕνεκά σου, διὰ σέ. 2) πρόφασις· per- am (μετὰ γεν.) = κατὰ πρόφασιν, ἐπὶ προφάσει· ἐντ. causa = νόσος, ἀσθένεια (ὡς κωλύουσά τινα ἀπό τινος καὶ ἱκανὴν ἀπολογίαν τούτου αὐτῷ παρέχουσα) 3) αἰτιολογία (δικαιολογία) τινός· accipio c. 4) ἐν τῇ δικανικῇ γλώσσῃ· δίκη, διαδικασία: c. privata, ἡ δίκη, c. publica, ἡ γραφή (δημοσία δίκη)· -am ago, διαδικάζομαι· -am alicujus ἢ pro aliquo dico, συνηγορῶ τινι (ἐν δικαστηρίῳ.), ὑπερδικῶ τινος· 5) ὑπόθεσις, αἵρεσις (πολιτική), σύστημα, φρόνημα (πολιτικόν), συμφέρον· 6) ὑπόθεσις, θέμα, πραγματεία, ἔργον· 7) κατάστασις, περίστασις, θέσις· 8) ἐντολή· : do alicui -am, ἐντέλλομαί τινι· 9) αἰτία φιλίας, φιλία, σχέσις.

causālis, e, αἰτιώδης, αἰτιολογικός.

causārĭus, a, am· 1) ὑπον. miles, ὁ διὰ νόσον ἀπόμαχος στρατιώτης· ἴδε causa 2. 2) (μ.) ἀσθενής, ἀδύνατος.

causĭa, ae, θ. καυσία, πέτασος.

causĭdĭcus, i, ἀ. δικηγόρος (συνήθ. ὁ ἐπὶ μισθῷ ὑπερδικῶν τινος).

causĭfĭcor, ἀποθ. α΄. ἀπολογοῦμαι.

causor, ἀποθ. α΄. (causa)· 1) αἰτιῶμαι, προφασίζομαι· 2) ἐρίζω, φιλονικῶ.

caussa, ἴδε causa.

causŭla, ae, θ. (ὑποκ. τοῦ causa· 1) μικρὰ αἰτία· 2) μικρὰ δίκη.

caute, ἐπίρ. (-ius, -issime), εὐλαβῶς, φυλακτικῶς, πεφυλαγμένως.

cautēla, ae, θ. (cautus), φυλακή, ἀσφάλεια, ἐγγύη.

cautes, is, θ. ἡ τραχεῖα καὶ ὀξεῖα πέτρα, ὁ κρημνός (πρβλ. saxum, scopulus).

cautim, ἐπίρ. (ἀργ.) = caute.

cautĭo, ōnis, θ. (συνῆρ ἐκ τοῦ cavitio, caveo)· 1) εὐλάβεια, πρόνοια, φυλακή· (κωμ.) mihi cautio est, φυλακτέον μοί ἐστι· res multas -es habet, πολλῆς φυλακῆς δεῖται τὸ πρᾶγμα. 2) ἀσφάλεια, ἐγγύη, πίστις· καὶ δή : α) ἔγγραφος ἀσφάλεια· = συγγραφή, (συμβόλαιον)· β) = προφορικὴ βεβαίωσις.

cautor, ōris, ἀ. (caveo)· 1) (Πλ.) ὁ φυλαττόμενός τι· 2) ὁ ἀποκρούων τι.

cautus, a, um (-ior, -issimus)· 1) εὐλαβής, προνοητικός, φυλακτικός (ἀντιθ. audens, temerarius) : consilia -a = τὰ μὴ acria· 2) ἀσφαλής.

cavaedium, ĭi, οὐ. (= cavum aedium), τὸ μέσαυλον, ὁ ἐν τῷ μέσῳ τῆς Ῥωμαϊκῆς οἰκίας καὶ ὑπὸ ταύτης περιβαλλομένος χῶρος, οὗ ἐν μέσῳ ἦν τὸ compluvium ἢ impluvium.

căvĕa, ae, θ. (cavus). 1) ἕρκος, περίφραγμα, κλωβός (ζῴων ἢ πτηνῶν) -apum = κυψέλη· 2) τὸ κοῖλον τοῦ θεάτρου, τ. ἔ. τὸ κυρίως θέατρον (ἐν ἀντιθ. πρὸς τὴν σκηνήν)· c. ima ἢ prima, τὰ πρῶτα βάθρα, ἡ τῶν ἐν τέλει ὑβάσεις· ἐντ. ἐν γένει = τὸ θέατρον ἢ ἀμφιθέατρον.

căvĕo, cāvi, cautum, 6΄. 1) φυλάττομαι, προφυλάττομαι· α) -periculum, φυλάτομαι τὸν κίνδυνον, aliquem τινά· β)

-a te, ab insidiis, ab veneno, φυλάττομαί σε, τὰς ἐνέδρας, τὸ δηλητήριον· γ) -malo, φυλάττομαι τὸ κακόν· δ) -ne ἢ ut ne (μεθ' ὑποτ.), φυλάττομαι μή, ὅπως μή· ε) ἐν τῇ προστ. cave. (caveto,cavete) μετὰ τοῦ ne ἢ ἁπλοῦ τοῦ ne (ὡς ἔντονος ἀπαγόρευσις)=μηδαμῶς, μή· -ne rem minuas, μηδαμῶς ἐλάττου· καὶ συχνότ. -credas, facias, μὴ πίστευε, μὴ ποιήσῃς· -te fratrum miscreatur, μὴ σύμπασχε τοῖς ἀδελφοῖς· ς) -ut (μεθ' ὑποτ.), ἐπιμελοῦμαι ὅπως· 2) διακρούομαί τι, adversos ictus· 3) (μετὰ δοτ.), προνοῶ, πρόνοιαν ἔχω τινός· -es tibi. Ἐντ. 4) τεχν. δικαν. ὅρ. α) (μετὰ τῆς ab καὶ ἀφαιρ.) ἀσφάλειαν, ἐγγύην λαμβάνω παρά τινος (ἀσφαλίζομαι)· β) (μετὰ δοτ.) ἀσφάλειαν, ἐγγύην δίδωμι, παρέχω τινί, ἀσφαλίζω τινά· 5) (νόμῳ ἢ διαθήκῃ) ὁρίζω, παραγγέλλω τι· cautum est lege ἢ legibus ne κτλ.

caverna, ae, θ. (cavus), μάλ. ἐν τῷ πληθ. κοίλωμα, ἄντρον, terrae. Ἐντ. α) σκάφος (πλοίου)· β) ἡ κοιλία τοῦ δουρείου ἵππου)· γ) π.) -coeli, ἡ οὐράνιος ἀψίς.

cavilla, ae, σκῶμμα, χλεύη κερτομία.

cavillatĭo, ōnis, θ. 1) σκῶμμα, χλευασμός (εἰρωνεία)· 2) σόφισμα.

cavillātor, ōris, ἀ. 1) ὁ ἐπισκώπτων, χλευάζων, εἰρωνευόμενος· 2) σοφιστής.

cavillatrix, īcis, θ. (Κοϊντιλ.)· 1) conclusio· (ὡς ἐπίθ.) σοφιστικός συλλογισμός· 2) σοφιστρια.

cavillor, ἀποθ. α'. 1) ἐπισκώπτω εἰρωνεύομαι (πρός), χλευάζω, σκώπτω, 2) σοφίσματι χρῶμαι.

cavillŭla, ae, θ. ὑποκ. τοῦ cavilla.

cavo, ā'. (cavus)· 1) κοιλαίνω, lapidem· (π.) -parmam gladio, διατρυπῶ. Ἐντ. **cavatus,** a, um = κοῖλος, κενός· 2) μετφ. κατασκευάζω.

cavus, a, um, κοῖλος, κοίλωμα ἔχων, (ἀντίθ. plenus, solidus· 1) οὐσ. **cavum,** i, οὐ. καὶ (σπ.) **cavus,** i, ἀ. τὸ κοίλωμα· 2) μετων. = inanis· -imago formae· 3) -menses, οἱ κοῖλοι μῆνες (οἱ 30 ἡμέρας ἔχοντες).

Cāÿstros κ. **-us,** i, ἀ. Καΰστρος, ποταμὸς Ἰωνίας, ταννῦν Kara Su. Ἐντ. **Caystrius,** a, um, Καϋστριος· -ales, ὁ κύκνος. (Ὀβίδ.).

cĕ, ἀχώριστον δεικτικον μόριον, ὃ προσκολλᾶται εἰς ἀντωνυμίας καὶ ἐπιρρήματα καὶ μεταβάλλει τὴν σημασίαν αὐτῶν· hic (ἀντὶ hice καὶ illic κ.τ.λ., καὶ τὰ ἐπιρ. hic, hinc, sic, tunc. Προστιθεμένου δὲ τοῦ ἐρωτημ. ne, προκύπτουσιν οἱ τύποι hicine, sicine.

Cēa ἢ **Cĭa,** ae, θ. καὶ **Ceos** (αἰτ. Ceo), ἡ Κέως. **Cēus,** ἐπίθ. Κεῖος· neniae C. = θρῆνοι (ποιήματα) τοῦ Σιμωνίδου· οὐσ. **Cei,** ōrum, ἀ. Κεῖοι.

Cebĕnna, ae, ἀ. (mons), τὰ Κέμμενα ὄρη, ταννῦν les Cévennes.

Cebrēnis, ĭdos, αἰτ. ĭda, θ. Κεβρηνίς, ἡ θυγάτηρ τοῦ Κεβρῆνος (Ὀβίδ.).

cecĭdi, πρκμ. τοῦ cado.

cecīdi, πρκμ. τοῦ caedo.

cecĭni, πρκμ. τοῦ cano.

Cecrops, ŏpis, ἀ. Κέκροψ. Ἐντ. 1) **Cecropĭdes,** ae, ἀ. Κεκροπίδης· α) = Θησεύς· β) πλ. **-dae,** arum = οἱ Ἀθηναῖοι· 2) **Cecrŏpis,** ĭdis, θ. Κεκροπίς· α) = θυγάτηρ τοῦ Κέκροπος· β) = Ἀθηναία· γ) ὡς ἐπίθ. ἡ Ἀττική· 3) **Cecropĭus,** a, um, Κεκρόπιος. Ἐντ. **Cecropĭa,** ae, θ. Κεκροπία, ἡ τῶν Ἀθηνῶν ἀκρόπολις.

1. cedo, cessi, cessum, γ'. Α) ἀμετ. 1) χωρῶ, προχωρῶ, βαδίζω, πορεύομαι· ἐντ. α) μετφ. (ἀρχαϊκ.) hoc -it ad factum, τοῦτο χωρεῖ πρὸς ἔργον (ἐκτελεῖται)· β) omnes -unt in unum, πάντες ἐπὶ τὸ αὐτὸ σύνερχονται, ἑνοῦνται· γ) -in aliquid, ἔρχομαι εἴς τι, ἀποβαίνω εἴς τι, γίγνομαί τι· -in praedam alicujus, λεία τινός γίγνομαι· δ) (ὡς κτῆσις) περιέρχεταί τί τινι· in Caesarem cessit = περιῆλθε τῷ Καίσαρι. Ἐντ. = συμβαίνειν, πάσχειν, quae captae urbi -unt· 3) ἀποχωρῶ, ἀναχωρῶ, ἀπέρχομαι, ἀπολείπω, ἐξέρχομαι, συνήθ. ἐπὶ στρατ. -loco, de oppido, ex acie· -vita ἢ e vita = ἀποθνήσκω· res -it memoriā, ἀπολείπει τὴν μνήμην, λήθη ἐπέρχεται· tempus -it = παρέρχεται· 4) - (alicui) possessione, bonis, παραχωρῶ τὰς κτήσεις, τὰ ἀγαθά· -foro (μ.) ἀφίσταμαι τῶν ἐμπορικῶν ἔργων, γρεωκοπῶ· 5) μετφ. (εὖ, καλῶς) προχωρῶ, ἀποβαίνω· 6) -pro re aliqua, νομίζομαι, ὑπολαμβάνομαι ὡς τι· Β) μετδ. α) -alicui, εἴκω, ὑπείκω τινί· -legibus, ροβούμενος τοὺς νόμους φεύγω ἐκ τῆς πατρίδος· -reipublicae, χάριν τῆς πολιτείας ὑπομένω τι· β) -alicui re ἢ in re, ἥττων τινός εἰμι· γ) -aliquid=per-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόρειος

mitto, do· καὶ μετὰ τοῦ ut (μεθ' ὑποτ.) = ἐπιτρέπω· δ) -senatu, ἀποχωρῶ τῆς βουλῆς.

2. cedo, πληθ. (ἀρχαϊκ.) **cette,** ἐν χρήσει ὡς προστακτική· 1)=φέρε,-εός (μοι), δότε (μοι), codicem, tabulas· 2) = ἄγε δή, φέρε δή, εἰπέ δή, δεῖξον δή, πῶς δή· -dum (ὡς τὸ age dum), ἴθι δή.

cedrus, i, ὁ. ἡ κέδρος· μετφ. carmina cedro digna = τῆς ἀθανασίας ἄξια.

Celaenae, arum, θ. πλ. Κελαιναί.

Celaeno, us, θ. Κελαινώ· 1) μία τῶν Πλειάδων· 2) μία τῶν Ἁρπυιῶν. Ἐντ. (π.) = γυνὴ ἅρπαξ.

cĕlĕber (σπ. **-bris**), bris, e, (-ior, -rimus)· 1) λίαν συχναζόμενος, πολυάνθρωπος, locus, portus, (ἀντίθ. desertus)· -hominum conventus, πολυάριθμος συνέλευσις· 2) (ὑπὸ πολλῶν) παν-ηγυριζόμενος, ἑορτάσιμος· 3) σπ. verba -bria, συχνοὶ λόγοι· 4) = famosus, ἐπιφανής, ὀνομαστός.

cĕlĕbrātĭo, ōnis, θ. (celebro)· 1) πολυαρίθμος φοίτησις· 2) πανήγυρις, λαμπρὸς ἑορτασμός.

cĕlĕbrātus, a, um (-ior, -issimus) κυρ. μετχ. τοῦ celebro· 1) -forum, ἀγορὰ εἰς ἣν πολλοὶ φοιτῶσι· 2) ἑορτάσιμος· 3) διαδεδομένος, κοινός, res· 4) εὐδόκιμος, ἐπιφανής.

cĕlĕbrĭtas, ātis, θ. (celeber)· 1) τὸ συχνὸν πλῆθος, τὸ πολυάνθρωπον, loci, viae· 2) πολυαριθμος φοίτησις, μεγάλη συρροή· 3) σπ. τὸ συχνόν, periculorum· 4) εὔκλεια, δόξα, τὸ λαμπρὸν ὄνομα.

cĕlĕbro, α'. (celeber)· 1) φοιτῶ, συχνάζω, domum, εἰς οἰκίαν, silvas, εἰς τοὺς δρυμούς. Ἐντ. 2) πανηγυρίζω, ἑορτάζω, ἐπιτελῶ, triumphum, θρίαμβον, nuptias, γάμον· 3) τιμῶ, aliquem funere publico· 4) -aliquid aliqua re, πληρῶ τί τινος, aures alicujus novis nominibus· 5) πυκνά, συχνάκις πράττω τι, σπουδάζω περί τι, χρῶμαί τινι, λέγω τι· 9) διαθρυλλῶ, γνώριμον καθίστημι. Μάλ. = διαθρυλλῶ, ἐγκωμιάζω, δοξάζω, ὑμνῶ· virum lyrā, ᾄδω, κλείζω τὸν ἄνδρα· -epulas cantu = τῇ ᾠδῇ λαμπρύνω, ἐπικοσμῶ τὴν εὐωχίαν.

Celelātes, tum, ἀ. πλ. Κελελᾶται, Λιγυστικὸν φῦλον πρὸς μεσημβρ. τοῦ Πάδου.

Celĕnna, ae, θ. Κέλεννα, πόλις Καμπανίας.

Celenděris ἢ **Celendris,** is, θ. Κελένδερις, πόλις Κιλικίας, ἀποικία Σαμίων, ἔτι καὶ νῦν Kelenderi.

celer, ĕris, ĕre, (-ior, -rimus), (κέλης) ταχύς, sagitta, ventus· (ἐπὶ ἀνθρ.), ταχύς, θερμός εἷς τι· consilia-, = γνώμη εὔτολμος· ἐνίοτε = ἄδουλος.

celĕre, ἐπίρ. (Πλ.) = celeriter.

Celĕres, um, ἀ. πλ. (συγγ. τῷ κέλης) Κέλερες, ἀρχαῖον ὄνομα τῶν Ῥωμαίων ἱππέων, μάλ. καθ' ὅσον οὗτοι τὸν βασιλέα ἐφρούρουν (κατ' ἀρχὰς τρεῖς centuriae).

celĕrĭ-pes, ĕdis, ἐπίθ. ταχύπους.

celerĭtas, ātis, θ. τάχος, ταχύτης· (ἀντίθ. tarditas)· - veneni = ἡ ταχεῖα ἐνέργεια· -ingenii,-animi = ἡ ἀγχίνοια.

celerĭter, ἐπίρ. (-ius,-rime) ταχέως.

celeriusculе, ἐπίρ. ταχέως πως.

celĕro, α'. (celer)· 1) ταχύνω, ἐπιταχύνω, iter, τὴν ὁδόν· 2) (σπ.)=σπεύδω.

celes, ētis, ἀ. κέλης (ἵππος ἢ πλοῖον).

Celētrum, i, οὐ. Κέλετρον, πόλις Μακεδονίας.

Celĕus, i, ἀ. Κελεύς, μυθικὸς βασιλεὺς τῆς Ἐλευσῖνος.

cella, ae, θ. (καλιά;)· 1) οἰκίσκος (μάλ. τῶν ὑπηρετῶν)· 2) θάλαμος· 3) ἀποθήκη τροφίμων (κ. κελλάρι)· μετφ. in cellam emo = τὰ τῆς οἰκίας τρόφιμα ὠνοῦμαι· 3) -columbarum, περιστερεών· 4) ὁ σηκὸς τοῦ ναοῦ (ἔνθα τὸ ἄγαλμα ἵστατο).

cellarĭus, a, um, τῆς ἀποθήκης (τῶν τροφίμων). Ἐντ. οὐσ. **-ius,** ii, ἀ. ὁ ταμίας (οἰκονόμος) τῆς οἰκίας.

cellŭla, ae, θ. ὑποκ. τοῦ cella.

celo, α'. 1) -de μετ' ἀφαιρ. = κρύπτω τινά τι, οὐδὲν λέγω τινὶ περί τινος· 2) μετ' αἰτιατ. ἀποκρύπτω, οὐ φανερῶ, οὐκ ἐκδηλῶ· 3) παθητ. μόνον μετὰ ἀντων. οὐδετ. γένους· celor illud = λανθάνει με ἐκεῖνο· haec celata me sunt, ταῦτα λανθάνουσί με.

celox, ōcis, θ. ὁ κέλης, ταχὺ πλοῖον (ἀντίθ. corbita ἢ oneraria).

celsĭtūdo, ĭnis, θ. ὑψηλότης.

celsus, a, um (-ior, -issimus)· 1) ἐξέχων, ὑψηλός, (πρβλ. altus, sublimis)· 2) μετφ. α) = ὑψηλόφρων, μεγαλόφρων· β) = ὑπερήφανος, αὐθάδης· γ) = πρωτεύων, εὐγενής, ἐπιφανής.

Celtae, arum, ἀ. πλ. Κελτοί· Ἐντ. **Celtĭcus,** a, um, Κελτικός. **Celtĭcum,** i, οὐ. τὸ Κελτικόν, οἱ Κελτοί.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Celtiberĭa, ae, θ. Κελτιβηρία, χώρα τῆς βορείου καὶ μέσης Ἱσπανίας.
Celtibēri, ōrum, ἀ. πλ. Κελτίβερης.
Celtiberĭcus, a, um, Κελτιβερικός.
cēna, κ.τ.λ. ἴδε coena κ.τ.λ.
Cenaeum, i, οὐ. Κηναῖον ἄκρον (ἀκρωτήριον Β. Δ. τῆς Εὐβοίας).
Cenchrĕae, ārum, θ. πλ. Κεγχρέαι, Κεγχρειαί, τανῦν Κεγχρί.
Cenomāni, orum, ἀ. πλ. Κενομανοί.
1. censĕo, sŭi, sum, 2'. 1) τιμῶ, διατιμῶ, rem, τὸ πρᾶγμα· 2) (τεχν. ὅρ. ὡς censor) τιμῶμαι, ἀπογράφομαί τινα (τ. ἔ. τίμησιν τῶν κτημάτων τοῦ Ῥωμ. πολίτου ποιοῦμαι καὶ κατὰ ταύτην, ὡς καὶ κατὰ τὸ ὄνομα καὶ τὴν ἡλικίαν, εἴς τινα τῶν πολιτῶν τάξιν τάττω αὐτόν)· capiti censi, οἱ πενέστατοι· 3) τὰ ἐμὰ κτήματα ἀπογράφομαι· in qua tribu ista praedia (= κτήματα) censuisti 4) ἡγοῦμαι, νομίζω (πρβλ. opinor, puto) -aequum esse· 5) τεχν. ὅρ. α) (περὶ ἑνὸς γερουσιαστοῦ) γνώμην ἀποφαίνομαι· 6) (περὶ ἁπάντων) δοκεῖ, δέδοκται (ὡς παρὰ τῷ λαῷ τὸ jubeo), quae patres censuerunt, vos jubete.
2. censeo = succenseo, ὀργίζομαι.
censĭo, ōnis (1. censeo)· 1) ἡ (τῆς περιουσίας) τίμησις· 2) ἡ (παρὰ τοῦ τιμητοῦ) τιμωρία.
censor, ōris, ἀ. (censeo), ὁ κήνσωρ, ὁ τιμητής, οὗ ἔργα ἦν· α) ἡ τίμησις τῶν κτημάτων ἑκάστου Ῥωμ. πολίτου καὶ ἡ κατὰ ταύτην, ὡς καὶ κατὰ τὸ ὄνομα καὶ τὴν ἡλικίαν, εἴς τινα τῶν πολιτῶν τάξιν καταγραφὴ αὐτοῦ· β) ἡ τοῦ βίου τῶν πολιτῶν ἐπιμέλεια καὶ ἡ παρ' αὐτοῦ τιμωρία· τῶν φαυλοβίων· γ) ἡ τῶν δημοσίων προσόδων μίσθωσις. Ἐντ. = αὐστηρὸς δικαστὴς ἢ κριτής.
censorĭus, a, um (censor)· 1) τιμητικός, τοῦ τιμητοῦ· -auctoritas, τὸ τοῦ τιμητοῦ ἀξίωμα· tabulae-, οἱ τῶν τιμητῶν πίνακες (κατάλογοι)· 2) homo-, ὁ τιμητὴς γεγονώς. Ἐντ. καὶ ὁ Cato Censorius.
censūra, ae, θ. (censor)· 1) ἡ τιμητεία· gero-, τιμητὴς εἰμι· 2) αὐστηρὰ ἐξέτασις καὶ κρίσις, ἐπιτίμησις.
1. census, a, um, μετχ. τοῦ censeo.
2. census, us, ἀ. (censeo)· 1) ὁ κῆνσος, ἡ τίμησις (τῶν κτημάτων τοῦ Ῥωμ. πολίτου καὶ ἡ καταγραφὴ τούτου εἰς τὴν προσήκουσαν τάξιν)· 2) δήλωσις τῶν κτημάτων πρὸς τίμησιν· 3) ἀποθήκη· 4) ὁ ἐπιβαλλόμενος φόρος· 5) ὁ κατάλογος τοῦ τιμητοῦ· 6) τὰ τετιμημένα κτήματα· 7) περιουσία (ἐν γένει), homo sine censu = πένης.
Centaurus, i, ἀ. Κένταυρος. Ἐντ.
Centaurēus, a, um, Κενταύρειος·
-rēum, οὐ. Κενταύριον (βοτ.).
centēni, ae, a, γεν. centēnum· 1) ἀνὰ ἑκατόν· 2) -a arbor, δένδρον ἑκατονταπλάσιον καρπὸν ἀποφέρον.
centesĭmus (κ.-sūmus, **-tensūmus**), ἑκατοστός. Ἐντ. οὐσ. **-ma,** ae, θ. (ὀῆλ. pars) τὸ ἑκατοστόν (ὡς φόρος)· ἐν τῷ πληθ. τὸ ἑκατοστὸν τοῦ κεφαλαίου ὡς μηνιαῖος τόκος, ἤτοι 12 %.
centĭceps, cipĭtis ἐπίθ. (centum, caput) ἑκατογκέφαλος.
centĭes ἢ **-ens,** ἐπίρ. ἑκατοντάκις.
centi-mănus, a, um, ἑκατόγχειρ.
cento, ōnis, ἀ. ὁ κέντρων, τὸ ἐκ ῥακῶν συνερραμένον ἱμάτιον.
Centrōnes, num, ἀ. πλ. Κέντρωνες.
centum (ἄκλ.)· 1) ἑκατόν· 2) (π.) = μάλα πολλά.
Centum Cellae, ārum, θ. Ἑκατὸν Κέλλαι, παράλιος πόλις Τυρρηνίας.
centum-gemĭnus, a, um, ἑκατόγχειρ (Βριάρεως).
centum-pondĭum, ii, οὐ. (pondo) ἑκατονταλίτρον.
centumvirālis, e, τῶν ἑκατὸν ἀνδρῶν· causa-, περὶ ἧς ἑκατὸν ἄνδρες κρίσιν ποιοῦνται.
centum-vĭri, ōrum, ἀ. οἱ ἑκατὸν ἄνδρες (ὁ ἐκ πέντε καὶ ἑκατὸν ἀνδρῶν συνεστηκὼς καὶ κατ' ἔτος αἱρούμενος δικαστικὸς σύλλογος).
centuncŭlus, i, ἀ. ὑποκ. τοῦ cento.
centŭplex, ĭcis, ἑκατονταπλάσιος.
centurĭa, ae, θ. (centum)· 1) κατ' ἀρχὰς μία ἑκατοντάς. Ἐντ. 2) λόχος ἑκατὸν στρατιωτῶν (1/60 τῆς λεγεῶνος ἢ 1/6 κοόρτεως)· 3) λόχος Ῥωμαίων πολιτῶν. Διῃρηντο δὲ οἱ Ῥωμαῖοι εἰς ἑκατὸν ἐνενήκοντα τρεῖς λόχους, οἱ ἐν τῇ ἐκ τούτων κληθείσῃ λογίτιδι ἐκκλησίᾳ κατὰ λόχους ἐψηφορόρουν περὶ αἱρέσεως ἀρχῶν, κηρύξεως πολέμου κ.τ.λ.
centuriātim, ἐπίρ. κατὰ λόχους.
1. centuriātus, a, um, ἴδε centurio.
2. centuriātus, us, ἀ. ἡ εἰς λόχους διαίρεσις.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

1. centurĭo, ā̆, (centuria), διαιρῶ εἰς λόχους· α) τοὺς στρατιώτας· pedites centuriati= λόχους ἀποτελοῦντες· β) τὸν λαόν, (μόνον ἐν τῇ μετχ. centuriatus) comitia - ta, ἡ λοχῖτις ἐκκλησία (ἰδὲ centuria).

2. centurĭo, ōnis, ἀ. κεντυρίων, ἑκατόνταρχος, λοχαγός (ἀξιωματικοὶ διαφόρου βαθμοῦ).

centuriōnātus, us, ἀ. 1) = centuriatus· 2) ἐξέτασις ἑκατοντάρχου, ἡ αἵρεσις (ἐκλογὴ) τοῦ ἑκατοντάρχου.

Centurĭpae, ārum, θ. πλ. καὶ **-pa**, ōrum, οὐ. πλ. αἱ Κεντούριπαι (Πτολεμ.), τὰ Κεντόριπα (Θουκ.), ἀρχαία πόλις τῆς Σικελίας. Ἐντ.**-pīnus**, ἐπίθ.

centussis, is, ἀ. (centum, as), ἑκατὸν ἀσσάρια.

cenula, ἰδὲ coenula.

Ceos ἰδὲ Cea.

cēpa ἰδὲ caepa.

Cephallenĭa, ae, Κεφαλληνία. **Cephallēnes**, num, ἀ. Κεφαλλῆνες.

Cephaloedis, ĭdis, θ. ἡ **-loedium**, i, οὐ. Κεφαλοιδὶς (Πτολεμ.), Κεφαλοίδιον (Στράβ.), πόλις Σικελίας. Ἐντ. **-loedetānus**, ἐπίθ. τοῦ Κεφαλοιδίου· καὶ οὐσ. **-loeditāni**, orum, ἀ. πλ. Κεφαλοιδεῖς.

Cephălus, i, ἀ. Κέφαλος, υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἔρσης, ἐραστὴς τῆς Ἠοῦς.

Cēphēus, ĕi ἢ ĕos, ἀ. Κηφεύς, βασιλεὺς τῶν Αἰθιόπων. Ἐντ. **Cephēĭus** ἢ **Cephēus**, a, um, τοῦ Κηφέως· ἐντ. (π.) = Αἰθιοπικός.

Cephīsus ἢ **-phīssus**, i, ἀ. Κηφισός· 1) ποταμ. Φωκίδος. Ἐντ. α) **Ciphīsĭus**, a, um, Κηφίσιος· οὐσ.**-us**, i, ὁ Κηφίσιος = Νάρκισσος· β) **Cephīsis**, ĭdis, ἐπίθ. Κηφισίς· 2) ποταμ. Ἀττικῆς. Ἐντ. **Cephisĭas**, ădis, ἐπίθ. Κηφισιὰς ἢ Κηφισία.

cepi, πρκ. τοῦ capio.

cēra, ae, θ. κηρός· 1) ἡ κηρωτὴ πινακὶς (ἐφ' ἧς ἔγραφον). Ἐντ. α) σελὶς βιβλίου· β) διαθήκη, ἐπιστολή, κατάλογος· 2) κηρίνη σφραγὶς· 3) (π.) κηρίνη εἰκών· ἰδὲ imago.

Cerambus, i, ἀ. Κέραμβος, εἰς κάνθαρον μεταμορφωθεὶς ἐπὶ τοῦ ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμοῦ.

Ceramīcus, i, ἀ. Κεραμεικός.

cerarĭa, ae, θ. (Πλ. ἀμφίθ. ἄλλοι γράφ. toraria) ἡ κηρόπωλις.

cerarĭum, ĭi, οὐ. ὁ ἀπὸ τοῦ κηροῦ (τοῦ καταναλισκομένου πρὸς σφράγισιν) εἰσπραττόμενος φόρος. Κικέρ.

cerastes, ae, ἢ is, ἀ. κεράστης (ὄφις) ἐν τῷ πληθ. = κερασφόρον ἔθνος τῆς Κύπρου.

1. cerăsus, i, θ. 1) κερασία· 2) κεράσιον.

2. Cerăsus, untis, θ. ἡ Κερασοῦς.

ceratĭna, ae, θ. ἢ (ὀρθότ.) **ceratĭnas**, ae, ἀ. κερατίνης, κεράτινος λόγος (εἶδος συλλογ.).

cerātus, a, um (cera) κηρωτός.

Ceraunĭi montes ἢ μόνον **Ceraunĭa**, ōrum, οὐ. πλ. τὰ Κεραύνια ὄρη, (Χιμάρα).

Cerbĕros, κ. **-us**, i, ἀ. Κέρβερος.

Cerberĕus, a, um, Κερβέριος, Κερβέρειος.

Cercetĭus, ĭi, (mons) ἀ. Κερκετήσιον ὄρος ἐν Θεσσαλίᾳ.

Cercīna, ae, θ. Κέρκινα (νῆσος).

Cercinĭum, ĭi, οὐ. Κερκίνιον, πόλις Θεσσαλίας.

Cercōpes, pum, ἀ. πλ. οἱ Κέρκωπες.

cercopithēcus, i, ἀ. κερκοπίθηκος.

cercūrus, i, κέρκουρος (ἐλαφρόν τι πλοῖον).

cerdo, ōnis, ἀ, χειρῶναξ.

cerebēllum, i, οὐ. μικρὸς ἐγκέφαλος.

cerebrōsus, a, um, 1) φλεγοβλαβής· 2) ὀργίλος, ὀξὺς πρὸς ὀργήν.

cerĕbrum, i, οὐ. ἐγκέφαλος (ἀνθρ. δένδρου)· 2) μετφ. (π.) α) νοῦς· β) ὀργή.

Ceres, ĕris, θ. 1) Δημήτηρ· 2) σῖτος. Ἐντ. **Cerealis**, e, Δημητριακός· **-munera** = οἱ Δημητριακοὶ καρποί· arma -lia, τὰ σιτοποιὰ σκεύη· μάλ. **Cerealia**, ium, οὐ. ἡ τῆς Δήμητρος ἑορτή.

cerĕus, a, um (cera) κήρινος, imago. Ἐντ. α) (π.) κηρόχρους· β) (π.) = μαλακός, λεπτός, ἁβρός, brachia· γ) μετφ. εὔκαμπτος, εὐεπίφορος· δ) οὐσ. **-us**, i, ἀ. (δῆλ. funis) ὁ κηρίων (ἡ λαμπάς).

cerimonia, ἰδὲ caerimonia.

cerintha, ae, θ. κηρίνθη (φυτόν).

cerĭnus, a, um, κήρινος, μελιχλωρος. Ἐντ. **cerĭna**, ōrum, οὐ. πλ. ἔνδυμα μελιχλωρον.

cerno, crēvi, cretum, γ'. (ἄνευ πρκ. κ. σουπ. ἐν τῇ 2α καὶ 3ῃ σημασίᾳ)· 1) κρίνω, χωρίζω, μάλ. κοσκινίζω· 2) μετφ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κρίνω, διακρίνω τοῖς ὀφθαλμοῖς, βλέπω πρός τινα· 3) κρίνω, διακρίνω τῇ διανοίᾳ, γιγνώσκω, διαγιγνώσκω, ἐννοῶ τι. Ἐντ. παθητ. cernor re aliqua ἢ in (σπ. ex) re aliqua, κρίνομαι, ὄῆλος γίγνομαι ἔκ τινος· 4) (μάχῃ κρίνω) = μάχομαι, ἀγωνίζομαι περί τινος· 5) = κρίνω, διαγιγνώσκω, προαιροῦμαι, βούλομαι, δοκεῖ μοι· 6) (τεχν. ὅρ.) -hereditatem aliquam ἢ alicujus, ὄῆλον ποιῶ (κηρύττω) ὅτι δέχομαι (ἀναλαμβάνω) κληρονομίαν τινά. Ἐντ. καὶ = δέχομαι τὴν κληρονομίαν.

cernŭlo, ā˚. καταβάλλω aliquem.

cernŭus, a, um, κυβιστῶν.

cerōma, ătis, οὐ. τό κήρωμα, τ. ἔ. ἡ κηρίνη ἀλοιφή, ᾗ οἱ παλαισταὶ ἠλείφοντο· 2) ἡ παλαίστρα.

ceromatĭcus, a, um, κηρώματι ἀλληλιμμένος· ἰδὲ ceroma.

cerrītus, a, um (π.), φρενοβλαβής.

certānem, ĭnis, οὐ. 1) ἀγών, ἄμιλλα· -honoris, virtutis, eloquentiae· pono, instituo -em, τίθημι, καθίστημι ἀγῶνα· 2) ἀγών (διά τῶν ὅπλων), πόλεμος, μάχη· -classicum ἢ navale = ναυμαχία.

certātim, ἐπίρ. ἀμιλλώμενος, ἐξ ἀμίλλης, ἀμιλλητικῶς.

certatĭo, ōnis, θ. ἀγώνισις, ἀγών.

certe, ἐπίρ. (certus)· 1 βεβαίως, ἀσφαλῶς, σαφῶς· 2) τῷ ὄντι, ὄντως, ὡς ἀληθῶς· 3) ναί, πάντως· 4) γε, ego-, ἔγωγε· si non (minus) ... at certe, εἰ μή ... ἀλλά γε.

1. certo, ἐπίρ. μετά τῶν ῥημ. scio, comperio = σαφῶς οἶδα.

2. certo, ā˚. (θαμιστ. τοῦ cerno)· 1), ἀγωνίζομαι, ἀμιλλῶμαι πρός τινα· 2) (τοῖς ὅπλοις) ἀγωνίζομαι, μάχομαι, cum aliquo, πρός τινα· 3) (τοῖς λόγοις) ἀγωνίζομαι, διαλέγομαι, (συζητῶ)· 4) ἀγωνίζομαι, πειρῶμαι, vincere.

certus, a, um· A) μετχ. τοῦ cerno, ἀντί cretus· 1) ἐν τῇ φράσει certum est (mihi) aliquid facere, διέγνων (ἀμετάτρεπον γνώμην ἔχω) ποιεῖν τι· 2) -endi, fugae, διανοοῦμαι, (ἐν νῷ ἔχω) ἰέναι, φυγεῖν· B) ἐπίθ. (-ior, -issimus) βέβαιος, ἀσφαλής, πιστός, ἀξιόπιστος, ἀληθινός, ἀψευδής, ἀλάνθαστος, σαφής, ὄῆλος· habeo aliquid certum, βέβαιον ἡγοῦμαί τι· pro certo, ὡς βέβαιον· (π.) certum ὡς ἐπίρ. = certe· certum mihi est, σαφῶς οἶδα· 2) ῥητός, ὡρισμένος, tempus, dies· certa maris (Τακ.) αἱ κανονικαὶ τῆς θαλάσσης κινήσεις. Ἐντ. ἐνίοτε = quidam, τις· habet certos (= τινάς) sui studiosos, καὶ (μ.) certae quaedam leges· 3) -alicujus rei ἢ de re aliqua, βέβαιός εἰμι περί τινος. Μάλ. ἐν τῇ φράσει facio aliquem certiorem (π. certum) rei alicujus ἢ (συνηθ.) de re aliqua, ὄῆλον ποιῶ τινί τι, ἀγγέλλω τινί τι (πληροφορῶ τινά περί τινος)· certior per aliquo, ab aliquo fio, μανθάνω, πυνθάνομαι (πληροφοροῦμαι) παρά τινος.

cerŭla, ae, θ. ὑποκ. τοῦ cera· -miniata, μεμιλτωμένον κηρίον (ᾧ οἱ παλαιοὶ τὰ πλημμελῶς ἔχοντα χωρία ἐσημείουν)· μετφ. = κρίσις.

cerussa, ae, θ. τό ψιμύθιον.

cerussātus, a, um, ἐψιμυθιωμένος.

cerva, ae, θ. ἡ ἔλαφος.

cervīcal, ālis, οὐ. προσκεφάλαιον.

cervicŭla, ae, θ. ὑποκ. τοῦ cervix.

cervix, īcis, θ. (παρά τοῖς ἐγκρίτοις πεζογρ. μόνον ἐν τῷ πληθ.) αὐχήν, τράχηλος, μετφ. bellum est in -ibus = ἐπικρέμαται· μετφ. homo tantis -ibus = τοσοῦτον τολμηρός.

cervus, ī, ἀ. (κεραός)· 1) ὁ ἔλαφος· 2 ὄίκρους κάμαξ πρός ἄμυναν τοῦ ἐχθροῦ, Ἱσπανὸς ἱππεύς· 3) χάραξ ἀμπέλου.

cespes, ἰδὲ caespes.

cessatĭo, ōnis, θ. (cesso)· 1) (Πλ.), μέλλησις, ὄκνος· 2) ἀργία, ἀπραξία, ἀνάπαυσις.

cessātor, ōris, ἀ. μελλητής, ὀκνηρός· βραδύς, ῥάθυμος.

cessim, ἐπίρ. (cedo) ὀπίσω, εἰς τοὐπίσω, πόρρω, ire.

cessio, ōnis, θ. (cedo)· -in jure (ἐν τῇ δικαν. γλώσ.) ἡ παραχώρησις (ἐκχώρησις) κτήματός τινος.

cesso, ā˚. (cedo)· 1) μέλλω, ὀκνῶ (μάλ. ἐκ ῥαθυμίας· πρβλ. cunctor)· 2) οὐκ ἐργάζομαι, ἀργῶ, οὐδέν ποιῶ, ἀπρακτῶ. Ἐντ. παραλείπω τι· 3) (μετ' ἀφαιρ.) παύομαί τινος· -officio, ἀμελῶ τοῦ καθήκοντος· 4) ἀργῶ, σχολάζω, (π.) cessata arva, οἱ ἀργοῦντες ἀγροί· -tempora, ἡ ἀργία· 9) π. = vaco, -rei alicui, διατρίβω, ἀσχολοῦμαι περί τι· 6) ὡς τεχν. ὅρ. οὐκ ἐν καιρῷ πάρειμι (ἐν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῷ δικαστηρίῳ). Ἐντ. περὶ πραγμ. = ἐλλείπω.

cessus, a, um, μετχ. τοῦ 1 cedo.

cestrosphendŏne, es, θ. κεστροσφενδόνη (ἐκσφενδονιστικὴ μηχανή).

cestus, ἴδε caestus.

cetarĭus, a, um (cetus) κήτειος· μόνον ὡς οὐσ. 1) **-ĭus**, ii, ἀ. ἁλιεύς· 2) **-ĭa**, ae, θ. καὶ **ĭum**, ii, οὐ. ἰχθυοτροφεῖον, θυννοσκοπεῖον.

ceterōquin ἢ **-qui**, ἐπίρ. τὰ ἄλλα, ἄλλως.

cētĕr(us), **a**, **um** 1) (σπ.) ἐνικ. (ἡ ἐν. ὀνομ. τοῦ ἀρσ. ἄχρηστος), ὁ ἕτερος, ὁ ἄλλος, ὁ λοιπός (πρβλ. reliquus), ὡς τὸ πολὺ μετὰ περιληπτ. ὀνομ. -Graecia ἡ ἄλλη Ἑλλάς· -vita, ὁ λοιπὸς βίος· Ἐντ. ἐπιρρηματ. de cetero = ἄλλως· 2) πληθ. οἱ ἕτεροι, οἱ ἄλλοι, οἱ λοιποί, homines, res· praeter -os, παρὰ τοὺς ἄλλους· ἐν τέλει ἀπαριθμήσεώς τινος ceteri (ae, a) ἢ ceterique καὶ cetera = καὶ οἱ ἄλλοι ὡσαύτως, καὶ τὰ λοιπά, καὶ τὰ ἑξῆς. Ὡς ἐπίρ. α) **ceterum** (ἐν ἀρχῇ προτάσεως) = τὰ δὲ ἄλλα, ἄλλως, καὶ δή· ἢ = ἀλλά· β) **cetera**, τἆλλα, τὰ λοιπά, ἄλλως.

Cethēgus, i, ἀ. Κέθηγος.

cetra, ae, θ. πέλτη, (μικρὰ Ἱσπανικὴ ἀσπίς).

cetrātus, a, um, πελταστής· ἰδ. cetra.

cetus, i, ἀ. πλ. cētē, οὐ. κῆτος, μάλ. φάλαινα, φώκη, κτλ.

ceu, ἐπίρ. ἢ σύνδ. (ἴσως ἐκ τοῦ ce-ve, ὡς neu ἐκ τοῦ ne-ve), ὡς, ὥσπερ (ἐπὶ παρομοιώσεων), καὶ μετὰ τοῦ quum = ὡς ὅτε, καὶ τοῦ si = οἷόν περ εἰ· 2) = quasi, ὥσπερ εἰ, ὡς εἰ.

Ceyx, ȳcis, ἀ. Κήυξ, βασιλεὺς Τραχῖνος.

Chabrĭas, ae, ἀ. ὁ Χαβρίας.

Chaeronēa, ae, θ. Χαιρώνεια.

Chalcēdon, ŏnis, θ. Χαλκηδών, πόλις Βιθυνίας· **-donĭus**, a, um, Χαλκηδόνιος.

Chalcioecus, i, θ. Χαλκίοικος, ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς.

Chalcis, ĭdis, θ. Χαλκίς. Ἐντ. 1) **-idensis**, e, καὶ (σπ.) **-idĭcus**, a, um, Χαλκιδικός· arc-, = ἡ Κύμη· οὐσ. **-idenses**, ium, πλ. Χαλκιδεῖς.

Chaldaea, ae, θ. Χαλδαία.

Chaldaeus ἢ (σπ.) **-daĭcus**, a, um, Χαλδαῖος, Χαλδαϊκός· οὐσ. **-daei**, orum, ἀ. πλ. οἱ Χαλδαῖοι· ἐνίοτε = ἀστρολόγος, μάντις.

Chalўbes, **bum**, ἀ. πλ. Χάλυβες.

1. chalybs, ўbis, ἀ. 1) χάλυψ· 2) μετων. βέλος.

Chalybs, ўbis, ἀ. Χάλυψ, ποταμὸς Ἰδηρίας.

Chamāvi, ōrum, ἀ. πλ. Χαμαυοί.

Chaŏnes, num, ἀ. πλ. Χάονες. Ἐντ. 1) **Chaonia**, ae, θ. Χαονία· 2) **Chaŏnis**, ĭdis, ἐπίθ. καὶ **Chaonĭus**, a, um, Χάονιος. Ἐντ. ἐν γένει = ἠπειρωτικός, καὶ = δωδωναῖος.

Chaos, (μόνον ἐν τῇ ἐν. ὀνομ. κ. αἰτ) οὐ. τὸ Χάος· Ἐντ. α) = ὁ σκότος· 2) = ὁ Ἅδης.

chara, ae, θ. = Crambe Tatarica.

Charis, ĭtos, θ. Χάρις· ἰδ. Gratia.

charistĭa, ōrum, οὐ. πλ. τὰ χαρίστια, τὸ ὑπὸ τῶν συγγενῶν κατ' ἔτος τῇ 20ῃ Φεβρ. τελούμενον συμπόσιον πρὸς εὐφροσύνην ἅμα δὲ καὶ διάλυσιν τῶν πρὸς ἀλλήλους ἐρίδων.

Charmādas, ae, ἀ. Χαρμάδας, Ἀκαδημαϊκὸς φιλόσοφος.

Charon, ontis, ἀ. Χάρων.

Charondas, ae, ἀ. Χαρώνδας, νομοθέτης Σικελίας (650 π. Χ.).

charta, ae, θ. 1) χάρτης· 2) μετφ. ὁ γεγραμμένος χάρτης = τὸ ἐπὶ χάρτου γεγραμμένον· οἷον ἐπιστολή, βιβλίον, ποίημα κ. τ. ὅμ. 3) (μ.) λεπτὸν ἔλασμα.

chartŭla, ae, ὑποκ. τοῦ charta, χάρτιδιον.

Charybdis, is, θ. Χάρυβδις· μετφ. κινδυνώδης, ὀλέθριος.

Chasuāri, ōrum, ἀ. πλ. Χασουάριοι, Γερμανικὸν φῦλον.

Chatti ἢ **Catti**, orum, οἱ Χάττοι. Ἐντ. ἐπίθ. **chattus**, τῶν Χάττων.

Chauci, ōrum, ἀ. οἱ Καῦχοι.

chelae, arum, θ. πλ. αἱ χηλαὶ τοῦ σκορπίου (τοῦ ἄστρου)· μετων. = ὁ ζυγός.

Chelidoniae insulae, Χελιδόνιαι νῆσοι.

chelydrus, i, ἀ. (π.) χέλυδρος (ἔνυδρος ὄφις).

chelys, ўos, αἰτ. -yn, κλ. -y, θ. χέλυς, χελώνη. 2) = lyra, λύρα.

cheragra = chiragra.

cherronēsus ἢ **chersonēsus**, i, θ. χερρόνησος ἢ χερσόνησος· α) -Taurica, ἡ Ταυρική· β) -Thracica (συνήθ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μόνον cher.), ἡ Θρακικὴ Ἐντ. **-onenses**, ium, ἀ. πλ. Χερσονησῖται.
Cherusci, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Χηροῦσκοι, Γερμανικὸν φῦλον.
chiliarchus, i, ἀ. χιλίαρχος ἢ **-cha**, ae, ἀ. (= -χης)· 2) ἐν Πέρσαις ὁ πρωθυπουργός.
Chilo, ōnis, ἀ. ὁ Χίλων.
Chimaera, ae, θ. Χίμαιρα.
chimaeri-fer, ĕra, ĕrum, ὁ τὴν Χίμαιραν γεννήσας, Lycia.
Chiŏne, es, θ. Χιόνη· α) θυγάτηρ τοῦ Δευκαλίωνος· β) μήτηρ τοῦ Εὐμόλπου. Ἐντ. **Chionĭdes**, ae, ἀ. = Εὔμολπος.
Chios ἢ **Chīus**, ii, θ. Χίος. Ἐντ. **Chius**, ἐπίθ. Χῖος, καὶ οὐσ. α) **Chii**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Χῖοι· β) **Chia**, ōrum, οὐ. πλ. τὰ τῆς Χίου ὑφάσματα· γ) **Chium**, i, οὐ. ὁ τῆς Χίου οἶνος (τὸ Χιώτικο).
chirāgra, ae, θ. χειράγρα.
chirogrăphum, i, οὐ χειρόγραφον· 1) αὐτόγραφον· 2) συνάλλαγμα.
Chiron, ōnis, ἀ. Χείρων.
chironomĭa, ae, θ. χειρονομία.
chironŏmus, i, ἀ. **-nomon** καὶ **-ntis**, ἀ. χειρονόμος ἢ χειρονομῶν.
chirurgĭa, ae, θ. χειρουργία.
chlamydātus, a, um, χλαμυδωτός.
chlamys, ydis, θ. χλαμὺς (μακρὸν μάλλινον ἐπανωφόριον).
Chloris, ĭdis, θ. Χλῶρις· λατ. = flora.
Choāspes, is, ἀ. Χοάσπης, ποταμ.
Choerĭlus, i, Χοίριλος.
choragĭum, ii, οὐ. χορήγιον, χορηγία (ἐξάρτυσις χοροῦ).
chorāgus, i, ἀ. χορηγός.
horaules ἢ **-la**, ae, ἀ. χοραύλης.
chorda, ae, θ. χορδή.
chordus ἢ (ἴσως ὀρθότ.) **cordus**, a, um, ὀψιγενής.
chorēa (ἐνίοτ. chorĕa), ae, θ. συνήθ. ἐν τῷ πληθ. (π.) χορεία = (ὄρχησις μετ' ᾠδῆς).
chorēus, ἐπίθ. χορεῖος (δᾶλ. pes), ὁ καὶ trochaeus (– ◡) καλούμενος.
chŏrŏcĭthărista, ae, θ. χοροκιθαριστής.
chors, ἴδε cohors.
chŏrus, i, ἀ. χορός, (ὄρχησις)· 1) μετφ. ἡ κανονικὴ τῶν ἀστέρων κίνησις· 2) μετων. ὁ χορὸς (τῆς τραγῳδίας), οἱ χορεύοντες· 3) μετφ. τὸ στίφος, τὸ πλῆθος, poetarum.
Chremes, ētis, ἀ. Χρέμης.
chria, ae, θ. (ἐν τῇ ῥητ.) χρεία.
Chrysas, ae, ἀ. Χρύσας, ποταμὸς Σικελίας.
Chryses, ae, ἀ. Χρύσης, ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκ τῆς πόλεως Chryse (es θ.) Ἐντ. **Chrysēis**, ĭdis, αἴτ. ĭda, θ. Χρυσηΐς.
Chrysippus, i. ἀ. Χρύσιππος· **-ppēus**, a, um, Χρυσίππειος.
Chrysogŏnus, i, ἀ. Χρυσόγονος.
cibarĭus, a, um, (cibus)· 1) βρώσιμος· ἐντ. **cibaria**, ōrum, οὐ. πλ. τὰ σιτία, τὰ (πρὸς τὸν βίον) ἐπιτήδεια, ἡ τροφή· μάλ. = σιτηρέσιον (στρατ.) 2) κοινός, εὐτελὴς (οἶνος, ἄρτος).
cibātus, us, ἀ. τροφή.
cibo, āre. τροφὴν παρέχω (ἐπὶ ζώων).
ciborĭum, ii, οὐ. κιβώριον (εἶδος ποτηρίου).
cibus, i, ἀ. σῖτος, τροφή, ἔδεσμα, βρῶμα· 2) μετφ. ἡ τροφή, ἐπαύξησις.
Cibўra, ae, θ. ἡ Κιβύρα, πόλις τῆς Φρυγίας. Ἐντ. 1) **-rāta**, ae, ἀ. Κιβυρίτης· 2) **-ratĭcus**, a, um, Κιβυρατικός.
cicāda, ae, θ. τέττιξ.
cicatricōsus, a, um (cicatrix), ἀνάπλεως οὐλῶν.
cicātrix, īcis, θ. οὐλή· **-adversa** = adverso corpore excepta, ἐν τῷ πρόσθεν τοῦ σώματος· μετφ. τραῦμα, πληγή, reipublicae· duco, induco -em, ἐπουλῶ (κυρ. κ. μεταφ.).
ciccus, i, ἀ. (κίκκος) κόκκος (ῥοιᾶς). Ἐντ. μετφ. non ciccum, οὐδὲ γρῦ.
cicer, ĕris, οὐ. ἐρέβινθος.
Cicĕro, ōnis, ἀ. Κικέρων (Marcus T. C.), ὁ μέγας ῥήτωρ καὶ πολιτικὸς (106 -43 π. Χ.). Ἐντ. **Ciceroniānus**, a, um, Κικερωνιακός.
cichorĭum, ii, οὐ. ἢ **-rēum**, ēi, οὐ. κιχώριον ἢ κιχόρειον.
Cicŏnes, um, ἀ. Κίκονες.
ciconia, ae, θ. πελαργός.
cicur, ūris, ἐπίθ. ἥμερος, bestia.
1. cicūta, ae, θ. κώνειον.
2. Cicūta, ae, ἀ. Κικούτας. Ὁράτ.
cidăris, is, θ. κίδαρις, τιάρα.
cieo, civi, citum, ēre. καὶ (σπ.) **cio**, īre. (κίω) κινῶ· orbis semper eodem modo ciebatur = ἐκινεῖτο· mare, aequora-, ἀνακινῶ τὴν θάλασσαν, Ἐντ. τὸ χῦ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὄρ. erectum-, τὴν πατρῴαν οὐσίαν διαιρῶ, διανέμω· Κικέρ. περὶ ῥήτ. 237, 2) κινῶ, αἴρω, ἀναπέμπω, gemitum, mugitum· -bellum, κινῶ, ἐγείρω πόλεμον· 3) καλῶ, ἀνακαλῶ· 4) καλῶ, ὀνομάζω· triumphum nomine-, = ἀναβοῶ io triumphe.

Cilicĭa, ae, ϑ, Κιλικία. Ἐντ. 1) **Cilix**, ĭcis, ἀ. Κίλιξ· 2) **Cilicensis**, e, Κιλίκιος· 3) **Cilicius**, a um, Κιλίκιος, Ἐντ. οὐσ. **Cilicium**, i, οὐ. κιλίκιον, τρίχινος τάπης, τρίχινον κάλυμμα, (ἐντ. ἴσως καὶ τὸ παρ' ἡμῖν κιλίμιον)· 4) **Cilissa**, ae, ϑ. Κίλισσα.

cillum, il, οὐ. (κύλον) βλέφαρον.

Cilnĭus, Κίλνιος (Γ. Κ. Μαικήνας).

Cimber, bri, ἀ. Κίμβρος. **Cimbri**, orum, ἀ. πλ. Κίμβροι· **Cimbrĭcus**, a, um, Κιμβρικός.

cimex, ĭcis, ἀ. κόρις (κοριός)· μετφ. (ἐπὶ ὀνείδ.) δάκνων κόρις.

Cimĭnus, i, ἀ. κ. **Ciminĭus** lacus, Κιμινία λίμνη ἐν Τυρρηνίᾳ.

Cimmerĭi, ōrum, ἀ. πλ. Κιμμέριοι.

Cimmerĭus, ἐπίϑ. Κιμμερικός, litus, Bosporus.

Cimōlus, i, ϑ. Κίμωλος.

Cimon, ōnis, αἰτ. ōnem, κ. ōna, Κίμων ὁ Μιλτιάδου.

cinaedĭcus, a, um, κιναιδώδης, ἀσελγής.

cinaedus, i, ἀ. κίναιδος, ὁ πρὸς τὰς περὶ τὸ σῶμα ἡδονὰς ἀκρατής.

1. cincinnatus, a, um (cincinnus) 1) βεβοστρυχωμένος· 2) κομήτης.

2. Cincinnatus, i, ἀ. Κιγκινᾶτος.

cincĭnnus, i, ἀ. κίκινννος, βόστρυχος (πρβλ. circus)· 2) μετφ. ἐπὶ λόγου· βεβοστρυχωμένος, κεκαλλωπισμένος, τεχνικός.

Cincius, a, um, τοῦ Κιγκίου· 2) οὐσ. **-us**, i, Κίγκιος.

cincticŭlus, i, (ὑποκ. τοῦ cinctus) ζωνάριον (Πλ.).

cinctūra, ae, ϑ. ζῶσις (τῆς τηβέννου).

cinctus, us, ἀ. (cingo)· 1) ζῶσις, περίζωσις· -Cabinus ἢν ϑδιος τρόπος τοῦ ζώννυσϑαι τὴν τήβεννον ἐν ϑρησκευτικαῖς μάλ. ἑορταῖς· 2) τὸ (ἐν ἀρχαιοτ. χρόνοις ἀντὶ τῆς tunicae φερόμενον) περίζωμα = campestre· 3) ζώνη, ζωστήρ.

cinctūtus, a, um, ὁ τὸ περίζωμα (cinctus) μόνον περιεζωσμένος· -Celtiberi = οἱ παλαιοὶ Ῥωμαῖοι.

Cineas, ae, ἀ. Κινέας ὁ Θεσσαλός, ὑπουργὸς τοῦ Πύρρου.

cinefactus, a, um, (cinis, facio) ἀποτεφρωθείς (Λουκρ.).

cinerarĭus, a, um, (cinis), 1) τῆς τέφρας· 2) οὐσ. **-us**, ii, ἀ. ὁ πλοκεύς, ὁ δοῦλος ὁ ἐν ϑερμῇ σποδιᾷ ϑερμαίνων τὸ πρὸς βοστρυχισμὸν τῆς κόμης σιδηροῦν ἐργαλεῖον.

Cinga, ae, ϑ. Κίγγας, παραπόταμος τοῦ Ἴβηρος ἐν τῇ βορείῳ Ἰσπανίᾳ.

Cingetŏrix, īgis, ἀ. Κιγγέτοριξ.

cingo, cinxi, cinctum, γ'. 1) ζώνυμι, περιζώννυμι, latus ense, τὸ ξίφος περὶ τὴν πλευράν. Συνήϑ, παϑητ. μετ' ἀφαιρ. περιζώννυμαι, ἐνδύομαι, ὁπλίζομαι· alte cinctus, ἄνω τὴν ἐσϑῆτα ἐζωσμένην ἔχων· ὡσαύτως vestis alte cincta. Ἐντ. -caput floribus, στέφανον ἀνθέων περιτίϑεμαι· comas vittā-, ταινίᾳ τὴν κόμην περιδέω· 2) ἐπὶ τόπου· περιβάλλω, περιλαμβάνω, domum porticu mare -it insulam = περιέχει· συνήϑ. ἐν τοῖς στρατ. castra vallo = περιχαρακῶ τὸ στρατόπεδον· -urbem obsidione = πολιορκῶ· μεταφ. Sicilia cincta periculis, πανταχόϑεν ἐπαπειλουμένη, κινδυνεύουσα· 3) ἐπὶ προσώπ. περιίστημι, περιστοιχίζομαι, aliquem, τινά· 4) περικόπτω, arbores, silvam.

1. cingŭlum, i, οὐ. (π. καὶ **-la**, ae, ϑ.) ζώνη, ζωστήρ, μάλ. τῶν γυναικῶν. Ἐντ. α) ὁ κοιλιόδεσμος (ἵππων)· β) ἐν τῷ τύπῳ **-lus**, i, ἡ ζώνη τῆς γῆς.

2. Cingŭlum, i, οὐ Κίγγολον, ὀρεινὴ τῆς Πικεντίνης πόλις. Ἐντ. ἐπίϑ. **-lānus**, τοῦ Κιγγόλου.

cinĭflo, ōnis, ἀ. (π.) = cinerarius.

cinis, ĕris, ἀ. (κόνις) τέφρα, σποδός· μάλ. ἡ τῶν νεκρῶν· μετφ. α) ἡ τέφρα, τὰ ἐρείπια· β) fieri -em, ἀφανίζεσϑαι· in fumum et -em vertere = πάντα καταναλίσκειν.

Cinna, ae, ἀ. Κίννας, ὁ τοῦ Μαρίου ἑταῖρος. Ἐντ. **Cinnānus**, a, um, τοῦ Κίννα, καὶ οὐσ. **-nāni**, orum, οἱ τοῦ Κίννα ὀπαδοί.

cinnamōmum, i, οὐ. κιννάμωμον.

cinnămum, i, οὐ. κίνναμον.

Cinyps, ȳphis, ἀ. Κίνυψ, γεν. υφος, ποταμὸς Λιβύης. **Cinyphius**, a, um, (π.) = Λιβυκός.

Cinyras, ae, ἀ. Κινύρας, Κύπριος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἥρως. Ἐντ. **-rēius**, a, um, Κινύρειος.

Cios ἡ **Cius**, ii, θ. ἡ Κίος, πόλις Βιθυνίας. **Ciāni**, orum, ἀ. οἱ Κιανοί.

cippus, i, ἀ. στῆλη, μάλ. τάφων 2) ἐν τῷ πληθ. τὸ ἐκ πολλῶν ὀξέων χαράκων πεποιημένον χαράκωμα (Καῖσ.).

Cīpus, i, ἀ. Κῖπος ὁ κερασφόρος.

circā, A) ἐπίρ. πέριξ, κύκλω. Συχν. (μάλ. δὲ παρὰ τῷ Λιβίῳ) οὐσιαστικῷ τινι ἐνοῦται, ὡσανεὶ ἦν ἐπίθετον, ἢ ὡσανεὶ ἦν προσγεγραμμένον τὸ qui est,qui sunt κ. τ. ὅμ. multarum - civitatum, πολλῶν τῶν πέριξ (οὐσῶν) πόλεων. - omnia hostium erant, πᾶσα ἡ πέριξ χώρα τοῖς πολεμίοις ἦν. Καὶ ἐπιτεταμένον, -undique, πανταχόθεν, ἐκ πασῶν τῶν πέριξ κειμένων χωρῶν. B) πρόθ. μετ' ἀφαιρ. 1) ἐπὶ τόπου· α) ἀμφί, περί· -se, περὶ ἑαυτόν. Ἐντ. -aliquem = οἱ περί τινα (οἱ ὀπαδοί, μαθηταί τινος)· β) σχεδ. = in· -domum, -Lesbum· ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐν τῇ Λέσβῳ· γ) = πρός· literae -praefectos missae· 2) ἐπὶ χρόνου· περὶ (= περίπου), -eandem horam, περὶ τὴν αὐτὴν ὥραν· -Ciceronem, περὶ τοὺς χρόνους τοῦ Κικέρωνος· 3) ἐπὶ ἀριθμοῦ· περὶ (ὡς ἔγγιστα), -quingentos, περὶ τοὺς πεντακοσίους· 4) ἐπὶ ἀναφορᾶς· περί (= ὡς πρός τι)· dissensio -verba, ἡ περὶ τοὺς λόγους διαφωνία· 5) Ἐνίοτε ἐπιτάσσεται τῆς ἀναφ. ἀντων. quam circa, quem circa.

circamoerium, ĭi, οὐ. (circa moerus = murus) ὁ περὶ τὰ τείχη τόπος· ἡ ἄλλως ἄχρηστος αὕτη λέξις εὑρηται παρὰ Λιβίῳ (1, 44, 4), ὑφ' οὗ πιθανῶς καὶ ἐσχηματίσθη.

Circe, es, θ. Κίρκη. Ἐντ. **Circaeus**, a, um, Κιρκαῖος, jugum, litus.

Circeji, ōrum, ἀ. Κιρκαῖον, ἀκρωτήριον καὶ πόλις τῆς Λατίνης. Ἐντ. **Circejensis**, e, Κιρκαιτικός, καὶ οὐσ. **-jenses**, ium, ἀ. πλ. Κιρκαῖται.

circensis, e, (circus), τοῦ μεγίστου ἱπποδρόμου· ludi-, ἢ ἁπλῶς circenses, τὰ μέγιστα ἱπποδρόμια.

circĭno, ā'. κυκλῶ, κυκλοτερὲς ποιῶ.

circĭnus, i, ἀ. κίρκινος, διαβήτης.

circĭter, (circum). A) ἐπίρ. 1) ἐπὶ ἀριθμοῦ· περί, ὡς (= περίπου)· 2) ἐπὶ χρόνου· περί· -meridie, περὶ τὴν μεσημβρίαν. B) πρόθ. μετ' αἰτ. 1) ἐπὶ τόπου· πέριξ, κύκλῳ· -haec loca· 2) ἐπὶ χρόνου· περί· -meridiem· -Kalendas· **Circĭus**, ii, ὁ Κερκίας (?), ὁ ἐν Γαλλίᾳ σφοδρῶς πνέων ΒΔ. ἄνεμος.

circŭĭtĭo ἡ **circumĭtĭo**, ōnis, θ. (circumeo) περιπόρευσις· 1) ἐν τοῖς στρατ. = τὸ περιπαλεῖν, ἡ περιπόλησις, ἡ τῶν φυλακῶν ἐξέτασις, κτλ. 2) μετφ. (ἐπὶ λόγου) περίοδος, περιπλάνησις, σκολιός, πλάγιος τρόπος.

circŭĭtus ἡ **circumĭtus**, us, ἀ. (circumeo)· 1) περιπόρευσις· 2) περίοδος, solis τοῦ ἡλίου· -orbis, ὁ κύκλος ἢ περιφορά· -totius Siciliae, ἡ διόδευσις ἁπάσης τῆς Σικελίας· 3) ἡ περιδρομή, κύκλος (πορείας), πορεία· longo (brevi) -tu petere aliquem locum· 4) περίοδος λόγου· 5) περίμετρος, περιφέρεια. Ἐντ. in circuitu καὶ ἁπλῶς circuitu, τὴν περιφέρειαν, κύκλῳ· 6)=circuitio 2.

circulātim, ἐπίρ. ἐν τοῖς κύκλοις (τῆς κοινωνίας), ἐν ταῖς ὁμηγύρεσιν.

circulātor, oris, ἀ. 1) (μ.) ὀχλαγωγός, ἀγύρτης· 2) **-auctionum**, (ἴσως) =ὁ δημοσίᾳ πραττόμενος ὠνούμενος καὶ αὖθις ταῦτα ἐν τοῖς ὁδοῖς πιπράσκων. Κικέρ.

circulatorĭus, a, um, ἀγυρτικός.

circŭlor, ἀποθ. α'. (circulus)· 1) σὺν ἄλλοις κύκλον ποιοῦμαι· 2) (ἐπὶ ἀγυρτείας), ἀνθρώπους περὶ ἐμαυτὸν ἀθροίζω.

circŭlus, i, ἀ. (ὑποκ τοῦ circus)· 1) κύκλος, γῦρος· ἐντ. = ὁ κύκλος, περίοδος, stellarum, τῶν ἀστέρων· 2) μετφ. α) κυκλικόν τι, οἷον δακτύλιος, κρίκος· β) κύκλος ἀνθρώπων, ὁμήγυρις· in conviviis et circulis.

circum, (πρβλ. circa). A) ἐπίρ. πέριξ, κύκλῳ· καὶ ἐπιτεταμ. -undique, ἢ ἡνωμ. circumundique = κύκλῳ πανταχόθεν. B) πρόθ. μετ' αἰτ. 1) περί, ἀμφί· -axem, περὶ τὸν ἄξονα. Οὕτω καὶ capilli -caput, flores -flumen. Ἐνίοτε καὶ ἐπιτασ. hunc- 2) = in· pueros dimisit -amicos· 3) -aliquem, οἱ περί τινα, οἱ ἀμφί τινα· homines -pedes = pedissequos, (ἀκολούθους).

circumactĭo, ōnis, θ. περιφέρεια.

1. circumactus, us, ἀ. περιαγωγή, περιστροφή.

2. circumactus (μετοχ. τοῦ circumago), περιηγμένος, κεκυρτωμένος, κυρτός, litus· 2) ἐστραμμένος, μεταβεβλημμένος.

circum-ăgo, ēgi, actum, γ'. 1) περιάγω, πέριξ ἄγω· 2) -mancipium, =

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

circumverto. Συχν. ἐν τῷ παθητ. μάλ. ἐν τῷ 3ῳ ἐν. προσ. circumagitur (σπ. se circumagit), -aestas, annus = κυκλοφορεῖται, παροίχεται, παρέρχεται, τελευτᾷ· μεταφ. hic orbis circumagitur = οὗτός ἐστιν ὁ τῶν πραγμάτων κύκλος, οὕτως περιέστηκεν ἡ τύχη· 2) περιάγω, στρέφω, equum· -signa ἢ agmen, στρέφω τὸ στράτευμα, μεταβάλλω διεύθυνσιν· ventus se-, στρέφεται, μεταβάλλεται· οὕτω καὶ fortuna circumagitur· 3) μετφ. -et flecto aliquem, εἰς ἄλλοίας σκέψεις ἄγω τινά· ὃ circumagi = περιπλανᾶσθαι· -rumoribus vulgi, φέρομαι ἐκ τῶν λόγων τοῦ πλήθους πρὸς ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν γνώμην.

circum-ăro, ā̆. ἀρῶ. ἀροτριῶ, agrum, τὸν ἀγρόν.

circum-caesura, ae, (ἀμφίβ.) διαγραφή, περιγραφή. Λουκρ.

circum-cīdo, cīdi, cīsum. γ'. (caedo) περικόπτω, arbores· 2) μεταφ. περικόπτω = συντέμνω, συστέλλω, μειῶ, ἐλαττῶ· 3) ἀφαιροῦμαί τινά τι.

circum-circa, ἐπίρ. (σπ.), πέριξ, κύκλῳ, πανταχόθεν (γύρω, γύρω· πρβλ. τὸ τοῦ Ὁμηρ. περὶ τ' ἀμφὶ τε).

circumcīse, ἐπίρ. συντόμως.

circumcīsus, a, um (μετχ. τοῦ circumcīdo), ἀπόκρημνος, κρημνώδης, ἀπότομος, locus, aditus· 2) μετφ. συνεσταλμένος, σύντομος, βραχύς.

circum-clūdo, clūsi, clūsum, γ'. περικλείω, περιλαμβάνω.

circum-cŏlo, (ἄνευ πρκ. κ. σ.) γ'. περιοικῶ, κύκλῳ τινός κατοικῶ.

circum-curro, γ'. περιτρέχω· μετφ. ars -rens, πανταχοῦ διαδεδομένη.

circum-curso, α'. περιτρέχω, περιφέρομαι.

circumdātus, a, um, (μετχ. τοῦ circumdo)· 1) περιλαμβάνων, περιέχων· 2) περικείμενος· 3) περιειλημμένος.

circum-do, dĕdi, dătum, α'. 1) περιτίθημι, περιβάλλω, brachia collo, τοὺς βραχίονας τῷ τραχήλῳ· καὶ ἄνευ δοτ. munitiones, opera- = περιτειχίζω· 2) περιλαμβάνω, περικυκλῶ, oppidum fossā, τὴν πόλιν τάφρῳ.

circum-dūco, dūxi, dūctum, γ'. περιάγω, περιφέρω· 2) μετφ. α) (Πλ.) ἐξαπατῶ· β) ἐπὶ λόγου· = μηκύνω· γ) ἐπὶ συλλαβῶν· = περισπῶ.

circumductĭo, ōnis, ὁ. περιαγωγή. μετφ. α) (ἀρχαϊκ.) ἀπάτη· 3 μακρὰ περίοδος.

circumductor, ōris, ὁ. μεταγωγεύς.

circumductum, i, οὐ. (κυρ. μετχ. τοῦ circumduco) μετάφρ. τῆς λέξ. περίοδος (λόγου).

circumductus, us, ὁ. περιφέρεια.

circum-eo (σπ. circueo), ii (σπ. ivi) itum, ī̆re. 1) περιέρχομαι, περιπορεύομαι, περιοδεύω, περίοδον ποιοῦμαι, περιηγοῦμαι. Ἐντ. α) περιλαμβάνω, περιβάλλω, urbem muro· β) συνήθ. ἐν τῇ στρατ. γλώσσῃ = περικυκλῶ, περικυκλοῦμαι· γ) περιίστημι, aliquem, τινά· δ) (μ.) = παρέρχομαι, οὐκ ἀνομάζω, nomen alicujus· ὃ) ἱκετεύων ἢ παρακελευόμενος περιέρχομαι, plebem, τὸν δῆμον, veteranos, τοὺς ἀπομάχους, aciem, τὴν παράταξιν· ε) ἐπισκοπῶ, vigilias, τὰς νυκτερινὰς φυλακάς· 2) μετφ. α) ἀπατῶ ἐξαπατῶ, aliquem, τινά· β) = περιφράζω, multas res.

circum-equĭto, α'. περιιππεύω, ἐλαύνω περί τι.

circum-fĕro, tŭli, lātum, ferre· 1) περιφέρω, lyram in convivio· 2) -oculos huc atque illuc, περιστρέφω τοὺς ὀφθαλμοὺς τῇδε κἀκεῖσε· sol circumfertur = περιφέρεται· (π.) ter eos circumtŭlit undā, τρὶς αὐτοὺς ὕδατι ἐκάθαρεν, ἐξήγνισεν· 2) μετφ. α) διασπείρω, διαδίδωμι, ἐκτείνω· β) διαθρυλλῶ, διαφημίζω, διαλαλῶ τι.

circum-flecto, flexi, flexum, γ'. 1) περικάμπτω, ἀνακάμπτω, cursus· 2) (μ.) ἐν τῇ γραμ. = περισπῶ.

circum-flo, (ἄνευ πρκ. κ. σ.) α'. περιφυσῶ, περιπνέω τι.

circum-flŭo, flūxi, flūxum, γ'. 1) περιρρέω, ῥέων περιβάλλω τι· μετφ. (μ.) περιρρέομαί τινι, ἀφθονίαν τινός ἔχω, ἄφθονόν τι ἔχω, gloriā, omnibus copiis.

circumflŭus, a, um, (circumfluo) 1) περιρρέων, humor· 2) περιρρεόμενος, insula· 3) περικλυζόμενος ponto.

circum-fodĭo, fōdi, fossum, γ'. περισκάπτω, arborem.

circumforānĕus, a, um (circum, forum)· 1) ἐν τῇ ἀγορᾷ ὤν· aes-, (τὰ παρὰ τῶν κολλυβιστῶν) δανεισθέντα χρήματα) = τὰ ὀφειλόμενα, τὸ χρέος· 2) ἀγύρτης, pharmacopola.

circum-frĕmo, fremŭi (ἄνευ σ.) γ'. (ταῖς πτέρυξι) περιηχῶ, περιβομβῶ, περιβρέμω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

circum-fundo, fūdi, fūsum, γ'. 1) περιχέω, mortuum cerā, τὸν νεκρὸν κηρῷ· luce circumfusus, φωτὶ περικεχυμένος· mare urbi circumfusum, θάλασσα τὴν πόλιν περικλύζουσα· καὶ terra mari circumfusa, περικλυζομένη· (π.) -aliquem amictu nebulae, νεφέλῃ περικαλύπτω, Συγκ. ἐν τῷ παθ.=περιρρέω, περιβάλλω τινί τι· Α) παθητ. ἤ (σπ.) -se· α) περιχέομαι, περιίσταμαι, συνωστίζομαι· μεταφ. voluptates circumfusae, ἡδοναὶ περιστᾶμεναι (παροῦσαι)· circumfusi amici, οἱ περιστάμενοι (παρόντες) φίλοι· β περικυκλοῦμαι· 3 (Ταξ.) ἐνεργ., ἑρμηνευόμενον δὲ ὡς εἰ ἦν παθητ. eques-, = περιεχύθησαν περιεκύκλωσαν (αὐτούς).

circumfūsus, a, um, μετχ. τοῦ circumfundo.

circum-gĕmo, (ἄνευ πρκ. κ. σ.), γ'. περιβρέμω, ursus-itovile.

circum-gesto (ἄνευ πρκ. κ. σ.) πανταχοῦ περιφέρω, epistolam.

circum-grĕdĭor, gressus, sum, ἀποθ. γ'. (ἐχθρ.) περιέρχομαι, περικυκλῶ, exercitum, τὸ στράτευμα.

circummicio ἴδε circumjicio.

circum-injĭcĭo, jēci jectum, γ'. περιβάλλω· -vallum, περιχαρακῶ.

circumitĭo, κτλ. ἴδε circuitio κτλ.

circum-jăceo (ἄνευ πρκ. κ. σ.) 6'. πέριξ κεῖμαι, -ntes populi, οἱ περίοικοι.

1. circumjectus, us, ὰ. 1) περιβολή, περίβλημα, aether terram tenero -u amplectitur (πρβλ. τὸ τοῦ Εὐριπ. καὶ γῆν πέριξ ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις)· 2) μετων. περίβολος, arx munitur -u arduo.

2. circumjectus, a, um μετχ. τοῦ circumjicio) περικείμενος, πλησίον ὤν.

circumjĭcĭo (ἀρχ. γραφὴ circumicio) jēci, jectum, γ'. (jacio)· 1) περιίστημί τι περί τι, περιβάλλω τί τινι· 2 περιελίσσω τι (ἐπὶ ὄφεως)· 3) περιέχω, περιλαμβάνω τι.

circum-lātro (ἄνευ πρκ. κ. σ.) περιυλακτῶ, aliquem.

circumlātus, a, um, μετχ. τοῦ circumfero.

circum-lĭgo, α'. 1) περιδέω, δέω, natam mediae hastae· 2) -aliquem alique re, περιτίθημί τινί τι.

circum-lĭno (ἄνευ πρκ.) lĭtum, γ'. (σπ. **-linĭo,** δ'.)· 1) (π. καὶ μ.) περιαλείφω, περιχρίω, alicui aliquid· 2) ἐπιχρίω, ἐπι-κατα-πλάττω, περιβάλλω· συχν. ἐν τῇ μετχ. **circumlĭtus** cerā, musco.

circumlitĭo, ōnis, θ. περίχρισις, ἔκτριψις (χρώματος), ἐπίχρωσις.

circumlŏcūtĭo, ōnis, θ. περίφρασις.

circum-lūcens, entis, μετχ. περιλάμπων.

circum-lŭo (ἄνευ πρκ. κ. σ.) γ'. περικλύζω, περιβρέχω, insulam.

circum-lustro, α'. (Λουκρ.) πέριξ καταυγάζω.

circumluvĭo, ōnis, θ. (circumluo). ὁ περικλυσμός, ἡ προσκλύσει (ποταμίου ὕδατος) εἰς σχῆμα νήσου προσκεχωσμένη γῇ· πρβλ. alluvio.

circum-mitto, mīsi, missum, γ'. 1 πανταχοῦ διαπέμπω, legatos, legationes· 2) περιπέμπω.

circum-mŏvĕo, 6'. περικινῶ.

circummulcens, entis, περιλείχων.

circum-mūnĭo (ἤ **-moenio**) īvi, ītum, δ'. περιτειχίζω, περιοχυρῶ, περικλείω.

circummunitĭo, ōnis, θ. περιτείχισις, περίφραξις, κατάκλεισις (τάφρου καὶ χάρακι).

circum-năvĭgo, α'. περιπλέω, sinum, τὸν κόλπον.

circum-padānus, a, um, ὁ περὶ τὸν ποταμὸν Πάδον, campi, lanae.

circum-pendĕo (ἄνευ πρκ. κ. σ.) ('Οβίδ. διηρημένον), 6'. περικρεμάννυμι.

circum-plaudo (ἄνευ πρκ. κ. σ.) γ'. δέχομαί τινα κύκλῳ ἐπικροτῶν. 'Οβίδ.

circum-plector, plĕxus, sum, ἀποθ. γ'. 1) (σπαν. -to) περιπτύσσω· 2) περιβάλλω, collem operibus.

circum-plĭco, α'. περιπτύσσω, περιελίττω.

circum-pōno, posŭi, positum, γ'. 1) περιτίθημι, περιβάλλω)· 2) περιστήμι.

circum-potātĭo, ōnis, θ. κυκλοποσία, ὁ ἐν περιδείπνῳ πότος.

circum-rĕtĭo, īvi, ītum, δ'. μάλ. ἐν τῇ μετχ. circumretītus = περιστοιχιζόμενος.

circum-rōdo, rōsi (ἄνευ σ.) γ'. περιτρώγω· μετφ. circumrōdi dente Theonino=διαβάλλεσθαι, κακολογεῖσθαι.

circum-saepio, ἴδε circumsepio.

circum-scindo (ἄνευ πρκ. κ. σ.) γ'. περισχίζω (τὰ ἐνδύματά τινος).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

circum-scrībo, scripsi, scriptum, γ'. 1) κυρ. κύκλον περιγράφω, γραμμὴν περιάγω· aliquem virgulā· 2) μετφ. α) ὁι-ορίζω τι, τοὺς ὅρους τινός καθίστημι· β) περιγράφω, ὁρίζω, aliquid verbis γ) περιορίζω, κωλύω τινὰ ἀσκοῦντα τὰ αὐτοῦ ἔργα, καθήκοντα· δ) ἐξαπατῶ, ἀπατῶ. πλανῶ, φενακίζω τινά· ε) διαγράφω, ἐξαλείφω, ἀναιρῶ, ἀχυρῶ, ἀθετῶ, παραβαίνω τι.

circumscripte, ἐπίρ. συντόμως.

circumscriptĭo, ōnis, θ. 1) περιγραφὴ κύκλου· 2) ὁ περιγεγραμμένος κύκλος· 3) περίμετρος, περίοδος· -verborum, περίοδος λόγου· 4) ἀπάτη, ἀποπλάνησις.

circumscriptor, ōris, ἀ. ἀπατεών.

circumscriptus, a, um (-ior [μετχ. τοῦ circumscripto]· 1) περιγραπτός, ἀκριβής· 2) ἐν τῇ ῥητορικῇ· -verborum ambitus=περίοδος· 3) συνεσταλμένος, σύντομος.

circum-sĕco (ἄνευ πρκ.) sectum, α'. περικόπτω, ungulas.

circum-sĕdĕo, sēdi, sessum, ε'. 1) -aliquem, περικάθημαί τινα, κάθημαι περί τινα· 2) μάλ. ἐχθρ. περικάθημαι, κυκλῶ, πολιορκῶ· μετφ. πιέζω μάλ. ἐν τῇ μετχ. **circumsessus.**

circum-sēpĭo, sepsi, septum, δ'. περιφράττω, περικλείω, περιλαμβάνω.

circumsessĭo, ōnis, θ. πολιορκία.

circumsīdo (ἄνευ πρκ. κ. σ.) γ'. περικαθίζομαι (πόλιν), πολιορκῶ.

circum-sĭlĭo (ἄνευ πρκ. καὶ σ.) δ'. (salio) περιπηδῶ, περισκιρτῶ.

circum-sisto, stĕti (ἄνευ σ.) γ'. περίστασαι, κυκλοῦμαι, aliquem, curiam, μάλ. ἐχθρ. = ἔγκειμαί τινι, πιέζω, πολιορκῶ.

circum-sŏno, sonŭi, sonātum, α'. 1) ἀμετ. περιηχῶ, ἠχῶ· 2) μεταβ. (ἕνεκα τῆς προθέσ.) περικτυπῶ, hostem· (π.) **-nor** armis, ὁ κρότος τῶν ὅπλων ἠχεῖ περὶ ἐμέ.

circum-sŏnus, a, um, (π.) περιηχῶν, ἠχῶν.

circumspectātrix, īcis, θ. (circum, specio) ἡ περιβλέπουσα.

circumspecte, ἐπίρ. (-ius) περιεσκεμμένως, πεφυλαγμένως, ἐπιμελῶς.

circumspectĭo, ōnis, θ. περίσκεψις, ἐπιμέλεια, πρόνοια.

circumspecto, α'. 1) ἀμετ. (προσεκτικῶς καὶ πεφυλαγμένως) περιβλέπω· 2) μεταβ. περιβλέπω τι, περισκοπῶ, ἀποβλέπω εἴς τι, ζητῶ τι· 3) σκοποῦμαι, ἐν νῷ ἔχω, τηρῶ (καιρόν)· -aliquem = σκοπῶ τὴν βοήθειάν τινος.

1. circumspectus, us, ἀ. (circumspicio)· 1) περίβλεψις· est-, δυνάμεθα περιβλέπειν, περισκοπεῖν· 2) μετφ. σκέψις, περίσκεψις, διασκόπησις, aliarum rerum.

2. circumspectus, a, um (-ior, -issimus) [circumspicio]· 1) περιεσκεμμένος, βεβουλευμένος, σοφός· 2) προνοητικός, προσεκτικός, ἐπιμελής, homo.

circum-spĭcĭo, spēxi, spectum, γ'. (circum, specio)· 1) ἀμετ. περιβλέπω, κύκλῳ θεωρῶ. Ἐντ. μετφ. = πρόνοιαν ποιοῦμαι, φυλάττομαι· 2) μεταβ. περισκοπῶ, κατασκοπῶ, situm urbis, cornua (τὰ κέρατα τοῦ στρατ.)· 3) μετφ. α) σκοποῦμαι, διανοοῦμαι, ἐν νῷ ἔχω· -me, περισκοπῶ ἐμαυτόν· β) ἐφίεμαί τινος, ζητῶ τι, auxilia, lectum aliquem.

circumstantĭa, ae, θ. περίστασις, κύκλωσις, hostium, πολεμίων.

circum-sto, stĕti (ἄνευ σ.) α'. περίσταμαι, περιέστηκα· **circumstantes** = οἱ περιεστῶτες· 2) περιίσταμαι, περικυκλῶ· μάλ. ἐχθρ. 3) μετφ. fata nos-, = πανταχόθεν περίστανται, ἀπειλοῦσιν· duo bella -rbem.

circum-strĕpo, strepŭi, strepĭtum, γ'. 1) περιψοφῶ, περιηχῶ· 2) (Τάκ.) κύκλῳ ἀναβοῶ, (ἔγκειμαί τινι).

circum-strŭo, strūxi, structum, γ'. περιοικοδομῶ.

circum-surgens, entis, μετχ. (surgo) κύκλῳ ὑψούμενος.

circum-tentus, a, um, μετχ. (tendo) περὶ-ὑπερ-τεταμένος· elephantus -corio.

circum-tĕro (ἄνευ πρκ. κ. σ.) γ'. (π.) περιτρίβω· μετφ. = πυκνῶς περίστασαι, aliquem, τινά.

circum-textus, a, um, μετχ. (texo) περιυφασμένος, ὑφασμένον κύκλῳ ἔχων.

circum-tŏno, tonŭi (ἄνευ σ.) α'. περικτυπῶ, περιβρέμω, περιψοφῶ· μετφ. Bellona eum-. οὗτος μαίνεται ὡς τις τῆς Ἐνυοῦς ἱερεύς.

circum-tonsus, a, um, μετχ. (ton-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

deo) περικεκαρμένος (τὴν κόμην)· μετρ. -ratio-, = λόγος τεχνικῶς κατεσκευασμένος, κεκαλλωπισμένος.

circum-vādo, vāsi, (ἄνευ π.). γ'. περιέρχομαι = κύκλῳ προσβάλλω, ἐπιτίθεμαί τινι, aliquem, naves, μετφ. καταλαμβάνω (ἐπὶ φόβου).

circum-vāgus, a, um. περιπλανώμενος, ἐν κύκλῳ τινὶ κινούμενος.

circum-vallo, α'. περιχαρακῶ, περικλείω, κυκλῶ, urbem, hostes.

circumvectĭo, ōnis, θ. (circum, veho)· 1) περικομιδή (πράγμ.)· 2) περιφορά, solis, τοῦ ἡλίου.

circum-vecto, (ἄνευ πρκ. κ. σ. α'. μόνον παθητ. (ὡς μέσον) = περιελαύνω, περιπορεύομαι, περιπλέω, oppida. oras· μετφ. (π.) -singula = περιγράφων καὶ διηγούμενος διέρχομαι.

circumvectus, a, um, μετχ. τοῦ

circum-vĕhor, vectus, sum, γ'. (παθ.) περιοχοῦμαι, περιελαύνω, περιπλέω, περιππεύω, περιπορεύομαι (curru, equo, navi). Ὅθεν καὶ ἡ μετχ.

circumvĕhens, entis, = περιπλέων, Peloponnesum.

circum-vēlo, α'. περικαλύπτω (π.).

circum-vĕnĭo, vēni, ventum, δ'. 1) -aliquid, περιέρχομαι, περιτρέχω, περιβάλλω, περιέχω τι· -insulam, περιρρέω· 2) περισταμαι, περιβάλλω, κυκλῶ, nostros, moenia exercitum· 3) μετφ. περιβάλλω τινά τινι (κακῷ), εἰς κίνδυνον ἢ ἀμηχανίαν καθίστημί τινά τινι· μάλ. ἐν τῷ παθητ. circumvenior = περιβάλλομαι (κακοῖς), περιπίπτω (κακῷ τινι), ἀπόλλυμαι ἔκ τινος (μάλ. ἐπὶ δικαστ.),-pecuniā = ἀπόλλυμαι ἐκ τῆς καταδίκης δεκασθέντος κριτοῦ· judicio ἢ per judicium = ἐξ ἀδίκου κρίσεως (ἀποφάσεως)· ὡσαύτως, -falsis criminibus, falso testimonio.

circumventus, μετχ. τοῦ circumvenio.

circumversĭo, ōnis, θ. περιστροφή.

circum-versor, α'. περιστρέφομαι.

circum-verto, verti, versum, γ'. 1) περιστρέφω· -mancipium, ἀπελευθερῶ τὸν δοῦλον (λαμβάνων αὐτὸν τῆς δεξιᾶς χειρὸς καὶ κύκλῳ περιστρέφων)· μάλ. τὸ παθητ. (ὡς μέσον) circumvertor = περιστρέφομαι, rota, rotula, -axem = περὶ τὸν ἄξονα στρέφομαι.

circum-vestĭo (ἄνευ πρκ. κ. σ.) δ'. ἀμφιέννυμι, περιβάλλω, περικαλύπτω· μετφ. -me dictis = θωπεύω, ὀχυρῶ ἐμαυτόν.

circum-vincio, vinctus, δ'. περιδέω.

circum-vīso (ἄνευ πρκ. κ. σ.) γ'. περιβλέπω, omnes, πάντας.

circum-volĭto, α'. περιπέτομαι· μετφ. περιφέρομαι, περιπλανῶμαι.

circum-vŏlo, α'. 1) περιπέτομαι· -aliquem, atris alis (περὶ θανάτου)· 2) περιτρέχω, ordines.

circum-volvo, volvi, volūtum, γ'. περικυλίω, περικυλινδῶ· -se (arboribus) περιελίττομαι· sol -vitur annum, τελεῖ (περαίνει) τὸν ἐνιαύσιον κύκλον.

circus, i, ἀ. (κίρκος)· 1) (σπ.) κύκλος (συνηθ. circulus)· 2) = ἱπποδρόμος. Τῶν ἐν Ῥώμῃ ἱπποδρόμων ἀξιολογώτατος ἦν ὁ C. maximus (= ὁ μέγιστος), ὃν ὁ Ταρκύνιος Πρίσκος ᾠκοδομήσατο. Τοῦτον διῆκε τεῖχίον (ἐξ πόδας τὸ ὕψος καὶ εἴκοσι τὸ εὖρος), spina (νῶσσα) καλούμενον, ἔχον κατὰ τὰ δύο ἄκρα ἀνὰ τρεῖς στήλας (metae), ἃς οἱ ἁρματοδρομοῦντες ἑπτάκις παρωχοῦντο. Μεγάλοι ἱππόδρομοι ἦσαν ὅ τε C. Flaminius καὶ ὁ C. Florae.

ciris, is, θ. κεῖρις, θαλάσσιον πτηνόν, εἰς ὃ ἡ Σκύλλα μετεμορφώθη.

cirrha, ae, θ. Κίρρα. Ἐντ. **Cirrhaeus,** a, um, Κιρραῖος.

cirrus, i, ἀ. ὁ τριχῶν σύνδεσμος, ὁ κρωβύλος, ὁ βάστρυχος· 2) μετφ. α) τὸ λοφεῖον τῶν πτηνῶν· β) οἱ θύσανοι ἐσθῆτος.

Cirta, ae, θ. Κίρτα, πόλις τῆς Νουμηδίας, ταυτὸν Κωνσταντίνα. Ἐντ. **Cirtenses,** ium, ἀ. πλ. οἱ Κιρτήσιοι, οἱ τῆς Κίρτης κάτοικοι.

cis, πρόθ. μετ' αἰτ. 1) ἐπὶ τόπου ἐπὶ τάδε (ἐντεῦθεν) τινός· 2) ἐπὶ χρόνου· ἐντός, ἐν.

cis-alpīnus, a, um, ὁ ἐπὶ τάδε (ἐντεῦθεν) τῶν Ἄλπεων.

cisium, ii, οὐ. εἶδος ἐλαφροῦ δικύκλου ὀχήματος.

cispius mons, ὁ ἕτερος τῶν λόφων τοῦ ἐν Ῥώμῃ montis Esquilini.

cis-rhēnānus, a, um, ὁ ἐπὶ τάδε (ἐντεῦθεν) τοῦ Ῥήνου (οἰκῶν).

Cisseus, ei, ἀ. Κισσεύς, πατὴρ τῆς Ἑκάβης, ἢ ἐντ. ἑκλήθη. **Cissēis,** ĭdis, θ. Κισσηΐς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

cista, ae, θ. 1) κίστη, (κιβώτιον ἐσθήτων, βιβλίων)· 2) ἡ τῶν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ψήφων κίστη· 3) ἡ βακχικὴ κίστη, ἡ ἱερὰ ἀντικείμενα τοῦ Βάκχου ἐνέχουσα.

cistella, ae, θ. μικρὰ κίστις.

cistellātrix, īcis, θ. (cistella), (Πλ.), ἡ δούλη ἡ τὴν κίστην (τὸ κιβώτιον) τῶν χρημάτων ἢ κοσμημάτων τῆς αὐτῆς δεσποίνης φυλάττουσα.

cistellŭla, ae, θ. μικρὰ κίστη.

cisterna, ae, θ. (ἀρχ. καὶ μ.), λάκκος, δεξαμενή, (κοιν. στέρνα).

cisternīnus, a, um, (cisterna), (μ.) λακκαῖος, (τῆς δεξαμενῆς).

cistŏphŏrus, i, ἀ. κιστοφόρος, ἀσιατικὸν νόμισμα (= 4 ἀρχαμ.), ἐφ' οὗ ἦν κεχαραγμένη βακχικὴ κίστη.

cistŭla, ae, θ. μικρὰ κίστη.

cītāte, ἐπίρ. (εὔχρ. μόνον ἐν τοῖς παραθ. -ius, -issime), ταχέως.

cītātus, a, um, (-ior, -issimus) [μετχ. τοῦ cito]· 1) ταχύς, ὁρμαῖος, σπεύδων· equo-, = καλπάζων· agmen-, στράτευμα ταχέως βαδίζον· 2) μετφ. homo-, = ὁρμητικός, θερμουργός.

cĭterior, us, συγκρ. μετα (σπ.) ὑπερθ. **citĭmus**. (τὸ θετικὸν citer ἐστὶ ἀρχαῖκ. κ. σπ.)· 1) ἐπὶ τάδε, (ἐντεῦθεν), ἐντός, Gallia c., = ἡ ἐντὸς (ἐντεῦθεν) τῶν Ἄλπεων Γαλλία· 2)-α) ἐπὶ τόπου· ἐγγύτερος, ἐγγύτατος· β) ἐπὶ χρόνου· πλησιαίτερος ὤν, ὀψιαίτερος· γ) (μ.) ἐλάσσων, poena ποινή.

Cithaeron, ōnis, ἀ. Κιθαιρών, ὄρος.

cĭthăra, ae, θ. κιθάρα· (π.) = το κιθαρίζειν.

cĭthărista, ae, ἀ. κιθαριστής.

cĭthăristria, ae, θ. κιθαρίστρια.

cĭthărīzo, α΄. κιθαρίζω.

cĭthăroedĭcus, a, um, κιθαρῳδικός.

cĭthăroedus, i, ἀ. κιθαρῳδός.

Cĭthĭum, ĭi, οὐ. Κίτιον· 1) ἀρχ. πόλις τῆς Κύπρου. Ἐντ. **Cĭthiensis**, e, καὶ **Citiēus**, a, um, Κιτιεύς· κ. οὐσ. **-ienses**, ium, καὶ **-iēi** ōrum, ἀ. πλ. οἱ Κιτιεῖς· 2) πόλις τῆς Μακεδονίας.

1. cĭto, ἐπίρ. (-ius, -issime)· 1) ταχέως, ὁρμητικῶς, progredior; dicto -ius = θᾶττον λέξεως (λόγου)· 2) ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ· -veniam· dies me -ius (πρωτερον) defecerit quam κ.τ.λ. (π.) -ius supremo die, πρὸ τοῦ θανάτου· ἐντ. citius = potius, πρότερον, μᾶλλον· 3) μετ' ἀρνήσ. non (haud, nullus) c., οὐ ταχέως, οὐ ῥᾳδίως: non tam -ius eum rhetorem dixisses quam πολιτικόν.

2. cĭto, α΄. (cieo)· [πλὴν τῆς μετχ. citatus, ὡς ἐπιθ., π. καὶ μ. ἐστί]· 1) ταχέως, ὁρμητικῶς κινῶ τι, ἀνακινῶ· -gradum, ταχύνω τὸ βάδισμα· -hastam, πάλλω, βάλλω τὸ δόρυ· μετφ. motum, ποιῶ κίνησιν· 2) κινῶ, παρορμῶ, παροτρύνω· 3) ἐπὶ φυτῶν· ἀναβλαστάνω· 4) εἰσκαλῶ, προσκαλῶ, καλῶ senatum, patres in curiam. Μάλ. α καλῶ, προσκαλῶ εἰς τὸ δικαστήριον ἐντ. = κατηγορῶ· 6) καλῶ, ἐπαγομαί τινα μάρτυρά τινος· 5) καλῶ, ὀνομάζω, ali quem· 6)(ισπ.) -paeanem = ᾄδω παιᾶνα.

citrā. A) ἐπίρ. μετὰ συγκρ. (σπ. citerius· 1) ἐπὶ τάδε, ἐντός· (ἐντεῦθεν nec c. nec ultra, οὔτε ἐπὶ τάδε οὔτε ἐπέκεινα· Ἐντ. tela c. cadebant = τὰ βέλη ἔπιπτον ἐντεῦθεν τοῦ σκοποῦ, οὐκ ἐξ κνοῦντο τοῦ σκοποῦ· paucis c. passibus = ὀλίγα βήματα ἐντός, ὀλίγα βήματα πρὶν (ελθῃ)· 2) συγκρ. (π. καὶ μ.) α)ἐπὶ χρόνου· πρίν, πρὶν ἤ· β)-ius quam debuit, ἧττον ἢ ὤφελον· Β) προθ. μετ. αἰτ. 1) ἐπὶ τόπου· ἐπὶ τάδε, ἐντός (ἐντεῦθεν), Rhenum, flumen, τοῦ Ῥήνου, τοῦ ποταμοῦ· ἐντ. ἐντός (τοῦ σημείου), πρό τινος, οὐ πέραν τινός· 2) ἐπὶ χρόνου· πρό: -tempora Trojana = πρὸ τῶν Τρωϊκῶν· 3) ἄνευ τινός.

citrĕus, a, um, θύϊνος, ἐκ ξύλου θυίας πεποιημένος· ἰδὲ citrus.

citrō, ἐπίρ. (ἀείπ. μετὰ τοῦ ultro) οἷον ultro citroque καὶ ultro et citro ἔνθα καὶ ἔνθα, ἔνθεν καὶ ἔνθεν, ἑκατέρωσε, ἑκατέρωθεν· obsides dare ultro citro = ἀμοιβαίως ὁμήρους διδόναι.

citrus, i, θ. (μ.)· 1) θυία, Λιβυκὸν δένδρον. Ἐκ τοῦ εὐώδους δὲ ξύλου ταύτης κατεσκεύαζον πολυτελῆ ἐπίπλα μάλ. κιβώτια· 2) ἡ κιτρέα.

cītus, a, um, (-ior, -issimus), μετχ. τοῦ cieo (ὡς τὸ πολὺ π.)· ταχύς, ὁρμητικός, ὁρμαῖος, σπεύδων.

cīvĭcus, a, um (civis)· 1) πολιτικός: corona -a, πολιτικὸς στέφανος, ὃς ἐδόμενος τῷ ἐν τῇ μάχῃ Ῥωμαῖον πολίτην σώσαντι. (π.) -a bella, ἐμφύλιοι πόλεμοι. 2) (π.) ἀστικός, τῆς πόλεως.

cīvīlis, e, (-ior, -issimus)· 1) πολιτικός, τῶν πολιτῶν· amor-, ἡ τῶν πολιτῶν (πρὸς ἀλλήλους) ἀγάπη· -victoria

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἡ νίκη (ὑπὲρ) τῶν πολιτῶν· bellum-, ὁ τῶν πολιτῶν πρὸς ἀλλήλους, ὁ ἐμφύλιος πόλεμος· jus-, (τῶν πολιτῶν πρὸς ἀλλήλους) τὸ ἰδιωτικὸν δίκαιον. Ἐντ. = πολιτικός, τῆς πολιτείας· scientia-, = ἡ πολιτικὴ (ἐπιστήμη),-questiones, officia· vir-, ἀνὴρ πολιτικός· ἀντ.θ. militaris, bellicus)· 2) ἀρμόζων πολίτῃ, ἄξιος πολίτου, sermo, animus· 3) μετῳ. πολιτικός, εὐπροσήγορος ἤπιος, πρᾶος quid -ius Augusto ?

Civilis, is, ἀ. (Claudius) Κιβίλις.

civilĭtas, ātis, θ. (civilis)· 1) ἡ πολιτικὴ ἐπιστήμη, τὰ πολιτικά· 2) φιλοπροσηγορία.

civilĭter, ἐπίῤ. (-ius, -issime)· 1) πολιτικῶς = ὡς τοῖς πολίταις ἁρμόζει· 2) μετῳ. πολιτικῶς, εὐπροσηγόρως.

civis, is, ἀ. κ. θ. 1) πολίτης, πολῖτις. Ἐντ. μάλ. α) = (συμ)πολίτης, ὁμόπολις· β) rex imperat civibus suis = ὁ βασιλ.τῶν αὐτοῦ ὑπηκόων κύριός ἐστι.

civĭtas, ātis, θ. (civis)· 1) πολιτεία (τὰ τοῦ ἐλευθέρου πολίτου δίκαια, μάλ. τοῦ Ῥωμαίου)· adipiscor -em Romanam, τυγχάνω τῆς ἐν Ῥώμῃ πολιτείας· do alicui -em, δίδωμί τινι πολιτείαν, πολιτογραφῶ τινα· 2) πολιτεία (τὸ σύνολον τῶν πολιτῶν) πόλις· administro -em, διοικῶ τὰ τῆς πόλεως· -omnis, πᾶσα ἡ πόλις, πάντες οἱ πολῖται· 3) πολιτεία, πολίτευμα· 4) (μ.) = urbs, (τὸ σύνολον τῶν οἰκημάτων τῶν πολιτῶν)· erro per totam -em, πλανῶμαι ἀνὰ τὴν πόλιν.

clades, is, θ. (συγγ. τοῦ gladius)· 1) βλάβη, φθορά, ὄλεθρος, ἀπώλεια, συμφορά, ἀτύχημα· (οἷον λοιμός, αἰφνίδιος θάνατος, λεηλασία, κ. τ. ὅμ.)· 2) μάλ.= ἡ ἐν πολέμῳ συμφορά, ἡ ἧττα· -em alicui affero (infero), ἥττων τῷ πολεμίῳ ἐπιφέρω, παρασκευάζω· -em accipio, ἥττῶμαι.

clam, Α) ἐπίῤ. κρύφα κρύβδην, λάθρα, λεληθότως, ἀφανῶς· Β) προθ. μετ' αἰτ. κ. ἀφαιρ.λάθρα, κρύφα τινός, μὴ εἰδότος τινός· -patrem, patre venit, λάθρα τοῦ πατρός, λαθὼν τὸν πατέρα ἦλθεν.

clamātor, ōris, ἀ. ὁ κραγέτης, ὁ βοητής, ὁ κραυγαστὴς (ἐπὶ κακοῦ ῥήτορος).

clamĭtātĭo, ōnis, θ. κραυγασμός.

clamĭto, ā΄. (clamo)· 1) κραυγάζω, μεγάλῃ τῇ φωνῇ βοῶ· 2) μετῳ. hoc -at (σαφῶς δεικνύει) calliditatem.

clamo, ā΄. (συγγ. κ α λ έ ω)· 1) ἀπολ. κράζω, βοῶ. Ἐντ. (π.) ἐπὶ παντὸς ἤχου, οἷον ῥοίζου ὑδάτων, κραυγῆς ζώων· 2) μεταβ. βοῶ τινά, (κραυγῇ) καλῶ, κράζω, προσκαλῶ τινα, ἐπικαλοῦμαι τινα· 3) καλῶ, διακηρύττω, ὀνομάζω· 4) μετῳ. tabulae illae clamant = σαφῶς δεικνύουσιν, ἀκριβῶς δηλοῦσιν.

clamor, ōris, ἀ. (clamo)· 1) βοή, κραυγή (π. καὶ ἐπὶ ζώων)· -em edo, tollo, ἀναβοῶ· -consensusque = εὐφημία, ἔπαινος· ἐν ἄλλοις δὲ χωρίοις clamor = ἐχθρικὴ ἐπιβόησις· 2) μετῳ. (π' ἐπὶ ἀψύχων· θόρυβος, κτύπος, ἦχος.

clamōse, ἐπίῤ. (clamosus) σὺν κραυγῇ.

clamōsus, a, um, (clamor)· 1) κραυγάζων, altercator· 2 σὺν κραυγῇ γενόμενος, actio· 3 πλήρης κραυγῆς, urbs.

clancŭlum (ὑποκ. τοῦ clam). Α) ἐπίῤ. κρύφα, λάθρα· -noctu venit. Β) προθ. μετ' αἰτ. κρύφα. λάθρα, μὴ εἰδότος τινός.

clandestīno, ἐπίῤ. λαθραίως.

clandestīnus, a, um, (clam), λαθραῖος, κρυπτός, ἀπόῤῥητος, μυστικός.

clangor, ōris, ἀ. κ λ α γ γ ή, ἦχος· 2) φθόγγος, κραυγή, κριγμός (πτηνῶν).

Clanis, is, ἀ. Κλανίς, ποταμὸς Τυῤῥηνίας.

clare, ἐπίῤ. (-ius, -issime)· 1) λαμπρῶς, εὐκρινῶς, σαφῶς, video, fulgeo· 2) τρανῶς, μεγάλῃ τῇ φωνῇ, recito· 3) σαφῶς, προφανῶς, φανερῶς, aliquid ostendo· 4) μεταφ. -ius exsplendesco = λαμπρότερον διαπρέπω.

clarĕo, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.) β΄. λαμπρός εἰμι, λάμπω· 2) μετῳ. α) φανερός, ὅλος εἰμι· β) ἐπιφανής, διαπρεπὴς εἰμι.

claresco, clarŭi, (ἄνευ σ.) γ΄. 1) λαμπρὸς γίγνομαι, φέγγω, dies· 2) μετῳ. α) (τῇ ἀκοῇ) λαμπρὸς γίγνομαι, σαφῶς ἀκούομαι· sonitus armorum-. β) φωτίζομαι, σαφηνίζομαι, aliud ex alio-· γ) ὀνομαστός, ἐπιφανής, εὐκλεὴς γίγνομαι.

clarĭgatĭo, ōnis, θ. ἡ διὰ ῥητιαλίου (ἱερέως) μεγάλῃ τῇ φωνῇ καὶ ἐπίσημος ἀπαίτησις ἐπανορθώσεως ἀδικήματος καὶ τιμωρίας τοῦ ἀδικήσαντος (ὡς προγνωστικὴ τῶν ἐχθροπραξιῶν πρᾶξις).

clarigo, ā΄. (=clarā voce ago) μεγάλῃ τῇ φωνῇ καὶ ἐπισήμως ἀπαιτῶ τὴν ἐπανόρθωσιν ἀδικήματος· ἴδε clarigatio.

clarisŏnus, a, um, λαμπρόφωνος.

clarĭtas, ātis, θ. clarus)· 1) (μ.) ἡ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λάμψις, λαμπρότης· sidus illud est lentae -ātis· 2) μετφ. α) ἡ λαμπρότης, vocis, τῆς φωνῆς· β) (μ.) ἡ σαφήνεια, orationis, τοῦ λόγου· γ) ἡ λαμπρότης, τὸ ἀξίωμα, ἡ εὐκλεια, -tua -generis

claritūdo, inis, ϑ, = claritas 1 καὶ 2, γ.

Clarĭus, a, um, ἰδὲ Claros.

claro, ā̆. (clarus · 1) λαμπρύνω· 2) μετφ. α) σαφηνίζω· β) ὀνομαστὸν ποιῶ, aliquem, τινά.

claror, ōris, ā. (Πλ.) λαμπρότης.

Claros, i, ϑ. ἡ Κλάρος, πόλις τῆς Ἰωνίας, ναὸν καὶ μαντεῖον Ἀπόλλωνος ἔχουσα. Ἐντ. **Clarius**, a, um, Κλάριος, ἐκ τῆς Κλάρου.

clarus, a, um, (-ior, -issimus), [συγγ. κλεεινός]· 1) λαμπρός, λάμπων, στίλβων· fulmen, lux, corona· 2) μετφ. α) λαμπρός, τρανής, τορός, vox, clamor· β) σαφής, δῆλος, φανερός, προφανής, πρόδηλος, κατάδηλος· γ) λαμπρός, ἔνδοξος, εὐκλεής, ἔξοχος, διαπρεπής· -ex (ab) re aliqua, ἢ ob rem aliquam. Μάλ. α) ἐν τῷ ὑπερϑ. ὡς κοσμητικὸν ἐπίθετον· vir fortissimus et -issimus· β) ἐπὶ ὀνείδους = διαβόητος.

classiārĭus, a, um (classis) τοῦ στόλου· σχεδὸν μόνον ἐν τῷ πληϑ. classiarii (δῆλ. milites ἢ nautae) ναυτικοὶ στρατιῶται, οἱ ναῦται τοῦ στόλου·

classicŭla, ae, ϑ. ὑποκ. τοῦ classis.

classĭcus, a, um, (classis) 1) πολίτης Ῥωμαϊκῆς τινος τάξεως· 2) μάλ. classici = οἱ τῆς πρώτης τάξεως, οἱ πρωτεύοντες πολῖται. Ἐντ. μετφ. = ἔξοχος, ἔγκριτος, δόκιμος, κλασσικός, poeta· 3) ὁ πεζικὸς καὶ ναυτικός, ἤτοι ὁ πολεμικός. Ἐντ. οὐσ. **classĭcum**, i, οὐ. τὸ πολεμικὸν σάλπισμα, τὸ πολεμικὸν σημεῖον· -cano τὸ πολεμικὸν σημαίνω, τὸ σημεῖον (τῆς μάχης) δίδωμι· 4) μάλ. ὁ ναυτικός, miles, certamen, στρατιώτης, ἀγών· 5) classici = classiarii, ὃ ἰδέ.

classis, is, ϑ. (κλάσις = κλῆσις·) 1) μοῖρα, τάξις τῶν Ῥωμαίων πολιτῶν· Ἐντ. ἐν γένει = τάξις, μερίς, servorum, puerorum· 2) α) (ἀρχ. κ. π.) τὸ πεζικόν· β) τὸ ναυτικόν, ὁ στόλος.

clastidĭum, ii, οὐ. Κλαστίδιον, πόλ.

Claterna, ae, ϑ. Κλάτερνα, πόλ.

clathri, ōrum, ā. πλ. καὶ (π.) -thra, ōrum, οὐ. πλ. τὰ κληῖϑρα, ἡ κιγκλὶς (μάλ. κλωβοῦ ζῴων).

clathrātus, (clathri) κληῖϑρα, κιγκλίδας ἔχων, fenestra.

claudeo, (ἄνευ πρκ. κ. σ.) ϐ'. ἢ **claudo**, (ἄνευ πρκ.) sum, γ'. (claudus) 1) σκάζω, χωλαίνω, χωλὸς εἰμι· 2) μετφ. χωλαίνω, ἐλλιπής, ἀτελὴς εἰμι.

claudicatĭo, ōnis, ϑ. χωλότης.

claudĭco, ā̆. χωλαίνω, χωλὸς εἰμι ex vulnere. Ἐντ. (Λουκρ.) ἐπὶ ἀψύχων πρὸς τὸ ἓν μόνον μέρος κλινόντων· 2) μετφ. ἐλλιπής, ἀτελὴς εἰμι, -in officio aliquo, ἀτελῶ, ἐλλιπῶς ἐκπληρῶ ἔργον τι.

Claudĭus (ἢ **Clōdĭus**) ii, Κλαύδιος, Appius, Pulcher, Nero, Marcellus). Ἐντ. **Claudiānus** ἢ **Claudĭus**, καὶ Clodianus, Clodius (σπ. Claudialis, e) a, um, Κλαυδιανός, Κλαυδιακός, τοῦ Κλαυδίου.

1. claudo, ἰδὲ claudeo.

2. claudo (κ.clodo ἢ cludo) clausi, clausum, γ'. (ὅωρ. κλαΐς, ἰων. κληΐς = κλείς)· 1) κλείω, κατακλείω, domum, τὴν οἰκίαν, fores, τὰς ϑύρας· -sanguinem, ἐφίστημι (σταματῶ τὸ αἷμα· fuga hosti-, ἀποκλείω τῷ πολεμίῳ τὴν φυγήν· (π.) -animam alicui = ταλαιπωρῶ, βασανίζω τινά· 2) (ὡς τὸ πολὺ π. καὶ μ.) κλείω, εἰς τέλος ἄγω, τελευτῶ τι, epistolam, opus, bellum· συνήϑ. -agmen, οὐραγῶ, ὀπισθοφυλακῶ. Ἐντ. = κλείων (καλύπτων) ἕπομαί τινι, aliquos a tergo· -lustrum, ἰδὲ lustrum· 3) (ἀντὶ τῶν συνϑ. includo, concludo) ἐγκλείω, περικλείω, περιλαμβάνω, urbem muro ἢ obsidione, τείχει κυκλῶ, πολιορκῶ τὴν πόλιν. Ἐντ. μετφ. -sententias numeris = κατὰ τὸν ῥητορικὸν ῥυθμὸν ἀπεργάζομαι καὶ διατάττω· oratio clausa = λόγος ῥυθμικός· -verba pedibus, στιχίζω, στιχουργῶ.

claudus, a, um· 1) χωλός, altero pede, τὸν ἕτερον πόδα· μετφ. navis-, πλοῖον ἀπολέσαν τὴν τῆς ἑτέρας πλευρᾶς κώπην· 2) (π. κ. μ.) μετφ. ἀβέβαιος, ἐπισφαλής, ἀτελὴς ἐλλιπής· pars clauda officii tui.

claustrum, i, συνήϑ. **claustra**, ōrum, οὐ. πλ. 1) κλεῖστρον, κλεῖϑρον, μοχλός, μάνδαλος (ϑύρας)· 2) μετφ. κωλύματα, ἐμπόδια, δεσμοί· 3) -urbis, ἡ πύλη· -undae, πρόχωμα· pinea-, ὁ δούρειος ἵππος· 4) προτείχισμα, ὀχύρωμα, ἔρυμα· 5) ἡ κλεῖς, αἱ πύλαι (τόπου τινός), τὰ στενά.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

clausŭla, ae, f. (claudo)· 1) τέλος, ἀκροτελεύτιον, epistolae· μάλ. ἐν τῇ ῥητορ. ἐπίλογος· 2) ἐξώδιον.

clausus, (σπ. **clūsus**), a, um, (μετχ. τοῦ claudo), κατάκλειστος· homo-, κρυψίνους, ἀπόρρητος. Ἐντ. οὐσ. **clausum**, i, οὐ. (μετχ. τοῦ claudo), κλειστὸς τόπος, περίκλειστα, θήκη.

clāva, ae, f. 1) ῥόπαλον, κορύνη, ῥάβδος· 2) στρατιωτικὸν ὅπλον ὅρπη ἢ ξίφος) πρὸς ἄσκησιν τῶν νέων· ἐν τῇ ὁπλομαχίᾳ· 3) σκυτάλη (ἐπιστολή).

clāvārĭum, ii, οὐ. (clavus) (Τέχν.) τὸ πρὸς ὤνησιν ἥλων τῶν ὑποδημάτων ἀργύριον, (δῶρον τοῖς στρατευομένοις).

clāvātor, ōris, ὁ. (Πλ.) ὁ τὸ πρὸς ἄσκησιν στρατ. ὅπλον ῥέπων· ἴδε clava.

clavicŭla, ae, f. (clavis), οἰναρίς, ἕλιξ τοῦ κλήματος.

clavĭger, ĕri, ὁ. (gero), (π.) 1) (clava), ὁ κορυνήτης, ῥοπαλοφόρος ('Ηρακλῆς)· 2) (clavis) ὁ κλειδοῦχος· Ἰανός.

clāvis, is, f. (κλαίω) κλείς· -adulterina, ψευτικλεῖς· sum sub clave, κεκλεισμένος εἰμί· adimo uxori -es, ἀποπέμπω τὴν γυναῖκά.

clāvus, i, ὁ. 1) ἧλος, γόμφος: -adamantinus, γόμφος, ἧλος ἀδάμαντος (Πλνδ. Πυθ. 4, 71), πρὸς δήλωσιν τῆς κρατερᾶς ἀνάγκης, τοῦ εἱμαρμένου, τῆς μοίρας· 2) ὁ οἷαξ τοῦ πηδαλίου· μετφ. teneo -um reipublicae· 3) ἡ πορφυρᾶ παρυφὴ τῆς ἐσθῆτος: latus, angustus, clavus, ἰδὲ angusticlavius καὶ laticlavius· ἐνίοτε c. latus = tunica laticlavia; c. angustus = tunica angusticlavia.

Clazŏmĕnae, ārum, f. Κλαζομεναί, πόλις τῆς Ἰωνίας Ἐντ. **-menius**, a, um, Κλαζομένιος.

Cleanthes, is, ὁ. Κλεάνθης, Στωϊκὸς φιλόσοφος (260 π. Χ.).

clēmens, entis, (-ior, -issimus)· 1) (π. καὶ μ.), πρᾶος, ἥσυχος, μαλακός, γαληνιαῖος· 2) πρᾶος, μέτριος, ἀπαθής, ἥπιος, ἐπιεικής, εὐμενής, συγγνώμων (ποβλ. mansuetus).

clēmenter, ἐπίρ. (-ius, -issime)· 1) πράως, μαλακῶς. Ἐντ. ἐπὶ τοπου = ἠρέμα· 2) πράως, ῥᾳδίως, ἡσύχως μάλ., ἐπιεικῶς, ἡπίως· 3) exercitum c. duco, τὸ στράτευμα ἄνευ ἁρπαγῶν ἄγω.

clēmentĭa, ae, f. (clemens)· 1) πραότης, μαλακότης (τοῦ ἀέρος)· 2) πραότης, ἡπιότης, ἐπιείκεια, εὐμένεια.

Cleŏbis, is, ὁ. Κλέοβις.

Cleombrŏtus, i, ὁ. Κλεόμβροτος.

Cleōn, ōnis, ὁ. Κλέων, δημαγωγός.

Cleōnae, ārum, f. πλ. Κλεωναί.

Clĕŏpătra, ae, f. Κλεοπάτρα.

clĕpo, clepsi, cleptum, γ'. κλέπτω.

clepsydra, ae, f. κλεψύδρα, ἀγγεῖον ἐξ οὗ ἐξέρρει τὸ ὕδωρ ἐν ὡρισμένῳ χρόνῳ, καθ' ὃν ἐξῆν τῷ ῥήτορι ἀγορεύειν· do -am, ἔξεστι (τῷ ῥήτορι) ἀγορεύειν· peto -am, βούλομαι ἀγορεύειν. τὸ δὲ cras ad -am (σῆλ. dicemus) = cras declamabimus.

clepta, ae, ὁ. κλέπτης (λατ. fur).

Clērūmĕnoe (Πλ.), Κληρουμένοι, ὄνομα ἑλληνικῆς κωμῳδίας τοῦ Διφίλου.

cliens, ntis, ὁ. (ἀρχαϊκ. **cluens**, μετχ. τοῦ clueo, κλύω = ἀκούω, ὑπακούω)· 1) (ἐν Ῥώμῃ)· ὁ πελάτης: α) ἐν ἀρχ. χρόνοις· ὁ ὑπήκοος, ὃς αἰχμάλωτος γενόμενος ἀκων ἦν ὑπό τινι (πατρικίῳ)· β) ὁ πένης ἢ ἀσθενής, ὃς ἕνεκα προστασίας ἐκών ὑπήκουε πλουσίῳ τινὶ καὶ ἰσχυρῷ (πρβλ. patronus)· 2) (ἐκτὸς τῆς Ῥώμης)· ὁ ὑπήκοος, ὁ ὑποτελής, ὁ ὑποτεταγμένος.

clienta, ae, f. (cliens), ἡ πελάτις.

clientēla, ae, f. (cliens)· 1) πελάτεια. ἐντ. ἡνωμ. τῷ fides = προστασία· 2) ἐν τῷ πλῆθ. = οἱ πελάται.

clientŭlus, i, ὁ. ὑποκ. τοῦ cliens, (Τέχν.), μικρὸς πελάτης.

cl nāmen, ĭnis, οὐ. (ἐκ τοῦ ἄχρ. clino = κλίνω), (Λουκρ.), κλίσις.

clinātus, a, um (μετχ. τοῦ ἀχρ. clino = κλίνω), κεκλιμένος, ἐπικλινής.

clĭpeātus, a, um (clipeus), ἀσπιδοφόρος, ἀσπίδα ἔχων.

clĭpĕus, i, ὁ. (ἐνίοτε κ. **-ĕum**, i, οὐ.) 1) περιφερὴς χαλκῆ (ἢ χαλκῷ ἐπεστρωμένη) ἀσπίς (πρβλ. scutum, parma)· 2) μετφ. ὅ,τι τὸ αὐτὸ σχῆμα ἔχει· α) τὸ κοῖλον (ὁ θόλος) τοῦ οὐρανοῦ· β) ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου· γ) προτομή, εἰκὼν γεγραμμένη ἐπὶ ἐπιπέδου ἀσπιδοειδοῦς.

Clisthĕnes, is, ὁ. Κλεισθένης.

Clitarchus, i, ὁ. Κλείταρχος.

clītellae, ārum, f. πλ. τὸ σαγμα, ἐπίσαγμα, μάλ. τὸ τοῦ ὄνου.

clītellārĭus, a, um (clitellae)· 1) σάγμα φέρων· 2) μετφ. (Πλ.), ὑπομονητικὸς ὡς ὄνος (ἄνθρωπος).

Clĭternum, i, οὐ. Κλείτερνον, πόλ. Λίκούων· ἐντ. **Clĭternīnus**, a, um,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κλειτερνῖνος· οὐσ.-**nīni**, ōrum, ἀ. πλ. Κλειτερνῖνοι.

Clitor, ōris, ἀ. ἡ **Clitorium**, ii, οὐ. Κλείτωρ (Κλίτωρ), πόλις Ἀρκαδίας. Ἐντ. **Clitorius**, a, um, Κλειτώριος.

Clitumnus, i, ἀ. ποταμὸς Ὀμβρικῆς.

Clītus, i, ἀ. Κλεῖτος.

clivōsus, a, um (clivus) λοφώδης, ἀνάντης, locus, trames.

clivus, i, τὸ ἐπικλινὲς λόφου, ὁ λόφος, ὄχθος· -Capitolīnus· -mollis, ῥέμα κλίνων ἢ ἀνυψούμενος· παροιμ. sudamus in imo-, = πολλὰ ἐμπόδια ἔχομεν ὑπερνικῆσαι.

cloāca, (**cluāca**) ae, θ. (cluo = καθαίρω), ὁ ὑπόνομος, ὃι' οὗ τὰ τῆς Ῥώμης ὕδατα εἰς τὸν Τίβεριν διωχετεύοντο· ago, duco -, = κατασκευάζω ὑπόνομον· μετῳ. (Πλ.) περὶ τῆς γαστέρος οἰνόφλυγος.

Clodius, ἰδὲ Claudius.

clodĭco, ἰδὲ claudico.

clodo, ἰδὲ claudo.

Cloelius (Cluilius) a um, Κλοίλιος Ἐντ. **Cloelĭa**, ae, θ. ἡ Κλοιλία.

Clotho, us, θ. Κλωθώ.

Cluacīna (Cloacīna), ae, θ· ἡ Καθάρσιος, ἐπωνύμιον τῆς Ἀφροδίτης (ἐκ τοῦ cluo = καθαίρω).

cludo ἰδὲ claudo.

cluens, κ.τ.λ. ἀντὶ cliens κτλ.

cluo (ἄνευ πρκ. κ. σ.) **ĕre**, (συγ. τῷ κλύω) ἀκούω (= ὀνομάζομαι), λέγομαι, ἐξυμνοῦμαι, ἐγκωμιάζομαι.

Cluilius, ἰδὲ Cloelius.

clūnis, is, ἀ. (σπ.θ.) γλουτός, πυγή, πρωκτός, ὀρροπύγιον.

Clupĕa, ae, θ. ἡ **-ae**, ārum, Κλυπία (Ἀσπίς), πόλις καὶ ἀκρωτήριον τῆς Βυζακίας (χώρας ἐν Λιβύῃ).

clupeus, ἰδὲ clipeus.

clurīnus, a, um (ἐκ τοῦ ἄχρ. clura, πίθηκος) πιθήκειος, τοῦ πιθήκου.

Clusium, ii, Κλούσιον, πόλις Τυρρηνίας. Ἐντ. **-sīnus**, a, um, Κλουσῖνος, καὶ οὐσ. **-sīni**, ōrum, οἱ Κλουσῖνοι.

Clusius, ii, ἀ. (cludo) ὁ Κεκλεισμένος, ἐπωνύμιον τοῦ Ἰανοῦ.

clusus, a, um, ἰδὲ clausus.

Cluvĭa, ae, θ. Κλυβία, πόλις Σαμνίτιδος.

Cluviānus, a, um· 1) τῆς Κλυβίας· 2) τοῦ Κλουβίου.

Cluvius, a, um, Κλούβιος.

Clyměne, es, θ. Κλυμένη· ἐντ. **-nēĭus**, a, um, Κλυμενήϊος.

Clyměnus, i, ἀ. Κλύμενος, ἐπωνύμιον τοῦ Πλούτωνος. Ὀβίδ.

clyster, ēris, ἀ. ὁ κλυστήρ.

Clytaemnestra, ae, θ. Κλυταιμνήστρα· (ἄλλοι ὀρθότ. γράφ. **Clytaemestra** ἢ **Clytemestra**).

Clytĭe, es, θ. Κλυτίη.

Cnaeus ἢ **Cneus**, i, ἀ. καὶ συντετμ. **Cn.**, προφερόμ. Gnaeus, ὃ ἰδέ.

Cnīdus ἢ **Cnidos**, i, θ. Κνίδος. Ἐν. **Cnidius**, a, um, Κνίδιος, Venus.

Cnoses, κτλ., ἰδὲ Gnosos.

co-, ἐν συνθ. = com, cum, σύν.

co-acervātĭo, ōnis, θ. συσσώρευσις.

co-acervo, α΄. συσσωρεύω, ἀθροίζω, pecuniam· -agros, συνωνοῦμαι ἀγρούς, coacervati luctus (π.) = ἀλλεπάλληλοι θάνατοι.

co-acesco, cŭi, (ἄνευ σ.), γ΄. 1) ὅλως ὀξίζω· 2) μετῳ. ἐξαγριοῦμαι.

coactĭo, ōnis, θ. (cogo), εἴσπραξις χρημάτων· argentarias -es facio = τὰ χρήματα (ἐκ δημιοπράτων) εἰσπράττω.

coācto, α΄. (cogo) ἀναγκάζω, βιάζω.

coāctor, ōris, ἀ. cogo) ὁ 1) ὁ εἰσπράκτωρ χρημάτων ἐκ δημιοπράτων· 2) (Τάκ.) -es agminis, οἱ οὐρα οἱ· 3) ὁ βιαστής, ὁ εἴς τι ἐξαναγκάζων.

coactum, i, οὐ. (cogo) εἶδος πιλήματος, παχὺ στρῶμα ἢ ταπής.

1.coactus, us, ἀ. (cogo) μόνον ἐν τῇ ἐν. ἀφαιρ. = ἀνάγκῃ, βίᾳ· -u meo fecit, ταῦτα ἔπραξεν ὑπ' ἐμοῦ βιασθείς· -u civitatis, ὑπὸ τῆς πόλεως ἀναγκασθείς.

2. coactus, a, um, μετχ. τοῦ cogo.

co-aedĭfĭco, α΄. κατ-ἐν-οικοδομῶ, οἰκοδομήμασι καταλαμβάνω, locum.

co-aequālis, e, ἐπίθ. ὁμήλικος· σχεδ. μόνον οὐσ. **-les**, ium, ἀ. πλ. οἱ ἡλικιῶται, οἱ ἑταῖροι.

co-aequo, α΄. 1) ὁμαλίζω, ἰσοπεδῶ· 2) μετῳ. ἰσῶ, ἐξισῶ, ὁμοιῶ, (τὴν διαφορὰν αἴρω), gratiam omnium.

coagmentatĭo, ōnis, θ. συναρμογή.

coagmento, α΄. συναρμόζω, συνάπτω· -pacem, εἰρήνην ποιοῦμαι.

coagmentum, i, οὐ. συναρμογή.

coagŭlum, i, οὐ. ἡ πυτία (κοιν. πυτιά) μετῳ. -amoris δεσμός τοῦ ἔρωτος.

co-alesco, coalŭi, coalĭtum, γ΄. 1) συμφύομαι, συνδέομαι. Ἐντ. μετῳ. = ἑνοῦμαι, συγχωνεύομαι, ἀναμίγνυμαι,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συνάπτομαι· 2) ἐμφύομα, ῥιζοῦμαι, palma (translata) coalescit. Ἐντ. μέτρ. auctoritas Galbae coaluit = ἐρριζώθη, ἐπερρώσθη· ἐντ. ἡ μετχ. coalitus=ἐπιρρωσθείς, ἰσχὺν λαβών· 3) ἀναφύομαι, αὐξάνομαι· dum novus -it ramus.

coalītus, a,um, μετχ. τοῦ coalesco

co-angusto, ā'. 1) στενῶ, συστέλλω (περιορίζω) τι· 2) στενοχωρῶ τινα.

co-argŭo, gŭi, gūtum, γ'. 1 -perfidiam, errorem alicujus, ἐλέγχω (ἀποδεικνύω, δεικνύω) τὴν ἀπιστίαν, τὴν πλάνην τινός· 2) -aliquem avaritiae, ἐλέγχω τινὰ φιλάργυρον ὄντα, κατηγορῶ τινος (ὡς) φιλαργύρου ὄντος· 3) usus -it legem, ἡ χρῆσις ἐλέγχει (ἀποδεικνύει κακὸν ὄντα) τὸν νόμον.

coartātĭo, ōnis, θ. (coarto) συνωστισις, συμπίεσις, συμπύκνωσις, militum (ἀντίθ. laxatio).

co-arto, ā'. 1) στενῶ, συστέλλω, συμπιέζω, συνθλίβω, συνωστίζω· fauces -viam, στενὴν ποιοῦσι τὴν ὁδόν· 2) μετφ. συντέμνω, βραχύνω, consulatum alicujus· 3) συμπυκνῶ, multa in unum librum.

coaxo, ā'. φωνῶ κοὰξ (φωνὴ βατράχ.).

coccinātus, a, um (coccum) κοκκίνῳ ἐνδύματι ἐνδεδυμένος.

coccĭneus ἢ **-nus**, a, um (coccum) κόκκινον ἢ ὑσγινον χρῶμα ἔχων.

coccum, i, οὐ. 1) τὸ ὑσγινον, ὁ κόκκος τῆς ὕσγης (= πρίνου)· 2) τὸ κόκκινον χρῶμα· 3) τὸ κοκκινοβαφὲς ὕφασμα, ἔνδυμα.

cochlĕa (ἢ **coclea**), ae, θ. κοχλίας.

cochlĕar, āris, οὐ. σπανιώτ. x **-āre**, is (μ.)· 1) κοχλιάριον· 2) (**-ārium**) τὸ τοῦ κοχλίου ὄστρακον.

coclea, **coclear**, = cochlea, cochlear.

cocles, ĭtis, ἐπίθ. 1) (σπ.) μονόφθαλμος· 2) κύρ. ὄνομ.=ὁ Ὁράτιος Κόκλης.

coctĭlis, e, (coquo) ὀπτός.

cocus = coquus.

Cocȳtus, i, ὁ. Κωκυτός. **Cocytĭus**, a, um, Κωκύτειος· **-tĭa virgo** = ἡ Ἀληκτώ.

Codēta, ae, θ. (coda = cauda) ἀγρὸς περὶ τὴν Ῥώμην, ἔνθα ἐφύετο ἡ ἵππουρις (equisetum).

codex, ĭcis, caudex.

codicillus, i, ὁ. (codex)· 1) μικρὸν στέλεχος, μικρὸς κορμός· 2) πληθ. ὁ ξύλινος κηρωτὸς πίναξ ἐφ' οὗ ἔγραφον. Ἐντ. α) ἡ ἐπιστολή (ἡ βραχεῖα καὶ ταχέως γεγραμμένη)· β) πᾶν βραχέως γεγραμμένον· οἷον συγγραμμάτιον, δίπλωμα, αὐτοκρατορικὴ αὐτόγραφος διαταγή, ἢ εἰς διαθήκην προσθήκη. (κωδίκελλος).

Codrus, i, ὁ. Κόδρος.

coela (ōrum, οὐ. πλ.) Euboea, τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας.

Coelalētae, arum, ὁ. Κοιλαλῆται.

Coele Syria, ēs, ἡ Κοίλη Συρία.

coelebs, ἰδὲ caelebs.

coeles ἢ **caeles**, ĭtis, ἐπίθ. (coelum) οὐράνιος, regina· μάλ. οὐσ. **-ĭtes**, um, ὁ, πλ. οἱ οὐράνιοι θεοί (σπαν. ἐν τῷ ἑνικ. = εἷς θεός).

coelestis ἢ **caelestis**, e, ἐπίθ. (coelum) οὐράνιος· **-aqua** = ὁ ὑετός· **-arcus** = ἡ Ἶρις· coelestia τὰ οὐράνια (σημεῖα)· οὐσ. **coelestes**, ium, ὁ, πλ. οἱ οὐράνιοι θεοί. Ἐντ. α) συνήθως = θεῖος, stirps, auxilium, nectar· β) μετφ. ὑπέροχος, ἔξοχος, διαπρεπής, ἄριστος, legiones, ingenium, opus vir -in dicendo.

coeli-cŏla, ae, θ. ἐπουράνιος=Θεός.

coeli-fer, ἐπίθ. οὐρανοφόρος. Atlas.

Coelimontium, ii, οὐ. ἡ περὶ τὸν Καίλιον λόφον συνοικία τῆς Ῥώμης. Ἐντ. **-montānus**, a, um, τοῦ Καιλίου λόφου.

coeli-pŏtens, entis, ὁ, ἡ ὁ τοῦ οὐρανοῦ κρατῶν.

Coelius mons, ὁ Καίλιος λόφος.

Coelius, a, um, Καίλιος.

coelum ἢ **caelum**, i, οὐ. πλ. **-li**, π. καὶ σπ. (κοῖλον) οὐρανός· de -lo tangi, ici, percuti=ὑπὸ κεραυνοῦ πλήττεσθαι· de-lo servo, τὰ ἐν οὐρανῷ σημεῖα θεωρῶ· -lo albente, ἅμα τῇ ἠοῖ· 2) ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ οἰκῶν = ὁ Θεός· de -lo delapsus (missus) οὐρανόθεν, ἐκ Θεοῦ πεμφθείς. Ἐντ. μάλ. πρὸς δήλωσιν τῆς ἀθανασίας. -alicui decernitur· 3) μετφ. effero (fero), tollo aliquem in (ad) -, = ἐκθειάζω, ἐξυμνῶ τινα· in -lo sum ἢ -um attingo=εὐδαίμων εἰμί· 4) ὁ ἀήρ, ἡ ἀτμόσφαιρα· 5) τὸ κλίμα.

Coelus, i, ὁ. Οὐρανός (προσωποποίησις.)

co-ĕmo, ēmi, emptum, γ' συναγοράζω.

coemptĭo, ōnis, θ. (coemo) ὁ παρὰ Ῥωμαίοις τρόπος τοῦ συνάπτειν γάμον μετὰ γερόντων (ἀπόρων καὶ ἀτέκνων) δι'

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὠνῆς, ἵνα ἡ γυνὴ οὕτω ἀπαλλαγῇ τῆς τῶν συγγενῶν ἐπιτροπείας Ὁ πρωσπαιητὸς μέν, ἀλλὰ νόμιμος οὗτος γάμος ἠκυροῦτο διὰ τῆς manumissio.

coëmptionālis, e, (coëmptio, senex) ὁ πρὸς τὸν δι' ὠνῆς γάμον ὡρισμένος γέρων. Ἐντ. = γέρων ἄπορος· ἴδε coemptio.

coëmptus, a, um, μετοχ. τοῦ coemo.

coena (κ. **cena**, **caena**) ae, f. τὸ δεῖπνον (τὸ κύριον γεῦμα· ἀντίθ. jentaculum κ. prandium). Τοῦ δείπνου ὥρα ἐν ἀρχαίοις μὲν χρόνοις ἦν ἡ μεσημβρία, ὕστερον δὲ ἡ τεταρτη ἢ πέμπτη μετα μεσημβρίαν· nuptialis=γάμος· inter μ. super-am, μεταξὺ δειπνῶν. Ἐντ. α)= ἡ ἐν τῷ δείπνῳ παράθεσις (ἐδεσμάτων), αἱ παρατιθέμεναι λοπάδες· prima, altera, tertia· β)= οἱ σύνδειπνοι· γ) τὸ δειπνητήριον.

coenacŭlum, i, οὐ. δωμάτιον ἐν τῷ ὑπερῴῳ (δειπνητήριον μὲν ἀρχικ. ὄν, ὕστερον δὲ οἴκημα μάλ. τῶν πτωχῶν).

coenatĭcus, a, um, δειπνητικός.

coenatĭo, ōnis, f. δειπνητήριον.

coenatiuncŭla, f. ὑποκ. τ. coenatio.

coenĭto, ā'. πολλάκις δειπνῶ.

coeno, ā'. (coena)· 1) ἀμετ. δειπνῶ, apud aliquem, cum aliquo· ἐντ. μετ. coenatus, δεδειπνηκώς (ἀντίθ. jejunus), καὶ ἀπρ. coenatum est, δεῖπνον ἐγένετο· 2) μεταβ. ἐσθίω, κατεσθίω, καταδιδρώσκω τι· 3) μεταφ. -magnum malum (ἀντὶ δείπνου)· nox coenata, νὺξ ἣν εὐωχούμενος διῆλθε τις.

coenōsus, a, um, (coenum), βορβορώδης.

coenŭla, ae, f. ὑποκ. τοῦ coena.

coenum, (κ. **cenum**), i, οὐ. ὁ βόρβορος, ὁ ῥύπος· μετφ. = ὁ ῥυπαρός.

co-ĕo, ĭi, ĭtum, ī'. 1) ἀμετ. συνέρχομαι, in porticum Livia· viri coeunt inter se = συνέρχονται εἰς μάχην· 2) συνέρχομαι, συνάπτομαι, συνενοῦμαι· α) ἐπὶ ἐμψύχ. milites coierunt inter se = συνελέγησαν, συνηθροίσθησαν· β) aries -it cum ove = ὀχεύεται· γ) ἐπὶ ἀψύχ. lac, sanguis -it, συνίσταται, πήγνυται· vulnus -it = ἐπουλοῦται, ἰᾶται· 3) συνενοῦμαι, συντίθεμαι σὺν ὄμνυμαι, συνωμοσίαν ποιοῦμαι, cum aliquo, de aliqua re· 4) μεταβ. -societatem rei alicujus ἢ de aliqua re, κοινωνίαν συμμαχίαν περί τινος ποιοῦμαι.

coepi, (-ptus), isse, ῥῆμ. ἐλλ. (ἀρχαϊκ. coepio, coepere, μ. coepturus)· 1) ἐνεργ. coepi = ἠρξάμην (μετ' ἐνεργ. ἀπαρεμφ.) -amare· παρὰ π. καὶ μ. καὶ μετὰ παθητ. ἀπαρεμφ. -it pugnari, ἢ μετὰ μόνης αἰτ. -it iter, ἤρξατο τῆς πορείας. Ἐνίοτε coepi = coepi dicere, ἠρξάμην λέγειν, τοῦ λόγου· 2) παθητ. coeptus sum = ἠρξάμην (σχεδὸν ἀείπ. μετὰ παθητ. ἀπαρεμφ.)· bello premi coepti sunt, τῷ πολέμῳ ἤρξαντο πιέζεσθαι· μετχ. coeptus = ἀρξάμενος· οὐσ. **coeptum**, i, οὐ. ἐπιχείρημα, ἔργον· audax-, bene-, tolmηρόν, καλὸν ἔργον.

coepto, ā'. (coepi)· 1) μετθ. (μετὰ ζήλου) ἄρχομαί τινος, ἐπιχειρῶ, facere aliquid· 2) ἀμετ. conjuratio -āvit, ἡ συνωμοσία ἤρξατο.

1. coeptus, a, um, ἴδε coepi.

2. coeptus, us, ὁ, ἐπιχείρημα, ἔργον.

co-epulōnus, i, ὁ σύνδειπνος.

coërcĕo, cŭi, cĭtum, ē'. (arceo)· 1) καθειργνύω, κατακλείω· hostes intra muros· 2) συνέχω, περιέχω, περιβάλλω, animen ripis, capillos vitta· 3) -vitem, κολάζω, κλαδεύω τὴν ἄμπελον· 4) μετφ. κολάζω, τιμωροῦμαί τινα, aliquem verberibus· 5) κατέχω, κρατῶ τινας, συστέλλω, δαμάζω, cupiditates, seditionem.

coërcītio, ōnis, f. κόλασις, τιμωρία· 2) ἀναγκαστήριον· 3) ἡ (τῶν ἐν τέλει μάλ.) ἐξουσία τοῦ τιμωρεῖν, -alicujus ἢ in aliquem.

coërcītor, ōris, ὁ, ὁ τηρητής, disciplinae militaris.

coërcītus, ā, um, μετχ. τοῦ coërceo.

coerulĕus, κτλ. ἴδε caeruleus κτλ.

coetus, us, ὁ, (ἀντὶ coitus ἐκ τοῦ co-eo)· 1) σύνοδος, συνέλευσις, σύλλογος, συνάθροισις· 2) σύνδεσμος, ἕνωσις, animi et corporis.

Coeus, i, ὁ, Κοῖος (Τιτάν).

cogitabĭlis, e, (cogito), νοητός.

cogitāte, ἐπίρ. (cogito), ἐσκεμμένως.

cogitatĭo, ōnis, f. 1) νόησις, σκέψις· 2) λογισμός, διαλογισμός· 3) γνώμη, βουλή· 4) διάνοια, νοῦς, νοητικόν.

cōgĭto, ā'. (co-agito)· 1) ἐννοῶ, λογίζομαι, σκέπτομαί τι, aliquid, de re aliqua, quid faciam· ἐντ. cogitata = διανοήματα, λογισμοί, σκέψεις· 2) φρονῶ, διάκειμαι, ἔχω πως πρός τινα, male (bene, sapienter, humaniter)· -adversus (in) aliquem καὶ de aliquo·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

3) διανοοῦμαι, ἐπινοῶ (ἐν νῷ ἔχω), aliquid facere, proscriptiones, καὶ de re aliqua. Ἐντ. οὐσ. **cogitātum**, ī, οὐ. γνώμη, βουλή.

cognātio, ōnis, ὁ. (co-nascor)· 1) συγγένεια· 2) μετφ. συγγένεια, συμφωνία, ὁμοιότης· 3) συγκεκρ. = οἱ συγγενεῖς, tota-, πάντες οἱ συγγενεῖς.

cognātus, a, um (co-nascor)· 1) συγγενής (πατρόθεν καὶ μητρόθεν· πρβλ. agnatus κ. consanguineus)· οὐσ. = ὁ συγγενής· 2) μεταφ. συγγενής, ὅμοιος, σύμφωνος· -ta corpora, forma -ta.

cognĭtĭo, ōnis, ὁ. (cognosco)· 1) ἡ γνῶσις (πράγμ. τινός), ἡ γνώρισις (μετ' ἀνθρ.)· 2) ἡ γνῶσις, ἐπίγνωσις, κατάληψις· 3) τεχν. ὅρ. δικαστικὴ ἀνάρρησις· (μάλ. οὐχὶ ὑπὸ τῶν συνήθων δικαστῶν).

cognĭtor ōris, ὁ. (cognosco) τεχν. ὅρ. ὁ γνώστης· 1) = ὁ (τῆς ταυτότητος) μάρτυς· 2) σύνδικος (συνήγορος), πρόδικος, ἐπίτροπος (ἐν δίκῃ)· (πρβλ. procurator).

cognatūra, ae, τὸ ἔργον τοῦ συνδίκου, μάλ. ἡ ἀνέρευσις καὶ δικαστικὴ κατοίωξις τῶν τοῦ δημοσίου ὀφειλετῶν.

cognĭtus, a, um (-ior, -issimus) [μετ. τοῦ cognosco], ἐγνωσμένος, γνωστός, δόκιμος.

cognōmen, ĭnis, οὐ. (co-nomen)· 1) ἐπίκλημα· καὶ ὁτὲ μὲν = τὸ τοῦ γένους ὄνομα, τὸ ἐπωνύμιον (οἷον Cicero, Scipio), ὁτὲ δὲ = ἐπωνυμία· (οἷον Africanus, Sapiens)· 2) = nomen.

cognomentum, ī, οὐ. = cognomen.

cognomĭnis, e, ὁμώνυμος, alicui.

cognomĭno, α'. (cognomen), ἐπικαλῶ, ἐπονομάζω, aliquem Thuriuum· verba cognominata = συνώνυμα.

co-gnosco, gnōvi, gnĭtum, γ'. gnosco=nosco) γιγνώσκω, μανθάνω, (τὸ μὲν ταῖς αἰσθήσεσιν, ἔπομ. = ὁρῶ, ἀκούω, τὸ δὲ τῇ διανοίᾳ)· -aliquem ex libris alicujus. Ἐντ.α) -librum, Demosthenem, γιγνώσκω=ἀναγινώσκω τὸ βιβλίον, τὸν Δημοσθένην· δ μετχ. cognĭtus γνωστός, re aliqua, ἔκ τινος· 2) ἀναγινώσκω ἀναγνωρίζω, faciem alicujus, res meas· 3) καταμανθάνω, εὑρίσκω, ἐξετάζω, numerum militum. Μάλ. ὡς τεχν. ὅρ. α) ἐπὶ δικαστ. = ἀνακρίνω· β) ἐπὶ στρατ. = κατασκοπῶ, κατασκοπεύω.

cogo, coēgi, coactum, γ'. (co, ago)· 1) συνάγω, ἀθροίζω, pecudes, τὰ κτήνη· senatum-, συγκαλῶ τὴν βουλήν -aliquem in senatum, κελεύω τινὰ προσελθεῖν εἰς τὴν βουλήν. Ἐντ. α) -aliquem in classem, εἰσδιδάζω τινὰ εἰς τας ναῦς· β) = εἰσωθῶ, navem in portum, oves in stabulum· γ) -agmen, οὐραγῶ, ὀπισθοφυλακῶ· δ) (π.) πήγνυμι, mella· ε) -pecuniam, συνάγω, εἰσπράττομαι χρήματα· ς) -aliquem in ordinem περιορίζω τινα· καὶ -me ipsum in ordinem = φαίνομαι, δεικνύομαι ταπεινόφρων· ζ) μετφ. συνάγω, συστέλλω· 2) -aliquem facere ἢ ut faciat aliquid. σπ. ad aliquid faciendum, ἀναγκάζω, βιάζομαί τινα ποιεῖν τι (οὐδέποτε μετ' οὐσ. -ad pugnam)· hoc (id, illud) te-. ἀναγκάζω σε τοῦτο ποιεῖν. Ἐντ. ἡ μετχ. coactus ὡς ἐπίθ. = ἀναγκαζόμενος, ἀναγκασθείς· 3) (σπ.) συνάγω, συμπεραίνω. Ἐντ. cogitur = συνάγεται, συμπεραίνεται.

cohaerentĭa, ae, ὁ. συνάφεια.

co-haereo, haesi, haesum, ē'. συνάπτομαι, cum re ἢ (π. καὶ μ.) rei alicui, τινί, πρός τι· haec -unt inter se, μετφ. = στενῶς ἀλλήλοις συνδεδεμένα εἰσίν· 2) (κατὰ τα μέρη) συνάπτομαι, συνάφειαν ἔχω· mundus apte -et, oratio non -et. Ἐντ. μετφ. α) hoc non -et, ἀνάρμοστόν ἐστιν· β) = διαμένω, παραμένω, ὑπάρχω.

cohaerenter, ἐπίρ. συνεχῶς.

co-haeresco, haesi (ἄνευ σ.) γ'. (σπ.) συνέχομαι, συμφύομαι.

co-hēres, ēdis, ἀ.κ.θ. συγκληρονόμος.

cohĭbĕo, hŭi, hĭtum, ē'. (co-habeo)· 1) συνέχω, crines nodo· 2) συνέχω, ἐνέχω, ἐγκλείω· terra -semen· -aliquid in se· 3) συνέχω, κατέχω, κρατῶ τινα ἢ τι· -bellum = οὐκ ἐπιτίθεμαι· -tibias = οὐκ αὐλῶ. Ἐντ. α) -manus ab re aliqua, ἀπέχω τὰς χεῖρας (ἀπό) τινος· β) -aliquid, κατέχω τι, κρατῶ τινος, ἐγκρατής εἰμί τινος· (σπ.) κωλύω τινὰ (μὴ ποιεῖν τι).

co-honesto, α' τιμῶ, λαμπρύνω, κλείζω· -mortem suam virtute, γενναίως ἀγωνισάμενος ἐκλείσε τὸν αὐτοῦ θάνατον.

co-horresco, horrŭi (ἄνευ σ.) γ'. φρίσσω (ἐκ φόβου ἢ ἐκ πυρετοῦ).

cohors, ortis, ὁ. 1 (γραφ. καὶ **chors** ἢ **cors**) περίφραγμα, περίβολος, αὐλή (μάλ. κτηνῶν ἢ ὀρνίθων)· 2) τεχν. ὅρ. α) ἡ κοόρτις, τὸ δέκατον τῆς Ῥωμαικῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λεγεῶνος, συνισταμένη ἐκ τριῶν σπειρῶν (manipuli) = ἓξ λόχων (centuriae)· -tes sociae, alariae, καὶ ἐνίοτ. ἀπολ. cohortes (ἀντίθ. legiones) = οἱ ἐπίκουροι· -praetoria, ἡ τοῦ πραίτωρος (τοῦ στρατηγοῦ) δ οἱ σὺν τῷ ἐπάρχῳ (ὑπάλληλοι ἢ φίλοι) εἰς τὴν ἐπαρχίαν συμπορευόμενοι· 3) (π. καὶ μ.) πᾶν στίφος, πλῆθος, πᾶς ὅμιλος.

cohortatĭo, ōnis, f. (cohortor)· 1) παρακελευσμός, παρακέλευσις, παρόρμησις· 2) παραίνεσις, προτροπή.

cohorticŭla, ὑποκ. τοῦ cohors.

co-hortor, ātus sum, ἀποθ. α'. 1) παρακελεύομαι, παρορμῶ, milites ad proelium· 2) -aliquem ad aliquid faciendum, καὶ ἑπομ. ut ἢ ne = παραινῶ τινι, προτρέπω τινα ποιεῖν τι ἢ μή.

coiens, euntis μετχ. τοῦ coeo.

co-inquĭno, α'. καταμολύνω, aliquem stercore· μετφ. -me scelere, κακουργήματι μιαίνομαι.

coitĭo, ōnis, f. (coeo)· 1) (Τερ.) συνέντευξις· 2) σύστασις = στάσις.

1. coĭtus, us, οὐ. (coeo)· 1) συνάντησις, συνένωσις, συμβολή· 2)-feminae, συνουσία.

2. coĭtus, a, um, μετχ. τοῦ coeo.

colăphus, i, ἀ. κόλαφος, (πρβλ. alapa).

Colax, ācis, Κόλαξ, κωμῳδία τοῦ Μενάνδρου καὶ Πλαύτου.

Colchis, ĭdis, f. Κολχίς, ταυῦν Λαζία. Ἐντ. 1) **Colchus**, a. um, Κολχικός· οὐσ. **Colchi**, ōrum, οἱ Κόλχοι· 2) **Colchicus**, a, um = Colchus· 3) **Colchis**, ĭdis, ἐπίθ. (π.) = Colchus· οὐσ. = ἡ Μήδεια.

coliphĭum, ii, ἀ. κωλήφιον, κωλήπτιον (θρεπτικὴ τροφὴ τῶν πτωχῶν).

collabasco (ἄνευ πρκ. κ. σ.) μόνον μετφ. = σφάλλομαι.

col-labefacto, α'. ποιῶ τι ἀστατεῖν.

col-labĕfĭo, factus sum, fieri, σφάλλομαι, καταφέρομαι, καταβάλλομαι, καταπίπτω· navis-, = καταδύεται· μετφ. -ab aliquo = καθαιροῦμαι ὑπό τινος, ἀπόλλυμι τὴν θέσιν κτλ. 2) (π.) τήκομαι.

col-lăbor, lapsus sum, γ'. συμπίπτω, καταπίπτω, κατερείπομαι (μάλ. ἐπὶ οἰκοδομῶν)· καὶ ἐπὶ τῶν σωματ. μελῶν ἢ ἐπὶ προσώπ. = φθίνω, καταρρέω, ἐξασθενῶ.

col-lacerātus, a, um, μετχ. (Τάκ.) κατεσπαραγμένος.

col-lacrimatĭo, ōnis, f. τὸ σφόδρα δακρύειν.

col-lacrĭmo, α'. 1) συνδακρύω, συγκλαίω· 2) μεταθ. κλαίω, δακρύω, casum meum.

collactĕus, i, ἀ. καὶ **-tea**, ae, f. (con-lac), ὁμογάλακτος.

collapsus, a, um. μετχ. τ. collabor.

collar (e), is, οὐ. (αχρ. ἐν τῇ ἐν. ὀνομ.) [collum] περιτραχήλιον.

Collatĭa, ae, f. Κολλατία, ἀρχαία τῶν Σαβίνων παρὰ τὴν Ῥώμην πόλις. Ἐντ.-**tīnus** mons Κολλατῖνος λόφος· οὐσ. **-tīni**, ōrum, οἱ Κολλατῖνοι.

collaticĭus, a, um, (confero), συμφορητός, συγκομιστός sepultura-, ταφὴ ἐξ εἰσφορᾶς γενομένη.

collatĭo, ōnis, f. (confero)· 1) συναγωγή, συμφόρησις· - signorum=συμπλοκή, μάχη· 2) παραβολή, σύγκρισις· ἐντ. -ratiōnis = ἀναλογία· 3) συμβολή (συμβολαί), εἰσφορά· 4) μεταφορά.

collatīvus, a, um (confero), (Πλ.) venter-, κοιλία ἐν ᾗ πολλὰ συνεφορήθησαν, παχεῖα κοιλία.

collātor, ōris, ἀ. (confero), ὁ συμβάλλων, ὁ εἰσφέρων (εἰς δεῖπνον).

col-lātro, α'. σφόδρα ὑλακτῶ· μετφ. -philosophiam = λοιδορῶ, ὀνειδίζω.

collātus, a, um, μετχ. τοῦ confero.

collaudatĭo, ōnis, f. ἐγκώμιον.

col-laudo, α'. ἐγκωμιάζω, ὑπερεπαινῶ, aliquem, clementiam alicujus.

col-lāxo, α'. ἀραιῶ, εὐρύνω.

collecta, ae, f. (κυρ. μετχ. τοῦ colligo 2., δῆλ. pecunia), συμβολὴ (χρημάτ.) εἰσφορά, ἔρανος.

collectānĕus, a, um (collectus τοῦ colligo 2.), συνειλεγμένος, σύλλεκτος· dicta -a, συλλογὴ ἀποφθεγμάτων. Σουητ. Καῖσ. 56.

collecticĭus, a, um (colligo 2.) συλλογιμαῖος· exercitus-, ὁ ἐσπευσμένως συλλεγεὶς στρατός.

collectĭo, ōnis, f. (colligo 2.)· 1) συλλογή, σύλλεξις· 2) τεχν. ὅρ. (ἐν τῇ ῥητορ.) βραχεῖα ἐπαναλήψις, ἀνακεφαλαίωσις· 3) (μ.) συλλογισμός· 4) τὸ ἕλκος.

collectīvus, a, um (colligo 2.)· 1) μεταφ. α) συλλογιστικός· γ) περιληπτικός, nomen.

1. collectus, a, um, μετχ. τοῦ colligo 2.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2. collectus, us, ὁ. συναγωγή.

collevi, πρκ. τοῦ collino.

colléga, ae, ὁ. (con-lego)· 1) ὁ συνάρχων· -sum alicujus ἢ alicui συνάρχω τινί· -regni, συμβασιλεύς· 2) κοινωνός, συνεργός, ἑταῖρος, ὁ μετέχων τινός.

collegĭum, ii, οὐ. (collega)· 1) ἀρχή, συναρχία, μετοχή, κοινωνία (ἀρχῆς)· 2) συγκέρ. = σύλλογος, ἑταιρία, σωματεῖον· pronunciant pro -io = ex collegii sententiā = ἐν ὀνόματι τοῦ συλλόγου.

collĕgo, ἀντὶ colligo 2.

col-lĕvo, ā'. λειαίνω, ἐξομαλίζω.

col-libertus, i, ὁ. συναπελεύθερος.

col-lĭbet (ἢ **collŭbet**), libŭit, κ. libĭtum est, 6'. ἄπρος. ἀρέσκει μοι· collibĭtum est mihi ἤρεσέ μοι, ἔδοξέ μοι.

collĭdo, lisi, līsum, γ'. (laedo)· 1) συγκρούω, συνωθῶ, συνθλίβω τι. Ἐντ. = καταθραύω τι· 2) μετρ. (σχεδ. ἀείπ. παθητ.) -or alicui, συγκρούομαι, συμπλέκομαί τινι.

colligatĭo, ōnis, θ. σύνδεσις, σύναψις.

1. col-lĭgo, ā'. 1) συνδέω, manus· 2) μετρ. α) συνδέω, συνάπτω· -sententias verbis = τῇ προτάσει ῥυθμικὴν εὐρωνίαν δίδωμι· -multa uno libro = συμπεριλαμβάνω· β) ἐπέχω, ἀναστέλλω, κωλύω· -Brutum in Graecia, διαπράττω ὥστε τὸν Βροῦτον ἐν Ἑλλάδι μεῖναι.

2. collĭgo, lēgi, lēctum, γ'. (con, lego)· 1) συλλέγω, συνάγω, flores ἄνθη· milites -unt, ἀθροίζονται· 2) καταλέγω, καταριθμῶ, omnes causae, tot bella civilia· 3) -calamitates, ἀναλογίζομαι τὰς συμφοράς. Ἐντ. = συμπεραίνω, paucitatem hostium· colligĭtur = συμπεραίνεται· 4) συνάγω (ἐμαυτῷ), κτῶμαι, bonum rumorem· 5) -sitim, διψῶ· -frigus ψύχομαι· rabiem (iras)-, μαίνομαι· 6) (ἐπὶ ἀριθμῶν) ποιῶ, ἀποτελῶ, ἀριθμῶ· 7) (πρὸς τὰ ὀπίσω) ἕλκω, ἀνασύρω, equos, hastas protentas· 8) μετφ. -me ἢ animum, mentem, συλλέγω, ἀναλαμβάνω ἐμαυτόν, ἀναλαμβάνω τὸ θάρρος, ex maximo timōre· 9) συστέλλω ἐμαυτόν (μαζεύομαι)· -se in arma = τοσοῦτον συνέστειλαν ἑαυτούς, ὥστε ὑπὸ τὴν ἀσπίδα ἐχρύφθησαν.

col-līnĕo, ā'. (σπ.)· 1) κατευθύνω, hastam τὸ δόρυ· 2) ἐπὶ σκοπὸν βάλλω, εὐθυβολῶ.

col-līno, lēvi, lĭtum, γ'. ἐπιχρίω, fabulas cerā, crines pulvere.

collīnus, a, um (collis) τοῦ λόφου· parta-, ἡ Κολλίνη πύλη τῆς ἀρχαίας Ῥώμης ἐπὶ τοῦ Κυρινίου λόφου. Ἐντ. herbae- π.), ἡ ἐν τῇ πύλῃ ταύτῃ ἀναφυεῖσα χλόη.

col-liquefācĭo, γ'. μόνον ἐν τῇ μετγ. **colliquefactus** = τακείς.

collis, is, ὁ. (πρβλ. celsus), λόφος.

collisĭo, ōnis, θ. σύγκρουσις.

collīsus, a, um, μετχ. τοῦ collido.

collĭtus, a, um, μετχ. τοῦ collino.

collŏcātĭo, ōnis, θ. (colloco)· 1) θέσις· verborum-, ἡ διάταξις τῶν λέξεων, ἡ σύνταξις· 2) -filiae, ἔκδοσις (γάμος) θυγατρός.

col-lŏco, ā'. τίθημι, rem in mensā, τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν τραπέζαν, aliquem in navi, εἰσβιβάζω τινὰ εἰς τὴν ναῦν· -aliquem in sede, καθίζω τινὰ εἰς ἕδραν· 2) τίθημι, τάττω, praesidia, φρουράς· -verba, τάττω, συνάπτω τὰς λέξεις· 3) ἵστημι, καθίστημι, columnas στύλους· -me Athenis, ἐγκαθίσταμαι ἐν Ἀθήναις· 4) χρῶμαι, διατίθεμαι· 5) -se in re aliqua = καταγίνομαι ἔν τινι· 6) satis de illa re -vi (Τάκ.) = ἐπραγματεύθην περὶ ἐκείνου· 7) -pecuniam, διατίθημι χρήματα (εἴς τι)· μετρ. -beneficium = κατατίθεμαι τὴν χάριν· 8) -filiam alicui, in matrimonio, ἐκδίδωμι ἀνδρὶ τὴν θυγατέρα, δίδωμί τινι τὴν θυγατέρα γυναῖκα· ὡσαύτ. -sorores nuptum.

col-locuplēto, ā'. 1) καταπλουτίζω, aliquem· 2) μετφ. κατακοσμῶ.

collocutĭo, ōnis, θ. (σπ.) διάλεξις.

colloquium, ii, οὐ. διάλεξις διάλογος (πρὸς ὡρισμένον σκοπὸν γιγνόμενος· πρβλ. sermo), -alicujus ἢ cum aliquo, ἡ πρός τινα διάλεξις· venio in ἢ ad-, πρὸς ἔντευξιν συνέρχομαί τινι.

col-lŏquor, cūtus ἢ quutus sum, ἀποθ. γ'. συν-διαλέγομαι πρός τινα περί τινος, συνήθ. κατὰ προηγηθεῖσαν συμφωνίαν· πρβλ. sermocinor καὶ confabulor.

collŭbet, ἀντὶ collibet.

collŭbus, ἀντὶ collybus.

col-lūcĕo (ἄνευ πρκ. κ. σ.) 6'. καταλάμπω, περιλάμπω, λάμπω, στίλβω.

colluctatĭo, ōnis, θ. πάλη, ἀγών· μετφ. -cum verbis ἡ δυσχερὴς ἐκφώνησις τῶν λέξεων.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

sol luctor, ἀποθ. α', παλαίω, ἀγωνίζομαι.

col-lūdo, lūsi, lūsum, γ'. 1) συμπαίζω τινί· 2) συντεχνῶμαι, (συμφωνῶ) τινί τι (πρὸς βλάβην τρίτου).

collum, i, οὐ. (ἀρχαϊκ. κ. **-us,** i, ὁ.)· 1) τράχηλος (ἀνθρ. κ. ζῴων· μετφ. κ. ὁ λαιμὸς φιάλης κ. τ. ὅμ.)· 2) (π.) ἡ κεφαλή· 3 torqueo (obtorqueo, obstringo,collum alicui (τεχν. ὅρ.) = τοῦ τραχήλου λαβόμενος (τ. ἔ. βίᾳ χρώμενος) ἄγω τινὰ εἰς τὸ δικαστήριον.

col-lŭo, lŭi, lūtum, γ'. ἀποκλύζω, ἐκπλύνω, dentes aquā.

collus, ἴδε collum.

collusĭo, ōnis, θ. (collūdo), συντέχνασμα (πρὸς βλάβην τρίτου), ἀπάτη.

collūsor, ōris, ὁ. συμπαίκτωρ.

col-lustro, α'. 1) καταλάμπω, φωτίζω τι· sol -at omnia· collustrata in picturis, λαμπρὰς γραφὰς ἔχουσα· 2) περισκοπῶ, ἐξετάζω, omnia oculis.

collutŭlo (ἄλλοτ γράφ. **collutĭto),** α', (lutum), μολύνω, κηλιδῶ.

colluvĭo, ōnis, καὶ (σπ.) **-vĭes,** ēi, θ. (con,luo)· 1)συρροὴ βορβόρου· (ὡς τὸ πολύ) μετφ. = ὁ συρφετός, οἱ σύγκλυδες ἄνθρ., ὁ ἀχρεῖος ὄχλος, τὸ κάθαρμα· 2) τάραχος, τύρβη. Κικέρ.

collўbus ἢ collŭbus, i, ἀ. κόλλυβος, ἡ καταλλαγὴ (κοιν. agio)· ἐντ. μετφ = τὸ κολλυβίζειν.

collўra,ae,θ. κολλύρα (εἶδος ἄρτου).

collyrĭum, ii, οὐ. κολλύριον.

1. cŏlo, colŭi, cultum, γ': (πρόλ. βου-κολῶ)· 1) ἐργάζομαι τὴν γῆν, γεωργῶ· περὶ φυτῶν = θεραπεύω (καλλιεργῶ). vitem, τὴν ἄμπελον· 2) -aliquem, θεραπεύω, ἐπιμελοῦμαί τινος, αὐξάνω τινὰ τιμαῖς, τιμῶ τινα· ἐπὶ θεῶν = λατρεύω· 3) ἐπιμελοῦμαί τινος, ἀσκῶ τι,virtutem, justitiam· 4) -vitam inopem, διάγω βίον ἄπορον· -servitutem, δοῦλός εἰμι· -munus, ἀρχὴν ἄρχω· 5) κοσμῶ, lacertos auro, τοὺς βραχίονας χρυσῷ· corpus, capillos-, καλλωπίζω τὸ σῶμα, τὴν κόμην· 6) οἰκῶ, κατοικῶ· ἐντ. colentes = οἱ κάτοικοι· 7) μεταφ.προστάτης εἰμί· dii qui hanc urbem -unt.

2. colo, α'. διωλίζω, vinum, τὸν οἶνον.

colocasĭa, ae,θ. κολοκασία (φυτόν).

colon ἢ colum, i, οὐ. κῶλον = μέλος στίχου ἢ μέρος ποιήματος.

colōna, ae, θ.(colo) π.), ἡ γεωργός.

Colōnae, ārum, θ. Κολωναί, πόλις τῆς Τρῳάς, τανῦν Khemali.

Colonēus a, um, ἰδὲ Colōnus.

colonĭa, ae, θ. (colo)· 1) (Πλ.) ἡ ἔπαυλις· 2) μάλ. = ἀποικία· 3) μετων.= οἱ ἄποικοι,

colonĭcus, a, um (colonus)· 1) γεωργικός· 2) τῆς ἀποικίας, cohors.

1. colōnus, i, ὁ. (colo)· 1) γεωργός· 2) ἄποικος (ἰδὲ co'onia)· 3) (π.) = κάτοικος.

2. Colōnus, i, ὁ. (colo) Κολωνός, δῆμος Ἀττικῆς· **-nēus,** a, um, Κολωνεύς.

Colŏphon, ōnis, θ.(Κολοφών.) Ἐντ. **-ōnĭus,** a, um, Κολοφώνιος· κ. οὐσ. **-ōnii,** ōrum, Κολοφώνιοι.

color, (ἀρχαϊκ. κ. **-os),** ōris, ὁ. 1) χρῶμα, μάλ. τοῦ προσώπου, ἡ εὔχροια· **-suavis, albus· perdo-,**=χλωρὸς γίγνομαι· 2) μετφ. χρῶμα, ὄψις· συχν. ἐπὶ λόγου· = τὸ καλλώπισμα· 3) λάμψις (ἐπὶ μετάλλων· 4) (μ.) πρόφασις, πρόσχημα.

colōro, α'. (color)· 1) χρωματίζω, corpora, τὰ σώματα· μάλ. = ἐρυθρῶδες ἢ πυρρὸν χρῶμα δίδωμι. Ἐντ. ἡ μετχ. **coloratus,** ὡς ἐπίθ. χρωματίνος· arcus-, = ἡ Ἶρις· μετφ. = πρωσποιητός· 2) ἐπὶ λόγου· = χρωματισμὸν δίδωμι, καλλωπίζω· 3) περικαλύπτω, rem falso nomine.

colos, ἰδὲ color.

Colŏssae, ārum, θ. πλ. Κολοσσαί.

Colossēros, ōtis, ὁ. Κολοσσέρως.

collossēus, a, um, κολοσσιαῖος.

colossus, i, ὁ. κολοσσός.

colostra, ae, θ. τὸ πρῶτον μετὰ τὸν τοκετὸν γάλα τῶν ζῴων (κοιν. κουλιάστρα)· 2) (Πλ.) προσφώνησις ὑποκοριστικὴ «ἄγγελέ μου»,

colŭber, bri ὁ. καὶ **colŭbra,** ae, θ. (π.) μικρὸς ὄφις· παροιμ. (ἕνεκα τῶν ὀφιοπλοκάμων τῶν Ἐρινύων ἢ τῆς Μεδούσης quas tu vides colubras = φλενόληπτος εἶ ;

colubrĭfer, ĕra, ĕrum, ὀφιοπλόκαμος (περὶ τῆς Μεδούσης).

colubrīnus, a, um, ὀφιοειδὴς = πανοῦργος, δολερός.

1. colum, i, οὐ. ὁ ἠθμός.

2. colum, ἰδὲ colon.

columba, ae, θ. περιστερά· παρὰ Πλ. προσφώνησις ὑποκοριστική.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

columbar, āris, οὐ. τραχηλοκάκη. δειροπέδη (τῶν δούλων).

columbarĭum, ii, οὐ. περιστερεών.

columbarĭus, ii, ἀ. περιστεροκόμος.

columbor, ὀποθ. α', ὡς περιστερὰ ριλῶ (τῷ στόματι.)

columbŭlus, i, ἀ. (μ.) ὑποκ. τοῦ

columbus, i, ἀ. περιστερός (ἀρσ. περιστέρι)· καὶ ἐν γένει = περιστερά.

1. columella, ae, θ. κιονίσκος.

2. Columella, ae, ἀ. Κολουμέλλας.

colŭmen, ĭnis, οὐ. 1) ἡ ἄκρα, ἡ κορυφή· τὸ ἀέτωμα (οἰκοδομήματος). Phrygiae-, αἱ ἐξέχουσαι κορυφαὶ τῶν ὀρέων τῆς Φρυγίας. Ἐντ. μετ. -amicorum, ὁ ἄριστος τῶν φίλων· -audaciae, ἡ ὑπέρμετρος τόλμη· 2) τὸ στήριγμα, τὸ ἔρεισμα.

colŭmis, e (Πλι ὁμφ.) = incolumis.

columna ae, θ. (πρβλ. celsus), κίων, στήλη (πρβλ. pila). Μάλ. -Maenia, κίων τις ἐν τῇ ἀγορᾷ τῆς Ῥώμης, πρὸς ἣ οἱ Triumviri capitales ἐδίκαζον τοὺς φαύλους ἢ τοὺς κακοὺς ὀφειλέτας. Ἐντ. adhaeresco (pervenio) ad-, = φαῦλος ὢν τιμωροῦμαι· 2 ἐπὶ στηλοειδῶν ἀντικ. α) = σίφων· β) = ὁ οὐρανός, ὡς θόλος· γ) μετφ. = τὸ ἔρεισμα, ὁ βοηθός.

columnarĭum, ii, οὐ. ὁ ἀπὸ τῶν κιόνων (τῶν οἰκοδομῶν) φόρος.

columnarĭus, ii, ἀ. 1) ὁ στηλίτης, ὁ στηλιτευόμενος (ἰδὲ columna)· 2) ὁ φαῦλος.

columnātus, a, um, στύλοις στηριζόμενος.

colŭrnus, a, um, ἐκ Ποντικῆς καρύας, λεπτοκαρύας.

colus, us (αἰτ. ἐν καὶ -lo, αἰτ. πλ. καὶ -los) θ. (σπ. ἀ.), ἠλακάτη.

cŏma, ae, θ. κόμη, ὡς φυσικὸς κόμμος τῆς κεφαλῆς· 1) (πρβλ. crinis, capillus, caesaries)· 2) (π.)· α) ἐπὶ ζώων· κόμη, χαίτη· β) ἐπὶ φυτῶν· τὸ φύλλωμα· γ) = μαλλός, καὶ ὅ,τι μαλλῷ ἔοικε· δ) = ἀκτῖνες φωτός.

comans, antis, ἐπίθ. (coma) κομῶν, κόμην τρέφων, ἔχων· galea-, ὁ λόφος τοῦ κράνους· stella-, = κομήτης, narcissus-, = φυλλορόρος.

comarchus, i, ἀ. (Πλ.) κώμαρχος.

comatus, a, um = comans.

1. com-bĭbo, bĭbi (ἄνευ σ.), γ'. 1) ἀμετ. συμπίνω, συμποσιάζω· 2) μεταβ. καταπίνω, πίνω, ἐκμυζῶ τι· μετφ. -artes = ἐκμανθάνω.

2. combĭbo, ōnis, ἀ. (σπ.) συμπότης.

com-būro, bussi, bustum, γ'. (con, uro)· 1) κατακαίω, naves· 2) μετφ. π.) -aliquā, ἔρωτί τινος ἐκκαίομαι· -aliquem judicio = διαφθείρω, ἀπόλλυμί τινα.

com-ĕdo, ēdi, ēsum (σπ. estum), γ'. 1 κατ.σθίω, panem· 2 μετφ. α) -se καταβιβρώσκομαι (ὑπὸ λύπης, πένθους)· β) -aliquem oculis = ἀκορέστως θεωρῶ τινα· γ) -patrimonium, κατεσθίω (ἀσώτως καταναλίσκω) τὴν πατρῴαν οὐσίαν· (μ.) -aliquem = τὴν οὐσίαν τινὸς καταναλίσκω.

Comensis, e, ἰδὲ Comum.

comes, ĭtis, ἀ. καὶ θ. (con-eo ?) 1) ὑπαδός, ἀκόλουθος, ἑταῖρος· 2) κοινωνός, μέτοχος· 3) μάλ. = παιδαγωγός· 4) (ἀκολουθῶν τῷ πατρικίῳ) πελάτης· 5) οἱ συμπορευόμενοι τῷ ἐπάρχῳ εἰς τὴν ἐπαρχίαν (φίλοι, νέοι κτλ.)· 6) οἱ περὶ τὸν αὐτοκράτορα, οἱ αὐλικοί.

comestus, a, um, μετχ. τοῦ comedo.

comēsus, a, um, μετχ. τοῦ comedo.

comĕtes, ae, ἀ. κομήτης.

comĭce, ἐπίρ. κωμικῶς.

comĭcus, a, um, κωμικός· οὐσ. -micus, i, α) ὁ κωμικὸς ποιητής· β) (Πλ.) κωμῳδός, ὑποκριτὴς κωμῳδίας.

comĭnus, ἰδὲ comminus.

comis, e (-ior, -issimus), φιλόφρων, εὐπροσήγορος, ἐπίχαρις.

comissābūndus, a, um, κωμάζων.

comissatĭo, ōnis, θ. κῶμος.

comissātor, ōris, ἀ. κωμαστής.

comissor, ὀποθ. α', 1) κωμάζω· 2) συμπίνω· ἐνθ. comissatum ire ad aliquem, καὶ (π.) -in domum alicujus.

comitātus, a, um, μετχ. τοῦ comitor.

comĭtas, ātis, θ. (comis), φιλοφροσύνη, εὐπροσηγορία· -in socios = μαλακότης, πραότης.

comitātus, us, ἀ. (comes)· 1 ἀφηρ. ἀκολουθία· -tu equitum, ἀκολουθίαν ἔχων ἱππέων· 2) συγκεκρ. = οἱ ἀκόλουθοι, τὸ ἀκολουθοῦν πλῆθος, οἱ ὑπαδοί τινος· 3) μετφ. ἕνωσις, tantus virtutum-· 4) μάλ. α) οἱ περὶ τὸν αὐτοκράτορα, οἱ αὐλικοί· β) συνοδοιπόροι, πομπή.

comĭter, ἐπίρ. (-issime), φιλοφρόνως, εὐπροσηγόρως.

comitiālis, e (comitia) ἐκκλησιαστι-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κός· dies -, ἡμέ·α ἐν ᾗ αἱ ἐκκλησίαι ἐγίγνοντο· homines -, οἱ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἀναστρεφόμενοι καὶ τὴν αὐτῶν ψῆφον πωλοῦντες· morbus - (μ.) = ἐπίληψία (ὅτι ἡ ἐκκλησία διελύετο, εἴ τινα ἡ νόσος αὖτη, κατελάμβανεν).

comitiātus, us, ἀ. comitia) ἐκκλησιασμός· habeo -, ἐκκλησιάζω.

comitium, ii, οὐ. (con-eo)· 1) ἐνικ. τὸ ἐκκλησιαστήριον, ὁ πρὸς τὸ Β.Δ. τῆς ἐν Ῥώμῃ ἀγορᾶς τόπος τῆς ἐκκλησίας τῶν Ῥωμαίων· μετφ. τὸ ἐν Σπάρτῃ ἐφορεῖον· (Νέπ. Ἀγησίλ. 4,2)· 2) πληθ. **comitia**, ōrum, οὐ. ἡ ἐκκλησία τῶν Ῥωμαίων. Ἦσαν δὲ comitia curiata, centuriata καὶ tributa (ἰδὲ τὰς λέξεις) -habeo facio), ἐκκλησίαν ποιῶ· indīco, edīco -, κηρύττω (ὁρίζω) τὴν ἡμέραν τῆς ἐκκλησίας· consularia (καὶ consulum ἢ consulibus creantis) ἀρχαιρεσίαι ὑπάτων· -legis ferendae, πρὸς νομοθέτησιν· -Flavii = αἱ τοῦ Φλαβίου ἀρχαιρεσίαι. Ἐντ. ἐνίοτε = ἀρχαιρεσίαι παρὰ τοῖς μὴ Ῥωμαίοις.

comĭtor, ἀποθ. α'. (π. καὶ μ. καὶ **-to**, α'. καὶ ἐντ. comitor ὡς παθητ.)· 1) ἀκολουθῶ, παρακολουθῶ, patrem, triumphum· (σπ.) hoc -tur illi rei = τοῦτο ἕξ ἑκείνου ἕπεται· μάλ. = νεκρὸν προπέμπω. Ἐντ. ἡ μετχ. **comitatus**, παθητ. aliquo, = ὑπό τινος προπεμπόμενος· ὡς ἐπιθ. ἐν τῷ συγκρ. uno puero comitatior, ὑφ' ἑνὸς ἔτι δούλου παρακολουθούμενος.

comma, ătis, οὐ. κόμμα περιόδου (Λατιν. incisum ἢ incisio).

com-macŭlo, α'. κατακηλιδῶ, καταμιαίνω· aram sanguine· μετφ. se scelere.

Commagēne, es, ὁ. Κομμαγηνή. Ἐντ. **-gēnus**, a, um, Κομμαγηνός· καὶ οὐσ. **-gēni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Κομμαγηνοί.

com-manipulāris, is, ἀ. ὁ τῆς αὐτῆς σπείρας στρατιώτης.

com-marītus, i, ἀ. (Πλ.), ὁ κοινὴν ἑτέρῳ τινὶ σύζυγον ἔχων.

commeātus, us, ἀ. (commeo)· 1) πρόσοδος, προσέλευσις, ἐπιμιξία· 2) ἡ ἄδεια τοῦ ἀπιέναι ἐπὶ ῥητὸν χρόνον, μάλ. ἐπὶ στρατιωτ., do alicui -tum καὶ mitto in -tum = ἀφίημί τινα ἀπιέναι (τοῦ στρατοπέδου) ἐπὶ ῥητὸν χρόνον· sine ullo -tu, ἄνευ αἰτήσεως ἀδείας τοῦ ἀπιέναι· 3) διακομιδή, μετακομιδή, πέμψις, ἀποστολή· exercitum duobus -mitto· (συνή0. ἐν τῷ πληθ. τὰ ἐπιτήδεια· 5 μέτων. (Πλ.) ἡ δίοδος.

com-mĕdĭtor, ἀποθ. α'. 1) (σπ. καταμελετῶ, ἐπιμελῶς ἐναποτυπῶ τι· 2 (Λουκρ.) μιμοῦμαί τι.

com-memĭni, isse (ῥῆμ. ἐλλ.) τελείως καὶ ἀριβῶς μέμνημαί τινος. not -dicere = ἐπελαθόμην εἰπεῖν.

commemorābĭlis, e, (commemoro), ἀξιομνημόνευτος, ἀξιολογος.

commemoratĭo, ōnis, ὁ. ὑπόμνησις, ἀνάμνησις ἀπομνημόνευσις.

com-memŏro, α'. 1) (σπ.) μέμνημαι, ἀναλογίζομαι· 2) ἀναμιμνήσκω, ὑπομιμνήσκω, admonitionem, cognitionem 3) μνείαν ποιοῦμαι, μνημονεύω, jucundi tatem illius· σπ. de re aliqua.

commendābĭlis, e, (σπ.) ἐπαινος ἢ ἀποδοχῆς ἄξιος.

commendātĭcĭus, a, um, συστατικός, literae, tabulae.

commendatĭo, ōnis, ὁ. 1) σύστασις ἔπαινος· 2) τὸ συστατικόν· tanta era -tio oris, ingenii, τόση χάρις ἦν ἐν τ αὐτοῦ προσώπῳ, πνεύματι.

commendātor, ōris, ἀ. καὶ **-trix**, īcis, ὁ. ὁ συνιστάς, ἡ συνιστᾶσα.

commendātus, a, um, (-ior, -issimus) μετχ. τοῦ commendo· συσταλείς, ἔντ. = ἀρεστός, χαρίεις· habeo aliquid aliquem -issimum = περὶ πολλοῦ ποιοῦμαί τι ἢ τινα.

commendo, α'. (con, mando)· 1) ἐπιτρέπω, πιστεύω, διαπιστεύω τινί τι· aliquid literis, παραδίδωμί τι τῇ γραφῇ, γράφω (ὡς τι ἀπόρρητον)· -aliquid memoriae, τῇ μνήμῃ παραδίδωμι (ἐντυπῶ· 2) μάλ. συνίστημί τι = ἀρεστόν, χαρίεις ποιῶ τι· vox -at eloquentiam· 3) -aliquem ἢ aliquid alicui, συνίστημί τινι ἢ τί τινι.

commensus, a, um, μετχ. τοῦ commetior.

commentariŏlum, i, οὐ. ὑποσ. ὑπομνημάτιον.

commentarĭus, ii, ἀ. καὶ (σπ.) **-ium**, ii, οὐ. 1) (σπ.) ὑπόμνημα, ἐφημερίς, χρονικόν· 2) ὡς τὸ πολὺ ἐν τ πληθυντ. = ἀπομνημονεύματα, -Caesaris· 3) ἡ τῶν δικαίων ἀναγραφή· 4) (μ.) α) συλλογὴ παραδειγμάτων· β) ὑπομνηματισμούς, ἑρμηνευτικαὶ σημειώσεις.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

commentatĭo, ōnis, θ. 1) μελέτη, σπουδή· 3) πραγματεία, διατριβή, de re aliqua.

commenticĭus, a, um, (comminiscor)· ἐπινενοημένος· ἤτοι α) = νεωστί, ἐξευρεθείς· β) πλαστός, ἰδεώδης, civitas Platonis· γ) ψευδής.

1. commentor, ἀποθ. α'. (comminiscor)· 1) διανοοῦμαι, λογίζομαι, σκοπῶ, σκέπτομαι, aliquid ἤ de re aliqua quid faciendum sit· καὶ ἀπολ. -inter se. Ἐντ. μάλ. = εἰς τὸ λέγειν ἀσκοῦμαι, παρασκευάζομαι· καὶ μετ' αἰτ. = μελετῶ τι· μετχ. **commentatus**, παθητ. = μεμελετημένος· 2) (Πλ.) ἐπινοῶ, πλάττω τι· 3) πραγματεύομαι, συγγράφω τι· 4) (μ.) ὑπομνηματίζω, ἑρμηνεύω, carmina.

2. commentor, ōris, ὁ. ἐφευρέτης.

commentum, i, οὐ. (comminiscor 1) ἐπινόημα, ἐπίνοια, εὕρημα, ἐξεύρημα 2) πλάσμα, ψεῦδος· -opinionum = opiniones fictae· 3) ἐπιβουλή, δόλος.

com-meo, α'. 1) φοιτῶ, μεταβαίνω, ἔρχομαι, πορεύομαι, μάλ. δεῦρο κακεῖσε· πολλάκ. -ulto et citro· 2) θαμίζω, συχνάζω, ad aliquem, παρά τινα.

commercĭum, ii, οὐ. (con, merx). 1) ἐπιμιξία ἡ κατ' ἐμπορίαν, ἐμπορία, ἐμπόριον· μάλ. ἡ ἐξουσία (ἄδεια) τοῦ ὠνεῖσθαι κατὰ τοὺς Ῥωμ. νόμους κτήματα, χρῆσθαι τούτοις καὶ κατέχειν αὐτά· 2) συνήθ. ἐν τῷ πληθ., ἐμπορικὸς λιμήν, ἐμπορεῖον· 3) ἐπιμιξία, συνουσία, ὁμιλία (συναναστροφή) πρός τινα· habeo-cum Musis, σύνειμι ταῖς Μούσαις· -linguae, ἀνταλλαγὴ γλώσσης μεταξὺ δύο λαῶν, τὸ διαλέγεσθαι δύο λαούς· -sermonis, διάλογος· 3) (μ.) ἐπὶ πολέμου· λύτρωσις αἰχμαλώτων, ἀνοκωχή· 4) σαρκικὴ συνουσία.

com-mercor, ἀποθ. α'. (ἀρχαϊκ. καὶ ὁ Σαλλ.) συναγοράζω, captivos.

com-mĕrĕo, merŭi, meritum (καὶ **-eor**, ĭtus sum, ἀποθ.) δ'. 1) ἄξιός εἰμί τινος, poenam· 2) αἴτιος (ἢ ἔνοχός) εἰμί τινος, noxiam, culpam in se.

com-metĭor, mensus, sum, δ'. καταμετρῶ· 2) μεταφ. παραβάλλω.

commĕto, α'. θαμίζω, συχνάζω.

commigratĭo, ōnis θ. μετοίκισις.

com-mĭgro, α'. μετοικίζομαι, in Etruriam, in domum suam.

commilitĭum, ii. οὐ. (con. miles), συστρατεία· (π.) κοινωνία, studiorum.

commĭlĭto, ōnis ὰ. συστρατιώτης.

comminātĭo, ōnis, θ. ἀπειλή.

com-mingo, minxi, mictum, γ'. κατουρῶ· ἐντ. καταμολύνω τί τινι.

comminiscor, mentus sum, ἀποθ. γ'. (mens)· 1) ἐπινοῶ, ἐξευρίσκω (μάλ. ἐπὶ ψεύδους· πρβλ. excogito), πλάττω, mendacium, deos nihil agentes· 2) (μ.) ἐφευρίσκω· 3) μετχ. commentus παθητ.) πλαστός.

com-mĭnor, ātus, sum, ἀποθ. α'. ἀπειλῶ, alicui malum· ἀπολ. -inter se, ἀπειλοῦσιν ἀλλήλοις· -alicui cuspide = τῷ δόρατι ἀπειλῶ τινι.

com-minŭo, minŭi, minūtum, γ'. 1) κατακερματίζω, συντρίβω, statuam, fores· 2) μετφ. α) μειῶ, μικρύνω, aliquid· β) ἀσθενόω, ἀσθενὲς ποιῶ, παραλύω, ἐλαττῶ· -lacrimis (π.) ἐκ τῶν δακρύων καταλλῶμαι· -officium, τὸ καθῆκον παραβαίνω.

commĭnus, (κ. cōminus), ἐπίρ. (con, manus)· 1) ἐν τῇ στρατ. γλώσσῃ· εἰς χεῖρας, ἐκ χειρός, συσταδόν, ἐγγύθεν (ἐν ἀντιθ. τῆς δι' ἀκοντίων καὶ τόξων μάχης)· -signa confero, εἰς χεῖρας ἔρχομαι. Ἐντ. μετφ. -ad aliquem accedo, χωρῶ, ὁρμῶ ἐπί τινα· 2) (μ.) πλησίον, ἐγγύθεν, agmen -visum.

com-miscĕo, miscŭi, mixtum κ. mistum, ε'. 1) συμμίγνυμι, μίγνυμι, servos cum ingenuis· μετφ. -consilium cum aliquo, κοινὴν βουλὴν μετά τινος ἔχω· 2) συγχέω, temeritatem cum sapientia· 3) ἐνίοτε ἡ μετχ. commixtus aliqua re = ἐκ μίξεως (τινός) προελθών, γεγονώς.

commiseratĭo, ōnis, θ. ὁ ἔλεος, ὃν ὁ ῥήτωρ πειρᾶται ἐμποιεῖν.

com-miseresco (ἄνευ πρκ. καὶ σ) γ', καὶ ἄπροσ. **commiserescit** me (ἀρχαϊκ.) alicujus, οἰκτείρω, ἐλεῶ τινα.

com-miserŏr, ἀποθ. α'. 1) aliquem, οἰκτείρω τινὰ (λόγοις) 2) πειρῶμαι ἔλεον ἐμποιεῖν (περὶ ῥήτορ.).

commissĭo, ōnis, θ. (committo) 1) συμβολὴ (εἰς ἀγῶνα)· ἐντ. ἀγών, ἀγώνισμα· 2) μετων. ὁ ἀγωνιστικός (ἐπιδεικτικός) λόγος, τὸ ἀγώνισμα.

commissum, i, οὐ. (committo μετχ.)· 1) τὸ ἀπόρρητον· 2) πλημμέλημα, πταῖσμα· 3) τεχν. ὅρ. δήμευσις, τὸ δημευθέν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

commissūra, ae, f. (committo) συναρή, ἁρμογή, ἁρμός digitorum.

commissus, a, um, μετχ. τ. committo.

commistus, a, um = commixtus, a, um.

com-mitĭgo, āre. (Κωμ.), (τύπτων) μαλακὸν ποιῶ, caput alicujus.

com-mitto, misi, missum, ĕre. συμβάλλω συνάπτω· 1) ἐπὶ ἐμψύχων. α) συμβάλλω (εἰς ἀγῶνα, μάχην), pugiles Latinos cum Graecis, πύκτας Λατίνους τε καὶ Ἕλληνας. Ἐντ. (π.)-manum Teucris, εἰς χεῖρας ἔρχομαι τ.-proelium, pugnam cum aliquo, συνάπτω τινὶ μάχην· ὠσαύτως -bellum, πολεμῶ· -spectaculum, ποιῶ, παρέχω θέαμα· -obsidionem, ἔρχομαι (τοῦ) πολιορκεῖν· καὶ (σπ.) ἀπολύτ. comitto = μάχομαι· ὠσαύτως· -judicium, τοὺς δικαστὰς συγκαλῶ· 2) ἐπὶ ἀψύχων· συνάπτω, ἑνῶ, maria, moenia· -dextram dextrae, δίδομαι τὰς δεξιάς· comitti = συνάπτεσθαι· ἐντ. commissus = συνημμένος· 3) ἀδικόν τι ἔργον) ποιῶ, πράττω, scelus, flagitium, caedem, fraudem· ἐντ. α) -in (contra) legem (σπ. -lege aliqua) παραβαίνω νόμον· β) ἑπομένου τοῦ ut, καὶ (π. καὶ μ.) τοῦ cur (quare), ἢ ἀπαρεμφ. = πράττω τι, ὥστε (ἄξιός εἰμι παθεῖν τι)· ὠσαύτως -poenam multam, πράττω τι ἄξιον ποινῆς, πρωτίμου· γ) παθητ. ὡς ὑποθήκη καὶ τὰ ὅμ. διαφθείρομαι, οἴχομαι· hereditas illi Veneri commissa est· fiducia commisa = παρακαταθήκη ἀπολεσθεῖσα· 4) παραδίδωμι, ἐγχειρίζω, ἐπιτρέπω, διαπιστεύω τινί τι· alicui salutem meam· καὶ ἀπολυτ. -alicui (τὸ πρᾶγμα) ἀναφέρω εἴς τινα· -se periculo, ὑφίσταμαι κίνδυνον, κινδυνεύω. Ἐντ. α ὁρμῶμαι εἴς τι, τολμῶ τι, ἐπιχειρῶ τινι· -se itineri, ὁρμῶμαι εἰς πορείαν· ὠσαύτως -se in conclave, in senatum, ἀποτολμῶ εἰσελθεῖν εἰς τὸ δωμάτιον, εἰς τὴν βουλήν· β) ἀναρτῶ τι ἔκ τινος· -rem in discrimen (in casum ancipitis eventus) διακινδυνεύω τι· -rem in aciem, ἀναρρίπτω μάχην (ἐκ μιᾶς μάχης ἐξαρτῶ τὴν τύχην τινός)· 5) παραβάλλω.

commŏde, ἐπίρ. (-ius, -issime)· 1) συμμέτρως, ἁρμοδίως· 2) προσηκόντως, ἐπιτηδείως· 3) καλῶς, εὐχερῶς, εὐμαρῶς· 4) ἐν καιρῷ, εὐκαίρως.

commoditas, ātis, f. (commodus)· 1) συμμετρία, τὸ προσῆκον μέτρον· 2) ἀναλογία, ἁρμονία· 3) ἐπιτηδειότης, εὐχέρεια, εὐμάρεια· 4) ὠφέλεια, συμφέρον· 5) ἐπιείκεια, πραότης, patris· 6) καιρός, εὐκαιρία.

1. commŏdo, āre. 1) (ἀρχαϊκ.) εὖ διατίθημί τι, καλῶς παρασκευάζω τι· 2) -alicui, χαρίζομαί τινι, ὑπουργῶ τινί· 3) -alicui aliquid, παρέχω, δίδωμί τινί τι (πρὸς χρῆσιν βραχυχρόνιον).

2. commŏdo, ἐπίρ. (ἀρχ. καὶ μ.) ἀρεστῶς, dictitare.

commodŭle, καὶ **-lum**, ἐπίρ. (ὑποκ. τοῦ commodo) ἐπιτηδείως, ἁρμοδίως.

1. commŏdum, ἐπίρ. 1) ἐν καιρῷ· -domum venit· 2) νωθρῶς, ἀργῶς.

2. commŏdum, i, οὐ. τοῦ commŏdus· 1) καιρός (ἁρμόδιος), εὐκαιρία, -do meo, tuo (καὶ ex -do ἢ per -dum)· quod commodo tuo (ἄνευ τοῦ παρασχεῖν σοι πράγματα) fieri possit, copias per -dum (=σχολαίως) exponere· lego ex -do=ἀναγινώσκω οὐ σπεύδων· 2) τὸ λυσιτελές, συμφέρον, ὠφέλιμον· τὸ ἀγαθόν· πολλὰ. ἐν τῷ πλ. **commoda**, τὰ ἀγαθά, vitae, pacis· μάλ. τὰ προσιόντα τινὶ ὠφελήματα (πρὸς ἀμοιβὴν ὑπηρεσίας τινός)· -veteranum· ἐντ. -do ἢ per -dum reipublicae, ἐπ' ἀγαθῷ, ἄνευ βλάβης τῆς πολιτείας· 3) = commodatum, δάνεισμα (χρήγημα)· 4) (μ.) χάρισμα, προνόμιον.

com-mŏdus, a, um (-ior, -issimus)· 1) (ὡς τὸ πολὺ ἀρχαϊκ.) ὅλος, ὁλοτελής, τέλειος, ἐντελής, talentum, vigintae minae capillus-, μακραὶ τρίγες· 2) σύμμετρος πρός τι, εὐάρμοστος, σύμφορος, πρόσφορος, λυσιτελής, εὔνοος, ἀρεστός· iter-, εὔπορος ὁδός· lex -alicui, νόμος συμφερόντων τινί· -dum est ei ἀρέσκει αὐτῷ· 3) ἁρμόδιός τινι, ἄρίσκων τινί, mihi· 4) ὁμιλητικός, προσηνής, ἤπιος, alicui, mores (ἀντθ. incommodus καὶ inhumanus).

commoenio, īre = communio.

com-mollĭor, ītus, sum, īri, ἀποθ. δ'. κινῶ τι, μηχανῶμαι τι.

commone-făcĭo, fēci, factum, ĕre, γ'. 1) ἀναμιμνήσκω, ὑπομιμνήσκω, νουθετῶ τινα· 2) μνείαν ποιοῦμαί τινος, μνημονεύω τι· (Κικέρ.).

com-monĕo, ŭi, ĭtum, ēre, δ'. = commonefacio· -aliquem rei alicujus, de re aliqua καὶ aliquid· -te quam sit

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

hoc utile, ut ἤ ne illud facias· -aliquid = μνημονεύω τι.

commonĭtĭo, ōnis, θ. ὑπόμνησις.

commonĭtus, a,um, μετχ. τοῦ commonco.

com-monstro, α΄. κατα-δείκνυμι, viam alicui, viam quam quaeris.

commoratĭo, ōnis, θ. διαμονή, διατριβή, μάλ. ἐν τῇ ῥητορ. = ἡ περί τι ἀντικείμενον διατριβή.

com-mordĕo, (ἄνευ προκ.), morsum, 6΄. κατα-δάκνω, aliquem.

com-mŏrĭor (morĕris), mortŭus sum, ἀποθ. γ΄. συναποθνήσκω, cum aliquo.

cōm-mŏror, ἀποθ. α΄. διατρίβω (ὀλίγον χρόνον· πρβλ. maneo· ὡσαύτως πρβλ. cunctor, haesito, habito)· 1) μετρ. περὶ ῥήτορ. = ἐνδιατρίβω περὶ τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον· 2) μεταδ. (Πλ.) ἐμποδίζω, βραδύνω, aliquem, se.

commotĭo, ōnis, θ. ἀνακίνησις· μόνον μετρ. α) -animi καὶ ἁπλῶς -tio, = τῆς ψυχῆς ἀνακίνησις, πάθος· β) ἡ ἐξέγερσις, jucunditatis.

commotiuncŭla, ae, θ. (ὑποκ. τοῦ commotĭo) = μικρὰ προσβολὴ πυρετοῦ.

commōtus, a, um (-ior), μετχ. τοῦ commoveo· 1) ὁρμητικός, ἐμπαθής, -mente, ἔμπληκτος· 2) ἀφαλερός, ἐπισφαλής.

com-mŏvĕo, mōvi, mōtum, 6΄. 1) εἰς κίνησιν τίθημι, κινῶ τινά ἤ τι, ὁτὲ μὲν ἐκ τοῦ τόπου (= ἀποκινῶ, μετακινῶ, προκινῶ, ἀπάγω, ἀποκομίζω, ἀπελαύνω), ὁτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ τόπου (= σείω, ἐξ-εγείρω κτλ.)· -hostem, τρέπομαι τοὺς πολεμίους· -sacra, τὰ ἱερὰ (ἀντικ.) περιφέρω· 2) μετρ. α) παθητ. κινῶ, ἀνακινῶ (τὴν ψυχήν)· ἐντ. commotus = φρενόληπτος· β) σφοδρῶς κινῶ, ταράττω τινά· μάλ. ἐν τῷ παθητ. καὶ συνήθ. ἐν τῇ μετχ. commotus· -spe, gaudio· graviter -tus, σφοδρῶς παροξυνθείς· γ) κινῶ, ἐγείρω, ἐμποιῶ (αἴσθημά τι), dolorem, odium· καὶ ἐνίοτε -memoriam rei alicŭjus, μνημονεύω τι· - bellum, κινῶ, ἐγείρω πόλεμον.

communicatĭo, ōnis, θ. κοινώνησις, μετάδοσις, civitatis, πολιτείας· -sermonis, διάλεξις· ἐν τῇ ῥητορ. = ἀναλοίνωσις.

communĭco, α΄. καὶ **- cor**, ἀποθ. α΄. (communis)· 1) κοινωνῶ, συμμετέχω τινί τινος, aliquid hnic et illi· μάλ. ἐν τῷ παθητ. aliquid mihi cum aliquo (inter nos) communicati r ἤ communicatum est. κοινόν τι ἔχω (ἔχομεν) τινί· 2) κοινοῦμαι τί τινι, μεταδίδωμί τινός τινι· -ant inter se καὶ ἁπλῶς -ant = κοινολογοῦσιν ἀλλήλοις· μετὰ τοῦ de καὶ ἀφαιρ. = κοινοῦμαι (ἀνακοινοῦμαί) τινι περί τινος.

1. com-mūnĭo (commoenio), īvi, ītum, 6΄. 1) ὀχυρῶ, castra, locum· 2) μετρ. κρατύνω, ἐπαυξάνω, auctoritatem alicŭjus.

2. communĭo, ōnis, θ. (communis) κοινωνία· -sanguinis, συγγένεια.

commūnis, e (-ior, -issimus)· 1) κοινός (ἀντίθ. proprius, privatus οὐ κοινός, ἴδιος)· hoc illis (κ. illorum) ἤ in inter illos -e est, τοῦτο ἐκείνοις κοινὸν ἐστιν, ὑπάρχει· - vita, ὁ κοινός, ὁ καθ' ἑκάστην βίος· -mens, κοινὸς νοῦς· -ia loca, κοινοί (δημόσιοι) τόποι, καὶ locus-, = ὁ ἀδῆς· loci-, = οἱ τόποι (ἐν τῇ ῥητορ. καὶ φιλοσοφ.) commune (ὑπον. aerarium) = τὸ κοινόν, ταμεῖον δημόσιον. Ἐντ. A) **commune**, is, οὐ, τὸ (τῆς πόλεως) κοινόν, ἡ πολιτεία· -Siciliae· B) in commune· α) = εἰς τὸ κοινόν, ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ (ἀγαθοῦ)· consulo ἤ confero aliquid in -· β) = ἐν γένει, disputo de re· γ) in - voco honores, κοινὰς (τοῖς πατρικίοις καὶ τοῖς δημοτικοῖς) τὰς τιμὰς ποιῶ· 2) ἐπὶ προσώπ. = κοινός, εὐπροσήγορος, ὁμιλητικός, infimis, πρὸς τοὺς ταπεινοτάτους (τὸ γένος).

communĭtas, ātis, θ. (communis) 1) κοινότης, κοινωνία (σχέσις)· nulli deo cum homine est· -vitae = συμβίωσις· 2) κοινονομοσύνη. Κικέρ. περὶ καθηκ. 1, 152· 3) φιλοπροσηγορία. Νέπ. Μιλτ. 8, 4.

communĭter, ἐπίρ. 1) κοινῶς· 2) ἐν γένει.

communitĭo, ōnis, θ. ὀδοποίησις.

com-murmŭror, ἀποθ. α΄. συμψιθυρίζω.

commutabĭlis, e, μεταβλητός.

commutātē, ἐπίρ. μεταβεβλημένως.

commutatĭo, ōnis, θ. καὶ (Λουκρ.) **-tātus**, us, ὁ. 1) ἀλλαγή, μεταλλαγή, μεταβολή, morum, temporum· 2) ἐν τῇ ῥητορ. = ἀντιμεταβολή (διπλῆ ἀντίθεσις).

com-mūto, α΄. 1) ἀλλάσσω, μεταβάλλω, ἀλλοιῶ· 2) ἀλλάσσω, ἀνταλλάσ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σω, captivos· -mortem vitā = ἀποθνήσκω (πρβλ. muto). Ἐντ. (Κωμ.) -verba cum aliquo = διαλέγομαί τινι.

como, compsi, comptum. γ'. (ἐκ τοῦ co-emo, ὡς promo ἐκ τοῦ pro-emo, demo ἐκ τοῦ de-emo)· 1) (Λουκρ.) συντίθημι, συναρπάζω, aliquid ex pluribus rebus· 2) -comas, capillos, τὴν κόμην διευθετῶ, πλοκίζω· puer comptus, μετὰ κομψῶν πλοκάμων κόμην ἔχων· 3) καθαίρω, ὡραΐζω, καλλύνω, καλλωπίζω, vestem, corpus (ἰδὲ comptus).

comoedĭa, ae, θ. κωμωδία.

comoedĭce, ἐπίρ. (ΠΛ.) ὥσπερ ἐν κωμωδίᾳ.

comoedus, a, um, κωμωδός.

comōsus, a. um (coma) εὔκομος.

com-paciscor, pactus sum, (ὀρθότ.)

compeciscor, pectus sum, ἀποθ. γ'. συνθήκας ποιοῦμαι πρός τινα, cum aliquo. Ἐντ. ἐπίρ. compacto, ἢ de (ex) compacto, κατὰ συνθήκην.

compactĭo, ōnis, θ. (compingo) σύμπηξις, συναρμογή, membrorum.

compactus, a, um (μετχ. τοῦ compingo) συμπαγής, ἁδρός, στερρός, ἰσχυρός.

compāges, is ἢ (π. καὶ μ.) **-āgo**, ĭnis, θ. (copingo) σύμπηξις, ἁρμογή, ἁρμός· 2) ὀργανισμός (σώματος, πολιτείας).

com-par (ἢ conpar), ăris· α) ἐπίθ. ἐντελῶς ἴσος, ὅμοιος (ἀλλήλοις)· β) οὐσ. ἀ. κ. θ. 1) (π.) ὁ ἑταῖρος· μάλ. = ὁ σύζυγος· 2) ῥητορ. σχῆμ. = ἰσόκωλον.

comparabĭlis, e (σπ.) παραβλητός.

comparāte, ἐπίρ. συγκριτικῶς.

1. comparatĭo, ōnis, θ. (1. comparo)· 1) ἡ αὐτὴ θέσις (Κικέρ. περὶ φύσ. θ. κεφ. 20,51)· 2) ἀναλογία· 3) παραβολή, σύγκρισις· sub (de, ex, ad) -ōne rei alicujus, ὡς πρός τι, παραβαλλόμενός τινι· 3) μετφ. σύμβασις, ὁμολογία, συνθήκη, μάλ. σύμβασις συναρχόντων πρὸς διαμερισμὸν τῶν ἀσχολιῶν ἢ τῶν ἐπαρχιῶν.

2. comparatĭo, ōnis, θ. (2. comparo)· 1) παρασκευή, ἑτοιμασία veneni, belli· μετφ. -criminis, ἡ προσαγωγὴ πάντων τῶν ἀπαιτουμένων πρὸς κατηγορίαν· 2) πρόσκτησις, πορισμός.

comparatīvus, a, um, συγκριτικός.

com-parco, parsi (ἢ **-perco**, persi) γ'. (Κωμ.)· 1) ταμιεύομαι, aliquid· 2) παύομαι, facere aliquid.

com-părĕo, parŭi (ἄνευ σ.) θ'. 1) φανερός, ὅῆλος, ὁρατός εἰμι· 2) περίειμι, σώζομαι· 3) φαίνομαι, δείκνυμαι, ὑπάρχω.

1. compăro, α'. (compar)· 1) συντίθημι, συζεύγνυμι, συνάπτω, quaedam inter se, aliquid cum re aliqua· priore consulatum comparati=συνάρχοντες ἐν τῇ πρώτῃ ὑπατείᾳ· male comparati, περὶ συναρχόντων ἀναρμοστούντων· μάλ. = συντίθημι, συμβάλλω τινὰ (εἰς ἀγῶνα, ἔριν) -gladiatores, aliquem cum aliquo ἢ alicui· 2) συμβάλλω, παραβάλλω, συγκρίνω, aliquid cum re aliqua καὶ (σπ.) alicui. Ἐντ. α) ἐξισῶ τινὰ τινι β) = παραβάλλων εὑρίσκω· 3) τεχν. ὅρ. -provincias inter se, ἢ -provincias, ἢ inter se, περὶ τῶν ὑπάτων, οἳ συνετίθεντο ἀλλήλοις περὶ τῶν ἐπαρχιῶν.

2. compăro, α'. (com, paro)· 1) κατασκευάζω, παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, dolum, auxilium· -iter, ἢ me ad iter, παρασκευάζομαι εἰς πορείαν· πολλάκ. περὶ τῆς πρὸς πόλεμον παρασκευῆς· -bellum, copias, classem· (π.) -facere aliquid=παρασκευάζομαί τι ποιεῖν τι· comparatum est (naturā, lege, more majorum) κατεσκεύασται, καθέστηκε, πέφυκε, τέτακται· 2) πορίζομαι, κτῶμαι, navem, gloriam· (σπ.) sibi ἢ alicui aliquid = πορίζω· -supellectilem κ. τ. ὅμ. = ὠνοῦμαι.

com-pasco, pastum, γ'. συμβόσκω.

com-pascuus, a, um, ager = σύμβοτος ἀγρός (= κοινὴ βοσκή).

compeciscor, ἰδὲ compaciscor.

compedĭo, īvi, ītum, δ'. (ἀρχαϊκ. κ. μ.) συμπεδῶ, δεσμεύω, aliquem.

compellatĭo, ōnis, θ. (1. compello)· 1) πρόσρησις· 2) ἐπίπληξις, ἐπιτίμησις.

1. compello, α'. 1) προσαγορεύω, προσφωνῶ τινα· ἐντ. ὀνομάζω, καλῶ· 2) ψέγω τινά, ἐπιπλήττω, ἐπιτιμῶ τινι· 3) κατηγορῶ, aliquem crimine aliquo.

2. com-pello, pŭli, pulsum, γ'. 1) συνελαύνω, συνωθῶ, ὠθῶ, ἀναγκάζω, aliquem, τινὰ (παρευθῆναι, καταφυγεῖν που)· 2) μετφ. ὠθῶ, ἀναγκάζω, παρορμῶ, προτρέπω τινὰ ἐπί τι, aliquem ad καὶ (σπ.) in aliquid, ut aliquid faciat, καὶ (μ.) facere aliquid.

compendiarĭus, a, um, σύντομος, βραχὺς (μόνον περὶ ὁδοῦ, -via-)· ἐντ. οὐσ. **-ia**, ae, θ. καὶ οὐ. **-ium**, ii, οὐ. ἡ σύντομος ὁδός, ἡ εὐθεῖα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

compendĭum, ii, οὐ. (com, pendo), ῥειδώ, μάλ. χρόνου καὶ ἐργασίας· Ἐντ. α) περίσσευμα, ταμίευμα, κέρδος (ὅπερ ῥειδωλία κτᾶται τις· πρβλ. lucrum καὶ quaestus)· β) = ἐπιτομή, συντομή, βραχύτης· compendio, ἐν βραχεῖ, ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ· verba confero ad—, συντόμως λέγω. Μάλ. -viae, ἡ ἀπολύτ. -dium, ἡ σύντομος ὁδός, ἡ εὐθεῖα· -maris, διὰ θαλάσσης.

compensatĭo, ōnis, θ. (compenso) ἀντισταθμησις, ἐξίσωσις· -mercium, ἡ ἐπ' ἀλλαγῇ ἐμπορία.

com-penso, ā'. 1) ἀντισταθμῶ τι, ποιῶ τι ἰσόσταθμόν τινι, ἐξισῶ τί τινι· -bona cum vitiis, laetitiam cum doloribus· 2) ἀμείβομαί τί τινι· 3) ῥείδομαι.

comperco, ἀντὶ comparco.

comperendinatĭo, ōnis, θ. καὶ **-tus**, ūs, ὁ, ἡ ἀναβολὴ τῆς τοῦ δικαστοῦ κρίσεως εἰς τὴν μεταύριον. Κικ. 11 Verr. 1, 26.

comperendĭno, ā'. 1) ἀναβάλλω τὴν τοῦ δικαστοῦ κρίσιν εἰς τὴν μεταύριον, καὶ ἐντ. εἰς τὴν ἡμέραν ταύτην καλῶ τοὺς διαδικαζομένους· 2) ἐν γένει ἀναβάλλω εἰς τὴν μεταύριον.

comperendĭnus, a, um, (com, perendie) ὀῆλ. dies, ἡ μεταύριον (ἡμέρα) ὡς δικαστικὴ προθεσμία.

com-pĕrĭo, (σπ. **-pĕrĭor**, ἀποθ.), pĕri, pertum, 4'. καταμανθάνω, πυνθάνομαι, ἀγγέλλεταί μοι, aliquid ἢ de aliqua re, τι ἢ περί τινος. Ἐντ. Λ) παθητ. comperior, ὀῆλος γίγνομαι· -me ab hoc falli, ὀῆλον ἐγένετο ὅτι ὑπὸ τούτου ἠπατήθην· Β) μετχ. **compertus**, ὡς ἐπίθ. α) ὀῆλος, σαφής· compertum mihi est, ἢ habeo, σαφῶς οἶδα· pro-to habeo, βέβαιον ἡγοῦμαι· β) compertus (flagitii, stupri κ. τ. ὅμ.) = ἐπ' αὐτοφώρῳ ληφθείς, καταληφθείς, φωραθείς.

compes, ĕdis, θ. (μόνον ἐν τῷ πληθ. καὶ παρὰ π. ἐν τῇ ἐνικ. ἀφαιρ.), ἡ πέδη, ποδοπέδη (τῶν βούλων). Ἐντ. = ὁ δεσμός, τὰ δεσμά· μετῳ. -corporis· fluvius nivali compede vinctus (π.) = ὁ ποταμὸς ἕνεκα τῶν δεσμευόντων αὐτὸν πάγων κωλυόμενος ῥεῖν.

compesco, pescŭi, (ἄνευ σ.) 3'. συγ. τοῦ compes καὶ compedio· 1) βία κατέχω, καθείργνυμι· - Geryonem tristi undā (π.)· πολλάκ. περὶ φυτῶν, ἐντ. = περικόπτω, κλαδεύω, vitem, ramos fluentes· 2) μετῳ. κατέχω, κατακρατῶ, συστέλλω, δαμάζω, κολάζω.

competītor, ōris, ὁ. καὶ **-trix**, īcis, θ. ὁ μεταπορευόμενος (ζητῶν), ἡ -μένη τὴν αὐτὴν ἀρχήν.

compĕto, petivi κ. petii, petītum, 3'. 1) (σπ.) ἅμα ζητῶ (καταλαβεῖν), unum locum· 2) συνέρχομαι, συνάπτομαι, συμπίπτω· 3) συμπίπτω (ἐπὶ χρόνου)· 4) συμπίπτω τῇ ἰδιότητι, ἁρμόζω, ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος, πρόσφορος, σύμφωνος, ὅμοιος εἰμί· 5) προσήκειν, πρέπειν· 6) ἐπιτήδειος, ἱκανὸς εἶμι εἴς τι.

compilātĭo, ōnis, θ. ἡ πανταχόθεν συλλογή (νέων τῆς ἡμέρας. Κικ. Ἐπιστ. 2, 8, 1.

compīlo, ā'. 1) διαρπάζω, λεηλατῶ, συλῶ, κλέπτω· 2) κερδαίνω ἀπό τινος.

compingo, pēgi, pactum, 3'. 1) συμπήγνυμι, aedificia, navem. Ἐντ.

compactus, συμπεπηγμένος, συνηρμοσμένος· 2) ἐμβάλλω, καθείργνυμι, aliquem in carcerem, in vincula· -se in Apuliam = κρύφα καταφεύγειν, ἀποκρύπτεσθαι εἰς Ἀπουλίαν.

compitalicius, a, um (compitalia) τῆς ἑορτῆς τῶν Λαρήτων· -ludi, ἀγῶνες ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Λαρήτων γιγνόμενοι.

compitālis, e (compitum), τῆς τριόδου· ἐντ. **compitalia**, ium ἢ iōrum, τὰ Κομπιτάλια, ἡ κατ' ἔτος (τῇ 2α Ἰανουαρ.) ἐν τοῖς τριόδοις ἀγομένη ἑορτὴ τῶν Λαρήτων· ἰδὲ Lares.

compĭtum, ī, οὐ. (competo) ἡ σχιστὴ ὁδός, ἡ τρίοδος (τρίστρατον).

com-plăcĕo, cŭi ἢ cĭtus sum, 2'. (ἀρχ. καὶ μ.), ἀρέσκω, alicui.

com-plāno, ā'. καθ-ομαλίζω, ἐδαφίζω· μετῳ. = ἀνεκτὸν ποιῶ, dura.

com-plector, plĕxus sum, ἀποθ. 3'. 1) -aliquem, συμπλέκομαί τινι· -inter se, συμπλέκονται ἀλλήλοις· 2) -aliquid περιπλέκομαί τινι, περιέχω, περιλαμβάνω, καταλαμβάνω, κατέχω τι· -urbem obsidione, πολιορκῶ· 3) περιλαμβάνω τι τῷ λόγῳ, διαλαμβάνω, διεξέρχομαι, διηγοῦμαι, λέγω τι· 4) -aliquid mente, cogitatione, animo, memoriā, καὶ ἐνίοτ. ἀπολύτ. (ἄνευ τῶν ἀφαιρ.) = περιλαμβάνω τι τῇ διανοίᾳ, καταλαμβάνω, κατανοῶ, μέμνημαι· 5) εὐνοίᾳ, ἀγάπῃ περιβάλλω τινά, εὔνοιαν ἔχω, αἰσθάνομαι πρός τινα ἢ τι, ὅλως δίδομαι, σπουδάζω περί τι· 6) κέκτημαι, ἔχω τι·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

7) παθητ., μάλ. δὲ ἡ μετχ. complexus, a, um, κατεχόμενος.

complēmentum, i, οὐ. (compleo) συμπλήρωμα.

com-plĕo, plēvi, plētum, ē΄ 1) πληρῶ, ἐμπίπλημι. amphoras plumbo τοὺς ἀμφορεῖς μολύβδου· -naves ἢ classem sociis (καὶ ἀπολύτ.), πληρῶ συμμάχων τὰς ναῦς· 2) ἀναπίμπλημι, omnia clamoribus πάντα κραυγῶν· 3) πληρῶ, συμπληρῶ, ἀνύτω: -centum annos, διαβιῶ ἑκατὸν ἔτη· 4) πληρῶ, ἐκπληρῶ, ἐκτελῶ, ἀποτελῶ· his rebus completis, τούτων δὲ τελεσθέντων.

complexĭo, ōnis, θ. 1) συμπλοκή, σύναψις, συνοφεια· 2) σύναψις, συνοχή, atomorum inter se· 3) σύλληψις, σύνολον, bonorum τῶν ἀγαθῶν· 4) τεχν. ὅρ. α) περίοδος· β) συμπέρασμα· γ) δίλημμα· δ) (Κοϊντλ.) συναίρεσις, συναλοιφή.

1. con plexus, a, um, μετχ. τοῦ complector.

2. complexus, us, ὁ 1) περιπλοκή, περιβολή, περίπτυξις: teneo aliquem -xu meo, περιπτύσσομαί τινα· μετφ. = ἀγάπη· 2) -coeli, ἡ τοῦ οὐρανοῦ περιοχή· 3) (ἐχθρ.) venio in -xu alicujus, συμπλέκομαί τινι· 5) (Κοϊντλ.) συνάφεια λόγου.

com-plĭco, cŭi (σπ. cāvi), cātum, α΄. συμπτύσσω, epistolam· μετφ. notio complicata = συνεπτυγμένη, ἀσαφής.

com-plōdo, plōsi, plōsum, γ΄. (plaudo), συγκροτῶ, manus τὰς χεῖρας.

complōrātĭo, ōnis, θ. καὶ **-tus**, us, ὁ. ὀλοφυρμός, ὀδυρμός (πολλῶν ἁμοῦ).

com-plōro, α΄. συνολοφύρομαι, ὀδύρομαι, κλαίω, θρηνῶ τινα· desperata et complorata = ὅλως ἀπεγνωσμένη.

com-plūres, οὐδ. **complūra**, ae, ὰ (σπ.) -ia, ium, συμπλείονες, σύμπολλοι, πλείονες, πλεῖστοι (ἀντίθ. perpauci).

complūrĭes, ἐπίρ. (ἀρχ.) πλεονάκις.

compluscŭli, ae, a, εὖ μάλα πολλοί.

complŭvĭum ii, οὐ. (con, pluo), τὸ κατάκλυστρον, ἤτοι ὁ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μεσαύλου (cavaedium) ὑπὸ ἐστεγασμένων στοῶν περικλειόμενος τετράγωνος χῶρος, ἐν ᾧ κατεκλύζοντο τὰ ὄμβρια ὕδατα, οὗ τὸ ἔσον κατεῖχε κρήνη ἢ δεξαμενή.

com-pōno, posŭi, positum, γ΄. 1) συντίθημι, ἐν τῷ αὐτῷ τίθημι, lignum, frondem· ἐντ. = συνάπτω, ἑνῶ τινί τι, aliquid cum re aliqua, ἢ (μᾶλλ. π.) alicui· 2) συντίθεμαι, ποιοῦμαί τι: pacem cum aliquo, εἰρήνην πρός ποιοῦμαι· ἐντ. = συντίθημι, συντάγραφω, librum βιβλίον· 3) συναρμόζω ἁρμόζω πρός τι, παρασκευάζω. ἐπιδέιον ἢ οἰκεῖον ποιῶ πρός τι· μάλ. repositus in· 4) παραβάλλω, συγκρι dicta cum factis· 5) συντίθημι, κα σκευάζω, ἐπινοῶ, πλάττω, insidias δραν, mendacia ψεύδη· 6) συντίθ διατάττω, συντάττω, εὐθετῶ, κοσ capillos τὴν κόμην, cohortes τὰς κ τεις· agmine composito, συντεταγμ τὸ στράτ. ἔχων· -verba, τεχνικῶς τάττω· (π.) -me, καλλωπίζομαι· 7) δεύω. ἐκφέρω, mortuum· 8) συντίθε συντάττομαι, ὁρίζω τι, diem τὴν ἡμέ horam τὴν ὥραν· ἐντ. ex compo (σπ. composito), κατὰ (τὰ συντεθειμ τὴν συμφωνίαν· 9) διατίθημι, καταπα seditionem τὴν στάσιν, bellum τὸν λεμον· 10) καταπραΰνω, διαλάτ Asiam, socios, aliquem cum aliq 11) συντίθημι, συμβάλλω (εἰς μάχην, τοὺς μονομάχους)· 12) ἀντιπαρίστ (μάρτυρας, κατηγορουμένους).

comporto, α΄. συγκομίζω, frum um τὸν σῖτον.

compos, pŏtis, (com, potis) ἐγκρατής, κρατῶν, κύριός τινος sui ἑαυτοῦ· 2) τυχών, ἀπολαύων, τινος, κοινωνός τινος· - patriae, li tatis, rationis· -voti, τυχὼν ὧ δεήθη· ἐντ. - culpae, ἔνοχος τῷ π σματι.

compŏsĭte, ἐπίρ. 1) ἁρμοδίως, κ νικῶς, τεχνικῶς· 2) ἡσύχως, ἀπαθ

compŏsĭtĭo, ōnis, θ. 1) σύνθ συναρμογή, συνάφεια· 2) σύνταξ ς, γραφή, διάταξις· μάλ. ἡ ῥυθμικὴ λέξεων καὶ προτάσεων διάταξις· 3) λυσις, κατάπαυσις, (ἔριδος, πολέμου ἢ εἰς μάχην συμβολή, μάλ. μονομά

compŏsĭtor, ōris, ὁ. (compono διαταξας, anni τὰ τοῦ ἔτους· - ope ὁ συγγραφεύς.

compŏsĭtūra, ae, θ. = composi

compŏsĭtus, a, um, (-ior, -issi μετχ. τοῦ compono· 1) ἐπὶ λέξεων· σύ τος (ἀντ. simplex)· 2) πλαστός, ψευ 5) κανονικός, κόσμιος, γλαφυρός· -ad aliquid ἢ rei alicui, ἁρμόδιος, τάλληλος πρός τι· 4) ἥσυχος, ἀπα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

affectus, actio· aetas-, ἡ καθεστηκυῖα ἡλικία.

compotatĭo, ōnis, θ. (com, poto) συμπόσιον.

compŏtĭo, īvi, ītum, 4' (compos· ποιῶ τινα κύριόν τινος, παρέχω τινί τι. Ἐντ. παθητ. = γίγνομαι κύριός τινος.

com-pŏtor, ōris, ἀ. καὶ **-trix**, īcis, θ. ὁ συμπότης, ἡ συμπότις.

compransor, ōris, ἀ. (com, prandeo), συνάριστος, συνευωχούμενος.

comprecatĭo, ōnis, θ. ἐπίκλησις θεοῦ τινος· προσευχή.

com-prĕcor, ἀποθ. α', ἐπικαλοῦμαι τοὺς θεούς, προσεύχομαι, δέομαι.

com-prehĕndo, (-prendo), prehendi, prehēnsum, γ'. 1) συλλαμβάνω (πιάνω), aliquid, τι· -aliquem = περιβάλλω τινά· ἐντ. α) -aliquid mente, animo, τῇ διανοίᾳ συλλαμβάνω τι, καταλαμβάνω, κατανοῶ· -scientiā, ἐπίσταμαι· -memoriā ἢ ἀπολύτ. comprehendo, μεμνημαι· β) -aliquem amicitiā, humanitate, ἀναρτῶμαι, ἀνακτῶμαί τινα φιλίᾳ, φιλανθρωπίᾳ· γ) περιλαμβάνω, triginta studia· δ) τῷ λόγῳ περιλαμβάνω, διέρχομαι, διεξήμι τι· ε) -aliquid numero, καταριθμῶ τι· 2) (τῆς σημασίας τῆς προθέσ. ἀφανιζομένης) = λαμβάνω, aliquid manu. Μαλ. α' ἐγθρικ.= λαμβάνω. καταλαμβάνω. συλλαμβάνω, conjuratos, naves· β) ἐπὶ πυρός· ignis -dit robora, τὸ πῦρ ἅπτεται τῶν δρυίνων ξύλων· γ) ἀποκαλύπτω (μόνον μετ' ἀφηρημ. οὐσ. πρβλ. deprehendo), facinus, rem· ἐντ. (π.) = deprehendo καταφωρῶ, λαμβάνω ἐπ' αὐτοφώρῳ.

comprehensibĭlis, e, καταληπτός.

comprehensĭo, ōnis, θ. 1) ἡ σύλληψις, sontium, τῶν ἐνόχων· 2) μετφ. α. ἡ συμπλοκὴ (λόγου), σύνδεσις· ἐντ. ἡ τῆς περιόδου κατασκευή· β) ἡ περίοδος, ἡ πρότασις· -verborum· -numerose cadit· γ) ἡ κατάληψις, νόησις· δ) συγκεκριμ. = ὁ νοῦς.

comprendo (μᾶλλ. π.) = comprehendo.

compresse, ἐπίρ. (-ius), συνεπῶς.

compressĭo, ōnis, θ. (comprimo), συμπίεσις, σύνθλιψις· ἐντ. α) περιβολή, περίπτυξις· β) συντομία ἐν τῷ λόγῳ.

1. compressus, a, um, μετχ. τοῦ comprimo.

2. compressus, us, ἀ. (μόνον κατ' ἐνικ. ἀφαιρ.) = compressio.

comprĭmo, pressi, pressum, γ' (com, premo· 1) συμπιέζω, συνθλίβω, digitos· -ordines, πυκνῶ τὰς τάξεις ἀντιθ. explico· ἐντ. aliquam vi, βίᾳ συγγίγνομαι γυναικί· 2) συνέχω, συστέλλω, κατέχω, κωλύω· 3) κατέχω, οὐ πωλῶ, frumentum, annonam· 4) καταστέλλω, καταπαύω, πιέζω τι· 5) καταπλήττω, ἀποσιωπῶ τι.

comprobatĭo, ōnis, θ. συναίνεσις.

comprobātor, ōris, ἀ. συναινέτης.

com-prŏbo, α'. 1) συναινῶ, ἐπαινῶ (ἐγκρίνω), ἀποδέχομαί τι· -numen deorum, νομίζω θεούς· 2) ἀποδείκνυμί τι ἀληθές, ἀκριβές), βεβαιῶ, πιστῶ τι.

compromissum, i, οὐ, ἡ περὶ διαιτησίας ἀμοιβαία ὑπόσχεσις.

com-promitto, mīsi, missum, γ'. δικαν. τεχν. ὅρ. = ἀμοιβαίως ὑπισχνοῦμαι ἐπιτρέψαι διαιτητῇ τὴν περί τινος δικαστικῆς ἔριδος κρίσιν.

Compsa, ae, θ. Κόμψα, πόλις τῶν Ἱρπήνων ἐν τῇ Σαμνίτιδι· ἐντ. **-āni**, orum, ἀ. πλ. οἱ τῆς Κόμψης κάτοικοι.

compte, ἐπίρ. (comptus) γλαφυρῶς.

1. comptus, a, um (-ior), μετχ. τοῦ como· 1) κεκαλλωπισμένος, κομψός· 2) ἐπὶ ῥήτορ. = γλαφυρός.

2. comptus, us, ἀ. (ἀρχαϊκ.), ὁ τῶν τριχῶν κόσμος, κατασκευὴ τῆς κόμης.

compulsus, a, um, μετχ. compello.

com-pungo, punxi, punctum, γ'. 1) κατα-στίζω, κεντῶ· compunctus = κατεστιγμένος· 2) -aliquem dolore, καταλυπῶ τινα· 3) colores qui -unt aciem, χρώματα πλήττοντα τὴν ὅρασιν· ipsi se -unt acuminibus, αὐτοὶ εἰς ἀπορίαν καθίστανται.

computatĭo, ōnis, θ. ὁ λογισμός, μᾶλ. ὁ γλίσχρος = μικρολογία.

computātor, ōris, ἀ. λογιστής, Σεν.

com-pŭto, α'. λογίζομαι, latitudinem Asiae, τὸ πλάτος τῆς Ἀσίας (π.) facies tua -at annos, ἡ σὴ ὄψις τὴν σὴν ἡλικίαν σαφῶς δείκνυσιν· -literas = βραδέως ἐκφωνῶ· ἀπολύτ. = τὴν ἐμὴν ὠφελειαν λογίζομαι.

com-putresco, putrŭi, (ἄνευ σ.), γ'. (ἀρχαϊκ. καὶ μ.) κατα-σήπομαι.

Comum, i, οὐ, Κῶμον, πόλις τῆς ἄνω Ἰταλίας παρὰ τὴν λίμνην Larius, τανῦν Como. Ἐντ. **-ensis**, e, ἐκ Κώμου·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ούσ. **-enses,** ium, ἀ. πλ. οἱ τοῦ Κώμου κάτοικοι.

con, ἰδὲ cum.

conāmen, ĭnis, οὐ. ἡ σύντονος σπουδή· 1) sumit -eundi, συντόνως σπεύδει ἀπιέναι· 2) ἔρεισμα, στήριγμα. Ὀβίδ.

conāta, ōrum, οὐ. πλ. (μετχ. τοῦ conor), τὸ ἐπιχείρημα, τὸ τόλμημα.

conatĭo, ōnis, θ. ἐπιχείρησις, ἀπόπειρα.

conātus, us, ἀ. (conor)· 1) ἀπόπειρα· -tum capio ἀποπειρῶμαι· -resistendi, ἡ πρὸς ἀντίστασιν ἀπόπειρα· 2) ἡ σύντονος σπουδή, πόνος· ἐντ. = ὁρμή, ἐπιθυμία.

con-căco, α'. (μ.) καταχέζω.

con-caedes, ium, θ. πλ. αἱ ἐκκοπαὶ δένδρων, οἱ παρ' ἀλλήλους σωροὶ ἐκκοπέντων δένδρων.

con-calefăcĭo, fēci, factum, γ'. διαθερμαίνω, aliquid.

con-călĕo, (ἄνευ πρκ. κ. σ.), ε'. (ἀρχαϊκ.) διάθερμός εἰμι.

1. con-calesco, lŭi (ἄνευ σ.) γ'. διάθερμος, διάπυρος γίγνομαι· μετφ. (Κωμ.) ὑπ' ἔρωτος φλέγομαι.

2. con-callesco, lŭi (ἄνευ σ.) γ'. τυλοῦμαι· ἐντ. μετφ. 1) ἀμβλὺς καὶ ἀναίσθητος γίγνομαι· 2) πανοῦργος, συνετὸς γίγνομαι, animus -usu.

con-căměro, α'. καμαρῶ, templum.

Con-cānus, i, ἀ. Κωγκανός, ἀνὴρ ἐκ τοῦ ἀγρίου ἔθνους τῶν ἐν Ἱσπανίᾳ Κωγκανῶν, Concāni.

con-castīgo, α'. ἰσχυρῶς κολάζω.

con-căvo, α'. κοιλαίνω, κυρτῶ.

con-căvus, a, um, κοῖλος, κοιλότητα, κύρτωμα ἔχων· spelunca, vallis· -brachia cancri = πρὸς ἀλλήλους κεκαμμένοι· unda-, τὸ κυμαῖνον ὕδωρ.

con-cēdo, cessi, cessum, γ'. 1) χωρῶ, ὁρμῶμαι (πρὸς τόπον τινά), ἀπέρχομαι, trans Rhenum, Argos habitatum· ἐντ. α) = ἀποχωρῶ, φεύγω, in Capitolium, ex Italia· β) χωρῶ, προσχωρῶ, συγκαταβαίνω εἴς τι, ἀποδέχομαί τι· -in matrimonium, συγκατατίθεμαι εἰς γάμον· -in ditionem, ὑποτάσσομαι· -in deditionem, παραδίδομαι· γ) (Τάκ.) -vitā ἢ ἁπλῶς concedo = ἀποθνήσκω· 2) παραχωρῶ, ὑποχωρῶ, ἐνδίδωμι. ὑπείκω τινί, matri meae· senatus -postulationi meae· 3) παραχωρῶ τινί τινος, Atheniensibus principatum· 4) ἐπιτρέπω τινί τι, aliquid facere· conceditur hoc uti = ἐπιτετραμμένον ἐστίν· 5) = condono· α) (χάριν τινος) θυσιάζω τι, χαρίζομαί τινί τι· -amicitias meas· -tibi petitionem meam· β) συγχωρῶ, συγγιγνώσκω τινί τι, alicui peccata· ἐντ. alicui aliquem, χαριζόμενός τινι συγγιγνώσκω τινά.

con-celĕbro, α'. ἐντονώτερος τύπος τοῦ celebro, ὅπε. ἰδέ.

concentĭo, ōnis, θ. (σπ.) συμφωνία, ἁρμονία (ᾠδικῆ).

con-centurĭo, α'. (Πλ.) εἰς ἑκατοντάδας συναθροίζω, ἐντ. μετφ. συναθροίζω, ἐπισωρεύω.

concentus, us, ἀ. (concino)· 1) συμφωνία, ἁρμονία (μουσικῆς ἢ ᾠδῆς) μάλ. = ὁμόφωνος ἐν τῷ θεάτρῳ ἐπιδοκιμασία. Ἐντ. μετων. = οἱ συμψάλλοντες χορευταί· 2) μετφ. συμφωνία, ὁμόνοια, ὁμοφροσύνη.

conceptacŭlum, i, οὐ. θήκη, δοχεῖον.

conceptĭo, ōnis, θ. (concipio) κυρ. ἡ σύλληψις· ἐντ. 1) σύλληψις (γυναικός), κύησις· 2) διατύπωσις νομικῶν τύπων.

1. conceptus, us, ἀ. (concipio) κυρ. σύλληψις· ἐντ. 1) σύλληψις (γυναικός), κύησις· ἐντ. = αὐτὸ τὸ κύημα· 2) -camini, πυρκαϊά· 3) -aquarum, συρροὴ ὑδάτων.

2. conceptus, a, um, μετχ. τοῦ concipio.

concerpo, (ἄνευ πρκ.), ptum, γ'. (con, carpo)· 1) κατασχίζω, epistolam· 2) μετφ. διασύρω, κακολογῶ, ὀνειδίζω.

concertatĭo, ōnis, θ. (concerto), ἀγών, ἐντ. ἔρις, μάλ. λογομαχία, ἀμφισβήτησις.

concertatīvus, a, um (concerto) ἐριστικός· accusatio -, = ἀντικατηγορία.

concertātor, ōris, ἀ. (Τάκ.) ἀνταγωνιστής.

concertatorĭus, a, um, ἐριστικός.

con-certo, α'. 1) διαγωνίζομαι, ἀγωνίζομαι πρός τινα· 2) μάλ. ἐρίζω, λογομαχῶ, ἀμφισβητῶ, φιλονικῶ.

concessio, ōnis, θ. παραχώρησις, ὑποχώρησις, ἔνδοσις, συγκατάθεσις.

con-cesso, α'. παύομαι, loqui.

1. concessus, us, ἀ. (μόνον κατ' ἐν. ἀφαιρ.) συνομολογία, συγκατάθεσις, tuo, deorum.

2. concessus, a, um, μετχ. τοῦ concedo.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

concha, ae, θ. 1) κόγχη· -unionum, κόγχι, ἡ μαργαροφόρος· 2) ἐντ. α) ἡ πορφύρα· β) ὁ μαργαρίτης· γ) ὅ,τι κόγχῃ ἔοικεν, οἷον, ἀγγεῖον ἐλαίου, μύρου κτλ.

conchis, is, θ. εἶδος κναμου.

conchīta, ae, ά. (κογχίτης) κογχυλευτής ὁ συλλέγων κογχύλια.

conchŭla, ae, θ. ὑποκ. τοῦ concha.

conchyliātus, a, um· 1) πορφυροῦν χρῶμα ἔχων, vestis· 2) πορφύραν ἐνδεδυμένος.

conchylĭum, ii, οὐ. 1) πᾶν κογχύλιον· 2) μάλ. τὸ τῆς πορφύρας κογχύλιον, ἡ πορφύρα· ἐντ. α) τὸ πορφυροῦν χρῶμα· β) ἡ πορφυρᾶ ἐσθής.

1. concĭdo, cĭdi (ἄνευ σ.) γ'. (con, cado)· 1) συμπίπτω, καταπίπτω, πίπτω, in limo, ἐν τῇ κόπρῳ, sub onere, ὑπὸ τὸ ἄχθος· 2) ἀσθενῶ, τετρωμένος, νεκρὸς πίπτω· multi -eruut in proelio· 3) μετφ. = καταπίπτω, καταπατοῦμαι, ἀπόλλυμαι, ἀφανίζομαι· 4) καταλύομαι, καταπαύομαι (ἐπὶ πολέμου).

2. con-cīdo, cīdi, cīsum, γ'. (con, caedo)· 1) συγκόπτω, κατακόπτω, διακόπτω, διατέμνω· 2) κατακόπτω, φονεύω· 3) -aliquem virgis = διαμαστιγῶ τινα· 4) μετφ. α) κατακόπτω, κατακερματίζω, εἰς μικρὰ ἀναλύω· β) καταλύω, ἀφανίζω, καταπατῶ· γ) ἐλέγχω, ἀνασκευάζω.

concĭĕo, civi, cītum, ἐ'. καὶ **-cĭo,** cītum, ὅ'. 1) συναγείρω, ἀθροίζω, exercitum ex totā insulā· 2) (τῆς σημασίας τῆς προθέσ. ἀφανιζομένης), εἰς κίνησιν τίθημι, κινῶ τι· amnis concitus imbribus· tela -ta, βαλλόμενα· saxa -ta tormento, ἐκσφενδονιζόμενα· 3) κινῶ, ἐγείρω, bellum, πόλεμον· 4) μετφ. κινῶ, ἀνακινῶ, ἐρεθίζω, παροξύνω, plebem, hostem· -tus cupidine, irā, σφοδρῶς κινούμενος ὑπό· -tus divino motu = ἐνθουσιῶν, ἔνθεος γιγνόμενος.

conciliabŭlum, i, οὐ. (concilium) τόπος συναθροίσεως, ἀγορά, μάλ. πρὸς ἐμπορίαν ἢ διαδικασίαν.

conciliatĭo, ōnis, θ. 1) ἕνωσις, δεσμός· -et consociatio· ἐντ. μετφ. α) φιλίωσις, εὔνοια· β) ἐν τῇ ῥητορ. οἰκείωσις· γ) κλίσις· 2) κτῆσις, gratiae.

conciliātor, ōris, ά. ὁ αἴτιος, προξενητής, nuptiarum, proditionis.

conciliatrīcŭla, ae, θ. ὑποκ. τοῦ

conciliātrix, īcis, θ. 1) γενέτειρα· 2) προμνήστρια, προξενήτρια.

conciliatūra, ae, θ. προαγωγεία.

1. conciliātus, us, ά. (Λουκρ.) σύναψις.

2. conciliātus, a, um (-ior, -issimus), μετχ. τοῦ concilio· 1) εὔνους, οἰκεῖός τινι· 2) ἐπιρρεπής, voluplati.

concĭlio, α'. (cieo?)· 1) (ἀργ. κ. μ.) συνάπτω, corpora· 2) μετφ. συνάπτω (ταῖς γνώμαις), εὔνουν, οἰκεῖον, εὐμενῆ ποιῶ ἢ παρέχω, φιλιῶ, aliquos inter se, καὶ aliquem alicui· καὶ ἐνίοτε ἁπλῶς concilio = ἀνακτῶμαι, οἰκειοῦμαι, εὔνουν ποιῶ, reges, animos hominum· 3) συνάπτω, ποιῶ, nuptias, γάμον, pacem, εἰρήνην· 4) παρέχω, προξενῶ, περιορίζω, alicui aliquid· μάλ. alicui mulierem, πορίζω τινὶ γυναῖκα ὡς μνηστῆρι ἢ παλλακίδα, ἐντ. = μνηστεύω, ἢ = μαστροπεύω· 4) συνάγω, κτῶμαι, famam eloquentiae, favorem, odium.

concĭlium, ii, οὐ. (cieo?)· 1) (ὡς τὸ πολὺ ἀρχαϊκ.) σύναψις, δεσμός· 2) συναγωγή, συνέλευσις, συνέδριον, σύλλογος, ἐκκλησία (πρβλ. consilium, contio, comitia)· habeo-, ποιῶ ἐκκλησίαν· convoco, dimitto -, συγκαλῶ, διαλύω τὴν ἐκκλησίαν· πολλάκ. μάλ. = ἡ σύνοδος τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις εὐγενῶν ἢ τοῦ λαοῦ· -Gallorum· -Achaïcum, ἡ συμπολιτεία τῶν Ἀχαιῶν.

concinne, ἐπίρ. κομψῶς, εὐρύθμως, ἁρμονικῶς.

concinnĭtas, ātis, θ. -verborum, ἡ εὐρυθμία, ὁ εὔρυθμος καὶ τεχνικὸς λόγος, καὶ ἡ ἐντ. κομψότης καὶ τὸ κάλλος αὐτοῦ.

concinnitūdo, ĭnis, θ. ἡ τοῦ λόγου κομψότης, γλαφυρότης.

concinno, α'. 1) εὐρύθμως καὶ ἁρμοδίως διατάττω τι· -ingenium, εὖ παιδεύω· 2) παρέχω, ἐμποιῶ τινί τι· 3) καθίστημι, ποιῶ.

concinnus, a, um (-ior)· 1) εὔρυθμος, καλός, εὐπρεπής, facies· 2) ἐπὶ λόγου· εὔρυθμος, κομψός, γλαφυρός· 3) ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος, πρόσφορος, alicui, τινί.

concĭno, cinŭi, centum, γ'. (con, cano)· 1) συνᾴδω· 2) ἐπὶ μουσ. ὀργάν. α) -tragoedo contionanti (τῷ αὐλῷ) ἀκολουθῶ, πρασαυλῶ· β) -tubae, cornua -unt, συνηχοῦσιν· γ) μετφ. συνᾴδω, συμφωνῶ, cum aliquo, -inter se· 3)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ᾄδω, ὑμνῶ, ἐγκωμιάζω· 4) -it omen (π.) ὁ οἰωνός (τῇ αὐτοῦ φωνῇ) σημαίνει.

concio, ἰδὲ contio.

concĭpĭo, α'. (ἀρχαϊκ.) διαρπάζω.

concĭpio, cēpi, ceptum, γ'. (con, capio)· 1) συλλαμβάνω, ὑπο-δέχομαί τι· vas -it aquam· -ignem, flammam, δέχομαι τὸ πῦρ, ἐμπίπραμαι· (π.) μετφ. ἐρωτι καίομαι, ἐρῶμαι· 2) ἐπὶ γυναικός· συλλαμβάνω, ἔγκυος γίγνομαι, ex aliquo, καὶ -aliquem ex (de) aliquo, τεκνοποιοῦμαι ἐκ τινος· ἐντ. (π.) concepta crimina, τὰ παρανόμως τεχθέντα· καὶ οὐσ. **conceptum,** i, οὐ. τὸ συλληφθέν, τὸ ἔμβρυον· 3) (Πλ.) -aliquid oculis, τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁρῶ τι· 4) -mente, animo, καὶ ἀπολύτ. concipio· α) = συλλαμβάνω τι τῇ διανοίᾳ, τῇ φαντασίᾳ, φαντάζομαί τι, αἴομαι, δοξάζω, magnitudinem hominis, lucos ibi esse· β) καταλαμβάνω, ἐννοῶ, ἀναγνωρίζω, σύνοιδα, aliquid, quam fatigati simus· γ) -iram, amorem, spem (μετὰ τοῦ animo ἢ ἄνευ αὐτοῦ), πληροῦμαι ὀργῆς, ἔρωτος, ἐλπίδος (καὶ -aliquid spe, ἐλπίζω τι)· δ) ἐξευρίσκω, μηχανῶμαι ἐπινοῶ, fraudem, δόλον· -scelus in se· 7) α) λόγῳ ἢ τύπῳ περιλαβών λέγω, ἐκφέρω τι προφορικῶς ἢ ἐγγράφως, διατυπῶ, διαγράφω τι, vadimonium, jusjurandum, foedus· β) ἐν ῥητῷ τύπῳ καὶ ἐπισήμως λέγω, ὁρίζω, ἐπαγγέλλω, κηρύττω τι, ferias Latinas, auspicia, bellum. Ἐντ. conceptis verbis juro = τὸν διαγεγραμμένον, διατετυπωμένον (τὸν ἐπίσημον) ὅρκον ὀμνύω.

concīse, ἐπίρ. (concisus) κατὰ μέλη, καθ' ἓν ἕκαστον.

concisĭo, ōnis, θ. (concīdo), συγκοπή (διαίρεσις) περιόδου κατὰ κῶλα.

concīsūra, ae, θ. (concīdo)· 1) διανομή, aquarum· 2) (?) ῥαγάς.

concīsus, a, um, (μετχ. τοῦ concido), συγκεκομμένος, σύντομος, sententiae.

concitamentum, i, οὐ. παρόρμημα.

concitāte, ἐπίρ. (-ior)· 1) ταχέως· 2) ὁρμητικῶς, ἐμπαθῶς.

concitatĭo, ōnis, θ. (concido)· 1) ἡ ὁρμητικὴ κίνησις, remorum· 2) ἡ ἀνακίνησις, ἐξέγερσις, παροξυσμός· plebei -contra patres· 3) ἡ τῆς ψυχῆς ἀνακίνησις, τὸ πάθος.

concitātor, ōris, ἁ. παροξυντής, ἐγείρων, belli, turbarum.

concitātus, a, um (-ior, -issimus) μετχ. τοῦ concito· 1) ταχύς, ταχέως κινούμενος, ὁρμητικός· 2) μετφ. ἐμπαθής, περιπαθής, pater, affectus.

con-cĭto, α'. ὁρμῶ τι, μεθ' ὁρμῆς κινῶ τι· -classem ramis, ταῖς κώπαις ἐλαύνω τὸν στόλον· -equum, ὁρμῶ (μυωπίζω) τὸν ἵππον· -ant equos adversos, ἤλασαν, ὥρμησαν ἐπ' ἀλλήλους· -tela, βέλη ἐκπέμπω· -me in fugam, εἰς φυγὴν ὁρμῶ· 2) μεταφ. α) παρορμῶ, παροξύνω, multitudinem ad arma, τὸ πλῆθος ἐπὶ τὰ ὅπλα· -animos, ἐξεγείρω τὰς ψυχάς· συχν. concitatus irā, dolore = ἐξυργισθείς, σφόδρα λυπηθείς· β) ἐγείρω, κινῶ, bellum, seditionem ac discordiam, invidiam, odium.

concĭtor, ōris, ἁ. (σπ.) = concitator.

concĭtus, a, um, μετοχ. τοῦ concieo.

conclamatĭo, ōnis, θ. (πολλῶν) βοή, ἀναζώσεις, totius exercitus.

con-clamĭto, ā. (Πλ.) ἀναβοῶ.

con-clāmo, α'. 1) συναναβοῶ, ἀναβοῶ· -victoriam, νίκη! νίκη! ἀναβοῶ· μάλ. conclamatum est ad arma, ἀνεβόησαν, παρήγγειλαν ἐπὶ τὰ ὅπλα· Ὡς στρατ. ὁρ. -vasa (=ut vasa colligantur) καὶ ἁπλῶς conclamo = παραγγέλλω τοὺς στρατιώτας συσκευάζεσθαι (ὅπως χωρήσωσιν εἰς τὰ πρύσω), ἐντ. = τὸ σημεῖον τῆς ἀναζεύξεως δίδωμι· 2) (π.) συγκαλῶ, προσκαλῶ, socios· 3) ἀναβοῶ, ἀναφωνῶ, ἀνακηρύττω, ἀναγγέλλω τι· 4) -aliquem (mortuum), θρηνῶν τὸν νεκρὸν τῷ ὀνόματι φωνῶ (ὃ οἱ Ῥωμαῖοι ἐποίουν μέχρι τῆς τοῦ νεκροῦ ταφῆς)· ἐντ. παροιμ. conclamatum est, τετέλεσται· 5) τὴν ἀπώλειαν (τοῦ ἐν τῇ μάχῃ ἢ ἐν τῇ ξένῃ ἀποθανόντος) θρηνῶ.

conclāve, is, οὐ. (conclavis, κυρ. τὸ κεκλεισμένον), ὁ θάλαμος, τὸ δωμάτιον (ἐν ᾧ ὁτὲ μὲν ἐδείπνουν, ἄλλοτε δὲ ἐκάθευδον).

con-clūdo, clūsi, clūsum, γ'. (claudo)· 1) συγκλείω, κατακλείω (ἐν δωματίῳ, φυλακῇ, κλωβῷ, δοχείῳ)· 2) περικλείω, περιέχω, περιβάλλω, περικυκλῶ· 3) μετφ. περικλείω, (ἐν στενῷ χωρίῳ) περιλαμβάνω, συστέλλω· 4) κλείω, περαίνω, τελειῶ, epistolam· 5) ἐν τῇ ῥητορ. εὐρύθμως καταλήγω, περιτορνεύω, τῷ λόγῳ ῥυθμὸν καὶ στρογγύλωσιν δίδωμι· 6) ἐν τῇ φιλοσ. συλλογίζομαι, συμπεραίνω· ἐν τῇ αὐτῇ δὲ σημα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σία καὶ -argumentum, rationem· argumenta ratione concludentia, ἀποδείξεις ἀποτελοῦσαι, περιέχουσαι συμπέρασμα.

conclūse, ἐπίρ. (concludo), μετ' εὐρύθμου καταλήξεως, μετὰ ῥυθμοῦ καὶ στρογγυλότητος. dicere.

conclusĭo, ōnis, θ. (concludo)· 1) σύγκλεισις, μάλ. = πολιορκία· 2) ἡ λῆξις, τὸ τέλος, μάλ. ὁ ἐπίλογος· -orationis· 3) ἡ ῥυθμικὴ διαταξις, verborum, sententiarum· 4) ὁ συλλογισμός, τὸ συμπέρασμα· ἐν τῇ αὐτῇ δὲ σημασίᾳ καὶ -rationis.

conclusiuncŭla, ae, ὑποκ. τοῦ conclusio.

conclūsus, a, um, μετχ. τοῦ concludo.

con-coenatĭo, ōnis, θ, σύνδειπνον. πρβλ. compotatio = συμπόσιον.

con-cŏlor, ōris, ἐπίθ. ὁμόχρους.

con-comitātus, a, um (Πλ.), παρακολουθούμενος, συνοδευόμενος.

con-copŭlo, α'. (Λουκρ.) συζεύγνυμι.

con-cŏquo, cŏxi, coctum, γ'. 1) συνέψω, odores, ἀρώματα· 2) μαλακύνω, ἐντ. ἐν τῷ στομάχῳ ἐκπονῶ τὰς τροφάς = κατα-πέττω, cibum, τὴν τροφήν· 3) μετφ. a)-me (Πλ.) πονῶ, κάμνω· b)= ἀνέχομαι, ὑποφέρω, famem, aliquem senatorem· γ) (ὡρίμως) σκέπτομαί τι· -clandestina consilia, μηχανῶμαι· δ) πνευματικῶς καταπέττω τι (ἀναγνωσθὲν ἢ ἀκουσθὲν), κατανοῶ, οἰκειοῦμαι, ὅλως ἴδιον ποιοῦμαι.

concordĭa, ae, θ. (concors)· 1) ὁμόνοια, ὁμοφροσύνη, συμφωνία· ἐντ. (π.) = προσφιλὴς φίλος· 2) ὡς κύρ. ὄνομα· a) ἡ (θεὰ) Ὁμόνοια, ἧς πολλὰ ἱερὰ ἐν Ῥώμῃ ἦν· b) ἐπίθετον τοῦ αὐτοκράτ. Οὐιτελλίου.

concordĭter, ἐπίρ. (-ius, -issime) ἐν ὁμονοίᾳ, ὁμοφρόνως, ὁμοθύμως.

concordo, α'. (concors), ὁμονοῶ, ὁμοφρονῶ, συμφωνῶ, σύμφωνός εἰμι.

con-cors, ordis, ἐπίθ. (-ior, -issimus)· ὁμόνους, ὁμόφρων, ὁμόθυμος, σύμφωνος, ἁρμονικός.

con-crēdo, dĭdi, dĭtum, (ἀρχαϊκ. -duo, dui), γ'. ἐμπιστεύω, ἐπιτρέπω, alicui aliquid.

con-crĕmo, α'. κατακαίω, urbem.

con-crĕpo, pŭi (ἄνευ σ.), α'. 1) συμψοφῶ, armis, τοῖς ὅπλοις· 2) ψοφῶ, κτυπῶ, δουπῶ· -digitis, ἀποκροτῶ, τοῖς δακτύλοις κροτῶ (ὃ ἦν σημεῖον προσκλήσεως τοῦ ὑπηρέτου). Ἐντ. παροιμ. si digitis concrepuerit = ἐν τῷ πρώτῳ σημείῳ, παραχρῆμα· Κικέρ. 2) (π.)-aëra, κρούω τὸ κύμβαλον.

con-cresco, crēvi, crētum, γ'. κυρ. συμφύομαι· ἐντ. 1) = πυκνοῦμαι, πήγνυμαι, σκληροῦμαι· lac -it, sanguis -it frigore· 2) πυκνός, ἀραιρύς εἰμι· 3) συμφύομαι, συνίσταμαι, γίγνομαι, re aliqua· ὡσαύτως ἡ μετχ. **concretus,** συμπερυκώς, συνεστηκώς, γενόμενος· -esse ex re aliqua (inde).

concretĭo, ōnis, θ. (concresco) σύμφυσις, σύστασις, σύμπηξις, πῆξις, corporum· -mortalis, ὕλη ὑνητή.

concrētus, a, ūm (-ior), μετχ. τοῦ concresco· 1) συμπερυκώς, συγκεκολλημένος· 2) πεπηγώς, πηκτός, πυκνός, lac, aër (π.) dolor-, = ἀδάκρυτος.

con-crīmĭnor, ἀποθ. α'. αἰτιῶμαι.

con-crŭcĭo, α'. (Λουκρ.) καταβασανίζω.

con-cŭbīna, ae, θ. (concubo), σύγκοιτις, παλλακὶς (πρβλ. pellex).

concubinātus, us, ἀ. παλλακεία.

concubīnus, i, ἀ. ὁ συγκοιμώμενος (ἀνδρί τινι), ὁ παλλακός, τὰ παιδικά.

concubĭtus, us, ἀ. 1) (π.) ἡ συγκατάκλισις ἐπὶ δειπνητικῆς κλίνης· 2) ἡ συγκοίμησις, μίξις (μετὰ γυναικ.), συνουσία· 3) ἐπὶ ζώων = ὀχεία.

concubĭus, a, um (concumbo)· 1) nox-, ἡ ὥρα τῆς νυκτὸς καθ' ἣν τις εἰς ὕπνον κατακλίνεται, ἡ πρώτη νύξ· 2) οὐδ. ἐν. concubium· a)-noctis = nox-· b) = concubitus.

con-cŭbo, α'. = concumbo.

conculco, α'. (calco)· 1) (σπ.) καταπατῶ· 2) μετφ. a) καταπατῶ, κακοποιῶ· b) καταφρονῶ, ὑπερορῶ.

concumbo, cubŭi, cubĭtum, γ'. 1) συγκοιμῶμαι, boves· 2) -cum aliqua, alicui, συγκοιμῶμαί τινι (γυναικί).

con-cŭpĭens, entis, ἐπίθ. (μετχ. τοῦ concupio), σφόδρα ἐπιθυμῶν regni.

concupisco, pīvi ἢ pĭi, pītum, γ'. (con, cupio), ἐφίεμαι, ὀρέγομαι, ἐπιθυμῶ τινος, (ἐπι)διώκω τι· -prodire in scenam.

1. con-cūro, α'. (Πλ.) ἐπιμελοῦμαι.

2. con-curro, curri, cursum, γ'. 1) συντρέχω, συρρέω· -it tota Italia.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

milites -unt ad arma· 2) μετφ. = confugio, καταφεύγω, ad aliquem· 3) συγκρούομαί τινι, naves, nubes -unt ventis· (π.) dextra -it laevae = ἐπικροτῶ· literae, voces -unt (= συμπίπτουσιν) aspere· 4) εἰς μάχην συντρέχω, συμβάλλω, προσβάλλω, μάχομαί τινι· -magno clamore· -cum aliquo καὶ (μᾶλλ. π.) alicui· 5) μετφ. (ἐπὶ γεγονότων κτλ.) συμπίπτω, ἅμα συμβαίνω· 6) os ei -it= (δι' ἀμβλύτητα) κλείεται τὸ στόμα αὐτοῦ (τ. ἔ. οὐδὲν λέγει)· ὡσαύτως labra-unt.

concursatio, ōnis, θ. (concurso)· 1) συνδρομή, συρροή, συνεχὴς προσέλευσις· 2) περιδρομή, περιοδεία, regis·-decemviralis = ἡ περιπόρευσις τῶν ἐπαρχιῶν. Ἐντ. α) ἁψιμαχία τῶν ψιλῶν· β) -mentis, ταλάντευσις, ἐνδοιασμός· 3) ἐνίοτε ἐν τῷ πληθ. -es = ἱκεσίαι, δεήσεις. Κικέρ. II Οὐέρ. 1,75.

concursātor, ōris, ἀ. (μόνον περὶ στρατιώτου), ὁ περιτρέχων, ἀκροβολιστής (ἀντίθ. statarius).

concursĭo, ōnis, θ. 1) συνδρομή, σύμπτωσις, συντυχία, σύγκρουσις· 2) ῥητορ. σχῆμα· συμπλοκή, τ. ἔ. ἡ τῆς αὐτῆς λέξεως ἐπανάληψις. Κικέρ.

con-curso, ᾰ. 1) συντρέχω· 2) περιφέρομαι, περιοδεύω· μάλ. περὶ στρατιωτ. περιτρέχω, ἁψιμαχῶ, ἀκροβολίζομαι· 2) περιέρχομαι, domos,omnium lectos.

concursus, us, ἀ. 1) συνδρομή, συρροή, μάλ. ἀνθρώπων· 2) σύγκρουσις, navium· -calamitatum, σύμπτωσις συμφορῶν· -studiorum, ἡ σύμπραξις· 3) μάλ. συμβολή, συμπλοκή, προσβολή, ἔφοδος· uno -su, ἅμα τῇ πρώτῃ ἐφόδῳ· 4) -oris, ἡ τοῦ στόματος σύγκλεισις (ἰδὲ concurro 5.).

concussĭo, ōnis, θ. καὶ **-us**, us, ἀ. (μόνον κατ' ἐν. ἀφαιρ.) διασεισμός, τιναγμός.

concussus, a, um, μετχ. τοῦ concutio.

con-cŭtĭo, cussi, cussum, γ̆. (quatio)· 1) (π. καὶ μ.) συγκρούω, συμπλαταγῶ, cavas manus· 2) σείω, διασείω, caput· ἐντ. = βάλλω, ἀφίημι, tela lacertis· 3) μετφ. α) διασείω = συνταράττω, διαταράττω, ἀσθενῆ ποιῶ, παραλύω, rempublicam, opes, Hannibalem· β) ταράττω, καταπλήττω, ἐκφοβῶ, animum alicujus· γ) διεγείρω, παροξύνω, plebem· δ) (π. καὶ μ.) ἀνακινῶ, κινῶ, τρέπω τινὰ πρὸς ἔργα.

condalium, i, οὐ. κονδάλιον, (Πλ.) μικρὸς δακτύλιος, ὃν οἱ δοῦλοι ἔφερον.

con-dĕcet, (ἄνευ πρκ. κ. σ.) **ĕ̆**. (ἀρχαϊκ.) προσήκει, πρέπει· illud te-.

con-dĕcŏro, ᾰ. διακοσμῶ, ludos.

condemnātor, ōris, ἀ. (Τάκ.) ὁ αἴτιος τῆς καταδίκης τινός, ὁ κατήγορος.

condemno, ᾰ. (damno), 1) καταγιγνώσκω, καταδικάζω, aliquem sceleris τινὰ ἐπὶ κακουργήματι· -aliquem poena capitali, καταψηφίζομαί τινος θάνατον· -ad bestias, καὶ (μ.) in antliam· 2) κατηγορῶν διαπράττω τὴν καταδίκην τινός, eum reum majestatis fecit et condemnavit· ἐνίοτε σχεδ. = κατηγορῶ τινος, ἐγκαλῶ τινι. ἐντ. 3) ψέγω, κατακρίνω, factum alicujus· ἀλλὰ καὶ -aliquem inertiae.

con-denso, ᾰ. καὶ (ἀρχαϊκ.) **-denseo** (ἄνευ πρκ. κ. σ.) **ĕ̆**. συμπυκνῶ, πυκνῶ, aciem· oves -unt se συνωστίζονται.

con-densus, a, um, κατάπυκνος.

condĭcĭo, ōnis, θ. (condico) (ἄλλοι ἧττον ὀρθῶς γράφ. **conditio**. ἐκ τοῦ condo)· 1) συμφωνία· de -ibus tracto, περὶ συνθηκῶν πράττω· arma pono -ne, ἐπὶ συμβάσει κατατίθεμαι τὰ ὅπλα· 2) μάλ. συνθήκη περὶ γάμου, γάμος· quaero -em filiae· ἐνίοτε ἐπὶ κακοῦ = ἔρως (ἐρωτικαὶ σχέσεις). Ἐντ. συγκεκριμ. = ὁ, ἡ σύζυγος (Octaviam -em ei detulit), ἡ = ἡ ἑταίρα· 3) τὰ προτεινόμενα, ἡ πρότασις· -es pacis, προτάσεις εἰρήνης· venio ad -em alicujus, utor -ne alicujus, δέχομαι τοὺς λόγους, τὰς προτάσεις τινός· 4) τὰ hac -ne, his -ibus, sub his -ibus, eā -ne, ex quā -ne (σπ.) in eas -nes ἰσοδυναμ. τοῖς hac lege, his legibus, in has leges = ἐφ' ᾧ, ἐφ' ᾧ τε, κατὰ τάδε, ἐπὶ τούτοις, ἐπὶ τοῖσδε· 5) κατάστασις (θέσις)· - infima est servorum· -humana = οἱ ἄνθρωποι· -consulatus = ἡ ὑπατεία· utor pare -ne, τὸ αὐτὸ δίκαιον ἔχω· -vivendi, vitae, ὁ τρόπος τοῦ ζῆν· 6) περίστασις· -temporum, αἱ τῶν καιρῶν περιστάσεις.

con-dīco, dixi, dictum, γ̆. συντίθεμαι πρός τινά τι, κοινῇ τάττω, ὁρίζω τι. Μάλ. -alicui coenam, ἢ ad coenam (καὶ ἀπολύτ. - alicui), ἐπαγγέλλω τινὶ δεῖπνον, αἰτῶ δειπνῆσαι παρά τινι (πρβλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

promitto ad coenam, ὅπερ προϋποτίθηαι πρόσκλησιν)· ἐντ. coena subita et condicta, ἁπλοῦν δεῖπνον, ἄνευ μεγάλων παρασκευῶν.

condictus, a, um, μετχ. τοῦ condico.

con-digne, ἐπίρ. καταξίως, ἀξίως.

con-dignus, a, um, (ἀρχ. κ. μ.) κατάξιος, ἄξιος, aliquo τινός.

condīmentum, i, οὐ. (condio)· 1) ἄρτυσμα, ἡδύσμα : 2) μετφ. παρηγόρημα, παραμύθιον, aerumnae τῆς ταλαιπωρίας.

condĭo, īvi, κ. ĭi, ītum, δ'. (condo) 1) ἀρτύω, ἡδύνω, herbas, coenam· -unguenta, τὰ μύρα εὐώδη ποιῶ· ἐντ. mortuos = ταριχεύω· 2) μετφ. α) ἀρτύω, καλλωπίζω, εὐάρεστον ποιῶ, orationem τὸν λόγον· β) = πραΰνω, ἡπιώτερον ποιῶ τι, tristitiam temporum.

condiscĭpŭlātus, us, ὁ. (condiscipulus), συμμαθητεία.

con-discĭpŭlus, i, ὁ. συμμαθητής.

con-disco, didĭci, γ'. ἐκμανθάνω τι.

1. condĭtĭo, ōnis, θ. (condio), ἄρτυσις, ἡδυσμός, ciborum τῶν τροφῶν.

2. condĭtĭo, ōnis, θ. (condo), ἀπόθεσις, ταμίευσις, fructum καρπῶν.

3. condĭtĭo, ἰδὲ condicio.

condĭtīvus, a, um· 1) πρὸς ἀπόθεσιν, ταμίευσιν ἐπιτήδειος· 2) οὐσ. **condĭtīvum**, i, οὐ. ταφος.

condĭtor, ōris, ὁ. (condo)· 1) κτίστης, ἰδρυτής, urbis τῆς πόλεως· 2) μετφ. α) -historiae, carminum. ἱστοριογράφος, ποιητής· -legum, νομοθέτης· β) αἴτιος.

condĭtōrĭum, i, οὐ. (condo)· 1) σορός, λάρναξ, ὑδρία· 2) μνῆμα, μνημεῖον.

condĭtūra, ae, θ. ἄρτυσις, ἡδυσμός.

1. condĭtus, a, um, μετχ. τοῦ condo.

2. condītus, a, um, (-ior), μετχ. τοῦ condio), ἠρτυμένος, ἡδυσμένος· ἐντ. μέτφ. ἐπὶ λόγου· κομψός, γλαφυρός.

con-do, dĭdi, dĭtum, γ'. (dō)· 1) ἱδρύω, θεμελιῶ, κτίζω, regnum βασίλειον, aram βωμόν· post urbem conditam, ab urbe condita, μετὰ τὴν κτίσιν, ἀπὸ τῆς κτίσεως τῆς Ῥώμης (ἰδὲ urbs)· (π. καὶ μ.) -genus humanum, gentem Romanam, ἀρχηγέτης εἰμί· 2) συντίθημι, συντάσσω, συγγράφω, historiam ἱστορίαν· -carmen, ποιῶ ποίημα· -laudes alicujus, διηγοῦμαι, ᾄδω τοὺς ἄθλους τινός· 3) κατατίθημι, ἀποτίθημι, ταμιεύω διαφυλάττω, pecuniam χρήματα· 4) ἀποτίθημι, κρύπτω, κατακρύπτω, ἀποκρύπτω τι· -me κρύπτομαι· -gladium, κρύπτω τὸ ξίφος ἐν τῷ κολεῷ· ἐντ. (π.) = ἐμπήγνυμι, ensem in pectus ἢ pectore (πρβλ. abdo)· 5) κατακρύπτω (ἐν τάφῳ) = θάπτω, mortuos· 6) διάγω, diem τὴν ἡμέραν· ἐντ. τεχν. ὅρ. condo lustrum, ἐπιτελῶ τὸν μετὰ τὴν συντέλειαν τῶν τιμήσεων (census) καθαρμόν· 7) (π.) = condio, ἀρτύνω, ἡδύνω.

condŏcĕ-făcio, fēci, factum, γ'. ἐκδιδάσκω, παιδεύω, ἀσκῶ, milites.

con-dŏcĕo, (cŭi), ctum, δ'. ἐκδιδάσκω, παιδεύω, ἀσκῶ, milites τοὺς στρατιώτας· aliquid mihi condoctum est, ἐδιδάχθην τι· ἐντ. ἢ μετχ. ἐπιθετ. ἐν τῷ συγκρ. **condoctior** sum, quam, μᾶλλον ἠσκημένος εἰμὶ ἤ.

con-dŏlesco, lŭi, (ἄνευ σ.) γ'. (doleo), ἀλγῶ (τὸ σῶμα ἢ τὴν ψυχήν).

condōnātio, ōnis, θ. (condono), δόσις, δωρεά.

con-dōno, α'. 1) δωροῦμαι, χαρίζομαί τινί τι, alicui aliquid. ἐντ. α) = ἀφίημι χρέος τινί· β) ἐπιτρέπω, παραδίδωμί τινί τι· 2) μετφ. χαρίζομαί τινί τι, χαριζόμενος τινι παύομαί τινος, ἀφίημι (ἀποβάλλω) τι ὑπὲρ τινος, inimicitias reipublicae· ἐντ. α) συγγιγνώσκω τινί τι, alicui crimen· β) -tibi filium, συγγιγνώσκω τῷ υἱῷ χαριζόμενός σοι.

con-dormĭo, δ'. καὶ **condormiscо**, īvi, γ'. (ἀρχ.), κατακοιμῶμαι.

condūcĭbĭlis, e, (ior), χρήσιμος.

con-dūco, duxi, ductum, γ'. 1) συνάγω ἀθροίζω, exercitum, στράτευμα· ἐντ. (μᾶλλ. π.) = συνάπτω, ἑνῶ· 2) ἐπὶ μισθῷ λαμβάνω, μισθοῦμαι, domum οἰκίαν· -vectigalia, portorium, μισθοῦμαι, ὠνοῦμαι τὰ τέλη, τὸ τελωνεῖον (ἀντίθ. loco). ἐντ. οὐσ. α) **conducti**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ μισθοφόροι (στρατ.)· β) **conductum**, i, οὐ. τὸ μεμισθωμένον, μαλ. = ἡ μισθωτὴ οἰκία· γ) (π.) -pecuniam, δανείζομαι χρήματα· 3) ἀναδέχομαι ἔργον τι, ἐργολαβῶ τι, statuam faciendam· 4) ἀμεταδ. (μόνον ἐν τῷ 3ῳ ἐν. καὶ πλ. προσ.) = συμφέρει, συμβάλλεται, λυσιτελεῖ, tibi σοί, ad dignitatem τῷ ἀξιώματι.

conductĭcĭus, a, um, μισθωτός, μισθοφόρος (στρατιώτης).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

conductio, ōnis, ϑ. 1) συναγωγή· 2) μίσθωσις (ἐνοικίασις), fundi.

conductor, ōris, ὁ. 1) μισθούμενός τι· 2) ἐργολάβος, ἐργολήπτης.

conductus, a, um, μετχ. τοῦ conduco.

conduplicatĭo, ōnis, ϑ. (σπ.) διπλασιασμός· ἐντ. α) (Κωμ.) = περιοδή, πρόσπτυξις· β) ῥητορ. σχ. = ἐπαναδίπλωσις (ἐπαναληψις τῆς αὐτῆς λέξεως ἐν ἀρχῇ τῆς ἑπομένης προτάσεως).

con-duplĭco, ā', 1) (ἀρχαϊκ.) διπλασιάζω, divitias (Κωμ.) -ant corpora = πρασπτύσσονται.

con-dūro, ā'. (Λουκρ.) ἀποσκληρῶ.

condus, i, ὁ, ταμίας, ταμιοῦχος.

conecto, κτλ. ἴδε connecto.

con-fabŭlor, ā'. 1) λαλῶ, ἀδολεσχῶ, φλυαρῶ· 2) διαλέγομαι.

confarreatĭo, ōnis, ϑ. ἡ παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις Ῥωμαίοις ἱερὸς γάμος, καθ' ὃν, πλὴν ἄλλων ἐθίμων, πόπανον ἀπὸ ζέας (far), ἅμα μὲν τοῖς ϑεοῖς ϑυσία προσεφέρετο, ἅμα δὲ ὅ τε νυμφίος καὶ ἡ νύμφη διενέμοντο καὶ ἤσθιον, παρόντος τοῦ μεγάλου ποντίφηκος, τοῦ ἱερέως τοῦ Διός, ἑνὸς διακόνου καὶ δέκα μαρτύρων.

confarrĕo, ā'. διὰ τῶν ἀπὸ ζέας πο πάνων συζεύγνυμι, aliquos· ἴδε confarreatio.

con-fatālis, e, συνειμαρμένος.

confectĭo, ōnis, ϑ. (conficio)· 1) ἀποτέλεσις, κατασκευή, τελείωσις, libri, belli· -materiae, παρασκευή, πορισμός· -tributi, εἴσπραξις· 2) -cibi, καταμάσησις· 3) -valetudinis, ἀσθένωσις.

confector, ōris, ϑ. (conficio)· 1) ὁ ἀποτελέσας, τελειώσας, negotii, belli· 2) ἀφανιστής, ignis -omnium rerum.

confectus, a, um, μετχ. τοῦ conficio.

confercĭo, (ἄνευ πρκ.), fertum, δ'. στοιβάζω, πυκνῶ, ἀθροίζω.

con-fĕro, contŭli, collatum (conlatum) conferre, γ'. Λ) τηρουμένης τῆς ἐννοίας τῆς προθέσ. 1) συμφέρω συγκομίζω, ligna· 2) συμβάλλομαι, εἰσφέρω, pecuniam, χρήματα, tributa, φόρους· ἐντ. μέτφ. (μ.) συμβάλλομαι εἴς τι, λυσιτελῶ εἰς τι, rei alicui, ἢ ad rem aliquam· 3) συνάπτω, vires τὰς δυνάμεις· -pedem, gratum, συμπορεύομαί τινι· (ἴδε ἀριϑμ. 4)· -sermones cum aliquo, διαλέγομαί τινι· -consilia, capita, συμβουλεύομαι, κοινολογοῦμαι· ἐντ. α) conferunt sollicitudines inter se, ἢ μόνον -injurias, ἀνακοινοῦνται ἀλλήλοις περὶ τῶν μεριμνῶν, περὶ τῶν παρανομιῶν· καὶ ἀπολύτ. conferunt inter se, ἢ μόνον conferunt, διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους· 4) ἐχθρικ. -signa, arma cum aliquo, μάχην συνάπτω, μάχομαι· signis collatis, ἐν τῇ μάχῃ, ἐν τακτικῇ συμπλοκῇ· -ert pedem cum pede, ἀνὴρ πρὸς ἄνδρα μάχεται· ὡσαύτως pede collato pugno, καὶ -gradum cum aliquo· 5) συμβάλλω, παραβάλλω, συγκρίνω, aliquid cum re aliqua, ἢ alicui rei· 6) συμπεριλαμβάνω, aliquid in pauca verba· B) ἀφανιζομένης τῆς ἐννοίας τῆς προθέσ. 1) φέρω, κομίζω, ἄγω, omnia mea in oppidum, legiones in mediam aciem· -iter aliquo, πορεύομαί ποι· ἐντ. -me, τρέπομαι, χωρῶ εἰς. Laodiceam, ad Tissaphernem, in fugam· 2) (π.) μεταβάλλω, μεταμορφῶ, me in belluam· 3) μετφ. α) τρέπω, στρέφω εἴς τι· -orationem ad misericordiam, εἰς ἔλεον τρέπω τὸν λόγον· suspicionem in aliquem-, ὑποπτεύω ἔγω πρός τινα· β) -rem ad aliquem, ἢ -curam rei alicujus in aliquem, τὴν περί τινος φροντίδα ἀνατίϑημί τινι· γ) ἐπιτίϑημι, ἀποδίδωμι, προσάπτω τινί τι· δ) -iter in posterum diem, τὴν πορείαν εἰς τὴν ὑστεραίαν ἀναβάλλομαι.

confertim, ἐπίρ. ἀθρόως, πυκνῶς.

confertus, a, um (-ior, -issimus) μετχ. τοῦ confercio· 1) ἀθρόος, πυκνός, milites, multitudo 2) ἔμπλεως, μεστός, liber -voluptatibus.

conferve-făcĭo, γ'. διαπυρον ποιῶ.

con-fervesco, bŭi, (ἄνευ σ.), γ', φλέγομαι· μετ. -it ira mea.

confessĭo, ōnis, ϑ. (confiteor), ἐξομολόγησις, ὁμολογία, errati sui.

confessus, a, um (μετχ. τοῦ confiteor ἐν παϑητ. σημασίᾳ) ὁμολογούμενος (παρὰ πάντων), βεβαιος· ἐντ. est in confesso, ἀλήϑεια παν-ὁμολογουμένη· venit in confessum, ὁμολογεῖται, ἐμφανέστατον ἐγένετο.

confestim, ἐπίρ. παραχρῆμα.

conficĭens, entis, ἐπίϑ. (-issimus) [μετχ. τοῦ conficio]· -causae, ποιητικὰ αἴτια· -entia bonorum corporis, ποιητικὰ τῶν τοῦ σώματος ἀγαθῶν, civitas

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

-entissima literarum, ἐπιμελεστάτη εἰς τὸ γράφειν, ἅπαντα ἀκριβῶς ἀναγραφουσα.

conficĭo, fēci, fectum, γ'. (facio)· 1) ἀπεργάζομαι, ἀποτελῶ τι· vestem-, ἐσθῆτα κατασκευάζω· librum, tabulas-, βιβλίον, πίνακας συγγράφω, συντάττω· bellum, proelium-, περαίνω, καταπαύω πολεμον, μάχην· illas res-, ἀποτελῶ, διαπράττομαι ἐκεῖνα· his rebus confectis, ταῦτα ἀποτελέσας· iter, aequor-, διανύω ὁδόν, θάλασσαν· 2) ἐργάζομαι, εἰμί, γίγνομαι αἴτιος, ποιοῦμαι, pacem, motum animi, alicui reditum· famam-, κτῶμαι φήμην· 3) κατεργάζομαι, καταπονῶ, θανατῶ· πρός δὲ· χειροῦμαι, (κατα)δουλῶ. Συνή0. παθ. conficior dolore, cruciatu, aetate κτλ. = καταπονοῦμαι (ὑπό)· ὄθεν ἡ μετγ. confectus, a, um, καταπεπονημένος· 4) ἐντ. α) καταμασσῶμαι, cibum, τὴν τροφήν· ὄθεν ἐσθίω· β) καταδαπανῶ, pecuniam, patrimonium· γ) -ignis silvam, καταπυρπολῶ τὸ δάσος· 5) συνάγω, συλλέγω, παρασκευάζομαι, πορίζομαι, λαμβάνω, ἔγω· 6) (φιλοσ. τεχν. ὅρ.) ἐν τῷ παθητ. ex his conficitur, ἐκ τούτων δῆλόν ἐστι, συμπεραίνεται· 7) (ἐπὶ χρόνου) ἐπιτελῶ, διατελῶ, διάγω, διέρχομαι· ἐντ. ἡ μετγ. confectus, a, um, παρεληλυθώς, διεληλυθώς, hieme, vigiliā confectā.

confictĭo, ōnis, 0. πλάσμα, ἐπίνοια, ψεῦδος· -personae = προσωποποιΐα.

confictus, a, um, μετχ. τοῦ confingo.

confīdens, entis, (-ior, -issimus) [μετχ. τοῦ confido] θαρραλέος, εὔτολμος· καὶ ἐπὶ κακοῦ = θρασύς.

confidenter, ἐπίρ. θαρραλέως, εὐτόλμως· καὶ ἐπὶ κακῆς σημασ. = θρασέως, ἰταμῶς.

confidentĭa, ae, (confidens)· 1) (Κωμ.) βεβαία πίστις· 2) θαρραλεότης, θάρρος, πολλ. = θρασύτης, ἰταμότης, -et temeritas.

con-fīdo, fisus, sum, γ'. 1) θαρρῶ, πέπεισθαι, vestrae virtuti ἐπὶ τῇ σῇ ἀρετῇ· -de salute urbis, θαρρῶ (οὐ φοβοῦμαι) περὶ τῆς σωτηρίας τῆς πόλεως· 2) μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρεμ. = θαρρῶ, πιστεύω.

confīgo, fixi, fixum, γ'. συμπήγνυμι, συνάπτω, transtra clavis ferreis τὰ ἑδώλια σιδηροῖς ἥλοις· 2) διατρυπῶ, aliquem sagitis τινὰ βέλεσι. μετφ. confixus ejus sententiis, ἀπράγμων καταστάς.

con-findo, γ'. διασχίζω· aër - it pontum, αὐλακίζει.

con-fingo, finxi, fictum, γ'. 1) πλάττω, κατασκευάζω, nidos· 2) μετ. πλάττω, ἐπινοῶ, dolum· -lacrimas dolis (Κωμ.), προσποιοῦμαι κλαίειν.

con-finis, e· 1) ὅμορος, Senonibus (δοτ.), (πρβλ. vicinus)· 2) μετφ. ὁμοιος, παραπλήσιος· carmen -studio vestro (δοτ.).

confinium, ii, οὐ. (confinis) 1) συγκεκριμ. σύνορον, ὅριον· 2) ἀφῃρ. γειτονία, vicinitates et -a· 3) μετφ. in confinio = ἐν τοῖς ὁρίοις, ἐν τῷ μεσῳ, μεταξύ.

con-fĭo, fieri, (ἀρχαϊκ. καὶ μ.), ἀντὶ confĭcior, ἴδε confĭcio.

confirmāte, ἐπίρ. βεβαίως, ἰσχυρῶς.

confirmatĭo, ōnis, 0. (confirmo· 1) βεβαίωσις στερέωσις, libertatis· 2) ἡ ἐπίρρωσις τῆς κλονιζομένης ψυχῆς = πραΰνσις, παραμυθία, ἐλπίς· 3) διαβεβαίωσις, ὁμολογία, perfugae.

confirmātor, ōris, ὁ. (confirmo)· -pecuniae, ἐγγυητής.

confirmātus, a, um (-ior), μετχ. τοῦ confirmo· 1) θαρραλέος, εὔτολμος· 2) βέβαιος, ἔμπειδος, ἀσφαλής.

con-firmo, α'. 1) στερεῶ, nervos, dentes· -valetudinem ἢ me = ἀναρρώνυμαι. Μάλ. μετφ. α) θάρρος ἐμποιῶ, θαρρύνω, milites, animum· β) (σπ.) ἐπιρρωννυμι, homines· 2) βεβαιῶ, στηρίζω, nostra argumentis ac rationibus· 3) διαβεβαιοῦμαι, δι-ισχυρίζομαι, aliquid.

con-firmĭtas, ātis, 0. (Πλ.) ἰσχυρογνωμοσύνη.

confiscatĭo, ōnis, 0. δήμευσις.

con-fisco, α'. (fiscus)· 1) ἀποταμιεύομαι, pecuniam· 2) δημεύω, bona alicujus, τὴν οὐσίαν τινός, καὶ ἐν τοιαύτῃ ἐννοίᾳ -aliquem.

confictĕo, ōnis, 0. (confido), θάρρος.

confīsus, a, um, μετχ. τοῦ confido.

confĭtĕor, fessus, sum, ἀπο0. ϐ' (con, fateor)· 1) ὁμολογῶ, καθομολογῶ τι, errorem τὴν πλάνην· ἀλλὰ καί· c. de delicto, ὁμολογῶ τὸ πλημμέλημα· 2) δηλῶ, δείκνυμι, καταφανὲς ποιῶ τι.

confixus, a, um, μετχ. τοῦ configo.

conflăgrātĭo, ōnis, 0. πυρπόλησις.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

con-flăgro, α'. 1) ἀμεταδ. -incendio, καταφλέγομαι, πυρπολοῦμαι· 2) μετφ. -incendio irae = τῇ ὀργῇ ἐκκαίομαι· -incendio invidiae, ἢ ἁπλῶς -invidiā, σφόδρα φθονοῦμαι· 2) (σπ.) μεταδ. πυρπολῶ, urbem.

conflictatĭo, ōnis, θ. σύγκρουσις· ἐντ. ἔρις, ἀγών, συμπλοκή.

conflictĭo, ōnis, θ. 1) σύγκρουσις· 2) μετφ. συμβολή, ἔρις, διαμάχη, ἀγών.

conflicto, (σπ.) κ. **-or**, ἀποθ. α'. (confligo)· 1) συγκρούομαι, μάχομαι, ἀγωνίζομαι, παλαίω, cum aliquo, cum malo· 2) μετφ. α) ἐνεργ. καταβάλλω, ἀπόλλυμι, rempublicam· β) παθητ. τρύχομαι, ταλαιπωροῦμαι, ἀπόλλυμαι, durā fortunā, morbo.

conflictus, us, ἀ. σύγκρουσις, συμπλοκή.

con-flīgo, flīxi, flictum, γ'. 1) μεταδ. (ἀρχαϊκ.), συγκρούω, συνωθῶ, corpora· β) μετφ. παραβάλλω· 2) οὐδ. συγκρούομαι, συμπλέκομαι, ἀγωνίζομαι, cum hoste, contra, adversus aliquem· πολλάκ. καὶ περὶ τοῦ ἐν δικαστ. ἀγῶνος.

con-flo, α'. συμφυσάω· 1 (φυσῶν) ἐκπιπίζω, ignem, τὸ πῦρ· 2) μετφ. = ἐξάπτω, ἐγείρω, ποιῶ, bellum, discordiam, tumultum· 3) συνάγω, συλλέγω, exercitum, pecuniam· -aes alienum, ἐπισωρεύω χρέη· -alicui invidiam, συλλέγω τινὶ μῖσος, καθίστημί τινα μισητόν· 4) (ὡς παρ' Ἕλλ. τὸ συμφυάω, Ἀριστοφ. Ἱππ. 468) κατασκευάζω, μηχανῶμαι, πλάττω, mendacium, judicia, crimen· 5) ἐπὶ μετάλλων), χωνεύω, γέω, argentum· (π.) falces -in enses, τὰ δρέπανα χωνεύων μεταβάλλω εἰς ξίφη. Ἐντ. μετφ. consensus paene conflatus, ὁμοφροσύνη σχεδὸν τελεία, πλήρης.

conflŭens, entis. καὶ συνηθέστ. **-entes**, ium, ἀ. (κυρ. μετχ. τοῦ confluo), ἡ συμβολὴ δύο ποταμῶν = ὁ τόπος ἔνθα οὗτοι συρρέουσιν· ad -entes collocat castra· καὶ μετὰ γεν. ad -em Mosae et Rheni· μαλ. ὡς κύρ. ὄνομα = τὸ ταν. Coblenz, ἑλλην. = τὰ Σύμβολα.

con-flŭo, (ἄνευ πρκ. κ. σ.), γ'. συρρέω, (ἐπὶ ποταμ.)· a confluente Rhodano, ἀφ' οὗ μέρους ὁ Ῥοδανὸς συρρέει (μετὰ τοῦ Ἄραρος)· 2) συρρέω, ἁθροίζομαι· multi -unt Athenas· μετφ. laus, honor -it ad illos, τυγχάνουσιν ἀφειδοῦς ἐπαίνου, τιμῆς.

con-fŏdĭo, fōdi, fossum, γ'. 1) (ἀρχαϊκ.) σκάπτω, ἀνασκάπτω, hortum τὸν κῆπον· 2) διατρυπῶ, hominem· ἐντ. μετφ. = ἀπόλλυμι, ἀφανίζω.

conformatĭo, ōnis, θ. (conformo)· 1) διαμόρφωσις, σχηματισμός, σχῆμα, oris et corporis· -verborum, ἡ σύνταξις· ἐντ. -animi καὶ ἁπλῶς -tio = ἔννοια, ἰδέα· 2) ἐν τῇ ῥητορ. σχῆμα ῥητορικόν.

con-formo, α'. διαμορφῶ, μορφῶ, animum meum, mores· 2) δια-σχηματίζω, πλάττω, mundus a naturā conformatus.

confossus, a, um, (-ior), μετχ. τοῦ confodio· διατρυπηθείς (Πλ.).

confractus, a, um, μετχ. τοῦ confringo.

confragōsus, a, um. (confringo) ἀνώμαλος, τραχύς, δύσπορος, locus, via· 2) μετφ. δύσκολος, περίπλοκος, argumentum.

con-frĭco, α'. ἐντρίβω, προστρίβω· μετφ. -genua = λιπαρῶ.

confringo, frēgi, fractum, γ'. (frango) κατακλῶ, συντρίβω, tegulas· ἐντ. μετφ. α) (Πλ.) -tesseram = διαλύω τὴν φιλίαν· β) -consilia alicujus, ἀνατρέπω· γ) -rem = καταδαπανῶ.

con-fŭgĭo, fūgi, (ἄνευ σ.), γ'. καταφεύγω, ad aliquem, in naves.

confugĭum, ii, οὐ. καταφύγιον, Ὀβίδ.

con-fŭlgĕo, (ἄνευ πρκ. κ. σ.), β' καταλάμπω.

con-fundo, fūdi, fūsum, γ'. συγχέω, συμμίγνυμι, ἀναμίγνυμι· 2) συμμίγνυμι, συνενῶ, duos populos in unum· ἐντ. μετφ. παθητ. oratio confusa a pluribus, ὑπὸ πολλῶν κοινῇ συνταχθεῖσα· sermones confunduntur in unum, ὁ διάλογος γενικὸς καθίσταται· -proelio cum aliquo, μάχην συνάπτω· 3) συγχέω, συνταράττω, διαταράττω, εἰς ταραχὴν ἐμβάλλω· (π.) -foedus, παραβαίνω τὰς συνθήκας· ἐντ. μετφ. = συγχέω, ταράττω, θορυβῶ, καταπλήττω, animos audientium, aliquem dicentem.

confūse, ἐπίρ. (-ius) συγκεχυμένως, τεταραγμένως, -et permixte.

confusĭo, ōnis, θ. (confundo)· 1) σύμμιξις, συνένωσις, virtutum· 2) σύγχυσις, ταραχή, temporum, suffragiorum, populi.

confūsus, a, um· (-ior), (μετχ. τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

confundo)· συγχεχυμένος, τεταραγμένος, τεθορυβημένος.

confutatĭo ōnis, θ. ἀνασκευή.

confūto, ā'. καταπαύω, audaciam alicujus· 2) μετφ. καταπραΰνω, iratum senem· 3) ἀνασκευάζω, argumenta Stoicorum.

con-gĕlo, ā'. (gelu)· 1) καταπήγνυμι, πηκτόν (ὑπό τοῦ ψύχους) ποιῶ· (π.) —serpentem in lapidem, τόν ὄφιν εἰς σκληρόν λίθον μεταβάλλω· 2) οὐδ. πήγνυμαι (ὑπό τοῦ ψύχους)· ἐντ. = σκληροῦμαι· μετφ. otio congelavit = ἀπράγμων, νωθρός γέγονε.

congeminatĭo, ōnis, θ. (Πλ.) κυρ. διπλασιασμός· σκωπτ. = περιβολή, πρόσπτυξις.

congemīno, ā'. (π.) διπλασιάζω·—ictus crebros ensibus, ἐπανειλημμένως τῷ ξίφει τύπτω· οὕτω καί—securim.

con-gĕmo, gemŭi, (ἄνευ σ.), γ'. 1) κοινῇ στενάζω, omnis senatus· 2) μέγα στενάζω, μάλ. (π.) ὀδύρομαι, ὀλοφύρομαι.

conger, gri, ὰ. γόγγρος (ἔγχελυς).

congerĭes, ēi, θ. (congero), συνάθροισμα, σωρός (ἄτακτος καὶ ἄμορφος) lapidum, armorum· πρβλ. acervus καὶ strues.

1. con-gĕro, gessi, gestum, γ'. 1) συμφορῶ, συναθροίζω, ἐπισωρεύω arma, opes, omnia in vasa· μετφ. —beneficia, ἐπισωρεύω εὐεργεσίας·—alicui laudes, σωρεύω τινὶ ἐπαίνους·—aram arboribus, σωρεύων ξύλα σχηματίζω πυράν· ἐντ. συνάγω, argumenta, dicta·—orationem ex multis, συνάγων ἐκ πολλῶν συντίθημι λόγον· 2) ἐπιφέρω, ἀπονέμω, προσάπτω, causas rei alicujus in aliquem.

2. congĕro, ōnis, ὰ. (Πλ.) κλέπτης.

3. con-gĕrro, ōnis, ὰ· (gerrae) (Πλ.) ὁ συμφλυαρῶν.

congesticĭus, a, um, συμφορητός.

1. congestus, us, ὰ. (congero)· 1) συμφόρησις, συσσώρευσις· 2) σωρός, lapidum.

2. congestus, a, um, μετχ. τοῦ congero.

congiālis, e, χωρητικός ἑνὸς χοέως.

congiarĭum, ii, οὐ. (κυρ. ἐπίθ. ὑπον. donum), δῶρον, ὑπὸ τῶν ἀρχόντων τῷ λαῷ διδόμενον, ὃ τὴν ἀρχὴν ἦν χοεὺς (congius) οἴνου ἢ ἐλαίου, ὕστερον δὲ ἀργύριον· πρβλ. donativum.

congĭus, i, ὰ. χοεύς, (μέτρον ὑγρῶν) χωρητικότητος ἓξ ξεστῶν = τὸ τρίτον ἀμφορέως.

con-glăcio, ā'. κρυσταλλοῦμαι.

con-glisco, γ'. (Πλ.) αὐξάνομαι.

conglobatio, ōnis, θ. συσώρευσις.

con-glŏbo, ā'. (globus)· 1) συσφαιρῶ, σφαιρῶ, σφαιροειδὲς σχηματίζω· 2) συμπυκνῶ, ἀθροίζω.

con-glŏmĕro, ā'. συνελίσσω, συσπειρῶ.

conglutinatĭo, ōnis, θ. συγκόλλησις· μετφ. -verborum, σύνταξις.

con-glūtino, ā'. 1) συγκολλῶ· 2) συνάπτω· 3) μετφ. (Πλ.) ἐξευρίσκω.

congraeco, ā'. (Πλ.) ἑλληνικῶς καθηδυπαθῶ τι.

congratulatĭo, ōnis, θ. τὸ συγχαίρειν, συνηδέσθαι τινι.

con-gratŭlor, ἀποθ. ā'. συνήδομαι, libertatem constitutam, ἐπὶ τῇ ἀποκαταστάσει τῆς ἐλευθερίας.

congrĕdĭor, gressus, sum, ἀποθ. ā'. (gradior)· συνερχομαι· α) φιλικ. ἐντυγχάνω, συναντῶ τινι, cum aliquo, luna -cum sole, καὶ ἀπολύτ. β) ἐχθρικ. ἔρχομαί τινι εἰς χεῖρας, συμβάλλω, μάχομαί τινι· μετφ. ἐν δικαστηρίῳ ἀγωνίζομαι.

congregabĭlis, e, ἀθροίσιμος, κοινωνικός· examina apum sunt -lia.

congrĕgatĭo, ōnis, θ. συναγελασμός, συμβίωσις, hominum· μετφ. (μ.) -argumentorum, rerum = συνάθροισμός.

con-grĕgo, ā'. (grex)· 1) συναγελάζω· animalia -tur· 2) συνάγω, συναθροίζω, homimes· μετφ. argumenta.

congressĭo, ōnis, θ. (ἀντίθ. digressio)· 1) σύνοδος, συνέλευσις, συνάντησις, ἔντευξις, ὁμιλία, σχέσις· 2) συνουσία, maris et feminae· 3) (μ.) συμπλοκή.

1. congressus, a, um, μετχ. τοῦ congredior.

2. congressus, us, ὰ. 1) ὁμιλία, κοινωνία, σχέσις συμβίωσις· μάλ. ἐν τῷ πληθ. 2) συμπλοκή, συμβολή, μάχη, ἔρις· 3) (Λουκρ.) συναφή, materiae, τῆς ὕλης.

congrŭens, entis, (-ior, -issimus) μετχ. τοῦ congruo· 1) ἀνάλογος, ἁρμόδιος, -est ἁρμόζει· 2) ὁμοειδής, σύμφωνος.

congruenter, ἐπίρ. συμφώνως, ὁμο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λογουμένως, naturae, τῇ φύσει. ἐντ. ἁρμοζόντως, ἀναλόγως.

congruentĭa, ae, θ. 1) συμφωνία, ἁρμονία· 2) συμμετρία, ἀναλογία.

congrŭo, grŭi, (ἄνευ σ.), γ'. 1) (σπ.) συνέρχομαι, συμπίπτω, stellae, dies -unt· 2) συμφωνῶ, ἁρμόττω, ἐν ἁρμονίᾳ εἰμί, inter se, alicui, cum aliquo.

congruus, a, um, = congruens.

conicio = conjicio.

conĭfer, a. **conĭger,** ĕra, ĕrum, (conus fero κ. gero) (π.) κωνοφόρος.

conītor, coniveo, ἀντὶ connitor, conniveo.

conjectatĭo, ōnis, θ. εἰκασία.

conjectĭo, ōnis, θ. (conjicio)· 1) ἡ ἐπὶ σκοπὸν βολή· 2) εἰκασία.

conjecto,-α'. (conjicio)· 1) εἰσφέρω cibos ad coenam· 2) μετφ. εἰκάζω, τεκμαίρομαι ἔκ τινος, rem eventu.

conjector, ōris, ἀ. κ. (ΠΛ.) **-trix** īcis, εἰκαστής, μάλ. ὀνειροκρίτης.

conjectūra, ae, θ. (conjicio)· 1) εἰκασία· -am facio (capio de ἢ ex re aliqua, καὶ ἁπλ. re aliqua, εἰκάζω, τεκμαίρομαι ἔκ τινος· -ā aliquid assequor, εἰκάζω, στοχάζομαί τι· 2) ὀνειροκρισία, μαντεία.

conjecturālis, e, (conjectura), εἰκαστικός, στοχαστικός, causa.

1. conjectus, a, um, μετχ. τοῦ conjicio.

2. conjectus, us, ἀ. (conjicio)· 1) συμβολή, lapidum· 2) (Λουκρ.) συναφή, materiēi· 3) (Λουκρ.) ἄθροισμα, σωρός· 4) βολή, ἄφεσις· -teli, τόξευμα· ad -um teli, ἐντὸς τοξεύματος· -oculorum, βολὴ ὀμμάτων, βλέμμα· μετφ. -animorum in aliquem καὶ -rationis ad veritatem, προσήλωσις τοῦ νοῦ, ἐπιστροφὴ πρός τινα, πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

conjĭcĭo, jēci, jectum, γ'. (con, jaceo)· Α) τηρουμένης τῆς ἐννοίας τῆς προθέσ. 1) (σπ.) συμβάλλω, συρρίπτω, sarcinas in medium, τὰ σκεύη εἰς τὸ μέσον· 2) μετφ. α) -verba, καὶ ἀπολύτ. -cum aliquo, λόγοις συμβάλλω τινί = ἀμφισβητῶ τινί, ἀγωνίζομαί τινι ἐν δικαστηρίῳ· β) συμβάλλομαι, εἰκάζω, τεκμαίρομαι, aliquid, de futuris. Ἐντ. -somnium, ἐξηγοῦμαι τὸ ὄνειρον, καὶ ἐν γένει = μαντεύω. Β) ἀφανιζομένης τῆς ἐννοίας τῆς προθέσ. 1) βάλλω, ῥίπτω, tela. Ἐντ. α) -me in, ὁρμῶ, φέρομαι, καταφεύγω εἰς· β) -hostem in fugam, τρέπομαι τοὺς πολεμίους· -navem in portum, ὁρμίζω τὴν ναῦν· 2) ἐμβάλλω, in carcerem, εἰς δεσμωτήριον. Ἐντ. ἐμβάλλω, καθίστημί τινα, in terrorem, εἰς τρόμον, in periculum, εἰς κίνδυνον· in laetitiam-, παρέχω τινὶ εὐφροσύνην· in morbum-, ἀσθενῆ ποιῶ· 3) -maledicia in aliquem, ῥίπτω λοιδορίας κατά τινος, λοιδορῶ τινα· -culpam, crimen, in aliquem ἢ aliquid = ἐπιφέρω, ἐπάγω τινὶ αἰτίαν κτλ. -pecuniam in aliquid = ἀναλίσκω.

conjugālis, e, γαμικός, γαμήλιος.

conjugatio, ōnis, θ. 1) σύζευξις· 2) ἐν τῇ γραμμ. = συζυγία.

conjugātor, ōris, ἀ. ὁ συζευγνύων.

conjugialis, e, = conjugalis.

conjugĭum, ii, οὐ. (conjungo)· 1) σύζευξις, ἕνωσις, corporis et animae. 2) συζευξις, γάμος (ὡς φυσικὴ ἕνωσις· πρβλ. connubium)· ἐντ. (π.) α) μίξις, συνουσία· β) ὁ, ἡ σύζυγος· γ) ἐν τῷ πλη θ. = ζεῦγος (περὶ ζῴων).

con-jŭgo, α'. (σπ.) συζεύγνυμι, συνάπτω, amicitiam.

conjuncte, ἐπίρ. (-ius, -issime)· 1) συνημμένως, ἡνωμένως, ὁμοῦ· 2) φιλικῶς, οἰκείως.

conjunctim, ἐπίρ. κοινῇ, petere auxilium, (ἀντίθ. separatim, ἰδίᾳ).

conjunctĭo, ōnis, θ. (conjungo)· 1) σύζευξις, συνάφεια, ἕνωσις, hominum, -mentis cum externis mentibus = συμπάθειαι· 2) μάλ. α) = σύζευξις, γάμος· β) = συγγένειαι· γ) = φιλίαι· δ) ἐν τῇ γραμ. = σύνδεσμος.

conjunctīvus, i, ἀ. (modus) ὑποτακτικὴ (ἔγκλισις).

conjunctus, a, um (-ior, -issimus), (μετχ. τοῦ conjungo)· 1) συνεχὴς γείτων, terra-· 2) -cum aliquo ἢ alicui, συνδεδεμένος, ἡνωμένος τινὶ διὰ γάμου, συγγενείας, φιλίας· 3) μετφ. α) συγγενὴς τινι, ὅμοιος, σύμφωνος, κοινός· β) οὐσ. **-tum,** i, οὐ. (Λουκρ.), ἡ φυσικὴ ἰδιότης πράγματός τινος.

con-jungo, junxi, junctum, γ'. 1) συζεύγνυμι, συνάπτω, συνενῶ, cohortes illas cum exercitu, ἐκείνας τὰς κοόρτεις συνάπτω, συνενῶ τῷ στρατεύματι, -castra muro, ἐχομένους τοῦ τείχους στρατόπεδον ἱδρύω· -noctem diei, νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν βαδίζω· -arma finitimis, ἑνοῦμαι τῷ στρατεύματι τῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἡμέρων· bellum conjungunt, κοινῇ τὸν πόλεμον ποιοῦνται· (μ.) -consulatum, οὐ διαλείπω ὑπατος ὤν. Μάλ. α) -aliquam secum (sibi) matrimonio, διὰ γάμου συζεύγνυμαί τινι· β) διὰ συγγενείας, φιλίας συνδέομαι.

conjūrātio, ōnis, θ. (conjuro) 1) ἔνορκος συμφωνία, συνένωσις· -urbana· -de bello· 2) συνωμοσία· πρβλ. conspiratio)· ἐντ. μετων. = οἱ συνωμόται.

conjūrātus, a, um, (μετχ. τοῦ conjuro)· 1) ὁ συνομόσας, ὁ κοινὸν ὅρκον ὀμόσας· 2) οὐσ. = ὁ συνωμότης.

con-jūro, ā'. 1) συνόμνυμι, κοινὸν ὅρκον ὀμνύω, κοινῇ ὁρκίζομαι· omnes juniores -unt. ἐντ, μεταφ. = συναρπάττω· 2) ἐπὶ κακοῦ· συνόμνυμι, συνωμοσίαν ποιοῦμαι.

conjux ἡ **conjunx**, ŭgis, ά. κ. θ (jugum)· 1) θ. ἡ σύζυγος, σύνδιος (εὐγενεστ. τοῦ uxor)· (π.) καὶ = νύμφη, ἐρωμένη· 2) (π.) ἀ. ὁ σύζυγος.

conl-, τὰς οὕτως ἀρχ. λέξ. ἴδε εἰς coll.

con-necto, nexŭi, nexum, γ'. 1) συμπλέκω, συνδέω, συνάπτω τί τινι· -amicitiam cum voluptate, συνδέω τὴν φιλίαν πρὸς τὴν ἡδονήν· illud -itur ex pluribus, ἐκεῖνο συνάπτεται, ἀποτελεῖται ἐκ πολλῶν· 2) συμπεραίνω τι.

connexio, ōnis, θ. συμπέρασμα.

1. connexus, a, um, (-ior), (μετχ. τοῦ connecto)· 1) συναρτός, συνεχής· 2) οὐσ. **-xum**, i, οὐ. συμπέρασμα.

2. connexus, ūs, ά. συναρή, ἕνωσις.

con-nītor, (ὀρθότ. **conītor**), nīsus κ. nixus sum, ἀποθ. γ'. 1) ἐπερείδομαί τινι, ἐρείδομαι εἴς τι, στηρίζομαι εἴς τι, corpore valido εἰς τὸ δυνατόν σῶμα· ratio connexa per se, λόγος καθ' ἑαυτὸν ἑστηριγμένος· 2) -α) τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας ἀντερείδω πρὸς τὸ ἔδαφος ἵνα ἐγερθῶ, ἐντ.) = συντείνομαι ποιεῖν τι· c. ad surgendum, συντείνομαι ἐγερθῆναι (ἐπὶ τραυματίου καὶ κεκμηκότος)· β) ἱερειδόμενος εἰς ὑψηλότερον σημεῖον) ἀνατείνω, ἐντ. = ἀναρριχῶμαι, in altum arborem εἰς ὑψηλὸν δένδρον· γ) μετφ. α) διατείνομαι, σφόδρα προθυμοῦμαι, invadere hostes ὅπως προσβάλω τοῖς πολεμίοις· β) ἐντείνω· quantum animo conniti potes, ὅσον δύνασαι τὴν διάνοιαν ἐντείναι· δ) (π.) τίκτω, gemellos διδύμους.

connīvĕo, (ὀρθότ. **conīvĕo**), nīvi ἢ nixi (ἀμφότ. σπάν.), 6'. 1) (μ.) καμακλείω· 2) μάλ. ἐπὶ ὀφθαλ. = συμμύω (ἐξ ὕπνου, φόβου, αἰδοῦς). ἐντ. (π.) περὶ τοῦ ἡλίου = ἐπισκοτίζομαι· 3) μετφ. α) νυστάζω, ἀπραγμων εἰμί· β) ὑπερορῶ, περιορῶ τι γιγνόμενον ἤ τινα ποιοῦντά τι.

connixus, a, um, μετχ. connitor.

connūbĭālis, e, (π.), γαμήλιος.

connūbĭum (ἢ **conub.**) ii, οὐ. (nubo)· 1) νόμιμος γάμος (πρβλ. conjugium)· 2) ἐπιγαμία· 3) (π.) = conjugium.

Cŏnon, ōnis, ά. Κόνων, στρατηγός.

cōnōpēum, ēi, καὶ **-pīum**, ii, οὐ. κωνωπεῖον, ᾧ οἱ Αἰγύπτιοι μάλ. ἐχρῶντο.

cōnor, ἀποθ. α'. πειρῶμαί τινος, ἐπιχειρῶ τινι, opus ἔργῳ· μετ' ἀπαρεμφ. = ἐπιχειρῶ ποιεῖν τι· ἐντ. **conāta**, ōrum, οὐ· πλ. ἐπιχείρημα.

conp-, τὰς οὕτω ἀρχ. λέξ. ἴδε εἰς comp.

conquassātio, ōnis, θ. διατάραξις.

con-quasso, ā'. κατασείω, terram μετρ. διαταράττω, συνταράττω.

con-quĕror, questus sum, ἀποθ. γ'. 1) μέμφομαι, ὀδύρομαι, fortunam ἐπὶ τῇ τύχῃ· 2) μέμφομαί τινι, κατηγορῶ τινος.

conquestĭo, ōnis, θ. (conqueror). μέμψις, μεμψιμοιρία.

conquestus, ūs, ά. = conquestio.

conquĭēsco, quiēvi, quiētum, γ'. 1) καθησυχάζω· παλλάκ. = καθεύδω· 2) μετφ. α) ἡσυχίαν ἄγω, στάσιμος μένω· β) ἀρέσκομαι, in illis studiis.

conquinisco, γ'. (Πλ.), ὀκλάζω.

conquīro, quisīvi, quisītum, γ'. 1) παντοῦ ζητῶ, συλλέγω, συνάγω, naves, ναῦς, dona δῶρα· 2) παντοῦ ἀναζητῶ· ἀνερευνῶ, aliquem τινά· -scelus, καιρὸν πρὸς κακουργίαν ζητῶ.

conquīsīte, ἐπίρ. ἐπιμελῶς.

conquīsītĭo, ōnis, θ. (conquiro)· 1) ἀναζήτησις, συλλογή· 2) στρατολογία.

conquīsītor, ōris, ά. (conquiro)· 1) ὁ στρατολογῶν· παρὰ δὲ Πλαύτῳ **conquistor** = ὁ πατάγων, πλαταγών.

conquīsītus, a, um (-ior), μετχ. τοῦ conquiro· ἐζητημένος, ἐξαίρετος.

consālūtātĭo, ōnis, θ. κοινὸς χαιρετισμός, εὐσημία.

con-sălūto, ā'. μετ' ἄλλων συγχρόνως χαιρετίζω, εὐφημῶ, aliquem· — inter se, ὁμοιόβαιον ἀσπασμὸν διδόναι, legati, eum -ant dictatorem, δικτάτορα ἀνευφημοῦσιν, ἀναγορεύουσιν.

consānesco, nŭi, γ'. (sanus), ὑγιάζομαι, γίγνομαι ὑγιής.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

con-sanguinĕus, a, um, ὁμαιμος, (ἐξ αἵματος) συγγενής· μάλ. περὶ ἀδελφῶν καὶ τῶν ἐκ τούτων τὸ γένος ἐχόντων· ἐντ. οὐσ. **-us**, i, ἀ. καὶ **-a**, ae, θ. ὁ ἀδελφός, ἡ ἀδελφή.

consanguinĭtas, ātis, θ. ὁμαιμότης, (ἐξ αἵματος) συγγένεια.

con-saucĭo, α'. κατατραυματίζω.

con-scelerātus, a, um (-ior), μιαρός, κακοῦργος, homo, vultus, mens.

con-scelĕro, α'. κακουργήματι μιαίνω, aures paternas.

conscendo, scendi, scensum, γ'. (con, scando), ἐπιβαίνω, ἀναβαίνω, vallum, montes, equos· μάλ. -navem καὶ in navem καὶ ἀπολύτ. conscendo, ἐμβαίνω εἰς τὴν ναῦν· -a Brundisio, -Tarento, ἀποπλέω ἀπὸ τοῦ Βρεντησίου, ἀπὸ τοῦ Τάραντος· -in Siciliam, πλέω εἰς τὴν Σικελίαν· (π.) -classem, ἐπιβαίνω τοῦ στόλου· μετφ. -usque ad praeturam, μέχρι τῆς στρατηγίας προάγομαι· ὡσαύτ. (π.) -laudis carmen, τοῖς ἐπαίνοις ἐξαίρω.

conscensĭo, ōnis, θ. ἐπίβασις, ἀνάβασις, in naves.

conscensus, a, um, μετχ. τοῦ conscendo.

conscientia, ae, θ. (conscio)· 1) τὸ συνειδέναι τινί τι, conjurationis, τὴν συνωμοσίαν, facinoris, τὸ ἔργον· 2) ἡ συνείδησις, ἡ πλήρης γνῶσις, ἡ μνήμη, infirmitatis suae· 3) ἡ συνείδησις, τὸ συνειδός· -bona, recta (καλή), mala (κακή· 4) πληθ. ὁ ἔλεγχος τῆς συνειδήσεως.

con-scindo, scĭdi, scissum, γ'. κατασχίζω, vestem, τὴν ἐσθῆτα· -aliquem capillo, τὴν κόμην τινός κατατίλλω μετφ. -aliquem, λοιδορῶ τινα· -aliquem sibilis, κατασυρίττω τινά.

con-scĭo, (ἄνευ πρκ. κ. σ.) δ'. σύνοιδα· nil sibi-. ('Ορατ.).

con-scisco, scīvi, scītum, γ'. 1) (σπ.) κοινῇ ψηφίζομαι, bellum· 2) -aliquid mihi, καὶ in me, καὶ ἀπολύτ., καταγινώσκω ἐμαυτοῦ τι, κρίνω ἐμαυτόν ἄξιόν τινος· -(mihi) mortem, necem, αὐτοκτονῶ· -exsilium (fugam), φεύγω τὴν ἐμαυτοῦ (πατρίδα)· -facinus in me, περιάπτω ἐμαυτῷ (ἀνόσιον) ἔργον.

conscissus, a, um, μετχ. τοῦ conscindo.

conscītus, a, um, μετχ. τοῦ conscisco.

conscĭus, a, um (con, scio), συνειδώς, συνειδυῖα τι· -alicui facinoris, ἀλλὰ καὶ -facinori, mendacio alicujus, συνειδὼς τὸ ἔργον, τὸ ψεῦδός τινος· 2) πιστός· 3) mihi -sum, ἡ -sum, σύνοιδα ἐμαυτῷ (ἔχω τὴν συνείδησιν ὅτι)· 4) οὐσ. ὁ συνειδώς, ὁ συνωμότης, conscius loca tradit.

con-scrĕor, ἀποθ. α'. (Πλ.) χρέμπτομαι.

conscrībillo, α'. τῇ ῥάβδῳ καταγράφω, μωλωπίζω, nates. Κάτουλ.

con-scribo, scripsi, scriptum, γ'. 1) (σπ.) σύν τινι γράφω, cum aliquo ad aliquem· 2) συγγράφω, ἐγγράφω (ἐν καταλόγῳ), καταγραφω, καταλέγω, (στρατολογῶ)· 3) συγγράφω, γράφω τι.

conscriptĭo, ōnis, θ. συγγραφή.

conscriptus, a, um, μετχ. τοῦ conscribo, συγγεγραμμένος· ἐντ. **Patres conscripti** (ἀντὶ Patres et -pti), πατέρες συγγεγραμμένοι. Οἱ Ῥωμαῖοι κατ' ἀρχὰς μὲν τοὺς βουλευτὰς αὐτῶν πατέρας ἐκάλουν, ὕστερον δὲ πλειόνων προσλαμβανομένων, πατέρας συγγεγραμμένους προσηγόρευσαν· Πλουτ. Ῥωμύλ. 13, 15. Ἐντ. (π.) conscriptus, i, ἀ. = ὁ συγκλητικός, ὁ βουλευτής.

con-sĕco, secŭi, sectum, α'. 1) κατατέμνω· 2) περικόπτω.

consecratĭo, ōnis, θ. 1) καθιέρωσις, καθοσίωσις· 2) ἀποθέωσις τῶν Καισάρων.

consĕcro, α'. (sacro)· 1) καθιερῶ, ἀφιερῶ, ποιῶ τι ἱερὸν θεοῦ τινος, καθαγιάζω, aedem Jovi· -origines meas, τὸ γένος εἰς θεὸν ἀνάγω· 2) καθιερῶ, καθοσιῶ, me patriae· 3) ἀποθεῶ τινα· 4) μετφ. -aliquid immortalitati, καὶ ἀπολύτ. = ἀπαθανατίζω τι.

consectarĭus, a, um, συνακόλουθος· οὐσ. **-ia**, ōrum, οὐσ. πλ. τὰ συνεπόμενα, ἐπακολουθήματα.

consectatĭo, ōnis, δίωξις, θήρευσις.

consectātrix, īcis, θ. ἀκόλουθος.

consectĭo, ōnis, θ. κατατομή.

con-sĕctor, ἀποθ. α'. (θαμ. τοῦ consequor)· 1) (ἀδιαλείπτως) συνακολουθῶ τινι (συνοδεύω), aliquem· 2) διώκω, θηρεύω· -plura, (ἐν τῷ λόγῳ) πολλὰ καθ' ἕκαστα διηγοῦμαι· -aliquid imitando, μιμοῦμαί τι· 3) διώκω, καταδιώκω, hostes, lupum.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

consectus, a, um, μετχ. τοῦ conseco.

consectŭo, ōnis, θ. (consequor) ἐπακολούθησις, συνέπεια.

consecūtus, a, um, μετχ. τοῦ consequor.

con-senēsco, senŭi (ἄνευ σ.), γ'. 1) κατα-γηράσκω· 2) μετφ. α) ἀποπαλαιοῦμαι, ἀπαρχαιοῦμαι· β) μαραίνομαι· φθίνω, prae merore· γ) ἀπόλλυμι, (τὴν δόξαν)· δ) (μ.) μακρὸν διατρίβω περί τι, in re aliqua.

consensĭo, ōnis, θ. (consentio) ὁμοφροσύνη, ὁμόνοια, συμφωνία· -sceleratа = συνωμοσία· συγκεκριμ. = συνωμόται· μετφ. -naturae = ἡ ἁρμονία τῆς φύσεως.

1. consensus, a, um, μετχ. τοῦ consentio.

2. consensus, ūs, ὁ, = consensio· συνήθ. κατ' ἔνικ. ἀφαιρ. ἐπιρρηματικῶς = ὁμοφώνως.

consentanĕus, a, um (consentio) σύμφωνος, cum re aliqua, ἢ rei alicui· συνήθ. ἀπροσ. consentaneum est, εἰκός, εὔλογόν ἐστιν· tibi -um est illud facere.

Consentes dii, ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν παλαιοτέρων Ῥωμαίων οἱ δώδεκα μεγάλοι θεοί, οἱ Ὀλύμπιοι· ἴσως ἐκ τοῦ cons(ul)entes = οἱ συμβουλεύοντες.

Consentĭa, ae, Κωνσεντία, πόλις τῆς Βρεττίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ· ἐντ. **-īnus**, a, um, Κωνσεντῖνος, καὶ οὐσ. **-īni**, ōrum, ὁ, πλ. Κωνσεντῖνοι.

con-sentĭo, sensi, sensum, δ'. 1) ἐπὶ προσώπ. α) (Λουκρ.) συναισθάνομαι· β) ὁμογνωμονῶ, ὁμοφωνῶ, συμφωνῶ τινι περί τινος, cum aliquo, ἢ aliqui de re, ad, in rem· γ) συνίσταμαί τινι (ὡς τὸ πολὺ ἐπὶ κακοῦ) = συνωμοσίαν ποιοῦμαι· 2) ἐπὶ ἀψύχων· συμφωνῶ, ad urbem incendendam, aliquid facere καὶ ut faciant aliquid· 3) ἐν ἁρμονίᾳ εἰμί, omnes partes corporis -unt. Ἐντ. ἡ μετχ. consentiens ὡς ἐπίθ. = σύμφωνος.

con-sēpio, (ἄνευ πρκ.), septum, δ'. περιφράττω· **conseptum**, i, οὐ. περίφραγμα.

consĕquens, entis, ἐπίθ. (μετχ. τοῦ consĕquor) ἀκόλουθος = σύμφωνος, ἀνάλογος· -est, ἀκόλουθόν ἐστιν, ἔπεται· ἐντ. οὐσ. **consequens**, entis, οὐ. ἐπακολούθημα, συνέπεια.

consequentĭa, καὶ (ἀρχ. καὶ μ.) **-quia**, ae, θ. ἀκολουθία, eventorum.

con-sĕquor, sequūtus (secūtus), sum, ἀποθ. γ'. 1) συνέπομαι, ἀκολουθῶ τινι, -eum usque ad fores· consequens = (ἀμέσως) ἑπόμενος, ἀκόλουθος, annus, dies· 2) (κατὰ πόδας) ἀκολουθῶ, καταδιώκω, copias reliquas· 3) ἀκολουθῶ, μιμοῦμαι, aliquem, mores· 4) ἐπακολουθῶ, illud ex hoc naturā -itur· 5) -aliquem, ἐξικνοῦμαί τινος, καταλαμβάνω τινά· 6) μετφ. ἐφικνοῦμαι, τυγχάνω τινός, gloriam· -aliquid dicendo, τῷ λέγειν ἐπιτυγχάνω τινός· ἀλλὰ -aliquid in dicendo, κτῶμαι ὑπεροχὴν ἐν τῷ λέγειν· 7) ὁμοιός γίγνομαί τινι, aliquem aliqua re· 8) τῇ διανοίᾳ καταλαμβάνω, ἐννοῶ, ἀναγνωρίζω· 9) λόγοις σημαίνω, δηλῶ, laudes ejus verbis· 10) γίγνεταί μοι, συμβαίνει, incommoda.

1. con-sĕro, sēvi, sĭtum, γ'. 1) κατασπείρω, καταευτέω, agros· ager consĭtus arbustis· μετφ. (π.) consitus mentem caligine, τυφλὸς τὸν νοῦν γενόμενος· consitus senectute, ὑπέργηρως ὤν· 2) (π.) σπείρω, φυτεύω, pomum, arborem.

2. con-sĕro, serŭi, sertum, γ'. 1) συνείρω, συνάπτω, συνδέω, loricam hamis· -sermones, διαλέγομαι· -diem nocti = νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν πράττω τι· 2) -manum ἢ manus cum aliquo, εἰς χεῖρας ἔρχομαί τινι· ὡσαύτ. -pugnam, proelium, συνάπτω μάχην· ἐντ. δικαν. ὅρ. ex jure te manum ἢ manu consertum voco, προσκαλοῦμαί σε εἰς τὸ δικαστήριον πρὸς διαδικασίαν.

conserte, ἐπίρ. (2. consero) συνημμένως, συνδεδεμένως.

consertus, a, um, μετχ. τοῦ 2. consero.

conserŭi, παρκ. τοῦ 2. consero.

con-serva, ae, θ. ἡ σύνδουλος.

conservatĭo, ōnis, θ. συντήρησις, διατήρησις, bonorum, frugum.

conservātor, ōris, ὁ, φύλαξ, σωτήρ.

conservātrix, īcis, θ. φύλαξ, σώτειρα.

con-servĭtum, ii, οὐ. (Πλ.) συνδουλεία.

con-sĕrvo, αʹ. διαφυλάττω, φυλάττω, τηρῶ, διατηρῶ τι· -hostes, σώζω, οὐ φονεύω· -inducias, οὐ παραβαίνω.

conservŭla, ae, ὑποκ. τοῦ conserva.

con-servus, i, ὁ, σύνδουλος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

consēvi, παρκ. τοῦ 1. consero.

consēssor, ōris, ἁ. ὁ ἐν συμποσίῳ ἢ ἐν θεάτρῳ συγκαθήμενός τινι· ἐν δὲ δικαστηρ. = σύνεδρος, πάρεδρος.

consēssus, ūs, ἁ. τὸ συγκαθῆσθαι· ἐντ. συνάθροισις (ἐν δικαστηρ.θεάτρῳ κτλ.).

considerānter, ἐπίρ. περιεσκεμμένως, συνετῶς.

considerāte, ἐπίρ. (-ius, -issime) περιεσκεμμένως, εὐλαβῶς, σωφρόνως.

considerātĭo, ōnis, θ. περίσκεψις.

considerātus, a, um, (-ior, -issimus) (μετχ. τοῦ considero)· περίσκεπτος, περιεσκεμμένος, καλῶς ἐσκεμμένος, σώφρων.

consīdĕro, α'. 1) κατα-θεῶμαι, θεωρῶ· 2) σκοπεῦμαι, διασκοπῶ, vitam meam· σπ.) de re aliqua -quid agam, (πρβλ. contemplor, delibero).

con-sīdo, sēdi, ἤ (σπ.) sīdi, essum, γ'. 1) καθέζομαι, καθίζω, sub arbore, ὑπὸ δένδρον· 2) μάλ. καθίζω ἐν συνεδρίῳ, συνεδρεύω (ἐπὶ δικαστῶν)· 3) ἐπὶ στρατοῦ· καθέζομαι, καταζεύγνυμι, στρατοπεδεύω· 4) κατοικίζομαι, hoc loco· 5) καθίζομαι, καθιζάνω, terra, urbe· 6) μετφ. α) aliquid -in mente, ἐρριζώθη ἐν τῇ διανοίᾳ· -in otio, σχολὴν ἄγω· 6) μειοῦμαι, λωφάζω, καταπαύω, terror, furor.

consignatĭo, ōnis, θ. ἔγγραφον τεκμήριον, γράμματα (ἐσφραγισμένα).

con-signo, α'. 1) σφραγίζω, epistolam. Ἐντ. μετφ· = πιστῶ, βεβαιῶ τι· 2) σημειῶ, καταγράφω, aliquid literis.

con-silēsco, silŭi, γ'. κατασιωπῶ.

consiliārĭus, a, um (consilium)· 1) συμβουλευτικός, amicus· 2) οὐσ.-us, i, ἁ. σύμβουλος· 3) πάρεδρος (δικαστ.)· 4) οἰωνοσκόπος, -Jovis.

consiliātor, ōris, ἁ. σύμβουλος.

consilĭor, ἀπόθ. α'. συμβουλεύομαί τινι, cum aliquo, καὶ ἀπολύτως.

consilĭum, ĭi, οὐ. 1) βουλή, βούλευσις, διαβουλία, σκέψις· confero -et sermones cum alipuo, βουλεύομαι καὶ διαλέγομαί τινι· hoc majoris -ii est, τοῦτο μείζονος σκέψεως δεῖται. Μάλ. (ἐπὶ δικαστ.), eo in -um, μεταβαίνω πρὸς σύσκεψιν· πρβλ. mitto in- (ἐπὶ πραίτωρος)· 2) βουλή, συμβούλιον, συνέδριον, σύλλογος (πρβλ. concilium)· συνήθ. τὸ πολεμικὸν συμβούλιον, ὃ καὶ-castrense· 3) συμβουλή, do alicui-, συμβουλεύω τινί· 4) βουλή, προαίρεσις, πρόθεσις, γνώμη, σκοπός· callidum, repentinum-, πανοῦργος, ἀπροσδόκητος γνώμη· -capio abeundi, ἢ abire, profectionis, ut abeam, διανοοῦμαι, προτίθεμαι ἀπιέναι, παρεύεσθαι· eo -o ut, κτλ. βουλόμενος, προαιρούμενος ὅπως κτλ. Μάλ. α) ἀφαίρ. consilio, ἐκ προαιρέσεως, γνώμῃ· β) = στρατήγημα· 4) εὐβουλία, σύνεσις, φρόνησις, vir magni consilii.

con-simĭlis, e, πανόμοιος, alicui.

consĭpio, (ἄνευ πρκ. κ. σ.) γ'. (sapio) σωφρονῶ.

con-sisto, stĭti, stĭtum, γ'. 1) ἵσταμαι, ἔστηκα, ante domum, ad mensam· 2) παύομαι κινούμενος) ἵσταμαι, ἐφίσταμαι (μάλ. ἐπὶ στρατ.)· 3) μετφ. α) μ. ω (ἐν τῇ αὐτῇ θέσει), οὐ προχωρῶ· β) καταμένω, διατρίβω· γ) παραμένω, in dicendo· μάλ.-linguā, κρατῶ τὴν γλῶσσαν· -mente ἐν ἐμαυτοῦ εἰμι· γ) συνίσταμαι, σύγκειμαι, ἔγκειμαι, ὑπάρχω, εἰμί· victus eorum in lacte -it, bonum omne -it in honestate. Ἡ μετοῦ -κὴ σχηματία ἀρχαϊκὴ καὶ ἀμφιβολὸς ἑαυτῷ.

consĭtĭo, ōnis, θ. σπορά, φύτευσις.

consĭtor, ōris, ἁ. σπορεύς, φυτευτής.

consĭtūra, ae, θ. = consitio.

consĭtus, a, am, μετχ. τοῦ 1. consero.

consobrīna, ae, θ. ἀνεψιά (= ἐξαδέλφη πρὸς τῆς μητρός.

con-sobrīnus, i, ἀνεψιός (= ἐξάδελφος) πρὸς μητρός· 2) πᾶς ἀνεψιός (ἐξάδελφος)· 3) πᾶς συγγενής.

con-sŏcer, ĕri, ἁ. συγκηδεστής (συμπένθερος). Σουητ.

consociatĭo, ōnis, θ. (consotio), κοινωνία, hominum.

con-sŏcio, α'. κοινωνῶ τινί τινος, κοινόν τινι ποιοῦμαί τι, omnia cum aliquo· -consilia cum amico, ἀνακοινοῦμαι τῷ φίλῳ· -injuriam cum aliquo, κοινῇ τινι ἀδικῶ· consociati cum aliquo ἢ inter se = κοινωνοῦντες ἀλλήλοις, συνδεδεμένοι.

consolabĭlis, e, εὐπαραμύθητος, dolor.

consolatĭo, ōnis, θ. 1) παραμυθία, dolorum· 2) ὁ παραμυθητικὸς λόγος.

consolatorĭus, a, um, παραμυθητικός· -literae παραμυθ. ἐπιστολαί.

con-sōlor, α'. παραμυθοῦμαι, παρηγορῶ, aliquem, dolorem.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

con-somnĭo, α'. (Πλ.) ὀνειροπολῶ.
consŏnans, ntis, ἐπίθ. (μετχ. τοῦ consono), σύμφωνος· σχεδ. ἀεί ποτε οὐσ. ὃ, ὑπον. litera, τὸ σύμφωνον.
con-sŏno, sonŭi (ἄνευ σ.) α'. συντηχῶ, ἀντηχῶ· ἐντ. ἐν τῇ ῥητορ. οἱ ἁρμονικὰς εἰμι· 2) ἐπὶ πολλῶν λέξ. = συντηχῶ· 3) (μ.) συμφωνῶ, alicui in re aliqua.
consŏnus, a, um, σύμφωνος, ἁρμονικός.
con-sōpĭo, īvi, ītum, δ'. κατακοιμίζω, aliquem· μετφ. -legem, ἀκυρῶ νόμον.
con-sors, tis, ἐπίθ. 1) συγκληρονόμος, tres fratres -tes· ἐντ. (π.) οὐσ. ὁ ἀδελφός, ἡ ἀδελφή· ἐνίοτε = συγγενής· καὶ ὡς ἐπίθ. ἀδελφικός· -pectora (περὶ δύο ἀδελφῶν)· -sanguis -, τὸ ἀδελφικὸν (δύο ἀδελφῶν) αἷμα· 2) κοινωνός (πρβλ. socius, particeps)· 3) (π.) κοινός.
consortĭo, ōnis, θ. καὶ **-ium**, ii, οὐ. κοινωνία, μετουσία, rei alicujus.
1. conspectus, us, ἀ. (conspicio)· 1) ὄψις, θέα· cado in -ctum, εἰς τὴν ὄψιν πίπτω, ὁρατός εἰμι· sum in -ctu alicujus, ἐν ὄψει τινός εἰμι, καθορῶμαι ὑπό τινος· abeo e -ctu, μακρὰν (τῆς ὄψεως) ἀπέρχομαι· in -ctu alicujus· ἐν ὄψει, ἐνώπιόν τινος· -est in Capitolium, ἄοπτος, καταφανὴς ἐστιν ἀπὸ τοῦ Καπιτωλίου· -ctu suo restituit proelium = τῇ παρουσίᾳ αὐτοῦ ἠνώρθωσε τὴν μάχην· 2) ὄψις, ἐμφάνεια· 3) μετφ. θεωρία, παρατήρησις.
2. conspectus, a, um (-ior), μετχ. τοῦ conspicio· 1) ὁρατός, res -a alicui· 1) περίβλεπτος, περιφανής.
conspergo, spersi, -spersum, γ'. (spargo)· 1) καταῤῥαίνω, aliquem lacrimis, τινὰ τοῖς δακρύοις· μετφ. κατακοσμῶ, oratio cm verborum quasi floribus· 2) ἐπιῤῥαίνω, ῥαίνω.
conspiciendus, a, um, (γερουνδ. τοῦ conspicio), ἀξιοθέατος, διαφέρων.
con-spĭcĭo, spexi, spectum, γ'. (con, specio)· 1) καθορῶ. ὁρῶ. aliquem· μετφ. σκοπῶ, quid sit verum· 3) **-ior**, καθορῶμαι, καταφαίνομαι, φαίνομαι· 3) ὁρῶ, θεωρῶ· προσβλέπω, aliquem· μάλ. παθητ. μετὰ θαυμασμοῦ ὁρῶμαι, διαφέρω, ὑπερέχω τινός.
conspĭcor, ἀποθ. α'. (conspicio), καθορῶ, ὁρῶ, aliquem· μετχ. **conspicatus**, κατιδών.
conspicŭus, a, um, (conspicio)· 1) ὁρατός, καταφανής· 2) μετφ. περιφανής.
conspiratio, ōnis, θ. (conspiro)· 1) σύμπνοια, πλήρης συμφωνία, ὁμόνοια, ὁμοφροσύνη· 2) συνωμοσία, στάσις.
conspiratĭus, συγκρ. ἐπίρ. μᾶλλον ὁμοθύμως.
1. conspirātus, ὡς ἐπίθ. (μετχ. τοῦ (conspiro) ὡς τὸ conjuratus, ἐν τῷ πλήθ. = οἱ συστάντες, συνωμόται.
2. conspirātus, ἴδε 2. conspiro.
1. con-spīro, α'. 1) (π. σπ.) συμπνέω, συνηχῶ, cornua -ant· 2) μετφ. οἱ ἐπὶ πράγμ. συναδῶ, ἐν ἁρμονίᾳ εἰμί, συμφωνῶ· 6) ἐπὶ προσώπ. συμφωνῶ, ὁμογνωμονῶ· 3) συνίσταμαι, συνωμοσίαν ποιοῦμαι.
2. con-spīro, α'. (spira), μάλ. ἐν τῇ μετχ. conspirati ae, a, ὡς ἐπίθ. συνεσπειρωμένος, συμπεπυκνωμένος, milites· μετφ. exempla -a in unum.
con-sponsor, ōris, ἀ. συνεγγυητής.
con-spŭo, spŭi, spūtum, γ'. καταπτύω, aliquem· μετφ. (ὁ Ὁράτ. παρωδῶν) Jupiter -uit Alpes nive, κατέπασε ἐκάλυψε) τὰς Ἄλπεις χιόνι.
con-spurco, α'. καταῤῥυπαίνω.
con-spūto, καταπτύω τινός.
con-stabĭlĭo, īvi, ītum, δ'. στερεῶ.
constans, antis, (-ior, -issimus) μετχ. τοῦ consto· 1) σταθερός, βέβαιος, μόνιμος, ἀκίνητος ἀμετάβλητος, κανονικός· -cursus, vultus· -fides, pax, διαρκὴς πίστις, εἰρήνη· 2) ἐπὶ πράγμ. ὅμοιος, ὁμοειδής, σύμφωνος· oratio -, fama-, ὁμολογουμένη φήμη· 3) ἐπὶ προσώπ. α) εὐσταθής, καρτερικός, homo· inimicus-, χαλεπὸς ὁ φρόνιμος, is fuit omnium -issimus.
constanter, ἐπίρ. (-ius, -issime) (constans· 1) σταθερῶς· 2) ὁμοφώνως, συμφώνως· -nuntiaverunt· 3) εὐσταθῶς, καρτερῶς, ago, dolorem fero.
constantĭa, ae, θ. (constans)· 1) σταθερότης, ἀμετατροπία, ἀμεταβλησία, vocis, vultus· -stellarum, coelestium, ἡ ἀμετάβλητος, ἡ κανονικὴ κίνησις τῶν ἀστέρων· 2) συμφωνία· 3) ἐπὶ προσώπ. εὐσταθεια, καρτερία, καρτέρησις· φρόνησις, ἀταραξία.
consternatĭo, ōnis, θ. (1. consterno)· 1) ὁ πτυρμὸς (ξέπασμα) equorum, τῶν ἵππων· ἐντ. ἔκπληξις, σύγχυσις, ταραχή· 2) ἐξέγερσις, στάσις.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

1. consterno, α'. 1) πτύρω (ξεπάζω), ἐκπλήττω, πτοῶ· ἐντ· ἐκπλῆξιν καὶ ταραχὴν ἐμποιῶ τινι· -hostes in fugam, ἐκπεπλῃγμένους τοὺς πολεμίους διώκω· -nor fugā foedā, ἐκπεπληγμένος εἰς αἰσχρὰν φυγὴν τρέπομαι· 2) διαταράττω, ἀνακινῶ, ἀνερεθίζω, διεγείρω, ἐξοργίζω, ἐξ-αγριῶ.

2. con-sterno, strāvi, strātum, γ'. 1) καταστρώννυμι, στρώννυμι, viam rosis, τὴν ὁδὸν ῥόδοις· frumentum, -it vias, ὁ σῖτος κατάκειται ἐπὶ τῶν ὁδῶν· μετῳ. -mare navibus, πλοίοις τὴν θάλασσαν καλύπτω· ἐντ. μετχ. **constratus**, a, um, κατεστρωμένος· navis -a, ναῦς κατάφρακτος, κατάστρωμα ἔχουσα, (ἀντίθ. navis aperta, ναῦς ἄφρακτος)· -a pontium, αἱ γέφυραι· 2) καταδάλλω, καταρρίπτω.

con-stīpo, α'. συμπυκνῶ, συνάγω.

constĭtŭo, stitŭi, stitūtum, γ'. (con, statuo· 1) καθίστημι, ἵστημι, aliquem ἤ aliquid (μετὰ τῶν προθέσ. ante ἤ circum)· πολλάκ. ἐπὶ στρατ. ἤ πλοίων = καθίστημι ἐν τάξει, παρατάττω· μάλ. -agmen ἤ signa, ὁρίστημι τὸν στρατόν, ἀναπαύω τὸν στρατόν. Ἐντ. μετῳ. α) καθίστημι, ἐγκαθίστημί τινα (ὡς κύριον, κατοικίζω τινά· 6) = στηρίζω, βεβαιῶ, ἐμπεδῶ, ἑδραιῶ τι· 2) ἵστημι· ἱδρύω, κτίζω, urbem· ἐντ. μετῳ. κατασκευάζω, ποιῶ, ἀπεργάζομαι, προξενῶ, παρέχω· 3) καθίστημι, διατίθημι, διατάττω, rempublicam, τὴν πολιτείαν· -regem, καθίστημι, ποιῶ βασιλέα· 4) τάττω, ὁρίζω, diem colloquio· ἐντ. συντίθεμαί τινι, ὁμολογῶ (συμφωνῶ) τινι, cum aliquo ἤ alicui, καὶ -unt inter se· 5) διαγιγνώσκω (ἀποφασίζω), δοκεῖ μοι, abire ἤ ut abeam, ἀπιέναι· itaque -tui, οὕτως ἔγνων.

constitūtĭo, ōnis, θ. (constituo)· 1) διάθεσις, κατάστασις, corporis, τοῦ σώματος· 2) διάταξις, διακόσμησις· 3) (μ.) διάταγμα, νόμος· 4) ὁρισμός, summi boni, τοῦ ἄκρου ἀγαθοῦ.

constitūtor, ōris, ὁ. legis, νομοθέτης.

constitūtum, i, οὐ. 1) (μ.) πρόσταγμα, παράγγελμα· 2) τὰ συντεθειμένα, ἡ συνθήκη, ὁμολογία, συμφωνία· ad-, εἰς τὸν συμφωνηθέντα τόπον, πρὸς ἔντευξιν.

con-sto, stĭti, stātum, α'. 1) (ἀρχαϊκ.) συνίστημι, ἵστην, homines· 2) ἕστηκα, μένω, διαμένω, ἐμμένω· acies -at, μένει ἐν τάξει· pugna iis-, οὗτοι διετέλουν ἐν τάξει μαχόμενοι· color (ei) non -it οὐ παρέμεινε (μετῆλλαξε) τὸ χρῶμα· -mente, ἐν ἐμαυτοῦ εἰμι· -oculis (auribus), τοὺς ὀφθαλμοὺς (τὰ ὦτα) ἐνδελεχῶς προσηλωμένους ἔχω ἐπί τινος· numerus legionum-, διαμένει ὁ αὐτός· fides ceteris -it, οἱ ἄλλοι ἐνέμειναν τῇ πίστει· (π.) cuncta -ant coelo serēno, πάντα σταθερὰ καὶ ἀμετάβλητά ἐστιν· 3) συμφωνῶ, oratio -at cum re. Μάλ. α) -mihi, σύμφωνος ἐμαυτῷ (συνεπής) εἰμι· -humanitate sine, ἐμμένει (πιστὸς μένει) τῇ αὐτοῦ φιλανθρωπίᾳ· β) ratio-, καλῶς ἔχει, ἤ ὀρθόν ἐστί τι· 3) (ἐπὶ γεγονότ. ἀγγελιῶν) γνώριμος, γνωστός εἰμι· μάλ. ἀπρόσ. **constant** inter omnes (eum esse doctissimum) παρὰ πάντων ὁμολογεῖται· -at omnibus, πάντες ὁμολογοῦσιν· -at mihi aliquid facere, βεβαίαν (ἀμετάτρεπτον) γνώμην ἔχω ποιῆσαί τι· 4) (σπ.) διαμένω, ὑπάρχω· 5) συνίστημαι, σύγκειμαι (ex, in κ. ἀφαίρ.) ἔκ τινος, ἔγκειμαί τινι, ἐξαρτῶμαι ἔκ τινος· 6) constat τιμᾶται, magno, πολλοῦ, tanti, τοσούτου· μετῳ. tanto detrimento illa victoria-, ἀντὶ μεγίστων ἀπωλειῶν τὴν νίκην ἐκείνην ἐπριάμεθα.

constrictus, ā, um (-ior), (μετχ. τοῦ constringo) συνεσφιγμένος, ἐντ. = συνεσταλμένος, μικρός, folium· arbor -a, δένδρον περικεκομμένον.

con-stringo, strinxi, strictum, γ'. 1) συσφίγγω, σφίγγω· 2) μετῳ. συσφίγγω, συνδέω· 3) συσφίγγω, συστέλλω, κατέχω, κωλύω, ἀναγκάζω· 4) ἐπὶ λόγου· συντόμως λέγω.

constructĭo, ōnis, θ. (construo) 1) συναρμογή, lapidum· -theatri, οἰκοδόμησις, κατασκευή· -hominis, ἡ πλάσις τοῦ ἀνθρ. 2) -verborum, σύνταξις.

con-strŭo, strūxi, structum, γ'. 1) σωρεύω, ἐπισωρεύω, συνάγω, ἀθροίζω· 2) καταασκευάζω, κτίζω, ποιῶ, mundum, navem, nidum.

constuprātor, ōris, βιαστής, διαφθορεὺς (παρθένου).

con-stupro, α'. βιάζω, διαφθείρω, virginem· μετῳ. judicium constupratum, δικαστήριον διεφθαρμένον. Κικέρ.

con-suādĕo (ἄνευ πρκ. κ. σ.) β'.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑποτίθεμαί τινί τι, συμβουλεύω, alicui aliquid.

consuālia, ium, ἀ. πλ. ἴδε consus.

consuāsca, ae, ὁ, ἡ, ὁ συμβουλευτής.

con-sūdo, ā, (ἀρχαϊκ. σπ.) καθιδρῶ.

consue-fācĭo, fēci, factum, γ' συν. θίζω, aliquem facere (Κωμ. καὶ ut ἢ ne faciat) aliquid, ποιεῖν τι.

con-suēsco, suēvi, suētum, γ'. 1 (σπ. π. καὶ μ.) ἐθίζω τινά τινι 2) ἀμετ. ἐθίζομαι, facere atiquid, σπ. ad rem, rei alicui· μάλ. -cum aliquo ἢ aliqua, συνοικῶ τινι· συχν. ὁ παρκ. consuēvi = εἴωθα, aliquid facere· sicuti consuevit, ὥσπερ εἴωθεν· sicut consuerat, ὥσπερ εἰώθει.

consuētĭo, ōnis, θ. ἐρωτικὴ σχέσις.

consuētūdo, ĭnis, θ. 1) ἔθος, συνήθεια· ad nostram -am, κατὰ τὰ ἡμέτερα ἔθη· habeo -em alicujus rei, εἰθισμένος εἰμὶ εἴς τι· ex ἢ pro -ne, ἢ ἁπλῶς -ne, κατὰ τὸ ἔθος, τὴν συνήθειαν· πολλάκ. -loquendi ἢ ἁπλῶς consuetudo = ὁ κοινὸς (συνήθης) τρόπος τοῦ διαλέγεσθαι· 2) συνήθεια, οἰκειότης· -epistolarum, αἱ ἐπιστολαί· ἐνίοτε (π.) = ἐρωτικὴ σχέσις.

consuētus, a, um (μετχ. τοῦ consuesco)· 1) εἰθισμένος εἴς τι· 2) συνήθης, antium, amor.

consul, ŭlis, ἀ. (συγγ. τῷ consulo) ὕπατος ὁ ἕτερος τῶν ἀνωτάτων ἀρχόντων ἐν τῇ Ῥωμαϊκῇ δημοκρατίᾳ)· -suffectus, ὁ ἐπικατασταθείς, ὁ ἀντὶ ἀποθανόντος ὑπάτου αἱρεθεὶς ὕπατος· -designātus, ὁ προαποδεδειγμένος (ὁ τοῦ ἐπόντος ἔτους) ὕπατος. Ἐντ. α) = pro consule, (ἀντὶ ὑπάτου) ἀνθύπατος· β) ὁ ἀώτατος ἄρχων ἐν ἄλλαις πόλεσιν.

consulāris, e, ὑπατικός, officium· lex-, ὁ ὑπὸ ὑπάτου προταθεὶς νόμος· comitia -ia, ἀρχαιρεσίαι ὑπάτου· aetas-, ἡ πρὸς ὑπατείαν ἡλικία· vir-, ἢ neu τοῦ vir = α) ὁ ὑπατεύσας· β) ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων ὁ ἔπαρχος.

consulārĭter, ἐπίρ. ὑπατικῶς.

consulātus, us, ἀ. ὑπατεία· -gero, ὑπατεύω· -peto, ζητῶ ὑπατείαν· suo -u, ἐπὶ τῆς αὐτοῦ ὑπατείας.

consŭlo, sulŭi, sultum, γ'. (συγγ. τῷ consul)· 1) βουλεύομαι, de salute publica, περὶ τῆς κοινῆς σωτηρίας· -in medium, ἢ in commune, in publicum, βουλεύομαι περὶ τοῦ κοινοῦ, περὶ τῆς πολιτείας· (π.) curia consulens, περὶ τῆς βουλῆς· 2) βουλεύομαι, φροντίζω, patriae, περὶ τῆς πατρίδος· -ut (ἢ ne) aliquid fiat, ἐπιμελοῦμαι ὅπως (ἢ ὅπως μὴ) γένηταί τι. Ἐντ. -irae, timori, συμβουλεύομαι, ἀκολουθῶ τῇ ὀργῇ, τῷ φόβῳ· 3) βουλεύομαι (ἀποφασίζω) περί τινος, προσφέρομαι, χρῶμαί τινι, συνήθ. μετ' ἐπιρ. -crudeliter in victos, ὠμῶς περὶ τῶν ἡττημένων βουλεύομαι, ὠμῶς τοῖς ἡττηθεῖσι προσφέρομαι· 4) -aliquem, συμβουλεύομαί τινι, κοινολογοῦμαί τινι, de re aliqua, περί τινος· -senatum, populum, συμβουλεύομαι, ἐπερωτῶ τὴν βουλήν, τὸν δῆμον· συνήθ. -oraculum, exta, deos, καὶ -aliquem de jure civili· ἔντ. qui consuluntur = οἱ νομοδιδάσκαλοι· 5) -aliquid boni, κρίνω τι καλόν, (ἐπι)δοκιμάζω, ἀποδέχομαί τι· 6) σκοπῶ τι, aliquid, rem delatam.

consultātĭo, ōnis, θ. 1) βούλευσις, συμβουλία, σκέψις· 2) ἐπερώτησις· 3) φιλοσοφ. ὅρ. = θέσις. Κικέρ. περὶ ῥητ. 3,28.

consultātor, ōris, ἀ. ὁ ἐπερωτῶν.

consulte, (σπ.) ἐπίρ. μετὰ λογισμοῦ.

1. consulto, ἐπίρ. μετὰ σκέψιν = ἐπίτηδες.

2. consulto, ā, 1) βουλεύομαι, σκέπτομαι, περί τινος· aliquid, de officio, super re aliqua· -in commune, ἢ medium, βουλεύομαι ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ· 2) (σπ.) -alicui, φροντίζω περί τινος· 3) (ἀρχ. π. καὶ μ.) συμβουλεύομαί τινι, aliquem.

consultor, ōris, ἀ. 1) (σπ.) ὁ σύμβουλος· 2) ὁ συμβουλευόμενος.

consultrix, īcis, θ. ἡ φροντίζουσα.

consultum, i, οὐ. (consulo)· 1) βούλευμα, βουλή, facta et -ta, μάλ. senatus-, δόγμα, ψήφισμα· 2) (π.) χρησμός.

consultus, a, um (-ior, -issimus) (μετχ. τοῦ consulo)· 1) βεβουλευμένος· consilium bene -um· 2) ἔμπειρος· μάλ. juris-, ἢ ἁπλῶς consultus = ἔμπειρος τοῦ δικαίου, τῶν νόμων· πολλάκ. οὐσ. = ὁ νομοδιδάσκαλος.

con-sum (μόνον οἱ τύποι confuturum, confore) εἰμί, συμπίπτω.

consummabĭlis, e, τελειώσεως ἐπιδεκτικός·

consummatĭo, ōnis, θ. 1) ἀνακεφαλαίωσις, σύνοψις· 2) ἀποτέλεσις.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

consummātus, a, um (μετχ. τοῦ consummo) ἀποτετελεσμένος, τέλειος.

1. consummo, āv. (summa)· 1) (σπ.) κεφαλαιῶ, ἀθροίζω (ποσόν τι)· 2) ἀποτελῶ, τελειῶ· μετφ. εἰς τελειότητα ἄγω, artem.

2. con-sūmo, sumpsi, sumptum, ēre. (ὡς τροφὴν λαμβάνω) ὅθεν· 1) ἀναλίσκω, δαπανῶ, frumentum, cibum, σῖτον, τροφήν· 2) καταναλίσκω, καταδαπανῶ, κατασπαθῶ, pecuniam, τὰ χρήματα, bona patria, τὴν πατρῴαν οὐσίαν· 3) (ἐπὶ πυρός), ἀναλίσκω ἀφανίζω, φθείρω· 4) (ἐπὶ νόσου κ. τ. ὅμ.) ἀναλίσκω, καταπονῶ, ταλαιπωρῶ, καὶ ἐντ. = φονεύω· συνήθ. παθητ. consumor morbo, incidiā, lacrimis· 5) ἀσθενῶ, μειῶ, ἐλαττῶ, gratiam, vires· 6) -mare et terras, μάτην πανταχοῦ ζητῶ καταφύγιον· 7) -pecuniam in, ἀναλίσκω, δαπανῶ χρήματα εἴς τι· 8) ἀναλίσκω, δαπανῶ (χρόνον)· ἐντ. α) πολλάκ. = ἀνωφελῶς δαπανῶ, ἀπόλλυμι, diem epulando· β) -ignominiam, μέχρι τρυγὸς τὸ ποτήριον τῆς αἰσχύνης πίνω.

consumptĭo, ōnis, ϑ. (consumo), καταν άλωσις, ἀφάνισις, ἀφανισμός. Κικέρ.

consumptor, ōris, ὁ, ἀναλωτής, ἀφανιστής, ignis -omnium.

con-sŭo, sŭi, sūtum, ĕre· συρράπτω, tunicam· ἐντ. μετφ. α) (Πλ.) -dolos, δόλους συρράπτω· β) -alicui os, ἀπαγορεύω τινὰ μὴ διαλέγεσθαι.

con-surgo, surrēxi, surrectum, ĕre· 1) ἐπὶ πολλῶν· συνανίσταμαι, senatus, triarii -unt· 2) ἐπὶ ἑνός· ἀνίσταμαι· (π.) aër, mare -it, αἴρεται· 3) ἀνίσταμαι, ὁρμῶ, ad bellum, ad res novas· μετφ. bellum -it, πόλεμος ἐγείρεται, ἐκρήγνυται.

consurrectĭo, ōnis, ϑ. ἀνάστασις.

Consus, i, ὁ. Κῶνσος, ϑεός (κατὰ Λίβ. 1, 9, 6, ὁ Ἵππειος Ποσειδῶν). Neptunus equester. Τούτου ἑορτὴ ἦν τὰ **Consualia**, ium, Κωνσουάλια, ἣν οἱ Ῥωμ. ἦγον ἁρματοδρομοῦντες.

con-sŭsurro, āv. (Πλ.) συμψιθυρίζω.

contabe-făcĭo, ēre· φθίνω τι (κατὰ μικρόν).

con-tabesco, bŭi, ĕre· φθίνω, τήκομαι.

contabulatĭo, ōnis, ϑ. σανίδωμα· ὄροφος, στέγη (πύργου κ. τ. ὅμ.).

con-tabŭlo, āv. σανιδῶ, turrim -murum turribus, πύργους πολυωρόφους ἐπὶ τοῦ τείχους κατασκευάζω· (π.) -mare, γεφυρῶ τὴν ϑάλασσαν.

contactus, us, ὁ. (contingo)· 1) (π. καὶ μ.) ἁφή, ἐπαφή, ψαῦσις, ϑίξις· 2) μίασμα· μετφ. ἠθικὸν μίασμα, αἰσχρὸν παράδειγμα κ. τ. ὅμ.

contăges, is, ϑ. (Λουκρ.) ἐπαφή, ϑίξις.

contagĭo, ōnis, ϑ. καὶ (π. καὶ μ.) **-gium**, ii, οὐ. (contingo)· 1) ἐπαφή· ἐντ. = ἄμεσος βοπή, ἐπίφοια· 2) μίασμα, μόλυσμα, morbi, νόσου· μάλ. μετφ. μίασμα, μόλυσμα κακίας, ἐγκλήματος, αἰσχροῦ παραδείγματος, διαφθορᾶς· -invasit, traxit populos.

contaminātus, a, um (-ior, -issimus), (μετχ. τοῦ contamino), μιαρός, μάλ. **-nāti**, ōrum = exoleti.

contamĭno, āv. (tango?)· 1) μιαίνω, μολύνω, aliquam urbā ἐντ. μετφ. me maleficio-, μιαίνομαι ἐγκουρτήμασι.

contechnor, ἀποϑ. āri. (techna), τεχνῶμαι, μηχανῶμαι, μηχανορραφῶ.

con-tĕgo, tĕxi, tectum, ĕre· σκεπάζω, καλύπτω, corpus humo, τὸ σῶμα γῇ· μάλ. -sepulcro, = ϑάπτω· 2) μετφ. α) = σκέπω, φυλάττω· β) = σώζω, arma· γ) = κρύπτω.

con-temĕro, āv. (π.), μιαίνω, μολύνω, locum aliquem.

con-tĕmno, tempsi, temptum, ĕre· καταφρονῶ (οὐ φοβοῦμαι· πρὸλ spernо, despicio), mortem, deos, aliquem· συγκ. non contemnendus = οὐκ ἀξιοκαταφρόνητος, ἄξιος λόγου.

contemplatĭo, ōnis, ϑ. 1) ϑεωρία, τὸ ϑεωρεῖν· 2) μετφ. ἡ πνευματικὴ ϑεωρία, ἡ σκέψις· 3) ἡ εἴς τι ἀπόβλεψις.

contemplativus, a, um, ϑεωρητικός (ἀντίϑ. activus, πρακτικός).

contemplātor, ōris, ὁ. ϑεωρητής.

contemplātus, us, ὁ. (μόνον ἐν τῇ ἐν. ἀφ.)· 1) ϑέα, ϑεωρία· 2) ἀπόβλεψις.

contemplor, ἀποϑ. āri. (καὶ **-lo**, āv.) ϑεωρῶ, coelestia· μετφ. -aliquid animo, σκοπῶ τι.

contemptim, ἐπίρ. (-tius), καταφρονητικῶς, ὑβριστικῶς.

contemptĭo, ōnis, ϑ. καταφρόνησις· venio in -one alicui, καταφρονοῦμαι.

contemptĭus, συγκρ. τοῦ contemptim.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

contemptor, ōris, ὁ. καταφρονητής.
contemptrix, icis, ὁ, ἡ καταφρονοῦσα.
1. contemptus, a, um (-ior, -issimus) (μετχ. τοῦ contemno) καταφρονούμενος, εὐκαταφρόνητος, οὐδενὸς ἄξιος, φαῦλος.
2. contemptus, us, ὁ. καταφρόνησις· sum alicui -ptui, καταφρονοῦμαι.
con-tendo, tendi, tentum, γ'. 1) (ὡς τὸ πολὺ π.) συντείνω, ἐντείνω, arcum, τὸ τόξον· ἐντ. (π) -sagittam, hastam, βάλλω τὸ βέλος, τὸ δόρυ· 2) μετρ. διατείνομαι, ἐντείνω, vires, τὰς δυνάμεις· 3) διατείνομαι, ἐντείνομαι εἴς τι, συντόνως σπεύδω· -naves conscendere, proficisci, ire· -remis, συντόνως κωπηλατῶ· 4) συντείνω, συντόνως πορεύομαι, βαδίζω, σπεύδω, Romam, in Italiam· μετρ. διώκω, θηρεύω τι, ἐρίζω τινος· aliquid, ad laudem· 5) ἐπιμόνως αἰτῶ τι, ἀπαιτῶ τι παρά τινος, aliquid ab aliquo· -ut ἢ ne κτλ. 6) διατείνομαι, ἰσχυρίζομαι, βεβαιῶ τι· 7) συμβάλλω, παραβάλλω, συγκρίνω, duas leges, meam rationem cum aliena· ἐντ. 8) ἀμιλλῶμαι, ἀγωνίζομαι πρός τινα, cum aliquo, contra ἢ adversus aliquem, (π.) alicui· καὶ = ἐρίζω, διαδικάζομαι τινι.
1. contente, ἐπίρ. (-ius, -issime) συντόνως, ἐντόνως, σφοδρῶς, dico, pugno· ἰδὲ 1. contentus.
2. contente, ἐπίρ. (2. contentus) ὀλιγαρκῶς, εὐτελῶς.
contentio, ōnis, θ. 1) ἔντασις, vocis, τῆς φωνῆς· ἐντ. = ἐπίτασις, ἐμπαθὴς σφοδρότης, παροξυσμός, animi, orationis· 2) ἔφεσις, ἐπιθυμία, honorum· 3) παραβολὴ σύγκρισις, hominum· 4) ἀμιλλα, ἀγὼν (ὅπλοις ἢ λόγοις), ἔρις. Μάλ. παρὰ Κικέρ. = ὁ πολιτικός, δικανικὸς λόγος, ὁ μὴ sermo· εἰσὶ δὲ καὶ οἱ κατὰ τὴν 1 σημασ. ἑρμηνεύοντες, ἤτοι = ἔντονος, σφοδρός, ἐμπαθὴς λόγος.
contentiōsus, a, um, (μ.) ἐριστικός.
1. contentus, a, um (-ior, -issimus) [contendo]· 1) ἐντονος, ἐντεταμένος, σύντονος, ἔντονος, ἰσχυρός, σφοδρός (ἀντίθ. remissus).
2. contentus, a, um (contineo) ἀρκούμενος, eā victoriā, τῇ νίκῃ ταύτῃ -sum, ἀρκοῦμαι· (π.) -aliquid facere.
con-terminus, a, um, ὅμορος, γείτων· Aegypto, tiliae· ὡς οὐσ. -na, ōrum m, οὐδ. πλ. αἱ ὅμορα χῶραι. Τάκ.
con-tĕro, trīvi, trītum, γ'. 1) (σπ.) συντρίβω, θρύπτω, radicem in pulvere· 2) ἕνεκα συχνῆς χρήσεως κατατρίβω· 3) κατατρίβω, καταπονῶ, boves· μετρ. -viam, τρίβω (πολλάκ. πατῶ) ὁδόν· -me in aliqua re, συντόνως διδομαι εἴς τι· 4) κατατρίβω, ἀναλίσκω χρόνον, διατρίβω· γ) μετρ. -injurias oblivione = ἐπιλανθάνομαι· -atque contemno aliquid, τελείως καταφρονῶ.
conterrāneus, i, ὁ. ὁμοχώριος.
con-tĕrrĕo, terrŭi, territum, ε'. καταπλήττω, καταπτοῶ, καταφοβῶ, aliquem ἢ animos re aliqua.
contestatio, ōnis, θ. κλῆσις μαρτύρων, μαρτυρία· 2 λιτανεία.
con-testor, ἀποθ. α'. 1) ἐπιμαρτύρομαι, deos hominesque· 2) τεχν. ὅρ. -litem, καλῶν τοὺς μάρτυρας ποιοῦμαι ἀρχὴν τῆς δίκης. Ἐντ. παθητ. virtus contestata, ἀρετὴ δόκιμος.
con-tĕxo, texŭi, textum, γ'. 1) συναιρῶ, συμπλέκω, villos ovium· 2) συντίθημι, συνάπτω, σχηματίζω, κατασκευάζω, navem, equum trabibus· -orationem, librum, συντίθημι, συγγράφω· ἐντ. μετρ. α) πλάττω, crimen· β) = συνεχίζω, συμπληρῶ· 3) συμπλέκω, συνάπτω, συνδέω, extrema cum primis· verba contexta, συνημμένα, ἐν συναφείᾳ ὄντα.
contexte, ἐπίρ. συνημμένως.
1. contextus, a, um (μετχ. τοῦ contexo), συνυφής, συναφής, συνεχής.
2. contextus, us, ὁ. (contexo) συνυφή, συνάφεια, σύνδεσις, συνέχεια· in -u operis, τρυφάντος τοῦ ἔργου.
conticēsco, ticŭi, γ'. (taceo)· 1) κατα-σιωπῶ, σιωπηλὸς γίγνομαι· 2) μετρ. παύομαι, λήγω.
conticinium, ii, οὐ. (conticesco), ὁ χρόνος, ἐν ᾧ πάντα σιωπῶσιν, ἡ πρώτη νύξ.
contignātio, ōnis, θ. (contigno), ἡ ξύλωσις, αἱ δοκοί, τὸ σανίδωμα, ἡ ὀροφή.
contigno, α'. (tignum), ξυλῶ, ὀροφῶ, cratibus.
contigŭus, a, um (contingo), ἁπτόμενος, ἐχόμενός τινος, πλησίον ὤν· 2) -hastae, τῷ δόρατι ἐφικτός.
contĭnens, entis, (-ior, -issimus), (μετχ. τοῦ contineo)· 1) συνεχής· α) ἐπὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τόπου· συνεχής, ὅμαρος· δ) ἐπὶ χρόνου (σπ.) dies -tes, αἱ συνεχεῖς, αἱ ἑπόμεναι ταύτῃ ἡμέραι· γ) μετφ. συνεχής, ἀδιάλειπτος· γ' ἀδιάπαυστος, ripa, agmen· μάλ. -terra, καὶ ὡς οὐσ. μόνον continens, θ. ἡ ἤπειρος· 2) ἐγκρατής, σώφρων· 3) ἐν τῇ ῥητορ. ὡς οὐσ (οὐ.) τὸ εἰς ὃ στηρίζεταί τι, τὸ συνέχον, τὸ κεφάλαιον, causae.

continenter, ἐπίρ. (-ius)· 1) συνεχῶς, ἀδιαλείπτως, ἀκαταπαύστως· 2) ἐγκρατῶς, σωφρόνως.

continentĭa, ae, θ. (continens) (μ.) ἐγκράτεια, σωφροσύνη.

contĭnĕo, tĭnŭi, tentum, 2'. (teneo· 1) συνέχω· ponte continetur, διὰ γεφύρας συνέχεται, συνάπτεται· ἐντ. A) -exercitum, συνέχω, οὐ διαιρῶ τὸ στράτευμα· -merces = οὐ διανέμω· B) ἐν τῷ παθητ. α) περιέχομαι, montibus, ὑπὸ ὀρέων· β) μετφ. inter se artes -entur, συνέχονται, συνάπτονται· 2) συνέχω, τηρῶ, aliquem in fide, in officio, in armis· 3) συνέχω, κατέχω, copias in castris· ἐντ. μετφ. α) κατέχω τι, κρατῶ τινος, cupiditates, τῶν ἐπιθυμιῶν· β) κατέχω, φυλάττω ἐν ἐμοί, σιωπῶ, dicta· γ) ἀπέχω, animum a libidine· vix me-, ἢ -or (καὶ me, -ēre nequeo) quin . . . = μόλις ἀπέχομαι τοῦ μή· δ) ἐμπεριέχω, περιέχω, περιλαμβάνω· μά', illud -net causam, τοῦτο περιέχει, ἐπὶ τούτου στηρίζεται τὸ πρᾶγμα· καὶ παθητ. -ror aliqua re, στηρίζομαι ἐπί τινος, σύγκειμαι ἔκ τινος.

1. contingo, tĭgi, tactum, γ'. (tango)· A) μετδ. 1) ἅπτομαι, undas pede (π.) -cibum ore, καὶ ἐντ. μόνον contingo = γεύομαι· 2) μετφ· α) ἅπτομαι, πλησίον εἰμί· milites, trabes -unt inter se, ἅπτονται ἀλλήλων, συμπεπυκνωμέναι εἰσίν· β) ἀφικνοῦμαι, Italiam, εἰς Ἰταλίαν· γ) ἡ μετχ. contactus = μεμιασμένος, μεμολυσμένος; (πρβλ. contagio)· 3) μετφ. προσήκειν τινί· B) ἀμετ. ὡς τὸ πολὺ ἀπρόσ. = συμβαίνει, συνήθ. εὐτυγές τι· ὅθεν = τυγχάνω τινός (πρβλ. accidit, evenit).

2. con-tingo, (ἢ -gno), γ'. τέγγω, βρέχω· -lac sale, ἅλατι καταπάσσω.

continuatĭo, ōnis, θ. 1) τὸ ἀδιάπαυστον, tribunatūs, magistratūs. Λατ. 2) συνέχεια, ἀδιαλειψία· 3) ἐν τῇ ῥητορ. = περίοδος. Κικέρ.

continuĭtas, ātis, θ. συνέχεια.

1. contĭnŭo, α'. 1) συνάπτω, μάλ. **-or,** συνέχομαι, συνεχῆς εἰμι· -agros (fundos), πολλοὺς ἀγροὺς ἐχομένους ἀλλήλων κτῶμαι· 2) συνεχῶς, ἐνδελεχῶς ποιῶ τι, οὐ διαλείπω ποιῶν τι, militiam, bellum, iter· μάλ. -magistratum = καὶ τὸ ἐπ' ἔτος δ' ἀτηρῶ τὴν ἀρχήν· -alicui magistratum, παρατείνω τινὸς τὴν ἀρχήν· praeturam ei -āvit, εὐθὺς μετὰ τὴν ἀγορανομίαν ἔδωκεν αὐτῷ τὴν στρατηγίαν.

2. contĭnŭo, ἐπίρ. εὐθύς, αὐτίκα, παραχρῆμα· 2) ἑπομένως, non -nuo sum sicarius· 3) (μ.) συνεχῶς, διαρκῶς.

contĭnŭus, a, um, (contineo· 1) συνεχής, ἐχόμενός τινος· agri, montes· 2) συνεχής, ἀδιαλειπτος, ἐνδελεχής, tot anni, dies decem. Ἐντ. homo -, ὁ ἀεὶ ποιῶν τι.

contĭo, (ἀντὶ conventio)· 1) συνέλευσις, ἐκκλησία τοῦ λαοῦ ἢ τῶν στρατιωτῶν, ἐν ᾗ ὁ συγκαλῶν ἄρχων (πολιτικὸς ἢ στρατιωτικός) ἤγγειλέ τι καὶ παρεκάρρυνεν ἢ παρεμυθεῖτο καὶ προέτρεπεν αὐτούς (πρβλ. concilium, comitia)· 2) μετων. δημηγορία, λόγος ἐν ἐκκλησίᾳ· do alicui -nem, ἐπιτρέπω τινὶ δημηγορῆσαι.

contionabundus, a, um (contionor) δημηγορῶν· ὡς μετχ. μετ' ἀντικ. -hoc, ὡς εἰ ἐδημηγόρει τοῦτο.

contionālis, e, καὶ (σπ.) **-arius,** a, um (contio), ἐκκλησιαστικός, genus dicendi (ἀντιθ. genus judiciale).

contionātor, ōris, ὁ. δημαγωγός.

contiōnor, ἀποθ. α'. (contio) 1) ἐκκλησιάζω· 2) δημηγορῶ· 3) ἀναβοῶ.

contiuncŭla, ae, θ. μικρὰ δημηγορία.

con-tŏllo, γ'. (ἀρχ.) ἀντὶ confero.

con-tŏnat, ἀπρόσ. (Πλ.) βροντᾷ.

con-torquĕo, torsi, tortum, 2'. 1) συστρέφω, στρέφω, globum, τὴν σφαῖραν· -navem, cursum, μεταστρέφω, παρατρέπω· -brachium, πάλλω τὸν βραχίονα· 2) πάλλων βάλλω, telum in aliquem· 3) μετφ. α) -verba, σφοδρὸν λόγον λέγω· β) -auditorem ad severitatem, τὸν ἀκροατὴν ἄκοντα εἰς αὐστηρότητα ἄγω.

contorte, ἐπίρ. (-ius), περιπεπλεγμένως, κακοτέχνως, dicere.

contortĭo, ōnis, θ. διαστροφή, πε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ριπλοκή· -orationis, τό περιπεπλεγμένως λέγειν.

contortor, ōris, ά. διαστροφεύς, legum, τῶν νόμων.

contortŭlus, a, um, ὑποκ. τοῦ contortus.

contortuplicātus, a, um (contortus, plico) πολύπλοκος. (Πλ.).

contortus, a, um (μετχ. τοῦ contorqueo)· 1) μετφ. oratio-, σφοδρός λόγος· 2) διάστροφος, πολύπλοκος, res, σόφισμα.

contrā, A) ἐπίρ. 1 ἀντικρύ, καταντικρύ, ἀπέναντι· templa vides· 2) τοὐναντίον, τἀναντία· -atque (ἤ ac) ille dixerat τἀναντία τῶν ὑπ' ἐκείνου λεχθέντων· 3) ὡς ἡ ἀντί ἐν συνθέσ. α) ἐπαμοιβαίας ἀναφορᾶς· -amo, ἀνταγαπῶ· β) ἐπὶ ἐχθρ. σχέσεως· -pugno ἀντιμάχομαι. B) πρόθ. μετ' αἰτ. 1) ἀντικρύ, καταντικρύ τινος· 2) κατά τινος, ἐπί τινα· -vim fluminis, κατά τοῦ ῥεύματος τοῦ ποταμοῦ· disputo -aliquem, διαλέγομαι (συζητῶ) πρός τινα· contra me, κατ' ἐμοῦ, ἀντίθ.pro me (ἀφαιρ.)· 3) παρά τι· -leges, παρά τούς νόμους· 4) ἐνίοτε ἐπιτάσσ. τῆς ἀναφ. ἀντων. (quem contra), παρό δέ ποιηταῖς καί παρά τῷ Τακίτῳ καί τοῦ οὐσιαστικοῦ.

contractĭo, ōnis, θ. (contraho) 1) σύσπασις, digitorum, frontis· 2) μετφ. α) συστολή, βραχύτης· β) -animi, μικροψυχία.

contractiuncŭla, ae, θ. (ὑποκ. τοῦ contractio). μικροψυχία.

contractius, συγκρ. τοῦ ἀχρ. contracte, μᾶλλον συνεσταλμένως, στενῶς.

1. contractus, a, um (-ior) (μετχ. τοῦ contraho)· 1) συνεσταλμένος, στενός· oratio-, σύντομος· 2) μικρολόγος, γλισχρος· 3) ἥσυχος, ἤρεμος· -legam.

2. contractus, us, ά. (contraho)· 1) σύσπασις· 2) ἀρχή ἐπιχειρήματός τινος· 3) συναλλαγμα, συμβόλαιον.

contra-dico, xi, ctum, γ'. ἀντιλέγω.

contradictĭo, ōnis, θ. ἀντιλογία.

contrăho, trāxi, tractum, γ'. 1) συσπῶ, συστέλλω, membra, τά μέλη (ἀντίθ. tendere), me, digitos· -vela, συστέλλω τά ἱστία· -castra· ἐντ. α) = συστέλλω, βραχύνω, μειῶ, orationem, tempora dicendi· luna -it orbem = ἡ σελήνη φθίνει· β) -frontem, ἀνασπῶ τό μέτωπον, συνοφρυοῦμαι· γ) (μ.) -lac, πήγνυμι· -cicatricem, ἐπουλοῦμαι· δ) μετφ. -animum, μικροψυχῶ, ἀθυμῶ· -or re aliqua, λυποῦμαι, ἀθυμῶ ἐπί τινι· -aliquem tristitiā, λυπῶν καταπιέζω τινά· 2) συνάγω, συναθροίζω, classem, exercitum· 3) μετφ. α) συνάγω τινί τι, πορίζω, παρασκευάζω, παρέχω τινί τι, γίγνομαι αἰτιός τινος· β) συνάγω ἐμαυτῷ τι, ἐπάγομαί τι, περιπίπτω τινί, ἀναδέχομαί τι· μάλ· -nefas, ἀνόσια ποιῶ· 4) συντίθεμαι, συμβάλλομαι πρός τινα· rem, rationem, negotium cum aliquo· ἐντ. res contracta, συναλλαγή, συνάλλαγμα, συμβόλαιον.

contra-pōno, posŭi, positum, γ'. ἀντιτίθημι· ἐντ. ούσ. contrapositum, ἀντίθετον (Κοϊντ.).

contrarie, ἐπίρ. ἐναντίως.

contrarĭus, a, um (contra)· 1) ἀντικείμενος, ἀντικρύ τινος κείμενος, collis, λόφος· 2) (ἐντονώτ. τοῦ diversus) ἐναντίος, studia, casus· καί μετά τοῦ ac -um ac paulo ante, τό ἐναντίον τοῦ μικρόν πρόσθεν· μάλ· ἐπίρ. e contrario, ἐξ ἐναντίας, τοὐναντίον· 3) π.) -alicui, ἐναντίος τινί· exta -a, οὐ καλά ἱερά.

contrectabiliter, ἐπίρ. ψηλαφητῶς.

contrectatĭo, ōnis, θ. ψηλάφησις.

contrecto, α'. (tracto), ψηλαφῶ τι, ἐφάπτομαί τινος, rem, vulnus· μετφ. -librum manibus = πολλάκις ἀνά χεῖρας λαμβάνω, ἀναγινώσκω· 2) μετφ. ἐξετάζω, aliquid mente· corpus oculis contrectandum praebere (Τάκ.).

contremisco, tremŭi, (ἄνευ σ.), γ'. contremo)· 1) σφόδρα τρέμω· 2) μεταθ. τρέμω, φοβοῦμαί τινά ἤ τι.

con-trĕmo, (ἄνευ πρκ. καί σ.) γ'. σφόδρα τρέμω = σείομαι.

con-trĭbŭo, tribŭi, tribūtum, γ'. 1) προστίθημι, ἑνῶ· aliquos cum his ἤ σπ. his (δοτ.)· -milites in unam cohortem· urbes contributae ad = ἡνωμέναι πρός· 2) ἀπονέμω, παρέχω, aliquid alicui· 3) συμβάλλομαι, εἰσφέρω.

con-tristo, α'. (tristis)· 1) λυπῶ, ἐνιῶ, aliquem· 2) (π. καί μ.) συννεφῶ, ἀμαυρῶ, caelum, colores.

contrītus, a, um (μετχ. τοῦ contero) τετριμμένος, πασίγνωστος (Κικέρ.).

contrōversĭa, ae, θ. (contra, verto) ἀμφισβητησις, ἀμφιλογία, ἀντιλογία· (μάλ. ἡ δικανική ἤ ἐπιστημονική)· -mihi est ἤ habeo, ἀμφισβητῶ· vocor (ve-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

nio) in -am, ἀμφισβητοῦμαι· adduco (deduco) in -am, ἀμφισβητῶ· sine -ā, ὡς ἐπίρ. ἀναμφισβητήτως, ἄνευ ἀντιλογίας· non est -a quin illud fecerit, οὐδεὶς ἀμφισβητεῖ, ὅτι κτλ.

controversiōsus, a, um (controversia), λίαν ἀμφισβητήσιμος.

contrōversus, a, um (contra, vorto) ἀμφισβητούμενος, ἀμφίλογος, res.

con-trŭcīdo, α'. κατακόπτω, tauros· μετφ. -rempublicam, ἀνατρέπω.

con-trūdo, trūsi, trūsum, γ'. 1) συνωθῶ, nubes in unum· 2) ὠθῶ, equum in flumen.

con-trunco, α'. κατακόπτω.

contubernālis, is· 1) ἀ. = σύσκηνος, σύνοικος, ἑταῖρος· 2) θ. = ἑταῖρα.

contubernium, ii, οὐ. (con,taberna)· 1) συσκηνία, ὁμοσκηνία (στρατιωτῶν· ἢ καὶ νεανίου μετὰ στρατηγοῦ ἐν πολέμῳ ἢ μετ' ἄρχοντος εἰς τὴν ἐπαρχίαν ἀπερχομένου, οἷς οἱ ἐπιφανεῖς μάλ. νεανίαι ἠκολούθουν πρὸς παίδευσιν· 2) ἐντ. μετφ. α) συμβίωσις, συναυσία, συναναστροφή· β) παλλακεία· γ) ἡ κοινὴ τῶν ζῴων εὐνή· 3) ἡ κοινὴ σκηνή, depono arma in- ἐντ. ἐν γένει = ἡ συνοικία, συμβίωσις μάλ. δούλου μετὰ δούλης.

con-tŭĕor, tŭitus, sum, ἀποθ. ε'. (ἀρχ. καὶ **-tŭor**, γ'. ἀποθ.)· 1) καθορῶ, ὁρῶ, aliquid· ἐντ. μετφ. = πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχω, σκοπῶ, propositum· 2) προσβλέπω, θεωρῶ τι.

contuĭtus, ἢ **-tūtus**, us, ἀ. (μόνον καθ' ἓν. ἀρ.) ἡ μετὰ προσοχῆς θεωρία.

contumacĭa, ae, θ. ἀδιατρεψία, ἰσχυρογνωμοσύνη, αὐθάδεια, ἀπείθεια, δυσπείθεια, ἀλαζονεία (πρβλ. superbia)· σπ. libera-, ἡ εὐγενὴς ἀλαζονεία (τοῦ Σωκράτους).

contumacĭter, ἐπίρ. (-ius), αὐθαδῶς, ἀπειθῶς, ἰσχυρογνωμόνως.

contŭmax, ācis, ἐπίθ. (-ior, -issimus) [συγγ. τῷ tumeo]· ἀδιάτρεπτος, ἰσχυρογνώμων, αὐθάδης, ἀπειθής, δυσπειθής, ἀλαζών· -animus, homo.

contŭmēlĭa, ae, θ. 1) ὦσις, πληγή· vis et- 2) συνήθ. ὕβρις, προπηλακισμός, -ā ἢ per -am, ὑβριστικῶς.

contumelĭōse, ἐπίρ. (-ius, -issime), ὑβριστικῶς, προπηλακιστικῶς.

contumelĭōsus, a um (-ior,-issimus) ὑβριστικός· homo-, ὑβριστικῶς λέγων, διαλεγόμενος.

con-tŭmŭlo, α'. θάπτω. Ὀβίδ.

con-tundo, tŭdi, tūsum, γ'. 1) καταθραύω, συντρίβω· 2) συντρίβω, καταβάλλω, Hannibalem, calumniam.

contŭor, ἀρχαϊκ. ἀντὶ contueor.

couturbatĭo, ōnis, διατάραξις, ταραχή, μάλ. ἡ πνευματικὴ = σύγχυσις.

conturbātus, a, um (-ior), [μετχ. τοῦ conturbo], τεταραγμένος.

con-turbo, α'. 1) συνταράττω, εἰς ταραχὴν ἐμβάλλω, rempublicam, ordines hostium· ἐντ. -rationem ἢ rationes, καὶ πολλάκ. ἀπολύτ. conturbo = χρεωκοπῶ· 2) μετφ. ταράττω, συγχέω, θορυβῶ.

contus, i, ἀ. κοντός.

contūsus, a, um, μετχ. τοῦ contundo.

conus, i, ἀ. κῶνος, μάλ. ὁ τοῦ κράνους.

con-vādor, ἀποθ. α'. κλητεύω Πλ.).

con-vălesco, valŭi (ἄνευ σ.), γ'. 1) ἀναρρώννυμαι, ex morbo, de vulnere· μετφ. ἀνακτῶμαι ἰσχὺν καὶ τρυφερότητα· 2) ἐπιρρώννυμαι, ἰσχὺν καὶ δυνάμεις κτῶμαι. Milo -cēbat, πλείονα ἰσχὺν καὶ μεῖζον ἀξίωμα ἐκτᾶτο· opinio, fama -scit, ἐπιρρώννυται, αὐξάνεται.

con-vallis, is, θ. ἡ συνάγκεια (ἡ κύκλῳ ὑπὸ ὀρέων περικλειομένη κοιλάς).

con-vāso, α'. (vas) συσκευάζομαι.

convecto, α'. (μᾶλ. π.) συγκομίζω.

con-vector, ōris, ἀ. ὁ συμπλέων τινί.

con-vĕho, vēxi, vectum, γ'. συγκομίζω, frumentum in castra.

con-vello, velli (σπ. vulsi), vulsum, γ'. 1) ἀνασπῶ, ἀποσπῶ, aliquid· -turrim, κατασκάπτω· μετφ. aliquid convellitur = ἀποσπάταί τι, ἡ κτῆσίς τινος ἀφαιρεῖται· ἐντ. τεχν. ὁρ. -signa, τὰς ἐν τῇ γῇ ἐμπεπηγμένας σημαίας ἀνασπῶ, ἀναζεύγνυμι, ἀπέργμαι (ἐπὶ στρατοῦ)· 2) (π. καὶ μ.) διασχίζω. mare remis, glebam vomere· -dapes, σπαράττω τὰς τροφάς· 3) μετφ. διαταράττω, διασείω, ἀναιρῶ, ἀνατρέπω, καταλύω, rempublicam, opinionem, fidem· 4) μετχ. **convulsus**, a, um, ὡς ἐπίθ. σπασματώδης, latus. Σουητ.

convĕnae, ārum, ἀ. κ. θ. σύγκλυδες, ξένοι· -et feri barbari.

convĕnĭens, entis, (-ior, -issimus) (μετχ. τοῦ convenio)· 1) σύμφωνος, ὁμόνους, amici, uxor· 2) ἁρμόδιος, προσήκων, πρέπων, rei alicui.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

convenienter, ἐπίρ. (-ius, -issime) (cum καί ἀφαιρ. ἤ ὅστ. ἤ τῇ ad καί αὐτ.) συμφώνως, ἁρμοζόντως, ὁμολογουμένως.

convenientĭa, ae, θ. συμφωνία, ἁρμονία, rerum, partium.

con-vĕnĭo, vēni, ventum, ὅ'. 1) ἀμετ. συνέρχομαι, milites -unt ex provincia· μάλ. α) civitates quae -unt in id forum, αἱ πόλεις αἱ συνερχόμεναι (ἀνήκουσαι) εἰς ταύτην τὴν δικαιοδοσίαν (τό δικαστήριον)· β) uxor -it in manum (alicujus) ἔρχεται εἰς χεῖρας ἀνδρός (ὑπανδρεύεται)· 2) μεταβ. συνερχομαι παρά τινα (διαλεχθησόμενος), εἰς λόγους τινί ἔρχομαι, διαλέγομαί τινι· conventus non sum ab eo οὔτος οὐ διελέχθη μοι· se conveniri non vult, οὐ βούλεται διαλεχθῆναι· 3) ἀμετ. ὁμογνωμονῶ, ὁμορρονῶ, cum aliquo· καί ἀπρόσ. -it mihi bene cum eo, φιλικῶς διάκειμαι πρός ἐκεῖνον· 4 ἀμετ. res -it, ἤ ἀπροσ. convenit, συντίθεται, συμφωνεῖται, ὁμολογεῖται, ὁρίζεταί τι· judex inter eos -it, συνέθεντο ἀλλήλοις περί (τῆς ἐκλογῆς) δικαστοῦ· mihi cum illo -it, συντάττομαι, συμφωνῶ ἐκείνῳ· pax -it, ὡμολόγηται, ἐγένετο εἰρήνη· inter omnes -it, παρά πάντων ὁμολογεῖται· conditiones, signa -ērunt = ὡμολόγηνται· ut convenerat, κατά τήν ὁμολογίαν (συμφωνίαν)· β) ἁρμόζω εἴς τι· cothurnus -it ad pedem· ὡς ἐπί τό πολύ μετρ. α) res -it, ἁρμόζει, πρέπει illud· -it laudi tuae, ἐκεῖνο τῷ σῷ ἐπαίνῳ πρέπει· quot -at moribus, τό προσῆκον, συμφωνοῦν τοῖς ἤθεσιν· β) ἀπρσ. προσήκει· -it imperatorem talia facere, προσήκει τόν στρατηγόν τοιαῦτα ποιεῖν.

conventicium, ii, οὐ. ὁ ἐκκλησιαστικός μισθός, τό ἐκκλησιαστικόν.

conventĭcŭlum, i, οὐ. 1) μικρά σύνοδος, hominum· 2) ὁ τόπος τῆς συνόδου.

conventĭo, ōnis, θ. 1) = contio· 2) = conventum.

conventum, i, οὐ. τό συγκείμενον, τό συνταχθέν, (συμφωνηθέν), ἡ συνθήκη, ὁμολογία· πολλάκ. ἡνωμ. μετά τοῦ pactum (πιθαν. ἀντί pactum et conventum).

conventus, us, ά. (convenio)· 1) σύνοδος, συνέλευσις (αὐτοκέλευστος, μάλ. πρός σύσκεψιν ἤ καί πρός πανηγυρισμόν, διάλεξιν, διδασκαλίαν κ. τ. ὅμ. (πρβλ. coetus καί concilium, contio, comitia)· 2) μάλ. αἱ συνέδριον δικαστῶν καί δικαζομένων ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, αἱ (ἐν ταῖς ἐπαρχίαις) δίκαι, εἰς ἃς ὁ ἔπαρχος ἐν ῥητταῖς ἡμέραις, τῷ γειμῶνος μάλ., παρῆν· ἐντ. -ium ago, δικάζω· β) (σπ.) αἱ πόλεις ἐν αἷς τά τοιαῦτα δικαστήρια συνήρχοντο γ) οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις Ῥωμαῖοι πολῖται, τό κοινόν (ἡ κοινότης)· 3) (σπ.) = conventum.

con-verbĕro, ā'. 1) βαπτίζω· 2) κολάζω.

con-verro, verri versum, γ'. 1) συνάγω τῷ κορήθρῳ· μετ. ἐπισωρεύω, hereditates omnium· 2) σαίρω, σαρῶ, stabulum· μετρ. (Κωμ.) is me totum cum pulvisculo -it, μαστιγοῖ, δέρει.

conversatĭo, ōnis, θ. ὁμιλία, συναναστροφή, cum viris, hominum.

conversĭo, ōnis, (converto)· 1) περιστροφή, coeli· 2) περιφορά, περίοδος, mensium· 3) μετρ. ἀλλοίωσις, μεταβολή· 4) ἐν τῇ ῥητορ. α) μεταφορά ἀπό τινος εἴδους εἰς ἕτερον· οἷον ἀπό τῆς ποιήσεως εἰς τόν πεζόν λόγον· β) ἀντιστροφή ἤ ἐπιφορά (ἐπαναλῆψις τῆς αὐτῆς λέξεως ἐν τέλει προτάσεως)· γ) ἀντιμεταβολή (ἀντιστροφή τῶν λέξεων).

con-verso, ā'. φέρομαι περί τι.

con-versor, ἀποθ. ā'. συνδιατρίβω, σύνειμί τινι, vobiscum, alicui· οὐσ. **conversans,** συνδιατρίβων, συνών.

con-vĕrto, verti, versum, γ'. 1) περιστρέφω, στρέφω· terra -it se, περιστρέφεται· -me ἤ ἁπλῶς -to, ἤ or ad aliquem, (ὁμιλῶν) στρέφομαι πρός τινα· 2) μεταστρέφω, στρέφω· -terga (ἐπί στρατ.) = στρέφω τα νῶτα, φεύγω, ἀναχωρῶ· - signa, ἀναστρέφω, στρέφω γ ποιοῦμαι· 3) - multitudinem ad aliquem, ἐπιστρέφω (κάνω νά στραφῇ) τό πλῆθος πρός τινα· illa vox Herculem -it, ἐπέστρεψε (τόν ἔκαμε νά στραφῇ· ἐντ. μετρ. α) -oculos in aliquem, προσβλέπω τινά· -animos in aliquem, προσέχω (τόν νοῦν) τινί· β) -me ad, τρέπομαι ἐπί τι· γ) χρῶμαί τινι εἴς τι, -copias ad patriae salutem· ὃ -aliquid ad me, ἤ in rem meam, πρός ἐμήν ὠφέλειαν στρέφω τι, ἴδιον ποιοῦμαί τι· 4) μετατρέπω, μεταβάλλω, crimen in laudem· -me in hirundinem, μεταμορφοῦμαι· ἐντ. α) -castra castris, με-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ταβάλλομαι στρατόπεδον = ἀδιαλείπτως πορεύομαι· ε) -rempublicam, διαταράττω τὴν πολιτείαν· γ) μετφ. = μεταφράζω, μεθερμηνεύω· 5) (σπ.) ἐπιστρέφω. ad pedites· ἐντ. = ἐπιστρέφω, ἀποβαίνω, τελευτῶ εἰς hoc illi -it in bonum.

con-vertor, γ'. ἀποθ. (Πλ.) = converto.

con-vestĭo, īvi, ītum, δ'. (ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετφ.)· 1) ἀμφιέννυμι, καλύπτω· 2) (π.) -luce, καταυγάζω.

convēxus, a, um (conveho)· 1) κυρτός, περιφερής, coelum, orbis lunae· τὸ οὐδ. μάλ. ἐν τῷ πληθ. ὡς οὐσ. **-xa,** ōrum, = τὸ κύρτωμα, ἡ ἄψις, coeli, nemōrum· 2) (π.) κατάντης, πρανής, ἀπόκρημνος.

conviciātor, ōris, ἀ. (convicior) λοίδορος, βλάσφημος. Κικέρ.

convĭcior, ἀποθ. α'. (convicium) λοιδορῶ, βλασφημῶ, σκώπτω, alicui.

convĭcium, i, οὐ. (= convocium= con, vox)· 1) κραυγή, ὀξεῖα βοή, μετφ. -veritatis· effligito -o, ἀδιαλείπτως ἀπαιτῶ. Μάλ. α) μεγάλη ἀντιλογία, senatus· β) σφοδρὰ ἔρις, aures -o defectae· 2) λοιδορία, βλασφημία, σκῶμμα· μετων. ὁ λοίδορος. Ὀβίδ. 3) μέμψις, ψόγος, κατηγορία.

convictĭo, ōnis, ἡ, συμβίωσις· domesticae -es = οἰκεῖοι.

convictor, ōris· 1) συμβιωτής, σύντροφος· 2) σύνδειπνος, συμπότης.

convictus, us, ἀ. 1) συμβίωσις, συντροφία· 2) (σπ.) = convivium.

con-vinco, vīci, victum, γ'. κυρ. κατανικῶ· ἐντ. 1) ἐλέγχω, ἐξελέγχω τινὰ (πλανώμενον, ἁμαρτάνοντα κ.τ.ὅμ.)· -aliquem negligentiae, mendacii, ἐξελέγχω τινὰ ἀμελοῦντα, ψευδόμενον· 2) ἐξελέγχω, ἀποδεικνύω, avaritiam· 3) ἐξελέγχω, ἀνασκευάζω, poetarum portenta.

con-vinctĭo, ōnis, ἡ. (Κοϊντλ.) σύνδεσμος.

con-vīso, γ'. (π.) θεωρῶ, omnia oculis.

convīva, ae, ἀ. κ. θ. ὁ, ἡ συνδαιτυμών, alicujus.

convivālis, e, συμποσιακός, oblectatio, τέρψις.

convivātor, ōris, ἀ. ἑστιάτωρ, ξενοδόχος.

convīvĭum, ĭi, οὐ. (convivo), σύνδειπνον, συμπόσιον, εὐωχία (πρβλ. epulae καὶ epulum)· 2) συγκεκρ. = οἱ σύνδειπνοι· -conticuit.

con-vīvo, vīxi, victum, γ'. 1) συμβιῶ, avaro· 2) (σπ.) = convivor.

convīvor, ἀποθ. α'. συνεστιῶμαι, συνεσθίω καὶ συμπίνω, συμποσιάζω.

con-vŏco, α'. 1) συγκαλῶ, ἀθροίζω, populum, senatum· 2) (σπ.) προσκαλῶ.

con-vŏlo, α'. συντρέχω, συρρέω (ἐπὶ λαοῦ).

con-volūto, α'. (σπ.) μόνον ἐν τῷ παθητ. τύπῳ = περικυλινδοῦμαι.

con-volvo, volvī, volūtum, γ'. 1) συν-ελίσσω, serpens -it terga· ἐντ. μετφ. -verba = ἐπισωρεύω· 2) περιελίσσω, περικαλύπτω· testudo convoluta (περικεκαλυμμένη) omnibus rebus.

con-vŏmo, γ'. κατεμῶ, mensas.

con-vulnĕro, α'. κατατραυματίζω.

convulsus, a, um, μετχ. τοῦ convello.

coolesco, γράφ.τινες, ἀντὶ coalesco.

co-opĕrĭo (ἢ **cōpĕrio**), perŭi, pertum, δ'. συγκαλύπτω, κατακαλύπτω, montem· -aliquem lapidibus, καταπετρῶ τινα· πολλάκ. ἡ μετχ. **coopertus,** κεκαλυμμένος· μετφ. = περιπεσών, κατεχόμενος, sceleribus, miseriis.

cooptatĭo, ōnis, θ. προσαίρεσις, ἐκλογὴ πρὸς ἀναπλήρωσιν· -censoria, ἡ διὰ τῶν τιμητῶν ἀναπλήρωσις τῶν βουλευτῶν.

co-opto, α'. προσαιροῦμαί τινα· collegas -vērunt, συνάρχοντας προσείλοντο· ἐντ. = αἱροῦμαι.

co-ŏrĭor, ortus sum, ἀποθ. δ'. 1) ἐξανίσταμαι, ἐγείρομαι, ἐκρήγνυμαι, ἀναφαίνομαι, ἐπιγίγνομαι, γίγνομαι, ignis, bellum, imber, risus· 2) μάλ. ἐχθρ. α) ἐξανίσταμαι, ἐξορμῶ, in pugnam, ad bellum· β) ἐξανίσταμαι, ἐπιπίπτω, ἀντίπαλος γίγνομαι, in rogationes nostras.

1. coortus, a, um, μετχ. τοῦ coorior.

2. coortus, us, ἀ. (Λουκρ.) γένεσις.

copa, ae, θ. (συγγ. τῷ caupo) ἡ καπηλίς, ἢ καὶ ὡς ὀργηστρὶς καὶ αὐλητρὶς τοὺς ἐν τῷ καπηλείῳ ἔτερπεν.

Copae, arum, θ. πλ. Κῶπαι, ἀρχ. πόλις τῆς Βοιωτίας· ἐντ. ἡ λίμνη **Copāis,** ĭdis, θ. Κωπαΐς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

cōpĕrio, ἰδὲ cooperio.

cophĭnus, i, ἀ. κ φινος.

1. copia ae, θ. (co-ops)· 1) ἀφθονια, πλῆθος, frugum, virorum· Μάλ. α) ἐπὶ λόγου εὐπορία, πλοῦτος ἐκφράσεως, γνώσεων· β = ἡ οὐσία, τὰ ὄντα, τα ὑπάρχοντα, οἱ (χρηματ.) πόροι· ἐν ejuro bonam -am, ἐξίσταμαι τῆς οὐσίας, χρεωκοπῶ· γ) σχεδὸν ἀεὶ ποτε ἐν τῷ πληθ. **copiae,** arum, ἡ στρατιά, το στράτευμα, magnae, exiguae, tantae (ἀλλ' οὐ multae, paucae κ. τ. ὅμ.)· 2) δύναμις, ἐξουσία, aliquid faciendi, τοῦ ποιεῖν τι, οἷον amicitiae jungendae· facio (do) alicui -am consilii mei, παρέχω, δίδωμί τινι τὴν ἐμὴν συμβουλήν· -am Iugurthae habeo = τοῦ Ἰουγούρθα κύριός εἰμι· μάλ. ex -ā rerum ἢ μόνον ex -ā (σπ. pro -ā) κατὰ δύναμιν, ἐκ τῶν ἐνόντων.

2. Copia, ae, θ. (προσωποποίησις ὡς ἡ Abuntatia), ἡ Ἀφθονία (θεά).

copiŏlae, ārum, θ. μικρὸν στράτευμα.

copiōse, ἐπίρ. (-ius, -issime), ἀφθόνως, πλουσίως μάλ. ἐπὶ λόγου· = διὰ μακρῶν, εὐγλώττως, dico, causas defendo.

copiōsus, a, um (-ior, -issimus)· 1) ἄφθονος, ἀφθονίαν ἔχων, δαψιλής· μάλ. = εὔπορος, πλούσιος, homo, provincia· 2) πολυλόγος, εὐγλωττος, διεξοδικός. homo, orator, oratio.

1. copis, is, (ἡ ὀνομ. ἄχρηστ.) [συγγ. τῷ copia] ἄφθονος.

2. copis, ĭdis (αἰτ. πλ. -īdas) κοπίς.

coprĕa, ae, (συγγ. τῷ κόπρος) κοπρίας, γελωτοποιός, βωμολόχος.

copŭla, ae, θ. 1) σύναμμα, σχοινίον, ἱμάς· 2) ἁρπάγη, κόραξ (Καῖσ.)· 3) μεταφ. δεσμός (ἔρωτος, φιλίας)· irrupta-, δεσμος ἄρρηκτος.

copulatĭo, ōnis, θ. συναφή, σύνδεσις.

copulātus, a, um (-ior) (μετχ. τοῦ copulo)· συνδεδεμένος, συνημμένος, συναφής· -ti pervenimus, σύναμα ἤλθομεν.

copŭlo, ᾱ. συνδέω, συνάπτω, haec inter se, ταῦτα πρὸς ἄλληλα· naturae copulatum = φύσει συνημμένον.

coqua, ae, θ. (Πλ.) μαγείρισσα.

coquīno, ᾱ. (Πλ.) μαγειρεύω.

coquīnus, a, um, μαγειρικός.

coquo, coxi, coctum, γ. 1) ὑπτῶ, laterculos, πλίνθους· 2) πεπαίνω, sol -it uvas· 3) ἕψω, μαγειρεύω, ἕψων παρασκευάζω, cibum, coenam· 4) μεταφ. α) σκέπτομαι, μελετῶ τι, bellum· β) ἀνιῶ, βασανίζω, cura quae te coquit.

coquus ἢ **cocus,** ι, ἀ. μάγειρος.

cor, cordis, οὐ. 1) καρδία· 2) μεταφ. α) (π.) ἀνήρ, fortissima corda· β) θυμός. ψυχή, -de se amant, ἐκ ψυχῆς ἀγαπῶνται· μάλ. cordi est mihi, μέλει μοί τινος, ἀρεστόν ἐστί μοί τι, στέργω τι· -di habeo, περὶ παντὸς ποιοῦμαι· γ) = νοῦς, διάνοια.

Cora, ae, θ. Κόρα, πόλις τῶν Οὐόλσκων· ἐντ. **-āni,** orum, ἀ. Κορανοί.

coralĭum ἢ **curallum,** ii, οὐ. κοράλιον ἢ κουράλιον.

Coralli, ōrum, Κόραλλοι. Ὀδ. ὁ.

cōram, (ἀντὶ cooram, ἐκ τοῦ con καὶ os, ōris, πρόσωπον)· 1) ἐπίρ. κατὰ πρόσωπον, αὐτὸς παρών· -adsum, αὐτὸς πάρειμι· -audio, αὐτὸς παρὼν ἀκούω, αὐτήκοός εἰμι· -aliquem arguo, παρόντα τινα ἐλέγχω· 2) πρόθ. μετ' ἀφαιρ. ἐνώπιόν τινος, παρόντος τινός· -genero meo· -judicibus, ἐν τοῖς δικασταῖς, παρόντων τῶν δικαστῶν· ἐνιοτε επιτασεται τοῦ οὐσ. Diomedonte coram.

corax, ăcis, α. 1) κόραξ (καθαρ. λατιν. corvus)· 2) Κόραξ, ῥήτωρ.

corbis, is, θ. (σπ. ᾰ.) κοφινος.

corbīta, ae, θ, φορτηγὸν πλοῖον, βραδέως κινούμενον· ὄθεν μετφ. (homines) tardiores quam -tae.

corbŭla, ae, υποκ. τοῦ corbis.

Corbŭlo, ōnis, α. Κορβύλων.

corcŭlum, ι, οὐ. (ὑποκ. τοῦ cor)· 1) μικρὰ καρδία· 2) μεταφ. α) meum-, «καρδίτσα μου»· β) = ὁ Συνετός, ἐπωνυμία τοῦ ἐπὶ συνέσει ὀναμαστοῦ Σκηπίωνος, Νασικᾶ.

Corcȳra, ae, θ. Κόρκυρα, Κέρκυρα· **-aeus,** a, um, Κορκυραῖος, Κερκυραῖος.

cordāte, ἐπίρ. συνετῶς, φρονίμως.

cordātus, a, um, νουνεχής, συνετος.

cordax, ăcis, ἀ. κορδαξ· 1) ὁ κωμικὸς χορός, μάλ. ὁ τῆς ἀρχαίας Ἀττ. κωμῳδίας· 2) μετῳ ὁ τυχαῖος.

cordolĭum, ii, οὐ. ἐγκαρδιος λύπη.

Cordŭba, ae, θ. Κόρδυβα, Κορδύβη, τανῦν Cordona, πόλις Ἱσπανίας· ἐντ. **-bensis,** e, ἐκ Κορδύβης· οὐσ. **-enses,** ium, ἀ. πλ. Κορδυβαῖοι.

Corduēna, ae, θ. Γορδυηνή, τανῦν Κουρδιστάν· **-ēni,** orum, ἀ. Γορδυηνοί.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Corfinium, ii, οὐ. Κορφίνιον, ἀρχ. μητρόπολ. τῶν Πελιγνῶν· ἐντ. **-iensis**, e, = Κορφινίου· οἱ κάτοικοι **-es**, ium.

Coria, ae, θ. Κορία· οὕτως οἱ Ἀρκάδες ἐπωνόμαζον τὴν Ἀθηνᾶν.

coriandrum, i, οὐ. (Πλ.) κορίαννον (φυτ.).

coriārius, a, um, (corium), βυρσοδεψικός· οὐσ. **-rius**, i, ὁ. βυρσοδέψης.

Corinna, ae, θ. 1) Κόριννα· 2) πλαστὸν ὄνομα ἐρωμένης τινὸς τοῦ Ὀβιδίου.

Corinthus, i, θ. Κόρινθος· ἐντ. α) **-thius**, a, um, Κορίνθιος, καὶ οὐσ. **-ii**, orum, Κορίνθιοι· β) **-thiăcus** (σπ.) καὶ (Πλ. καὶ μ.) **-thiensis**, e, Κορινθιακός· γ) **Corinthiārius**, ii, ὁ. ἐραστὴς χαλκῶν Κορινθίων σκευῶν· Σουητ.

Coriŏli, ōrum, ὁ. πλ. ἡ Κορίολα, πόλις τῶν Οὐόλσκων· ἐντ. **-lānus**, a, um, Κοριολανός· μᾶλ. ὡς ἐπίθ. τοῦ Τ. Μανλίου· οὐσ. **-lāni**, orum, ὁ. πλ. οἱ κάτοικοι τῆς Κοριόλας.

corĭum, ii, οὐ. χόριον· 1) δέρμα ζώων (παχὺ καὶ τραχύ, πρβλ. pellis)· 2) σκῦτος, δέρμα, βύρσα (πρβλ. aluta)· ἐντ. = ἀσκός, ἰμάς, μάστιξ, κτλ. 3) ἐπὶ φυτῶν· φλοιός.

Cornēlius, a, um, Κορνήλιος· οὐσ. **-lius**, i, ὁ. Κορνήλιος. Τῶν Κορνηλίων ἐπιφανέστατοι ἦσαν· α) P. C. Sc. Africanus major, ὁ τοῦ Ἀννίβα νικητής, οὗ θυγατηρ ἦν ἡ **Cornelĭa**, ae, θ. Κορνηλία, ἡ τῶν Γράκχων μήτηρ· β) P. C. Sc. Aemilianus Africanus minor, ὁ τὴν Καρχηδόνα ἁλούς· γ) L. C. Sylla Felix, ὁ διαβόητος δικτάτωρ καὶ ἀντίπαλος τοῦ Μαρίου· **Cornelĭānus**, a, um, Κορνηλιανός, καὶ οὐσ. **Cornelĭāna**, ae, θ. (ὑπον. oratio) οἱ ὑπέρ τινος Κορνηλίου δύο λόγοι τοῦ Κικέρωνος in -na prima, secunda.

corneŏlus, a, um, κερατοειδής.

1. corněus, a, um, (cornu)· 1) κεράτινος, rostrum· 2) κερατοειδής· α) = σκληρός, στερεὸς ὡς κέρας· β) = κερατόχρους.

2. corněus, a, um, (cornus), κράνινος.

cornĭcen, ĭnis, ὁ. (cornu, cano) κεραταύλης (ὁ αὐλῶν τὸν φρύγιον αὐλόν).

cornĭcŭla, ae, θ. (ὑποκ. τοῦ cornix), κορωνιδεύς· μετφ. = λάλος, μωρὰ κορώνη.

cornĭcularĭus, ii, ὁ. ὁ cornĭculum λαβὼν στρατιώτης, ὃς ἐκ τούτου ἀπαλλαττόμενος τῶν εἰθισμένων ὑπηρεσιῶν εἰς τιμιωτέραν ταξιν προήγετο.

cornĭcŭlum, i, οὐ. (ὑποκ. τοῦ cornu) κεράτιον πιθανῶς κερατοειδὴς κόσμος τοῦ κράνους, ὃ ὡς βραβεῖον ἐδίδετο τοῖς ἀρίστοις στρατιώταις.

Cornĭcŭlum, i, οὐ. Κορνίκολον, ἀρχ. πόλις τοῦ Λατίου· ἐντ. **-lānus**, a, um, Κορνικολανός.

cornĭger, ĕra, ĕrum, κερατοφόρος.

cornĭ-pes, ĕdis, ἐπίθ. κερατόπους, ὁπλὴν τοὺς ποσὶν ἔχων.

cornix, icis, ὁ. κορώνη· παροιμ. cornicum oculos configere, τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς κορώνης ἐξορύττειν = καὶ τοὺς νουνεχεστάτους ἀπατᾶν (καὶ ἐλλειπτ. cornici oculum) Κικέρ.

cornu, ūs, (σπ. καὶ π. **-um**, i, οὐ.)· 1) κέρας· πληθ. cornua, τὰ κέρατα ἰππέως in -nua (πρβλ. ταῦροι εἰς κέρας θυμούμενοι· Εὐρ. Βακχ. 743)· ἐντ. A) ὅ, τι ἔοικε κέρατι· α) ἐν τῷ πληθ. αἱ κεραῖαι τῆς ἡμισελήνου· β) κέρας, βραχίων ποταμοῦ· γ) γλῶσσα γήινος, μᾶλ. ἡ ἀπομένα σχηματίζουσα· δ) κεραία τοῦ ἱστοῦ· ε) κῶνος τοῦ κράνους· ς) κέρατα τοξου· ζ) τὸ δεξιόν, εὐώνυμον κέρας τῆς παρατάξεως· η) τὸ ἄκρον τόπου τινός, μᾶλ. ἡ ἄκρα ὄρους. B) (π.) ἰσχύς, θάρρος, cornua addere pauperi· 2) ὅ, τι ἐκ κέρατος πεποίηται· α) (π.) τόξον· β) κέρας, ὡς σαλπιγξ· 3) φανός· δ) χώνη· ε) ληκύθιον.

cornum, i, οὐ. κράνον (καρπός).

cornus, i, θ. 1) κρανέια (δένδρ.)· 2) (π.) = ἀκόντιον ἐκ κρανείας.

cornūtus, a, um (cornu) κερατοφόρος.

corolla, ae, θ. ὑποκ. τοῦ corona.

corollārium, ii, οὐ. (corolla)· 1) στεφανίσκος ἐκ τεχνικῶν ἀνθέων, δωρούμενος τοῖς ὑποκριταῖς· ἐντ. 2) δῶρον, βραβεῖον· discedo sine -o.

corōna, ae, θ. (κορώνη) Ἡσύχ.)· 1) στέφανος· sub -nā vendo, τὸν αἰχμάλωτον δημοσίᾳ πωλῶ· (ἐστέφοντο γὰρ τὰ γινόμενα αἰχμάλωτοι)· 2) μετφ. ὅ, τι ἔοικε στεφάνῳ· α) στεφάνη, κύκλος, κράσπεδον, περιβολὴ ἀντικειμένου τινός· β) κύκλος, συνάθροισις ἀνθρώπων, μᾶλ. οἱ ἐν δικαστηρίοις ἀκροαταί, dico causam maximā -nā· γ) περιτάφρευσις, περιχάρακωμα· δ) τὸ πολιορκοῦν στράτευμα·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

urbem -nā cingo, πολιορκῶ· -nā capio, πολιορκία αἱρῶ· ε) = τὸ στράτευμα, ὃ περὶ τὴν πόλιν (ἢ πρὸ τῶν τειχῶν) πρὸς ἄμυναν ἐτάττετο· -nā vallum defendo· 3) ὡς ἄστρον· α) ὁ βόρειος Στέφανος, ὁ κατὰ τὸν μῦθον ἐν τῷ οὐρανῷ στέφανος τῆς Ἀριάδνης· ἐντ. (π.) Gnossia καὶ Cressa· β) ὁ νότιος Στέφανος.

coronārius, a, um (corona) στεφανικός· aurum -um, «στεφανικὸν τέλεσμα», τὸ ἀργύριον, ὃ ἐπαρχία ἔδωρεῖτο νικηφόρῳ στρατηγῷ.

Corōne, es, θ. Κορώνη· ἐντ. **-naeus**, μάλ. sinus -naeus, ὁ τῆς Κορώνης κόλπος.

Coronēa, ae, θ. Κορώνεια· ἐντ. **-naeus**, a, um καὶ **-nensis**, e, Κορώνειος, καὶ οὐσ. **-nael**, orum, Κορώνειοι.

Coroneus (τρισύλ.), ei, ὁ. Κορωνεύς.

Corōnis, idis, θ. Κορωνίς.

corōno, ā'. (corona)· 1) στεφανῶ, pocula, crateras· ἐπὶ ἀνθρ. **coronā -tus**, στεφανωθείς, στεφάνῳ τιμηθείς (ὡς νικητής)· 2) (π.) στεφανῶ, κυκλῶ, περιλαμβάνω, περιέχω, περιβάλλω.

corpŏra, ōrum, πλ. τοῦ corpus.

corporālis, e, σωματικός.

corporĕus, a, um· 1) σωματικός, σῶμα ἔχων· 2) (π. καὶ μ.) = σάρκινος humerus Pelopis (ἀντίθ. eburneus).

corpulentus, a, um (-ior), εὔσαρκος.

corpus, ŏris, οὐ. (ῥ. cor, ὡς ἐν τῷ cortex)· 1) σῶμα (ἀνθρώπ. καὶ ζώων)· μάλ. α) = σάρξ, ossa subjecta corpori· facio-, εὔσαρκος γίγνομαι· amitto-, ἰσχνὸς γίγνομαι· β) = νεκρὸν σῶμα, νεκρός· γ) (π.) = ἡ σκιά, ἡ ψυχὴ νεκροῦ· δ) (π.) = ὁ κορμὸς τοῦ σώματος ἐν ἀντίθ. πρὸς τὴν κεφαλήν· 2) ὡς παρ' Ἕλλ. = ἄνθρωπος, vile atque infame-, ἄνθρωπος φαῦλος καὶ ἄτιμος· (π.) delecta -pŏra virum, λογάδες ἄνδρες· 3) σῶμα ὡς οὐσία· -pŏra individua, τὰ ἄτομα· 4) σῶμα ὡς ὅλον τι συντεταγμένον· ἐντ. α) σύνταγμα σύστημα, (πολιτείας)· β) σωματεῖον, ὁμάς· γ) σκάφος (πλοίου)· δ) συλλογή, τὸ ὅλον ἔργου τινός, τὸ σῶμα· ε) τάξις· regem sui -ris creari voluerunt· ς) corpori valido (περὶ στρατεύματος) decrat dux· 5) μετῳ. τὸ στοιχεῖον, τὸ οὐσιῶδες· -eloquentiae.

corpuscŭlum, i, ὑποκ. τοῦ corpus.

cor-rādo, rāsi, rāsum, γ'. συγξαίνω· ἐντ. συνάγω, συλλέγω, σωρεύω, pecuniam· μετῳ. -fidem, πραγματόω.

correctĭo, ōnis, θ· (corrigo)· 1) διόρθωσις, βελτίωσις, veteris Academiae, morum· 2) ἐπανόρθωσις· σχῆμ. ῥητορικόν· 3) νουθέτησις, Κικέρ.

corrector, ōris, ὁ. (corrigo)· 1) διορθωτής, legum, nostrae civitatis· 2) σωφρονιστής· -asperitatis· -Bestius, ὁ ἐπὶ τὰ καλὰ ἀεὶ προτρέπων Βέστιος.

cor-rĕpo, repsi, reptum, γ'. εἰσέρπω· μετῳ. -in dumeta = εἰς λεπτολογίας περιπλέκομαι (δυσνόητος καὶ ἐπομ. δυσεξέλεγκτος γίγνομαι)· (π.) membra -nnt pavŏre, φρίσσουσιν.

correpte, ἐπίρ. (-ius), βραχέως.

correptĭo, ōnis, θ. βραχύτης, vocum.

correptor, ōris, ἐπιτιμητής.

correptus, a, um, μετχ. τοῦ corripio.

cor-rīdĕo, ē'. (Λουκρ.), γελῶ.

corrigĭa, ae, θ. ὁ ἱμάς.

corrĭgo, rēxi, rectum, γ'. (con, rego)· 1) εὐθύνω, εὐθὺ ποιῶ, digitum· 2) μετῳ. ἐπανορθῶ διορθῶ (ἐντονώτ. τοῦ emendo), ἢ = βελτιῶ, σωφρονίζω.

corrĭpio, ripŭi, reptum, γ'. (rapio)· 1) συναρπαζω, ἁρπάζω, lora manu, hominem· ἐντ. -corpus ex stratis (π.) καταπηδῶ τῆς κλίνης, ἀνίσταμαι· -me aliquo, σπεύδω εἴς τινα τόπον· 2) ἁρπάζω, σφετερίζομαι· 3) μετῳ. α) ἐπὶ πυρός, νόσου, θανάτου, πάθους = ἁρπάζω, καταλαμβάνω, ἅπτομαι, παραφέρομαι· β) καθάπτομαι, ψέγω, ἐπιτιμῶ, κατηγορῶ· γ) ἐπιτέμνω, μειῶ, ἐλαττῶ, συστέλλω, βραχύνω· μάλ. -viam, spatium, ταχέως διατρέχω τὴν ὁδόν, τὸ διάστημα· -gradum, ταχύνω τὸ βάδισμα.

corrivatĭo, ōnis, θ. συναγωγὴ ὕδατος.

cor-rīvo, ā'. (rivus) εἰς ἕνα τόπον ὀχετεύω, venas aquarum.

cor-robŏro, ā'. ἐπιρρώννυμι, κρατύνω, αὐξάνω, militem opere assiduo, audaciam, virtutem· actas corroborata, ἡ ὥριμος ἡλικία· quum jam se -visset, ἤδη νῦν ὅτε μείζων καὶ ἐρρωμενέστερος ἐγένετο.

cor-rōdo, ōsi, ōsum, γ'. κατατρώγω, mures.

cor-rŏgo, ā'. δεόμενος συνάγω, auxilia· ἐντ. = ἐπαιτῶ τι.

corrosīvus, a, um, διαβρωτικός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

corrōsus, a,um,μετχ. τοῦ corrodo.

cor-rŏtundo,α'. σφαιρῶ τι, corpus.

cor-rūgo, α'. ῥυτιδῶ τι· μετφ. ne sordida mappa nares tibi -uget = μὴ ἀνασιμώσῃ σοι (ἐξ ἀηδίας) τὴν ῥῖνα, μὴ ἀποστροφήν σοι ἐμποιήσῃ.

cor-rumpo, rūpi, rŭptum, γ'. 1) ἀπόλλυμι, φθείρω, ἀφανίζω, frumentum τὸν σῖτον· -nugues dentibus (π.) κατατρώγω τοὺς ὄνυχας· -spem, libertatem, ἀπόλλυμι,ἀποβάλλω τὴν ἐλπίδα, τὴν ἐλευθερίαν· -foedera, παραβαίνω τὰς σπονδάς. ἐντ. α) = ἐξασθενόω, μειῶ: -res familiares, πένης γίγνομαι· β) ἀπόλλυμι, ματαιῶ. occasionem τὴν εὐκαιρίαν· id corruptum erat timore, τοῦτο ἐματαιώθη, ἀνωφελὲς κατέστη διὰ φόβον· 2) διαφθείρω, χείρον ποιῶ τι, mores τὰ ἤθη· 3) ἐπὶ προσώπ. διαφθείρω, milites τοὺς στρατιώτας· μάλ. =χρήμασι διαφθείρω, δεκάζω τινά· 4) ἐπὶ πράγμ. λυμαίνομαι, βλάπτω, tabulas publicas, famam· ἐντ. = ἀτιμάζω, καταισχύνω, nobilitatem τὴν εὐγένειαν.

cor-rŭo, rŭi, (ἄνευ σ.), γ'. 1) ἀμέτ. α) καταρρέω, καταπίπτω· ἐντ. μετφ. καταρρέω, ἀπόλλυμαι· omnes -ērunt, ἅπαντες ἀπώλοντο· β) εἰς μάχην φέρομαι, ἀγωνίζομαι: violentius corruitur, δεινότερός ἐστιν ὁ ἀγών· 2) μεταβ. καταρρίπτω, καταβάλλω τι· μετφ. ἀπόλλυμι, aliquem τινά.

corrupte,ἐπίρ. (-ius), διεφθαρμένως.

corruptēla, ae, θ. διαφθορά·-malae consuetudinis (ὑποκειμενικὴ γεν.), διαφθορὰ ἐκ κακῆς συνηθείας προερχομένη· -mulierum (ἀντικειμενικὴ γεν.), διαφθορὰ τῶν γυναικῶν· ἐντ. (κωμ.) = corruptor.

corruptus, a, um (-ior -issimus), [μετχ. τοῦ corrumpo], διεφθαρμένος (φυσικῶς καὶ ἠθικῶς).

Corsĭca, ae. θ. καὶ **Corsis**, ĭdis, θ. ἡ Κύρνος, Κορσική· ἔντ. **Corsus**, καὶ (π.) **Corsĭcus**, a, um, Κύρνιος.

cortex, ĭcis ἀ. (σπ. θ.), φλοιός (δένδρου, καρύου), μάλ. ὁ φελλός (ᾧ καὶ ἐν τῇ κολυμβητικῇ ἐχρῶντο)· ἐντ.παροιμ. nare (οὐ nabis) sine -e, περὶ κούφου ἀνθρ., ὃς καὶ levior -e, καλεῖται· Ὁράτ.

cortĭcĕus, a, um, ἐκ φλοιοῦ, μάλ. ἐκ φελλοῦ πεποιημένος.

cortĭcōsus, a, um, φλοιώδης.

cortīna, ae, θ. 1) λέβης· μάλ. (π.) ὁ τρίπους λέβης τῆς Πυθίας. ἐντ. = τὸ μαντεῖον· ἔτι δὲ καὶ ὁ τρίπους ὡς ἀνάθημα (Σουητ. Αὔγ. 52)· 2) ὁ κύκλος (τὸ κοῖλον) τοῦ οὐρανοῦ· 3) κύκλος ἀνθρώπων, ὁμήγυρις (Τάκ. dial. 19, 4).

Cortōna, ae, θ. ἡ Κόρτωνα, πόλις Τυρρηνίας. ἐντ. **-nensis**, e, καὶ οὐσ. **-nenses**, ium, ἀ. πλ. οἱ Κορτωνεῖς.

cŏrusco, α'. 1) κορύσσω, κερατίζω (Λουκρ.)· 2) ταχέως δεῦρο κακεῖσε κινῶ, σείω, πάλλω, τινάσσω, βάλλω τι, -linguas,(περὶ ὄφεων),frondem,telum· 3) ταχέως κινοῦμαι, σείομαι, arbor -at· τὸ δένδρον σείεται· 4)ἐπὶ φωτός· ἀστράπτω, στίλβω, λάμπω.

cŏruscus, a, um, (π.)· 1) ἰσχυρῶς κινούμενος, σειόμενος, δονούμενος, τρέμων· 2) ἐπὶ φωτός· ἀστράπτων, στίλβων, λάμπων.

corvus, i, ἀ. κόραξ· ἐντ. (ἐκ τῆς πρὸς τὸ κυρτὸν ῥάμφος τοῦ κόρακος ὁμοιότητος) = πολεμικὴ μηχανή.

Cŏrȳbāntes, ium, ἀ. πλ. οἱ Κορύβαντες, ἱερεῖς τῆς Κυβέλης.

Cōrȳcĭus, a, um, Κωρύκιος· α) τοῦ Κωρυκίου ἄντρου (ἐν Παρνασσῷ)· ἐντ. =Παρνάσσιος· **Cōrȳcĭdes** Nymphae, αἱ Κωρυκίδες νύμφαι· β) τῆς Κωρύκου.

1. Corȳcus, i, θ. ἡ Κώρυκος· 1) πόλις καὶ ἀκρωτήριον τῆς Κιλικίας· 2) πόλις τῆς Ἰωνίας.

2. corȳcus, i, ἀ. κώρυκος, ὁ τῶν ἀθλητῶν πρὸς γύμνασιν πλήρης κεγχραμίδων δερμάτινος σάκος.

cŏrȳlētum, i, οὐ. τόπος κατάφυτος Ποντικῶν καρυῶν (λεπτοκαρυῶν).

corȳlus, i, θ. Ποντικὴ καρύα.

cŏrymbĭfer, ĕra, ĕrum, (π.) κισσοκορυμβοφόρος, ἐπίθετον τοῦ Διονύσου.

cŏrȳmbus, i, ἀ. κισσοκόρυμβος.

cŏrȳphaeus, i, ἀ. κορυφαῖος.

Cŏrȳthus, i, Κόρυθος· α) θ. πόλις Τυρρηνίας· 2) ἀ. ὁ κτίστης ταύτης.

cŏrȳtus, i, ἀ. (π.), φαρέτρα.

1. cos, cōtis, θ. (ἀντὶ cautes)· 1) πᾶς σκληρὸς λίθος, χάλιξ· 2) ἡ ἀκόνη.

2 Cos ἢ **Cŏus** (**Cŏos**), Coi, θ. Κῶς, Κῶος, νῆσος· ἐντ. α) **Cous**, a, um, Κῷος· οὐσ. **-um**, i, οὐ. ὁ τῆς Κῶ οἶνος· β) **Coa**, orum, οὐ. πλ. = vestis Coa, τὸ Κῷον (ἱμάτιον).

Cŏsa (**Cossa**), ae, θ. ἡ **-ae**, ārum,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σούρα, νῆσος μεταξὺ Σικελ. καὶ Ἀφρ.

costa, ae, θ. ἡ πλευρά, τὸ πλευρὸν ἐντ. ἐν τῷ πληθ. = αἱ πλευραί, navis, τῆς νεώς.

costum, i, οὐ. κόστος (φυτ. ἀρωματ.)

cothurnātus, a, um. καθύρνους ὑποδεδεμένος· ἐντ. = τραγικός.

cŏthūrnus, i, ἀ. κόθορνος· ἐντ. α) = τραγῳδία β) = τραγικὴ ὑπόθεσις γ' = τραγικὸν ὕφος.

cottăbus, i, ἀ. κότταβος· ἐντ (Πλ.) = ῥάπισμα.

cottăna, ōrum, οὐ, πλ. (συριακὴ λέξις), κόττανα, εἶδος συριακῶν σύκων.

Cottius, i, ἀ. ὁ Κόττιος, ὄνομα δύο βασιλέων τῶν Κοττίων Ἄλπεων

Cotys, ўis, καὶ **Cotus**, i, ἀ. Κότυς, Κότος, ὄνομα βασιλέων τῆς Θράκης.

Cŏtytto, ūs, θ. Κοτυττώ, θ ἁ τις· ἐντ. **Cotyttĭa**, ōrum, οὐ. τὰ Κοτύττια, ἡ λατρεία ἢ ἡ ἑορτὴ τῆς Κοτυττοῦς.

cŏvīnārĭus, ii, ἀ (covinus) (Τάκ.) μαχητὴς ὀρεπανηφόρου ἅρματος.

cŏvīnus, i, ἀ. 1) ὀρεπανηφόρον ἅρμα· 2) ὁδοιπορικὸν ὄχημα.

coxa, ae, θ. ἰσχίον, ὀσφύς, μηρός.

coxendix, ĭcis, θ. ἰσχίον, μηρίον.

Crabra aqua, ὁ ὀχετὸς (τανῦν la Maranna), ὁ ἀπὸ τοῦ Τούσκλου τὰς πηγὰς ἔχων, καὶ διὰ τῆς Ῥώμης εἰς τὸν Τίβεριν ῥέων.

crābro, ōnis, ἀ. σφήξ.

Crăgus, i, ἀ. ὁ Κράγος, ὄρος τῆς Λυκίας, ὃ ἦκον ἀπὸ τοῦ Ἴδαύρου μέχρι τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου, ἔνθα ἡ Χίμαιρα διέτριβεν.

crambe, es, θ. κράμβη (λ. brassica).

Cranăus, i, ἀ. Κραναός.

Cranĭi, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Κράνιοι, πόλις Κεφαλληνίας· καὶ = οἱ κάτοικοι.

πους, ἐπίθετον τῆς gentis Furiae.

crassĭtūdo, ĭnis, θ. (crassus), πάχος, παχύτης, πυκνότης.

1. crassus, a, um (-ior, -issimus)· 1) παχύς, homo ἄνθρωπος· 2) παχύς, πυκνός, πηκτός (ἀντίθ. tenuis, rarus, liquidus), aër, unguentum· ἐντ. α) ager c.: πίειρα γῆ· aquae -ae (π.) ὕδωρ θολόν· β) μετφ. παχυλός, ἀγροικος· c. Minerva = ἀγροικος σοφία, Ὁράτ.

2 Crassus, i, ἀ. Κρασσος: ἐντ. **Crassiānus**, a, um Κρασσιανός, τοῦ Λ. Κ. ἐκ τοῦ Κράσσου, clades ἥττα.

crastĭnus, a, um. (cras)· 1) ὁ αὔριον· in -num, εἰς αὔριον· ἐντ. **crastĭno**, ἐπιρ. = cras· die crastini, αὔριον· 2) μετφ. = τὸ μέλλον.

Crătaeis, ĭdis, θ. Κρατα(ί)ς, νύμφη.

cratēr, ēris, ἀ. καὶ (π. καὶ μ.) **crātēra**, ae, θ. 1) κρατὴρ (κρασσοκανάτα)· 2) μετφ. α) ἐλαιοδύχον· β) δεξαμενή· γ) κρατὴρ Ἡφαιστείου· δ) ἄστρον τι· ε) κόλπος Βαΐων.

Cratĕrus, i, ἀ. Κράτερος, στρατηγός.

1. Crătes, ētis, ἀ. Κράτης.

2. crātes, is, θ. (σχεδὸν ἀεὶ ποτε ἐν τῷ πληθ.), ταρσός, πλέγμα, γέρρον, μάλ. ὡς ἐν πολέμῳ τούτοις ἐχρῶντο· ἐντ. -spinae, ἡ ἁρμογὴ· -favarum, μελίκηρα.

Crāthis, ĭdis, ἀ. Κρᾶθις, ποταμός.

Crătīnus, i, ἀ. Κρατῖνος, κωμῳδοποιός, σύγχρονος Ἀριστοφάνους.

Crătippus, i, ἀ. Κρατίππος, περιπατητικὸς φιλόσοφος.

creātĭo, ōnis, θ. (απ.) αἵρεσις, ἀρχαιρεσία, χειροτονία.

creātor, ōris, ἀ. δημιουργός, κτίστης.

creātrix, ĭcis, θ. δημιουργός, γενέτειρα, αἰτία· diva-, θεία μήτηρ.

crēber, bra, brum, (brior, berri-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

mus)· 1) πυκνός, συχνός, συνεχής, ἐντ. = πολύς, πολυάριθμος· 2) πυκνός, πλήρης, εὔπορός τινος. Africus c. procellis, θυελλώδης· 3) ἐπὶ χρόνου· συνεχής, συχνὰ ἐπαναλαμβανόμενος, gemitus στόνος· -sum in aliqua re, συνεχῶς ἀσχολοῦμαι περί τι, συνεχῶς πράττω τι.

crēbresco, brŭi, (καὶ **-besco**, bui γραφόμενον), γ'. (creber), πυκνός, πολὺς γίγνομαι, ἐπίδοσιν λαμβάνω, αὐξάνομαι, ἐπαναλαμβάνομαι· ἄπρος. crebrescit = (ἐν εὐρεῖ κύκλῳ) διαδίδοται

crēbrĭtas, ātis, θ. (creber), πυκνότης, συχνότης, συνέχεια.

crēbro, ἐπίρ. (-ius, -berrime), πυκνῶς, συνεχῶς, συχνά, (ἀντίθ. interdium).

crēdĭbĭlis, e, (πιστευτός), πιθανός, narratio, πιθανὴ διήγησις· fortior -i (π.), ἀπίστως ἀνδρειότερος· majora -li, μείζονα ἢ ὥστε πιστευθῆναι.

crēdĭbĭlĭter, ἐπίρ. (-ius), πιθανῶς.

crēdĭtor, ōris, ἀ. δανειστής.

crēdĭtum, i, οὐ. (Σαλλ. καὶ μ.), δάνειον, ὄφλημα.

crēdo, dĭdi, dĭtum, γ'. 1) πιστεύω, διαπιστεύω, ἐμπιστεύω τί τινι, arma militi τὰ ὅπλα τῷ στρατιώτῃ· -me ventis, ἐπιτρέπω ἐμαυτὸν τοῖς ἀνέμοις· ἐντ. ἀργύριον διαπιστεύω = δανείζω· 2) καταπιστεύω τινί, πέποιθά τινι ἢ ἔν τινι, alicui, virtuti militum· 3) πιστεύω τινί, πείθομαί τινι· μάλ. mihi crede (σπ. crede mihi), ἐμοὶ πείθου· 4) πιστεύω τι: homines -unt id quod volunt· (π.) credor (ἀντὶ creditur mihi) = πιστεύομαι· 5) πιστεύω, νομίζω, οἶομαι (πρβλ. puto, existimo): -aliquem esse sapientem. Ἐντ. α) credo (παρενθετικῶς ὡς φιλικὴ ἢ εἰρωνικὴ ἔκφρασις) = οἶμαι, νομίζω· β) crederes, ἰσοδυναμεῖ πρὸς ὁριστικὴν παρατατ. ἢ εὐκτικὴν ἀορ. μετὰ τοῦ ἄν: moesti, crederes victos, in castra redeunt.

crēdŭlĭtas, ātis, θ. εὐπιστία.

crēdŭlus, a, um, (credor· 1) ἐνεργ. εὔπιστος, ῥᾳδίως πειθόμενος ἢ πιστεύων. ἐντ. ἀπειρόκακος, οὐδένα κίνδυνον ὑποπτεύων, armenta· 2) παθητ. (Τάκ.) ῥᾳδίως πιστευόμενος, fama.

Crĕmĕra, ae, ἀ. Κρεμέρας, ποτ. Τυρρηνίας. **-rensis**, e, Κρεμεραῖος.

crĕmo, α'. καίω, μάλ. ἐπὶ θυμάτων.

Crēmōna, ae, θ. Κρεμώνη, πόλις παρὰ τὸν Πάδον· **-nensis**, e, Κρεμωναῖος· **-nenses**, ium, οἱ Κρεμωναῖοι.

Crĕmōnis jugum, (Λατ.), Κρέμωνος ἀκρώρεια, μέρος τῶν Ποινίνων Ἄλπεων, τανῦν Grimsel.

crĕmor, ōris, ἀ. χυλός, πτισάνη.

crĕo, α'. 1) κτίζω, δημιουργῶ, ποιῶ μάλ. c. liberos, γεννῶ τέκνα· ἐντ. (π.) creatus aliquo ἢ aliquā, γεγονὼς ἔκ τινος, υἱὸς τινος· 2) ποιῶ, ἐργάζομαί τι, αἴτιος γίγνομαι. 3) ποιῶ, αἱροῦμαι, χειροτονῶ. ἀποδείκνυμι, aliquem consulem τινὰ ὕπατον.

Creo ἢ **Creon**, ontis, ἀ. Κρέων.

crĕpax, ācis, ψοφώδης, θορυβώδης

crĕper, ĕra, ĕrum (Σαβινικὴ λ. συγγ τοῖς ὀνομαστοῖς, κνέφας), σκοτεινός· ἐντ ἄδηλος, ἀμφίβολος.

crĕpĭda, ae, θ. κρηπίς, ὑπόδημα σανδάλιον (πρβλ. solea)· παροιμ. ne sutor ultra-am (ὑπον. judicat), οὐ πέρα ἐμβάδος (κρίνει) ὁ σκυτεύς.

crĕpĭdārĭus, a, um, (crepida), τῆ κρηπίδος, τοῦ σανδαλίου: sutor c. σανδαλοποιός.

crĕpĭdātus, a, um, (crepida), κρηπίδας, σανδάλια ὑποδεδεμένος. fabula c. εἶδος λατινικῆς τραγῳδίας.

crĕpīdo, ĭnis, θ. 1) κρηπίς, βάσις, θε μέλιον· 2) κράσπεδον· μάλ. κρηπὶς ὄρου

crĕpĭdŭla, ae, ὑποκ. τοῦ crepida μικρὰ κρηπίς, σανδάλιον.

crĕpĭtācillum, i, οὐ. ὑποκ. τοῦ.

crĕpĭtācŭlum, i, οὐ. κρόταλον.

crĕpĭto, α'. (crepo), κροτῶ. κρο ταλίζω, ψοφῶ, θορυβῶ, παταγῶ, ῥοιζῶ βοῶ, (πρβλ. strepo).

crĕpĭtus, us, ἀ. (crepo)· 1) κρότος κτύπος, θροῦς, θόρυβος, τριγικός, ῥοιζος ῥόθος· 2) -ventris ἢ μόνον crepitus φύσα, πορδή.

crĕpo, pŭi, pĭtum, α'. 1) ἀμε κροτῶ, ψοφῶ, κτυπῶ, παταγῶ, θορυβῶ τρίζω· -digitis, τοῖς δακτύλοις ἐπικρο τῶ· μάλ. = πέρδομαι· (π.) remi -erunt αἱ κῶπαι σὺν πατάγῳ ἐθραύσθησαν· 2 μεταβ. (π.) αἱ -lacum sonum, κροτῶ (τὰς χεῖρας) ἐπαινῶ· β) ἀεὶ διὰ στόματο ἔγω τι, διακωδωνίζω τι, Ὁράτ.

crĕpundĭa, ōrum, οὐ. πλ. (crepo) 1) κρόταλα παιδιᾶς, ἐκ μετάλλου κοσμή ματα καὶ αὐθύρματα, οἷον χρυσᾶ ξιφίδια ἀργυρᾶ χοιρίδια, κ. τ. ὅμ.· 2) κρέμ βαλον, κρόταλον (μουσικὸν ὄργανον)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

crepuscŭlum, i, οὐ. (creper) τὸ λυκόφως· μάλ. = τὸ κνέφας, ἡ δείλη, ὀψία· (π.) = σκότος, σκοτεινότης.

Cres, Cresius, Cressa, ἰδὲ Creta.

cresco, crēvi, cretum, γ'. 1) (π.) φύομαι, ἀναφύομαι, γίγνομαι· μάλ. ἡ μετχ. **cretus**, ὡς ἐπίθ. = πεφυκώς, γεγονώς, Fauno nymphāque· 2) συνήθ. αὐξάνομαι (εἰς μέγεθος, μῆκος, πλῆθος, ἔκτασιν)· ἐντ. α) (π. καὶ μ.) ὑψοῦμαι· β) ἐπὶ ἀφηρημ. ἐπ-αὐξάνομαι, ἐπιδίδωμι, ἐπίδοσιν λαμβάνω, opes, inopia, licentia· 3) μάλ. ἐπὶ προσώπ. αὐξάνομαι εἰς δύναμιν καὶ ἀξίωμα.

1. Creta, ae, ἢ **Crete**, es, θ. Κρήτη· ἐντ. 1) **Cres**, ētis, ὁ. Κρής· 2) **Cressa**, ae, θ. (π.), ἡ Κρῆσσα, οἷον Ἀριάδνη· πολλ. ὡς ἐπίθ. κρῆσσα, κρητική, pharetra, herba· -corona, ὁ στέφανος τῆς Ἀριάδνης· bos- = ἡ Πασιφάη· 3) ἐπίθ. **Crēsĭus** (π.), **Cretaeus** (π.) **Cretānus** (Πλ.), **Cretensis**, e (ὅθεν οὐσ. **-enses**, ium, οἱ Κρῆτες), **Cretĭcus**, a, um καὶ **Cretis**, ĭdis (π.) Κρήσιος, Κρηταῖος, Κρητικός.

2. creta, ae, ἡ κρητίς (γῆ), ἡ γύψος, ἡ καὶ πρὸς ψιμυθιασμὸν καὶ σήμανσιν ἐχρῶντο· (ἰδὲ cretula).

cretĕus, a, um (creta 2.) γύψῳ πεποιημένος (Λουκρ.)

Cretheus, ĕi, ὁ. Κρηθεύς· ἐντ. 1) **Crethēĭus**, a, um, Κρηθηΐος, virgo-, = ἡ Ἕλλη· proles-, = ὁ Φρίξος· 2) **Crethīdes**, ae, ὁ. Κρηθείδης = ὁ Ἰάσων.

cretĭo, ōnis, θ. (cerno), τεχν. ὅρ. 1) ἐπίσημος δήλωσις ἀποδοχῆς κληρονομίας, ἐν ᾗτῶ γιγνομένη χρόνῳ (συνήθ. ἐν 60 ἢ 100 ἡμέραις)· 2) ἡ ταχθεῖσα προθεσμία.

cretōsus, a, um, γύψου πλήρης.

cretŭla, ae, θ. (ὑποκ. τοῦ creta 2.) ἡ γῆ ἡ σημαντρίς.

cretus, a, um μετ. τοῦ cerno καὶ τοῦ cresco.

crevi, πρκ. τοῦ cerno καὶ cresco.

Creūsa, ae, θ. Κρέουσα.

cribro, ā'. κοσκινίζω, aliquid.

cribrum, i, οὐ. (συγγ. τῷ cerno ἐκ τῆς ῥίζ. cer, cre) κόσκινον.

crīmen, ĭnis, οὐ. (συγγ. τῷ cerno, κρίνω)· 1) (κρίμα), αἰτίασις, κατηγορία· -ni do alicui aliquid, κατηγορῶ τινός τι· inferro, intendo **alicui-**, καὶ intendo **-en in aliquem**, ἐγκαλῶ τινι· in **-en** venio, ἐμπίπτω εἰς κατηγορίαν· falsum-, ψευδὴς κατηγορία, διαβολή· (π.) **-belli**, πρόφασις πολέμου· 2) κρίμα, ἔγκλημα, ἁμάρτημα, ἄδικημα, ἀνοσιούργημα· 3) αἰτία, ἀφορμή.

crīmĭnātio, ōnis, θ. κατηγορία (ἐξ ἀνελευθέρου προφάσεως· πρβλ. accusatio), διαβολή.

criminātor, ōris, ὁ. κατήγορος, διαβολεύς· ἰδὲ criminatio.

crīmĭnor, ἀποθ. α'. (ἀρχαϊκ. καὶ **-no** α')· 1) κατηγορῶ τινος, διαβάλλω τινὰ πρός τινα, aliquem apud populum, ἢ alicui (πρβλ. criminatio)· 2) κατηγορῶ τὴν potentiam alicujus.

crīmĭnōse, ἐπίρ. (-ius, -issime), κατηγορικῶς, διαβολικῶς, aliquid dicere.

crīmĭnōsus, a, um (-ior, -issimus) κατηγορικός, διαβολικός, oratio, homo.

Crimissus, i, ὁ. Κριμισσός, ποταμ.

crinālis, e, (crinis) τῶν τριχῶν· -lis vitta, ἡ περὶ τὰς τρίχας ταινία· ἐντ. α) οὐσ. **-āle**, is, οὐ. ταινία, διάδημα. Ὀβίδ. β) corpus-, σῶμα ἔχον πλοκάμους (περὶ πολύποδος).

crīnis, is, ὁ. θρίξ τοῦ ἀνθρ., συνήθ. ἡ κόμη (ἀντίθ. barba)· πολλ. ἐν τῷ ἐνικ. περιληπτ. = ἡ κόμη. Ἐντ. μέτων. α) οὐρὰ κομήτου· β) πλόκαμοι πολύποδος.

crīnītus, a, um (crinis) κομῶν, εὔκομος, puella· stela-, κομήτης.

crisis, is, θ. κρίσις (ἐν τῇ ἰατρικῇ).

crispisulcans, ntis, ἐπίθ. ὁ τῇ παλλομένῃ κινήσει αὐλακίζων, fulmen.

crispo, ā'. 1) βοστρυχῶ, capillum· 2) πάλλω, σείω, κραδαίνω.

crispŭlus, a, um, ὑποκ. τοῦ crispus.

1. crispus, a, um· 1) οὖλος, juba· 2) οὖλην ἔχων τὴν κομήν, οὐλόθριξ· 3) ἐπὶ λόγου· ἐπιτηδευτός, τεχνητός· 4) τραχύς, ῥυτιδώδης· 5) παλλόμενος.

2. Crispus, i, ὁ. Κρίσπος, Sallustius.

Crissa, ae, θ. Κρίσσα, πόλις Φωκίδος· ἐντ. **-saeus**, a, um, Κρισσαῖος.

crista, ae, θ. (συγγ. τῷ crinis)· 1) λόφος, (ἀλεκτόρος, ἑποπος)· 2) λόφος κράνους.

cristātus, a, um, λοφοφόρος, λόφον ἔχων· cassis -a pennis· (ἰδὲ crista).

Crithōte, es, θ. Κριθωτή, πόλις.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Critĭas, ae, ἀ. ὁ Κριτίας.
critĭcus, a, um, κριτικός.
Crito, ōnis, ἀ. Κρίτων.
Critobūlus, i, ἀ. Κριτόβουλος.
Critolāus, i, ἀ. Κριτόλαος.
crobȳlos, i. ἀ. κρωβύλος.
crocĕus, a, um, κρόκεος, κρόκου χρῶμα ἔχων· ἰδὲ crocum.
crocĭnus, a, um, κρόκινος· Ἐντ. **crocĭnum**, i, οὐ. κρόκου ἔλαιον.
crocĭo, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.) δ'. κρώζω.
crocodilīna, ae, θ. κροκοδειλίνη, κροκοδείλινος λόγος, κροκοδειλίτης. Κοϊντλ.
crocodīlus, i, ἀ. κροκόδειλος.
crocōta, ae, θ. (ὑπον. vestis) ὁ κροκωτός (δῆλ. χιτών), ὁ κρόκου χρῶμα ἔχων πέπλος.
crocotarĭus, a, um (crocota), τοῦ κροκωτοῦ· infector -, ὁ τῶν κροκωτῶν (πέπλων) βαφεύς.
crocum, i, οὐ. καὶ **-crus**, i, ἀ. κρόκον, κρόκος (κοιν. σαφράν)· ἐντ. α) = τὸ κρόκεον χρῶμα· 5) fabula perambulat crocum = τὸ δρᾶμα ἐδιδάχθη· ὅτι ἡ σκηνὴ ἄνθεσι καὶ κρόκῳ ἐρραίνετο.
Croesus, i, ἀ. 1) Κροῖσος· 2) προσηγορ. = ὁ λίαν πλούσιος (ἀντίθ. Irus).
Crommyuācris, ĭdis, θ· Κρομμύου ἄκρα, ἀκρωτήρ. Κύπρου.
Cromўon καὶ **Cremmўon**, ōnis, θ. Κρομυών, Κρεμμύων, κώμη Μεγαρίδος.
Cronium mare, Κρόνιος πόντος.
crotalistrĭa, ae, θ. ἡ πρὸς κρόταλον ὀρχουμένη.
crotălum, i, οὐ. κρόταλον.
Croto, ōnis, ἀ. καὶ θ. σπ. **Crotōna**, ae, θ. ἡ Κρότων· ἐντ· α) **-niātes**, ae, ἀ. Κροτωνιάτης· β) **-niensis**, e, Κροτωνιάτης· οὐσ. **- enses**, ium, ἀ. πλ.
cruciabĭlis, e, πολυαλγής, ἀλγεινός.
cruciabilĭtas, ātis, θ. βάσανος.
cruciabilĭter, ἐπίρ. αἰκιστικῶς.
cruciamentum, i, οὐ. βάσανος.
cruciarĭus, a, um, πολυαλγής.
cruciātus, us, ἀ. βάσανος, αἰκία, μάλ. ὁ μαρτυρικὸς θάνατος· μετφ. abi in malum -um, ἄπαγ' ἐς κόρακας.
crucĭo, α'. βασανίζω (σωματ. καὶ πνευματ.)· (Κωμ.) crucior = ἀνιῶμαι.
crūdēlis, e, (-ior, -issimus), ὠμός, ἄγριος, ἀπηνής, σκληρός, ἀνελεήμων· (ἀντίθ. mitis, clemens, lenis, misericors).
crudelĭtas, ātis, θ. ὠμότης, ἀγριότης, σκληρότης, ἀπανθρωπία (ἀντίθ. clementia, enitas, misericordia).
crudelĭter, ἐπίρ. (-ius, -issime), ὠμῶς, σκληρῶς, ἀπανθρώπως, ἀπηνῶς (ἀντίθ. clementer, leniter, remisse).
crudesco (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), γ'. ἄγριος, δεινός, σφοδρὸς γίγνομαι, morbus, ira, pugna, seditio.
crudĭtas, ātis, θ. ἀπεψία, ὑπερπλήρωσις τοῦ στομάχου.
crūdus, a, um (-ior)· 1) (σπ.) αἱματηρός, αἷμα στάζων, exta, caro· (π.) vulnus - um, αἱμοσταγὲς τραῦμα· 2) δύσπεπτος, cibus· ἐντ. μεταφ. lectio-, δυσανόητος· 3) ἀπεπτῶν, ὁ τὸν στόμαχον πλήρη ἔτι ἔχων· 4) μετφ. α) ὠμός, ἄωρος, pomum· puella -a marito, ἡ μὴ ὡραία γάμου· μετφ. νεαρός, πρόσφατος, amor· β) (π.) τῷ σώματι δυνατός, ἰσχυρός, senectus· γ) ἀνεξέργαστος, ἀκατασκεύαστος· cestus -, ἐξ ἀκατεργάστου δέρματος πεποιημένος· ἐντ. versus-, τραχύς· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ φωνῆς· δ) ὠμός, ἄγριος, vir, bellum· ε) ἄγροικος, ἀπαίδευτος, ἀπειρόκαλος.
cruente, ἐπίρ. (-ius), αἱματηρῶς.
cruento, α'. 1) αἱματῶ, αἵματι ῥυπαίνω, μολύνω, gladium, dextras· μεταφ. καθαιμάσσω· 2) (μ.) ἐρυθραίνω, πορφυρῶ, vestem· luna se -at, αἱμόχρους δείκνυται· 3) (π.) (ἐν γένει) μολύνω.
cruentus, a, um (-ior, -issimus)· 1) αἱματηρός, αἷμα ἔχων, αἱματόφυρτος, cadaver, gladius, vestis· μετφ. πρὸς δήλωσιν μεγάλου φόνου, victoria· epistola -a, ἐπιστολὴ περὶ φόνων πραγματευομένη· 2) αἱμοδιψής, ὠμός, ἄγριος, hostis· 3) (π.) αἱματοειδής, αἱμόχρους, myrta.
crumēna (ἢ **crumĭna**), ae, θ· βαλάντιον (ἐκ τοῦ λαιμοῦ ἀναρτώμενον)· -deficit, τὸ βαλάντιον κενὸν ἐστιν.
cruor, ōris, ἀ. 1) αἷμα (ἐκ τραύματος· πρβλ. sanguis)· ἐνίοτε (π.) ἐν τῷ πληθ. μετφ. = ὁ φόνος· 2) (Λουκρ.) = sanguis.
cruppellarĭus, ii, ἀ. θωρακοφόρος, μονομάχος τῶν Αἰδούων. (Ταπ.).
Cruptorĭcis villa, χωρίον τι τῶν Φρίσων ἐν τῇ βορείῳ Γερμανίᾳ. (Τάκ.).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

crūrĭcrĕpĭda, ae, ἀ. (Πλ.) μαστιγίας.
crūrĭfrăgĭus, ii, ἀ. (Πλ.) ὁ τὰς κνήμας τεθραυσμένας ἔχων.
crus, cruris, οὐ. 1) τὸ κάτω σκέλος, ἡ κνήμη (πρβλ. femur) 2) ἐπὶ φυτῶν τὸ πρὸς τῇ γῇ μέρος τοῦ κορμοῦ 3) (π.) πάσσαλοι γεφύρας.
crusta, ae, θ. τὸ ἐπὶ μαλακοῦ σώματος ξηρόν· -panis, τὸ ἐπὶ τοῦ ἄρτου ξηρόν· -piscium, τὸ λέπος τῶν ἰχθύων· -ovi, τὸ ὄστρακον ᾠοῦ· -flumĭnis, ὁ πάγος· -ae parietum, τὸ κονίαμα.
crustŭlārĭus, ii, ἀ. (crustulum), (μ.), πλακουντοποιός.
crustŭlum, i, οὐ. πλακούντιον.
crustum, i, οὐ. (crusta), πλακοῦς.
Crŭstŭmĕrĭa, ae, θ. καὶ **-rĭum**, ii, οὐ, καὶ **-rii**, ōrum, ἀ. πλ. καὶ **Crustumium**, ii, οὐ. Κρουστουμερία, ἀρχαία πόλις τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Λατίνῃ· ἐντ. α) **-mīnus**, καὶ (π.) **-mĭus**, a, um, Κρουστομέριος· οὐσ. **-mīni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Κρουστομέριοι.
crux, crŭcis, θ. σταυρός· pereo in -ce, σταυροῦμαι· tollo, suffigo in -em, σταυρῶ· 2) μετφ. (κωμ.), βάσανος, αἰκία, τὸ κακόν: abi in malam -em (καὶ ἁπλῶς in malam -em! ἢ in crucem!) ἄπαγ' ἐς κόρακας.
crypta, ae, θ. (μ.) κρύπτη, ὑπόνομος.
cryptŏ-portĭcus, us, θ. (κρυπτός -p.). κρυπτή, ὑπόγειος στοά.
crystallĭnus, a, um, κρυστάλλινος.
crystăllum, i, οὐ. κρύσταλλος.
Ctēsĭas, ae, ἀ. Κτησίας, ἱστορικός, 1. **Ctēsĭphon**, ontis, ἀ. ὁ Κτησιφῶν. 2. **Ctēsĭphon**, ontis, θ. ἡ Κτησιφῶν.
cŭbĭcŭlāris, e, τοῦ κοιτῶνος.
cŭbĭcŭlārĭus, a, um = cubicularis· οὐσ. **-arĭus**, ii, ἀ. θαλαμηπόλος.
cŭbĭcŭlātus, a, um, θαλάμους ἔχων.
cŭbĭcŭlum, i, οὐ. (cubo) 1) κοιτών· καὶ ἐν γένει (μίαν κλίνην ἔχων) θάλαμος· 2) (μ.) ἡ ἐν τῷ θεάτρῳ ὑψηλοτέρα ἕδρα τοῦ αὐτοκράτορος.
cŭbīle, is, οὐ. κοίτη, εὐνή (ἀνθρώπων καὶ ζώων)· μάλ. κοιτών, θάλαμος.
cŭbĭtal, ālis, οὐ. (cubo), (π.), ὑπαγκώνιον (προσκεφάλαιον).
cŭbĭtālis, e, (cubitus), πηχυαῖος.
cŭbĭto, ā'. κοιτάζομαι, bumi.
cŭbĭtum, i, οὐ. (δωρικ. κύβιτον), 1) ἀγκών· ἐντ.=καμπή· -orae 2) πῆχυς.
1. cŭbĭtus, i, ἀ. ὁ πῆχυς.
2. cŭbĭtus, us, ἀ. (cubo) 1) κατάκλισις· 2) κοίτη.
cŭbo, bŭi, bĭtum, ā', κεῖμαι, κατάκειμαι (πρὸς ἀνάπαυσιν· πρβλ. jaceo) -in lecto, in lectica. Μάλ. α) κοιτάζομαι, κοιμῶμαι· β) κατακλίνομαι (εἰς δεῖπνον)· γ) ἀσθενῆς κατάκειμαι· δ) Ustica cubans = levier declivis.
cŭbus, i, ἀ. κύβος.
1. cucullus, i, ἀ. κάλυμμα κεφαλῆς (κοιν. κουκούλλα).
2. cucŭlus, i, ἀ. κόκκυξ.
cŭcŭmis, ĕris ἢ is, ἀ. ὁ σίκυος, τὸ ἄγγουρον (κοιν. ἀγγούρι).
cŭcurbĭta, ae, θ. κολοκύντη.
cudo (di, sum), γ'. 1) κόπτω, τύπτω, κρούω· 2) ἐπὶ νομισμάτων· κόπτω, χαράττω, ἐκτυπῶ· 3) μετφ. (Πλ.), παρασκευάζω τινί τι.
cuicuimŏdi, ἀντὶ cujuscujusmŏdi (quis-quis-modus) ἄκλιτ. ἐπίθ. ἢ ἀντων. ἀόριστος· = ὁτουδήποτε εἴδους, ὁποιοσοῦν, est ἐστίν.
cuimŏdi, ἀντὶ cujusmŏdi, τίνος εἴδους, ὁποῖος.
cujas, ātis, καὶ ἀρχ. **cujātis**, is, (quis), ἀντ. ἐρωτ. ποδαπός; ποίου ἔθνους; ποίας χώρας; ποίας γενεᾶς;
cujus, a, um (ἀρχαϊκ.) 1) ἀντων. ἐρωτ. (quis), τίνος; ἐνίοτε μετὰ ἐρωτηματικοῦ μορίου: cujanam vox? τίνος δὴ φωνή; 2) ἀντων. ἀναφ. (qui), οὗ: is, cuia res sit, οὗτος ᾧ τὸ πρᾶγμά ἐστιν.
cujusdam-mŏdi (quidam-modus) ἄκλιτ. ἐπίθ. = εἴδους τινός, ποιός τις, (ὀρθότ. ἐν διαστάσει γραφόμενον).
cujus-mŏdi, ἄκλιτ. ἐπίθ. ἢ ἀντων. 1) (quis) ἐρωτ. ἀντ. = ποῖος; τίνος εἴδους; τίνος τρόπου; τίνος γένους; 2) (qui) ἀναφ. ἀντ. = ὁποῖος.
cujusque-mŏdi (quisque-modus) ἄκλ. ἐπίθ. ἢ ἀντων. ἀόρ. = ὁποιοστισοῦν, ὁποῖόστισἄν, πᾶς ἀδιακρίτως, παντὸς εἴδους
culcĭta, ae, θ. στρῶμα.
culcĭtella, ae, θ. μικρὸν στρῶμα.
cūlĕus, i, ἀ. καὶ **-um**, i, οὐ. (Ἰων. κουλεός), καλεός (μέτρον)· συνήθ. ἀσκός (οἴνου καὶ ἄλλων).
cūlex, ĭcis, ἀ. κώνωψ· μεταφ. (μάλ. θ.) = φορτικός ἄνθρωπος.
cūlīna, ae, θ. μαγειρεῖον· μετφ. τροφή· praebeo -am, παρέχω τροφήν.
culmen, ĭnis, οὐ. (συγγ. τοῖς columen, columna· πρβλ. cacumen), κο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρυφή, ἄκρα, Alpium τῶν Ἀλπεων· -summum hominis, τό τῆς κεφαλῆς ἄκρον· - tecti, τό ἄκρον τῆς στέγης· μετ. -fortunae, ὁ κολοφών τῆς εὐτυχίας.

culmus, i, ἀ. καλάμη, κάλαμος, μάλ. τοῦ σίτου.

culpa, ae, θ. αἰτία, πλημμέλημα, πταίσμα: hoc factum est culpā meā, τούτου ἐγώ αἰτία (αἴτιος) εἰμί, δι' ἐμὲ τοῦτο γέγονεν· is est in culpā, οὗτος ἐν αἰτίᾳ ἐστίν, οὗτός αἴτιός ἐστιν· ὡσαύτως invenio aliquem in culpā, αἴτιον εὑρίσκω τινά· confero, transfero in aliquem culpam (rei alicujus), τρέπω τήν αἰτίαν εἴς τινα, τήν αἰτίαν τινός ἐπιφέρω τινί· μετρ. (π.) = ὁ αἴτιος κακοῦ τινος.

culpātus, a, um, (culpa), ψεκτός, αἰτίας, μομφῆς ἄξιος.

culpito, ā'. (Πλ) = culpo.

culpo, ā'. αἰτιῶμαι, καθάπτομαι, κατηγορῶ, ψέγω, aliquem, faciem.

culte, ἐπίρ. (-ius), κομψῶς· μάλ. ἐπί λόγου· = γλαφυρῶς.

cultellus, i, ἀ. μαχαιρίδιον.

sulter, tri, ἀ μάχαιρα, μαχαίριον.

cultio, ōnis, θ., agri, ἰδέ agricultio

cultor, ōris, ἀ. (colo)· 1) ὁ θεραπεύων ἐργαζόμενος· - vitis, ἀμπελουργός - pecoris, ἐπιμελητής, φύλαξ τῶν κτηνῶν· 2) μάλ. = γεωργός· 3) κάτοικος, ejus terrae· 4) μετρ. θεραπευτής τινος, θαυμαστής τινος, φίλος, ἐραστής τινος· - deorum, ὁ τούς θεούς θεραπεύων, σεβόμενος.

cultrārius, ii, ἀ. (culter), ὁ τοῦ ἱερείου σφαγεύς· Σουητ. Γάλ, 32.

cultrix, īcis, θ. (cultor, colo)· 1) ἡ θεραπεύτρις· 2) ἡ κάτοικος.

cultūra, ae, θ. (colo)· 1) θεραπεία, καλλιέργεια, agelli, ἀγριδίου· 2) γεωργία· 3) μετρ. παιδεία, πνευματική μορφωσις.

1. cultus, a, um, (-ior -issimus), [μετχ. τοῦ colo]. 1) εἰργασμένος, γεωργούμενος, locus, ager· 3) κομψῶς ἐνδεδυμένος, κομψός· 3) μετρ. μεμορφωμένος, λεπτός.

2. cultus, ūs, ἀ. (colo)· 1) (σπ.) θεραπεία, ἐργασία· -agrorum, γεωργία· ἀλλά -agricolarum, ἡ (ὄια) τῶν γεωργῶν ἐργασία· 2) ἐπιμέλεια, corporis· 3) μεταφ. α) θεραπεία, λατρεία, σεβασμός· β) (κατ. ἀντίθ. πρός τό victus)· πνευματικός βίος, πνευματική μόρφωσις, παιδεία, ἡμέρωσις, ἥμερος βίος, πολιτισμός. ἐντ. α) ἐπί κακοῦ = τρυφή, ἀσωτεία· β) ἐπί λογου· γλαφυρότης· γ) ἔνδυμα, στολή, μάλ. ἡ κομψή· c. militaris, Gabinus

cūlŭllus, i, ἀ. (π.), κύλιξ.

cūlus i, ἀ. πρωκτός.

1. cum, πρόθ. μετ' ἀφαιρ. (συγγ. τῇ ξύν· ἀντίθ. sine, ἄνευ)· 1) σύν τινι, μετά τινος· abeo c. illo, σύν ἐκείνῳ ἀπέρχομαι· Ἐντ. τίθεται πρός δήλωσιν· α) τοπου· Romam venit c. febri, εἰς Ῥ. ἦκεν πυρέσσων· c. telo, τόξου ἔχων, c. imperio, τό πρόσταγμα ἔχων· c. silentio σιωπῇ, σιωπῶν· β) βαθείας· c. diis volentibus, σύν τοῖς θεοῖς· γ) συνθήκης· cum eo quod, ἤ ut (ne), ἐπί τούτῳ ἐφ' ᾧτε, ἤ ἁπλ. ἐφ' ᾧτε (μετ' ἀπαρεμφ.)· 2) ἅμα τινί· c. prima luce, ἅμα τῇ ἡμέρᾳ· 3) πρός τινα· pugno, disputo, certo c. aliquo, μάχομαι, ἀμφισβητῶ, ἀγωνίζομαι πρός τινα.

Σημ. Ἡ πρόθ. cum μετά τῶν ἀφ. τῶν προσ. ἀντων. me, te, se, nobis, vobis καί τῶν ἀναφ. quo, qua, quibus πάσχει ἀναστροφήν : οἷον mecum, vobiscum, quibuscum ἐν συνθέσει δέ γίνεται com, con, co, col, καί cor.

2. cum καί **quum** (ἀρχ. **quom**), σύνδ. 1) χρονικός· ὅτε, ὁπότε, ὅταν, ὁπόταν, ἡνίκα, ἐπεί· συντάσσεται δέ α) ὁριστικῇ, (ἐν διηγήσει δέ καί παρατ. καί ὑπερσ. ὑποτακτικῇ) : tum, c. Sicilia frorebat, τότε, ὁπότε ἡ Σικελία ηὐθαιμόνει· c. potest, ὁπότε δύναται· c. non longe abesset, ὅτε (= ἐνῷ) οὐ πόρρω ἀπῆχεν· c. venisset, ἐπεί (=ἀφοῦ) ἦλθεν β) παρακειμένῳ ἤ ὑπερσυντελ. ὁριστικῆς ἐπί ἐπαναληπτ. ἐν τῷ παρελθόντι πράξεως· c. venit, ὁπότε ἦλθοι· c. viderat rosam, ὁπότε ἴδοι (ὐσάκις ἔβλεπεν)· 2) αἰτιολογικός· ἐπεί, ἐπειδή (συντάσ. μόνον ὑποτακ.): c. vita plena sit, ἐπειδή ὁ βίος πλήρης ἐστίν· quae c. dixisset, ἐπεί ταῦτα εἶπε· 3) ἐναντιωματικός· καί περ, καίτοι· c. ea nondum consecutus eram, καίτοι οὐκέτι ἐκείνων ἔτυχον· 4) cum... tum, καί... καί, οὐ μόνον... ἀλλά καί· 5)-α) audivi ex eo c. diceret, ἤκουσα αὐτοῦ λέγοντος· 6) diu est c. κτλ. πολύς χρόνος ἐστίν ἐξ οὗ κτλ. γ) c. maxime, ὡς οἷόν τε μάλιστα.

Cūmae, ārum, θ. πλ. Κύμη, πόλις τῆς Καμπανίας, ἀποικία τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδέων. Ἐντ. 1) -maeus, a, um, Κυμαῖος· - i anni (τά Ἴτη, ἃ ἡ Κυμαία Σιβύλλη ἔδίω) = μακρός αἰών· 2) -mā-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

nus, a, um, Κυμαῖος. οὐσ. α) **māni**, ōrum, Κυμαῖοι· β) **-mānum**, i, οὐ. τό Κυμαῖον, ἔπαυλις Κικέρωνος.

cūmātīle, is, οὐ. ἐσθὴς ὑδατόχρους.

cumba, ἰδὲ cymba.

cŭmĕra, ae, θ. (π.) κίστη, ἀποθήκη.

cŭmīnum, i, οὐ. κύμινον.

cum-primis, ἐπίρ. (ὀρθότ. cum primis), ἐν πρώτοις, ἐξαιρέτως.

cumque ἤ cunque, μόριον ἀοριστολογικόν· 1) ἀσύνθετ. (σπ. καὶ π.) ὁποσάκις ἄν, ἐν γένει· 2) συνημμέν. τοῖς qui, qualis, quot, ubi, quoties κτλ. ἰδὲ quicunque, qualiscunque, κτλ.

cŭmŭlāte, ἐπίρ. (-ius, -issime) σεσωρευμένως, ἀφθόνως, ὁαψιλῶς.

cŭmŭlātus, a, um (-ior, -issimus) (μετχ. τοῦ cumulo)· 1) ἠυξημένος, ἄφθονος, ὁαψιλής· 2) τέλειος· 3) πλήρης τινός (Πλ.).

cŭmŭlo, ā'. 1) σωρεύω, arenas, arma in acervum· μεταφ. -benefacta in aliquem, εὐεργετήματα ἐπισωρεύω, ἐπιφέρω τινί· 2) σωρεύω, πληρῶ, altaria donis. Ἐντ. cumulatus, πεπληρωμένος, ὑπερβαλλόντως κατεχόμενος ἤ κεκτημένος, hoc vitio, omni laude· 3) ἐπαυξάνω, scelus alio scelere· 4) summum bonum cumulatur, εἰς τὸν κολοφῶνα ἀσκεῖται.

cŭmŭlus, i, ἀ. 1) (πυραμοειδὴς) σωρός, armorum, arenae (πρβλ. acervus καὶ strues)· 2) (π.) ὄγκος (ὕδατ. κύματ.)· 3) ἡ ἄκρα, ὁ κολοφών, κορωνίς· ἐντ = προσθήκη, ἐπίδοσις.

cūnābŭla, ōrum, οὐ. πλ. (cunae) λίκνον νηπίων). Ἐντ. α) = εὐνή, νεοττία· β) μετφ. ἡ πατρίς· γ) τὸ γένος.

cūnae, ārum, θ. πλ. = cunabula· Ἐντ. ὁ χρόνος τῆς νηπιότητος, ἡ νηπιότης.

cunctābundus, a, um, μέλλων, ὀκνῶν, βραδὺς (ἀντίθ. properans).

cunctans, antis, (-ior, -issimus) (μετχ. τοῦ cunctor) ὀκνηρός, βραδύς.

cunctanter, ἐπίρ. (-ius) βραδέως.

cunctātĭo, ōnis, μέλλησις, βραδυτής, ὄκνος.

cunctātor, ōris, ἀ. μελλητής, ὀκνηρός, βραδύς, ὡς ἐπώνυμ. Fabius Cunctator, Φάβιος ὁ Μελλητής.

cunctor, ā'. (ἀρχ. καὶ -to, ā'.) ὀκνῶ, μέλλω, βραδύνω, ἀναβάλλω (πρβλ. moror).

cunctus, a, um (ἐκ τοῦ conjunctus) σύμπας, ἅπας· συνήθ. ἐν τῷ πληθ. σύμπαντες, ἅπαντες, ἁθρόοι (ἀντίθ. dispersi· πρβλ. omnes καὶ universi).

cŭneātim, ἐπίρ. σφηνοειδῶς. Καῖσ.

cŭnĕo, ā'. 1) σφηνῶ τι· 2) σφηνοειδῶς ὀξύνομαι· terra se -at.

cŭneŏlus, i, ἀ. ὑποκ. τοῦ cuneus.

cŭnĕus, i, ἀ. 1) σφήν· 2) σφηνοειδὴς παράταξις· 3) cunei = κερκίδες θεάτρου· καὶ μετφ. = οἱ θεαταί.

cūnīcŭlōsus, a, um, πλούσιος εἰς κονίκλους· Κάτουλ. 37, 18.

cŭnīcŭlus, i, ἀ. 1) ὁ κόνικλος· 2) ὁ ὑπόνομος, μάλ. ὁ ἐν πολιορκίᾳ.

cunĭcus, ἀντὶ cynicus.

cunque, ἰδὲ cumque.

cūpa, ae, θ. (κύπη) κάδος.

1. cŭpēdia (ἤ **cupp.**) ae, θ. λιχνεία.

2. cŭpēdia, (ἤ **cupp.**), ōrum, οὐ. πλ. καὶ **-diae**, ārum, θ. πλ. λιχνεύματα.

cŭpēdĭnārĭus, ii, ἀ. λιχνευματοποιός.

cŭpēdo, ĭnis, θ. (ἀρχαϊκ.) = cupido.

cŭpes (ἤ cupp.), is, ἀ. λίχνος.

cŭpĭde, ἐπίρ. (-ius, -issime), ἐπιθυμητικῶς, ἐμπαθῶς· μάλ. = ἑτεροζήλως (μεσοληπτικῶς).

cŭpĭdĭnĕus, a, um, τοῦ Ἔρωτος (θεοῦ).

cŭpĭdĭtas, ātis (cupidus) ἐπιθυμία, ἔφεσις· μάλ. ἡ σφοδρὰ ἐπιθυμία, τὸ πάθος. Ἐντ. α) = ἔμερος, πόθος· β) πλεονεξία· γ) ἐπὶ δικαστῶν, μαρτύρων· = τὸ ἑτεροζήλων (μεροληψία).

cŭpīdo, ĭnis, θ. καὶ (π.) ἀ. σφοδρὰ ἐπιθυμία, ἡ ἐμπαθὴς ἔφεσις, gloriae, δόξης, urbis condendae, τοῦ κτίσαι πόλιν· ἰδὲ cupiditas. Μάλ. συνήθ. = ἵμερος, πόθος (ἐρωτικός), ἔρως. Ἐντ. κύρ. ὄν.

Cŭpīdo, ĭnis, ἀ. = Amor, ὁ Ἔρως (θεός).

cŭpĭdus, a, um (-ior, -issimus) ἐπιθυμῶν, ὀρεγόμενος, γλιχόμενος, bellandi, pacis, auri· -mori, ἐπιθυμῶν ἀποθανεῖν. Μάλ. α) πλήρης ἱμέρου, ἐρωτικός· β) = πλεονέκτης φιλάργυρος· γ) ἑτεροζήλως (μεσοληπτικός)· ἰδὲ cupiditas γ.

cŭpĭens, entis (-ior -issimus), (μετχ. τοῦ cupio), ἐπιθυμητικὸς ἐπιθυμῶν, honarum artium· -ssima plebe, κατὰ τὸν διακαῆ πόθον τοῦ δήμου.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

cŭpienter, ἐπίρ.(ἀρχαϊκ.) προθύμως.
cŭpĭo, īvi, καὶ ĭi, ītum, γ'. 1) ἐπιθυμῶ, id, τούτου, plura, πλειόνων· 2) ἐπιθυμῶ, ποθῶ, εὔχομαι· ἐντ. res cupita, τὸ εὐκτόν, τὸ ποθούμενον· 3) -alicui, εὔνους εἰμί, εὐνοϊκῶς ἔχω πρός τινα, διαφέρει μοί τινος.
cŭpītor, ōris, ὁ, ἐπιθυμητής.
cŭpītus, a, um, μετχ. τοῦ cupio.
cuppedĭa, ἰδὲ cupedia.
cupressētum, i, οὐ. κυπαρισσών.
cŭpressĕus καὶ **-sīnus**, a, um, κυπαρίσσινος.
cupressĭfer, ĕra, ĕrum, (π.) κυπαρισσοτρόφος, κυπαρισσοφόρος.
cuprēssus, i, θ. (ἐν τῇ ἐν. ἀφ. ἐνίοτε -su, καὶ ἐν τῇ αἰτ. πλ. -sus) κυπάρισσος· (π.) κυπαρίσσινον κιβώτιον.
cur (ἀρχαϊκ. **quor**) ἐπίρ. (ἐκ τοῦ quare, κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ cui rei)· 1) ἀναφ. δι' ὅ, διότι, ὅτι, οὗ ἕνεκα, duce sunt causa cur· 2) ἐρωτημ. διὰ τί; τίνος ἕνεκα; τί; cur non? quaero cur hoc feceris· 3) non est cur, οὐκ ἔστι τὸ αἴτιον, δι' ὅ.
cūra, ae, θ. (ὥρα)· 1) ἐπιμέλεια, φροντίς· -am pono, consumo in re aliqua, ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω τινός· -ae aliquid habeo, ἐπιμέλειαν ἔχω περί τι· res -ae mihi est, ἐν φροντίδι ἐστί μοι, φροντίζω τοῦ πράγματος· cum -ā, ἐπιμελῶς· sine -ā, ἀμελῶς· 2) μετὰ γεν. ἐπιμέλεια, θεραπεία· corporis, deorum· -funeris, κηδευσις· -habendi, πλεονεξία. Μάλ. α) θεραπεία (ἰατρική), ἰατρεία· β) ἐπιμέλεια (δημοσίου ἔργου), διοίκησις, ἐπιστασία, annonae, viarum· -rerum domesticarum, οἰκονομία· γ) ἐπιμέλεια (ἐπιστημονική), μελέτη, πόνημα, σύγγραμμα· δ) (π.) φύλαξ· ε) φροντίς, μέριμνα, ἀγωνία, ἀγία· ς) μέλημα, mea maxima cura· ἐντ. = ἔρως, καὶ = ἐρώμενος, ἐρωμένη (π.).
cūrābĭlis, e, φροντίδα παρέχων (ἄλλοι δὲ ἄλλως ἑρμηνεύουσιν)· Ἰουδεν. 16, 21.
cūrālĭum, ἰδὲ coralium.
cūrāte, ἐπίρ. (-ius) ἐπιμελῶς.
cūrātĭo, ōnis, θ. ἐπιμέλεια, φροντίς· - et administratio rerum. Μάλ. α) ἐπιμέλεια, διοίκησις (δημοσίου ἔργου)· β) ἐπιμέλεια (ἰατρική), θεραπεία, ἰατρεία.
cūrātor, ōris, ὁ. (ἀρχ. τύπος coerator)· 1) ἐπιμελητής, ἐπιστάτης, Capitolii reficiendi, τῆς τοῦ Καπιτωλίου ἐπισκευῆς. Ἐντ. -apum, -gallinarius = φύλαξ· 2) (π. καὶ μ.) ἐπίτροπος (ἀνηλίκου, βραδύνου κτλ.).
cūrātūra, ae, θ. ἐπιμέλεια, θεραπεία.
cūrātus, a, um (-ior, -issimus) (μετχ. τοῦ curo)· 1) ἐπιμελούμενος, ἐπιμελῶς τηρούμενος· 2) σπουδαῖος sermo· μετφ. -issime preces, λιπαρώτατα δεήσεις. (Τάκ. χρον. 1,13).
curcŭlĭo, ōnis, ὁ. ὁ κὶς (σιταρύψειρα).
curcŭliuncŭlus, i, ὁ. ὑποκ. τοῦ curculio· μετφ. πρὸς ὄνειδισμὸν οὐδενὸς ἀξίων πραγμάτων.
Cŭres, ium, θ. α) αἱ Κύρεις, πρωτεύουσα τῶν Σαβίνων· 2) μετων. Κυρῖται· ἐντ. **-rensis**, e, τῶν Κύρεων· οὐσ. **-enses**, ium, Κυρῖται.
Cūrētes, tum, ὁ. πλ. Κουρῆτες, ἱερεῖς τῆς Ῥέας ἐν Κρήτῃ. Ἐντ. Curētis, ĭdis, θ. Κουρῆτις· -terra = ἡ Κρήτη· Ὀβίδ.
cūrĭa, ae, θ. κουρία, φατρία, ἤτοι μία τῶν τριάκοντα διαιρέσεων, εἰς ἃς Ῥωμύλος διεῖλε τοὺς ἀρχαιοτ. τῆς Ῥώμης πολίτας (πατρικίους), τὸ δέκατον τῶν τριῶν ἀρχαιοτ. Ῥωμ. φυλῶν· 2) τὸ φράτριον (ἱερὸν ἔνθα ἐθύοντο οἱ φρατρορεῖς)· 3) βουλευτήριον, ὧν πολλὰ ἐν Ῥώμῃ ὑπῆρχον, μάλ. τὸ ἐν τῇ Ῥωμαϊκῇ ἀγορᾷ Ὁστίλιον Curia Hostilia. Ἐντ. καὶ = βουλευτήριον ἄλλων πόλεων· 4) ἡ Ῥωμαϊκὴ σύγκλητος, ἡ βουλή, frequens, curia· δὲ καὶ ἡ σύγκλητος ἄλλων πόλεων.
cūrĭālis, e, ὁ τῆς αὐτῆς φατρίας· 2) οὐσ. ὁ φράτωρ.
Curiātĭi, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Κουριάτιοι, οἱ πρὸς τοὺς τρεῖς Ὀρατίους ἀγωνισθέντες τρεῖς ἀδελφοί (666. π. Χ.).
cūrĭātim, ἐπίρ. κατὰ φρατρίας.
cūrĭātus, a, um, φρατρικός· comitia -ta, ἡ φρατρικὴ ἐκκλησία, ἐν ᾗ κατὰ φρατρίας (ἰδὲ curia) ἐψηφοφόρουν· lex -ta, ὁ φρατρικὸς (ὁ ἐν φρατρικῇ ἐκκλησίᾳ εἰσαχθεὶς) νόμος.
1. cūrĭo, ōnis, ἀ. (curia) φρατρίαρχος, ὧν ὁ πρῶτος ἁπάντων ἐκαλεῖτο curio maximus.
2. cūrĭo, onis ἀ. (cura), πολυμέριμνος.
curiōse, ἐπίρ. (-ius, -issimus)· 1) ἐπιμελῶς, ἀκριβῶς· ἐντ. = κακοτέχνως, πεπλασμένως· 2) περιέργως.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

cūriōsĭtas, ātis, θ. περιεργία, πολυπραγμοσύνη.

cūriōsus, a, um (-ior, -issimus). 1) ἐπιμελής, ἀκριβής· -ad investigandum, ἐπιμελὴς εἰς τὸ ἐρευνᾶν· 2) περιεργος, πολυπράγμων· 3) πολυμέριμνος.

cūris, θ. (π.), λόγχη.

cūrĭus, a, um, (Ιλ.) πολυμέριμνος.

Cūrĭus, a, um, Κούριος· ἐντ. **-ānus**, a, um, τοῦ Κουρίου.

cūro, α΄. (cura)· 1) ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω τινός, negotia τῶν τῆς πόλεως· -alicui aliquid, (δι' ὧνῆς) πορίζω τινί τι· περιφραστ. ἐκφέρεται ἡ προστακτ. διὰ τοῦ cura: cura ut valeas, ἔρρωσο! ὑγίαινε! ἐντ. -aliquid faciendum, ἐπιμελοῦμαι τῆς κατασκευῆς τινος· 3) ἐπιμελοῦμαι, θεραπεύω, corpus τὸ σῶμα· γ) θεραπεύω, ἰατρεύω, morbum τὴν νόσον· δ) ἐπιμελοῦμαι διοικῶ, bellum τὸν πόλεμον· καὶ ἀπολύτ.=ἡγοῦμαι, ἄρχω· ε) κηδεύω, cadaver· ς) -prodigium, omen, ἱλάσκομαι· ζ) -alicui pecuniam, ἀποδίδωμι ἢ πορίζω τινὶ χρήματα· 2) μέλει μοί τινος, φροντίζω ὑπέρ τινος, aliquem, injurias sociorum· -preces, τὰς δεήσεις δέχομαι· de emendo nil curat, περὶ ὠνῆς οὐδὲν μέλει αὐτῷ· quae nec docti legere -ant, οὐκ ἐπιθυμοῦσιν, ἀμελοῦσιν ἀναγνῶναι.

currĭcŭlum, i, οὐ. (curro)· 1) (ἀρχ.) δρόμος· ἐντ. παρὰ τοῖς κωμ. ἡ ἁψαιρ. -lo ἐπιρρ.= δρόμῳ, σπουδῇ· 2) δρόμος, στάδιον: -lo ('Οράτ.) = ἐν τῷ σταδίῳ· μετφ. -mentis, παλαίστρα τοῦ νοῦ· -vitae, vivendi, ἡ τοῦ βίου ὁδός, ὁ βίος, Κικέρ. 3) = currus· 4) δρόμος, περίδρομος, περιφορά, solis τοῦ ἡλίου.

curro, **cŭcurri**, cursum, γ΄. 1) τρέχω, θέω, **per vias** ἀνὰ τὰς ὁδούς· (π.) solis -it, ὁ ἥλιος, περιφέρεται· μετφ. infula -it per crines, ἐλίσσεται· rubor -it per ora, ἐρύθημα καταγεῖται τῷ προσώπῳ· Ἐνίοτε συντάσ. συστοίχῳ αἰτιατ. cursus, iter, stadium· 2) ὀχοῦμαι (ἐφ' ἁμάξης, ἵππου), μᾶλ. πλέω· mercator-it ad Indos, c. trans mare· 3) ῥέω, amnes -unt· μεταφ. oratio -it, ὁ λόγος ῥεῖ.

currus, us, ἁ. (curro)· 1) ὄχημα, ἅμαξα (ἐν γένει· πρβλ. plaustrum, carpentum, essedum, κτλ.). Μᾶλ. = τὸ θριαμβικὸν ἅρμα, καὶ ἐντ. μετφ. = ὁ θρίαμβος: (quem ego currum conferam;)· 2) μετφ. α) (π.)= οἱ πρὸ τῆς ἁμάξης ἵπποι· 3) τροχήλατον ἅρτρον· 4) πλοῖον, Κάτουλ. 94. 9.

cursim, ἐπίρ. (curro), δρομαίως.

cursĭto, (π. καὶ μ.) καὶ **curso**, α΄. περιτρέχω· -huc et illuc, τρέχω δεῦρο κακεῖσε.

cursor, ōris, ἁ. (curro)· 1) πρόδρομος, (δοῦλος πρὸ τῆς ἁμάξης τρέχων)· 2) ἡμεροδρόμος· 3) σταδιοδρόμος· 4) (π.) = ἁρματοδρόμος.

cursūra, ae, θ. δρόμος, (τρέξιμο).

cursus, us, ἁ. (curro)· 1) δρόμος supero aliquem -su, δρόμῳ ὑπερβάλλω τινά· magno -su, δρόμῳ (ἐπιφέρεσθαι). Ἐντ. ἡ ταχεῖα κίνησις (ἵππου, ἁμάξης, πλοίου) = ὄχησις, ἱππασία, πλοῦς, πορεία· sum in -su, ἐν πορείᾳ εἰμί· expecto -sum, οὖριον ἄνεμον περιμένω· 2) μετφ. δρόμος, φορά, ῥοή· 3) μετφ.= δρόμος, φορά, πορεία, προχώρησις· c. rerum, ἡ φορὰ τῶν πραγμάτων· res est in -su, τὸ πρᾶγμα προχωρεῖ· in eodem, in eo -su sumus, ἐν τῇ αὐτῇ θέσει ἐσμέν· -vivendi, vitae, ἡ ὁδὸς τοῦ βίου, ὁ βίος· -popularis, ἡ ἐπιδίωξις τῆς τοῦ λαοῦ εὐνοίας.

Curtĭus, a, um, Κούρτιος, τοῦ Κουρτίου· οὐσ. ὁ Κούρτιος.

curto, α΄. κολοβῶ, βραχύνω, rem.

curtus, a, um, κολοβός, βραχύς, σύντομος· μετφ. ἀτελής, ἐλλιπής.

cūrŭlis, e, (currus), ἁρμάτιος· triumphus c., ὁ ἐξ' ἅρματος θρίαμβος· ὅτι ὁ στρατηγὸς ἐφ' ἅρματος ὠχεῖτο (ἀντίθ. ovatio)· equi -es, πιθαν. τὰ δημοσίοις ἀναλώμασι τῷ ἱπποδρόμῳ ποριζόμενον τέθριππον· ἐντ. curulis sella, δίφρος ἡγεμονικός, ἤτοι ὁ παρὰ τῶν Τυρρηνῶν παραληφθεὶς ἐλεφαντοκόλλητος ἄνευ νώτου καὶ ἀγκυλόπους δίφρους, ἐφ' οὗ οἱ βασιλεῖς, οἱ ὕπατοι, οἱ στρατηγοὶ καὶ οἱ κουρούλιοι ἀγορανόμοι καθήμενοι ἐχρημάτιζον (ἔπρασσον) πρὸς τὸν δῆμον· οὐσ. **curulis**, is· αἱ θ. = sella c. 6) ἁ.= aedilis c., ὁ μείζων ἢ ὁ ἐντιμότερος ἀγορανόμος· c. major = consul.

curvāmen, ĭnis, οὐ. (curvo), καμπή.

curvātūra, ae, θ. καμπή, κύρτωσις, κύρτωμα, καμάρωμα, rotae τοῦ τροχοῦ, camerae τῆς καμάρας.

curvo, α΄. (curvus), κάμπτω, κυρτῶ· me c., ἢ curvor, κάμπτομαι, κυρτοῦμαι· ἐντ. ἡ μετχ. **curvātus**, a, um, κεκυρτωμένος, καμπύλος, κυρτός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βενδίς

μετρ. preces -antaliquem, καμπτουσιν, ἐπικλῶσί τινα.

curvus, a, um, (π.) κυρτός, κεκυρτωμένος, καμπτός, καμπύλος, ἀγκύλος (πρβλ. uncus, pandus).

cuspis, ĭdis, ὁ. 1) αἰχμή, ἀκωκή hastae, τοῦ δόρατος, vomeris, τῆς γραφίδος· 2) (π.) δόρυ· 3) μεταφ. α ὀβελός· β) τρίαινα· γ) κέντρον μελίσσης καὶ σκορπίου.

custōdĭa, ae, ὁ. (custos)· 1) φυλακή, φύλαξις· 2) συγκ. φυλακή, φύλακες 3) καταφυγή, ἄσυλον· 4) φυλακή, εἱρκτή· -libera, ἡ κατ' οἶκον φυλακή· 5) μετων. οἱ ἐν φυλακῇ ὄντες.

custōdĭo, ī, (custos)· 1) φυλάττω, domum, τὴν οἰκίαν· 2) διαφυλάττω, διασώζω, memori,ā ἐν τῇ μνήμῃ, literis, διὰ γραφῆς· 3) φυλάττω, τηρῶ, modum, morem· 4) ἐπισκοπῶ, ἐφορῶ, ἐπιτηρῶ, multorum te oculi -ent· 5) φυλάττω, ἐν φυλακῇ, εἱρκτῇ ἔχω.

custōdīte, ἐπίρ. (-ius) φυλακτικῶς.

custos, ōdis, ἀ. κ.θ. ὁ καὶ ἡ φύλαξ· -corporis, σωματοφύλαξ· -portae, θυρωρός· -gregis, ποιμήν· -pecuniae regiae, ταμιοφύλαξ· -hortorum, κηποφύλαξ· -legum, νομοφύλαξ· ἐντ. = φύλαξ, προστάτης, πολιοῦχος· μετφ. (π.) -telorum, ἡ φαρέτρα.

cŭtĭcŭla, ae, θ. ὑποκ. τοῦ cutis.

cŭtis, is, ὁ. δέρμα (λεπτότερον καὶ μαλακώτερον τοῦ corium, pellis), ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τοῦ ἀνθρώπου· μετφ. α) curo -im, ἐπιμελοῦμαι τοῦ σώματος· β) -virtutis, eloquentiae, ἐπιφάνεια, ἐπίφασις ἀρετῆς, εὐγλωττίας.

Cyāne, es, θ. Κυάνη, πηγὴ Συρακουσῶν.

Cyănĕae, ārum, θ. Κυάνεαι (πέτραι) ἢ Συμπληγάδες.

cyăthisso, ā'. κυαθίζω, τῷ κυάθῳ ἀντλῶ εἰς ποτήριον· (Πλ.)

cyăthus, i, ἀ. 1) κύαθος· μετρ.= ποτήριον· 2) μέτρον, τὸ δωδέκατον τοῦ ξέστου.

cȳbaeus, a, um, (κυπη, κύβη, cupa) ναστοφώτης· οὐσ. -baea, ae (ὑπ. navis), εἶδος φορταγωγοῦ πλοίου.

Cȳbēbe, es, θ. (Κυβήβη) = Cybele.

Cȳbēle, es, (π. καὶ ι), Κυβέλη· ἐντ. **-lēĭus**, a, um, τῆς Κυβέλης.

cybiosăctes, ae, κυβιοσάκτης, θυννοπώλης, σκωπτ. ἐπίθ. τοῦ Οὐεσπασιανοῦ.

Cȳbistra, ōrum, οὐ. πλ. τὰ Κύβιστρα, πόλις Καππαδοκίας.

cȳbĭum, ĭi, οὐ κύβιον· 1 θύννος (ἰχθ.) 2) ἔδεσμα ἐκ τεμαχίων θύννου.

Cyclădes, dum, θ. πλ. Κυκλάδες.

cyclatādus, a, um, κυκλάδα ἐνδεδυμένος· ἰδὲ cyclas.

cyclas, ădis, ὁ. κυκλάς· κυρ.'= κυκλικός, ἐντ. (ὕπον. vestis), ἡ κυκλὰς (ἐσθής), εἶδος κομψῆς γυναικείας στολῆς, κύκλῳ παρυφὴν ἐχούσης.

cyclĭcus, a, um, κυκλικός· -ci poetae, οἱ κυκλικοὶ ποιηταί.

Cyclops, ōpis, ἀ. Κύκλωψ· ἐντ. **-ōpius**, a, um, Κυκλώπειος.

cycnus, ἰδὲ cygnus.

Cydnus, i, ἀ. Κύδνος, ποταμὸς Κιλικίας.

Cydōnĭa, ae, ὁ., ἢ **Cydon**, ōnis, ὁ. Κυδωνία, πόλις τῆς Κρήτης· ἐντ. 1) **Cydon**, ōnis, ἀ. Κύδων, Κυδωνιάτης· 2) **Cydoniātae**, arum, ἀ. πλ. Κυδωνιᾶται· 3) **Cydonius**, a, um, Κυδώνιος, ἢ **-nēus**, a, um, Κυδώνειος· π. = Κρητικός.

Cygnēĭus, a, um, Κύκνειος. Tempe-, τὰ Βοιωτικὰ Τέμπη.

cygnēus, a, um, κύκνειος, vox.

cygnus, i, ἀ. κύκνος (λατιν. olor) μετων. = ποιητής, Dircaeus-, = ὁ Πίνδαρος. Κύρ. ὄν. = Κύκνος.

cȳlindrus, i, ἀ. κύλινδρος.

Cyllēne, es καὶ ae, θ. Κυλλήνη· 1) ὄρος Ἀρκαδίας, ἱερὸν τῷ Ἑρμῇ· ἐντ. α) **Cyllenĭus**, a, um, Κυλλήνιος· proles-, = Κέφαλος (ὁ Ἑρμοῦ)· β) **Cyllenēus**, a, um καὶ **-nis**, ĭdis = Cyllenius· 2) πόλις Ἠλείας.

Cȳlon ōnis, ἀ. Κύλων· ἐντ. **-lonius**, a, um, Κυλώνειος.

cymba ἢ **cumba**, ae, θ. κύμβη, σκάφη, λέμβος, ἄκατος.

cymbălum, i, οὐ. κύμβαλον.

cymbĭum, κυμβίον, μικρὸν σκαφοειδὲς ποτήριον.

Cȳme, ae, θ. 1) Κύμη, πόλις Αἰολίδος· ἐντ· **-maeus**, a, um Κυμαῖος καὶ οὐσ. **-maei**, orum, ἀ. πλ. Κυμαῖοι· 2) = Cumae· ἐντ. **-maeus**, a, um, κυμαῖος.

Cynaegīrus, i, ἀ. Κυναίγειρος.

cynice, ἐπίρ. (Πλ.) κυνικῶς

cynĭcus, a, um, κυνικός· πολλ. οὐσ. **-cus**, i, ἀ. κυνικὸς φιλόσοφος.

cynŏcĕphălus, i, ἀ. κυνοκέφαλος.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Cynosarges, is, ἀ. Κυνόσαργες.

Cynoscephalae, ārum, θ. πλ. Κυνὸς κεφαλαί, δύο λόφοι ἐν Θεσσαλίᾳ.

1. Cynosūra, ae. θ. Κυνὸς οὐρά, ἡ μικρὰ ἄρκτος (ἄστρον). Ἐντ. **-sūris**, idis, ἐπίθετ. = κυνοσουρίς· ursa-, μικρα ἄρκτος. Ὀβίδ.

2. Cynosūrae, ārum, θ. πλ. ἡ Κυνόσουρα, ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς.

Cynthus, i, ἀ. Κύνθος, ὄρος τῆς Δήλου, ἔνθα Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις ἐγεννήθησαν. Ἐντ. **-thius**, a, um. Κύνθιος.

Cynus, i, θ. Κῦνος, πολις καὶ ἀκρωτήριον Λοκρῶν τῶν Ὀπουντίων.

cyparissiae, ārum, θ. πλ. (μ.) εἶδος φωτεινῶν μετεώρων.

Cyparrissus, ἰδὲ Cypressus.

Cyprus, i, θ. Κύπρος· ἐντ. **Cyprĭus**, a, um, Κύπριος· οὐσ. α) **-ia**, ae, θ. ἡ Κυπρία, ἡ Ἀφροδίτη· β) **Yi**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Κύπριοι.

Cypsĕlus, i, ἀ. Κύψελος, τύραννος Κορινθου· ἐντ. **-līdes**, ae, ἀ. οἱ Κυψελῖδαι.

Cyra, ae, θ. = Cyrēne· Ὀβίδ.

Cyrēne, es, θ., ἡ **-nae**, arum, θ. πλ. Κυρήνη· 1) ὀνομαστὴ Ἑλληνικὴ ἀποικία ἐν τῇ βορείῳ Ἀφρικῇ· ἐντ. α) **-naĭcus**, a, um, Κυρηναικός· οὐσ. **-ca**, ae, ἡ Κυραναϊκὴ (χώρα)· **-ci**, ōrum, ἀ. πλ. Κυρηναῖοι (κάτοικοι ἢ φιλόσοφοι)· β) **-naeus**, a, um, Κυρηναῖος· οὐσ. **-naei**, ōrum, ἀ, πλ. οἱ Κυρηναῖοι (φιλόσοφοι)· 2) μήτηρ τοῦ Ἀριστέως ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Cyrnus, i, θ. Κύρνος, ἡ νῆσος Corsica· **-nēus**, a, um. Κυρναῖος Κύρνιος.

Cyrtaei ἢ **Cyrtĭi**, ōrum, ἀ. πλ. Κύρτιοι, πολεμικὸν φῦλον τῆς Περσίας.

Cyrus, i. ἀ. Κῦρος· 1) ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν· minor, Κῦρος ὁ νεώτερος· **-rēus**, a, um, Κύρειος· 2) ὄνομα ἀρχιτέκτονος· 3) ὄνομα νεανίου τινος. Ὁράτ.

Cyssus, ūntis, θ. Κυσσοῦς, παράλιος πόλ. τῆς Ἰωνίας, τανῦν Λατζτάκ.

Cytae, ārum, θ. πλ. Κύται ἢ Κυταία, πόλις Κολχίδος, ἔνθα ἡ Μήδεια ἐγεννήθη· ἐντ. 1) **Cytaeis**, ĭdis, θ. ἡ Κυταὶς = ἡ Μήδεια· 2) **Cytaeus**, a, um, Κυταῖος· πολλάκ. (π.) = Κολχικός· 3) **Cytaïne**, es, θ. ἡ Κυταΐνη = ἡ Μήδεια.

Cythēra, ōrum, οὐ. πλ. Κύθηρα, νῆσος ἱερὰ τῇ Ἀφροδίτῃ· ἐντ. (π.) **-riăcus**, a, um, Κυθηριακός· **-rĕĭus**, a, um, Κυθερήϊος· συνήθ. = τῇ Ἀφροδίτῃ ἱερός· οὐσ. α) **-rĕïa**, ae, θ. ἡ Κυθέρεια = ἡ Ἀφροδίτη· β) **-rēa**, ae, θ. καὶ **-rēis** idis. θ. ἡ Κυθερηΐς = ἡ Ἀφροδίτη· ἐντ. **-rĕĭus**, ădis, θ. Κυθερηΐάς.

Cythēris ĭdis, θ. Κυθηρίς, ἑταίρα Ἀντωνίου, ὃς ὑπὸ Κικέρωνος σκωπτικῶς **Cytherius** Κυθήρειος ὀνομάζεται.

Cythnos, i, θ. Κύθνος, νῆσος.

Cytĭsus, i, θ. καὶ **-sum**, i, οὐ. ὁ κύτισος (εἶδος τριφύλλου).

Cytōrus, i. ἀ. Κύτωρος, ὄρος Παφλαγονίας, ἔνθα ἡ πύξος εφύετο· ἐντ. **-riăcus**, a, um, Κυτωριος, mons pecten-. πύξινος κτείς. Ὀβίδ.

Cyzĭcus, i. θ. ἡ **-cum**, i, οὐ. Κύζικος, πολις ἐπὶ τῆς Προποντίδος· ἐντ. **-cēnus**, a, um, Κυζικηνός· καὶ οὐσ. **-cēni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Κυζικηνοί.

D

D., 1) συντ. γεγραμ. = Decimus (προνώμιον)· ἐν ἐπιστολ. D = dabam, ἔγραφον· 2) ὡς ἀριθμητ. = πεντακόσια· 3) ἐναλλάσσεται α) πρὸ τὸ t, quadraginta ἐκ τοῦ quatuor· β) πρὸς τὸ r, ar = ad· γ) πρὸς τὸ l, lacrima, δάκρυμα· δ) πρὸς τὸ s medius = μέσος, καὶ ἀντιστρόφ. rosa = ῥόδον· 3) a. d. = ante diem.

Dācĭa, ae, θ. Δακία· ἐντ. 1) **Daci**, ōrum, ἀ. πλ. Δακοί· 2) **Dacĭcus**, a, um, Δακικός.

dactўlĭcus, a, um, δακτυλικός, pes.

dactўlus, i, ἀ. δάκτυλος· 1) μετρικός πούς (– ◡ ◡)· 2) (μ.) α) φοινικοδάλανος· β) εἶδος ὀστρέου· γ) εἶδος βότρυος· δ) τίμιός τις λίθος.

Dactўli Idaei, Δάκτυλοι Ἰδαῖοι.

Daedăla, ōrum, οὐ. πλ. Δαίδαλα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Daedălus, i, ἀ. Δαίδαλος· ἐντ. 1) **-lēus**, καὶ **-lĕus**, a, um, δαιδάλειος· iter-, ἡ δαιδάλειος (ἐν τῷ λαβυρίνθῳ) ὁδός· 2) (π.) **-lus**, a, um = δαίδαλος, ἔντεχνος, τεχνικός.

Dahae, ārum, ἀ. πλ. οἱ Δάαι, Σκυθικόν ἔθνος ἐπέκεινα τῆς Κασπίας.

Dalmătĭa, ae, θ. Δαλματία· ἐντ. 1) **Dalmătae**, ārum, ἀ. πλ. οἱ Δαλμάται· 2) **-tĭcus**, a, um, Δαλματικός.

Damāscus, i, θ. Δαμασκός· ἐντ. **-scēnus**, a, um, Δαμασκηνός.

Damăsĭppus, Lucius, Λ. Δαμάσιππος (πραίτωρ 82 π. Χ.).

dāma, ae, θ. δορκὰς ἢ αἴγαγρος.

damnas, ās, (ἀρχαῖα. ἀντὶ damnatus) κατακεκριμένος, καταδεδικασμένος, ὑπόχρεως· ἴδε damno.

damnātĭo, ōnis, θ. (damno), κατάγνωσις, κατάκρισις, καταδίκη (ἀντίθ. absolutio, liberatio, vacatio)· -ambitūs, κατάγνωσις διὰ (παράνομον) σπουδαρχίαν.

damnātōrĭus, a, um (ἐκ τοῦ ἀχρ. damnator) καταδικαστικός, tabella (ἀντίθ. tabella absolutoria)· -um judicium = καταδίκη, Κικέρ.

damnātus, a, um, (-ior) (μετοχ. τοῦ damno)· 1) κατάκριτος, κατακρίσιμος· 2) ἀπόβλητος, φαῦλος· ἴδε damno.

damnĭfĭcus, καὶ **damnĭgĕrŭlus**, a, um (damnum, facio καὶ gero) βλαβερός, ἐπιβλαβής, ἐπιζήμιος· (Πλ.)

damno, ā'. 1) δικαν. ὑρ, καταγιγνώσκω τινός τι, κατακρίνω, καταδικάζω, aliquem furti, τινὰ ἐπὶ κλοπῇ, ambitūs ἢ crimine ambitus, διὰ παράνομον σπουδαρχίαν· aliquem capite, pecuniā, ἢ capitis, pecuniae, καταψηφίζομαί τινος θάνατον, ἀργύριον, ad bestias, καταδικάζω τινὰ θηριομαχεῖν· ἐντ. α) -aliquem stultitiae, καταγιγνώσκω τινὸς μωρίαν· β) κατακρίνω, ἀποδοκιμάζω, ea quae non intelligo· 2) damno voti (σπ.) voto, χαρίζομαί τι δεομένῳ, ποιῶ ὧν ἄν τις δεηθῇ· συνθ. παθητ. damnor voti ἢ (σπ.) voto, ἐπιτυγχάνω τινός, τυγχάνω ὧν δέομαι· nunc demum se voti esse damnatum, νῦν τέλος εἶδε τὴν αὑτοῦ εὐχὴν πληρουμένην, νῦν τέλος ἔτυχεν ὧν ἐδεήθη. Καὶ ἐπὶ διαθέτου· damnatus (=damnas est ὑπόχρεώς ἐστιν ὁ κληρονόμος) aliquid dare· 3) καταδικάζω, προορίζω, καθοσιῶ, caput Orco aliquem damnet (δηλ. leto, τῷ θανάτῳ) labor· 3) (σπ.) καταπράττω τὴν καταδίκην τινός· is cum suā lege damnāvit.

damnōse, ἐπίρ. (π.) πρὸς βλάβην, ἐπὶ ζημίᾳ· **-bibo**, πρὸς βλάβην τοῦ ξενίζοντος πίνω, ὑπερβαλλόντως πίνω.

damnōsus, a, um (damnum)· 1) βλαβερός, ἐπιζήμιος, ἐπιβλαβής, libido, bellum· Venus -a, ἡ πολλῆς δαπάνης δεομένη· 2) δαπανηρός, σπάταλος.

damnum, i, οὐ. (ἐκ τοῦ dare, οἱονεὶ da -menum = τὸ ὡς πρόστιμον, τιμωρία διδόμενον)· 1) βλάβη, ζημία, ἀπώλεια (πρβλ. detrimentum)· accipio, facio, contraho-, = βλάπτομαι, ζημιοῦμαι· damno duarum cohortium, ἐπὶ βλάβῃ, ἀποβαλών, ἀπολέσας δύο κοόρτεις· Ἐντ. (π.) αἱ ἐν τῷ πληθ. = τὰ ἀποβληθέντα· β) τὸ πρόσωπον, ὃ τὴν βλάβην κατέπραξε (περὶ ἑταίρας)· 2) μάλ. τεχν. ὅρ. = ζημία (χρηματική), πρόστιμον.

Dămŏcles, is ἀ. Δαμοκλῆς.

Damon, ōnis, ἀ. Δάμων.

Dănăe, es, θ. Δανάη· **-naeĭus**, a, um, Δαναήϊος· **-heros** = ὁ Περσεύς.

Danăus, i, ἀ. Δαναός· agmen -i = Danaïdes· ἐντ. 1) **Danăi**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Δαναοί· 2) **Danaïdae**, ārum, οἱ Δαναΐδαι, οἱ Ἕλληνες· 3) **Danaïdes**, dum, θ. πλ. αἱ Δαναΐδες· 4) **Danăus**, a, um, Δαναός, Ἀργεῖος, Ἑλληνικός.

Dandări, ōrum, ἤ **Dandărĭdae**, ārum, ἀ. πλ. Δανδάριοι, Σκυθικὸν φῦλον ἐν τῇ βορείᾳ ἀκτῇ τοῦ Εὐξείνου. Τούτων ἡ χώρα **Dandarica**, ae, Δανδαρικὴ ἐκαλεῖτο. (Τάκ.).

danista, ae, ἀ. δανειστής, τοκιστής (=fenerator)· **-stĭcus**, a, um, δανειστικός.

danit, **danunt**, (Πλ.) ἐκτεταμένοι τύποι τοῦ do, ἀντὶ dat, dant.

Dānŭbĭus, ii, ἀ. Δανούβιος, ποταμ.

Daphne, es, θ. Δάφνη· 1) θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ· 2) κώμη ἐν Συρίᾳ· ἐντ. **-nenses**, ĭum, ἀ. πλ. Δαφναῖοι.

Daphnis, ĭdis, ἀ. Δάφνις.

dăpĭno, ā'. (daps), ἑστιῶ (Πλ.).

daps, dăpis, θ. (ὡς τὸ πολὺ π. καὶ σχεδ. ἀεί ποτε ἐν τῷ πληθ.) 1) δαίς, δεῖπνον τὸ ἱερόν· 2) εὐωχία, ἑστίασις.

dapsĭlis, ε (daps) δαψιλής, δαπανηρός, μεγαλοπρεπής, sumptus, lautus.

Dardănus, i, ἀ. Δάρδανος· ἐντ. 1)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Dardanĭdes, ae, ὁ. Δαρδανίδης μάλ. = Αἰνείας, ἐν τῷ πληθ. = οἱ Τρῶες· καὶ ἐπιθ. pastores· 2) **Dardănis**, ĭdis, ὁ. Δαρδανίς = Trojana, ἡ Τρωάς, μάλ. = ἡ Κρέουσα· 3) **Dardanius**, a, um, Δαρδάνιος· πολλ. = Τρωϊκός. Ἐντ. οὐσ. **Dardania**, ae, θ. α) ἡ πόλις Δαρδανία· β) (π.) = Troja· γ) χώρα τῆς ἄνω Μοισίας, τῆς νῦν Σερβίας· 4) **Dardănus**, a, um, Δαρδάνιος, Τρωϊκός· οὐσ. **-ăni**, ōrum, ὁ. Δάρδανοι, οἱ τὴν Δαρδανίαν (3. γ) οἰκοῦντες.

Dăres, ētis, ὁ. Δάρης, ητος.

Dārēus ἢ **Dārĭus**, i, ὁ. Δαρεῖος.

dătārĭus, a, um (do), δοτικός· (Πλ.)

dătātim, ἐπίρ. (do) ἀμοιβαίως, ἐκ διαδοχῆς, ἐκ περιτροπῆς· pilā ludo-.

dătĭo, ōnis, θ. (do)· 1) τὸ διδόναι, ἡ δόσις, signi, (τοῦ πολεμικοῦ) σημείου· 2) τὸ δικαίωμα τοῦ διδόναι τι, τοῦ ἀπαλλάττεσθαί τινος. (Λίϐ.).

Dātis, is, ὁ. Δᾶτις

dătīvus, ἐπίθ. (do). casus ἢ ἁπλῶς datīvus, ἡ δοτικὴ πτῶσις.

dător, ōris, ὁ. δοτήρ, δότης.

1. dātus, us, ὁ. (do), δόσις· μόνον ἐν τῇ ἐν. ἀφαρ. meo dato, ἐμοῦ δόντος.

2. datus, a, um, μετχ. τοῦ do.

Daulis, ĭdis, θ. Δαυλίς· πολ. Φωκίδος· ἐντ. **-lĭus**, a, um, Δαύλιος· **-lĭas**, ădis, θ. Δαυλιάς = Πρόκνη.

Daunus, i, ὁ. Δαῦνος, βασιλεὺς μέρους τῆς Ἀπουλίας, ὃ ἀπὸ τούτου Apulia Daunia ἐκλήθη, πατὴρ τοῦ Τύρνου· ἐντ. α) **-nĭus**, a, um, Δαύνιος· **-heros** = ὁ Τύρνος, βασιλεὺς τῶν Ῥουτούλων· β) **-nĭas**, ădis, θ. = Ἀπουλία.

Dāvus, i, ὁ. Δᾶος, ὄνομα δούλων.

dē, πρόθ. μετ' ἀφαιρ. 1) ἐπὶ τόπου· ἀπό τινος, ἐκ τινος· α) ἐπὶ χωρισμοῦ· de manibus effugio, ἐκ τῶν χειρῶν ἐκφεύγω· β) ἐπὶ ἀρχῆς, καταγωγῆς· de tribunali, ἀπὸ βήματος· de via Latina, ἐκ τῆς Λατίνης ὁδοῦ· leones de rupe Libyca (π. = Libyci leones)· de Priami gente, ἐκ τοῦ Πριάμου γένους· homo de plebe, δημοτικός· γ) ἐπὶ κινήσεως πρός τὰ κάτω· de muro se dejecit, κατὰ τοῦ τείχους (ἀπὸ τοῦ τείχους κάτω) ἔρριψεν ἑαυτόν· δ) ἐπὶ ἐξαρτήσεως· pendeo de collo, de camera, κρέμαμαι, (ἀνήρτημαι) ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ, τῆς καμάρας· Ὀβίδ. 2) ἐπὶ χρόνου· ἀπό τινος, (εὐθὺς μετά τι)· μάλ. μετὰ τῶν λέξ. nocte, vigiliā, καὶ σπ. μετὰ τῶν die, mense, πρὸς δήλωσιν τοῦ χρονικοῦ σημείου, καθ' ὃ ἄρχεταί τι γιγνόμενον ἢ ἐν ᾧ γέγονέ τι· de tertiā vigiliā ἀπὸ τῆς τρίτης νυκτερινῆς φυλακῆς· multa de nocte, ἀπὸ βαθείας, ἔτι βαθείας νυκτὸς οὔσης· mediā de nocte, ἐν μέσαις νύκταις· de die, ἐν ἡμέρᾳ ἢ ἐνίοτε = ἀφ' ἡμέρας· 3) ἐπὶ αἰτίας· qua de re, ἢ qua de causa, ἐξ οὗ, δι' ἃ, ὅθεν· de vulnere, ἐκ (ἕνεκα) τοῦ τραύματος· de me, δι' ἐμέ· 4) ἐπὶ ὕλης· de ligno, ἐξ ξύλου· de marmore, ἐκ μαρμάρου· 5) ἐπὶ ἄλλων σχέσεων· α) de meo, de tuo, κτλ. ἐκ τῶν ἐμῶν, σῶν, κτλ. (χρημάτων)· ὡσαύτ. de publico, ἐκ τῶν δημοσίων· β) de mea sententiā, de meo exemplo, κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην, κατὰ τὸ ἐμὸν παράδειγμα· (μ) de te aliquid quaero, ζητῶ τι παρὰ σοῦ· δ) περιφραστικῶς, ἀντὶ γενικῆς διαιρετ., aliquis de diis, τῶν θεῶν τις· nemo de nobis, οὐδεὶς ἡμῶν· 7) ἐπιρρηματικῶς (μετ' ἐπιθέτων) de integro, de improviso· ἴδε τὰς λέξεις· 8) περί τινος, ὑπέρ τινος· loquor de re aliqua, διαλέγομαι περί τινος· de gloriā pugno, ὑπὲρ δόξης μάχομαι· β) ἐνίοτε παρεμβάλλεται, multa de nocte, ἢ ἐπιτάσσεται, quo de agitur· - Ἐν συνθέσει δηλοῖ· α) ἀπομάκρυνσιν καὶ χωρισμόν (φυσ. ἢ ἠθικ.), decedo, deferro, denuntio· β) ἀπαλλαγὴν καὶ στέρησιν· deficio, destituo, demens, deformis· γ) ἐπίτασιν (λίαν, παντελῶς)· defungo, depugno, devinco.

dea, ae, θ. θεά· (π.) -ae triplices, αἱ Μοῖραι, ἀλλὰ -ae triplices poenarum, αἱ Ἐρινύες· -siderea, ἡ Νύξ· -ae novem, αἱ Μοῦσαι.

de-albo, α'. καταλευκῶ, κονιῶ.

deambŭlātĭo, ōnis, θ. περίπατος.

de-ambŭlo, α'. περιπατῶ.

de-āmo, α'. (Κωμ.) ὑπερφιλῶ, aliquem· -aliquid, ἀρέσκομαί τινι· -te = χάριν ὁμολογῶ σοι.

de-armo, α'. (σπ.), ἀφοπλίζω, exercitum, τὸ στράτευμα.

de-artŭo, α'. (artus), διαρθρῶ, διαμελίζω· μετφ. = ἀπόλλυμι, διαφθείρω.

de-asclo, α'. (Πλ.) ἐξαπατῶ, senem.

de aurātus, a, um, ἐπίχρυσος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

de-bacchor, ἀποθ. α'. ἐκβακχεύω, μαίνομαι, ignis. Ὅρατ.

debellātor, ōris, ἀ. νικητής. Οὐεργ.

de-bello, ā'. 1) ἀμετ. τελειῶ τὸν πόλεμον, συνήθ. ἀπρόσ. debellatur, ἢ debellatum est, τέλος λαμβάνει, τέλος ἔχει ὁ πόλεμος· 2) μεταβ.(π.) α) διαπολεμῶ, ἐπὶ τέλος ἄγω, rixam· β) καταπολεμῶ, κατανικῶ, aliquem.

debĕo, bŭi, bĭtum, ē'. (de, habeo, παρά τινος ἔχω τι· δι' ὃ ἀρχαϊκ. debibeo γέγραπται)· 1) ὀφείλω τινί τι (χρήματα ἢ ἄλλο τι)· mihi debetur pecunia, χρήματα ὀφείλονταί μοι· ἀπολύτ. qui debent, οἱ ὀφειλέται, χρεῶσται· 2) (π.) ὀφείλω, ὀφλισκάνω (μέλλω γενέσθαι)· tu, nisi ventis debes ludibrium, cave· 3) παθητ. ὀφείλεται, πέπρωται, προώρισται· regnum Italiae ei debetur· fatis debitus, τῶ θανάτῳ καθοσιωθείς· 5) μετ' ἀπαρεμφ. ὀφείλω, χρή, δεῖ· -hoc facere· (μόνον παρὰ π. = necesse est) 6) χάριν ὀφείλω, χάριν οἶδα ἢ ἔχω τινί.

debĭlis, e (-ior), [de, habilis], ἀνάπηρος, ἀσθενής, παραλυτικός· (τὰς σωματ. δυνάμεις, μόνον μετφ. περὶ τῶν πνευματ. πρβλ. imbecillis) -senex, -pede· μετφ. -hac parte animi.

dēbĭlĭtas, ātis, θ. (debilis), πήρωσις, παράλυσις, ἀσθένεια, ἀδυναμία.

dēbĭlĭtātĭo, ōnis, θ, παράλυσις, ἀσθένεια, pedum· μετφ. animi.

dēbĭlĭto, ā'. (debilis)· 1) παραλύω, ἀσθενῆ ποιῶ, aliquem, membra alicujus· (π.) hiems -at mare, ὁ χειμὼν κατὰ τῶν σκοπέλων θραύει τὰ κύματα· 2) μετφ. = ἀθυμίαν ἐμποιῶ τινι· ἐντ. ἡ μετχ. **debilitatus**, a, um, = παραλυτικός, ἀσθενής, ἄθυμος, καταδεδλημένος.

dēbĭtĭo, ōnis, θ. (debeo), τὸ ὀφείλειν.

dēbĭtor, ōris, ἀ. (debeo) ὀφειλέτης.

debĭtrix, īcis, θ. ὀφειλέτις.

debĭtum, i, οὐ. (μετχ. τοῦ debeo) ὀφείλημα, ὀφειλή· 2) ὀφειλομένη χάρις, προσῆκον, καθῆκον.

debĭtus, a, um, μετχ. τοῦ debeo.

dē-blātĕro, ā'. διαθρυλλῶ, διαλαλῶ.

de-canto, ā'. 1) ᾄδω, miserabiles elegos, ᾅλωσιν Ilii· 2) ἀεὶ ᾄδω, κατακόρως ἐπαναλαμβάνω, omnes causas· 3) ἀπολύτ. παύομαι ᾄδων.

decēdo, cessi, cessum, γ'. 1) ἀποχωρῶ, ἀπέρχομαι, inde, ex Italia, Numidiā· Μάλ. α) ἐπὶ στρατ. ἀπέρχομαι, ἀποσύρομαι, de colle· β) τεχν. ὁρ. ἐπὶ ἀρχόντ. μάλ. ἐπάρχων· = (λήξαντος τοῦ χρόνου τῆς ἀρχῆς) ἀπέρχομαι, ἐπανέρχομαι· -ex ἢ de provinciā, ἢ ἁπλῶς provinciā· -Romam ad triumphum· 2) μετφ. α) ἐξίσταμαι, ἀφίσταμαί τινος, παραβαίνω τι· de sententiā, officio ἢ de officiis· β) ἐξίσταμαι (ἀπέστην) τινός, ὑφίεμαι, παραχωρῶ, de bonis suis, τῶν κτημάτων· -de ἢ ex jure suo, καὶ jure suo, ἐκ τῶν ἑαυτοῦ δικαίων παραχωρῶ· γ) -de viā, ἐκκλίνω τῆς εὐθείας ὁδοῦ· 3) -de viā (ἢ ἁπλῶς viā, ἢ in viā) alicui, εἶκω τινὶ τῆς ὁδοῦ· ἐντ. (π.) = ἀπολείπομαι, χείρων εἰμι· mella non -unt Hymetto· 4) παρέρχομαι· α) ἐπὶ ἐμψύχ. = ἀποθνήσκω· β) ἐπὶ ἀφῃρ. = παύομαι, λήγω, ἀφανίζομαι, ἀπόλλυμαι· 5) = cedo, χωρῶ, res prospere -it, τὸ πρᾶγμα καλῶς χωρεῖ,

Dēcĕlēa, ae, θ. Δεκέλεια (Τατόϊ).

de-cello, γ'. (Λουκρ.) ἐκκλίνω.

decem, ἀριθ. δέκα· μάλ. -primi (ἐνίοτε decemprimi) οἱ δέκα πρῶτοι βουλευταὶ τῶν ἰσοπολιτίδων πόλεων καὶ τῶν ἀποικιῶν.

December, bris, (decem)· 1) ἐπιθ. τοῦ Δεκεμβρίου· 2) οὐσ. ὁ Δεκέμβριος.

decemjŭgis, is, ἀ. δέκα ζεύγη ἔχων.

decempĕda, ae, θ. μέτρον δεκάπουν.

decempĕdātor, ōris, ἀ. γεωμέτρης.

decemplex, ĭcis, ἐπιθ. δεκαπλοῦς.

decemprimi, ōrum, ἀ. ἴδε decem.

decemscalmus, a, um, δεκάσκαλμος, δέκα σκαλμοὺς ἔχων.

decem-vir, i, ἀ. δεκάρχης, εἷς τῶν δέκα· συνήθ. ἐν τῷ πληθ. = οἱ δεκάρχαι, οἱ δέκα. Μάλ. α) -i legibus scribendis, οἱ τῶν δώδεκα πινάκων δέκα νομοθέται (303 - 305 π. Χ.)· 2) -i litibus judicandis, οἱ δέκα δικασταί. Κικέρ.

decemvĭrālis, e, (decemvir) δεκαρχικός· -leges, οἱ νόμοι τῶν δώδεκα πινάκων.

decemvĭrātus, ūs, ἀ. δεκαρχία.

decennis, e (decem, annus), δεκαετής.

decennium, i, οὐ. δεκαετία.

dĕcens, entis, ἐπιθ. (-ior, -issimus), (μετχ. τοῦ decet)· 1) πρέπων, εὐπρεπής, κόσμιος· 2) εὐειδής, χαρίεις.

dĕcenter, ἐπίρ. (-ius, -issime), πρε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πόντως, εὐπρεπῶς, εὐσχημόνως, κοσμίως.

dēcentĭa, ae. (decens), εὐπρέπεια

dēceptor, ōris, ὁ, ἀπατεών.

dēceptus, a, um, μετχ. τοῦ decipio

dēcēris, is, θ. (μ. ἀφρίδ.), ἡ ὄελκήρης.

dē-cerno, crēvi, crētum, γ'. 1) ἐπὶ τῆς βουλῆς· α) ψηφίζομαί τι, ψηφίσματι ἀπονέμω τί τινι: senatus -vit provinciam alicui· ὡσαύτ. -alicui honores, ψηφίζομαί τινι (ψηφίσματι ἀπονέμω τινί) τιμάς· β) ἐν ψηφίσματι γνώμην ἀποφαίνομαι· senatus -vit meā operā patefactam esse conjurationem· 2) ἐπὶ ἑκάστου βουλευτοῦ· α) ψηφίζομαι, ψηφοφορῶ· β) ἀποφαίνομαι γνώμην (περί τινος), ἔγω γνώμην: -vit Lentulum in vincula esse conjiciendum· 3) ἐπὶ δικαστῶν· κρίνω, δικάζω· iidem -unt, οἱ αὐτοὶ (ζῆλ. Δρυΐδαι) δικάζουσιν· ἐντ. = κρίνω, dignum ἄξιον· 4) (ἐν ἀγῶνι) κρίνω, διακρίνω· α) -pugnam, proelium, τὴν μάχην κρίνω· ε) ἀμετ. -armis, acie, τοῖς ὅπλοις, μάχῃ κρίνομαι, διαμάχομαι· classe d. διανυμαχῶ· 5) συνηθ. κρίνω, προαιροῦμαι, διαγιγνώσκω (ἀποφασίζω), δοκεῖ μοι· Caesar Rhenum transire -vit, ὁ Καῖσαρ διέγνω (ἔδοξε τῷ Καίσαρι) διαβῆναι τὸν Ῥῆνον.

dēcerpo, cerpsi, cerptum, γ'. (de, carpo)· 1) ἀποδρέπομαι, ὀρέπω, flores ἄνθη· 2) λαμβάνω ἔκ τινος, ἀποσπῶ· ἐντ. μετφ. α) = συγκομίζομαι, καρποῦμαι, ἀπολαύω τι· β) διασπῶ, ἀφανίζω τι.

dēcerptus, a, um, μετχ. τ. decerpo.

dēcertātĭo, ōnis, θ. κρίσις διὰ μάχης, μάχη.

dē-certo, α'. διαγωνίζομαι, ἀγωνίζομαι, de salute περὶ σωτηρίας· -proelio (ferro), διὰ μάχης διακρίνω, διαμάχομαι· -cum aliquo, (π.) -alicui, διαγωνίζομαι πρός τινα· μετφ. διαγωνίζομαί τινι περί τινος.

dēcessĭo, ōnis, θ. (decedo)· 1) ἀποχώρησις, ἀναχώρησις (ἀντίθ. adventus, missio)· 2) ἐπάνοδος ἄρχοντος (ἐπάρχου) ἀπὸ τῆς ὑπ'αὐτοῦ διοικουμένης ἐπαρχίας· 3) μείωσις, ἐλάττωσις, ἀπώλεια.

dēcessor, ōris, ἁ. ὁ ἀποχωρήσας (ἀρχῆς), ὁ προκάτοχος (μάλ. ἔπαρχος).

dēcessus, us, ὁ· 1) = decessio· 2) -aestus, ἡ ἄμπωτις· 3) -amicorum, ὁ θάνατος τῶν φίλων.

dĕcet, cŭit, (ἄνευ σ.), ϐ'. 1) ἐπὶ φυσικῶν ἀντικειμ. = πρέπει, ἐμπρέπει τινὶ τι, κοσμεῖ τινά τι· haec vestis me decet· (σπ. ἐν τῷ πληθ.) te lanae decent· 2) ἐπὶ ἀφῃρ. καὶ ἠθικῶς = πρέπει, προσήκει, πρέπον, εὐπρεπές ἐστιν· ita ut vos decet, οὕτως ὡς προσήκει σοι.

1. dēcĭdo, cĭdi, (ἄνευ σ.), γ'. (de cado)· καταπίπτω, πίπτω, ex equo in terram. Ἐντ. Α) (π.) = ἐν μάχῃ πίπτω, ἀποθνήσκω· Β) μετφ. α) -a spe, ἢ de spe, ἢ ἁπλῶς decido = ἐκπίπτω ἀπὸ τῶν ἐλπίδων, ἀποτυγχάνω τῆς ἐλπίδος· β) -in fraudem, σφάλλομαι, ἁμαρτάνω· -ad angustias rei familiaris, εἰς χρημάτων ἀπορίαν περιπίπτω· γ) πίπτω = δυστυχῶ· -perfidiā amicorum· δ) (π.) -pectore alicujus, τῆς καρδίας (τῆς μνήμης) τινός ἐκπίπτω, «ἐκ θυμοῦ πεσέτην». Ἰλ. ψ. 595.

2. dēcīdo, cīdi, cīsum, γ'. (de caedo)· 1) ἀποκόπτω, aures τὰ ὦτα· 2) μετφ. α) διαπράττω, εἰς πέρας ἄγω, διαλύω· β) κρίνω, ὁρίζω· γ) -cum aliquo, de re aliqua συντίθεμαί τινι, διομολογῶ (συμφωνῶ) τινι περί τινος·

dĕcĭēs, ἐπίρ. (decem), δεκάκις.

dĕcĭmānus κ. **dĕcŭmānus**, a, um, (decĭmus, decŭmus)· 1) τοῦ δεκάτου, τῆς δεκάτης· ager d., ἀγρὸς δεκατούμενος, οὗ τὸ δέκατον τῶν προσόδων δίδοται· frumentum -um, ἡ δεκάτη τοῦ σίτου. Ἐντ. οὐσ. **-ānus**, i, ἁ., ὁ τῆς δεκάτης μισθωτής, ὁ δεκατευτής· καὶ (τὸ σκωπτ. ἴσως σχηματισθέν) **-āna**, ae, θ., ἡ τοῦ δεκατευτοῦ γυνή· 2) -α) τῆς δεκάτης κοόρτιος, miles στρατιώτης· porta -na, ἡ ὄπισθεν πόλη τοῦ Ῥωμ. στρατοπέδου· (πιθανῶς ὅτι αὐτόθι ἡ δεκάτη κοόρτις τῆς λεγεῶνος ἐστρατοπεδεύετο)· β) (σπ.) τῆς δεκάτης λεγεῶνος, miles· 3) (ἀρχ.) εἰς ὑπερβολὴν μέγας.

dĕcĭmo, α'. δεκατεύω, ἤτοι τὸν ἀεὶ δέκατον θανάτῳ ζημιῶ (στρατιωτικὴ ποινή).

dĕcĭmus κ. (ἀρχαιότ. τύπος) **dĕcŭmus**, a, um, δέκατος. Ἐντ. Α) **decĭmum**, i, οὐ. α) τὸ δέκατον (ὡς πρόσοδος)· β) ἐπιρρηματ. = τὸ δέκατον ἤδη· Β) **decŭma** (σπ. **decĭma**), ae, θ. (ὑπον. pars), ἡ δεκάτη (μερίς)· α) ὡς θυσία, προσφορὰ τοῖς θεοῖς· β) ὡς δημοσία δωρεὰ τῷ ἔτι ζῶντι προσφερομένη· γ) ὡς φόρος· δ) ὡς κληρονομία.

Δημοτική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τό δέκατον τοῦ σίτου, τό πέμπτον ἄλλων καρπῶν· δ) ὡς κληρονόμημα.

dēcĭpĭo, cēpi, ceptum, γ'. (de, capio)· 1) κυρ. λαμβάνω, αἱρῶ τινα δόλῳ = ἐξαπατῶ, φενακίζω, ἀπατῶ, δελεάζω, aliquem. Ἐντ. (π.)· α = fallo, ἀπατῶ, ψεύδω, λανθάνω τινά· vitia amīcae amatorem -iunt· β) decīpi laborum, ἐπιλανθάνεσθαι πόνων· γ) -diem, noctem, (εὐαρέστως) διέρχομαι τήν ἡμέραν, τήν νύκτα.

dēcīsĭo, iōnis, θ. (μόνον μεταφορ.), συνθήκη, ὁμολογία, σύμβασις· ībi decīdo.

Decĭus, i, ἀ. Δέκιος· ἐντ. **Deciānus**, a, um, τοῦ Δεκίου, exercitus.

dēclāmātĭo, ōnis, θ. (declāmo)· 1) ῥητορεία, γυμνασία (μελέτη) ῥητορική· 2) γύμνασμα ῥητορικόν (μαθητοῦ ἤ διδασκάλου)· 3) θέμα ῥητορικόν· 4) φωνασκεία, βοή, θόρυβος.

dēclāmātor, ōris, ἀ. ὁ ῥητορεύων, ἀνήρ ῥητορικός, ῥήτωρ.

dēclāmātōrĭus, a, um, ῥητορικός.

dēclāmĭto, α'. ἐντονώτ. τοῦ declāmo.

dē-clāmo, α'. 1) ῥητορεύω, μελετῶ λόγους· 2) ῥητορεύω, φωνασκῶ, βοῶ, θορυβῶ, contra aliquem.

dēclārātĭo, ōnis, θ. ἐκδήλωσις.

dēclārātor, ōris, ἀ. ὁ ἀνακηρύττων.

dē-clāro, α'. 1) δηλῶ, δείκνυμι, navem alicui· 2) μεταφ. ἐκδηλῶ, δῆλον ποιῶ, ἐμφαίνω· 3) δηλῶ, σημαίνω· 4) τεχν. ὅρ. ἀνακηρύττω, aliquem consulem.

dēclīnātĭo, ōnis, θ. (declino)· 1) ἔκκλισις, κλίσις, corporis· μάλ. ἡ τῆς γῆς κλίσις, τό κλίμα· 2) ἔκκλισις, ἐκτροπή, atomi· 3) μετφ. ἀποφυγή, ἀποστροφή· 4) ἐν τῇ ῥητ. = παρατροπή, παρέκβασις· 5) ἐν τῇ γραμ. = κλίσις.

dē-clīno, α'. 1) μεταβ. ἐκκλίνω, ἀποκλίνω, (τῆς ὁδοῦ) ἐκτρέπω τι· agmen inde, me extra viam· (π.) - lumina somno, κλείω τούς ὀφθαλμούς· 2) ἀποκλίνω, ἀποστρέφω, ἀποτρέπω, lumina ex aliquo, τούς ὀφθαλμούς ἀπό τινος. Ἐντ. μεταφ. α) ἐκκλίνω, ἐκφεύγω, διαφεύγω, exercitum· β) ἀποφεύγω, vitia τήν κακίαν· δ) ἐν τῇ γραμ. = κλίνω (λέξεις)· 3) ἀμετ. α) ἐκκλίνω ἀποκλίνω, παρεκκλίνω, ἐκτρέπομαι, de viā τῆς ὁδοῦ· β) μετφ. ἐκτρέπομαι, πλανῶμαι, παρεκβαίνω· γ) ἐπί τό βέλτιον τρέπομαι, ἐλαττοῦμαι· declinante morbo.

dēclīvis, e (de, clivus), κατακλινής κατωφερής, κατάντης, πρανής (πρβλ. acclivis)· οὐσ. οὐ. **-īve**, ἤ ὁ πληθ. **-īvĭa**, τό πρανές, ἡ κατωφέρεια.

dēclīvĭtas, ātis, θ. τό κατακλινές.

decŏctor, ōris, ἀ. (decoquo)· μετφ. ἄσωτος, χρεωκόπος.

1. decŏllo, α'. (collum) λαιμοτομῶ, τήν κεφαλήν ἀποτέμνω.

2. de-cŏlo, α'. (colum) κυρ. διηθῶ· μετφ. διαπίπτω, καταισῶμαι, spes.

decŏlor, ōris, ἀ. διεφθαρμένον χρῶμα ἔχων, κακόχρους· indus-, ἡλιωμένος· (π.) ἀγενής, αἰσχρός.

dēcŏlōrātĭo, ōnis, θ. ἡ τοῦ χρώματος διαφθορά, ἡ κακόχροια.

de-cŏlōro, α'. τό φυσικόν χρῶμα διαφθείρω, κακόχρουν ποιῶ· μετφ. κηλιδῶ.

de-condo, (ἄνευ πρκ. καί σ.) γ'. ἀποκρύπτω, κατακρύπτω.

de-cŏquo, cōxi, coctum, γ'. 1) ἀφέψω, olus κράμβην. Ἐντ. Α) μετχ. ὡς οὐσ. α) **decocta**, ae, θ. (ὑπον. aqua) εἶδος ἀφεψήματος (ὑπό τοῦ Νέρωνος ἐπινοηθέντος)· β) **decoctum**, i, οὐ. ἀφέψημα· Β) μετφ. suavitas decocta (ἐπί λόγου), χάρις ἀβρά· 2) ἕψων μειῶ τι· - aquam in quartam partem. Ἐντ. μετφ. α) καταναλίσκω, διαφθείρω· materiam· β) ἀπολύτ. τήν οὐσίαν καταναλίσκω, χρεωκοπῶ.

dĕcŏr, ōris, ἀ. (decet)· 1) εὐπρέπεια, εὐσχημοσύνη· 2) κάλλος, κομψότης, χάρις.

dĕcōre, ἐπίρ. 1) εὐπρεπῶς· 2) χαριέντως.

decŏro, α'. (decus). 1) καλλωπίζω, κοσμῶ, urbem monumentis· 2) μετφ. λαμπρύνω, τιμῶ.

dĕcŏrōsus, a, um, εὐπρεπής, κομψός.

decōrus, a, um (decor)· 1) εὐπρεπής, πρέπων, προσήκων, πρεπώδης. Ἐντ. οὐσ. **decōrum**, i, οὐ. τό πρέπον· «πρέπον depellant Graeci decorum»· Κικέρ. 2) κομψός, καλός, θελκτικός· ἐντ· - re aliqua κεκοσμημένος τινί.

dēcrĕpĭtus, a, um, ὑπέργηρως, βαθύγηρως, παρηκμακώς, senex, bestiola.

de-cresco, crēvi, crētum, γ'. ἐλατ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦμαι, μειοῦμαι· (ἀντίθ. cresco, augeor).

decrētōrĭus, a, um (decerno) κρίσιμος, dies, arma.

dēcrētum, i, οὐ. (decerno)· 1) ψήφισμα, δόγμα (πρβλ. consilium)· -senatus· 2) δόγμα (φιλοσοφ.) id habeant d. Academici.

decrētus, a, um, μετχ. τοῦ decerno καὶ decresco.

de-cŭbo, ā'. (ἀρχαϊκ.) μακράν τινος τόπου κοιμῶμαι.

de-culpātus, a, um (μ.) κατακριτέος.

dĕcŭmānus, ἰδὲ decimanus.

dĕcŭmātes, ium, πληθ. ἐπίθ. agri (Ταχ.), ἀγροὶ δεκατούμενοι.

de-cumbo, cŭbŭi, cŭbĭtum, γ'. (cubo)· 1) κατακλίνομαι, super lectum καὶ in lecto· 2) (ἐπὶ ἡττημένου μονομάχου) καταπίπτω, (χαμαὶ) κατάκειμαι.

decŭmus, ἰδὲ decimus.

dĕcŭrĭa, ae, θ. (decem)· 1) δεκάς. Ἑκάστη φυλὴ(tribus) πατρικίων διῃρητο κατ' ἀρχὰς εἰς τρεῖς curias, ὧν ἑκάστη εἰς δέκα gentes· ἐν ἑκάστῃ δὲ τούτων ἦν εἷς eques καὶ εἷς senator. Ὅθεν ἑκάστη curia εἶχε δέκα equites, (decuria equitum) καὶ δέκα senatores, (decuria senatorum)· τὸ δ' ἱππικὸν ἑκάστης λεγεῶνος διῃρητο εἰς δέκα ἴλας (turmas), ὧν ἑκάστη εἰς τρεῖς decurias· 2) τάξις, τμῆμα, λόχος, σύλλογος.

dĕcŭrĭātĭo, ōnis, θ. καὶ (ἀμφιβ.) **-ātus,** us, ἀ. ἡ κατὰ δεκάδας διαίρεσις.

1. dĕcŭrĭo, ā. (decuria) κατὰ δεκάδας διαιρῶ, homines· μάλ. ἐπὶ τῶν ἀθροιζόντων τοὺς ἀνθρώπους εἰς μείζονα ἢ μικρότερα τμήματα ἵνα τούτους διώροις διαφθείρωσιν.

2. dĕcŭrĭo, ōnis, ā. (decuria)· 1) ὁ δεκουρίων, ὁ δεκάδαρχος, ὁ τῆς decuriae ἡγεμών. Ἐντ. = praefectus, ὁ ἐφεστηκώς. Σουητ. 2) μάλ. decuriones ἐκαλοῦντο οἱ βουλευταὶ τῶν ἰσοπολιτίδων πόλεων καὶ τῶν ἀποικιῶν.

dĕcŭrĭōnātus, us, ā. δεκαδαρχία.

dē-curro, curri ἢ cŭcurri, cursum, γ'. A) ἀμετ. 1) κατατρέχω, καταθέω ex ἢ de arce, ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως. Ἐντ. κατέρχομαι δρομαίως· (ἐπὶ ποταμ.) καταρρέω· 2) τρέχω, σπεύδω, σπουδῇ πορεύομαι· ἐντ = προσφεύγω, καταφεύγω· 3) (πρὸς τιμὴν ἀποθανόντος) ἐν ὅπλοις περιτρέχω, ἐνόπλιον δρόμον τρέχω· decursum est in armis· 4) μετρ. τρέπομαι ἐπί τι, τείνω πρός τι· B) μεταβ. 1) διατρέχω, septem millia passuum· 2) μετρ. α) διανύτω, τελειῶ, spatium vitae, vitam· β) διεξέρχομαι, quae breviter a te decursa sunt.

dēcursĭo, ōnis, θ. (decurro)· 1) καταφορά, καταρροή, aquae, τοῦ ὕδατος· -planicies, κατωφέρεια τοῦ πεδίου· 2) καταδρομὴ στρατεύματος, ἔφοδος· μάλ. ἡ ἐν ὅπλοις περιδρομή, ὁ ἐνόπλιος δρόμος· ἰδὲ decurro.

dēcursŭs, ūs, ἀ. (decurro)· 1) = decursio 1· 2) = decursio 2. 3) ὁ μέχρι τέλους δρόμος· destitit ante-· ἐντ. μεταφ. -temporis mei, ἡ διάνυσις, τελείωσις τοῦ ἐμοῦ σταδίου· - honorum, ἡ κατὰ μικρὸν περιβολὴ ἁπασῶν τῶν ἀρχῶν.

dē-curto, ā'. κολοβῶ, συντέμνω.

decus, ŏris, οὐ. (decet)· 1) κόσμος, κόσμημα, καλλώπισμα, σέμνωμα· -regium = τὸ διάδημα· - super impositum capiti, ὁ πῖλος· - virginum = ἡ ἐκπρεπεστάτη πασῶν. Ἐντ. α) = φήμη, τιμή, sustineo -us et dignitatem civitatis· β) (mea, publica) decŏra = λαμπρά, ἔνδοξα ἔργα· γ) -muliebre, ἡ σωφροσύνη· 2) (ὡς φιλοσ. τεχν. ὅρ.) τὸ καλόν = ἡ ἀρετή (ἀντίθ. dedecus).

decussis, is, ā. (decem, as)· 1) (σπ.) δέκα ἀσσάρια· 2) ἡ δεκάς· 3) ὁ χιασμός· οἱ γὰρ Ῥωμαῖοι τὴν δεκάδαν τῷ Χ ἐσημείουν.

decusso, ā'. χιάζω· ἰδὲ decussis 3

dēcŭtĭo, cussi, cussum, γ'. (de, quatio)· 1) ἀποσείω, ἀποκόπτω, olivas· 2) κατασείω, muros ariete· 3) -Grachum Capitolio, ἀπὸ τοῦ Καπιτωλίου καταδιώκω τὸν Γράκχον.

dē-dĕcet, cŭit, 6'. (εὔχρηστά εἰσι μόνον τὸ 3ον ἑν. καὶ πλ. πρόσωπ.), οὐ πρέπει, ἀπρεπῆς (ἀνάρμοστός) ἐστιν.

dē-dĕcŏro, ā'. 1) καταισχύνω· 2) ποιῶ τινα ἐρυθριᾶσαι· -me flagitiis.

dē-decŏrōsus, a, um, ἀπρεπής, ἄτιμος, αἰσχρός, αἰσχυντηλός.

de-dĕcus, cŏris, οὐ. 1) ὄνειδος, ἀτιμία, αἶσχος, αἰσχύνη· per-, αἰσχρῶς· 2) (ὡς φιλοσ. τεχν. ὅρ.) τὸ καλὸν = ἡ κακία (ἀντίθ. decus). Κικέρ.

dēdĭcātĭo, ōnis, θ. (dedico), καθιέρωσις, ἀφιέρωσις, aedis, templi.

dē-dĭco, ā'. 1) ἀγγέλλω, βεβαιῶ,

aliquid·2) (σπ.) haec praedia d.in censu· ἀπογράφω τι· 3) καθιερῶ τι (ἐνὶ ὡρισμένῳ θεῷ, ὡς ἱερὸν αὐτῷ· πρβλ. consecro), ἀφιερῶ, ἀνατίθημι τι·-aedem Saturno καὶ Saturni· Apollo dedicatus. Ἀπόλ. ᾧ ναὸς καθιερώθη. Ἐντ. α) (πρὸς ὡρισμένον σκοπόν) ὁρίζω, ἀφιερῶ τι· libros huic operi· 6) ἐγκαινιάζω, domum, theatrum· γ) ἀνατίθημι προσφωνῶ, alicui librum.

dēdignātĭo, ōnis, θ. ἀπαξίωσις.

dē-dignor, ἀποθ. α'. 1) ἀπαξιῶ, aliquid· 2) καταφρονῶ, aliquem.

de-disco, didĭci. (ἄνευ σ.), γ'. ἀπομανθάνω (λησμονῶ τι μεμαθημένον).

dēdĭtĭcĭus, a, um (dedo), ὁ (συνθήκη) παραδίδων ἢ παραδοὺς ἑαυτόν τινι· πληθ. deditĭcii = οἱ ἐν Ἰταλίᾳ ὑπήκοοι τῶν Ῥωμαίων· (ἀντίθ. socii).

dēdĭtĭo, ōnis, θ. (dedo)· (στρατ. τεχν. ὅρ.) παράδοσις, ὑποταγὴ (μάλ. ἡ συνθήκη καὶ οὐ βίᾳ γιγνομένη).

dēdĭtus, a, um (-ior, -issimus), ἐκδοτος, ἑαυτὸν ἐπιτρέπων, παραδεδομένος, χαριζόμενός τινι (προσώπῳ ἢ πράγματι).

dē-do, dĭdi, dĭtum, γ'. 1) ἐκδίδωμι, παραδίδωμι (πρβλ. trado), aliquem ἢ aliquid alicui, ad supplicium, καὶ (π.) mori. Μάλ. = τῷ πολεμίῳ ἐκδίδωμι, παραδίδωμι· 2) μετῳ. -me, παραδίδομαι, ἐπιτρέπω ἐμαυτόν, χαρίζομαί τινι, ἀφιεροῦμαι, ἀφοσιοῦμαι εἴς τι· ἐντ.-operam, σφόδρα ἐπιμελοῦμαί τινος· ὅθεν deditā operā (σπ. operā deditā), ἐπιμελῶς, ἐπίτηδες· 3) (λουκρ.) -manus = do manus· ἴδε manus.

de-docĕo, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.) ϐ'. ἀποδιδάσκω τινά, δεδιδαγμένον τι ποιῶ τινὰ ἀπομαθεῖν (ἀντίθ. doceo καὶ disco) -aliquem geometriam· (π.) -populum falsis vocibus uti = ἀπεθίζω, παύω· -judicem, δικαστὴν μεταδιδάσκω.

dē-dŏleo, ϐ'. (π.) ἀπαλγῶ, ἕως τέλους ἀλγῶ.

dē-dŏlo, α'. ἀπολεαίνω, ἀποξέω, arborem· μετῳ. (κωμ.) μαστιγῶ.

dē-dūco, duxi, ductum, γ'. 1) κατάγω, καταδιβάζω, aliquid ἢ aliquem· 2) συνήθως ἐπὶ στρατ. = κατάγω, ἀπάγω, exercitum· 3) -coloniam, κατάγω, ἀποικίαν (ὡς ἀπὸ τοῦ Καπιτωλίου κατερχομένην), ἐκπέμπω ἀποικίαν· 4) ἐπὶ ἀψύχ. = καθέλκω, καταδιβάζω, vela, τὰ ἱστία. Μάλ.α) -navem, καθέλκω τὴν ναῦν (ἀντίθ. subduco, ἀνέλκω)· ϐ) -aquam, ἀποχετεύω τὸ ὕδωρ· 5) -aliquid de summa, de capite, ἀφαιρῶ (ἐκπίπτω) τι τοῦ ὅλου, τοῦ κεφαλαίου· deducta (ὑπον. pecunia) ἡ ἀφαίρεσις (ἔκπτωσις)· ϐ) (ἐπὶ γένους)· κατάγω, ἀνάγω, ἀναφέρω εἴς τινα· 7) ἀποστερῶ, cibum, τῆς τροφῆς· 8) ἀποτρέπω, ab humanitate· 9) μετῳ. α) ἄγω πρός τι, καθίστημι εἴς τι, κινῶ εἴς τι, aliquem ad misericordiam· ϐ) eo (huc, in eum locum) rem -, ἄγω τι εἰς τοῦτο, διαπράττω ὥστε· 10) -filum, κατάγω νῆμα, κλώθω· μετῳ. = συντάττω, ποιῶ, carmen, ποίημα· 11) ἄγω, προπέμπω, συνοδεύω τινὰ (πρὸς ἔνδειξιν σεβασμοῦ ἢ φιλίας· πρβλ. comitor, prosequor). Μάλ. α) -adolescentem ad aliquem, τὸν νεανίαν ἄγω πρός τινα, συνίστημί τινι (πρὸς παίδευσιν)· ϐ) -aliquam alicui ἢ ad aliquem, νύμφην (ἐκ τῆς πατρικῆς οἰκίας) εἰς ἄνδρα ἄγω· πολλάκ. καὶ = γυναῖκα (ἐταίραν) ἄγω πρός τινα· 12) τεχν. ὅρ. -aliquem de fundo, ἐξελαύνω, ἐκδιώκω τινὰ τοῦ κτήματος.

deductĭo, ōnis, θ. (deduco)· 1) καταγωγή, ἀπαγωγή· -militum in oppida, ἡ ἐπισταθμευσις· 2) ἀποχέτευσις, aquae· 3) ἀφαίρεσις (ἔκπτωσις)· 4) ἀποίκισις, ἀποικισμός· -oppidi, κτίσις· 5) ἐξέλασις, ἐκδίωξις (ἀπὸ κτήσεως)· 6) -rationis, ἐπαγωγή.

deductor, ōris, ά. (σπ.) προπομπός· deductus, a, um (μετχ. τοῦ deduco)· 1) κυρτός, nasus· 2) λεπτός, ἀσθενής, vox, carmen.

de-erro, α'. ἀποπλανῶμαι· μετῳ. -vero, ἀποπλ. τοῦ ἀληθοῦς.

defaeco, α'. (de, faex), ἀπὸ τῆς ἰλύος, τρυγὸς καθαίρω· ἐντ. ἐν γένει = καθαίρω τι· μετῳ. nunc mihi defaecatum est, σαφὲς νῦν ἐστί μοι· animus defaecatus, καθαρά, διαυγὴς ψυχή.

dēfāmātus, a, um (-issimus) [de, fama] ἄτιμος, διαϐόητος.

dēfătīgātĭo, ōnis, θ. καταπόνησις, κάματος, μέγας κόπος.

dēfătīgo, α'. καταπονῶ, ποιῶ τινα πονεῖν· συνήθ. παθητ. = καταπονοῦμαι, ἀποκάμνω, ἀπαυδῶ· -deos precibus, ταῖς δεήσεσιν ἐπιϐαρύνω, ἐνοχλῶ.

defectĭo, ōnis, θ. (deficio)· 1) ἀπό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στασις, ἀποστασία, ab aliquo· 2) μείωσις, ἔλλειψις· - virium, ἀδυναμία· - animi, λειποθυμία· - solis, lunae, ἔκλειψις· 3) (ἐν τῇ γραμ.) ἔλλειψις· per - em, ἐλλειπτικῶς.

defector, ōris, ά. ἀποστάτης.

1. defectus, us, ά. = defectio.

2. defectus, a, um (- issimus), [μετχ. τοῦ deficio]· κατάπονος ἀπειρηκώς, ἐξησθενημένος.

de-fendo, fendi, fensum, γ'. 1) ἀμύνω, ἀποκρούω, ἀπελαύνω, hostem (a fossa), vim, pericula· - crimen, ἀπωθοῦμαι, ἀπαρνοῦμαι τὸ ἔγκλημα· 2) μεταφ. ἀμύνω, βοηθῶ τινι, προμάχομαί τινος, ὑπερασπίζω τινά· - me, ab hoste ἢ adversus hostem, ἀμύνομαι (ἀποκρούω) τὸν ἐχθρόν. Μάλ. ἐν δικαστηρ. = συνηγορῶ τινι, ἀπολογοῦμαι ὑπέρ τινος· 3) διασώζω, διαφυλάττω, διατηρῶ, κατέχω, locum suum, officium· 4) ὑπερμαχῶ, ὑπερασπίζω, ἀποδείκνυμι· - rem, - cur hoc non ita sit· 5) ἰσχυρίζομαι, λέγω· - do, nihil ex his sponte susceptum esse· 6) ἐλευθερῶ, urbem captam ferro.

defensĭo, ōnis, θ. (defendo)· 1) ἄμυνα, ἀπώθησις, ἀπάρνησις, sceleris, criminis· 2) ἄμυνα, ὑπερασπισμός, urbis· μάλ. = προφορικὸς καὶ ἔγγραφος ὑπερασπισμός, συνηγορία (ἐν δικαστ.)· ἐντ. μετων. ἀπολογία, λόγος ἀπολογητικός.

defensĭto, α'. (θαμιστ. τοῦ defendo) πολλάκις ἀπολογοῦμαι ὑπέρ τινος· 1) ὡς ῥήτωρ ἐν δικαστ. - causas, πολλῶν δικῶν συνήγορός εἰμι· 2) ὡς ὑπερασπιστὴς γνώμης τινός· - sententiam· «ille ἀναλογίαν, hic ἀνωμαλίαν - āvit».

defenso, α'. συντόνως ὑπερασπίζω.

defensor, ōris, ά. (defendo) ὁ ἀπελαύνων, ἀπείργων, ἀποτρέπων, necis, τὸν φόνον, periculi, τὸν κίνδυνον· 2) πρόμαχος, ὑπερασπιστής, urbis, τῆς πόλεως· 3) συνήγορος, ὑπέρμαχος, juris, τοῦ δικαίου.

defensus, a, um, μετχ. τοῦ defendo.

deferbŭi, πρκμ. τοῦ deferveo καὶ defervesco.

de-fĕro, tŭli, lātum, γ'. 1) καταφέρω, κατάγω· Thybris - fert purgamina in mare, ὁ Τίβερις κατάγει καθάρματα εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐντ. (ἀπό τινος) φέρω, κομίζω τι· - epistolam ad Ciceronem. Μάλ. α) (παρὰ τὴν θέλησιν ἢ γνώμην) κατάγω, ἄγω, φέρω· fuga regem eo dētŭlit· μάλ. ἐν τῷ παθητ. Germani ad castra Caesaris sunt delati, κατηχθησαν, ἀφίκοντο· συνήθ. ἐπὶ πλοίου = ἐκτρέπομαι τῆς εὐθυδρομίας, ἐξοκέλλω· β) ὤνια εἰς τὴν ἀγορὰν φέρω, πωλῶ· 2) προσφέρω, παρέχω, ἀπονέμω, δίδωμί τινί τι· - aliquid ad aliquem· 3) ἀναφέρω τι πρός τινα, ἀναγγέλλω, καταγγέλλω τινί τι· - aliquid ad aliquem, rem ad senatum· ἐντ. α) - nomen alicujus (ἐνίοτε alicui, καὶ (μ.) - aliquem) = εἰσάγω, εἰσαγγέλλω, (κατα)μηνύω (πρὸς τὸν πραίτωρα), κατηγορῶ τινος, de parricidio, ἐπὶ πατροκτονίᾳ· (μ.) - reos ad praetorem· β) - aliquid ad aerarium, ἢ ἁπλῶς - aliquid, φέρω, κατατίθεμαί τι εἰς τὸ δημόσιον (ταμεῖον)· γ) - aliquem ad aerarium in beneficiis, ἀναφέρω τινὰ (συνίστημι) πρὸς τὴν πολιτείαν ὡς ἄξιον χαρισματος (ἐκ τοῦ ταμείου).

defervesco, fervi καὶ (μ.) ferbŭi (ἄνευ σ.), γ'. κυρ. = ἀποβράζω· μετφ. (ἐπὶ παθῶν) = καταπαύνομαι, παρακμάζω, ira, adolescentia, studia hominum.

dēfĕtiscor, fessus sum, ἀποθ. γ'. (de, fatiscor) καταπονοῦμαι, ἀπαγορεύω, ἀποκάμνω· μάλ. ἐν τῇ μετχ. **defessus**, a, um, ἀπειρηκώς, κεκμηκώς, κατάπονος, (πρβλ. fessus).

dēfĭcĭo, fēci, fectum, γ'. (de, facio)· 1) ἀφίσταμαί τινος, ἀποστατῶ τινος, ἀπολείπω τινά· - a rege· - ad aliquem, ἀφίσταμαι πρός τινα· - ab amicitia, a virtute, ἀπολείπω τὴν φιλίαν, τὴν ἀρετήν· - a me, προδίδωμι ἐμαυτόν· 2) ἀπολείπω, ἐκλείπω, ἐλλείπω· α) ἀπολύτ. vires, pecunia, - unt, ἐκλείπουσιν, ἐλλείπουσιν αἱ δυνάμεις, τὰ χρήματα· - memoria, ἡ μνήμη ἀπατᾷ· - animo (ἢ ἐνίοτε ἁπλ. deficio), ἀθυμῶ· - pugnando, παύομαι μαχόμενος· multi bellis defecerant = ἐξησθένωσαν· luna, sol - it = ἐκλείπει· in hac voce - it, ταῦτα εἰπὼν ἐξέλιπε τὸ ζῆν· β) μετ' αἰτ. ἀπολείπει, ἐλλείπει, ἐπιλείπει, aqua, frumentum, vires, dies, tela nos - unt· deficior re, ἐλλείπει μοί τι, οὐκ ἔχω τι, ἀπορῶ τινος· (π.) non me deficiet rogitare, οὔποτε παύσομαι ἐρωτῶν· 4) - legibus, παραβαίνω τὴν συνθήκην.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

de-fīgo, fixi, fixum, γ'. 1) καταπήγνυμι, asseres in terra, σκόλοπας ἐν τῇ γῇ· 2) -ensem jugulo, πήγνυμι, διελαύνω τὸ ξίφος εἰς τὸν λαιμόν· sidera defixa coelo (π.) = οἱ ἀπλανεῖς ἀστέρες· 3) μετφ. α) - oculos in aliquam rem, προσηλῶ τοὺς ὀφθαλμούς, προσέχω τὸν νοῦν τινι· ἐντ. = ὅλως δίδομαι εἴς τι· 2) - aliquid in mente, ἐν τῇ διανοίᾳ ἐγχαράττω· defixus in cogitatione, εἰς σκέψεις βεβυθισμένος, σύννους· γ) (ἐξ ἐκπλήξεως ἢ φόβου) καθίστημί τινα ἀκίνητον, ἐκπλήττω, ἐκθαμβῶ τινα· silentium, eos -xit· pavor animos omnium - xit· δ) (ἐπὶ οἰωνοσκόπου)· ἀγγέλλω τι ὡς ἀμετάθλητον καὶ σταθερόν· ε) = καταρῶμαι (ἐπεὶ σύναμα ἡ εἰκὼν τοῦ καταρασίμου βελόνῃ ἐκεντᾶτο).

de-fingo, finxi, fictum, γ'. ἀποτυπῶ τι· μετφ. (σαρκαστ.) παρασχηματίζω, διαφθείρω. Ὁράτ. Σατ. 1, 10, 37· (πρβλ. deformo 2.).

de-fīnĭo, īvi καὶ ii, ītum, δ'. 1) ἀφορίζω, περιορίζω, agrum, τὸ ἀγρόν· orbis qui aspectum nostrum - it, = ὁ ὁρίζων. Ἐντ. μετφ. α) ὁρίζω, τάττω, (ἀκριβῶς) ὁρίζω· - annos, tempus abeundi· β) ὁρίζω, ὁρισμὸν δίδωμι· -furtitudinem sic· 2) (σπ.) εἰς πέρας ἄγω, περαίνω, orationem.

dēfīnīte, ἐπίρ. ὡρισμένως, ἀκριβῶς.

dēfīnītĭo, ōnis, θ. ὁρισμός.

dēfīnītīvus, a. um, ὡρισμένος, ὁριστικός, causa, sententia.

dēfīnītus, a, um (μετχ. τοῦ definio), ὡρισμένος, σαφής.

de-fĭo, fiĕri ῥῆμ. ἐλλειπτ. (παθητ. τύπος τοῦ (facio), ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ 3ῳ ἑνικ. καὶ πληθ. προσ. = ἐλλείπει, alicui τινί.

dēflāgrātĭo, ōnis, θ. κατάφλεξις, κατάκαυσις· μετφ. ὄλεθρος.

dē-flāgro, α'. 1) καταφλέγομαι, κατακαίομαι· μετφ. = ἀπόλλυμαι. Ἐντ. καὶ ἡ μετχ. **deflagrātus,** a, um· α) (ἀρχαϊκ.) κατακεκαυμένος· β) καταλελυμένος, imperium· 2) μετφ. παύομαι καιόμενος, καταπαύομαι, καταπραύνομαι, ira.

dē-flĕcto, flexi, flexum, γ'. Α) μεταβ. 1) κατακάμπτω, κάμπτω, ramum, τὸν κλάδον· 2) ἀποκάμπτω, ἀποκλίνω, ἐκτρέπω τι· (ἐπὶ ὕδατ.) ἀποχετεύω, παροχετεύω· - novam vitam, νέου βίου ἄρχομαι· 3) μετφ. ἐκκλίνω, ἐκτρέπω, παρεκτρέπω, sententiam a proposito· ἐντ. = διαστρέφω, μεταβάλλω, sententiam, virtutem in vitia· Β) ἀμετ. ἀποκλίνω, ἐκκλίνω, ἐκτρέπομαι, de via· μετφ. - a virtute.

dē-flĕo, flēvi, flētum, ε'. 1) μεταβ. κατακλαίω, καταδακρύω, θρηνῶ, aliquem, illos casus· 2) ἀμεταβ. σφύδρα κλαίω, ὀδύρομαι.

dē-flētĭo, ōnis, θ. κλαυθμός.

dēflŏccātus, a, um (Πλ.) φαλακρός.

dēflōrēsco, flōrŭi (ἄνευ σ.), γ'. ἀπανθῶ, παρακμάζω (ἀντιθ. floreo, vigeo).

dē-flŭo, flūxi, (ἄνευ σ.), γ'. 1) καταρρέω, καταχέομαι, καταφέρομαι· 2) καταφέρομαι, καταπίπτω, equo ἢ ex equo, ad terram· 3) μετφ. α) unus tribunus - it, ἀφίσταται, ἀποστατεῖ· β) μεθίσταμαι μεταβαίνω, ab artibus ad elegantiora· β) καταρρέω εἴς τινα, τυγχάνω τινός· γ) καταρρέω, προέρχομαι, κατάγομαι· familia haec ab illis - xit· 4) ἀπορρέω, παύομαι ῥέων· ἐντ. μετφ. παύομαι, ἐκλείπω, παρέρχομαι, ἀπόλλυμαι, ἄχρηστος γίγνομαι.

dē-fŏdĭo, fōdi, fossum, γ'. 1) κατορύττω, γῇ κατακρύπτω τι· μετφ. -me, ἀποκρύπτομαι· 2) (σπ.) σκάπτω, scrobem, βόθρον· 3) ἀνασκάπτω, ἐξορύττω, terram, oculos.

dē-formātĭo, ōnis, θ. 1) ἀμορφία, δυσμορφία· 2) προπηλακισμός, ἀτίμωσις, majestatis.

dēformis, e (- ior, - issimus) [de, forma]· 1) 1) ἄμορφος, δύσμορφος, δυσειδής, ἰδ ἑτέραν καὶ αἰσχρὰν ὄψιν λαβών· πρβλ. foedus, turpis)· agmen -, στρατὸς ὑπὸ ζυγὸν διελθών· oratio -, αἰσχυντηλός, ἐπονείδιστος· 2) (π.) ἄμορφος, ἀμόρφωτος, anima.

dēformĭtas, ātis, θ. ἀμορφία, δυσμορφία, corporis· μετφ. - animi.

deformĭter, ἐπίρ. δυσμόρφως, ἐπονειδίστως.

1. dē-formo, α'. ἀποτυπῶ, διατυπῶ, ὑποτυπῶ, διαγράφω· illa quae supra - vi.

2. dēformo, α'. (de, forma) ἄμορφον, δύσμορφον ποιῶ· macies -at vultum· deformatus corpore· ἐντ. μετφ. ἀτιμάζω, καταισχύνω, κηλιδῶ· aliquem, victoriam clade.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

de-fraudo, α'. 1) ἐξαπατῶ· 2) ἀποστερῶ.

dē-frēnātus, a, um, (π.) ἀχαλίνωτος.

dē-frĭco, frĭcŭi, frĭcātum καὶ frictum, α'. ἀποψήχω, ἀποτρίβω, τρίβω· dentem, membra· μετφ. - urbem sale multo, δηκτικοῖς ἀστεϊσμοῖς διαχλευάζω. Ὁράτ. Σατ. 1, 10, 4.

dēfrīngo, frēgi, fractum, γ'. (de, frango)· 1) ἀπορρηγνύω, ἀποκόπτω, κόπτω· 2) κατάγνυμι, συντρίβω.

dēfrŭtum, i, οὐ. (= defervitum ἐκ τοῦ defervesco?) ἑψητὸν γλεῦκος.

dē-fŭat. (Πλ.) = desit, ἴδε desum.

dē-fŭgĭo, fūgi, (ἄνευ σ.), γ'. 1) ἀποφεύγω τι, ἐξίσταμαί τινος· 2) καταφεύγω. Λίβ.

dē-fundo, fūdi, fūsum, γ'. 1) καταχέω, χέω, aquam· - fruges Italiae, ὑπὲρ τῆς Ἰταλίας καρποὺς καταχέω· συνήθ. ἐπὶ σπονδῶν· - merum.

dē-fungor, functus sum, ἀποθ. γ'. 1) ἀποτελῶ, ἐπὶ τέλος ἄγω τι, τελειῶ τι· 2) ἀπαλλάττομαί τινος, σώζομαι ἐκ τινος, periculis, ἐκ τῶν κινδύνων· ὠσαύτ. malis, morbo - · μάλ. ἡ μετχ. **defunctus**, a, um· ἐντ. α) - consulis fato, ἀπαλλάττομαι (τῶν δεινῶν) τῷ τοῦ ὑπάτου θανάτῳ· β) - vitâ καὶ ἁπλῶς defungor = ἀποθνήσκω· ἐντ. ἡ μετχ. **defunctus**, a, um, τεθνηκώς (ἀντίθ. vivus)· 3) ἐπιτελῶ, ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ τι.

dē-gĕner, ĕris, ἐπίθ. (genus)· 1) ἐκτραπεὶς τοῦ γένους (τῆς φύσεως), εἰς ἕτερον εἶδος ἐκπεσών, ἔκφυλος, aquila, homo, arundo· 2) ἀπεμφερής, ἀνόμοιος patrii oris· 3) μετφ. α) ἀνάξιος τοῦ γένους, ἀγενής, κοινός, κακός· β) ξένος τινός, artis patriae.

dē-gĕnĕro, α'. (degener). 1) ἀμετ. ἐκτρέπομαι τοῦ γένους (τῆς φύσεως), εἰς ἕτερον εἶδος ἐκπίπτω, ἐκφυλίζομαι· μετφ. ἐκτρέπομαι, ἐξίσταμαι, a gravitate paterna· 2) μεταβ. ἐκτρέπω τινὰ τοῦ γένους· (π.) καταισχύνω, κηλιδῶ.

dē-gĕro, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.) γ'. ἀποφορτίζω, φέρω, ornamenta ad, κτλ.

dē-glūbo, glupsi, gluptum, γ'. ἐκδέρω, τὸ δέρμα (τινὸς) ἀφαιρῶ.

dēgo, dēgi, (ἄνευ σ.) γ'. (de, ago), ἄγω (τὸν βίον), διαβιῶ· καὶ = ζῶ.

dē-grandĭnat, α'. ῥῆμ. ἀπρόσ. (π.) πίπτει χάλαζαν πέμπων.

dē-grăvo, α'. 1) καταβαρῶ, καταβαρύνω· unda - vat caput meum· 2) μετφ. ἐνοχλῶ, πράγματα παρέχω τινί· lassitudo illos - vant, ὁ κόπος ὄχλον παρέχει, ἐμπόδιόν ἐστιν ἐκείνοις.

dē-grĕdĭor, gressus sum, ἀποθ. γ'. (de, gradior)· 1) καταβαίνω, monte, ex arce, in campum· eques ad pedem - untur, οἱ ἱππεῖς ἀπὸ τῶν ἵππων καταβάντες πεζῇ μάχονται· 2) ἀποχωρῶ, ἀπέρχομαι, in urbem, εἰς τὴν πόλιν (ἐκ τῆς ἐπαρχίας).

degressio, ἴδε digressio.

dē-grunnĭo, ὄ'. γρυλλίζω.

degressus, a, um, μετχ. τοῦ degredior.

dē-gusto, α'. 1) γεύομαί τινος, noves fruges· 2) (π.) ἐπιψαύω, ἐφάπτομαι· 3) μετφ. α) εὐχερῶς καὶ ἐπιπολαίως χρῶμαι, materiam· β) δοκιμασίαν τινὸς ποιοῦμαι, δοκιμάζω τι, hanc vitam.

dĕ-hinc (παρὰ ποιητ. πολλάκ. μονοσύλλ.), ἐπίρ. 1) ἐπὶ τόπου· ἐξῆς μετὰ τούτους, εἶτα. Ἐντ. α) ἐκ τούτου, ἐντεῦθεν· β) (απ. κωμ.) ὄθεν· 2) ἐπὶ χρόνου· α) ἀπὸ τοῦ νῦν, ἀπὸ τοῦδε· β) ἐκ τούτου τοῦ χρόνου, ἔκτοτε· γ) μετὰ ταῦτα, εἶτα, ἔπειτα· 3) ἐν τῇ ἀριθμήσει (προηγουμ. τοῦ primum) εἶτα, δεύτερον.

dĕhĭbeo (ἀρχαϊκ.) = debeo.

dē-hisco, γ'. χαίνω, χάσκω· (ἀντίθ. cohaereo, junctus, conjunctus sum).

dĕhŏnestāmēntum, i, οὐ. (dehonesto) ἀτιμασμός, ἀτιμία, αἰσχύνη.

dē-hŏnesto, α'. ἀτιμάζω, καταισχύνω, αἰσχύνην περιάπτω, famam meam.

de-hortor, ἀποθ. α'. (παραινῶν) ἀποτρέπω τινά, ab aliqua re, ἀπό τινος.

Dēĭănīra, ae. θ. Δηϊάνειρα.

deicĭo = deĭicio.

dein (απ.) ἐπίρ. = deinde.

deinceps, ἐπίρ. (dein, capio)· 1) ἐξῆς, ἐφεξῆς· α) ἐπὶ τόπου· trunci d. constituti· β) ἐπὶ χρόνου· reliqui d. dies· γ) εἶτα, ἔπειτα, ἀμέσως μετά τινα ἢ μετά τι· ut -, qui accubabant, canerent· - interreges, οἱ ἀλλήλους διαδεχόμενοι μεσοβασιλεῖς· ἐνίοτε = πρὸς δέ, ἔτι δέ.

de-inde, ἐπίρ. 1) ἐπὶ τοῦ τόπου (απ.)· ἐξῆς, ἐπὶ τούτοις, (εὐθὺς) μετὰ τούτους· - Marcomanni· 2) ἐπὶ χρόνου· εἶτα, ἔπειτα, μετὰ ταῦτα· α) μετὰ τὸ primum ἢ principio (initio), prius, inde, post, postremo· β) ἤνωμ. τοῖς deinceps,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

postea, post, tum, ac quum, postquam, ubi.

Dēĭŏnīdes, ae, ἀ. Δηϊονίδης.

Dēĭŏpēa, ae, θ. Δηϊόπεια.

Dēĭphŏbe, es, θ. Δηϊφόβη.

Dēĭphŏbus, i, ἀ. Δηΐφοβος.

Dēĭpўla, ae, Δηϊπύλη.

dejectĭo, ōnis, θ. (dejicio)· 1) (σπ.) -alvi, ἀφόδευσις· 2) ἐξέλασις ἐκ τῶν κτημάτων· 3) -animi, ἀθυμία.

1. dejectus, us, ἀ. (dejicio)· 1) καταβολή, κατάπτωσις, arborum· -aquae, καταρράκτης· 2) τὸ καταλινές, ἡ πρανὴς κατάβασις, ἡ κατωφέρεια, collis.

2. dejectus, a, um (μετχ. τοῦ dejicio)· 1) ταπεινός, χαμηλός, locus· 2) μετφ. (π.), δύσθυμος, ἄθυμος.

dējĕro, ĭ ὃε dejūro.

dejĭcĭo, jēci, jectum, γ'. (de, jacio)· 1) καταβάλλω, καταρρίπτω, κατακρημνίζω, aliquem de saxo· μάλ. (ἐπὶ ἀντικειμ. ὀρθῶν μέχρι τοῦ νῦν ἱσταμένων) καταρρίπτω, ἀνατρέπω, turrim, signa· ἔντ. α) καταβάλλω, ἀποκτείνω, aliquem· β) - lacrymas, καταχέω δάκρυα· - vultum, ταπεινῶ τοὺς ὀφθαλμούς· (π.) dejectus oculos, τεταπεινωμένους ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς· γ) στερῶ, ἀποστερῶ, ἀφαιροῦμαί τινα (τὴν κτῆσίν τινος ἢ τὴν ἐλπίδα τῆς ἐπιτυχίας τινός) διαπράττω ὥστε τινὰ μὴ τυγχεῖν τινος· - aliquem aedilitate, honore ἢ de honore· συνήθ. παθητ. dejectus spe illā, ψευσθεὶς τῆς ἐλπίδος ἐκείνης· dejectus opinione tri um legionum ἀποβαλὼν τὴν περὶ τριῶν λεγεώνων δόξαν· (π.) dejectā conjuge tanto, ἀποβαλοῦσα, ἀπολέσασα τοιοῦτον σύζυγον· 2) ἐξελαύνω ἐξωθῶ, ἐκδιώκω, hostes ex muro, τοὺς πολεμίους ἐκ τοῦ τείχους· ἔντ. α) ἐξελαύνω τινά ἐκ τῶν κτημάτων· β) μετφ. ἀπελαύνω, ἀπομακρύνω, vitia a me· γ) -oculos ab (de) aliquo, ἀποστρέφω· δ) -naves, ἐκτρέπω τῆς πορείας.

Dējŏtărus, i, ἀ. Δηϊόταρος.

dē-jungo, γ'. μετφ. ἀπαλλάττω, Τάκ.

de-jūro ἢ **-jĕro**, α'. ὄμνυμι.

de-jŭvo, α'. (Πλ.) παύομαι βοηθῶν.

dē-lābor, lapsus sum, γ'. 1) κατολισθαίνω, καταπίπτω καταφέρομαι, κατέρχομαι, καταβαίνω, de coelo, ex equo· 2) μετφ. α) plura genera ab his delapsa sunt, πολλὰ γένη ἐξ ἐκείνων γεγόνασιν· β) κατολισθαίνω, ἐκφέρομαι, ἐκτρέπομαι εἴς τι, (κατὰ μικρόν, λεληθότως) μεταβαίνω εἴς τι, ἐμπίπτω, πίπτω εἴς τι.

de-lamentor, ἀποθ. α'. (π.) θρηνῶ, ὀδύρομαι, aliquem.

dē-lasso, α'. καταπονῶ, Fabium.

dēlātĭo, ōnis, θ. (defero) εἰσαγγελία, μήνυσις, ἔνδειξις, κατηγορία· μάλ. - nominis alicujus.

dēlātor, ōris, ἀ. (defero), εἰσαγγελεύς, μηνυτής, προδότης· - legis Papiae, ὁ τοῦ Παπίου νόμου παραβάτης.

delātus, a, um, μετχ. τοῦ defero.

dēlectābĭlis, e, εὐάρεστος, τερπνός.

delectamentum, i, οὐ. τέρψις, παιδιά.

dēlectātĭo, ōnis, θ. τέρψις, ψυχαγωγία, ἡδονή, εὐφροσύνη, ἀπόλαυσις.

delecto, α'. (deliciae), τέρπω, εὐφραίνω, καθηδύνω, me, ἐμαυτόν· συνήθ. ἐν τῷ παθητ. ἡδύνομαι, εὐφραίνομαι, θέλγομαι, in re aliqua.

dēlectus, us, ἀ. (deligo)· 1) ἐκλογή, διάκρισις, verborum· rerum -um habeo, teneo (ago), ἐκλέγω, διάκρισιν ποιοῦμαι· sine ullo delectu, ἄνευ διακρίσεως· 2) μάλ. στρατ. ὅρ. στρατιωτῶν καταγραφή, στρατολογία· habeo (ago) -um, στρατολογῶ· ἔντ. ἐνίοτε = οἱ στρατιῶται.

dēlēgātĭo, ōnis, θ. (delego), διαγραφὴ ὀφειλήματος· Κικέρ.

dē-lĕgo, α'. 1) ἀποπέμπω, ἀποστέλλω, aliquem· 2) παραπέμπω εἴς τι, ὑποδεικνύω τι, ad librum. Νέπ. 3) ἐπιφέρω, ἀπονέμω, ἀποδίδωμι, προσάπτω τινί τι· 4) παραδίδωμι, ἐγχειρίζω, ἐπιτρέπω τινί τι· 5) πρὸς ἀπότισιν χρηματικοῦ ποσοῦ ἄλλον ἀντ' ἐμοῦ καθίστημι, ἄλλῳ τινὶ ἐντέλλομαι τὴν ἀπότισιν ὀφειλήματος.

dēlēnĭfĭcus, a, um (delenio, facio) καταπραϋντικός, ἔντ. = θελκτικός, ἐπαγωγός, κολακευτικός.

dēlēnīmentum, i, οὐ. (delenio) ἀνακούφισμα, παραμύθιον, vitae, curarum· 2) τὸ θέλγητρον, τὸ ἐπαγωγόν, vitiorum.

dē-lēnĭo, īvi, καὶ ĭi, ītum, δ'. καταπραΰνω, ἔντ. = προσάγομαι, καταγοητεύω, κεταθέλγω.

dēlēnītor, ōris, ἀ. (delenio), ὁ προσαγόμενος, ἀνακτώμενός τινα.

dēlĕo, ēvi, ētum, β'. (δηλέω), ἐξα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λείφω, ἀποξέω τι (γεγραμμένον κ. τ. ὅμ.), ἐντ. = ἐξαλείφω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω, διαφθείρω, ἀνατρέπω, κατασκάπτω, καταλύω· -litteras, stigmata, urbem, Graeciam, hostes, memoriam alicujus.

dēlētrix, īcis, θ. ἡ ἀφανίζουσα.

dēlētus, a, um, μετχ. τοῦ deleo.

delēvi, πρκ. τοῦ deleo.

Deliăcus ἰδὲ Delos.

dēlībāmentum, i, οὐσ. σπονδή.

dēlībĕrābundus, a, um (σπ.) ὑπὸ βαθείας σκέψεως κατειλημμένος.

dēlĭbĕrātĭo, ōnis, θ. (delidero)· 1) διάσκεψις, σκέψις, βούλευσις· res habet -nem, ἄξιόν ἐστιν ἐπιστροφῆς (σκέψεως)· ὡσαύτ. cadit in -nem· -consilii capiendi, ἡ περὶ τῆς ληπτέας γνώμης βούλευσις· 2) ὁ συμβουλευτικὸς λόγος. Κικ. περὶ ῥήτ. 1, 22.

dēlībĕrātīvus, a, um, διασκεπτικός, σκεπτικός, συμβουλευτικός.

dēlībĕrātor, ōris, ἁ. ὁ σκεπτόμενος, βουλευόμενος.

dēlībĕrātus, a, um (-ior) [μετχ. τοῦ delibero] δεδογμένος, βεβουλευμένος, ὡρισμένος, ὡμολογημένος, βέβαιος, σαφής.

dēlībĕro, α΄. (de, libra)· 1) σκέπτομαι, βουλεύομαι, rem aliquam ἢ de re aliqua, τι ἢ περί τινος· -cum aliquo, συσκέπτομαί τινι· spatium deliberandi, καιρὸς τοῦ βουλεύσασθαι· 2) ἐπερωτῶ τὸ μαντεῖον· 3) μετὰ σκέψιν διαγιγνώσκω (ἀποφασίζω) τι, δοκεῖ μοί τι, δέδοκταί μοί τι, μάλ. ἐν τῇ μετχ. deliberatus, ἰδὲ τὴν λέξιν.

dē-lībo, α΄. 1) ἀποδρέπω, ὀρέπω, frores, ἄνθη· ἐντ. α) μετφ. -animos ex universā mente divina, (ὡς μέρος) ἀποσπῶ, ἀφαιρῶ· -novum honorem, γεύομαι νέας τιμῆς· -oscula natae, ἀποδρέπω φιλήματα τῆς θυγατρός. 2) ἀφαιρῶ τί τινος, μειῶ, ἐλαττῶ τι· -aliquid de laude alicujus. Ἐντ. = βλάπτω, λυμαίνομαι, διαβάλλω, pudicam, nomen alicujus.

dēlĭbro, α΄. (de, liber)· 1) ἀποφλοιῶ, arborem· 2) μετφ. ἀφαιρῶ.

dēlĭbūtus, a, um (μετχ. τοῦ ἀχρ. delibuo) κατακεχυμένος, κεχρισμένος, luto, unguentis· μεταφ. (κωμ.) -gaudio, χαρᾶς ὑπερπλησθείς.

dēlĭcāte, ἐπίρ. (-ius)· 1) τρυφερῶς, χαριέντως, λεπτῶς καλῶς, τερπνῶς· 2) ἁβρῶς, τρυφηλῶς, ἡδυπαθῶς, μαλακῶς.

dēlĭcātus, a, um (-ior, -issimus)· 1) ἐπὶ καλοῦ· χαρίεις, κομψός, τερπνός· 2) ἐπὶ κακοῦ· μαλακός, θρυπτικός, ἁβροδίαιτος, τρυφηλός, ἡδυπαθής, διεφθαρμένος.

dēlĭcĭae, ārum, θ. πλ. (ἀρχ. καὶ μ. -ia, ae, θ. καὶ -ium, ĭi, οὐ.)· 1) τέρψις, ἡδονή, εὐφροσύνη· πολλάκ. ἐπὶ κακοῦ = τρυφή, ἡδυπάθεια, χλιδή· 2) μετφ. ἐπὶ προσώπ. ἐντρύφημα = α) ὁ ἀγαπώμενος, προσφιλής, τὰ φίλτατα· β) ἡ ἐρωμένη· γ) ὁ ἐρώμενος, τὰ παιδικά.

dēlĭcĭŏlae, ārum, θ. πλ. (ὑποκ. τοῦ deliciae) ἐντρύφημα, προσφιλής, Tullia.

dēlĭco, ἰδὲ deliquo.

dēlīctum, i, οὐ. (delinquo) ἡ καθήκοντός τινος ἔλλειψις, πλημμέλημα, ἁμάρτημα, σφάλμα, παίσμα.

1. dēlĭgo, lēgi, lectum, γ΄. (de, lego)· 1) ἀπολέγω, συλλέγω, uvam, rosam· 2) ἐκλέγω, αἱροῦμαί τινα· 3) ἐκλέγω, διαλέγω, locum idoneum· 4) (ὡς ἄχρηστον) ἐξαιρῶ, χωρίζω.

2. dē-lĭgo, α΄. 1) καταδέω, δέω naves ad terram, τὰς ναῦς ἐκ τῆς γῆς ad ripam, ἐκ τῆς ὄχθης, ad ancoras ἐκ τῶν ἀγκυρῶν· 2) δέω, δεσμεύω, aliquem.

de-lingo (ἄνευ πρκ. καὶ σ.) γ΄. ἀπολείχω.

delinificus, **delinimentum**, **delinio**, **delinitor**, ἰδὲ deleni-ficus κτλ.

dē-linquo, liqui, lictum, γ΄. ἐλλείπω τι τῶν καθηκόντων, πλημελῶ, ἁμαρτάνω, σφάλλω, in vita ἐν τῷ βίῳ, in bello ἐν τῷ πολέμῳ· -aliquid, ἁμαρτάνω, πλημμελῶ τι· -in re aliqua (ἐπὶ λόγου), περί τινα ῥῆσιν πλημμελῶ.

dē-liquesco, licui, γ΄. κατα-τήκομαι· μετφ. = ἀσθενῆς καὶ μαλακὸς δείκνυμαι. Κικέρ. Τουσκ. συζητ. 4, 37.

dēlĭquĭum, ĭi, οὐ. (delinquo) ἔλλειψις· -solis, ἔκλειψις· est mihi -o libertatis apud te, ἀπώλεσα παρὰ σοὶ τὴν ἐλευθερίαν.

dē-lĭquo (ἢ -lĭco), α΄. 1) διυλίζω, vinum κ. τ. ὅμ. 2) μετφ. σαφηνίζω, σαφὲς ποιῶ, aliquid.

dēlĭquus (ἢ **delicŭus**), a, um (delinquo) (Πλ.) ἐλλειπτικός, ἐλλείπων.

dēlīrāmentum, i, οὐ. (deliro) παραλήρημα, λῆρος· -a loquor, λῃρῶ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

dēlīrātĭo, ōnis, θ. παραλήρησις.
dēlīrĭum, ĭi, οὐ. παραφροσύνη.
dēlīro, α'. (delirus) παραφρονῶ.
dēlīrus, a, um (de, lira) παράφρων.
dēlītesco, tŭi, γ'. (de, lateo)· ἀποκρύπτομαι, in silvis ἐν τοῖς ὄρυμοῖς· μετφ. κρύπτω ἐμαυτόν ὄπισθέν τινος (ἵνα τοῦτο σκέπην ἢ πρόφασιν ἔχω)· - in auctoritate alicujus, in dolo malo.
dē-lĭtĭgo, α'. (π.) ἐρίζω.
delitisco, ἰδὲ delitesco.
Dēlos, i, θ. Δῆλος· ἐντ. 1) **Delius**, a, um Δήλιος· vates -, ὁ Ἀπόλλων· folia - a = ἡ δάφνη· οὐσ· **Delium**, ii, οὐ. Δήλιον, κώμη Βοιωτίας· 2) **Deliăcus**, a, um, Δηλιακός.
Delphi, ōrum, ἀ. πλ. Δελφοί· 1) πόλις καὶ μαντεῖον Ἀπόλλωνος ἐν Φωκίδι· ἐντ. - **phĭcus**, a, um, Δελφικός· 2) οἱ κάτοικοι τῶν Δελφῶν.
delphīnus, i, καὶ - **phin**, īnis, ἀ. δελφίς, δελφίν.
delta, ae, θ. δέλτα, τό τε στοιχεῖον καὶ τὸ τοῦ Νείλου τῆς Αἰγύπτου.
dēlūbrum, i, οὐ. (μᾶλ. π.) ἱερόν, ναός.
dē-lūctor, ἀποθ. α'. καὶ - **o**, α'. (Πλ.) διαπαλαίω, cum leone.
dē-lūdĭfĭco, α'. (Πλ.) ἐμπαίζω, ἀπατῶ.
de-lūdo, lūsi, lūsum, γ'. 1) ἐμπαίζω, χλευάζω, ἀπατῶ, φενακίζω.
dēlumbis, e (de, lumbus) πεπηρωμένος τὰ ἰσχία· μετφ. ἀδύνατος.
dēlumbo, α'. (delumbis)· 1) πηρῶ τινα τὰ ἰσχία· 2) μετφ. - sententias, ἀτόνους, ἀσθενεῖς ποιῶ τὰς ἐννοίας. Κικέρ.
Dēmădes, is, αἰτ. en, ἀ. Δημάδης.
dē-mădēsco, dŭi, γ'. (π.) καταβρέχομαι.
Dēmaenētus, i, ἀ. Δημαίνετος.
dē-măgis, ἐπίρ. = valde magis.
dē-mando, α'. 1) παραδίδωμι, ἐπιτρέπω, aliquid alicui· 2) - aliquem in proximam civitatem, ὑπεκτίθεμαι (ἀσφαλίζω) εἰς τὴν ἐγγυτάτω πόλιν· ὠσαύτ. - conjuges insulis.
dē-māno, α'. (ἀμφίδ.) καταρρέω.
Dēmărātus, i, Δημάρατος.
dēmārchus, i, ἀ. δήμαρχος.
dē-mens, ntis (- ior, - issimus) ἔκφρων, παράφρων, παράφορος.
dēmensum, ἰδὲ demetior.
dēmenter, ἐπίρ. παραφρόνως.
dēmentĭa, ae, θ. παραφροσύνη.
dēmentĭo, α'. παραφρονῶ.
1. dē-mĕrĕo, mĕrŭi, mĕrĭtum, ϐ' κερδαίνω, pecuniam.
2. dēmĕrĕo, mĕrŭi (ἄνευ σ.) ϐ' 1) ἀναρτῶμαι, ἀνακτῶμαι, servos, avunculum· 2) συνήθ. **demerĕor**, ĭtus sum, ἀποθ. ϐ'. γίγνομαί τινι πολλοῦ ἄξιος, εὐεργετῶ, ἀναρτῶμαι, ἀνακτῶμαί τινα, οἰκεῖον ποιῶ τινα ἐμαυτῷ, aliquem, tam potentem civitatem· (μάλ. ἐν τῷ γερουνδίῳ καὶ γερουνδίῳ).
dē-mergo, mersi, mersum, γ'. καταδύω, καταβαπτίζω, καταβυθίζω, καταποντίζω, navem, corpus· - plebem in fossas, καταδύω εἰς τὰς τάφρους (ἀναγκάζω πρὸς ἐργασίαν εἰς τὰς τάφρους κατελθεῖν). Ἐντ. μετφ. = πνίγω, καταπιέζω, καταβαρῶ, patria demersa, pleqs demersa est aere alieno.
demersus, a, um, μετχ. τοῦ demergo.
demessus, a, um, μετχ. τοῦ demeto.
dē-mētĭor, mensus sum, ϐ'. ἀπομετροῦμαι· ἐντ. οὐσ. **demensum**, i, οὐ. (κωμ.) τὸ σιτηρέσιον ἢ σιτομέτριον τῶν δούλων (ὃ κατὰ μῆνα τοῖς δούλοις εἰς τροφὴν μετρούμενος σῖτος).
dē-mĕto, messŭi, messum, γ'. ἀποθερίζω, ἀποκόπτω, segetes, fructus· καὶ - agros, θερίζω τοὺς ἀγρούς· (π.) - flores, δρέπομαι ἄνθη· - caput ense, τὴν κεφαλὴν ξίφει ἀποτέμνω.
dē-mĕtor, ἀντὶ dimetor.
Dēmetrĭas, ădis, θ. Δημητριάς.
Dēmētrĭus, ii, ἀ. Δημήτριος.
dēmĭgratĭo, ōnis, θ. μετανάστευσις.
dē-mĭgro, α'. μετανίσταμαι, μετοικίζομαι· - hinc, οἴχομαι ἐντεῦθεν = ἀποθνήσκω· μετφ. de meo statu -, τῆς ἐμῆς θέσεως ἀπελαύνομαι.
dē-mĭnŭo, minŭi, minūtum, γ'. 1) μειῶ, ἐλαττῶ, μικρύνω, ἐξασθενόω (ἀφαιρῶν τί τινος)· - copias, dignitatem, potentiam. Μάλ. - me, ἢ deminni capite, ἀποβάλλω τὰ τοῦ πολίτου δίκαια, ἢ μείωσιν αὐτῶν πάσχω· 2) (μειῶν) ἀφαιρῶ τί τινος· aliquid de mea in eum benevolentiā, ἀφαιρῶ τι τῆς ἐμῆς πρὸς αὐτὸν εὐνοίας.
dēmĭnūtĭo, ōnis, θ. (deminuo), μείωσις, ἐλάττωσις, civium, vectigalium· - provinciae = ἡ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βράχυνσις τοῦ τῆς ἀρχῆς χρόνου· - mentis (μ.) παράνοια, παραφροσύνη· - capitis, ἀποβολή, ἐλάττωσις τῶν τοῦ πολίτου δικαίων· ἰδὲ caput.

dē-mīror, ἀποθ. α', σφόδρα θαυμάζω (συνήθ. ἐπὶ ψόγου· πρβλ. miror, admiror)· - audaciam illorum, θαυμάζω τῆς τόλμης ἐκείνων· - quid sit θαυμάζω (σφόδρα ἐπιθυμῶ μαθεῖν) τί ποτέ ἐστιν.

dēmīsse, ἐπίρ. (- ius, - issime)· 1) ταπεινῶς, χαμηλῶς, volare· 2) μετφ. α) ταπεινῶς, ταπεινοφρόνως, συνεσταλμένως· β) μικροψύχως, δειλῶς.

dēmissĭcius, a, um (demitto) καθειμένος (ἐπὶ ἐσθῆτος). Πλ.

dēmissĭo, ōnis, θ. (demitto) κάθεσις, - storiarum, οἱ καθειμένοι (χρεμάμενοι) φορμοί· 2) μετφ. - animi, ταπεινότης, ταπεινοφροσύνη.

dēmissus, a, um (- ior, - issimus) [μετχ. τοῦ demitto]· 1) κύπτων, κεκυφώς, caput· 2) ταπεινός, χαμηλός, locus· 3) μετφ. α) ταπεινός, ταπεινόφρων, μετριόφρων· β) ἄθυμος, - animus· γ) vox -, ἡ βαιὰ φωνή· δ) εὐτελής· Σαλ. Κατιλ. 51, 12.

dē-mītĭgo, α'. ἐξημερῶ, καταπραΰνω aliquem.

dē-mītto, mīsi, missum, γ'. 1) καταπέμπω, imorem coelo, ὑετὸν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· 2) καταπέμπω, κατάγω, καταβιβάζω, πέμπω, agmen in vallem, τὴν στρατιὰν εἰς τὴν κοιλάδα· ὡσαύτ. - arma, classem, socios Rheno· - equum in flumem, ἀπελαύνω· - me in locum, κατέρχομαι, ἐμπίπτω εἰς τόπον· 3) καθίημι, καταβιβάζω, vestem, τὴν ἐσθῆτα· ἐντ. α) - sublicas, gladium, καθίημι, καταβάλλω, ἐμπήγνυμι τοὺς κατάπηγας, τὴν μάχαιραν· β) - antennas, arma, καθίημι, χαλῶ τὰς κεραίας, κατατίθεμαι τὰ ὅπλα· γ) - in carcerem, ἀπάγω, ῥίπτω εἰς τὸ δεσμωτήριον· - calculum in urnam, ῥίπτω ψῆφον εἰς τὴν κάλπην· δ) - me in Ciliciam, πορεύομαι εἰς Κιλικίαν· ε) - me ἢ caput, κύπτω· ς) - oculos, ταπεινῶ τοὺς ὀφθαλμούς· ζ) (π.) - puteum alte, βαθὺν βόθρον ὀρύττω· 4) μετφ. α) demissus ab aliquo (π.) καταγόμενος ἔκ τινος· demissus de coelo, οὐρανόθεν πεμφθείς (περὶ μεγίστου ἀγαθοῦ)· β) - aliquid in pectus meum, ἐγχαράττω· 3) - me in res turbulentas, in causam, ἀποτολμῶ τι παράβολον, ἄπτομαί τινος ἐπικινδύνου· fortuna me - it in eum casum, ἡ τύχη μὲ ἐνέβαλλε, περιέπλεξεν ἐν τούτῳ· δ) - me ad minora, ad servilem patientiam, καταβαίνω, κατέρχομαι εἰς· ε) - animum, ἀθυμῶ, ἢ ταπεινόφρων γίγνομαι.

dēmĭūrgus, i, ἀ. δημιουργός· α) ἀνωτάτη τις ἀρχὴ ἔν τισιν ἑλληνικαῖς πόλεσιν· β) ἐπιγραφὴ κωμῳδίας τινὸς τοῦ Τουρπιλίου· Κικέρ.

dēmo, mpsi, mptum, γ'. (de, emo)· 1) ἀφαιρῶ τι (ἀντίθ. addo, adjicio), - secures de fascibus· ἐντ. α) - juga bobus, ἀφαιρῶ, περιαιρῶ τῶν βοῶν τὸν ζυγόν· β) - barbam, ἀποκείρω· γ) caput -, ἀποτέμνω· δ) ἀποκόπτω, pomum· 2) μετφ. ἀφαιρῶ τινί τι, ἀπαλλάττω τινά τινος, - necessitudinem alicui· dempto auctore, παρ' οὐδὲν τιθέμενος τὸν πρωτουργόν.

Dēmŏchăres, is, ἀ. Δημοχάρης.

Dēmocrĭtus, i, ἀ. Δημόκριτος· ἐντ. **- tĭcus,** ἡ **- tēus,** ἡ **- tĭus,** a, um, Δημοκρίτειος· οὐσ. α) **- tĭi,** ōrum, ἀ. οἱ Δημοκρίτειοι, οἱ τοῦ Δημοκρίτου μαθηταί· β) **- tēa,** ōrum, οὐ. πλ. τὰ Δημοκρίτεια, ἡ τοῦ Δημοκρίτου διδασκαλία.

dē-mōlĭor, molītus sum, ἀποθ. δ', καθαιρῶ, καταβάλλω, κατασκάπτω, ἀνατρέπω, statuam, domum· ἐντ. μετφ. α) διαφθείρω, jus· β) ἀπωθοῦμαι, ἀποτρίβομαι, culpam a me.

dēmolĭtĭo, ōnis, θ. καθαίρεσις, ἀνατροπή, statuarum, τῶν ἀνδριάντων.

dēmonstrātĭo, ōnis, θ. (demonstro)· 1) δεῖξίς τινος· 2) μετφ. α) τεχν. ὅρ. διατύπωσις, ὑποτύπωσις· β) **ἐπ**ιδεῖξις, ἧς σκοπὸς ὁ ἔπαινος ἢ ψόγος προσώπου τινός· γ) ἀπόδειξις.

demonstratīvus, a, um· 1) δεικτικός· 2) ῥητορ. τεχν. ὅρ. = ἐπιδεικτικός (τὸν ψόγον ἢ ἔπαινον προσώπου τινος ἀποβλέπων) - um genus (orationis)· ἐντ. - **tīva,** ae, θ. = demonstrativum genus orationis, ἐπιδεικτικὸν εἶδος τοῦ λέγειν (οὗ σκοπὸς ὁ ψόγος ἢ μᾶλ. ὁ ἔπαινος προσώπου τινός).

demonstrātor, ōris, ἀ. ὁ δεικνύων τι.

dēmonstro, α'. 1) δείκνυμι, hominem alicui, τὸν ἄνθρωπόν τινι· 2) ἀποδείκνυμι, δηλῶ, διηγοῦμαι διεξέρχομαι (τῷ λόγῳ), λέγω· ut demonstratum est, ὡς δεδήλωται, εἴρηται· 3) ἀποδεί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κνυμι, ἀποφαίνω, illum esse felicissimum.

Dēmŏphon, ōntis, ὁ. Δημοφῶν.

dēmordĕo, mordi, morsum, 6'. ἀποδάκνω, καταμασῶμαι, ungues.

dē-mŏrĭor, mortŭus sum, ἀποθ. γ'. 1) ἐκ τοῦ κύκλου (ἑταίρων, οἰκείων κ. τ. ὁμ.) ὁ θάνατος ἁναρπάζει με, ἀποθνήσκω· 2) ἀποθνήσκω, μαραίνομαι· 3) μετρ. α) (κωμ.) potatio -, ἀπολείπει με· β) - aliquam, ἔρωτί τινος ἐκθνήσκω.

dĕ-mŏror, ἀποθ. α'. 1) ἀμετ. (σπ.) βραδύνω· ille nihil demoratus (ἄνευ βραδυτῆτος) exsurgit· 2) μεταβ. βραδύνω, διατρίβω, ἐμποδίζω, κωλύω, κατέχω, aliquem· (π.) - Teucros armis, οὐκ ἐῶ τοὺς Τ. μάχεσθαι· austros, τοὺς νοτίους κατέχω, ἀνωφελεῖς καθίστημι· - annos, τὰ ἔτη ἐπέχω = οὐκ ἀκολουθῶ τοῖς ἔτεσι, τ'. ἔ, οὐκ ἀποθνήσκω, ζῶ.

Demosthĕnes, is, ὁ. Δημοσθένης.

dē-mŏvĕo, mōvi, mōtum, 6'. ἀποκινῶ, κινῶ, aliquem de loco, τινὰ ἀπό τόπου· - oculos ab aliquo, ἀποστρέφω τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπό τινος· μάλ. - aliquem = ἐκβάλλω τινὰ ἐκ κτήσεώς τινος· ἐντ. μετρ. - aliquem gradu, ἐκβιώκω τινὰ ἐκ τῆς θέσεως· - odium ab aliquo, ἀποτρέπω ἀπό τινος τὸ μῖσος· - animam de statu, = ταράττω, ἐκπλήττω· ὡσαύτ. καὶ - mentem ex sua sede et statu·

dē-mūgītus, a, um, μυκηθμοῦ πλήρης.

dē-mulcĕo (ἄνευ πρκ.), mulctum, γ', καταψῶ, ψηλαφῶ, caput alicui· μετρ. - aliquem, κολακείᾳ ἐξαρέσκομαι (κερδίζω) τινά.

dēmum, ἐπίρ. 1) δή, γέ, τέλος, πρῶτον· nunc -, νῦν δή, νῦν γε· οὕτω καὶ tum, tunc -, τόδε δή, τότε τέλος, τότε πρῶτον· 2) δή, γέ, μάλιστα, διαφερόντως (μάλ. μετ' ἀντων.) id -, τοῦτο μάλιστα = τοῦτο μόνον· 3) μόνον· 4) = denique. Σουητ.

dē-murmŭro, α'. (π.) τονθορύζω, carmen.

demutātĭo, ōnis, ὁ. μεταβολή.

dē-mūto, α'. 1) μεταβ. μεταβάλλω τι (πολλάκ. = εἰς τὸ χεῖρον μεταβάλλω πρβλ. muto καὶ immuto)· 2) (Πλ.) ἀλλοῖος, διάφορός εἰμι.

dēnārĭus, ii, ὁ. γεν. πληθ. - ōrum, καὶ συνήθ. - ûm (ὑπον. numus) ὁ ἡνάριον, Ῥωμαϊκὸν ἀργυροῦν νόμισμα, δυνάμενον κατ' ἀρχὰς 10, εἶτα δὲ 16 ἀσσάρια (asses), ἰσότιμον μιᾷ Ἀττικῇ δραχμῇ· μετρ. (solvo) ad - um ἀμέχρις ὀβολοῦ.

dē-narro, α'. διηγοῦμαι alicui quid.

dēnāso, α'. (de, nasus) ῥινοκοπῶ.

dē-nāto, α'. (π.) κατανήχομαι.

dē-nĕgo, α'. 1) ἀπ-αρνοῦμαί τι· 1) alicui aliquid, ἀπ-αρνοῦμαί τινί τι, οὐκ ἀποδέχομαί τι (δέησιν ἤ αἴτησιν)· (π.) - facere aliquid ἀρνοῦμαι τὸ μὴ ποιεῖν τι.

dēni, ae, a, ἀριθμ. διανεμ. ἐν τῷ πληθ. 1) ἀνὰ δέκα, δέκα· denûm pedûm, δέκα ποδῶν· 2) = decem· δέκα· bis deni, quater deni.

dēnĭcālis, e (de, nex), μάλ. ἐν τῷ πληθ. μετὰ τοῦ feriae = τὰ θανατούσια, ἡ πρὸς τιμὴν ἀποθανόντος καὶ καθαρισμόν τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ ἑορτή.

dēnĭque, ἐπίρ. 1) (σπ.) εἶτα, ἔπειτα· 2) ὕστατον, τελευταῖον, τέλος = postremo. Ἐντ. α) ἐνίοτε = tandem: hoc ex tuis literis d. cognovi· β) = demum, δή, γέ, μάλιστα· nunc -, tum -, ὡσαύτ. is -· 3) ἔπειτα, ὅλως δέ, ὡς ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν, διὰ βραχέων. Ἐντ. = τοὐλάχιστον, πάντως: nostros praesidia deducturos aut d. servaturos crediderunt.

dēnōmĭnātĭo, ōnis, θ. μετωνυμία.

dē-nōmĭno, α'. ὀνομάζω (ἀπό τινος).

dē-normo, α'. ἀκανόνιστον ποιῶ.

dē-nŏto, α'. σημειῶ, σημαίνω, εὔδηλον, γνώριμον, φανερόν καθίστημι, rem.

dens, ntis, ὁ. 1) ὀδούς, - tes adversi, οἱ πρόσθιοι ὀδόντες· -Indus, Libycus, Numida (π.) = ὁ ἐλέφας (ὀδοὺς ἐλέφ.) μετρ. - niger, invitus (πρὸς δήλωσιν τοῦ φθόνου)· 2) ὅ, τι ἔοικεν ὀδόντι, οἷον ὀδόντες aratri, pectinis, serrae.

dense, ἐπίρ. (- ius, - issime)· 1) πυκνῶς· 2) ἐπὶ χρόνου· πυκνά, συνεχῶς.

Denselētae, ārum, ὁ. Δανθηλῆται, λαὸς Θρᾳκικός.

densĕo (ἄνευ πρκ. καὶ σ.) 6'. καὶ συχν. **denso** α'. (densus) πυκνῶ, συμπυκνῶ, ἐπισωρεύω, ordines, scuta super scuta· μετρ. - orationes, συντέμνω τοὺς λόγους· (π.) coelum densetur, ὁ οὐρανὸς συννεφοῦται.

densĭtas, ātis, θ. (densus) πυκνότης.

densus, a, um (- ior, - issimus)· 1) δασύς, πυκνός, comae· 2) πυκνός, ἀθρόος, συμπεπυκνωμένος· ἐντ. μετρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐπὶ λόγου· ἀκριβής, πυκνός, συχνός, συνεχής.

dentālĭa, ium, οὐ. πλ. (dens) ἡ ὕννις καὶ μετων. = τὸ ἄροτρον.

dentātus, a, um (dens)· 1) ὀδοντωμένος, ὀδοντωτός, puella, serra· μετφ. (π.) = δάκνων, δριμύς, καίων, frigus, ignis· 2) ὡς ἐπωνυμία = ὁ μετὰ ὀδόντων γεννηθείς, (M. Cur. Dentatus).

Denthelĭāthes, is, Δενθάλιοι.

dentĭfer, a, um, ὀδοντοφόρος.

dentifrangĭbŭlus, i, ἀ. καὶ **-lum,** i, οὐ. ὁ συντρίβων ὀδόντας.

dentilĕgus, i, οὐ. ὁ συλλέγων (τοὺς ἑαυτοῦ) ὀδόντας. Πλ.

dentĭo, ō̆. (dens) ὀδοντοφυῶ.

dē-nūbo, nupsi, nuptum, γ'. ἐκδίδομαί τινι πρὸς γάμον (ἐπὶ παρθένου).

dē-nūdo, α'. 1) ἀπογυμνῶ, γυμνῶ, aliquem, ossa· 2) μετφ. α) ἀποκαλύπτω, δηλῶ, consilium meum alicui· 6 διαρπάζω, ληστεύω, aliquem.

dēnuntiātĭo, ōnis, θ. ἐπαγγελία, προαγόρευσις, προκήρυξις, ἀνακήρυξις, victoriae, belli· -periculi, ἀπειλὴ κινδύνου· -testimonii, πρόσκλησις μαρτύρων· -Catilinae = πρόσταγμα, κέλευσμα· -accusatoris = μήνυσις.

dē-nuntĭo, α'. 1) ἐπαγγέλλω, προαγορεύω, προ-κηρύττω, bellum populo Romano· 2) παραγγέλλω, ἐπιτάττω, κελεύω, ne saltum illum transeas· 3) ἀγγέλλω, δηλῶ. Μάλ. α) προσημαίνω, σημαίνω, mortem, caedem, bella· 6) -alicui testimonium, προσκαλῶ τινα μάρτυρα..

dēnŭo, ἐπίρ. (de, novo) ἐκ νέου, ἐξ ἀρχῆς αὖθις, πάλιν (πρβλ. de integro καὶ rursus).

dēnus, a, um (ἐνικ. τοῦ deni) δέκατος.

Dēōis, ĭdis, θ. Δηωΐς (ἡ τῆς Δηοῦς = Δήμητρος θυγάτηρ) ἡ Περσεφόνη.

dēōĭus, a, um, τῆς Δηοῦς = Δήμητρος.

dē-ŏnĕro, α'. ἀποφορτίζομαι, navem· μετφ. ἀφαιροῦμαί τι.

deorsum, ἐπίρ. (de, vorsum = versum) κάτω (ἀντίθ. sursum, ἄνω).

de-oscŭlor, ἀποθ. α'. 1) (ἀρχ.) καταφιλῶ, aliquam· 2) μετφ. ὑπερεπαινῶ.

dē-păcīscor (ἢ **-pec..**), pactus sum, ἀποθ. γ'. διομολογοῦμαι, ὁρίζω τι· -partem (ὃηλ. praedae) cum illo· καὶ ἀπολύτ. συντίθεμαι πρός τινα.

dē-pango (ἄνευ πρκ.) pactum, γ'. καταπήγνυμι, ἐμπήγνυμι, aliquid.

dē-parcus, a, um, λίαν φειδωλός, γλίσχρος, μικρολόγος.

de-pasco, pāvi, pastum, γ'. 1) (περὶ ποιμένων) κατανέμω βοσκήματα, saltum· 2) παθητ. **depascor,** pastus sum, γ'. ὡς ἀποθ. α) ἐπὶ βοσκημάτων· καταβόσκομαι, κατανέμομαι, segetes· 6) καταδιρρώσκω, καταναλίσκω· γ) περικόπτω, ἀφαιρῶ, luxuriem orationis stilo, τῇ γραφίδι τὸν πλεονασμὸν (λόγου).

dēpĕcīscor, ἴδε depaciscor.

dē-pĕcto (ἄνευ πρκ.), pexum, γ'. κατα-κτενίζω, crines· μετφ. -aliquem, μαστιγῶ, δέρω τινά.

dēpĕcŭltor, ōris, ἀ. ὁ διαρπάζων, ληστεύων, ὁ κλέπτης, μάλ. τῶν δημοσίων.

dē-pĕcŭlor, ἀποθ. α'. διαρπάζω, ληστεύω, συλῶ, κλέπτω, μάλ. τὰ δημόσια· μετφ. -laudem familiae tuae, μειῶ, ἐλαττῶ.

dē-pĕllo, pŭli, pulsum, γ'. 1) ἀπωθῶ, ἀπελαύνω, ἀποδιώκω, ἀποτρέπω, ἀνατρέπω, καταβάλλω· -aliquem equo· simulacra deorum depulsa (= dejecta)· -aliquem rectā viā. Μάλ. α) ἐπὶ πολεμίων· ἐξωθῶ, ἐξελαύνω, ἐκβάλλω, hostem totā Siciliā· καὶ = ἀναγκάζω τινὰ ἀπολιπεῖν τι· -aliquem senatu· 6) -puerum a matre, lacte, ἀπογαλακτίζω τὸν παῖδα· 2) μετφ. ἀπελαύνω, ἀπείργω, ἀποτρέπω, ἐκποδὼν ποιοῦμαί τι· omnes molestias, pericula· -aliquem sententiā ἀποτρέπω τινὰ τῆς γνώμης· -aliquem spe, ἐκβάλλω τινὰ τῆς ἐλπίδος· non d. aliquem dictis quin... τοῖς λόγοις οὐκ ἀποτρέπω τινὰ ὥστε μή... d. aliquid dictis (Λουκρ.) ἀρνοῦμαί τι.

1. dē-pendeo (ἄνευ πρκ. καὶ σ.) 6'. 1) κατακρέμαμαι, a service, ἐκ τοῦ αὐχένος, humero, ἐκ τοῦ ὤμου· 2) μετφ. α) (π.) κρέμαμαι, ἐξήρτημαι ἔκ τινος· 6) (περὶ λέξεων) παρήκταί τι παρά τι·

2. dē-pendo, pendi, pensum, γ'. (κυρ. ἀποσταθμῶ)· 1) ἀποτείνω, alicui aliquid, τινί τι· 2) μετφ. -poena reipublicae, ποινὰς τῇ πολιτείᾳ ἀποτείνω (τιμωροῦμαι ὑπὸ τῆς πολιτείας).

de-perdo, perdĭdi, perdĭtum, γ'. 1) ἀπόλλυμι, διαφθείρω, μόνον ἐν τῇ μετχ. **deperdĭtus** (ὡς ἐπίθ.) ἀπολωλώς, διεφθαρμένος· -inopiā, εἰς ἐσχά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὴν ἀπορίαν ὧν· deperditus aliquā, ἢ amore alicujus, ἔρωτί τινος κατατηκόμενος· 2) ἀπόλλυμι, ἀποβάλλω, paucos ex suis. Παθητ. τοῦ deperdo ἐστὶ τὸ depereo.

dē-pĕrĕo, pĕrĭī, periturus, ὃ'. 1) ἀπόλλυμαι· -naves, exercitus, αἱ νῆες, ὁ στρατὸς ἀπώλοντο· 2) - aliquam, ἢ amore alicujus, ἔρωτί τινος ἀπόλλυμαι, ἕως θανάτου ἐρῶ τινος.

depēxus, a, um, μ. τοῦ depecto.

depictus, a, um, μετχ. τοῦ depingo.

dēpĭlo, α'. ἀποτίλλω, perdicem.

depingo, pinxi, pictum, γ'. 1) ἀπεικονίζω, ζωγραφῶ, pugnam Marathoniam· 2) μετφ. διαγράφω, χαρακτηρίζω, συγγράφω, aliquem, vitam alicujus· 3) (μ.) ποικίλλω.

dē-plango, planxi, planctum, γ'. κατοδύρομαι, aliquem. Ὀδίδ.

de-planto, α'. ἐμφυτεύω.

dēplēxus, a, um, μετχ. τοῦ ἀχρ. deplector (Λουκρ.), περιπλεκόμενος.

dēplōrābundus, a, um (Πλ.) ὀλοφυρόμενος, σφόδρα κλαίων.

dēplōrātĭo, ōnis, θ. ὀλοφυρμός, ὀδυρμός.

dēplōro, α'. 1) ἀμετ. ὀλοφύρομαι, ὀδύρομαι, κλαίω, de re aliqua· 2) μεταδ. κλαίω, κατοικτείρω, aliquid. Ἐντ. = κλαίω τι ὡς ἀπολωλός, νομίζω τι ἀπολωλός, legiones, spem, nomen Romanum.

dē-plŭit, γ'. (μόνον ἐν τῷ 3ῳ ἑν. προσ.) καταβρέχει, καταχέει. Τίβουλ.

dē-pōllo, (īvi), ītum, ὐ'. ἀπολεαίνω· σκωπτ. dorsum alicujus virgis.

dē-pōno, pŏsŭi, pŏsĭtum, γ'. 1) ἀποτίθημι, κατατίθημι, coronam, τὸν στέφανον· - plantas sulcis, φυτεύω· - exercitum in terram, ἀποβιβάζω τὸ στράτευμα· μετφ. (Πλ.) - aliquem vino, νικῶ τινα ἐν τῷ πίνειν· 2) κατατίθεμαι, παρακατατίθεμαι, διαπιστεύω τί τινι· 3) κατατίθεμαι, ἀποτίθεμαι (ἀρχήν τινα). Ἐντ. = ἐξίσταμαί τινος, οὐκ ἐπιζητῶ τι triumphum, provinciam· 4) μετχ. depositus = κατακείμενος (νεκρός), ἀποθανών.

dēpŏpŭlātĭo, ōnis, θ. πόρθησις, ἐρήμωσις.

dēpŏpŭlor, ἀποθ. α'. (ἀρχ. καὶ - lo) πορθῶ, δῃῶ, ἐρημῶ, agros, urbes· παθητ. est depopulatus ἠρημώθη· depopulatis agris, δῃωθέντων τῶν ἀγρῶν, δῃώσαντες τοὺς ἀγρούς.

de-porto, α'. 1) ἀποκομίζω, μετακομίζω, κομίζω, frumentum in castra, σῖτον εἰς τὸ στρατόπεδον· 2) ἀποκομίζω, ἐπανάγω, exercitum, τὸ στράτευμα· - triumphum κατάγω θρίαμβον· - gloriam, κτῶμαι δόξαν· 3) (μ.) ἀποκομίζω, ἐξορίζω τινα Ἰταλίᾳ τῆς Ἰταλίας· (πρβλ. relĕgo).

de-posco, poposci, γ'. 1) ἀπαιτῶ, ἀξιῶ, αἰτῶ, consulatum, τὴν ὑπατείαν· ὡσαύτ. καὶ - unum inperatorem, ἕνα στρατηγόν· 2) μάλ. α) ἐξαιτῶ τινα, τὴν παράδοσίν τινος ἀπαιτῶ, Hannibalem· μάλ. ἐξαιτῶ τινα (πρὸς τιμωρίαν)· - aliquem ad mortem καὶ (μ.) morti, ad poenam· β) ὡς τεχν. ὅρ. προκαλοῦμαί τινα εἰς ἀγῶνα. Λίβ.

dēpŏsĭtĭo, ōnis, θ. (depono) κυρ. κατάθεσις· ἐν τῇ γραμμ. = παῦλα, καὶ = θέσις (ἀντίθ. elatio, ἄρσις).

depositus, a, um, μετχ. τοῦ depono.

de-praedor, α'. (ἀμφίβ.) λεηλατῶ.

dēprāvāte, ἐπίρ. (depravatus μετχ. τοῦ depravo) διαστρόφως, ἀτόπως, πλημμελῶς.

dē-prāvātĭo, ōnis, θ. 1) διαστροφή· - oris, μορφασμός· 2) μετφ. διαστροφή, διαφθορά, animi, verbi.

dē-prāvo, α'. (ἀντίθ. dirigo, corrigo)· 1) διαστρέφω, oculos· 2) μετφ. διαστρέφω, μεταβάλλω εἰς τὸ χεῖρον, διαφθείρω· depravata imitatio, γελοιογραφία. Κικέρ.

dēprĕcābundus, a, um, καθικετεύων.

dēprĕcātĭo, ōnis, θ. 1) παραίτησις· α) ἱκεσία πρὸς ἀποτροπήν τινος· - periculi· 2) ἱκεσία πρὸς αἴτησιν συγγνώμης· - facti illius· 3) κατάρα.

dēprĕcātor, ōris, ἀ. 1) παραιτητής τινος, ὁ (δεήσεσιν) ἀποτρέπων τι, miseriarum· - sui, ὁ συγγνώμης αἰτούμενος· 2) παραιτητής, μεσίτης· eo -re (ἀφ. ἀπόλ.) τῇ ἐκείνου μεσιτείᾳ.

dēprĕcor, ἀποθ. α'. παραιτοῦμαί τι = ἱκετεύων ἀποτρέπομαί τι, ἀποτρίβομαί τι, ἀπωθοῦμαι, ἀποφεύγω τι· - justam querimoniam, τὴν δικαίαν μέμψιν ἀποτρίβομαι· - mortem, ἀποφεύγω τὸν θάνατον· 2) παραιτοῦμαί τινα, λιπαρῶς δέομαί τινος, ἱκετεύω τινά· 3) ἐξαιτοῦμαι, ἐκλιπαρῶ τι· - ut ἢ ne aliquid fiat,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἱκετεύω γενέσθαι ἢ μὴ γενέσθαι τι. Ἐντ. =λιπαρῶν αἰτῶ τυχεῖν τινος,αἰτοῦμαί τι· α) -multorum vitam ab aliquo, αἰτοῦμαί τινα τὴν ζωὴν πολλῶν· -pacem, αἰτοῦμαι εἰρήνην·6)-aliquem a civibus, αἰτῶ τινι συγγνώμην παρὰ τῶν πολιτῶν· 4) συγγνώμην αἰτούμενος εἰς ἀπολογίαν λέγω· legati -antur, regem scelere Iugurthae lapsum esse· 5) καταρῶμαι, aliquem. Κάτουλ. 92, 3.

dē-prĕhendo καὶ **de-prendo**, prehendi (prendi), prehensum, γ'. 1) καταλαμβάνω, συλλαμβάνω, naves, τὰς ναῦς· 2) (ἐξαίφνης) καταλαμβάνω τινά, λαμβάνω τινὰ (ποιοῦντά τι, μάλ. αἰσχρόν), λαμβάνω ἐπ' αὐτοφώρῳ, (πρβλ. comprehendo), ἢ ἁπλῶς καταλαμβάνω, εὑρίσκω· ἐνίοτε (περὶ θυέλλης κ. τ. ὅμ.) =ἐπιπίπτω τινὶ (νηΐ), καταλαμβάνω· ἐντ. μετῳ. εἰς στενογωρίαν ἐμβάλλω, μάλ. ἐν τῷ παθητ. deprehensus negare non potuit· 3) (= comprehendo) καταλαμβάνω,κατανοῶ,καταμανθάνω, ἀνευρίσκω, ἀποκαλύπτω, ὁρῶ, κ. τ. ὅμ. facinus, venenum, falsa, gemmas; lector aliquid- it.

dēprĕhensĭo, ōnis, θ. ἀνεύρεσις, ἀποκάλυψις, veneni. Κικέρ.

deprendo, ἰδὲ deprehendo.

dēprēsse, ἐπίρ. (-ius) βαθέως.

dēprēssus, a, um (-ior) [μετχ. τοῦ deprimo]· 1) ταπεινός, χαμηλός, locus· 2) ἐπὶ λόγου· ταπεινός, κακός· 3) ἐπὶ φωνῆς· ταπεινός, ἀσθενής·

dē-prĭmo, pressi, pressum· γ'. (premo)· 1) καταπιέζω, καταβαρῶ· onus -it me, τὸ φορτίον καταβαρεῖ με· (π.) - aliquem, καταβάλλω τινά· 2) ἐμπιέζω, ἐμβάλλω, aratrum (in terram). Ἐντ. α) -navem, καταδύω, καταδυθίζω, καταποντίζω ναῦν (πρβλ. demergo)· 6) εἰς βάθος χωρῶ, βαθέως ὀρύττω, fossam· saxum in mirandam altitudinem depressum, πέτρος εἰς θαυμαστὸν βάθος χωρῶν· 2) μετῳ. ταπεινῶ, (ἀντίθ. tollo αἴρω)· -veritatem, κρύπτω τὴν ἀλήθειαν· preces alicujus -, κατασιγῶ, καταπαύω τὰς δεήσεις τινός· alios nimium- (ἀντιθ. alios praeter modum extollo).

dēproelians, μετχ. (ἀχρ. ῥήμ.) τοῦ deproelior, (π.) σφόδρα μαχόμενος.

dē-prōmo, prompsi, promtum, γ'. ἐξαιρῶ, λαμβάνω τι ἔκ τινος, pecunia ex aerario, χρήματα ἐκ τοῦ ταμείου· μετῳ. argumenta ex his locis = πορίζομαι, προσάγω· deprome nobis = μετάδος ἡμῖν.

dē-prŏpĕro, α'. 1) ἀμετ. σπεύδω· μεταβ. ἐπισπεύδω τι, ἐσπευσμένως ποιῶ τι.

depso, psŭi, pstum, γ'. δέψω, σφύρω.

dē-pŭdet, pudŭit, 6'. ἀπρόσ. (π. καὶ μ.)-me hoc facere· αἰσχύνομαι τοῦτο ποιεῖν· 2) - aliquid facere, ἀπαισχύνομαι ἐξ αἰσχύνης ἀπέχω τοῦ ποιεῖν τι.

dēpūgis, e (de, puga = pyga, πυγή) ἄπυγος (ἀντίθ. καλλίπυγος). Ὁράτ.

dē-pūgno, α'. 1) διαμάχομαι, σφόδρα μάχομαι· 2) μονομαχῶ, cum Hectore.

dēpulsĭo, ōnis, θ. (de, pello)· 1) ἀπέλασις, ἀπόκρουσις, ἀποτροπή, mali, servitutis· μάλ. ἀπόκρουσις κατηγορίας τινός (ἀντίθ. intentio)· 2) - luminum = ἡ ἀντανάκλασις τῶν ἀκτίνων.

depulso, α'. (Πλ.) ἀπωθῶ, aliquem.

depulsor, ōris, ὁ, ὁ ἀνατρέπων, καταλύων, dominatus. Κικέρ. Phil. 2, 27.

depulsus, a, um, μετχ. τοῦ depello.

dē-pūrgo, α'. καθαρίζω, pisces.

dē-pŭto, α'. (ἀρχ. καὶ μ.) = puto, ἡγοῦμαι, νομίζω· -aliquid in lucro, κέρδος ἡγοῦμαί τι.

de-rādo, rāsi, rāsum, γ'. ἀποξέω τι· ex carmine· -capillum ex capite, ἢ - caput, ἀποκείρομαι τὴν κεφαλήν.

Derbe, es, θ. Δέρβη, πόλις Λυκαονίας. Ἐντ. **Derbētes**, is, ὁ. Δερβήτης.

Derbīces, um, ὁ. Δέρβικες.

Dercĕtis, is, θ. καὶ -to, us, θ. Δερκετώ, Συρία θεά (ἡ Ἀφροδίτη).

dērĕlīctĭo, ōnis, θ. ἐγκαταλείψις.

dērĕlictus, a, um, μετχ. τοῦ derilinquo.

dē-rĕlinquo, līqui, lictum, γ'. 1) ἐγκαταλείπω, (πρβλ. relinquo) aliquem, orationes· derilictus, a, um, ἐγκαταλελειμμένος, ἔρημος, ἀδέσποτος· 2) ἀμελῶ,ὀλιγωρῶ τινος· derelictus ab amicis· 3) καταλείπω, praesidium in arce.

dē-rĕpente, ἐπίρ. ἐξαίφνης.

dē-rĕpo, repsi, γ'. ὑφέρπω.

dē-rīdĕo, rīsi, rīsum, 6'. καταγελῶ τινος, ἐμπαίζω τινί, σκώπτω τινα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

dērīdĭcŭlus, a, um, καταγέλαστος· ἐντ. οὐσ. **deridiculum**, i, οὐδ. καταγέλως, ἐμπαιγμός.

dē-rĭgesco, rigŭi, (ἄνευ σ.), γ'. (π.) καταπήγνυμαι· - unt mihi comae, περρίχασιν (ὀρθαὶ ἑστᾶσί μοι) αἱ τρίχες.

dērĭgo γράφουσί τινες ἀντὶ dirigo.

dērĭpĭo, ripŭi, reptum, γ'. (de, rapio), ἁρπάζω, ἀποσπῶ, ἀφέλκω, aliquem de ara, τινὰ ἀπὸ τοῦ βωμοῦ· μετφ. - tantum de alicujus auctoritate, οὕτω (πολὺ) μειῶ τὸ ἀξίωμά τινος.

dērīsor, ōris, ὁ. ἐμπαίκτης, σκώπτης.

1. derīsus, a, um, μετχ. τοῦ derido.

2. derīsus, us, ὁ. κατάγελως, σκῶψις.

dērīvātĭo, ōnis, θ. 1) ὀχετεία, παροχέτευσις, fluminum· 2) παραγωγὴ λέξεων· 3) ἐναλλαγὴ δύο συγγενῶν λέξεων (οἷον fortis ἀντὶ temerarius)· 4) ῥητρ. σχ. = παρηγμένον.

dērīvo, α'. (de, rivus), ὀχετεύω, παροχετεύω, aquam ex flumine. Ἐντ. μετφ. - cogitationem in Asiam, προσέχω τὸν νοῦν τῇ Ἀσίᾳ· - culpam in aliquem, αἰτίαν ἐπιφέρω τινί· ἐν τῇ γραμ. = παράγω λέξιν.

dērŏgātĭo, ōnis, θ. ἡ κατὰ μέρος ἀκύρωσις νόμου τινός.

dē-rŏgĭto, α'. (Πλ.) διερωτῶ, ἐπανειλημμένως ἐρωτῶ τι, aliquid.

dē-rŏgo, α'. κυρ. ἀπαιτῶ· ἐντ. 1) ἀφαιρῶ, παραιρῶ τί τινος· - aliquid de honestate, ex aequitate· - fidem = οὐ πιστεύω τινί· 2) - legi, ἢ aliquid de lege, ἀφαιρῶ τι τοῦ νόμου, κατὰ μέρος ἀκυρῶ τὸν νόμον.

dērōsus, a, um, (μετχ. τοῦ ἄλλως ἀχρ. derodo), περίῤῥωτος.

Dertōna, ae, θ. ἡ Δερτῶνα, πόλις Λιγυστικῆς, ταυῦν Tortona. Κικέρ.

dēruncīno, α'. (de, runcīna), (Πλ.) ἀποξέω· μετφ. - aliquem, φεναξίζω τινα.

dē-rŭo, rŭi, rutum, γ'. καταῤῥίπτω· hiems - it aquam· μετφ. - cumulum de lautibus alicujus, ἀποστερῶ τινα τῆς μεγίστης αὐτοῦ φήμης.

deruptus, a, um (- ior, - issimus) [μετχ. τοῦ ἀχρ. derumpo] ἀπορῥώξ, ἀπόκρημνος, κρημνώδης· derupta (οὐ. πλ.) τὰ ἀπόκρημνα, τὰ κρημνώδη (μέρη).

dē-saevĭo, ĭi, ītum, δ'. 1) ἐκμαίνομαι, λυσσῶ· 2) παύομαι μαινόμενος.

dē-salto, α'. χορεύω τι, χορεύ... ἐπιτελῶ τι, canticum.

dēscendo, scendi, scensum, (de, scando)· 1) καταβαίνω, de monte, ἀπὸ τοῦ ὄρους· - in Piraeum, καταβαίνω εἰς Πειραιᾶ· ἐντ. - ad navem, ad mare, in campum (ἀντίθ. ascendo, ἀναβαίνω)· - in forum, καταβαίνω (ἔρχομαι) εἰς τὴν ἀγορὰν (ἅτε τῆς ἀκρᾶς μεταξὺ δύο λόφων κειμένης)· - rum alte - it, βαθέως εἰσδύεται μέσα· - it in pectus, ἐν τῇ ψυχῇ ἐνεπυρώθη injuria - it altius, ἡ ὕβρις μέχρι καρδίας κατῆλθε, μεγίστην αἴσθησιν ἐποίησεν. Ἐντ. exercitus - it in prelium, in aciem, ὁ στρατὸς κατέρχεται τὸν ἀγῶνα, ἄρχεται τῆς μάχης· 2) μετ. a) vox - it, ἡ φωνὴ καταβαίνει, ἐλαττοῦται· b) - aliquid in aures judicis, ἔρχεται (δίδοται) εἰς ἔλεγχον κριτοῦ· γ) καταβαίνω εἴς τι, συγκαταβαίνω εἴς τι· ἅπτομαί τινος, ἐπιχειρῶ τινι· - ad et arma· - in preces, συγκαταβαίνω εἰς δεήσεις· δ) - ab antiquis (μ.) = ἀπολείπομαι τῶν ἀρχαίων.

descensĭo, ōnis, θ. (μ.) καὶ - sus, ὁ. (descendo)· κατάβασις.

de-scisco, scīvi κ. scĭi, scītum, γ'. 1) ἀφίσταμαι, ἀποστατῶ πρός τι· - a Latinis ad Romanos· 2) μετ. ἀφίσταμαί τινος, ἀπολείπω τι· - it a veritate, ἀπέστη τῆς ἀληθείας· - a v... ἀπαλλάττομαι τοῦ βίου, ἀποθνήσκω.

dē-scrĭbo, scripsi, scriptum, 1) ἀντιγράφω, librum, βιβλίον· 2) γράφω ὑπογράφω, (σχεδιάζω) τι· περιγράφω, διηγοῦμαι, mores hominum, τὰ ἤθη τῶν ἀνθρώπων· 4) τάττω, ὁρίζω jura, τὰ δίκαια· 5) διατίθημι, διανέμω bona comilibus meis· 6) διατάττω, διαιρῶ, annum, τὸ ἔτος, populum tribus, τὸν δῆμον κατὰ τάξεις.

dēscrīpte, ἐπίῤῥ. ὡρισμένως.

dēscriptĭo, ōnis, θ. (describo) ἀντιγραφή. Κικέρ. Οὐέρ. 2, 190· διαγραφὴ (σχεδίασμα)· 3) περιγραφή, διήγησις, ὁρισμός· 4) διάταξις, διακόσμησις civitatis, τῆς πολιτείας· 5) διαίρεσις, διανομή.

descriptus, a, um (μετχ. τοῦ scribo) τεταγμένος, ὡρισμένος.

dē-sĕco, cŭi, ctum, α'. ἀποκόπτω, ἀποχωρίζω τι.

de-sĕro, serŭi, sertum, γ'. [

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐκ τῆς σειρᾶς (series) ἐξέρχομαι], ἐπομ.= ἀπολείπω, ἐγκαταλείπω, aliquem. Μάλ. πολλάκ.=παρὰ τὸ καθῆκον ἐγκαταλείπω· ἐντ. α) = destituo, ἀπολείπω, προδίδωμί τινα· -amicum· β) ἐπὶ στρατιωτ. -exercitum, λείπω τὴν τάξιν, λειποτακτῶ, καὶ ἀπολύτ. (ἄνευ τοῦ exerc.)· γ) -officium, ἀθετῶ, παραβαίνω τὸ καθῆκον· -rempublicam, τὰ πρὸς τὴν πολιτείαν καθῆκον οὐ ποιῶ· -sacra, ἀμελῶ τῶν ἱερῶν· δ) -vitam, ἀπολείπω τὸν βίον, ἀποθνήσκω· ε) -vadimonium, οὐ παραγίγνομαι ἐν τῇ δίκῃ (τῇ τεταγμένῃ ἡμέρᾳ), ἔρημον τὴν δίκην ἐκλείπω.

dēsertĭo, ōnis, θ. (ἀφῃρ.) ἀμέλεια, ὀλιγωρία, juris.

desertor, ōris, ἀ. ὁ ἀπολείπων, προδίδων τινά· -amicorum· μάλ. ὁ ἐγκαταλείπων τὴν τάξιν, ὁ λειποτάκτης.

dēsertus, a, um (-ior, -issimus) [μετχ. τοῦ desero]· 1) ἐγκαταλελειμμένος, ἔρημος, locus· (ἀντίθ. celeber, frequens)· ἐντ. (π. καὶ μ.) **deserta,** ōrum, οὐ, πλ. ἔρημοι τόποι, ἐρημία· 2) ἔρημος, μόνος ὤν, arbores.

dē-servĭo (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), δ'. 1) προθύμως ὑπηρετῶ, ὑπουργῶ τινι, alicui· 2) ὅλος εἰμί πρός τινι, πρόσκειμαί τινι, σπουδάζω περί τι· -divinis rebus studiis· 3) ἐπὶ κακοῦ = δουλεύω τινί, ἥττων εἰμί τινος. Κικέρ. de leg. 1,39.

dēses, sĭdis, ἐπίθ. (ἡ ὀνομ. τοῦ ἐν οὐχ εὑρηται) [desideo], ἄπρακτος, ἀργός, ῥάθυμος, νωθής, homo, vita.

de-sĭcco, α'. (Πλ.) ἀποξηραίνω.

dēsĭdeo, sēdi, sessum, ē'. (de, sedeo) (σπ.) κυρ. κάθημαι, ἤτοι = ἄπρακτος, ἀργός κάθημαι, ἀπρακτῶ· -totum diem.

dēsīdĕrābĭlis, e (-ior) ποθητός.

dēsīdĕrātĭo, ōnis, θ. (σπ.) ἔφεσις, ἐπιθυμία.

dēsīdĕrĭum, ĭi, οὐ. (desidero) ὁ πόθος, ἡ ἐπιπόθησις, ἐπιζήτησις τινος· -me capit alicujus, πόθος με καταλαμβάνει τινός, ποθῶ τινά (ἀπόντα)· -ejus ferre non possum, οὐ δύναμαι τὴν ἐπιζήτησιν (ἀπώλειαν) ἐκείνου φέρειν· 2) -naturale ἢ corporis, ἡ φυσικὴ ἀνάγκη· 3) ἐπιθυμία, ὄρεξις· 4) ἐπιθυμία, αἴτησις, δέησις, fero d. militum ad Caesarem.

dēsīdĕro, α'. 1) ποθῶ, ἐπιθυμῶ, βούλομαι, aliquem ἢ aliquid· ἐντ. -aliquid ab aliquo, αἰτῶ τινά τι· καὶ haec -ant longiorem orationem· 2) ποθῶ τι (ἀπολεσθέν), ἐπιζητῶ τι, ἀπόλλυμι, ἀπολεσθὲν ὁρῶ· -ducentos milites in hoc proelio· nulla omnino navis desiderata est = ἐπιζητήθη, ἀπώλετο.

dēsĭdĭa, ae, θ. (deses)· 1) (π.) τὸ καθῆσθαι· ἐντ. 2) ἡ ἀργία, ἀπραξία.

dēsīdiābŭlum, i, οὐ. λέσχη ἀργῶν.

dēsĭdiōse, ἐπίρ. ἀργῶς, ὀκνηρῶς.

dēsĭdiōsus, a, um (-ior, -issimus· 1) ἀργός, ἀπράγμων, otium, homo· 2) ἀργίαν ποιῶν, προξενῶν, εἰς ἀργίαν ἄγων, delectatio, ars, illecebrae.

dē-sīdo, sēdi καὶ sīdi, (ἄνευ σ.) γ'. καθίζομαι, καθιζάνω, ut terrae desiderint· μετρ. mores desidentes, ἤθη ῥέποντα πρὸς διαφθοράν.

dēsignātĭo, ōnis, θ. 1) σημείωσις, δεῖξις, δήλωσις· sine -ione personarum· 2) διάθεσις, διάταξις, σύνταξις, operis, librorum meorum· 3) ἀπόδειξις, αἵρεσις, ἀναγόρευσις, μάλ. ὑπάτου· -consulatus.

dēsignātor, ōris, ἀ. (designo) διαθέτης, διατάκτης· μάλ. αἱ ὁ ἐν τῷ θεάτρῳ τοῖς θεαταῖς τὰς ἕδρας ἀπονέμων· β) ὁ τῆς κηδείας ἐπιμελούμενος· γ) ἀγωνοθέτης. Κικέρ.

dē-signo, α'. [κυρ. λύων τὴν σφραγῖδα (signum) ἄγω τι εἰς φῶς]· 1) ἀποφαίνω, φανερὸν ποιῶ τι· quid non ebrietas (ἡ μέθη) -at? haec -ant (ἐλέγγουσι) nimiam luxuriam· 2) σημειῶ, σημείοις περιλαμβάνω, ἀφορίζομαί τι· -urbem aratro, τῷ ἀρότρῳ τὴν (μελλουσαν) πόλιν ἀφορίζομαι· 3) μετρ. σημειῶ, δείκνυμί τι· -aliquid oculis, digito, δείκνυμί τι τοῖς ὀφθαλμοῖς, τῷ δακτύλῳ· -aliquid verbis, τῷ λόγῳ ὑποτυπῶ τι· 4) consul (ἀλλὰ καὶ quaestor κτλ.) **designātus,** προαποδεδειγμένος ὕπατος, ὁ διὰ τὸ ἐπιὸν ἔτος ἀποδειχθείς, αἱρεθείς· οὕτω δὲ ὁ ὕπατος ἐκαλεῖτο μέχρι τῆς ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἀνόδου· designatus reipublicae (περὶ παιδὸς οὕπω γεννηθέντος) μέλλων πολίτης· 5) διατίθημι, διατάττω τι· -et constituo aliquid.

desĭi, πρκ. τοῦ desino.

dē-sĭlĭo, silŭi, sultum, δ'. (de, salio)· 1) ἀποπηδῶ, καταπηδῶ, de muro, ex navi, ab equo· μετφ. imitator -is

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

in artum, ο μιμητὴς ἐπιχειρεῖ χαλεπὸν πρᾶγμα ποιεῖν.

dē-sīno, sīi, sĭtum, γ'. 1) παύομαι, aliquid facere ποιῶν τι, moveri κινούμενος, loqui λέγων· (απ.) -rem, re aliqua, καὶ (ὡς παρ' Ἕλλησι) - querelarum· orationes legi desitae sunt, οἱ λόγοι ἔπαυσαν ἀναγινωσκόμενοι· ὡσαύτ. ἀπρόσ· desitum est disputari, ἐπαύσαντο διαλεγόμενοι· 2) παύομαι, λήγω, τελευτῶ· -it bellum, ἔληξεν ὁ πόλεμος· ἐντ. α) (π.) -it in piscem, τελευτᾷ, καταλήγει εἰς ἰχθύν· 6) ἐπὶ περιόδου· similiter-, ὁμοίως τελευτᾶν, τὸ αὐτὸ τέλος ἔχειν.

dēsĭpĭens, ntis, ἐπίθ. (μετχ. τοῦ desipio) μανικός, παράφρων.

dēsĭpientĭa, ae, θ. (desipio), μανία, παραφροσύνη Λουκρ.

dēsĭpĭo (ἄνευ πρκ. καὶ σ.) γ'. (de, sapio: μωραίνω, εἰμὶ μωρός, πράττω ὡς μωρός. ὡς παράφρων.

dē-sīsto, stĭti, stĭtum, γ'. ἀφίσταμαί τινος, παύομαί τινος (-de, ab, ἢ ἁπλῆ ἀφαιρ., ἢ ἀπαρεμφ.)-bello, παύομαι πολεμῶν-sententiā ἢ de sententia, ἀφίσταμαι τῆς γνώμης (μεταβάλλω γν.) -ab incepto· -mortem timere, παύομαι φοβούμενος τὸν θάνατον (ἀντίθ. incipio).

dēsōlo, α'. (de, solus) ἀπομονῶ, ἐγκαταλείπω, ἐρημῶ, agros τοὺς ἀγρούς· ὡς τὸ πολὺ ἐν τῇ μετχ. **desolātus**, ἐγκαταλελειμμένος, ἔρημος, homo, locus.

dē-spĕcto, α'. 1) καταθεῶμαι, terras ex alto· μετφ. ἐπὶ τόπου = ὑπερέχω, δεσπόζω, regionem· 2) (Τάκ.) καταφρονῶ.

1. despectus, a, um (-ior), [μετχ. τοῦ despicio] καταφρονητής, εὐκαταφρόνητος, οὐδενὸς ἄξιος, (ἀντίθ. re-erendus)·

2. despectus, us, ὁ, (despicio)· 1) κάτοψις, ἄποψις, θέα (πρὸς τὰ κάτω) in mare, in campum· erat a Gergovia d. in castra, ἀπὸ τῆς Γεργοβίας τὸ στρατόπεδον ἄποπτον ἦν, καθεωρᾶτο· 2) καταφρόνησις: despectui sum, καταφρονοῦμαι.

despĕranter, ἐπίρ. ἀνελπίστως.

despĕrātĭo, ōnis, θ. ἀπελπισμός (ἀπελπισία), ἀπόγνωσις τῶν ἐλπίδων· sum in -one, ἀπελπίζω (κοιν. ἀπελπίζομαι)· adduco ad -ōnem, ἀπελπίζω, εἰς ἀπελπισμὸν φέρω.

despĕrātus, a, um (-ior, -issimus) (μετχ. τοῦ despĕro) ἀπηλπισμένος.

de-spĕro, α'. ἀπελπίζω (ἀπελπίζομαι), ἀποβάλλω πᾶσαν ἐλπίδα· -de exercitu· d. oppido, ἀπελπίζω (ἀπελπίζομαι τοῦ ἑλεῖν τὴν πόλιν· desperatis rebus ἐν ἀπελπιστικῇ θέσει ὄντων τῶν πραγμάτων· desperato auxilio, ἀποβαλὼν πᾶσαν ἐλπίδα βοηθείας.

despĭcātĭo, ōnis, θ. καταφρόνησις

1. despĭcātus, us, ὁ. ὑπερόρασις, καταφρόνησις· μόνον ἐν τῇ ἐν. ὁσ. -tui sum, καταφρονοῦμαι· -tui habeo, ὑπερορῶ, καταφρονῶ τινος.

2. despĭcātus, a, um (-issimus) (μετχ. τοῦ ἀχρ. despicor) καταφρονητός (ἰσχυρ. τοῦ contemptus)· habeo aliquem -tum, ὑπερορῶ τινα, καταφρονῶ τινος.

despĭcientĭa, ae, θ. καταφρόνησις, ὑπερόρασις, rerum humanarum.

despĭcĭo, spēxi, spectum, γ'. (de, specio· 1) ἀποστρέφω τοὺς ὀφθαλμούς· simul atque ille d. 2) συνήθ. καταθεῶμαι, καθορῶ τι· ἐντ. - varias gentes, ἐπισκοπῶ τὰ διάφορα ἔθνη· 3) μετφ. α) ὑπερορῶ τι, καταφρονῶ, ὀλιγωρῶ τινος (πρβλ. contemno, sperno) 6) καταφρονητικῶς περί τινος λέγω, ἀποφαυλίζω τι· quum C. copias despiceret (ἀντίθ. laudibus efferet) Καισ.

de-spŏlĭātor, ōris, ὁ. συλήτωρ.

de-spŏlĭo, α'. ἀποσυλῶ, συλῶ, λῃστεύω, ἁρπάζω, γυμνῶ· μετφ. ἀφαιροῦμαί τινά τι.

despondeo, spondi, sponsum, 6'. 1) ἐγγυῶ, καθομολογῶ, (ἐπισήμως) ὑπισχνοῦμαί τινί τι· -alicui aliquid· 2) καθομολογῶ, ἀφιερῶ, illam περὶ τελῶν σύνταξιν Bruto· spes despondetur tuo anno, ἡ ἐλπὶς ἀνατίθεται τῇ σῇ ἡλικίᾳ· μάλ. 3) -filiam alicui (καὶ in familiam), ἐγγυῶ, καθομολογῶ τινι (ἀρραβωνίζω) τὴν θυγατέρα· -aliquam sibi, μνηστεύομαι, νυμφεύομαί τινα· 4) μετφ. -animum, ἀθύμως ἔχω, ἀπελπίζω.

desponso, α'. = despondeo 3.

de-spūmo, α'. 1) μεταθ. ἐξαφρίζω, ἀπαντλῶ τὸν ἀφρόν· -aquam· 2) ἀμετ. ἀπαφρίζω, παύομαι ἀφρίζων· μετφ. = καταπραΰνομαι, παραχμάζω.

dē-spŭo, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.) γ'. 1) ἀπο-πτύω, in locum· μάλ. τρὶς πτύω, ἵνα μαγγανείαν ἀποκρούσωμαι· 2) μετφ. ἀποπτύω τι, βδελύττομαί τι. καταφρονῶ τινος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

de-squāmo, ā'. (squama) ἐκλεπίζω- piscem· ἐντ. = ἀποφλοιῶ, ἀποσμῶ, καθαίρω, corticem, vestem.

de-sterto, tŭi, γ'. ἀπορέγχω.

destillātĭo, ōnis. θ. ἀπόσταξις· μάλ. = καταστασμός, κατάρρους.

destīllo, ā'. καταστάζω, ab inguine, ἀπό τοῦ βουβῶνος· (π.) tempora -ant nardo, οἱ κρόταφοι νάρδον ἀποστάζουσιν.

destĭnātĭo, ōnis, θ. (destino)· 1) -consulum, αἵρεσις (ἐκλογή) ὑπάτων· (ἀντίθ. renuntiatio)· 2) μάλ. α) -mortis, προαίρεσις θανάτου· β) προαίρεσις, γνώμη· mea, haud dubia. Τάκ. γ) -ōne Agrippae, κατὰ διάταξιν τοῦ Ἀγρίππα.

destĭno, γ'. (ῥ. stan, ἐξ ἧς στανύω, ἱστάνω)· 1) καθίστημι, συνάπτω, συνδέω, δέω, antemnas (τὰς κεραίας) ad malos, naves ancoris· 2) καθίστημι, ὁρίζω, τάττω τινά, consulem ὕπατον, regem, βασιλέα· - aliquem rei alicui, ἢ ad rem, καθίστημι, τάττω τινα ἐπί τινι, πρός τι· - locum, ὁρίζω, τάττω τόν τόπον. Ἐντ. ἡ μετχ. **destinātus**, a, um, κατασταθείς, τεταγμένος, ὡρισμένος, πεπρωμένος· 3) προαιροῦμαι, προτίθεμαι, δοκεῖ μοι, facere aliquid, ποιεῖν τι· destinatum est mihi abire. Ἐντ. α μετχ. οὐσ. **destinātum**, i, οὐ. ὁ προτιθέμενος σκοπός, ἡ προαίρεσις· μάλ. destinato ἢ ex destinato, κατὰ προαίρεσιν, ἐξεπίτηδες (ἀντίθ. ex occasione· β) -locum, στογάζομαί τινος· destinata ferio, ἐπὶ σκοπὸν βάλλω· δ) -servam, δοῦλην πρὸς πώλησιν τάττω.

destĭti, πρκμ. τοῦ desisto.

destĭtŭo, stitŭi, stitūtum, γ'. (de, statuo)· 1) καθίστημι, ἵστημι, τίθημι, aliquem in medio, τινὰ ἐν τῷ μέσῳ· ante tribunal, πρὸ τοῦ βήματος· 2) καταλείπω τινά (ἀβοήθητον), ἀπολείπω, ἐγκαταλείπω τινά· (πρβλ. relinquo, desero)· 3) μετφ. α) ματαιῶ, consilium alicujus· -spem, οὐ πληρῶ τὴν ἐλπίδα· καὶ ἀντιστρ. spes me - it· destituor spe, ψεύδομαι τῶν ἐλπίδων· β) ventus eum -it, ὁ ἄνεμος κατέλιπεν αὐτόν, παρὰ τὴν αὐτοῦ ἐπιθυμίαν ἔπαυσεν· γ) (π.) -fugam, ἀφίσταμαι τῆς φυγῆς· δ) παρακρούομαι, ἐξαπατῶ τινα, aliquem mercede.

destĭtūtĭo, ōnis, θ. (destituo)· 1) ἀπόλειψις, ἐγκατάλειψις· 2) ἡ τῶν ἐλπίδων ματαίωσις.

destĭtūtus, a, um (μετχ. τοῦ destituo) ἐγκαταλελειμμένος, ἀπεστερημένος, στερούμενος, ἔρημος, ἄπορός τινος· - suis, amicis, ducibus.

destricte, -ctus κτλ. γραφοῦσί τινες ἀντὶ districte, -ctus, κτλ.

destrictus, a, um (-ior) [μετχ. τοῦ destringo] δεινός, χαλεπός, αὐστηρός, accusator, censura.

de-stringo, strinxi, strictum, γ'. 1) ἀποσπῶ, ἀφέλκω, tunicam, τὸν χιτῶνα· μετφ. aliquid bonis, ἀφαιρῶ, ἀποστερῶ τῶν ἀγαθῶν· ἐντ. ἀποκόπτω, κόπτω, frondem, φύλλα, avenam, βρόμον· 2) συνήθ. -gladium, ensem κ. τ. ὁμ. σπῶμαι, γυμνῶ τὴν μάχαιραν, τὸ ξίφος· 3) (ἐπὶ βέλους) χρίμπτω, ἐπιπολῆς ψαύω, νύττω· -aequora alis, ταῖς πτέρυξιν ἐπιψαύω τοῦ ὕδατος· ἐντ. ἐπὶ λουομένων = ἀποψήχομαι (σφαγγίζομαι), τῇ στλεγγίδι ξύομαι· ὅθεν destringens= στλεγγιζόμενος· 4) μετφ. λόγοις ἅπτομαί τινος, καθάπτομαί τινος, διασύρω τινά.

destructĭo, ōnis, θ. (destruo) καθαίρεσις, κατασκαφή, murorum, τῶν τειχῶν· μετφ. - sententiarum, ἀνασκευή, τῆς γνώμης (ἀντίθ. confirmatio).

dē-strŭo, strūxi, structum, γ'. 1) καθαιρῶ, κατασκάπτω (οἰκοδόμημα κ. τ. ὁμ. ἀντίθ. construo)· 2) μετφ. καθαιρῶ, διαφθείρω, ἀφανίζω, ἀβλαβῆς καθίστημί τι· - hostes, ἐξασθενῶ τοὺς πολεμίους. Τάκ.

dē-sub, πρόθ. μετ' ἀφαιρ. (μ., απ.) κατωθέν τινος· - Alpibus.

dē-sūbĭto, ἐπίρ. (ἀρχ. ἐξαίφνης.

dēsūdāsco, γ'. (ΠΛ.) καθιδροῦμαι.

dē-sūdo, ā'. (κυρ. καθιδρῶ μετφ. σὺν ἱδρῶτι ποιῶ τι, πονῶ περί τι, in re aliqua. Κικέρ.

dē-suē-fīo, factus sum, fieri (suesco), ἀπεθίζομαι, à contionibus.

dēsuētūdo, ĭnis, θ. (desuetus), ἀήθεια, ἀσυνήθεια, ἀπομάθησις.

dēsuētus, a, um (μετχ. τοῦ ἄλλως ἀχρ. desuesco)· 1) ἀπεθισθείς, ἀπομαθών, arma, τὴν χρῆσιν τῶν ὅπλων· 2) ἀήθης γενόμενος, οὐκέτι ἐν ἕξει ὤν, res.

dēsŭltor, ōris, ὁ. (desilio), ὁ ἄμφιππος, ὁ ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ ἐπὶ δύο συνημμένων ἵππων ὀχούμενος, ὅς, εἰ καὶ ἀνὰ κράτος ἐλαύνει, τὴν ὀξιότητα ἔχει

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ μεταπηδᾶν ἀπό τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἕτερον ἵππον· μετφ. - amoris, ὁ ἐν τῷ ἔρωτι ἄστατος.

dēsultōrĭus, a, um· - equus ἡ ἁπλῶς - rius, ἵππος ἀμφίππου· ἰδὲ desultor.

dēsultūra, ae, θ. (Πλ.) ἡ ἀπό τοῦ ἵππου καταπήδησις (ἀντίθ. insultura).

dē-sum, fŭi, esse· 1) ἄπειμι ἐπί πράγματος, ὅ τις ποθεῖ), ἐλλείπω, λείπω· omnia desunt, πάντα ἐλλείπει· aliquid mihi deest, ἐλλείπει μοί τι (ποθῶ τι)· ὡσαύτ. rosae desunt epulis· - a natura, a doctrina, ἐλλείπει μοι φύσις, παιδεία· 2) ἄπειμι, οὐ κοινωνῶ, οὐ μετέχω τινός, convivio, bello. Κικέρ. 3) ἄπειμί τινι, ἀπολείπω, ἐγκαταλείπω τινά, οὐ παρίσταμαί τινι, οὐ βοηθῶ τῶι, οὐ φροντίζω περί τινος· - Timotheo, ἐγκαταλείπω τόν Τ., οὐ βοηθῶ τῷ Τ. -saluti communi, οὐ φροντίζω περί τῆς κοινῆς σωτηρίας· - sibi, ἀπολείπω, ἐγκαταλείπω ἐμαυτόν. βλάβην. ζημίαν παρέχω ἐμαυτῷ· - negotio, ἀπολείπω, οὐ δέχομαι τό ἔργον· - occasioni, tempori, ἀμελῶ, ὑστερῶ τοῦ καιροῦ· 4) non desum (ἑπομέν. ἀπαρεμφ. ἢ τοῦ quin, ἢ τοῦ quominus) = οὐκ ἐλλείπω, οὐ παραλείπω μή οὐ (μετ' ἀπαρεμφ.).

dē-sūmo, sumpsi, sumptum, γ'. (κυρ. ἐξαιρῶ, ἐπομ.) - mihi aliquem ἢ aliquid, αἱροῦμαι, ἐκλέγομαί τινα ἢ τι.

dē-sŭper, ἐπίρ. ὑπερθεν, ἀνωθεν.

dē-surgo, γ'. ἐξανίσταμαι, coenā.

de-tĕgo, tēxi, tectum, γ'. 1) ἀποστεγάζω, ἀποκαλύπτω, γυμνῶ τι, domum, faciem, ensem· detectus caput ἕλλην. σύνταξ.) γυμνήν ἔχων τήν κεφαλήν· 2) μετφ. ἀποκαλύπτω, φανερόν ποιῶ, δηλῶ τι (ἀντίθ. celo).

dē-tendo, (ἄνευ πρκ.), tensum, γ'. ἀναιρῶ, ἀνασπῶ, tabernacula, τάς σκηνάς.

dē-tergĕo, tersi, tersum, 6'. ἀποψῶ (σφογγίζω), ἀπομάττω, sudorem, τόν ἱδρῶτα, lacrimas, τά δάκρυα. Ἐντ. α) ναυτ. τεχν. ὅρ. - remos, «παρασύρω τούς ταρσούς» τῶν κωπῶν = (διεκπλέων) συντρίβω τάς κώπας· β) (π.) ἀποδιώκω, ἀπελαύνω, nubila, sidera· 2) ἀποκαθαίρω, labra, cloacas· μετφ. - mensam, ἐκκενῶ τήν τράπεζαν.

dētĕrĭor, -ĭus, γεν. ōris, ἐπίθ. συγκρ. χείρων, φαυλότερος, ἐνδεέστερος, (ἀντίθ. melior, πρβλ. pejor), ὑπερ

deterrĭmus, a, um, χείριστος, φαυλότατος· - peditatu, ὑποδεέστερος ὡ τῷ πεζικῷ· - ōre tempore, ἐν καιρῷ δυσμενεῖ· in -ius, ἐπί τό χεῖρον, muta re, augere.

dētĕrĭus, ἐπίρ. συγκρ. (deterior) χεῖρον, nilo ἢ nihilo-, οὐδέν ἧττον.

dēterminātĭo, ōnis, θ. ὅριον, πέρας, τέλος, mundi, τοῦ κόσμου, oratio nis τοῦ λόγου.

dēterminātĭve, ἐπίρ. ὁριστικῶς.

dēterminо, α'. ἀφορίζω, περιορίζω διαγράφω τά ὅρια· -regiones· - Asiam Phrygiā, τήν Φρυγίαν ὅριον, πέρας τῆς Ἀσίας σημειῶ.

dētĕro, trīvi, trītum, γ'. 1) ἀποτρίβω κατατρίβω, τρίβω· catena - it colum ἡ ἅλυσις τρίβει τόν λαιμόν· via - it pedes, ἡ ὁδός κατατρίβει, κατατρύχει τούς πόδας· -frumentum, τόν σῖτον ἐκτρίβω 2) μετφ. μειῶ, ἐλαττῶ, συστέλλω, fero ciam militum· ἢ μετχ. detritus, τε τριμμένος, ἐνίοτ. = συνήθης.

de-tĕrrĕo, terrŭi, terrĭtum, 6'. ἐκφοβῶ, φοβῶν ἀποτρέπω, ἀπείργω ἀποκωλύω τινά τινος, ἢ κωλύω τινα μ ποιεῖν τι· -adolescentes a discend studio· -aliquem de sententia· κ ἀπολύτ. nunquam me deterrabis quin οὔποτε ἀποτρέψεις με τοῦ μή κτλ. 3 ἀποκρούω, ἀπείργω τι ἀπό τινος, vin ab aliquo.

dētestābĭlis, e, (-ior), ἀποτρόπαιος, μυσαρός, scelus· omen-, ἀπαί σιος, τρομερός οἰωνός.

dētestātĭo, ōnis, θ. (detestor)· κατάρα, hominum· 2) ἀποτροπή, sce lerum· 3) τεχν. ὅρ. - sacrorum, τό ἐξ ἱστασθαι τῶν ἱερῶν τοῦ γένους (gens καί ὡς ἐκ τούτου καί ἀπ' αὐτοῦ τοῦ γένους.

dē-tēstor, ἀποθ. α'. 1) ἀπεύχομαι τι, (εὐχαῖς) ἀποστρέφω, ἀπελαύνω, ἀπο τρέπω, ἀπωθῶ τι ἀπό τινος· -justam querimoniam (μέμψιν) a me, memo riam consulatus tui· dii hoc omen detestamini = ἀποτρέψατε· 2) καταρῶμαί τινι, Ambiorigem· ἐντ. = ἀποτρο πιάζομαι, βδελύττομαι, bellum· 3) κατεύχομαί τι (κακόν) κατά τινος· - pe ricula in caput alicujus.

dē-tĕxo, texŭi, textum, γ'. 1) (σπ.) ἐξυφαίνω, telam, τό ὕφασμα· ἐντ. (π.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καταπλέκω, πλέκω, aliquid viminibus· 2) μετφ. ἀποτελῶ.

dētĭnĕo, tĭnŭi, tentum, 6'. (de, teneo)· 1) ἐπέχω, ἀπείργω, ἀποκωλύω τινά τινος, ἀποτρέπω τινὰ (ἔργου) τινός· aliquem ab incepto· 2) ἐπέχω, κατέχω (κρατῶ) τινά, κωλύω, βραδύνω τινὰ ἤ τι· - novissimos proelio, ἐπιθέμενος κωλύω τῆς πορείας τοὺς οὐραγοῦντας· 3) μετφ κατέχω, δεσμεύω, ἀσχολῶ, mentes hominum· - nĕor in alienis negotiis, ἀσχολοῦμαι περὶ ἀλλότρια ἔργα· 4) α) (Τάκ.) - me (συντηροῦμαι) ζῶ· 6) - locum, εἰμὶ κύριος· γ) - regnum, pecuniam, κατέχω, κατακρατῶ· δ) - tempus, διέρχομαι τὸν χρόνον· - diem, διημερεύω.

dē-tondĕo, tondi, tonsum, 6'. ἀποκείρομαι, crines, τὴν κόμην· ἀλλὰ καὶ - oves, κείρω τὰ πρόβατα· frontes detonsae arboribus (π.) = φύλλα κατεσσόντα ἐκ τοῦ ψύχους.

dē-tŏno, tonŭi, (ἄνευ σ.), α'. 1) ἄνωθεν βροντῶ· μετφ. ἐπὶ ἐπιδρομῆς ἐν πολέμῳ = ὡς κεραυνὸς ἐπιπίπτω τινί· 2) παύομαι βροντῶν.

dē-torqueo, torsi, tortum, 6'. 1) ἀποστρέφω, μεταστρέφω (στρέφω πρός), proram ad undas· ἐντ. μετφ. α) ἀποστρέφω, ἀποτρέπω τινὰ ἤ τί τινος· animum a virtute· - verba = derivo, παράγω λέξιν· 2) διαστρέφω, στρεβλῶ, membra, τὰ μέλη· detorto corpore, στρεβλόν, ἀνάπηρον σῶμα ἔχων· μετφ. ἐπὶ λόγου κ. τ. ὅμ.

dētrāctĭo, ōnis, θ. (detraho)· 1) ἀφαίρεσις, (ἀντίθ. adjectio, πρόσθεσις)· 2) - cibi, ἔκκρισις τῆς κοιλίας· 3) - alieni, ἀποστέρησις ἀλλοτρίας κτήσεως· 4) (ῥ.) ἐν τῇ ῥητορ. = ἔλλειψις.

dētrāctor, ōris, ὁ. (Τάκ.) ὁ ψέκτης, ὁ ἐπιτιμητής, ὁ ἐκφαυλίζων.

dētrāctus, us, ὁ = detractio.

dē-trăho, trāxi, tractum, γ'. 1) καθέλκω, ἀφέλκω, ἀποσπῶ, aliquem equo, de curru· - hostem in aequum certamen, προσελκύω τὸν ἐχθρὸν εἰς τὸ πεδίον, ὅπου ὁ ἀγὼν ἰσοπαλής· μετφ. - majestatem regum ad medium, τὸ τῶν βασιλέων ἀξίωμα προπηλακίζω, ταπεινῶ· 2) ἐκκομίζω, ἀπελαύνω, Annibalem ex Italia· 3) ἀφέλκω, ἀποσπῶ, ἀφαιρῶ· - alicui vestem, ἐκδύω τινὰ τὴν ἐσθῆτα· - militi scutum, ἀφαιροῦμαι, ἁρπάζω παρὰ στρατιώτου τὴν ἀσπίδα· - alicui fidem, οὐ πιστεύω τινί· - honorem debitum, ἀρνοῦμαι τὴν ὀφειλομένην τιμήν· 4) ἀπό τινος ποσοῦ ἀφαιρῶ, binas quinquagesimas de tota summa. Ἐντ. α) ἀφαιρῶ τινος, μειῶ, ἐλαττῶ τι· - aliquid de benevolentiā δ) ἐπιτιμῶ, ψέγω, ἐκφαυλίζω· - de aliquo, de rebus gestis· γ) hoc multum ei - it, βλάβην, ζημίαν φέρει αὐτῷ· δ) ἕλκω, σύρω, κατάγω· - naves ad terram· - aliquem in judicium, κατηγορῶ τινος ἐν δικαστηρίῳ.

dētrectātĭo, ōnis, θ. ἀποποίησις.

dētrectātor, ōris, ὁ ἐκφαυλίζων τι.

dētrēcto, α'. (de, tracto) ἀποποιοῦμαι, ἀρνοῦμαι, militiam, τὴν στρατείαν· - imperata, ἀρνοῦμαι ποιεῖν τὰ προστατταόμενα· - dominationem, ἀπωθοῦμαι τὴν δεσποτείαν· 2) ἐκφαυλίζω, ἀμαυρῶ, bonos, laudes alicujus.

dētrīmentōsus, a, um, βλαβερός.

dētrīmēntum, i, οὐ. ἀποτριβή, βλάβη, ζημία (ἡ παρ' ἑτέρου γιγνομένη· πρβλ. damnum)· capio, accipio, facio -, βλάβην, ζημίαν πάσχω, βλάπτομαι, ζημιοῦμαι. Ὅτε οἱ P. ἐψηφίζοντο τοῖς ὑπάτοις τὴν φυλακὴν τῆς τε πόλεως καὶ τῶν ὅλων αὐτοὺς πραγμάτων ἐχρῶντο τῇ ὁράσει: videant consules ne quid respublica detrimenti capiat, ἣν Δίων ὁ Κάσσιος (37, 31) ἐξελληνίζει «διὰ φροντίδος τοὺς ὑπάτους σχεῖν, ὥστε μηδεμίαν ἀποτριβὴν τῷ δημοσίῳ συμβῆναι». affĕro, importo -, φέρω (προξενῶ) τινι βλάβην, ζημίαν.

detrītus, a, um (μετχ. τοῦ detero) τετριμμένος, πασίγνωστος, συνήθης.

de-trūdo, trūsi, trūsum, γ'. 1) ἀπωθῶ, ἐξωθῶ, ὠθῶ, quosdam in mare, τινὰς εἰς τὴν θάλασσαν· - hostes ἀπωθῶ (ἐκδιώκω) τοὺς πολεμίους· 2) μετφ. α) ἐξωθῶ, βίᾳ ἐκβάλλω, aliquem de agro· δ) - aliquem de sententiā, ἀποτρέπω τινὰ τῆς γνώμης· - a primo ordine in secundum, καταβιβάζω· γ) - aliquem in luctus, καθίστημι, ἐμβάλλω τινὰ εἰς πένθος, ποιῶ τινα πενθεῖν· ὠσαύτ. - aliquem in paupertatem· necessitas nos ad aliquid - it, ἡ ἀνάγκη ὠθεῖ, προάγει ἡμᾶς εἴς τι· δ) ἀναβάλλομαι, comitia in adventum Caesaris· ε) ἀπολύτ. - aliquem, ἀφαιροῦμαί τινα τὴν ἐλπίδα τοῦ τυχεῖν ἧς ζητεῖ τιμῆς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

de-trunco, α'. 1) (π.) ἀποτέμνω, ἀποκόπτω, superiorem partem arboris, caput· 2) τὰ ἄκρα (τοὺς κλάδους, μέλη) ἀποκόπτω, ἀκρωτηριάζω, arbores, corpora.

de-turbo, α'. κυρ. ταράττω, ἐξωθῶ (τῆς θέσεως), ἐπομ. 1) ἐπὶ ἀψύχ. = καταρρίπτω, κατακρημνίζω, statuam, τὸν ἀνδριάντα· 2) ἐπὶ ἐμψύχ. = ἐξωθῶ, ἀπελαύνω, nostros ex vallo, τοὺς ἡμετέρους ἐκ τοῦ χαρακώματος· 3) μετφ. -aliquem de, ex = ἀποστερῶ τινά τινος, ἀφαιροῦμαί τινά τι.

dē-tūrpo, α'. δύσμορφον ποιῶ, διαφθείρω τὴν μορφήν. Σουητ. Καλιγ. 35

Deucălĭon, ōnis, ὁ. Δευκαλίων·

Deucălĭōnēus, a, um, τοῦ Δευκαλίωνος.

de-ungo, γ'. (Πλ. ἀμφιθ. ἄλλοι γράφ. devincio) ἀλείφω· μετφ. -me vino μεθύω.

dēunx, ūncis (dē, uncia) = $^{11}/_{12}$· heres ex deunce, ὁ τῶν ἕνδεκα μερῶν κληρονόμος· ἰδὲ as.

de-ūro, ussi, ustum, γ'. κατακαίω τι.

dĕus, i, ὁ. (πληθ. ὀν. dei, dii. di, γεν. deorum, deum, δοτ. deis, diis, dis)· 1) ὁ Θεός, ἐνίοτ. καὶ ἡ θεός, μάλ. di meliora ἤ melius δῆλ. velint, ferant, ἃ ἐνίοτε καὶ προστίθενται, ὃ μὴ γένοιτο! εὐφήμει! dii te ament, χαῖρε! pro deum immortalium! πρὸς θεῶν τῶν ἀθανάτων! per deos! πρὸς τῶν θεῶν! 2) μετφ. α) ὁ κράτιστος· -philosophorum· β) φύλαξ, προστάτης θεός· Lentulus· γ) (κωμ.) λίαν εὐτυχής.

de-ūtor, γ'. κακῶς χρῶμαι, victo, τῷ ἡττημένῳ.

de-vasto, α', ἐρημῶ, διαφθείρω.

devectus, a, um, μετχ. τοῦ deveho.

de-vĕho, vēxi, vectum, γ'. 1) ἀποκομίζω, κομίζω, frumentum in Galliam, σῖτον εἰς τὴν Γαλλίαν, legionem equis, τὴν λεγεῶνα ἐφ' ἵππων· συνήθ. παθητ. devehor (ὑπον. navi) = πλέω, Corinthum, εἰς Κόρινθον· μετφ. -ad aliquid, ἔρχομαι, μεταβαίνω εἴς τι· 2) κατακομίζω (μάλ. διὰ ποταμοῦ) καὶ ἐντ. τὸ παθητ. devehor, πλέω κατὰ τὸν ποταμόν.

1. dē-vēllo, velli, vulsum, γ'. ἀποτίλλω, ἀποσπῶ, plumas, ramum· (ἀπρεπ.) ψιλῶ τριχῶν, concubinas. Σουητ. Δομ. 22.

2. dē-vēlo, α'. (π.) ἀποκαλύπτω.

dē-vĕnĕror, ἀποθ. α'. 1) (π.) σέβομαι, λατρεύω, deos· 2) (μ.) εὐχαῖς ἀποτρέπω, somnia, τὰ ἐνύπνια.

dēvĕnĭo, vēni, ventum, δ'. 1) κατέρχομαι, ἔρχομαι, in urbem, εἰς τὴν πόλιν· (π.) locum, εἰς τόπον τινά· 2) μετφ. ἔρχομαι, περιέρχομαι, in alienas manus, εἰς χεῖρας ἀλλοτρίας· -ad juris studium, μεταβαίνω ἐπὶ τὴν μελέτην τοῦ δικαίου.

dē-verbĕro, α', διαμαστιγῶ τινα.

1. dē-vĕrsor, ἀποθ. α', τρέπομαι πρός τινα, (ὡς ξένος) κατάγομαι πρός τινα, καταλύω παρά τινι, apud aliquem, in ea domo· μετφ. - in negotio turpi (μ.), ἅπτομαι ἔργου αἰσχροῦ.

2. dēvĕrsor, ōris, ὁ, deverto) ὁ παρά τινι καταλύων, ὁ ξένος.

dēversōrĭŏlum, i, οὐ, ὑποκ. τοῦ devorsium.

dēversōrĭus, a, um (deversor) τῆς καταλύσεως· taberna - a, καταλύμα (ξένων)· μάλ. οὐσ. **deversorĭum**, ii, οὐ, καταγώγιον (ξένων), καταλύμα, ξενοδοχεῖον (πρβλ. hospitium, caupona).

devertĭcŭlum, i, οὐ, (deverto)· 1) ἐκτροπὴ τῆς ὁδοῦ, ἔκκλισις· 2) ἐκτροπὴ λόγου, παρέκβασις· 3) = deversorium· μετφ. ἄσυλον, καταφύγιον (ἐπὶ κακοῦ).

deverto (σπ.), verti, versum, γ'. καὶ **devertor**, versus sum (σπ.), ἀποθ. γ'. 1) ἐκτρέπομαι τῆς ὁδοῦ, ἐκκλίνω, τρέπομαι εἰς· - viā, Thasum· μετφ. - ad artes magicas, τρέπομαι, παραδίδομαι εἰς τὰς μαγικὰς τέχνας, ἐπὶ λόγου = ἐκτρέπομαι, παρεκβαίνω· 2) ἐκκλίνων τῆς ὁδοῦ κατάγομαι ὡς ξένος πρός τινα, καταλύω παρά τινι· - ad aliquem, in villam suam.

devēxi, πρκμ. τοῦ deveho.

dēvēxĭtas, ātis, θ. κατωφέρεια.

dēvēxus, a, um (de, veho) 1) κατωφερής, κατάντης, πρανής, ἐπικλινής· μετφ. (μ.) eo per devexum = ῥᾳδίως ἀσκοῦμαι· 2) καταφερής, καταρρέων, amnis. Ἐντ. μετφ. aetas - a, ἡ δυομένη ἡλικία, τ. ἔ. τὸ βαθὺ γῆρας· aetas - a ad otium, ἡλικία ἐπὶ σχολὴν βέπουσα, ἡσυχίας δεομένη.

devictus, a, um, μετχ. τοῦ devinco.

de-vincĭo, vinxi, vinctum, δ'. 1) καταδέω, δέω, leonem· 2) περιδέω, ἀναδέω, tempora (τοὺς κροτάφους) lauro· 3) μετφ. συνδέω, συνάπτω, homi-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

nes inter se, τοὺς ἀνθρώπους πρὸς ἀλλήλους· -me cupiditate, κατέχομαι ὑπὸ ἐπιθυμίας· -homines benevolentiā, εὐνοίᾳ τοὺς ἀνθρώπους ἀναρτῶμαι, οἰκείους ποιῶ· -aliquem jurejurando, καταλαμβάνω τινὰ ὅρκῳ· -membra sopore (π.) κατακοιμῶμαι.

de-vinco, vīci, victum, γ'. 1) κατανικῶ, καταδαμάζω, Galliam· bella devicta (π.), νικηφόροι πόλεμοι· 2) ὑπερισχύω, κρείττων εἰμί.

devinctus, a, um (-ior), [μετχ. τοῦ devincio], (σπ. παραδεδομένος, studiis, ταῖς μελέταις.

dēvītātĭo, ōnis, θ. ἐκφυγή.

dē-vīto, α'. ἐκφεύγω, ἀποφεύγω, παρέρχομαι, procellam, dolorem.

devĭus, a, um (de, via) 1) ἔξω, πόρρω τῆς ὁδοῦ ὢν ἢ κείμενος· iter -um, ἐκτροπὴ ὁδοῦ· ἐντ. = ἔρημος, μεμονωμένος ζῶν, gens, homo· -a avis, ἡ γλαῦξ· 2) τῆς ὁδοῦ ἐκτρεπόμενος = πλανώμενος· ἐντ. μεταφ. = διάστροφος, ἄστατος, μωρός, homo, res· 3) (π.), ἄβατος, ἀπρόσιτος, limen.

dē-vŏco, α'. 1) ἀποκαλῶ, μετακαλῶ, ἀνακαλῶ, aliquem ex provinciā, τινὰ ἐκ τῆς ἐπαρχίας, nostros a tumulo· 2) καλῶ (προσκαλῶ), deos ad auxilium, aliquem in judicium· ἐντ. = παρακαλῶ (προσκαλῶ) ἐπὶ δεῖπνον. Νέπ. 3) μετφ. -aliquem ab institūto cursu, μετακαλῶ, ἀποσύρω· -philosophiam e coelo, κατακαλῶ, κατάγω, καταδιδάζω τὴν φιλοσοφίαν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· -fortunas meas in dubium, ἐν ἀδήλῳ καθίστημι, διακυβεύω· -mortales in perniciem (μ.) τοὺς θνητοὺς εἰς ὄλεθρον ἄγω.

dē-vŏlo, α'. καταπέτομαι· μετφ. ὁρόμῳ φέρομαι· μετφ. σπουδῇ μεταβαίνω, ad florentem (amicitiam).

de-vōlvo, vōlvi, vŏlūtum, γ'. 1) κατακυλίω, κατακυλινδῶ τι· μετφ. - it verba, κατακυλίει, ῥέει· Ὁράτ. 2) ἐν τῷ παθητ. devolvor, καταφέρομαι, καταπίπτω, καταρρέω, torrens devolutus monte· 3) μετφ. - ad inanem spem, ad egestatem, εἰς ματαίαν ἐλπίδα, εἰς ἔνδειαν φέρομαι.

dēvŏlūtus, a, um, μετχ. τοῦ devolvo.

dēvŏro, ·'. 1) καταβροχθίζω, κατεσθίω, καταπίνω, labidem, λίθον· 2) μετφ. α) -aliquid spe, oculis = μετὰ πόθου ἐλπίζω, προσβλέπω τι· β) -librum, καταπίνω τὸ βιβλίον = μετ' ἐπιθυμίας καὶ σπουδῆς διαναγινώσκω· γ) κατεσθίω, καταναλίσκω, καταδαπανῶ, pecuniam, hominem, τὴν οὐσίαν τινός· ἐντ. (π. καὶ μ.) ἀφανίζω· arma vestra -ant vos· δ) -orationem, καταπίνω τὸν λόγον, μετ' ἐπιθυμίας ἀκροῶμαι· ἀλλὰ oratio ejus a multitudine devorabatur = δύσπεπτος ἦν, οὐ καλῶς κατενοεῖτο· ε) -partem verborum, ἐν τῇ ἐκφωνήσει καταπίνω = οὐ σαφῶς ἐκφωνῶ μέρος τῶν λέξεων· ς) (Πλ.) -nomem = ἐπιλανθάνομαι· ζ) -molestias, stultitias hominum, καταπίνω, σιωπῶν ἀνέχομαι τὰς τῶν ἀνθρ. μωρίας.

dēvortĭum, ii, οὐ. ὁδοῦ ἐκτροπή.

dēvŏtĭo, ōnis (devoveo)· 1) καθιέρωσις, καθαγισμός (τοῖς χθονίοις θεοῖς) - vitae ἢ capitis, τὸ ἑαυτὸν καθιερεύειν (ὑ ἐκούσιος θάνατος· 2) κατάρα, ἀρά. Νέπ. 3) ἐπῳδή, μαγικὸν ἄσμα.

dēvŏto, α'. ἰσχυρότ. τοῦ devoveo.

devŏtus, a, um (μετχ. τοῦ devoveo)· 1) τοῖς χθονίοις θεοῖς καθιερωμένος, ἐντ. = κατάρατος, ἐπάρατος, ἐναγής· 2) ἀφωσιωμένος, alicui· -vino τὸ οἶνον ἀγαπῶν· ὡσαύτ. - scenae· ἐντ. οὐσ. **devōtus**, i, ἀ. πιστὸς ὀπαδός.

dē-vŏvĕo, vōvi, vōtum, 6'. 1) ἀφοσιῶ, καθοσιῶ, καθιερῶ (μαλ. ὡς θυσίαν, καὶ εἰς θάνατον καθιερῶ)· - filiam Dianae· -me diis, ἢ ἁπλῶς -me, εἰς ἑκούσιον θάνατον δίδωμι, ἐμαυτόν, θύω ἐμαυτὸν ὑπὲρ τῆς πατρίδος· 2) ἐπαρῶμαι, καταρῶμαι, aliquem, suas artes· 3) (σπ.) ἀφοσιῶ, ἀνατίθημί τι (μάλ. ἐμαυτόν), ὅλως παραδίδομαί τινι· 4) (π.) ἐπάδω τινί, καταμαγεύω τινά.

dextans, ntis, ὰ. (de, sextans, κυρ. μεῖον sextans) = $^{10}/_{12}$· ἰδὲ as.

dextĕlla, ae, θ. ὑποκ. τοῦ dextera)· μικρὰ δεξιὰ χείρ.

dexter, tra, trum, ἢ tĕra, tĕrum, συγκρ. **dexterĭor**, -ĭus, γεν. ōris, ὑπερθ. **dextĭmus**, a, um· 1) δεξιτερός, δεξιός (ἀντίθ. sinister, laevus)· μάλ. α' dextra, ae, θ. α) (ὑπον. manus), ἡ δεξιὰ (χείρ)· ἐντ. μετφ. = ἡ ὑπόσχεσις, ἡ πίστις, καὶ ἐντ. = ἡ φιλία, συνθήκη· mitto dextras, «δεξιὰν πέμπω» Νέπ. ferro dextram, «δεξιὰν φέρω» Ἰουστ. renovo dextram· β) (ὑπον. pars) τὸ δεξιὸν μέρος· dextrā, δεξιᾷ, a dextrā, ἐν δεξιᾷ· 2) μεταφ. α) δεξιός, ἐπιδέξιος, ἐπιτήδειος· β) ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος, εὔ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θετος, tempus-· γ) (π. καὶ μ.) δεξιός, αἴσιος, εὔνους, omen, numen.

dextĕrĭtas, ātis, θ. (dexter) (σπ.) δεξιότης, ἐπιδεξιότης, ἐπιτηδειότης.

dextre ἢ **dextĕre,** ἐπίρ. -ius), δεξιῶς, ἐπιδεξίως.

dextorsum, ἢ **-sus,** καὶ **dextroversum,** ἐπίρ. ἐπὶ δεξιά.

Dīa, ae, θ. Δῖα· 1) νῆσος παρὰ τὴν Κρήτην· 2) ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Νάξου.

diăbathrārĭus, ii, ὁ. (Ιλ.) ὁ diabăthrum κατασκευάζων.

diabăthrum, i, οὐ. διάβαθρον, εἶδος (εὐμαροῦς) ὑποδήματος.

Diablintes, tum, ὰ. πλ. Διαυλῖται, ἔθνος Γαλλικὸν ἐν τῇ Gallia Lugdunensis.

diadēma, ātis, οὐ. διάδημα.

diadēmātus, a, um, διάδημα ἔχων.

diaeta, ae, θ. 1) δίαιτα· 2) (μ.)· α) οἴκησις, οἰκία· β) δωμάτιον.

dialectĭce, ἐπίρ. διαλεκτικῶς.

dialectĭcus, a, um, διαλεκτικός· ἐντ. οὐσ. α) **-cus,** i, ὰ. διαλεκτικός· β) **-ca,** ae, καὶ **-ce,** es, θ. ἡ διαλεκτικὴ (δηλ. τέχνη)· γ) **-ca,** ōrum, οὐ. πλ. διαλεκτικαὶ ἀσκήσεις.

dialēctos, i, θ. διάλεκτος· Σουητ.

Diālis, e (Dis = Ζεύς) Διὸς· flamen-, ὁ τοῦ Διὸς ἱερεύς· apex -, ἡ μήτρα τοῦ ἱερέως τοῦ Διός.

dialŏgus, i, ὰ. διάλογος.

Dĭāna, (ἐνίοτε Dīāna), ae, θ. ἡ Ἄρτεμις. Ἐντ. **Dīanĭus,** a, um, καὶ οὐσ. **-nĭum,** ii, οὐ. Ἀρτεμίσιον· α) ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος· β) ἀκρωτήρ. Ἱσπανίας· γ) νῆσος τοῦ Τυρρηνικοῦ πελάγους.

diănŏme, es, θ. (ἄλλοι ἀναγινώσκουσι **diamoeria,** es, θ. διαμοιρία) διανομὴ (χρημάτων).

diarĭum, ii, οὐ. (dies)· σιτηρέσιον στρατιωτῶν, αἰχμαλώτων, δούλων· 2) (μ.) ἐφημερίς.

dibăphus, a, um, δίβαφος· οὐσ. dibăphus, i, θ. ἡ δίβαφος (ἐσθὴς) τῶν Ῥωμαίων ἀρχόντων, ἡ πορφυρᾶν παρυφὴν ἔχουσα· ἐντ. cogitat dibaphum, προσέχει τῷ διβάφῳ, τ. ἐ. τυγχάνει ἀρχῆς.

dĭca, ae, θ. δίκη (μόνον ὅτε ὁ λόγος περὶ Ἑλλήνων)· scribo (impingo) alicui dicam, ἐπάγω τινὶ δίκην· sortĭor dicam, τοὺς (τῆς δίκης) δικαστὰς κληρῶ.

dĭcācĭtas, ātis, θ. (dicax) σκῶμμα, χλευασμός, χλεύη.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

μάλ. α) -causam, αδίκην λέγω», συνηγορῶ, ἀπολογοῦμαι· β) causam nullam (ἢ haud) -, οὐδὲν ἔγω ἀντειπεῖν· γ) jus -, δικαιοδοτῶ, δικάζω· 3) (π.) λέγω, καλῶ, προσαγορεύω, aliquem patrem· 5) λέγω, ἀναγορεύω, αἱροῦμαι, aliquem dictatorem· 7) λέγω, ὁρίζω, τάττω, diem τὴν ἡμέραν· ἐντ. = ὑπισχνοῦμαι· B) ἀμεταδ. ἢ ἀπολύτ. (πρβλ. loquor)· 1) λέγω, λόγον ποιοῦμαι, de absentibus περὶ τῶν ἀπόντων· 2) λέγω, ἀγορεύω, ῥητορεύω, pro aliquo ὑπὲρ τινος, contra aliquem, κατά τινας· ἐντ. ars dicendi = ἡ ῥητορική.

dicrōtum, i, οὐ. (ὑπον. navigium δίκροτον πλοῖον, διήρης ναῦς).

dictāmnus, i, θ. καὶ **-āmnum**, i, οὐ. δίκταμνος, -ον, φυτόν, συλλεγόμενον ἐπὶ τῆς Δίκτης, ὄρους τῆς Κρήτης.

dictāta, ōrum, οὐ, πλ. τοῦ dicto.

dictātor, ōris, ὁ. (dicto) δικτάτωρ· 1) ὁ ἀνώτατος ἄρχων ἐν διαφόροις Ἰταλικαῖς πόλεσιν· 2) ὁ ἐν δεινῇ περιστάσει ἐν Ῥώμῃ ἐκ τῶν ὑπατικῶν ἀναδεικνύμενος ἐπὶ ἓξ μῆνας «αὐτοκράτωρ καὶ ἀνυπεύθυνος ἀρχῶν, οὗ εἰς τὴν ἀρχὴν καταστάθέντος κατελύοντο πᾶσαι αἱ ἄλλαι ἀρχαί, ἐν μέρει δὲ καὶ ἡ τῶν ὀκτὼ ἀνδρῶν· μετὰ δὲ τοὺς ἓξ μῆνας ἦρχον αὐτῆς οἱ ὕπατοι.

dictātōrĭus, a, um, τοῦ δικτάτωρος· juvenis -, = υἱὸς δικτάτωρος.

dictātrix, icis, θ. ἡ δικτατωρεύουσα.

dictātūra, ae, θ. ἡ τοῦ δικτάτωρος ἀρχή, ἡ δικτατωρία· - am gero, δικτατωρεύω· -am abdico, ἢ -ra me abdico, ἀποτίθεμαι τὴν δικτατωρίαν.

Dicte, ae, θ. Δίκτη, ὄρος Κρήτης· ἐντ. **Dictaeus**, a, um, Δικταῖος, Κρητικός· rex D. = ὁ Μίνως καὶ = ὁ Ζεύς.

dictĭo, ōnis, θ. (2. dico)· 1) τὸ λέγειν, ἡ ἔκφρασις, sententiae· - testimonii, κατάθεσις μαρτυρίας· 2) τὸ λέγειν, ἀγορεύειν, ὁ λόγος, - es discipulorum, λόγοι πρὸς ἄσκησιν· 3) ἡ τέχνη τοῦ λέγειν, ἡ λέξις· 4) - causae, ἀπολογία· 5) (σπ.) χρησμός· 6) (μ.) διάλογος, διάλεξις.

dictĭto, α'. (2. dico)· 1) πολλάκις καὶ μετ' ἐμφάσεως λέγω, ἐπανειλημμένως ἰσχυρίζομαι, aliquid, agros esse meos· 2) causas, πολλάκις συνηγορῶ ἐν δικαστηρίοις. Κικέρ. de or. 2, 56.

dictĭto, ōnis, θ. (2. dico) πολλάκις λέγω τι, εἰωθα λέγειν τι· 2) ὑπαγορεύω τί τινι, aliquid alicui· ἡ μετχ. οὐσιαστ. **dictata**, ōrum, οὐ, πλ. = τὸ ὑπὸ τοῦ διδασκάλου ὑπαγορευόμενον, αἱ ὑπαγορεύσεις, τὰ μαθήματα· ἐντ. 3) = συγγράφω, συντάττω, librum, testamentum· 4) παραγγέλλω, ἐπιτάττω τινί τι· quod natura -at. Ἐντ. ἡ μετχ. οὐσιαστ. **dictāta**, ōrum, οὐ, πλ. = παραγγέλματα (ἐν τῇ ὁπλασκίᾳ).

dictum, i, οὐ. (μετχ. τοῦ 2. dico) ῥῆμα, λόγος, λεξις· μάλ. α) = ὑητόν, ἀπόφθεγμα, συνήθ. ἐν τῷ πληθ. dicta = ἀποφθέγματα· β) ὁ δοθεὶς λόγος, ἡ ὑπόσχεσις. Νέπ. Μίλτ. 2, 5· γ) ὁ λόγος ὁ κομψός, ὁ ἀστεῖος, τὸ χαριέντισμα· δ) λόγος, παραγγελία, πρόσταγμα, ἐπιταγή· dicto audientem esse· ἰδὲ audio· ε) (π.) ποίημα. Ennii -ς) (π.) ὁ χρησμός.

Dictўnna, ae, θ. Δίκτυννα, ἐπωνυμία τῆς Ἀρτέμιδος ὡς κυνηγοῦ. Ἐντ. καὶ **-naeus** mons, τὸ Δικτύναιον, ἀκρωτήριον Κρήτης· β) **-nēum**, i, οὐ. Δικτυννεῖον, ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Σπάρτῃ.

1. Dīdo, ūs, καὶ συνήθ. ōnis, θ. Διδώ, ἡ ἄλλως Elisa ἢ Elissa ὀνομαζομένη.

2. dīdo, didĭdi, dĭdĭtum, γ'. (dis do) (ἀρχ., π. καὶ μ.), διαδίδωμι, διανέμω τι· ἐν τῷ παθητ. = διαδίδομαι.

dī-dūco, dūxi, ductum, γ'. (dis, duco)· 1) διάγω (διαχωρίζω), διέλκω, διαιρῶ, διασπῶ, διαλύω, λύω τι· digitos, nubes· -rictum risū, τῷ γέλωτι διΐστημι τὸ χάσμημα. Ἐντ. -or ab amicis, διασπῶμαι ἀπὸ τῶν φίλων· civitas diducta, διεσπασμένη, διῃρημένη, διεστηκυῖα· -matrimonium, διαλύω τὸ συνοικέσιον· -argumenta, ἀναλύω· -verba, τὰς λέξεις ἐν τῇ ἐκφωνήσει διαιρῶ· animus re aliqua diductus, διεσπασμένη (ἐπὶ κακοῦ)· μετφ. oratio rivis diducta est non fontibus, ὁ λόγος οὐκ εἰς πηγὰς ἀλλ' εἰς ῥύακας διῄρηται (τ. ἔ. ἓν ὅλον ἀποτελεῖ)· 2) (ἐπὶ στρατ. παρατάξεως) ἀναπτύσσω, ἐκτείνω, ἀραιῶ, nostras naves, τὰς ἡμετέρας ναῦς, aciem, τὴν φάλαγγα· καὶ ἐνίοτε = διασπῶ, διαλύω, copias, τὰς δυνάμεις.

diductus, a, um, μετχ. τοῦ diduco

Dĭdўmēon, ōnis, οὐ. Διδυμεῖον, ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν τῇ Ἰωνίᾳ.

diecŭla, ae, θ. (ὑπερ. τοῦ dies

diērēctus, a, um, (Πλ.) [πιθαν. ἀντὶ diserectus ἐκ τοῦ dis-rigo, δθεν = ἀνεσκολοπισμένος, ἀνεσταυρωμένος· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ διαρρηκτός = διερρηγμένος, ἀνάπηρος] μόνον ἐν ταῖς συνδέσ. abi (i, recede) hinc dierectus ἢ -cte, -cta, ἄπαγε εἰς κόρακας.

dies, ēi (ἀρχαϊκ. e καὶ i) ἀ. καὶ (ἐν. μόνον ἐν τῷ ἑνικ.) θ. 1) ἡμέρα (παρὰ Κρησὶ δία· postero die, τῇ ὑστεραίᾳ· tres dies continui, τρεῖς συνεχεῖς ἡμέραι· -festus, ἡ ἑορτὴ· tranquillus-, εὐδία· μαλ. α) diem ex die exspecto, καθ' ἡμέραν, ὁσημέραι περιμένω· ὡσαύτ. diem de die differo ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἀναβάλλω· β) in dies singulos, ἢ ἁπλ. in dies, καθ' ἑκάστην τὴν ἡμέραν, καθ' ἡμέραν· cum die, ἅμα τῇ ἡμέρᾳ· de die, ἀφ' ἡμέρας· γ) bis die, ἢ in die, δὶς τῆς ἡμέρας· die ac nocte, ἡμέρας καὶ νυκτός· diem noctemque, καὶ dies noctaque, ἡμέραν καὶ νύκτα = ἀδιαπαύστως· multo die, προϊούσης τῆς ἡμέρας· δ) -meus = ἡ ἐμὴ γενέθλιος ἡμέρα, ἢ ἡ τοῦ ἐμοῦ θανάτου ἡμέρα· -supremus, ἡ τοῦ θανάτου ἡμέρα· obeo diem supremum (ἢ meum) ἢ ἁπλῶς obeo diem = τελευτῶ, ἀποθνήσκω· 2) (συνήθ.) θ. α) ἡ ἡμέρα, ἡ προθεσμία· -stata, constituta, ἡ τεταγμένη ἡμέρα· diem do, dico ὁρίζω, τάττω τὴν ἡμέραν· diem dico alicui, προσκαλοῦμαί τινα (εἰς τὸ δικαστήριον)· diem obeo, τῇ τεταγμένῃ ἡμέρᾳ παραγίγνομαι εἰς τὸ δικαστήριον· -pecuniae, ἡμέρα τῆς ἀποδόσεως τῆς ὀφειλῆς· diem prodico, παρατείνω τὴν προθεσμίαν· ὡσαύτ. diem ex die dico· -stipendii ἡμέρα (τῆς ἀποτίσεως) τοῦ στρατιωτικοῦ μισθοῦ· -induciarum, ἡ (τελευταία) ἡμέρα τῆς ἀνοκωχῆς· ε) ἡμέρα, χρόνος, longa d. μακρὸς χρόνος· dies (ἡμέρα, ἡμερομηνία) non erat· Κικέρ. 3) (π) = τὸ τῆς ἡμέρας φῶς· video = γεννῶμαι· 4) τὰ δι' ἡμέρας γεγονότα, ἔργα· hic d., animos Romanis refēcit· exerceo diem, ἀσκῶ τὸ ἔργον τὸ ἡμερήσιον.

Diespĭter, tris, ἀ. (Διὸς πατήρ), ἕτερος τύπος τοῦ Jupiter, Ζεύς.

diffāmo, āv. (dis, fama), δυσφημῶ, κακολογῶ, διασύρω, aliquem probroso carmine.

differens, entis, οὐ. (σπ.) καὶ -tĭa, ae, θ. καὶ (ἀρχ. καὶ μ.) -**feritas**, ātis, θ. τὸ διάφορον, ἡ διαφορά, ἡ διαφορότης, -naturarum, sermonis Graeci.

dif-fĕro, distŭli, dilātum, γ'. Α) μεταδ. 1) διαφέρω, διακομίζω τι· -arbores, διαφυτεύω, μεταφυτεύω δένδρα· 2) διαφέρω, διαδίδωμί τι· ventus -ert ignem· rumor -tur, φήμη διαδίδεται· 3) διαφέρω, διασκεδάννυμι, classem, τὸν στόλον· 4) (ὡς τὸ πολὺ ἀρχ. καὶ μ.) λόγῳ ἢ φήμῃ διαφέρω τι, διαδίδωμι, διαθρυλλῶ, γνώριμον καθίστημί τι· μαλ. ἐπὶ κακοῦ = διαβοῶ· 5) (ἀρχ.) διαταράττω, συγχέω, βασανίζω· -aliquem dictis meis· ὡς τὸ πολὺ ἐν τῷ παθητ. differor clamore, amore istius· 6) διαφέρω, ἀναβάλλομαί τι, ἀναβολὴν ποιοῦμαι (τῆς ἐνάρξεώς) τινος (πρβλ. profero, procrastino)· -rem, tempus, horam· ἐντ. -aliquem, παρατείνω, ἀναβάλλω τινά· Β) ἀμετ. (ἄνευ πρκμ. καὶ σ.) -ab aliquo (σπ. cum aliquo), διαφέρω τινός ἢ πρός τινα, διάφορος, ἕτερος, ἀνόμοιός εἰμί τινος, διαφωνῶ τινι· συνήθ. ἀπρόσ. differt, διαφέρει, ἔστι τις διαφορά· nihil-, οὐδὲν διαφέρει.

differtus, a, um [μετχ. τοῦ ἀχρ. ῥήμ. differcio, dis-farcio] διάμεστος, μεστός, πλήρης τινός· forum-, πλήθουσα ἀγορά.

difficĕle, ἐπίρ. (σπ.) = difficulter.

difficĭlis, (dis, facilis e, ἐπίθ. (συγκρ. -ior, -illimus)· 1) δύσκολος, δυσχερής, χαλεπός, iter, tempus· res est -factu, dictu, ad eloquentium, πρᾶγμα χαλεπὸν δυσχερὲς ποιεῖν, εἰπεῖν. Ἐντ. = δυσχερής, ἄπορος, ἐπικίνδυνος, res, tempus reipublicae· 2) ἐπὶ χαρακτ. = δύσκολος, χαλεπός, δυσξύμβολος, δυσδιόρθωτος, δυσπροσήγορος, δυσπρόσιτος, ἀφόρητος, αὐστηρός.

difficĭlĭter, ἐπίρ. (σπ.) = difficulter.

difficŭltas, ātis, θ. (difficilis)· 1) δυσκολία, δυσχέρεια, χαλεπότης. Ἐντ. -domestica = d. numaria, ἀπορία χρημάτων· -navium, rei frumentariae, annonae, δυσχερὴς ἡ κτῆσις (ἀπορία, σπάνις νεῶν, σίτου· 2) ἀπορία, ἀμηχανία· Καῖσ. 3) δυσκολία, τρόπου χαλεπότης, τὸ δυσπροσήγορον, δυσπρόσιτον.

difficŭlter, ἐπίρ. (-ficilius, -ficillime) δυσκόλως, δυσχερῶς, χαλεπῶς.

diffīdens, entis, ἐπίθ. (μετχ. τοῦ diffido) ἄπιστος, δύσπιστος, ὕποπτος.

diffidenter, ἐπίρ. (-ius) δυσπίστως,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

diffidentĭa, ae, θ. ἀπιστία, δυσπιστία, (ἀντίθ. confidentia).

dif-fīdo, fīsus sum, γ'. ἀπιστῶ, ἀπίστως ἔχω, δυσπιστῶ. οὐ πέποιθά τινι, ἀπελπίζω τινός (ἀπελπίζομαι περί τινος)· -sibi, saluti communi· jacet ille et -it, ἐκεῖνος ἀποβάλλει πᾶσαν ἐλπίδα.

dif-findo, fĭdi, fissum, γ'. 1 διασχίζω, σχίζω, saxum, τὴν πέτραν, terram τὴν γῆν· μετφ. -portas, ἀνοίγω· -conjunctionem, λύω· 2) τεχν. ὁρ. -diem, διακόπτω τὴν δίκην καὶ εἰς ἄλλην ἡμέραν ἀναβάλλομαι ταύτην.

dif-fingo, γ'. (σπ. ἐν χρήσει μόνον τὰ πρόσ. -ngās καὶ -nget) μεταπλάττω, μεταβάλλω, ἄλλο ποιῶ.

1. diffīssus, a, um, μετχ. τοῦ diffindo.

2. diffīsus, a, um, μετχ. τοῦ diffido.

diffĭtĕor, ἀποθ. 6'. (dis, fateor), ἀρνοῦμαι, aliquid facere, ποιεῖν τι.

dif-flo, ā'. (Πλ.) διαπνέω, διαφυσῶ τι.

dīf-flŭo, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), γ'. 1) διαρρέω, διαχέομαι: Rhenus -it in plures partes· (π.) -sudore, ἱδρῶτι περιρρέομαι. Ἐντ. (ἀρχ. καὶ μ.) = διαλύομαι, καταρρέω, καταπίπτω, ἐλαττοῦμαι· 2) μετφ. -luxuriā, τρυφῇ διαχέομαι, ἄγαν τρυφηλῶς ζῶ· ὡσαύτ. -deliciis.

diffractus, a, um, μετχ. τοῦ diffringo.

diffringo, (ἄνευ πρκ.), fractum, γ'. (ἀρχ. καὶ μ.) διαρρήγνυμι, συντρίβω.

dif-fŭgĭo, fūgi, fugĭtum, γ'. φεύγω (ὅπη δύναμαι), διασκορπίζομαι.

diffŭgĭum, ii, οὐ. διασκορπισμός.

dif-fundo, fūdi, fūsum, γ'. 1) (ἐπὶ ὑγρῶν) διαχέω, ἐκχέω, χέω τι· -vinum, μεταχέω, μεταγγίζω οἶναν· 2) διαχέω, διασπείρω, διασκορπίζω· συνήθ. ἐν τῷ παθητ. διαχέομαι, ἐκτείνομαι· 3) μετφ. διαχέω, διασπείρω, διαδίδωμι, ἐκτείνω, αὐξάνω· 4) μετφ. διαχέω, εὐφραίνω, φαιδρύνω, vultum, animos· παθητ. διαχέομαι, εὐφραίνομαι· 5) μετφ. διαχέω, διασκεδάννυμι, ἀπελαύνω, πραύνω, iram, dolorem flendo.

diffūse, ἐπίρ. (-ius)· 1) σποράδην, οὐκ ἐν συνεχείᾳ· 2) διεξοδικῶς, διὰ πλειόνων (εἰπεῖν).

diffūsĭlis, e (Λουκρ.) ἐκτεταμένος.

diffūsĭo, ōnis, θ. μετφ. διάχυσις.

diffūsus, a, um (-ior) [μετχ. τοῦ diffundo]· 1) ἐκτεταμένος, εὐρύς· sus-, παχεῖα ὗς· 2) μακρός, διεξοδικός (ἀντίθ. contractus).

dīgămma, ătis, οὐ. δίγαμμα, καὶ **-mon**, i, οὐ. δίγαμμον (δηλ. στοιχεῖον)· τούτῳ ἐν τῇ Λατιν. πολλάκ. ἀντίστοιχόν ἐστι τὸ F καὶ V. Ἐντ. παρὰ Κικέρ. D. tuum = τὸ σὸν βιβλίον προσόδων, οὗ ἐπιγραφὴ ἦν Fundorum reditus.

Dīgentĭa, ae, θ. Διγεντία, ῥύαξ παρὰ τὸ ἐν Σαβίνοις κτῆμα τοῦ Ὁρατίου, τανῦν Licenza.

dī-gĕro, gessi, gestum, γ'. 1) διαφορῶ, διασκορπίζω, διαλύω, nubes, nimbos. Ἐντ. α) διαιρῶ. Nilus digestus = διαιρούμενος· β) dentes -unt cibum, οἱ ὀδόντες λεαίνουσι τὴν τροφήν· γ) ἐπὶ στομάχ. d. cibum, καταπέπτω τὴν τροφήν· 2) κατὰ μέρη διαιρῶ, διαμερίζω· 3) διατάττω, εὐθετῶ, bibliothecam· 4) ἐξηγοῦμαι, ἑρμηνεύω (ἐπὶ μάντεως) omina. Βεργ. 5) λογίζομαι, ἀριθμῶ, matris annos.

dīgestĭo, ōnis, θ. (digero)· 1) τακτικὴ διαίρεσις, διάταξις· 2) πέψις.

dīgĭtŭlus, i, οὐ. ὑποκ. τοῦ digitus) μικρὸς δάκτυλος.

dīgĭtus, i, ἀ. (δεκ = δεχ, δέγομαι)· 1) δάκτυλος· μάλ. α) attingo aliquem -o, ἅπτομαί τινος τῷ δ., ἠρέμα ἐπιψαύω· μετφ. attingo coelum -o, ὑπερβαλλόντως εὐτυχῶ· β) computo -is, numero per -os, digero in -os, = ἐπὶ τῶν δακτύλων ἀριθμῶ· res venit ad -os, λογίζεται· novi -os tuos, οἶδα τὴν σὴν λογιστικὴν δεξιότητα· γ) concrepo -is, ἀποκροτῶ (κροτῶ διὰ τῶν δακτύλων)· ἐντ. percussio -ōrum, = ἀποκρότημα· δ) intendo -um ad aliquid, τῷ δ. δείκνυμί τι· monstror -is = δακτυλοδεικτοῦμαι, ὀνομαστὸς εἰμι· ε) liceor -o, ἢ tollo -um, ἐν δημοπρασίᾳ (τὸν δάκτυλον ἀνατείνων) προσφοράν ποιοῦμαι· ς loquor -is (π.) διὰ χειρομίας διαλέγομαι· ζ) παροιμ. percoquo aliquid in -is (Πλ.) = ἀδύνατα ἐπιζητῶ· η) ne -um quidem alicujus rei causā porrigere = οὐδὲ δάκτυλον προτείνω χάριν τινός· = οὐδαμῶς ἀντιτυγχάνω· θ) profero -um, ἐπιχειρῶ τινί (ἔργῳ)· 2) ὁ τοῦ ποδὸς δάκτυλος· summis -is ambulo, ἐπ' ἄκρων τῶν δακτύλων (ἀκροποδητί) βαίνω· 3) δάκτυλος (μέτρον), τὸ $^1/_{16}$ τοῦ ποδὸς· -transversus, ἢ ἁπλ. d. πλάγιος δάκτυλος, δακτύλου πάχος· μετφ. ab hac

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(regula) mihi non licet transversum -um discedere. οὐδὲ δάκτυλον ἔξεστί μοι παρεκκλῖναι τούτου (τοῦ κανόνος).

dī-glădĭor, ἀποθ. α'. 1) διαξιφίζομαι, (τῷ ξίφει) μάχομαι πρός τινα (συνήθ. μετὰ τῆς ἐννοίας τοῦ μίσους καὶ τῆς ὀργῆς· πρβλ. dimico)· 2) λόγοις μάχομαι, σφόδρα ἐρίζω.

dignātĭo, ōnis, θ. (dignor)· 1) ἐνεργ. ἀξίωσις, τιμή· εὔνοια· (ἣν τις πρός τινα ἔχει)· 2) παθητ. τιμή, (ἐκ) τίμησις ἧς ἀπολαύει τις), ἀξίωμα.

digne, ἐπίρ. (-ius)· 1) ἀξίως, κατ' ἀξίαν· 2) (Πλ.) ἀξιοπρεπῶς.

dignĭtas, ātis, θ. (dignus)· ἀξία, ἀξιότης· nec d. nec gratia ei deest· te, ἢ pro - te, κατὰ τὴν ἀξίαν, ἀξίως. Ἐντ. α) ἐξωτερικὴ ἀξία, λαμπρότης, ἀξιοπρέπεια, κάλλος· - domūs· - corporis. - virilis· β) ἀξίωσις, ἀξίωμα, τάξις, τιμή· -equestris, personarum· μάλ. τὸ ἐκ τῆς ἀρχῆς ἀξίωμα, ἡ ἀρχή· -imperatoria, regis, τὸ στρατηγικόν, βασιλικὸν ἀξίωμα.

dignor, ἀποθ. α' (ἀρχ. καὶ π. **digno,** α'., δι' ὃ τὸ dignor καὶ ὡς παθητ. = ἀξιοῦμαι, καὶ dignatus = ἀξιωθείς) [dignus]· 1) ἀξιῶ τινά τινος, ἀξιόν τινος νομίζω τινά· - aliquem honore· - aliquem filium, virum, ἄξιον νομίζω τινὰ καλεῖν με υἱόν, σύζυγον· 2) ἀξιῶ, ἀξιοπρεπὲς νομίζω, βούλομαι.

di-gnosco, nōvi nōtum, γ'. (di, nosco) διαγιγνώσκω, διακρίνω, dominum ac servum, civem hoste, ἢ ab hoste.

dignus, a, um (-ior - issimus) ἄξιός τινος (συνήθ. μετ' ἀφαιρ. τοῦ ἀντικειμ. οὗ τις ἄξιός ἐστιν·) - laude, memoriā, ἄξιος ἐπαίνου, μνήμης· (π. καὶ μ.) - amari, ἄξιος ἀγάπης· - ut aliquid faciam, ἄξιός εἰμι ποιεῖν τι· (ἀρχ. καὶ μ.) -salutis. Ἐντ. dignum = ἄξιον, πρέπον, ἁρμόδιον, κατάλληλον· hoc d. est auribus tuis· praemia - a· dignum est (μετ' ἀπαρεμφ.) ἄξιόν ἐστιν = ἁρμόζει· καὶ ἀπολύτ. ut dignum est, erat, ὡς ἄξιόν ἐστιν, ἦν· οὐσ. οὐ. digna, ἄξια, ἀξίαν τιμωρίαν, timere.

dīgrĕdĭor, gressus sum, ἀποθ. γ'. (di, gradior)· 1) δίχα ἢ πόρρω γίγνομαί τινος, χωρίζομαι, ἀπαλλάττομαί τινος. Ἐντ. ἀπέρχομαι, ἀποχωρῶ· utrique -untur, ἀπαλλάττονται ἀλλήλων· -ab aliquo, ex eo loco, in urbem, domum, 2) μετφ. ἐκτρέπομαί τινος, παραβαίνω τι· - officio, ab eo quod proposui μάλ. ἐν τῷ λόγῳ ἀποπλανῶμαι ἀπό τινος, ἐκτρέπομαι, ἐκβολὴν ποιοῦμαι τοῦ λόγου.

digressĭo, ōnis, θ. (digredior)· 1) χωρισμός· - noster· 2) (ἐν τῇ σημασ ταύτῃ τινὲς γράφ. degressio) μετφ. παρέκβασις ἐν τῷ λόγῳ, ἐπεισόδιον· 3 (μ.) ἡ ἀπὸ τῆς εὐθείας ὁδοῦ ἐκτροπή.

1. digressus, us, ὁ. = digressio.

2. digressus, a, um, μετχ. τοῦ di gredior.

dijūdĭcātĭo, ōnis, θ. διάγνωσις.

di-jūdĭco, α'. 1) διαγιγνώσκω, κρίνω controversias τὰ ἀμφισβητήσιμα· μετ - belli fortunam· 2) διακρίνω, rect ac prava, vera a falsis.

dījuncte καὶ **dijunctus,** ἴδε dis juncte καὶ disjunctus.

dī-lābor, lapsus sum, ἀποθ. γ'. 1 κατολισθαίνω, καταπίπτω, καταρρέω μάλ. (ἐπὶ ἀντικ. εἰς ὑγρὰν κατάστ. μετα βαλλομένων) = τήκομαι, διαχέομαι, gla cies, nebula. Ἐντ. 2) μετφ. α) exercitus milites - untur, διαχέονται, διασπείρονται, διαλύονται· β) tempus -itur, ὁ χρόνος κατολισθαίνει, παρέρχεται· γ) aliquid memoriā -itur, διαφεύγει τι τὴν μνήμην· δ) respublica -itur, ἡ πολιτεία διαλύεται, καταλύεται· ε) vectigalia publica -untur, οἱ δημόσιοι φόροι ἐν ἀταξίᾳ εἰσίν· ς) curae -untur, μέριμναι οἴχονται.

dī-lăcĕro, α'. 1) διασπαράττω, κατασπαράττω· 2) μετφ. α) διαθρύπτω· β) κατασπαθῶ, καταναλίσκω, opes.

dī-lānĭo, α'. δια-κατα-σπαράττω.

dīlāpĭdo, α'. (dis, lapis· κυρ. ὥσπερ λίθους διαρρίπτω, διασκορπίζω τι· μετφ - pecuniam, κατασπαθῶ, καταναλίσκω χρήματα.

dī-largĭor, ītus, sum, ἀποθ. δ' δαψιλῶς διανέμω, δωροῦμαι, pecuniam illis, χρήματα ἐκείνοις.

dīlātĭo, ōnis, θ. (differo) ἀναβολή.

dīlāto, α'. (dis, latus)· 1) διαπλατύνω, πλατύνω, εὐρύνω, ἐκτείνω τι· 2 μετφ. α) ἐκτεταμένον ἐκφωνῶ, literas· τὸ στοιχεῖον· β) τὸν λόγον (ἢ μέρος τ τοῦ λόγου) ἐκτείνω, μακρότερον ἐπίλημι διὰ μακρῶν περί τινος γνώμην ἀποφαί νομαι (ἀντιθ. coarto)· -orationem, ar gumentum, proposita. Κικέρ.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

dīlātor, ōris, ā. (differo), μελλητής, ἀεὶ ἀναβάλλων· Ὁράτ. περὶ ποιητ. τέχν. 172.

dīlātus, a, um, μετχ. τοῦ differo.

dī-laudo, āre, ἀμφίδ.) λίαν ἐπαινῶ.

dilectus, us, ā. (diligo) γράφουσί τινες ἔτι ἀντὶ **delectus**, us.

dīlĭgens, entis (-ior, -issimus) [μετχ. τοῦ diligo]· 1) ὁ φιλῶν, ὁ ἐπιμελούμενός τινος· -veritatis, ὁ φιλαλήθης· -loquendi, ὁ ἐπιμελούμενος τοῦ λέγειν· ὡσαύτ. -omnis societatis· 2) ἐπιμελής, ἀκριβής. (πρβλ. accuratus) homo, orator· 3) ἀκριβής, φειδωλός, οἰκονόμος· (ἀντίθ. negligens ἢ prodigus)· homo frugi ac diligens, ἀνὴρ σώφρων καὶ οἰκονομικός.

dīlĭgenter, ἐπίρ. (-ius, -issime) ἐπιμελῶς, ἀκριβῶς (ἀντίθ. negligenter).

diligentĭa, ae, θ. 1) ἐπιμέλεια, ἀκρίβεια· (ἀντίθ. negligentia)· 2) ἀκρίβεια, φειδωλία, οἰκονομία.

dīlĭgo, lēxi, lectum, γ'. (dis, lego) [κυρ. ἐν πολλοῖς ἐκλέγω]· 1) φιλῶ, ἀγαπῶ, στέργω τινά ἢ τι (διὰ τιμὴν καὶ ἀναγνώρισιν τῆς μεγίστης αὐτοῦ ἀξίας· πρβλ. amo)· ἐντ. 2) τιμῶ, περὶ πολλοῦ ποιοῦμαί τινα· 3) ἐπὶ πραγμ. = αἱροῦμαι, προτιμῶ τι.

dīlōrĭco, āre, (dis, lorica) διασχίζω, tunicam ejus, τὸν χιτῶνα αὐτοῦ.

dī-lūcĕo, ēre, (κυρ. φέγγω) μετῳ. δῆλός εἰμι, φανερὸς γίγνομαι.

dīlūcēsco, lūxi, (ἄνευ σ.), γ', (diluceo) διαυγάζω, ὑποφαίνω, ἐπιφώσκω· dies· συνήθ. ἀπρόσ. dilucescit, ἡμέρα ἐπιφώσκει, ἡμέρα γίγνεται.

dīlūcĭde, ἐπίρ. (-ius) λαμπρῶς, φωτεινῶς· μετῳ. σαφῶς, ἐναργῶς.

dīlūcĭdo, āre, μετῳ. σαφὲς ποιῶ.

dī-lūcĭdus, a, um (-ior)· 1) λαμπρός, διαφανής, smaragdus· 2) μετῳ. σαφής, ἐναργής, oratio, verba.

dīlūcŭlum, i, οὐ. (dis, lux) λυκαυγές, ὄρθρος· diluculo, περὶ τὸ λυκαυγές (ἀντίθ. crepusculum).

dīlūdĭum, ii, οὐ. (dis, ludo), κυρ. ἡμέρα ἀναπαύλας τῶν μονομάχων· ἐντ. μετῳ. diludia posco, ἀναβολὴν (χρόνον πρὸς διόρθωσιν τῶν ποιημάτων) αἰτῶ. Ὁράτ. Ἐπιστ. 1, 19, 47.

dī-lŭo, lŭi, lūtum, γ'. 1) διακλύζω, διαβρέχω, τῇ ὑγρότητι διαλύω, κατακλύζω, aqua -it lateres (τοὺς πλίνθους)· 2) διαβρέχω, βρέχω τι· 3) ἐξυδαρῶ, κεράννυμί τι, vinum, favos lacte· 4) μετῳ. ἐξασθενῶ τι· ἐντ. ἀφανίζω, ἐξαλείφω, ἀπελαύνω, auctoritatem, molestias, curam· μάλ. -crimen, ἀναιρῶ, ἀνασκευάζω, διαλύω τὴν κατηγορίαν· ὡσαύτ. -confirmationem adversarii κ. τ. ὅμ. 4) διασαφηνίζω τι.

dīlūtus, a, um (-ior, -issimus) [μετχ. τοῦ diluo)· 1) βεβρεγμένος, ὑγρός· 2) ὕδαρής, ὕδατι κεκραμένος, vinum· 3) ἀσθενής (τὴν ὀσμήν).

dīlŭvĭes, em, θ. καὶ **diluvĭum**, ii, οὐ. κατακλυσμός· μετῳ. ὄλεθρος, δυστυχία. Βεργ. Αἰν. 7, 228.

dīlŭvĭo, āre, (Λουκρ.) κατακλύζω.

dimăchae, ārum, ā. πλ. οἱ διμάχαι, οἱ ἀφ' ἵππων καὶ πεζῇ μαχόμενοι.

dī-māno, āre, διαχέομαι· μετῳ. -ad existimationem hominum, ἐκτείνομαι ἐν τῇ ὑπολήψει τῶν ἀνθρώπων, εὐρύτερος καθίσταται ὁ κύκλος τῶν τιμώντων με ἀνθρώπων.

dimensĭo, ōnis, θ. (dimetior) διαμέτρησις, καταμέτρησις.

dīmētĭor, mensus, sum, ἀποθ. δ', διαμετρῶ, καταμετρῶ, μετρῶ τι.

di-mēto, āre, καὶ **-tor**, ἀποθ. α'. καταμετρῶν ὁρίζω τί τινι, locum castris.

dīmĭcātĭo, ōnis, θ. (dimico), ἀγών (ἐν ὅπλοις), μάχη· ἐντ. πᾶς ἀγών· -pro patriā, ὁ ὑπὲρ πατρίδος ἀγών· -universae rei = d. universa, ὁ περὶ τῶν ὅλων ἀγών, ἡ κρίσιμος μάχη· -proelii, ὁ ἐν τῇ μάχῃ ἀγών· -vitae, capitis, ὁ περὶ τῆς ψυχῆς ἀγών. Ἐντ. μετὰ γενικ. ἀντικειμένου = α') ἀγών ὑπέρ τινος, μεγίστη σπουδὴ περί τι· -famae· β') -fortunarum, ἀγών ἐν ᾧ ἡ οὐσία κινδυνεύει.

dīmĭco, āvi, (π. -cŭi), α'. 1) ὅπλοις ἀγωνίζομαι, μάχομαι πρός τινα· -cum aliquo, contra ἢ adversus aliquem (πρβλ. pugno, digladior κ. τ. ὅμ.) Ἐντ. μετῳ. α) ἀγωνίζομαι ὑπέρ τινος (πράγμ.), πάσῃ δυνάμει σπουδάζω περί τι (τυγχάνω τινος), dimicantes competitores· β) -de μετ' ἀφαιρ. = ἀγωνίζομαι πρὸς διάσωσίν τινος (πράγμ.) κινδυνεύοντος (ἀπολεσθῆναι)· ὡσαύτ. -de liberis· de summa rerum dimicatur, τὰ πάντα κινδυνεύουσιν, εἰς τὸ ἔσχατον ἀφίκοντο.

dīmĭdĭātus, a, um, (μετχ. τοῦ ἄλλως ἀχρήστ. ῥήμ. dimidio ἐκ τοῦ di-

midius)· 1) ἡμισευθείς, εἰς δύο ἡμίση διαιρεθείς· 2) = dimidius, ἥμισυς, mensis, porcus.

dīmĭdĭus, a, um (dis, medius, κυρίως ἐν τῷ μέσῳ διαιρεθείς)=ὁ ἥμισυς, τὸ ἥμισυ (τινός)· -Patrum, -plebis est, οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ ἐκ μικτοῦ γάμου γεννηθείς· μάλ.

dimidium, ii, οὐ. (= dimidia pars, ἡ ἡμίσεια (μοῖρα), τὸ ἥμισυ· ἐντ. dimidio (μετὰ συγκρίτ.) = τῷ ἡμίσει (κατὰ τὸ ἥμισυ)· παροιμ. -um facti, qui coepit, habet, ἡ ἀρχὴ τὸ ἥμισυ παντός ἐστιν. Ὁράτ.

dī-mĭnŭo, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), ῠ̄, ūtum, κατάγνυμι, συντρίβω, caput alicui.

dīmissĭo, ōnis, θ. (dimitto)· 1) διαπεμψις, liberorum. Κικέρ. 2) ἀπόπεμψις, ἄφεσις, διάλυσις, remigum, τῶν κωπηλατῶν. Κικέρ.

dīmīssus, a, um, μετχ. τοῦ dimitto.

dī-mitto, mīsi, missum, ῐ̄. 1) διαπέμπω, nuncios in omnes partes, ἀγγέλλους πανταχόσε· 2) ἀποπέμπω, legatos τοὺς πρέσβεις (ἀντιθ. retineo)· 3) ἀποπέμπω, ἀφίημι, ἀπολύω, aliquem impunitum· -uxorem, ἀποπέμπομαι (χωρίζω) τὴν γυναῖκα ὡσαύτ. -aliquam e matrimonio· 4) ἀφίημι, διαλύω, senatum τὴν βουλήν, convivium τὸ συμπόσιον· μάλ. -exercitum, διαλύω τὸ στράτευμα· ὡσαύτ. -matrimonium· 5) (ἐπὶ πραγμ.) ἀφίεμαι, ἀφίσταμαι, παύομαί τινος, ἀπολείπω, ἐγκαταλείπω τι, οὐκέτι φροντίζω περί τινος, ἀμελῶ τινος· -iracundiam meam reipublicae, τῇ πολιτείᾳ χαριζόμενος καταπαύω τὴν ἐμὴν ὀργήν· -fabulas, λόγον μακρότερον περὶ μύθων ποιοῦμαι· -aliquid, ἐπιλανθάνομαί τινος.

dīmōtus, a, um, μετχ. τοῦ dimoveo.

dī-mŏvĕo, mōvi, mōtum, ē′. 1) διακινῶ, ἀποκινῶ (τῆς θέσεως), διαχωρίζω, διατέμνω, διασχίζω, terram aratro, τὴν γῆν τῷ ἀρότρῳ, undas τὰ κύματα (κολυμβῶν)· -parietes, ἀνοίγω τοὺς τοίχους· 2) ἀποκινῶ, ἀπελαύνω, (ἀπομακρύνω) ἀπωθοῦμαι, gelidam umbram τὴν ψυχρὰν σκιάν, turbam τὸν ὄχλον· μετφ. spes societatis -et equites a plebe, ἀπαλλοτριοῖ τοὺς ἱππεῖς ἀπὸ τοῦ πλήθους, δυσμενεῖς καθίστησι πρὸς τὸ πλῆθος. Σαλλ.

Dīnarchus, i, ἀ. Δείναρχος, ῥήτωρ.

Dindўmus, i, ἀ. καὶ (π.) **-ma**, ōrum, οὐ πλ. τὸ Δίνδυμον, τὰ Δίνδυμα, ὄρος Φρυγίας, ἱερὸν τῇ Κυβέλῃ· ἐντ. **Dindўmēne**, es, θ. Δινδυμήνη = Κυβέλη.

dīnŭmĕrātĭo, ōnis, θ. ἀπαρίθμησις.

dī-nūmĕro, ā′. διαριθμῶ, ἀπαριθμῶ, annos· 2) (κωμ.) ἀποτίνω τι.

diōbŏlāris, e, (Πλ.) διωβόλου ἄξιος.

Diŏchăres, is, ἀ. Διοχάρης· Ἐντ.

Diocharnīnus, a, um, τοῦ Διοχάρους, litterae Κικέρ. πρὸς Ἀττ 13, 45, 1.

Diŏdōrus, ἀ. Διόδωρος.

Diodŏtus, i, ἀ. Διόδοτος, Στωϊκὸς φιλόσοφος, διδάσκαλος τοῦ Κικέρωνος.

dioecēsis, is, θ. διοίκησις, νομός.

dioecētes, ae, ἀ. διοικητής, ταμίας, θησαυροφύλαξ βασιλέως.

Diŏgĕnes, is, ἀ. Διογένης.

Diomēdes, is, ἀ. Διομήδης. Ἐντ. **-dēus**, a, um, Διομήδειος· insulae D. αἱ Διομήδειοι νῆσοι (Ἀπουλίας)· campi D. τὰ Διομήδεια πεδία· aves D. Διομ. πτηνά, οἱ εἰς πτηνὰ μεταμορφωθέντες ἑταῖροι τοῦ Διομήδους.

Dion, ōnis, ἀ. Δίων.

Diōne, es, θ. Διώνη· 1) μήτηρ Ἀφροδίτης· 2) (π.)=Ἀφροδίτη· ἐντ. **-naeus**, a, um, Διωναῖος· Caesar D. ὁ Διωναῖος Καῖσαρ (ὡς ἀπόγονος τοῦ Αἰνείου, υἱοῦ τῆς Ἀφροδίτης)· antrum, d. ἄντρον ἱερὸν τῇ Ἀφροδίτῃ. Ὁράτ.

Dionўsius, ii, ἀ. Διονύσιος.

Diŏnўsus, i, ἀ. Διόνυσος, Βάκχος.

Dioscūri, ōrum, ἀ. πλ. Διόσκουροι.

diōta, ae, θ. (π.) διώτη, ἀγγεῖον οἴνου δίωτον.

Diphĭlus, i, ἀ. Δίφιλος.

Diplōma, ătis, οὐ. δίπλωμα.

diphthōngus, i, θ. δίφθογγος.

dīpўlon, i, οὐ. Δίπυλον.

Dirce, es, θ. Δίρκη, πηγὴ Θηβῶν. Ἐντ. **-caeus**, a, um, (π.) Διρκαῖος· Θηβαῖος· cycnus D. = ὁ Δίνδαρος.

dīrecte, καὶ **-to**, ἐπίρ. (-ius· 1) κατ' εὐθύ, κατ' εὐθεῖαν, navigare· 2) μετφ. σαφῶς, dicere· 3) -ad perpendiculum, εἰς εὐθεῖαν πρὸς τὴν κάθετον, ὀρθῶς πρὸς στάθμην· Καῖσ.

directĭo, ōnis, θ. εὐθυνσις, ἐφάρμοσις, ad veritatem. Καϊντ. 3, 6, 30.

directus, a, um (μετχ. τοῦ dirigo)· 1) εὐθύς, iter, via (καὶ μετφ.) εὐθεῖα ὁδός· verba -a, ἁπλοῖ λόγοι· 2) ὀρθός, ὄρθιος, προσάντης, locus.

diremptĭo, ōnis, θ. καὶ **-tus**, us, ἀ. (dirimo), διαίρεσις.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

direptĭo, ōnis, ἡ, διαρπαγή, λεηλατία.
direptor, ōris, ὁ, πορθητής, ληστής.
direptus, a, um, μετχ. τοῦ diripio.
dīrĭbĕo (ἄνευ πρκ.), ĭtum, 6'. (dis, habeo)· 1) τεχν. ὅρ. τὰς ἐν τῇ κάλπῃ ψήφους (tabellas) διαχωρίζω καὶ διατάττω κατὰ τὰς ἐπιγραφάς· 2) μετρ. (μ.) διανέμω, gentes et regna.
dīrĭbĭtĭo, ōnis, ἡ, τεχν. ὅρ. ἡ τῶν ψήφων διαχώρισις· ἴδε diribeo.
dīrĭbĭtor, ōris, ὁ, τεχν. ὅρ. ὁ τὰς ψήφους διαχωρίζων· ἴδε diribeo.
dīrĭbĭtōrĭum, ii, οὐ, (διριβιτώριον) διαχωριστήριον, ὁ τόπος τῆς τῶν ψήφων διαχωρίσεως· ἴδε diribeo.
dīrĭgo, rēxi, rectum, γ'. (dis, rego)· 1) διευθύνω, εὐθύνω, εὐθὺ ποιῶ τι· 2) ἐπ' εὐθείας καθίστημι, ἐπὶ τῆς αὐτῆς εὐθείας τάττω, διατάττω· - vicos, τὰς κώμας εἰς εὐθεῖαν γραμμὴν (κανονικῶς) κτίζω· μάλ. ὡς στρατ. τεχν. ὅρ. α) ἐπ' εὐθείας ἄττω, παρατάττω, naves τὰς ναῦς· β) - contra, ἀντιπαρατάττομαι· ἀντεπέρχομαι· (Ταϰ. Ἱστ. 4, 58, 25) 3) εὐθύνω, ὀχετεύω, flumina (Κικέρ. περὶ φύσ. θ. 2, 152)· 4) διευθύνω, κατευθύνω τι πρὸς ἢ ἐπί· - cursum ad litora, hastam in aliquem (π. alicui)· -sagittas, κατευθύνω, βάλλω βέλος, (π.) -vulnera, τὰ τιτρώσκοντα βέλη βάλλω· ἐντ. ἀμετ. - ad veritatem, ἀποβλέπω εἰς τὴν ἀρετήν· 3) μετφ. ἁρμόζω τι πρός τι, orationem ad exempla· - utilitatem honestate, τὴν ὠφέλειαν τῇ τιμῇ ἐφαρμόζω, μετροῦμαι πρὸς τὴν τιμήν· -me ad, ἁρμόζομαι πρός τι.
dīrĭmo, ēmi, emptum, γ'. (dis, emo)· 1) διαλαμβάνω, διαιρῶ, διορίζω, χωρίζω, corpus· urbs flumine dirempta· 2) μετφ. διαιρῶ, διακόπτω, διαλύω, λύω· - proelium, nuptias, amicitiam, colloquium, comitia· -tempus, ἀναβολὴν ποιῶ· - auspicium, ματαιῶ, μάλ. - litem, controversiam, διαλύω, παύω τὴν διαφοράν, τὴν ἀμφισβήτησιν.
dīrĭpio, ripŭi, reptum, γ'. (dis, rapio)· 1)(π.) διαρπάζω, σπαράττω, Pentheum, Hippolytum· 2) ἐπὶ πολεμίων· διαρπάζω, πορθῶ, ληστεύω (πρβλ. spolio, populor κ. τ. ὅμ.)· - bona alicujus, domum, patriam· (σπ.) - hostes (= bona hostium)· 3) (π. καὶ μ.) ἁρπάζω, dapes τὴν τροφήν· 4) (μ.) μετφ. urbes -unt Homerum, αἱ πόλεις περιμάχονται, ἐρίζουσι περὶ Ὁμήρου· ὠσαύτ. pueri - unt talos.
dīrĭtas, ātis, ϑ. (dirus)· 1) τὸ στυγερόν, τὸ ἀπαίσιον, dici, omnis· si qua invecta d. = δεινὸν φ. ὑπερὸν ἀτύχημα· ἐπὶ προσώπ. = ἀγριότης, ὠμότης, ἀπήνεια.
dī ῆ dis-rumpo, rūpi, ruptum, γ'. 1) διαρρήγνυμι, alicui caput, τὴν κεφαλήν τινος· homo diruptus, ἄνθρ. κηλήτης, κήλην ἔχων (ἀνάπηρος). Ἐντ. μετφ. α) διαρρήγνυμι, διαλύω, amicitiam· β) παθητ. ὑπ' ὀργῆς, φθόνου, λύπης διαρρήγνυμαι· ὠσαύτ. καὶ d. me.
dirŭo, rŭi, rŭtum, γ'. (dis. ruo)· 1) καταβάλλω, κατασκάπτω, καθαιρῶ, urbem, muros· - agmina (π.) διασκεδάννυμι· - Bacchanalia, καταλύω· ἐντ. miles aere dirutus, ὁ πρὸς τιμωρίαν τοῦ μισθοῦ ἀπεστερημένος στρατιώτης· καὶ ἐν γένει homo dirutus = χρεωκόπος.
diruptĭo, ōnis, ϑ. διάρρηξις.
dīrus, a, um, (-ior, -issimus) [συγγ. τῷ δεινὸς ἐκ τοῦ δεῖδω]· 1) δεινός, φοβερός, ἀπαίσιος, ἀτυχίαν φέρων ἢ προμηνύων, ὀλέθριος, ϑλαβερός· -omen, somnia, tempus, dapes· μάλ. **dirae**, ārum, ϑ. πλ. α) ἀπαίσιος οἰωνός, obnunciatio -ārum· β) ἀρά, diras imprecor alicui γ) (π.) = αἱ Ἐριννύες, συνήϑ. μετὰ τοῦ ultrices = τιμωροί· 2) ἐπὶ προσώπ. δεινός, στυγερός, ὠμός, ἄγριος, ἀπηνής· dea (ἡ Κρκ.), Hannibal, (π.) serpens· ἐντ. -bellum, δεινὸς πόλεμος.
1. Dis, Dītis, ὁ, κατ' ἀρχὰς ὄνομα τῶν ϑεῶν, εἶτα δὲ τοῦ Πλούτωνος καὶ Διός.
2. dis, ἐπίϑ. ἰδὲ dives.
3. dis, μόριον, ἀχώρ. (σημαῖνον χωρισμὸν καὶ διαίρεσιν) = διά. Τούτου τὸ s α) ἀφομοιοῦται μετὰ τοῦ f, differo, β) ἀποβάλλεται πρὸ τοῦ d, g, l, m, n, r, v, καὶ τὸ ĭ, ἐκτείνεται dī - rigo, dīmitto γ) τρέπεται εἰς r πρὸ τοῦ emo καὶ habeo.
dis-calceātus, a, um, ἀνυπόδητος.
dis-căvĕo, 6'. (Πλ.) φυλάττομαι.
dis-cēdo, cessi, cessum, γ'. 1) ἀποχωρῶ, ἀπέρχομαι, ex contione ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας, domum οἴκαδε· μάλ. α) ἐπὶ στρατεύμ. - a Brundisio, ἀπαίρω· -ab signis, τὴν τάξιν λείπω· -ab armis, κατατίϑεμαι τὰ ὅπλα· β) ἀπολείπω, ἐγκαταλείπω τινά· - ab amicis,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

a duce· uxor -it D., ἡ γυνὴ ἀπέλιπε τὸν Δ. γ) ἀποχωρῶ, ἀπαλλάττομαί τινος (νικητὴς ἢ ἡττημένος, μετὰ ζημίας ἢ ὠφελείας)· 2) μετφ. α) ἐκτρέπομαί τινος· a fide τῆς πίστεως· -a tuā sententiā, διαφωνῶ σοι· -ab oppugnatione, ἀφίσταμαι τῆς ἐκπολιορκήσεως· -de re=ἐκτρέπομαι, παρεκβαίνω (λέγων, γράφων)· β) -ex (a) vita = ἀποθνήσκω· γ) = οἴχομαι, φεύγω, ἐξαλείφομαι· δ) παρίημι, ἐῶ, ἐξαιρῶ τινά ἢ τι· (ἐν ταῖς φράσ.) quum a vobis discesserim, ἐξαιρῶν ὑμᾶς, πλὴν ὑμῶν· quum a fraterno amore discessi, ὅτε τὴν ἀγάπην ἀδελφοῦ εἶσα· 3) χωρίζομαι, διίσταμαι, διαιροῦμαι· Ἐντ. μετφ. τεχν. ὅρ. (ἐπὶ τῆς διὰ χωρισμοῦ ψηφοφορίας) d. in alicujus sententiam, προσχωρῶ, προστίθεμαι τῇ γνώμῃ τινός, συντάττομαι πρὸς τὴν γνώμην τινός.

disceptātĭo, ōnis, θ. ἀμφιλογία, ἀμφισβήτησις (ἤρεμος καὶ ἀπαθής), πραγματεία, συζήτησις (πρβλ. contentio, altercatio) 2) κρίσις διαιτησίμος, δίαιτα·

disceptātor, ōris, ἀ. διαιτητής.

disceptātrix, īcis, θ. ἡ διαιτῶσα.

discepto, α΄. (dis, capto)· 1) ἀμφιλογῶ, ἀμφισβητῶ, πραγματεύομαι (συζητῶ) περί τινος (ἄνευ ὀργῆς καὶ πικρίας· πρβλ. contendo, altercor)· 2) μετφ. in uno proelio fortuna -at, διακυβεύεται· 3) κρίνω τι ὡς διαιτητής.

dis-cerno, crēvi, cretum, γ΄. 1) διακρίνω, διορίζω, χωρίζω τι· mons -it eorum fines. Ἐντ. πολλ. ἡ μετχ. discrētus, a, um, ὡς ἐπίθ. = διωρισμένος, κεχωρισμένος, μεμονωμένος· 2) διακρίνω, διαγιγνώσκω (πρβλ. distinguo)· -verum a falso, διακρίνω τὰ ἀληθῆ καὶ ψευδῆ.

discerpo, cerpsi, cerptum, γ΄. (dis, carpo)· 1) διασπῶ, σπαράττω, διαμελίζω τινά· 2) μερίζω, διαιρῶ· 3) μετφ. διασύρω τινὰ (λόγοις), πικρῶς μέμφομαί τινι.

discessĭo, ōnis, θ. (discedo)· 1) χωρισμός· 2) ἀναχώρησις, ἀνάζευξις· 3) τεχν. ὅρ. χωρισμὸς τῶν ψηφοφορούντων (ψηφηφορία ἐν τῇ βουλῇ διὰ μεταβάσεως τῶν βουλευτῶν πρὸς ὃ μέρος ἦν ἐκεῖνος, οὗ τὴν γνώμην ἀπεδέχοντο)· 2) (κωμ.) διαζύγιον.

discessus, us, ἀ. (discedo)· 1) διαχώρισις, χωρισμός· -coeli = ἀστραπή· Κικέρ. 2) ἀποχώρησις, ἀναχώρησις· (ἀντίθ. reditus)· -e vita = θάνατος· 3) (εὐφημισμ.) ἔξοδος· Κικέρ. 3) -senatus, διακοπαὶ τῆς βουλῆς.

discĭdĭum, ii, οὐ. (discindo)· 1) διάσχισις, nubis· -corporis et animae χωρισμὸς σώματος καὶ ψυχῆς. Ἐντ. -tuum = ἡ σὴ ἀπουσία· 2) μετφ. α) διάλυσις, affinitatum· β) διάστασις, διχοστασία, amicorum· πολλάκ. = διάζευξις, διάλυσις γάμου.

discīdo, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), γ΄. (dis, caedo) διακόπτω, caudam serpentis.

discinctus, a, um, μετχ. τοῦ discingo.

di-scindo, scĭdi, scissum, γ΄. dis, scindo)· 1) διασχίζω, σχίζω, vestem, τὴν ἐσθῆτα· 2) ἀποτόμως διακόπτω, amicitiam· 3) διαιρῶ· oratio discissa inter respondentem et interrogantem (= ὁ διάλογος)· 3) ἀποσπῶ, ἀφέλκω, tunicam, τὸν χιτῶνα.

dis-cingo, cinxi, cinctum, γ΄. 1) ἀποζώννυμι, λύω, tunicam, τὸν χιτῶνα· homo discinctus, ἀπεζωσμένον τὸν χιτῶνα ἔχων· (π.) -Afros, ἀφοπλίζω· 2) μετφ. α) discingor = ἐῶ τινα, ὀλιγωρῶ, ἀμελῶ τινος Κικέρ. β) tunicati et discincti (σημεῖον μεγάλου πένθους)· centuriones discincti (στρατιωτικὴ τιμωρία)· γ) -ingenium, ἐκνευρίζω, ἐκθηλύνω τὸ πνεῦμα· δ) ἡ μετχ. discinctus, ἐπίθετ. = κουφόνους, ῥᾴθυμος, ἄφροντις, ἀμελής.

disciplīna, ae, θ. (disco)· 1) διδασκαλία, μάθησις, παίδευσις, παιδεία· -ae causā, παιδεύσεως ἕνεκα· -parentum, ἀγωγή· -ae aliis sum, ὑπόδειγμα ἄλλοις εἰμί· 2) παίδευμα, μάθημα· praecepta et instituta et d. μάλ. α) ἐπιστήμη· -juris civilis, ἡ νομική· -militaris, ἡ πολεμική· -dicendi, ἡ ῥητορική· -omnis honesti justique, ἡ ἠθική· β) σύστημα φιλοσοφικόν· γ) παίδευσις, πολυμάθεια· 3) τὰ ἐκ τῆς διδασκαλίας προκύπτοντα· οἷον τάξις, εὐταξία, πειθαρχία, ἄσκησις, καταρτισμός, διοίκησις, τρόπος, ἔθη κτλ.

disclpŭla, ae, θ. μαθήτρια.

disclpŭlus, i, ἀ. μαθητής.

discissus, a, um, μετχ. τοῦ discindo.

disclūdo, clūsi, clūsum, γ΄. (dis, claudo) διακλείω, διαχωρίζω, χωρίζω· mons -it Arvernos ab Helviis· qui-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

bus (tignis) disclusis, ἐπεὶ δὲ αὗται (αἱ δοκοί) ἦσαν ὅσον ἔδει κεχωρισμέναι.

disco, didĭci (ἄνευ σ.), γ'. (παθητ. τοῦ doceo, διδάσκω)· 1) διδάσκομαι, μανθάνω, artem ab aliquo, παρά τινος τέχνην, literas apud aliquem, γράμματα παρά τινος· 2) πυνθάνομαι, illum abisse· -ab aliquo.

discobŏlus, i, δισκοβόλος.

discŏlor, ōris, ἐπίθ. 1) ἑτερόχρους, διαφέρων τὸ χρῶμα· 2) ποικίλος· 3) μετφ. (π.) διάφορος, ἀνόμοιος, alicui (πρβλ. dispar).

dis-condūco, γ'. βλαβερός εἰμι.

dis-convĕnĭo, δ'. ἀσύμφωνος, οὐκ ἐν ἁρμονίᾳ εἰμί· ἄπροσ. eo -it inter me et te, ἐν τούτῳ διαφωνοῦμεν. Ὁράτ.

discordābĭlis, e (Ὑπλ.) ἀσύμφωνος.

discordĭa, ae, θ. (discors)· 1) ἔρις, διχόνοια, διαφωνία, ἀσυμφωνία· 2) στάσις· 3) κύρ. ὄνομα = ἡ Ἔρις.

discordiōsus, a, um, διχονοίας, ἔριδος πλήρης. Σαλλ. Ἰουγ. 66, 2.

discordo, α'. (discors)· 1) διαφωνῶ, διχονοῶ, διχογνωμῶ· - cum aliquo, διαφέρομαι πρός τινα· 2) διαφέρομαι, στασιάζω· 3) διαφέρω, διαφορὰς εἰμί· -et parcus avaro.

discors, rdis, ἐπίθ. (dis, cor)· 1) διάφωνος, διαφερόμενος, στασιάζων· 2) ἀσύμφωνος, οὐκ ἐν ἁρμονίᾳ ὤν· 3) ἀνόμοιος, διάφορος· (π.) fetus -, δίμορφος.

discrĕpantĭa, ae, θ. δυσφωνία, διαφωνία, ἀνομοιότης, διαφορά.

discrĕpātĭo, ōnis, θ. ψευδὴς γραφὴ ἀντὶ discrepantia.

dis-crepĭto, α'. διαφωνῶ, διαφέρω.

dis-crĕpo, pŭi, (ἄνευ σ.) α'. 1) δυσφωνῶ (ἐπὶ αὐλῶν)· 2) οὐ συμφωνῶ, διαφέρω· 3) διαφωνῶ, διαφέρομαι· 4) (π. καὶ μ.)· α) res -at, ἀμφισβητεῖται· causa -, ἡ αἰτία ἀβέβαιός ἐστιν· β) ἄπροσ. discrepat, ἀμφισβητεῖται· - inter scriptores rerum, οἱ ἱστοριογράφοι διχογνωμοῦσιν, οὐκ εἰσὶ σύμφωνοι.

discrĭbo, **discriptio**, κ.τ.λ. γράφ. τινὲς ἀντὶ describo, descriptio.

discrīmen, ĭnis, οὐ. (discerno)· 1) διάκρισις, διάστασις, ἀπόστασις, διάστημα, χωρισμός· - dentium, agminum, τὸ μεταξὺ διάστημα τῶν ὀδόντων, τῶν ταγμάτων· 2) μετφ. septem -na vocum, ἡ ἑπτάχορδος λύρα. Βιργ. Αἰν. 6, 646· 4) μετφ. κρίσις, κρίσιμον σημεῖον, κρίσιμος στιγμή, κρίσιμος καιρός, κίνδυνος· - vitae, capitis, ὁ περὶ τῆς ζωῆς κίνδυνος· -periculi, ἡ κρίσιμος στιγμὴ τοῦ κινδύνου· ago (deduco, committo) rem in -, εἰς ἔσχατον κίνδυνον καθίστημί τι.

discrīmĭno, α'. διακρίνω, διορίζω, χωρίζω· μετφ. διαφέρω.

dis-crŭcĭo, α'. βασανίζω. μᾶλ. -me ἢ discrucior, ἀνιῶμαι.

discŭbĭtus, us, ὁ. κατάκλισις ἐπὶ δείπνου.

discumbo, cubŭi, cubĭtum, γ'. (dis, cubo)· 1) κατακλίνομαι ἐπὶ δείπνου· 2) κατακλίνομαι, κοιμῶμαι· eo discubitum.

dis-cŭpĭo, γ'. (σπ.) σφόδρα ἐπιθυμῶ.

dis-curro, cucurri ἢ curri, cursum, γ'. διατρέχω, περιτρέχω, διασπείρω.

discursātĭo, ōnis, θ. περιδρομή.

discurso, α'. σπουδῇ περιτρέχω.

discus, i, ὁ. δίσκος.

discŭtĭo, cussi, cussum, γ'. (dis, quatio)· 1) διασείω, διαρρήγνυμι, συντρίβω, καταθραύω, columnam, caput, murum· - nivem, διαρρίπτω· 2) διασκεδάννυμι, διαλύω, caliginem, τὴν ἀχλύν· 3) μετφ. διαλύω, ματαιῶ, ἀναιρῶ somnium, conditiones pacis· - periculum, ἀπωθοῦμαι τὸν κίνδυνον.

diserte, καὶ (ἀρχαϊκ.) - **tim**, ἐπίρ. (-ius, -issime)· 1) εὐεπῶς, καλλιεπῶς· 2) διαρρήδην, σαφῶς, ἀκριβῶς.

disertus, a, um, (-ior, -issimus) [dissero]· 1) ὁ καλῶς διαλεγόμενος, ὁ εὐεπής, καλλιεπής, ὁ ῥᾳδίως καὶ καλῶς τὰ αὐτοῦ νοήματα ἐκτιθέμενος· (πρβλ. eloquens· ἐνίοτε δὲ καὶ = eloquens)· 2) ἐπὶ λόγου = καλῶς ἐκτεθειμένος, καλῶς γεγραμμένος· ἐντ. = σαφής, ἀκριβής, διεξοδικός.

disjecto, α'. (dis, jacto) διαρρίπτω, διασκορπίζω, mare -at antemnas.

1. disjectus, us, ὁ. διασκορπισμός.

2. disjectus, a, um, (μετγ. τοῦ disjicio) διεσκεδασμένος, διεσκορπισμένος· urbs disjecta spatio, εὐρύχωρος καὶ ἐκτεταμένη πόλις.

disjĭcĭo, jēci, jectum, γ'. (dis, jacio)· 1) διαρρίπτω, διασκεδάννυμι, διασκορπίζω, membra, nubes, naves· -phalangem hostium, διαρρήγνυμι· (π.) disjecta comas, ἀνειμένην τὴν κόμην ἔχουσα· 2) μετφ. καταβάλλω, καθαιρῶ, arcem, statuas· - pecuniam, διασπα-

Δήμοσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Θέρμου

θῶ τὰ χρήματα· -pacem ταράττω, ματαιῶ τὴν εἰρήνην.

disjuncte, ἐπίρ. (-ius, -issime) διεζευγμένως, διωρισμένως, κεχωρισμένως.

disjunctĭo, ōnis, θ. διάζευξις, χωρισμός, meorum, ἀπὸ τῶν ἐμῶν· μετρ. διαφορά, animorum· 2) τεχν. ὅρ. α) ἐν τῇ ῥητορ. = τὸ διεζευγμένον (ἀσύνδετον)· β) = συνωνυμία· γ) ἐν τῇ γραμμ. = διαστολή.

disjunctīvus, a, um, διαζευκτικός.

disjunctus, a, um (-ior, -issimus) [μετχ. τοῦ disjungo]· 1) κεχωρισμένος, πολὺ ἀπέχων· 2) διαφέρων, διάφορος· 3) ἐναντίος· 4) ἀσυνάρτητος, οὐ συνεχής· orator -, ὁ διὰ βραχέων προτάσεων ἀγορεύων.

dis-jungo, junxi, junctum, γ'. 1) διαζεύγνυμι, ἀποζεύγνυμι, bovem τὸν βοῦν· 2) διαζεύγνυμι, διορίζω, χωρίζω regnum. Ἐντ. = διασπῶ, χωρίζω τινὰ ἀπό τινος, aliquem ab aliquo, ab alicujus amicitia· 3) διακρίνω, οὐ συγχέω, amicitiam a furore. Κικέρ.

dispălesco, γ'. (dispalor), διαῤῥέδομαι, γνωστὸς γίγνομαι (Πλ.)

dispălor, ἀποθ. α'. (σπ.) διασπείρομαι.

dis-pando, (ἄνευ πρκ.) sum, γ'. (ἀργ. καὶ **-pendo** ἢ **-penno**) διαπετάννυμι, ἐκτείνω, vestes in sole.

dis-par, ăris, ἐπίθ. ἀνόμοιος, διάφορος, ἀπεμφερής, mores, fortuna· proelium -, μάχη καθ' ἣν διαφόρων ὅπλων στρατιῶται (ἱππεῖς καὶ πεζοὶ) πρὸς ἀλλήλους μάχονται· fistula -, σύριγξ ἐξ ἀνομοίων μερῶν συνεστηκυῖα· ὡσαύτ. avena· -alicui, ἀνόμοιός τινι· -sui, ἀνόμοιος ἑαυτῷ.

dis-părĭlis, e, (σπ.) = dispar.

dispăro, ἀπογωρίζω, χωρίζω, eos. Ἐντ. οὐσ. **disparātum** i, οὐ. (ἐν τῇ ῥητορ.) = ἀντίθεσις. Κικέρ.

dispectus, us, ὁ. (μ.) διάσκεψις.

dis-pello, pŭli, pulsum, γ'. διωθῶ, διασκεδάννυμι, διασκορπίζω, ἀποδιώκω.

dispendĭum, ii, οὐ. (pendo, πρβλ. dispenso), δαπάνη, ἀνάλωμα ζημία, βλάβη· -morae (π.) τὸ χρόνου ἀνάλωμα· facio -, ζημιοῦμαι.

dispensātĭo, ōnis, θ. 1) διανομή, inopiae· 2) διοίκησις, ἐπιμέλεια, οἰκονομία, ταμιεία, aerarii, pecuniae, annonae· 3) διοίκησις, ταμιεία, τὸ τοῦ ταμίου ἀξίωμα· -regia, ἡ παρὰ τῷ βασιλεῖ ταμιεία.

dispensātor, ōris, ὁ. διοικητής, ταμίας, θησαυροφύλαξ.

dis-penso, α'. 1) διανέμω· -numos ἀποτίνω· 2) διανέμω, διαμερίζω, διατάττω τι· 3) διοικῶ τὴν οἰκίαν, οἰκονομῶ, ταμιεύω.

dis-percŭtĭo, γ'. (Πλ.) συντρίβω τι.

disperdĭtĭo, ōnis, θ. (disperdo), ἀφανισμός, ἐξολόθρευσις. Ἄλλοι ἀναγινώσκουσι dispersio.

dis-perdo, dĭdi, dĭtum, γ'. ἀπόλλυμι, διαφθείρω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω, possessiones meas, aliquem· -pecuniam, καταδαπανῶ.

dis-pĕrĕo, perĭi, (ἄνευ σ.), δ'. ἀπόλλυμαι, διαφθείρομαι, ἀφανίζομαι· μάλ. α) disperii! ἀπόλωλα! β) ἐπὶ ὅρκου· dispeream si (nisi), ἀπολοίμην εἰ (εἰ μή).

dispergo, spersi, spersum, γ'. (dis, spargo)· 1) διασπείρω, διασκορπίζω, membra fratris· -illos totā acie, διαμερίζω ἐκείνους εἰς ὅλην τὴν παράταξιν· 2) διασπείρω, διαῤῥίδωμί τι· 3) διανέμω, μερίζω, διαιρῶ· terra dispergitur vicis ἢ vacatim, ἡ γῆ διαιρεῖται εἰς κώμας· οὐσ. **dispersum**, i, οὐ. = διηρημένον (ῥητορ. σχ.)

disperse, καὶ (ἀργ. καὶ μ.) **-sim**, ἐπίρ. (dispergo), σποράδην.

dispersĭo, ōnis, ἡ. = disperditio.

dipertĭo, īvi καὶ ii, ītum, δ'. καὶ **-tior**, ἀποθ. δ'. (dis, partio)· 1) διαμερίζω, exercitum per oppida· 2) διανέμω, προσνέμω, pecuniam judicibus· 3) -rem quadrifariam, τετραχῶς διαιρῶ τὸ πρᾶγμα.

displĭcĭo, spēxi, spectum, γ'. (dis, specio)· 1) ὡς τὸ πολὺ ἀμετάβ. διορῶ, διακρίνω· -non possum· ut primum dispexit, ὡς πρῶτον ἀνέβλεψε· catuli -unt· 2) σπ. μεταβ. -rem, διορῶ, διακρίνω τὸ πρᾶγμα· 3) μετρ. α) διορῶ, διαβλέπω, διαγιγνώσκω, καταναοῶ, rerum, mentem principis· β) λογίζομαι, σκέπτομαι περί τινος, res Romanas.

displĭcentĭa, ae, θ. ἀπαρέσκεια.

displĭcĕo, plicŭi, plicĭtum, β'. (dis, placeo)· 1) ἀπαρέσκω· haec res mihi -et, τοῦτο ἀπαρέσκει μοι, δυσαρεστοῦμαι τούτῳ· 2) -mihi· = α) = οὐκ ἀρέσκω ἐμαυτῷ· β) = ἀθύμως διάκειμαι.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

displĭco, α'. ἀναπτύσσω, ἐξελίσσω.
dis-plōdo, (ἄνευ πρκ.) plōsum, γ'. (dis, plaudo) διαρρήγνυμι, σχίζω.
di-spŏlĭo, γράφ. τινὲς ἀντὶ despolio.
dis-pōno, posŭi, positum, γ'. διατίθημι, τάττω (ἐν τῇ προσηκούσῃ τάξει) διατάττω, συντάττω, διευθετῶ, διακοσμῶ τι· μάλ. συνήθ. ἐπὶ στρατιωτ.κ. τ. ὅμ.= ἵστημι, καθίστημι, τίθημι, custodias, cohortes, tormenta in muris· (π.)-corpora, πλάττω, ποιῶ· -diem, διατάττω τὰ τῆς ἡμέρας ἔργα· -suum cuique munus, ἀπονέμω ἑκάστῳ τὸ ἑαυτοῦ ἔργον.
dispŏsĭte, ἐπίρ. (-ius) ἐν τάξει.
dispŏsĭtĭo, ōnis, θ. (dispono), διάθεσις, διάταξις, τάξις, διευθέτησις.
dispŏsĭtūra, ae, θ. = dispositio.
1. dispŏsĭtus, us, ἀ. = dispositio.
2. dispŏsĭtus, a, um (-ius), [μετχ. τοῦ dispono], εὖ τεταγμένος.
dis-pŭdet, ĕ'. ἀπρόσ. ἰσχυρότ. τοῦ pudet· -me, αἰσθάνομαι ἀδόξα αἰσχύνομαι.
dis-pungo, punxi, punctum, γ'. κυρ. διαστίζω τι, ἐντ. μετφ. λογιστεύω, λογιστικῶς ἐξετάζω, ὑπολογίζω τι.
dispŭtābĭlis, e, ἀμφισβητήσιμος.
dispŭtātĭo, ōnis, θ. 1) λογισμός, ὑπολογισμός· 2) συνήθ. ἡ διαλεκτικὴ (διαλογικὴ) διευκρίνησις ἀντικειμένου τινός, ἐντ. = διάλογος, πραγματεία, διατριβή, συγγραφή.
dispŭtātiuncŭla, ae, θ. (ὑποκορ. τοῦ disputatio)· βραχεῖα πραγματεία.
dispŭtātor, ōris, ἀ. (disputo), διαλεκτικὸς (διαλογικῶς διερευνῶν), ἐντ. = ἐρευνητής, ἐξεταστής.
dispŭtātrix, īcis, θ. τοῦ disputator, ὃ ἰδέ· ὡς οὐσ. δὲ = dialectica, διαλεκτικὴ (τέχνη).
dis-pŭto, α'. 1) (Πλ.) λογίζομαί τι (ἀκριβῶς)· -rationem, ἐκκαθαίρω τὸν λογισμόν· 2) συνήθ. διαλεκτικῶς (διαλογικῶς) διευκρινῶ, ἐξετάζω τι, ἐντ. = διαλέγομαι, πραγματεύομαι, (συζητῶ) ἀμφισβητῶ περί τινος.
disquīro (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), γ'. (dis, quaero), διαζητῶ, διερευνῶ τι. Ὁράτ.
disquīsĭtĭo, ōnis, θ. ἐξέτασις, μάλ. ἡ ἐν δικαστ. = ἀνάκρισις.
dis-rumpo, ἰδὲ di-rumpo.
dis-sĕco, secŭi, sectum, α'. διατέμνω· -aliquem serrā, διαπρίζω τινά.
dis-sĕmĭno, α'. μετφ. διασπείρω, διαδίδωμι, sermonem, malum.
dissensĭo, ōnis, θ. καὶ (π.) -sus, us, ἀ. (dissentio)· 1) ἐπὶ προσώπ. διαφωνία, διχοφροσύνη, διχόνοια, ἔρις (ἀντίθ. concordia)· 2) ἐπὶ πραγμ. ἀσυμφωνία, διαφορά.
dissentāněus, a, um, ἀσύμφωνος.
dis-sentĭo, sensi, sensum, ĕ'. 1) ἐπὶ προσώπ. διαφωνῶ, διαφέρομαι πρός τινα περί τινος· ἐνίοτε = πολεμικῶς ἔχω, ἐχθρικῶς διάκειμαι πρός τινα· 2) ἐπὶ πραγμ. οὐ συμφωνῶ, οὐχ ἁρμόζω, διαφέρω, ἐκκλίνω a more τοῦ ἤθους, orationi τοῦ λόγου.
dis-sĕpĭo, psi, ptum, ĕ'. διαφράττω, διορίζω, χωρίζω, aliquid.
disseptum, i, οὐ. (π.) διατείχισμα.
dissĕrēnascit, āvit (ἄνευ σ.), γ'. ἀπρόσ. (dis, serenus), αἰθρία γίγνεται.
1. dis-sĕro. (ἄνευ πρκ.) sĭtum, γ'. διασπείρω, σπείρω, semina· μετφ. -taleas, πασσάλους, διασπείρω, τ. ἔ. ἐν τῷ ἐδάφει σποράδην πήγνυμι. Καῖσ. Γαλ. πόλ. 7, 73.
2. dis-sĕro, serŭi, sertum, γ'. 1) διείρω λόγους, διαλέγομαι, πραγματεύομαι, διαλαμβάνω de aliqua re, περί τινος· καὶ ἀπολύτ. -cum aliquo, διαλέγομαι πρός τινα· 2) -aliquid, διεξήμι, διέρχομαι, ἐκτίθημί τι.
dis-serpo, γ'. λελῃθότως διαδίδομαι.
dissertātĭo, ōnis, θ. (disserto) διάλεξις, διατριβή, πραγματεία.
disserto, α'. (ἀρχ. καὶ μ.) ἰσχυρότ. τοῦ 2. dissero, ὃ ἰδέ.
dissĭdĕo, sēdi, sessum, ĕ'. (dis, sedeo), κυρ. διακαθέζομαι· ἐντ. 1) (π. καὶ μ.)· a) toga -det impar, ἡ τήβεννος ἄνισος, λοξὴ κάθηται, τὴν ἑτέραν πλευρὰν μείζονα ἔχει· b) κεχώρισμαι· Hypanis -et Eridano κεῖται μακράν· 2) μετφ. ἐπὶ προσώπ. διίσταμαι, διαφέρομαι πρός τινα, cum aliquo ἢ ab aliquo, (π.) alicui· -unt inter se, διαφέρονται ἀλλήλοις· hostis -det in A. et S. τῶν ἐχθρῶν οἱ μὲν φρονοῦσι τὰ τοῦ Ἀ. οἱ δὲ τὰ τοῦ Σ. 2) ἐπὶ πραγμ. κεχώρισμαι, οὐ συμφωνῶ, διαφέρω, ἀνόμοιός εἰμί τινος.
dissidium, ψευδὴς γραφὴ ἀντὶ discidium.
dissĭlĭo, silŭi, (ἄνευ σ.), ĭ'. (dis, salio) διαρρήγνυμαι, uva, terra· μετφ. gratia -lŭit, ἡ εὔνοια διεταράχθη.
dis-sĭmĭlis, e (-ior, -illimus)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀνόμοιος, ἀλλοῖος· - tui ἢ tibi· - inter se· (ἀντίθ. similis, consimilis).

dissĭmĭlĭter, ἐπίρ. ἀνομοίως.

dissĭmĭlĭtūdo, ĭnis, θ. ἀνομοιότης.

dissĭmŭlānter, ἐπίρ. κρύφα.

dissĭmŭlantĭa, ae, θ. εἰρωνεία, προσποίησις ἀγνοίας. Κικέρ.

dissĭmŭlātĭo, ōnis, θ. 1) τὸ δύσγνωστον, ἡ κρύψις· in -nem sui, ὅπως δύσγνωστον ἑαυτὸν ποιήσῃ. Τάκ. 2) προσποίησις· μάλ. = εἰρωνεία (κατὰ τὴν Σωκρατ. ἔνν. = προσποίησις ἀγνοίας.)

dissĭmŭlātor, ōris, ἀ. ὁ ἀποκρύπτων τι, μάλ. τὴν ἀλήθειαν, ὁ κρυψίνους· ἐντ. τὸ παρὰ Σαλλ. Cat. 5, 4: simulator ac d. = δεινὸς ὑποκριτής.

dis-sĭmŭlo, ā'. κυρ. «ἀλλοιῶ τι», ἐντ. 1) δύσγνωστον ποιῶ, κρύπτω τι· ἐκεμ. οὐ προσποιοῦμαί τι, ἀποκρύπτομαί τι: -me, ἀλλοίαν μορφὴν λαμβάνω· - aliquid, odium meum, ἀποκρύπτομαί τι, τὸ ἐμόν μῖσος· - deum, τὴν ἐμὴν θείαν μορφὴν ἀποδύομαι, κρύπτω ὅτι θεός εἰμι· Achilles dissimulatus virum = ἀπέκρυπτε (ἐν τῇ γυναικείᾳ ἐσθῆτι) τὸν ἄνδρα· 2) (μ.) ἐνίοτε = οὐ προσέχω τινί, οὐ φροντίζω τινος.

dissĭpābĭlis, e, σκεδαστός, ἐκτατός.

dissĭpātĭo, ōnis, θ. διασπορά, διασκορπισμός, civium, τῶν πολιτῶν· -praedae, διασπορὰ τῆς λείας (διὰ τῶν λεηλατούντων στρ.) = λεηλασία, διαρπαγή· - corporum individuorum, μερισμός, διάλυσις. Ἐν τῇ ῥητορ. = ἀνάλυσις.

dissĭpo, (ἀρχαιότ. τύπ. **-sŭpo**), ā'. 1) διασκεδάννυμι, διασκορπίζω, hostes, membra fratris· fuga dissipata, ἡ ἄτακτος φυγή· homines dissipati, ἄνθρωποι οὐκ ἐν κοινωνίᾳ ζῶντες· 2) μετῳ. α) καταλύω, διαφθείρω, reliquias reipublicae· animus non dissipatur, ἡ ψυχὴ οὐ μερίζεται οὐδὲ ἀπόλλυται· - rem familiarem, κατασπαθῶ τὴν οὐσίαν· - curas ἀποδάλλω τὰς μερίμνας· β) - sermones κ. τ. ὅμ. = διασπείρω, διαδίδωμι· γ) ἐπὶ λόγου: ea quae dissipata sunt (ἀντίθ. conclusa artibus) τὰ ἄτακτα καὶ ἀσύνδετα, ἐντ. orator dissipatus, ῥητωρ ἀτάκτως καὶ ἀσυναρτήτως ἀγορεύων.

dissĭtus, a, um, μετχ. τοῦ 1. dissero.

dissŏcĭābĭlis, e, (dissocio)· 1) ἀσύζευκτος, ἀσύμμικτος, res· Τάκ. Ἀγρικ. 3· 2) - oceanus, ὁ διαχωρίζων τὰς γαίας ὠκεανός.

dissŏcĭatĭo, ōnis, θ. χωρισμός.

dis-sŏcĭo, ā'. 1) κυρ. (π.)· 1) χωρίζω, διαχωρίζω τι· montes - antu valle opaca 2) διίστημι, ἀλλοτριῶ animos civium· -disertos a doctis ἀποχωρίζω, διακρίνω· -amicitias, διαλύω τὰς φιλίας.

dissŏlŭbĭlis, e, (σπ.) διαλυτός.

dissolūte, ἐπίρ. 1) διαλελυμένως 2) ἀμελῶς, ῥαθύμως, οὐ δραστηρίως

dissŏlūtĭo, ōnis, θ. (dissolvo)· 1 διάλυσις· - naturae, ὁ θάνατος· 2) μετῳ α) καθαίρεσις, κατάλυσις, legum, judi ciorum· β) ἀνασκευή, criminum· γ) τῇ ῥητορ. = τὸ ἀσύνδετον· δ) ῥαθυμία ἀμέλεια, κουφόνοια.

dissŏlūtus, a, um, (- ior, - issi mus) [μετχ. τοῦ dissolvo] λελυμένος μόνον μετῳ. 1) ἀσύνδετος· 2) α) ῥάθυμος ἀμελής· β) ἀνειμένος, ἀκόλαστος, ado lescens, mores.

dis-solvo, solvi, solūtum, γ'. 1) δια λύω, λύω, nodos, navem, animam· na vis dissolvitur, διαλύεται, διαχαλᾷ. Ἐντ -aes, τήκω, χωνεύω· -resinam, ἀναλύω ῥευστοποιῶ τὴν ῥητίνην· 2) μετῳ. α) δια λύω, καταλύω, παραλύω, ἀναιρῶ, ami citiam, leges, disciplinam· β) διαλύω ἐλέγχω, ἀνασκευάζω, ἀναιρῶ, inter ro gationes, crimina· γ) (κωμ.) ἐλευθε ρῶ, ἀπαλλάττω aliquem. δ) διαλύω, ἀ ποτίνω, pecuniam, χρήματα, aes ali enum, τὸ χρέος. Ἐντ. ἐπὶ ὀφειλ. dissolv = ἀποτίσας τὸ χρέος ἀπηλλαγμαι αὐτοῦ

dis-sŏno, sonŭi, sonĭtum, ā'. (μ. κατηχῶ, ἀπηχῶ· μετῳ. διαφωνῶ, δια φέρω τινί.

dis-sŏnus, a, um, (π. καὶ μ.) 1) διά φωνος, δύσφωνος, ἔξηχος, clamor, vo ces· 2) μετῳ. διάφωνος, οὐ σύμφωνος διάφορος, οὐχ ἁρμόζων.

dis-sors, sortis, ἐπίθ. (π.) ἄκληρος οὐ κοινωνός τινος (ἀντίθ. consors).

dis-suādĕo, suāsi, suāsum, 2' παραπείθω μὴ ποιεῖν τι, ἀποτρέπω τι νός, λόγον ποιοῦμαι κατά τινος, ἀποδο κιμάζω τι· -legem· (μ.) -inire societa tem, μεταπείθω μὴ ποιεῖν συμμαχίαν.

dissuāsĭo, ōnis, θ. ἀποδοκιμασία πληθ. - ōnes (ἀντίθ. adhortationes).

dissuāsor, ōris, ἀ. ὁ ἀποδοκιμάζω

dis-suāvĭor, ἀποθ. ā'. καταφιλῶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

dissulto, α'. διαρρήγνυμι· crepitus -ant, κρότοι πανταχόσε διαδίδονται.

dis-sŭo, (ἄνευ πρκ.), sŭtum, γ'. κυρ. ἐρραμμένον διαλύω· 1) διαπτύσσω, ἀνοίγω, sinum· 2) μετφ. -amicitias, κατὰ σμικρὸν διαλύω τὰς φιλίας.

dissŭpo, ἴδε dissipo.

dis-taedet, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.) 6'. ἀπρσ. (κωμ.)· - me, κόρος, ἀηδία ἔχει μέ τινος, tui.

distantĭa, ae, θ. (disto)· 1) (μ.) ἀπόστασις, διάστημα· 2) μετφ. διαφορά.

dis-tendo, (ἀρχ. καὶ - **tenuo**,) tendi, tentum (σπ. tensum), γ'. 1) διατείνω, ἐκτείνω, παρεκτείνω τι· ἐντ. (π.) διαπληρῶ, ὅλως πληρῶ τί τινος· - cellas nectare· 2) μετφ. διασπῶ, περισπῶ, μερίζω, curas, animos· μάλ. - copias hostium, τὰς τῶν πολεμίων δυνάμεις διασπῶ, ἐν πολλοῖς συγχρόνως σημείοις ἀπασχολῶ· 3) βασανίζω, στρεβλῶ, aliquem tormento· Σουητ. Τ. 6. 62.

1. distentus, a, um, (-ior), [μετχ. τοῦ distendo] διατεταμένος = ὅλως πεπληρωμένος, μεστός.

2. distentus, a, um, (-issimus), [μετχ. τοῦ distineo], διασπώμενος, περισπώμενος, multis negotiis· -issimus πλείστας ἔχων ἀσχολίας, πολυάσχολος.

3. distentus, ἀφαιρ. ū, ἡ. διάτασις.

dis-termĭno, α'. διορίζω, χωρίζω.

distĭchon, i, οὐ. τὸ δίστιχον· Σουητ.

di-stimŭlo, α'. μετφ. διαθείρω.

distincte, ἐπίρ. εὐκρινῶς, σαφῶς.

distinctĭo, ōnis, θ. 1) διάκρισις, διαφορά· 2) διαφορότης, ἀνομοιότης· 3) ἐν τῇ ῥητορ. α) = παραδιάζευξις, παραδιαστολή· β) = διαφορά· γ) = παῦσις· 4) ἡ ἕξοχος στίλβη· solis, lunae· Κικέρ. π. φύσ. θ. 2, 15.

1. distinctus, ἀφ. ū, ἡ. ποικίλος χρωματισμός· - pennarum.

2. distinctus, a, um, (-ior), [μετχ. τοῦ distinguo]· 1) προσηκόντως διεσταλμένος· ἐντ. oratio, sermo -, λόγος εὐκρινής, σαφής· καὶ orator -, ὁ ῥήτωρ οὗ ὁ λόγος σαφὴς ἐστιν· 2) κεχωρισμένος, ἀπέχων· 3) ποικίλος, Romana acies -ior.

distĭnĕo, tinŭi, tentum, 6'. (dis, teneo)· 1) διέχω, διείργω, χωρίζω τι· 2) μετφ. α) διίστημι, διαιρῶ, senatum· - eor dolore, διττὸν (ἀντικείμενον) ἄλγος λαμβάνει με· β) (οὐκ ἐῶ τινα συναγαγεῖν εἰς ἓν τὰς πολεμικὰς δυνάμεις), διασπῶ, περισπῶ, ἀπασχολῶ τινα (ἐν πολλοῖς σημείοις)· - Volscos, - regem (τ. ἔ. regis vires)· - eor occupatione ἢ - Ibus, περισπῶμαι εἰς ἔργα· γ) διακωλύω, ἐμποδίζω, βραδύνω, pacem, rem, victoriam· μάλ. παθητ. - eor novis legibus· - eor quo minus illud faciam, κωλύομαι ὅπως μὴ ποιήσω ἐκεῖνο.

di-stinguo, stinxi, stinctum, γ'. κυρ. διαστίζω τι· ἐντ. 1) διακρίνω, διαστέλλω τι· 2) ἐν τῇ ῥητορ. προσηκόντως διαιρῶ τι, versum, vocem· 3) διαστίζω, ποικίλλω, ἐπι-κοσμῶ τι· coelum distinctum stellis· μετφ. -orationem, κοσμῶ τὸν λόγον.

di-sto, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), α'. 1) διέστηκα, διέχω, ἀπέχω, πόρρω εἰμί (τοπικ. καὶ χρον.) 2) μετφ. κεχώρισμαι, διαφέρω· -aut inter se, διαφέρουσι πρὸς ἀλλήλους· ἀπρσ. distat, κεχώρισται, διαφέρει.

dis-torqueo, torsi, tortum, 6'. 1) διαστρέφω, παραστρέφω, oculos τοὺς ὀφθαλμούς· 2) (μ.) βασανίζω, στρεβλῶ, aliquem· μετφ. repulsa (ἡ ἀποτυχία) eum torquet.

distortĭo, ōnis, θ. (distorqueo) διαστροφή, στρέβλωσις, membrorum.

distortus, a, um (-ior, -issimus) [μετχ. τοῦ distorqueo] διεστραμμένος, διάστροφος, στρεβλός· homo -, ἄνθρ. ἀνάπηρος· μετφ. genus dicendi d., διεστραμμένον, πλημμελές.

distractĭo, ōnis, θ. (distraho)· 1) διάσπασις, ἐξάρθρωσις, membrorum· 2) χωρισμός, λύσις, animi corporisque. Ἐντ. μετφ. διάστασις, διαφορά· - nobis est cum tyrannis.

distractus, a, um (-ior, -issimus) [μετχ. τοῦ distraho]· 1) διεσπασμένος, διηρημένος, κεχωρισμένος· 2) μετφ. διασπώμενος, ἀπησχολημένος.

dis-trăho, trāxi, tractum, γ'. 1) διέλκω, διασπῶ· -vallum, ῥήγνυμι τὸ χαράκωμα· -corpus alicujus, διασπῶ, κατασπαράσσω τὸ σῶμά τινος· -aciem, εὐρύνω, ἀραιῶ τὴν παράταξιν· - genas, ἀμύσσω τὰς παρειάς· μετφ. -or fama, ἀδοξίαν λαμβάνω. Ἐντ. μετφ. α) κατὰ μικρὰ πιπράσκω, κερματίζω, agros, bona· β) -voces, μετὰ χασμῳδίας προφέρω· γ) χωρίζω, natura cohaerentia,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὰ φύσει συνημμένα· δ) διαλύω, matrimonium, societatem· -rem, ἐμποδίζω τὸ πρᾶγμα· ε) διΐστημι, εἰς διαφορὰν πρός ἀλλήλους καθίστημι· -Caesarem et Pompejum· πολλάκ. παθητ. -or cum aliquo, διαφέρομαι πρός τινα· ς διασπῶ, περισπῶ, ταλαντεύω, aliquem, ἢ animum alicujus· 2) ἀφέλκω, ἀποσπῶ τι ἢ τινα ἀπό τινος· necessitas illum a me -it· 3) μετφ. χωρίζω, διακρίνω, sapientem a voluptate· -aliquem ab aliquo, ἀπαλλοτριῶ τινά τινος.

dis-trĭbŭo, bŭi, būtum, γ'. 1) διανέμω, Numidas in hiberna, milites in legiones· 2) διαιρῶ, populum in partes duas· 3) διαιρῶ, διακρίνω, διατάττω, causam in crimen . . . et in audaciam. Καίρ.

distrĭbūte, ἐπίρ. (-ius) μετὰ λογικῆς διαιρέσεως καὶ διατάξεως, μεθοδικῶς.

distrĭbūtĭo, ōnis, θ. (distribuo) διανομή, διαίρεσις, criminum, coeli.

distrĭctus, a, um (-ior), [μετχ. τοῦ distringo]· 1) (π.) διεσφιγμένος, περιδεδεμένος, δεδεμένος (χεῖρας καὶ πόδας)· 2) μετφ. διασπώμενος, περισπώμενος, ἀπασχολούμενος, bellis· 3) αὐστηρός, σύντονος, δεινός, accusator.

dĭ-stringo, strinxi, strictum, γ'. μετφ. διασπῶ, περισπῶ, ἀπασχολῶ, Romanos oppugnatione· ἰδὲ καὶ districtus.

dis-trunco, α'. (Πλ.) διακόπτω, πηρῶ.

disturbātĭo, ōnis, θ. καταλυσις, κατασκαφή, Corinthi. Κικ. de off. 3, 46.

dis-turbo, α'. 1) διαταράττω, βία διασκορπίζω τι· 2) καταλύω, κατασκάπτω, καθαιρῶ, καταστρέφω, domum, opera· 3) μετφ. καταλύω, διαλύω, ἀναιρῶ, ἀκυρῶ, μαιταιῶ τι.

disyllăbus, a, um, δισύλλαβος.

dītesco, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.) γ'. (dives) (π.) γίγνομαι πλούσιος.

dīthўrambĭcus, a, um, διθυραμβικός.

dīthyrāmbus, i, ὁ. διθύραμβος.

dĭtĭae, ārum = divitiae, ārum.

dĭtĭo, ἰδὲ dicio.

dīto, α'. (dives), πλουτίζω, aliquem.

dĭū, ἐπίρ. (κυρ. ἀφ. τοῦ dies, ὡς τὸ noctu τοῦ nox)· 1) (ἀρχ. καὶ μ.) μεθ' ἡμέραν· noctu et d. νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν 2) δήν, πολὺν χρόνον, ἐπὶ πολύ, ἐπὶ μακρόν· 3) ἐκ πολλοῦ, πρὸ πολλοῦ, πολλὺς ἤδη χρόνος· 4) συγκρ. **diutius** = πλείονα χρόνον· 5) ἀντὶ τοῦ diu, ἐπὶ πολλίαν μακρὸν χρόνον· 5) ὑπερθ. **diutissime**, πλεῖστον χρόνον· quam -me, πλεῖστον χρόνον· 6) (μ.) ἐπὶ τύπου· = πόρρω, μακράν.

diurnus, a, um (dies)· 1) ἡμερήσιος, ἐφημέριος, ὁ καθ' ἡμέραν, cibus victus, merces· μάλ. acta diurna, acta· ἐντ. οὐσ. **diurnum**, i, οὐ. σιτηρέσιον· 6) ἡμερήσιον, ἐφημερίς· - **na** ōrum, οὐ. πλ. = acta diurna· (ἀντίθ. nocturnus) ἡμερινός· (π.) lumen -um, τὸ τῆς ἡμέρας φῶς· stella -na ἑωσφόρος (ἀστήρ), currus -us, τὸ Ἥλιου τέθριππον.

diūtĭne, ἐπίρ. (Πλ.) πολὺν χρόνον.

1. diūtĭus, a, um, συγκριτ. τοῦ diu, ὁ τοῦ diuturnus.

2. diutĭus, συγκριτ. τοῦ diu, ὁ ἰδέ

diutissĭme, ὑπερθ. τοῦ diu, ὁ ἰδέ

diūturne, ἐπίρ. (ἀμφίθ.) πολὺ χρόνον.

diūturnĭtas, ātis, θ. πολυχρονιότη

diūtūrnus, a, um, (-ior) πολυχρόνιος, μακρός (ἀντίθ. brevis), bellum pax, πόλεμος, εἰρήνη· non potes esse -, οὐ δύνασαι ἐπὶ μακρὸν ἰσχύειν· (π filia me -ior, ἡ θυγάτηρ μακροβιωτέρ ἐμοῦ ἐστιν.

dī-vārĭco, α'. (σπ.) διατείνω· -ho minem, τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας τ ἀνθρώπου διατείνω.

divasto, α'. ἐκπορθῶ.

dī-vello, velli, vulsum, γ'. 1) δι σπῶ, βίᾳ χωρίζω τι· Ἐντ. = ἀποσπ liberos a parentum complexu· μετφ. διαλύω, amicitiam, affinitate -somnum, διαταράττω, διακόπτω ὕπνον· - aliquem ab aliquo, διασπ τινα ἀπό τινος (τὴν μεταξὺ δύο ὁμόνοι διαταράττω)· vix -or a re, μόλις ἀπ σπῶμαι, ἀφίσταμαί τινος.

di-vendo, (vendĭdi), vendĭtum, γ 1) κατὰ μικρὰ πωλῶ τι· 2) ἀπακηρύ τω. δημοσίᾳ πιπράσκω τι.

di-verbĕro, α'. (π. καὶ μ.) διακ πτω, διαχωρίζω, auras sagittā.

diverbĭum, ii, οὐ. (dis, verbum διάλογος, διαλογικὸν μέρος δράματ

dĭverse, ἐπίρ. (-ius, issime)· κεχωρισμένως, σποράδην· - discessi runt ἄλλος ἄλλοσε (εἰς τὰ ἑαυτῶν) τράποντο, Νέπ. Δατ. 11, 3. 2) μετ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

διαφόρως, κατὰ διάφορον τρόπον· -dico.

diversĭtas, ātis, θ. (diversus)· 1) διαφορά, ἀντίθεσις, ἐναντίωσις, ἐναντίωμα· 2) διαφορότης, ἀνομοιότης.

diversus, a, um (-ior, -issimus) [diverto]· 1) εἰς ταναντία τετραμμένος ἢ ἑστραμμένος, ἐναντίαν (ἀντικειμένην) διεύθυναιν ἢ θέσιν ἔχων, ἐναντίος, ἀντικείμενος. Ἐντ. a) μετρ. ἐναντίος, διάφορος, διαφέρων: duo -a vitia (avaritia et luxuria)· -i mores· -rei alicui· b) διαφερόμενος, ἐναντίος, πολέμιος· -factio, acies· γ) ἄστατος, ἀσταθής· δ) ἐπιρρηματ. ex diverso, ἐκ τοῦ ἐναντίου, κατέναντι· 2) κεχωρισμένος, ἕκαστος χωρίς· -si haec audistis, ἕκαστος χωρὶς ταῦτα ἤκουσεν· -si gerunt bellum, σποράδην (ἐν διαφόροις θέσεσι) πόλεμον ποιοῦνται· fuga -a, ἄτακτος φυγή· proelium -um, μάχη σποράδην γιγνομένη· ex -is Alpibus, ἐκ διαφόρων μερῶν τῶν Ἄλπεων· ἐντ. μετρ. = διάφορος, ἀλλοῖος, παραλάττων τινός· -ab aliquo· μετὰ γεν. -sententiae, διάφορον γνώμην ἔχων.

dī-verto, verti, (ἄνευ σ.), γ'. 1) διαλύομαι, matrimonium, τὸν γάμον· uxor -it, ἡ γυνὴ διαζεύγνυται· 2) διάφορος, ἀνόμοιός εἰμι, alicui.

dīves, ĭtis, (οὗ βραχύτ. τύπος, μάλ. παρὰ π. καὶ μ. ὁ **dis**, ditis, καὶ οὗ. **dite**), ἐπίθ., οὗ συγκρ. **dīvĭtĭor**, -ĭus, γεν. ōris, καὶ ὑπερθ. **dīvĭtissĭmus**, καὶ (παρὰ Καίσ. καὶ π.) ditissimus· 1) πλούσιος, homo, ἄνθρωπος· (πρβλ. locuples, opulentus)· μάλ. (π. καὶ μ.) πλούσιός τινος, πλούτων, εὐπορῶν τινος· -pecore, καὶ -pecoris, opum. 2) ἐπὶ πραγμ. a) = πολυτελής, πολύτιμος, mensa· ramus -, χρυσοῦς κλάδος· b) = εὔφορος πολύφορος, ager· γ) lingua -, εὐγλωττία ἀνθοῦσα· spes -, ἀγαθὴ ἐλπίς· epistola -, ἐπιστολὴ πολλὰ ὑπισχνουμένη.

dī-vĕxo, α'. διαρπάζω· μετρ. λυπῶ.

dīvĭdĭa, ae, θ. (ἀρχ.)· 1) διχόνοια· 2) μέριμνα.

dīvĭdo, vīsi, vīsum, γ'. (συγγ. τῷ duo, ἢ ἐκ τοῦ dis καὶ τῆς ῥ. vid, ἐξ οὗ viduus, κτλ.)· 1) εἰς δύο ἢ πλείονα μέρη χωρίζω, μερίζω, διαιρῶ τι· -verba, τὰς λέξεις (εἰς συλλαβὰς) χωρίζω· -aliquem secūri, τῇ ἀξίνῃ διακόπτω τινά· -muros, διορύττω τὰ τείχη· μετρ. -animum nunc huc nunc illuc, ὁτὲ μὲν πρὸς ταύτην, ὁτὲ δὲ πρὸς ἐκείνην τὴν γνώμην ἀποκλίνω· haec res consensum nostrum -it, τοῦτο διαταράττει τὴν ἡμετέραν ὁμοφροσύνην. Ὡς τεχν. ὅρ. -sententiam, τὴν γνώμην (πρότασιν) βουλευτοῦ εἰς μέρη διαιρῶ, ἵνα ὑπὲρ ἑνὸς ἑκάστου ψηφοφορία γένηται· 2) διαμερίζω, διαιρῶ, διανέμω, διαδίδωμι, praedam militibus, τὴν λείαν τοῖς στρατιώταις. Ἐντ. (μ.) -praedam, τοῖς πλεῖστα προσφέρουσι τὴν λείαν πιπράσκω· (π.) -carmina citharā = τῇ κιθάρᾳ μελίζω (πρβλ. Θεοκρ. ἐπίγρ. 2: σύριγγι μελίσδων ὕμνους)· 3) δίχα διαιρῶ, χωρίζω, διορίζω: Gallos ab Aquitanis amnis -it· 4) μετρ. διακρίνω, διαγιγνώσκω τί τινος· -legem bonam a mala· 5) -or ab uxore, χωρίζομαι, διαζεύγνυμαι τὴν σύζυγον.

dīvĭdŭus, a, um (divido)· 1) μεριστός, διαιρετὸς (ἀντίθ. individuus)· 2) (π. καὶ μ.) διῃρημένος· luna -a, ἡ μηνοειδὴς σελήνη, ἡ μήνη· aqua -, ὕδωρ διὰ δύο βραχιόνων ῥέων.

dīvīnātĭo, ōnis, θ. (divino) μαντικὴ· d. est praesensio (πράγνωσις) et scientia rerum futurarum. Ἐντ. = ἐπίπνοια, προφητεία· 2) τεχν. ὅρ. = ἐξέτασις, ἀνάκρισις τῶν κατηγόρων.

dīvīne, ἐπίρ. (-ius), θείως· ἐντ. a) προφητικῶς· b) θείως, θαυμασίως.

dīvīnĭtas, ātis, θ. (divinus)· 1) ἡ θεότης, τὸ θεῖον· 2) μετρ. ἀπαραμίλλητος δεινότης (ῥήτορος), Κικέρ.

dīvīnĭtus, ἐπίρ. 1) θεόθεν, ἐκ θεοῦ· 2) προφητικῶς· 3) θαυμασίως, ἐξόχως.

dīvīno, α'. (divinus) προαισθάνομαι, προορῶ τι ἐκ θείας ἐπιπνοίας· πρβλ. praesagio, auguror). Ἐντ. = μαντεύομαί τι· -futura.

dīvīnus, a, um, (-ior, -issimus) [divus]· 1) θεῖος· res -a, ἡ ἐν τῷ πληθ. res -ae = θυσία· ἀλλ' ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ res humanae (τὰ ἀνθρώπινα) = τὰ θεῖα· 2) μαντικὸς προφητικός· animus est multo -ior· (π.) vates -, ἔνθεος· -futuri, τὰ μέλλοντα προορῶν οὐσ. **dīvīnus**, i, ὁ. μάντις· 3) μετρ. = θεῖος, θαυμάσιος, ὑπεράνθρωπος, ἔξοχος, ingenium, homo, orator, fides· 4) -morbus, ἱερὰ νόσος.

dīvīsĭo, ōnis, θ. (divido)· 1) διαίρεσις, μερισμός, μάλ. ἐν τῇ λογικῇ καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρητορική· 2) διανομή, ἀναδασμός, agrorum.

divīsor, ōris, ὁ, μεριστής, ὁ ἀνομεύς· μάλ. ὁ παρὰ τῶν σπουδαργούντων τοῖς ἐκλογεῦσι πρὸς δεκασμὸν χρήματα διανέμων.

1. divīsus, a, um, (-ior) [μετχ. τοῦ divido], διῃρημένος, κεχωρισμένος.

2. divīsus, δοτ. ūi, ὁ, ἐν. ταῖς φράσ. α) facilis -ūi, εὐδιαίρετος· β) = divisio 2: - ūi sum, διανέμομαι.

dīvĭtĭae, ārum, θ. πλ. (dives) πλοῦτος (ἀντίθ. pauper(as)· aliquem augeo -is, πλουτίζω τινά· ἔντ. μετφ. - soli, ἀρετὴ γῆς· -ingenii, τὸ γόνιμον τοῦ νοῦ· in oratione Graeci perspexi divitias= πλοῦτον ἐννοιῶν καὶ λέξεων.

Dīvŏdūrum, i, οὐ, Διουόδουρον, πόλις Γαλλίας, τανῦν Metz.

dīvortĭum, ii, οὐ, (diverto)· 1) ὁ χωρισμός, τὸ σημεῖον τῆς διασχίσεως ὁδοῦ, ποταμοῦ κ. τ. ὁμ. -itinerum, aquarum· 2) μετφ. α) - a doctrinarum facta sunt, τὰ συστήματα διεχωρίσθησαν· β) διάζευξις, διαλυσις γάμου· facio d. cum aliqua, ἀποπέμπω τὴν γυναῖκα.

dīvulgātus, a, um, (-issimus) [μετχ. τοῦ divulgo]· 1) κοινός· 2) οὐ. πλ. οὐσ. divulgata, τὰ μακρὰν διαδιδόμενα. Tac. χρ. 4, 11.

dī-vulgo, ā'. (ἐν τῷ πλήθει) διαδίδωμί τι, διαθρυλλῶ τι, κοινὸν ἢ γνώριμον καθίστημί τι.

dīvus ἢ **dīus**, a, um, δῖος· 1) σπ. ἐπιθετ. = divinus, θεῖος, μετφ. ἔξοχος, ἔκτακτος. Συνήθ. οὐσ. α) **dīvus**, i, ὁ, θεός· **dīva**, ae, θ. θεά· β) **dīvum**, i, οὐ, τὸ ὕπαιθρον· sub-, εἰς τὸ ὕπαιθρον· sub -o, ἐν ὑπαίθρῳ.

1. do, (δῶ, τ. ĕ, δῶμα) = domum.

2. do, dedi, datum, ă'. 1) δίδωμι· -alicui pecuniam, δίδωμί τινι χρήματα· 2) δίδωμι, ὁμολογῶ· dasne, mortem esse malum? 3) δίδωμι, ἐγχειρίζω τί τινι· -alicui literas ad fratrem. Ἐντ. - literas ad aliquem = γράφω, πέμπω τινὶ ἐπιστολήν· ὅθεν data pridie Kal. Dec. 3) - (alicui) poenas (rei alicujus) δίδωμι δίκην τινός (= τιμωροῦμαι διά τι)· 5) - operam rei alicui (ut ἢ ne quid fiat), ἐπιμέλειαν δίδωμι περί τι, ἐπιμελοῦμαί τινος (ὅπως ἢ ὅπως μὴ γένηταί τι)· 6) - verba alicui, ἐξαπατῶ, φενακίζω τινά· 7) δίδωμί τινά τινι, χαρίζομαί τινά τινι: da hunc populo. Ἐντ. α) -me studiis, δίδωμι ἐμαυτόν, ὅλως πρόσκειμαι τῇ σπουδῇ· β) - me, ὑπείκω τινί· γ) - aliquid alicui ἢ alicui rei, χαρίζομαί τινί τι, χάριν τινός ποιῶ τι: auctoribus hoc dedi· δ) ita dat se res, οὕτως ἔχει, ἀπέβη τὸ πρᾶγμα· 8)- aliquem ad terram, in carcerem, βίπτω τινὰ εἰς τὴν γῆν, εἰς τὴν εἱρκτήν· -illos Luceriam, πέμπω εἰς Λ.- hostem in conspectum, δείκνυμι τὸν ἐχθρόν· -me in conspectum, φαίνομαι, ὁρατὸς γίγνομαι· - hostes in fugam, εἰς φυγὴν τρέπω τοὺς πολεμίους· - me fugae ἢ in fugam, εἰς φυγὴν ὁρμῶ· - alicui terga, τὰ νῶτα (ἐπι)στρέφω τινί· - me populo, τῷ λαῷ φαίνομαι· - librum foras, ἐκδίδωμι βιβλίον· -cautum, ἀδω· -colorem, ἀκτινοβολῶ· μετφ. - me in sermonem, διαλέγομαι πρός τινα· Ἐντ. α) - manus, παραδίδωμι ἐμαυτόν· β) -nomen, ἀπογράφομαι (εἰς τοὺς στρατιώτας)· γ) - fabulam (ὑπον. populo) διδάσκω δρᾶμα (πρβλ. doceo)· δ) -alicui aliquid laudi, κτλ. ἐπαινῶ τινα ἐπί τινι· 9) δίδωμι, παρέχω τινί τι· -alicui dolorem, vulnera, spem· ὠσαύτ. -impetum, προσβάλλω τινί· -finem bibendi παύομαι πίνων· -saltum, πηδῶ.

dŏcĕo, docŭi, doctum, ē'. (οὗ παθητ. συνήθ. τὸ disco)· 1) διδάσκω, παιδεύω, aliquem literas, τινὰ γράμματα παθητ. doctus militiam, δεδιδαγμένος τὰ στρατιωτικά· -aliquem fidibus, διδάσκω τινα κιθαρίζειν, equo, ἱππεύειν, armis, τοῖς ὅπλοις χρῆσθαι· 2) διδάσκω τινά περί τινος, ἀγγέλλω, λέγω τινί τι· -aliquem de re aliqua· 3) διδάσκω, δείκνυμι, ἀποδείκνυμι, illud fieri non posse μάλ. α) -causam, ἀναπτύσσω τοῖς δικασταῖς τὸ πρᾶγμα (τὸ δικανικόν)· β) ἀπολύτ. docet is apud me, Romae, οὗτος διδάσκαλός ἐστι παρ' ἐμοί, ἐν Ῥώμῃ· 4) fabulam (ἀπό σκηνῆς) κωμῳδίαν ἢ τραγῳδίαν διδάσκω.

dochmĭus, ii, ὁ, δόχμιος (∪ – – ∪ –).

dŏcĭlis, e, (-ior, -issimus), εὐδίδακτος, εὐμαθής· -bellua (ὁ ἐλέφας)· -ad agriculturam, Latino sermone, εὐμαθὴς πρὸς (εὐκόλως μανθάνων) τὴν γεωργίαν, τὴν Λατινικὴν γλῶσσαν.

dŏcĭlĭtas, ātis, θ. εὐμάθεια· 2) μετφ. πραότης, ἡπιότης· Εὐτρ. 10, 4.

docte, ἐπίρρ. (-ius, -issime)· 1) ἐπιστημόνως, ἐμπείρως· 2) πανούργως.

doctor, ōris, ά. (doceo) διδάσκαλος.

doctrīna, ae, θ. (doceo)· 1) διδασκαλία, παίδευσις (συνήθ. κατ' ἀντίθ. τῇ natura)· 2) δίδαγμα, παίδευμα, 3) παιδεία, ἐπιστήμη. Ἐντ. α) -dicendi, ἡ ῥητορική· β) subtilior quaedam d. = θεωρία.

doctus, a, um (-ior, issimus) [μετχ. τοῦ doceo]· δεδιδαγμένος τι, πεπαιδευμένος ἢ παιδευθεὶς ἐν τινι ἢ εἴς τι· ἐντ. ἐπιστάμενός τι, ἐπιστήμων τινός, ἔμπειρος, ἐπιτήδειος εἴς τι· - homo ἢ vir = σοφός· μετφ. - lingua, εὐγλωττος· -issimi sermones, σοφοὶ λόγοι.

dōcūmēntum, i, οὐ. ἀρχ. καὶ **-men**, ĭnis, οὐ. (doceo)· 1) δίδαγμα, διδάσκον παράδειγμα, δεῖγμα, ὑπόδειγμα, ἀπόδειξις, τεκμήριον· -o hoc est, τοῦτο διδάσκει, δείκνυσιν.

Dōdōna, ae, θ. Δωδώνη, ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Ἠπείρου, ἀπέχουσα 10 χιλιόμ. τῶν Ἰωαννίνων, ἔνθα ἡ κοιλὰς Τσαρακοβίτσα. **Dodonaeus**, a, um, Δωδωναῖος· **Dodōnis**, ĭdis, θ. Δωδωνίς.

dōdrans, ntis, ά. (de, quadrans) τρία τεταρτημόρια (ἑνὸς ὅλου)· ἴδε as· ὡς μέτρον μήκους = $^3/_4$ τοῦ ποδός, ἐννέα δάκτυλοι.

dodrantārĭus, a, um (dodrans) τῶν τριῶν τεταρτημορίων· tabulae, -ae, γραμματεῖα (καταλόγοι) τόκων.

dogma, ătis, οὐ. δόγμα.

dolabēlla, ae, ά. (ὑποκ. τοῦ dolabra)· 1) μικρὸν σκέπαρνον· 2) κύρ. ὄν. **Dol.** = ὁ Δολαβέλλας.

dōlābra, ae, θ. (dolo) σκέπαρνον.

dŏlens, ntis, ἐπίθ. (-ior), [μετχ. τοῦ doleo), ἀλγεινός, λυπηρός.

dŏlenter, ἐπίρ. (-ius) λυπηρῶς.

dŏlĕo, dolŭi, dolĭtūrus, 6). ἀλγῶ· 1) σωματ. -oculis, ἀλγῶ τοὺς ὀφθαλμούς· caput mihi -let, ἀλγῶ τὴν κεφαλήν· ἀπρόσ. mihi dolet quum vapulo, ἀλγῶ μαστιγούμενος· 2) ψυχικ. = ἀλγῶ, πονῶ τινι, λυποῦμαι ἐπί τινι· -ab animo, πονῶ τῇ ψυχῇ· -laude alienā, λυποῦμαι ἐπὶ τῷ ἀλλοτρίῳ ἐπαίνῳ· ὡσαύτ. -de Hortensio, ex commutatione rerum.

dōlĭārĭs, e, (dolium) τοῦ πίθου· anus - (Πλ.) γραῦς παχεῖα ὡς πίθος (ἄλλοι ἀναγινώσκουσι diobolaris).

dōlĭŏlum, i, οὐ. (ὑποκ. τοῦ dolium) πιθάριον, μικρὸς πίθος.

dolĭum, ii, οὐ. πίθος, μάλ. οἴνου. (κατ' ἀρχὰς μὲν ἐξ ἀργίλλου, βραδύτερον δὲ ἀπὸ ξύλου πεποιημένος).

1. dŏlo ā'. 1) (διὰ τοῦ ἄλλω) σκεπαρνίζω, πελεκῶ, περικόπτω, κατεργάζομαί τι· 2) μετφ. α) - aliquem fuste, ξυλοκοπῶ τινα· β) (Πλ.) -dolum, μηχανορραφῶ· γ) ἐπὶ ὕφους· -opus (ἀντίθ. perpolio) οὐκ ἐπεξεργάζομαι.

2. dōlo ἡ **-lon**, ōnis, ά. ὁ δόλων· 1) (π. καὶ μ.) ὀξὺ ξιφίδιον ἐν ῥαβδίῳ ἀποκεκρυμμένον· ἐντ. (π.) = ἐγκεντρὶς μυίας· 2) πρωραῖον ἱστίον.

3. Dōlo, ōnis (ἐν. αἰτ. καὶ Dolum) ά. ὁ Δόλων, Τρὼς κατάσκοπος.

Dŏlŏpes, pum, αἰτ. -pas, ά. πλ. Δόλοπες· ἐντ. **Dŏlŏpĭa**, ae, θ. Δολοπία.

dŏlor, ōris, ά. (doleo)· 1) ἄλγος (σώματ.), πόνος· -corporis· -articulorum, ἡ ἀρθρῖτις· 2) (μετὰ τοῦ animi ἢ ἄνευ αὐτοῦ) ἄλγος (ψυχῆς), ὀδύνη, λύπη, ὀργὴ (πρβλ. moeror, luctus)· 3) (π., = τὸ αἴτιον τοῦ ἄλγους.

dŏlōse, ἐπίρ. (dolosus) δολίως.

dŏlōsus, a, um (dolus) δολερός, δόλιος, mulier, vulpes.

dŏlus, i, ά. δόλος, τέχνασμα, ἀπάτη.

dŏmābĭlis, e (domo, (π.) εὐδάμαστος, εὐκατανάχητος.

dŏmātor, ōris, ά. (π.) = domitor.

dŏmestĭcātim, ἐπίρ. κατ' οἶκον.

domestĭcus, a, um (domus) οἰκεῖος· 1) τῆς οἰκίας· parietes -i, τοῖχοι τῆς οἰκίας· vestis -a, ἐσθής, ἣ ἐγρῶντο ἐν τῇ οἰκίᾳ· 2) τοῦ οἴκου, οἰκιακός· homo-, οἰκεῖος, οἰκιακὸς ἄνθρ. Ἐντ. **domestĭci**, ōrum, ά. πλ. α) = οἱ οἰκεῖοι· β) = οἱ οἰκέται· 3) οἰκεῖος, ἴδιος (ἀντίθ. alienus)· 4) ἐγχώριος, ἐπιχώριος (ἀντίθ. peregrinus)· bellum -um, ἐμφύλιος πόλεμος· ἐντ. οὐσ. domestica, οὐ. πλ. α) τὰ ἐν τῇ χώρᾳ φυόμενα· β) ἐγχώρια παραδείγματα (ἀντίθ. externa, ξένεια). Κικέρ. de off. 2, VIII.

dŏmĭcĭlĭum, ii, οὐ. (domus) οἰκητήριον, οἴκησις, κατοικία· μετφ. -imperii et gloriae, ἕδρα ἀρχῆς καὶ δόξης (περὶ Ῥώμης).

dŏmĭna, ae, θ. (domus)· 1) ἡ οἴκου δέσποινα, οἰκοδέσποινα, κυρία (πρβλ. hera, materfamilias)· 2) δέσποινα, ὡς τιμητικὴ προσηγορία· α) θεαινῶν· β) τῶν τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας κυριῶν· γ) ἐρωμένης· 3) μετφ. δεσπότις, ἡγεμών· justitia -a virtutum.

Δημόριο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

dŏmĭnātĭo, ōnis, f. (dominor) 1) ἀρχή, ἐξουσία, μάλ. ἡ αὐθαίρετος, ἐπομ. = δεσποτεία, τυραννίς· 2) μετων. = dominationes, um δεσπόται. Τακ. χρ. 13, 1, 3.

dŏmĭnātor, ōris, ἀ. καὶ **-trix**, īcis, f. δεσπότης, δεσπότις.

dŏmĭnātus, ūs, ἀ. = dominatio· μετρ. -cupiditatum, ἡ τῶν ἐπιθυμιῶν ἐγκράτεια, ἡ σωφροσύνη. Κικέρ.

dŏmĭnĭcus, a, um, δεσποτικός.

dŏmĭnĭum, ii, οὐ. 1) (λίαν σπ. κ. ἀμρίβ.) ἑστίασις· 2) (μ.) δεσποτεία, κυριότης, ἐξουσία.

dŏmĭnor, ἀποθ. α′. (dominus)· 1) δεσπόζω, ἄρχω, κύριός εἰμι· μετρ. μέγα δύναμαι, ἰσχύω, εὐδοκιμῶ· -in judiciis· 2) (σπ.) παθητ. = ἄρχομαι.

dŏmĭnus, i, ἀ. (domus)· 1) ὁ οἴκου δεσπότης, οἰκοδεσπότης· ἐντ. ἐν γένει = δεσπότης, κύριος, κάτοχος· 2) δεσπότης, ἡγεμών, ἄρχων, ἐξουσιαστής. Ἐντ. ἀ -convivii (epuli) καὶ ἐνίοτε μόνον dominus, ὁ ἑστιῶν, ὁ ξενίζων· 6) ἐπὶ Καισ. = ὁ αὐτοκράτωρ· γ) (μ.) ὡς ἡ παρ' ἡμῖν προσφώνησις «Κύριος, Κύριε». 3) (π.) ὡς ἐπίθ. = τοῦ κυρίου· -i manus.

dŏmĭpŏrta, ae, θ. (domus, porto) οἰκοφόρος (ποιητικὴ ὀνομασία τοῦ κογλίου)· Κικέρ.

Dŏmĭtĭānus, i, ἀ. (σπ.) Δομιτιανός.

Dŏmĭtĭus, a, um, Δομίτιος· ὡς κύρ. ὄνομ. = ὁ Δομίτιος.

dŏmĭto, α′. (σπ.) καταδαμάζω τινά.

dŏmĭtor, ōris, ἀ. δαμαστήρ, τιθασσευτής· 2) μετρ. ὁ νικητής.

dŏmĭtrix, īcis, δαμάτειρα (δαμάστρια).

dŏmĭtus, ūs, ἀ. δάμασις, τιθασσεία.

domo, domŭi, domĭtum, α′. 1) δαμάζω, τιθασσεύω, ἡμερῶ, equos· 2) μετρ. καταδαμάζω, κατανικῶ, χειροῦμαί τινα, περιγίγνομαι, κρατῶ τινος· - aliquem, gentes bello· (π.) Venus, cura illum -at ἡ Ἀφροδίτη, ἡ μέριμνα κατακρατεῖ ἐκείνου· -uvam praelo, πιέζω τὰς σταφυλάς.

dŏmus, us, θ. δόμος, οἶκος, οἰκία· in domo, ἐν τῷ οἴκῳ· venit in nostram domum, ἦλθεν εἰς τὴν ἡμετέραν οἰκίαν. -Συνήθεις εἶσιν οἱ ἐπιρρημ. τύποι· α) domi, οἴκοι, ἐν τῇ οἰκίᾳ· -me teneo, οἴκοι μένω· -meae, tuae, nostrae, ἐν τῇ ἐμῇ, σῇ, ἡμετέρᾳ οἰκίᾳ· ὡσαύτ. -alienae, ἐν ἀλλοτρίᾳ οἰκίᾳ· -Caesaris, παρὰ τῷ Καίσαρι· -istius παρὰ τούτῳ· β) domum, δόμονδε, οἴκαδε, εἰς τὴν οἰκίαν· venit d. meam, regiam, Roscii· γ) domo, οἴκοθεν· proficiscor -, οἴκοθεν ἔρχομαι· ἐνίοτε = domi· 2) (π.) οἴκησις, κατοικία (θεῶν, ζῴων, νεκρῶν)· 3) οἶκος, πατρίς. Ἐντ. domi, domum, domo, ἐν τῇ πατρίδι, εἰς τὴν πατρίδα, ἐκ τῆς πατρίδος· ἐν δὲ ταῖς καθ' ἕλξιν γενικαῖς: domi bellique, domi militiaeque, τὸ domi = ἐν εἰρήνῃ· 4) = familia: tota d. nostra te salutat. Ἐντ. ἐπὶ φιλοσόφ· = ἡ αἵρεσις· 5) ὁ οἶκος, τὰ κατὰ τὸν οἶκον, τὰ οἰκεῖα· rego domum ratione. -Σπανιώτ. τύποι εἰσὶν ἐν μὲν τῇ ἑν. δοτ. ὁ τύπ. domo, ἐν δὲ τῇ ἑν. ἀφ. ὁ τύπ. domū· τῆς αἰτ. πληθ. domos, σπανιώτ. ἐστὶν ὁ τύπος domus, τῆς δὲ γεν. πληθ. domuum συνηθέστ. ὁ τύπ. domorum.

dōnābĭlis, e, (Πλ.) ἄξιος δώρων.

dōnārĭum, ii, οὐ. (donum)· 1) (π.) ὁ τόπος ἐν ᾧ τὰ ἀναθήματα κομίζονται, τ'. ἔ. ὁ βωμὸς ἢ ναός· 2) ἀνάθημα.

dōnātĭo, ōnis, θ. (dono), δωρεά, δῶρον, μάλ. τὸ γέρας.

dōnātīvum, i, οὐ. (dono) ἡ χρημάτων δωρεὰ ἢ τοῖς στρατ. ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτ. διδομένη (πρβλ. congiarium).

dōnātor, ōris, ἀ. (dono) δωρητής.

dŏnax, ăcis, ἀ. δόναξ· α) εἶδος καλάμου· β) εἶδος ἰχθύος.

dōnĕc (ἀρχ. **dōnĭcum**), σύνδ. 1) (π. καὶ μ.) μεθ' ὁριστικῆς = ἐφ' ὅσον, ὅσον χρόνον· -eris felix, multos numerabis amicos, ἐφ' ὅσον εὐτυχὴς ἔσει, πολλοὺς φίλους ἕξεις· 2) μεθ' ὁριστικ., ἢ ὑποτακτ. = ἕως ἄν, ἕστ' ἄν, μέχρις· haud desinam d. perfecero, οὐ παύσομαι ἕστ' ἂν τελέσω.

dono, α′. (donum)· 1) δῶρον δίδωμί τινί τι, χαρίζομαί τινί τι, alicui aliquid. Μάλ. α) = χαρίζομαί τινί τι, ἀποβάλλω (χάριν τινός) τι· -inimicitias meas reipublicae· β) ἀφίημί τινί τι, ἀπολύω, ἀπαλλάττω τινά τινος· -alicui aes alienum, ἀφίημί τινι τὸ χρέος· -alicui poenam, ἀπολύω τινὰ τῆς ποινῆς· -causam alicui, ἀπαλλάττω τινὰ τῆς δίκης· γ) (χάριν τινός) συγχωρῶ τινα· -patrem filio· 2) -aliquem re aliqua, καὶ (σπ.) aliquem aliquid, δωροῦμαί τινα τι, τιμῶ τινα (δώρῳ) τινί· -aliquem civitate, τιμῶ τινα πολιτείᾳ, πολιτείαν δίδωμί τινι.

donum, i, οὐ. δῶρον (ἐν γένει· πρβλ. munus): do aliquid -o, δίδωμί τι δῶρον· -a suprema (ultima) τὰ τοῖς ἀποθανοῦσι νομιζόμενα (αἱ τελευταῖαι τιμαί)· μάλ. = θυσία.

Dōnūsa, ae, θ. Δονουσία, νῆσος πρὸς ἑῶ τῆς Νάξου, ταυῦν Στενοσά.

Dōres, um, ἀ. Δωριεῖς. Ἐντ. 1) **Dōrĭcus**, a, um, Δωρικός· π. = ἑλληνικός· καὶ ἐπίρ. **Dorĭce**, Δωρικῶς· 2) **Dorienses**, ium, ἀ. πλ. (μ.) = Dores· 3) **Doris**, ĭdis, θ. Δωρίς· 3) (π.) **Dorĭus**, a, um, Δώριος, Δωριακός.

Dormĭo, īvi καὶ ii, ītum, δ'. ὑπναττω, κοιμάσθαι· (π.) -horam hiemem, κοιμώμενος διέρχομαι τὸν χειμῶνα· ἐντ. μετφ. α)=ἀμελῶ, ἀρροντιστῶ· β) = τέθνηκα.

dormītātor, ōris, ἀ. (Πλ.) ὀνειροπόλος.

dormīto, α'. (dormio) 1) ὑπνώττω, νυστάζω· ἐνίοτε = κοιμῶμαι· 2) μετφ. α) (π.) lucerna -at, σβέννυται· δι νυστάζω, οὐ προσέχω τὸν νοῦν, quandoque bonus -at Homerus.

dormītōrĭus, a, um (dormio) τῆς κοιμήσεως· οἰ, **-torium**, i, κοιτών.

dorsum, i, οὐ. (ἀρχ. καὶ dorsus, us, ἀ.)· 1) ῥάχις, τὰ νῶτα (μάλ. ζώων, πρβλ. tergum)· 2) ὅ,τι τῇ τῶν ζώων ῥάχει ἔοικεν, οἷον ῥάχις, ὀρρὺς ὄρους· -Apennini.

Dōrўlaeum, i, οὐ. Δορύλαιον, πόλις Φρυγίας· ἐντ. **Dōrўlenses**, ium, ἀ. πλ. Δορυλαῖοι.

dōrўphŏros, i, δορυφόρος (ἄγαλμα).

dōs, ōtis, θ. 1) (δώς) δωτίνη, δῶρον· 2) μάλ. (ἔδνα) φερνή, προίξ· 3) μετφ. δῶρον, χάρις, κόσμος.

Dossēnus ἢ **Dorsēnnus**, i, ἀ. Δοσσήνος ἢ Δορσήνος, κωμικὸν πρόσωπον.

dōtālis, e, (dos) προικῷος, ager.

dōtātus, a, um (-issimus), (μετχ. τοῦ doto)· 1) πεπροικισμένος, προῖκα ἔχων, conjux· καὶ οὐσ. ἐπὶ πλουσίας νύμφης· nupsit dotatae· 2) μετφ. πεπροικισμένος, κεκοσμημένος τινί, ἔχων τι puella -issima formā.

dōto, α'. (dos) προικίζω, filiam.

drachma, ae, θ. δραχμή.

drăco, ōnis, ἀ. 1) δράκων, ὄφις· ἐντ. (μ.) α) = δρακοντοειδὲς σκεῦος· β) ἀστήρ· 2) κύρ. ὄν. Δράκων ὁ νομοθέτης.

draconigĕna, ae, ἀ. καὶ θ. δρακοντογενής· urbs d. = αἱ Θῆβαι.

Drancae ἢ **Drangae**, ārum, ἀ. Δράγγαι, ἔθνος Περσίας.

drăpĕta, ae, ἀ. Πλ.) ὁραπέτης.

drĕpănum, i, οὐ. ἢ **-na**, ōrum, οὐ. πλ. Δρέπανον, -να, πόλις τῆς Σικελίας. Ἐντ. **drĕpănĭtānus**, ἐπίθ. καὶ οὐσ. **-āni**, ōrum, ἀ. πλ. Δρεπανεῖς.

drōmas, ădis, ἀ. δρομάς· μάλ. -camelus, κάμηλος ἡ δρομάς.

drŏmos, i, ἀ. δρόμος, στάδιον, μάλ. τὸ ἐν Σπάρτῃ πεδίον.

Druentĭa, ae, θ. Δρουεντία, ποταμ.

Druĭdae, arum, ἢ **-des**, dum, ἀ. πλ. Δρυΐδαι, ἱερεῖς τῶν ἀρχαίων Κελτῶν καὶ Βρεττανῶν.

Drusus, i, ἀ. Δροῦσος· ἐντ. **Drusiānus** καὶ **Drusīnus**, τοῦ Δρούσου· fossa Dr. ἡ τοῦ Δρούσου διῶρυξ.

Dryas, ădis, θ. (π.) Δρυάς, νύμφη.

Dryŏpes, pum, ἀ. πλ. Δρύοπες.

dŭālis, e (duo) δυικός, numerus.

dŭbĭe, ἐπίρ. (dubius), ἀμφιβόλως, ἐνδοιαστῶς, μάλ. συνήθ. μετ' ἀρνήσεως, non, haud -, = ἀναμφιλόγως, ἀναμφιλέκτως.

dŭbĭĕtas, ātis, θ. ἀμφιβολία.

Dūbis, is, ἀ. Δοῦβις, ποταμ. Γαλλίας.

dŭbĭtābĭlis, e, (π.) ἀμφίβολος.

dŭbĭtanter, ἐπίρ. ἀμφιβόλως· 2) ἐνδοιαστικῶς, μετ' ὄκνου.

dŭbĭtātĭo, ōnis, θ. 1) ἐνδοιασμός, ἀμφιβολία, ἀπορία· sine ulla -one = ἀνενδοιάστως, ἀμφιβολίας, ἀσφαλέστατα. Ἐνίοτε = λογισμός, σκέψις· -indigna homine· 2) ἐνδοιασμός, ὄκνος, (δισταγμός)· nullā interpositā -one, καὶ sine ullā -one, ἀμελλητί, προθύμως.

dubĭto, α'. (dubius)· 1) δοιάζω, ἀμφιβάλλω, ἀπορῶ· ne -ta, μὴ ἀπορήσῃς· -de voluntate tua, ἀμφιβάλλω περὶ τῆς σῆς θελήσεως· -aliquid, ἀμφιβάλλω περί τινος· καὶ (π.) -patrem, ἀμφιβάλλω περὶ τοῦ πατρός· -quid faciam, ἀπορῶ ὅ,τι χρὴ ποιεῖν· non d. quin, οὐκ ἀμφισβητῶ μὴ οὐ (πιστεύω ὅτι). Σπαν. μετ' ἀπαρεμφ. non d. fore plerosque, (καταφατ.) = οἶδα, ὅῆλόν ἐστιν ὅτι πλεῖστοι ἔσονται· **dubito an**, σχεδ. = haud scio an, (ἀν, μετ' εὐκτ.) ἴσως, τάχα· -an... ponam = θείην... ἄν· **dubito ne, num**, ἀμφιβάλλω εἰ (= ἄν)· -venturusne sit, ἢ -num venturus sit ami-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

cus, ἀμφιβάλλω εἰ ὁ φῶς ἀφίξεται. Ἐντ. α) = λογίζομαι, σκοπῶμαι· restat ut hoc dubitemus· β) μετφ. (ἀμετ.) = ταλαντεύομαι, ἀμφίρροπός εἰμι· fortuna, fama -at· 2) (μετ' ἀπαρεμφ.) διστάζω, ὀκνῶ, facere aliquid, (σπ.) non dubitabo quin ei omnia credam, οὐκ ὀκνήσω ἅπαντα ἐκείνῳ ἐπιτρέψαι.

dūbĭus, a, um, (συγγ. τῷ duo)· 1) (λίαν σπ.) ὁ οἱ ός, δύο διευθύνσεις ἔχων· -fluvius· 2) ἀμφίβολος, ἄπορος, ἀπορῶν· -sum quid faciam, ἀπορῶ τί χρὴ ποιεῖν· Ingurtha -, ταλαντευόμενος· -animi, sententiae, ταλαντευόμενος τὴν γνώμην· (π.) -salutis, vitae, ἀμφιβάλλων περὶ τῆς σωτηρίας, περὶ τῆς (διατηρήσεως) τῆς ζωῆς· 2) ἀμφίβολος. ἀμφίλογος, ἀμφισβήτητος, ἀβέβαιος· socii -i, ἀμφιβόλου πίστεως· (π.) lux -, λυκόφως, περιόρθριον· nox -, δειλὴ ὀψία, κνέφας· coelum -um, οὐρανὸς συννεφής· τὸ οὐ. **dubĭum**, σχεδ. ὡς οὐσ.= ὁ οἱ ή, ἀμφιβολία· α) -est mihi de, ἀμφιβάλλω περί· non est -quin, οὐκ ἀμφισβητῶ μὴ οὐ· β) -habeo aliquid, ἀβέβαιον ἡγοῦμαί τι ὡσαύτ. in d.voco, ἀμφισβητῶ· γ) in -o pono aliquid, ἐν ἀμφιβόλῳ τίθεμαί τι· in -o sum, ἐν ἀπορίᾳ εἰμί· δ) sine -o, ἀναμφιλόγως, ἀναμφισβητήτως. Ἐνίοτε = ὄντως βεβαίως· ε) (σπ.) procul -o = sine -o· 3) (ὡς τὸ πολὺ π.) ἄπορος, χαλεπός, δυσχερής, ἐπικίνδυνος, δεινός· res, tempora, mons d. ascensu· οὕτω καὶ τὸ οὐ. **dubium**, ὡς οὐσ. in -um venio, εἰς κίνδυνον καθίσταμαι· devoco in d. κινδύνοις περιβάλλω· in -o sum, κινδυνεύω· aeger -, ἐπικινδύνως νοσῶν· 4) (π.) coena -a, δεῖπνον ποικίλον, ἐν ᾧ ποικίλα ἐδέσματα παρατίθενται (;).

dŭcātus, us, ὁ. (dux) στρατηγία.

duce, ἰδὲ duco.

dŭcēnārĭus, a, um, (duceni) ὁ διακοσίους ἔχων· judex -, ὁ δικαστὴς ὁ διακοσίους σιστερτίους οὐσίαν ἔχων καὶ πράγματα οὐδενὸς ἄξια δικάζων· ἐπομ. = δικαστὴς πραγμάτων οὐδενὸς ἀξίων.

dŭcēni, ae, a, ἀνὰ ἢ κατὰ διακοσίους, -ας, -α.

dūcentēsĭmus, a, um, διακοσιοστός, ducentesima, ae, θ. (δηλ. pars) διακοσιοστὴ = $^1/_2$ τοῖς ἑκατόν (ὡς φόρος).

dŭcenti, ae, a (duo, centum) 1) διακόσιοι· 2) (π.) ἄπειροι, πλεῖστοι.

dŭcentĭes, ἐπίρ. διακοσιάκις.

dūco, duxi, ductum, γ'. (προσ duc καὶ (Πλ.) duce)· 1) ἄγω τινὰ ἢ τ -aliquem intro, ἄγω τινὰ εἴσω· -me cum in castra, ἄγομαι (ἄγω μετ' ἐμα τοῦ) τινα εἰς τὸ στρατόπεδον· -aquam ἄγω, ὀχετεύω ὕδωρ· καὶ ἀπολύτ. v Romam -it, εἰς Ῥώμην ἡ ὁδὸς ἄγε μάλ. 2) -aliquem ad mortem, καὶ ἀπ -aliquem, ἄγω τινὰ ἐπὶ θανάτῳ· 3) τῇ στρατιωτ. γλώσσῃ· -reliquas copia contra Labienum, ἄγω τὸ ἐπίλοιπ στράτ. ἐπὶ τὸν Λαβιηνόν· ὡσαύτ. -co hortes ad, ἄγω τὰς κοόρτεις ἐπὶ (αὐτ. Ἐντ. α) (συνήθ. παρὰ Λιβ.) ἀπολύτ. ἄγω (τὴν στρατιάν). Fabius imis mon tibus -it (δῆλ. exercitum)· β) ἄγ τινά, ἡγοῦμαί τινος, ἡγεμὼν (στρατη γός) εἰμί τινος· -exercitum· -primu pilum, ordines = ἑκατόνταρχός εἰμ σπ. = προπορευόμενος ἄγω, καὶ ἐν (μ.) = (προ)ἡγοῦμαι, προπορεύομαι· ἡγοῦμαί τινος, ὁ πρῶτός εἰμι· -familian 4) -aliquam uxorem (μετὰ τῆς λέ domum ἢ ἄνευ ταύτης) ἄγομαι γυναῖκ (νυμφεύομαι)· ὡσαύτ. -aliquam in ma trimonium, καὶ ἀπολ. -uxorem· -spiritum, animam, ἀναπνέω· (π.) -po culum, ἐκπίνω ποτήριον οἴνου· -Bac chum κ. τ. ὅμ. = πίνω· -remos, κωπη λατῶ· -ubera, θηλάζω· -lanas, κατάγ νήματα, κλώθω· ἐντ. μετφ. -versus carmen, ποιῶ στίχους, ᾠδήν· -ilia ἀσθμαίνω· -os, διαστρέφω τὸ στόμα (σπ.) equus, navis -it aliquem, ἵπ πος, ναῦς ἄγει, κομίζει τινὰ (ἀντὶ το μᾶλλον συνήθ. vehit)· 6) κατασκευάζω ποιῶ, ἀπεργάζομαι, parietem, fossam -choros, χορὸν ἄγω· funus -, κηδεία ποιῶ· -alicui alapam, ἐντρίβω τινὶ κό λαφον· 7) (π.) λαμβάνω, colorem, no mem· 8) (π.) ἐξάγω, σπῶμαι· -aliquen sorte, κληρῶ, αἱροῦμαί τινα· 9) μετφ α) ἄγω, ἐπάγω, ἕλκω, κινῶ· fabula ducere animos solent = εἰώθασι θέλ γειν· μάλ. παθητ. -or re aliqua, θέλ γομαι ὑπό τινος· β) (π.) -aliquem παράγω, φενακίζω, ἐξαπατῶ τινα· 10 ἐπὶ χρόνου· α) = ἐπὶ μῆκος προάγω μηκύνω. bellum τὸν πόλεμον· καὶ -tem pus, ἀναβάλλομαι τὸν χρόνον· -ali quem, παρατείνω τινά· β) (σπ. π.) ἄγω διάγω, aetatem literis· 11) λογίζομαι ὑπολογίζομαί τι· ἐντ. α) -rationem, λό

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γαν, πράνοιαν ποιοῦμαι (ὑπέρ) τινος, φροντίζω τινός· -meam rationem, σκοπῶ τὸ ἐμαυτῷ συμφέρον· 6) ἄγω, ἡγοῦμαι, νομίζω : aliquid parvi, pro nihilo, περὶ ἐλάττονος ποιοῦμαί τι, παρ' οὐδὲν ἡγοῦμαί τι· haec pro falsis -, ταῦτα ψευδῆ νομίζω· -eos loco affinium, ἀριθμῶ αὐτοὺς ἐν συγγενῶν μέρει, συγγενεῖς νομίζω· -aliquem despicatui = ὑπερορῶ τινος· 12) = deduco, κατάγω, originem ab aliquo, τὸ γένος ἀπό τινος, ἀνάγω τὸ γένος εἴς τινα· ἐπὶ ἐτυμολογ. = παράγω, nomem ex aliqua re.

ductĭlis, e (duco) ἑλατός.

ductim, ἐπίρ. ἀμυστί, ἀπνευστί.

ductĭto, ā'. (Πλ.)· 1) ἀπάγω· -aliquem· 2) -aliquam· ἄγομαί τινα γυναῖκα· 3) μετφ. φενακίζω, ἐξαπατῶ τινα.

ducto, ā'. (duco)· 1) ἄγω, exercitum, τὸ στράτευμα· μάλ. α) ἡγοῦμαι, exercitum, τοῦ στρατεύματος· β) = παλλακίδα μετ' ἐμαυτοῦ ἄγω· 2) μετφ. φενακίζω, ἀπατῶ, aliquem· 3· (Πλ.) -pro nihilo, παρ' οὐδενός ἡγοῦμαι.

ductor, ōris, ὁ. (duco) ἀγωγός, ἡγεμών, exercitūs, leonum.

1. ductus, us, ὁ. (duco)· 1) ἀγωγή· aquae-, ὑδραγωγεῖον. Ἐντ. -muri, τειχισμὸς κατὰ μῆκος· 2) -literarum, διάγραμμα τῶν στοιχείων· -oris ἡ τοῦ προσώπου φύσις, τὸ πρόσωπον· 3) (συνήθ. ἐν τῇ ἐν. ἀρ.) στρατηγία· 4) μετφ. ἐπὶ λόγου· α) ἀκολουθία λόγου· β) περίοδος.

2. ductus, a, um, μετχ. τοῦ duco.

dūdum, ἐπίρ. (diu = die κ. dum)· 1) νυνδή, ἀρτίως, ἐναγχος· ego sum ille quem tu d. esse ajebas· ἐντ. α) = πρότερον (ἐν ἀντιθέσ. πρὸς τὸ νῦν)· β) = ἤδη· mane d. 2) πάλαι· -hoc tibi dixi· μάλ. ἐν ταῖς συνδέσ. α) jam- δ καὶ ἡνωμ. γράφ.) = ἤδη ἐκ πολλοῦ· haud-, οὐ πρὸ πολλοῦ· β) quam-, πόσον ἤδη χρόνον;

duellātor, duellĭcus, duellum (π.), ἀρχαϊκ. τύποι, ἀντὶ bellator, bellicus, bellum.

Duīlius, ii, ὁ. Δουίλιος.

duim, is, it, ἀντὶ dem, des, det.

dulce, ἐπίρ. (κυρ. οὐδ. τοῦ ἐπιθ. dulcis) = dulciter.

dulcēdo, ĭnis, θ. (dulcis)· 1) γλυκύτης, vini· 2) μετφ. γλυκύτης, ἡδύτης, χάρις· -honoris et pecuniae.

dulcesco, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), ĕ'. (dulcis), γλυκάζομαι, uva.

dulcĭcŭlus, a, um, (ὑποκ. τοῦ dulcis) ὑπόγλυκος, potio.

dulcĭfer, fĕra, fĕrum (ἀρχ.) γλυκύτητα ἔχων, γλυκύς.

dulcis, e, ἐπίθ. (-ior, -issimus)· [ξ. dulc, ἑλλ. δλυκ, γλυκ.] 1) γλυκύς (ἀντίθ. amarus)· 2) μετφ. α) γλυκύς, ἡδύς, χαρίεις (πρβλ. amoenus)· -fortuna (π.) εὔνους τύχη· οὐσ. dulce, γλυκύ τι· β) γλυκύς, προσφιλής, φίλτατος· -amicus, liberi -es· μάλ. δὲ ἐν ταῖς προσφωνήσεσιν· οἷον dulcissime frater, dulce decus meum.

dulcĭter, ἐπίρ. (-ius, -issime) γλυκέως, ἡδέως.

dulcitūdo, ĭnis (σπ.) = dulcedo.

Dulgibīni, ōrum, ἀ. πλ. Δουλγούμνιοι (Πτολεμ.), ἔθνος Γερμανικόν.

dulĭce, ἐπίρ. (Πλ.) δουλικῶς.

Dūlĭchĭum, ii, οὐ. καὶ **-ia**, αἑ, θ. Δουλίχιον, νῆσος παρὰ τὴν Ἰθάκην· ἐντ. **Dulichius**, a, um, Δουλίχιος.

dum, Α.) σύνδ. χρον. 1) ἐν ᾧ : συνήθ. μετὰ ἐνεστ. ἱστορικοῦ ἀντὶ παρατατ. -haec geruntur (= gerebantur), Caesari nunciatum est, ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἐγίγνετο, ἠγγέλθη τῷ Καίσαρι· 2) ἕως, ἐφ' ὅσον (μετὰ ὁριστ.) -vivitis, ἐφ' ὅσον ζῆτε· -vigebant, ἐφ' ὅσον ἤνθουν· 3) μέχρι, ἕως ἄν (συνήθ. μετὰ παρατατ. ὑποτακτ.) -conderet urbem, μέχρι τοῦ κτίσαι τὴν πόλιν· exspecto d. ille veniat, περιμένω ἕως ἄν ἐκεῖνος ἔλθῃ· 4) εἰ μόνον, μόνον εἰ (= ἀρκεῖ μόνον), (μετὰ ὑποτακτ.) -illud fiat, μόνον εἰ τοῦτο γίγνεται· -ob rem (sit), ἤν γε ὑπὲρ τοῦ πράγματος ᾖ· Β) ἐπίρ. 1) nondum, οὔπω· vixdum, μόλις πως· mihildum, οὐδέν πω· 2) ἐπιτεινόμ. age dum, ἄγε δή!

dumētum, i, οὐ. ἀκανθεών· μετφ. -a Stoicorum, ἀκανθώδεις λόγοι (λεπτολογίαι) τῶν Στοϊκῶν.

dum-mŏdo, (dum, ἐπιτεινόμ. τῷ modo) σύνδ. ἐὰν μόνον, εἴγε μόνον· -ne, ἐὰν μόνον μὴ (= ἀρκεῖ μόνον νὰ μή).

dumōsus, a, um, (π. καὶ μ.) ἀκανθώδης, βατώδης.

dumtăxat ἢ **duntăxat**, ἐπίρ. 1) μόνον· non... sed, οὐ μόνον... ἀλλά· 2) γέ, τουλάχιστον· 3) καθ' ὅσον· -modica καθ' ὅσον ταῦτα μέτρια ἦν· Σουητ. 4) δηλαδή, ex idoneis d. auctoribus.

dumus, i, ὁ. ἄκανθα, βάτος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

dŭnămis, is, θ. ἰδὲ dynamis δύναμις.

dŭŏ, ae, o, δύο.

duŏ-dēcĭes, ἐπίρ. δωδεκάκις.

duŏdĕcim, (duo, decem) δώδεκα.

duŏdĕcĭmus, a, um, δωδέκατος.

duŏdēni, ae a, ἀνὰ δώδεκα.

duŏ-dē-nōnāginta, δυοῖν δέοντα ἐννενήκοντα, ὀγδοήκοντα ὀκτώ.

duŏ-dē-octoginta, δυοῖν δέοντα ὀγδοήκοντα, ἑβδομήκοντα ὀκτώ.

duŏ-dē-quadrāgēsĭmus, a, um, δυοῖν δέων τεσσαρακοστός, τριακοστὸς ὄγδοος.

duŏ-dē-quadraginta, δυοῖν δέοντα τεσσαράκοντα, τριάκοντα ὀκτώ.

duŏ-dē-quinquāgēsĭmus, a, um, τεσσαρακοστός ὄγδοος.

duŏ-dē-quinquāginta, δυοῖν δέοντα πεντήκοντα, τεσσαράκοντα ὀκτώ.

duŏ-dē-sexāgēsĭmus, a, um, πεντηκοστός ὄγδοος.

duŏ-dē-trīcēsĭmus, a, um, εἰκοστός ὄγδοος.

duŏ-dē-trīcĭes, ἐπίρ. εἰκοσιοκτάκις.

duŏ-dē-trīginta, δυοῖν δέοντα τριάκοντα, εἰκοσιοκτώ.

duo-dē-vīcēni, ae, a, ἀνὰ δέκα ὀκτώ.

duŏ-dē-vīcēsĭmus, a, um, δέκατος ὄγδοος.

duŏ-dē-viginti, δυοῖν δέοντα εἴκοσι, δέκα ὀκτώ.

duŏ-et-vīcēsĭmāni, ōrum, ά. πλ. οἱ τῆς 22ας λεγεῶνος στρατιῶται.

duŏ-et-vīcēsĭmus, a, um, (ἀρχ. καὶ μ.) εἰκοστός δεύτερος.

dŭplex, ĭcis, ἐπίθ. (duo, plico) διπλοῦς, διττός, (πρβλ. anceps, duplus), -pars, fossa. Ἐντ. α) -amiculum, amictus, pannus = δίπλαξ, διπλοΐς· β) (π. καὶ μ.) εἰς δύο κεχωρισμένος, ἐκ δύο μερῶν συνεστηκώς, folium, lex· δ) (π.) = ambo· -palmae· οὕτω καὶ παρ' Ἕλλ. ὁ ἁπλοῦς ἀντὶ οἱ δύο· γ) = duplus, διπλοῦς, διπλάσιος· -frumentum, διπλάσιον σιτηρέσιον· ὡσαύτ. -stipendium· 2) μετφ. α) (π.) διπλοῦς (ἀντίθ. simplex, ἁπλοῦς), ἀπατηλός, Ulisses· β) (μ.) δισήμαντος, verba· 3) duplex, ĭcis, οὐ. τὸ διπλοῦν: -centurioni dedit. Λίβ.

duplĭcārĭus, ii, ά. (duplex) ὁ πρὸς ἀμοιβὴν διπλοῦν μισθὸν καὶ διπλοῦν σιτηρέσιον λαμβάνων στρατιώτης.

duplĭcātĭo, ōnis, θ. διπλασιασμός.

duplĭcĭter, ἐπίρ. διπλῆ, διττῶς.

dŭplĭco, ā', (duplex)· 1) διπλ (κ. διπλώνω)· -poplitem, ὀκλάζω· διπλασιάζω, διπλοῦν ποιῶ, numeru obsidum· ἐντ. -verbum· αἱ = λέξιν δ τίθημι· β) = διὰ συνθέσεως σχηματίζ 3) αὐξάνω, flumina, curam.

duplus, a, um (duo) διπλοῦς, δ πλάσιος (πρβλ. duplex)· -pecuni - intervallum. Ἐντ. α) **duplum**, οὐ. τὸ διπλάσιον· (ἀντίθ. simplum)· **dupla**, ae, θ. δῆλ. pecunia, τὸ δ πλάσιον (ἀργύριον), τὴν διπλασίαν ἀξία

dŭpondiārĭus, a, um, ἀξίας ἐν dupondii τ'. ἔ. δύο ἀσσαρίων.

dupondius, ii, ά., ἢ **-dium**, i οὐ. (duo, pondo) = 2 asses· 1) νόμισ δύο ἀσσαρίων· 2) μῆκος δύο ποδῶν.

dūrābĭlis, e (duro) διαρκής, ἰσχ ρός, vox, spiritus.

dūrăcĭnus, a, um (durus, acinu σκληρὰ ῥᾶγα ἔχων, uva, cerasa· ἐν καὶ τὰ ὥρακινα, τ'. ἔ. ροδάκινα, ὀ ονεὶ τὰ σκληρύσαρκα.

dūrāmen, ĭnis, οὐ. σκληρότης· -aq arum = ὁ πάγος.

dūrāmentum, i, οὐ. 1) = duramen 2) μετφ. στερεότης, μονιμότης.

dūrāteus, ἐπίθ. δουράτεος· -equus δούρειος ἵππος· Λουκρ.

dūre καὶ **dūrĭter**, ἐπίρ. (-ius, -is sime)· 1) σκληρῶς (ἀντίθ. molliter 2) μετφ. α) σκληρῶς, τραχέως, ἀγροί κως· ἐπὶ τέχνης = ἀχαρίτως, ἀπειροκά λως· β) χαλεπῶς, ὠμῶς, ἀπηνῶς, ἀνα αθήτως· γ) χαλεπῶς, κακῶς. Σουητ.

durēsco, rŭi, (ἄνευ σ.), γ'. σκλη ροῦμαι, ἀποσκληροῦμαι, πήγνυμαι.

durēta, ae, θ. (λ. ἱσπαν.), σκάφη.

durĭter, ἰδὲ dure.

durĭtas, ātis, θ. μετφ. σκληρότης.

dūrĭtĭa, ae, καὶ (π. καὶ μ.) **-ties** ēi, θ. 1) σκληρότης, ferri· -alvi (ven tris) δυσκοιλιότης· 2) μετφ. α) ὁ σκλη ρὸς βίος, τὸ σκληρὸν τῆς διαίτης, ἡ ἐγ κράτεια· β) σκληρότης, χαλεπότης, ὠμό τ.ς, ἀναισθησία· d. animi· γ) πίεσις, χα λεπότης, τὸ δυσφόρητον· -imperii, le gum, coeli· δ) (μ.) -oris, ἀναίδεια, ἀνατσχυντία.

Dūrĭus, ii, ά. Δούριος, Δωρίας, πο ταμὸς Ἱσπανίας, τανῦν Douro.

duriusculus, a, um, (ὑποκ. τοῦ durus) ὑπόσκληρος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

dūro, α΄. (durus)· Α΄. μεταδ. 1) σκληρῶ, ἀποσκληρῶ, ferrum ictibus· vitia durantur = ἐμμένουσιν· 2) σκληρῶ, ξηραίνω, uvas· 3) μετφ. α) ἀποσκληρῶ τινα ἢ τι, ἐξοικειῶ, ἐθίζω τι, ἀσκῶ τινα: -humeros ad vulnera, exercitum crebris expeditionibus· β) (σπ.) σκληρῶ, ἀναίσθητον καὶ ἀμέλλν ποιῶ τινα· -aliquem ad plagas· γ) καρτερῶ, ὑπομένω τι, quemvis laborem· - B. ἀμεταδ. 1) (π.) σκληρός εἰμι: solum coepit-. 2) μετφ. α) διαρκῶ, ἐγκαρτερῶ ἔν τινι, ὑπομένω· β) διαρκῶ, διαμένω· corpus non -at post mortem· γ) (μ.) ἀναίσθητος, ἀμέλλς εἰμι.

Dūrŏcortŏrum, i, οὐ. Δουροκόρτορον, πόλις Γαλλίας, τανῦν Rheims.

dūrus, a, um, (-ior, -issimus)· 1) σκληρός, στερεός (ἀντ. molis). Ἐντ. μετφ. α) (τὴν γεῦσιν) αὐστηρός, vinum· β) ὀξύς, τραχύς, σκληρός· 2) μετφ. α) τραχύς, ἀπαίδευτος, ἄγροικος· β) αὐστηρός (τὴν δίαιταν), σκληρόβιος, ἐγκρατής· γ) σκληρός, καρτερικός· δ) σκληρός, αὐστηρός, ἀπηνής, ἀδιάτρεπτος· ε) os d. = ἀναιδής, ἀναίσχυντος· ς) σκληρός, δυσφόρητος· ζ) δυσμενής, fortuna· η) δεινός, χαλεπός, ἐπικίνδυνος, res, morbus, via· θ) σκληρός, ἄχαρις, poëta, versus.

duumvĭrātus, us, ἀ. τὸ τῶν δύο ἀνδρῶν ἀξίωμα· ἰδὲ duumviri.

duumvĭri, ōrum, ἀ. πλ. (duo, viri) οἱ δύο ἄνδρες· 1) ἐν Ῥώμῃ· α) - capitales ἢ perduellionis, οἱ δύο δικασταὶ οἱ ἔργα ἀνόσια δικάζοντες· β) -navales, οἱ δύο ἄρχοντες οἱ τοῦ ἐξοπλισμοῦ τῶν νεῶν ἐπιμελούμενοι· γ) -aedi faciendae, οἱ τῆς οἰκοδομῆς τῶν ναῶν ἐπιμελούμενοι· δ) -sacrorum, ἢ sacris faciendis, ἢ Sibyllini, οἱ δύο τῶν Σιβυλλείων βιβλίων φύλακες, οἱ ὕστερον δέκα καὶ τελευταῖον πεντεκαίδεκα ἐγένοντο· 2) ἐν ταῖς ἰσοπολίτισι πόλεσι καὶ ἀποικίαις = οἱ δύο ἀνώτατοι ἄρχοντες (praefecti juri dicundo).

dux, ŭcis, ἀ. καὶ θ. 1) ἀγωγός, ὁδηγός, ἡγεμών, itineris, τῆς ὁδοῦ. Ἐντ = ἡγούμενός τινος, ἡγεμών τινος· diis ducibus, τῶν θεῶν ἡγουμένων· ὡσαύτ. naturā duce, τῆς φύσεως ἡγητείρας οὔσης· 2) μάλ. ἡγεμών (στρατ.), στρατηγός, πολέμαρχος (πρβλ. imperator)· ἐντ. α) (π.) = ἀγωγεύς, gregis· β) (π.) = ὁ αὐτοκράτωρ.

Dȳmas, antis, ἀ. Δύμας, πατὴρ τῆς Ἑκάβης, ἢ διὰ τοῦτο **Dȳmantis**, ĭdis, θ. Δυμαντὶς καλεῖται.

Dȳme, es, θ. ἢ **Dymae**, ārum, θ. πλ. Δύμη, πόλις Ἀχαΐας, τανῦν Καμενίτσα· ἐντ. **Dymaeus**, a, um, Δυμαῖος· -ager, ἡ Δυμαία· καὶ οὐσ. -maei, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Δυμαῖοι.

dȳnămis, is, θ. (Πλ.) [δύναμις] = φορά, πλῆθος (καθαρ. λατιν. vis).

dynastes, ae, ἀ. δυνάστης, βασιλεὺς μικρᾶς χώρας (καθαρ. λατιν. regulus)· 2) περὶ τῆς ἐν Ῥώμῃ Τριανδρίας.

Dyrrhăchĭum, ĭi, οὐ. Δυρράχιον, πόλις Ἰλλυρίας, ὃ πρότερον μὲν Ἐπίδαμνος, τανῦν δὲ Δουράτσο καλεῖται. Ἐντ. **Dyrrăchīni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Δυρραχηνοί.

E

E, 1) συντόμ. γεγραμ. = est· 2) ἀχώριστον δεικτ. μόριον· οἷον e-nim, e-quidem, e-castor κτλ.

ē (μόνον πρὸ συμφών.) ἢ **ex** (πρὸ φων. καὶ συμφ.), πρόθ. μετ' ἀφαιρ. ἔκ τινος, ἀπό τινος· 1) τοπικῶς· egredior e castris, ἐξέρχομαι ἐκ τοῦ στρατοπέδου· abeo e medio, καὶ πολλάκ. = excedo e medio = ἀποθνήσκω· desilio ex equo, καταπηδῶ ἀπὸ τοῦ ἵππου· emino e mari, ἐξέχω τῆς θαλάσσης· pugno ex equo, ἀφ' ἵππου μάχομαι· ex itinere, ἐκ τῆς ὁδοῦ, κατὰ τὴν πορείαν, παρεμπόρευος· 2) χρονικῶς· ex ea die, ἐξ ἐκείνης τῆς ἡμέρας· e coenā, e somno, ἐκ τοῦ δείπνου, ἐκ τοῦ ὕπνου (= εὐθὺς μετά)· diem ex die, καθ' ἡμέραν· ex consulatu, ἐκ τῆς ὑπατείας (= εὐθὺς μετά)· ex duce, ὁ ἀποστράτηγος, ὁ ἤδη ἐστρατηγηκώς· 3) μεταφορικῶς· α) ἐπὶ καταγωγῆς· ex illo natus, ἐξ ἐκείνου γεγονώς· β) ἐπὶ ὕλης· ex aere, ἐκ χαλκοῦ· ex auro, ἐκ χρυσοῦ· γ) ἐπ' αἰτίας· ex vulnere aeger, ἐκ (ἕνεκα) τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τραύματος νοσῶν· ex virtute, ἐκ (ἕνεκα) τῆς ἀρετῆς· ex eo fit, ἐκ τούτου γίγνεται· ὃ) ἐπὶ συμφωνίας· ex legibus, κατὰ τοὺς νόμους· ex sententia, κατὰ γνώμην, ἐπιθυμίαν· εἰ ἐπὶ διαφόρων σχέσεων· unus e plebe, e multis, εἷς ἐκ τοῦ δήμου, ἐκ τῶν πολλῶν (λέγεται δὲ καὶ de plebe, de multis)· e re tua (mea, ejus), ἢ ex usu tuo, (meo, ejus) ἐπ' ἐμῇ, σῇ, ἐκείνου ὠφελείᾳ· e re publica, ἐπ' ἀγαθῷ, ἐπ' ὠφελείᾳ τῆς πολιτείας· 4) ἐπιρρηματικῶς· ex tempore, ἐκ τοῦ παραχρῆμα, ex adverso, e regione, ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἀντικρύ· ex commodo, ἐπιτηδείως· ex propinquo, ἐκ τοῦ πλησίον. – Ἐν συνθέσει τὸ x ἀφομοιοῦται πρὸς τὸ f: effĕrre, ef-fugio· καὶ ἡ μὲν ex τίθεται πρὸ τῶν συμφ. p, c, q, t, s, ἡ δὲ e πρὸ τῶν λοιπῶν συμφώνων. – Σημ. Ἀναλόγως τῇ e, ex μετ' ἀφαιρ. εὑρηται καὶ ἡ ε ς (διαλεκτικῶς ἀντὶ ἐκ) δοτ. συνταξ. οἷον ἐ ς τοῖ ἔργοι (ἐκ τῷ ἔργῳ) = ἐκ τοῦ ἔργου, ΣΚ. σ. 131.

eā, ἐπίρ. (κυρ. ἐν. ἀφ. τῆς δεικτ. ἀντ. ea)· 1) (ὑπον. viā, parte), ἐκείνῃ, δι' ἐκείνης τῆς ὁδοῦ· eā... quā, ἐκείνῃ... ᾗ, δι' ἐκείνου ταῦ μέρους, δι' οὗ· 2) ὑπον. causā), δι' ὅ.

eādem, ἐπίρ. (κυρ. ἐν. ἀφ. τῆς δεικτ. ἀντ. eădem) ὑπον. viā· 1) διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ· 2) (Πλ.) τὸν αὐτὸν χρόνον.

eā-propter, (κωμ.) = propterea.

eatĕnus, = eā tenus (parte) ἐπίρ. μέχρι τοσοῦτον, ἐπὶ τοσοῦτον.

ebĕnus, i, ἀ. ἐβένινον ξύλον· Βεργ.

e-bĭbo, bĭbi, bibĭtum, γ'. 1) ἐκπίνω, ἐκθηλάζω, ubera· -poculum, ἐκπίνω ποτήριον οἴνου· 2) μεταφ. α) (π.) fretum -it amnes = καταπίνει, δέχεται· β) (Πλ.) -imperium, πίνων ἐπιλανθάνομαι· γ) (π.) heres -it haec, ὁ κληρον. κατέπιε ταῦτα, ἐν πύτοις κατηνάλωσεν.

e-bīto, γ'. (Πλ.) ἐξέρχομαι.

e-blandĭor, dītus sum, δ'. ἀποθ. κολακεύων ἢ θωπεύμασι λαμβάνω, omnia· ἐντ. = ἐπάγομαι, ἐφέλκομαί τι· παθητ. suffragia eblandita, ψῆφοι διὰ κολακειῶν ληφθεῖσαι.

Ebŏra, ae, θ. Ἔβορα, πόλ. Ἱσπανίας.

Ebŏrācum, i, οὐ. Ἐβόρακον, πόλις Βρεταννίας.

ebŏreus, a, um (ebur) = eburneus.

ēbriĕtas, ātis, θ. κραιπάλη, μέθη.

ēbriŏlus, a, um, (Πλ.), (ὑποκ ebrius), ὑποινος, οἴνῳ ὑποβεβρεγμ

ēbriosĭtas, ātis, θ. φιλοποσία,

ēbriōsus, a, um (-ior), μεθυ οἰνόφλυξ, φίλοινος· οὐσ. ὁ φιλοπ

ēbrius, a, um (βρύειν = μεθύειν σ. 61)· 1) μέθυσος, οἴνῳ βεβαρημ -a vestrigia, verba ἴγνη, λόγοι σου· -nox, νὺξ ἐν ᾗ τις ἐμεθύσθη (π.) μετφ· -dulci fortunā, ὑπὸ χίας μεθυσθείς· 2) μετφ. μεθυσθεί ρεσθείς, sanguine, αἵματος· 3) πλούσιος, πολυτελής, coena.

ē-bullĭo, īvi καὶ ii (ἄνευ σ.) δ'. ἀναχαλάζω, ἐντ. μετφ. α) -virt κομπάζω, μεγαλαυχοῦμαι περὶ τ ρετῶν· β) -animam, ἐκπνέω τὴν ψ

ĕbŭlum, i, οὐ. χαμαιάκτη (δ.)

ĕbur, ŏris, οὐ. 1) ἐλέφας (ὀ ἐντ. = ἐλεφάντινος· οἷον αὐλός, δ κολεός· 2) (π.) ἐλέφας (ζ.) Ἰωδ. 11

ĕburātus, a, um, ἐλεφαντόδετ

eburneŏlus, a, um, (ὑποκ eburneus) κομψὸς ἐλεφάντινος α Κικ. περὶ ῥήτ. 3, 225.

-ĕburnĕus, καὶ **-pus**, a, um, (ἐλεφαντινος, statua, porta· dente οἱ ὀδόντες τοῦ ἐλέφαντος· (π.) er ξίφος ἐλεφαντίνην λαβὴν ἔχων· ἐντ. = λευκὸς καὶ λεῖος ὡς ἐλέφας, d

Eburōnes, num. ἀ. πλ. Ἐβο νες, Γερμανικὸν φῦλον τῆς Βελ Γαλλίας.

Ebŭsus, i, θ. ἡ Ἔβουσος, ἡ μ τῶν παρὰ τὴν Ἱσπανίαν Πιτυουσῶν ν

e-castor, ἐπιφ. (δεικτ. μόρι πρβλ. ecce) μὰ τὸν Κάστορα, ἀλ

Ecbatăna, ōrum, οὐ. Ἐκβά

ecce, (ἐκ δύο δεικτ. μορίων e καὶ ce) ἐπίρ. ἰδού, (πρβλ. τὸ τῇ θωμιλ. νά) ecce (ἰδού, νά) video se quem quaero.

ĕccĕre, ἢ **ecĕre**, ἐπιφ. (e- C πρβλ. e-Castor) μὰ τὴν Δήμητρα

eccheuma, ătis, οὐ. ἔκχυμα.

ecdĭcus, i, ἀ. ἔκδικος, ἐπίτρ

ecf... τὰ οὕτως ἀρχόμ. ἰδὲ eff..

Echecrătes, ae, ἀ. Ἐχεκράτ

ĕchĭdna, ae, θ. ἔχιδνα (π.) 1) τῶν Ἐριννύων· 2) κύρ. ὄνομ· α) ἡ χιδνα, τέρας τοῦ Ἅδου· ἐντ. -n canis = ὁ Κέρβερος· β) Ech. Lern ἡ Λερναία ὕδρα.

Echinădes, dum, θ. πλ. Ἐχιν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αἱ πέντε πρὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀχελῴου νῆσαι.

echīnus, i, ὰ. ἐχῖνος, μάλ. ὁ θαλάσσιος· καὶ = χαλκοῦν τι ἀγγεῖον.

Echīon, ōnis, ὰ. Ἐχίων, πατὴρ τοῦ Πενθέως· ἐντ. α) **Echīŏnides**, ae, ὰ. Ἐχιονίδης = ὁ Πενθεύς· β) **Echīŏnius**, a, um (π.) = Θηβαῖος.

ēcho, us, θ. 1) ἠχώ· 2) (π.) ὡς κύρ. ὄν. Νύμφη τις.

eclipsis, is, θ. ἔκλειψις, solis, lunae.

eclŏga, ae, καὶ **ecloge**, es· θ. 1) ἐκλογή· 2) ἐκλογή, ποιημάτιον, ᾠδή.

eclŏgārĭi, orum, ὰ. πλ. (= loci electi) ἐκλογαί, ἀπανθίσματα (συγγρ. μέ τινος). Κικέρ. πρὸς Ἀττ. 16, 2, 6.

ec-quando, ἐπίρ. = num quando (aliquando) ἤ καί ποτε; ἤδη ποτέ;

1. ec-qui, ecquae ἤ ecqua, ecquod, ἀντων. ἐρωτημ. ἐπιθετ. = num qui, ἤ τις, ἀρά γέ τις· ecqui pudor est? ἔστι σοι ἀρά γε αἰδώς τις; πάλλακ. ἐπιτθ. τὸ nam πρὸς ἐπίτασιν (ecquinam, ecquaenam, ecquodnam).

2. ecquī, ἐπίρ. ἰδὲ ecquis 2.

ecquis, ecquid, ἀντων. ἐρωτ. οὐσιαστ. = num quis, ἤ τις; ἀρά γέ τις· καὶ ἐπιτασ. τοῦ nam (ecquisnam κτλ.)· -adest? ἤ πάρεστί τις; Ἐντ. ἐπίρ. 1) **ecquid** = numquid· α) μῶν τι, β) = εἰ· -attendis? fac sciam? -venturi sitis· 2) **ecqui** = num aliqui, ἤ πως· 3) **ecquō**, ἤ ποι; ἀρά γέ ποι; -genus? Κικέρ. Phil. 13, 24.

ecquisnam, ecquaenam, ecquodnam ἤ quidnam, ἰδὲ ecqui καὶ ecquis.

ecquo, ἐπίρ. ἰδὲ ecquis 3.

ectўpus, a, um, ἔκτυπος = ἐν ἀναγλυφῇ, ἀναγεγλυμμένος.

ēdācĭtas, ātis, θ. ἀδηφαγία.

ĕdax, ācis, ἐπίθ. (edo)· 1) ἀδηφάγος· 2) μετφ. καταβιβρώσκων, καταναλίσκων, ἀφανίζων.

ēdento, ā̆· ἐξαιρῶ τοὺς ὀδόντας.

ēdentŭlus, a, um (e, dens) γωδός· μετφ. = λίαν παλαιός, vinum.

ĕdĕ-pol, ἐπιρρών. (e, Pollux) μὰ τὸν Πολυδεύκην, = ἀληθῶς, ὄντως.

Edessa, ae, θ. Ἔδεσσα· ἐντ. **Edessaeus**, a, um, Ἐδεσσαῖος.

e-dīco, dīxi, dictum, γ'. ἐξαγγέλλω (εἰς τὸ δημόσιον), κηρύττω, ὁρίζω, παραγγέλλω, ἐπιτάττω, διατάττω τι.

edictĭo, ōnis, θ. κήρυγμα.

edictum, i, οὐ. (κυρ. μετχ. τοῦ edīco)· 1) τεχν. ὁρ. κήρυγμα, παράγγελμα, διάταγμα, (ἔδικτον), μάλ. τὸ τοῦ πραίτωρος πρόγραμμα, ὃ οὗτος εἰσιὼν εἰς τὴν ἀρχὴν ἐξήγγειλεν εἰς τὸ δημόσιον καὶ ἐν ᾧ ἐξετίθει πῶς ἔμελλε δικάζειν· 2) (κωμ.) πᾶν παράγγελμα.

e-disco, ēdĭdici (ἄνευ σ.), γ'. 1) ἀπὸ μνήμης μανθάνω, ἐκμανθάνω· 2) μανθάνω, σπουδάζω, linguas duas· (π.) edidici = οἶδα.

ē-dissĕro, serŭi, sertum, γ'. διεξέρχομαι, διηγοῦμαι, διευκρινῶ τι.

ēdisserto, α'. (σπ. = edissero.

ēdītĭcĭus, ἐπίθ. (ēdo) μόνον ἐν τῷ judices -ii, ἢ editi = οἱ ὑπὸ τοῦ κατηγόρου ἐκλεγόμενοι δικασταί· ἰδὲ edo 4, δ.

ēdītĭo, ōnis, θ. (ēdo)· 1) (μ.) ἔκδοσις βιβλίου· καὶ (συγκεκρ.) = ἡ ἔκδοσις, τὸ ἐκδεδομένον βιβλίον· 2) διήγησις, ἀνακοίνωσις (συγγραφέως)· 3) τεχν. ὁρ. = ἐκλογὴ τῶν δικαστῶν ὑπὸ τοῦ κατηγόρου. Κικέρ. pro Planc. 26 κ. ἑ.

ēdītus, a, um, (-ior, -issim·) 1) ἐξέχων ἀνέχων, ὑψηλός, collis, locus. Οὐ. οὐσ. = τὸ ὕψος, α) ἐνικ. in edito. Σουητ. β) πλθ. -ta montium· 2) ἐξέχων, ὑπέρτερος ὤν.

1. ē-do, dĭdi, dĭtum, γ'. 1) ἐκδίδωμι, librum, βιβλίον· 2) ἀναδίδωμι, ἐκφέρω, ῥύω, γεννῶ, τίκτω ἐντ. editus = γεγονώς, πεφυκώς· 3) ἐκφέρω, αἴρω voces, φωνήν· -clamorem, ἀναδῶ· -gemitum, ἀναστενάζω· ἐπὶ ζώων· -hinnitus, χρεμετίζω· -latratus, ὑλακτῶ· Ἐντ. -animam ἢ extremum vitae spiritum, ἐκπνέω, ἀπαθαίνω· ὡσαύτ. καὶ -vitam· 4) ἐκδίδωμι, ἐκβάλλω· παθητ. ἐπὶ ποτ. flumen editur (ἐκβάλλει in mare· 4) μετφ. ἐκφέρω, ἀναγγέλλω, διαδίδωμι, διαθρυλλῶ τι· μάλ. α -oraculum, χρηστηριάζω, χρησμῳδῶ· β) τεχν. ὁρ. -tribus, δηλῶ, ὁρίζω τοὺς δήμους (πρὸς ἐκλογὴν τῶν δικαστῶν ὑπὸ τοῦ κατηγόρου ἐν τινι causā sodaliciorum)· ὡσαύτ. -judices, ἐκλέγω τοὺς δικαστάς· γ) κηρύττω, παραγγέλλω: e ĕret consul, quid· δ) παρέχω, προξενῶ, ποιοῦμαι, ἐργάζομαι, caedem, opera· 7) (π.) -corpus in equum, ἀναβαίνω ἐπὶ τὸν ἵππον.

2. ĕdo, ēdi, esum, ĕdere ἢ esse, γ'. 1) ἔδω, ἐσθίω, τρώγω· 2) = comedo· carinas edit (καταβιβρώσκει) len-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

tus vapor (i. e. flamma)· μετφ. si quid est animum, εἴτι τρώγει, δάκνει, ἀντὶ τὴν ψυχήν.

ē-dŏcĕo, docŭi, doctum, ē'. 1) ἐκδιδάσκω τινά τι, aliquem aliquid· συνήθ. ἡ μετχ. edoctus, ἐκδιδαχθείς, διδαχθείς, μαθών· 2) διδάσκω, διηγοῦμαι, λέγω, omnia ordine.

ē-dŏlo, α'. 1) (μ.) πελεκῶ τι, πελεκῶν σχηματίζω τι· 2) μετφ. ἐξεργάζομαι, περαίνω, quod jusseras.

ē-dŏmo, domŭi, domĭtum, α'. καταδαμάζω, χειροῦμαι, ὑποχείριον ποιοῦμαι, ὑποτάττω, orbem, naturam.

Edōni, ōrum, ἀ. πλ. Ἠδωνοί, Θρᾳκικόν φῦλον. Ἐντ. 1) **Edōnus,** a, um, Ἠδωνός, Θρᾴκιος· 2) **Edōnis,** ĭdis, θ. αἱ ἐπίθ. Ἠδωνίς, Θρᾷσσα· 6) οὐσ. ἡ Ἠδωνίς, ἡ Βακχίς.

ē-dormĭo, īvi, ītum, ē'. 1) ἀμετ. ἐκκοιμῶμαι, ἱκανὸν καθεύδω· 2) μεταβ. -crapulam, τῷ ὕπνῳ ἐκνήφω, ἀποκραιπαλῶ· 3) -tempus, κοιμώμενος διάγω τὸν χρόνον.

ēdormisco, γ'. (κωμ.) = edormio.

ēdŭcātĭo, ōnis, θ. (edŭco)· 1) (ἐπὶ ζώων καὶ φυτῶν) ἀνατροφή, τροφή, θρέψις· 2) (ἐπὶ παίδων) παιδεία, παίδευσις, ἀγωγή.

ēdŭcātor, ōris, ἀ. (edŭco)· 1) ἀνατροφεύς, τροφεύς· 2) = paedagōgus.

ēdŭcātrix, īcis, θ. μετφ. τροφός.

1. ēdŭco, ā. 1) (ἐπὶ ζώων καὶ φυτῶν) ἀνατρέφω, τρέφω· ager herbas -at, ὁ ἀγρὸς τρέφει, φύει· 2) ἀνατρέφω, παιδεύω, παιδαγωγῶ, διαπλάττω τινά· homo bene educatus, ἀνὴρ εὖ ἠγμένος· μετφ. -oratorem, διδάσκω τινὰ ῥήτορα· -eloquentiam, ἀναπτύσσω, καλλιεργῶ τὴν εὐγλωττίαν.

2. ē-dūco, dūxi, ductum, γ'. 1) ἐξάγω, ἐξέλκω, gladium e vagina, τὸ ξίφος ἐκ τοῦ κολεοῦ· -sortem, κληροῦμαι· οὕτω καὶ -aliquem ex urna· -lacum, τὸ ὕδωρ ἐκ τῆς λίμνης ὀχετεύω· -me foras (κωμ.) ἐξέρχομαι τῆς οἰκίας· Μάλ. α) ἐξάγω τὸν στρατόν· -adversus hostes· ἐντ. ἐπὶ στρατηγ. = ἐξορμῶ, ἐξελαύνω: Caesar ex hibernis eduxit· β) -navem ex portu, ἀνάγω τὴν ναῦν, ἀνάγομαι· γ) (ἐπὶ ἄρχοντος εἰς τὴν ἐπαρχίαν πορευομένου) = ἄγω τινὰ μετ' ἐμαυτοῦ· -aliquem in provinciam· δ) -aliquem (ex domo) in jus, ad consules καὶ ἀπ = ὑπάγω (προσκαλῶ) τινα ε στήριον· 2) ἐντ. α) (π.) φῶς) τίκτω, φύω· β) = edūco τινα· γ) ἐπὶ νεοσσῶν = ἐκκο (κωμ.) ἐκπίνω, ἐκροφῶ, ἀνάγω, αἴρω, ὑψῶ, aulae ὑψῶ, ἐγείρω, ἀνεγείρω, tu γον· δ) μετφ. ἐξαίρω, μεγαλύ ζω, ἐγκωμιάζω· ε) (π. καὶ τὸν βίον, διαβιῶ.

ĕdūlis, e (ĕdo) ἐδώδιμος· ποτε ἐν τῷ πλ. -ia, ium = τ βρώματα, τρόφιμα.

ē-dūro, α'. διαρκῶ, διαμ

ē-dūrus, a, um (π.) λίαν

Eetĭon, ōnis, ἀ. Ἠετίων·

tionēus, a, um. Ἠετιώνει

ef-farcio ἢ **effercio,** (ĕ fertum, ē'. στοιβάζω, ἐμπλη κορέννυμαι τροφῆς.

effātum, i, οὐ. (μετχ. τοῦ θέσφατον, χρησμός, μάντε ἀξίωμα· Κικέρ. Ἀκαδ. 2, 95

effātus, a, um, μετχ. το

effectĭo, ōnis, θ. (efficio) σις, ἐπιτήδευσις, artis· Κικέρ 3,24. 2) recta ef. = κατόρθ κέρ. de fin. 3, 24 καὶ 45· 3) αἴτιον. Κικέρ. Ἀκαδ. 1, 6.

effectīvus, a, um, (μ.) ἀπ τικός, πρακτικός, ars.

effector, ōris, ἀ. (efficio λῶν, αἴτιος, ποιητής, δημιου

effectrix, īcis, θ. (effici τελοῦσα, ἡ παράγουσα, ἡ αἰτ

1. effectus, us, ἀ. (effici πρᾶξις, ἀποτέλεσις, τελείωσις opera erant in -ctu, ἔμελλ λεσθῆναι· -spei, ἐκπλήρωσις 2) πρᾶξις, γεγονός· aestas -ctu· 3) ἐνέργημα, ἀποτέλεσ quentiae.

2. effectus, a, um, (μετ ficio), ἐξειργασμένος, ἀποτετ (ἀντίθ. inhoatus)· ἐντ. res -a τέλεσμα.

effēmĭnāte, ἐπίρ. θηλυπ νάνδρως, μαλακῶς, Κικέρ.

effēmĭnātus, a, um (-i mus), [μετχ. τοῦ effemino] δης, ἀνανδρος, homo.

effēmĭno, α'. (ex, femina γένος δίδωμι, cum (aëra)· K

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φύσ. θ. 2, 66)· 2) μετφ. ἐκθηλύνω, διαθρύπτω, animos, homines.

efferātus, a, um. (-ior, -issimus) [μετχ. τοῦ 2 effero] ἐξαγριωθείς, ἄγριος, θηριώδης, gens, mores.

effercio, ἰδὲ effarcio.

efferĭtas, ātis, θ. ἀγριότης, ὠμότης (ἀντίθ. mansuetudo).

1. ef-fĕro, extŭli, ēlātum, efferre, γ'. 1) ἐκφέρω, ἐξάγω. tela ex aedibus, τὰ ὅπλα ἐκ τοῦ οἴκου· -gladium, σπῶμαι τὴν μάχαιραν· -arma, vexilla ἢ signa e castris, extra fines, τὰ ὅπλα, τὰς σημαίας ἔχων ἐξέρχομαι τοῦ στρατοπέδου, ἀπέρχομαι πέραν τῶν ὁρίων· ἐντ. μετφ. α) ἐκφέρω (νεκρόν), κηδεύω, aliquem, τινά· β) (ἐπὶ γῆς) ἐκφέρω, φύω, παράγω· γ) ἐκφέρω, προφέρω, ἐκφράζω, λέγω· δ) μετφ. ἐκφέρω εἰς τοὺς πολλούς, ἐξαγγέλλω (εἰς τὸ δημόσιον), διαδίδωμι, φανερὸν ποιῶ τι· μάλ. -in album· ε) ἐκφέρω, παραφέρω, ἀφαιπάζω· dolor me -ert, μάλ. ἐν τῷ παθητ. efferor, ἐκφέρομαι, παραφέρομαι. dolore ὑπό λύπης, gaudio ὑπὸ χαρᾶς· 2) εἰς τὰ ἄνω φέρω, ἐπαίρω, ὑψῶ, ἀναβιβάζω, aliquos in murum· -manum, τὰς χεῖρας ἀνατείνω. Ἐντ. μετφ. α) προάγω, ἀνυψῶ τινα, ad summum imperium, εἰς τὴν μεγίστην ἀρχήν· β) -aliquem laudibus, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω τινά· -aliquid verbis, αἴρω τι τῷ λόγῳ, ἐξυμνῶ τι· γ) -me μεγαλύνομαι, προέχω, ἐξέχω. virtus se -ert· δ) -me ἢ παθητ. efferor, ἐπαίρομαί τινι, μέγα φρονῶ ἐπί τινι· μάλ. ἐν τῇ μετχ. elatus = ἐπηρμένος, ἐπαρθείς, μέγα φρονῶν, illa re, ἐπ' ἐκείνῳ· ε) -aliquem pecuniā et honore, χρήμασι καὶ τιμαῖς κοσμῶ, τιμῶ τινα· 3) (ἀρχαΐκ. ἀμφιβ.) μέχρι τέλους φέρω, ὑπομένω. malum patiendo.

2, efférō, α'. (ex, ferus) ἐξαγριῶ· -speciem oris, ἀγρίαν ὄψιν δίδωμι τῷ προσώπῳ· ἐντ. μετφ. -animos, ἐξαγριαίνω, ἐκθηριῶ, ἀποθηριῶ τὰς ψυχάς· -aliquem ad, μανίαν ἐμβάλλω τινί πρός τι· efferatus irā, λυσσῶν ἐξ ὀργῆς.

effertus, a, um (-ior), [μετχ. τοῦ effarcio] πλήρης, μεστός· -fame, πεινασμένος· hereditas -a, πλουσία, μεγάλη κληρονομία.

ef-fĕrus, ā, um (π.) λίαν ἄγριος, θηριώδης, juventus, facta.

ef-fervesco, fervi (ἄνευ σ.), γ'. 1) ἀναζέω, ἀναβράζω· ὡς τὸ πολὺ μετφ. ἀναζέω, κυμαίνω, ἀνακινοῦμαι· 2) ὀξέως φέρομαι πρός τι.

ef-fervo, γ'. (π.) ἀναζέω, ἀναβράζω· μετφ. vermes -unt, οἱ σκώληκες εἰς μέγα πλῆθος ἐξέρχονται.

ef-fētus (ἢ -foetus), a, um· 1) (π. καὶ μ.) ἀποκυήσας· 2) ἐκ πολλῶν κυήσεων ἐξαντληθείς· ἐντ. = ἐξηντλημένος, ἐξησθενημένος, καταπεπονημένος, ἀπειρηκώς, corpus, taurus· (π. senectus effeta veri, γῆρας ἀμβλὺ πρὸς τὴν ἀλήθειαν, τ'. ἔ. γῆρας εὔπιστον.

efficācĭtas, ātis, θ. ἐνέργεια.

efficacĭter, ἐπίρ. (-ius, -issime) ἐνεργῶς, ἀποτελεσματικῶς.

efficax, ācis, (-ior, -issimus), ἐνεργός, ἐνεργῶν, δραστήριος, πρακτικός. homo· ad mulierbre ingenium preces -es sunt = πολὺ ἰσχύουσιν· -contra ἢ adversus, ἀμυντικός (τινος).

efficiens, ntis, ἐπίθ. (μετχ. τοῦ efficio). ἀποτελεστικός, ἀποτελῶν, res· -causa, ἡ τῆς γενέσεως αἰτία, τὸ αἴτιον· μετὰ γενικ. -utilitatis, voluptatis, ὠφελείας, ἡδονῆς ἀποτελεστικὴ (περὶ ἀρετῆς).

efficienter, ἐπίρ. μετ' ἐνεργείας.

efficientia, ae, θ. ἐνέργεια, solis.

efficĭo, fēci, fectum, γ'. (ex, facio) 1) ἐξεργάζομαι, ἀποτελῶ, ἀνύτω, ποιῶ, pontem, turres· 2) ἀποτελῶ, ἐπιτελῶ, officium· ἐντ. α) = παρέχω, πορίζω τινί τι· β) -aliquid ab aliquo, διαπράττομαί τι παρά τινος· γ) -ut ille cadat, καταπράττω, ποιῶ ὥστε ἐκεῖνον πεσεῖν· σπ. μετὰ τοῦ ne καὶ quominus· 3) (ἐπὶ ἀγροῦ κ. τ. ὁμ.) ποιῶ, φύω, παράγω· ἐντ. = τίκτω· 4) ποιῶ, καθίστημι, aliquem consulem· 5) ἀποδείκνυμι, συμπεραίνω: hoc -it deos esse mortales· ex quo efficitur, ἐκ τούτου συμπεραίνεται (ἑπομένης αἰτιατ. μετ' ἀπαρεμ., ἐνίοτε δὲ καὶ τοῦ ut ἢ τοῦ ne).

effictĭo, ōnis, θ. (ὄρ. τεχν.) εἰκονισμός, χαρακτηρισμός.

effictus, a, um, μετχ. τοῦ effingo.

effĭgies, ēi, θ. ἀρχ. καὶ -ia, ae, θ. (effingo)· 1) ἐκμαγεῖον, ἀποτύπωμα, ἀπείκασμα (μάλ. πλαστικόν· πρβλ. imago, simulacrum)· 2) εἰκών, ἄγαλμα· 3) πλαγγών, cerea· 4) εἴδωλον (νεκροῦ), φάσμα· 5) εἶδος, ὁμοίωμα· 6) μετφ. ἰδέα, ἰδανικόν.

Εθνική Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ef-fingo, finxi, fictum, γ'. 1) (π.) ἐκμάσσω, ψήγω. ἐκφήγω· 2) (σπ.) ἐκμάσσω, ἀπομάσσω, sanguinem· μάλ. 3) ὡς τὸ ἐκμάσσω, καὶ ἐκμάσσομαι = ἀποτυπῶ, ἐκτυπῶ, διαπλάττω, εἰκονίζω, ἀπεικονίζω, ἀπεικάζω τι· 4) μετρ. διατυπῶ, χαρακτηρίζω· 5) μιμοῦμαι, ἀπομιμοῦμαι, Horatium· ὡσαύτ. καὶ -aliquid imitando.

efflāgĭtātĭo, ōnis, θ. καὶ (μόνον ἐν τῇ ἐν. ἀρ.) **-tātus,** us, ἀ. (efflagito), ἐξαίτησις, λιπαρὴς αἴτησις.

efflāgĭto, α'. ἐξαιτῶ, λιπαρῶς αἰτῶ.

efflictim, ἐπίρ. περιπαθῶς, σφοδρῶς.

ef-flīgo, flixi, flictum, γ'. καταβάλλω, κατακόπτω, φονεύω, aliquem.

ef-flo, α'. ἐκφυσῶ, ignes ore· (π.) -colorem, ἀπόλλυμι τὸ χρῶμα· μάλ. -animam (π. extremum halitum), ἐκπνέω, ἀποθνήσκω· καὶ ἀπολύτ. (π.) (abjicit) efflantem = τὸν ἀποθνήσκοντα· quod moriens efflavit, ὃ ἀποθνήσκων εἶπεν.

ef-floresco, florŭi, (ἄνευ σ.), γ'. ἐξανθῶ, ἀπανθῶ, βλαστάνω, γίγνομαι· μόνον μετρ. adolescentia -it ingenii laudibus, utilitas ex amicitia.

ef-flŭo, flŭxi, (ἄνευ σ.), γ'. 1) ἐκρέω: amnis -it in Oceanum· 2) (ἐπὶ μὴ ὑγρῶν) ἐκπίπτω, καταπίπτω: capilli -unt, urnae -unt manibus· aër effluens huc et illuc = διαχεόμενος, διασπειρόμενος· 3) μετρ. α) ἀπορρέω, οἴχομαι· μάλ. τῆς μνήμης ἐκπίπτω, ἐπιλανθάνομαί τινος· mens ei -it = ἐπελάθετο ὃ ἐβούλετο εἰπεῖν· β) εἰς τὸ φανερὸν ἐξέρχομαι, διαδίδομαι: -unt multa ex vestra disciplina.

efflŭvĭum, ii, οὐ. ἔκρους, ἐκροή.

effŏco, α'. (ἀμφίβ.) [ex, fauces], (μ.) ἀποπνίγω, στραγγαλῶ, aliquem.

ef-fŏdĭo, fōdi, fossum, γ'. 1) ἐξορύττω, ἀνορύττω, ἀνασκάπτω τι, ferrum, aurum, carbones e sepulcris· ἐντ. -oculos (π. lumen) alicui, ἐξορύττω τινὶ τοὺς ὀφθαλμούς· 2) ἀνασκάπτω, σκάπτω τι, σκάπτων κατασκευάζω τι· latebras, portum, lacum· 3) ἀνασκάπτω, ἀνασκαλεύω, terram· -montem, διορύττω τὸ ὄρος· μετρ. -domos, διερευνῶ τὰς οἰκίας.

ef-for, α'. (τὸ 1ον πρόσ. τοῦ ἐνεστ. οὐχ' εὕρηται· ὡς τὸ πολὺ ἀπαντᾷ ἐν τῇ μετχ. τοῦ παρακειμ. καὶ ἐν τῷ μέλλ.) = ἐκφράζω, ἐκφωνῶ. ἀπαγγέλλω (γαϊκὴ θρησκευτικὴ ἔκφρασις· ὅθεν ὡς πολὺ εὐρητ. παρὰ ποιητ.) : -aliquid, c men· 2) καθιερῶ : - templum ; loc templo effatus (παθητ.) τόπος καθιε θείς, ὁρισθείς (ὑπὸ τῶν οἰωνοσκόπων) ναόν· 3) ἐκφράζω, λέγω τι (ὡς ἀξίωμ Κικέρ. Ἀκαδ. 2,97· ἐντ. effatum, ὃ ἐ

effractārĭus, ii, ἀ. (effringo) ὁ ῥήξεως (τῆς θύρας) κλέπτης.

effractus, a, um, μετχ. τοῦ effrin

effrēnāte, ἐπίρ. (-ius), ἀχαλιν τως, ἀκολάστως, ἀκρατῶς.

effrēnātĭo, ōnis, θ. (effreno) ἀχαλίνωτον, ἡ ἀκολασία, ἡ ἀκρασία

effrēnātus, a, um, (-ior, -is mus) [μετχ. τοῦ ἀχρ. effreno] ἀ λίνωτος, ἀκόλαστος, ἀκρατής, ἀμετ libertas, multitudo.

effrēnus, a, um, (ex, frenum) ἀ λινος, equus· 2) (π.) μετρ. = effrena

ef-frĭco, frixi, fricātum, α'. τρίβω, rubiginem alicui.

effringo, frēgi, fractum, γ'. (frango) ἐξαράσσω, ἐκκόπτω, ῥήγν januam τὴν θύραν· ἐντ. -cerebr συντρίβω, θραύω τὴν κεφαλήν.

ef-fŭgĭo, fūgi, fugĭtum, γ'. ἀμετ. ἐκφεύγω, ἀποδιδράσκω, ex ur 2) μεταβ. ἀποφεύγω, διαφεύγω, m tem, equitatum· ἐντ. res me -it, φεύγει μέ τι, λανθάνει μέ τι· nihi -it, οὐδὲν λανθάνει σε· nullius rei c R. -ebat, οὐδενὸς πράγματος ἡ ἐπ λεια τοὺς Ῥωμ. ἐλάνθανεν.

effŭgĭum, ii, οὐ. (effugio)· 1) φυγή, ἀπόδρασις: navem nullam buerunt ad -um, πρὸς ἀπόδρασιν μέσον ἐκφυγῆς· -ia pennarum, πτ γες, μέσα ἐκφυγῆς· 3) ὁδὸς πρὸς ἐκφυ insideo -ia, κατέχω τὰς πρὸς ἐκφ ὁδούς, τὰς διεξόδους.

ef-fulgeo, fulsi, (ἄνευ σ.), ἐ λάμπω, λάμπω, διαπρέπω.

effultus, a, um (μετχ. τοῦ ef-fulcio) (π.) ὑπερεισμένος, κείμεν

effundo, fūdi, fūsum, γ'. 1) ἐκχ γίω, lacrimas, δάκρυα· flumen -i (ἢ effunditur) in mare, ὁ ποταμὸς γείται, ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν· m effunditur, ἡ θάλασσα προχέεται, πλ μυρεῖ· 2) ἐπὶ στερεῶν· προχέω, κατα ἀφθόνως βάλλω tela, βέλη· μετρ. petum, σφοδρῶς ἐπέρχομαί τινι·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

α) -me ἧ παθητ. effundor, ἐκχέομαι, προχέομαι, διασπείρομαι, ὁρμῶ φέρομαι, ἐκτρέχω· equitatus noster se ex castris -it, οἱ ἡμέτ. ἱππεῖς αὐρόοι ἐξέδραμον τοῦ στρατοπέδου· incendium -itur, διαδίδοται· ὡσαύτ. vox -itur. Ἐντ. α) equus consulem supra caput -it = ὁ ἵππος ἀποσείεται, ἐκτραχηλίζει τὸν ὕπατον· β) -habenas, ἀνίημι· (γαλαρώνω) τοὺς χαλινούς· comae effusae, κόμη λελυμένη· -sinum togae, τὴν τήβεννον ἀναπτύσσω· γ) ἐκχέω, ἀφθόνως ἐκφέρω, φύω· segetes -unt herbas· 3) μετρ. α) -iram in aliquem, ἐκχέω τὴν ὀργὴν κατά τινος· -honores, δαψιλεῖς τιμὰς ἀπονέμω· β) ἀνίημι, προΐημι, ἐκβάλλω, voces, questus pectore· γ) προΐεμαι (τὴν οὐσίαν), κατασπαθῶ, καταναλίσκω· -aerarium, ἐκ-κενῶ τὸ ταμεῖον· δ) μάτην καὶ ἀνωφελῶς χρῶμαί τινι, vires, supremum auxilium· ε) ἀπόλλυμι, ἀποβάλλω τι· -animam, vitam· ς) -me ἧ παθητ. effundor in = προΐημι ἐμαυτὸν ἐπί τι (μάλ. πάθος), ὅλως, ἀχαλινώτως δίδομαι εἴς τι· -in libidinem, in jocos, in risum.

effūse, ἐπίρ. (-ius, -issime)· 1) ἐκκεχυμένως, χύδην, ἀτάκτως, ire, fugere· 2) ἀφειδῶς, δαπανηρῶς, ἀκολάστως, donare, vivere· 3) ὑπερμέτρως, σφοδρῶς, amare· -ius dico, μακρολογῶ.

effūsio, ōnis, θ. (effundo)· 1) ἔκχυσις, aquae· 2) ἔκχυσις, ἐξόρμησις: hominum -es ex oppidis· 3) διασπάθησις, σπατάλη, pecuniarum· 4) μετφ. -animi in laetitia=διάχυσις τῆς ψυχῆς.

effūsus, a, um (-ior, -issimus) [μετχ. τοῦ effundo]· 1) ἐκτεταμένος, εὐρύς, mare, loca· ἐντ. α) διεσπαρμένος, hostes· agmen-, ἄτακτος πορεία· β) = χαλαρός, habenae· γ) -caedes, σφαγὴ γενικὴ· 2) κεχυμένος, προετικός, ἀφειδής· in largitione; -in Venerem, κεχυμένος εἰς τὰ ἀφροδίσια· 3) ὑπέρμετρος, ὑπερβάλλων, ἀχαλίνωτος· laetitia· -cursus, σύντονος πορεία.

effūtio, īvi, ītum, 4'. (ex, futio ἀχρ., συγγ. τῷ fundo, πρβλ. futilis)· 1) ἐκλαλῶ, διαλαλῶ, aliquid· 2) λαλῶ, φλυαρῶ, ἀδολεσχῶ, ψυχρολογῶ de aliqua re.

ē-gĕlĭdus, a, um, ἄψυχρος, χλιαρός.

ēgens, ntis, (-ior, issimus), [μετχ. τοῦ egeo] ἐνδεής, πτωχός (πρβλ. egenus), homo.

ĕgēnus, a, um (egeo)· 1) ἐνδεής, ἄπορός τινος, οὐκ ἔχων τι· omnium rerum, commeatu· 2) (π.) ἄπορος, ἀμήχανος: in rebus egenis.

ĕgĕo, gŭi, (ἄνευ σ.), 6'. 1. δέομαί τινος, δεῖ μοί τινος, ἀπορῶ τινος· -re aliqua, consilio, c. pūs ἐντ. α π.) = desidero, χρῄζω τινος, ἐπιθυμῶ τινος· -pane, plausoris· β) = ἐνδεής εἰμι, ἐν ἐνδείᾳ ζῶ: semper avarus egit· 2) (σπ.) = careo, οὐκ ἔχω τι: is semper auctoritate eguit.

Egĕria, ae, θ. Ἠγερία, Νύμφη.

ē-gĕro, gessi, gestum, γ'. 1) ἐκφέρω, ἐξάγω, ἐκκομίζω, pecuniam ex aerario. Ἐντ. α) = προΐεμαι, ἐκβάλλω· -animam, ἐκπνέω· -aquam vomitu, ἐξεμῶ· ὡσαύτ. -d pes, -sanguinem, ἐκχέω, ἀπόλλυμι τὸ αἷμα· γ) = ἀπελαύνω, ἐκδιώκω, dolorem populus.

ēgēstas, ātis, θ. (κυρ. egentas, egeo ἔνδεια, ἀπορία (πρβλ. τὸ ἀσθενέστ. paupertas)· 2) ἀπορία, σπάνις τινός· -frumenti, pabuli.

ēgestĭo, onis, θ. καὶ **-us,** us, ἀ. ἐκφορά, ἐκκομιδή, cadaverum· -ventris, ἔκκρισις τῆς κοιλίας· -opum, (διαι)σπάθησις τῶν δημοσίων χρημάτων.

ē-gigno, γ'. ἐκφύομαι· ἐν τῷ παθητ. (περὶ κλάδων) = ἀναβλαστάνω.

ĕgo, ἀντ. προσωπ. ἐγώ· egomet ἔγωγε, mihimet ἐμοιγε, tuimet σοῦ γε, sibimet ἑαυτῷ γε, temet ipsum σ γε αὐτόν, nobismet ipsis ἡμῖν γε αὐτοῖς· ad me παρ' ἐμοί, ἐν τῇ ἐμῇ οἰκίᾳ· a me solvis, πρβλ. τὸ τοῦ Δημ. 38,42: δι' ἑαυτοῦ διέλυε τὰ χρήματα·

ēgrĕdĭor, gressus sum, γ'. ἀποθ. (e, gradior)· 1) ἀμετ. α) ἐκβαίνω, ἐξέρχομαι, ex urbe, τῆς πόλεως μάλ. περὶ στρατ. κ. τ. ὁμ.· -castris, ad proelium, ἐξέρχομαι τοῦ στρατοπέδου, ἐξέρχ. εἰς μάχην· -navi ἢ in terram, ἐκβαίνω τῆς νεώς, εἰς τὴν γῆν· -e portu, ἐκπλέω· β) ἀναβαίνω, ἀνέρχομαι, ad summam montis, πρὸς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους· γ) μεταφ. ἐκβαίνω, ἐκτρέπομαι, a proposito, τῆς ὑποθέσεως· 2) μεταβ. α) ἐκβαίνω, ὑπερβαίνω, διαβαίνω τι· -munitiones, flumen, fines· ἐντ. ἐξέρχομαί τινος· -urbem, portum· β) μετφ. ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, modum, τὸ μέτριον· -legem, παραβαίνω τὸν νόμον· -relationem, τεχν. ὅρ. = ἔξω τῆς ὑπο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θίσεως λέγω (περὶ βουλευ-οῦ)· **egressus quintum annum**, ὑπερβὰς τὸ πέμπτον τῆς ἡλικίας ἔτος.

ēgrĕgĭe, ἐπίρ. (egregius)· 1) ἐξαιρέτως, ἐξόχως, θαυμασίως, διαφερόντως, ὑπερβαλλόντως, εὐπρεπῶς, λαμπρῶς· 2) κάλλιστα! ἄριστα! ὑπέρευ! (ὡς σημεῖον ἐπιδοκιμασίας.)

ēgrĕgĭus, a, um, (e -grex, κυρ. ἐκ τῆς ἀγέλης αἱρετός)· 1) ἐξαίρετος, ἔξοχος, θαυμαστός, ἐκπρεπής, διαπρεπής, διαφέρων, ὑπερβάλλων, λαμπρός, forma, laus, civis, victoria· 2) οὐσ. α) tamquam egregium, ὥσπερ τι ἔξοχον· β) egregium publicum, ἡ τιμὴ (ἡ φήμη) τῆς πολιτείας· γ) egregia ōrum, οὐ. πλ., τίμια ἔργα, ἀρεταὶ (ἀντίθ. scelera).

ēgressĭo, ōnis, θ. (egredior), (μ.) ἔξοδος· μετφ. ἐκβολὴ λόγου, παρέκβασις.

1. ēgressus, us, ἀ. (egredior)· 1) ἀφηρ. = ἔξοδος, ἐξέλευσις· ἐντ. α) = προσόρμισις, καταγωγή· optimus tibi erat· β) μεταφ. = egressio· 2) συγκεκρ. (π. καὶ μ.), = ἔξοδος, δίοδος: obsideo omnes -us· -fluminis, ἐκβολὴ ποταμοῦ.

2. egressus, a, um, μετχ. τοῦ egredior.

egurgĭto, α'. (e, gurges), (Πλ.), διασπαθῶ, σπαταλῶ, argentum domo.

egŭi, πρκμ. τοῦ egeo.

ehem, ἐπιφών. ἔα! ἰδού!

eheu, μᾶλ. δὲ **heu heu** ἢ **heuheu**, ἐπιφών. ἒ, ἔ! φεῦ! οἴμοι!

eho, ἐπιφών! ἰώ! ὦ οὗτος! καὶ ἰσχυρότ. **ehodum**.

ei, (hei) ἐπιφών. φεῦ! οἴμοι!

eia, καὶ **heia**, ἐπίρ. εἶα! εἶα δή! eja age, ἄγ' εἶα.

ē-jăcŭlor, ἀποθ. α'. καὶ **-lo**, α'. (π. καὶ μ.) ἐξακοντίζω, ἀναρρίπτω, aquas.

ejectamentum, i, οὐ. (ejecto) ἔκκριμα, ἔκβρασμα, maris.

ejectĭo, ōnis, θ. (ejicio) ἐκβολή, ἐκδίωξις, ἀπέλασις, ἐξορία.

ejecto, α'. (e, jacto), (π.), ἐκρίπτω.

1. ejectus, a, um, μετχ. τοῦ ejicio.

2. ejectus, us, ἀ. (ἀρχ.) ἐκβολή, -animae, πνοή.

ejĕrātĭo, ejĕro, ἰδὲ ejuratio, ejuro.

ējĭcĭo, jēci, jectum, γ'. (e, jacio)· 1) ἐκβάλλω, aliquem ex oppido, τινὰ τῆς πόλεως· -aliquem in exilium, ἐκβάλλω τινὰ τῆς πόλεως, ἐξορίζω τινά· ἐντ. παθητ. ejectus, ἐκπεσὼν τῆς πόλεως ἐξορισθείς· μετφ. -curam, memoriam rei alicujus ex animo, ἐκβάλλω, ἀπελαύνω ἐκ τῆς ψυχῆς τὴν φροντίδα, τὴν μνήμην τινός· -vocem, gemitum κ. τ. ὅμ. = φωνήν, στεναγμὸν προλέμαι. Μάλ. α) -me e navi in terram, ἐκρίπτω ἐμαυτὸν ἐκ τοῦ πλοίου εἰς τὴν γῆν· -me in agros, σπεύδω· β) -navem = (σπ.) προσορμίζομαι· -in terram, (συνήθ.) = ἐξοκέλλω, σχεδ. ἀείποτε ἐν τῷ παθητ. navis (classis) ejicitur (= ἐξοκέλλει) ad insulam, in litora· γ) ἐν τῷ παθητ., μᾶλ. ἐν τῇ μετχ. ejectus = ἐκπεσὼν εἰς τὴν γῆν (περὶ ναναγίων)· 2) μετφ. ἀπορρίπτω, ἀποδοκιμάζω, rationem Stoicorum· μᾶλ. ἐπὶ ὑποκριτῶν, ῥητόρων κ. τ. ὅμ. = ἐκσυρίττω.

ējŭlātĭo, ōnis, θ. καὶ **-tus**, us, ἀ. ὁλολυγμός, κωκυτός, ὀδυρμός.

ējŭlo, α'. ὁλολύζω, ὀδύρομαι.

ējūrātĭo, (ἢ ejĕrātĭo) ōnis, θ. (ejuro), (μ.) ἐξομωσία, ἔνορκος ἄφεσίς τινος· μετφ. -spei = ἀπελπισμός (ἀπελπισία).

ējūro ἢ **ējĕro**, α'. ἐξόμνυμαί τι, ἐνόρκως ἀρνοῦμαί τι ἢ ἐξίσταμαί τινος· 1) τεχν. ὅρ. α) -forum iniquum, ἢ judicem iniquum mihi = δικαστήριον ἢ δικαστὴν (ὡς) ἄδικον οὐ δέχομαι, ἀπορρίπτω, δηλ. ὅτι οὐχ ὑποτάττομαι αὐτῷ· β) -bonam copiam, ἰδὲ copia· γ) (μ.) -magistratum, imperium, ἀποτίθεμαι τὴν ἀρχὴν ὀμνύων ὅτι κατὰ τοὺς νόμους μετεχειρίσθην αὐτήν· 2) (μ.) ἀπαρνοῦμαι, ἀποκηρύττω, liberos, patrem· -patriam = ἀρνοῦμαι, εἰς ἀεὶ καταλείπω τὴν πατρίδα.

ejusdem-mŏdi, (idem, modus) εὔχρ. ὡς ἐπίθ. = τοῦ αὐτοῦ τρόπου, τῆς αὐτῆς ἰδιότητος, τοιοῦτος, ὁ αὐτός.

ejus-mŏdi (is, modus) εὔχρ. ὡς ἐπίθ. τοιόσδε, τοιοῦτος.

ē-lābor, lapsus sum, ἀποθ. γ'. Α) ἀμεταβ. 1) ἐξολισθαίνω, ἐκφεύγω, ἐκπίπτω, e manibus, τῶν χειρῶν. Ἐντ. μετφ. α) libri illi mihi elapsi sunt = τὰ βιβλία ἐκεῖνα παρὰ τὴν ἐμὴν θέλησιν ἐξεδόθησαν· res -itur memoriā alicujus, τὸ πρᾶγμα τὴν μνήμην τινὸς διαφεύγει· β) ἐκφεύγω, διαφεύγω, σώζομαι ἔκ τινος: -ex proelio, (π.) de caede, telis· μετφ. -ex tot criminibus· γ) οἴχομαι, ἐκλείπω, ἀπόλλυμαι: spes, assensio illa e· δ) (σπ.) -in servitutem εἰς δουλείαν ἐξολισθαίνω, δουλείᾳ περι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πίπτω· 2) (π.) ἀναφέρομαι, αἴρομαι: ignes e. in frondes altas· B) μεταφ. (μ.) ἐκφεύγω ἀποφεύγω, pugnam, τὴν μάχην.

ēlăbōrātĭo, ōnis, θ. ἀπεργασία.

ēlăbŏrātus, a, um (μετχ. τοῦ elaboro) ἐξειργασμένος, τεχνικός (ἀντίθ. naturalis κ. τ. ὅμ.).

ē-lăbōro, α'. 1) ἀμεταβ. πονῶ, ἐντείνομαι, προθυμοῦμαι, πειρῶμαι, ut prosim illis, ὅπως ἐκείνους ὠφελήσω· -in re aliqua, σπ. (μ.) in aliquid, πονῶ εἴς τι, διώκω τι· 2) μεταβ. α) ἐκπονῶ, διαπονῶ, ἐξεργάζομαι, ἀσκῶ τι, artem, eloquentiam· β) (π. καὶ μ.) πόνῳ κτῶμαί τι· imperium a parentibus elaboratum· γ) παρέχω, προξενῶ, dulcem saporem.

ē-lamentābĭlis, e, λίαν οἰκτρός.

e-languesco, gui, (ἄνευ σ.), γ'. ἀτονῶ, παραλύομαι, μαραίνομαι, ἀπόλλυμαι.

elapsus, a, um, μετχ. τοῦ elabor.

1. ēlāte, ἐπίρ. (-ius, -issime)· 1) ὑψηλῶς, σεμνῶς· -et ample dico (ἀντίθ. summisse)· 2) ἐπηρμένως, ὑψηλαφρόνως, ὑπερηφάνως.

2. ēlāte, es, θ. ἐλάτη.

Elātēus, ă -tēĭus, a, um, Ἐλατήϊος, ὑπό τοῦ Ἐλάτου γεννηθείς (περὶ τοῦ Καινέως).

ēlātĭo, ōnis, θ. (effero) ἄρσις, καὶ μεταφ. α) ἔπαρσις, ὑψηλοφροσύνη, μεγαλοφροσύνη· -et magnitudo animi· -orationis, τὸ σεμνὸν τοῦ λόγου· β) ἐκφορά, πάθος· gestentis animi voluptaria- · γ) ἔξαρσις, ὑπεροχή (ἀντίθ. summissio.)

ē-lātro, α'. (π.) ἐξυλακτῶ, συντόνως, σφοδρῶς λέγω τι. Ὁράτ. Ἐπ. 1, 18. 19.

ēlātus, a, um, (-ior, -issimus) [μετχ. τοῦ effero]· 1) ἐξέχων, ὑψηλός, locus· 2) μετφ. α) ὑψηλόφρων, μεγαλόφρων animus· β) ἐπηρμένος· ἴδε effero, 2, δ.

e-lăvo, α'. (ἀρχ. καὶ μ.)· 1) μεταβ. ἐκνίπτω, ἐκπλύνω τι· 2) (Πλ.) ἀμετ. -bonis, τὴν οὐσίαν ἀπόλλυμι, (ἡ μεταφορὰ ἐκ τῶν ναυαγῶν).

Ĕlĕa, ae, θ. Ἐλέα, πόλις τῆς κάτω Ἰταλίας (ἡ καὶ Velia καλουμένη), πατρὶς Παρμενίδου καὶ Ζήνωνος. Ἔνθ. 1) **Eleātes**, ae, ἀ. Ἐλεάτης = Ζήνων· 2) **Eleāticus**, a, um, Ἐλεατικός, philosophi.

ēlĕcĕbra, ae, θ. (elicio), (Πλ.) ἡ ἐξέλκουσα (ἀπὸ τῶν ἀνθρ. χρήματα).

electe, ἐπίρ. (-ius), μετ' ἐκλογῆς.

electĭlis, e, (Πλ.), ἐκλεκτός.

electĭo, ōnis, θ. ἔκλεξις, ἐκλογή.

1. electo, α'. (eligo), (Πλ.) = eligo.

2. electo, α'. (elicio), ἐξάγω, ἐξερευνῶ, aliquid, τι (ἀπόρρητον).

ēlector, ōris, (eligo), ὁ ἐκλέγων.

Ēlĕctra, ae, θ. Ἠλέκτρα..

ēlĕctrum, i, οὐ. ἤλεκτρον.

Electrus, i, ἀ. λατινικὸς τύπος τοῦ **Electrўon**, ōnis, ἀ. Ἠλεκτρύων.

1. ēlectus, a, um (-ior, -issimus) [μετχ. τοῦ eligo], ἐκλεκτός, ἐξαίρετος.

2. electus, us, ἀ. (μόνον ἐν τῇ ἀφ.) ἐκλογή.

ēlĕgans, ntis, ἐπίθ. (-ior, -issimus), [eligo]· 1) ἐκλεκτός, διακεκριμένος, εὐπρεπής· 2) κομψός, φιλόκαλος· 3) ὀξύς, ἀγχίνους, εὔστοχος· homo in omni judicia -issimus· 4) χαρίεις, εὔχαρις· 5) ἁβρός, τρυφερός, λεπτός· 6) ἐπὶ λόγου· κομψός, γλαφυρός, καθαρός.

ēlĕgānter, ἐπίρ. (-ius, -issime) 1) κομψῶς, γλαφυρῶς· 2) λογικῶς, ἀκριβῶς, divido· 2) ἐπιτηδείως, τεχνικῶς, psallo et salto.

ēlĕgantĭa, ae, θ. (elegans)· 1) κομψότης, φιλοκαλία, κάλλος, εὐπρέπεια, γλαφυρότης· 2) ἐπὶ συγγραφ. κ. τ. ὅμ. ἐνίοτε = λεπτότης, λεπτὴ αἴσθησις, χάρις: -Socraticorum· tuorum scriptorum subtilitas et el· 3) ἡ λογικὴ ἀκρίβεια· 4) -doctrinae, ἡ ἀνωτέρα ἐπιστημονικὴ μόρφωσις.

ĕlĕgi, ōrum, ἀ. πλ. ἔλεγοι, ἐλεγεῖοι στίχοι (ἑξάμετρος καὶ πενταμετρος ἐναλλαξ), ἐλεγεῖον.

ĕlĕgīa, ae, θ. (π. καὶ μ.) ἐλεγεία.

Ĕlĕleus, (τρισύλ.), εἰ, ἀ. Ἐλελεύς (ἐκ τοῦ ἐλελεῦ), ἐπωνύμιον Διονύσου.

ĕlĕmĕnta, ōrum, οὐ. πλ. (παρὰ τοῖς μ. καὶ ἐν τῷ ἑνικῷ)· 1) τὰ στοιχεῖα, αἱ ἀρχαὶ τῶν ὄντων· 2) αἱ ἀρχαί, τὰ στοιχεῖα τῶν μαθημάτων, ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν. Ἔντ. α) (μ.) τὰ στοιχεῖα τῆς Ἀλφαβήτου, ἡ Ἀλφάβητος· β) (π.) = ἡ ἀρχὴ ἐν γένει· prima el. Romae· γ) -decem Aristotelis, αἱ δέκα τοῦ Ἀριστοτέλους κατηγορίαι.

elementārĭus, a, um, στοιχειώδης,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

elenchus, i, ὁ. ἔλεγχος· α) (ἀμφίβ.) καταλογος· β) εἶδος ἐνωτίων.

Elephantīne, es, θ. Ἐλεφαντίνη, νῆσος τοῦ Νείλου ἐν τῇ ἄνω Αἰγύπτῳ

elĕphas, antis, ὁ. καὶ -phantus i, ὁ. ἐλέφας· 2) (π.) = ebur· 3) = elephantiasis.

Eleusin, ĭ **-sis**, ĭnis, αἰτ. sīnem, sīna καὶ sin, θ. Ἔλευσις καὶ μτγν. Ἐλευσίν· ἐντ. **Eleusīnĭus** ἢ **-sīnus**, a, um, Ἐλευσίνιος· οὐσ. **Eleusīnĭa**, ōrum, οὐ. πλ. τὰ Ἐλευσίνια.

Eleuthĕrĭa, ōrum, οὐ. πλ. τὰ Ἐλευθέρια, ἑορτὴ κατ' ἐνιαυτὸν ἐν Πλαταιαῖς πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Ἐλευθερίου Διός.

Eleuthĕro-cĭlĭces, cum, ὁ. πλ. (ἐλεύθερος - Cilix), Ἐλεύθεροι Κίλικες.

ēlĕvātĭo, ōnis, θ. 1) ἄρσις, vocis· 2) ῥητορ. σχῆμ. = διασυρμός, εἰρωνικὸς ἔπαινος.

ē-lĕvo, ā'. αἴρω, ἀναίρω, ἐπαίρω, contabulationem τὴν σανίδωσιν· (π.) aura preces -at, ἡ αὔρα ἀποκομίζει τὰς δεήσεις, αἱ ὁ. ἀνήνυτοι ἀποβαίνουσιν· 2) μετφ. α) κουφίζω, ἀνακουφίζω, ἐπελαφρύνω, aegritudinem· β) μειῶ, ἐλαττῶ, ἐξευτελίζω, auctoritatem alicujus· index elevatur, ἡ ἀξιοπιστία αὐτοῦ μειοῦται, ἐλαττοῦται· -adversarium (περὶ ῥήτορος) τὴν ἐκ τῶν λόγων τοῦ ἀντιπάλου αἴσθησιν μειῶ.

ēlĭcĭo, ēlĭcŭi, ēlĭcĭtum, γ'. (e καὶ τοῦ ἀχρ. lacio)· 1) ἐξάγω, ferrum e cavernis terrae· ὡσαύτ. -vocem, sanguinem, lacrimas· 2) -literas ab aliquo, ἐξάγω ἐπιστολήν τινος, ποιῶ (ἀναπείθω) τινὰ ἐπιστολὴν γράψαι· ὡσαύτ. -querelas, verbum ex aliquo· 3) ἐξερευνῶ, causam alicujus rei· 4) (κολακείαις ἢ ἄλλαις τέχναις) ἐκκαλοῦμαι, ἐξάγομαι, ποιῶ ἐξελθεῖν, hostes ex paludibus, τοὺς ἐχθροὺς ἐκ τῶν ἑλῶν· -sententiam, ἐξάγομαι τὴν γνώμην τινός· -aliquem literis, ἐπιστολῇ προσάγομαί τινα. Μάλ. ἐπῳδαῖς ἐπάγω, ἀνάγω, manes, τὰς τῶν τεθνεώτων ψυχάς· -Jovem, κατάγω τὸν Δία· ὡσαύτ. -fulmina, pluviam.

Elĭcĭus, ii, ὁ. Ζεὺς Καταιβάτης.

ēlĭcĭtus, a, um, μετχ. τοῦ elicio.

ēlīdo, līsi, līsum, γ'. (e, laedo)· 1) ἐκπρούω, ἐξωθῶ, ἐκβάλλω, aliquem ἢ aliquid, τινά ἢ τι· μετφ. -morbum, ἀπελαύνω, παύω τὴν νόσον· 2) καταθραύω, συντρίβω, caput, naves· μετφ. -nervos virtutis, θραύω τὴν ἰσχὺν τῆς ἀρετῆς· elidor aegritudine, εἰμὶ καταπεπονημένος ἐκ τῆς λύπης.

ēlĭgo, lēgi, lectum, γ'. (e, lego)· 1) ἐκλέγω, αἱροῦμαι, regem, milites, locum· 2) ἐκτίλλω, herbas· μετφ. (ἀμφίβ) = ἀφαιρῶ, ἐκριζῶ, nervos conjurationis, stirpes aegritudinis.

ēlīmĭno, ā'. (e, limen), (π. καὶ σπ). κυρ. ἔξω τοῦ ὁδοῦ φέρω· μετφ. dicta foras, διαθρυλλῶ τὰ λεχθέντα. Ὁράτ.

e-līmo, ā'. ἐκρινῶ· μόνον μετφ. = τεχνικῶς ἐργάζομαι, κατασκευάζω τι, catenas· μάλ. ἐπὶ ἔργων τῆς διανοίας· -aliquid, ἐπεξεργάζομαί τι.

elinguis, e (e, lingua) κυρ. ἄγλωσσος, ἄφωνος, homo, curia· μεταφ. = οὐ δεινός λέγειν, λόγων ἄπειρος.

elinguo, ā'. (Πλ.) ἀπογλωττίζω τινά.

Elis, (δωρικ. Alis) līdis, αἰτ. līdem κ. lin κ. lim, ἀφ. līde κ. li, θ. Ἦλις Ἐντ. **Elēus**, ĭ **Elīus**, (δωρικ. παρὰ Πλ. Alius), καὶ (π.) ἐν τῷ θηλ. **Elĭas**, ădis, Ἠλεία, Ὀλυμπιακὴ· οὐσ. **Elēi** ἢ **Ellĭ**, ōrum, ὁ. πλ. οἱ Ἠλεῖοι.

ēlīsĭo, ōnis, θ. (elīdo), ἔκθλιψις (ὁ ἀκρούων, καὶ ἐν τῇ γραμμ. φωνηέντων)

elīsi, πρκμ. τοῦ elido.

Elīssa, ae, θ. (ē) = Dido.

elīsus, a, um, μετχ. τοῦ elido.

ēlīxus, a, um, (π. καὶ μ.) ἐκζεστός, ἀφεψηθείς, κεχυλισμένος.

ellipsis, is, θ. ἔλλειψις (καθαρ. λατιν. detractatio).

e-lŏco, ā'. ἐκμισθῶ. ἐπὶ μισθῷ δίδωμι, fundum· gens Judaica elocata est, οἱ Ἰουδαῖοι ἐγένοντο φόρου ὑποτελεῖς, ὥστε ἐκμισθοῦσθαι τοὺς φόρους.

ēlŏcūtĭo, ōnis, θ. (eloquor) ῥητορ. τεχν. ὄρ. = (ῥητορικὴ) ἔκφρασις, φράσις, ἑρμηνεία.

ēlŏcūtōrĭus, a, um, (eloquor) (μ.) ῥητορικός· μόνον οὐσ. **elocutoria**, ae, θ. (ὑπον. ars) ἡ ῥητορική.

ēlŏcūtrix, īcis, θ. (eloquor) (μ.) ἡ ῥητορική.

ēlŏgĭum, ii, οὐ. (ἐκ τοῦ λόγος)· 1) ἀπόφθεγμα, γνώμη· -Solonis· 2) ἐπιγραφή, μάλ. = ἐπίγραμμα· 3) λόγος, δήλωσις· α) ἐν διαθήκῃ, ὅτι ἀπόκληρον ποιῶ τινα· β) ἐν καταδίκῃ = ἀναγραφὴ τοῦ κακουργήματος, τοῦ ὀνόματος, τῆς ποινῆς, κτλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ēlŏquens, nti-, ; , -im. [μετχ. τοῦ eloquor] ὁ εὐ λέ , φραδής, ὁ τὴν παιδείαν καὶ τὰ ἔμφυτα πλεονεκτήματα τελείου ῥήτορος ἔχων (πρβλ. desertus, facundus).

ēlŏquenter, ἐπίρ. (-ius, -issime) ὁ θετικὸς βαθμὸς οὐχ εὕρηται), εὐφραδῶς, εὐεπῶς, εὐγλώττως.

ēlŏquentĭa, ae, θ. δεινότης τοῦ λέγειν, εὐφράδεια (ἰδὲ eloquens).

ēlŏquĭum, ii, οὐ. (eloquor) (π. καὶ μ.), ἡ εὐφράδεια, ὁ ὕψος καὶ δύναμιν ἔχων λόγος.

ē-lŏquor, lŏcūtus sum, γ'. ἀποθ. ἐκφράζω, φράζω, λέγω, ἐκτίθημι, ἀπαγγέλλω τι.

Elōrus, i, ὰ. Ἕλωρος, ποταμὸς καὶ πόλις Σικελίας· Ἔντ. 1) **Elōrĭus**, a, um, Ἑλωρῖνος· 2) **Elōrīni**, ōrum, ὰ. πλ. οἱ Ἑλωρῖνοι.

ēlōtus ἢ **elautus**, a, um, μετχ. τοῦ elavo, πεπλυμένος.

Elpēnor, ŏris, αἰτ. ŏra, ὰ. Ἐλπήνωρ.

Elpinĭce, es, θ. Ἐλπινίκη.

ē-lūcĕo, lūxi, (ἄνευ σ.), 6'. 1) ἐκλάμπω, ἐκφαίνομαι· circulus -et· 2) μετφ. ἐκλάμπω, αἴσθησιν παρέχω, δῆλος γίγνομαι· μάλ. = ἐκλάμπω, διαφέρω τῶν ἄλλων τινί, ὑπερβάλλομαι τοὺς ἄλλους τινί, virtutibus, ταῖς ἀρεταῖς (ἀντίθ. obrŭo, ἀμαυρῶ).

ē-lūctor, ἀποθ. α'. 1) ἀμετ. χαλεπῶς ἀναδύομαι, ἐκδύω, aqua· 2) μεταβ. καταπαλαίω, κατανικῶ, difficultates, τὰς δυσκολίας.

ē-lūcŭbro, α'. καὶ **-bror**, ἀποθ. α'. ἐν τῷ φωτὶ τῆς νυκτὸς γράφω τι, 2) μετφ. ἐπιμελῶς ἐξεργάζομαί τι.

ē-lūdo, lūsi, lūsum, γ'. 1) ἐκκλύζω, fluctus -it· 2) (περὶ μονομάχων) =ὁπλομαχῶν ἐκκλίνω, διακρούομαι, ἀποφεύγω (πληγήν, βέλος)· ἔντ. α) ἀπατῶ, ἀπατῶν διαφεύγω, aliquem· ὅ) ματαιῶ, ζητῶ ἀποφυγεῖν, vim legis, pugnam· -legationem, rogationem, ἀλυσιτελῆ ποιῶ τὴν πρεσβείαν, τὴν αἴτησιν· -fidem miraculis, ἐλαττῶ, μειῶ τὴν πρὸς τὰ θαύματα πίστιν· -iudicia, τὰ τεκμήρια ἐξασθενῶ· γ) ἐμπαίζω, σκώπτω, aliquem· 3) (π.) -aliquem anulum, τῷ παιγνιδίῳ νικήσας λαμβάνω παρά τινος τὸν δακτύλιον· -palmas tuas, ἀφαιροῦμαί σε τὰς δάφνας.

ē-lūgĕo, lūxi, (ἄνευ σ.) 6'. 1) ἀποκ νῶ, παύομαι θρηνῶν, aliquem· καὶ πολύτ. = ἀποπενθῶ.

elumbis, e (lumbus), (μ.), κυρ. πεπηρωμένος τὰ ἰσχία· μετφ, (περὶ ῥήτορος) = ἄτονος, ψυχρός.

ē-lŭo, lŭi, lūtum, γ'. 1) ἐκλούω, ἐκπλύνω, patinas, corpus· -maculas vestium, colorem = πλύνων ἐξαλείφω· ἔντ. μετφ. = ἐξαλείφω, ἀναιρῶ, ἀπελαύνω κ. τ. ὅμ. -crimen, amara curarum· -amicitiam, κατὰ σμικρὸν διαλύω τὴν φιλίαν· 2) (Πλ.) κατασπαθῶ τὴν οὐσίαν.

ēlūtus, a, um, (μετχ. τοῦ eluo) (π. καὶ μ.) ὑδαρής, ἀσθενής.

ēlūsus, a, um, μετχ. τοῦ eludo.

ēlŭvies, ēi, θ. καὶ **-vĭo**, ōnis, θ. (eluo)· 1) (π. καὶ μ.) ἀπορροὴ τῶν ἀκαθαρσιῶν· 2) ὑπέρχυσις τῶν ὑδάτων, κατακλυσμός· 3) (μ.) βάραθρον, χαράδρα (παραχθέντα ἐκ τῆς τῶν ὑδάτων ῥοῆς).

Elўmāis, ĭdis, θ. Ἐλυμαΐς, ἐπαρχία Περσίας, τανῦν Ἰράν· ἔντ. **-maeus**, a, um, Ἐλυμαῖος· οὐσ. **-maei**, ōrum, ὰ. πλ. οἱ Ἐλυμαῖοι.

Elysĭi, ōrum, ὰ. πλ. οἱ Ἠλύσιοι, ἔθνος Γερμανικῶν.

Elўsĭum, ii, οὐ. τὸ Ἠλύσιον πεδίον· ἔντ. **Elysĭus**, a, um, Ἠλύσιος· **Elysii**, (campi), τὰ Ἠλύσια πεδία.

em, ἐπιφών. ἰδὲ hem.

ē-măcĕrātus, a, um, κάτισχνος·

emācĭtas, ātis, θ. (emax) τὸ ὠνητικόν, ἡ τοῦ ὠνεῖσθαι ἐπιθυμία.

emancĭpātĭo, ōnis, θ. (emancipo) (μ.)· 1) ἡ (διὰ προσποιητῆς πωλήσεως τρὶς ἐπαναλαμβανομένης) ἄφεσις τοῦ υἱοῦ ἐκ τῆς πατρικῆς ἐξουσίας· 2) ἐκποίησις, ἀπαλλοτρίωσις.

e-mancĭpo, α'. 1) ἀφίημι τὸν υἱὸν τῆς πατρικῆς ἐξουσίας, αὐτεξούσιον καθίστημι τὸν υἱὸν (ἰδὲ emancipatio)· 2) -filium in adoptionem alicui, ἐκποιῶ τὸν υἱὸν εἴς τινα (πρὸς υἱοθέτησιν εἴς τινα δίδωμι)· ἔντ. = ἀπαλλοτριῶ, πωλῶ, praedia paterna, agrum. 3) μετφ. ὅλως ἀφίημι, παραχωρῶ τινί τι: -me alicui· emancipatus feminae, δοῦλος τῆς γυναικός.

ēmānco, α'. (e, mancus) ἀκρωτηριάζω, aliquem.

ē-māno, α'. 1) ἀναβρύω, ἐκρέω, fons· 2) μετφ. α) πηγάζω, ἀρχήν, σύστασιν λαμβάνω, γίγνομαι: Academia recentior hinc -it· β) διαδίδομαι,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ēmăthĭa, ae, θ. (ē) Ἡμαθία, χώρα Μακεδονίας· Ἐντ. α) = Μακεδονία· β) = ἡ ὅμορος Θεσσαλία· Ἐντ. **Ēmăthis**, ĭdis, θ. Ἡμαθὶς γῆ, Θεσσαλία· **-thĭus**, a, um = Μακεδονικός ἢ Θεσσαλικός. **Emathides** = αἱ Πιερίδες.

e-maturesco, turŭi, (ἄνευ σ.), γ'. (π. καὶ μ.)· 1) ἐκπεπαίνομαι, ἐντελῶς ὥριμος γίγνομαι· 2) μεταφ. καταπραΰνομαι.

emax, ācis, ἐπίθ. (emo), ὠνητικός, ἐπιθυμῶν πρίασθαι.

emblēma, ătis, οὐ. ἔμβλημα· 1) ψήφωσις· ἐντ. μετρ. = παρεμβολὴ ἐν λόγῳ· 2) πρόσθετα ἀνάγλυπτα κοσμήματα (ἐπὶ ἀγγείων.)

embŏlĭum, ii, οὐ. ἐμβόλιον, τὸ ἐν ταῖς πράξεσι δράματος παρεμβεβλημένον μέλος (πιθανῶς εἶδος ballet) μεταφ. embolia amoris = ἔρωτες.

ēmendābĭlis, e, ἐπιδεκτικός ἐπανορθώσεως.

ēmendāte, ἐπίρ. ἀμέμπτως, ὀρθῶς.

ēmendātĭo, ōnis, θ. (emendo), ἐπανόρθωσις, διόρθωσις, βελτίωσις.

ēmendātor, ōris, ὁ. (emendo) ἐπανορθωτής, διορθωτής.

ēmendātrix, īcis, θ. (emendo), ἡ ἐπανορθοῦσα, ἡ διορθοῦσα.

ēmendātus, a, um (-ior, -issimus), [μετχ. τοῦ emendo] ἀναμάρτητος, ἄπταιστος, ἄμεμπτος, ἄμωμος, καθαρός, ὀρθός, τέλειος· **-locutio**, ὀρθοέπεια· **-verba** (ἀντίθ. barbara).

ē-mendīco, α'. (mendicus) ἐπαιτῶ.

ēmendo, α'. (e, mendum) ἁμαρτημάτων ἀπαλλάττω, διορθῶ, ἐπανορθῶ τι (ἀσθενέστ. τοῦ corrigo)· (μ.) **-dolores capitis, tussim** = ἰῶμαι.

emensus, a, um, μτχ. τοῦ emetior.

ē-mentĭor, ītus sum, ἀποθ. δ'. ψευδές τι λέγω, πλάττω, ἐπινοῶ τι, προσποιοῦμαι, ὑποκρίνομαί τι· ἐντ. ἢ μετ. **ementītus**, a, um (παθητ.) = προσπεποιημένος, πλαστός, ψευδής.

e-mercor, ἀποθ. ά. (Τάκ.) ἐξαγοράζω τι.

ē-mĕrĕo, merŭi, merĭtum, δ'. καὶ **ēmerĕor**, meritus sum, ἀποθ. δ'. 1) ἄξιός εἰμι ἢ γίγνομαί τινος, honores, τιμῶν· 2) **-aliquem** πολλοῦ ἄξιος γίγνομαί τινι, εὐεργετῶ, ὠφελῶ τινα. ἐντ. emecrĭtus, ἀνὴρ πολλοῦ ἄξιος, ἀγαθὰ πολλὰ πεποιηκώς· 3) κερδαίνω, κτῶμαι, pecuniam· 4) ἐν τῇ στρατ. γλώσσῃ· **-stipendia**, διαστρατεύομαι, τελῶ τὸν τῆς στρατείας τεταγμένον χρόνον· ἐντ. **emerĭtus**, i, ὁ διαστρατευσάμενος, ἐστρατευμένος, ἀποστρατεύσας (στρατιώτης) μετφ. (π.) = πεπαλαιωμένος, παλαιός, ἄχρηστος, equus, aratrum· rogus e. κατακεκαυμένη πυρά· **-Παθητ. aunua operae emerentur** = λήγουσιν· **emerite stipendia, emerita militia**, ἡ λῆξις τοῦ τῆς στρατείας χρόνου· **tempus emeritum**, λῆξαν ἔτος.

ē-mĕrgo, mersi, mersum, γ'. Α μετ. ἀναδύω· **-me** ἢ **emergor**, ἀναδύομαι, ἀνακύπτω, ex illis malis, ἐκείνων τῶν κακῶν· μάλ. ἡ μετχ. **emersus**, ἀναδύς, ex palude, ἐκ τῆς λίμνης· μετφ. homo **-sus** ex coeno, ἄνθρ. ἀναδὺς ἐκ τοῦ βορβόρου (= ἐκ τῆς κακίας) **nox -sa**, ἀναδυομένη, ἀρχομένη νύξ· Β ἀμεταδ. 1) ἀναδύομαι, ἀνακύπτω, ἀναφαίνομαι, ex aqua, ἐκ τοῦ ὕδατος· stella **-it** ὁ ἀστὴρ ἀνατέλλει· 2) ἐξέρχομαι ἔκ τινος **-ex saltibus in campum**· **-in locum ali quem** = διαδύομαι, διασώζομαι εἴς τόπο τινά. Ἐντ. 3) μετφ. α) ἀνακύπτω ἔκ τινο (δυστυχίας, κινδύνου κ.τ.ὅμ.)· **-ex men dicitate**, ἀνακύπτω, ἀπαλλάττομαι τῆ πτωχείας· **civitates -erunt**, αἱ πόλει ἀνέκυψαν, ἠνορθώθησαν· **leges -erunt** οἱ νόμοι ἀνέκυψαν, τὴν προτέραν ἰσχὺ ἔλαβον· β) προκύπτω, γίγνομαι, πρυέρχο μαι· **bella -unt**· γ) φαίνομαι, φανερὸ γίγνομαι: **amor -it**; ex quo emergi quale sit illud, ἐξ οὗ ὄῆλον γίγνετα οἷον ἐκεῖνό ἐστιν.

emerĭtus, a, um, μετχ. τοῦ emereo

emersi, παρακ. τοῦ emergo.

emersus, a, um, μετχ. τοῦ emergo.

ĕmĕtĭca, ae, θ. (ἀμφότ.) [μετικὴ ἔμε σις: **facio -am** ἐμῶ (μάλ. ἵνα πάλιν φαγω)

ē-mĕtĭor, mensus sum, ἀποθ. δ'. 1) (μ.) ἐκμετρῶ, καταμετρῶ spatium· 2) μετ. α) διανύω, διοδεύω, διατρέχω, διέρχομαι, terras· (μ.) = ἐπιζῶ· β) διανέμω, παρέχω, χορηγῶ patriae aliquid.

ēmĕto, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), γ'. ἀμῶ, θερίζω. frumentum. Ὁράτ.

ē-mĭco, micŭi, micātum, α'. 1) ἐξαίσαω, ἐκπηδῶ, ἐξάλλομαι, ἀναπηδῶ· 2) ἐκλάμπω, ἀναλάμπω· flamma **-it ex monte**· ἐντ. μετφ. = ἐκλάμπω, ἐκφαίνομαι, διαπρέπω, ἐξέχω.

ē-mĭgro, α'. ἐξανίσταμαι, μετοικίζομαι, μετοικῶ, hinc, ex illa domo· **-vitā**, ἀποθνήσκω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ēmĭnens, ntis (-ior, -issimus) [μετχ. τοῦ emineo]· 1) ἐξέχων, ἀνέχων, ὑψηλός· 2) μετφ. ἔξοχος, ἐξέχων, ἐκπρεπής.

ēmĭnentĭa, ae, f. (eminens), (σπ.) ἐξοχή, ὕψος· ἐν τῇ ζωγραφ.= τὰ φωτεινὰ μέρη, Κικέρ.

ē-mĭnĕo, minŭi, (ἄνευ σ.), ē'. ἐξέχω, ἀνέχω, προέχω· 2) μετφ. α) ἐκφαίνομαι: eminet in ore ἡ in vultu crudelitas· β) ἐξέχω, προέχω, διαπρέπω.

eminiscor, mentus sum, ἀποθ. γ'. φαντάζομαι. Νέπ. Ἀλκιβ. 2. 1.

ēmĭnus, ἐπίρρ. (e, manus), ἄποθεν, πόρρωθεν, ἐξ ἀποστάσεως (ἀντίθ. comminus)· μάλ. ὡς στρατ. τεχν. ὅρ. περὶ μάχης διὰ βελῶν, ἀκοντίων κ. τ. ὅμ. -pugno, ἀκροβολίζομαι.

e-mīror, ἀποθ. α'. (π.), ἀποθαυμάζω τι.

ēmissārĭum, ii, οὐ. (emitto ὀχετός.

ēmissārĭus, ii, ὁ. (emitto), ὁ πρὸς κατασκοπὴν ἐκπεμπόμενος, (σχεδ. ἀεὶ ποτὲ ἐπὶ κακοῦ), ὁ κατάσκοπος, ὠτακουστής. Παρὰ Πλιν.= βλαστός.

ēmissĭcĭus, a, um, (Πλ.) κατασκοπικός, oculi (πρβλ. emissarius).

ēmissĭo, ōnis, f. (emitto)· 1) ἐκπομπή, βολή, ἐξακόντισις, telorum· 2) ἄφεσις, πρόεσις, anguis, serpentis.

1. emissus, a, um, μετχ. τοῦ emitto.

2. emissus, us, ὁ. (Λουκρ.) βολή.

e-mitto, mīsi, missum, γ'. 1) ἐκπέμπω, ἐξαποστέλλω, equites in hostem, ἱππεῖς ἐπὶ τοὺς πολεμίους, cohortes ex statione· ἐντ. -hastam, sagittas, ἀφίημι, βάλλω δόρυ, βέλη· -fulmina, κεραυνοβολῶ· (μ.) -librum, ἐκδίδωμι βιβλίον· -me, ἐξελαύνω, ἐξορμῶ· -vocem, ἐκβάλλω φωνήν· 2) ἀφίημι (ἐλευθερῶ) τινα, ex vinculis ἐκ τῶν δεσμῶν· -aquam ex lacu, ἀφίημι, ἀποχετεύω τὸ ὕδωρ ἐκ τῆς λίμνης· -scutum manus, ἀφίημι τῆς χειρός, ἀποβάλλω τὴν ἀσπίδα· -animam, ἐκπνέω· -aliquem ex obsidione, ἀφίημί τινα ἐλεύθερον· μετφ. -aliquid e manibus, ἐξολισθαίνει μέ τι τῶν χειρῶν· μάλ. manu -aliquem καὶ ἁπλ. -aliquem (ἀρχ. καὶ μ.) = manumitto, ὃ ἴδε.

ēmo, ēmi, emptum, γ'. 1) χρήμασι κτῶμαι, ὠνοῦμαι, pinellam ab aliquo, παιδίσκην παρά τινος· quanti eam emisti? πόσου ταύτην ἐπρίω; tribus minis eam emi, τριῶν μνῶν ταύτην ἐπριάμην· magno, parvo-, πολλοῦ, μικροῦ, ὠνοῦμαι, ἐπριάμην· ὡσαύτ. male (care) καὶ bene emo, ἀντὶ πολλοῦ -ὀλίγου (τιμήματος) κτῶμαί τι· 2) μετφ. ὠνοῦμαι, χρήμασι κτῶμαι, μάλ. διὰ δεκασμοῦ πρὸς ἐμαυτὸν λαμβάνω, δεκάζω· -sententias judicum· -percussorem, φονέα μισθοῦμαι· -aliquem beneficiis, ἀνακτῶμαί τινα εὐεργεσίαις· pecuniā emptus δεκασθείς· emptum judicium, δίκαται δεκασθέντες.

ē-mŏdĕror, ἀποθ. α'. (π.) μετριάζω.

e-modŭlor, ἀποθ α'. (π.) ὑμνῶ, ᾄδω.

ēmōlīmēntum, i, οὐ. (emolior) ἄλλοι γράφουσι molimentum ἢ emolumentum, χαλεπόν, πολύμοχθον ἔργον.

ē-mōlĭor, ītus sum, ō'. (ἀρχ. κ. μ.)· 1) ἀνακινῶ, fretum· 2) ἀποτελῶ τι.

ēmollĭo, īvi ītum, ō'. 1) μαλακύνω, μαλάττω· 2) μεταφ. α) ἡμερῶ, mores, τὰ ἤθη· β) ἐκμαλθακῶ, ἐκθηλύνω, exercitum, τὸν στρατόν.

ēmŏlŭmēntum (καὶ **ēmŏlīmēntum**) i, οὐ. (emolo), ὠφέλεια, κέρδος (ἀπό τινος πράγμ.)· -victoriae, belli ἀντίθ. detrimentum, βλάβη).

ē-mŏmĕo, (ἄνευ πρκ. κ. σ.), ē'. παραινῶ, aliquem. Κικέρ. ἐπιστ. 1, 7, 9.

ē-mŏrĭor, mortŭus sum, emŏri, ἀποθ. γ'. ἐκθνήσκω, ἀποθνήσκω, fame· 2) (ἐπὶ φυτῶν) μαραίνομαι, ἀπομαραίνομαι· 3) μετφ. οἴχομαι, ἀφανίζομαι, ἀπόλλυμαι.

ēmortŭālis, e (emorior) -dies, ἡ τοῦ θανάτου ἡμέρα· (Πλ.).

ē-mŏvĕo, mōvi, mōtum, ē'. ἀποκινῶ, ἐξωθῶ, ἀπελαύνω, ἐκδιώκω, multitudinem, milites· -postes cardine, ἐκ τῶν στροφίγγων τὴν θύραν ἀκοσπῶ· -muros, τὰ τείχη διαιστῶ· -aliquem senatu = moveo, ὃ ἴδε.

Empĕdŏclēs, is, ὁ. Ἐμπεδοκλῆς, Ἕλλην φιλόσοφος 440 π. Χ. Ἐντ. **Empedoclēus**, a, um, Ἐμπεδόκλειος· οὐσ. **Empedoclēa**, orum, οὐ· Ἐμπεδοκλείους διδασκαλία. Κικέρ.

emphăsis, is, ὁ. ἔμφασις (ῥητορική).

emphaticoteros, on, ἐμφατικώτερος, -ον.

empīrĭcus, a, um, ἐμπειρικός· οὐσ. α) κύρ. ὄν. Ἐμπειρικός (ἰατρός)· β) empirici, ōrum, ὁ. (ὑπον. medici) οἱ ἐμπειρικοὶ (ἰατροί), Κικέρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

empŏrĭum, ĭi, οὐ. ἐμπόριον, ἐμ-τορικὸς λιμήν.

emptĭo, ōnis, θ. (emo) ὠνή, ὤνη-σις, ἀγοραμός· facio -em, ὠνοῦμαι.

emptĭto, α'. (emo) (μ. σπ.) ὠνοῦμαι.

emptor, ōris, ά. (emo) ὠνητής, ali-cujus rei, (μάλ. δημιοπράτων) ἀντίθ. venditor.

emptus, a, um, μετχ. τοῦ emo.

ē-mūgĭo, (ἄνευ πρκ. κ. σ.), ē', (π. καὶ μ.) ἐκμυκῶμαι· μετφ. περὶ ῥήτορ. μέγα φθέγγομαι, μέγα βοῶ.

ē-mulgĕo, (ἄνευ πρκ.), mulsum, ē', (π. καὶ μ.), μετφ. = ἐξαντλῶ, paludem.

emunctĭo, ōnis, θ. (emungo) (μ.) τὸ ἀπομύττεσθαι.

emunctus, a, um, μετχ. τοῦ emungo.

ē-mungo, munxi, munctum, γ'. (π. καὶ μ.)· 1) -me ἢ emungor, ἀπο-μύττομαι· 2) μετφ. a) homo emunctae naris, ὁ μεγάλην λεπτότητα φρενῶν ἔχων, ὁ ἀστεῖος, ὁ ὀξύνους· ε) (κωμ.) -aliquem (ὡς τὸ ἀμύττω καθ' Ἡσύχ.) = ἐξαπατῶ τινα.

ē-mūnĭo, munīvi ἢ munĭi, munī-tum, ō'. 1) ἐποικοδομῶ· Λίθ. 2) τειχί-ζω, ὀχυρῶ, locum· 3) μετφ. σκεπάζω, φυλάττω τι ἀπό τινος, vites ab injuria pecoris· 4) -paludes, silvas, βατὰ καθίστημι τὰ ἕλη, τὰ δάση, ὁδὸν τέμνω διὰ τῶν ἑλῶν, δασῶν (ἰδὲ munio).

ēmūtātĭo, ōnis, θ. μεταλλαγή.

ē-mūto, α'. (μ.) μεταλλάσσω, rem.

ēn, ἐπιρών. 1) δεικτ. ἤν, ἠνί, ἰδού· -ego, ἰδοὺ ἐγώ· 2) ἐρωτημ. δή, δέ, ἀλλά· -quid agis? τί δὴ πράττεις; -quid ago? νῶν δὲ τί ποιήσω; 3) (π.) πρὸς ἐπίτασ. τῆς προστακτ. = δή, τοίνυν, -age! ἄγε δή· -accipe! λάμβανε τοί-νυν! λαβὲ δή!

ēnarrābĭlis, e, (π. καὶ μ.) εὐδιή-γητος, εὐεξήγητος· non -, ἀνεξήγητος.

ēnarrātĭo, ōnis, θ. (enarro)· 1) ἐξήγησις, ἑρμηνεία· Κοϊντ. 2) ἀπαρί-θμησις, syllabarum.

ē-nārro, α'. ἐκ-διηγοῦμαι, aliquam rem· 2) ἑρμηνεύω, poëmata.

ē-nāscor, nātus sum, ἀπόθ. γ'. ἐκ-γεννῶμαι, ἐκφύομαι, ἀναφύομαι.

ē-nāto, α'. 1) (π. καὶ μ.) ἐκνήχο-μαι, νηχόμενος διαφεύγω, νηχόμενος σώ-ζομαι· 2) μετφ. διασώζομαι, ἀνακύπτω ἔκ τινος (κακοῦ), διαφεύγω τι.

ē-nāvĭgo, α'. 1) ἀμετ. ἐκπλέω, Rhodum εἰς Ῥόδον· 2) (π. καὶ μ. μεταβ. διαπλέω, πλέω, undam τὴν θάλασσαν.

Encĕlădus, i, ά. Ἐγκέλαδος, γίγας.

endo, πρόθ., ἀρχ. τύπος = in. ὡσαύτ. καὶ ἐν τοῖς συνθέτ. endogredior κτλ. = ingredior κτλ.

endrŏmis, ĭdis, θ. (π. καὶ μ.) ἐν-δρομίς, περιβάλαιον ἐξ ἐρίου, ὃ μετὰ τὰς γυμναστικὰς μάλ. ἀσκήσεις περιε-βάλλοντο οἱ ἀσκούμενοι, ἵνα μὴ ὑπὸ τοῦ ψύχους κακῶς πάθωσιν.

Endўmĭon, ōnis, ά. Ἐνδυμίων.

ē-nĕco, (καὶ **enĭco**), necŭi (ἀρχ. necāvi), nectum, α'. (ἀρχ. καὶ μ. πλὴν τῆς μετχ. **enectus**· 1) ἀπο-κτείνω, ἀποπνίγω (ἰδὲ neco): puer-ad ambos angues· 2) enectus siti, fame, κατατρυχόμενος (ἀποθνήσκων) ὑπὸ πεί-νης, δίψης· 3) μετφ. πνίγω, ἐνοχλῶ τινα, rogando 4) ὅλως ἐξαντλῶ: provin-ciam enectam tradŏ. Κικέρ.

ēnervātus, a, um, (μετχ. τοῦ ener-vo) ἄνευρος, ἄτονος, μαλακός, homo· -orator, ῥήτωρ ἀδύνατος λέγειν.

ē-nervis, e (e-nervus) ἄνευρος, ἄ-τονος, ἀσθενής, ἀδύνατος.

ēnērvo, α'. (enervis), ἐκνευρίζω, ἐξασθενόω, ἐκθηλύνω, μαλακίζω τινά· ἢ τι.

Engŏnăsi, ὁ ἐν γόνασι καθήμενος ἀνὴρ (ἄστρον).

Enguion, i, οὐ. Ἐγγύιον, πόλις καὶ δῆμος Σικελίας· Ἔνθ. **Enguīnus**, a, um, Ἐγγυῖνος· οὐσ. **Enguīni**, ōrum, ά. πλ. οἱ Ἐγγυῖνοι.

ĕnim, σύνδεσμ., ἀντιστοιχ. πρὸς τὸν ἔλλ. γάρ· τίθεται δὲ μετὰ μίαν ἢ ἐ-νίοτε μετὰ πλείονας λέξεις. Ὡς δὲ ὁ γάρ, οὕτω καὶ ὁ enim ἐστί· 1) αἰτιο-λογ. = γάρ, διότι· 2) διασαφητικός· = δῆλα δή· 3) βεβαιωτ. = ὄντως, τῷ ὄντι· 4) ἐρωτηματ. = οὖν;

ĕnim-vēro, ἐπίρ. ἀληθῶς, τῷ ὄντι.

Enīpeus (τριαύλ.), ĕi, ά. Ἐνιπεύς.

enīsus, a, um, μετχ. τοῦ enitor.

ē-nĭtĕo, tŭi, (ἄνευ σ.), ē', καὶ **ē-nitesco**, tŭi (ἄνευ σ.), γ'. 1) (π. καὶ μ.) ἐκλάμπω, ἀπαστράπτω· 2) μετφ. ἐκ-λάμπω, διαλάμπω, διαπρέπω.

ēnītor, nīsus κ. nīxus sum, ἀποθ. γ'. Δ) ἀμετ. 1) πονῶν, ἢ χαλεπῶς διαβύ-ομαι, per angustias διὰ τῶν στενῶν· -in verticem montis, χαλεπῶς ἀνα-βαίνω ἐπὶ τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους· 2)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μετρ. ἐντείνομαι, διατείνομαι, πειρῶμαι· ut ne) illud fiat, (μὴ) γενέσθαι ἐκεῖνο σπάν. -facere aliquid· -in re aliquā, ad dicendum, σφόδρα· ἐπιμελοῦμαί τινος, τοῦ λέγειν· B) μεταδ. 1) πανῶν ἐξάγομαί τι = τίκτω, γεννῶ puerum· 2) (μ.) πόνῳ καὶ μόλις ἀναβαίνω, ἀναρριχῶμαι, Alpes, aggerem.

ēnīxe, ἐπίρ. (-ius, -issime), συντόνως, ἐντόνως, σπουδῇ, ἰσχυρῶς, σφόδρα.

ēnīxus, a, um (-ior), [μετχ. τοῦ enitor]. σύντονος, ἐντεταμένος· enixo studio, συντόνῳ σπουδῇ.

Enna (Henna) ae, θ. Ἔννα, μεσόγαιος πόλις τῆς Σικελίας, ναὸν τῆς Δήμητρος ἔχουσα· ἐντ. **Ennaeus**, a, um (π.) καὶ **Ennensis**, e, Ἐνναῖος· οὐσ. **Ennenses**, ium ἀ. πλ. οἱ Ἐνναῖοι.

Ennĭus, i, Ἔννιος, ἀρχαῖος τῶν Ῥωμαίων ἐποικὸς ποιητής (239 π. Χ). ἐντ. **Ennianus**, a, um, τοῦ Ἐννίου.

Ennŏsĭgaeus, i, ἀ. Ἐννοσίγαιος.

ē-no, α'. 1) ἐκνήχομαι, e concha· 2) νηχόμενος σώζομαι, in terram· 3) ἀποπέτομαι, Βεργίλ.

ēnōdātē, ἐπίρ. (-ius) ἀναλελυμένως, ἀνεπτυγμένως, σαφῶς, narrare.

ēnōdātio, ōnis, (θ.) (enodo) κυρ. ἀφαίρεσις ὄζου· μετφ. = ἀνάπτυξις (δυσκόλου πράγμ.), διασάφησις, ἐξήγησις.

ēnōdātus, a, um, (μετχ. τοῦ enodo) ἀναπτυχθείς, σαφὴς γενόμενος.

enōdis, e (e, nodus), (π. καὶ μ.) ἄνευ ὄζων, λεῖος· μετφ. = εὔκολος.

enōdo, α'. (enodis) ἀφαιρῶ τοὺς ὄζους, vitem, τῆς ἀμπέλου· 2) μετφ. ἐπὶ λόγου· ἀναλύω, ἀναπτύσσω, διασαφηνίζω τι.

ēnōrmis, e, (e, norma) ἔξω τοῦ κανόνος, ἀνώμαλος· 2) ὑπερμεγέθης, corpus· 3) ἄμετρος, loquacitas πολυλογία.

ēnormĭtas, ātis, θ. (enormis)· 1) ἀνωμαλία· Κοϊντ. 2) τὸ ὑπερμέγεθες.

ēnormĭter, ἐπίρ. (μ.) ἀνωμάλως.

ē-nōtēsco, notŭi, (ἄνευ σ.), γ'. (μ.) γνώριμος καθίσταμαι, διαδίδομαι.

ens, entis, οὐ. (sum, (μ.)), τὸ ὄν· πληθ. entia, τὰ ὄντα. Κοϊντ.

ensĭcŭlus, i, ἀ. ὑποκορ. τοῦ ensis, ξιφίδιον.

ensĭfer, ἢ **-ger**, ĕra, ĕrum, (ensis fero, gero), (π.) ξιφηφόρος.

ensis, is, ἀ. (π.), ξίφος, φάσγανον, ᾧ μάλ. οἱ ἥρωες ἐχρῶντο.

Entēlla, ae, θ. Ἐντέλλα, μεσόγαιος πόλις τῆς Σικελίας· Ἐντ. **Entellāni**, ōrum ἀ. πλ. οἱ Ἐντελλᾶνοι.

enthymēma, ătis, οὐ. 1) ῥητορ. τεχν. ὅρ. ἐνθύμημα· 2 = commentatio.

ē-nūbo, nupsi, nuptum, γ'. (περὶ γυναικὸς) ἐκγαμοῦμαι, συζεύγνυμαι ἀνδρὶ ἔξω τῆς γενεθλίου πόλεως (filia e.) ἢ συζεύγνυμαι ἀνδρὶ ἑτέρας (κατωτέρας) γενεᾶς (gentis)· -e patribus = διὰ γάμου ἀπὸ τῆς τῶν πατρικίων εἰς τὴν τῶν δημοτικῶν τάξιν μεταβαίνω.

ēnucleāte, ἐπίρ. σαφῶς καὶ εὐκρινῶς.

ēnucleātus, a, um (μετχ. τοῦ enucleo) σαφὴς καὶ εὐκρινής.

ēnucleo, α'. (e, nucleus), (κυρ. = τὸν πυρῆνα ἀφαιρῶ), μετφ. = διασαφηνίζω, διευκρινῶ, εὐκρινῶ, ἀναπτύσσω, aliquid.

ēnŭmĕrātĭo, ōnis, θ. ἀπαρίθμησις, malorum· 2) ῥητορ. τεχν. ὅρ. = ἀνακεφαλαίωσις.

ē-nŭmĕro, α'. 1) ἀπαριθμῶ, ἀρχηγοῦμαι, δεξίειμι, victorias, proelia· 2) λογίζομαι (λογαριάζω), dies.

ēnuntiātĭo, ōnis, θ. ἀπόφανσις.

ēnuntiātīvus, a, um, ἀποφαντικός.

enuntiātrix, īcis, θ. (μ. ἄλλοι γράφ. nuntiatrix) κυρ. = ἡ ἀποφαινομένη: ars -, = rhetorice, ῥητορική.

ēnuntiātum, i, οὐ. (enuntio), ἀπόφανσις, ἄξίωμα, Κικέρ.

ēnuntĭo, α'. 1) ἐξαγγέλλω, ἐξαγορεύω, διαδίδωμι, διαθρυλλῶ τι· 2) ἀποφαίνομαι, λέγω τι· -literas, προφέρω γράμματα· 3) λογικ. τεχν. ὅρ. = κατηγορεῖν, Κικέρ.

enuptio, ōnis, θ. (enubo), τὸ ἐκγαμεῖσθαι, ὁ γάμος (γυναικός) μετ' ἀνδρὸς κατωτέρας γενεᾶς (ἰδὲ enubo).

e-nutrĭo, īvi, ītum, δ'. ἐκτρέφω, ἀνατρέφω, τρέφω.

1. eo, īvi καὶ ĭi, ĭtum īre, δ'. (ἴω ἐξ οὗ εἶμι)· 1) ἔρχομαι, πορεύομαι, ad aliquem, πρός τινα· ibo ei subsidio, εἶμι (πορεύσομαι) βοηθήσων ἐκείνῳ· -pedibus, πεζῇ πορεύομαι (ἀντίθ. -equis, navibus, cum classe, curru· -viam, ὁδοιπορῶ· -vias novas, εἰς ἀγνώστους χώρας ἔρχομαι· 2) -in, contra, adversus (ad) hostem, ἔρχομαι, χωρῶ, ὁρμῶ ἐπὶ τὸν πολέμιον, Ἐντ. α) χωρῶ, ῥέω, sanguis it naribus· β) trabs it, καταδύεται· telum it, τὸ βέλος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φέρεται· γ) τεχν. ῥρ. eo pedibus (ἡ ἁπλ. eo) in sententiam alicujus (ἐν ταῖς ψηφοφορίαις τῆς βουλῆς) προσχωρῶ, προστίθεμαι τῇ γνώμῃ τινός· 3) μετρ. ai sangnis it (μεταβάλλεται) in succos· -in rixam, εἰς ἔριδας ἔρχομαι· -in lacrimas, ἄρχομαι δακρύων· δ) (π.) χωρῶ, διαδίδομαι, per urbes· γ) οἴχομαι, παρέρχομαι, homo, tempus· δ) πωλοῦμοι, hae res it tot numis· ε) res it melius, τὸ πρᾶγμα χωρεῖ, προχωρεῖ (πηγαίνει) καλῶς· ς) -in suffragium, τρέπομαι ἐπὶ τὸ ψηφίζεσθαι, ψηφίζομαι· -ad arma, τρέπομαι ἐπὶ τὰ ὅπλα, ὁράττομαι τῶν ὅπλων· -in caedem, ἐπὶ σφαγὴν ἔρχομαι· Μάλ. μετὰ σουπίνου συντασσ. = ἔρχομαι ποιήσων τι, μέλλω, βούλομαι ποιεῖν ἢ ποιήσειν τι : -spectatum eĭri θεασόμενος· -ultum injurias, τρέπομαι ἐπὶ τὴν τιμωρίαν τῶν ἀδικιῶν, βούλομαι τὰς ἀδικίας τιμωρῆσαι. Ἐντ. καὶ ἡ ἕνωσις τοῦ παθητ. ἀπαρεμφ. iri μετὰ τοῦ σουπ. πρὸς σχημ. τοῦ παθητ. μέλλοντος τοῦ ἀπαρεμφ. (amatum iri, ἀγαπηθήσεσθαι)· ζ) ἡ προστακτ. i (καὶ π. ἡ ὑποτακτ. eas, eat) τίθεται ἐπὶ εἰρωνείας καὶ ἀγανακτήσεως.

2. eo, (is) Α) ἐπίρ. 1) ἐπὶ τόπου· ἐκεῖσε : -abiit, ἐκεῖσε ἀπῆλθεν· 2) ἐπὶ χρόνου· -usque, dum (donec, uti) μέχρι τοσούτου, ἕως· 3) εἰς τοῦτο, εἰς τοσοῦτον (βαθμόν)· -insolentiae processit ut-, εἰς τοσοῦτον ὕβρεως ἦλθεν, ὥστε· 4) μετρ. ἐπὶ τούτῳ, τούτου ἕνεκα· -scripsi ut, -illum ad te misi, ut· Β) ἐνικ. ἀφαιρ. τοῦ οὐδ. id, α) διὰ τοῦτο, ὅθεν· frater venit, eo (διὰ τοῦτο) vereor ne, κτλ. β) μετὰ τῶν συγκριτ. = τοσούτῳ· eoque magis, τοσούτῳ μᾶλλον.

eōdem, ἐπίρ. (idem), αὐτόσε, εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, venio.

Ēōs, θ. (μόνον κατ' ὀνομαστ.) (π.), Ἠώς· καθαρ. λατιν. Aurora.

ēōus, a, um· 1) ἠῷος, τῆς ἠοῦς· 2) ἑῷος, ἀνατολικός· 3) οὐσ. α) = ὁ ἠῷος (ὀηλ. ἀστήρ), Βεργίλ. β) = τὰ πρὸς ἕω τετραμμένα (ἀντίθ. hesperius), Ὀδίδ. γ) ὁ ὄρθρος· Ὀδίδ.

Epāmīnōndas, ae, ἀ. Ἐπαμεινώνδας, στρατηγ. Θηβ. ἀποθ. τῷ 362.

Epēos, καὶ **-eus,** i, ἀ. Ἐπειός.

ephēbus, i, ἀ, ἔφηβος (ὁ 16 - 20 ἐτῶν ἡλικίαν ἔχων).

ĕphēmĕris, ĭdis, θ. ἐφημερίς, ἡμερολόγιον, μάλ. βιβλίον τῶν καθ' ἡμέραν δαπανημάτων.

Ephĕsus, i, θ. Ἔφεσος, Ἰωνικὴ πόλις τῆς Μ. Ἀσίας. Ἐντ. **Ephĕsĭus,** a, um, Ἐφέσιος· οὐσ. **-sĭi,** ōrum, πλ. Ἐφέσιοι.

Ephialtes, ae, ἀ. Ἐφιάλτης.

ephippiātus, a, um. ἐφιππάω χρ. μενος, eques ἱππεύς.

ephippĭum, i, οὐ. ἐφίππιον.

ephŏrus, i, ἀ. ἔφορος ἐν Σπάρτῃ

Ephўra, ae, θ. Ἔφυρα· 1) θαλασσία Νύμφη· 2) ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Κορίνθου· Ἐντ. **Ephўraeus** ἢ **-rēĭus,** a, um, Ἐφυραῖος = Κορινθιακός.

epibăta, ae, ἀ. (μ.) ἐπιβάτης (ναυτικός).

Epĭchārmus, i, ἀ. Ἐπίχαρμος.

epĭchīrēma, ătis, ἀ. ἐπιχείρημα.

epĭchўsis, is, θ. (ἀρχαϊκ.) ἐπίχυσις (ἀγγεῖον πρὸς ἐπίχυσιν).

epĭcōpus, a, um, ἐπίκωπος, κώπας ἔχων, phaselus· Κικέρ.

ĕpicrătes, ἐπικρατής· 1) ὄνομα σκωπτ. διδύμενον τῷ Πομπηΐῳ ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος· 2) κύρ. ὄν. = Ἐπικράτης, φιλόσοφος ἢ ῥήτωρ Ἀθηναῖος.

epicrŏcum, i, οὐ. ἐπίκροκον (λεπτὴ καὶ διαφανὴς ἐσθής).

Epicūrus, i, Ἐπίκουρος, Ἕλλην φιλόσ. γεν. ἐν Σάμῳ τῷ 342. Ἐντ. **Epicorēus,** a, um, Ἐπικούρειος· καὶ οὐδ. **-rēi,** ōrum, ἀ. πλ. Ἐπικούρειοι = ὀπαδοὶ τῆς Ἐπικούρου διδασκαλίας· β) οἱ πρὸς τὰς ἡδονὰς ἀκρατεῖς.

epĭcus, a, um, ἐπικός.

Epĭdāmnus, i, θ. Ἐπίδαμνος, πόλις Ἰλλυρίας. Ἐντ. **Epidamnensis** e καὶ **-mnĭus,** a, um, Ἐπιδάμνιος.

Epĭdăphne, es, θ. Ἐπιδάφνη, προάστειον Ἀντιοχείας.

Epĭdauros, i, θ. Ἐπίδαυρος. 1) πόλις Δαλματίας, τανῦν Ῥαγούζα· 2) Limĕra, πόλις Λακωνίας· 3) πόλις Ἀργολίδος, ὀνομαστὸν ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἔχουσα. Ἐντ. **Epidaurĭus,** a, um, Ἐπιδαύριος· καὶ οὐσ. **-rĭi,** ōrum, ἀ. πλ. Ἐπιδαύριοι.

Epĭgŏni, ōrum, ἀ. πλ. Ἐπίγονοι 1) οἱ ἑπτὰ υἱοὶ τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας· 2) τραγῳδία τοῦ Ἀττίου κατὰ μίμησιν τοῦ Αἰσχυλείου.

epigrămma, ătis, οὐ. ἐπίγραμμα.

epĭgri, ōrum, ἀ. πλ. ξύλινοι ἥλοι.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

epĭlŏgus, i, ἀ. ἐπίλογος.
Epĭmēnĭdes, is, ἀ. Ἐπιμενίδης.
Epĭmētheus, (τετρασύλ.) ĕi, ἀ. Ἐπιμηθεύς, πατὴρ τῆς Πύρρας, ἢ διὰ τοῦτο ἐκαλεῖτο **Epĭmēthis**, ĭdis, θ. Ἐπιμηθίς.
ĕpĭnīcĭa, ōrum, οὐ. πλ. ἐπινίκια.
Epĭphănēa, ae, θ. Ἐπιφάνεια, πόλις τῆς Κιλικίας.
epĭphōnēma, ătis, οὐ. ἐπιφώνημα.
epirhēdĭum, ii, οὐ. (ἐπὶ -rheda) σύρτης, ἱμὰς ἐξ οὗ ὁ ἵππος τὸ ἅρμα σύρει.
Epīrus, i, θ. Ἤπειρος· Ἔντ. 1) **Epirensis**, e, καὶ **-retĭcus**, a, um, Ἠπειρωτικός· 2) **Epirōtas**, ae, ἀ. Ἠπειρώτης· πλ. **Epirōtae**, οἱ Ἠπειρῶται.
ĕpistŏla, ae, θ. ἐπιστολή· 1) ἀφηρ. venio nunc ad literas tuas, quas pluribus epistolis accepi· 2) συγκεκρ. ἡ ἐπιστολή, (ἡ πρός τινα μακρὰν ὄντα πεμπομένη· πρβλ. literae καὶ codicilli)· **-am** do, γράφω ἐπιστολήν· **-am** reddo, παραδίδωμι ἐπιστολήν.
ĕpistŏlĭum, i, οὐ. (π.) ἐπιστόλιον.
ĕpistŏmĭum, ii, οὐ. ἐπιστόμιον· (ἄλλοι ἀναγινώσκ. epitonium, ii, οὐ. ἐπιτόνιον = ἐπιστόμιον).
ĕpistŭla, ἀντὶ epistola.
ĕpithălămĭum, ii, οὐ. (μ.) ἐπιθαλάμιον, γαμήλιον ᾆσμα.
epĭtăphĭus, i, ἀ. ἐπιτάφιος (λόγος).
epithēca, ae, θ. ἐπιθήκη (Πλ.)
epithĕton, i, οὐ. (μ.), ἐπίθετον.
epītŏgĭum, ii, οὐ. (ἐπί-toga) τὸ ὑπὲρ τὴν τήβεννον ἱμάτιον, ἐπενδύτης.
epĭtŏma, ae, ἡ **me**, es, θ. ἐπιτομή.
epĭtŏnĭum, ii, οὐ. = epistomium.
epĭtўrum, i, οὐ. (ἀρχ. καὶ μ.) ἐπίτυρον (ἔδεσμα ἐξ ἐλαιῶν).
epōdos, i, ἀ. ἐπῳδός, εἶδος λυρικοῦ ποιήματος ὑπὸ Ἀρχιλόχου ἐξευρεθέν, ᾧ καὶ Ὁράτιος ἐχρήσατο.
Epŏna, ae, θ. (epus = equus) Ἔπονα, θεά τις τῶν ἵππων, ὄνων καὶ ἐν γένει τῶν ὑποζυγίων.
ĕpops, ŏpis, ἀ. (π.) ἔποψ, (λατ. upupa).
ĕpos, (μόνον κατ' ὄνομ. κ. αἰτ.) ἔπος.
ē-pōto, āvi, epōtum, α', ἐκ πίνω, venenum, poculum· μετρ. (π.) = ἐκμύζω, sol **-at** humores.
epōtus, a, um, μετχ. τοῦ epoto.
ĕpŭlae, ārum, θ. ἰδὲ epulum.
ĕpŭlāris, e, εὐωχητικός· **-arcubitio**, ἡ πρὸς εὐωχίαν, ἑστίασιν κατάκλισις· **-e sacrificium**, θυσία μετὰ ἑστιάσεως.
ĕpŭlātĭo, ōnis, θ. (ἀρχ. καὶ μ.) εὐωχία, ἑστίασις, συμπόσιον.
ĕpŭlo, ōnis, ἀ. (epulum) ἐν τῷ πλ. triumviri ἢ septemviri **-es**, οἱ τρεῖς, εἶτα δὲ οἱ ἑπτὰ ἐν Ῥώμῃ ἱερεῖς οἱ ἐπιμελούμενοι τῶν μετὰ τοὺς δημοσίους ἀγῶνας ἑορταστικῶν ἑστιάσεων.
ĕpŭlor, ἀποθ. α'. 1) ἀμετ. εὐωχοῦμαι, ἑστιῶμαι· 2) (π. καὶ μ.) μεταθ. ἐσθίω, pullos.
ĕpŭlum, i, οὐ. 1) ἐν τῷ ἐνικ. μεγαλοπρεπὴς δημοσία ἑστίασις, ἑορταστικὸν δημόσιον συμπόσιον (γιγνόμενον πρὸς θρησκευτικόν σκοπὸν καὶ ἐν ἑορταῖς)· 2) ἐν τῷ πληθ. **epŭlae**, ārum, θ. Α) εὐωχία, ἑστίασις (μᾶλ. ἡ ἰδιωτική), συμπόσιον, δεῖπνον· inter **-as**, μεταξὺ δειπνῶν. Ἔντ. α = ἐδέσματα, βρώματα· mensa **-is** ornata· δ) μετφ. ἑστίασις, ἑστίαμα τῶν ὀφθαλμῶν, τοῦ πνεύματος κτλ. do **-as** oculis, **-ae** cogitationum· Β) (σπ.) = epulum.
ĕqua, ae, θ. ἡ ἵππος, ἡ φοράς.
ĕquārĭus, a, um, (μ.) ἱππικός.
ĕquĕs, ĭtis, ἀ. (equus)· 1) ἱππεύς, ἔφιππος· 2) ἱππεὺς (στρατιώτ.)· πολλάκ. περιληπτ. eques = equites, οἱ ἱππεῖς· 3) ὁ ἐκ τῆς τῶν ἱππέων τάξεως, ὁ ἱππότης· ἐνίοτε περιληπτ. eques = equites, οἱ ἱππόται.
ĕquester, stris, stre (πιθαν. καὶ -stris, e), [eques]· 1) ἱππικός, τοῦ ἱππέως· statua **-**, ἀνδριὰς ἱππέως· 2) ἱππικός, τῶν ἱππέων, τοῦ ἱππικοῦ· proelium **-**, ἱππικὴ μάχη, ἱππομαχία· copiae **-es**, τὸ ἱππικόν· terror **-**, ὁ ἀπὸ τοῦ ἱππικοῦ φόβος· 3) **-ordo**, ἡ τῶν ἱππέων τάξις· «Τὸ δὲ τῶν ἱππέων πλῆθος ἐπέλεξεν ἐκ τῶν ἐχόντων τὸ μέγιστον τίμημα (ὃ τελευτώσης τῆς δημοκρατίας ἦν τεσσαράκοντα μυριάδες σηστέρτιοι) καὶ κατὰ γένος ἐπιφανῶν». Διον. Ἁλ. 4, 18· **equestria** ium, οὐ. (μ.) αἱ ἐν τῷ Ῥωμαϊκῷ θεάτρῳ ἕδραι (τεσσαρεσκαίδεκα σειραὶ) τῶν ἱππέων.
ēquĭdem, ἐπίρ. (ἐκ τοῦ δεικτ. μορ. e ἢ ec καὶ quidem, πρβλ. ecastor· κατ' ἄλλους ἧττον ὀρθῶς ἐκ τοῦ ego quidem)· 1) συνάπτεται τῇ ἀντων. ego ἢ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρήματι ἐν τῷ α'. ἐνικ. προσώπ. = γέ, τοι, τῷ ὄντι; ego -, ἔγωγε· sum eq. a te lacessitus· 2) συνάπτεται ῥήμ. ἐν ἄλλοις προσώπ. = γε, τοι, τῷ ὄντι, ἀληθῶς, πάντως, δή: insanit hic-, οὗτος πάντως μαίνεται. Ἐνίοτε δὲ ἐπιτείνεται προστιθεμένου τοῦ certe ἢ edepol.

ĕquīle, is, οὐ. ἱππών, ἱπποστάσιον.

ĕquīnus, a, um, ἵππειος, τοῦ ἵππου.

ĕquīrĭa, ōrum, οὐ. πλ. (equus), (ἀρχ. καὶ μ.) ἱπποδρόμια, τελούμενα δὶς τοῦ ἔτους (27 Φεβρ. καὶ 14 Μαρτ.) πρὸς τιμὴν τοῦ Ἄρεως.

ĕquisētum, i, οὐ. (equus, seta), ἡ ἵππουρις, φυτὸν ὅμοιον οὐρᾷ ἵππου.

ĕquīso, ōnis, ἀ. (equus) ἱπποκόμος.

ĕquĭtābĭlis, e (equito) ἱππάσιμος. prūsŏphŏrus τῷ ἱππικῷ, planicies.

ĕquĭtātus, us, ἀ. (equito)· 1) (μ.) ἵππευσις· 2) (eques), α) τὸ ἱππικόν· καὶ ἐν τῷ πληθ. β) ἡ τῶν ἱππέων τάξις.

ĕquĭto, α'. (eques)· 1) ἀμετ. ἱππεύω, ἐφ' ἵππου ἐλαύνω: quum ille in nostro exercitu -āret = περιήλαυνεν· (π.) Eurus -āvit = ἐξώρμησεν, ἐπέπεσεν (πρβλ. τὸ τοῦ Εὐριπ. ἐν Φοιν. 211: Ζεφύρου... ἱππεύσαντος)· 2) (μ.) μεταβ. διϊππεύω, flumen τὸν ποταμόν.

ĕquŭlĕus ἢ **ecŭlĕus**, i, ἀ. (ὑποκ. τοῦ equus)· 1) ἱππάριον, νέος ἵππος· 2) βασανιστήριον (ἵππου σχῆμα ἔχον): in -um conjici, imponi ἢ ire = εἰς βάσανον παραδίδοσθαι.

ĕquŭlus, i, ἀ. = equuleus 1.

equus, i, ἀ. ἵππος (ἐν γένει, πρβλ. caballus, mannus). Μάλ. ὁ πολεμιστήριος ἵππος: mereo equo, ἐν τοῖς ἱππεῦσι στρατεύομαι· pugno ex equo, ἀφ' ἵππου μάχομαι· vehor (in) equo ἱππεύω· ὡσαύτ. (μᾶλ. π.) eo (in) equis. Ἐντ. α) παροιμ. equis viris = σὺν ἵπποις τε καὶ ἀνδράσι, σὺν πάσῃ τῇ δυνάμει· β) -ligneus, ὁ δούρειος ἵππος· Βεργίλ. γ) (π) -bipes ἵππος ὁ ποταμίος· δ) -ligneus (Πλ.) = τὸ πλοῖον (πρβλ. τὸ Ὁμήρ. Ὀδ. δ. 708 ἁλὸς ἵππος)· ε) equi (ὡς παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. γ. 265 ἵπποι) = τὸ ἅρμα, Βεργίλ.

era, ἀντὶ hera, ὃ ἴδε.

ē-rādīcĭtus, ἐπίρ. (Πλ.) ριζόθεν.

ērādīco, α'. (e, radix), (ἀρχ.)· 1) ἐκριζῶ τι· 2) μεταφ. ἐκριζῶ, ἐξολοθρεύω.

ē-rādo, rāsi, rāsum, γ'. 1) ἀποξύω· -genas, ξυρῶ τὴν παρειάν· -aliquem, ἐξαλείφω τινὰ τοῦ καταλόγου· 2) μετ. ἐξαλείφω, ἀφανίζω, vitia, vestigia.

Ĕrăna, ae, θ. ἡ Ἔρανα, πολισμάτιον τῆς Κιλικίας. Κικέρ.

ĕrānus, i, ἀ. (μ.), ἔρανος.

Erasīnus, i, ἀ. (μ.) Ἐρασῖνος, ποταμὸς Ἀργολίδος.

Ĕrăto, us, θ. Ἐρατώ, ἡ τῆς ἐρωτικῆς ποιήσεως Μοῦσα.

Ĕrătosthĕnes, is, ἀ. Ἐρατοσθένης, μαθηματικὸς καὶ γεωγράφος (276—196 π. Χ.).

ercisco, erctum, ἰδὲ hercisco herctum.

ĕrĕbĕus, a, um (erebus), (π.) τοῦ ἐρέβους, καταχθόνιος.

Ĕrĕbus, i, ἀ. τὸ Ἔρεβος, ὁ Ἅδης.

Erechteus, ĕi, ἀ. Ἐρεχθεύς· ἐντ. 1) **Erechtheus**, a, um, Ἐρεχθειος 2) **Erechthīdae**, ārum, ἀ. πλ. Ἐρεχθεῖδαι = Ἀθηναῖοι· γ) **Erechthis**, ĭdis, θ. Ἐρεχθίς.

erectus, a, um, (-ior) [μετχ. τοῦ erigo]· 1) ὀρθός, ὄρθιος· 2) μετφ. α) μεγαλόφρων, ὑψηλόφρων, animus· homo· β) μετέωρος (τὴν ψυχήν, τὴν διάνοιαν), ἀτενής εἴς τι, προσεκτικός, πλήρης ζήλου, judex· γ) θαρραλέος, ἐνεργός, animus.

ē-rēpo, repsi, reptum, γ'. 1) ἀμετ. α) (ἀρχ.) ἑρπω sub terra· β) ἀνέρπω ἀναδύομαι· 2) μεταβ. (π.) α) διέρπω agrum· β) ἀνέρπω, πόνῳ καὶ μόλις ἀναβαίνω, montem τὸ ὄρος.

ereptio, ōnis, θ. ἁρπαγή, ἁφαίρεσις (κτήματος)· Κικέρ.

ē-repto, α'. (μ.) ἐξερπύζω, βραδέως ἐξέρχομαι.

ērēptor, ōris, ἀ. ἅρπαξ, bonorum.

Eretrĭa, ae, θ. Ἐρέτρια· Ἐντ. 1) **Eretrĭus** a, um, ἢ **Eretriensis**, e, Ἐρετριεύς· καὶ οὐσ. **-ensēs**, ium, ἀ. πλ. Ἐρετριεῖς· 2) **Eretriăci**, ἢ **-trici**, orum, ἀ. πλ. Ἐρετριακοὶ ἢ Ἐρετρικοί, οἱ ὀπαδοὶ τοῦ ἐξ Ἐρετρίας φιλοσόφου Μενεδήμου.

Erētum, i, οὐ. Ἠρητόν, Σαβίνων πόλις παρὰ τὸν Τίβεριν· **-tīnus**, a, um, Ἠρητῖνος·

ergā, πρόθ. μετ' αἰτ. 1) (ἀρχ. σπ.) ἐπὶ τόπου· ἀντίον τινός· 2) συνηθ. ἐπὶ διαθέσεως· α) φιλικῆς· πρός τινα· benevolus erga aliquem sum, εὐνοϊκῶς πρός τινα διάκειμαι· β) (ἀρχ. καὶ μ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐπὶ ἐχθρικῆς· πρός τινα, κατά τινος (ἀνθ' ἧς οἱ ὁάκιμοι τῇ contra ἢ adversus χρῶνται)· odium, crudelitas erga nobiles· 3) (μ.) ἐπὶ ἀναφορᾶς· περί τινος, περί τι· anxii erga Sejanum, περίφοβοι περὶ τοῦ Σηιανοῦ.

ergastŭlum, i, οὐ. (ἐκ τοῦ ἐργάζεσθαι), κολαστικὸν ἐργαστήριον, εἱρκτὴ ἐν ᾗ δοῦλοι καὶ ἐνίοτε ὀφειλέται βαρέα πρὸς τιμωρίαν ἔργα εἰργάζοντο.

ergō, (ἔργῳ)· 1) πρόθ. (ὡς ἡ causā, gratiā) μετὰ γενικ. = χάριν, ἕνεκά τινος· victoriae, honoris er· 2) σύνδ. (ὁπότε καὶ ergŏ) οὐκοῦν, ἄρα, οὖν, τοίνυν.

Erichto, us, θ. Ἐριχθώ, Θεσσαλὶς φαρμακεύτρια.

Erichthŏnĭus, ii ἀ. Ἐριχθόνιος 1) βασιλεὺς Ἀθηνῶν = ὁ Ἐρεχθεύς· 2) βασιλεὺς τῆς Τροίας, υἱὸς τοῦ Δαρδάνου, πατὴρ τοῦ Τρωός· ἐντ. erichthonius, a, um, (π.) = Τρωϊκός.

ērĭcĭus, ii, ἀ. 1) ἐχῖνος· 2) στρατ.= ἰσχυρὰ ὁακὸς σιδηρᾶς ἀκίδας ἔχουσα καὶ πρὸ τῆς πύλης συρομένη. Καῖσ.

Eridănus, , ἀ. Ἠριδανός· 1) μυθικὸν ὄνομα τοῦ Πάδου· 2) ἄστρον.

ērĭgo, rēxi, rēctum, γ'. (e, rego)· 1) ὀρθὸν ἵστημι, ἀνορθῶ, ἀνίστημι, αἴρω, ὑψῶ τι· ἐντ. α) ἀνεγείρω, turrim, aram· β) (π.) -aliquem, ἐγείρω τινὰ τοῦ ὕπνου γ) -me ἢ -or, ὀρθοῦμαι, αἴρομαι, ὑψοῦμαι: fumus -itur· δ) (π.) Charybdis -it aquam = ὕδωρ πρὸς τὰ ἄνω ἐξακοντίζει· 2) μετφ. ἠθικῶς ἀνορθῶ· α) -rempublicam, provinciam, ἀνορθῶ, θαρρύνω τὴν πολιτείαν, τὴν ἐπαρχίαν· ὡσαύτ. -aliquem ad spem, cupiditatem, ἐλπίδας, ἐπιθυμίαν ἐμβάλλω, ἐμποιῶ τινι· -animum ἢ me = ἀναθαρρῶ· -me in spem, ἐλπίδων ἐμπίπλαμαι· β) -mentes, aures = προσέχω· haec res senatum -it, τοῦτο ἤγειρε τὴν τῆς βουλῆς σύντονον προσοχήν· ὡσαύτ. auditor -itur ἢ -it se = ἀκροᾶται.

Erĭgŏne, es, θ. Ἠριγάνη, ὑπὸ τοῦ Διονύσου εἰς ἄστρον (Virgo) μεταμορφ. ἐντ. **-gŏnēĭus**, a, um, Ἠριγονήϊος.

Erĭgŏnus, i, ἀ. Ἐρίγων, ποταμὸς Μακεδονίας.

Erīnnys, ўos, θ. (π) Ἐριννύς.

Eriphўla, ae, θ. καὶ **le**,- es θ. Ἐριφύλη, γυνὴ Ἀμφιαράου.

ērĭpio, rĭpŭi, rĕptum, γ'. (e, rapio)· 1) ἐξαρπάζω τινά ἢ τι, ἁρπάζω τινά ἢ τι ἐκ τινος. Ἐντ. μετφ. ὑόμαι, σώζω τινὰ ἐκ τινος, ἐλευθερῶ, ἀπαλλάττω τινὰ τινος· 2) -alicui spem, timorem, ἐξαιρῶ, ἀφαιρῶ τινος τὴν ἐλπίδα, τὸν φόβον· -alicui imperium, στερῶ τινα τῆς ἀρχῆς· 4) (π.) eripe fugam = τάχυνον τὴν φυγήν, φεῦγε ταχέως.

ē-rōdo, rōsi, rōsum, γ'. ἀποτρώγω, κατατρώγω, frondem τὰ φύλλα.

ērŏgātĭo, ōnis, θ. ἀναλωμα, δαπάνη, ἀπότισις, pecuniae.

ē-rŏgĭto, α'. (Πλ.) ἐξετάζω.

ē-rŏgo, α'. 1) ἀπονέμω, δίδωμι pecuniam, χρήματα (πρὸς δημοσίαν δαπάνην)· 2) ἐν γένει = δαπανῶ· 3) κληροδοτῶ.

errābundus, a, um (erro), σπ.) (λίαν) πλανώμενος, περιπλανώμενος.

errātĭcus, a, um, (erro)· 1) πλάνης, ἀλήτης homo· stellae -cae, πλανῆτες ἀστέρες, πλανῆται· 2) ἐπὶ φυτῶν· α) αὐτορυὴς· β) παντοχόσε ἐξαπλούμενος.

errātĭo, ōnis, θ. (erro) πλάνη, περιπλάνησις, ἀποπλάνησις.

errātor, ōris, ἀ. ὁ πλανώμενος, ὁ ἑλιττόμενος (Μαίανδρος)· Ὀβ. ὃ.

errātum, i, οὐ. (μετχ. τοῦ erro)· πλάνη, πλάνημα, σφάλμα, ἁμάρτημα.

1. errātus, us. ἀ. = erratio.

2. errātus, a, um, μετχ. τοῦ erro.

1. erro, α'. (ἔρρω, Ὀδ. ὃ. 367) πλανῶμαι, ἀποπλανῶμαι (τῆς ὁδοῦ) monstro erranti viam· Μάλ. α) πλανῶμαι, σφάλλομαι· -vehementer· -in illa re, πλανῶμαι περὶ ἐκεῖνο· erratur, πλανᾶται· β) ἐκ πλάνης ἁμαρτάνω, πταίω; rex erravit· 2) πλανῶμαι, περιπλανῶμαι, περιφέρομαι (εἴτε ἄκων ὡς οὐκ εἰδὼς τὴν ὁδὸν εἴτε εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχε· πρβλ. palor καὶ vagor)· -per lucos· stellae quae errantes (=πλανῆται) nominantur. Ἐντ. α) (π.) ignis -at, τὸ πῦρ διαδίδοται· β) (π.) terrae erratae, litora errata, χῶραι, ἀκταί, διαπλανηθεῖσαι ὑπό τινος, ἃς τις πλανώμενος διεπορεύθη· 3) μετφ. α) oratio -at, ὁ λόγος πλανᾶται, ἀπὸ ἑνὸς εἰς ἕτερον μεταβαίνει· opinio errans, πλανωμένη, ἄστατος γνώμη· β) (π.) honor tuus -at, σφάλλεται, ἀβέβαιός ἐστιν.

2. erro, ōnis, ἀ. πλάνης, ἀλήτης.

error, ōris, ἀ. 1) πλάνη, ἀποπλάνησις (ἐκ τῆς ὁδοῦ)· reduxit me ex er. in viam· Μάλ. μετφ. = πλάνη, σφάλ-

μα, ἁμάρτημα· induco aliquem in errorem, πλανῶ τινα· errori ducor, πλανῶμαι· -mentis ἡ τῆς ψυχῆς πλάνη, ἡ παραφροσύνη· -veri, ἡ περὶ τὴν ἀλήθειαν πλάνη· -locorum, ἡ τῶν ὁδῶν ἄγνοια· 2) περιπλάνησις: -ae dissipatio (διασπορά) civium· ἐντ. α) (π.) οἱ τοῦ ποταμοῦ ἑλιγμοί· β) μετρ. ἀσβεστότης, ἀμφιβολία.

ē-rŭbēsco, rubŭi, (ἄνευ σ.), γ', ἐρυθριῶ, ἐρυθρός γίγνομαι· μάλ. ἐξ αἰσχύνης ἐρυθριῶ = αἰσχύνομαι, αἰδοῦμαι· -re aliqua, in re aliqua, propter aliquid, αἰσχύνομαι ἐπί τινι· -loqui, αἰσχύνομαι λέγειν· amor erubescendus, ἔρως αἰσχύνην παρέχων.

ērūca, ae, θ. εἶδος κράμβης, Ὁράτ.

ē-rūcto, α'. 1) ἐξερεύγω, ἐξεμῶ, saniem· μετφ. -sermonibus caedem, διὰ στόματος ἔχω τὴν σφαγήν· 2) (π. καὶ μ.) ἐρεύγομαι, ἐκβάλλω: flumen -at arenam.

ērŭdio, īvi κ. ĭi, ītum, δ'. (e, rudis κυρ. = ἐξάγω ἐκ τῆς ἀγροικίας καὶ ἀπαιδευσίας, ἔπομ.) = παιδεύω, ἐκπαιδεύω, διδάσκω, aliquem τινά· -aliquem arte aliqua, παιδεύω τινὰ εἰς τέχνην τινά· literae me -iunt, ἡ ἐπιστολή μὲ διδάσκει (μὲ διαφωτίζει).

ērŭdīte, ἐπίρ. (-ius, -issime) πεπαιδευμένως, εὐπαιδεύτως, εὐμαθῶς.

ērŭdītĭo, ōnis, θ. παιδεία, πνευματικὴ μόρφωσις, πολυμαθία.

ērŭdītrix, ĭcis, θ. (σπ.) ἡ διδάσκαλος.

ērŭdītus, a, um (-ior, -issimus), [μετχ. τοῦ erudio), πεπαιδευμένος, εὐπαίδευτος, πολυμαθής, homo, orator· luxus-, κομψή, λεπτὴ πολυτέλεια· oculi -ti, ἔμπειροι ὀφθαλμοί· manus -a, ἔμπειρος, ἐπιτηδεία, ἠσκημένη χείρ· oratio -a, λόγος τεχνικός.

ē-rumpo, rūpi, ruptum, γ'. 1) μεταδ. ἐκρήγνυμί τι, ποιῶ τι ἐκραγῆναι ἢ ἐξορμῆσαι: ignis eruptus (ἐκραγείς) faucibus· -me foras, ἐξορμῶ, ἐκθέω· Ἐντ. μετφ. -gaudium, iram in aliquem, ἐκρήγνυμι, ἐκδηλῶ τὴν πρός τινα χαράν, ὀργήν· 2) ἀμεταδ. ἐκθέω, ἐκθοηθῶ, ἐξορμῶ, ἐφορμῶ· -portis, ex castris, per hostes· seditio, risus, vox -it, στάσις, γέλως, φωνὴ ἐξερράγη. Ἐντ. μετφ. α) odium, iracundia -it in aliquem, τὸ μῖσος, ἡ ὀργὴ πρός τινα αἰφνης ἐξερράγη, ἐξεδηλώθη· β) res -it ad seditionem, in perniciem omnium, τὸ πρᾶγμα κατέληξεν εἰς στάσιν, εἰς ὄλεθρον πάντων· nescio quorsus haec -unt, ἀγνοῶ ὅπῃ ταῦτα ἀποβήσεται· conjuratio erupit, ἡ συνωμοσία δηλ. ἐγένετο.

ē-rŭo, rŭi, rŭtum, γ'. 1) ἐξορύττω, ἀνορύττω, ἀνασκάπτω τι· 2) μετφ. α) ἀνερευνῶ, ἀνευρίσκω, ἀνακαλύπτω, argumenta, veritatem· β) ἀποσπῶ, ἐλευθερῶ τινά τινος· 3) (π. καὶ μ.) κατασκάπτω, ἄρδην καταστρέφω, καταλύω, urbem, regnum.

ēruptĭo, ōnis, θ. (erumpo) ἔκρηξις, iguium· Μάλ. ἐν τῇ στρατ. γλώσσῃ = ἐκδρομή, ἐκδοήθεια, ἐπιδρομή, ἔφοδος: facio -em, ἐκδοηθῶ, ἐξορμῶ· -in provinciam, ἡ ἐξ ἑτέρας χώρας εἰς ἐπαρχίαν ἐπιδρομή.

ērŭptus, a, um, μετχ. τοῦ erumpo.

erus, i, ὰ., ἀντὶ herus.

ervum, i, οὐ. ὄροβος, εἶδος ὀσπρίου (γαλλ. ers.)

Erymānthus, i, ὰ. Ἐρύμανθος· 1) ὄρος Ἀρκαδίας. Ἐντ. **Erymanthis**, ĭdos, θ. (π.), Ἐρυμανθίς, καὶ **-thius**, a, um, Ἐρυμάνθιος· 2) πόλις ἐπὶ τοῖς ὁρίοις τῆς Ἠλιδος, τανῦν Διμιτσάνα.

Erȳsichthon, thōnis, ὰ. Ἐρυσίχθων, παῖς βασιλέως τῆς Θεσσαλίας.

Erȳthrae, ārum, θ. Ἐρυθραί· 1) πόλις Βοιωτίας καὶ Αἰτωλίας· 2) μία τῶν δώδεκα ἐν τῇ Μ. Ἀσίᾳ Ἰωνικῶν πόλεων· Ἐντ. **Erythraeus**, a, um, Ἐρυθραῖος, καὶ οὐσ. **-thraei**, ōrum, ὰ. πλ. οἱ Ἐρυθραῖοι.

Erythraeum mare, ἡ Ἐρυθρὰ θάλασσα (λατιν. mare rubrum).

Eryx, ўcis, ὰ. Ἔρυξ, ὄρος Σικελίας, ἱερὸν τῇ Ἀφροδίτῃ, ὃ καὶ **Erўcus** mons καλεῖται. Ἐντ. **Erўcīnus**, a, um, Ἐρυκῖνος.

esca, ae, θ. (edo) ἔδεσμα, βρῶμα (παρεσκευασμένον καὶ τεχνικόν· πρβλ. cibus)· πολλάκ. = ὄψαρ, ὀψάρια, ὀψάσμα.

escārĭus, a, um (esca), (π. καὶ μ.) τῶν ἐδεσμάτων, βρωμάτων (ἀντίθ. potorius) vasa ἀγγεῖα.

escit, escunt = erit, erunt.

escendo, scendi, scensum, γ'. (e, scando)· 1) ἀμετ. α) ἐκβαίνω, navi, τῆς νεώς· β) ἀναβαίνω, ex imo ad summam· συνήθ. -in rostra, in tri-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

būmal, ἀναβαίνω ἐπὶ τὸ βῆμα· -Delphos, ἀναβαίνω (μεταβαίνω) εἰς Δελφούς· 2) μεταβ. -tribunal, ἀναβαίνω τὸ βῆμα· -navem, εἰσβαίνω εἰς τὴν ναῦν.

escensio, ōnis, f. (escendo) ἀπόβασις (εἰς τὴν γῆν), προσόρμισις· Λίβ.

escensus, ūs, m. (Ταξ.) ἀνάβασις.

escŭlentus, a, um, (esca)· 1) βρώσιμος, frusta animalia· 2) μεστὸς βρωμάτων, os στόμα.

ēsĭto, āre, (edo), (ἀργ. καὶ μ.), ἐσθίω, ἐσθίειν, escas, sues.

Esquilĭae, ārum, f. πλ. (ἀντὶ exquiliae, ἐκ τοῦ exsequiae?), Ἠσκυλῖνος λόφος, ὁ μέγιστος τῶν ἐν Ῥώμῃ ἑπτὰ λόφων, ἐφ' οὗ πλεῖστοι τάφοι ἦσαν (ἐξ οὗ πιθαν. καὶ τὸ ὄνομα). Ἐντ. **Esquilĭus,** ἡ **-līnus (-lĭarius** πλημμελὴς γραφὴ παρὰ Λιβ. 1, 48), a, um, Ἠσκυλῖνος· **-ae alites,** ἁρπακτικὰ πτηνά.

essēdārĭus, ĭi, m. (essedum), ἁρματομάχος, ὁ ἀπὸ τοῦ ἅρματος ἀγωνιζόμενος ἔν τε τῇ μάχῃ καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσιν.

essēdum, i, n. (πλ. -dae, arum, f.) τὸ ὄκτωκλον, τ'. Ἑ. δίτροχον Γαλατικὸν ἅρμα, ὕστερον δὲ ἡ παρὰ Ῥωμαίοις ἁρμάμαξα.

essentĭa, ae, f. (sum.) (μ.) οὐσία.

estrix, trīcis, f. (edo) ἀδηφάγος (Πλ.)

esŭrĭālis, e, (esuries) νηστιμος, τῆς νηστείας.

esŭrĭes, ēi, f. (edo) πεῖνα.

1. ēsŭrĭo, īvi, ī. ĭi, (esurītūrus), ēre, (edo) 1) πεινῶ, λιμώττω· 2) μετφ. πεινῶ τινος, ὀρέγομαι, γλίχομαί τινος.

2. esurĭo, ōnis, m. (esurio) (ἀρχ. καὶ μ.) ὁ πεινηλέος.

esŭrĭtĭo, ōnis, f. (π.) ἡ πεῖνα.

ĕt, (ἐκ τοῦ ἔ τι) σύνδ. συμπλεκτ. = καὶ (πρβλ. que)· **et- et,** καὶ - καί. Ἔτι δὲ εὕρηται· α) **que - et,** τε - καὶ (πρὸς σύνδεσιν λέξεων), legatique et tribuni· β) **et - que,** καὶ - καί· γ) **nec.** (neque)**-et,** = οὔτε - τε, ἢ = πρὸς τὸ non solum non -sed, οὐ μόνον οὐ -ἀλλὰ· δ) **et - nec** (neque), ὁ ἑρμηνευτέον ὡσανεὶ ἀντὶ τοῦ nec (neque) ἠν et non, καὶ οὔ: et certa nec (= et non) longa· ε) σπαν. **nec** (neque) **-et**=non quidem- sed· ς)=et quidem, καὶ ταῦτα, καὶ μάλιστα, καὶ δή· ζ) = sed, ἀλλά: et expectam, dum. Νέπ. Παυσ. 3, 7· η) ὡς τὸ εἶτα ἐπὶ ἐρωτήσ., (μάλ. ἠνωμ. μετὰ τοῦ quisquam) et quisquam dubitabit quin etc? θ)=ἅμα -καὶ (πρὸς σύνδεσιν προτάσεων δηλουσῶν τὸ σύγχρονον) dixit et extemplo abiit, ἅμα ταῦτ' εἶπε καὶ παραχρῆμα ἀπῆλθεν, ὡς εἰπὼν ἀπῆλθεν· ι) = etiam: et alii multi· ια) et vero = καὶ τῷ ὄντι.

et-ĕnim, σύνδ. γάρ, καὶ γάρ, καὶ γάρ τοι, καὶ τῷ ὄντι: Ὁ etenim τίθεται ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως, παρὰ δὲ ποιητ. καὶ μετὰ μίαν ἢ δύο λέξεις.

Eteŏcles, is, (ἡ eos) m. Ἐτεοκλῆς.

etēsĭae, ārum, f. πλ. οἱ ἐτησίαι ὄῆλ. ἄνεμοι· ἐπιθετ. etesia flabra = etesiae (Λουκρ.).

ēthĭce, ēs, f. ἡ ἠθική, (λατιν. disciplina morum).

ēthĭcus, a, um, ἠθικός· Ἐντ. ἐπίρρ. **ethĭcos,** ἠθικῶς.

ēthŏlŏgĭa, ae, f. ἠθολογία, ἡ τοῦ χαρακτῆρος διαγραφή.

ēthŏlŏgus, i, m. ἠθολόγος, γελωτοποιός: mimi -gi. Κικέρ.

ethos, ēos, n. ἦθος· πλ. ethe ἤθη.

ĕtĭam, σύνδ. (et, jam)· 1) ἔτι, ἔτι καί, ἔτι δέ, προσέτι: aliae etiam dicendi virtutes. Ἐντ. α) non solum—sed e. ἢ verum e., = οὐ μόνον—ἀλλὰ καί· β) tum (ἢ quum)—tum e., = καί—καὶ δὴ καί· γ) e. tum—quum, ἔτι δὲ τότε—ὅτε· 2) ἐπὶ συγκριτικῶν καὶ ἐρωτήσεως = ἔτι· -major, ἔτι μείζων· -clamas? ἔτι βοᾷς; 3) ἐπὶ χρόνου· α) πρὸς δήλωσιν διαρκείας = ἔτι, ἔτι καὶ νῦν, μέχρι τοῦδε: ille e. cubat· β) πρὸς δήλωσιν ἐπαναλήψεως: etiam atque etiam = ἔτι καὶ ἔτι, ἀεί ποτε, ἀδιαλείπτως· 4) ἐπὶ ἐντόνου ἀποκρίσεως· = ναί, μάλιστα· aut e. aut non responde, ἢ ναὶ (καταφατ.) ἢ οὔ (ἀποφατ.) ἀπόκριναι· 5) ἐπὶ προστακτικῆς· = δή, οὖν: vide-, ἰδὲ οὖν· 6)=ὄντως, ἀληθῶς: e., inquit, beatam, sed non beatissimam.

etĭam-nunc, ἢ (σπ.) **etiam-num,** ἐπίρρ. 1) ἔτι καὶ νῦν, καὶ νῦν ἔτι· 2) = etiamtum, ἔτι τότε· quum e. in provincia esset. 3) (μ.) = etiam, ἔτι.

etĭam-si, σύνδ. ἐνδοτ. εἰ καί, ἐάν καί, καὶ ἐάν, καίτοι, καίπερ, (ἀνταποκρινόμ. εἰς τά: tamen, at, attamen, certe, at certe, tamen certe, nihilominus tamen).

etĭam-tum, ἢ **etĭam-tunc,** ἐπίρρ. ἔτι τότε, ἔτι καὶ τότε.

Etrūrĭa, ae, f. Ἐτρουρία, Τυρρη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νία, χώρα Ἰταλίας. Ἐντ. **Etruscus**, a, um, Τυρρηνικός· **Etrusci**, ōrum, ἀ. πλ. Ἐτροῦσκοι, Τυρρηνοί.

et-si, σύνδ. ἔνδοτ. 1) εἰ καί, ἐάν καί 2) καίτοι (=καὶ ὅμως) ἀνθ' οὗ μᾶλλον εὔχρηστος ὁ quamquam.

ētȳmŏlŏgĭa, ae, θ. ἐτυμολογία.

eu, ἐπιφών. (π.) εὖ, καὶ ἐπιτεταμένως.

euge (κωμ.), εὖγε.

Euadne, es, θ. Εὐάδνη.

Euan, ἀ. Εὐάν (ἢ εὐάν), ἐπίθετον τοῦ Διονύσου (πρβλ. evoe). Ἐντ. (π.) **euans**, ntis, μετχ. εὐάζων, εὐὰν φωνῶν (περὶ τῶν Βακχῶν), καὶ μεταθ. orgia euantes, = εὐάζουσαι τὴν τοῦ Διονύσου ἑορτὴν ἄγουσιν.

Euander, dri, ἀ. Εὔανδρος, ὑφ' οὗ ὁ Παλατῖνος τῆς Ῥώμης λόφος ᾠκίσθη. Ἐντ. **Euandrius**, a, um, Εὐάνδριος.

euax, ἐπιφών. (Πλ.) ἰώ! ἰού ἰού!

Euboea, ae, θ. Εὔβοια. Ἐντ. **Euboĭcus**, a, um· 1) Εὐβοϊκός· 2) ἐπὶ πόλεων = ἐν τῇ τῆς Βοιωτίας ἀκτῇ κείμενος, ἀπέναντι τῆς Εὐβοίας. Anthedon E., litus E., περὶ Αὐλίδος· 3) = Κυμαῖος, ὅτι ἡ ἐν Ἰταλίᾳ Κύμη ἀποικία ἦν ἐξ Εὐβοίας: carmen E., λόγιον τῆς Κυμαίας Σιβύλλης.

Euclīdes, is, ἀ. Εὐκλείδης.

Eudēnus, i, ἀ. Εὔηνος, βασιλεὺς Αἰτωλίας. Ἐντ. **Eudēnīnus**, a, um, Εὐηνῖνος, τοῦ Εὐηνοῦ (ποταμοῦ).

Euias, ădis, θ. Εὐΐας, (Evan, Evius), (π.) ἡ Βάκχη, Ὁράτ.

Euius, ii, ἀ. Εὔϊος, ἐπίθ. Βάκχου.

Eumĕnĭdes, ĭdum, θ. πλ. Εὐμενίδες.

Eumōlpus, i, ἀ. Εὔμολπος· ἐντ. **Eumolpĭdae**, ārum, ἀ. πλ. οἱ Εὐμολπίδαι.

eunūchus, i, ἀ. εὐνοῦχος.

euoe, (ὀσιόλ.), ἐπιφών. εὐοῖ.

Euphorbus, i, ἀ. Εὔφορβος.

Euphŏrĭo, ōnis, ἀ. Εὐφορίων.

Euphrānor, ŏris, ἀ. Εὔφρανωρ.

Euphrātes, is, ἀ. Εὐφράτης.

Eupŏlis, ĭdis, ἀ. Εὔπολις.

Eurīpĭdes, is, ἀ. Εὐριπίδης. Ἐντ. **Euripidēus**, a, um, Εὐριπίδειος.

eurīpus, i, ἀ. εὔριπος· 1) πορθμός· μάλ. ὡς κύρ. ὄν. = ὁ Εὔριπος, ὁ τῆς Χαλκίδος πορθμός· 2) διῶρυξ, ὀχετός, μάλ. ὁ περὶ τὸ ἐν Ῥώμῃ ἱπποδρόμιον ὀχετός.

Eurōpa, ae, (ἡ **-pe**, es), θ. Εὐρώπη. Ἐντ. **Europaeus**, a, um, Εὐρωπαῖος.

Eurōtas, ae, ἀ. Εὐρώτας.

eurōus, a, um (eurus), (π.) τοῦ εὔρου = ἀνατολικός, ἑῷος.

eurus, i, ἀ. (π. καὶ μ.)· 1) ὁ εὖρος (N. Αν. ἄνεμος)· 2) (π.) α) = ἡ ἀνατολή· β) = πᾶς ἄνεμος.

Eurȳdĭce, es, θ. Εὐρυδίκη.

Eurȳmĭdes, ae, ἀ. Εὐρυμέδης.

Eurȳnŏme, es, θ. Εὐρυνόμη.

Eurȳpȳlus, i, ἀ. Εὐρύπυλος· 1) υἱὸς Ἡρακλέους βασιλεὺς ἐν Κῷ. Ἐντ. **Eurypȳlis** ĭdis, ἐπίθ. (π.) = Κῴα· 2) Ἕλλην μαχητὴς ἐν Τροίᾳ.

Eurystheus, ei, ἀ. Εὐρυσθεύς.

Eurȳtus, i, (ἢ **-tion**, ōnis) ἀ. Εὔρυτος, βασιλεὺς τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Οἰχαλίας, πατὴρ τῆς Ἰόλης, ἡ διὰ τοῦτο καλεῖται **Eurȳtis**, ĭdis, θ. Εὐρυτίς.

euschēme, ἐπίρ. (Πλ.) εὐσχήμως.

Euterpe, es, θ. Εὐτέρπη.

eutrapēlus, i, ἀ. εὐτράπελος, ἐπίθετον τοῦ P. Volumnii, ἑταίρου τοῦ Ἀντωνίου.

Eutropĭus, ĭi, ἀ. (Flavius) Εὐτρόπιος, ἱστοριογράφος Ῥωμ. (320 μ. Χ.).

Euxīnus, a, um, Εὔξεινος θηλ. πόντος· συνήθ. -pontus, καὶ mare, aquae, litus, κτλ.

ē-vādo, vāsi, vāsum, γ'. A) ἀμεταβ. 1) ἐκβαίνω, ἐξέρχομαι, extra vallum, ἔξω τοῦ χαρακώματος, ex balnĕis ἐκ τοῦ λουτρῶνος· -in terram, ἐκβαίνω (ἐκ τῆς νεώς) εἰς τὴν γῆν· evasit ante ora parentum (π.) προσῆλθεν ἐνώπιον τῶν γονέων. Μάλ. μετφ. = ἐκφεύγω διαφεύγω (κακόν), ἀπαλλάττομαι, σώζομαι ἔκ τινος (κινδύνου ἢ δεινοῦ)· 2) ἐκβαίνω, ἀναβαίνω, ad fastigia ἐπὶ τὰς ἄκρας, in muros ἐπὶ τὰ τείχη· 3) μεταφ. ἐκβαίνω, ἀποβαίνω, γίγνομαι: nescio quorsum (ἢ quo) haec evasura sint, ἀγνοῶ ὅπως ταῦτα ἀποβήσεται· -orator, γίγνομαι ῥήτωρ. B) μεταβ. (ὡς τὸ πολὺ π. καὶ μ.)· 1) διαβαίνω, διέρχομαι, saltum τὸ δάσος· 2) ἀναβαίνω τι· 3) ἐκφεύγω, διαφεύγω τινά ἢ τι.

ēvāgīno, α'. (vagina) σπώμαι, γυμνῶ, gladium τὴν μάχαιραν.

ē-văgor, ātus, sum, ἀποθ. α'. 1) ἀμετ. ἐκφέρομαι, ἀποπλανῶμαι, διαδίδομαι· μάλ. ἐπὶ στρατοῦ = παραγωγὴν ποιῶ· spatium ad evagandum· Nilus

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

-tur, ὁ Νεῖλος ὑπερεκχεῖται· μετφ. = ἀποπλανῶμαι, παρεκβαίνω· 2) μεταβ. -ordinem rerum, παραβαίνω τὴν τάξιν τῶν πραγμάτων.

ē-vălesco, valŭi, (ἄνευ σ.), γ'. (π. καὶ μ.)· 1) ἀμετ. ἐπιρρώνυμαι, κρατύνομαι, ἰσχὺν λαμβάνω, αὐξάνομαι. Ἐντ μετφ. = ἐπικρατῶ, ἐκνικῶ· 2) μεταβ. δύναμαι, οἷός τέ εἰμι, facere aliquid ποιεῖν τι.

ē-vānēsco, vanŭi, (ἄνευ σ.), γ'. (π. καὶ μ.)· 1) ἀφανίζομαι, ἄφαντος γίγνομαι, ἀπόλλυμαι· aquae -unt, ἐξατμίζονται· μετφ. sententia eorum -it= οὐδὲνα (πλέον) ὑπαδὸν ἔχει· Hortensius -it = ἀπώλεσεν, ἀπέβαλε τὸ ἀξίωμα, τὴν τιμήν· spes -it, dolor -it = ἐξαλείφεται, ἐκλείπει· vinum -it, ἀπώλεσε τὴν δύναμιν· bellum -it, χαλαρῶς γίγνεται· liber -it, ἡ βίβλος ἀπώλετο.

ēvānĭdus, a, um (evanesco) ἀφανής, ἄφαντος, ἀσθενής, ἄτονος.

e-vasto, ā'. κατερημῶ, δῃῶ, agrum.

ēvāsus, a, um, μετχ. τοῦ evado.

ē-vĕho, vēxi, vectum, γ'. 1) ἐξάγω, ἐκκομίζω τι, aliquid, (ἀντίθ. inveho, εἰσάγω, εἰσκομίζω)· me -ἐξέρχομαι. Ἐντ. παθητ. α) evehor equo, ἐξελαύνω, προελαύνω· -mari, ἐκπλέω· -in altum, ἀνάγομαι (εἰς τὸ πέλαγος)· evectus os amnis, πέραν τοῦ στομίου τοῦ ποταμοῦ ἀφικόμενος· β) μετφ. facta evecta insulas, φήμη πέραν τῶν νήσων διαδοθεῖσα· evectus modum, ὑπερβὰς τὸ μέτρον· evectus spe, ἔξω τῆς ἐλπίδος φερόμενος· -longius ἐξάγομαι (τοῦ θέματος)· 2) ἀνάγω, ἀναφέρω, aliquem ad aethera (μετφ.)· Ἐντ. α) -curru, equo, ἀνακομίζομαι, ἐλαύνω ἄνω, ἀνιππεύω· β) μετφ. = tollo, αἴρω, ἐπαίρω, ἀνυψῶ, aliquem in coelum, ad deos· γ) -aliquos ad consulatum, προάγω, προβιβάζω τινὰ εἰς τὴν ὑπατείαν· 3) ἐπὶ ποταμοῦ· = ἐξάγω, ἐκβάλλω.

e-vĕllo, velli, vulsum, γ'. 1) ἐκσπῶ, ἐκβάλλω, capillos, dentes· 2) μετφ. ἐκβάλλω, ἀφαιρῶ, ἐξαλείφω.

ē-vĕnĭo, vēni, ventum, δ'. 1) (π. καὶ σπ.) ἐξέρχομαι, ἐκβαίνω: -Capuam, εἰς Καπύην ἐκβαίνω, ἀφικνοῦμαι· 2) μετφ. ἐκβαίνω, ἀποβαίνω, συμβαίνω· καὶ μετὰ δοτ. = ἀποβαίνει, συμβαίνει τινί τι (εὐνοϊκὸν μὲν ἢ μὴ τοιοῦτον, προσδοκώμενον δὲ καὶ προβλεπόμενον): timebam ne evenirent ea quae acciderunt.

e-ventĭlo, ā. ἐξανεμῶ, ἀνεμῶν καθαίρω, aëra, frumentum.

ēventum i, οὐ. (evenio. 1) συμβάν, συμβεβηκός. 2) (συνηθ. ἐν τῷ πληθ.) τὸ ἀποβαῖνον, τὸ ἐκβαῖνον, τὸ ἀποτέλεσμα.

ĕventus, us, ὁ. (evenio)· 1) τὸ συμβάν τινι, τὰ τινος, ἡ τύχη, ἡ μοῖρα· 2) ἔκβασις, ἀπόβασις, τὸ ἀποβησόμενον· pugnae, belli; πληθ. -us belli, αἱ τοῦ πολέμου μεταβολαί. Καῖσ. 3) τέλος· semper ad -um festinat, ἀεί ποτε πρὸς τὸ τέλος σπεύδει.

ē-verbĕro, ā. 1) σφοδρῶς μαστιγῶ, σφοδρῶς τύπτω· 2) (π. καὶ μ.) κινῶ, εἰς κίνησιν τίθημι· - spiritum cursu· μετφ. -animum alicujus = ἐγείρω, παρορμῶ, τὴν ψυχήν τινος.

e-vergo, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.) γ'. ἐκχέω· mons e. rivos.

ēverrĭcŭlum, i, οὐ· (everro)· 1) κόρηθρον, σάρωθρον· μετφ.-in provincia fuit (περὶ Οὐέρρου) = συλήτης, λῃστής· 2) σαγήνη· μετφ. -malitiarum omnium, ἡ σαγήνη πάσης φαυλότητός ἐστι (δι' ἧς πᾶσα φαυλότης ἀποσοβεῖται).

ē-vĕrro, verri, versum, γ'. ἐκ-σαρῶ, stercus ex aede· 2) σαρῶν καθαίρω, stabulum· μετφ. = διαρπάζω, συλῶ, fanum τὸ ἱερόν.

ēversĭo, ōnis, θ. (everto)· 1) ἀνατροπή, columnae· 2) μετφ. α) καθαίρεσις, κατασκαφὴ templorum· β) καταστροφή, κατάλυσις, reipublicae, vitae γ') (μ·) ἐξέλασις, ἀποστέρησις (τῶν κτημάτων).

eversor ōris, ὁ. (everto) ἀνατροπεύς, καταστροφεύς, ὁ καταλύσας, Carthaginis, civitatis.

eversus, a, um, μετχ. τοῦ everro.

eversus, a, um, μετχ. τοῦ everto.

e-verto, verti, versum, γ'. 1) (π. καὶ μ.) ἐκστρέφω, περιστρέφω, cervices τοὺς αὐχένας· 2) ἀνατρέπω, navem, currum, statuam· ἐντ. 3) μετφ. α) κατασκάπτω, urbem· β) καταλύω, ἀκυρῶ, ἀθετῶ, amicitiam, leges· γ) -aliquem, καταβάλλω τινά· superior annus aratores -it = κατέστρεψεν· 4) ἐξελαύνω, ἐκδιώκω, ἀποστερῶ τινά τινος (τῶν κτημάτων).

e-vestīgātus, a, um (κυρ. μετχ.), (π. καὶ μ.), ἀνιχνευθείς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

evīci, παρακ. τοῦ evinco.

evīctus, a, um, μετχ. τοῦ evinco.

evĭdens, ntis, (-ior, -issimus), [e, video], προφανής, καταφανής, ἐμφανής, ἐναργής, σαφής.

evĭdēnter, ἐπίρ. (-ius, -issime), προφανῶς, ἐναργῶς, σαφῶς.

ēvidentĭa, ae, θ. (σπ.), ἐνάργεια, μάλ. ἡ ἐν τῷ λόγῳ πλαστικὴ καὶ ζωηρὰ παράστασις.

ē-vĭgĭlo, α'. Α) ἀμετ. 1) ἐγείρομαι (ἐκ τοῦ ὕπνου), ἀφυπνῶ· 2) ἀγρυπνῶ· 3) μετφ. α) συνεχῶς καὶ συντόνως σπουδάζω περί τι· β) vigilatum nobis est, ἤδη περὶ ἡμῶν ἐφροντίσαμεν, οὐκέτι περὶ ἡμῶν φροντίζομεν· Β) μεταδ. 1) -noctem διανυκτερεύω· 2) -libros, ἐπιπόνως καὶ ἐπιμελῶς ἐξεργάζομαι βιβλία· - consilium, διʼ ἐπιμελοῦς σκέψεως ἐξευρίσκω.

ē-vīlēsco, vilŭi, (ἄνευ σ.), γ'. (Ταξ.) ἐκφαυλίζομαι, οὐδενὸς ἄξιος γίγνομαι.

ē-vīnclo, vinxi, vinctum, δ'. (π καὶ μ.), διαδέω, caput diademate, τὴν κεφαλὴν διαδήματι· (π.) hostes evincti brachia, πολέμιοι δεδεμένοι τοὺς βραχίονας (πρὸς τὰ νῶτα).

ē-vīnco, vīci, victum, γ'. 1) ἐκνικῶ, καταγωνίζομαι, χειροῦμαι, Haeduos τοὺς Αἰδούους· - somnum, κρατῶ τοῦ ὕπνου· miles - it omnia, ὁ στρατιώτης ἅπαντα (τὰ ἐμπόδια) ὑπερνικᾷ· (π.) platanus -it ulmos ἡ πλάτανος ἀπωθεῖ τὰς πτελέας. Ἐντ. α) (π.) ἐξέχω, ὑπερέχω, ἐξέρχομαί τινος. β) μετφ. = ἐκνικῶ τινά τινι, πείθω τινά τινι, προάγω (κινῶ) τινα εἴς τι· μάλ. ἐν τῷ παθητ. - or lacrimis, precibus ad miserationem, τοῖς δακρύοις, ταῖς δεήσεσιν εἰς ἔλεον κινοῦμαι· 2) κατορθῶ τι· evicerunt ut Camillus crearetur· 3) ἀσφαλῶς ἀποδεικνύω. Ὁράτ. Σατ. 2, 3, 250.

evinctus, a, um, μετχ. τοῦ evincio·

evinxi, παρακμ. τοῦ evincio.

e-vĭŏlo, α'. (π.) ἐκθειάζομαί τινα.

ēvĭro, α'. (e, vir) ἀνανδρόω, εὐνουχίζω.

ēviscĕro, α'. (e, viscera) ἐξεντερίζω· ἔντ. = κατασπαράττω.

ēvītābĭlis, e (evito 1.), (π. καὶ μ.), φευκτός· non -, ἄφευκτος.

ēvītātĭo, ōnis, θ. ἐκφυγή, διαφυγή.

1. ē - vīto, α'. ἐκφεύγω, διαφεύγω.

2. ē-vīto, α'. (e, vita), ἐκβάλλω τινὰ τοῦ βίου, θανατῶ τινα.

evocāti, ὁἱ evoco.

ēvŏcātĭo, ōnis, θ. ἡ ἐπὶ τὰ ὅπλα, ἡ πρὸς στρατείαν κλῆσις.

ēvŏcātor, ōris, ἀ. ὁ ἐπὶ τὰ ὅπλα καλῶν, ὁ στασιαστής.

ē-vŏco, α'. 1) ἐκκαλῶ, καλῶ ἔξω aliquem e curiā, καλῶ τινα ἔξω τοῦ βουλευτηρίου· Μάλ. α) - nostros ad pugnam, παρακελεύομαι τοῖς ἡμετέροις μάχεσθαι· β) - deos, τοὺς θεοὺς πολιορκουμένης πόλεως ἐκκαλοῦμαι, παρακαλοῦμαι αὐτοὺς ταύτην καταλιπεῖν· 2) παρακαλῶ (προσκαλῶ), καλῶ, μεταπέμπομαί τινα, principes civitatis ad me, legiones ex hibernis· Μάλ. = ἐπὶ τὰ ὅπλα, πρὸς στρατείαν καλῶ· - Ἐντ. **evocati** = οἱ ἀνακλητοί, οἱ περατώσαντες τὸν τῆς θητείας χρόνον στρατιῶται καὶ ἐν θειναῖς περιστάσεσιν αὖθις ὡς ἐθελονταὶ καλούμενοι στρατεύσαντες· 3) μετφ. ἐκκαλοῦμαι, προσκαλῶ ἐγείρω, κινῶ πρός τι.

ē-vŏlo, α'. 1) ἐξίπταμαι, ἀφίπταμαι· ἐντ. ἐξορμῶ, ὁρμῶ ἢ ταχέως ἐξέρχομαι: hostes-ant e silvā· -ex carcere, ex urbe = ταχέως ἀπέρχομαι τῆς εἱρκτῆς, τῆς πόλεως· μετφ. -ex alicujus severitate, φεύγω τὴν σκληρότητά τινος· oratio sic -at ut κτλ. (ἐπὶ τοῦ ταχέως ὁμιλοῦντος) 2) μετφ. ἀνίπταμαι, ἀναβαίνω, προάγομαι, Κικέρ.

ēvŏlūtĭo, ἐξέλιξις. ἀνέλιξις = ἀνάγνωσις, poetarum, Κικέρ.

ē-vōlvo, volvi, volūtum, γ' 1) ἐκκυλινδῶ, ἔξω κυλινδῶ, ἐκκυλίω τι· -me ἢ μέσ. evolvor = κυλινδοῦμαι, κυλίομαι· Ἐντ. α) - vestem, ἀναπτύσσω τὴν ἐσθῆτα· serpens evolvitur, ὁ ὄφις ἀνελίσσεται· β) - librum (poetas), ἀνελίσσω βιβλίον πρὸς ἀνάγνωσιν, ἐντ. = ἀναγινώσκω· γ) (π.) μετφ. (= τὴν ἄτρακτον στρέφω) κλώθω· Parcae fusos meos -unt· ἐντ. = ὁρίζω· dii hoc -unt· 2) (π. καὶ μ.) εἰς τὰ ἄνω κυλινδοῦμαι, ἀναφέρομαι, ἀνυψοῦμαι: fumus evolutus· 3) μετφ. α) ἀποκαλύπτω, φανερὸν ποιῶ: -notionem animi· β) (π.) διαλογίζομαι, aliquid· γ) ἀνελίττω, ἀναπτύσσω, ἐκτίθεμαι, διηγοῦμαι, περιγράφω: - causas fatelli, naturam rerum· δ) ἐξωθῶ, ἀπελαύνω, ἐκβάλλω, ἐκδιώκω τινὰ ἐκ τινος: -aliquem sede, patriā· Ἐντ. = ἀποστερῶ, ἀπο-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γυμνῶ τινά τινος, bonis, tegumentis.
evomĭtus, a, um, μετχ. τοῦ evomo.
ē-vŏmo, mŭi, mĭtum, ĕre, γ'. 1) ἐξεμῶ, ἐξερεύγω, flammas φλόγας· 2) urbs -uit pestem, ἡ πόλις ἀπηλλάγη ὀλεθρίου ἀνθρώπου· 3) μετφ. iram, virus in aliquem -, ὀργήν, χολὴν καταγέω κατά τινος.
evulgo, α'. ἐκφέρω εἰς τὸν ὄχλον, δημοσιῶ, γνώριμον καθίστημι, rem τὸ πρᾶγμα· -pudorem, προΐεμαι τὴν αἰδῶ.
evulsi, παρκ. τοῦ evello.
evulsĭo, ōnis, ὁ. (evello), ἔκπασις (βγάλσιμον) dentium.
evulsus, a, um, μετχ. τοῦ evello.
ex, πρόθ., ἐξ, ἐ.
ex-acerbo, α'. ἐκπικρῶ τι· μετφ. = πικραίνω, παροξύνω, animos irā.
exactĭo, iōnis, ὁ. (exigo) 1) ἐξέλασις, ἔκπτωσις, regum, τῶν βασιλέων· 2) εἴσπραξις, pecuniarum· 3) φόρου ἐπίταξις, φόρος, τέλη, publica· -capitum, ἐπικεφάλιον, ὁ κατὰ κεφαλὴν φόρος· 4) ἐπιστασία operum publicorum· Κικέρ.
exactor, ōris, ὁ. (exigo)· 1) ὁ ἐξελάσας, ἐκδιώξας, regum τοὺς βασιλεῖς· 2) εἰσπράκτωρ· ἐντ. -promissorum, ὁ ἀπαιτῶν τὴν πλήρωσιν τῶν ὑπεσχημένων· 3) ἐπιστάτης, ἐπιμελητής· -sermonis, recte loquendi, ὁ κριτικός, ὁ μετ' ἀκριβείας τοῦ (ὀρθῶς) λέγειν ἀντεχόμενος.
exactus, a, um (-ior, -issimus), [μετχ. τοῦ exigo] ἐξηκριβωμένος, ἀκριβής, ἐντελής, fides, cura; (π.) -ior artis ἐντελέστερος ἐν τῇ τέχνῃ.
ex-ācŭo, cŭi cūtum, ĕre, γ'. (ἐντονώτ. τοῦ acuo) ἀποξύνω, ὀξύνω, dentes· ἐντ. = τὰ αἰσθητήρια ὀξύνω· μετφ. παροξύνω, παραρμῶ εἴς τι, Ὁράτ. -aliquem irā, ἐξοργίζω τινά, Νέπ.
ex-adversum, ἢ **-sus**· Α.) ἐπίρρ. καταντικρύς, ἀπέναντι : -est fabrica καὶ μετὰ δοτ. -ei loco· Β) πρόθ. μετ' αἰτ. ἀντικρύ τινος· -Thrasybulum, Athenas, ἀπέναντι τοῦ Θρασυβούλου, τῶν Ἀθηνῶν.
ex-aedificātĭo, ōnis, ὁ. ἐξοικοδόμησις· μετφ. = ἐξεργασία· -historiae.
ex-aedĭfĭco, α'. ἐξ-οἰκοδομῶ, domos, oppidum· Ἐντ. = ἀποτελῶ, opus ἔργον· 2) (Πλ.) -aliquem ex aedibus = ἐξοικίζω, ἐκ τῆς οἰκίας ἐκβάλλω τινά·
exaequātĭo, ōnis, ὁ. (exaequo), (σπ) ἐξίσωσις, ἀνίσωσις ἰσότης, Λ(ῦ.
ex-aequo, α'. 1) ἐξισῶ, ἐξομαλίζω, καθομαλίζω planiciem· 2) ἐξισῶ, ἰσῶ τινι· 3) μετφ. -aliquem cum aliquo ἢ aliquid, ἰσῶ τινά τινι, ὁμοιῶ τινά τινι· -libertatem, periculum, (τοῖς πᾶσιν) ἴσην ποιῶ τὴν ἐλευθερίαν, ἐξισῶ τὸν κίνδυνον· -facta dictis, ἰσῶ τὰς πράξεις τοῖς λόγοις (ἐκτίθημι διὰ γλώσσης ἁρμοττούσης καὶ πρεπούσης). 4) -aliquem, ἐξισοῦμαι, ἴσος πρός τινα γίγνομαι.
ex-aestŭo, α'. 1) ἀναζέω, ἀναχέομαι, κυμαίνω, mare, Aetna· 2) καίομαι, σφύδρα θερμός εἰμι· Aegyptus -at calore solis· homo -at, θερμὸς γίγνεται· μετφ. mens -at irā, ἡ ψυχὴ ὑπ' ὀργῆς κυμαίνει, φλεγμαίνει.
exaggĕrātĭo, ōnis, ὁ. (exaggero) 1) ἐπισώρευσις· Ἐντ. μετφ. -animi ἔξαρσις τῆς ψυχῆς· 2) ἡ διὰ λόγων αὔξησίς τινος (πράγμ.)
ex-aggĕro, α'. 1) (απ.) ἐπισωρεύω, magnas opes· μετφ. -mortem morti, φόνον ἐπὶ φόνῳ σωρεύω· 2) (ὅτ' ἐπισωρεύσεως αἴρω) ἀναχώννυμι, ἐπιχώννυμι, planiciem, τὸ πεδίον· -illud spatium maris = χώματι πληρῶ, ἐπιχώννυμι· 3) μετφ. α) σωρεύω, αὐξάνω, rem familiarem τὴν οὐσίαν· -aliquem honoribus (μ.) = αὐξάνω τινα ταῖς τιμαῖς· β) τοῖς λόγοις αὐξάνω τι = ἐξαίρω, ἐγκωμιάζω, μεγαλύνω τι (μετὰ τοῦ oratione ἢ ἄνευ αὐτοῦ).
exăgĭtātor, ōris, α'. (exagito) ψέκτης, ἐπιτιμητής.
ex-ăgĭto, α'. 1) (π.) ἐκκινῶ, ἐκδιώκω, leporem λαγών· 2) μετφ. α) ἀνακινῶ, ταράττω, ταλαιπωρῶ, -aliquem injuriis· -rempublicam, εἰς ταραχὴν ἐμβάλλω τὴν πολιτείαν· β) διασύρω ἐπιτιμῶ, ψέγω aliquem, fraudes alicujus· γ) ἀνακινῶ, ἐγείρω, aliquem· ἢ (ἐπὶ κακοῦ) = διακινῶ, παροξύνω vulgum, τὸν ὄχλον· δ) ἐγείρω, ποιῶ, κινῶ, moerorem, furores.
exăgōge, es, ὁ. (Πλ.) ἐξαγωγή.
ex-albesco, bŭi, ĕre (ἄνευ σ.), γ'. λευκὸς γίγνομαι· μετφ. = ὠχριῶ.
exāmen, ĭnis, οὐ. (ἀντὶ exagimen ἐκ τοῦ exigo) σμῆνος, πλῆθος apum, juvenum, Ἐντ. (ὡς τὸ πολὺ π. καὶ μ.) σωρός, πλῆθός, ὅμιλος, ἀγέλη, puerorum, servorum, piscium· 3) τὸ πρὸς σταθμησιν ἢ ἐξέτασιν χρήσιμον· α) κανών πλάστιγγος· β) ἐξέτασις.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

exămĭno, ā'. (examen)· 1) ἀμετ. ὡς σμῆνος ἐξέρχομαι, σμῆνος ποιῶ apes· 2) μεταδ. α) σταθμῶ,σταθμῶμαι, rem staterā· γ) μετφ. σταθμῶμαι, ἐξετάζω, adquid.

ex-amplexor, ā'. προσπτύσσομαι.

examūssim, ἰδὲ amussis.

exanclo, ἰδὲ exantlo.

exănĭmālis, e (anima). (Πλ.)· 1) ἄψυχος, νεκρός· 2) θανατηφόρος, cura·

exănĭmātĭo, ōnis, f. (exanimo) ἡ τῆς ψυχῆς ἀφαίρεσις· μετφ. ἡ ἔκπληξις, ὁ σφοδρὸς φόβος.

exănĭmis, e, καὶ (ὡς τὸ πολὺ π. καὶ μ. καὶ ἐν τῷ πληθ.) **exanĭmus**, a, um anima)· 1) ἄψυχος, νεκρός, corpus· 2) ἠμιθανὴς ἐκ φόβου, περίφοβος.

exănĭmo, ā'. (exanimis) 1) ἐν τῷ παθητ. ἀποκάμνω, ἀπαυδῶ: curit exanimatus· 2) ἀποκτείνω, aliquem· πολ. ἐν τῷ παθητ. = ἀποθνήσκω· 3) μετφ. ἐκπλήττω, καταπλήττω τινά· - aliquem metu· ἐν τῷ παθητ. ἐξασθενῶ, τὴν δύναμιν ἀποβάλλω: vinum exanimatum, verba exanimata.

exantlo (antlia· ἄλλοι γράφουσιν exanclo, συγγ. τῷ ancilla), ā' (ἀργ. καὶ π.)· 1) ἐξαντλῶ· - vinum, ἐκπίνω· 2) μετφ. ὑπομένω, ὑποφέρω, labores, multa aspera.

ex-ardesco, arsi, arsum, γ'. 1) ἐκ-καίομαι, φλέγομαι, materies· μετφ. solus pro patria - it= φλέγεται, θυσίαν ἑαυτὸν προσφέρει· 2) μετφ. α) ὑπό πάθους τινὸς ἐκκαίομαι, φλέγομαι, irā, amore· β) proelium, seditio, ira - it, ἐκκαίεται, μετὰ σφοδρότητος ἤρξατο· γ) tempus illud - at, τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἦν καυστηρόν, δεινόν· δ) pretia - unt (μ.) αἱ τιμαὶ ἐπιτείνονται.

ex-āresco, arŭi, (ἄνευ σ.), γ'. ἀποξηραίνομαι, καταξηραίνομαι, amnes, fontes· 2) μετφ. οἴχομαι, ἀφανίζομαι, ἀπόλλυμαι.

ex-armo, ā'. (μ.)· 1) ἀφοπλίζω, cohortes· 2) μετφ. ἀσθενῆ, ἄβλαβῆ ποιῶ, aliquem, accusationem.

ex-āro, ā'. 1) ἀρυτριῶν ἐξαιρῶ, ἀναρύττω, radices, sepulcra· Ἐντ. = δι' ἀρύσεως παράγω, κτῶμαι, tantum frumenti· 2) ἀρῶ, ἀρυτριῶ, agrum· 3) (τῷ γραφείῳ τὸν κηρωτὸν πίνακα διαυλακίζω) γράφω, συγγράφω, librum.

exarsi, παρκ. τοῦ exardesco.

exarsus, a, um, μ. τοῦ exardesco.

exarui, παρκ. τοῦ exaresco.

exasciātus, a, um, (ascia), (Πλ.) (κυρ. = τῷ σκεπάρνῳ εἰργασμένος)· μετφ. =εὔτεχνος·

ex-aspĕro, ā'. 1) ἐκ-τραχύνω, τραχὺ καὶ ἀνώμαλον ποιῶ τι· 2) (ἐπὶ θαλάσσης) =εἰς κίνησιν τίθημι, ἀνακινῶ· 3) μετφ. α) ἐξαγριῶ, μόνον ἐν τῷ παθητ. gens exasperata, ἔθνος θηριώδες· β) χεῖρον ποιῶ τι, morbum· -rem verbis ἐπὶ τὸ χεῖρον ἀποφαίνω· γ) ἐρεθίζω (ἀντίθ. lenio).

ex-auctōro, ā'. ἀφίημί τινα τῆς στρατείας, ἀποπέμπω τινὰ ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ· ἐντ. καὶ περὶ ἀτίμου ἀφέσεως = ἀτιμῶ. ἄτιμον ποιῶ τινα· -me, ἀπολείπω τὴν στρατείαν.

ex-audĭo, īvi, ītum, δ'. 1) ἐξακούω, (μακρόθεν) ἀκούω τι· 2) ἐπακούω, εἰσακούω, preces· 3) -aliquem, ὑπακούω, πείθομαί τινι (ταῖς συμβουλαῖς τινος).

ex-augeo, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.) 6'. (κωμ. σπ.) ἐπαυξάνω, opinionem.

ex-augŭrātĭo, ōnis, f. βεβήλωσις.

ex-augŭro, ā'. βεβηλῶ, fanum.

ex-auspĭco, ā'. (Πλ.) αἴσιον οἰωνὸν ὑπολαμβάνω τὴν ἀπό τινος ἀπαλλαγήν (;) ex vinculis.

ex-ballisto, ā'. (ballista παρονομασία πρὸς τὸ Ballio), καταλιθοβολῶ τῷ λιθοβόλῳ ἢ = περιγίγνομαι· (Πλ).

exbĭbo, ἰδὲ ebibo.

ex-caeco, ā'. 1) ἐκτυφλῶ, aliquem· 2) (π.) ὑγετόν, σωλῆνα κ. τ. ὅμ. ἀποφράττω.

ex-calceo, ā'. (μ.) ἀφαιρῶ τὸ ὑπόδημα· excalcĕātus, a, um, ἀνυπόδετος· μάλ. ἐπὶ ὑποκριτοῦ τραγῳδίας=ἄνευ κοθόρνου· οὐσ. **excalcĕāti**, (ἀντίθ. cothurnati) = οἱ κωμικοί.

excandescentia, ae, f. ἀκραχολία, ὀξυθυμία, ὀργιλότης.

ex-candesco, dŭi, (ἄνευ σ.). γ'. 1) (ἀρχ. καὶ μ.) ἐκπυροῦμαι, διάπυρος γίγνομαι· 2) μετφ. α) ἐκκαίομαι, φλέγομαι, irā ὑπὸ ὀργῆς· β) ἐκκαίομαι, παροξύνομαι·

ex-canto, ā'. (π. καὶ μ.) ἐξάδω, δι' ἐπῳδῆς ἐξάγω, ἐκκαλοῦμαί τινα, δι' ἐπῳδῆς κατάγω τι.

ex-carnĭfĭco, ā'. 1 κατακρεουργῶ, ἀγρίως ἀπυκτείνω· 2) μετφ. βασανίζω τινά.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ex-căvo, α', ἐκ-κοιλαίνω, trullam.

ex-cēdo, cēssi, cēssum, γ'. A) ἄμετ. α) ἐκχωρῶ, ἀποχωρῶ. ἐξέρχομαι, ἀπέρχομαι, φεύγω ἔκ τινος: - ex isto loco, ex pugnā, ex Italiā· ἀλλὰ καὶ -pugnā, loco, Galliā, Arimino· 2) μάλ., α) -e vitā, e medio, καὶ -vitā, καὶ ἁπλ. excedo = ἀποθνήσκω β) μετφ. -ex ephēbis, ἐξέρχομαι ἐκ τῶν ἐφήβων (τῆς ἐφηβικῆς ἡλικ.)· res -it ad patres, τὸ πρᾶγμα ἐξέρχεται (διαδίδεται καὶ εἰς τοὺς πατριδίους· res -it in magnum certamen, τὸ πρᾶγμα προεχώρησε, περιέστη τέλος εἰς μέγαν ἀγῶνα· -ad enarrandum, in fabellam, τοῦ κυρίου θέματος ἐκτρεπόμενος μεταβαίνω εἰς τὴν διήγησιν· illa clades magnitudine -it= ὑπερέβαλε τὰς προτέρας· cura, cupidas-it e corde, ἐξῆλθεν, ἠφανίσθη· ὠσαύτ. res-it ex memoriā = ἐξέπεσε τῆς μνήμης· haec -unt in eum annum, ταῦτα πίπτουσιν εἰς ἐκεῖνο τὸ ἔτος· γ) -possessione, ἐκχωρῶ τῆς κτήσεως· B) μεταδ. α) ἐκβαίνω τι, ἐξέρχομαί τινος, καταλείπω τι, urbem, curiam· β) μεταφ. ὑπερέχω, προέχω τινός, ὑπερβάλλω τινὰ ἤ τι· illa res fidem -it, ὑπερβάλλει τὴν πίστιν, ἄπιστον, ἀπίθανόν ἐστιν· -aliquem eloquentiā, ὑπερβάλλω τινὰ τῇ εὐφραδείᾳ· libertas non ultra vocem -it, ἡ ἐλευθέρα οὐ πέραν τῶν λόγων ἐχώρησεν.

excellens, ntis (-ior, -issimus) [μετχ. τοῦ excello]· 1) (π. καὶ σπ.) ἐξέχων, ἀνέχων, ὑψηλός, locus· 2) μετφ. ἐξέχων, προέχων, διαφέρων, ὑπερβάλλων, ἔξοχος, ὑπέροχος, ἐξαίρετος, ἐκπρεπής, διαπρεπής.

excellenter, ἐπίρ. (-ius) ἐξόχως, διαφερόντως, ὑπερβαλλόντως, ἐξαιρέτως, κάλλιστα, ἄριστα.

excellentĭa, ae, θ. (excellens) τὸ ἔξοχον, ἡ ἐξοχή, (ἡ ἐξοχάτης), ἡ ὑπεροχή, ὑπερβολὴ (ὡς καὶ ἐν τῷ πληθ.) -animi, picturae· ἀλλὰ μετὰ γενικ. ἀντικειμενικῆς exc. reliquarum bestiarum = τὰ πρωτεύοντα τῶν λοιπῶν ἀλόγων ζώων· ἀπολύτ. propter ἢ per -am, κατ' ἐξοχήν.

ex-cello, lŭi, (ἄνευ σ.), γ'. (ἐκ τοῦ ἀχρήστου cello)· 1) (ἀρχ. καὶ μ.) ἐξέχω, ἀνέχω: tumulus - it. 2) ἐξέχω, προέχω, ὑπερέχω, ὑπερβάλλω, διαφέρω (συνήθως ἐπὶ καλοῦ): - inter omnes, καὶ super ceteros· - alicui, ὑπερέχω, διαφέρω τινός· - animi magnitudine, ingenio, dignitate, διαφέρω, ὑπερέχω τῷ τῆς ψυχῆς μεγέθει, τῷ πνεύματι, τῇ ἀξίᾳ· - in illis jocis, in hac arte ὑπερέχω ἐν ἐκείναις ταῖς παιδιαῖς, ἐν ταύτῃ τῇ τέχνῃ· σπαν. - vitiis κ. τ. ὅμ.

excelse, ἐπίρ. (-ius, - issime), (exelsus)· 1) (μ.) ἄνω, εἰς τὰ ἄνω, scando· 2) ἐξόχως, διαφερόντως, θαυμασίως.

excelsĭtas, atis, θ. (excelsus). 1) τὸ ὕψος, τὸ ἄκρον, montium· 2) - animi, τὸ τῆς ψυχῆς μέγεθος.

excelsus, a. um. (ior, -issimus) ὑψηλός, ἐξέχων (τῶν ἄλλων· πρβλ. celsus καὶ altus), οὐσ. excelsum, i, οὐ, τὸ ἄκρον, τὸ ὕψος· 2) μετφ. ἐξέχων, ἔξοχος, ὑπέροχος, ἐκπρεπής, διαπρεπής· οὐσ. excelsum i, οὐ, μεγάλη τάξις, μεγάλη τιμή· in excelso (=ἐν μεγάλῃ τιμῇ) sum.

exceptĭo, ōnis, θ. (excipio)· 1) ἐξαίρεσις· sine - ne, ἀνεξαιρέτως· alicui -em do, ἐξαιροῦμαί τινα· 2) δικαν. τεχν. ὅρ. παραγραφή, ἀντιλογία, ἔνστασις, διαμαρτυρία τοῦ ἐναγομένου κατὰ τῶν λόγων ἢ ἀξιώσεων τοῦ ἐνάγοντος· -em alicui do, παραγραφὴν, ἀντιλογίαν ἐπιτρέπω τινί.

exceptiuncŭla, ae, (μ.), (ὑποκορ. τοῦ exceptio), μικρὰ ἐξαίρεσις.

excepto, α'. (excipio), (σπ.)· 1) ἐξαιρῶ (λαμβάνω), mullos ex piscina, τρώγλας ἐκ τοῦ ἰχθυοτροφείου· 2) ἀναδέχομαι, ἀναλαμβάνω, hos singulos τούτους ἀνὰ ἕνα· -auras, εἰσδέχομαι, εἰσπνέω.

ex-cerno, crēvi, crētum, γ'. ἐκκρίνω, ἐξαιρῶ. Saguntinos.

excerpo, cerpsi, cerptum, γ'. (ex carpo)· 1) (π.) ἐξαιρῶ, ἀφαιρῶ τι· 2) μετφ. αἱροῦμαι, ἐκλέγω, ex malis si quid inest boni· - nomina (ἐκ τοῦ καταλόγου) ἐκλογὴν ὀνομάτων ποιοῦμαι· Μάλ. = σημειώσεις κ.τ. ὅμ. ἐκγράφομαι, ἀποσπῶ, ἐκλέγω· 3) ἔκκρ νω, ἐξαιρῶ, χωρίζω: (μ.) -me consuetudini hominum, ἀφίσταμαι τῆς τῶν ἀνθρ. συνηθείας.

excessus, us, ὁ. (excedo)· 1) ἀποχώρησις, ἀλλὰ μόνον μετφ. = ἀπαλλαγὴ τοῦ βίου, τελευτή: -e vita, - vitae καὶ (μ.) μόνον excessus· 2) μετφ. (μ.) α) παρέκβασις λόγου· β) ἔκτροπὴ ἐν τῷ βίῳ· - a pudore.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ex-cĕtra, ae, f. 1) ἔχιδνα· 2) μετφ. = πονηρὰ γυνή.

excĭdium, ii, οὐ, καὶ (ἀρχ.) **-dio**, ōnis, f. (ἀντὶ exscidium, ἐκ τοῦ exscindo)· 1) καθαίρεσις, κατασκαφή, urbis, castelli· 2) ἐξολόθρευσις, ἐξαφάνισις παντελεθρία, gentis τοῦ ἔθνους.

1. excĭdo, cĭdi, (ἄνευ σ.), γ'. (ex, cado)· 1) ἐκπίπτω, καταπίπτω, de manibus, ἐκ τῶν χειρῶν· -in flumen (ἐκ τῆς νεὼς) εἰς τὸν ποταμὸν πίπτω· ὡσαύτ. sagitta -it ἐκ τῆς φαρέτρας πίπτει· in pedem sors -it, ὁ κλῆρος ἐκπίπτει, ἐξέρχεται· ὡσαύτ. nomen -it sorte· 2) μεταφ. α) ἐκπίπτω, ἀκουσίως ἐξέρχομαι, ἐκφεύγω : vox -it ore· liber -it mihi =ἐξέφυγεν ἐμέ· β) ἐκπίπτω, ἐξολισθαίνω· libertas -it in vitium· γ) -e memoriā, μάλ. de memoriā, ex animo, ex animis hominum=ἐκπίπτω τῆς μνήμης, διαφεύγω τὴν μνήμην τῶν ἀνθρώπων· pacis mentio -it ex omnium animis, ἅπαντες τῆς εἰρήνης ἐπελάθοντο· ὡσαύτ. illa res cogitatio illius rei) mihi -it = οὐκέτι μέμνημαι ἐκείνου· ἀπροσ. non excidit mihi (οὐκ ἐπελαθόμην) me hoc scripsisse· (μ.) ἐνεργ. excidens=ὁ ἐπιλήσμων· δ) ἐκπίπτω τινός, ἀποβάλλω τι, ἀπόλλυμί τι· -regno, ἐκπίπτω τῆς βασιλείας· -formulā (=cado causā) τὴν δίκην ἀπόλλυμι· ε) διαμαρτάνω τινός, ἀποτυγχάνω τινός, uxore συζύγου, magnis ausis μεγάλου ἐπιχειρήματος.

2. excīdo, cīdi, cīsum, γ'. (ex, caedo). 1) ἐκκόπτω, ἀποκόπτω, ἐκτέμνω, τέμνω, lapides e terra λίθους ἐκ τῆς γῆς· -alicui lingnam, ἀποκόπτω τινὸς τὴν γλῶσσαν· -viritatem ἢ me, εὐνουχίζω ἐμαυτόν· -viam inter montes, διὰ τῶν ὀρέων ὁδὸν τέμνω, ποιῶ, -obeliscum, ὀβελίσκον ἐκκοπῆς ποιῶ ὀβελίσκον· 2) μεταφ. α) ἐξαιρῶ, ἐκβάλλω, ex animo ἐκ τῆς τῆς ψυχῆς, numero ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ· β) καθαιρῶ, κατασκάπτω, domos, urbem· γ) κατακόπτω, ἐξολοθρεύω, exercitum, τὸν στρατόν· -agrum, δῃῶ τὸν ἀγρόν.

ex-cĭĕo, καὶ (συνήθως, πλὴν τοῦ ἐνεστ. τῆς ὁριστ.) **excĭo**, cīvi cītum, κεῖ ītum, ī', (σπαν. ϛ'.). 1) ἐκκινῶ, ἐγκαλῶ, ἐξάγω, aliquem Romā, τινὰ ἐκ τῆς Ῥώμης· -Antiochum in Graeciam, καλῶ, προσκαλῶ τὸν Ἀντ. εἰς Ἑλλάδα· ὡσαύτ. -auxilia e Germania· -hostem ad pugnandum, ἐξάγω, ἐγκαλοῦμαι τὸν ἐχθρὸν εἰς μάχην· -alicui lacrymas, ἐξάγω, προκαλῶ δάκρυά τινος· 2) ἀνεγείρω, ἀνίστημι, aliquem somno ἢ ex somno τινὰ ἐκ τοῦ ὕπνου· -animas, ἀνάγω τὰς ψυχάς· 3) μεταφ. α) κινῶ, ἀνακινῶ, ἐγείρω, διεγείρω, ταράττω, ἐκπλήττω· β) ἐγείρω ποιῶ, tumultum θόρυβον.

excĭpio, cēpi, ceptum, γ'. (ex, capio)· 1) (σπ.) ἐξαιρῶ, ἐκβάλλω, ἀποσπῶ, telum ex vulnere τὸ βέλος ἐκ τοῦ τραύματος· -pisces ex mari, ἀνασπῶ, ἀγρεύω ἰχθῦς. 2) ἐξαιροῦμαι, ἐξαίρεσιν ποιοῦμαί τινος : illis exceptis, ἐξαιρουμένων ἐκείνων, πλὴν ἐκείνων· excepto si=πλὴν εἰ· excepto quod, πλὴν ὅτι· 3) ἐκδέχομαι, δέχομαι, sanguinem paterā, τὸ αἷμα εἰς τὸ ἔκπωμα· -hominem labentem δέχομαι, στηρίζω τὸν ἄνθρ. πίπτοντα· -me in pedes, ἐρείδομαι τοῖς ποσί (ἀπὸ τοῦ ἵππου καταπηδῶν)· -corpus clipeo, ἐρείδω τὸ σῶμα τῇ ἀσπίδι· ὡσαύτ. corpus poplitibus excepit = σῶμα ἐπὶ τῶν γονάτων ἐρειδόμενον. Ἐνεργ. α) αἴρω τινα, αἰχμάλωτόν τινα λαμβάνω, fugientes τοὺς φεύγοντας, servos τοὺς δούλους· μετφ. λαμβάνω κτῶμαί τι, laudem, voluntates hominum· β) δέχομαι (μάλ. ξένον, ἢ κακόν) (πρβλ. accipio, nanciscor, κ.τ. ὅμ.) : -aliquem, ὑποδέχομαί τινα, ξενίζω τινά· -aliquem epulis, ἑστιῶ τινα· campus, patria eum -it, τὸ πεδίον, ἡ πατρὶς δέχεται, ὑποδέχεται αὐτόν· -telum, vulnera, τῷ βέλει βάλλομαι, τιτρώσκομαι· -dolores, pericula ἀναδέχομαι, ὑφίσταμαι λύπην, κίνδυνους· -iram hostium capite, τῇ ἐμῇ κεφαλῇ ἡ ὀργὴ τῶν πολεμίων ἐκχέεται. Ἐντ. = τῇ διανοίᾳ δέχομαι, κατανοῶ, sententiam alicujus· γ) = δέχομαι, ὑπομένω· impetum hostium τὴν τῶν πολεμίων ὁρμὴν· -vim flominis, ἀνθίσταμαι τῇ ὁρμῇ τοῦ ποταμοῦ· δ) (π. porticus-ii Arcton, ἡ στοὰ πρὸς βορρᾶν ἱσταμένη ἐστίν· ε) = τῇ ἀκοῇ δέχομαι, ἀκούω, μανθάνω τι· ϛ) διαδέχομαι· aestas -it hiemem· ἀπολύτ. inde annus -it, ἐντεῦθεν ἐπακολουθεῖ τὸ ἔτος· ζ) συμβαίνω τινί· eventus (casus) aliquis me -it· bellum grave eum -it, δεινὸς πόλεμος κατέλαβεν αὐτόν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

excīsus, a, um, μετχ. τοῦ excīdo.

excitātus, a, um, (-ior, -issimus), [μετχ. τοῦ excito], δεινός, σφοδρός, ὀξύς, γοργός, ἰσχυρός, μέγας, clamor, sonus, odor.

excĭto, α'. 1) ἐξεγείρω, ἐξανίστημι, ἀνίστημι, aliquem ἤ aliquid τινά ἤ τι· 2) μάλ. α) ἐγείρω, ἀνεγείρω, turrim, arma· β)-ignem, mentem, iram, animum, πῦρ ἐγείρω, ἐμβάλλω, πυρπολῶ· γ) ἐγείρω, διεγείρω, ἐμβάλλω, παρέχω, ποιῶ, risus, amores, iram, laudes, suspicionem· δ) μετφ. excitata fortuna, τύχη ἠνωρθωμένη, (ἀντίθ. inclinata καταρρέουσα) ε) ἀνορθῶ, ἐπιρρώνυμι, θαρρύνω, senatum, animum· 3) μετφ. ἐγείρω, παροξύνω, παρορμῶ τινα εἴς τι, ad virtutem, ad audiendum.

excĭtus καὶ **excītus**, a, um, μετχ. τοῦ excieo καὶ excio.

excīvi, παρακμ. τοῦ excieo.

exclāmātĭo, ōnis, θ. (exclamo), 1) ἀναβόησις, ἐκφώνησις· 2) ἐπιφώνημα.

ex-clāmo, α'. 1) ἀπολύτ. ἀναβοῶ, vehementer· 2) ἀναφωνῶ· -aliquid, ἐκφωνῶ τι· -aliquem, τὸ ὄνομά τινος ἐκφωνῶ.

exclūdo, clūsi, clūsum, γ'. (ex, claudo)· 1) ἐκκλείω, ἀποκλείω τινά τινος, aliquem a domo sua· μετφ. -ab hereditate. Ἐντ. μετφ α) ἀποκλείω, εἴργω τινά τινος: -aliquem a republica· β) ἀποκλείω, διακωλύω, ἐμποδίζω τινά τινος: -aliquem a re frumentaria· γ) ἐμποδίζω, οὐκ ἐπιτρέπω, cupiditatem, jurgia, actiones· δ) (μ.) διορίζω, χωρίζω τινά τινος· 2) α) (κωμ.) ἐξαιρῶ, ἐκβάλλω τι· β ἐκκολάπτω, pullos.

exclusĭo, ōnis, θ. (σπ.) ἀπόκλεισις.

exclūsus, a, um (-issimus), μετχ. τοῦ excludo), ἀποκεκλεισμένος.

excŏgĭtātĭo, ōnis, θ. ἐπινόησις, ἐξεύρεσις, Κικέρ.

excŏgĭtātus, a, um (-issimus), [μετχ. τοῦ excogito], ἐκκριτος, ἐξαίρετος, διαφέρων, ὑπερβάλλων, Σουητ.

ex-cŏgĭto, α'. ἐπινοῶ, ἐξευρίσκω τι.

ex-cŏlo, colŭi, cultum, γ'. 1) ἐκπονῶ, διαπονῶ, ἐξεργάζομαί τι· 2) μετφ. α) (μ.) κοσμῶ, καλλωπίζω, urbem, funus armis· β) ἐξημερῶ, ἐξευγενίζω, animos doctrinā, vitam· γ) (π.) σέβομαι, τιμῶ, aliquem, deos· δ) ἐπιμελῶς ἐργάζομαί τι, agrum.

ex-cŏquo, cŏxi, coctum, γ'. 1) ἐκτήκω ἐκχωνεύω, χωνεύω, ferrum· 2) ἐκκαίω, διακαίω, ξηραίνω τι· ἐντ. μετφ. excoctus, a, um = ἀπεξηραμένος, λίαν ἰσχνός· 3) μετφ. α) (κωμ.) -malum alicui, μηχανῶμαί τινι κακόν. β)-mentem alicujus, ἀνιῶ, ἄγχω τὴν ψυχήν τινος.

excors, rdis, ἐπίθ. (ex, cor), (κυρ. =ἄνευ καρδίας, ἄνευ νοῦ), ἀνόητος, ἄφρων, μωρός.

excrēmentum, i, οὐ. (excerno), (μ.) τὸ δι' ἐκκρίσεως ἐκ τοῦ σώματος ἀποβαλλόμενον· -oris, σίαλον· -narium, μύξα, Τάκ.

ex-cresco, crēvi, crētum, γ'. (ἀρχ. καὶ μ.), ἐκφύομαι, ἀναφύομαι, αὐξάνομαι· μετφ.=αὔξησιν, ἐπίδοσιν λαμβάνω, ἐπικρατῶ.

excrētus, a, um (μετχ. τοῦ excresco), απ. καὶ π.) ἀδρός, μέγας.

excrŭciābĭlis, e, (Πλ.) ἄξιος βασάνων.

ex-crŭcio, α'. 1) σφόδρα βασανίζω, aliquem· μετφ. (Πλ.) -diem, ἀσώτως διαγίγνομαι τὴν ἡμέραν· 2) μετφ.= ἀνιῶ, ἄγχω τινά: id ego -ior ἀνιῶμαι, ἀδημονῶ περὶ τούτου.

excŭbātĭo, ōnis, θ. προφυλακή.

excŭbĭae, ārum θ. πλ. (excŭbo 1) (Πλ.) ἡ ἐκτὸς τῆς οἰκίας κοίμησις· 2) προκοιτία, νυκτερινὴ φυλακὴ στρατιωτῶν κ.τ.ὅμ. 3) συγκεκρ. = νυκτερινοὶ φύλακες.

excŭbĭtor, ōris, ἀ. 1) φύλαξ, φρουρός (περὶ ἀλέκτορος· 2) ἐν τῷ πληθ.=οἱ πρόκοιτοι, οἱ νυκτερινοὶ φύλακες, οἱ προφύλακες.

excŭbĭtus, us, ἀ. προφυλακή.

ex-cŭbo, bŭi, bĭtum, α'. 1) (σπ. καὶ μ.) ἔξω (τῆς οἰκίας, τῆς πόλεως) κοιμῶμαι· 2) προκοιτῶ, νυκτοφυλακῶ, ἐν φρουρᾷ εἰμι, φρουρῶ. Ἐντ. 3) μετφ. ἐπαγρυπνῶ τινι, ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω τινός: -ad opus, pro aliquo.

ex-cūdo, cūdi, cūsum, γ'. 1) ἐκτρίβω, ἐκβάλλω, scintillam silice σπινθῆρα ἐκ τοῦ πυρίτου· 2) ἐκκολάπτω, pullos νεοσσούς· 3) (π.) χαλκεύω, σφυρηλατῶ, aera χαλκόν· ἐντ. μετφ. = τεχνηέντως κατασκευάζω τι· -librum κ.τ.ὅμ. = συντάττω, συγγράφω βιβλίον.

exculco, α'. (ex, calco), (σπ.)· 1) (Πλ.) πατῶν ἐκκρούω τι· 2) καταπατῶ, ἰσχυρῶς πατῶ, terram, Καῖσαρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

excultus, a, um, μετχ. τοῦ excolo.

ex-cūrātus, a, um (μετχ. τοῦ ἄλλως ἀχρ. ex-curo) (Πλ.)· 1) ἐπιμελῶς τεθεραπευμένος· 2) ἐπιμελῶς ἐκλελεγμένος, λίαν καλός, victus.

ex-cŭrro, cucūrri (σπ. curri) (cursum), γ'. Α) ἀμετ. 1) ἐκθέω, ἐκτρέχω, ὁρμῶ φέρομαι ἔξω τινός, foras τῆς οἰκίας· fons -it ex, πηγὴ ἐκρεῖ ἐκ· 2) μάλ. α) ἐκθέω, ἐκβοηθῶ, ἐπιδρομὴν ποιοῦμαι, ἐπεξέρχομαι, ἐξορμῶ· β) ἐξέχω, προέχω, promontorium· γ) μετφ. oratio longius -it = ἐκτρέπεται, ἐκβαίνει· δ) προβαίνω, ἀναβαίνομαι, δείκνυμαι: campus in quo virtus possit - · ε) oratio -it cum sententiā, ὁ λόγος συμβαδίζει τῇ γνώμῃ· Β) μεταβ. α) διατρέχω, spatium· β) (μ.) λέγων σιωπῶ τι, οὐδένα λόγον ποιοῦμαί τινος.

excursātĭo, ōnis, ὁ. (excurso), (μ.) καταδρομή, ἐπιδρομή, προσβολή.

excursĭo, ōnis, ὁ. (excurro)· 1) τὸ προτρέχειν: -oratoris rara esse debet· μετφ. = παρέκβασις· - fit ex narratione· 2) μάλ. ἐκδρομή, ἐπιδρομή, προσβολή, ἐπίθεσις· 3) μετφ. -orationis τὸ προοίμιον.

excursor, ōris, ὁ. κατόπτης, κατάσκοπος, ἐρευνητής, Κικέρ.

1. excursus, us, ὁ. = excursio.

2. excursus, a, um, μετχ. τοῦ excurro.

excūsābĭlis, e, (-ior) συγγνωστός, ἄξιος συγγνώμης, error, Ὀβίδ.

excūsāte, ἐπίρ. (-ius), ἀνευθύνως.

excūsātĭo, ōnis, ὁ. (excuso). 1) ἀπολογία· accipio - em alicujus, ἀπολογοῦμαι ὑπέρ τινος· 2) πρόφασις, - inopiae, valetudinis, aetatis· 3) παραίτησις, ἄρνησις, ἀπόρριψις.

excūsātus, a, um, (-ior, - issimus), [μετ. τοῦ excuso) ἀνεύθυνος.

excūso, α'. (ex, causa)· 1) ἀπολογοῦμαι· -aliquem alicui, ἢ apud aliquem, ἀπολογοῦμαι ὑπέρ τινος πρός τινα· - me in (de) re aliqua alicui ἢ apud aliquem, ἀπολογοῦμαι (ὑπὲρ ἐμαυτοῦ) περὶ τοῦ πράγματος πρός τινα· 2) προφασίζομαι, morbum, inopiam· (μ.) excusarunt (= προφασίζονται) se ebrios id fecisse· 3) ἀφίημι, ἀπολύω, aliquem re ἢ ab re τινά τινος· ἐντ. excusor alicui re = παραιτοῦμαί τι, ἀρνοῦμαί τι.

excūsor, ōris, ὁ. (excudo), (μ.) χαλκοτύπος, χαλκεύς.

exsūsse, ἐπίρ. ἐντόνως, σφοδρῶς.

excūssus, a, um, μετχ. τοῦ excutio.

excŭtĭo, cūssi, cussum, γ'. (ex quatio)· 1) ἐκσείω, ἐκκρούω, ἐκβάλλω, aliquem ἢ aliquid· 2) (π. καὶ μ.) ἐκβάλλω, ἐκκαλοῦμαι, προκαλῶ, ἐξάγω, κινῶ, lacrimas δάκρυα, risum γέλωτα· 3) -aliquem, ἐκκρούω, ἐξωθῶ, ἐκβάλλω ἐκδιώκω τινά· excussus patriā, ἐκπεσών τῆς πατρίδος· -me, ἀπέρχομαι· 4) ἀποσείομαι, ἐκτινάσσω, ἀποβάλλω, jugum τὸν ζυγόν· (π.) -aliquem sceptris, ἀφαιροῦμαί τινος τὸ σκῆπτρον (τὴν βασιλείαν)· navis excussa magistro, ναῦς ἀποβαλοῦσα τὸν κυβερνήτην· 5) -vestem, ἐκτινάσσω τὴν ἐσθῆτα· καὶ μετφ. -pallium, ἐκτινάσσω τὸ ἱμάτιον (πρὸς ἔξεταστιν), καὶ - aliquem = vestem alicujus). Ἐντ = ἐξετάζω ἐρευνῶ, rem· 6) ἐκτινάσσω, ἀφίημι, βάλλω, telum βέλος· 7) διασείω, σείω, moenia, τὰ τείχη· καὶ μετφ. -mentem, ἐκπλήττω τὴν ψυχήν· 8) -lacertum, ἐκτείνω τὸν βραχίονα· - rudentem, ἐξελίττω τὸν κάλων.

exdorsŭo, α'. (ex, dorsum) τὰ νῶτα (ἰχθύος) ἀπολεπίζω.

exec... τὰ οὕτω ἀρχόμ. ἰδὲ exsec...

ex-ĕdo, ēdi, ēsum, γ'. 1) ἐξεσθίω, κατεσθίω, καταβιβρώσκω, κατατρώγω τι· arbor exesa, δένδρον κοιλότητα ἔχον· (π.) - urbem, καθαιρῶ πόλιν· (κωμ.) - aliquem, τὴν οὐσίαν τινὸς διασπαθῶ· 2) μετφ. κατατρώγω, φθείρω, καταπονῶ: aegritudo (cura) exest animum.

exĕdra, ae, ὁ. ἐξέδρα· ἐντ. = διαλεκτήριον, αἴθουσα συναναστροφῆς, Κικέρ.

exedrĭum, i, οὐ. ἐξέδριον, Κικέρ.

exemplar (ἀρχ. καὶ - āre), āris, οὐ. (exemplum) 1) πρότυπον, ἀρχέτυπον, πρωτότυπον, παράδειγμα, ὑπόδειγμα· 2) ἀντίτυπον, ἀντίγραφον, ἀπόγραφον· 3) ἐκτύπωμα, τύπος, ὁμοίωμα, sui, ἑαυτοῦ - ingenii ejus, ἔργον τὸν τύπον (τὸν χαρακτῆρα) τοῦ πνεύματος ἐκείνου ἔχον.

exemplum, i, οὐ. (ἀντὶ exemplum, ἐκ τοῦ eximo, οἱονεὶ τὸ ἐκ πολλῶν τοῦ αὐτοῦ εἴδους ὡς δεῖγμα ἐξαιρούμενον)· 1) παράδειγμα: - crudelitatis, παράδειγμα ὠμότητος· - plo Titii, κατὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸ παράδειγμα τοῦ Τιτίου. -pli causā ἢ gratiā, παραδείγματος χάριν. Μάλ. α) = διδακτικὸν παράδειγμα: clades eorum -plo fuit· -edo, παράδειγμα δίδωμι· -statuo, edo in aliquem, παράδειγμα ποιῶ· 2) ἐνίοτε (μ.) = ζημία, τιμωρία· mereor novissima -pla, ἄξιος ἐσχάτης τιμωρίας εἰμί· 3) τρόπος, eodem -plo, ἢ ad idem-, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον· 4) (συγγράμματος κ. τ. ὁμ.) τὰ ἐγγεγραμμένα, ἡ ὑπόθεσις, τὸ περιεχόμενον· literae hoc -plo, testamentum duplex sed eodem -plo· 5) = exemplar, ἀρχέτυπον, πρότυπον, ὑπόδειγμα: -innocentiae· 6) ἀντίτυπον, ἀντιγραφον, ἀπόγραφον· 7) ὁμοίωμα, εἰκών: pingo exemplum.

exentĕro, ā', ἐξεντερίζω, leporem. 2) μετφ. α) κενῶ, marsupium τὸ βαλάντιον· β) βασανίζω, aliquem.

ex-eo, ĭi (σπ. ĭvi), ĭtum, ī'. Ἀμεταβ. 1) ἐξέρχομαι, ex urbe τῆς πόλεως, de cubiculo ἐκ τοῦ θαλάμου, ab adiquo, ἐκ (τῆς οἰκίας) τινος· ὡσαύτ.· -portā, domo· -de navi, ἐκβαίνω ἐκ τῆς νεώς ἐπὶ τὴν γῆν· -insolitudinem, in provinciam (ἐκ τῆς Ῥώμης) εἰς τὴν ἐρημίαν, εἰς τὴν ἐπαρχίαν πορεύομαι· -ad aliquem (αἴκοθεν ἐξερχόμ. πορεύομαι εἴς τινα· mea sors -it, ὁ ἐμὸς κλῆρος ἐκπίπτει· Nilus -it, ὁ Ν. ἐκβάλλει· folia -unt in angulus τὰ φύλλα καταλήγουσιν εἰς γωνίαν· Μάλ. α) ἐπὶ στρατ. = ἐξέρχομαι, ad pugnam εἰς μάχην· -unt paludati, χλαμύδα φέροντες στρατεύονται· β) = de (ex) vita, ἀποθνήσκω· γ) ἐπὶ φυτῶν· ἐξέρχομαι, ἀναφύομαι, βλαστάνω· δ) μετφ.-ex aere alieno, ἀπαλλάττομαι τοῦ χρέους· ε) (π. καὶ μ.) ἀνέρχομαι, αἴρομαι, ad auras, in coelum· ς) ἐξέχω, προέχω· 2) μετφ. α) opinio -it, διαδίδοται· oratio mea -it (ἢ -it in vulgus) ἐκφέρεται εἰς τὸν ὄχλον, διαδίδοται· β) -ex (de) potestate, οὐκέτι ἐν ἐμαυτοῦ εἰμι, ἀπόλλυμι τὰς φρένας· ὡσαύτως me-, ἐξίσταμαι (τοῦ κατὰ φύσιν λογισμοῦ)· γ) (μ.) res -it ex (a) memoria, τὸ πρᾶγμα ἐκφεύγει τὴν μνήμην· δ) ἐπὶ χρόνου· ἐξέρχομαι, τελευτῶ· exeunte (ἀντίθ. ineunte) anno, τελευτῶντος τοῦ ἐνιαυτοῦ· ε) ἐκτρέπομαι in laudos Caesaris, εἰς ἔπαινον τοῦ Καίσαρος· Β) μεταβ. (π. καὶ μ.)· 1) ἐκβαίνω, ὑπερβαίνω, limen, valles illas· μετφ.-modum, ὑπερβάλλω τὸ μέτρον· 2) ἐκφεύγω, ἀποφεύγω, odorem, tela.

exercĕo, cŭi, cĭtum, ē'. 1) ἐξεργάζομαι, ἐργάζομαι, ἀσκῶ, ἐπιτηδεύω, ἐπαγγέλλομαί τι, μελετῶ τι, σπουδάζω περί τι· -arma, artem· μετφ· γρῶμαι, justitiam δικαιοσύνῃ, crudelitatem, ὠμότητι· Ἐντ. -cantus ᾄδω, -baltatum βληχῶμαι, -amores, ἐρῶμαι· -diem διάγω τὴν ἡμέραν· 3) ἀσκῶ, γυμνάζω, aliquem (animi vim, ingenium, aetatem illam) re aliqua, ἢ in aliqua, εἴς τι, περί τι, ἢ ad rem aliquam, πρός τι (πρὸς ἐπίτευξίν τινος)· Ἐντ. -me, καὶ ἐν τῷ παθητ. exerceor (ἀλλὰ μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. τῆς μετοχ. καὶ τῷ γερουνδ.) = ἀσκῶ ἐμαυτόν, γυμνάζομαι, in venando εἰς τὴν θήραν· 4) μετφ. α) καταπονῶ, κακῶ, ἄγχω, ἐνοχλῶ ταράττω, aliquem, animos· exerceor poenis = τιμωροῦμαι· exerceor de re aliqua, ἀγωνιῶ, ἀδημονῶ περί τινος· β) (π.) -aliquem odio, διώκω τινά τῷ μίσει·

exercĭtāte, ἐπίρ. (-ius, issime) ἠσκημένως, ἐμπείρως.

exercĭtātĭo, ōnis, θ. ἄσκησις.

exercĭtātor, ōris, ὁ. γυμναστής.

exercĭtātrix, īcis, θ. ἡ γυμνάζουσα, ἐντ. = ἡ γυμναστική.

exercĭtātus, a, um (-ior, -issimus) [μετχ. τοῦ exercito]· 1) ἠσκημένος, ἔμπειρος, in re aliqua· 2) τεταραγμένος.

exercĭtĭum, ii, οὐ. (μ.) ἄσκησις.

exercĭto, ā'. (σπ. πλὴν τῆς μετχ. exercitatus) ἀσκῶ, γυμνάζω, aliquem cursu.

exercĭtor, ōris, ὁ, γυμναστής.

exercĭtus, us, ὁ. (exerceo)· 1) (Πλ.) ἄσκησις· -gymnasticus· 2) (Πλ.) ἐνόχλησις, ταραχή· 3) ὁ ἠσκημένος λαός, τ. ἔ. ὁ στρατός, τὸ στράτευμα (πρβλ. acies, agmen): paro, conscribo κτλ. exercitum, παρασκευάζω, καταλέγω στράτευμα· ἐνίοτε μάλ. = τὸ πεζικόν, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸν στόλον, ἢ = τὸ πεζικὸν ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἱππικόν (ex. equitatusque). Ἐντ. (π.) = στρατός, πλῆθος, ὄχλος.

exēsor, ōris, ὁ. (exedo), ὁ κατατρώγων: aestus e. murorum· ἢ τὰ τείχη κατατρώγουσα πλήμμυρα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

exhālātĭo, ōnis, f. ἐξάτμισις.

ex-hālo, āv. ἐξατμίζω, ἐξατμιῶ nebulam. Ἐντ. -crapulam, vinum, ἀποκραιπαλῶ, ἐκνήφω· (π.) Aetna -at flammam, ἀναπέμπει φλόγας· -animum (vitam) ἐκπνέω, ἀποθνήσκω· 2) ἀμετ. (π.) ἀτμίζω, ἀναθυμιῶ, vapore.

ex-haurĭo, hausī, haustum, īre. 1) ἐξαντλῶ· ἐντ. = ἐκπίνω, aquam, vinum· 2) ἐπὶ στερεῶν· ἐξαρύω, ἐκβάλλω, humum manibus, terram· καὶ ἐν γένει = ἐκκομίζω, ἀφαιρῶ, omnem pecuniam ex aerario· -praedam, λεηλατῶ, διαρπάζω· ὡσαύτ. -opes urbium· -mihi spiritum, vitam, διαχρῶμαι (ἀποκτείνω) ἐμαυτόν· -alicui amorem, dolorem, βαιτῶ τινος τὸν ἔρωτα, τὴν λύπην· 3) ἀντλῶν ἢ πίνων ἐκκενῶ τι, sentinam navis, poculum. Ἐντ. α) ἐξαντλῶ, ἐκκενῶ, aerarium· -agros, tecta, διαρπάζω· μετρ. -vires, facultates, ἐξαντλῶ τὰς δυνάμεις· ὡσαύτ. -amicorum benignitatem· β) ἐξανύτω, διανύτω, (μέχρι τέλους) ὑπομένω τι: -labores, periculum, bella. Ἐντ. -noctem, διέρχομαι τὴν νύκτα· -mandata, ἐκτελῶ, πληρῶ τὰ παραγγέλματα.

exhērēdātĭo, ōnis, f. (exheredo) στέρησις κληρονομίας, ἀποκήρυξις.

exhērēdo, āv. (exheres), στερῶ τῆς κληρονομίας, ἀποκηρύττω τινά.

ex-hēres, ēdis, ἐπίθ. ἀπόκληρος, ὁ στερηθεὶς τῆς κληρονομίας.

exhĭbĕo, hibŭi, hibĭtum, ēre. (ex, habeo)· 1) παρέχω, προσάγω, παραδίδωμί τινα ἢ τι· -omnia integra, senatores ad ferrum· -aliquem, προσάγω τινὰ (πρὸ τοῦ δικαστηρίου)· (π.) -sonos, ἀνίημι, ἐκφέρω φωνήν· 2) μετρ. α) παρέχω, παρίστημι, δείκνυμι quorum virtus exh. solidum decus· -linguam parentis, τοῖς αὐτοῖς τῷ πατρὶ λόγοις χρῶμαι· -faciem patris, ὅμοιός εἰμι τῷ πατρί· β) (= τῷ μᾶλλον συνήθει praebeo) μετὰ ἐπιθέτου: -me supplicem, παρέχω ἐμαυτὸν ἱκέτην· -me nudum, δείκνυμαι γυμνός. Ἐντ. -virum fortem, ἀνδρεῖος δείκνυμαι· ὡσαύτ. -ducem Graeciae, στρατηγὸς τῆς Ἑλλάδος φαίνομαι· (π.) -Pallada, Παλλὰς δείκνυμαι· γ) παρέχω τινί τι, αἴτιός εἰμί τινί τινος, ποιῶ τινί τι· -alicui curam, negotia· (π.) -vias tutas, τὰς ὁδοὺς ἀσφαλεῖς καθίστημι· δ) (μ.) -Scythas alimentis, τροφὴν παρέχω τοῖς Σκύθαις, τρέφω τοὺς Σκύθας.

ex-hĭlăro, āv. (σπ.) φαιδρύνω.

ex-horresco, horrŭi, (ἄνευ σ.), ĕre. 1) ἀμετ. ἀναρρίττω, ῥίττω, ἐκπλήττομαι, metu ὑπὸ φόβου· -in re aliqua, φοβοῦμαι ὑπέρ τινος· 2) (π.) μεταβ. ῥίττω, ὀρροβῶ τι.

exhortātĭo, ōnis, f. (exhortor) παρακέλευσις, παρόρμησις, προτροπή.

exhortātīvus, a, um, (exhortor) προτρεπτικός.

ex-hortor, ātus sum, āri, dep. α'. παρακελεύομαί τινι, παρορμῶ, προτρέπω τινα (ποιεῖν τι)· μετρ. -virtutes, προτρέπω τοὺς ἀνθρώπους ἐπὶ τὴν ἀρετήν.

exicco, ἀντὶ exsicco.

exigno, ἀντὶ exsigno.

exĭgo, ēgi, actum, ĕre. (ex, ago)· 1) ἐξάγω, ἐξελαύνω, ἐκβάλλω, cervam e montibus ἔλαφον ἐκ τῶν ὀρέων, aliquem domo τινά τῆς οἰκίας· -reges, ἐκδιώκω τοὺς βασιλεῖς (μ.) -aliquem vita = ἀποκτείνω τινά. Ἐντ. α) (π.) ἐλαύνω, ὠθῶ, gladium in aliquem· -tela βάλλω βέλη· β) Hebrus it aquas, ὁ Ἔβρος ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν· γ) -uxorem, ἀποπέμπω, ἀφίημι γυναῖκα· 2) μετρ. α) -fabulam κ. τ. ὑμ. ἐκβάλλω, ἀποδοκιμάζω κωμῳδίαν· β) ἀπαιτῶ (μάλ. ὡς ὀφειλὴν ἢ ὑποχρέωσιν, πρβλ. posco, flagito): -mercedem viam, ἀπαιτῶ τὸν μισθόν, τὴν κατασκευὴν ὁδοῦ· necessitas (res) -it, ἡ ἀνάγκη ἀπαιτεῖ, ἀνάγκη ἐστί. Μάλ. ἐπὶ χρημάτ. = πράττομαι, εἰσπράττω· -poenam ab (de, ex) aliquo, δίκην παρά τινος λαμβάνω, τιμωροῦμαί τινα· γ) ἐξάγω πρὸς πώλησιν) πωλῶ, fructus· δ) (π. καὶ μ.) -aliquid ab aliquo, ἐρωτῶ τινα περί τινος. 3) ἐξετάζω, ἐξακριβῶ, aliquid ad nostras leges τὸ πρὸς τοὺς ἡμετέρους νόμους· -opus publicum ἐξετάζω δημόσιον ἔργον (περὶ τοῦ τιμητοῦ τοῦ τὰ δημόσια οἰκοδομήματα ἐξετάζοντος)· 4) (π. καὶ μ.) ἀποτελῶ, περαίνω, τελειῶ, monumentum, versus· (π. dies exegit mediam horam, ἡ μεσημβρία παρελήλυθεν· Ἐντ. α) ἐπὶ χρόνου· διάγω, aetatem, vitam· exacta aetate, ἐν ἡλικίᾳ προβεβηκυίᾳ· β) ὁρίζω· nondum satis exactum est οὔπω ὡρισμένον βέβαιόν ἐστι· γ) ὑπομένω, ὑποφέρω, ἀε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

rumnam ταλαιπωρίαν· δι (μ.) ἐφαρμόζω τί τινι, rem ad aliquid· 5) βουλεύομαι, de re περί τινος. Ἐντ. = σκοπῶ, σκέπτομαί τι.

exĭgue ἢ **exigŭum** ἐπίρ. (exiguus). 1) μικρολόγως, φειδωλῶς, ὀλίγον: -sumptum praebeo· 2) μόλις: - habuit· 3) - dico, scribo, δι' ὀλίγων, συντόμως λέγω, γράφω.

exĭgŭĭtas, ātis, θ. (exiguus) μικρότης, ὀλιγότης, σπανιότης, βραχύτης·

exĭgŭus, a, um (-issimus), (π.) [exigo], συνεσταλμένος, μικρός, ὀλίγος (τὸν ἀριθμόν, τὸ μέγεθος κ. τ. ὅμ.), βραχύς· -animi, μικρόψυχος· -toga, στενή, εὐτελής τήβεννος· -um campi, μικρὸν (μέρος) γῆς· 2) βραχύς, ἀσθενής, sonus, vox, vires·

exĭlis, e, (-ior, -issimus)· 1) λεπτός, ἰσχνός, ἀσθενής· 2) ὀλίγος, βραχύς· μετφ. - oratio, ἰσχνὸς (ἀφελὴς) λόγος· sidus ex. (μ.) ἀστὴρ ἀσθενῶς λάμπων.

exĭlĭtas, ātis, θ. (exilis) λεπτότης μετφ. ἰσχνότης, καὶ μάλ. λόγου.

exĭlĭter, ἐπίρ. ἰσχνῶς, συντόμως·

exĭlĭum, ἀντὶ exsilium.

exĭmie, ἐπίρ. (eximius), ἐξαιρέτως, ὑπερβαλλόντως, διαφερόντως.

exĭmĭus, a, um, (eximo)· 1) ἐξαίρετος (ὁ ὡς ἐξαίρεσις ἐκ τοῦ λοιποῦ πλήθους λαμβανόμενος): neminem -um habeo, οὐδένα ἐξαιρῶ· 2) μεταφ. ἐξαίρετος, ἔκκριτος, ἐκπρεπής, διαπρεπής, ἔξογος, διαφέρων, ὑπερβάλλων.

exĭmo, ēmi, emptum, ĕre. (ex, emo)· 1) ἐξαιρῶ, ἀφαιρῶ, telum τὸ βέλος, diem ex mense τὴν ἡμέραν ἐκ τοῦ μηνός· -aliquem de (ex) reis, ἐξαιροῦμαί τινα (ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ) τῶν ὑποδίκων· μετφ. -rem miraculo, ποιῶ ὥστε τὸ πρᾶγμα μὴ θαυμαστὸν εἶναι· 2) μετφ. α) ἐξαιρῶ τινός τι, ἀπαλλάττω τινά τινος: -alicui curas· β) ἀπαλλάττω, ἐλευθερῶ, urbem obsidione τὴν πόλιν τῆς πολιορκίας· γ) -tempus, ἀναλίσκω τὸν χρόνον, diem dicendo τὴν ἡμέραν λέγων· ea res diem exemit, ἡ ἡμέρα αὕτη (ὅλην) τὴν ἡμέραν κατηνάλωσεν.

ex-īnānĭo, īvi, ītum, īre. ἐκκενῶ, navem, castra; - civitatem, agros, ἐκπορθῶ, ἐρημῶ· -aciem, ἀραιῶν τὰς τάξεις ἐξασθενῶ.

ex-inde καὶ συντετμημένον **exin**, ἐπίρ. ἐντεῦθεν, ἐκ τούτου, μετὰ ταῦτα, εἶτα, ἔπειτα, μετέπειτα.

existĭmātĭo, ōnis, θ. (existimo)· 1) γνώμη, δόξα (περί τινος, μετὰ προηγουμένην ἐκτίμησιν· πρβλ. aestimatio): -es et judicia hominum· 2) μάλ. εὐδοξία, δόξα, ὑπόληψις, φήμη, εὐδοκίμησις, τιμή, τιμαί. Ἐντ. πίστις, debitorum τῶν ὀφειλετῶν.

existĭmātor, ōris, ὁ. κριτὴς (τινος).

existĭmo, āvi. (ex, aestimo)· 1) τιμῶ τι: -aliquid flocci, τοῦ μηδενὸς ἄξιον ἡγοῦμαί τι· 2) ἡγοῦμαι, οἶομαι, νομίζω, δοξάζω (περί τινος, μετὰ προηγηθεῖσαν ἐκτίμησιν· πρβλ. aestimo): ut Cicero -at, ὥσπερ Κικέρων ὑπολαμβάνει· 3) κρίνω τι: - ex eventu de consilio alicujus, ἐκ τοῦ ἀποβάντος κρίνω περὶ τῆς βουλῆς τινος· ὡσαύτ. de illis scriptoribus ex. non possumus.

existo, ἀντὶ exsisto.

exĭtĭābĭlis καὶ **exitiālis**, e, (exitium) ὀλέθριος, bellum πόλεμος.

exĭtĭo, ōnis, (Πλ.) ἔξοδος.

exĭtĭōsus, a, um, = exitiabilis.

exĭtĭum, ii, οὐ. (exeo)· 1) ἐξώλεια, ὄλεθρος, καταστροφή, urbis τῆς πόλεως· καὶ ἐν τῷ πληθ. omnia - a, παντὸς εἴδους ἀπώλειαι· 2) (σπ.) - vitae, καταστροφὴ τοῦ βίου (= exitus).

exĭtus, us, ὁ. (exeo)· 1) ἔξοδος· 2) μετφ. α) ἔξοδος, τέλος, λῆξις, orationis τοῦ λόγου, anni τοῦ ἔτους. Μάλ. = τὸ τέλος, ἡ καταστροφὴ τοῦ βίου, ὁ θάνατος· - humanus· boni bonos ex habent· β) ἔκβασις, ἀποβησόμενον, τύχη.

ex-lex, lēgis, ἐπίθ. ἀνεύθυνος.

exlĭdo, (κωμ.), ἰδὲ elido.

ex-obsĕcro, āre. (Πλ.), ἐκλιπαρῶ.

exŏcŭlo, āre. (ex, oculus), ἐκτυφλῶ.

exŏdĭum, ii, οὐ. ἐξόδιον δράματος.

ex-ŏlesco, lēvi, lētum, ĕre. 1) (μ.) κακῶς αὐξάνομαι· 2) μετφ. παρέρχομαι, ἀφανίζομαι, ἀπόλλυμαι, ἀπαρχαιοῦμαι, οὐκ ἐν ἔθει εἰμί.

exŏlētus, a, um (exolesco)· 1) (πρὸς ἀσέλγειαν αὐξηθείς), ἀσελγής, μάλ. = τὰ παιδικά· 2) οὐκ ἐν ἔθει, οὐκ ἐν χρήσει ὤν, πεπαλαιωμένος, καταλελυμένος, ἐξηλειμμένος.

ex-ŏnĕro, āre. 1) ἐκφορτώνω, navem τὴν ναῦν· - ventrem, ἀποπατῶ· μετφ. - civitatem metu, ἀπαλλάττω τὴν πολιτείαν φόβου· - conscientiam, ἀνακου-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρίζω τὴν συνείδησιν· 2) ὀχληρόν τι ἀποβάλλω.

exopsĕcro, ἀντὶ exobsecro.

exoptābĭlis, e, (ἀρχ. καὶ π.) εὐκτός, ποθητός.

exoptātus, a, um, (-ior, -issimus) [μετχ. τοῦ exopto) εὐκτός, ποθητός, ἀρεστός, προσφιλής.

ex-opto, ā'. 1) (σπ.) αἱροῦμαι, ἐκλέγω τι· 2) λίαν εὔχομαι, σφόδρα ποθῶ τι·

exōrābĭlis, e, εὐεξίλαστος, homo.

exōrābŭlum, i, οὐ. ἐξίλασμα.

exōrātor, ōris, ἀ. [exoro] (κωμ.) ὁ δεόμενος, ὁ ἐξαιτούμενος.

ex-ordĭor, orsus sum, δ'. 1) ἐξάρχω, κατάρχω τι, ἄρχομαί τινος, ἐπιχειρῶ τινι· ἡ μετχ. exorsus, a, um εὑρηται καὶ παθητ. = ἠρχισμένος· παρὰ Βεργιλ. οὐσ. **exorsa**, ōrum, οὐ. πλ. α) ἀρχαί, ἀρχὴ (ἀντίθ. exitus)· β) προοίμια.

exordĭum, ii, οὐ. (exordior)· 1) ἀρχὴ (κυρ. ἔργου): duco (capio)-um rei alicujus a re aliqua, ἄρχομαί τινος ἀπό τινος· καὶ (π. καὶ μ.) ἐν τῷ πληθ. 2) ἀρχὴ λόγου ἢ συγγράμματος, προοίμιον.

ex-ŏrĭor (exorīris), ortus sum, δ'. (ἐξόρνυμαι). 1) ἀνατέλλω (ἐπὶ ἡλίου σελήνης καὶ ἀστέρων· ἀντίθ. cado, occĭdo)· ἐντ. (π.) exoriens, ὁ ἀνατέλλων ἥλιος· servus ex. qui κτλ. = δοῦλος ἀνέστη, ἐφάνη (κατήγορος). Ἐντ. μετφ. α) ex altera parte exoritur Antipatri ratio = ἀνίσταται (παρουσιάζεται) φαίνεται ἀντίπαλος· β) ego nunc paulum-, ἀναρθοῦμαι, ἀναλαμβάνω (ἐκ τοῦ ἀτυχήματος)· 2) ἀναφαίνομαι, γίγνομαι· repente rex exortus est, βασιλεὺς αἴφνης ἐγένετο· is . . . nobis Sulla-itur, οὗτος . . . (ἕτερος) Σύλλας ἡμῖν γίγνεται.

exornātĭo, ōnis, θ. (exorno), ἐκκόσμησις, καλλωπισμός· μάλ. μετφ. ἡ καλλιέπεια. Ἐντ. = λόγος ἐπιδεικτικός, Κικέρ.

exornātor, ōris, ἀ. καλλωπιστής.

ex-orno, ā'. 1) κοσμῶ· - classem, κοσμῶ, ἐξαρτύω στόλον· - vicinitatem armis, καθοπλίζω τοὺς γείτονας. Ἐντ. = διακοσμῶ, διατάττω τι· 2) κοσμῶ, καλλωπίζω, aliquem, domum· μετφ. λαμπρύνω, λαμπρὸν καθίστημι, Craeciam, vitam, ἐντ. = ἐγκωμιάζω, philosophiam.

ex-ōro, ā'· 1) ἱκετεύω, ἱκετεύων ἐπικάμπτω, πείθω, aliquem τινά· (π.) carmina -ant (ἐξιλάσκονται) deos·-populum, τὴν εὔνοιαν τοῦ λαοῦ αἰτοῦμαι· (μ.) - aliquem a re aliqua, ἱκετεύων ἀποτρέπω τινά ἔργου τινός· 2) (ἀρχ. καὶ μ.) - aliquid, rem ab aliquo, ἐκλιπαρῶ τι παρά τινος, ἱκετεύων τυγχάνω τινός, κτῶμαί τι παρά τινος.

1. exorsus, us, ἀ. = exordium.

2. exorsus, a, um, μτχ. exordior.

1. exortus, us, ἀ. = ortus.

2. exortus, a, um, μτχ. exorior.

ex-os, ossis, ἐπίθ. ἀνόστεος.

ex-oscŭlor, ἀποθ. ā'. καταφιλῶ.

exosso, ā'. (ex, os), ἐξοστεζω ἢ ἐκλεπίζω, piscem· μετφ. pectus exossatum, στέρνον ἐπικαμπές.

exostra, ae, θ. ἐξώστρα, θεατρικὸν ἐκ ξύλου ὄργανον, δεικνύον τοῖς θεαταῖς κατὰ ὑπὸ σκηνὴν ἐν ταῖς οἰκίαις ἀπόρρητα πραχθέντων· ἐντ. μετφ. in e. = ἐνώπιον πάντων, φανερῶς.

ex-ōsus, a, um, μετχ. (ex, odi). 1) ἐνεργ. μισῶν, Trojanos· 2) παθητ. μεμισημένος, μισητός, alicui.

exōtĕrĭcus, a, um, (μ.) ἐξωτερικός, (παρὰ Κικέρ. ἑλλην. γεγραμμένον).

exōtĭcus, a, um ἐξωτικός, ξενικός, ξένος, vinum· Graecia-a, ἡ μεγάλη Ἑλλάς· οὐσ. **exoticum**, ξενικὴ στολή.

ex-pallesco, lŭi, γ'. (π.) ὠχριῶ· μετφ. - rem, φοβοῦμαί τι.

ex-palliātus, a, um, (ex, pallium), ἀφιματωμένος, τοῦ ἱματίου ἀπεστερημένος.

ex-pallĭdus, a, um, λίαν ὠχρός.

ex-palpo, ā'. ἢ **-palpor**, ἀποθ. ā'. θωπεύομαι· λαμβάνω, aliquid ab aliquo.

ex-pando, pandi, pansum, γ'. ἐκπετάννυμι, ἀναπετάννυμι, ἀναπτύσσω, vestes, alas, fores· Nilus expanditur = ὑπερχεῖται. Ἐντ. μετφ. = ἀναπτύσσω, ἐκτίθημι, rerum naturam dictis.

expăpillātus, a, um, (ex, papilla), (Πλ. ἀμφιθ.), μέχρι τῶν μαστῶν γυμνός.

ex-pătro, ā'. (π.) καθηδυπαθῶ, καταπονεύω· Κάτουλ. 29, 16.

ex-păvĕfăcio, factus, γ'. καταπτοῶ, καταπλήττω, aliquem.

ex-păvesco, pāvi, (ἄνευ σ.), γ'. ἐκπτοοῦμαι, ἐκπλήττομαί τι· - ad rem ali-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

quam; - ensem, insidias, φοβοῦμαι τὸ ξίφος, τὴν ἐνέδραν.

expecto, ἀντὶ exspecto.

expectŏro, ā'. (ex, pectus,) ἐκβάλλω τι ἐκ τοῦ στήθους, ἐκ τῆς ψυχῆς·

expĕcŭlĭātus, a, um (ex, peculium), τῆς ἰδίας οὐσίας ἀπεστερημένος. (Πλ.)·

expĕdĭo, īvi καὶ ĭi, ītum, 4'. (ex, pes· κυρ. = τοὺς πόδας λύω)· 1) λύω, aliquem illigatum τινά δέσμιον, nodum τὸ ἄμμα, me ex laqueis ἐμαυτὸν ἐκ τῶν παγίδων. Ἐντ. = λύω, ἀπολύω, ἀπαλλάττω, ἐλευθερῶ, aliquem a servitute τινὰ ἀπὸ τῆς δουλείας· - me ab occupatione, ἀπαλλάττω ἐμαυτὸν τῆς ἀσχολίας· (π.) - aliquem per acuta belli, εὐτυχῶς διάγω τινὰ διὰ τῶν δεινῶν (ἀπαλλάττω τινὰ) τοῦ πολέμου· expedior per hostes, διαφεύγω τοὺς πολεμίους. Ἐντ. - iter fugae, aditum, εὑρίσκω ὁδὸν φυγῆς, πρόσοδον· 2) ἐξαιρῶ, ἐξάγω, virgas τὰς ῥάβδους, gladium τὴν μάχαιραν, Cererem ἄρτον· - merces, ἐκτίθημι τὰ ἐμπορεύματα· 3) παρασκευάζω, ἑτοιμάζω naves ἢ classem τὰς ναῦς, τὸν στόλον (πρὸς πλοῦν)· - me ad pugnam, παρασκευάζομαι εἰς μάχην· καὶ (μ.) ἀπολύτ. expedio = στρατεύω· α) (π.) - jaculum, βάλλω ἀκόντιον· ὁ) διατάττω, διευθετῶ, (κανονίζω) negotia, τὰ τῆς πόλεως πράγματα· - rem frumentariam τὰ περὶ τὸν ἐπισιτισμὸν διατάττω· - nomina, ἀποτίνω τὰ χρέη· - consilia mea τὴν ἐμὴν βουλὴν διαπράττω· - salutem, τῆς ἐμῆς σωτηρίας ἐπιμελοῦμαι· 3) (π. καὶ μ.) ἐκτίθημι, ἐξηγοῦμαι, διηγοῦμαι, panca multis, originem illorum· 4) ἄπρος. **expĕdit**, λυσιτελεῖ, συμφέρει, ὠφελεῖ· aliis aliud-, ἄλλοις ἄλλο λυσιτελεῖ· (μ.) - ut ἢ ne, συμφέρει ὥστε, ἢ ὅπως μή.

expĕdīte, ἐπίρ. (-ius, - issime) ῥᾳδίως, ἑτοίμως, ταχέως, ἐν τάχει.

expĕdĭtĭo, ōnis, θ. (expedio)· ἐκστρατεία, στρατεία· in - em eo, educo, mitto = στρατεύομαι.

expĕdītus, a, um, (-ior, - issimus), [μετχ. τοῦ expedio), κυρ. = λελυμένος· 1) ἐπὶ προσώπ. α) ἀπηλλαγμένος, ἐλεύθερος (ἀσχολιῶν)· ut ille ex. in Galliam proficisceretur· ὁ) ἑτοιμος εἰς μάχην, ὡπλισμένος· occurit ei Clodius - · γ) homo -, πρόχειρος, (εὔκολος) ἄνθρωπος, καὶ = εὔζωνος, ἄνευ σκευῶν· - ad caedem, ad dicendo, πρόχειρος εἰς φόνους, εἰς τὸ λέγειν· Μάλ. milites (copiae, exercitus) - ti. α) = φιλοὶ στρατιῶται· ὁ) = εὔζωνοι, ἄνευ σκευῶν· γ) = ἑτοιμοι πρὸς πόλεμον· 2) ἐπὶ πραγμ. α) πρόχειρος, ἑτοιμος: in - to habeo, πρόχειρον, ἑτοιμον ἔχω· ὁ) ῥᾴδιος, εὐχερής, ἄνετος, via, reditus· γ) βέβαιος, ἀσφαλής, fides, victoria.

ex-pello, pŭli, pulsum, γ'. 1) ἐξωθῶ, ἐξελαύνω, ἐκβάλλω, ἐκδιώκω aliquem domo, regno· μάλ. = ἐξορίζω (μετὰ τῆς ex ἢ a καὶ ἀφαιρ. ἢ μετὰ μόνης ἀφαιρ.) ὅθεν expulsi = οἱ τῆς πατρίδος ἐκπεσόντες, οἱ ἐξόριστοι· 2) ἀπωθῶ, ἀποκρούω, hostes· 3) - naves ab litore in altum, ἀπαίρω, ἀνάγομαι· ratis expellitur = ἡ ναῦς ἀπαίρει· ἀλλά: naves in ripam expulsae = ἐκπεσοῦσαι (ἀποληφθεῖσαι) εἰς τὴν ὄχθην· 4) (π.) - sagittam arcu, τῷ τόξῳ ἀφίημι βέλος, ἐκτοξεύω· - me in auras = γεννῶμαι. Ἐντ. μετφ. α) - aliquem potestate, bonis, possessione, ἀποστερῶ τινα τῆς δυνάμεως, τῆς οὐσίας, τῶν κτημάτων· - aliquem vita, ἀπαλλάττω τινὰ τοῦ ζῆν· - vitam (animam) διαχρῶμαι (φονεύω) ἑαυτόν· ὁ) - quietem, somnos, ἀφαιρῶ τὸν ὕπνον· γ) - curas, spem, memoriam, ἀποβάλλω τὰς φροντίδας, τὴν ἐλπίδα, τὴν μνήμην.

ex-pendo, pendi, pensum, γ'. 1) (σπ. καὶ π.) σταθμῶ, ζυγοστατῶ, rem· μετφρ. gradus expensus, βῆμα σύμμετρον, εὔρυθμον. Ἐντ. α) (Πλ.) - hominem auro, ἀντισηκῶ (ἐξισῶ) τὸν ἄνθρ. χρυσοῦ. ὁ) σταθμῶμαι, σκοπῶ, κρίνω τι· γ) ἐξετάζω, testem τὸν μάρτυρα· 2) (ἀργύριον πρὸς ἀπότισιν ζυγοστατῶ) = ἀποτίνω, ἐκτίνω, ἀναλίσκω, δαπανῶ. Ἐντ. α) (π. καὶ μ.) - poenas, ἀποτίνω τινὶ ποινὰς (τιμωροῦμαι)· ὁ) μάλ. ἡ μετχ. οὐσιαστ. **expensum**, i, οὐ. = τὸ ἀνάλωμα, ἡ δαπάνη: ratio accepti et expensi, ἀπολογισμὸς τοῦ λήμματος καὶ ἀναλώματος. Ἐντ. fero alicui expensum = καταγράφω, καταχωρίζω τι (ὡς πληρωθέν τινι) εἰς τὸ ἀνάλωμα (τὸ accipio), ὅθεν = ἀποτίνω, δίδωμι, ἢ = δανείζω τινὶ ἀργύριον· ἐντ. καὶ περὶ ἄλλων πραγμ. = παραδίδωμι, alicui legionem τινὶ λεγεῶνα.

expergĕ-făcio, fēci, factum, γ'. ἐξυπνίζω, aliquem τινά καὶ παθητ. **expergefīo**, factus, ν'. = ἐξυπνίζομαι· ἐντ. ἐγείρω· μετφ. - me ἐνἐμαυτῷ, ἔννους γίγνομαι, Κικέρ. - melos κρούω μέλος, ψάλλω, Λουκρ.

expergiscor, perrectus sum, ἀποθ. γ'. ἐγείρομαι ἐκ τοῦ ὕπνου, ἐξυπνίζομαι. Ἐντ μετφ. = εἰς νέαν ἐνέργειαν, νέον βίον ἐγείρομαι.

ex-pergo. (ἄνευ παρκ.), gītum, γ'. ἐγείρω (ἐξ ὕπνου)· nec quisquam expegitus exstat, οὐδὲ ἔστί τις ὅστις ἐκ νεκρῶν ἠγέρθη· μετφ. = ἐγείρω, παροξύνω

expĕrĭens, ntis (-issimus), [μετχ. τοῦ experior]· 1) ἔμπειρος, πολύπειρος· 2) ἐγχειρητικός, δραστήριος.

experientĭa, ae, θ. (experiens) πεῖρα, ἀπόπειρα, δοκιμή, patrimonii amplificanti πρὸς ἐπαύξησιν τῆς πατρῴας οὐσίας· 2) (μ.) πεῖρα, ἐμπειρία· vir longā -ā.

expĕrīmentum, i, οὐ. (experior)· 1) πεῖρα, ἀπόπειρα, πείραμα, δοκιμασία· 2) πεῖρα, ἐμπειρία· 3) δεῖγμα, ἀπόδειξις, μαρτύριον.

expĕrĭor, pertus sum, ῐ'. (ἐκ βάζ. per = περ, ἐξ ἧς πεῖρα)· 1) πειράντινος λαμβάνω, πειρῶμαί τινος, δοκιμάζω τι. Ἐντ. α) ἐχθρ. πεῖραν λαμβάνω τινός, ἐπιχειρῶ, ἐπιτίθεμαί τινι, Romanos· β) δικαν. = δικάζομαί τινι: cum aliquo, de tantis injuriis· 2) εἰς πεῖράν τινος ἔρχομαι, ἐμπειρίαν κτῶμαί τινος· expertus id scio, πεῖρα οἶδα τοῦτο· expertus sum, πεῖραν ἔχω τινός.

expers, tis, ἐπίθ. (ex, pars)· 1) ἀμερής ἐντ. οὐσ. πλ. expertia τὰ ἀμερῆ· 2) μάλ. = ἄμοιρος, ἀμέτοχος, οὐ μετέχων, οὐ κοινωνῶν τινος· - sum rei, οὐ μετέχω τοῦ πράγματος· ἐν γένει = ἄπειρός τινος, στερούμενός τινος, οὐκ ἔχων τι· -eruditionis, ἀπαίδευτος· - literarum ἀμαθής· vinum ex. maris, οἶνος οὐ μεμιγμένος ἅλμῃ. Παρὰ Σαλλ. καὶ τοῖς ἀρχ. καὶ μετ' ἀφαιρ. - domo ἄνευ πατρίδος, metu ἐλεύθερος φόβου, fortunis ἄνευ οὐσίας.

expertus, a, um, (-issimus), [μετοχ. τοῦ experior]· 1) πεῖραν λαβών, πεπειραμένος, ἔμπειρος: miles ex belli· 2) παθητ. δοκιμασθείς, δόκιμος: homo ex per. omnia.

expes, ἀντὶ exspes.

expĕ-sso ἢ -pĕtisso, γ'. (Πλ.) 1) αἰτῶ τι· 2) ἐφίεμαί τινος.

ex-pĕto, īvi ītum, γ' A) ἀμετ. σπ.) γίγνεσθαι, συμβαίνειν· B μ. αἰτ. 1) αἰτῶ, auxilium ab aliquo βοήθειαν παρά τινος· - poenas ab aliquo καὶ in aliquem) τιμωροῦμαί τινα 2) ἐπιθυμῶ, ἐφίεμαί τινος, ποθῶ τι, pecuniam, vitam beatam; - vitam alicujus τῆς ζωῆς τινος ἐφίεμαι· ἐπιτίθεμαί τινι· vincere illi expetunt, ἐπιθυμοῦσι νικῆσαι· 3) mare, medium locum terrae expetens = ἡ θάλασσα, ἅτε τείνουσα πρὸς (θηρῶσα τὸ κέντρον τῆς γῆς, Κικέρ. de nat. deor. 2, 116.

explātĭo, onis, θ. ἁγνισμός.

expictus, a, um, μετχ. expingo.

expīlātĭo, ōnis, θ. σύλησις.

expīlātor, ōris, ὁ. συλήτης.

expīlo, ā' συλῶ, διαρπάζω (ἐν εἰρηνικαῖς σχέσεσιν, ἤτοι παρανόμῳ βίᾳ χρώμενος· πρβλ. spolio, populor).

expingo, pinxi, pictum, γ'. γράφω ἐντρίβω, ψιμυθιῶ· μετφ. ἐπὶ λόγου· α) καλλύνω 2) μετ' ἀκριβείας περιγράφω.

ex-plo, α'. ἁγνίζω, καθαίρω, κατευαρμόν τινος (φόνῳ μιανθέντος) ποιοῦμαι· 2) ἐξαγνίζω, ἀφοσιοῦμαι, ἐπανορθῶ τι· Ἐντ. = ἀποτρέπω τι, ἀδλαβὲς καθίστημί τι. prodigium, vocem nocturnam· 3) scelus in aliquem, τιμωροῦμαί τινα· 4) (σπ.) ἐξιλάσκομαι, mortuorum manes τὰς τῶν τεθνεώτων ψυχάς· ὠσαύτ. - iram, καταπραΰνω τὴν ὀργήν.

ex-piscor, ἀποθ. α'. μετφ. = ἐξερευνῶ, ἀναζητῶ, ἀνερωτῶν μανθάνω, omnia ab illo, Κικέρ.

explānābĭlis, e, σαφής, vox.

explānāte, ἐπίρ. (-ius) σαφῶς.

explānātĭo, ōnis, θ. 1) ἐξήγησις, ἑρμηνεία· 2) (μ.) α) σαφηνισμός, σαφήνεια· β) σαφὴς προφορά, literarum.

explanātor, ōris, ὁ. ἐξηγητής.

explanātus, a, um, σαφής.

ex-plāno, α'. 1) (μ.) ἀναπτύσσω, corticem τὸν φλοιόν· 2) μετφ. ἀναπτύσσω, ἐξηγοῦμαι, ἑρμηνεύω, σαφηνίζω, σαφὲς ποιῶ τι.

explēmentum, i, οὐ. ἐκπλήρωμα· 1) = τροφή· 2) ἐπὶ λόγου = προσθήκη.

ex-plĕo, plēvi, plētum, θ'. 1) ἐκπληρῶ, πληρῶ, fossam aggere, τὴν τάφρον χώματος. Ἐντ. α) = κορέννυμι,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γορτάζω τινά τινος, bovem frondibus· ἢ ἐπὶ ἐπιθυμιῶν κ. τ. ὁμ. = κορέννυμι, ἀποπληρῶ, ἐκπληρῶ desiderium τὸν πόθον, sitim τὴν δίψαν, animum meum τὴν ἐμὴν ἐπιθυμίαν· - aliquem, πληρῶ τὴν ἐπιθυμίαν τινός· γ) - locum, κατέχω τόπον· δ) - munitiones καθ' ὁλοκληρίαν κύριος τῶν ὀχυρωμάτων γίγνομαι· 2) ἐκπληρῶ, συμπληρῶ, numerum, legiones. Ἐντ. α) τεχν. ὅρ. non exp. tribus, centurias, οὐ συμπληρῶ, οὐ λαμβάνω ἐν τῇ ψηφοφορίᾳ τὸν πρέποντα ἀριθμὸν ψήφων· β) - condemnationem, συμπληρῶν τὸν ἀριθμὸν τῶν δικαστῶν διαπράττω τὴν κατάδικην· - vitam beatam cumulate, ἐντελῶς εὐδαίμονα ποιῶ τὸν βίον· γ) πληρῶ, ἐκτελῶ, munus, officium· δ) πληρῶ, τελῶ, vitam τὸν τοῦ χρόνου βίον· ε) ἀναπληρῶ, ἐπανορθῶ, id quod deperierat· 3) ἐκπληρῶ = ὅλως διατρέχω: quinque urbes cursu (πρβλ. τὸ τοῦ Εὐριπ. Ὀρ. 54 ἐκπληρῶ λιμένα πλάτῃ).

explētĭo, ōnis θ. πλήρωσις.

explētus, a, um (μετχ. τοῦ expleo) πλήρης· μετφ. τέλειος.

explĭcāte, ἐπίρ. σαφῶς.

explĭcātĭo, ōnis θ. 1) ἐξέλιξις, rudentis· 2) μετφ. ἀνάπτυξις, ἐξήγησις.

explĭcātor, ōris, ὁ. ἐξηγητής.

explĭcatrix, īcis, θ. ἐξηγητική.

1. explĭcātus, us, ὁ. = explicatio.

2. explĭcātus ἢ explĭcĭtus, a. um (- ior, - issimus)· 1) διακεκοσμημένος, διατεταγμένος· 2) σαφής.

ex - plĭco, cāvi ἢ cŭi, cātum ἢ cĭtum, α', 1) ἐξελίττω, ἀνελίττω, ἀναπτύσσω, ἐξαπλῶ, velum τὸ ἱστίον, vestem τὴν ἐσθῆτα· - volumen, (librum) ἀνελίσσω (ἀναγινώσκω) βιβλίον· -agmen confusum = διατάττω· ὡσαύτ. - capillum; - frontem = ξιλαρῶ, φαιδρύνω τὸ μέτωπον· 2) ἐξελίττω, ἀναπτύσσω, ἐκτείνω, aciem τὴν φάλαγγα, cohortes τὰς κοόρτεις· -forum μείζω τὴν ἀγορὰν ποιῶ· - rem lucro ἐπαυξάνω τὴν οὐσίαν· 3) μετφ. ἀναπτύσσω, ἐξηγοῦμαι, διασαφηνίζω τι, δῆλον καθίστημί τι· 4) διακοσμῶ, διατάττω, διατίθημι, negotia, rem frumentariam; - nomen, ἀποτίνω τὰ χρέη· 5) μετφ. (δυσχερές τι) διαπράττομαι, ἐκτελῶ, ἀποτελῶ, εἰς πέρας ἄγω: - consilium ἐκτελῶ τὴν βουλήν, mandata τὰ προσταχθέντα· - bellum περαίνω τὸν πόλεμον· - iter διανύτω τὴν ὁδόν· - fugam, φεύγω· Ἐντ. = σώζω, ἀπαλλάττω: Siciliam multis cinctam periculis· - me σώζομαι·

ex - plōdo, plōsi, plōsum γ'. (ex, plaudo)· 1) ἐκπροτῶ, κροτῶν ἐκβάλλω, πτερνοκοπῶ (ποδοκροτῶ) τινα (ὑποκριτήν)· 2) ἐκδιώκω τινά· 3) ἀποῤῥίπτω, ἀποδοκιμάζω τι.

explōrāte, ἐπίρ. βεβαίως, ἀσφαλῶς.

explōrātĭo, ōnis, θ. ἐξερεύνησις.

explōrātor, ōris, ὁ. 1) ἐξερευνητής, ἐξεταστής, δοκιμαστής· 2) πληθ. exploratores, ἐπὶ στρατ. = κατάσκοποι, σκοποί, ἀνιχνευταί· 3) - viae ὁ τῶν Καισάρων ἐν ὁδοιπορίαις πρόδρομος.

explōrātorĭus, a, um, προσκοπικός (στέφανος), ἰδὲ explorator.

explōrātus, a, um (- ior, - issimus), [μετχ. τοῦ exploro]· βέβαιος, ἀσφαλής, spes, victoria; de hoc mihi exploratum est, περὶ τούτου σαφῶς (ἀκριβῶς) οἶδα· exploratum ἢ pro explorato habeo = πυνθάνομαι (πληροφοροῦμαι) ἢ = σαφῶς οἶδα· ἐντ. καὶ explorato = πυθόμενος, πεπυσμένος.

explōro, α'. 1) ἐξερευνῶ, ἐξετάζω, (περὶ τῆς ἀσφαλείας τινός)· 2) δοκιμάζω, animum regis· 3) στρατ. ὅρ. = κατασκοπῶ, κατοπτεύω, ἐξιχνεύω (ἰδὲ explorator), itinera, Africam, hostium consilia.

explŏsĭo, ōnis θ. (explodo), τὸ πτερνοκοπεῖν (ποδοκρότημα).

ex - pŏlĭo, īvi, ītum, γ'. ἐκλεαίνω, ξέω, στιλβῶ, libellum pumice· 2) μετφ. α) ἐξεργάζομαι, καλλύνω, orationem· β) τελειῶ, τέλειον ποιῶ· γ) παιδεύω, Dionem.

expŏlītĭo, iōnis, θ. 1) ξέσις, στίλβωσις, στιλπνότης· urbana -, ἡ τῶν ἐν τῇ πόλει οἰκιῶν λαμπρότης· 2) μετφ. κόσμησις, καλλωπισμός (λόγου).

expŏlītus, a, um (- ior, issimus) [μετχ. τοῦ expolio]· 1) λεῖος, στιλπνός, dens· 2) μετφ. homo -, ἀνὴρ πεπαιδευμένος.

ex - pōno, posŭi, posĭtum, γ'. 1) ἐκτίθημι, vasa ἀγγεῖα: Μάλ. α) ἐκτίθημι βρέφος (εἰς θάνατον)· - infantem ad necem· β) ἐκβιβιβάζω, ἀποβιβάζω, milites ex navilus, in terram, ὡσαύτ. in Africa, in littore· γ) - pecuniam alicui, εἰς τὴν διάθεσίν τινος τίθημι χρή-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ματα· δ) = ἐκτίθημί τινά τινι (εἰς τὴν διάκρισίν τινος) προτίθεμαι, παραδίδωμι, ἐπιτρέπω, ἀφίημί τινά τινι: - exercitum hosti, provincias barbaris· ε) (Πλ.) - aliquem, ἐκ τῆς οἰκίας ἐκβάλλω τινά. 2) μετφ. α) - rem ante oculos, in oculis conspectuque omnium, ἐκτίθημί τι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἁπάντων, δείκνυμί τι ἐνώπιον πάντων· β) προτίθημί τι (ὡς παράδειγμα) meam vitam ad imitandum juventuti· ὡσαύτ. - praemia, προτίθημι ἆθλα· γ) ἐκτίθημι λόγῳ, διεξέρχομαι, ἀναπτύσσω, διηγοῦμαί τι, πραγματεύομαι περί τινος δ) = ἀποδείκνυμι: expone, animos remanere post mortem· ε) = ὁρίζω· - summum bonum vacuitatem doloris· ς) Παρὰ Πλαύτῳ εὕρηται παρακμ. exposivit, ἀντὶ exposuit, καὶ παρὰ Βεργ. μετγ. expostus, ἀντὶ expositus.

ex-porrĭgo, rēxi, rectum, γ'. εἰς μῆκος ἐκτείνω, παρατείνω τι· - frontem, ἐξιλαρῶ τὸ μέτωπον, φαιδρύνομαι.

exportātĭo, ōnis, θ. 1) ἐξαγωγὴ mercium· 2) (μ.) ἐξορισμός.

ex-porto, α'. ἐκκομίζω, ἐξάγω τι· 2) (π.) ἀπάγω, Europam· 3) (π.) ἐκφέρω, κηδεύω· 4) = ἐξορίζω·

ex-posco, poposci, (ἄνευ σ.), γ'. 1) ἐξαιτῶ, λιπαρῶς αἰτῶ τι· 2) - victoriam a diis, αἰτοῦμαι παρὰ τῶν θεῶν νίκην· - aliquid deos, εὔχομαι τοῖς θεοῖς τυχεῖν τινος· 3) - aliquem, ἐξαιτῶ τινα, αἰτῶ τὴν παράδοσίν τινος (πρὸς τιμωρίαν)· 4) δεῖσθαί τινος, opes· Ὀβίδ.

exposīte, ἐπίρ. σαφῶς.

expŏsĭtĭcĭus, a, um, ἔκθετος.

expŏsĭtĭo, ōnis, θ. (expono)· 1) ἔκθεσις βρέφους, infantis· 2) μετφ. ἔκθεσις, ἀνάπτυξις, ἐξήγησις, διήγησις: - summi boni = ὁ ὁρισμὸς τοῦ ἄκρου ἀγαθοῦ.

expositus, a, um, (μετχ. τοῦ expono)· 1) περίβλεπτος, πάντοθεν ὁρώμενος, Sunium· 2) κοινός, εὐπροσήγορος· 3) κοινός, ἀγοραῖος.

expostŭlātĭo, ōnis, θ. 1) ἐξαίτησις, αἴτησις· 2) - cum aliquo, μέμψις κατά τινος.

ex-postŭlo, α'. 1) = exposco· 2 - cum aliquo, μέμφομαί τινι, injuriam τὴν ἀδικίαν·

expōtus, = epotus, ἰδὲ epoto.

exprēsse, ἐπίρ. ἐμφανῶς, σαφῶς.

exprēssus, a, um (-ior), [μετχ. τοῦ exprimo] 1) ἔκτυπος, ἐκτετός, ὁρατός, φανερός· species, imago - a· 2) μετφ. φανερός, δῆλος, ἐναργής, σαφής· indicia, vestigia.

exprĭmo, pressi, pressum, γ' (ex, premo)· 1) ἐκπιέζω, ἐκθλίβω (ἐξάγω), vinum palmis οἶνον ἐκ τῶν φοινίκων· ὡσαύτ. sudorem de corpore· Ἐντ. μετφ. α) σαφῶς ἐκφέρω, προφέρω literas τὰ γράμματα· β) ἐξάγω τί τινος βίᾳ, ἐξ - αναγκάζω τινά: - vocem pecuniam· expressi ut negaret. ἠνάγκασεν αὐτὸν ἀρνηθῆναι· 2) μετφ. ἐκτυπῶ, ὑποτυπῶ, ἀπεικάζω, Herculem venatorem· vestis -it artus, ἡ ἐσθὴς ἀποτυποῖ (σαφῶς δείκνυσι) τὰ μέλη. Ἐντ. μετφ. filius ille -it vitam patris· παρέχει ἐν τῷ βίῳ εἰκόνα τοῦ βίου τοῦ πατρός· - aliquid imitando ἢ imitatione, μιμούμενος ἀπεικάζω τι· μετὰ λόγῳ ἢ γραφῇ ἐκφέρω τι, ἐκφράζω, διηγοῦμαι, περιγράφω, διαγράφω τι· ἑρμηνεύω, μεταφράζω, aliquid Latine; - verbum verbo, κατὰ λέξιν μεταφράζω· 4) αἴρω, ὑψῶ τι.

exprobrātĭo, ōnis, θ. ὀνειδισμός.

exprobrātor, ōris, ἀ. ὀνειδιστής.

exprŏbro, α'. (ex, probrum)· ὀνειδίζω τινί τι, μέμφομαί τινί τι: - vitia alicui, ἢ - aliquid.

ex-prōmo, prompsi, promptum, γ'. ἐξαιρῶ, ἐκφέρω, ἐξάγω τι· 2) μετφ. α) ἐκφέρω, δηλῶ, φανερῶ τι· β) δηλῶ, δείκνυμί τι, χρῶμαί τινι: - crudelitatem meam in aliquo· - me (Πλ.) δείκνυμαι.

expromptus, a, um, (μετχ. τοῦ expromo), (κωμ.) ἕτοιμος.

expugnābĭlis, e, (απ.) ἁλώσιμος.

expugnantĭor, συγκρ. τῆς μετχ. τοῦ expugno (ἄλλοι δὲ γράφ. ex-pugnacior, συγκρ. τοῦ ἄλλως ἐκφ. expugnax) = ἰσχυρότερος, herba.

expugnātĭo, ōnis, θ. ἅλωσις, μάχη κατὰ κράτος (ἐξ ἐφόδου) ἅλωσις· urbis, castrorum.

expugnātor, ōris, ἀ. ὁ ἐκπολιορκῶν, ὁ βίᾳ (δι' ἐφόδου) αἱρῶν· Demetrius· - = Δημήτριος ὁ πολιορκητής· μετφ. = ὁ νικῶν τι, κρατῶν τινας.

ex-pugno· α'. 1) ἐκπολιορκῶ, βίᾳ (δι' ἐφόδου) αἱρῶ, urbem πόλιν· ἀλλ. καὶ - urbem obsidione, πολιορκίᾳ αἱρῶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὴν πόλιν· - navem, κύριος τῆς νεώς γίγνομαι· Ἐντ. α) μετφ. πόνοις λαμβάνω τι, ἐξαναγκάζω τι, διαπράττομαι τι· ἄπροσ. expugnatum est, ut = διεπράξαντο ὥστε· β) Euphrates -it montem = ὁ Εὐφράτης διώρυξε τὸ ὄρος· 2 καταπολεμῶ, νικῶ, hostes τοὺς πολεμίους - inclusos moenibus, πρὸς παράδοσιν ἀναγκάζω τοὺς πολιορκουμένους· ὠσαύτ. fames -at obsessos περὶ τῶν ἔκ τινος τόπου ἐκδιωχθησομένων. Ἐντ. μετφ. α) νικῶ τι, κρατῶ τινος, περιγίγνομαί τινος : - an mum sapientis, pudicitiam : οὕτω expugnatus precibus. νικηθείς, καμφθεὶς ὑπὸ τῶν δεήσεων· β) - quaestiones =, ἐμποδίζω τὰς ἐρεύνας.

expulsĭo, ōnis, θ. ἔξωσις.

expulsor ōris ἀ. ὁ ἀπελαύνων, ἐξελαύνων tyranni τοὺς τυράννους.

expultrix, īcis, θ. ἡ ἀπελαύνουσα

ex-pungo, punxi, punctum, γ'. (στίζων) ἐξαλείφω, διαγράφω (τοῦ καταλόγου), nomen. Ἐντ. α - manipulum, ἀφίημι, διαλύω τὸ τάγμα ὡσαύτ. - decurias (judicum), τὰ ὀνόματα τῶν πεντηκοντάρχων ἢ ἀχρήστων ἐξαλείφω· β) - aliquem (π.) = ἀποπέμπω· γ) ἰσῶ : - munus munere.

expurgātĭo, ōnis, θ. (Πλ.) ἀπολογία.

expurgo, α'. ἐκκαθαίρω τι· μετφ. - aliquem (π.) = ἰῶμαί τινα.

ex-pūtesco, γ'. (Πλ.) ἐκ-σήπομαι

ex-pŭto, α'. 1) (μ.) κλαδεύω, τέμνω· 2) α) (Πλ.) σκέπτομαί τι· β) exputare non possum, οὐ δύναμαι κατανοῆσαι·

exquiliae, ἰδὲ esquiliae.

exquīro, (Πλ. καὶ exquaero), quisīvi, quisītum, γ'. (ex. quaero· 1) ἐρευνῶ, ἀναζητῶ, matrem, terras, mare· 2) ζητῶ (μαθεῖν), ἐρωτῶ τί τινα : - causas illius rei ex te· 2) ἐρωτῶ, ἐξετάζω τι, sententias : 3) ἀνα - ζητῶ, ἐξευρίσκω. verum, veritatem· 4) - consilium alicujus, συμβουλεύομαί τινι· 5) ἐπινοῶ, πλάττω, honores alicui, fallacitas· 6) ἀπαιτῶ τινά τι : - aliquid ab aliquo.

exquīsīte, ἐπίρ. (- ius, - issime) [exquisitus] ἀκριβῶς, ἐπιμελῶς, λεπτῶς, διαφερόντως.

exquīsītus, a, um (- ior, - issimus), (μετχ. τοῦ exquiro) ἐξητασμένος, ἐῶτ. = διαφέρων, ἔξοχος, ἐξαίρετος· - ingenium, ars, magister.

ex-sacrĭfico, α'. π. θύομαι.

ex - saevĭo, δ'. παύομαι μαινόμενος.

ex - sanguis, e· 1) ἀναιμος ἐκ νόσου, τραύματος, δέους κ. τ. ὅμ. : umbrae ex., αἱ τῶν νεκρῶν σκιαί· 2) πελιδνός, ὠχρός (ἐκ θανάτου), νεκρός· 3) μετφ. ἀσθενής, ἀδύνατος· oratio - , λόγος ἄνευ δυνάμεως καὶ ζωῆς· 4) ἄνευ. - cumīnum, τὸ ἀναιμίαν καὶ ὠχρότητα φέρων κύμινον· Ὁράτ.

ex - sarcĭo (ἢ **exsercio**), δ'. (σπ.) μετφ. ἀντικαθίστημί τί τινος, ἀναπληρῶ, ἐπανορθῶ τι : - sumptum, aliquid aliis rebus.

ex-sătĭo, α'. 1 κατακορέννυμι, aliquem cibo τινὰ τροφῆς· 2) μετφ. κορέννυμι, καταπαύω τι : mors saevitiam non exsatiet· exsatiata clade domus, = οἶκος μετὰ συμφορὰς, Ὀβίδ.

exsătūrābĭlis, e, (π.) κεκορεσμένος.

ex - sātŭro, α'. = exsatio.

exscendo, ἀντὶ escendo.

exscensĭo, ōnis, θ ἀπόβασις.

ex - scindo, scĭdi, scissum, γ'. (π. καὶ μ.)· 1) ἐκκόπτω, glebas aratro 2) κατασκάπτω, urbem. 3) ἐκριζῶ, ἐξοθρεύω, διαφθείρω, gentem.

ex - scrĕo, α'. (π. καὶ μ.) ἐκ-ρέμπτομαι.

ex - scrĭbo, scripsi, scriptum, γ'. 1) ἐκγράφω, ἀντιγράφω τι (γραπτὸν ἢ εἰκόνα)· ἐντ. μεταφ. - aliquem similitudine = εἰμὶ ἐντελῶς ὅμοιός τινι· 2) ἀναγράφω, ἀπογράφω τι·

exscriptus, a, um, μετχ. exscribo.

ex - sculpo, sculpsi, sculptum, γ'. 1) ἐκγλύφω, ἀναγλύφω, γλύφω τι· 2) ἐκκολάπτω, ἐξαλείφω τι, Νέπ. μετφ. - verum, ἐξαναγκάζω τὸ ἀληθές.

ex - sĕco, secŭi, sectum, α'. 1) ἐκτέμνω, ἀποκόπτω, linguam τὴν γλῶσσαν· Ἐντ. μετφ. α) quinas mercedes capiti - at, πενταπλοῦν τόκον (60 %) ἐκ τοῦ κεφαλαίου ἐξαναγκάζει· β) exsectus honoribus, ἀποστερηθεὶς τῶν τιμῶν. 2) εὐνουχίζω.

exsecrābĭlis, e, (- ius· 1) καταράσιμος, κατάρατος· 2) κατάραν περιέχων, carmen· Ἐντ. odium-e, ἀσπονδονμίσους.

exsecrātĭo, ōnis, θ. (exsecror) 1) κατάρα, ἀρά. 2) ὁ μετ' ἀρᾶς ὅρκος (ἐπὶ παραβάσεως ὅρκου).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

exsecrātus, a, um (-issimus) [μετχ. τοῦ exsecror] κατάρατος, ἐπάρατος.

exsĕcror, ἀποθ. α'. καταρῶμαί τινι, aliquem, consilia alicujus· ἐντ. -ut aliquid fiat, καταρῶμαι γενέσθαι τι.

exsectĭo, ōnis, θ. ἐκτομή.

exsectus, a, um, μετχ. τοῦ exseco.

exsĕcūtĭo, ōnis, θ. (exsequor). (μ.) ἀποτέλεσις, διάπραξις: - Syriae, διοίκησις, πολιτεία Συρίας.

exsĕcūtus, a, um, μτχ. exsequor.

exsĕcūtor, ōris, ὁ. τιμωρός, τιμωρητής, ἐκδικητής, Σουητ. Οὐσπ. 14.

exsĕquens, ntis (-issimus), (μ.)· σπουδάζων περί τι.

exsĕquiae, ārum, θ. πλ. (exsequor)· 1) ἐκφορά, ταφή, κηδεία· prosequor -as funeris, ἀκολουθῶ ἐπ' ἐκφορὰν τινος· 2) (μ.), ὁ νεκρός, τὸ λείψανόν τινος.

exsequiālis, e, ἐντάφιος, carmen.

ex-sĕquor, secūtus sum, ἀποθ. γ'. 1) (σπ.) (μεχρι τέλους) ἕπομαι, ἀκολουθῶ τινι, aliquem· μάλ. = ἀκολουθῶ ἐπ' ἐκφορὰν τινος, aliquem, funus· μετφ. 2) - fatum, cladem, et fugam alicujus, ὑφίσταμαι, ὑπομένω τὴν τύχην, τὸν ὄλεθρον καὶ τὴν φυγὴν τινος· 3) ἐκτελῶ, ἀποτελῶ, ἐπιτελῶ, τελῶ, διαπράττω, πράττω, ποιῶ, scelus, incepta, iter· - mortem = ἀποκτείνω ἐμαυτόν· Ἐντ. α) λογιζόμενος εὑρίσκω, ἐρευνῶ τι· β) ἐρωτῶν εὑρίσκω, μανθάνω· γ) διηγοῦμαι, ἀναπτύσσω, περιγράφω, aliquid verbis· -nomen, δηλῶ, λέγω τὸ ὄνομα· δ) - jus meum, τὴν ἐμὴν ἐξουσίαν διασώζω, διαφυλάττω· 3) (ἐν δικαστηρίῳ) διώκω, τιμωροῦμαι, κολάζω, injurias, jura violata· 4) (Πλ.) ἀνέχομαι, ὑποφέρω, egestatem τὴν ἔνδειαν.

ex-sĕro, serŭi, sertum, γ' 1) ἐξείρω, ἐξάγω· linguam, «τὴν γλῶτταν ἐξείρων» (Ἀριστοφ. Ἵππ. 377)· - ensem, σπῶμαι τὸ ξίφος· -humeros, γυμνῶ τοὺς ὤμους· 2) ἐξάγω, ἐκκύπτω, caput ponto, τὴν κεφαλὴν (ἐκ τοῦ πόντου· 3) μετφ. ἀφείρω, δηλῶ, φανερὸν ποιῶ τι· - principem, τὴν ἐμὴν ἰσχὺν ὡς ἡγεμόνι δείκνυμι· 4) - me aere alieno, ἀπαλλάττομαι τοῦ χρέους.

exserto, α'. μετφ. σπῶμαι, gladios.

exsertus, a, um, μετχ. τοῦ exsero.

ex-sĭbĭlo, α'. ἐκσυρίττω, διὰ συριγμῶν ἐκδιώκω (ὑποκριτὴν κ. ἄλλους).

ex-sicco, α'. 1) ἀποξηραίνω, sulcos, arbores· μετφ. ἡ μετχ. exsiccatus (ἐπὶ λόγου) ξηρός· 2) ξηραίνω, κενῶ, lagenas· (π.) vina, ἐκπίνω τὸν οἶνον.

exsĭco, ĭdī exseco.

ex-signo, α'. (σπ.) καταγράφω τι.

exsĭlĭo, silŭi, (ἄνευ σ.) ītūrus (ex, salio)· 1) ἐξάλλομαι, ἐξορμῶ, domos, foras, τῆς οἰκίας· lux, ignis -it, αἴφνης ἐξέργεται· 2) ἀνάλλομαι, ἀναπηδῶ, de sella ἐκ τῆς ἕδρας· 3) μετφ. ἐξάλλομαι, ἔξαλλος γίγνομαι, σκιρτῶ, gaudio ἐκ χαρᾶς.

exsĭlium ἢ **exĭlium**, ii, οὐ. (ex, solum) 1) (ἡ ἐκ τῆς πατρίδος ἐκουσία ἢ ἀκουσία) φυγή, ἀειφυγία (ἐξορία) πρβλ. relegatio· 2) (π. καὶ μ.) = ἡ ἐξορία, ὁ τόπος τῆς διατριβῆς τοῦ ἐξορίστου· 3) (Τάκ.) ἐν τῷ πληθ. = οἱ φυγάδες, οἱ ἐξόριστοι.

ex-sisto, stĭti, (ἄνευ σ.), γ'. 1) ἐξανίσταμαι, ἐξέρχομαι, προέρχομαι, ἀνέρχομαι, ἐξαναδύομαι ἔκ τινος· 2) μετφ. α) ἀναφαίνομαι, δείκνυμαι, γίγνομαι, victor, orator· β) γίγνομαι, φύομαι, γεννῶμαι.

exsolūtus, a, um, μτχ. τοῦ exsolvo.

ex-solvo (ἀρχ. καὶ **exsŏluo**), solvi, solūtum, γ'. 1) (π. καὶ μ.) ἐκλύω, λύω, restim τὸ σχοινίον· - brachia (venas) ἀφαιμάσσω· - me corpore = ἀποθνήσκω· alvus exsoluta, ἡ διάρροια (τῆς γαστρός)· ignis -it glaciem = τὸ πῦρ διαλύει, τήκει τὸν πάγον· μετφ. -famem, metum = διαλύω, ἀποδιώκω· 2) μετφ. α) ἀπολύω, ἀπαλλάττω τινά τινος, aliquem curis, poenā· β) - obsidionem, διαλύω, αἴρω τὴν πολιορκίαν· γ) ἐκτίνω, ἀποτίνω τι· ἐντ. - gratiam, beneficia, ἀποδίδωμι χάριν, εὐεργεσίαν· - poenas, ἀποτίνω ποινάς, τιμωροῦμαι· δ) -fidem, promissa, ἐκτελῶ, ποιῶ τὰ ὑπεσχημένα· - votum, τελῶ τὴν εὐχήν· ε) (Λουκρ.)· quare κτλ. = ἐξηγοῦμαι διὰ τί κτλ.

exsomnis, e, ἔξυπνος, ἄϋπνος.

ex-sŏno, nŭi α'. ἐξηχῶ, ἠχῶ.

ex-sorbĕo, sorbŭi, (ἄνευ σ.), β'. 1) ἐκροφῶ, καταρροφῶ, καταπίνω, πίνω, sanguinem, ova· 2) μετφ. - difficultates, (μέχρι τέλους) ὑπομένω· - praedas = καταβροχθίζω τὴν λείαν· - tristitiam alicui (π.), ἐξαιρῶ τινος τὴν λύπην· -ani-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

mum alicujus (Πλ.), ἀποκτείνω τινά.

ex-sors, rtis, ἐπίθ. 1) ἄνευ κλήρου, ἐπομ. = ἄμοιρος, ἀμέτοχος, dulcis vitae· 2) (π.) ἔξω τοῦ κλήρου ὤν, ἐπομ. = διαφέρων, ἐξαίρετος, λαμπρός, equus, honor. Βεργ.

ex-spătĭor, ἀποθ. α'. ἐκφέρομαι, ἀποπλανῶμαι (τῆς ὁδοῦ)· ἐντ. περὶ π - ταμ. = ὑπερχέομαι, πληροῦμαι· μετφ. = ἐκτρέπομαι.

exspectātĭo, ōnis, θ. (exspecto) προσδοκία, rei alicujus ἤ de re· -em moveo (do, affero), ἐμβάλλω, παρέχω προσδοκίαν· - fit προσδοκᾶται· praeter -em, ἀπροσδοκήτως. Μάλ. habeo -em, ἤ sum in - e, προσδοκῶ.

exspectātus, a, um, (ior, -issimus), [μετχ. τοῦ expecto) προσδόκητος, προσδόκιμος· πολλάκ. = ποθητός, ποθεινός, Κικέρ.

ex-specto, α'. (κυρ. καθορῶ τι· 1) προσδοκῶ τι (ἀγαθὸν ἤ κακόν, ἐπομ. = ἐλπίζω ἤ φοβοῦμαι)· -adventum hostium, aliquid ab aliquo, mortem· 2 περιμένω, ἀναμένω, reditum suum τὴν σὴν ἐπάνοδον· -dum veniat mater ἀναμένω, ἕως ἂν ἡ μήτηρ ἔλθῃ, exspector ut veniam, ἀναμένομαι ἐλθεῖν· 3) (π.) α) = moror, διατρίβω, μένω, Carthagine ἐν Καρχηδόνι· β) = maneo περιμένω, mortem τὸν θάνατον· γ) = δέομαί τινος (πραγμ.).

exspergo, (ἄνευ πρκμ.), sum, γ' (π.)· 1) (ἀμφίβολ.) καταρραίνω, limina sanie· 2) διαδίδωμι, aliquid.

ex-spes, ἐπίθ. (π. καὶ μ.) μόνον ἐν τῇ ἐν. ὀνομ.) ἀνέλπιστος, ἄνευ ἐλπίδος.

exspīrātĭo, ōnis θ. ἀτμίς, terrae.

ex-spīro, α'. ἐκπνέω, ἀποπνέω τι· μετ. - animam - ἀποθνήσκω· μετφ. libertas - at, ἡ ἐλευθερία οὐκέτι ἐστίν· 2) (π.) ἀμεταβ. = ἐξορμῶ.

ex-splendesco, ndŭi, γ'. (μ.) ἐκλάμπω· ἐντ. μετφ α) διαφέρω, προέχω (πνευματικῶς) Νέπ. Ἀττ. 1, 3. β) ἐκφαίνομαι, Σουητ. Τίτ. 3.

ex - spŏlĭo, α'. 1) ἀποσυλῶ, συλῶ τι· 2) ἀποστερῶ, στερῶ τινά τινος.

exsprētus, a. um (μετχ. τοῦ ἄλλως ἀχρ. ex- sperno), ἀπόβλητος.

ex-spŭo, spŭi, spūtum, γ'. 1) ἐκπτύω, ἀποπτύω τι· 2) ἐκβάλλω.

ex - sterno, α'. ἐκπλήττω, aliquem τινά.

ex-stillesco, α'. = exstillo.

ex - stillo, α'. ἀποστάζω, σταζω.

exstĭmŭlātor, ōris, α'. ὀτρυντήρ, παροξυντής.

ex-stĭmŭlo, α'. 1) κεντῶ, aliquem· 2 μετφ. ὀτρύνω, παροξύνω, virum; - lata, ἐπισπεύδω τὴν μοῖραν. Ὀβίδ.

exstinctĭo, ōnis, θ. μετφ. ἀφανισμός.

exstinctor, ōris, ἀ. 1) σβεστήρ, incendii 2) μετφ. αἱ ἀφανισταί· β) ὁ καταβαλών, ὁ καταπαύσας τι· Κικέρ.

ex-stinctus, a, um, μετχ. τοῦ

ex-stinguo, stinxi, stinctum γ'. 1) ἀποσβέννυμι, κατασβέννυμι, ignem τὸ πῦρ, sitim τὴν δίψαν· 2) μετφ. σβέννυμι, ἐξαλείφω, ἀφανίζω, καταπαύω τι· -aliquem, ἀποκτείνω τινά· -or morbo, vulnere = ἀποθνήσκω ἐκ νόσου, ἐκ τραύματος· - aquam, ἀποξηραίνω τὸ ὕδωρ.

exstirpo, α'. (ex, stirps) ἐκριζῶ.

ex - sto, stĭti stātum, α'. 1) ἐξ - έστηκα = ἐξέχω, ῥαίχω, ὑπερέχω· 2) εἰμί, ὑπάρχω, σώζομαι, φαίνομαι, δείκνυμαι· ἀπρόσ. exstat, δῆλον γίγνεται. Κικέρ

exstructĭo, ōnis, θ. (exstruo) κατασκευή, οἰκοδομία.

ex - strŭo, strūxi, structum, γ'. 1) (π.) σωρεύω, ἐπισωρεύω τι. Ἐντ α) κατασκευάζω, οἰκοδομῶ· β) (π.) παρασκευάζω· γ) μετφ. ἐποικοδομῶ, Κικέρ.

ex - succus, a, um, (μ.) ἄχυμος· μετφ. = ξηρός, ψυχρός, orator.

ex-sūdo, α'. 1) ἀμετ. ἐξιδρῶ· Βεργ. 2) μεταβ. α) ἐξιδρῶ τι, succum· β) ὑπέρ τινος ἱδρῶ = σὺν ἱδρῶτι, σὺν πόνῳ ποιῶ, ἐκτελῶ τι, labores, certamen· - causas, γαλεπὰ πράγματα ἐκτελῶ.

ex - sūgo, sūxi, suctum, γ'. καὶ **-geo**, 6'. ἐκθηλάζω, ἐκμύζω.

exsul ἤ **exul**, ŭlis, ἀ. καὶ θ. (ex, colum) ὁ φεύγων (τὴν πατρίδα), ὁ φυγάς, ὁ ἐξόριστος: - patriae, τὴν πατρίδα φεύγων· ὡσαύτ. - domo· (π.) - mentis, ἐστερημένος νοῦ.

exsulātus, a, um, μετχ. exsulo.

exsulātĭo, ōnis, θ. ἐξορισμός.

exsŭlo, α'. (exsul) τὴν πατρίδα φεύγω, φυγάς, ἐξόριστός εἰμι· abeo (eo) exsulatum, φεύγω ἐκ τῆς πατρίδος· μετφ. = ἀφανίζομαι.

exsultābŭndus, a, um (exsulto), (μ.) ἐκ χαρᾶς σφοδρὰ σκιρτῶν.

exsŭltans, ntis, (-issimus), [μετχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ exsulto]. 1) -verbum, ἡ μόνον β αγείας συλλαβὰς ἔχουσα λέξις· 2) -es (oratores) ὑπερβάλλοντες τὸ μέτρον.

exsultanter, ἐπίρ. (-ius), μόνον μετρ = ὑπερμέτρως.

exsultātĭo, ōnis, καὶ **-tantĭa**, ae, θ. (μ.)· 1) σκίρτησις· 2) ἀμετρία.

exsultim, ἐπίρ. (exsilio), (π.). -ludo, σκιρτῶν παίζω, Ὁράτ.

exsulto, α'. (θαμιστ. τοῦ exsilio· 1) πολλάκις) ἐξάλλομαι, ἀναπηδῶ, σκιρτῶ· 2) ἐκ χαρᾶς σκιρτῶ, ἀγάλλομαί τινι ἢ ἐπί τινι· 3) (ἐπὶ ῥήτορος καὶ λόγου) ἀφίεμαι εἰς τὴν ὁρμὴν τοῦ πνεύματος ἢ τοῦ λόγου, τ. ἔ. ἐλευθέρως κινοῦμαι, ὑπερβάλλω τὸ μέτρον.

exsŭpĕrābĭlis, e: non -e saxum, ὁ ἀκαταγώνιστος βράχος (τοῦ Σισύφου).

exsŭpĕrantĭa, ae, θ. ὑπεροχή.

ex-sŭpĕro, α'. 1) ἐξέχω, undas τοῦ ὕδατος· ἀπολύτ. flamma -at, ἡ φλὸξ ὑπερβάλλει τὴν οἰκίαν. Ἐντ. ὑπερβάλλω, ὑπερβαίνω jugum, amnem· 2) μετρ. ὑπερβάλλω τινά τινι, virtute τῇ ἀρετῇ. Ἐντ. α) καταγωνίζομαι, νικῶ, aliquem· β) (μ.) -aliquem, ἐπιζῶ τινι.

ex-surdo, α'. (surdus) ἐκκωφῶ, aures τὰ ὦτα· μετρ. -palatum, ἀμβλύνω τὴν ὑπερῴαν.

ex-surgo, surrexi, surrectum γ'. ἀνίσταμαι. Ἐντ. μετρ. Roma -it aedificiis, ὑψοῦται, κτίζεται (μείζων ἢ πρότερον)· -adversus aliquem, ἐξανίσταμαί τινι· μάλ. = ἀνορθοῦμαι, ἀναλαμβάνω.

ex-suscĭto, α'. ἐξεγείρω τινὰ τοῦ ὕπνου· 2) μετρ. -flammam, ἐγείρω, ῥιπίζω τὴν φλόγα· β) ἐγείρω, κινῶ, animum τὴν ψυχήν.

exta, ōrum, οὐ πλ. σπλάγχνα (τὰ εὐγενέστερα, οἷον καρδία, πνεύμων, ἧπαρ, σπλήν· πρβλ. viscera, intestina), μάλ. τὰ τοῦ ἱερείου σπλάγχνα, τὰ ἱερά, δι' ὧν τὰ μέλλοντα ἤκαζον·

ex-tăbesco, tabŭi, γ'. ἐκτήκομαι.

extāris, e, ὄηλ. olla = χύτρα πρὸς ἕψησιν τῶν τοῦ ἱερείου σπλάγχνων (Πλ).

extemplo, καὶ (ἀρχ.) **extempŭlo**, ἐπίρ. παραυτίκα, παραχρῆμα.

extemporālis, e (ex, tempore, ἴδε tempus) αὐτοσχέδιος, oratio λόγος· facultas (dicendi) -, τὸ αὐτοσχεδιάζειν.

extemporālĭtas, ātis, θ. (μ.), αὐτοσχεδιασμός.

ex-tendo, tendi, tensum καὶ tentum γ'. 1) ἐκτείνω, διατείνω τι. Ἐ.τ. 2) μετρ. α) ἐκτείνω, διαπίδωμί τι· β) -aliquem, ἐκτείνω, καταβάλλω τινά· γ) -pugnam, tempus, παρατείνω τὴν μάχην, τὸν χρόνον.

extensus, a, um (-ior, -issimus), [μετχ. τοῦ extendo] ἐκτεταμένος, μακρός, manus, castra.

1. extento, α'. (extendo), ἐκτείνω, ἐντείνω, nervos. Λουκρ.

2. ex-tento, α'. (Πλ.), δοκιμάζω, vires τὰς δυνάμεις.

extĕnuātĭo, ōnis, θ. 1) λέπτυνσις, λεπτότης· 2) ἐν τῇ ῥητορ. = μείωσις (ἀντίθ. exaggeratio). Κικέρ.

extenuātus, a, um, (-issimus), [μετχ. τοῦ extenuo]· 1) λεπτός· 2) μικρός, ἀσθενής.

ex-tĕnuo, α'. 1) λεπτύνω, λεπτὸν ποιῶ, ἐπομ. = μικρὸν ποιῶ: -lignum, aciem ;-cibum, καταμασσῶμαι τὴν τροφήν· 2) μετρ. μειῶ, ἐλαττῶ, sumptus, spem, famam ;- censum, τὴν οὐσίαν ἐλάττω δηλῶ· -crimen τὴν κατηγορίαν ἀσθενῆ ποιῶ.

exter ἢ **extĕrus** (ἡ ἐν. ὀνομ. ἄχρηστος) tĕra, tĕrum, (ex)· ὁ ἔξω ὤν, ὁ ἔξω, ὁ ἐπὶ ξένης, ὁ ξένος, ὁ ἀλλοδαπός (σχεδὸν ἀείποτε ἐν τῷ πληθ., ὡς τὸ πολὺ δὲ ἐπὶ προσώπων): exterae nationes, gentes, civitates: exteri=οἱ ξένοι, οἱ ἀλλοδαποί. Ἐντ. 1. συγκριτ. **exterĭor**, us, ἐξώτερος, ὁ ἔξω, ὁ ἐκτός, collis, munitiones· hostis -, ὁ ἔξω ἐχθρός (ὁ μὴ ἐντὸς τοῦ τείχους ὤν). -II. ὑπερθ. A) **extrēmus**, a, um· 1) ἔσχατος, ἄκρος· in e. epistola, e. libro καὶ in e. libro, ἐν τῷ τέλει τῆς ἐπιστολῆς, τοῦ βιβλίου· e. mundi τὸ ἄκρον τοῦ κόσμου· extremis digitis, ἄκροις δακτύλοις· extrema agminis, τὸ ἔσχατον μέρος τοῦ ἀγήματος· (π.) e. Indi, οἱ ἔσχατοι Ἰνδοί, οἱ ἐν τῇ ἐσχατιᾷ τῆς γῆς οἰκοῦντες Ἰνδοί· 2) ἐπὶ χρόνου· ἔσχατος, τελευταῖος, μήν· -hiems, τὸ τέλος τοῦ χειμῶνος· extremum aetatis, τὸ τέλος τῆς ἡλικίας. Ἐντ. α) extremum, ἐπιρρηματ. = τὸ τελευταῖον, τὸ ὕστατον· β) ad extremum, τέλος, τελευταῖον· 3) πρὸς δήλωσιν βαθμοῦ· α) ὁ ἔσχατος, μέγιστος: -fames, μεγίστη πεῖνα· in extremis rebus, ἐν τῷ ἐσχάτῳ τοῦ κινδύνου· extrema tempora, χαλεπώτατοι καιροί· descendo ad

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

extrema, τὰ ἔσχατα (μέτρα) λαμβάνω· perventum erat ad extrema, εἰς τὸ ἔσχατον ἀφίκετο· ὡσαύτ. extrema patior, τὰ ἔσχατα πάσχω· ad extremum perditus, εἰς τὰ ἔσχατα, εἰς τὸν ὕπατον βαθμὸν διεφθαρμένος· 6) = κάκιστος, ραυλότατος, latro, ingenium· - B **extĭmus**, a, um (σπ.) = extremus 1.

exterebrātus, a, um, μετχ. τοῦ **ex-tĕrĕbro**, ā. (σπ.) διὰ τρυπήσεως ἐξαιρῶ, aurum χρυσόν Κικέρ de div. 1, 48.

ex-tergĕo, tersi, tersum, 2. ἀπομάττω, ἀποκαθαίρω τι· μετφ. -fanum, διαρπάζω τὸ ἱερόν.

exterior, ἰδὲ exter.

ex-termĭno, ā. ἐξορίζω τινά· 2) μετφ. α) ἐξορίζω, ἀπομακρύνω, αἴρω, auctoritatem senatus e civitate· 6) exterminatus animi = ἐκτὸς φρενῶν.

externus, a, um (ex)· 1) ἐξωτερικός, ὁ ἐκτὸς (τινος), ὁ ἔξω (ἀντίθ. interior)· 2) ἐξωτερικός, ἀλλοδαπός, ἀλλόφυλος, ἀλλοεθνής, ξένος (ἀντίθ. domesticus, οἰκεῖος). Ἐντ. οὐσ. α) externus, i. ὁ ξένος (ἀντίθ. civis πολίτης)· 6) externa, ōrum, τὰ ὀθνεῖα, τὰ ξένα· externa (ἐκ ξένων ἐθνῶν ληφθέντα παραδείγματα libentius recordor· γ'. (π.) amor -, ἡ πρὸς ξένον ἀγάπη.

ex-tĕro, trivi, trītum, 3'. 1) ἐκτρίβω τι, ἀποξέω τι· (π.) -ignem, ἐκτρίβω (διὰ τριβῆς ἀνάπτω) πῦρ· 2) καταπατῶ, nivem τὴν χιόνα· -messem, πατῶν ἀλοῶ τὸν σῖτον· -cibum, πέττω τὴν τροφήν. Ἐντ. μετφ. homo extritus pondere = καταθλιβόμενος, συντριβόμενος ἐκ τοῦ βάρους.

ex-terrĕo, terrŭi, terrĭtum, 2'. ἐκπλήττω, καταπλήττω, ἐκφοβῶ, καταπτοῶ, milites· (π.) anguis exterritus (ναρκωθεὶς) aestu.

ex-tĕxo, 3'. (Πλ.) μετφ. ἀφανίζω.

ex-timesco, timŭi, 3'. ἐκ-φοβοῦμαι, ἐκπλήττομαι, periculum.

extĭmus, a, um, ἰδὲ exter.

extĭspex, spĭcis, ā. (exta, specio)· σπλαγχνοσκόπος, ἱεροσκόπος· ἰδὲ exta.

exstispĭcium, ĭi, οὐ, ἱεροσκοπία.

ex-tollo (ἄνευ παρακμ. καὶ σ.) 3'. 1) ἐξαίρω, αἴρω, caput τὴν κεφαλήν· ὡσαύτ. -aliquem in murum ἀναβιβάζω τινὰ ἐπὶ τὸ τεῖχος· ἐντ. = αἴρω, ὑψῶ, fundamentum· 2) μετφ. α) λόγοις ἐξαίρω, ἐπαίρω τινά, ἀνυψῶ τινα, ad coelum· 6) -aliquem ἢ animum alicujus, ἀνορθῶ τινα, τὸ θάρρος τινός ἐγείρω· γ) ἀνυψῶ, μέγαν ποιῶ τινα· fortuna -it aliquem· δ) (ἀρχ.) ἀναβάλλομαι, res serias in alium diem.

ex-torquĕo, torsi, tortum, 2'. 1) ἐκστρέφω τι, ἐκβιάζομαί τι, βίᾳ ἐξαιροῦμαί τι (ἐκ τῶν χειρῶν) τινός, arma (sicam) e (de) manibus alicujus ἢ alicui· 2) τὰ μέλη τινὸς διαστρέφω, στρεβλῶ, βασανίζω, aliquem· 3) μετφ. (διὰ πειθοῦς, δεήσεων ἢ ἐπιμονῆς) ἐξαναγκάζω παρά τινός τι: -pecuniam a Caesare; -ut fateatur, καταναγκάζω τινὰ ὁμολογεῖν -alicui errorem ἀπαλλάττω τινὰ τῆς πλάνης.

extorris, e (ex, terra?) ἔκτοπος, ἐκτοπισθείς, ἐξωσθείς, ab solo patrio, patriā, domo, regno.

extortor, ōris ā. (κωμ.) ἁρπάκτης.

extortus, a, um, μετχ. extorqueo.

extrā, (ex; ἴσως = exterā parte)· A) ἐπίρ. 1) ἔξω, ἐκτὸς (ἀντίθ. intra, intus)· 2) -quam, ἐκτὸς εἰ, πλὴν εἰ· 3) (μ.) = praeterea. B) πρόθ. μετ' αἰτ. 1) ἔξω, ἐκτός τινος: -muros, portam, provinciam· -causam, ἐκτὸς τῆς ὑποθέσεως· -periculum, ἐκτὸς κινδύνου· 2) παρά τι: -modum, παρὰ τὸ μέτρον· 3) ἄνευ· -jocum, vitia· 4) ἐκτός, πλήν τινος· -ducem reliqui rapaces.

ex-trăho, trāxi, tractum, 3'. 1) ἐξέλκω, telum ex vulnere. Ἐντ. α) ἐξάγω, copias e tabernaculis, in aciem· μετφ. -aliquid in lucem, ἐξάγω τι εἰς φῶς· 6) ἐξάγω, ἀπαλλάττω, aliquem ex periculo· γ) ἐξαιρῶ, ἀφαιρῶ, errorem, τὴν πλάνην· 2) ἐκτείνω, παρατείνω, rem, bellum; -diem, aestatem, διάγω, ἀναλίσκω τὴν ἡμέραν, τὸ θέρος εἴς τι· -somnum in diem, τὸν ὕπνον μέχρι τῆς ἡμέρας παρατείνω. Ἐντ. -aliquem, παρατείνω, (χρονοτριβῶ) τινα.

extranĕus, a, um (extra)· 1) ἐξωτερικός, ἐξωθεν ἐρχόμενος, res, ornamentum· 2) ἀλλοδαπός, ξένος· συνήθ. extranĕi = οἱ ξένοι.

extra-ordĭnarius, a, um, ἔκτακτος, ἀήθης· pecuniae -ae, ἔκτακτα (οὐκ ἐκ τῶν συνήθων προσόδων) χρήματα· -ae cohortes, κοόρτεις ἐξ ἐπιλέκτων συνεστηκυῖαι· -honor, ἀήθης (παρὰ τὰ εἰθισμένα) τιμή.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

extrārĭus, a, um (extra)· 1) ἐξωτερικός, ὁ ἔξω· 2) ξένος.

extrēmĭtas, ātis, f. ἔσχατιά, ἄκρα, τὸ ἔσχατον, τὸ ἄκρον· τὸ τέλος, τὰ πέρατα.

extrēmus, lăd exter.

ex-trĭco, āvi, ātum (παρὰ Πλ. καὶ -cor, ātus sum, ārī)· 1) ἐξειλῶ, cervan plagis· 2) μετφ. α) πορίζομαι, προχειρίζομαί τι· β) ἐκκαθαίρω (τὴν ἀπάτισιν).

extrinsĕcus, ἐπίρ. (extra)· 1) ἔξωθεν· 2) (μ.) ἐκτὸς τούτου.

extrītus, a, um, μετχ. τοῦ extero

ex-trūdo, trūsi, trūsum, γ'. ἐξωθῶ, ἐξελαύνω, ἐκβάλλω, aliquem domo, τινὰ ἐκ τῆς οἰκίας· -mare, ἀπωθῶ τὴν θάλασσαν (διὰ χωμάτων ἢ οἰκοδομημάτων)· -aliquem (in viam) ἐξωθῶ τινα εἰς τὴν ὁδόν, ἀπωθοῦμαί τινα· -merces, ἀποβάλλω τὰ ἐμπορεύματα.

extumefactus, a, um (ἀμφίβ. μετχ. τοῦ ἄλλως ἀχρ. extume-facio) ἐξωγκωμένος Κικέρ. de div. 1,60.

extŭmĕo, ēvi, ēre. (Πλ.) ἐξογκοῦμαι.

ex-tundo, tŭdi, tūsum, γ'. ἐκκρούω τι ἔκ τινος· ἐντ. α) σφυρηλατῶν κατασκευάζω τι (= caelo torεύω)· -ancilia; -librum, ἐπιπόνως συντάττω· β) (π.) ἐκπορίζω, πορίζω, alicui honorem· γ) -aliquid, ἐξαναγκάζω τι, (διὰ δεήσεων κ.λ.) διαπράττω τι· δ) ἐξελαύνω, fastidia· ε) (μ.) συντρίβω, frontem alicui τὸ μέτωπόν τινος.

ex-turbo, āvi, ātum. (βίᾳ καὶ θορυβῶν) ἐξελαύνω, ἐκβάλλω, aliquem domo τινὰ ἐκ τῆς οἰκίας· 2) μετφ. ἐξελαύνω, ἐκδιώκω τινά τινος, ἀποστερῶ τινά τινος· (π.) -animas, ἀποκτείνω· -mentem, ταράττω τὸ πνεῦμα· -spem pacis, τὴν τῆς εἰρήνης ἐλπίδα ἀφαιρῶ.

exuběrans, ntis, ἐπίθ. (μετχ. τοῦ exubero), (μ.) ἄφθονος, δαψιλής.

ex-ŭbĕro, āvi, ātum. (uber)· 1) ἀφθόνως ἐκρέω, ἀφθόνως ἐξέρχομαι· 2) ἀφθονίαν τινός ἔχω, ἄφθονον ἔχω τι.

exul, ἀντὶ exsul.

exulcĕrātĭo, ōnis, f. ἕλκωσις, πύωσις· μετφ. ἡ ἀνανέωσις καὶ ἐπαύξησις τῆς λύπης.

ex-ulcĕro, āvi, ātum. ἑλκῶ, ἐκπυῶ, cicatricem τὴν οὐλήν· 2) μετφ. α) ἔτι χεῖρον ποιῶ τι, εἰς σημεῖον χεῖρον φέρω τι· β) -animum alicujus, τιτρώσκω, καταλυπῶ τὴν ψυχήν τινος· -gratiam τὰς καλὰς σχέσεις ταράττω.

exulto κτλ., ἀντὶ exsulto.

ex-ulŭlo, āvi, ātum. (Οβίδ.) ὀλολύζω. Μάλ. ἡ μετχ. exululatus α) ἐνεργ. ὀλολύξας· β) παθητ. μετ' ὀλολυγῆς καλουμένη.

ex-undo, āvi, ātum. ἐκκυμαίνω, ὑπερεκχέομαι, πλημμυρῶ· μετφ. πλεονάζω, ἀφθονίαν ἔχω· 2) ἀφθόνως ἐξέρχομαι, ἀφθόνως ἐκρέω· crnor -at trunco· μετφ. eloquentia ex pluribus artibus -at = ἀναβλύζει, ἐκπηγάζει.

ex-ungo, unctus, γ'. (Πλ.) ἀλείφω.

exŭo, ŭi, ūtum, γ'. (π.) 1) ἐκδύω, aliquem veste τινὰ τὴν ἐσθῆτα· -vestem (sibi), ἐκδύομαι, ἀποδύομαι τὴν ἐσθῆτα. Ὡσαύτ. pharetram humero, sibi vincula. Ἐντ. μετφ. -me ex monstris, τὴν ὑπερφυσικὴν μορφὴν ἀποδύομαι, ἀποτίθεμαι· -me ex laqueis, ἐκ τῶν δυσχερειῶν ἀπαλλάττομαι· -hominem ex homine, πᾶσαν ἀνθρώπου αἴσθησιν ἀποτίθεμαι· 2) ἐξέλκω, telum e vulnere, τὸ βέλος ἐκ τοῦ τραύματος· -ensem vaginā, σπῶμαι τὸ ξίφος· 3) ἐκδύω τινά τι, ἀφαιροῦμαί τινά τι: -alicui clipeum· μετφ. -alicui aliquid ex animo, ἀποτρέπω τινὰ γνώμης κ.τ.ὁμ. Ἐντ. στρατ. ὅρ. = τὸν ἐχθρὸν ἀφαιροῦμαί τι, ἀναγκάζω αὐτὸν ἀφιέναι τι, ἢ φεύγοντα ἐγκαταλιπεῖν τι· -hostem impedimentis, castris, armis, praedā· Καῖσ. καὶ Λίβ. Ἐν γένει = ἀποστερῶ, στερῶ τινά τινος· -aliquem bonis, στερῶ τινα τῶν κτημάτων· καὶ ἀπολύτ. Lepidus exutus, ἐνδεὴς ἁπάντων· 4) ἀποσείομαι, jugum τὸν ζυγόν· 5) (μ.) -pacem διακωλύω τὴν εἰρήνην· -amicitiam, διαλύω τὴν φιλίαν· -promissa, fidem, παραβαίνω τὰ ὑπεσχημένα, τὴν πίστιν· (π.) -animam, ἀφίημι τὴν ψυχήν, ἀποψύχω.

exupero, āvi, ātum, ἀντὶ exsupero.

ex-urgeo, rsi, rgēre. ἐκπιέζω (σπογγίον).

exurgo, ἀντὶ exsurgo.

ex-ūro, ussi, ustum, γ'. 1) (π.) ἐκκαίω ἔκ τινος: scelus alicui exuritur igne· 2) κατακαίω, καίω, classem, villam. Ἐντ. μετφ. -deos, ἔρωτι διακαίω τοὺς θεούς· sitis me -it, τὸ δίψος καταφλέγει με· cura me -it, ἡ μέριμνα κατατρύχει με· 3) (π. καὶ μ.) αὐαίνω, ἀποξηραίνω· sol -it agros, paludem· ὡσαύτ. exustus flos siti, ἄνθος ἀποξηρανθὲν ἐκ τῆς δίψης· 4) (μ.) κατατρώγω, venenum -it ferrum.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

exustĭo, ōnis, θ. καῦσις, καῦμα.
exustus, a, um, μετχ. τοῦ exuro.
exŭvĭae, ārum, θ. πλ. (exuo) ἔκδυμα, μάλ. α) = τὸ ἐκ ζῴου ἀφαιρεθὲν (δέρμα), μάλ. τὸ τοῦ ὄφεως· β) -capitis (verticis) = ἡ κόμη· γ) -bubulae (Πλ.) ἱμάντες ἐκ δέρματος βοείου· δ) ἡ ἐσθής· ε) ὁ ὁπλισμός, τὰ ὅπλα, μάλ. τὰ τῶν φονευθέντων, τὰ σκῦλα· ς) -navium, τὰ ναυτικὰ λάφυρα, τα ἐκ τῶν νεῶν ληφθέντα ἔμβολα.

F

F., ἀντιστ. τῷ ἕλλην. φ· οἷον· Fabius Φάβιος, pontifices ποντίφικες· τούτῳ δὲ ἀφομοιοῦνται τὰ b, d, s, x· οἷον offero (=obfero), affero (=adfero), differo (=disfero), effero (=exfero ἢ ecfero). Συντόμ. γεγραμ. σημ. filius, ἐν δὲ τοῖς ἐπιτυμβίοις fecit.
făba, ae, θ. κύαμος· μετφ. ὅ,τι κυάμῳ ἔοικεν· 2) κυαμών.
fābācĕus, ἢ **-cĭus**, a, um, **fābālis**, e, καὶ **fabarĭus**, a, um, κυάμειος, κυάμινος, τῶν κυάμων.
fabella, ae, θ. (ὑποκ. τοῦ fabula)· 1) μυθάριον· 2) δραμάτιον.
1. faber, bri, ἀ. (οἱονεὶ faciber, ἐκ τοῦ facio) τέκτων· -lignarius, ξυλουργός, λεπτουργός· -aerarius, σιδηρουργός· ἐν τῷ πλ. πολλ. = χειρώνακτες.
2. faber, bra, brum, τεχνικός.
Fabius, i, ἀ. Φάβιος. Ἐντ. -**ānus**, a, um, τοῦ Φαβίου.
fabre, ἐπίρ. (faber), τεχνικῶς, ἐντέχνως· ἐντ. fabre factus ἢ ἡνωμ. fabrefactus, ἐντέχνως πεποιημένος, τεχνητός.
fabrĭca, ae, θ. 1) ἐργαστήριον (τέκτονος)· 2) τέχνη· -aeraria, ἡ χαλκευτική· 3) τεχνικὴ κατασκευή, δημιουργία, πλάσις· 4) μετφ. τέχνη = τέχνασμα, δόλος.
fabrĭcātĭo, ōnis, θ. κατασκευή, πλάσις, hominis, aedificorum.
fabrĭcātor, ōris, ἀ. (fabricor)· 1) κατασκευαστής, δημιουργός, πλάστης· 2) μετφ. τεχναστής, αἴτιος, doli.
Fabricĭus, i, ἀ. Φαβρίκιος.
fabrĭcor, ἀποθ. α′. καὶ (π. καὶ μ.).
fabrĭco, α′. τεκταίνομαι, κατασκευάζω, δημιουργῶ, πλάττω, ποιῶ τι· μετφ. = τεχνῶμαι, μηχανῶμαί τι.
fabrīlis, e, (faber), τεκτονικός, τοῦ τέκτονος, scalprum σμίλη· ἐντ. **fabrīlĭa**, ium, οὐ. πλ. τὰ ἐργαλεῖα.
1. fabŭla, ae, θ. ὑποκ. τοῦ faba.
2. fabŭla, ae, θ. (for)· 1) φήμη, λόγος, διήγησις· non longa est f. 2) λόγος, θρύλλημα· -est, λέγουσι, λόγος ἐστί, διατεθρύλληται· 3) λόγος (πλαστός), μύθος· (π.) ἐπίθετ. fabulae manes = fabulosi· 4) ποίημα, μάλ. α) δραματικόν, δρᾶμα· β) ἐπικόν, ἔπος (ἡ Ἰλιάς).
fābŭlāris, e, μυθικός· -historia, μυθιστορία. Σουητ. Τιβ. 70.
fabŭlātor, ōris, ἀ. μυθοποιός.
fābŭlor, ἀποθ. α′. (ἀρχ. καὶ **-lo**, α′.) (fabula)· μυθοῦμαι, διαλέγομαι, ὁμιλῶ, λεσχηνεύομαι, φλυαρῶ· -cum aliquo; fabulantur inter se, διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους.
fābŭlōsus, a, um (-ior, -issimus), (fabula), μυθώδης, μυθικός.
făcesso, sīvi, sītum, γ′. (facio)· 1) (π.), ποιῶ, πράττω, ἐκτελῶ· 2) μάλ. ποιῶ, παρασκευάζω, παρέχω τινί τι (δυσάρεστον ἢ κακόν)· 3) ἀφίημι, ἐῶ, παραλείπω τι, dictum· ἐντ. ἀμετ. = ἀπέρχομαι, ex urbe ἐκ τῆς πόλεως· facesse Tarquinios, ὕπαγε, ἄπελθε εἰς Ταρκυνίους.
făcēte, ἐπίρ. (-ius, -issime), ἀστείως, εὐτραπέλως, κομψῶς, χαριέντως.
făcētĭae, ārum, θ. πλ. (ἀρχ. καὶ μ. **-tĭa**, ae, θ.) [facetus]· 1) ἀστεῖοι λόγοι, ἀστεϊσμοί, ἀστειότητες, χαριεντισμοί· 2) (κωμ.) χάρις, κάλλος.
făcētus, a, um (-ior, -issimus)· 1) εὔμορφος, κομψός, ἁδρός, pes· 2) κομψός, χαρίεις, λεπτός· 3) ἀστεῖος, εὐτραπελος.
făcĭes, ēi, θ. (ἴσως ἐκ τοῦ facio)· 1) μορφή, εἶδος, feminae τῆς γυναικός. Ἐντ. α) σχῆμα, μορφή, ὄψις, arboris, vehiculi, urbis· β) (Τάκ.) πρόσχημα, κρύφασις, facie consili publici·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γ) σχῆμα, εἶδος, τρόπος: plures eloquentiae f. 2) ὄψις, πρόσωπον (ἀνθρώπου· πρβλ. os καὶ vultus), de facie, ἐξ ὄψεως. Ἔντ. = καλὸν πρόσωπον, κάλλος, χάρις.

făcĭle, ἐπίρ. (-ius, -illime), (κυρ. οὐδ. τοῦ facilis)· 1) ῥᾳδίως, οὐ χαλεπῶς, εὐχερῶς· 2) βεβαίως, ἀναμφιβόλως, ἀναμφιλέκτως· -princeps, -doctissimus· ὡσαύτ. καὶ μετὰ ῥημάτων ὑπεροχῆς. Thucydides dicendi artificio f. vicit omnes· 3) non (haud) f. οὐ ῥᾳδίως = χαλεπῶς, μόλις: non f. in ullo majorem diligentiam cognovi· 4) ἑκών, ἐθελουσίως: -hoc patior· 5) ἀσμένως, εὐκόλως, ἀνέτως, vivo.

făcĭlis, e, (-ior, -illimus), (facio, κυρ. ὅ,τι γίγνεται· ἑπομ.) 1) ῥᾴδιος, οὐ χαλεπός, εὐχερής. Ἔντ. α) ῥᾴδιος, εὔκολος, ἄνετος, εὔπορος· β) portus f., ἐπιτηδειος λιμήν· 2) ἀγαθός, δεξιός, ἐπιδέξιος: -ad discendum, εὐμαθής· -ad concoquendum, εὔπεπτος· 3) ἀγαθός, πρᾶος, ἐπιεικής, προσηνής, φιλοπροσήγορος: benignus et f., lenis et f. 4) (περὶ τύχης κ. τ. ὁμ.) εὐμενής, εὔνους, fortunae, res.

făcĭlĭtas, ātis, ϑ. (facilis)· 1) ῥᾳστώνη, εὐχέρεια, εὐκολία· ἐντ. = δεξιότης, ἐπιτηδειότης· -aetatis puerilis = ἡ εὐμάθεια τοῦ παιδός· -oris, ἡ εὐχερὴς ἐκφώνησις· 2) εὐκολία τρόπων, φιλοπροσηγορία, εὐπροσηγορία, προσήνεια, τὸ κοινόν, τὸ δημοτικόν (ἀντίϑ. severitas, gravitas) 3) κουφότης, κουφόνοια, Σουητ.

făcĭlĭter, ἐπίρ. (ὑπὸ τοῦ Κοϊντιλιανοῦ ψεγόμενον), ἀντὶ facile, ϑ ἰδέ.

făcĭnŏrōsus, a, um, (facinus), κακοῦργος, ἄδικος, ἀνόσιος, homo, vita.

făcĭnus, ŏris, οὐ. (facio) ἔργον, πρᾶξις, μάλ. ἀνόσιον, βίαιον, πονηρὸν ἔργον, κακούργημα, ἀδίκημα, κακοῦργος πρᾶξις: -committo (patro, facio), ἀνόσιον ἔργον ἐργάζομαι, ἄδικον πρᾶξιν πράττω· ἐντ. (παρ' Ὀβιδ.) = τὸ κώνειον, ὡς ὄργανον φόνου· παρὰ Σαλλ. facinora (μετων.) = ἀνόσιοι ἄνϑρωποι.

făcĭo, fēci, factum, γ'. Α) μετ. ϑ. ποιῶ, versus στίχους, poëma ποίημα. Ἔντ. α) ποιῶ, κατασκευάζω, οἰκοδομῶ, aedem, vas· β) ποιῶ, πράττω, scelus κακούργημα· 2) = conficio, α) ποιῶ, παρασκευάζω, manum, exercitum, στρατόν· β) (μ.) ἀνύτω, duo stadia· γ) (μ.) διατελῶ, ζῶ, paucos dies unā· 3) ποιῶ, ποιοῦμαι, bellum πόλεμον, pacem εἰρήνην· -proelium, μάχομαι· -verbum, λόγον λέγω· -verba, λόγους ποιοῦμαι, διαλέγομαι, ὁμιλῶ· 4) ποιοῦμαι, πορίζομαι, λαμβάνω, κτῶμαι, κερδαίνω: -pecunias, praedam· 5) -alicui aliquid, ποιῶ, παρέχω, δίδωμί τινί τι, αἴτιός εἰμί τινί τινος· ὡσαύτ. = ἐμβάλλω, ἐμποιῶ τινί τι· 6) -alicui gratiam rei alicujus, χαρίζομαί τινί τι, συγχωρῶ τινί τι· 7) -jacturam, βλάβην πάσχω· ὡσαύτ. -damnum, detrimentum, ζημίαν πάσχω, ζημιοῦμαι· -naufragium, ναυαγῶ· 8) (μετὰ τοῦ ut, ne καὶ ὑποτ., ἢ μετὰ μόνης ὑποτακτ.) ποιῶ, πράττω ὅπως, διαπράττω ὥστε: faciam ut mei semper meminerit; fac ne quid aliud dicas = μηδὲν ἄλλο λέγε· 9) ποιῶ, ἀποδείκνυμι, καϑίστημι, illos consules ἐκείνους ὑπάτους· 10) -aliquem magni, pluris, nihilo, περὶ πολλοῦ, ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιοῦμαί τινα· 11) ποιῶ, εἰσάγω (τινὰ λέγοντα)· 12) προσποιοῦμαι: -me alias res agere· ἐντ. = τίϑημι, ὑποτίϑημι, παραδέχομαι: faciamus, deos non esse· μάλ. ἡ προστ. fac = ϑές, ὑπόϑες. 13) ποιῶ, ἐπιτηδεύω, ἀσκῶ, haruspicinam τὴν ἱεροσκοπίαν. Σημειωτ. αἱ φράσεις· α) -sacra ἢ rem divinam, ϑύομαι, καὶ ἀπολύτ. -deo, ϑυσίαν ποιῶ τῷ ϑεῷ· καὶ (π.) -bovem, βουϑυτῶ· β) quid faciam facias κτλ.) hoc homine, ἢ huic homini? = πῶς χρήσομαι (χρήσει κτλ.) τῷ ἀνϑρ. τούτῳ; τί χρὴ ποιεῖν περὶ τοῦ ἀνϑρώπου τούτου; 15) (ἀριϑμ. τεχν. ὅρ.) = efficio, ποιῶ, ἀποτελῶ· Β) ἀμετ. 1) μετ' ἐπιρρ., ἢ ὁμ. ἐκφράσεων): bene fecit S. qui abiit, καλῶς ἐποίησεν ὁ Σ. ἀπελθών· facere non possum quin scribam, οὐ δύναμαι μὴ οὐ γράψαι· 2) -cum aliquo, ἢ ab aliquo, συμπράττω τινί, εἰμὶ μετά τινος, φρονῶ τὰ τινος· ἀντίϑ. -contra aliquem· 3) (π. καὶ μ.) ὠφελῶ, λυσιτελῶ, ἁρμόζω: dura corona non f. capiti meo -. Παϑητ. τοῦ facio ἐστὶ τὸ fio, ϑ ἰδέ.

facteon (flocci) = (παρ' οὐδὲν) ποιητέον (λέξις ἡμιελλην. σχηματισϑεῖσα κατὰ τὸ φιλοσοφητέον ὑπὸ Κικέρ. ad Att. 1,16,13), ἀντὶ faciendum.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

facticĭus, a, um, ποιητός (μὴ φυσικός).

factĭo, ōnis, θ. (facio)· 1) (σπ.) ποίησις, πρᾶξις: testamenti f., ἐξουσία (δικαίωμα) τοῦ ποιεῖν, γράφειν διαθήκας· 2) α) (Πλ.) ἡ ἐν τῷ ἰδιωτικῷ βίῳ διὰ συγγενείας ἢ γνωριμίας ἕνωσις, ἡ συγγένεια· β) συνήθ. = ἡ ἐν τῷ δημοσίῳ βίῳ ἕνωσις, ἡ ἐν τῇ πολιτείᾳ αἵρεσις, στάσις (φατρία, μερίς, κόμμα). Πολλάκ. ἡ καταπιεστικὴ καὶ ὑβριστική, ἐντ. = ἔχθρα, πίεσις μερίδος· γ) (μ.) ὁ ἐν θεάτρῳ ὑπὲρ ὑποκριτοῦ ἢ θεάματος ὅμιλος· δ) στῖφος ἁρματοδρομούντων ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ (f. albata, russata, veneta, prasina)· 2) στάσις, ἐπανάστασις· μετων. = οἱ στασιῶται, Εὐτρ.

factiōsus, a, um (-ior, -issimus) [factio], στασιωτικός, νεωτεροποιός· homo potens et f., ἐντ. = μέγα δυνάμενος, μέγα ἰσχύων. Σαλλ.

factĭto, ā', (facio)· 1) εἰωθα ποιεῖν ἢ ἐργάζεσθαί τι, versus στίχους, simulacrum ἄγαλμα· 2) ποιῶ τινά τι, καθίστημί τινά τι: -aliquem heredem· 3) εἰωθα ἐπιτηδεύειν, ἀσκεῖν, medecinam τὴν ἰατρικήν.

facto, ā'. (Πλ.) = factito.

factor, ōris, ὁ. (facio) κυρ. ὁ ποιητής τινος· (Πλ.) -pilae, ὁ τὴν σφαῖραν κόπτων (ἀντίθ. dator).

factum, i, οὐ. (μετχ. τοῦ facio), τὸ πεπραγμένον, τὸ ἔργον, ἡ πρᾶξις (πρβλ. facinus)· εὑρηται δὲ καὶ ὡς μετχ. μετ' ἐπιρρημ. ἤνωμ: bene, male, egregie f. καλόν, κακόν, ἔξοχον ἔργον, καὶ ὡς οὐσ. μετ' ἐπιθέτ: bonum, malum egregium f. Μάλ. α) bonum f. (ἐν ἀρχῇ μάλ. διαταγμάτων) = ἀγαθῇ τύχῃ· β) facta boum, ἔργα βοῶν (Ὀδυσ. Κ. 98) = οἱ ἀγροί· γ) dictum factum, ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον.

factus, a, um (-ius), [μετχ. τοῦ facio]· 1) (Πλ.) πεπραγμένος, γεγενημένος· 2) ἐντέχνως εἰργασμένος· 3) εὐπαίδευτος· 4) homo ad unguem f., ἄνθρωπος κομψότατος.

facŭla, ae, θ. ὑποκορ. τοῦ fax.

facūltas, ātis, θ. (συγγ. τῷ facio)· 1) ἐξουσία, τὸ ἐπιτρέπειν, τὸ δυνατόν: do alicui -em aliquid faciendi, δίδωμί τινι ἐξουσίαν, ἐπιτρέπω τινί, δύναταί τις ποιεῖν τε· res habet -em, τὸ πρᾶγμα δυνατόν (γενέσθαι)· ὡσαύτ. si f. erit, εἰ δυνατὸν ἔσται. Ἐντ. = δύναμις, ingenii τοῦ πνεύματος· -dicendi ἢ (ἐνίοτε) ἁπλῶς facultas = ἡ δύναμις τοῦ λέγειν, ἡ ῥητορικὴ δεινότης· 2) εὐπορία, ἀφθονία, πλῆθος: -numorum, navium. Ἐντ. πολλάκ. ἐν τῷ πληθυντ. = τὰ χρήματα, τὰ ὑπάρχοντα, ἡ οὐσία, ὁ πλοῦτος, οἱ πόροι.

fācunde, ἐπίρ. (-issime), εὐφραδῶς.

facundĭa, ae, θ. (ἡ λέξις καὶ αἱ συγγεν. ταύτῃ οὐχ' εὑρηνται παρὰ Κικέρωνι), εὐέπεια, καλλιέπεια, εὐφράδεια· -Graeca, Latina.

facundĭtas, ātis, θ. = facundia.

facundus, a, um (-ior, -issimus) [for], (ἡ λ. οὐχ εὑρηται παρὰ Κικέρ. καὶ Καίσ.), δεινὸς λέγειν, εὐέπής, καλλιεπής, εὐφραδής, στωμύλος (πρβλ. disertus καὶ eloquens)· Mercurius-, λόγιος Ἑρμῆς, dictum f. λόγος καλλιεπής.

faecŭla, ae, θ. (ὑποκ. τοῦ faex) φέκλη, τρύξ (τρυγός).

Faesŭlae, ārum, θ. πλ. αἱ Φαισοῦλαι ἢ τὰ Φαίσουλα, πόλις Τυρρηνίας, ὀνομαστὴ ἐπὶ τῇ ἥττῃ τοῦ Κατιλίνα. Ἐντ. **-lānus**, a, um, τῶν Φαισούλων· καὶ οὐσ. **-lāni**, ōrum, οἱ κάτοικοι τῶν Φαισούλων.

faex, faecis, θ. ὑποστάθμη, ὑπόστημα, ἰλύς, τρύξ μεταφ. = ἡ ὑποστάθμη, ὁ συρφετός: -populi, ὁ συρφετώδης ὄχλος.

fāgeus, fagĭnĕus ἢ **fagīnus**, a, um, (fagus), φήγινος, τῆς φηγοῦ.

fāgus, i, θ. φηγός (εἶδος βαλανιδιᾶς).

fala, ae, θ. 1) ξύλινος πύργος ἀφ' οὗ οἱ πολιορκηταὶ βέλη ἐπὶ τὰ τείχη ἐτόξευον· ἡ παροιμ. subeo sub f. (Πλ.) = μέγαν κίνδυνον ὑποδύομαι.

fālārĭca, ae, θ. (ἐνίοτε phalarica γραφόμενον)· 1) ἰσχυρά, μακρὰ λόγχη, ἡ ἐκ τῆς χειρὸς ἐβάλλετο· 2) πυρφόρον βέλος, ὃ διὰ τοῦ καταπέλτου ἐπὶ τὰ τῶν πολεμίων ἔργα ἐβάλλετο.

falcārĭus, ii, ἀ. δρεπανουργός.

falcātus, a, um (falx)· 1) δρεπανηφόρος, currus· 2) δρεπανοειδής.

Falcĭdius, ii, ἀ. Φαλκίδιος.

falcĭfer, ĕra, ĕrum, (falx, fero) δρεπανηφόρος· συνήθ. περὶ Κρόνου.

Falērĭi, ōrum, ἀ. πλ. Φαλέριον, πρωτ. πόλις τῶν Φαλίσκων· ἴδε Falisci.

Falernus ager, ἡ Φαλερίνη χώρα τῆς Καμπανίας, ὀνομαστὴ ἐπὶ τοῖς ἀρί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στοις οἴνοις· ἐντ. **Falernum** vinum (vitis, uva κ. τ. ὁμ.) καὶ οὐσ. **Falernum**, ὁ Φαλερνὸς (οἶνος).

Falisci, ōrum, ἀ. Φαλίσκοι, φύλον Τυρρηνίας· τούτων ἡ πόλις Falerii καὶ Falisci ἐκαλεῖτο· ἐντ. Faliscus, a, um, Φαλέριος.

fallācĭa, ae, θ. (fallax), (ὡς τὸ πολὺ ἐν τῷ πληθ., μόνον δὲ παρὰ π. καὶ μ. ἐν τῷ ἑν.), ἀπάτη, δόλος, πανουργία, σκευωρία.

fallāci-lŏquus, a, um, ψευδολόγος.

fallācĭter, ἐπίρ. (-issime), (fallax), ἀπατηλῶς, δολίως, πανούργως.

fallax, ācis, ἐπίθ. (fallo) σφαλερός, ἀπατηλός, δόλιος, πανοῦργος, μηχανορράφος, ψευδής, οὐ πιστός.

fallo, fĕfelli, falsum, γ'. 1) σφάλλω, ψεύδω, ἀπατῶ, ἐξαπατῶ τινα· spes eum fefellit, ἐσφάλη, ἐψεύσθη τῆς ἐλπίδος (οὐκ ἔτυχεν ὧν ἤλπιζεν), ἀλλά: is f. spem, opinionem = διέψευσε τὴν περὶ αὐτοῦ ἐλπίδα, γνώμην· nisi omnia me fallunt, nisi quid me fallit καὶ παθητ. nisi fallor = εἰ μὴ σφάλλομαι, εἰ μὴ ψεύδομαί τινος, εἰ μὴ λανθάνει μέ τι· sententia me fefellit, ἐσφάλην· fallor, σφάλλομαι, ἁμαρτάνω· μάλ. = ψεύδομαι, παραβαίνω, fidem, promissum, jusjurandum; «si sciens fallo» (φράσις τοῦ ὀμνύοντος), εἰ ἑκὼν παραβαίνω τὸν ὅρκον, εἰ ἐπιορκῶ· (π.) -mandata, οὐ τελῶ· 2) λανθάνω, λάθρᾳ πράττω τι: fefellerunt custodes, ἔλαθον τοὺς φύλακας, (οἱ φύλ. οὐκ εἶδον αὐτούς). Πολλάκ. ἀπροσ. non me fallit, οὐ λανθάνει με. σαφῶς οἶδα· 3) (π. καὶ μ.) ἀπατῶ τι, οὐ παρέχω τινὸς (δυσαρέστου) αἴσθησιν: -horas sermonibus, διέρχομαι τὰς ὥρας διαλεγόμενος· ὡσαύτ. -noctas; -curam, doloras = πραΰνω· labor f. curas, laborem, ἡ ἐργασία λήθην τῶν φροντίδων, τῶν πόνων παρέχει· 4) (π.) -faciem alicujus = ὑποκρίνομαι, προσποιοῦμαι τὸ πρόσωπόν τινος.

falsārĭus, a, um, (falsus) πλαστογράφος διαθήκης· Σουητ.

false, ἰδὲ falso.

falsĭ-dĭcus, a, um, ψευδολόγος.

falsi-fĭcus, a, um, ψευδοποιός.

falsi-jūrĭus, a, um, ψευδῶς ὀμνύων.

falsi-lŏquus, a, um, ψευδολόγος.

falsimonĭa, ae, θ. φιλοψεύδεια.

falsi-părens, ntis, ἐπίθ. (π.), ὁ ψευδῆ πατέρα ἔχων.

falso (ἀρχ. καὶ **false**), ἐπίρ. 1 ψευδῶς, οὐκ ἀληθῶς, οὐκ ἀκριβῶς, οὐκ ὀρθῶς· 2) ἄνευ λόγου, ἀλόγως, vitupero, queror.

falsus, a, um (-issimus), [fallo]· 1) ψευδής, οὐκ ἀληθής, fama· οὐσ. **falsum**, i, οὐ. τὸ ψεῦδος· 2) ψευδής, ψευδόμενος, vates, homo· οὐσ. falsus = ὁ ψεύστης, ὁ ἀπατεών· f. es, ψεύδει· 3) ψευδής, πλαστός, κίβδηλος, literae, lis· 4) = ψευδής, καινός, spes, honor.

falx, falcis (γεν. πλ. falcium), δρέπανον· -muralis δρεπανοειδὴς μετὰ μακροῦ κάμακος σκαπάνη, δι' ἧς οἱ πολιορκοῦντες τὰ τείχη καθεῖλον ἢ τοὺς προμάχους αὐτῶν ἠκρωτηρίαζον.

fama, ae, θ. φήμη, λόγος, θρύλλημα: -est (tenet, fert) λέγεται, θρυλλεῖται· μάλ. ἡ καλὴ φήμη, δόξα, εὐδοξία, εὐκλεια, ἔπαινος, εὐλογία.

famātus, a, um, περιδόητος.

famelĭcus, a, um, πεινα λέος.

fămes, is, θ. (ἐν. ἀφ. famē) 1) πεῖνα, λιμός· 2) ἀσιτία· 3) μετφ. σφοδρὰ ἐπιθυμία· 4) τὸ ἰσχνὸν τοῦ λόγου.

famĭgĕrātĭo, ōnis, θ. διαθρύλλησις.

famĭgĕrātor, ōris, ἀ. ὁ διαθρυλλῶν, ὁ διασπείρων τι (Πλ.).

famĭgĕrātus, a, um, (Πλ.) διαφημισθείς, διαθρυληθείς.

fămĭlĭa, ae, θ. 1) πάντες οἱ ἐν τῷ οἴκῳ τινὸς οἰκοῦντες. Ἐντ. α) οἰκογένεια· pater -ae, ἢ paterfamilias (γενικ. -as) ὁ τῆς οἰκογενείας πατήρ, ὁ οἰκοδεσπότης, ὁ κύριος· mater -ae, ἢ marterfamilias (γεν. -as) ἡ οἰκοδέσποινα, ἡ κυρία· 6) συνήθ. = οἰκέται, δοῦλοι· ἐντ. καὶ = ἀνδράποδα, δουλοπάροικοι: f. Orgetorigis· 2) οἰκία, γένος· ἐνίοτε = gens, γενεά· 3) (σπ.) οἰκία, οὐσία· 4) μετφ. α) ὅμιλος, στίφος μονομάχων ἢ ὑποκριτῶν· 6) φιλοσοφικὴ αἵρεσις, Κικέρ.

fămĭlĭāris, e (-ior, -issimus) [familia]· 1) (ἀρχ. καὶ μ.) οἰκετικός· οὐσ. = οἰκέτης, ὑπηρέτης. 2) οἰκιακός, τοῦ οἴκου· focus -, ἡ τοῦ οἴκου ἑστία· 3) οἰκεῖος· res -, τὰ οἰκεῖα, τὰ ὑπάρχοντα, ἡ οὐσία, -es pecuniae, τὰ ἴδια χρήματα· 4) μετφ. α) οἰκεῖος, συνήθης, γνωστός, προσφιλής, εὔνους φιλικός· μάλ. οὐσιαστ. = φίλος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

fămĭlĭārĭtas, ātis, θ. (familiaris) 1) οἰκειότης, φιλία· 2) ἐν τῷ πλ. = συνήθειες, φίλοι.

fămĭlĭārĭter, (-rius, -rissime), οἰκείως, φιλικῶς.

fāmōsus, a, um (fama· 1) (π. καὶ μ.) πολύφημος, περίφημος, εὔδοξος, περιβόητος, ὀνομαστός· 2) κατάφημος, διαβόητος, mulier· 3) ὀνειδιστικός, ὑβριστικός, carmen.

fămŭla, ae, θ. τοῦ famulus.

fămŭlāris, e σπ.) δουλικός, τῶν οἰκετῶν, vestis ἐσθής.

fămŭlātus, us, ἀ. (σπ.) δουλεία.

fămŭlor, ā'. (σπ.) δουλεύω, alicui.

fămŭlus, i, ἀ. (συγγ. τῷ familia) 1) οἰκέτης, δοῦλος· μετφ. θεράπων. 2) (π.) ὡς ἐπίθ. = ὑποχείριος.

fānātĭcus, a, um (πρβλ. fanum) ἱερομανής, θεομανής, θεόληπτος· 2) μανιακός, μανιώδης· ἐντ. τὸ τῆς καθωμ. φανατικός.

fandum, i, οὐ. (γερουνδ. τοῦ for· ὅθεν κυρ. fatέον, ῥητέον, ἑπομ.) τὸ θεμιτόν, τὸ ὅσιον, τὸ δίκαιον.

Fannĭus a, um, Φάννιος, τοῦ Φαννίου. ἐντ. Cajus Fannius.

1. fanum, i, οὐ. (for· ὁ δι' ἀπαγγελίας εὐχῆς καθιερωθεὶς τόπος), τὸ ἱερόν, τὸ τέμενος, μάλ. = ὁ ναός (πρβλ. templum καὶ aedes).

2. Fanum, i, Φᾶνον, παράλιος πόλις τῆς Ὁμβρικῆς, τανῦν Fano.

far, farris, οὐ. 1) τὸ φάρ, ζέα· 2) τὸ χονδρὸν ἄλευρον· 3) ὁ ἄρτος.

farcīmen, ĭnis, οὐ. ὁ ἀλλᾶς.

farcĭo, farsi, fartum, 4'. (ῥ. farc, ἑλλ. φραγ, φράγ-νυμι)· 1) φράττω, -pannos in os alicujus, τὸ στόμα τινὸς ὑφάσμασι φράττω· 2) σάττω, πληρῶ τι. Ἐντ. ἡ μετχ. οὐσιαστ. **fartum**, i, οὐ. καὶ **fartus**, us, ἀ. = τὸ πλήρωμα, τὰ ἐντός· (Πλ.) f. vestis = τὸ σῶμα. 3) μετφ. α) fartus re aliquā, μεστός, πλήρης τινός· β) σιτεύω, παίνω, gallinas ἀλεκτορίδας.

farfărus ἢ **farfĕrus**, i, ἀ. τὸ βήχιον (φυτόν).

fărīna, ae, θ. (far), ἄλευρον· -marmoris, μαρμαροκονία.

fărīnārĭus, a, um, τοῦ ἀλεύρου.

farrāgo, ĭnis, θ. (far) πολυμιγὴς χιλός (πρὸς τροφὴν τῶν κτηνῶν)· 2) μετφ. τὸ ποικίλον.

farrātus, a, um (far) ἐξ ἀλφίτων.

fartor, ōris, ἀ. ἀλαντοποιός.

fartum, **fartus**, ἰδὲ farcio.

fas, (μόνον ἐν τῇ ἐν. ὀνομ. καὶ αἰτ.), [συγγ. τῷ **for**] 1) ὁ θεῖος νόμος, τὸ ὅσιον (ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ jus, ὁ ἀνθρ. νόμος, τὸ δίκαιον)· jus ac fas omne deleo, τὰ δίκαια καὶ τὰ ὅσια (τοὺς ἀνθρ. καὶ θείους νόμους) καταπατῶ. Ἐντ. α) θέμις, θεμιτόν, νόμιμον, δυνατόν· β) (μ.) σχεδ. = jus, τὸ δίκαιον· -gentium, patriae, armorum· 2) ὑπὸ τῶν θεῶν ὡρισμένον, πεπρωμένον. non est f. Germanos superare; si cadere fas (π.), εἰ πέπρωται ἐμὲ πεσεῖν.

fascĭa, ae, θ. ταινία, δέμα. Ἐντ. α) ἐπίδεσμος· β) στηθόδεσμος· γ) = διάδημα· δ) σπάργανον (κοιν. φασκία)· ε) -lecti, κειρία (ἱμάς, ᾧ ἀντὶ σανίδος ἔχρ. ἐπὶ τῆς κλίνης)· ς = zona, Ἰουστ. ζ) περισκελίς (ἣν οἱ ἀδροδίαιτοι ἐφόρουν).

fasciātim, ἐπίρ. (fascis), φορμηδόν, κατὰ δέσμην.

fascĭcŭlus, i, ἀ. (ὑποκ. τοῦ fascis) μικρὰ δέσμη, δεσμίς· -florum, ἀνθοδέσμη· -epistolarum, φάκελλος ἐπιστολῶν.

fascĭnātĭo, ōnis, θ. βασκανία.

fascĭno, ā'. (π. καὶ μ.) βασκαίνω.

fascĭnum, i, οὐ. 1) βασκανία· 2) πάσθη.

fasciŏla, ae, ὑποκ. τοῦ fascia.

fascis, is, ἀ. 1) (ἐνικ.), φάκελος, δέσμη· -lignorum, φορμὸς (δέσμη ξύλων)· 2) πληθ. **fasces**, ium, δέσμαι ῥάβδων (μετὰ πελέκεως ἐν τῷ μέσῳ), ἃς οἱ ῥαβδοῦχοι φέροντες προηγοῦντο τῶν βασιλέων, ὑπάτων καὶ ἄλλων μειζόνων ἀρχῶν, τοῦτο μὲν πρὸς ἐπιτέλεσιν θανατικῆς ποινῆς, τοῦτο δὲ ὡς σύμβολον τῆς ἰσχύος καὶ τῆς πρὸς τιμωρίαν ἐξουσίας· demo secures de fascibus, ἀφαιρῶ ἀπὸ τῶν ἀρχόντων τὴν ἐξουσίαν τοῦ εἰς θάνατον καταγιγνώσκειν καὶ ἐπιτελεῖν αὐτόν· demitto (submitto) f. alicui, τιμῶν τινα καθίημι τὴν δέσμην τῶν ῥάβδων. Ἐντ. = ἡ ὑπατεία· do alicui f. = δίδωμί τινι τὴν ὑπατείαν· -habeo, ὑπατεύω· -erripio, στερῶ τινα τῆς ὑπατείας· μετφ. -laureati, δαφνηφόροι (μετὰ νίκην)· -versi, ἀνεστραμμένοι (ἐπὶ κηδείας ὑπάτου).

fasti, ἰδὲ fastus.

fastīdĭo, īvi ītum, 4'. (συγγ. τῷ effatim)· 1) σικχαίνομαί τι· 2) σικχαίνομαι, ἀποστρέφομαί τι, οὐ βούλομαι, οὐ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δέχομαί τι, ὀλιγωρῶ, καταφρονῶ τινος.

fastīdiōse, ἐπίρ. (-ius)· 1) ἀηδῶς· 2) ὑπερηφάνως, ὑπεροπτικῶς.

fastīdiōsus, a, um, (-ior, -issimus), [fastidium] 1) (ἀρχ.) σικχὸς (σιχασιάρης)· 2) μετφ. σικχὸς = δυσκόλως εὐχαριστούμενος, δύσκολος, ἐντ. ὑπεροπτικός· μετὰ γεν. ἀντικ. = σικχαινόμενός τι· 3) (π.) ἀηδής, ἀηδίαν παρέχων.

fastīdium, ii, οὐ. (συγγ. τῷ affatim)· 1) σικχότης, σικχασία, ἀηδία, (ἐκ κόρου προερχομένη, πρβλ. taedium)· 2) μετφ. ἀηδία, ἀποστροφή, καταφρόνησις, ὀλιγωρία· 3) ὑπερηφάνεια, ὑπερηφανία, ὄγκος.

fastīgium, ii, οὐ, 1) οἰκίας κορυφή, ἀέτωμα (ναοῦ)· 2) κορυφή, ἄκρα, ἄκρον (λόφου, ὄρους)· -aquae, ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ὕδατος· ἐντ. ἡ ἀπὸ τῆς κορυφῆς (ὄρους) κατάκλισις = τὸ κάταντες, τὸ πρανές, ἡ κατωφέρεια: locus tenui (leni, molli) fastigio, τόπος μικρὰν κατωφέρειαν ἔχων· 4) μετφ. α) ἄκρον, ὕψος, ὕπατος βαθμός, κολοφών· β) θέσις, τάξις, ἀξία, ἀξίωμα, consulare ὑπατικόν.

fastīgo, α'. 1) (ὡς ἔγκλ. σπαν. καὶ μόνον μτγν.) ὀξύνω, folia· 2) μετχ. fastigatus, ἐπιθετ., κατάντης, ἐπικλινής, κατωφερής, collis, testudo.

1. fastus (συγγ. τῷ for)· 1) ἐπίθ. dies fasti ἢ ἁπλ. fasti, ἡμέραι δικάσιμοι, ἡμέραι, καθ' ἃς ὁ πραίτωρ ἐδίκαζεν· 2) οὐσ. **fasti**, ōrum, ἀ. πλ. κατάλογος τῶν dies fasti: Ὁ λίαν σπουδαῖος ἐν τῷ δημοσίῳ βίῳ μάλ. δὲ ἐν τῷ jus civile κατάλογος οὗτος ἦν ἐπὶ μακρὸν ἐν χερσὶ τῶν πατρικίων, μέχρις οὗ ὁ Γν. Φλάκκος ἐδημοσίευεν αὐτὸν (305 π. Χ.). Ἐκ τοῦ καταλόγου δὲ ξητούτου προῆλθε κατὰ μικρὸν τὸ Ῥωμ. ἡμερολόγιον, ἐν ᾧ αἱ ἑορταὶ κ. τ. ὅμ. ἐσημειοῦντο· ἐντ. corrigo fastos, διορθῶ τὸ ἡμερολόγιον· ὡσαύτ. refero in fastos. Κατὰ τὸ ἡμερολόγιον δὲ τοῦτο ὠνόμασεν ὁ Ὀβίδιος τὸ αὐτοῦ ποίημα Fasti ἑορτολόγιον. Διάφοροι δὲ ἦσαν οἱ f. Capitolini ἢ consulares, κατάλογοι ἢ χρονολογικοὶ πίνακες τῶν ὑπάτων (καὶ ἄλλων ἀρχῶν) ἀπὸ τοῦ ἔτους 508 – 354 π. Χ. Οἱ δὲ f. triumphales ἦσαν κατάλογοι τῶν θριάμβων καταγαγόντων.

2. fastus, us, ἀ. (συγγ. τῷ fastidium) ὑπερηφανία, ὑπεροψία, ὄγκος, ὑπεροπτικὴ καταφρόνησις, τὸ θρυπτικόν· παρὰ ποιητ. καὶ ἐν τῷ πληθ.

fātālis, e (fatum)· 1) μοιραῖος, ὑπὸ τῆς μοίρας ὡρισμένος, πεπρωμένος: -necessitas, ἡ μοιραία ἀνάγκη, ἡ εἱμαρμένη· -ad salutem ὑπὸ τῆς μοίρας ὡρισμένος πρὸς σωτηρίαν = σωτήριος· deae f. = αἱ Μοῖραι· hora, dies f. ἡ (πεπρωμένη) ὥρα, ἡμέρα τοῦ θανάτου· 2) μαντικός, χρησμολόγος, libri, carmina· 3) (π. καὶ μ.) μόρσιμος, μάλ. = ὀλέθριος, θανατηφόρος, telum, signum.

fātālĭter, ἐπίρ. κατὰ τὴν εἱμαρμένην· -definitum est, εἵμαρται, πέπρωται· -mori, φυσικὸν θάνατον ἀποθνήσκειν, Εὐτρ.

fātĕor, fassus sum, ἀποθ. 6ʳ. (ὁ. fa, ἑλλ. φάω, ἐξ οὗ fari, φατίζω)· 1) ὁμολογῶ, ἀναγνωρίζω, aliquid, ἐνίοτε καὶ de re aliqua· -me peccavisse, ὁμολογῶ ἡμαρτηκέναι. Ἐντ. (π.) = ἐκφέρω, δεικνύω, iram vultu τὴν ὀργὴν τῷ προσώπῳ· 2) δηλῶ, φανερὸν ποιῶ, μνημονεύω τι: -fidem alicujus. Ἐντ. (Κοϊντιλ.) fatendi modus = ἡ ὁριστικὴ ἔγκλισις.

fātĭcĭnus καὶ **faticĭnus**, a, um, (fatum, cano), (π.) χρησμῳδός.

fatĭdĭcus, a, um (fatum, dico), (π.) θάνατον ἐπιφέρων.

fātīgātĭo, ōnis, θ. καταπόνησις.

fatigātus, a, um, μετχ. fatigo.

fātīgo, α'. 1) καταπονῶ, equos τοὺς ἵππους· 2) μετφ. καταπονῶ τινα, πρόσκειμαί τινι, ἐνοχλῶ τινι· -aliquem precibus, (votis), δεόμενος πρόσκειμαί τινι· καὶ ἁπλ. -aliquem (deos)· -aliquem verbis, νουθετῶ τινα· -aliquem vinculis, carcere, δεσμοῖς τινα κολάζω, δεσμεύω τινά· secundae res animos fatigant, ἡ εὐπραγία ῥοπὴν ἔχει ἐπὶ τὰς ψυχάς, ἀφαιρεῖται τὴν ἠθικὴν ἰσχὺν τῶν ψ. Σαλλ. (π.) -mare coelumque, ἀνταράσσω θάλασσαν καὶ οὐρανόν· -silvas, διελαύνω διὰ τοῦ δάσους· -dextram osculis, καταφιλῶ τὴν δεξιάν· -diem noctemque remigio, νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν κωπηλατῶ· -socios, παρορμῶ τοὺς ἑταίρους· -noctem de aliquo, διάγω τὴν νύκτα κατατρυχόμενος ἐκ τῆς περί τινος φροντίδος· -aliquem dolis, οὐ διαλείπω ἐξαπατῶν τινα· 3) παθητ. καταπονοῦμαι, κατατρύχομαι, ἐντ. fatigatus, κατάπονος, κατάκοπος, κεκμηκώς.

fatĭlŏquus, a, um (fatum, loquor), (σπ.), χρησμολόγος, μαντικός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

fatisco, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.) γ'. ἀρχ. fatiscor, ἀποθ. γ'. (χατέω, χατίσκω)· 1) χαίνω, διαρρήγνυμαι, σχίζομαι, navis, janua· 2) μετφ. καταπονοῦμαι, ἀπαυδῶ, παύομαι, λωφῶ, exercitus, seditio.

fatuĭtas, ātis, θ. μωρία. Κικέρ.

fatum, i, οὐ. (for, fari)· 1) ἐν τῷ πληθ. fata, θέσφατα, χρησμοί· 2) μοῖρα, εἱμαρμένη, τὸ πεπρωμένον. Ἐντ. (π.) α) βουλή, θέλησις· f. Jovis, fata deum· β) ἐν τῷ πλ. προσωπ. = αἱ Μοῖραι· 3) μοῖρα, τύχη: suo quisque fato natus est· (π.) καὶ ἐν τῷ πληθ. f. mea, acerba. Μάλ. = κακὴ τύχη, ἀτυχία, ὄλεθρος, θάνατος: fato cedo, concedo, fungor, καὶ fatum obeo = ἀποθνήσκω· μετφ. duo reipublicae fata, δύο ὄλεθροι (= ὀλέθριοι ἄνθρ.) τῇ πολιτείᾳ.

fatŭor, ἀποθ. α'. (fatuus 2.) μαίνομαι. Ἰουστ. 43, 1, 8.

1. fatŭus, a, um, μωρός, ἠλίθιος.

2. Fatŭus, ἕτερον ὄνομα τοῦ Faunus. **Fatŭa**, ae, θ. = Fauna.

fauces, ĭum θ. πλ. (π. ἡ ἑν. ἀφ. fauce)· 1) τὸ ἄνω στενὸν μέρος τῆς φάρυγγος (gulae), καὶ μετων. ἡ φάρυγξ, ὁ λάρυγξ. Ἐντ. μετφ. eripio aliquem ex f. alicujus (= φονέως, ἐχθροῦ κ. τ. ὁμ.), urbem ex f. belli ἐκ τῶν δεινῶν τοῦ πολέμου· 2) (π). ὁ λαιμός: seco f. 3) μετφ. α) στενὴ δίοδος, τὸ στενόν: -Graeciae, ὁ ἰσθμὸς τῆς Κορίνθου· -maris, ὁ πορθμός· -montis, κρατήρ· β) χάσμα: terrae fauces.

Fauna, ae, θ, Φαύνη, σύζυγος ἢ ἀδελφὴ τοῦ Φαύνου ἡ καὶ Fauta καλουμένη, Ἰουστ. 43, 1, 8.

Faunus, i, ὰ. Φαῦνος, μυθικὸς βασιλεὺς τοῦ Λατίου, πατὴρ τοῦ Λατίνου, καὶ μετὰ θάνατον ἀγροικικὸς καὶ ποιμενικὸς θεός, ὅμοιος τῷ Πανί· ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ τῆς Fauna ἐγεννήθησαν πολλοὶ Fauni, Πᾶνες.

fauste, ἐπίρ. (faustus) εὐτυχῶς·

faustĭtas, ātis, θ. 1) εὐτυχία· 2) (π.) = Felicitas, ἡ Εὐτυχία (θεά).

Faustŭlus, i, ὰ. Φαυστύλος.

faustus, a, um, (συγγ. τῷ faveo)· 1) εὔνους, αἴσιος, ἔπομ. = εὐτυχής, εὐδαίμων: quod bonum, faustum, felix, fortunatum sit! Ἀγαθῇ τύχῃ! 2) Κύρ. ὄν. Φαῦστος, υἱὸς τοῦ Σύλλα, οὗ καὶ ἡ θυγάτηρ Fausta, Φαύστη ἐκαλεῖτο.

fautor (ἀρχ. καὶ favitor), ōris ὰ. (faveo), ὁ εὔνους τινί, ὁ εὐνοϊκῶς ἔχων τινί: -dignitatis, nobilitatis.

fautrix, īcis, θ. τοῦ fautor, ὃ ἴδε.

făvĕo, fāvi, fautum, β'. 1) εὐνοῶ τινι, εὐνοϊκῶς ἔχω τινί: -alicui, dignitati ejus· favetur ei, εὐνοοῦσιν αὐτῷ· -sententiae alicujus, ὁμογνωμονῶ τινι· -rebus alicujus, εἰμὶ σύν τινι, συμπράττω τινί· 2) ἀπόλ. judices ut faveant rogamus, δεόμεθα τῶν δικαστῶν εὐμενεῖς ἡμῖν εἶναι· Phoebe, fave, Φοῖβε ἵλεως ἡμῖν ἴσθι. Μάλ. α) ἐπευφημῶ, τὴν ἐμὴν συναίνεσιν ἐκδηλῶ: clamor faventium· β) τεχν. ὅρ. (ἐν θυσίαις καὶ ἄλλαις ἱεροπραξίαις), -linguā, εὐφημῶ· συνήθ. favete linguis εὐφημεῖτε! favete linguis et animis, ἀπέχεσθε ἀπρεπῶν λόγων καὶ λογισμῶν.

făvilla, ae, τέφρα, σποδός, θερμὴ σποδιά, ἡ τῆς συνηθ. φόβολη ἢ χόβολη (πρβλ. cinis)· μετφ. (π.) = ἔναυμα, ἀρχή, αἰτία.

favonĭus, ii, ὰ. ὁ ζέφυρος.

făvor, ōris, ὰ. (faveo) εὔνοια, (ἀντίθ. odium)· -populi ἡ τοῦ λαοῦ εὔνοια· πολλάκ. = ἡ τῆς εὐνοίας ἐκδήλωσις, συναίνεσις, ἔπαινος, ἐπιδοκιμασία (ἐν θεάτρῳ καὶ ἀλλαχόθι).

făvŏrābĭlis, e, (-ior), (favor)· 1) κεχαρισμένος, χαρίεις, εὐάρεστος, ἡδύς, θελκτικός, ἐπαγωγός, εὔνους.

făvŏrābĭlĭter, ἐπίρ. μετ' ἐπαίνου.

fāvus, i, ὰ. τὸ μελίκηρον.

fax, făcis θ. 1) πᾶσα σχίδαξ πεύκης ἢ ἄλλου ῥητινώδους ξύλου, ἔπομ. = δᾷς, λαμπάς: comparo f. ad inflammandam urbem. Ἐπεὶ δὲ ἐν τοῖς γάμοις τὴν νύμφην νυκτὸς ἐκ τοῦ νυμφίου προπέμποντες (f. nuptiales, maritae παρὰ ποιητ.) καὶ ἐν ταῖς κηδείαις ἐχρῶντο λαμπάσι, δηλοῖ ἐνίοτε γάμον ἢ κηδείαν· 2) μετφ. α) περὶ φωτὸς τῶν οὐρανίων σωμάτων: Phoebi -, τὸ τοῦ ἡλίου φῶς· -noctilūca, τὸ σεληνόφως· -per coelum lapsae, οἱ διάττοντες ἀστέρες· β) τὸ ἐκκαῖον τὰ πάθη, τὰς ἐπιθυμίας κ. τ. ὅμ. faces addo (subdo) alicui, ἢ animo alicujus = παροξύνω τινά· faces incendiorum, belli = ὁ πρωτουργὸς τῶν πυρκαϊῶν, τοῦ πολέμου· dolorum faces, αἱ ὡς πῦρ καίουσαι ὀδύναι· faces dicendi, διάπυρος, ἐμπαθὴς εὐγλωττία.

faxim, faxo = fecerim, fecero.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

febrĭcĭto ā̆. (febris), πυρέσσω.
febrĭcŭla, ae θ. ὑποκ. τοῦ febris.
febrĭcŭlōsus, a, um, πυρετώδης.
febris, is, em (im), i, θ. (δωρ. θι-βρός = θερμός), (θέρμη). πυρετός· καὶ πλ. f. tertianae, τριταῖοι πυρετοί.
febrŭus, a, um (ἀσχ.), καθάρσιος, καθαρτικός. Ἔντ. 1) **februa**, ōrum, οὐ. πλ. καθαρτήριος ἑορτή κατ' ἔτος μηνὶ Φεβρουαρίῳ ἀγομένη· 2 **februarius**, a, um, φεβρουάριος, τοῦ φεβρουαρίου, Kalendae, Nonae, Idus· συνήθ. **F.** ὑπον. mensis, ὁ Φεβρουάριος μήν.
fēcunde, ἐπίρ. εὐφόρως, ἀφθόνως.
fēcundĭtas, ātis, θ. 1) εὐτοκία, mulieris· 2) εὐφορία, agrorum 3) (μ.) ἀφθονία, πλῆθος.
fēcundo, ā. εὔφορον ποιῶ, Aegyptum τὴν Αἴγυπτον.
fēcundus, a, um (-ior, -issimus), [συγγ. τῷ fetus κ. τ. ὁμ.] 1) γόνιμος, εὔτοκος, πολύγονος, πολύτοκος (ὡς τὸ πολὺ ἐπὶ ἐμψύχων· πρβλ. fertilis): -uxor, sus, terra· 2) ὁ εὔφορον, καρποφόρον ποιῶν τι, Nilus· 3) μετφ. α) ἄφθονον ἔχων τι, πλήρης τινος: -melle et felle. Ἔντ. ἀπολύτ. = πλήρης, fons· β) ἄφθονος, πολύς, herba· γ) γόνιμος τὸ πνεῦμα, τὸν λόγον κ. τ. ὁμ., Pericles uber et f. fuit.
fel, fellis, οὐ. χολὴ (συνήθ. τῶν ζώων· πρβλ. bilis). Ἔντ. α) (π.) = δηλητήριον· -viperum· β) μετφ. χολή, γόλος, πικρία, ἔχθρα· γ) = ira, ὀργή, Georg. Aen. 8,220.
fēles is, θ. αἴλουρος, γαλῆ.
fēlīcĭtas, ātis, θ. (felix)· 1) (μ.) καρποφορία, εὐφορία, Babyloniae· 2) εὐτυχία, εὐδαιμονία.
fēlīcĭter, ἐπίρ. (-ius, -issime)· 1) εὐφόρως, ἀφθόνως· 2) εὐτυχῶς· μάλ. ὡς ἐπιφώνημα = ἀγαθῇ τύχῃ! καλῶς!
fēlix, īcis, (issimus), [συγγ. τῷ fetus κ. τ. ὁμ.]· 1) (σπ.) καρποφόρος, εὔφορος, arbor, regio· 2) αἴσιος, omen f. οἰωνὸς αἴσιος· ἐντ. = εὔνους, εὐμενής· 3) μάλ. α) = εὐτυχής, εὐδαίμων, ὄλβιος, μακάριος· -sum, εὐδαιμονῶ· β) εὐτυχής, εὐτυχῶς ἀποβάς, sedilio, militia· γ) -cerebri = ἄφθονον νοῦν ἔχων.
femen, ĭnis femur.
fēmella, ae, θ. ὑποκ. τοῦ femina.
fēmĭna, ae. θ. 1) γυνή· 2) ἐπὶ ζώων ἡ θήλεια· porcus f. = porca· 3) (μ.) καὶ ἐπὶ φυτῶν· 4) (π.) ἐπιθετικ. λυκός.
fēmĭnālĭa, ĭum, οὐ. πλ. (fe περιμήρια (= ἐσώβρακα;) ἃ οἱ θηλ ἐφόρουν, περισκελίδες. ●
fēmĭnātus, a, um (π. ἀμφιθ. mina] ἐκθηλυνθείς, ἀνανδρος.
fēmĭnĕus, a, um (femina), 1) λυς, θηλυκός (ἀντίθ. virilis)· 2) γ κεῖος· -amor f., ὁ πρὸς γυναῖκα poena f., ποινὴ (κατὰ) γυναικ μετφ. γυναικικός, ἀνανδρος, μαλακ
fēmĭnīnus, a, um, (ἐν τῇ γρ θηλυκός.
fĕmur, ŏris, καὶ (ἐξ ἀχρ. ὀν. fe ĭnis, οὐ. μηρός.
fēnĕbris, e (fenus) δανειακός· p nia-, δάνειον· lex-, ὁ περὶ τόκων ν
fēnĕrātĭo, ōnis. θ. δανεισμός (μεγάλῳ τόκῳ, ὁ τόκος.
fēnĕrāto, ἐπίρ. (Πλ.) ἐπὶ τόκῳ
fēnĕrātor, ōris, ἀ. δανειστής ἐπὶ κακοῦ = τοκογλύφος.
fēnĕrātōrĭus, a, um, δανειστ
fēnĕrātrix, īcis, θ. ἡ τοκογλύ
fēnĕror, ἀποθ. ἀ· καὶ (ἀρχ. κα
fenero, ā'. (fenus), δανείζω ἐπ κῳ, τοκίζω, pecunias· 2) μετφ. α) be fĭcium -, δανείζω εὐεργεσίαν ἢ χ (ἐπ' ἐλπίδι μείζονος ἀντιδόσεως)· β) νείζω, μεταδίδωμι, lumen τὸ φῶς· n tes feneraverunt, ἀπέκτειναν ἀλ λους· γ) τοῖς τόκοις ἐκμύζω, provin τὰς ἐπαρχίας.
Fenestella, ae, θ. (porta), ἡ νεστέλλα πύλη, μικρὰ πύλη τῆς Ρ ἐπὶ τοῦ Παλατίνου λόφου, Ὀβίδ.
fĕnestra, ae, θ. (φαίνω)· 1) θ 2) πᾶσα ὀπή· μάλ. = τοξότις.
fēnĕus, a, um (fenum) χόρτινος
Fenĭcŭlārĭus campus, ὁ Μ θών, πεδίον πρὸς βορρᾶν τῆς Ἴσπα ἔνθα ἀφθόνως τὸ μάραθον ἐφύετο.
fēnĭcŭlum, i, οὐ. μάραθον.
fēnīlĭa, ĭum, οὐ. πλ. (fenum), χορτοβολῶν ἢ χορτόβολον.
fēnum (ἢ foenum), i, οὐ. ὁ χόρ παροιμ. -edo, χόρτον ἐσθίω = βλ μάμμας εἰμί, habet f. in cornu = ρυπτίλιος ἐστί, τ. ἔ. ἐμμανής ἐστιν περὶ τὰ κέρατα τῶν κορυπτιόντων β χόρτος περιπλέκετο).
fēnus, ŏris, οὐ. 1) τόκος (ὡς κ δος τοῦ δανειστοῦ· πρβλ. usura)·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

cuniam iis dedit fenori, χρήματα ἐπὶ τόκῳ ἔδωκεν, ἐδάνεισεν αὐτοῖς· ὡσαύτ. pecuniam fenore accipio, χρήματα ἐπὶ τόκῳ λαμβάνω, δανείζομαι· μετφ. terra reddit . . . majore cum f. Ἐνίοτε = τὸ πολὺ χρέος: -oris onere· 2) (σπ.) τὸ ἐπὶ τόκῳ δοθὲν κεφάλαιον, τὸ δάνειον.

fēnuscŭlum, i, οὐ. ὑποκ. τοῦ fenus.

fĕrācĭter, ἐπίρ. μόνον ἐν τῷ συγκρ. **-ius.** (ferax), εὐφόρως, εὐκάρπως. Λίβ

ferālis, e· 1) νεκρικός, ἐπιτάφιος· dies f., tempus f., ἡ ἡμέρα (ἡ 19 Φεβρουαρίου), ἐν ᾗ ἑορτάζοντο τὰ **feralĭa**, ĭum, οὐ. πλ. τὰ θανατούσια· 2) (π. καὶ μ.) θανατηφόρος, ὀλέθριος, bellum, dona.

fĕrax, ācis, (-ior, -issimus), [fero], εὔφορος, πολυφόρος, εὔκαρπος, πολύκαρπος, εὐπρόσοδος, ager, Sardinia, (π.) planta· (ὡς τὸ πολὺ π. καὶ μ.) μετὰ γεν. ἡ ἀφαιρ. terra f. arborum, Cereris, γῆ εὔφορος, πλουσία δένδρων, σίτου, oleo πλουσία ἐλαίου· laus f. in philosophia, ἔπαινος ἄξιος πλείστης φιλοσοφικῆς ὕλης· ingenium f., γόνιμος νοῦς.

fercŭlum i, οὐ. (fero) 1) φορεῖον, ἐφ' οὗ ἐφέροντο, α) τὰ spolia opima, ἤτοι τὰ ἀπὸ πολεμίου στρατηγοῦ σκῦλα, β) ἐν πομπαῖς αἱ τῶν θεῶν εἰκόνες, καὶ γ) ἡ τῶν νεκρῶν κόνις ἐν θήκῃ· 2) ἐν τῷ πληθ. = ἐδέσματα.

fĕrē, ἐπίρ. σχεδόν, σχεδόν τι, που (περίπου), πως, (πρβλ. paene)· 2) μετ' ἀρνήσεως = οὐ πάνυ, οὐκ ἀκριβῶς, οὐ ῥᾳδίως: nihil aut non f., οὐδὲν ἢ ἀκριβῶς οὐ πολύ, οὐ πάνυ πολύ· in illis non fere (οὐ ῥᾳδίως) labitur· ὡσαύτ. quod non f. contigit nisi κτλ. 3) = semper fere, σχεδὸν ἀεί, ὡς τὸ πολύ, ὡς τὰ πολλά, ὡς ἐπὶ πλεῖστον (ἀντίθ. raro, interdum)· ἐνίοτε ἐπιτείνεται τῷ plerumque.

fĕrentārĭus, ii, οὐ. (fero), ψιλὸς στρατιώτης, ἀκροβολιστής. Οὗτοι ἀτάκτως ἐκ τῶν πλαγίων τῆς παρατάξεως κατήρχοντο ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τῆς μάχης.

Ferentīnum, i, οὐ. Φερεντῖνον· 1) πόλις τῶν Ἑρνίκων ἐν τῇ Λατίνῃ. Ἐντ. α) **-tīnus**, a, um, Φερεντῖνος· aqua F., πηγὴ παρὰ τὸ Φερεντῖνον· οὐσ. **-tīna**, ἡ Φερεντίνη θεά· β) **-tīnas**, ātis, ἐπίθ. Φερεντῖνος· οὐσ. **-tinātes**, tum, ἀ. πλ. οἱ Φερεντῖνοι· 2) πολίχνη τῆς Τυρρηνίας; Ἐντ. **-tīni**, ōrum, ἀ. πλ. Φερεντῖνοι.

Feretrius, ii, (κλητ. i), ἀ. Φερέτριος Ζεύς, ὁ τὰ σκῦλα φέρων, ὁ Σκυλοφόρος.

fĕrĕtrum, i, οὐ. φέρετρον, μάλ. νεκροῦ.

fĕrĭae, ārum, θ. πλ. ἑορτάσιμοι ἡμέραι, ἡμέραι σχολῆς καὶ ἀργίας· (π.) longae f. = σπονδαί, εἰρήνη.

fĕrīnus, a, um (ferus) θήρειος, θηρίου, forma, vox· caro f. ἡ ἁπλ. ferina, θήρειον κρέας· caedes f. = θήρα· Ὀβίδ.

fĕrĭo, (ἀνευ παρκ. καὶ σ.), δ'. 1) τύπτω, πλήττω, παίω, (πρβλ. caedo, ico, verbero): - murum ariete, τύπτω τὸ τεῖχος τῷ κριῷ· - frontem, τύπτομαι τὸ μέτωπον· (μ.) serpens -it, ὁ ὄφις πλήττει· -mare (π.) = κωπηλατῶ· arcus non semper -it = βάλλει· sol radiis -it montes, ταῖς ἀκτῖσι βάλλει (καταλάμπει) τὰ ὄρη· (π.) clamor - it aethera, ἡ βοὴ μέχρις αἰθέρος ἀναφέρεται· -sidera vertice, τῇ κεφαλῇ πλήττω τοὺς ἀστέρας = μέχρις ἀστέρων ἀνυψοῦμαι· aliquid oculos, aures, animum -it = τύπτει, ἐντύπωσιν ποιεῖ, αἴσθησιν παρέχει, κινεῖ· -uvas pede, πατῶ τὰς σταφυλάς· 2) Μάλ. α) (θανατηφόρως) πλήττω, ἀποκτείνω, hostem· -aliquem secūri, πλήττω (ἀποκτείνω) τινὰ τῇ ἀξίνῃ· β) σφάττω, porcum, agnum, μάλ. ἱερεῖον· ἐντ. γ) σπένδομαι, σπονδὰς ποιοῦμαι: f. foedus· δ) (μ.) -asses κόπτω ἀσσάρια· ε) (π.) -vocem, ἐγείρω φωνήν· -verba palato = ἐξάγω· 3) (κωμ. καὶ π.) ἐξαπατῶ τινά τινος.

fĕrĭor, ἀποθ. α'. (feriae), (σχεδ. μόνον εὐχρ. ἐν τῷ πρκμ. feriatus sum κτλ.) ἑορτὴν ἄγω, ἐντ. = ἀργῶ, σχολάζω, ἀπράκτῶ· -ab illis studiis, σχολάζω ἀπ' ἐκείνων τῶν σπουδῶν· dies feriatus, ἡ ἑορτάσιμος ἡμέρα.

fĕrĭtas, ātis, θ. (ferus), ἀγριότης, ἀγρία φύσις (πρβλ. saevitia).

ferme, ἐπίρ. (σύνηθ. παρὰ τοῖς κωμ. καὶ τῷ Λιβ.) = fere.

fermento, α'. 1) (μ.) ζυμῶ· μάλ. ἐν τῷ παθ. = ζυμοῦμαι· 2) μετφ. χαυνῶ, ἀραιῶ, terram τὴν γῆν.

fermentum, i, οὐ. (ἀντὶ fervimen-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

tum, ἐκ τοῦ ferveo· 1) (μ.) ζύμη· 2) (μ.) χαύνωσις, ἀραίωσις τῆς γῆς· 3) (π.) ζύθος· 4) μετρ. (π.) ἡ ζέουσα) ὀργή.

fĕro, tŭli, latum, ferre. γ· 1) φέρω τι (ὡς φόρτον, πρβλ. gero) -onus, φέρει βάρος, cadaver πτῶμα. Μάλ. α) ἐπὶ ἐγκύου γυναικ. -puerum conceptum, κυοφορῶ· β) -nomen, (cognomen) aliquod ἢ alicujus, φέρω, ἔχω ὄνομά τι ἢ τινος· γ) μετρ. = φέρω, ὑπομένω, ἀνέχομαί τι (βαρὺ καὶ χαλεπόν, πρβλ. patior)· 2) φέρω, κομίζω. faces in Capitolium δᾷδας εἰς Καπιτώλιαν· -pedem (gradus vagos) aliquo, βαδίζω ποι· -alicui luctum, φέρω, παρέχω τινὶ λύπην· -signa, κινῶ τὸ στρατόπεδον· -alicui osculum, complexum, ἀσπάζομαι, περιπτύσσομαί τινα· -alicui conditionem, προτείνω τινὶ συνθήκην. Μάλ. α) -me aliquo, φέρομαι, ἔρχομαι εἰς τόπον τινά· -me obviam, ἢ obviam alicui, ἀπαντῶ τινι· β) παθητ. φέρομαι, ὁρμῶ εἴς τι· γ) flumen fertur, ὁ ποταμὸς ῥεῖ. Ἐντ. μετρ. = φέρομαι, ἄγομαί τινι, ὠθοῦμαι ὑπό τινος, cupiditate, odio κ. τ. ὅμ. δ) ἀπολ. ventus fert, ὁ ἄνεμος πνέει· (π.) ventus ferens, οὖριος ἄνεμος· (π. καὶ μ.) animus fert (illo, illud facere), θυμός ἄγει με εἰς ἐκεῖνο, θέλω ποιεῖν ἐκεῖνο· ε) μετρ. = ἐξαίρω, aliquid laudibus· -aliquem in coelum = μεγαλύνω τινά· 3) φέρω, προσφέρω, praemia βραβεῖα· 4) φέρω, ἐκφέρω, παράγω, fruges καρπούς. Ἐντ. α) -laetitiam aperte, ἐκφέρω, δεικνύω τὴν εὐφροσύνην· μάλ. prae me f. aliquid = ἐμφανίζω, δηλῶ τι· β) -legem, rogationem, νόμον εἰσφέρω, γράφω· tulit ad populum, ἀνήνεγκε τῷ δήμῳ, ὅτι κτλ. γ) -suffragium, ψηφοφορῶ (ἐν ταῖς ἐκκλησ(αις)· δ) -(alicui) judicem, ὑπάγω τινὰ εἰς τὸ δικαστήριον· 5) ἐγγράφως ἢ ἀπὸ γλώσσης φέρω, ἐπομ. = λέγω, θρυλλῶ τι, καὶ παθ. fertur = φέρεται, λέγεται, θρυλλεῖται· β) καταγράφω, καταχωρίζω (=refero), acceptum τὸ λῆμμα· 7) φέρω, ἔχω, ἀπαιτῶ: tempora ita ferunt, οἱ χρόνοι οὕτως ἔχουσιν, ἀπαιτοῦσιν· ut mea fert opinio, ὡς ἡ ἐμὴ γνώμη· 8) φέρω, ἄγω: via fert ad locum· 9) f. et ago, φέρω καὶ ἄγω, λεηλατῶ· 10) -aliquid tacitum, σιωπῇ παρέρχομαί τι· 11) φέρω, φέρομαι, κομίζομαι, λαμβάνω, κερδαίνω, pretium μισθόν, victoriam νίκην. - Σημ. ὁ πρκμ. tuli ἐγένετο ἐκ τοῦ (e-tuli, ἦν παρκ. τοῦ ἀρχ. tulo, τὸ δὲ σουπ. latum ἐκ τοῦ tlatum, ἦν σουπ. τοῦ ἀρχ. tlao, ἑλλ. τλάω, ἐξ οὗ τλητός καὶ δωρ. τλατός.

fĕrōcĭa, ae, θ. (ferox) θάρρος· συνήθ. = θράσος, θρασύτης, ἀγερωχία, αὐθάδεια.

fĕrōcĭtas, ātis, θ. = ferocia.

fĕrōcĭter, ἐπ/ρ. (-ius, -issime) 1) θαρραλέως, μετὰ θάρρους· 2) θρασέως, αὐθαδῶς, ἀγερώχως.

Fĕrōnĭa, ae, θ. Φηρωνία, Λατ. θεά.

fĕrox, ōcis, (-ior, -issimus), [ferus)· 1) ἐπὶ κακοῦ· θρασύς, αὐθάδης, ἀγέρωχος, ἀκόλαστος· -viribus, formā, θρασυνόμενος, πεποιθώς, πιστεύων τῇ δυνάμει, τῇ μορφῇ· (μ.) -linguae, θρασὺς εἰς τὸ λέγειν· 2) (σπ.) ἐπὶ καλοῦ· θαρραλέος, γενναῖος, Roma, miles.

ferrāmenta, ōrum, οὖ. πλ. (σπ. ἐν τῷ ἑν. -tum, i. οὐ.). [ferrum] σιδηρᾶ ἐργαλεῖα, σκεύη, ὅπλα.

ferrārĭus, a, um (ferrum), σιδηρικός· faber -, σιδηρουργός· officina -, σιδηρουργεῖον· aqua -, ὕδωρ πρὸς κατάσβεσιν τοῦ διαπύρου σιδήρου. Ἐντ. οὐσ. **ferrārĭa** ae, θ. σιδηρωρυχεῖον.

ferrātĭlis, e, (Πλ.) σιδηροδέσμιος.

ferrātus, a, um (ferrum) σιδηρόδετος, σιδήρῳ κεκαλυμμένος· agmina -, ὡπλισμένος στρατός· servi -, σιδηροδέσμιοι δοῦλοι.

ferrĕus, a, um (ferrum)· 1) σιδηροῦς, clavus· (π.) imber -, πληθὺς σιδηρῶν βελῶν· 2) (μ.) σιδήρῳ ὅμοιος, color· 3) μετρ. α) = σιδηροῦς, σκληρός, ἀναίσθητος, ὠμός· β) σιδηροῦς, αὐστηρός, ἰσχυρός, ἀκλόνητος· γ) (π.) somnus f. = ὁ θάνατος (πρβλ. Πλ. Λ. 241: χάλκεος ὕπνος)· δ) os f. = ἀναιδές στόμα, τ', ἔ. ἄνθρ. ἀναίσχυντος.

ferrĭcrĕpĭnus, a, um (ferrum, crepo) σιδηρόκροτος· insulae f. σκωπτ. = ergastula, Πλ.

ferrĭtĕrĭum, ii, οὐ. (Πλ.) δεσμωτήριον, εἱρκτὴ (ergastulum).

ferrĭtĕrus, i, ὰ. σιδηροδέσμιος δοῦλος, Πλ.

ferrĭtrĭbax, ācis, θ. = ferritorus.

ferrūgĭnĕus καὶ **-gĭnus**, a, um (ferrugo), (π.)· ἰοῦ σιδήρου χρῶμα ἔ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γων, ἰώδης· ἐντ. μελανόχρους, pallium· -cymba, ἡ λέμβος τοῦ Χάρωνος.

ferrūgo, ĭnis, θ. (ferrum)· 1) ἰὸς σιδήρου· 2) μετων. ἰοῦ σιδήρου χρῶμα ἔχων, ὄρφνινος, μελανόχρους (περὶ τῶν ἐν τῷ ᾅδῃ).

ferrum, ī, οὐ. σίδηρος· ἐντ. = ὅ,τι ἐκ σιδήρου πεποίηται, οἷον σκεῦος, ἄροτρον, ἀξίνη, μάλ. ὅπλον ξίφος, ἀκόντιον, μάχαιρα: ferro ignique, πυρὶ καὶ σιδήρῳ = καίων καὶ τέμνων.

ferrūmen, ĭnis, οὐ. (ferrum)· 1) ἡ λιθόκολλα· 2) = ferrugo 1.

ferrūmĭno, āv. (ferrumen) συγκολλῶ, συστεγνῶ, fracturas τὰ θραύματα.

fertĭlis, e (-ior, -issimus). [fero] 1) εὔφορος, πολύφορος (πρβλ. ferax καὶ fructuosus· ἐπὶ γῆς, φύσεως κ. τ. ὅμ. πρβλ. fecundus): -fructuum εὔφορος καρπῶν· ἐντ. = εὔφορος, πλούσιός τινος, ἄρθονον ἔχων τι· -arboribus, πολύδενδρος· 2) (π. καὶ μ.) εὔφορον ποιῶν, Nilus, dea (ἡ Δημήτηρ).

fertĭlĭtas, ātis, θ. εὐφορία, πολυφορία, εὐκαρπία, ἀρθονία (ἰδὲ fertilis) agrorum, oleorum· (π.) ἐπὶ ἐμψύχου· -Reae, ἡ τῆς Ῥέας εὐτοκία.

fertĭlĭter, ἐπίρ. εὐφόρως, ἀφθόνως

fertus a, um, εὔφορος, εὔκαρπος.

fĕrŭla, ae, θ. 1) νάρθηξ (ῳ.)· 2) βλάστημα, κλών· ἐντ. = ῥάβδος (πρὸς τιμωρίαν).

fĕrus, a, um (φὴρ = θήρ)· 1) ἄγριος (ἀντίθ. cicur, mansuetus): loca f. = ἔρημοι τόποι· Ἐντ. οὐσ. A) **fera**, ae, θ. α) ἄγριον ζῷον, θηρίον· β) (μ.) θήρειον κρέας = ferina· B) **ferus**, i, ἀ. 1) (π.) = fera, θηρίον· 2) μετφ. α) ἄγριος, θηριώδης, ὠμὸς hostis, homo· (π.) = δεινός, hiems· β) ἀγροικος, ἀπειρόκαλος.

fervĕ-făcĭo, fēci, factum, γ'. ζέω, πυρῶ, piscem, jaculum.

fervens, ntis (-ior, -issimus), [μετχ. τοῦ ferveo]· 1) ζεστός, θερμός, aqua· (π.) vulnus-, τραῦμα ἔτι θερμόν· 2) μετφ. θερμός, θερμουργός, ἐμπαθής.

ferventer, ἐπίρ. (-ius, -issime) [fervens] θερμῶς, ὀξέως.

fervĕo, ferbŭi ἢ fervi, (ἄνευ σ.) β'. καὶ (π. σπ.) **fervo** (ἄνευ πρκ. καὶ σ.) γ'. 1) ζέω, βράζω· 2) μετφ. ζέω, θερμός, διάπυρός εἰμι· μετ' ἀπαρεμφ. = θερμῶς ἐπιθυμῶ· 3) ζέω, κυμαίνω mare· μετφ. fervet (Pindarus) = nestuat, ζέει, κυμαίνει, (ἡ παρομ. ἐκ τοῦ ποταμοῦ· ἰ μετφ. φλέγω, φλεγμαίνω, avaritiā, ab irā 5) μετφ. -aliqua re, μεστός εἰμί τινος.

fervesco, γ'. (ἀρχ.) διαπυροῦμαι.

fervĭdus, a, um (-ior, -issimus)· 1) ζεστός, θερμός, διάπυρος, καίων· 2) μετφ. ζέων, θερμός, ὀργίλος, ἐμπαθής.

fervor, ōris, ὰ. (ferveo)· 1) ζέσις, κύμανσις, maris· 2) καῦσις, καύσων, θερμότης· 3) μετφ. ἡ τῆς ψυχῆς καὶ τῶν παθῶν θερμότης, ὀργή, μῖσος, ἔρως κ.τ. ὅμ.

Fescennĭa, ae, θ. Φασκέννιον, πόλις Τυρρηνίας· Ἐντ. **Fescennīni** versus, τὰ ἐκ Φεσκέννου ᾄσματα, ᾀδόμενα ἐν ἑορταῖς, μάλ. δ' ἐν γάμοις, καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν εὔθυμα ὄντα, εἶτα δὲ ἀόλαστα καὶ σκωπτικά· ἐντ. καὶ licentia F., ἀκολασία ἐκ Φεσκέννου.

fessus, a, um (fatiscor)· 1) κατάπονος, κατάκοπος, κεκμηκώς, ἀπειρηκώς, ἀποκαμών· 2) κάμνων, νοσῶν, ἀσθενής, ἀδύνατος· navis -, παλαιὰ καὶ ἄχρηστος ναῦς.

festīnābundus, a, um, σπεύδων.

festīnanter, (-ius), σπουδῇ, ταχέως.

festīnātĭo, ōnis, θ. σπουδή.

festīnāto, ἐπίρ. σπουδῇ, ταχέως.

festīno, ā'. 1) ἀμετ. σπεύδω, ἐπείγομαι, σπεύδων πορεύομαι εἴς τινα τόπον: quo festinas? 2) μεταβ. ἐπισπεύδω, ταχύνω τι (ἰσχυρ. τοῦ propero): (π.) -fugam, σπεύδων φεύγω· virgines non festinantur (Τάκ.) = αἱ παρθένοι οὐκ ἐπισπεύδουσι τὸν γάμον.

festīnus, a, um (π.) σπεύδων.

festīve, ἐπίρ. (ἐπὶ λόγου) κομψῶς.

festīvĭtas ātis, θ. 1) (χωμ. εὐφροσύνη, τὸ εὔχαρι· 2) (ἐπὶ λόγου) κομψότης, ἀστειότης, εὐτραπελία.

festīvus, a, um (-ior, -issimus), [festus]· 1) εὐφρόσυνος, locus, convivium· 2) ἐπὶ λόγου· κομψός, ἀστεῖος, εὐτράπελος· 3) ἐπὶ προσώπ. α) κομψός, χαρίεις, λεπτός, ὡραῖος, femina· β) προσφιλής, pater, puer.

festūca, ae, θ. 1) τὸ κάρφος· 2) τὸ ῥαβδίον, διοὗ ὁ πραίτωρ τοὺς ἀπελευθερουμένους δούλους ἐπήψαυεν.

festus, a, um (συγγ. τῷ feriae) ἑορτάσιμος, ἑορταστικός· -clamor, dapes, βοή, εὐωχία ἐν ἑορτασίμῳ ἡμέρᾳ. Ἐντ. (π.) **festum**, i, οὐ., ἡ ἑορτάσιμος ἡμέρα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

fētiālis, is, εἰρηνοποιός· jus f., legatus f. Ὡς τὸ πολὺ οὐσ. **fetiāles**, ium, ἀ. πλ. οἱ φετιάλιοι, οἱ παρὰ Ρωμαίοις εἴκοσι σπονδοφόροι ἢ εἰρηνοδίκαι ἱερεῖς, οἱ ἐπιτετραμμένοι τὴν διάπραξιν εἰρήνης, ἀνακωχῆς, συμμαχίας, ἐπαγγελίας (κηρύξεως) πολέμου καὶ ταῦτα καθιεροῦντες.

fētūra, ae, θ. (fetus)· 1) γέννησις· 2) τὸ γεννώμενον, ὁ γόνος, Βεργ.

1. fētus, a, um (συγγ. τῷ fecundus)· 1) ἐπὶ ζώων = ἔγκυος (πρβλ. gravidus καὶ praegnans)· 2) μετφ. εὔφορος, ἄρθονος, πλούσιος, μεστός, frugibus καρπῶν· 3) (π.) τεκών· lupa feta (ἡ λύκαινα ἡ τὸν Ρώμυλον καὶ Ρῶμον θηλάσασα).

2. fētus, us, ἀ. (συγγ. τῷ fecundus)· 1) γέννησις, τόκος· μετφ. ἡ βλάστησις· 2) τὸ γέννημα, ὁ γόνος, τὸ τέκνον, ὁ βλαστός. Ἐντ. μετφ. oratorum f., φορὰ (μέγα πλῆθος) ῥητόρων.

fex, ἀντὶ faex.

fi, ἐπιφών. (Πλ.) βαβαί!

fiber, bri, ἀ. ὁ κάστωρ.

fibra, ae, θ. 1) αἱ ἶνες τῶν φυτῶν καὶ τῶν τοῦ ἀνθρ. σώματος, μάλ. ὁ λοβὸς τοῦ ἥπατος· 2) μετων. fibrae, τὰ σπλάγχνα, τὰ ἐντόσθια.

Fibrēnus, i, ἀ. Φιβρῆνος, ποταμός.

fibŭla, ae, θ. (ἀντὶ figibula ἐκ τοῦ figo ?) περόνη, πόρπη, ἧλος.

Ficāna, ae, θ. Φικήνη, πόλις.

ficēdŭla, ae, θ. (ficus), συκαλίς (πτ. συκοφάγος). Ἐντ. πιθαν. καὶ τὸ παρὰ Πλ. πλαστὸν ὄνομα **Ficedulenses**, ium, ἀρ. πλ.

ficte, ἐπίρ. (fictus) πεπλασμένως.

fictĭlis, e (fingo) κεράμειος· οὐσ. **fictile**, is, οὐ. κεράμειον σκεῦος.

fictĭo, ōnis, θ. (fingo), (μ.)· 1) πλάσις, διάπλασις, hominis, vocum· -nominis (γραμματ.) ὀνοματοποιΐα· 2) ῥητ. τεχν. ὅρ. προσωποποιΐα.

fictor, ōris, ἀ. θ. (fingo)· 1) ὁ πλάστης (εἰκόνων)· 2) -fandi, πλασματίας ῥήτωρ (Ὀδυσσεύς).

fictrix, icis, θ. (fingo) ἡ πλάστις.

fictūra, ae, θ. (ἀρχ. καὶ μ.) πλάσις.

fictus, a, um (μετχ. τοῦ fingo)· 1) πλαστός, προσποιητός, res, amor· 2) (μ.) ἐπὶ προσώπ. = ψευδής, ὑποκριτής.

fīcŭla, ae θ. ὑποκ. τοῦ ficus.

ficŭlĕa, ae, θ. Φικύλη, Σαβίνων πόλις ἐν τῇ Λατίνῃ. Ἐντ. **-lensis**, e, Φικυλαῖος, καὶ **-lenses** ium, ἀ. πλ. οἱ Φικυλαῖοι.

fīculnĕus καὶ **-culnus**, a, um (ficus) σύκινος, lignum.

ficus, i καὶ us, θ. 1) συκῆ· 2) σῦκον.

fide, ἐπίρ. (-issime) πιστῶς.

fidei-commissum, i, οὐ. ἡ πιστευτὴ κληρονομία (ἣν ὁ λαβὼν ὤφειλε μετὰ ῥητόν χρόνον ἑτέρῳ μεταδοῦναι).

fīdēlĭa, ae, θ. χύτρα.

fīdēlis, e, (fides)· 1) πιστός, ἀληθινός, εἰλικρινής, socius, lacrimae· -alicui ἢ in aliquem, πιστός τινι· fideles tui, οὐσιαστ. = οἱ σοὶ πιστοί· 2) ἐπὶ πραγμ. στερεός, ἀσφαλής, ἰσχυρός.

fīdēlĭtas, ātis, θ. (fidelis), πίστις, εἰλικρίνεια, amicorum.

fīdēlĭter, ἐπίρ. (-ius, -issime) πιστῶς, ἀληθῶς, ἀδόλως, ἀσφαλῶς.

Fīdēnae, ārum, θ. πλ. (σπ. ἑν. **-na**, ae, θ.) αἱ Φιδῆναι, ἀρχαία τῶν Σαβίνων πόλις ἐν Λατίνῃ. Ἐντ. **Fidēnas**, ātis, ἐπίθ. Φιδηναῖος· καὶ οὐσ. **-nātes**, tium, ἀ. πλ. Φιδηνᾶται.

fidens, ntis, ἐπίθ. (μετχ. τοῦ fido), θαρρῶν, θαρραλέος, εὐθαρσής.

fidenter, ἐπίρ. (-ius) θαρραλέως.

1. fidentĭa, ae, θ. (σπ.) θάρρος.

2. Fidentĭa, ae, θ. Φιδεντία, πόλις, τανῦν Borgo S. Domino. Ἐντ. **-ntīni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ πολῖται τῆς Φιδεντίας.

1. fides, ĕi, θ. (ῥ. fid, ἑλλ. πίθ.)· 1) πίστις· -em habeo (tribuo, adjungo) alicui, πιστεύω τινί, ἀξιῶ τινα πίστεως· tibi fidem faciemus (καὶ nobis f. erit apud te), ἡμεῖς ποιήσομέν σε πιστεῦσαι, πείσομέν σε (ὅτι)· 2) = πίστις ἐμπορική· 3) πίστις, πιστότης· -mala, ἡ ἀπιστία, ὁ δόλος· cum fide, πιστῶς. Ἐντ. α) ad (in) fidem rei alicujus, εἰς πίστωσιν (ἀπόδειξιν) τινος· tum manifesta f. (erat = τότε ἡ τοῦ πράγματος ἀλήθεια (τὸ ἀξιόπιστον) φανερὰ ἦν· β) -induciarum κ. τ. ὁμ. ἡ πίστις, ἱερότης, ἀκεραιότης τῆς ἀνοκωχῆς κ. τ. ὁμ. γ) = πλήρωσις, ἔκβασις· verba sequitur f. δ) τεχν. ὅρ. fidē bonā, ἢ ex b. f., καλῇ τῇ πίστει, (ἀπό χρηστοῦ τοῦ συνειδότος), τ. ἑ. ἀδόλως, ἀκάκως· 4) πίστις, ὑπόσχεσις, ἔγγυη. Ἐντ. μάλ. 5) πίστις = ἔνορκος ὑπόσχεσις ἀσφαλείας, ἀσφάλεια: fide accepta a legatis· 6) πίστις, πρυτα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σία, βοήθεια, ἐπιείκεια, εὔνοια: imploro f. deum hominumque, ἱκετεύω τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς ἀνθρώπ. βοηθῆσαί μοι· trado (permitto) me ἢ venio in fidem alicujus = ἐπιτρέπω ἐμαυτόν τινι = τῇ εὐνοίᾳ ἢ δυνατῇ τινός.

2. fīdes, ium, θ. πλ. (π. καὶ ἐν τῷ ἑν. **fides**, is, θ.) κιθάρα, λύρα.

fīdĭcen, ĭnis ἀ. (fides, cano)· 1) κιθαριστής· 2) (π.) = λυρικὴ ποίησις.

fīdĭcĭna, ae, θ. κιθαρίστρια.

fīdĭcĭnus, a, um, κιθαριστικός.

fīdĭcŭla, ae, θ. 1) ὑποκ. τοῦ fides· 2) (μ.) τὸ ἐκ πολλῶν σχοινίων ἀποτελούμενον βασανιστήριον.

Fīdĭus, ii, ἀ. (fides), ἀεί ποτε μετὰ τοῦ deus (πιθαν. ἀντὶ Dius = Jupiter, divus) = Ζεὺς Πίστιος· me-dius-fidius ὅμ. τῷ mehercules (τοῦ me ὁμοτικοῦ μορίου ὄντος) = ναὶ μὰ τὸν Δία, τῷ ὄντι.

fĭdo, fīsus sum, ἡμιαποθ. γ'. (συγγ. τῷ fides) θαρρῶ, πέποιθά τινι· -sibi, ἑαυτῷ πιστεύειν.

fīdūcĭa, ae, θ. (fido)· 1) ἡ πρός τι πίστις, πεποίθησις, (πρβλ. fidentia, confidentia)· 2) ἡ πρὸς ἑαυτὸν πίστις, θάρρος, θαρραλεότης· 3) (Πλ.) καλοκάγαθία· 4) δικαστ. τεχν. ὅρ., καταθήκη, παρακαταθήκη.

fīdūcĭārĭus, a, um, παρακατατεθεὶς (ἰδὲ fiducia 4.).

fīdus, a, um (-ior, -issimus), [συγγ. τῷ fido, fides]· 1) πιστός, amicus, uxor· 2) ἐπὶ πράγμ. βέβαιος, ἀσφαλής.

fīglīnus ἢ **figulīnus**, a, um (figulus) κεράμειος. Ἔντ. 1) **figlīna**, ae, θ. α) ἡ κεραμεία· β) τὸ κεραμεῖον· 2) **figlīnum**, i, οὐ. κεραμοῦν σκεῦος.

fīgo, fixi, fixum, γ'. 1) πήγνυμι, ἐμπήγνυμι, palum in parietem· -crucem, πήγνυμι (ὀρθὸν ἀνίστημι) σταυρόν· -vestigia = ἴχνη ἐντυπῶ, πατῶ· -aliquem cruci ἢ in cruce, ἀνασταυρῶ τινα· (π.) -oscula (-tabulas, leges, νόμους ἀποδείκνυμι (δημοσιεύω). Ἔντ. α) νύττω, τιτρώσκω, aliquem talo· μετφ. -aliquem maledictis, ὀνειδίζω τινί· β) πήγνυμι, προσηλῶ, ἐντυπῶ, γαράττω, cogitationes, dicta animis; malum se -it, = βιζοδολεῖ· -sedem, domos, ἱδρύω κατοικίαν· γ) -modum rei alicui, περιορίζω τι.

fīgŭlus, i, ἀ. (fingo) κεραμεύς.

fīgūra, ae, ἡ. (fingo)· 1) διάπλασις, σχηματισμός, ἐντ. = σχῆμα, εἶδος, μορφῆς τύπος (πρβλ. forma, species)· 2) σχῆμα, τρόπος· 3) σχῆμα, τύπος (γραμματ.)· quinque f. = αἱ πέντε πτώσεις· 4) ῥητορικὸν σχῆμα.

fīgūrātĭo, ōnis, θ. 1) διάπλασις, σχηματισμός· 2) φαντασία.

fīgūro, ā'. (figūra)· 1) πλάττω, διαπλάττω, σχηματίζω τι· 2) μετφ. α) φαντάζομαί τι· β) ἐν τῇ ῥητορ. σχήμασι κοσμῶ τὸν λόγον. Ἔντ. figuratus (περὶ λόγου) = ἀλληγορικός, τροπικός.

fīlātim, ἐπίρ. (filum), κατὰ μίτον, καταλεπτῶς, Λουκρ.

fīlĭa, ae, θ. (ὀοτ. καὶ ἀφ. πλ. filiis καὶ filiabus) θυγάτηρ.

fīlĭcātus, a, um (filix), πτεριδι κεκοσμημένος· patera f. = φιάλαι ἔχουσαι ἐπὶ τῶν παρειῶν ἐγλυμμένα φύλλα πτέριδος, Κικέρ.

fīlĭŏla, ae, θ. ὑποκ. τοῦ filia.

fīlĭŏlus, i, ἀ. ὑποκ. τοῦ filius.

fīlĭus, ii, ἀ. υἱός· παροιμ. α) terra f. = ἀνθρ. ἀγνώστου καταγωγῆς = μικρός, εὐτελής· β) -fortunae, υἱὸς τῆς τύχης = εὐτυχέστατος.

fīlix, ĭcis, θ. πτέρις.

fīlum, i, οὐ. 1) μίτος, νῆμα: -cerea, θρυαλλίς· velamina filo pleno = χονδρὰ ὑφάσματα. Ἔντ. α) ταινία ἐξ ἐρίου: caput velatum filo· β) παροιμ. pendēre filo (tenui) = ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἵστασθαι· 2) μετφ. α) (π. καὶ μ.) εἶδος, σχῆμα, μορφή· β) λέξις, ὕφος, χαρακτὴρ λόγου, τρόπος ἐκφράσεως.

Fīmbrĭa, ae, ἀ. Φιμβρίας, ὀπαδὸς τοῦ Μαρίου καὶ Κίννα.

fīmbrĭae, ārum, ἀ. πλ. κροσσοί.

fīmbrĭātus, a, um κροσσωτός.

fīmus, i, ἀ. κόπρος, πλάσμα.

findo, fĭdi, fissum, γ'. 1) σχίζω, διακόπτω (πρβλ. scindo), lignum ξύλον· (π.) -terram = ἀρατριῶ· 2) μετφ. διαιρῶ, χωρίζω· ἐνίοτε παθητ. = σχίζομαι, διαρρήγνυμαι.

fingo, finxi, fictum, γ'. (ῥ. fig, ἐξ ἧς figulus)· 1) πλάττω, ποιῶ, κατασκευάζω τι. Ἔντ. μάλ. α) διαπλάττω, παιδεύω, μορφῶ, διδάσκω· β) -me ad rem aliquam, ἢ ex re aliqua, προσαρμόζομαι πρός τι· ἐντ. -vultum = ὑποκρίνομαι, προσποιοῦμαι· γ) (π.) σχη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ματίζω, διατάττω, κοσμῶ, comas· -me (alicui), καλλωπίζομαι· -vitem putando, κλαδεύων ὡραΐζω τὴν ἄμπελον· 2) μετφ. α) φαντάζομαί τι· β) πλάττω, τεχνῶμαί τι.

fīnĭens, ntis, ἀ. (μετχ. τοῦ finio), (ὕπον. orbis), ὁ ὁρίζων.

fīnĭo, īvi, ītum, 4'. (finis)· 1) ὁρίζω, ὅριον τίθημι· ἐντ. = περιορίζω, συστέλλω, κατέχω τι, κρατῶ τινος· 2) = definio: α) ὁρίζω, τάττω, (ἀκριβῶς) δηλῶ τι· β) ὁρίζω, ὁρισμὸν δίδωμι· 3) τελῶ, τελευτῶ τι, καταπαύω τι· 4) (π. καὶ μ.) α) παύομαι τοῦ λόγου ἢ λέγων· β) = ἀποθνήσκω· ὡσαύτ. καὶ παθ. finior morbo· γ) = σβέννυμαι, ἀφανίζομαι.

fīnis, is, ἀ. (σπ. θ.)· 1) ὅρος, ὅριον (φυσικόν, πρβλ. terminus)· 2) ἐν τῷ πληθ. ἐνίοτε = regio, χώρα· καὶ σπαν. = ἀγρός· 3) ὅριον, τὸ προσῆκον μέτρον: transeo modum et f. 4) ἐπὶ χρόνου· ad eum finem, τοσοῦτον χρόνον, ἐπὶ τοσοῦτον· quem ad finem? πόσον χρόνον; μέχρι τίνος; 5) (σπ.) ἡ ἀφαίρ. fine ἢ fini συντάσ. ὥσπερ πρόθ. μετὰ γεν. = μέχρι: pectoris f. 5) τέλος, -facio scribendi, injuriis (δοτ.), παύομαι γράφων, ἀδικῶν· -affero vitae = αὐτοκτονῶ· ἐντ. (π. καὶ μ.), α) τέλος τοῦ βίου, θάνατος· β) τέλος, σκοπός· γ) τέλος, τὸ ἄκρον, τὸ μέγιστον· -bonorum, τὸ ἄκρον ἀγαθόν· (μ.) 3) = finitio καὶ definitio, ὅρος, ὁρισμός.

finīte, ἐπίρ. μετρίως· -avarus.

fīnītĭmus (ἀρχ. **finitŭmus**) a, um (finis)· 1) ὅμορος, πρόσορος, μεθόριος, πρόσχωρός τινι (πρβ. vicinus): -Belgis· bellum f., ὁ πρὸς τοὺς ὁμόρους πόλεμος· οὐσ. **finītĭmi**, ἀ. πλ. οἱ ὅμοροι· 2) ὅμοιος, παραπλήσιός τινι.

fīnītĭo, ōnis, θ. 1) ὅρος, ὅριον· 2) ὅρος, ὁρισμός.

fīnītīvus, a, um (μ.) ὁριστικός.

fīnītor, ōris, ἀ. ὁ τὰ τῶν ἀγρῶν ὅρια διαγράφων, ὁ γεωμέτρης· 2) -circulus = ὁρίζων.

fio, factus sum, fieri, (συγγ. τῷ φύω)· 1) (Πλ.) φύομαι: in Arabia absinthum fit = φύεται· 2) παθητ. τοῦ facio κατὰ τὰς διαφόρους τούτου σημασίας· μάλ. = γίγνομαι: consul -, ὕπατος γίγνομαι· nomen fit loco, ὄνομα λαμβάνει ὁ τόπος· plurimi -, πολλοῦ τιμῶμαι· pro populo **fit**, ὑπὲρ τοῦ λαοῦ θύεται. Μάλ. fit, γίγνεται: fit, ut, γίγνεται, ὥστε· ut fit, ὡς εἰώθε γίγνεσθαι· fieri non potest, οἷόν τέ ἐστι γίγνεσθαι· fieri non potest, οὐχ οἷόν τέ ἐστι γίγνεσθαι· quid illo (de illo) fiet, τί γενήσεται ἐκείνος (περὶ ἐκείνου)· si quid eo factum esset, εἴ τι (κακὸν) αὐτῷ γένοιτο· Pompejo melius factum est, Πομπήϊος βέλτιον ἔχει.

firmāmen, ĭnis, οὐ. (π.) καὶ **firmamentum**, i, οὐ. (firmo)· 1) ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετφ. = στήριγμα, ἔρεισμα· 2) τὸ συνέχον = τὸ ἐν ἑαυτῷ ἔχον τὸ μέγιστον τεκμήριον.

firmātor, ōris, ἀ. (firmo), (μ. καὶ σπ.) ὁ διαβεβαιωσάμενος.

firme ἢ **firmĭter**, ἐπίρ. (-ius, -issime), (firmus)· 1) στερεῶς· 2) μετφ. στερεῶς, εὐσταθῶς, ἰσχυρῶς, ἀσφαλῶς.

firmĭtas, ātis, θ. καὶ **firmĭtūdo**, ĭnis, θ. (firmus)· 1) στερεότης, ἰσχύς, navium, vocis. Πολλάκ. μετφ. ἰσχύς, καρτερία· -animi.

firmo, ā'. (firmus)· 1) στερεῶ, στερεόν καὶ ἰσχυρόν ποιῶ τι, corpora cibo, dentes. Πολλάκ. μετφ. α) = στερεόν, ἰσχυρόν, βέβαιον, μόνιμον ποιῶ, imperium, pacem, amicitiam· β) ἀσφαλίζω (ἐξασφαλίζω) τι· 2) μετφ. α) βεβαιῶ, ἐμπεδῶ τι· γ) ἀποδείκνυμί τι.

Firmum, i, οὐ. Φίρμον, πόλις τῆς Πικεντίνης· ἐντ. **-mānus**, a, um, τοῦ Φίρμου· οὐσ. **-māni**, orum, ἀ. πλ. οἱ πολῖται τοῦ Φίρμου· καὶ **-mānum**, i, οὐ. ἔπαυλις παρὰ τὸ Φίρμον.

firmus, a, um, (-ior, -issimus) 1) στερεός, στερρός, ἰσχυρός (μάλ. πρὸς ἀντίστασιν καὶ καρτέρησιν· πρβλ. validus· ἐπὶ δὲ ἐμψύχων καὶ ἀψύχων πρβλ. fortis), vincula, sera, corpus. Ἐντ. = ἰσχυρὸς εἴς τι, ἰσχύων τινί: -ab aegritatu· 2) μετφ. στερεός, βέβαιος, ἀσφαλής, πιστός· -candidatus = ὑποψήφιος, βεβαίαν ἐλπίδα ἐπιτυχίας ἔχων.

fiscālis, e, (fiscus), τοῦ βασιλικοῦ ταμείου· calumniae f., ψευδοκατηγορίαι ἐπὶ σφετερισμῷ τοῦ δ. ταμείου.

fiscella, ὑποκ. τοῦ fiscĭna.

fiscĭna, ae, θ. (fiscus) πλεκτὸς τάλαρος, κόφινος, καλαθίσκος.

fiscus, i, ἀ. 1) (σπ.) = fiscĭna· 2) ταμιεῖον, καὶ μάλ. α) τὸ δημόσιον ταμιεῖον = aerarium· β) (μ.) ἐπὶ Καισάρων, τὸ βασιλικὸν ταμιεῖον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροια

fissĭlis, e, (findo), (π. καὶ μ.) 1) εὔσχιστος· 2) ἐσχισμένος.

fissĭo, ōnis, θ. σχισμός, gleharum.

fissum, i, οὐ. (μετχ. τοῦ findo), τὰ λ. μόνον οἱ ἱεροσκόποι ἐχρῶντο: -jecoris, σχίσμα, βαγὰς τοῦ ἥπατος.

fistūca, ae, θ. μοχλὸς (πρὸς ἔμπηξιν χαράκων ἢ δοκῶν)· Κατσ.

fistūco, ā'. (fistuca) ἐνστηρίζω.

fistŭla, ae, θ. 1) σύριγξ, σωλὴν (ὕδατος, μάλ. ἡ φάρυγξ, ὁ λάρυγξ). 2) καυλὸς καλάμου, αὐλός, μάλ. τὸ ἐκ πολλῶν αὐλῶν μουσικὸν ὄργανον = ἡ σύριγξ· 3) γραφικὸς κάλαμος· 4) -puris, ἀπόστημα· Νέπ. Ἀττ. 21, 3. 5) -sutoria, τὸ ὄπεας (τσαγγαροσούβλι)· 6) -farraria, εἶδος χειρομύλου.

fistŭlātor, ōris, ὁ. συρικτής.

fistŭlātus, a, um, συριγγώδης, κοῖλος.

fistŭlōsus, a, um, (μ.) σηραγγώδης, πλήρης ὀπῶν, terra, caseus, lapis.

fisus, a, um, μετχ. τοῦ fido.

fixus, a, um, (μετχ. τοῦ figo)· βέβαιος, ἔμπεδος, μόνιμος, ἀμετάθλητος· (π.) = ἀκίνητος.

flabellĭ-fĕra, ae, θ. (Πλ.), ἡ φέρουσα τὸ ῥιπίδιον (δούλη).

flābellŭlum, i, οὐ. (κωμ.) ὑποκορ. τοῦ flabellum, ῥιπίδιον.

flābellum, i, οὐ. (κυρ. ὑποκορ. τοῦ flabrum) ῥιπίς, ῥιπίδιον.

flābĭlis, e (flo), ἀέριος, ἀεροειδής.

flābra, ōrum, οὐ. πλ. (flo), (π.) πνεῦμα, πνοή, πνοαί· μετων. = ἄνεμος.

flacceo, (ἄνευ πρκ. καὶ σ), 6'. (flaccus) χαλαρός, χαῦνός εἰμι. Messala flaccet, Μεσσάλας τὴν αὐτοῦ μνηστείαν οὐ συντόνως διώκει.

flaccesco, (ἄνευ πρκμ. καὶ σ.) γ'. χαλαρός, ἄτονος γίγνομαι.

flaccĭdus, a, um, (-ior)· 1) χαλαρός, velum· 2) μετφ. ἀσθενής, turbo.

1. flaccus, a, um, homo = ἄνθρ. τὰ ὦτα μακρὰ καὶ χαλαρὰ ἔχων.

2. Flaccus, Φλάκκος, ἐπίθ. πολλῶν γενεῶν, μάλ. τῆς gentis Horatiae, Valeriae. Κύρ. ὄν. = ὁ Φλάκκος.

flăgello, ā. (flagellum) μαστιγῶ, aliquem τινά.

flăgellum, i, οὐ. (ὑποκ. τοῦ flagrum) μάστιξ, τὸ τῆς Ν. Δ. φραγγέλιον: caedi -llis = μαστιγοῦσθαι, Ὁράτ. Ὡσαύτ. = ἱμάσθλη· 2) (π.) ἀγκύλη, ἱμὰς δόρατος· 3) ῥάβδος, κλῆμα, βλαστός· 4) (π.) πλεκτάνη τοῦ θαλασσίου πολύποδος.

flāgĭtātĭo, onis, θ. ἀπαίτησις· καὶ ἐν τῷ πλ. crebrae -es populi.

flāgĭtātor, ōris, ὁ ἀπαιτῶν.

flāgĭtĭōse, ἐπίρ. (-ius, -issime), αἰσχρῶς, ἐπονειδίστως.

flāgĭtĭōsus, a, um, (-ior, issimus) αἰσχρός, ἐπονείδιστος, πονηρός, ἐξώλης, ἄτιμος.

flāgĭtĭum, ii, οὐ. 1) αἶσχος, αἰσχρουργία, αἰσχρά, ἐπονείδιστος πρᾶξις· (πρβλ. scelus)· -rei militaris, ἐπονείδιστος διαγωγὴ ἐν πολέμῳ· 2) αἶσχος, αἰσχύνη, ὄνειδος, ἀτιμία· 3) μετων. flagitia = αἰσχροί, ἐπονείδιστοι ἄνθρωποι, κακοῦργοι, Σαλλ.

flāgĭto, ā'. σφόδρα ἀπαιτῶ τι (πρβλ. posco, exigo, peto). Ἐντ. α) quae tempus -at = ἀπαιτεῖ, δεῖται· β) ἀπαιτῶ μαθεῖν, ἐξετάζω, crimen, nomen· γ) -aliquem, καλῶ τινα εἰς τὸ δικαστήριον, Τάκ.

flagrans, ntis, (-ior, -issimus), (μετχ. τοῦ flagro)· 1) φλέγων, aestus· ἐντ. θερμός· 2) (π.) ὁ φλογὸς χρῶμα ἔχων, ὁ στίλβων, ὁ λαμπρός· 3) μετφ. διάπυρος, θερμός, ἐμπαθής, σφοδρός, ὀξύς· multitudo f. = θορυβώδης ὄχλος· tumultus f., ἄγριος θόρυβος.

flagranter, ἐπίρ. (-issime), θερμῶς, διαπύρως, σφόδρα, μάλα, Τάκ.

flagrantĭa, ae, θ. (flagrans)· 1) (μ.) καῦσις· μετφ. = διάπυρος· 3) στίλβη τῶν ὀφθαλμῶν, Cic. Cael. 69.

flagritrĭba, ae, θ. (flagrum -τρίβω), μαστιγίας, ὁ ἀεὶ μαστιγούμενος δοῦλος· (Πλ.)

flagro, ā. φλέγομαι, καίομαι (ἰσχυρότ. τοῦ ardeo)· (π.) telum flagrans = ἡ ἀστραπή· 2) μετφ. α) ἐπιθυμίᾳ, ἔρωτι καίομαι· β) -invidiā, σφόδρα μισοῦμαι· -infamiā, λίαν ἀδοξῶ· convivia stupris flagitiisque flagrabunt = τὰ συμπόσια ἔσονται πλήρη αἰσχρῶν πράξεων.

fragrum, i, οὐ. (ῥ. flag. ἑλλ. πλήγ. πλῆκ-τρον), μάστιξ.

1. flāmen, ĭnis, οὐ. (flo), (π.) 1) πνεῦμα, πνοή, φύσημα, ἀήρ· 2) -tibiae, πνεῦμα αὐλῶν = αὔλησις.

2. flāmen, ĭnis, ā. φλάμις, ἱερεὺς ὡρισμένης θεότητος· ὁ δὲ σπουδαιότ. ἦν ὁ f. Dialis, ὁ ἱερεὺς τοῦ Διός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Θέρμου

flāmĭnĭca, ae, f. (flamen), ἡ τοῦ ἱερέως τοῦ Διός γυνή, ἣ αὐτῷ ἐβοήθει καὶ ἐν μεγάλῃ τιμῇ ἦν.

flāmĭnĭus, a. um τοῦ φλάμινος· ἰδὲ flamen. Ἐντ. οὐσ. α) **flamĭnĭum**, ii, οὐ., τὸ ἄξίωμα τοῦ Φλάμινος· β) **flamĭnĭa** ae, f. τὸ οἴκημα τοῦ Φλάμινος.

Flāmĭnĭus a, um, Φλαμίνιος, Φλαμινίου· Κύρ. ὄν. = ὁ Φλαμίνιος.

flamma, ae, f. (ἀντὶ flagma, ἐκ ῥ. flag, ἑλλ. φλέγ.) φλόξ. Ἐντ. α) (π.) ἡ τῶν ὀφθαλμῶν φλόξ, τὸ φλογερὸν βλέμμα· β) ἡ τοῦ ἔρωτος φλόξ, ὁ ἔρως· γ) -belli civilis, ἡ φλόξ, τὰ δεινὰ τοῦ ἐμφυλίου πολέμου· eripuit se flammā= ἐσώθη ἐκ τοῦ ἐπαπειλοῦντος κινδύνου.

flammeārĭus, ii, ἀ. (flammeum), ὁ τὰς φλογίνου χρῶμα ἐχούσας νυμφικὰς καλύπτρας κατασκευάζων. (Πλ.).

flammeŏlum, i, οὐ. (ὑποκορ. τοῦ flammeum), μικρὰ φλογίνη καλύπτρα.

flammesco, γ'. (π.) ἐκφλέγδμαι.

flammĕus, a, um, (flamma)· 1) φλογερός, stellae· (π.) lumina f. = ὀφθαλμοί· 2) ἐπὶ χρώμ. = φλόγινος. Ἐντ. οὐσ. **flammĕum**, i, οὐ. ἡ φλόγινον χρῶμα ἔχουσα νυμφικὴ καλύπτρα· ἐντ. ea conterit -a = αὕτη πολλάκις εἰς κοινωνίαν γάμου ἦλθεν.

flammĭfer, ĕra, ĕrum, (π.) πυρφόρος = φλογερός, Olympus.

flammo, α'. (flamma)· 1) (π.) ἀμετ. φλέγομαι· μόνον ἐν τῇ μετχ. ἐνεστ. = φλεγόμενος, ἀπαστράπτων· 2) (π. καὶ μ.) μεταφ. α) φλέγω, καταφλέγω, καίω τι· β) μετφ. φλέγω, θερμαίνω, παροξύνω τινά· cor flammatum, καρδία κεχολωμένη.

flammŭla, ae, f. ὑποκ. τοῦ flamma.

1. flātus, us, ἀ. (flo)· 1) φύσημα, πνοὴ ἀνέμου· ἐντ. α) πνοή, ἀναπνοή· β) φρύαγμα ἵππου· γ) ἠχῦλησις· 2) μετφ. (π.) φύσημα, τύφος, ὄγκος, ὑπερηφανία.

2. flatus a, um, μετχ. τοῦ flo.

flāvĕo, ē'. (flavus), ξανθός εἰμι.

flāvēsco γ'. ξανθὸς γίγνομαι

Flāvīna, ae, f. Φλαβίνα, πόλις Τυρρηνίας· ἐντ. **Flavīnus**, a, um, τῆς Φλαβίνης.

Flāvĭus, a, um, Φλάβιος. Ἐντ. α) **Flāvĭālis**, e, δηλ. flamen, (ἐκ) τῆς Φλαβίας γενεᾶς ἱερεύς· β) **Flāvĭānus**, a, um, τοῦ Φλαβίου.

flāvus, a, um, ξανθός, πυρρός.

flebĭle = flebiliter, Ὀβίδ.

flēbĭlis, e (fleo)· 1) ἀξιοδάκρυτος, οἰκτρός, ἄξιος θρήνου· 2) (π. σπ.) δακρύων αἴτιος γιγνόμενος· 3) δακρύων θρηνώδης, sponsa, vox.

flēbĭlĭter, (π.) **-le**, ἐπίρ. κλαυστικῶς

flecto, flexi, flexum, γ'. Α) μεταφ. 1) κάμπτω, λυγίζω, membra, ramum (π.) -arcum, ἐντείνω τὸ τόξον· crine flexi = οὖλη κομή· mare flexum = κόλπος· -me ἢ παθ. flector, κάμπτομαι, στρέφομαι· flecti in anguem = ὁμοιοῦσθαι πρὸς συστρεφόμενον ὄφιν. Ἐντ. α) κάμπτω, στρέφω, currum, equum· β) -viam, iter, κλίνω τὴν ὁδόν, ἑτέραν ὁδὸν λαμβάνω (ad urbem, in Capitolium, Demetriadem)· γ) κάμπτω, τρέπω, μεταβάλλω, cantus, vocem· δ) παρατρέπω τινά τινος, spes eum a proposito -it· ε) κάμπτω, deos τοὺς θεούς· ς) versus flectitur in Tiberim = αἰνίττεται τὸν Τίβεριν. 2) τεχν. ὄρος -promontorium, καμπτω, περιπλέω τι· ἀκρωτήριον· 3) (μ.) ἐν τῇ γραμμ. σ -verbum, κλίνω ῥῆμα· β) -syllabam, περισπῶ συλλαβήν· Β) ἀμετ. κάμπτω, στρέφω, βαδίζω, πορεύομαι, ἰ colles Tusculanos· μετφ. τρέπομαι εἴς τι.

flēmĭna, num, οὐ. πλ. φλεγμονή

fleo, flēvi, flētum, ē'. 1) κλαίω, δακρύω ἐκ λύπης, πόνου (προβλ. lacrimo, ploro). Ἐντ. μετφ. α) (π.) δακρύω, στάζω: ebur f. fletus sanguine· β) (μ.) θρηνωδῶς χρεμετίζω· 2) (π. καὶ μ.) μετφ = defleo, κλαίω, δακρύω, θρηνῶ τινα ἢ τι· fletus, δακρυτός, κλαυστός.

1. flētus, a. um, μετχ. τοῦ fleo.

2. flētus i, ἀ. κλαυθμός, ὀδυρμός.

Flevum castellum, Φλήουον, φρούριον τῶν Φρεισίων.

flex-anĭmus, a, um, (π.)· 1) φυγατωνός· 2) φρενόπληκτος.

flexĭbĭlis, e (flecto)· 1) καμπτός, εὐκαμπής, εὔκαμπτος, λυγηρός, ὀγδός· 2) μετφ. α) εὔστροφος, εὔπλαστος· β) = ἄστατος.

flexĭlis, e (flecto)· εὔκαμπτος· 2) καμπύλος· comae f. = οὖλαι.

flexĭ-lŏquus, a, um, λοξός, σκολιός, oraculum χρησμός.

flexĭo, ōnis, θ. 1) κάμψις, καμπή, ἕλιγμός, μαλ. τῆς ὁδοῦ· 2) (τῆς φωνῆς) κάμψις, τροπή, μεταβολή.

flexĭ-pes, ĕdis, (π.) στρεβλόπους.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

flexuōsus, a, um, πολυκαμπής.

flexūra, ae, θ. (flecto) 1) κάμψις καμπή, laterum· 2) (γραμ.) = κλίσις.

1. flexus, a, um, μετχ. τοῦ flecto.

2. flexus, us, ὁ. (flecto)· 1) κάμψις, καμπή, ἑλιγμός, viae· (π.) -brumales, τροπαὶ αἱ χειμεριναί· 2) μάλ. -metae, ὁ καμπτὴρ τοῦ Ἱπποδρόμου. Ἐντ. α) = κάμψις, τροπή, μεταβολή, μετάβασις εἰς ἑτέραν κατάστασιν· auctumni flexu, τελευτῶντος τοῦ φθινοπώρου· β) ἐπὶ λόγου· καμπή, τεχνικὴ μεταβολή· γ) ἐπὶ φωνῆς· = κάμψις, τροπή, ἀλλοίωσις· δ) ἐν τῇ γραμ. = κλίσις.

flictus, us, ὁ. (ἐκ τοῦ ἀχρ. fligo, ἐκ affligo, confligo), (π.) κρούσις, σύγκρουσις.

flo, ā'. 1) ἀμετ. φυσῶ, πνέω· -tibiam, αὐλῶ· 2) μεταβ. α) φυσῶ, ἐκφυσῶ, pulverem· -animam, ἐκπνέω· β) μετφ. -magna = ὀγκηρὸν λόγον λέγω· γ) χωνεύω, aerem χαλκόν.

floccus, i, ὁ. ἡ κροκίς· 2) μετφ. πρᾶγμα μηδενὸς ἄξιον· σχεδ. μόνον ἐν τῷ non flocci facio (existimo, pendo) illum (eam rem κτλ.) = ἐν μηδενὶ λόγῳ τίθεμαι, τοῦ μηδενὸς ἄξιον ἡγοῦμαι ἐκεῖνον, οὐδὲν μέλει μοι ἐκείνου (τοῦ πράγματος κτλ.).

Flora, ae, θ. Χλῶρις, θεὰ τῶν ἀνθέων καὶ τοῦ ἔαρος. Ἐντ. **florius** a, um (μ.), καὶ **florālis**, e, τῶν ἀνθέων· οὐσ. **Floralia**, ium, οὐ. ἡ ἑορτὴ τῆς Χλώριδος.

flōrens, ntis (-ior, -issimus), [μετχ. τοῦ floreo] ἀνθῶν, ἀκμάζων δυνάμει, νεότητι, πλούτῳ κτλ. ἐντ. = ἀκμαῖος, θαλερός, εὐδαίμων, ἰσχυρός, τίμιος, διαπρεπής.

Flōrentia, ae, θ. Φλωρεντία, πόλις Τυρρηνίας· ἐντ. **-tīnus**, a, um, Φλωρεντῖνος· οὐσ. **-tīni**, ōrum, ὰ. οἱ Φλωρεντῖνοι.

flōrĕo, ŭi, (ἄνευ σ.), ē'. (flos)· 1) ἀνθῶ· 2) μετφ. α) ἀνθῶ, θάλλω, ἀκμάζω τινί· β) ἐν μεγάλῃ τιμῇ, ἐν μεγάλῳ ἀξιώματί εἰμι, ἰσχύω.

flōrēsco, ŭi, ē'. 1) ἄρχομαι ἀνθεῖν· 2) μετφ. ἄρχομαι ἀνθεῖν, ἀκμάζειν, eloquentiā τῇ εὐγλωττίᾳ.

flōrĕus, a, um, (π.)· 1) ἄνθινος, ἐξ ἀνθέων, corona· 2) ἀνθηρός, πλούσιος ἀνθέων, pratum.

flōrĭdŭlus, a, um, ὑποκ. τοῦ ἑπομ.

flōrĭdus, a, um, (flos)· 1) (π.) ἄνθινος, ἐξ ἀνθέων, serta στέφανοι· 2) (π.) ἀνθηρός, πολυανθής, pratum· 3) (μ.) ἐπὶ χρώμ. = ἀνθηρός, λαμπρός· 4) μετφ. αἱ ἀνθηρός, θαλερός, ἐν ἀκμῇ ὤν, puella· 5) -oratio, λόγος ἀνθηρός· -orator, ῥήτωρ ἠνθισμένῳ λόγῳ χρώμενος.

flōrĭfer, ĕra, ĕrum (π.) ἀνθοφόρος.

flōrĭlĕgus, a, um, (π.), ἀνθολόγος.

flos, flōris, ὰ. (ὁ σολοικ.), Ἀράτ. Φαιν. 335· 1) τὸ ἄνθος· Ἐντ. α) (π.) ὁ χυμὸς τῶν ἀνθέων, τὸ μέλι· Βεργ. β) -genae, -juvenilis, ἡ οἰάνθη, ὁ ἴουλος· 2) μετφ. α) τὸ ἄνθος, ἡ ἀκμή· -aetatis (juventae), ἡ ἀκμάζουσα νεότης· β) μάλ. = τὸ ἄνθος, τὸ ἔξοχον, τὸ ἄριστον τὸ ἐξαίρετον, τὸ κράτιστον, τὸ ἀγλάϊσμα. Ἐντ. -dignitatis, ἐπιφανὲς ἀξίωμα· vitae -, ἔνδοξος βίος.

floscŭlus, i, ὰ. (ὑποκ. τοῦ flos), μικρὸν ἄνθος· μάλ. μετφ. ἐπὶ λόγου = ἄνθη, τὰ καλλιεπῆ χωρία συγγράμματος.

fluctifrăgus, a, um, (Λουκρ.) κυματόκτυπος.

fluctŏ, ā'. (Λουκρ. ἀμφιβ.) = fluito.

fluctuātĭo, ōnis, θ. σάλος· μετφ. ταλάντευσις (τῆς γνώμης), ἀπορία.

fluctŭo, ā'. ἢ **fluctuor**, ἀποθ. ā'. (fluctus)· 1) κυμαίνω· mare -at· 2) κλυδωνίζομαι, διαρρίπτομαι ὑπὸ τῶν κυμάτων· 3) ἐπινήχομαι, ἐπιπλέω· 4) κυμαίνω, ζέω, φλεγμαίνω: ira -at· 5) μετφ. ταλαντεύομαι (τὴν γνώμην), ἀπορῶ.

fluctuōsus, a, um, (σπ.) κυματώδης.

fluctus, ūs, ὰ. (ἐκ τοῦ fluctum ἀρχ. σουπ. τοῦ fluo)· 1) (Λουκρ.), (ἀφῃρ. ῥοῦς, ῥοή, aquae τοῦ ὕδατος· 2) (συγκεκρ.) τὸ κῦμα· declamo ad -um = ῥητορεύω παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς κυματώδους θαλάσσης. Ἐντ. (π.) = ὕδωρ, μάλ. θαλάσσιον ὕδωρ, θάλασσα· 3) μετφ. σάλος, ταραχή, δυσχέρεια, κίνδυνος, τὰ κακά, τὰ πάθη· 4) (Λουκρ.) ἀπορροή, odorum.

fluentī-sŏnus, a, um, κυματόκτυπος, ἁλιηχής, litus, Κάτουλ.

fluenta, ōrum, οὐ. πλ. τὰ ῥεῖθρα.

fluĭdus, a, um (fluo)· 1) ῥυτός, ῥευστός, ῥέων, καταῤῥέων· 2) μετφ. μαλακός, ἀσθενής, χαῦνος· 3) παραλύων.

fluĭto, ā'. 1) ἐπινήχομαι, ἐπιπλέω, πλέω: navis -at in alto· 2) κυμαίνω, κυματίζω, σείομαι: vela -ant theatro; lora -ant, χαλαρῶς κρέμανται· vestis fluitans (Τάκ.) = ἐσθὴς κολπώδης· 3)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πάτρας

μετφ. α) σαλεύω, ταλαντεύομαι (τ. γνώμην), ἀπορῶ, μετέωρός εἰμι.

flūmen ĭnis, οὐ. (fluo)· 1) ῥοῦς, ῥεῦμα, ῥεῖθρον· καὶ ἐν τῷ πληθ. = ὕδατα -fontis; -na limosa, ὕδ. τελματώδη· 2) τὸ ῥεῖθρον τοῦ ποταμοῦ, ὁ ποταμός (πρβλ. fluvius καὶ amnis); secundo -ne, κατὰ τὸν ποταμὸν (τὸ ῥεῖθρον τοῦ π.), adverso -ne, ἀνὰ τὸν ποταμόν. Ἐντ. α) ῥοὴ αἵματος, δακρύων, βροχῆς, κ. τ. ὁμ. β) μετφ. -verborum, orationis, ἡ τοῦ λόγου εὔροια.

Flūmentāna porta, θ. (flumen) μία τῶν πυλῶν τῆς Ῥώμης παρὰ τὸν Τίβερην, ἀπὸ τῆς πόλεως εἰς τὸ πεδίον τοῦ Ἄρεως φέρουσα.

flūmĭnĕus, a, um, ποτάμειος.

flŭo, fluxi, (ἄνευ σ.), γ'. (φλύω, βλύω)· 1) ῥέω (καθ' ὅσον τὸ ῥέον εἰς τὸ πρόσω χωρεῖ· πρβλ. mano): flumen f. per urbem; sanguis, sudor f., unda f. Ἐντ. α) (π.) καὶ ἐπὶ μὴ ὑγρῶν: odores -unt = ἀπορρέουσιν· aestus f. e lapide = καῦμα ἐκρέει, ἐκφέρεται ἐκ τοῦ λίθου· β) μετφ. ἐπὶ λόγου· ῥέω· ἐντ. oratio fluens, ἡ τοῦ λόγου εὔροια· γ) ῥέω, πηγάζω, παράγομαι ἔκ τινος· δ) ῥέω διαδίδομαι: doctrina fluxit· ε) ἐπὶ χρόνου· = ῥέω, παρέρχομαι· ς) ῥέω, χωρῶ, βαίνω πρός· -it ad voluntatem, χωρεῖ κατὰ (τὴν ἡμετέραν) θέλησιν· 2) ῥέω, στάζω, σταλάζω τι: membra -unt sudore; -cruore, αἵματι καταῤῥέομαι· 3) ῥέω, καταῤῥέω, πίπτω, de manibus. Ἐντ. μετφ. α) διαῤῥέω = ἀτονῶ, μαλακίζομαι, ἀπόλλυμαι· -molitiā, corpora... fluunt; spes fluit, ἡ ἐλπὶς ἀπόλλυται.

flūto, α'. (ἀρχ.) = fluito.

flŭviālis e, καὶ **flŭviātĭlis**, e, καὶ **fluviatĭcus**, a, um, ποτάμιος.

flŭvĭdus, a, um (Λουκρ.) = fluidus.

flŭvius, ii, ὁ (fluo)=flumen, ποταμός· (ἀλλὰ τὸ fluvius σπανιώτερόν ἐστι καὶ οὐκ εὐχρ. ἐν ταῖς μετφ. τοῦ flumen σημασίαις· ἀλλ' οὐδὲ τὴν τοῦ ῥεύματος διεύθυνσιν δείκνυσιν· ὅθεν οὐ λέγεται secundo ἢ adverso fluvio·).

fluxio (ἄλλοι γράφ. fluctio), ōnis, θ. καὶ (μ.) **fluxus**, us, ὁ. ῥεῦσις, ῥύσις, ῥοή, aquarum, sanguinis.

fluxus, a, um, (fluo)· 1) (σπ.) ῥευστός· 2) (μ.) α) καταχεόμενος, amictus, crines· β) χαλαρῶς πίπτων, habenae, arma· 3) μετφ. α) ἀσθενής, ἀδύνατος, μαλακός, χαῦνος animus, d... β) φθαρτός, ἐξίτηλος, παρερχόμενος, ἀσέβαιος, ἀσταθής, οὐ μόνιμος, fides, gloria, res humanae.

fōcāle, is, οὐ. (ἀντὶ faucale, ἐκ τοῦ fauces) περιλαίμιον.

fōcīllo, α'. (foculus) θάλπω, ζωπυρῶ, aliquem μετφ. societas focillata, κοινωνία ἀνανεωθεῖσα, Συνητ.

focŭlus, i, ὁ. ὑποκορ. τοῦ focus.

fōcus, i, ὁ. (συγγ. τῷ foveo) ἑστία τοῦ οἴκου, ἐντ. = οἶκος, οἰκογένεια: habitatus quinque focis, οἰκία κατοικουμένη ὑπὸ πέντε οἰκογενειῶν. Ἐντ. α) = ἡ πυρά· β) = ἐσχάρα βωμοῦ, βωμός.

fŏdĭco, α'. (fodio), (κυρ. ὀρύσσω, ἐντ.) 1) κεντῶ, νύττω· 2) μετφ. κεντῶ ἀνιῶ, animum τὴν ψυχήν.

fŏdĭo, fōdi, fossum, γ'. (πρβλ. βόθρος, βοθρόω)· 1) ὀρύσσω, σκάπτω, fundum, arva· (π.) -murum, ὑποῤῥύττω. Ἐντ. = ὀρύττω, ἐξορύττω τι· 2) κεντῶ, νύττω, πλήττω, pugione· μετφ. κεντῶ, ἀνιῶ: dolor fodit.

foecundus κτλ. = fecundus κτλ.

foede, ἐπίρ. (-ius, -issime) αἰσχρῶς.

foeděrātus, a, um, (foedus 2.), ὁμόσπονδος, σύμμαχος· οὐσ. **foederāti**, ōrum, οἱ σύμμαχοι, Κικέρ. κ. Νέπ.

foedĭfrăgus, a, um, (π.) παράσπονδος.

foedĭtas, ātis θ. (foedus 1.)· ἡ αἰσχρότης, τὸ δυσειδές, τὸ βδελυρόν, τὸ πιγαρόν, τὸ μιαρόν, τὸ μυσαρόν.

foedo, α'. (foedus 1.)· 1) μιαίνω, μολύνω, ῥυπαίνω τι· -vultum alicujus cinere, κονίᾳ τὸ πρόσωπόν τινος διαφθείρω· (π.) -aliquem ferro, τῷ ξίφει διαφθείρω τινά, φονεύω· agri foedantur = δηοῦνται· 2) μετφ. αἰσχύνην περιάπτω, καταισχύνω, ἀτιμάζω, μολύνω, gloriam, merita sua.

1. foedus, a, um· 1) αἰσχρός (τὴν ὄψιν), δυσειδής, ἀποτρόπαιος, homo, locus· 2) βδελυρός, μιαρός, μυσαρός· 3) μετφ. αἰσχρός· tempestas f., δεινὸς χειμών. Ὡσαύτ. καὶ ἐπὶ ἀφῃρημ. ἐννοιῶν f. vitium, facinus, mors.

2. foedus, ĕris, οὐ. 1) σπονδαί, συνθήκη: contra f. παρὰ τὰς συνθήκας· 2) ἐπὶ ἰδιωτ. = συμβόλαιον, ὁμολογία, δεσμός· f. amoris, amicitiae· 3) (π.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροια

-thalami = γάμος· (π.) -naturae = νόμος
foenum, ταὐτό τῷ fenum.
foenus, ταὐτό τῷ fenus.
foeteo, ēs'. κακῶς ὄζω, βρωμῶ.
foetĭdus, a, um, κακῶς ὄζων, δυσώδης, anima πνοή.
foetor, ōris, ὰ. δυσωδία.
fŏlĭātus, a, um φυλλώδης· 2) οὐσ. foliātum, i, οὐ. (ὑπον. unguentum), τὸ ἐκ φύλλων νάρδου χρίσμα.
folium, i, οὐ. φύλλον (ὡς τὸ alius καὶ ἄλλος)· f. Sibylla (π.), (ἐπὶ φύλλων γεγραμ.) χρησμός Σιβύλλης.
follĭcŭlus, i, ὰ. (ὑποκ. τοῦ follis)· 1) δερμάτινον θυλάκιον· 2) σφαῖρα (πλήρης ἀέρος, ἢ ἔπαιζον).
follis, is, ὰ. φυσητήριον· 2) = follicŭlus· 3) (μ.) δερμάτινον βαλάντιον.
fōmenta, ōrum, οὐ. πλ. (ἀντὶ fovimenta ἐκ τοῦ foveo)· 1) ἔμβρεγμα, μάλ. θερμόν· 2) μάλ. ἐπίθεσμος (πληγῶν) Τάκ. 3) frigida curarum f. ('Οράτ.) = ἡ (περὶ χρημ. κ. τ. ὁμ.) μέριμνα, ἢ τὴν ψυχὴν ψυχρὰν πρὸς πᾶν εὐγενὲς καθίστησιν· 4) μετφ. παραμύθιον, παρηγόρημα.
fōmes, ĭtis, ὰ. (foveo) ἔναυσμα.
1. fons, ntis, ὰ'. 1) πηγή, κρήνη· (π.) = πηγαῖον ὕδωρ· 2) μετφ. πηγή, αἰτία.
2. Fons, ntis, καὶ **Fontus**, i, ὰ. Κρηνεύς, θεὸς τῶν κρηνῶν. Ἐντ. **Fontīnālis** porta, ἡ Κρηναία πύλη ἐν Ρώμῃ.
fontānus, a, um, πηγαῖος, aqua.
Fontējus, a, um, Φοντηΐος.
fontĭcŭlus, i, ὰ. ὑποκ. τοῦ fons.
for (ἄχρ. ἐν τούτῳ τῷ προσ.), fatus sum, fari, ὰ'. (ἀρν. καὶ π.)· 1) (σπ.) ἀρθρῶ τὴν φωνήν, λαλῶ (ἐπὶ παιδός)· 2) (π.) φημί, λέγω, τι: fare, εἰπέ· haec fatus, ταῦτ' εἰπών. Ἐντ. = ᾄδω, ὑμνῶ, Tarpejum nemus (Προπ.). 3) = χρησμῳδῶ.
fōrābĭlis, e (π.) τρητός = τρωτός.
fōrāmen, ĭnis, οὐ. τρύπημα, ὀπή.
fōras, ἐπίρ., θύραζε, ἔξω (τῆς οἰκίας)· μετφ. elatum est f. = γνωστὸν ἐγένετο· do f. = φανερὸν ποιῶ.
forceps, cĭpis θ., λαβίς, πυράγρα, Ὀθίδ.
fordus, a, um, (bos) φοράς, ἔγκυος.
fŏre, ἀπαρφ. 1) = futurum (am, os κτλ.) esse, ὁτὲ μὲν ὡς ἐνεστ., ὁτὲ δὲ ὡς παρατ. 2) = συμβήσεσθαι· 3) = esse: facturos fore, Λίϐ.
fōrem, es κτλ. (ἐκ τοῦ fuerem, ὃ ἐκ τοῦ ἀρχ. fuo, φύω) 1) = essem, es κτλ. 2) = fuissem, es, κτλ. Πλ. καὶ Ὀϋ.
fōrensis, e, (forum), ἀγοραῖος, τῆς ἀγορᾶς: oratio (dictio, genus dicendi) f. = λόγος, τρόπος τοῦ λέγειν ἐν χρήσει ἐν ταῖς μετὰ τοῦ λαοῦ πράξεσιν ἢ ἐν δικαστηρίοις· vestitus f., καὶ οὐσιαστ. forensia, ium, οὐ. πλ. (ὑπον. vestimenta) = ἡ λαμπρὰ ἐσθής· turba, factio-, ὁ ἀγοραῖος, ὁ ἀπράγμων καὶ ἀργὸς ὄχλος (ὁ ῥᾳδίως ἀγοραζόμενος· opera f. = τὸ τοῦ ῥήτορος ἢ συνηγόρου ἔργον.
Fŏrentum, i, οὐ. Φόρεντον, πόλις Ἀπουλίας, οὗ οἱ πολῖται **-tāni**, ōrum, ὰ. πλ.
fŏrica, ae, θ. ἀφεδρών, Ἰουδ. 3.38.
1. fŏris, is καὶ συνήθ. **fores**, ium, πλ. θ θύρα, θύραι, μάλ. ἡ δικλίς, αἱ δικλίδες (θύραι). Ἐντ. = θύρα, εἴσοδος, antri τοῦ ἄντρου.
2. fŏris, ἐπίρ. 1) θύρασιν, ἔξω, ἐκτός· α) ἔξω τῆς οἰκίας, οὐκ ἐν τῷ οἴκῳ (ἀντίθ. domi)· ϐ) ἔξω τῆς πόλεως ἢ ἄλλης τινὸς θέσεως: intra vallum et f. γ) πολλάκ. = ἔξω, ἐν τῷ στρατοπέδῳ, ἐν τῷ πολέμῳ (ἀντίθ. domi) δ) ἔξω, ἐν τοῖς ἔξω (λαοῖς), ἐκτὸς τῆς πατρίδος· 2) θύραθεν, ἔξωθεν.
forma, ae, θ. 1) μορφή, σχῆμα, corporis, navium· μάλ. ἡ καλὴ μορφή, ἡ εὐμορφία, τὸ κάλλος· 2) μορφή, εἰκών· 3) σχῆμα, τύπος· 4) τύπος ἢ χαρακτὴρ νομίσματος· 5) μετφ. ὁ χαρακτήρ, ὁ τύπος, ἡ ἰδέα, τὸ εἶδός τινος· 6) ἐν τῇ λογ. = εἶδος (ἀντίθ. genus).
formālis, e (forma) τυπικός.
formāmentum, i, οὐ. μόρφωσις.
formātĭo, ōnis, θ. μόρφωσις διάπλασις.
formātor, ōris, ὰ. μορφωτής, δημιουργός, universi· μετφ. -morum, μορφωτὴς τῶν ἠθῶν.
formatūra, ae = formatio.
Formĭae, ārum, θ, πλ. αἱ Φορμίαι, πόλις τῆς Λατίνης, ὀνομαστὴ ἐπὶ τῇ ἀμπέλῳ. Ἐντ. **-ānus**, a, um (ἐκ) τῶν Φορμιῶν· οὐσ. **-āni**, ōrum, οἱ πολῖται τῶν Φορμιῶν.
formīca, ae, θ. (βύρμηξ αἰολ.), μύρμηξ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

formīcīnus, a, um, μυρμήκειος.

formīdābĭlis, e, φοβερός, φρικτός.

1. formīdo, α'. ὀρρωδῶ, σφόδρα φοβοῦμαι, φρίττω (πρβλ. timeo, metuo)· formidatus, δεδιώς, φοβούμενος· ἐντ. aquae formidatae, ὑδροφοβία· formidatus, φοβερός· (π.) -illi credere, φοβοῦμαι, οὐ τολμῶ ἐκείνῳ πιστεῦσαι· -ne, φοβοῦμαι μή.

2. formīdo, ĭnis, θ. 1) ὀρρωδία, σφοδρὸς φόβος, δέος (πρβλ. terror, metus, timor)· 2) τὸ φοβητρον (τῶν θηρίων καὶ πτηνῶν).

formīdŏlōse, ἐπίρ. φοβερῶς.

formīdŏlōsus, a, um· 1) φοβερός, φρικτός, δεινός, locus, fera, tempora· 2) (ἀρχ. καὶ μ.), περιδεής, ψοφοδεής, δειλός, homo, equus.

formo, α'. (forma)· 1) μορφῶ, διαμορφῶ, πλάττω, σχηματίζω, materiam, ceram. Ἐντ. = κοσμῶ, διακοσμῶ, διατάττω τι· 2) μορφῶ, παιδεύω τινά, ἐθίζω τινα· -puerum dictis, me in mores alicujus· 3) = ποιῶ, κατασκευάζω τι· -moenia, οἰκοδομῶ· -classem, ναυπηγῶ· -librum, συγγράφω· μετφ. -mente aliquid, πλάττω τι τῇ διανοίᾳ. Ὀβίδ.

formōse, (-ius, -issime), χαριέντως.

formōsĭtas, ātis, θ. (σπ.) εὐμορφία.

formōsus, a, um (-ior, -issimus), εὔμορφος, καλὸς τὴν μορφήν, εὐειδής (ἀντίθ. deformis, turpis)· ἐντ. = ὡραῖος, καλός, pecus· ἐπὶ ἀφῆρ. -anni tempus, τὸ ἔαρ.

formŭla, ae, θ. (κυρ. ὑποκ. τοῦ forma)· 1) (Πλ.) εὐμορφία, κάλλος· 2) τύπος, διατύπωσις, κανών, ὑπογραμμός: -dicendi. Μάλ. α) = ὁμολογία, συνθήκη· ex f. κατὰ τὰς συνθήκας· -sociorum, συμμαχία· -censendi, τιμολόγιον· β) ὁ δικανικὸς τύπος· γ) = διαδικασία, δίκη· cado ἢ excido formulā, τὴν δίκην ἀπόλλυμι, Σουητ.

formŭlārĭus, ii, ἀ. (formula, 2, β) ὁ τῶν δικανικῶν τύπων ἔμπειρος.

fornăcālis, e, τῆς καμίνου· ἐντ. οὐσ.

fornăcālĭa, ium, οὐ. πλ. τὰ Φορνακάλια, ἑορτὴ τῆς θεᾶς Φόρνακος· ἴδε fornax.

fornăcŭla, ae, θ. ὑποκ. τοῦ fornax.

fornax, ācis, θ. κάμινος (πρβλ. furnus)· προσωποπ. = ἡ Φόρναξ, θεὰ τῶν καμίνων.

fornĭcātĭo, ōnis, θ. (μ.) καμάρωσις.

fornĭcātus, a, um (μετχ. τοῦ ἀχρ. fornico ἐκ τοῦ fornix) = καμαρωτός.

fornix, ĭcis, θ. 1) ἀψίς, καμάρα· -Fabii, ἀψὶς (θριαμβευτικὴ πύλη) Φαβίου· alti f. saxi, σπήλαιον. Ἐντ. = καμαρωτὴ στοά, καμαρωτὴ πύλη φρουρίου (πρὸς ἐξόρμησιν), Λίβ. 2) ὑπόγειον καμαρωτὸν οἴκημα, πορνεῖον.

fŏro, α'. πρυπῶ, διατρυπῶ· μετφ. animus foratus, νοῦς οὐδὲν τηρῶν.

fors, ἀφαιρ. **forte** (εὔχρ. μόνον ἐν τῇ ἐν. ὀνομ. καὶ ἀφ. [fero]. Α) οὐσ. τὸ φέρον, ἡ τύχη, ἡ συντυχία, τὸ αὐτόματον· ἐντ. dea Fors = ἡ Τύχη, μάλ. Fors Fortuna, ἡ Ἀγαθὴ τύχη· Ὀβίδ. Β) ὡς ἐπίρ. 1) (π.) ὀνομαστ. fors = fortasse· 2) ἀφ. forte: α) κατὰ τύχην, τυχικῶς πως, ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου (ἀντίθ. consilio, industriā)· β) μετὰ τῶν συνδ. si, nisi, ne = τάχα, ἴσως· si forte (ὑπον. contingit) = εἰ τύχοι, εἰ ἡ τύχη ἀγαθὴ εἴη· μάλ. εἴρων. = εἰ μὴ ἄρα (=ἐκτὸς ἂν τυχόν): nisi forte exspectatis.

forsan, ἐπίρ. συγκ. ἐκ τοῦ forsitan.

forsit, ἐπίρ. (π.) συγκ. τοῦ forsitan.

forsĭtan, ἐπίρ. (fors-sit-an) τάχα, ἴσως, ἴσως ἂν (μετ' εὐκτ.)

fortan, ἐπίρ. (ἀμφίβ.) = forsitan.

fortasse, (π. καὶ μ. καὶ **-assis**), ἐπίρ. (forte-an-sit?)· 1) ἴσως, τάχα· 2) ἐπὶ ἀριθμ. = περίπου.

fortĭcŭlus, a, um, ἱκανῶς ἀνδρεῖος.

fortis, e (-ior, -issimus), [fero, βθ. κυρ. = ὁ πολλὰ δυνάμενος φέρειν, ἐπομ.] 1) δυνατός, ἰσχυρός, ῥωμαλέος, homo, equus· σπ. ἐπὶ ἀψύχ. = ἰσχυρός, στερεός, lignum, vincula. Ἐντ. μετφ. = μέγα δυνάμενος: familia f. 2) θαρσαλέος, τολμηρός, ἀνδρεῖος (μάλ. περὶ στρατιωτ.)· 3) εὐθαρσής, κράτιστος· -animus, consilia, genus dicendi.

fortĭter, ἐπίρ. (-ius, -issime)· 1) ἀνδρείως, κρατερῶς, θαρραλέως· 2) ἰσχυρῶς, σφόδρα.

fortĭtūdo, ĭnis, θ. καρτερία, ἀνδρεία (ἀντίθ. timor)· πλ. -es = ἔργα ἀνδρείας. Cic. de off. 1, 78.

fortŭītō καὶ **-ītŭ**, ἐπίρ. τυχηρῶς, κατὰ τύχην, ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου.

fortŭītus, a, um, τυχηρός, αὐτόματος· oratio f. λόγος ἐξ ὑπογυίου.

fortūna, ae, θ. καὶ πληθ. -ae, arum (fors) 1) τύχη, μάλ. -secunda, ἡ ἀγαθὴ τύχη· -adversa, ἡ κακὴ τύχη·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐντ. κ. ἁπλ. fortuna, ἡ ἀγαθὴ ἢ ἡ κακὴ τύχη. Ὡσαύτ. = ἡ Τύχη (ἡ θεά)· 2 τύχη (τινός) = θέσις, κατάστασις, δύναμις, ἀξίωμα, μάλ. ἐν τῷ πληθ. = τὰ χρήματα, τὰ κτήματα, ἡ οὐσία.

fortūnāte, ἐπίρ. εὐτυχῶς.

fortunātus, a, um (-ior, -issimus), εὐτυχής, εὐδαίμων, μακάριος, ὄλβιος, πλούσιος.

fortūno, ā'. (fortuna) τύχην ἀγαθὴν παρέχω τινί, εὐτυχεῖς καθίστημί τινί τι.

1. fŏrŭli, ōrum, ἀ. πλ. [forus] (μ.), βιβλιοσυλάκιον, βιβλιοθήκη.

2. Forŭli, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Φόρουλοι πολίχνη Σαβίνης.

forum, i, οὐ. (συγγ. τῷ foras κ. foris) 1) χῶρος πρὸ τάφου, Cic. de leg. 2. 24· 2) ἀγορά· A) ἐν Ρώμῃ· 1) -Romanum, ἡ μακρὰ τετράγωνος ἐν Ῥώμῃ ἀγορά, ἐν ᾗ αἱ συνεδρίαι τῆς βουλῆς καὶ αἱ ἐκκλησίαι τοῦ δήμου ἐγίγνοντο. Ἐνταῦθα ἦσαν· α) τὸ βουλευτήριον· β) οἱ πρὸ τούτου ἔμβολοι, ἤτοι τὸ βῆμα ἀφ' οὗ ἐν τῷ δήμῳ ἠγόρευον· γ) τὰ δικαστήρια· ὅθεν forum = δικαστήριον· καὶ f. ago = δικάζω· δ) τὸ χρηματιστήριον· ὅθεν in foro versor χρηματίζω, τραπεζίτης εἰμί· foro cedo = χρεωκοπῶ. Πλὴν δὲ τοῦ f. Romanum (ὃ ἦν τὸ κέντρον τοῦ δημοσίου βίου τῶν Ῥ., ὅθεν de foro decedo = ἀποχωρῶ τῶν δημοσίων) ἦσαν 2) αἱ τῶν ὠνίων ἀγοραί· οἷον -boarium βοῶν ἀγορά· -olitorium, λαχάνων ἀγορά, κτλ. 3) -Caesaris, Augusti, Trajani· ἐν ταῖς ἀγοραῖς ταύταις τῶν αὐτοκρατόρων ἦσαν δικαστήρια καὶ τὰ μνημεῖα τῶν ἱδρυσάντων αὐτάς· B) ἐκτὸς τῆς Ῥώμης· 1) τόπος ἀγορᾶς, ἀγορά: oppidum Varga, forum.... celebratum· ἐντ. forum ἐκλήθησαν καὶ πόλεις· οἷον - Gallorum, Φόρον Γάλλων, παλίχνη ἐν τῇ ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίᾳ· κτλ. 2) ὁ τῆς δικαιοδοσίας τόπος, τὸ δικαστήριον ἐπαρχίας, πόλεως, ἐν αἷς ὁ ἔπαρχος ἐν ῥητῷ χρόνῳ ἐδίκαζεν.

fŏrus, i, ἀ. συνῃθ. ἐν τῷ πλ. (ἀρχ. ἐν τῷ ἑν.) 1) ὁ διάδρομος νεώς, κείμενος μεταξὺ τῶν ἑδωλίων τῶν ἐρετῶν· 2) ἑδώλιον θεάτρου ἢ ἱπποδρόμου· ἐντ. 3) (μ.) τὰ ἄνδηρα, ἡ πρασιά· 4) (π.) μελίτιον, κυψέλη· 5) (μ.) κυβευτικὸς πίναξ.

Fōsi, ōrum ἀ. πλ. Φῶσοι, ἔθνος Β-Δ. τῆς Γερμανίας.

fossa, ae, θ. (fodio) ὄρυγμα, τάφρος, ῥάλ. πρὸς ὀχύρωσιν πόλεως ἢ στρατοπέδου· Ἐντ. α) ὀχετός, διῶρυξ, ῥεῖθρον· β) ἡ αὖλαξ.

fossĭo, ōnis, θ. ἡ ὄρυξις, σκαφεία.

fossor, ōris, ἀ. ὀρυκτής, σκαφεύς· μετχ. = ἀγροῖκος, Κάτουλ.

fossŭla, ae, θ. ὑποκορ. τοῦ fossa.

fossūra, ae, θ. ὄρυξις, ὀρυχή.

fŏvĕa, ae, θ. ὄρυγμα, βόθρος, λάκκος.

fŏvĕo, fōvi, fōtum, ē'. 1) θάλπω, θερμαίνω, ἀναζωπυρῶ (πρβλ. calefacio): sol -et; aves -ent pullos pennis suis· Ἐντ. 2) α) ἐπὶ πάσχοντος μέλους τοῦ σώμ. = θεραπεύω ἐμβρέγμασι, μάλ. θερμῷ· β) τρυφερῶς ἀσπάζομαί τινα· γ) -castra, διατρίβω, καταμένω ἐν τῷ στρατοπέδῳ· δ) -hiemem luxu, τὸν χειμῶνα ἐν τρυφῇ διάγω· ε) μετφ. -aliquem, ἐπιμελοῦμαί τινος· voluntatem, studia f. = κολακεύω, θωπεύω· -partem (rei) alicujus, εἰμὶ μετά τινος· ς = τρέφω, τροφὴν παρέχω τινί, spem, bella.

fractus, a, um (-ior, -issimus), [μετχ. τοῦ frango] κατεαγώς. ἐντ. = ἀσθενής, ἀδύνατος.

frāga, ōrum, οὐ. πλ. κόμαρα.

frăgĭlis, e, (-ior), [frango]· 1) εὔθραυστος, ramus· (π.) aquae -es = πάγος· 2) φθαρτός, ἐξίτηλος, ἀσθενής· (π.) -es anni, ἡ ἀσθενὴς ἡλικία· 3) (π.) ὁ ποιῶν πάταγον, κρότον: lauri -es, οἱ ἐν τῷ πυρὶ παταγοῦντες δάφνινοι κλῶνες.

frăgĭlĭtas, ātis θ. 1) τὸ εὔθραυστον· 2) μετφ. τὸ φθαρτόν.

fragmen, ĭnis, οὐ. καὶ **fragmetum**, i, οὐ. (ἀμφ. λίαν σπ. ἐν τῷ ἑν.) κλάσμα, θραῦσμα, λείψανον, ἀπόσπασμα.

frăgor, ōris, ἀ. (συγγ. τῷ frango)· 1) (Λουκρ.) θραῦσις· 2) πάταγος, κρότος· μετων. = ἡ, βροντή.

frăgōsus, a, um (fragor)· 1) (Λουκρ.) 1) εὔθραυστος· 2) ἀνώμαλος, τραχύς· μετφ. ἐπὶ λόγου· = ἀνώμαλος, ἀσυνάρτητος· 3) θορυβώδης, torrens χείμαρρος.

fragrantĭa, ae, θ. (μ.) εὐοσμία.

fragro, ā'. (π. καὶ μ.) εὐοσμίαν ἀποπέμπω, unguento μύρων.

fragrum, i, οὐ. μόνον ἐν τῷ πλ. ἴδε fraga.

frāmĕa, ae, θ. (γερμαν. λ.) δόρυ.

frango, frēgi, fractum, γ'. 1) ῥήγνυμι, κατάγνυμι, θραύω τι (στερρὸν καὶ σκληρόν· πρβλ. rumpo): Ἐντ. μετφ. α) -animum alicujus, ἢ aliquem,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐπικλῶ τὴν ψυχήν τινος, ἐξαιρῶ τὸ θάρρος τινός· frangor metu, ὑπό φόβου παραλύομαι· δ) καταθραύω, κατανικῶ, ἐξασθενῶ τινα· ἐντ. = δαμάζω τι, κρατῶ τινος· γ) -sententiam alicujus, ἀνασκευάζω τὴν γνώμην τινός· δ) διαφθείρω, ἀφανίζω, καταλύω τι· ε) λύω, ἀθετῶ, παραβαίνω τι· ε) συντρίβομαι, καταπονοῦμαι, κατατρύχομαι, dolore, misericordia.

frater, tris, ἀ. 1) ἀδελφός· -geminus, δίδυμος· -germanus, ὁμοπάτριος· 2) -patruelis, ἀνεψιός (ἐξάδελφος)· 3) ἀδελφός, οἰκεῖος, ἑταῖρος, φίλος· 4) πλ. fratres, ἀδελφοί, α) τιμητικὴ προσηγορία τῶν συμμάχων· β) (π.) ἀδελφά, ὁμοια.

frāterculus, i, ἀ. ἀδελφίδιον.

frāterne, ἐπίρ. 1) ἀδελφικῶς· 2) μετφ. φιλικῶς, ἐγκαρδίως.

frāternĭtas, ātis, θ. (μ. σπ.) ἀδελφότης.

frāternus, a, um (frater)· 1) ἀδελφικός· 2) μετφ. α) ἀδελφικός, συγγενικός· β) φιλικός.

fratrĭcīda, ae, ἀ. (frater, caedo), (σπ.), ἀδελφοκτόνος.

fraudassim (Πλ.), ἀντὶ fraudaverim, παρκ. ὑποτ. τοῦ fraudo.

fraudātĭo, ōnis, θ. φενακισμός, ἐξαπάτησις, δόλωσις.

fraudātor, ōris, ἀ. ἀπατεών.

fraudo, α'. (fraus)· 1) ἐξαπατῶ τινα (δι' ἀπιστίας καὶ τεχνασμάτων· πρβλ. decipio, fallo): -aliquem aliqua re, ἀπάτῃ χρώμενος ἀφαιροῦμαί τινά τι, ἀποστερῶ τινά τινος· 2) -aliquid, ὑπεξαιροῦμαι, ὑφαιροῦμαι, σφετερίζομαι, ἐλαττῶ τι· οὐσ. **fraudata**, orum, οὐ. = τὰ ὑπεξαιρεθέντα ποσά· propter fraudatas nuptias, διὰ τὸν (ψευσθέντα) μὴ τελεσθέντα γάμον, Ἰουστ.

fraudŭlentĭa, ae, θ. (ἀμφίβ.) δολιότης.

fraudŭlentus, a, um (-issimus) ἀπατηλός, δολερός, δόλιος.

fraus, fraudis, θ. 1) ἀπάτη, ἐξαπάτησις, φενακισμός· -ac dolus. Ἐντ. μετφ. = ἀπατεών, φέναξ, populi· 2) ἀπάτη, πλάνη, σφάλμα, ἁμάρτημα· 3) ἔργον ἀνόσιον, κακούργημα· 4) (ἡ ἐξ ἀπάτης ἢ πλάνης) βλάβη: sine fraude, ἀβλαβῶς, sine mea fraude, οὐκ ἐπὶ τῇ ἐμῇ βλάβῃ.

frausus sim, (Πλ.) ἀρχ. τύπος τοῦ παρκ. ὑποτ. (ἀντὶ fraudaverim) τ fraudo. = ἠπάτησα, ἀπάτῃ ἐχρησάμη

fraxĭneus ἢ **fraxĭnus**, a, u μέλινος, ἐκ μελίας, hasta δόρυ.

Frĕgellae, ārum, θ. πλ. Φρέγελ πόλις Λατίνης. Ἐντ. **lānus**, a, u Φρεγελλανός· οὐσ. **-lāni**, ōrum, Πλ. Φρεγελλανοί.

fremebundus, a, um, (π.) (σφ δρα) βρέμων, θορυβώδης.

fremĭtus, us, ἀ. βρόμος, ψόφος, β θος· ἐντ. α) ἐπὶ ζώων· =φρύαγμα, ὠρυγ βρυχηθμός· β) ἐπὶ ἀνθρ. εἰκῇ διαλεγο μένων = γογγυσμός, θόρυβος.

fremo, fremŭi, fremĭtum, **γ'.** 1) μεταβ. βρέμω, ψοφῶ, ῥοθῶ. Ἐντ. ἐπὶ ζώων· ὠρύομαι, ῥυάττομαι, βρυχῶμαι· β) μαλ. ἐπὶ ἀνθρ. = γογγύζω θορυβῶ· 2) μεταβ. -aliquid, ἢ μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ. = γογγύζων, ἀγανακτῶν ἐκ δηλῶ, λέγω τι· (π.) -arma (θορυβῶν ἐπὶ τὰ ὅπλα καλῶ· omnes eadem -unt ἅπαντες τὰ αὐτὰ λέγουσιν· 2) (Βεργ.) ἐπευφημῶ.

frēmor, ōris, ἀ. (σπ.) = fremitus.

frēnātor, ōris, ἀ. (μ.) ὁ χαλινῶν

frenātus, a, um, ἐγκεχαλινωμένος

frendo, (ἄνευ πρκ.) frēsum ἢ fres sum, **γ'.** (καὶ **frendeo, β'.**) βρύχω τρίζω τοὺς ὀδόντας· καὶ μετὰ τοῦ den tibus· μεταβ. = καταθλῶ, συντρίβω τι μετφ. (μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρεμ.). = ἀγα ναχτῶ ἐπί τινι.

frēni, ōrum, ἀ. πληθ. τοῦ frenum

frēno, α'. ἐγχαλινῶ, equos 2) μετφ. χαλινῶ, κολάζω, κατέχω, συ στέλλω τι, κρατῶ τινος.

Frentāni, ōrum, ἀ. πλ. Φρεντανοί, ἔθνος Ἰταλίας· **-ānus**, a, um, Φρεν τανός.

frēnum, i, οὐ. (συνήθ. ἐν τῷ πληθ. frena καὶ ἐνίοτε freni, ōrum)· 1) ὁ χαλι νός, τὸ ψάλιον, τὸ στόμιον· (πρβλ. ha bena): recipio -δέχομαι / λαμβάνω τὸν χαλινόν· do-, χαλῶ, ἐνδίδωμι τὸν χαλινόν· -mordeo = ἀνθίσταμαι, ἐναν τιοῦμαι· 2) μετφ. -imperii, αἱ ἡνίαι τοῦ κράτους· alicui f. adhibeo, χαλινῶ κατέχω τινά.

frēquens, ntis (-ior, -issimus), [συνών. τῷ creber, ὃ ὡς τὸ πολὺ ἐπὶ κακοῦ] 1) ἐπὶ προσώπ. = θαμινός, συ χνός· -sum, θαμίζω, συχνάζω· -audi tor, συχνὸς (ἐπιμελὴς) ἀκροατής· 2) ἐπ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πραγμ. = συχνός, πυκνός, ἐντ. = συνήθης κοινός· 3) σύχνος, πυκνός, πολύς· ἐντ. πολυάριθμος, πολυάνθρωπος· 4) μετ. στός, πλήρης, εὔπορός τινος· -aedificiis, πλήρης οἰκοδομημάτων.

frequentātĭo, ōnis, θ. πύκνωσις, πυκνή (συχνή) χρῆσις, ἀθροισμός.

frequentātus, a, um (frequento)· 1) πυκνός, πλήρης τινός· sententiis -tum· Κικέρ. Brut. 325· 2) συνήθης, Πλίν.

frequenter, ἐπίρ. (-ius, -issime), [frequens]· 1) πυκνῶς, πυκνά, ἐν μεγ. πλήθει· 2) θαμά, συχνῶς, συχνά, (ἀντ. raro ἢ semper).

frĕquentĭa, ae, θ. (frequens) 1) ἡ συχνὴ παρουσία, ἡ πληθύς, amicorum f. 2) ἡ πυκνότης, τὸ πολυάριθμον, τὸ πλῆθος.

frĕquento, α'. (frequens)· 1) θαμίζω, θαμά ἔρχομαι, συχνάζω εἴς τινα 2) συχνὰ ποιῶ τι, συχνὰ χρῶμαί τινι, ἐπαναλαμβάνω τι· 3) πυκνῶ, πυκνὸν πλῆθος ἀθροίζω: scribas -; multa - 4) πλῆθος ἀνθρ. ἀθροίζω, πολυάνθρωπον ποιῶ, κατοικίζω, Italiam.

fresus, ἢ **-ssus**, μετχ. τοῦ frendo.

frentensis, e (mare) ὁ Σικελικὸς πορθμός.

frĕtum, i, πόρος (θαλάσσης), πορθμός: -maris nostri et Oceani, ὁ τῶν Ἡρακλείων στηλῶν πορθμός· συγν. = ὁ Σικελικὸς πορθμὸς (καὶ f. Siciliae ἢ Siciliense ἢ mare fretense)· 2) (π.) = πόντος, θάλασσα· 3) μετφ. ζέσις, ὁρμή, aetatis.

1. frĕtus, us, ἀ. (σπ.) = fretum.

2. frētus, a, um (ἐκ τοῦ ἀχρ. freo)· 1) (Λουκρ.) στηριζόμενος· 2) μετφ. πεποιθώς, πιστεύων τινί, θαρρῶν ἐπί τινι, diis, viribus suis.

frĭco, fricŭi, frictum καὶ fricātum, α'. ψήχω, τρίβω, ἀποτρίβω.

frīgē-facto, α'. (Πλ.) ψύχω.

frīgeo, frixi, (ἄνευ σ.), ē'. (frigus)· 1) ῥιγέω, ψυχρός εἰμι (ἀντίθ. caleo· πρβλ. algeo)· 2) μετφ. α) ἀργῶ, ἀπρασιῶ, ἄπρακτός εἰμι· β) δυσμενῶς δεκτὸς γίνομαι, ἀμελοῦμαι, ἀτιμάζομαι.

frīgĕro, α'. (π.) ψύχω, καταψύχω.

frīgesco, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.)· 1) ψυχρὸς γίνομαι· μετφ. ψυχρός, χαῦνος, ἄπρακτος γίνομαι.

frīgĭdārĭus, a, um, ψυκτήριος· cella f. ἢ οὐσ. **frīgĭdārĭum**, ii, οὐ. ψυκτήριον δωμάτιον (ἐν λουτρῷ).

frīgĭde, ἐπίρ. (-ius, -issime), ψυχρῶς· μετφ. χαύνως, ἀτόνως.

frīgĭdē-facto, α'. = frigefacto.

frīgĭdŭlus, a, um, ὑπόψυχρος.

frīgĭdus, a, um. (-ior, -issimus) ψυχρός, ψυχηνός (πρβλ. τὸ ἰσχυρ. algidus). Μαλ. α) frigida (ὕπον. aqua), ψυχρὸν ὕδωρ· β) (π.) ψυχρός, κρυερός, mors· 2) ψυχρός, χαῦνος, ἄπρακτος, ἀμβλύς, ἀργός· 3) μεταφ. ψυχρός, ἄτονος, ἀπειρόκαλος, ἀγοραῖος, homo, jocus.

frīgo, frixi, frictum (ἢ frixum) γ'. φρύγω τι, fabas.

frīgus, ŏris, οὐ. ξ ῖ γ ο ς, ψῦχος· propter -ŏra, διὰ τὰ ψύχη, διὰ τὸ ψυχρὸν κλίμα· -non habitabile (π.) ψυχροὶ τόποι. Μαλ. (π.) τὸ τοῦ χειμῶνος ψῦχος = ὁ χειμών· non aestate, non -e· β) τὸ ψῦχος τοῦ θανάτου: membra solvuntur -e· γ) ἡ ἐκ φόβου ψυχρὰ φρίκη: membra Aen. solvuntur -e· 2) μετφ. α) = ἀπραξία, χαυνότης· β) ψυχρότης, δυσμένεια (ἀντίθ. amicitia).

frĭgūtĭo, ἢ **fringūtĭo**, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), δ'. κυρ. τερετίζω (ἐπὶ πτηνῶν), ἐντ. = βατταρίζω.

frĭo, α'. θρύπτω, θραύω, συντρίβω.

Frisĭi, ōrum, ἀ. πλ. Φρείσιοι.

frĭtīlla, ae, θ. πέλανος, πλακοῦς.

frĭtīllus, i, ἀ. φιμός, σκίαφος (ποτήριον κυδευτικόν). Ἰουδεν.

frīvŏlus, a, um, (συγγ. τῷ frio)· 1) εὔθραυστος: frivola, οὐ. πλ. = σκευάρια εὐτελῆ πάνυ· 2) μετφ. οὐδενὸς ἄξιος, φαῦλος.

frondātor, ōris, ἀ. (frons, dis) φυλλοτόμος, κλαδευτής.

frondeo, ē'. (frons, dis) φυλλοφορῶ, θάλλω: nemus f. ilice.

frondesco, γ'. φυλλοῦμαι.

frondĕus, a, um (frons, dis)· 1) φύλλινος, ἐκ φύλλων· 2) φυλλώδης.

frondĭfer, ĕra, ĕrum, φυλλοφόρος.

frondōsus, a, um, φυλλώδης.

1. frons, ndis, θ. 1) φύλλωμα, φύλλα· 2) - Actiaca = δάφνη. 3) μετων. (π.) θαλλοῦ στέφανος.

2. frons, ntis, θ. (σπ. ἀ.)· 1) τὸ μέτωπον: ferio -em, τύπτομαι τὸ μέτωπον· contraho, adduco -em, ἀνασπῶ τὸ μέτωπον (τὰς ὀφρῦς), σκυθρωπάζω· remitto, explico -em, ἱλαρύνω, φαιδρύνω τὸ μέτωπον· 2) μέτωπον, πρόσωπον· -laeta, sollicita· 3) μέτωπον = νοῦς:

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

fronte occulto sententiam· 4) αἰδώς, σωφροσύνη· 5) θράσος· 6) ἡ ὄψις, ἡ πρόσοψις, τὸ ἔξω, τὸ ἔξωθεν: - prima decipit multos· 7) τὸ μέτωπον, τὸ ἔμπροσθεν, τὰ ἔμπροσθεν (οἰκίας, ναοῦ, ὄρους, στρατοῦ) : a fronte κατὰ πρόσωπον, ἀντίος· dextrā fronte, πρὸς τὸ δεξιὸν τοῦ μετώπου, = ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ κέρως· 8) τὸ πλάτος: mille pedes in fronte.

frontāle, is, οὐ. ἄμπυξ, προμετωπίδιον (ἵππων).

fronto, ōnis, ἐπίθ. (σπ.) μετωπίας.

fructŭārĭus, a, um, καρποφόρος.

fructuōsus, a, um· 1) εὔκαρπος, καρποφόρος, προσοδοφόρος· 2) ὠφέλιμος.

fructus, us, ά. (fruor)· 1) καρπός (ἀγρῶν καὶ δένδρων)· 2) μετφ. καρπός, ἐπικαρπία, κάρπωμα, κέρδος, ὄφελος, ὠφέλεια, ἀπόλαυσις.

frūgālĭor, lissimus, συγκρ. κ. ὑπερθ. τοῦ ἐπιθετ. λαμβανομένου frugi, ἰδὲ frugis.

frūgālĭtas, ātis, θ. ὀλιγάρκεια, λιτότης· ἐντ. = χρηστότης, σωφροσύνη.

frūgālĭter, ἐπίρ. 1) λιτῶς· 2) χρηστῶς, σωφρόνως.

frūgĭfer, ĕra, ĕrum, κ. (ἀρχ.) **frūgĭfĕrens**, tis, καρποφόρος.

frūgĭlĕgus, a, um (π.) καρπολόγος.

frūgĭpărus, a, um, καρπογόνος.

frūgis (γενικ.), δοτ. gi, αἰτ. gem, ἀφ. ge· πληθ. fruges, gum, κτλ. (ἡ ὀνομ., ἴσως frux, οὐδέποτε εὔχρ. ἐστίν)· A) ὁ ἑνικ. 1) ἡ γεν. δοτ. καὶ ἀφ. α) (σπ.) = πληθ. fruges 1. β) μετφ. = πλ fruges 2. γ) ad frugem ἢ ad bonam frugem me recipio (redeo) = εἰς τὴν χρηστότητα εἰς τὴν σωφροσύνην ἐπανέρχομαι, εἰς τὴν ἀρετὴν ἐπιδίδωμι· 2) ἡ δοτ. **frugi** ἐπιθετ. (πρβλ. frugalior) = εὐτελής, λιτός, οἰκονομικός. Ἐντ. = χρηστός, σώφρων, ἀγαθός, ἠθικός· ἐνίοτε προστίθ. καὶ τὸ bonae· B) πλ. **fruges**· 1) οἱ καρποί (ὅ τε σῖτος καὶ τὰ ὄσπρια· πρβλ. frumentum καὶ fructus)· 2) μετφ. οἱ καρποί, ἡ ὠφέλεια, τὸ κέρδος.

frūmentārĭus, a, um (frumentum)· 1) σιτικός, τοῦ σίτου· inopia -a, ἔνδεια σίτου· res -a, τὰ περὶ τὸν σῖτον, ἡ σιταρκία; lex -a, ὁ περὶ διανομῆς σίτου νόμος· -largitio, χορηγία σίτου· navis -a, ἡ σιταγωγὸς ναῦς· 2) σιτοφόρος, provincia, loca· 3) οὐσ. **-rĭus**, ĭi, ά. σιτοπώλης.

frūmentātĭo, ōnis· θ. 1) στρατ. τεχν. ὅρ. ἐπισιτισμός, σιτολογία, προνομεία· 2) (μ.) σιτοδοσία, σιτοδαισία.

frumentātor, ōris, ά. στρατ. τεχν. ὅρ. ὁ σιτολόγος (στρατιώτης).

frūmentor, ἀποθ. α'. στρατ. τεχν. ὅρ. ἐπισιτίζομαι, σιτολογῶ.

frūmentum, i, οὐ. (ἀντὶ frugimentum, ἐκ τοῦ fruges) σῖτος, καρποὶ (οἱ ἐν στάχεσι, πρβλ. fruges, fructus, legumen, seges).

fruniscor, nītus, ἀποθ. γ'. = fruor.

fruor, frŭĭtus ἢ fructus sum (ἀμφότ. σπ.), ἀποθ. γ'. 1) καρπεῦμαί τι, ἀπολαύω τινός, χρῶμαί τινι, (μετ' ἀφαιρ.): -bonis meis, voluptate, vitā· 2) δικαν. τεχν. ὅρ. καρτοῦμαι, καρπεύομαί τι, τὴν κάρπωσίν τινος ἔχω· loco agrum fruendum, μισθῷ ἀγρὸν πρὸς κάρπωσιν.

frustillātim, ἐπίρ. κατὰ τεμάχια.

frustrā, ἐπίρ. (συγγ. τῷ fraus) μάτην, ματαίως· 2) ἐν πλάνῃ· -sum -lanŭmai, σφάλλομαι· -ducto, habeo aliquem, πλανῶ, ἀπατῶ τινα· 3) μάτην, ἀσκόπως: -tempus contero.

frustrāmen, ĭnis, οὐ. (Λουκρ.) (ἀμφίθ.) ἀπάτη.

frustrātĭo, ōnis, θ. (frustor)· 1) ψεῦσις (δόξης, ἐλπίδος, γνώμης, κ. τ. ὁμ.), ἐντ. α) = πλάνη, ἀπάτη· β) = ἀποτευξις, ἀποτυχία.

frustrātus, ui, ά. (Πλ.) = frustratio.

frustor, ἀποθ. α'. καὶ (ἀρχ. καὶ μ.) **frustro**, α'. (frustra)· 1) (μ.) ματαιῶ τι, ἀνήνυτον ποιῶ τι· 2) ψεύδω, ἀπατῶ, alios ἄλλους.

frustŭlentus, a, um, τεμαχίων πλήρης.

frustum, i, οὐ. 1) τέμαχος, τεμάχιον, μάλ. ἄρτου, = ψωμός, βλωμός.

frŭtex, ĭcis, ά. 1) θάμνος· 2) (μ.) τὸ ἔσω τοῦ στελέχους· 3) μετφ. ξύλον, ἠλίθιος.

frŭtĭcētum, i, οὐ. θαμνώδης τόπος.

frŭtĭco, α'. καὶ **-cor**, ἀποθ. α'. ἐκθαμνοῦμαι, βλαστάνω.

frŭtĭcōsus, a, um· 1) θαμνώδης· 2) πλήρης νέων κλάδων.

fŭ, ἐπιφών. ἀποστροφ. = phu.

fuam κτλ. ἀρχ. ἀντὶ sim κτλ.

fūcātus, a, um (μετχ. τοῦ fuco) κεχρωματισμένος· ἐντ. = κεκαλλωπισμένος, πλαστός, ψευδής.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

1. fūcĭnus, a, um, (fucus), (μ.) ρύκει βεβαμμένος.

2. Fucĭnus lacus, ἡ Φουκῖνα λίμνη, ἡ μεγίστη τῶν τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας, ταν. Lago di Celano.

fūco, ā'. (φυκῶ) χρωματίζω tabulas· ἐντ. = καλλωπίζω τι.

fūcōsus, a, um (fucus), κυρ. κεκαλλωπισμένος· ἐντ. = πλαστός, κίβδηλος.

1. fūcus, i, ἀ. φῦκος (κοιν. φῦκι)· 2) τὸ πορφυροῦν χρῶμα· 3) φῦκος (φυκιασθῆ)· 4) μετφ. = ψευδὴς καλλωπισμὸς καὶ λαμπρότης, τὸ ἐπιτηδευτόν, ἡ προσποίησις, κιβδηλία· 5) πρόπολις (ἡ αἱ μέλισ. τὴν κυψέλ. χρίουσιν) Βεργ.

2. fucus, i, ἀ. κηφήν.

Fūfĭdius, ĭi, ἀ. Φουφίδιος, ἐντ. **-ānus**, a, um, τοῦ Φουφιδίου.

Fūfĭus, a, um, Φούφιος τοῦ Φουφίου.

fŭga, ae, θ. 1) φυγή, τροπή: do, confero, conjicio me in fugam, capio, peto f. = ὁρμῶ εἰς φυγήν, φεύγω· conjicio, impello hostes in f. τρέπω εἰς φυγήν (τρέπομαι) τοὺς πολεμίους· ex fugā, ἐκ τῆς φυγῆς, κατὰ τὴν φυγήν, φεύγων· (π.) ἐν τῷ πληθ. fugae celeres· 2) ἡ (ἐκ τῆς πατρίδος) φυγή, ἐξορία· 3) μετφ. α) φυγή, ἀποφυγή, ἀπαλλαγή· β) (π.) φυγή, τάχος. Ἐντ. do fugam: α) = φυγαδεύω τινά· β) = δρομαίως φεύγω. Ὡσαύτ. facio fugam: α) = διαπράττω τὴν φυγήν τινος· β) = φεύγω.

fŭgācĭus, ἐπίρ. (συγκριτ. τοῦ ἀχρ. ἐπιρ. fugaciter), μετὰ φυγῆς.

fŭgax, ācis (-ior, -issimus), [fugio]· 1) φυγάς, φεύγων (ἀντίθ. tardus): vir, hostis-, = φυζαλέος, δειλός (pavidus)· Pholoe -, = ἡ τοὺς μνηστῆρας φεύγουσα, ἡ σκληρά. Ὀβίδ. 2) (π.) ταχύς, ταχέως παρερχόμενος, ἐξίτηλος.

fŭgio, fūgi, fugĭtum, γ'. Α) ἀμετ. 1) φεύγω, ἀποδιδράσκω· 2) ἐκφεύγω, διαφεύγω, διασώζομαι. caede· 3) φεύγω, τρέχω, σπεύδω. Ἐντ. μετφ. = παρέρχομαι, ἀφανίζομαι, ἐξίτηλος γίγνομαι, μαραίνομαι, ἀπόλλυμαι: tempus, color, vires. Β) μεταδ. 1) φεύγω, ἀποφεύγω. Ἐντ. α) (π.) φυλάττομαι, εὐλαβοῦμαί τι, ἐῶ τι: -credere; fuge quaerere, μὴ ἐρώτα· β) οὐ δέχομαι, ἀκυρον ποιῶ· -judicem illum, judicium senatus· 2) φεύγω, διαφεύγω τὸ: res f. aciem = οὐχ ὁρατόν ἐστιν, ἄγνωστόν ἐστιν· μάλ. res (id κ. τ. ὅμ.) me fugit = λανθάνει με, ἄγνωστόν μοι ἐστιν· me non fugit. = οὐ λανθάνει με, σαφῶς οἶδα· ei rei fugerat me rescribere, πρὸς ταῦτα ἐπελαθόμην δι' ἐπιστολῆς ἀποκρίνασθαι.

fŭgĭtīvus, a, um, φυγών, φυγάς· ἐντ. οὐσ. **-īvus** ī, ἀ. α) ὁ ὀραπέτης δοῦλος· β) ὁ λειποτάκτης.

fŭgĭto, ā'. 1) ἀμετ. σπεύδων φεύγω· 2) μεταδ. φεύγω, ἀποφεύγω τινὰ ἢ τι.

fŭgĭtor, ōris, ἀ. (Πλ.) φυγάς.

fŭgo, ā'. (fuga) φυγαδεύω, ἐκδιώκω, εἰς φυγὴν τρέπω τινά· 2) ἀποτρέπω, διακωλύω.

fulcīmen, ĭnis, οὐ. (π.) στήριγμα.

fulcĭo, fulsi, fultum, δ'. 1) ἐρείδω, στηρίζω, ὑποστηρίζω τι· 2) μετφ. α) στερεῶ, ῥώννυμί τι· 2) συνηθ. = ἐπαρκῶ, ἐπικουρῶ, βοηθῶ τινι, ἐν ἀσφαλεῖ ποιῶ, ἀσφαλίζω τι.

fulcrum, i, οὐ. (fulcio), ἔρεισμα, ὑπόβαθρον, ποὺς κλίνης· (π.) = κλίνη.

fulgĕo, fulsi, (ἄνευ σ.), 6'. (π. καὶ fulgo, γ'.)· 1) ἀστράπτω· 2) ἀστράπτω, στίλβω, λάμπω (ἐπὶ ἰσχυρῶν καὶ ἀπαστραπτ. χρωμάτων· πρβλ. splendeo, niteo)· ἐντ. = λάμπω, ἐκλάμπω, ἐκπρέπω, ἐκπρεπής εἰμι, διαπρέπω.

fulgētrum, i, οὐ. (μ.) ἀστραπή.

fulgĭdus, a, um (π.) ἀστράπτων, λάμπων, στίλβων, στιλπνός.

Fulgĭnĭa, ae, θ. Φουλκίνιον (Στράβ.) πόλις Ὀμβρικῆς. Ἐντ. **Fulgĭna**, ātis, ἐπίθ., τοῦ Φουλκινίου· καὶ οὐσ. **-ātes**, tum, ἀ. πλ., οἱ πολῖται τοῦ Φουλκινίου.

1. fulgor, ōris, ἀ. (fulgeo)· 1) (π.) = fulgur, ἀστραπή· 2) λάμψις τῶν ὅπλων, τοῦ ἡλίου κτλ.)· 3) μετφ. (π. καὶ μ.) = λαμπρότης, ἐκπρέπεια, φήμη nominis, honorum.

2. fulgur, ŭris, οὐ. (fulgeo)· 1) ἀστραπὴ (καθ' ὅσον λάμπει), αἴγλη, (πρβλ. fulmen)· 2) (π.) = fulmen, κεραυνός· 3) = fulgor, λάμψις: f. solis, flammae.

fulgŭrālis, e, ἀστραπαῖος· libri f., τὰ περὶ ἀστραπῶν βιβλία.

fulgŭrātor, ōris, ἀ. ὁ τῆς ἀστραπῆς ἐξηγητὴς (ἱερεύς).

fulgŭrĭo, īvi, δ'. κεραυνοβολῶ: arbores fulgurītae = κεραυνόβλητοι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

fulgŭro, α'. (απ.) ἀστράπτω.
fŭlĭca, ae, θ. αἴθυια, (πτ. θαλάσ
fŭlīgo, ĭnis, θ. 1) λιγνύς, αἰθάλη, ἀσβάλη· 2) στίμμι, μέλαν ψιμύθιον Ιουβεν. 2, 93.
fullo, ōnis ἁ. κναφεύς.
fullōnĭcus, a, um, κναφευτικός· ἐντ. οὐσ. **fullonĭca** ae, θ. α) ὑπον. ars, ἡ κναφευτική· β) ὑπον. officina, κναφεῖον.
fullōnĭus, a, um = fullonicus.
fulmen, ĭnis, οὐ. (fulgeo)· 1) ἀστραπή (καθ' ὅσον ἐπισκήπτει εἴς τι), σκηπτός, κεραυνός· -ne ictus, κεραυνόβλητος· 2) μετφ. α) κεραυνός, προσβολή, μέγα καὶ αἰφνίδιον ἀτύχημα· β) κεραυνός, σθένος, ἰσχύς· -na belli (περὶ τῶν δύο Σκηπιώνων).
fulmenta, ae, θ. στήριγμα, ἔρεισμα.
fulmĭnĕus, a, um (fulmen) (π.)· 1) κεραύνιος, τοῦ κεραυνοῦ, ignis· 2) ὡς κεραυνός βάλλων, καταβάλλων, φονεύων.
fulmĭno, α'. (fulmen)· 1) ἀμετ. κεραυνὸν ἀφίημι, κεραυνοβολῶ· fulmĭnat, κεραυνός πίπτει· 2) μεταβ. (απ. κεραυνῶ τινα· ἐντ. fulminatus = κεραυνόβλητος, κεραυνοβλής.
fulsi, παρακ. τοῦ fulcio καὶ fulgeo
fultūra, ae, θ. = fulmenta.
fultus, a, um, μετγ. τοῦ fulcio.
Fulvĭus, i, ἁ. (fulvus), Φούλβιος (Πυρρίας)· ἐντ. **-ānus**, τοῦ Φουλβίου.
fulvus, a, um, πυρρός, χρυσόχρους.
fūmĕus, a, um (π.) καπνώδης.
fūmĭdus, a, um· 1) καπνίζων, καπνόν (ἢ ἀτμόν) ἐκπέμπων· 2) καπνώδη, πλήρης καπνοῦ· 3) μετφ. α) καπνοειδής· β) ὀσμὴν καπνοῦ ἔχων.
fumĭfer, ĕra, erum, (π.) καπνόν, ἀτμὸν ἀναπέμπων, ignes, nox.
fūmĭfĭco, α'. (Πλ.) καπνίζω, καπνὸν ἀναδίδωμι.
fūmĭfĭcus, a, um, καπνοποιός.
fūmĭgo, α'. καπνίζω τι, rem.
fūmo, α'. (fumus), καπνίζω, καπνόν, ἀτμὸν ἀναδίδωμι.
fūmōsus, a, um (fumus)· 1) καπνώδης, καπνίζων· 2) καπνιστός.
fūmus, i, ἁ. καπνός, ἀτμός.
fūnālis, e, (funis), τῆς σειρᾶς, τοῦ σχοινίου· -equus, σειραφόρος, παρήορος ἵππος (ὁ μὴ ζύγιος, ὁ μὴ τὸν ζυγὸν σύρων)· cereus -, ἡ κηρίνη λαμπάς. Ἐντ. οὐσ. **funāle**, is, οὐ. 1) τὸ σχοινίον τῆς σφενδόνης· 2) ἡ κηρίνη λαμπάς· 3) λυχνοῦχος πολύρωτος. Ὀβίδ. M. 12.247.
fūnambŭlus, i, ἁ. σχοινοβάτης.
functĭo, ōnis, θ. (fungor) ἐπιτέλεσις, διάπραξις, τελείωσις.
funda, ae, θ. 1) σφενδόνη· 2) βόλος (κοιν. πεζόβολος), εἶδος δικτύου, Βεργ. γεωργ. 1, 141.
fundāmen, ĭnis, οὐ. (π.), καὶ **fundamentum**, i, οὐ. (fundo), θεμέλιον (κυρ. καὶ μετφ.). a fundamentis, ἐκ θεμελίων, ἄρδην.
fundātor, ōris, ἁ. (π.) θεμελιωτής.
Fundi, ōrum, ἁ. πλ. οἱ Φοῦνδοι, παραθαλάσσιος πόλις τῆς Λατίνης. Ἐντ. **Fundānus**, a, um, Φουνδανός· καὶ οὐσ. **-āni**, orum, ἁ. πλ. Φουνδανοί.
fundĭto, α'. σφενδονίζω· μετφ. ἐκχέω.
fundĭtor, ōris, ἁ. (funda) σφενδονήτης.
fundĭtus, ἐπίρ. θεμελιόθεν· ἐντ. = ἄρδην, ἐντελῶς, ὁλοσχερῶς.
1. fundo, α'. 1) θεμελιῶ, κτίζω arcem, navem· 2) στερεῶ, ἐν ἀσφαλείᾳ τηρῶ τι· 3) μετφ. βεβαιῶ, κρατύνω, στηρίζω, ἀσφαλίζω ἑδραιῶ τι.
2. fundo, fūdi, fūsum, γ'. 1) (χύνω), χέω, lacrimas δάκρυα· 2) π. καὶ μ.) ἐπὶ μετάλ. χέω, χωνεύω· 3) (π.) βρέχω, ραντίζω τί τινι, aliquid lacte· 4) χέω, ῥίπτω, segetem· 5) πολὺ πλῆθος ἀφίημι, ἀφθόνως βάλλω, πλῆθος ἐκτοξεύω, tela· 6) ἀφθόνως φύω, ἐκφέρω, παράγω τι: -aliquem ex utero, ἢ (π.) - aliquem = τίκτω τινά· 7) μετφ. ἐκ τοῦ στόματος χέω, προφέρομαι, ἐκφέρω, versus, preces, sonus· 8) καθίημι, ἐῶ ἀνειμένον, κεχυμένον, λελυμένον, crines, vestem· 9) χέω, διασπείρω, διαδίδωμι, virtutes· ἐντ. α) fundor = ἐκτείνομαι: vitis funditur· β) -famam, διαθρυλλῶ· oratio funditur (ἢ orator se fundit) latius = ἐκτείνεται, ἐπὶ πολὺ διεξοδικός ἐστιν· 10) (ἐπὶ πολεμίων) διασπείρω, διασκεδάννυμι, τρέπομαι, καὶ ἐν γένει = καταβάλλω, νικῶ· οὕτω συχν. παρὰ Λιϐ. fundit fugatque· 11) καταβάλλω, ῥίπτω τινά κατὰ γῆς: fusus humi.
fundus, i, ἁ. 1) πυθμὴν (ἀγγείου, ὕδατος κ. τ. ὁμ.)· (π.) verto ra Phrygiae fundo = fundĭtus, ἄρδην·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2) γήπεδον (μετὰ τῶν ἐπ' αὐτοῦ οἰκοδομημάτων), κτῆμα. χωρίον· 3) δικαν. τεγν. ὅρ. fundum esse (fieri) rei alicujus, ἀποδέχεσθαί τι, κύριον γίγνεσθαί τινος.

fūnēbris, e, (funus)· 1) νεκρικός, ἐπιτάφιος, ἐπικήδειος. pompa, oratio, faces· 2) (π. καὶ μ.) ὀλέθριος, θανατηφόρος· sacra f. = ἀνθρωποθυσία.

fūnĕrĕus, a, um (π.) = funebris.

funĕro, ā'. 1) κηδεύω· 2) φονεύω.

funesto, ā'. φόνῳ μιαίνω τι.

funestus, a, um, (-ior, -issimus)· 1) μιαιφόνος, μιαρός· 2) (ἕνεκα θανάτου) πενθῶν, πένθος ἄγων. annales -i, χρονικὰ πλήρη ἀγγελιῶν θανάτου· 3) ὀλέθριος, φονικός, ignis, scelus, dies.

fungĭnus, a, um (Πλ.) μυκήτινος.

fungor, functus sum, ἀποθ. γ'. 1) ἐπιτελῶ, τελῶ, πράττω τι· α) μετ' ἀφαιρ. -officiis, ἐπιτελῶ καθήκοντα· -sacris, τελῶ θυσίαν· -militiā, τελῶ στρατείαν, στρατεύομαι· -officio rhetoris, ἐπιτελῶ ἔργον ῥήτορος· -consulatu, aedilitate, τελῶ, ποιῶ καθήκοντα ὑπάτου, ἀγορανόμου· (π. καὶ μ.) -periculis, ὑφίσταμαι κινδύνους· -caede alicujus, φονεύω τινά· -dapibus, ἐσθίω· -morte (fato), ἀποθνήσκω· ὅθεν functus = ἀποθανών· -virtute, ἀσκῶ ἀρετήν· ter functus aevo, ὁ τρεῖς γενεὰς ἀνθρ. βιούς· β) (ἀρχ.) μετ' αἰτ. -officium, munus, ἐπιτελῶ, ποιῶ, ἔργον· -diem = ἀποθνήσκω· (Λουκρ.) -malum, κακοῖς περιπίπτω.

fungōsus, a, um (ior) σπογγοειδής.

fungus, i, ἀ. 1) σπόγγος· ὠύκης· (Πλ.) = μωρός· 2) μύκητες (ὑπὸ λίθος, Βεργ.

fūnĭcŭlus, i, ὑποκ. τοῦ funis.

fūnis, is, ἀ. σχοινίον (μακρότ. καὶ παχύτ. τοῦ restis), κάλως· μετφ. duco funem = ἡγοῦμαί τινος· τοὐναντ. sequor f. = ἕπομαι ἄλλῳ.

fūnus, ĕris, οὐ. (φόνος Αἰσχ. Ἱκέτ. 420)· 1) (π.) νεκρός, πτῶμα· arena teget f. meum· 2) θάνατος, φόνος· T. edit -a = ὁ Τ. φονεύει· ἐντ. = ὄλεθρος· paro f. imperio; -ra reipublicae, ὀλέθριοι τῇ πολιτ. ἄνθρωποι· 3) ἐκφορὰ (νεκροῦ), κηδεία, -ac sepultura, κηδεία καὶ ἐνταφιασμός· celebro f, operam do funeri, venio in f. = παραγίγνομαι ἐπὶ τὴν κηδείαν· offeror funere, κηδεύομαι· duco f. τῶν ἐπ' ἐκφορὰν ἀκολουθούντων ἡγοῦμαι· paterno funeri justa solvo. τῷ πατρὶ τὰ νενομισμένα ἀποδίδωμι.

fur, fūris, ἀ. κ. θ. φώρ, κλέπτης.

fūrācĭter, ἐπίρ. (-ius) κλεπτικῶς.

fūrax, ācis, (-issimus), κλεπτικός.

furca, ae, θ. 1) δίκρανον (κοιν. δικράνι)· 2) ὅ, τι δικράνῳ ἔοικεν· α) δίκρανον ξύλον (πρὸς ὑποστήριξιν), ὑποστάτης· β) ὁ στῆριγξ, δίκρανον ξύλον, παρεμφερὲς τῷ Λ, τιθέμενον ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ τιμωρουμένου (συνήθ. δούλου), ὃς τὰς χεῖρας ἐκ τῶν ἄκρων τοῦ στηρίγκος δεδεμένας ἔχων ἠναγκάζετο μαστιγούμενος περιφέρειν αὐτό· γ) σταυρός· δ) (μ.) τὰ στενά.

furcĭfer, ĕri, ἀ. ὁ τὸν στήριγκα περιενεγκών (συνήθ.) δοῦλος· ἰδὲ furca 2, β.

furcilla, ae, θ. ὑποκ. τοῦ furcula.

furcillo, ā'. (Πλ.) στηρίζω τι.

furcŭla, ae, θ. ὑποκ. τοῦ furca.

fūrens, ntis, (-ior), (μετχ. τοῦ furo) μαινόμενος, μανικός, λυσσώδης.

fūrenter, ἐπίρ. μανικῶς, Κικέρ.

furfur, ŭris, ἀ. πίτυρον· μετφ. = πιτυρίασις (τοῦ δέρματος).

furfŭrĕus, a, um (μ.) ἐκ πιτύρων.

fŭrĭa, ae, θ. (λίαν σπ. ἐν τῷ ἑνικῷ), [furo]· 1) μανία (ἐκ σφοδροῦ πάθους, οἷον ὀργῆς ἔρωτος, μίσους, σφοδρῶν ἐπιθυμιῶν κτλ.): concipio -as, ἐμπίπλαμαι μανίας· 2) Furia ae, Ἐρινύς (τιμωρὸς θεά), Furiae arum, πλ. αἱ Ἐρινύες, Εὐμενίδες· 3) illa F. (religionum) = ὁ λυσσώδης διακωλυτὴς (περὶ Κλωδίου).

fūriālis, e, (furia)· 1) ἐμμανής, μανικός, ἐκπληκτικός, δεινός φοβερός, vox, caedes, mensa Atrei; arma f. (περὶ τῶν ὅπλων τῶν Μαινάδων)· 2) (π.) μανιοποιός, vestis ἐσθής.

fūriālĭter, ἐπίρ. (π.) ἐμμανῶς.

fūribundus, a, um· 1) (σφόδρα) ἐμμανής· 2) ἔνθεος, praedictiones.

Fūrīna, ae, θ. θεά τις τῶν Ῥωμαίων.

fūrīnus, a, um (Πλ.) τῶν κλεπτῶν.

fūrĭo, ā. (furia), (π.) ἐκμαίνω τινά, μανίαν ἐμποιῶ τινι· **furiatus**, a, um ἐμμανής· ignis f. μαινόμενον, ἀκατάσχετον πῦρ.

fūrĭōse, ἐπίρ. ἐμμανῶς, λυσσωδῶς.

fūrĭōsus, a, um (-ior, -issimus)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μανιώδης, ἐμμανής, μανικός, ἔκφρων, ἄλογος, homo, cupiditas, amor· (π.) tibia f. = αὐλὸς ἐνθουσιαστικός.

Furĭus, a, um, Φούριος, τοῦ Φουρίου· οὐσ. ἀ. ὁ Φούριος.

furnārĭa, ae, θ. ἀρτοποιΐα.

furnus, i, ὰ. ἰπνός, ὀπτανεῖον, κλίβανος (πρβλ. fornax).

fūro, (ὄνευ πρκμ. καὶ σ.) γ', (συγγ. τῷ θύω)· 1) μαίνομαι (ἐκ νόσου, ἢ μᾶλ. ἐκ σφοδροῦ πάθους): -luctu, dolore, morbo· (π.) -aliquā, ἔρωτί τινος (γυναικός) μαίνομαι· 2) -in aliquem, μαίνομαι, λυσσῶ κατά τινος· 3) (π.) ἐμμανῶς ζητῶ: furit reperire· 4) μετφ. μαίνομαι, σφοδρός εἰμι· 5) ἔνθεός εἰμι, ἐνθουσιάζω.

1. fŭror, ōris, ὰ. (furo)· 1) μανία = τυφλὸν καὶ μανικὸν τῆς ψυχῆς πάθος, οἷον, ὀργή, μῖσος, ἐπιθυμία, κτλ. (πρβλ. amentia καὶ insania)· 2) ἐνθουσιώδης ἐμπνευσις (ποιητοῦ).

2. fŭror, ἀποθ. α'. (fur)· κλέπτω, aurum e Capitolio, χρυσὸν ἐκ τοῦ Κ. -librum ab aliquo, κλέπτω τὸ βιβλίον τινός· -civitatem, παρεισδύομαι εἰς τὴν πολιτείαν· patri furata = κρύφα τοῦ πατρὸς λαβοῦσα· -vultus veste, καλύπτω τὸ πρόσωπον τῷ ἱματίῳ. (Τάκ.) melior furanti quam bello, κρείττων (ἐπιτηδειότερος) ἐν κλέμμασι (δόλοις) ἢ ἐν φανερῷ πολέμῳ.

furtĭfĭcus, a, um (Πλ.) κλεπτικός.

furtim, ἐπίρ. (fur) κλεπτικῶς· μόνον μτφ. = κρύφα, λάθρα.

furtīve, ἐπίρ. (π. καὶ μ.) = furtim.

furtīvus, a, um, κεκλεμμένος, lana, virgo· 2) κρυπτός, κρύφιος, iter, mens· -īvi viri ('Οβίδ.), κρυπτοὶ ἐρασταί, πόρνοι.

furtum, i, οὐ. (fur)· 1) κλοπή: -facio rei alicujus, κλέπτω τι· 2) τὸ κεκλεμμένον (πρᾶγμα), τὸ κλέμμα, τὸ κλοπιμαῖον· 3) μετφ. τὸ κλέμμα, ὁ δόλος, ἡ ἀπάτη, ἡ ἐπιβουλή· 4) κρύφιος ἔρως, Jovis τοῦ Διός.

fūrunculus, i, ὰ. (ὑποκ. τοῦ fur) λωποδύτης (ἀντίθ. rapax, ληστής).

furvus, a, um, (π. καὶ μ.) ὀρφναῖος, σκοτεινός, μελανόχρους, μέλας· μετφ. dies -, (μαύρη) μέρα) δεινὴ ἡμέρα.

fuscĭna, ae, θ (συγγ. τῷ furca), τρίαινα.

fusco, α'. φαιόν, μελανόχρουν ποιῶ τι, μελαίνω τι.

fuscus, a, um· 1) φαιός, ἀμαυρός, μελανόχρους, μέλας· 2) ἐπὶ φωνῆς· βαιός, ἀμυδρός (ἀντίθ. candidus, canorus).

fūse, ἐπίρ. (-ius), [fusus], χύδην, διεξοδικῶς, διὰ πλειόνων, Κικέρ.

fūsĭlis, e χυτός, χωνευτός, aurum.

fūsĭo, ōnis, θ. (fundo) ἔκχυσις, ἐκροή, animi (dei), Κικέρ.

fustis, is, ὰ. σκυτάλη, παχὺ ξύλον, μᾶλ. πρὸς ξυλοκοπίαν (πρβλ. baculum, ferula): fusti aliquem percutio, ξυλοκοπῶ τινα (ἰδὲ fustuarium).

fustĭtŭdĭnus, a, um (fustis, tundo) ἔνθα (δοῦλοι) ξυλοκοποῦνται, Πλ.

fustuārĭum, ii, οὐ. (fustis) μέχρι θανάτου ξυλοκοπία (τιμωρία κατὰ στρατιωτῶν).

1. fūsus, i, ὰ. ἄτρακτος, κλωστήρ, κοιν. κλώστης.

2. fūsus, a, um (μετχ. τοῦ fundo)· 1) χυτός, κεχυμένος, ἰδὲ fundo ἐντ. ἐκτεταμένος, εὐρύς, μακρός, campus, toga· 2) μετφ. ἐπὶ λόγου καὶ συγγρ. = εὔρους, διεξοδικός, μακρός, μακρηγόρος.

futātim, ἐπίρ. (fundo), (Πλ.) κυρ. χύδην = συχνά, πολύ.

futĭle, ἐπίρ. (Πλ.) ματαίως.

fūtĭlis, e (fundo), ὁ ῥᾳδίως ἐκχέων, ἀποβάλλων τι, vas, canes· (π.) glacies f. πάγος εὔθραστος· 2) μετφ. εἰκαῖος, μάταιος, φαῦλος, οὐδενὸς ἄξιος, ἀχρεῖος, φλύαρος, servus, sententia, lingua.

fūtĭlĭtas, ātis, θ. (futilis) ἡ κενότης = ἡ κενὴ καὶ ματαία φλυαρία· - Κικέρ. περὶ φύσ. θ. 2,70.

fūtūrus, a, um (μετχ. τοῦ sum), ἐσόμενος, μέλλων· οὐσ. **futūrum**, i, οὐ. καὶ πληθ. **-ūra**, ōrum, οὐ. τὸ μέλλον, τὰ μέλλοντα.

G

G. Τὸ γράμμα τοῦτο προῆλθεν ἐκ μικρᾶς γραφικῆς μεταβολῆς τοῦ C, χρῆσιν δὲ τούτου ἐποιήσαντο οἱ Ῥωμ. τὸ πρῶτον ἐν ἔτει 520 ἀ. κτ. Ῥ. Συντό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μως δὲ γεγραμμένον δηλοῖ τὸ προωνύμιον Gajus, Γάϊος.

Găbăli, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Γαβάλεις, ἔθνος ἐν τῷ **M - Δ.** τῆς Γαλλίας.

Găbĭi, ōrum, **α'**. πλ. Γάβιοι, ἀρχαία πόλις τῆς Λατίνης. Ἐντ. **Gabīnus** a, um, (μ.) καὶ **-biensis**, e, τῶν Γαβίων· οὐσ. **Gabīni** ōrum, ἀ. πλ. οἱ Γαβῖται.

Găbīnĭus, a, um, Γαβίνιος· lex -a, ὁ τοῦ Γαβινίου νόμος.

Gādes, ium, θ. πλ. τὰ Γάδειρα· ἐντ. **Cādĭtānus**, a, **um**, Γαδειρικός.

gaesum, i, οὐ. (γαλλ. λέξις), γαῖσον, μακρὸν καὶ βαρὺ ἀκόντιον, πιθαν. ὅλον σιδηροῦν. **Πρβλ.** Βεργ. Αἰν. 8,661.

Gaetūlĭa, ae, θ. Γαιτουλία, χώρα τῆς **B-Δ** Λιβύης. Ἐντ. α) **Gaetūlus**, a. um, Γαιτουλικός, Λυβικός· β) **Gaetūli**, ōrum ἀ. πλ. Γαιτοῦλοι· γ) (μ.) **Gaetūlĭcus**, a, um = Gaetulus.

Gălaesus, i, Γαλαῖσος, ποταμὸς Ἰταλίας παρὰ τὸν Τάραντα.

Gălătae, ārum, ἀ. πλ. οἱ Γαλάται, ἔθνος Κελτικόν, μεταναστεῦσαν τῷ 3ῳ π. Χ. αἰῶνι εἰς Φρυγίαν. Ἐντ. **Galatĭa**, ae, θ. Γαλατία, ἡ καὶ Gallograecia, Γαλλογραικία ἐκαλεῖτο.

Gălătēa, ae, θ. Γαλάτεια.

galba, ae, θ. (γαλλ. λέξις)· 1) μικρὸς σκώληξ· 2) ὑπέρπαχυς, Σουητ.

galbănĕus, a, um (π.) χαλβανόεις.

galbănum, i, οὐ. (μ.) χαλβάνη, εἶδος ῥητίνης ἐκ Συρίας.

galbănus, a, um (ἐκ τοῦ ἀχρ. galbus), κρόκιος, κροκώδης· οὐσ. **galbăna** ōrum, οὐ. πληθ. ὑπον. vestimenta, ἡ ae, θ. ὑπον. vestis = κροκωτὴ ἐσθής· ἐντ. μετῳ. = θηλυπρεπής.

galbĕum, i, οὐ. περίαμμα βραχίονος (πρὸς κόσμον ἢ πρὸς ἴασιν νόσου).

galĕa, ae, θ. κράνος, κόρυς, περικεφάλαιον, συνήθ. ἐκ δέρματος· πρβλ. cassis.

galeātus, a, um (galea), ὁ κόρυθι ὡπλισμένος, κορυστής.

Gălĕōtae, ārum, ἀ. πλ. Γαλεῶται, εἶδος μάντεων ἐν Σικελίᾳ, Κικέρ.

gălĕrĭcŭlum, i, οὐ. (ὑποκ. τοῦ galerum), μικρὰ φενάκη· Σουητ. Ὀθ. 12.

gălĕrīta, ae (avis), κορυδαλλός.

gălērum, i, οὐ. ἢ **-rus**, i, ἀ. (συγγ. τῷ galea) 1) κυνέη, κάλυμμα κεφαλῆς ἐξ ἀκατεργάστου δέρμ., ὃ ἐφόρουν ἱερεῖς, στρατιῶται, γεωργοί κ. ἄλ. 2) εἶδος φενάκης.

Gălĭlaea, ae, θ., Γαλιλαία· ἐντ. **Galilaei**, ōrum, ἀ. (Τάκ.) Γαλιλαῖοι.

galla, ae, θ. κηκὶς δρυός, Βεργ.

1. Galli, ōrum, ἀ. πλ. Γάλλοι, Γαλάται, ἔθνος Κελτικόν, οἰκοῦν ἐν τῇ τανῦν Γαλλίᾳ, ὁπόθεν διεσπάρη εἰς τὴν ἄνω Ἰταλίαν (καὶ τὴν ἐλάσσονα Ἀσίαν, ἴδε Galatae). Ἐν τῷ ἑν. **Gallus**, i, ἀ. Γάλλος, Γαλάτης· καὶ **Galla**, ae, θ. Γαλλίς. Ἐντ. 1) **Gallĭa**, ae, Γαλλία, Γαλατία, α) ἡ G. cisalpina ἢ citerior, ἡ ἀρκτῳὰ Ἰταλία, β) ἡ G. transalpina ἢ ulterior, ἡ τανῦν Γαλλία, καὶ γ) ἡ G. Belgica, τὸ τανῦν Βέλγιον καὶ ἡ Ὁλλανδία μέχρι τοῦ Ῥήνου· 2) **Gallĭcus**, a, um, Γαλλικός, Γαλατικός· ager G. ἢ provincia G., τμῆμα τῆς Ὁμβρικῆς· οὐσ. **Gallĭca**, ae, θ. Γαλλικὸν ὑπόδημα (ἐξ οὗ τὸ γαλλ. galoches)· 3) **Gallicānus**, a, um, Γαλλικός, Γαλατικός, οὐσ. **-āni**, ōrum ἀ. πλ. οἱ Γαλατικοί.

2. Galli, ōrum, ἀ. πλ. ἴδε Gallus 4.

Gallia, ae, θ. ἴδε Galli 1.

Gallicānus, ἴδε Galli 1.

Gallĭcus· 1) ἴδε Gallus 1. 2) ἴδε Gallus 3 καὶ 4.

galli-iambus, (**ἢ Calliambus**) i, ἀ. (Gallus 4), γαλλίαμβος, μέλος τῶν τῆς Κυβέλης ἱερέων.

gallĭna, ae, θ. (gallus), ἀλεκτορίς.

gallīnācĕus, a, um, ἀλεκτόρειος· gallus-, ἢ ἁπλ. g. = ἀλέκτωρ.

gallīnārĭus, a, um, τῶν ὀρνίθων· οὐσ. **-rĭus**, i, ἀ. ὀρνιθοκόμος.

Gallĭus (Quintus), Γάλλιος.

Gallo-graeci, ōrum, ἀ. = Galatae· ὡσαύτ. **Gallograecia** = Galatia

1. gallus, i, ἀ. ἀλεκτρυών, ἀλέκτωρ.

2. Gallus, i, ἀ. Γάλλος, ἴδε Galli.

3. Gallus, i, ἀ. Γάλλος, ποταμὸς Φρυγίας, οὗ οἱ τὸ ὕδωρ πίνοντες μανίᾳ περιέπιπτον. Ἐντ. **Gallĭcus** a, um (π.) = Φρύγιος, Τρωϊκός.

4. Gallus, i, ἀ. Γάλλος, ἱερεὺς Κυβέλης· συνήθ. ἐν τῷ πλ. Galli. Ἐντ. **Gallĭcus**, a, um, τῶν τῆς Κυβέλης ἱερέων· καὶ οὐ κυριολεκτ. = τῶν τῆς Ἴσιδος ἱερέων.

5. Gallus, Γάλλος, Ῥωμ. ἐπίθ. πλείστων γενῶν (Aelia, Cornelia).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Gamēlio, ōnis, ἀ. Γαμηλιών.

ganĕa, ae, θ. (ἀρχ. καὶ **nĕum**, i, οὐ.) γάνειον, ἐφθιπωλεῖον, καπηλεῖον, ἐν ᾧ πᾶσα ἀσωτία καὶ ἀκολασία ἐπράττετο· 2) μετων. εὐωχία, ἀσωτία.

gānĕo, ōnis, ἀ. γανίτης, ἄσωτος.

Gangărĭdae, ārum, ἀ. Γαγγαρίδαι.

Ganges, is, ἀ. Γάγγης· **Gangētĭcus**, a, um, καὶ θ. **Gangētis**, ĭdis, ἐπίθ. Γαγγητικός, Γαγγῆτις, terra.

gannio, ō', κνυζῶμαι (ἐπὶ κυνός), πρβλ. latro· μετφ. θορυβῶ, σφοδρῶς καὶ μεγάλῃ τῇ φωνῇ περί τινος ὁμιλῶ: quid ille gannit?

gannītus, us, ἀ. κνυζηθμός (κυνός).

Gănȳmēdes, is, ἀ. Γανυμήδης.

Gărămantes, tum, ἀ. Γαράμαντες, ἔθνος τῆς πρὸς βορρᾶν Λιβύης (τανῦν Φεζάν). Ἐντ. **Garamantĭcus**, a, um, καὶ **Garamantis**, ĭdis, ἐπίθ. (π.) = Λιβυκή (νύμφη).

Gargānus, i, ἀ. Γάργανον, δασώδες ἀκρωτήριον Ἀπουλίας. Ἐντ. **-gānus**, a. um, τοῦ Γαργάνου.

Gargăphĭe, es, θ. Γαργαφία, κοιλὰς μετὰ πηγῆς παρὰ τὰς Πλαταιάς.

Gargăra, ōrum, οὐ τὰ Γάργαρα, τὸ ἄκρον τῆς ἐν Φρυγίᾳ Ἴδης.

Gargettus, i, ἀ. Γαργηττός, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐξ οὗ ὁ Ἐπίκουρος, ὃς **Gargettĭus**, Γαργήττιος ἐκαλεῖτο.

Gargĭlius, ii, ἀ. Γαργίλιος.

Garītes, tum, Γαρῖται, ἔθν. Γαλλ.

garrio, īvi ἢ ii, ītum, δ'. (συγγ. τῷ γηρύω, ὄωρ. γαρύω). ἀδολεσχῶ, φλυαρῶ, λαλῶ· -libros, plura = γράφω.

garrŭlĭtas, ātis, θ. ἀδολεσχία.

garrŭlus, a, um (garrio), 1) ἀδολέσχης, φλύαρος, λάλος, πολυλόγος. 2 (ἐπὶ ζώων καὶ πραγμ.) λάλος, λιγυρός, κελαρύζων, cornix, fistula, rivus.

garum, i, γάρον, ἔμβαμμα παρεσκευασμένον ἐκ τοῦ αἵματος τῶν ἐντοσθίων τῶν ἰχθύων, ἀντιστοιχοῦν πως τῷ παρ' ἡμῖν γαβιάρι, ἰδὲ Bich.

Garumna, ae, ἀ. Γαρούνας ἢ Γαρύνας, ποταμὸς Γαλλίας.

Garumni, ōrum, οἱ Γαροῦμνοι, Καῖσαρ.

gaudeo, gavīsus sum, ἡμιαποθ. δ'. (συγγ. τῷ γηθέω, ὄωρ. γαθέω) χαίρω, ἥδομαί τινι ἢ ἐπί τινι: -aliquid, illa re, in puero· καὶ μετὰ μετχ. gaudent scribentes, χαίρουσι γράφοντες· ὡσαύτ. ἐπομ. τοῦ quod, ἢ (π. καὶ μ. ἀπαρεμφ. (g. videre). Μάλ. α) χαίρ τινι = εὐαρεστοῦμαι εἴς τι (βλέπων ἢ κούων)· β) (π.) ἀντὶ salvere = χαίρε

gaudium, ii, οὐ. (gaudeo)· 1) χαρ ἡδονή· alicui gaudio sum, χαρὰν πο ρέχω τινι· 2) (π.) = ἀντικείμενα ἐφ' ο χαίρει καὶ ἥδεταί τις: attingo gaudi mea manibus.

Gaugămēla, ōrum, οὐ. Γαυγάμηλ

gaulus, i, (ἀρχ.) ἀ. γαῦλο ὠοειδὲς πλοῖον.

Gaurus, i, ἀ. Γαῦρος, ὄρος Καμπ

gausăpa, ae, θ. καὶ **-pum**, i, οὐ ἢ **-pe**, is, οὐ. καὶ **-pes**, is, ἀ. γαυ σάπης, παχὺ μαλλωτὸν ὕφασμα πρὸ κατασκευὴν ἐνδυμάτων, καλυμμάτων κ.τ ὁμ., μάλ. = ἐπιτραπέζιον κάλυμμα. Ἐντ **-pātus** = (gausape) γαυσάπῃ ἐνδεδυμέ νος, κεκαλυμμένος.

1. gāsa, ae, θ. (λ. Περσικὴ) ἡ γά ζα, τὸ γαζοφυλάκιον, θησαυρὸς το βασιλέως τῆς Περσίας· 2) θησαυρὸς πλούτη.

2. Gasa, ae, θ. Γάζα, πόλις Πα λαιστίνης.

Gĕbenna, ταὐτὸ τῷ Cebenna.

Gedrōsĭa, ae, θ. Γεδρωσία, χώρ τῆς Περσίας, τανῦν Βελουδχιστάν. **Ge drōsi**, ōrum, ἀ. πλ. Γεδρωσοί.

Gĕla, ae, θ. Γέλα, πόλις Σικελίας Ἐντ. 1) **Gĕlōus**, a, um, Γελῷος· 2 **Gelenses**, ĭum, ἀ. ἢ (μ.) **-lāni** ōrum, ἀ. οἱ Γελῷοι.

Gelas, ae, ἀ. Γέλας, ποταμὸς παρ τῇ Γέλᾳ τῆς Σικελίας.

gĕlĭde, ἐπίρ. (gelidus), ψυχρῶς.

gĕlĭdus, a, um, (-ior, -issimus κρυώδης, παγετώδης, σφοδρα ψυχρ (πρβλ. frigidus)· οὐσ. **gelida**, ae, θ ὕπον. aqua), κρυερὰν ὕδωρ. μετφ. π. κρυερός, ὁ κρυερὸν ἴδρῶτα ἐπιφέρων.

Gellius, ἐπίθ. καὶ οὐσ. Γέλλιος.

gĕlo, ā'. (gelu), (μ.) κρύον ποιῶ τι συνήθ. ἐν τῷ παθητ. = πήγνυμι ὑπὸ κρύ ους· ἐντ. gelatus, = πεπηγώς.

gĕlu, us, οὐ (συνήθ. εὕρηται ἐν τῇ ἐν. ἀφ.), (σπ.) **gelum**, i, οὐ. καὶ **gelus**, us, ἀ. 1) ὁ παγετός, τὸ κρύος· (π.) = τὸ κρύος τοῦ φόβου καὶ τοῦ θανάτου· 2 (π. καὶ μ.) χιὼν ἢ κειμένη· terra informis alto gelu.

gĕmĕbūndus, a, um, (π.) στενάζων

gĕmellĭpăra, ae, θ. (gemellus,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

pario), (π.) διδυματόκος, ἐπίθ. τῆς Λητοῦς.

gĕmellus, a, um, (ὑποκρ. τοῦ geminus), ταὐτὸ τῷ geminus.

gĕmĭnātĭo, ōnis, θ. ἐπαναδίπλωσις.

gĕmĭno, ā'. διπλῶ, διπλασιάζω τι· -decem annos (π.), διπλῶ τὰ δέκα ἔτη = εἴκοσιν ἐτῶν ἡλικίαν ἔχω· geminata victoria, ἐπανειλημμένη νίκη· geminati consulatus, ἀλλεπάλληλοι ὑπατεῖαι· geminata cacumina, ἰσοϋψεῖς κορυφαί· 2) συζεύγνυμι, συνενῶ, συνάπτω· 3) (Λουκρ.) διπλοῦς εἰμι.

gĕmĭnus, a, um, (πιθαν. ἐκ τοῦ geno gigno)· 1) δίδυμος: -ni fratres, sorores· οὐσ. **gemĭni**, ōrum, ἀ. = οἱ δίδυμοι· πολλάκ. ἐπὶ τοῦ οὕτω καλουμ. ἄστρου· 2) διπλοῦς, διττός, δύο: -nomen, portae, pedes. Ἔντ. α) (π.) Chiron-, δίμορφος· 2) μετφ. = λίαν ὅμοιος, ὅλως ἴσος, ὅλως ὁ αὐτός.

gĕmĭtus, us, ἀ. (gemo)· 1) στόνος, στεναγμα, στεναγμός· (π.) = λύπη, βαρυθυμία· 2) (π.) ἐπὶ ζῴων· μυκηθμός, ὠρυγμός· 3) ἐπὶ πραγμ. στόνος, ψόφος.

gemma, ae, θ. 1) ὀφθαλμὸς φυτῶν· 2) ὁ λίθος ὁ πολυτελής, ἡ λίθος. Ἔντ. α) λιθοκόλλητον ποτήριον (bibo ex g.)· β) σφραγίς· γ) (π.) μαργαρίτης· δ) ὀφθαλμὸς τῆς ταωνίου οὐρᾶς.

gemmātus, a, um, λιθοκόλλητος.

gemmĕus, a, um· 1) λιθοκόλλητος, διαλίθος· 2) ὡς πολυτελὴς λίθος στίλβων· 3) ὅμοιος πολυτελεῖ λίθῳ.

gemmĭfer, ĕra, ĕrum, πολυτελεῖς λίθους φέρων, Ganges; mare g. = θάλασσα ἀφθόνους μαργαρίτας παρέχουσα (ἴδε gemma 2, γ.).

gemmo, ā'. (gemma)· 1) ἐπὶ φυτῶν· ὀφθαλμοὺς βλαστάνω: vitis gemat· 2) διαλίθος, λιθοκόλλητός εἰμι (μόνον ἐν τῇ μετχ. ἐνεστ.) sceptra gemantia; ὡσαύτ: herbae gemmantes rore recenti = πλήρεις μαργαριτοειδοῦς ὁράσου.

gemmŭla, ae, θ. ὑποκ. τοῦ gemma.

gemo, ŭi, ĭtum, γ'. 1) ἀμετ. α) (γοάω), στένω, στενάζω· β) ἐπὶ ἀψύχων· ψοφῶ, βοθῶ, κρίζω, τρίζω· 2) μεταβ. ἐπι-στενάζω τινί, ὀδύρομαί τι.

gĕmōnĭae, ārum, θ. πλ. (ὑπον. scalae), οἱ ἀναβαθμοίᾱ, ἤτοι ἡ ἐπὶ τῆς κλιτύος τοῦ Ἀβεντίνου λόφου κλίμαξ, δι' ἧς τὰ πτώματα τῶν ἐν τοῖς δεσμωτηρίοις ἀπαγχονισθέντων κακούργων ἐσύροντο καὶ εἰς τὸν Τίβεριν ἐρρίπτοντο.

gĕna, ae, θ. (συνήθ. ἐν τῷ πλ.) παρειά, (κυρ. τὸ ἄνω ταύτης μέρος, τὸ ἀμέσως μετὰ τοὺς ὀφθαλμούς, σπανιώτ. τῆς mala, καὶ ἐν χρήσει μάλ. παρὰ τοῖς ποιηταῖς). Ἔντ. (Οβίδ.) α) αἱ κόγγαι (τοῦ ὀφθαλμ.)· β) = οἱ ὀφθαλμοί.

Gĕnăbum, i, οὐ. Γήναβον, τανῦν Orleans. **Genabensis**, e, τοῦ Γηνάβου· καὶ οὐσ. **-enses**, ium, οἱ πολῖται τοῦ Γενάβου.

Gĕnaui, ōrum, Γεναῦνοι, Ὁράτ.

gĕneālŏgus, i, ἀ. γενεαλόγος.

gĕner, ĕri, ἀ· 1) γαμβρός, τῆς θυγατρός ἀνήρ· 2) οὐ κυριολ. ὁ μνηστὴρ τῆς θυγατρός· 6) = progener.

gĕnĕrālis, e, (genus), γενικός, τοῦ γένους· 2) γενικός, καθολικός (ἀντίθ. singuli, specialis).

gĕnĕrālĭter, ἐπίρ. (σπ.) καθολικῶς.

gĕnĕrāsco, γ'. (Λουκρ.) γεννῶμαι.

gĕnĕrātim, ἐπίρ. γενικῶς, κατὰ γένη, κατὰ ἔθνη· 2) γενικῶς, καθολικῶς (ἀντίθ. singillatim).

gĕnĕrātĭo, ōnis, θ. γέννησις, Πλίν.

gĕnĕrātor, ōris, ἀ. (σπ.) γεννήτωρ.

gĕnĕro, ā'. (genus), γεννῶ· ἐντ. = φύω, ποιῶ: a Marte generatus, ἐκ τοῦ Ἄρεως πεφυκώς.

gĕnerōse, ἐπίρ. γενναίως

gĕnĕrōsus, a, um (-ior, -issimus)· 1) γενναῖος, εὐγενής, μεγαλόψυχος, ἐλευθέριος· 2) ἐπὶ ζῴων καὶ φυτῶν· γενναῖος, εὐγενής, καλλιστος.

gĕnĕsis, is, θ. (μ.) 1) γένεσις· 2) τὸ γενέθλιον ἄστρον, Σουητ.

gĕnĕtīvus, ἀντὶ genitivus.

genĕtrix, (σπ. genitrix), īcis, θ. ἡ γενέτειρα, γεννήτρια, μήτηρ· 2) μετφ. ἡ γενέτειρα, ἡ φύουσα, ἡ παράγουσα.

Gĕnĕva, ae, θ. Γενοΐα, πόλις τῶν Ἀλλοβρόγων, τανῦν Genève.

gĕnĭālis, e, (genius)· 1) γαμικός, γαμήλιος (ἴδε genius): lectus -, ἡ γαμήλιος εὐνή· praeda -, (π.) = παρθένος ἁπαχθεῖσα πρὸς γάμον· 2) τερπνός, ἐπίχαρις, ἡδονικός, εὔθυμος, ἑορτάσιος, festum, dies, rus, litus.

gĕnĭālĭter, ἐπίρ. τερπνῶς, εὐθύμως.

gĕnĭcŭlātus, a, um (geniculum) γονατώδης (ἐπὶ φυτῶν).

gĕnĭcŭlum, i, οὐ. (ὑποκ. τοῦ genu) γόνυ τοῦ καλάμου, τοῦ σίτου.

genistra, ae, θ. σπάρτος (φυτόν).

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

gĕnĭtābĭlis, e. (gigno), γεννητικός, γόνιμος, aura aŭρα.

gĕnĭtālis, e, (geno = gigno), γεννητικός: quatuor corpora -ia, τὰ τέσσαρα στοιχεῖα· dies-, ἡ γενέθλιος ἡμέρα· partes -es, ἡ membra -ia, τὰ γεννητικὰ μόρια (τοῦ ἀνθρώπου).

gĕnĭtālĭter, ἐπίρ. (Λουκρ.) γονίμως.

gĕnĭtīvus, a, um, (π. καὶ μ.)· 1) ἐγγενής, ἔμφυτος, φύσει προσών: nota -a, ὁ σπίλος ἢ φακός· 2) ἐν τῇ γραμμ. (casus) g. = ἡ γενικὴ πτῶσις.

gĕnĭtor, ōris, ἀ. (geno = gigno) 1) ὁ γεννήτωρ = πατήρ· 2) μετφ. γεννητής, ποιητής, αἴτιος.

genĭtrix, īcis, θ. = genetrix.

gĕnĭtūra, ae, θ. (μ.)· 1) γέννησις, γένεσις· 2) ἡ γενέθλιος ὥρα, Σουητ.

gĕnĭus, ii, (κλητ. geni), ἀ. (geno = gigno)· 1) ὁ (φύλαξ) δαίμων τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ἀγαθοδαίμων (προστάτης ἄγγελος), ὃς συγγεννώμενος τῷ ἀνθρ. ἐπαγρυπνεῖ ἐπὶ τοῦ βίου τούτου καὶ προστεύει (μάλ. τὸν γάμον (ἰδὲ genialis). Ἦσαν δὲ ἀσπασταὶ αὐτῷ ἐξ ἴσου καὶ τῷ ἀνθρώπῳ αἱ εὔθυμοι τοῦ βίου ἀπολαύσεις· ἐντ. indulgeo (bona, multa facio) genio = χαρίζομαι τῷ δαίμονι, (τῇ ψυχῇ), ἑπομ. = εὐθυμοῦμαι, εὐφραίνομαι, εὐθύμως τὸν βίον διέρχομαι· τοὐναντίον: defraudo genium, ἢ belligero cum genio meo, ἀποστερῶ ἐμαυτὸν τῶν τοῦ βίου εὐθύμων ἀπολαύσεων· 2) ὁ (φύλαξ) δαίμων τῶν τόπων, οἰκηδομημάτων, ποταμῶν, δασῶν κτλ. 3) μετφ. εὔνους, δοτήρ τῆς εὐζωΐας· 5) (σπ. μ.) εὐφυΐα, αἴσθησις, κρίσις.

geno, ἰδὲ gigno.

gens, gentis, θ. (geno = gigno)· 1) γένος, γενεά: -Julia, Cornelia κτλ. homo gentis patriciae. Ἐντ. α) patres majorum gentium, οἱ πατρίκιοι τῶν ἀρχαιοτέρων γενῶν (οἱ καταγόμ. ἐκ τῶν ἀρχαιοτ. γερουσιαστῶν)· β) p. minorum gentium, οἱ πατρίκιοι τῶν νεωτέρων γενῶν (ὧν ἡ γενεὰ τὸ πρῶτον διὰ τοῦ Ταρκυνίου Πρίσκου εἰς τὴν γερουσίαν εἰσήχθη)· ἐντ. γ) dii minorum gentium, οἱ τῆς δευτέρας τάξεως θεοί. 2) (π.) = ἔκγονος: Aeneas g. deum· 3) (π. καὶ μ.) ἐπὶ ζώων· γένος, εἶδος: haec g. (περὶ ἀλωπέκων)· 4) γένος, φῦλον, ἔθνος: -Sabina· συγν. ubi, (ubicumque, nusquam, longe) gentium, ποῦ κτλ. τῆς γῆς, ἐν ἀνθρώποις. Ἐντ. α) (μ.) ἀλλόφυλοι, οἱ μὴ Ῥωμαῖοι· β) (σπ.) = ἡ χώρα (ὡς τὸ Ἑλλ. δῆμος. Ἰλ. ε. 710): Cataonia, quae g. jacet.

gentĭcus, a, um, ἐθνικός, mos.

gentīlĭcius, a, um, (gens)· 1) τῆς αὐτῆς γενεᾶς· 2) τοῦ αὐτοῦ ἔθνους.

gentīlis, e (gens)· 1) (σπ.) τοῦ γένους, τῆς γενεᾶς: nomen -e· 2) τοῦ αὐτοῦ γένους, τῆς αὐτῆς γενεᾶς: manus -es, (περὶ τῶν Φαβίων τῶν ἐπὶ τοὺς Οὐηίους στρατευσαμένων)· 3) ὁμοεθνής, πάτριος, ἐγχώριος, solum, religio, natio.

gentīlĭtas, ātis, θ. τῆς αὐτῆς γενεᾶς· καὶ συγκεκριμ. = οἱ τῆς αὐτῆς γενεᾶς· ὡσαύτ. καὶ ἐν τῷ πληθ.

gĕnu, us, οὐ. 1) γόνυ: in genua procumbo, πίπτω εἰς τὰ γόνατα· 2) (σπ.) ἐπὶ φυτῶν· = geniculum.

Gĕnŭa, ae, θ. Γένουα, πόλις Λιγυστ.

gĕnuālĭa, ium, οὐ. [genu] (π.) γονατόδεσμος.

gĕnuīnus, a, um (geno)· 1) ἐγγενής, ἔμφυτος, φυσικός· 2) (μ.) γνήσιος· 3) dentes genuini, ἢ ἁπλῶς genuini (ἐκ τοῦ genae) = οἱ σωφρονιστῆρες (ὀδόντες).

gĕnus, ĕris, οὐ. 1) γένος· -nobile, γένος ἐπιφανές· auctor generis, ὁ τοῦ γένους ἀρχηγέτης, ὁ γενάρχης· 2) γένος, ἔκγονος, ἀπόγονος: -Adrasti = ὁ Διομήδης· ὡσαύτ. καὶ ὁ Ῥωμ. δῆμος καλεῖται g. Martis· 3) γένος, φῦλον, ἔθνος: -ferox· -Romanum· καὶ ἐπὶ ζώων: varia -ra bestiarum· 4) ἐπὶ ἀψύχων καὶ ἀφῃρημ. = γένος, εἶδος: omne g. armorum· -dicendi, τὸ εἶδος τοῦ λόγου, ἡ λέξις· ejus generis, πρόφασις τοιούτου εἴδους, τοιαύτη. Μάλ. α) ejus (hujus, κτλ.) generis καὶ id (hoc, κτλ.) genus = τοιοῦτος· orationes ἢ aliquid id g., τοιοῦτοι λόγοι, τοιοῦτόν τι· in id g. verbis, τοιούτοις λόγοις· β) = τρόπος, alio g., ἄλλῳ τρόπῳ· γ) γένος (ἀντίθ. species, εἶδος)· δ) ἐν τῇ γραμματ. = τὸ γένος.

Gĕnūsus, i, ἀ. Γενουσός, ποταμός.

geōgrăphĭa, ae, θ. γεωγραφία.

geōmetres, ae, ἀ. καὶ (μ.) -ter, tri, ἀ. γεωμέτρης.

geōmetrĭa, ae, θ. γεωμετρία.

geōmetrĭcus, a, um, γεωμετρικός. Ἐντ. οὐσ. α) -cus, i, ἀ. = geometres·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

) **-ce**, es, θ. καὶ **-ca**, ōrum, οὐ. πλ. τωμετρία.

georgĭcus, a, um, γεωργικός, carmen· μάλ. (μ.) **Georgĭca**, ōrum, οὐ. πλ. τὰ Γεωργικὰ (ποίημα Βεργ.).

Geraestĭcus portus, λιμὴν παρὰ τὴν πόλιν τῆς Ἰωνίας Τέων.

Geraestus, i, θ. Γεραιστός, πόλις Εὐβοίας.

Gergŏvĭa, ae, θ. Γεργουία, πόλις τῶν Ἀρβερνῶν ἐν Γαλλίᾳ παρὰ τὸν Λίγηρα.

Germālus, i, ἀ. Κερμαλόν, χωρίον παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Παλατίνου λόφου.

germāne, ἐπίρ. (σπ.), εἰλικρινῶς.

Germāni, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Γερμανοί. Ἐντ. 1) **Germānus**, a, um (π.) ἀντὶ Germanicus· 2) **Germānĭa**, ae, θ. Γερμανία· 3) **Germanĭcus**, α) ἐπίθ. Γερμανικός· β) ὄνομ.κύρ. ὁ Γερμανικός· 4) **Germanicĭānus**, a, um (μ.) ὁ ἐν Γερμανίᾳ ὤν, exercitus στρατός.

germānĭtas, ātis, θ. (germanus)· 1) τὸ αὐτάδελφον, ἡ ἀδελφότης· 2 μετφ. α) συγγένεια (μεταξὺ πόλεων)· β) ἐντελὴς ὁμοιότης.

1. germānus, a, um, (συγγ. τῷ germen;) 1) ὁμοπάτριος καὶ ὁμομήτριος, γνήσιος, frater, soror. Ἐντ. α οὐσ. **-nus**, i, ἀ. καὶ **-na**, ae, θ. ἀδελφός, ἀδελφὴ ὁμοπάτριος καὶ ὁμομήτριος, ὁ, ἡ αὐτάδελφος· 2) ἀδελφικός, τῶν ἀδελφῶν· 3) μετφ. γνήσιος, ἀληθής.

2. Germānus, ἰδὲ Germani.

germen, ĭnis, οὐ. (π. καὶ μ.)· 1) βλαστός, βλάστημα· 2) μετφ. γένος, φῦλον, generosum, Ὀβίδ.

germĭno, ā̆'. (germen), βλαστάνω.

1. gero, gessi, gestum, γ'. 1) φέρω, φορῶ, ἔχω, vestem, ornamenta· -arma, φέρω ὅπλα (ἐπὶ πολέμου)· -uterum, ἐν γαστρὶ φέρω (ἔμβρυον). Ἐντ. αἱ (σπ.) φέρω, ἐκφέρω, φύω, γεννῶ· β) (π.) φέρω εἴς τινα τόπον: -saxa in muros· 2) μετφ. α) -personam (illam alicujus), ὑποκρίνομαι· ὡσαύτ. (μ.) -regem, ὑποκρίνομαι τὸν βασιλέα· β) ἔχω, τρέφω, amicitiam φιλίαν, odium μῖσος· γ) -me (μετ' ἐπιρρήμ. ἢ ἐπιρρηματ. ἐκφράσεως) παρέχω ἐμαυτόν, προσφέρομαι, δείκνυμαι, διάκειμαι· δ) (σπ.) -aliquid prae me = τῷ συνηθέστ. fero aliquid prae me, ἐμφανίζω, δηλῶ τι· amicitia prae se gerit utilitatem, ἡ φιλία φανερὰν παρέχεται τὴν ὠφέλειαν· 3) πράττω, ἐπιτελῶ τι: -omnia illa, rem, negotium· -rem publicam, πράττω τὰ πολιτικά, ἢ ἁπλῶς res g. πράττω τὰ κοινὰ (ἐν ἀντιθ. πρὸς τὰ ἴδια). Ἰδίᾳ α) μεταχειρίζομαι ἀρχήν· -consulatum, ὑπατεύω· β) rem bene (= feliciter), male (= infeliciter) g. = εὖ πράττω, κακῶς πράττω (εὐτυχῶ, δυστυχῶ)· μάλ. ἐπὶ πολέμου = νικῶ, ἡττῶμαι· γ) bellum -, πόλεμον ποιοῦμαι (ἐπὶ πολιτείας ἢ στρατηγοῦ): bellum g. cum aliquo, adversus (in) aliquem, πολεμῶ πρός τινα· ἐνίοτε b. g. cum aliquo = συμπολεμῶ τινι· bellum geritur, πόλεμος γίγνεται· δ) rem g. πράττω, ἐργάζομαί τι: res gestae, αἱ πράξεις, μάλ. τὰ πολεμικὰ ἔργα· dum haec geruntur, τούτων πραττομένων· his rebus gestis, τούτων γενομένων (συμβάντων)· res gladio geritur, τοῖς ξίφεσι μάχονται· ε) -morem alicui, ἕπομαι τῷ τρόπῳ τινός, εὐπειθὴς εἰμί τινι· 4) (σπ.) ἐπὶ χρόνου· = διάγω· ἐντ. (μ.) ἀντὶ τοῦ ago: annum sextum g. τὸ ἕκτον τῆς ἡλικίας ἔτος ἄγω.

2. gero, ōnis, ἀ. (Πλ.) ὁ φέρων.

Gĕrōnĭum, ĭi, οὐ. Γερώνιον, πόλις Ἀπουλίας.

gerrae, ārum, θ. πλ. (γέρρα)· ἐντ. μετφ. = λῆροι, φληναφοι.

gerro, ōnis, ἀ. (gerrae), ὁ φλύαρος.

gĕrŭlĭ-fĭgŭlus, i, ἀ. (Πλ.) συναίτιος, flagitii τοῦ αἰσχροῦ.

gĕrŭlus, i, ἀ. καὶ **-la**, ae, (gero), ὁ, ἡ ἀχθοφόρος.

Gĕrўon, ōnis, ἀ. ἢ **Gēryŏnes**, ae, ἀ. Γηρυών ἢ Γηρυόνης. Ἐντ. **-nācĕus**, a, um, Γηρυόνειος.

gestāmen, ĭnis, οὐ. (gesto)· 1) φόρημα, οἷον ὅπλα, φορτίον, κόσμημα κ. τ. ὅμ. 2) φέρετρον, φορεῖον.

gestātĭo, ōnis, θ. (gesto), ἡ (πρὸς τέρψιν) φόρησις ἐφ' ἁμάξης, φορείου κλ.

gestātor, ōris, ἀ. φορεύς, ἀχθοφόρος.

gestātōrĭa sella, φορεῖον.

gestĭcŭlātĭo, ōnis, θ. σχήματα (διὰ τῶν χειρῶν), χειρονομία, μορφασμός.

gestĭcŭlor, ā̆ποθ. ā̆'. (gesticulus, ὑποκ. τοῦ gestus)· 1) ἀμετ. σχήματα ποιῶ, σχηματίζομαι, χειρονομῶ, μορ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οάζω· 2) μεταξ. χειρονομῶν, μορφάζων ἀπαγγέλλω, carmen.

1. gestĭo, ōnis, ϑ. (gero) ἐπιτέλεσις.

2. gestĭo, īvi καὶ ii, ītum, ī. 1) γαυριῶ, ὑπερβαλλόντως χαίρω, secundis rebus ἐπὶ τῇ εὐπραγίᾳ· laetitia gestiens, χαρᾷ ὑπερβάλλουσα· 2) μετ. ἐρέμαι, σφόδρα ἐπιθυμῶ, haec scire ταῦτα εἰδέναι.

gestĭto, ā'. (gesto) πολλάκις ἤ πολύ φέρω τι, anulum.

gesto, ā'. (gero)· 1) φέρω, φορῶ τι· ἐντ. παϑητ. φοροῦμαι, ὀχοῦμαι, κομίζομαι (ἐφ' ἁμάξης, ἐφ' ἵππου, ἐν νηΐ κ. τ. ὅμ.)· 2) φέρω, ἔχω, βαστάζω τι· 3) φέρω τι ἔκ τινος, ex urbe· ἐντ. μετφ. ὡς νέον φέρω τι, ἀναγγέλλω, μηνύω τι, crimina, verba.

gestor, ōris, ἁ. ὁ ἀναγγέλλων τι.

gestus, us, ἁ. (gero)· 1) σχῆμα, στάσις (τοῦ σώματος)· 2) σχῆμα (διὰ τῶν χειρῶν), χειρονομία, μορφασμός· ago g. χειρονομῶ.

Gĕtae, ārum, ἁ. πλ., οἱ Γέται· σπ. ἐν τῷ ἑνικ. **Gĕta**, ae, ἡ **Gĕtes**, ae, ἁ. Γέτης· τοῦτο δὲ (π.) καὶ ὡς ἐπίϑ. Ἐντ. **Getĭcus**, a, um, Γετικός· **Getĭce**, ἐπίρ. Γετικῶς.

gibba, ae, ϑ. (μ.) ὄβος, κῦφος.

1. gibber, ĕra, ĕrum = gibbus, a, um.

2. gibber, ĕris, ϰ. **gibbus**, i, ἀ. (μ.) = gibba, ὄβος, κῦφος.

gibbus, a, um, ὀβός, κυφός.

Gĭgas, antis, ἁ. Γίγας· συνήϑ. ἐν τῷ πληϑ. Gigantes, οἱ Γίγαντες· **Gigantēus**, a, um, Γιγάντειος, τῶν Γιγάντων, bellum πόλεμος.

gigno (ἀρχ. καὶ **geno**), genŭi, genĭtum, γ'. (συγγ. τῷ ἐγεινάμην)· 1) γεννῶ, τίκτω: genitus diis, de sanguine deorum, ἀπὸ ϑεῶν γεγονὼς (καταγόμενος)· 2) γεννῶ, φύω, ἐκφέρω τι· 3) μετφ. γεννῶ, ποιῶ τι· 4) (Σαλλ. καὶ μ.) ἐνεστ. μετχ. ἐν τῷ οὐδ. πλ. ἀμετάϐ. gignentia = τὰ φυόμενα φυτά: loca nuda gignentium, τόποι ψιλοὶ φυτῶν.

gilvus, a, um, ὑπόξανθος, ὠχρός.

gingīva, ae, ϑ. οὖλον, τὰ οὖλα.

glăbellus, a, um, ὑποκ. τοῦ glaber.

glăber, bra, brum (π. καὶ μ.) ψιλός (τριχῶν), ἄτριχος· ο ὐ σ. ἀ. = νέος δοῦλος, ὃν ἀπεψίλουν τῶν τοῦ σώματος τριχῶν, ἵνα κορασιώδη ὄψιν λάϐῃ.

glăciālis, e, παγερός, παγετώδης, -oceacus, ὁ κατεψυγμένος ὠκεανός· -ĭrigus, ὁ παγετός.

glăcies, ēi, ϑ. κρύσταλλος. πάγος.

glăcio, ā'. παγῶ, nives. Ὁράτ.

glădĭātor, ōris, ἁ. (gladius) μονομάχος· συνήϑ. ἐν τῷ πληϑ. gladiatores, μονομάχοι, οἱ ἐν τοῖς ἀμφιϑεάτροις μάλ. αἱματηροὺς ἀγῶνας ἀγωνιζόμενοι πρὸς ϑέαν καὶ τέρψιν τῶν Ῥωμαίων· οὗτοι δὲ ὡς τὸ πολὺ ἐξελέγοντο ἐκ τῶν αἰχμαλώτων. Ἔτι δὲ gladiatores = ludi gladiatorii· δίϑεν do, edo -es = ἀγῶνα μονομάχων παρέχω, μονομαχίαν ἐπιτελῶ· ἐντ. gladiatoribus (ἀφ. ἀπόλ.) = τῶν μονομαχιῶν ἐπιτελουμένων.

glădĭātōrĭus, a, um (gladiator), μονομαχικός, τῶν μονομάχων, ludus, certamen. Ἐντ. οὐσ. **glădĭātōrĭum**, ii, οὐ. (auctoramentum), ὁ τῶν μονομάχων μισϑός, ὁ μισϑὸς ὃν ἐλεύϑεροι ἐλάμϐανον μονομαχοῦντες.

glădĭātūra, ae, ϑ. μονομαχία.

glădĭŏlus, i, ξιφίδιον, μαχαίριον.

glădĭus, ii, ἁ. ξίφος, μάχαιρα (πρϐλ. ensis)· μετφ. α) φόνος, σφαγή· impunitas gladiorum· ϐ) μονομαχία: loco me ad gl. γ) παροιμ. scrutari ignem gladio, «πῦρ μαχαίρᾳ σκαλεύειν». Ὁράτ.

glandĭfer, ĕra, ĕrum, βαλανηφόρος.

glandĭŏnĭda, ae, ϑ. = glandium.

glandium, ii, οὐ. (glans), ἀδένες, τὰ παρίσϑμια (κοιν. τὰ μύγδαλα), μάλ. τοῦ χοίρου.

glans, glandis, ϑ. 1) ἡ βάλανος (ἡ ἀπὸ τῆς δρυός)· 2) μολυϐδὶς τῶν σφενδονητῶν, ἣν ἀντὶ λίϑου ἐσφενδόνων. Ἰδὲ A. Rich.

glārĕa, ae, ϑ. χάλιξ, κάχληξ.

glārĕōsus, a, um, πλήρης χάλικος.

glaucōma, ătis, οὐ. καὶ **-ma**, ae, ϑ. γλαύκωμα (νόσος ὀφϑαλμῶν).

1. glaucus, a, um, (π. καὶ μ.) γλαυκός.

2. Glaucus, i, ἁ. Γλαῦκος.

glēba, ae, ϑ. βῶλος (γῆς)· verto g. (περὶ τοῦ ἀροτῆρος)· 2) μετων. = γῆ, ἀγρός· 3) βωλάριον, τεμάχιον, picis, marmoris πίσσης, μαρμάρου.

glēbŭla, ae, ϑ. ὑποκ. τοῦ gleba.

glesum ἢ **glessum**, i, οὐ. ἤλεκτρον.

glis, Iris, ἁ. ἐλειός, εἶδος μυός.

glisco, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.)· 1) ἐπὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Θεσσαλ

πυρός· ἐκκαίομαι, ἀναλάμπω· 2) μετφ. α) ἐπ-αυξάνομαι, furor, seditio· 6) ἐπὶ προσώπ. = ἐπιδίδωμι εἰς δύναμιν, πλοῦτον κ.τ. ὅμ.

glŏbōsus, a, um, σφαιροειδής.

glŏbus, i, ἁ. 1) σφαῖρα· globi animadversi in caelo, αἱ ἐν τῷ οὐρανῷ πυροειδεῖς σφαῖραι· 2) κύκλος (ἀνθρ.), πλῆθος, στίφος· 3) ἐπὶ κακοῦ = σύστασις.

glōcĭo, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), δ'. (μ.) κλώζω, κακκαβίζω.

glŏmĕrāmen, ĭnis, οὐ. σφαίρωμα.

glŏmĕro, ā'. (glomus)· 1) τολυπεύω, συνελίττω, lanam in orbes; deus terram -avit, ὁ θεὸς τὴν γῆν ἐσφαίρωσεν· equus -at gressus superbos, ὁ ἵππος κυρτῶν τοὺς προσθίους πόδας ὑπερηφάνως βαδίζει· 2) συνειλῶ, συσπειρῶ, συναθροίζω, agmina, legiones, manum.

glŏmus, ĕris, οὐ. (ἴσως καὶ **-mus**, i, ἁ.), [ἀρχικ. = globus], ἀγαθίς, τολόπη (κοιν. τολύπα)· λεξ. σπ., π. καὶ μ.

glōrĭa, ae, θ. (ῥ. clu, clo, ἑλλ. κλυ, κλε)· 1) κλέος, εὔκλεια, δόξα, εὐδοξία: sum in g. magnā, λίαν εὐδοξῶ· -fortitudinis, ἡ (ἐκ) τῆς ἀνδρείας δόξα· ὡσαύτ. -rei militaris, ἡ πολεμικὴ δόξα· -rerum gestarum, ἡ (ἐκ) τῶν πολεμικῶν ἔργων δόξα. Ἐντ. α) ἐν τῷ πληθ. = ἔνδοξα ἔργα: veteres Gallorum gloriae· 6) (π.) = κόσμος: taurus g. armanti· 2) ἐνίοτε = ἡ δόξης ἐπιθυμία, ἡ δοξομανία· ἐντ. = ἀλαζονεία, μεγαλαυχία: homo plenus gloriarum.

glōrĭābundus, a, um, μεγαλαυχῶν.

glōrĭātĭo, ōnis, θ. μεγαλαυχία.

glōrĭŏla, ae, ὑποκ. τοῦ gloria.

glōrĭor, ἀποθ. ā'. (gloria), καυχῶμαι, μεγαλαυχοῦμαι, ἐπαίρομαι, σεμνύνομαι: -illis rebus, καυχῶμαι ἐπ' ἐκείνοις· ὡσαύτ. -aliquid (haec glorians, ἐπὶ τούτοις ἐπαιρόμενος)· -de me ipso μεγαληγορῶ περὶ ἐμαυτοῦ.

glōrĭōse, 1) εὐκλεῶς, ἐνδόξως· 2) ἀλαζονικῶς, μεγαληγόρως.

glōrĭōsus, a, um (-ior, -issimus)· 1) εὐκλεής, ἔνδοξος, ἐπαινετός, λαμπρός, factum, mors, consilium· 2) ἀλαζονικός, μεγαλαυχής, μεγαληγόρος, κομπώδης: animus -, = ψυχὴ φιλότιμος.

glossēma, ătis, οὐ. γλώσσημα, ἀρχαϊκὴ καὶ ξένη λέξις, ἑρμηνείας δεομένη.

glūbo, glupsi, gluptum, γ'. (ἀρχ. καὶ π.) ἀποφλοιῶ, ramos τοὺς κλάδους.

glūten, ĭnis, οὐ. κόλλα.

glūtĭnātor, ōris, ἁ. κολλητὴς (τῶν φύλλων βιβλίου, σχεδ. = βιβλιοδέτης).

glūtĭno, a. κολλῶ, συγκολλῶ τι.

glūtĭo, īvi ἢ ii, ītum, δ'. γλύζω, κάπτω, βροχθίζω τι.

Glўcĕra, ae, θ. Γλυκέρα.

Glўcon, ōnis, ἁ. Γλύκων.

Gnaeus, i, ἁ. Γναῖος, Γναΐος.

gnārūris, e (ἀρχ.) = gnarus.

gnārus, a, um (συγγ. τῷ nosco, γιγνώσκω)· 1) ἐπιστήμων, ἔμπειρος, loci, temporum, armorum· 2) (Τακ.) παθητ. = notus γνωστός: hoc mihi gnarum erat = notum erat.

Gnātho, ōnis, ἁ. Γνάθων, παράσιτος τις ἔν τινι κωμῳδίᾳ (Eunuchus) τοῦ Τερεντίου· ἐντ = πᾶς παράσιτος· ἐκ τούτου

Gnathōnĭci, ōrum, ἁ. πλ. Γναθωνικοί, οἱ τοῦ Γνάθωνος ὀπαδοί = παράσιτοι.

Gnātĭa, ae, θ. (ὀντὶ Egnatia), Γνατία, ἐπίνειον Ἀπουλίας.

gnātus, ἰδὲ natus.

gnāvus, ἰδὲ navus.

Gnĭdus, ἰδὲ Cnidus.

gnōmon, ōnis, ἁ. (μ.) γνώμων.

Gnōsus, (Gnossus), i, θ. Κνωσός, πόλις τῆς Κρήτης. ἔδρα τοῦ Μίνωος· ἐντ. 1) **Gnosĭăcus**, a, um, Κνώσιος, Κρητικός· 2) **Gnōsĭas**, ădis, Κνωσία· οὐσ. = Ἀριάδνη· 3) **Gnosis**, ĭdis, Κνωσία· οὐσ. = Ἀριάδνη· 4) **Gnosĭus**, a, um, Κνώσιος, Κρητικός· οὐσ. θ. = Ἀριάδνη· πληθ. = οἱ Κρῆτες.

gōbĭus, ii, ἁ. ἢ **-bio** ōnis, ἁ. κωβιάς (κοιν. χωβιός).

Gomphi, ōrum, ἁ. πλ. Γόμφοι, ὀχυρὰ τῆς Θεσσαλίας πόλις.

Gordaei (Gordyae) montes, Γορδυαῖα, ὄρη τῆς Ἀρμενίας. Ἐντ. **Gordiaei**, ἡ **Gordŭēni**, ōrum, ἁ. πλ. οἱ Γορδυαῖοι, τανῦν Κοῦρδοι.

Gordĭum, ii, οὐ. Γόρδιον, πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας.

Gordius, ii, ἁ. Γόρδιος, βασιλ. Φρυγ.

Gorge, es, θ. Γοργή, θυγάτηρ Οἰνέως, εἰς πτηνὸν μεταμορφωθεῖσα.

Gorgĭas, ae, ἁ. Γοργίας.

Gorgo, ōnis ἢ us, θ. Γοργώ, συνήθ. ἐν τῷ πλ. **Gorgŏnes**, αἱ Γοργόνες. Ἐντ. **Gorgŏnĕus**, a, um, Γοργόνειος· equus G. = ὁ Πήγασος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Gortȳna, ae, θ. Γόρτυνα, πόλις Κρήτης. Ἐντ. **Gortȳnius** ἤ (π.) **-niăcus**, a, um Γορτύνιος· (π.) = Κρητικός.

Gŏthi, ōrum (πρότερον **Gothŏnes**, um) ἀ. πλ. Γότθοι (Γύθωνες;), ἔθνος βορείου Γερμανίας.

Gothīni, ōrum, ἀ. Γοτθινοί.

grăbātus, i, ἀ. κράβατος.

Gracchus, i, ἀ. Γράκχος· ἐντ. **Gracchānus**, a, um, Γρακχικός.

grăcĭlis, e (-ilior, -illimus)· 1) ἰσχνός, λεπτός· 2) ἐπὶ λόγου· ἰσχνός, ἁπλοῦς· 3) στενός.

grăcĭlĭtas, ātis, θ. (gracilis)· 1) ἰσχνότης, λεπτότης· 2) ἐπὶ λόγου· ἰσχνότης, ἁπλότης.

grăcŭlus, i, ἀ. ὁ κολοιός.

grădārĭus, a, um (gradus), βάδην πορευόμενος.

grădātim, ἐπίρ. (gradus)· 1) βάδην· 2) μετρ. κατὰ μικρόν, κατ' ὀλίγον.

grădātĭo, ōnis, θ. ῥητορ. σχῆμα = ἡ κλῖμαξ, Κικέρ.

grădātus, a, um, βαθμοῖς ὅμοιος.

grădĭor, gressus sum, ἀποθ. γ'. (gradus), βηματίζω, βαδίζω· μετρ. nubes -iuntur = κινοῦνται.

grădīvus, a, um, Θούριος (Ἄρης).

grădus, us, ἀ. 1) βῆμα, βάδισμα: -um infero in hostes, βαδίζω ἐπὶ τοὺς πολεμίους· -um confero = εἰς χεῖρας ἔρχομαι, συμπλέκομαι· gradu citato, pleno, τροχάδην· -um addo (π. celero), ταχύνω, τὸ βῆμα· 2) ἐπὶ μονομάχων καὶ πολεμιστῶν· = στάσις, θέσις; aliquem gradu moveo, ἢ demoveo, ἐξωθῶ τινα τῆς θέσεως· μετφ. aliquem de gradu dejicio, ἢ gradu depello, ἐκ τῆς (προτέρας λυσιτελοῦς) θέσεως ἐξωθῶ, ἀπελαύνω τινά, παράττω τινα· 3) μετων. τὸ βάθρον· συνήθ. ἐν τῷ πληθ. = τὰ βάθρα, ἡ κλῖμαξ· 4) βαθμός (τιμῆς, ἡλικίας, συγγενείας).

graecānĭcus, **graece**, ἰδ. graeci.

Graeci, ōrum, ἀ. πλ. Γραικοί, Ἕλληνες· ὁ ἑν. **Graecus**, i, ἀ. Γραικός, Ἕλλην., ἐξ οὗ· 1) **graecus**, a, um, Ἑλληνικός· ἐντ. α) **graeca**, οὐ. πλ. τὰ Ἑλληνικὰ (συγγραμ.) β) **graece**, ἐπίρ. Ἑλληνιστί· γ) **graecisso** (Πλ.), γραικίζω, ἑλληνίζω· δ) **graecor**, ἀποθ. α,' (π.) = ἑλληνικῶς βιῶ, ἑλληνίζω· ε) **graecŭlus**, a, um, (ὑποκ. τοῦ graecus), γραικύλος, ἤτοι = ἐλαφρός, κενός, κοινός· ὡσαύτ. καὶ οὐσ. -2) **Graecĭa**, ae, θ. ἡ Ἑλλάς, ὅτὲ μὲν α) ἡ κυρίως Ἑλλάς, ὅτὲ δὲ β) Magna G., ἡ μεγάλη Ἑλλάς· 3) **graecanĭcus**, a, um (ἀρχ. καὶ μ.) ἐξ Ἑλλήνων καταγόμενος, κατὰ τὸν τρόπον τῶν Ἑλλήνων βιούς, ἑλληνικός, ὅμοιος τοῖς Ἕλλησιν.

Graecia, **graecisso**, **graecus**, **graecanicus**, ἰδὲ graeci.

graecor, ἰδὲ graeci.

graecostăsis, is, θ. γραικόστασις, οἰκοδόμημα ἐν Ῥώμῃ παρὰ τὸ βουλευτήριον ἐν ᾧ Ἕλληνες καὶ μὴ τοιοῦτοι πρέσβεις διέτριβον, τὴν γνώμην τῆς γερουσίας ἀναμένοντες.

graecus, **graeculus**, ἰδὲ graeci.

grāji, ōrum, ἀ. πλ., ἀρχαιότ. καὶ ὡς τὰ πολλὰ ποιητ. τύπος, ἀντὶ graeci· ἐντ. **grajus** = graecus.

Grājocĕli, ōrum, ἀ. πλ. Γραϊόκελοι, ἔθνος Γαλατικόν, Καῖσ.

Grājŭgĕna, ae, ἀ. Ἕλλην τὸ γένος, (Βεργ. Αἰν. 3, 550, ἔνθα γεν. πλ. -ûm).

grāmen, ĭnis, οὐ. γράστις, πόα, χλόη· ἐν τῷ πληθ. (π.) = φυτόν.

grāmĭnĕus, a, um (gramen)· 1) ποώδης, χλοώδης, χορτώδης, campus, palaestra, Βεργ. 2) ἐκ πόας, χόρτινος: caespes-, χορτόπλινθος· -corona obsidionalis, ὁ ἐκ πόας πολιορκητικὸς στέφανος, ὃν ὁ στρατὸς ἐδίδου τῷ στρατηγῷ τῷ ἐκ πολιορκίας ἢ κινδύνου σώσαντι πόλιν ἢ στρατόν· hasta-, ἰνδικὸς κάλαμος. Κικέρ. Verr. 4, 125.

grammătĭce, ἐπίρ. γραμματικῶς.

grammătĭcus, a, um, γραμματικός· tribus -ae, αἱ φυλαὶ τῶν γραμματικῶν (οἱ κριτικοί, φιλόλογοι). Ἐντ. οὐσ. α) **Grammatĭcus**, i, ἀ. ὁ γραμματικός (φιλόλογος, κριτικός) β) **grammatĭca**, ae, θ. (σπ.) **-ca ōrum**, οὐ. πλ. γραμματικὴ (φιλολογία).

grammătista, ae, ἀ. γραμματιστής, ὁ (τῶν στοιχείων) τῆς γλώσσης διδάσκαλος.

grānārĭa, ōrum, οὐ. πλ. σιτοβολών.

grānātus, a, um, κόκκους ἔχων: malum g. καὶ οὐσ. **granātum**, i, οὐ. ῥοιὰ (κοιν. ῥόδι).

grandaevus, a, um (grandis, aevum, (π.) μάλα πρεσβύτης, πολυετής.

grandesco, γ'. μεγαλύνομαι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

grandĭcŭlus, a, um ὑποκορ. τοῦ grandis, ἐπιεικῶς μέγας.

grandĭlŏquus, a, um, μεγαληγόρος.

grandĭnat, ā. (grando), ἀπρόσ. (μ.) χαλαζᾷ. χαλαζοβολεῖ.

grandis, e, (-ior, -issimus)· 1) μέγας (τὴν ἔκτασιν), ἐντ. = μακρός, πολύς, πλήρης, πλούσιος, vas, pecunia, coena· -oratio = μέγας, μακρὸς λόγος· 2) ἐπὶ προσ. μέγας (τὴν ἡλικίαν), ἄβρας, τέλειος, puer· ἐντ. -natu, πρεσβύτης· grandior natu, πρεσβύτερος (τῇ ἡλικίᾳ)· 3) ἐπὶ λόγου· ὑψηλός· 4) ἐπὶ ῥήτορος· μεγαληγόρος· 5) μέγας, ἰσχυρός, δεινός, σφοδρός, vox, vitium, certamen, ingenium.

grandiscāplus, a, um, (grandis, scapus), (μ.) μακροστελέχης.

grandĭtas, ātis, θ. (σπ.) τὸ μέγεθος· μετῳ. ὑψηλότης (λόγου).

grandĭter, ἐπίῤ. (π.) μετῳ. ὑψηλῶς.

grandiuscŭlus, a, um, (ὑποκορ. τοῦ grandis), ἐπιεικῶς μέγας.

grando, ĭnis, θ. χάλαζα· -saxea, χάλαζα πετρῶν· ὡσαύτ. καὶ ἐν τῷ πλ.

Grānĭcus, i, ἀ. Γρανικός, ποταμός.

grānĭfer, ĕra, ĕrum, (ἐπὶ μύρμ.) κόκκους φέρων.

grānum, i, οὐ. κόκκος, μάλ. σίτου.

grăphiārĭus, a, um, γραφικός· theca -a, = **graphiarium**, γραφιοθήκη.

grăphĭce, ἐπίῤ. γραφικῶς, κομψῶς.

grăphĭcus, a, um, γραφικός, ζωγραφικός· ἐντ. μετῳ. α) λεπτός, κομψός· β) δεξιός, ἱκανός.

grăphĭum, i, οὐ. γραφεῖον.

grassātor, ōris, ἀ. (grassor), νυκτοπόλος, λωποδύτης.

grassātūra, ae, θ. λωποδυσία.

grassor, ἀποθ. α'. (gradior)· 1) (σπ.) βαδίζω (ἐπί τι), προβαίνω (εἴς τι)· 2) περιέρχομαι (μάλ. νύκτωρ εἰς τὰς ὁδοὺς), λωποδυτῶ (πρβλ. comissor)· 3) μετῳ. α) -in aliquem, ἀγριαίνομαι κατά τινος, ὁρμῶ ἐπί τινα· ὡσαύτ. -in possessionem agri publici, ὁρμῶ εἰς τὴν κτῆσιν τῶν δημοσίων ἀγρῶν, καταλαμβάνω τοὺς δημ. ἀγρούς. β) pestilentia grassatur urbem, ὁ λοιμὸς ἐπινέμεται τὴν πόλιν· γ) -jure non vi, οὐ τῇ βίᾳ, ἀλλὰ τῷ δικαίῳ χρῶμαι· -veneno, dolo, χρῶμαι φαρμάκῳ, δόλῳ· ὡσαύτ. καὶ μετ' ἐπίῤ. superbe grassatus est, ὑπερῳπτικῶς προσηνέχθη.

grāte, ἐπίῤ. (-ius, -issime)· 1) εὐχαρίστως, ἀσμένως· 2) εὐγνωμόνως.

grātes, αἰτ. grates, ἀῤ. gratibus (ἡ γεν. καὶ δοτ. ἄχῤ.) = gratia, ἐν τῇ ῥάσ. - ago, habeo, χάριτας, χάριν οἶδα ἢ ἔχω.

grātĭa, ae, θ. 1) (π. καὶ μ.) χάρις, τὸ χαρίεν, τὸ εὔχαρι, τὸ ἐράσμιον· ἐντ. ὄν. κύῤ. **Gratiae**, ārum, θ. πλ. αἱ Χάριτες· 2) χάρις, εὔνοια: in gratiā sum, χάριν, εὔνοιαν ἔχω, κέκτημαι· ineo gratiam ab aliquo, ad plebem, χάριτος (εὐνοίας) τυγχάνω παρά τινι, παρὰ τῷ πλήθει· habeo aliquem in gratiā, εὐνοϊκῶς ἔχω πρός τινα. Ἐντ. α) = χάρις, φιλία, διαλλαγή: redeo in gratiā cum aliquo, διαλλάττομαι πρός τινα· mihi cum illo est -, φιλικῶς διάκειμαι πρὸς ἐκεῖνον· β) cum gratiā, ἢ cum bonā g. = εὐνοϊκῶς, φιλικῶς, προθύμως, ἐκουσίως. γ) πολλάκ. = ἡ παρὰ τοῦ πλήθους εὔνοια, ἡ ἰσχύς, ἡ δύναμις, (ἡ ἐπιρροή)· 3) χάρις, χάρισμα: peto a te hanc g; in gratiam alicujus, πρὸς χάριν τινός. Ἐντ. gratiam alicui facio rei alicujus, χαρίζομαί τινί τι = ἀπαλλάττω τινά τινος ἢ συγχωρῶ τινί τι· gratiam dicendi facio, ἐπιτρέπω τινὶ λέγειν. 4) χάρις, εὐχαριστία· α) gratiam (σπ. gratias) alicui habeo, ago, χάριν (χάριτας) οἶδα ἢ ἔχω τινί, pro re aliquā· β) gratiam (καὶ ἐπὶ πολλῶν καὶ gratias) alicui refero (persolvo, redo), χάριν (εὐχαριστίαν) ἀποδίδωμί τινι, pro re aliquā· γ) gratiam (ἢ gratias) debeo alicui, χάριν (χάριτας) ὀφείλω τινί· 5) -α) ἀφ. ἑνικ. gratiā, μετά γεν. οὐσ. ἢ μετ' ἀφ. κτητ. ἀντων. (= causa)· hominum gratiā, χάριν, ἕνεκα τῶν ἀνθρώπων· meā, tuā, nostrā g. χάριν ἐμοῦ, σοῦ, ἡμῶν· β) ἀφ. πληθ. gratiis (ἀρχ.) ἢ συνήθ. **grātis**, ἐπίῤ. προῖκα, ἀμισθί, δωρεάν (κοιν. χάρισμα).

grātĭfĭcātĭo, ōnis, θ. χάρισμα.

grātĭfĭcor, ἀποθ. α'. (gratus, facio)· 1) χαρίζομαί τινι, ὑπηρετῶ τινι· 2) -alicui aliquid, χαρίζομαί τινί τι.

grātĭōsus, a, um (-ior, -issimus)· 1) χάριν, εὔνοιαν ἔχων (ἀπολαύων) homo; - alicui καὶ apud aliquem, χάριν ἔχων παρά τινι· 2) πρὸς χάριν γιγνόμενος· 3) χαρίεις.

grātis, ἴδε gratia 5. 6.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

grātor, ἀποθ. α'. (π.) = gratulor.

grātuīto, ἐπίρ. 1) προῖκα, δωρεάν, ἀμισθί· 2) (μ.) δωρεάν, ἄνευ αἰτίας, ἄνευ ὠφελείας.

grātuītus, a, um (gratia 5. 6.) ἄμισθος, δωρεάν γιγνόμενος: amicitia -ta, ἀκερδὴς φιλία· comitia -ta, ἀδωροδόκητος ἐκκλησία (ἐν ᾗ αἱ ψῆφοι οὐκ ὠνηταί εἰσιν), ὡσαύτ. suffragia -ta· pecunia -ta, χρήματα ἄνευ τόκου· furor -, μανία αὐτόματος.

grātŭlābundus, a, um, συγχαίρων.

grātŭlātĭo, ōnis, θ. (glatulor)· 1) τὸ συγχαίρειν, (αἱ συγχαριτήριοι εὐχαί). Ἐντ. = ἐπευφημία· 2) τὰ χαριστήρια, εὐχαριστήρια (εὐχαριστήριοι τοῖς θεοῖς θυσίαι ἕνεκα εὐτυχοῦς καὶ εὐφροσύνου τῇ πολιτείᾳ γεγονότος)· decerno alicui -em, ψηφίζομαί τινι (πρὸς τιμήν τινος) ἑορτὴν εὐχαριστήριον· preces gratulationesque, δεήσεις καὶ εὐχαριστήριοι εὐχαί.

grātŭlor, ἀποθ. α'. 1) συγχαίρω: veniunt gratulatum, ἔρχονται συγχαρησόμενοι· -alicui, συγχαίρω τινί· -alicui reditum ἢ de redito, συγχαίρω τινὶ ἐπὶ τῇ ἐπανόδῳ· (σπ.) -tibi in illa re, συγχαίρω σοι ἐπ' ἐκείνῳ· ὡσαύτ. -tibi quod abes καὶ (π.) te abesse, συγχαίρω σοι ἐπὶ τῇ σῇ ἀπουσίᾳ· 2) χάριν ἀποδίδωμί τινι, μάλ. τοῖς θεοῖς.

grātus, a, um (-ior, -issimus) [γρα, χαρ, χαρτός, χάρις]· 1) (π.) χαρίεις, ἐπίχαρις, ἐπαγωγός, ἀξιοφίλητος, τερπνός, facies, conviva, dies· 2) χάριτος ἄξιος, πολυτίμητος· ἐντ. ἀρεστός, εὐάρεστος: -eram, εὐάρεστος ἦν· 3) (σπ.) χάριν (εὐχαριστησιν) παρέχων, εὐχαρίστως δεκτὸς γενόμενος· 4) εὐχάριστος, εὐγνώμων, erga aliquem πρός τινα.

grāvastellus, ī, ἀ. (ἡ τε παραγωγὴ καὶ ἐν μέρει ἡ σημασία ἀβέβαιος), ὁ πολιός· (Πλ.).

grăvāte καὶ **-tim**, ἐπίρ. δυσχερῶς, χαλεπῶς, ἀπροθύμως, ἀκουσίως.

grăvēdĭnōsus, a, um, ὑπὸ κορύζης (κατάρρου) πάσχων.

grăvēdo, ĭnis, θ. (gravis), κόρυζα (καταρροή), καρηβαρία.

grăve-ŏlens, ntis, ἐπίθ. (σπ.), βαρύοσμος, μάλ. = δυσώδης.

grăveŏlentĭa, ae, θ. δυσωδία.

grăvesco, γ'. (gravis)· 1) βαρὺς γίγνομαι· μάλ. = ἔγκυος γίγνομαι, κυῶ· (π.) = γέμω· -fetu, γέμω καρπῶν· 2) μετφ. χεῖρον γίγνομαι, ἐπὶ τὸ χεῖρον τρέπομαι: furor, mala publica -unt.

grăvĭdĭtas, ātis, θ. κυοφορία.

grăvĭdo, α'. (gravis), (σπ.)· κυρ.= βαρύνω τινά· ἐντ. = ἔγκυον ἢ ἐγκύμονα ποιῶ τινα, aliquam· μετφ. terra gravidata seminibus, γῆ ἔγκαρπος.

grăvĭdus, a, um (gravis), ἔγκυος· facio aliquam -am, ἔγκυον ἢ ἐγκύμονα ποιῶ τινα· ούσ. (Πλ.) gravida, γυνὴ ἔγκυος· 2) μετφ. (μ.) μεστός, πλήρης, γέμων τινός.

grăvis, e, (-ior, -issimus)· 1) βαρύς, onus, corpus; cibus-, βαρεῖα, δύσπεπτος τροφή. Ἐντ. α) = βαρύς, πεφορτισμένος, πλήρης, γέμων τινός: naves graves spoliis· μετφ. -morbo, vulnere, aetate, vino et somno = βαρύς, βεβαρημένος ὑπὸ τῆς νόσου κτλ., βραδὺς ἕνεκα κτλ. β) = ἔγκυος: sacerdos g. Martis· γ) = ἄξιος λόγου, πολύς, ἱκανός, pretium, annona, fenus· δ) βαρύς, βαρύοσμος, δυσώδης, odor· ε) βαρύς, τραχύς, νοσερός, coelum, anni tempus, locus· ς) ἐπὶ ἤχων· βαρὺς (ἀντίθ. acutus ὀξύς)· 2) μετφ. Α) ἐπὶ κακοῦ· α) βαρύς, ἐπαχθής, ἀχθεινός, δυσχερής, ἀτερπής, χαλεπός· β) = βάρος, δεινός, σφοδρός, μέγας· Β) ἐπὶ καλοῦ (ἀντίθ. levis): α) βαρύς, ἐμβριθής, σπουδαῖος, ἄξιος λόγου, μέγας· β) δεινός, σεμνός, ἔξοχος, oratio, sententia· γ) ἀξιόπιστος, testis, auctor· δ) εὐσταθής, σταθερός.

Grăviscae, ārum, θ. πλ. ἢ **-ca**, ae, θ. τὸ Γραουίσκιον, πόλις Τυρρηνίας· **-scānus**, a, um, Γραουίσκιος.

grăvĭtas, ātis, θ. (gravis)· 1) τὸ βάρος, ἡ βαρύτης. Ἐντ. α) ἡ ἐξ ἀσθενείας βαρύτης τοῦ σώματος, ἡ ἀρρωστία, ἀτονία, ἀμβλύτης, βραδυτής· β) (π.) ἡ κόπωσις· γ) -annonae, τὸ βαρύτιμον τοῦ σίτου· δ) τὸ βαρύοσμον, ἡ δυσωδία· ε) ἡ βαρύτης, τὸ νοσηρόν, coeli· 2) μετφ. α) βαρύτης, χαλεπότης, δεινότης, σφοδρότης· β) βάρος, ἐμβριθεια· γ) βάρος, σεμνότης, σπουδαιότης· δ) εὐστάθεια, σταθερότης, σύνεσις: -Lacedaemoniorum.

grăvĭter, ἐπίρ. (-ius, -issime), [gravis]· 1) βαρέως, cado πίπτω· ἐντ. α) βαρέως = χαλεπῶς, κακῶς, me habeo, ἔχω, διάκειμαι· β) ἐπὶ ἤχου·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βαρέως, βαρυφώνως· γ) βαρέως, σφόδρα, aliquem ferio· 2) μετρ. α) βαρέως, σφοδρῶς, σφόδρα, χαλεπῶς, δεινῶς· β) βαρέως, ἀχθεινῶς, ὀχληρῶς, λυπηρῶς, δυσχερῶς, χαλεπῶς· γ) ἐπὶ καλοῦ = ἐμβριθῶς, σπουδαίως, σεμνῶς, ὀξέως.

grāvo, ā'. (**gravis**)· 1) (π. καὶ μ.) βαρύνω: poma -ant ramos· ἐντ. μετρ. α) ἐπι - βαρύνω, ἐνοχλῶ, πιέζω: officium hoc me -at· β) βαρύτερον, χαλεπώτερον ποιῶ· -fortunam alicujus· 2) ὡς ἀποθ. **grāvor**, ā'. βαρύνομαι· α) ἄχθομαι· non g. illud facere, οὐκ ἄχθομαι ποιῶν ἐκεῖνο· - aquam = ἄχθομαι ὕδων ὕδωρ· Pegasus -atur Bellerophontem: ὁ Πήγασος ἤχθετο φέρων τὸν Β. β) ἀρνοῦμαι, οὐκ ἐθέλω ποιεῖν τι: primo gravari coepit: non gravatus, οὐκ ἀρνηθείς.

grĕgālis, e (grex)· 1) τῆς ἀγέλης, ἀγελαῖος, equi· 2) μετρ. α) οὐσ. ἐν τῷ πληθ. οἱ συναγελαζόμενοι, οἱ ἑταῖροι, οἱ φίλοι· β) ἀγελαῖος, ἀγοραῖος, κοινός, plebs, poma; sagulum g. = ὁ μανδύας ἰδιώτου (ἁπλοῦ) στρατιώτου.

grĕgārĭus, a, um (grex) = gregalis· μάλ. miles-, ὁ ἰδιώτης (ἁπλοῦς) στρατιώτης· eques-, ἰδιώτης (ἁπλοῦς) ἱππεύς, Τάκ.

grĕgātim, ἐπίρ. (grex) ἀγεληδόν.

grĕmĭum, ii, οὐ. κόλπος (τῶν γονάτων καθημένου), τὰ γόνατα· 2) μετρ. τὸ μέσον, τὸ ἔσω, terrae, Graeciae· 6) ἐπιμέλεια, φροντίς: impositus in gremio nostro.

gressus, us, ἀ. (gradior) (π.) βαδισμός, βάδισις: fero -, βαδίζω· infero g., εἰσέρχομαι· effero -, ἐξέρχομαι· recipio -, ἐπανέρχομαι.

grex, grĕgis, ὁ. (ἀρχ. καὶ θ.)· 1) ποίμνιον, ἀγέλη (συνήθ. προβάτων καὶ μικρῶν ζώων, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ armentum, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ βοῶν, g. armenti)· 2) μετρ. ἀγέλη, πλῆθος, στῖφος (ἀνθρώπων), θίασος, ἑταιρία· grege facto (στρατιωτ. ἔκφρασις), πυκνώσαντες τὰς τάξεις.

grunnĭo, īi, ītum, ī'. (ἐπὶ χοίρων) γρύζω, γρυλλίζω.

grunnītus, us, ἀ. γρυλλισμός.

grus, gruis, θ. ἡ γέρανος.

Grȳnīa, ae, θ. Γρύνεια, πόλις Αἰολίδος, ναὸν Ἀπόλλωνος ἔχουσα· **-nēus** ă, um, Γρύνειος.

gryps, grȳphis, θ. γρύψ, μυθικὸν πτηνόν. ἰδὲ A. Rich.

grȳpus, i, ἀ. 1) γρυπός· 2) Γρύπος.

gŭbernācŭlum, i, οὐ. πηδάλιον· 2) μετρ. (μόνον ἐν τῷ πλ.) οἱ αἴακες.

gŭbernātĭo, ōnis, θ. πηδαλιουχία, κυβέρνησις (πλοίου)· 2) μετρ. κυβέρνησις, διοίκησις, διεύθυνσις.

gŭbernātor, ōris, ἀ. πηδαλιοῦχος, κυβερνήτης (νεώς)· 2) μετρ. κυβερνήτης, διοικητής, civitatis.

gŭbernātrix, īcis, θ. κυβερνήτειρα.

gŭberno, ā'. 1) κυβερνῶ (πλοῖον), οἰακίζω· 2) μετρ. κυβερνῶ, διοικῶ, διευθύνω.

gŭbernum, i, οὐ. = gubernaculum.

Gugerni, ōrum, ἀ. πλ. Γούγερνοι, ἔθνος τῆς Β - Α Γερμανίας.

gŭla, ae, θ. οἰσοφάγος, φάρυγξ, λαιμός (μόνον ἐπὶ ἀνθρ.)· συνήθ. μετρ. λαιμαργία, λιχνεία.

gŭlōsus, a, um (gula), λαίμαργος, λίχνος, ἀδηφάγος, ἄπληστος.

gŭmĭa, ae, θ. ἡ λαίμαργας, ἡ λίχνος.

gummi, οὐ. ἄκλ. (μ.) τὸ κόμμι.

gurdus, a, um, βλάξ, μωρός, ἠλίθιος.

gurges, gĭtis, ἀ. 1) δίνη, στρόβιλος, συστροφὴ ὕδατος· ἐντ. (π.) = ὕδωρ, θάλασσα· 2) μετρ. βάραθρον, ἄβυσσος· ἐπὶ ἀνθρ. = ἄσωτος.

gurgustĭum, ii, οὐ. μικρὰ καλύβη.

gustātōrĭum, ii, οὐ (ὑπον. vas) ἡ λοπάς (γαλλ. plat) ἡ τὸ πρόγευμα ἔχουσα.

gustātus, us, ἀ. 1) γεῦσις· habeo g. rarae laudis = οἶδα διακρίνειν τὸν ὀλιγοῦ ἔπαινον 2) γεῦσις (= sapor), pomarum τῶν μήλων.

gusto, ā'. 1) γεύομαί τινος (πρβλ. sapio), anserem· πολλάκ. ἀπόλ. ἐσθίω· 2) μετρ. γεύομαι, ἀπολαύω, κοινωνῶ τινος· -partem voluptatis; -rhetorem, βραχὺν χρόνον ταῦ ῥήτορος ἀκροῶμαι· -sermonem alicujus, ἀκροῶμαι τοῦ λόγου τινός.

gustus, us, ἀ. γεῦσις, τὸ γεύεσθαι· ἐντ. (μ.) α) γεῦσις, πεῖρα· β) πρόγευμα· 2) (μ.) (= sapor) γεῦσίς τινος.

gutta, ae, θ. σταγών (φυσική· πρβλ. stilla)· 2) μετρ. α) (ἀρχ.) = μικρόν τι, ὀλίγον τι· β) ἐν τῷ πληθ. στιγμαί, στίγματα (ζώων καὶ λίθων).

guttātim, ἐπίρ. (gutta), στάγδην.

guttŭla, ae, θ. ὑποκ. τοῦ gutta.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

guttur, ŭris, oŭ. (παρὰ Πλ. ἐν τῇ αἰτ. καὶ gutturem), λάρυγξ, φάρυγξ, λαιμός, (ἀνθρ. κ. ζῴων· πρβλ. gula). μετφ. ἡ λαιμαργία.

guttus, i, ά. (gutta ἡ πρόχους.

Gyăros, i, θ. Γύαρος, καὶ **Gyări** ōrum, οὐ πλ. τὰ Γύαρα, νῆσος.

Gўges, is ἢ ae, ά. 1) = Gyes, Γύγης ἡ Γύης, εἷς τῶν ἑκατογχείρων· 2) Γύγης, βασιλεὺς τῆς Λυδίας.

Gўlippus, i, ά. Γύλιππος.

gymnăsiarchus, i, ά. καὶ **-ches**, ae, ά. γυμνασίαρχος, -άρχης.

gymnăsĭum, ii, οὐ. γυμνάσιον.

gymnastĭcus ἢ **gymnĭcus**, a, um, γυμναστικός, γυμνικός

gymnŏsŏphīstae, ārum, ά. πλ. γυμνοσοφισταί.

gўnaecēum ἢ **-cĭum**, ēi ἢ ĭi, οὐ γυναικεῖον, γυναικωνῖτις.

gўnaecōnītis, ĭdis, θ. = gynaeceum

Gyndes, is, ά. Γύνδης, ποτ. Ἀσσυρίας

gypso, ā΄ γυψῶ τι· ἐντ. μετχ. **gypsatus**, ἐπίθ (-ĭor) : pes g. ποῦς γεγυψωμένος, ὃ ἦν σημεῖον πιπρασκομένου δούλου· manus -tae, χεῖρες γεγυψωμέναι (τὰς χεῖρας ἐγύφουν οἱ γυναικῶν πρόσωπα ὑποκρινόμενοι).

gypsum, i, οὐ. 1) ἡ γύψος· 2) (π. ἐκ γύψου εἰκών.

gўrus, i, οὐ. γῦρος, κύκλος· (π. = ὁ ἱππάδρομος· ἐντ. μετφ. τὸ στάδιον, τὸ πεδίον, τὸ ὅριον.

Gyston, ōnis, ἢ **Gystōna**, ae, θ Γυστώνη, πόλις Θεσσαλίας.

Gythēum, i, οὐ. Γύθειον.

H

H, h. 1) ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ δασὺ πνεῦμα τῆς Ἑλλ. γλώσσης· 2) συντόμως γραφόμ. ἐστὶν ἴσον τῷ hic καὶ ταῖς τούτου πτώσεσιν· ὡσαύτ. = habet hastata (cohors) κτλ. 3) πρὸ τοῦ t τρέπεται εἰς c· οἷον traho tractum, veho vecto, μετὰ δὲ τοῦ s συγχωνεύεται εἰς x· οἷον traxi, vexi.

ha, 1) ἐπιφών. ἐκπλήξεως, ἄ! 2) ἐπαναλαμβανόμ. ha ha! ἄ ἄ! (χα, χα!) ἐπιφών. γελαστικόν.

hăbēna, ae, θ. (habeo)· 1) (π.) ἱμάς, ἐξ οὗ τις ἔχει τι· ἐντ. α) ἱμὰς ὑποδήματος· β) ἱμάσθλη· 2) ὡς τὸ πολὺ ἐν τῷ πληθ. = αἱ ἡνίαι, τὰ ἡνία (πρβλ. frenum)· 2) (π.) μετφ. αἱ ἡνίαι, ἡ διοίκησις, ἡ κυβέρνησις, ἡ ἀρχή.

hăbentĭa, ae, θ. (habeo), (τὸ ἔχειν), ἡ οὐσία, τὰ ὑπάρχοντα.

hăbĕo, hŭi, hĭtum, 6΄. (ρ. hab, συγγ. τῷ ἁπ-ω, ἅπτω· 1) ἔχω τι, uxorem, divitias· καὶ διπλῇ αἰτ. - aliquem collegam. Ἐντ. α) ἔχω, εἴληφα καὶ ὡς τεχν. ὅρ. (ἐπὶ μονομάχων κ. ἄλλων) habet = πληγὴν εἴληφεν, ἐτρώθη· β) μετφ. = cognitum h., ἢ novi (ἴδε 4) ἔχω, (κοιν. κατέχω) = οἶδα, γιγνώσκω, consilia· γ) ἔχω, κέκτημαι (οὐσίαν) : habet in Bruttiis, κτήματα ἐν Βρεττίοις ἔχει· habet et in numis et in praediis urbanis, ἔχει καὶ ἀργύριον καὶ οἰκίας ἐν τῷ ἄστει· δ) ἔχω, κατέχω, κρατῶ τινος : h. non habeor (a Laide), ἔχω ἀλλ' οὐκ ἔχομαι· ε) -sibi ἢ secum ἔχω (παρ' ἐμοί), διαφυλάττω τι· 5) ἔχω παρέχω : -honorem alicui, παρέχω τινὶ τιμήν, τιμῶ τινα· -timorem, παρέχω φόβον, φοβερός εἰμι, καὶ = ἔχω φόβον, φοβοῦμαι· -invidiam, ἐμποιῶ ἄλλοις φθόνον (φθονοῦμαι), καὶ = φθονῶ· - odium, μισοῦμαι, καὶ = μισῶ. ζ παρέχω, ἐγείρω, misericordiam· 2 μετ' ἀπαρεμφ. (ὡς τὸ ἔχω μετ' ἀπαρεμφ.) : -dicere, ἔχω εἰπεῖν· 3) μετὰ γερουνδίδ. -faciendum, ἐμοὶ ποιητέον, δεῖ ἐμὲ ποιεῖν· ὡσαύτ. - statuendum, respondendum· 4) μετὰ τῆς μετχ. τοῦ παρκμ. ἀποτελεῖ περιφραστικὸν ἐνεργ παρακ. -cognitum = cognovi, ἔγνωκα· ὡσαύτ. illud perspectum, persuasum h. = illud perspexi, persuasi· 5) μετ' ἐπιρρ. - aliquem, χρῶμαί τινι (bene, male) : provinciam avare -, τὴν ἐπαρχίαν πλεονεκτικῶς διοικῶ· 6) (μετ' ἐπιρ.) me h. ἢ ἁπλῶς habeo = ἔχω, διάκειμαι· 7) -aliquid honori (laudi), ἔχω τι διὰ τιμῆς (ἐπαίνου), τιμῶ (ἐπαινῶ) τι· -aliquem despicatui, καταφρονῶ τινος· 8) sic habeas ἢ habeto (aliquid) = οὕτω τὴν γνώμην ἔχε, τοῦτο

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πίστευε· 9) ποιῶ, ποιοῦμαι; -orationem, (sermonem), ποιοῦμαι (ἐκφωνῶ) λόγον· -senatum, concionem, συνάγω, συγκαλῶ τὴν βουλήν· habitus est senatus, ἡ βουλὴ συνῆλθεν· 10) ἡγοῦμαι, νομίζω, ὑπολαμβάνω τι· 11) (ἀρχ.) = habito, οἰκῶ, κατοικῶ.

hăbĭlis, e (-ior, -issimus), [habeo] 1) εὐμεταχείριστος, ἔντ. = εὔκολος, εὐχερής, εὔχρηστος, ἁρμόδιος, εὐάρμοστος· 2) ἐπιτηδειος, δεξιός πρός τι ἢ ποιεῖν τι· gens h. equis· terra h. frumento.

hăbĭlĭtas, ātis, θ. (ἐν τῷ πληθ.) ἐπιτηδειότης, δεξιότης.

hăbĭtābĭlis, e, (habito) οἰκήσιμος.

hăbĭtātĭo, ōnis, θ. (habito)· 1) οἴκησις, οἰκία· 2) (μ.) ἐνοίκιον.

hăbĭtātor, ōris, ἀ. κάτοικος, mundi τοῦ κόσμου.

hăbĭto, ā". (habeo)· 1) (π.) μεταθ. κατοικῶ, casas· 2) ἀμετ. οἰκῶ, κατοικῶ, διατρίβω, διάγω· 3) μετφ. διατρίβω περί τι, ἐνδιατρίβω τινί (μάλ. ἐν τῷ λόγῳ).

hăbĭtūdo, ĭnis, θ. = habĭtus 2.

hăbĭtūrĭo, ō". (Πλ.) ὀρέγομαί τινος.

1. hăbĭtus, a, um (-ior, -issimus), [μετχ. τοῦ habeo]· εὐεκτῶν, εὖ ἔχων· male-, κακεκτῶν.

2. habĭtus, us, ἀ. (habeo)· 1) ἕξις, κατάστασις (τοῦ σώματος)· optimus h. = εὐεξία· 2) ἐπὶ ἀφηρ. ἐννοιῶν (ὡς τὸ ἕξις) = διάθεσις· μάλ. -animorum = ἡ τῆς ψυχῆς διάθεσις· 3) κατάστασις, ποιότης, regionum, armorum· 4) στολή, ἱματισμός.

1. hāc, ἀφαιρ. τῆς ἀντ. hic.

2. hāc, ἐπίρ. ἴδε hic.

hac-tĕnus, ἐπίρ. (κυρ. hac parte tenus)· 1) μέχρις ἐνταῦθα, μέχρι τούτου (τοῦ σημείου)· 2) ἀνταποκρίνεται εἰς τὸ quatenus: hactenus, ut, ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε· 3) ἐλλειπτικῶς: sed haec h. = καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα· 4) μέχρι τοῦδε, μέχρι τοῦ νῦν.

Hadrĭa, (ἡ **Adrĭa**), ae, Α) θηλ. Ἀδρία· α) πόλις Πικεντίνης, πατρὶς τοῦ αὐτοκρ. Ἀδριανοῦ. Ἐντ. **Hadrĭānus**, a, um, τῆς Ἀδρίας, Ἀδριανός· οὐσ. ὁ αὐτοκρ. Ἀδριανός· β) πόλις τῆς Ἐνετικῆς, ταννῦν Adria· ἐντ. α) **Hadrĭātĭcus, Hadrĭānus**, καὶ (π.) **Hadrĭăcus**, a, um Ἀδριατικός· mare H., τὸ Ἀδριατικὸν πέλαγος· -Β) ἀρσ. (π. καὶ μ.), ὁ Ἀδρίας, τὸ Ἀδριατικὸν πέλαγος.

Hadrūmētum, i, οὐ. Ἀδρούμητον, Ἀδρύμη, πόλις Λιβύης. Ἐντ. **Hadrumētīni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Ἀδρυμητῖνοι.

haedillus, i, ἀ. (ὑποκορ. τοῦ haedus) ἐρίφιον· μετφ. ὡς ὑποκόρισμα.

haedīnus, a, um, (haedus) ἐρίφειος.

Haedŭi, ōrum, ἀ. πλ. = Aedui.

haedŭlus, i, ἀ. = haedillus.

haedus, (hoedus), i, ἀ. ἔριφος.

Haemŏnĭa, ae, θ. Αἱμονία, ἀρχαῖον τῆς Θεσσαλίας ὄνομα. Ἐντ. 1) **Haemŏnis**, ĭdis, θ. (π.) ἡ Θεσσαλίς· 2) **Haemŏnĭus**, a, um, Θεσσαλικός· ἐντ. ἐπεὶ ἡ Θεσσαλία ἦν ἡ χώρα τῆς μαγείας = μαγικός.

Haemus, i, ἀ. Αἷμος, ὄρος Θράκης.

haereo, haesi, haesum, ē". 1) ἔχομαί τινος, προσκολλῶμαί τινι· -equo ἢ in equo; calceus h. in corpore· 2) ἔχομαί τινι, ἐμπέπηγά τινι: ferrum ossibus h., ὁ σίδηρος ἐμπέπηγε τοῖς ὀστοῖς· naves in litore h. = ἐκάθισαν· ἐντ. μετφ. α) illud h. in animo, ἐκεῖνο ἐμμένει τῇ ψυχῇ· -in visceribus, medullis alicujus = ἀεὶ ἐν τῷ νῷ τινός εἰμι· memoria periculis in illis haerebit, ἡ μνήμη τοῦ κινδύνου ἐν ἐκείνοις διαμενεῖ, οὔποτε ἐκεῖνοι ἐπιλήσονται τοῦ κινδύνου· haesit in illis poenis, τέλος δὲ ἐκείνη ἡ τιμωρία κατέλαβεν αὐτόν· β) -in tergo ἢ tergis alicujus, ἔχομαί τινος φεύγοντος = συντόνως καταδιώκω τινά· γ) -ad latus alicujus ἢ alicui, apud aliquem, ἀεὶ διατρίβω μετά τινος· -circa libidines, προσφιλῶς ἔχω ταῖς ἡδοναῖς· -Athenis, circa muros urbis, ἐν Ἀθήναις, περὶ τὰ τείχη τῆς πόλεως μακρὸν διατρίβω· δ) ἔχομαί τινος, σπουδάζω περί τι: -in libris· ε) ἔχομαί τινι, κατέχομαι ὑπό τινος, metu ὑπὸ φόβου· vox faucibus haesit, ἡ φωνὴ ἔσχετο ἐν τῷ λάρυγγι, οὐ προεχώρησεν· ς) negotium, res h., τὸ ἔργον οὐ προχωρεῖ· 3) μετφ. ἀπορῶ, ἐνδοιάζομαι, ἀμφιγνοῶ, ὀκνῶ, διστάζω περί τινος: -in tabulis publicis, in multis nominibus.

haeresco, ĕre. (ἀρχ.) ἐμπήγνυμαι.

haerĕsis, is, κ. ĕos, θ. αἵρεσις.

haesĭtābundus, a, um, ἀπορῶν λόγων, διαταραττόμενος, ἰσχνόφωνος.

haesĭtantĭa, ae, θ. ψελλισμός.

haesĭtātĭo, ōnis, θ. 1) ἰσχοφωνία,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ψελλισμός (ἐξ ἀπορίας)· 2) ἀπορία, διαπόρησις.

haesĭtātor, ōris, ἁ. ὁ ὀκνῶν.

haesĭto, ā̆. (haereo)· 1) ἔχομαι ἔν τινι, προσκολλῶμαί τινι: -in vadis· 2) μετφ. α) -linquā. ψελλίζω· β) ἀπορῶ, ἀμηχανῶ, ὀκνῶ, διστάζω. ἀδέβαιός εἰμί, ἀπείρως ἔχω· -in novis rebus; -in majorum institutis.

Halcўŏne, ταὐτὸ τῷ Alcўŏne.

halec, halex, ἰδὲ Alec, Alex.

Hales, ētis, ἁ. Ἅλης, ποταμὸς Λευκανίας.

Hălaesa, ae, θ. Ἅλαισα, πόλις Σικελίας. Ἐντ. **-sīnus**, a, um, Ἁλαισῖνος· οὐσ. **-sīni**, ōrum, Ἁλαισῖνοι.

Hălaesus, i, ἁ. Ἅλαισος, ἀπόγονος τοῦ Ἀγαμέμνονος, Ὀδ/δ.

Hăliacmon, ōnis, ἁ. Ἁλιάκμων. ποταμὸς Μακεδονίας, τανῦν Βιστρίτσα.

hăliaeĕtos, i, ἁ. ἁλιαίετος, ἁλιάετος, (θαλάσσιος ἀετός).

Hăliartus, i, θ. Ἁλίαρτος, πόλις Βοιωτίας, τανῦν Μάτσι· ἐντ. **Haliartii**, ōrum, ἁ. πλ. Ἁλιάρτιοι.

Hălĭcarnassus, i, θ. Ἁλικαρνασσός, πόλις Καρίας. Ἐντ. 1) **-ssenses**, ium, καὶ (μ.) **-ssi**, ōrum, ἁ. πλ. Ἁλικαρνασεῖς, -σιοι· 1) **-ssĕus**, ĕi, ἁ. Ἁλικαρνασεύς.

Hălĭcўae, ārum, θ. Ἁλικύαι, πόλις Σικελίας· ἐντ. **-cyensis**, e, Ἁλικυαῖος· καὶ οὐσ. **-cyenses**, ium, ἁ. πλ. Ἁλικυαῖοι.

hālĭtus, us, ἁ. (σχεδ. μόνον π. καὶ μ.) πνοή, ἀναπνοή, ὀσμή, ἀναθυμίασις, ἐξάτμισις.

hālo, ā̆. (π.)· 1) ἀμετ. α) πνέω· β) ἀποπνέω, ὀσμὴν ἀποπέμπω· 2) μετβ. ἀποπνέω, ἐκπνέω, flammas.

halŏphanta, ae, θ. ἁλοφάντης (κατὰ τὸ συκοφάντης, κυρ. ὁ τοὺς ἅλας φαίνων.) = πονηρός, μιαρός.

hālūcĭnātĭo, κτλ. ἰδ. alucinatio.

Hălus, i, θ. Ἅλος, πόλις Ἀσσυρίας.

Hălys, yos, ἁ. Ἅλυς, ποταμὸς Παφλαγονίας.

hăma, ae, θ. ἅμη, κάδος, ὕδρία.

hāmātĭlis, e, (hamus)· -piscatus, ἀγκιστρευτικὴ (δι' ἀγκύστρων) ἁλιεία.

hāmātus, a, um (hamus)· 1) ἀγκυστρωτός, ungues· 2) ἀγκυστρώδης, κυρτός, ensis. [illegible] -unguis h. = δῶρα ἀγκιστρευτικά, δελεαστικά, ἰδιωφελῆ.

hămaxăgōga, ae, ἁ. ἁμαξαγωγός.

hămāxo, ā̆. ἁμαξεύω, aliquem.

Hămaxŏbii, ōrum, ἁ. πλ. Ἁμαξόβιοι, φῦλον Σκυθικόν.

Hămilcar, ăris, ἁ. Ἁμίλκας, στρατηγός τῶν Καρχηδονίων, πατὴρ τοῦ Ἀννίβου.

hāmĭōta, ae, ἁ. ἀγκιστρευτής.

hāmŭlus, i, ἁ. ὑποκ. τοῦ hamus.

hāmus, i, ἁ. 1) ἄγκιστρον· 2) μετφ. δέλεαρ, ἀπάτη, ἔνεδρα.

Hannĭbal, ălis, ἁ. Ἀννίβας, ὁ ἐπιφανέστατος τῶν Καρχ. στρατηγός.

Hanno, ōnis, ἁ. Ἄννων, σουφέτης.

hăphe, es, θ. ἁφή, ἡ ἄμμος δι' ἣν οἱ παλαισταὶ κατεπάσσοντο.

hăra, ae, θ. μικρὸς σταθμὸς ζῴων μάλ. χοίρων καὶ γηνῶν.

harēna, κτλ., ἀντὶ arena κτλ.

hărĭŏlātĭo, ōnis, θ. (ἀρχ.) μαντεία.

hărĭŏlor, ἀποθ. ᾰ. 1) χρησμολογῶ· 2) (ἀρχ.) ληρῶ, φλυαρῶ, φληναφῶ.

hărĭŏlus, i, ἁ. κ. **-la**, ae, θ. χρησμολόγος, μάντις (συνήθ. καταφρονητικῶς).

Harmŏdĭus, ii, ἁ. Ἁρμόδιος.

harmŏnĭa, ae, θ. ἁρμονία· ὡς κύρ. ὄν. Ἁρμονία, σύζυγος Κάδμου.

1. harpāgo, ā̆. (Πλ.) ἁρπάζω.

2. harpāgo, ōnis, ἁ. ἁρπάγη, (ὄργανον πολεμικόν)· μετφ. (Πλ.) = ἅρπαξ.

Harpăgus, i, ἁ. Ἅρπαγος (Μῆδος).

Harpălўce, es, θ. Ἁρπαλύκη.

harpe, es, θ. (π.) ἅρπη, δρεπάνη, ξίφος.

Harpocrātes, is, ἁ. Ἁρποκράτης, θεὸς τῆς σιγῆς· ἐντ. aliquem red do H. = κατασιγάζω τινά.

Harpўia, ae, θ. Ἅρπυια.

harundo, κτλ. ἰδὲ arundo κτλ.

hăruspex, ĭcis, ἁ. (ἱερός, βοιωτ ἱαρός, ἐτρουσκ. harus καὶ specio) 1) ἱεροσκόπος· 2) (π.) = μάντις.

hăruspĭca, ae, θ. ἡ ἱεροσκόπος.

hăruspĭcīnus, a, um: libri h., τ περὶ ἱεροσκοπίας βιβλία· οὐσ. **haru spicīna**, ae, θ. (ars), ἡ ἱεροσκοπία, μαντική.

hăruspĭcĭum, ii, οὐ. = haruspicina.

Hasdrŭbal, ălis, ἁ. Ἀσδρούβας, στρατηγὸς Καρχηδ., ἀδελφὸς Ἀννίβου

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

hasta, ae, θ. 1) (ἀρχικῶς) = κάμαξ, ὅθεν h. papinea (π.) = ὁ θύρσος· καὶ h. pura, τὸ ἄνευ λόγχης δόρυ. ὃ τοῖς ἀνδρείοις στρατιώταις βραβεῖον ἐδίδετο· 2) δόρυ, λόγχη· μετφ. abjicio hastam = ἀποβάλλω τὸ θάρρος. Ἐχρῶντο δὲ οἱ Ῥωμ. τῇ hasta ἔν τε κηρύξει πολέμου ὑπό τῶν φιτιαλίων (ἱερέων), καὶ ἐν ταῖς ὑπό τῶν ἑκατόν ἀνδρῶν (centuviri) δίκαις, μάλ. δὲ ἐν δημοσίᾳ πράσει (λαφύρων ἢ αἰγμαλώτων, ὁπότε λόγχη κατεπηγνύετο ἵνα γνωστὸς καὶ καταφανὴς γίγνηται ὁ τῆς πράσεως τόπος) καὶ μισθώσει· ἔντ. hastam pono, vibro, δημοσίᾳ πιπράσκω· ὠσαύτ. vendo aliquid sub h., hastae subjicio, δημοσίᾳ πιπράσκω· ὁ πρὸ τοῦ γάμου ἢ τῆς νύμφης κόμη λόγῃ διευθετεῖτο· γ) (π.) = σκῆπτρον.

hastātus, a, um (hasta) δορυφόρος, λογχοφόρος. Μάλ. οὐσ. **Hastāti**, ōrum α. πλ. οἱ ἁστᾶτοι, οἱ στρατιῶται τῶν 10 σπειρῶν (manipuli) ἑκάστης λεγεῶνος, οἳ νεώτατοι τὴν ἡλικίαν ὄντες κατεῖχον ἐν τῇ Ῥωμ. παράταξει τὴν πρώτην τῶν τριῶν τάξεων (πρβλ. principes, triarii). Ἔντ. primus, secundus κτλ. h. = ἡ πρώτη, δευτέρα κτλ. σπεῖρα· duco primum h. = ἑκατόνταρχος τῆς πρώτης σπείρας εἰμί· ἀλλὰ καὶ ὁ primus, secundus κτλ. h. = ὁ ἑκατόνταρχος τῆς πρώτης, δευτέρας κτλ. σπείρας.

hastīle, is, οὐ. (hasta)· 1) στυράκιον δόρατος· 2) (π.) α) δόρυ, λόγχη· β) στύλος (πρὸς ὑποστήριξιν), στήριγμα.

hau, 1) (κωμ.) ἐπιφών. ἰού, ἰού! 2) ἴδε haud.

haud (παρ' ἀρχαιοτ. συγγρ. εὑρηται γεγραμ. καὶ hau ἢ haut), ἐπίρ. ἀρνητ. τιθέμ. ἀντὶ τοῦ non, οὐ, μή, (σπανιώτ. τοῦ non, ἁπάντων ὡς τὸ πολὺ πρὸ ἐπιρρημ. ἢ ἐπιθ., σπανίως πρὸ ῥημάτων) σύνηθες τὸ haud scio an, οὐκ οἶδα ἄν, ἴσως, οἶμαι· ἴδε an.

haud-dum, ἐπίρ. οὔπω, μήπω.

haud-quāquam, ἐπίρ. οὐδαμῶς.

haŭrio, hausi, haustum, δ'. 1) ἀρύω, ἀντλῶ, aquam de puteo ὕδωρ ἐκ τοῦ φρέατος· 2) ἀρύω, ἐκβάλλω, ἀποσπῶ: arbusta hausta a radicibus; (π.) -terram, ἀρύω, ἀνορύττω, ἀνασκάπτω τὴν γῆν· -suspiratus, βαθέως ἀναστενάζω· 3) εἰσαντλῶ, πίνω, ῥοφῶ· vinum· 4) εἰσπίνω, εἰπνέω, coelum, auram· 5) καταπίνω, καταναλίσκω, patrias opes· 6 ἐξαντλῶ, ἀνύτω, διανύτω, iter πορείαν· 7) συλλέγω cineres, Οδ.δ. 8) λαμβάνω τι: sumptum ex aerario· μετφ. -voluptates, ἀπολαύω τῶν ἡδονῶν· -artes, μανθάνω τέχνας· -dolorem, αἰσθάνομαι λύπην· -laborem, πόνον ἀναδέχομαι· -calamitates, συμφορὰς πάσχω, ὑποφέρω· supplicium-, τὴν τιμωρίαν ὑφίσταμαι· -lucem (π.) = γεννῶμαι· -ignem, ἅπτομαι πυρός· -aliquid oculis = ὁρῶ τι· -dicta auribus = ἀκούω τὰ λεγόμενα· -strepitum, αἰσθάνομαι ψόφου· -aliquid cogitatione, διανοοῦμαι, (σκέπτομαι) περί τινος· -spem animo, ἐλπίδα λαμβάνω· 9) (σπ.) χεω. sanguinem· 10 κενῶ, poculum, pateram· ἔντ. (μᾶλλον π.) = διατρυπῶ, τιτρώσκω· μετφ. pavor h. corda, = διήκει, πληροῖ τὴν καρδίαν.

haustrum, (ἢ austrum), i, οὐ ἀντλίον, Λουκρ.

haustus, us, ἀ. (haurio· 1) ἄντλησις, aquae· μετφ. -fontis Pindarici, ἄντλησις ἐκ τοῦ Πινδάρου ὡς ἐκ πηγῆς = μίμησις. 2) κατάπωσις· -coeli, ἡ εἰσπνοή· 3) (π. καὶ μ.) α) ῥόφησις· β) πόσις.

haut, ἴδε haud.

haveo, ἀντὶ aveo.

heautontīmōrūmĕnos, i, ἀ. ὁ ἑαυτὸν τιμωρούμενος, Κωμῳδία Τερεντίου.

hebdŏmas, ădis, θ. ἑβδομάς· quarta h. = ἡ 28η ἡμέρα.

Hēbe, es, θ. Ἥβη Juventas).

hĕbĕo, δ'. (hebes)· 1) ἀμβλύς εἰμι, ferrum· 2) μετφ. ἀμβλύς, νωθρός.

hĕbes, ĕtis, ἐπίθ. (-ior, -issimus)· 1) ἀμβλύς, (ἀντίθ acer, πρβλ. obtusus)· 2) μετφ. α) ἀμβλύς, κωφός, ἀσθενής· β) ἀμβλύς, βραδύνους, βραδύς, νωθρός· exercitus -, στρατὸς ἀπρόθυμος.

hĕbesco, γ'. (hebeo) ἀμβλύνομαι, ἀσθενὴς γίγνομαι, sensus; sidera -unt = ἀμαυροῦνται.

hĕbĕto, α'. (hebes)· 1) ἀμβλύνω, hastam· 2) μετφ. ἀμβλύνω, ἐπαμβλύνω, ἀμαυρῶ, ἐξασθενῶ.

Hebraeus, a, um, Ἑβραῖος.

Hebrus, i, ἀ. Ἕβρος, ποταμὸς Θράκης.

Hĕcăte, es, θ. Ἑκάτη. Ἔντ. **Hĕcătēis**, ĭdis, θ. καὶ **Hĕcătēius**, a, um, τῆς Ἑκάτης.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Hĕcăto, ōnis, ἁ. Ἑκάτων, στωικὸς φιλόσοφος ἐκ Ῥόδου.

Hector, ŏris, ἀ. Ἕκτωρ. Ἐντ. **Hectŏrĕus**, a, um, Ἑκτόρειος.

Hĕcŭba, ae, θ. Ἑκάβη.

hĕcўra, ae, θ. ἡ ἑκυρά, ἡ πενθερά.

hĕdĕra, ae, θ. κισσός.

hĕdĕrāceus, a, um, κίσσινος.

hĕdĕrĭger, ĕra, ĕrum, κισσοφόρος.

hĕdĕrōsus, a, um (π.) κισσώδης.

hēdўchrum, i, οὐ. τὸ ἡδύχρουν.

hei, ἐπιφ. οἴμοι! -mihi! οἴμοι ἐγώ.

Hĕlĕna, ae, θ. Ἑλένη.

Hĕlĕnus, i, ἀ. Ἕλενος, υἱὸς Πριάμου.

Hēliădes, dum, θ. πλ. αἱ Ἡλιάδες, αἱ τοῦ Ἡλίου θυγατέρες, ἀδελφαὶ τοῦ Φαέθοντος, μεταμορφωθεῖσαι εἰς αἰγείρους.

Hĕlĭce, es, θ. Ἑλίκη, ἄστρον τῆς μεγάλης ἄρκτου· ἐντ. μετων. = ἡ ἄρκτος· 2) παράλιος πόλις τῆς Ἀχαΐας.

Hĕlĭcon, ōnis, ὅ. Ἑλικών, ὄρος Βοιωτίας, ἱερὸν ταῖς Μούσαις. Ἐντ. 1) **Hĕlĭcōniădes**, dum, θ. πλ. Ἑλικωνιάδες, = αἱ Μοῦσαι· 2) **Hĕlĭcōnĭus**, a, um, Ἑλικώνιος.

Hĕlĭŏdōrus, i, ἀ. Ἡλιόδωρος, ῥήτωρ τῶν χρόνων τοῦ Ὁρατίου.

Heliŏpŏlis, is, θ. Ἡλιούπολις, πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου· ἐντ. **-polītae**, ārum, ἀ. πλ. Ἡλιοπολῖται.

Hellas, ădis, θ. ἡ κυρίως Ἑλλάς (ἡ μὴ Πελοπόννησος).

Helle, es, θ. Ἕλλη, ἀδελφὴ τοῦ Φρίξου.

hellĕbōrōsus, a, um, ἑλλεβόρου πλήρης.

hellĕbŏrus, i, ἀ. κ. **-rum**, i, οὐ. ἑλλέβορος, φυτὸν κατὰ τῆς παραφροσύνης.

Hellespontus, i, Ἑλλήσποντος. Ἐντ. **Hellespontiăcus** (π.) καὶ **-tĭcus** (μ.) καὶ **-tĭus**, a, um, Ἑλλησποντιακός, Ἑλλησπόντιος· οὐσ. **Hellespontĭus**, ii, ἀ. ὁ κάτοικος τοῦ Ἑλλησπόντου.

helops, ŏpis, ἀ. ἕλλοψ, ξιφίας (ἰχθύς.)

Helōtes, tum, ἡ **-tae**, ārum, ἀ. πλ. Εἵλωτες, Εἱλῶται· ἀλλὰ καὶ **Ilōtae**, ārum, γράφεται.

hēlŭo, ōnis, ἀ. λαφύκτης, ἄσωτος, (ἰσχυρότ. τοῦ nepos).

hĕlŭor, ἀποθ. α΄. (heluo) λαφύσσω, ἀσωτεύομαι.

helvella, ae, θ. μικρὸν λάχανον.

Helvētĭi, ōrum, ἀ. Ἑλουήτιοι (Ἑ ὑητοί)· ἐντ. **Helvetĭus** ἢ **tĭcus**, a um. Ἑλουήτιος, Ἑλβητικός.

Helvĭi, ōrum, ἀ. Ἕλουοι, Ἑλβιο

hem, ἐπιφ. ἄ! ἔα! οἴ!

hēmĕrŏdrŏmus, i, ἀ. ἡμεροδρόμο

hēmĭcillus, i, ἀ. ἡμίκιλλος, ἡμίονο

hēmĭcyclĭum ii, οὐ. ἡμικύκλιον.

hēmĭna, ae, θ. ἡμίνα, κοτύλη· α ὑγρῶν· = $^1/_2$ sextarius· β) ξηρῶν = $^1/_$ sextarius ($^1/_{32}$ modius).

hēmĭnārĭa, ōrum, οὐ. πλ. ὄσ κοτυλιαῖα, Κοιντιλ.

hendĕcăsyllăbi, ōrum, ἀ. πλ. ἑ δεκασύλλαβοι, ὃηλ. versus, στίχοι.

Hēniŏchi, ōrum, ἀ. πλ. Ἡνίοχο ἔθνος **Σαρματίας**· ἐντ. **-ochĭus** ἢ **-ŏc hus**, a, um, τῶν Ἡνιόχων.

Henna, ἰδὲ Enna.

hēpātārĭus, a, um (hepar = ἧπαρ ἡπατιαῖος, morbus.

Hephaestĭo, ōnis, θ. Ἡφαιστείων

heptēris, is, θ. ἑπτήρης ναῦς.

hĕra, ae, θ. 1) ἡ Κυρία (ἐν τῇ οἰκίᾳ **-major** καὶ **minor**, ἡ Κυρία καὶ ἡ θυ γάτηρ· 2) δέσποινα, δεσπότις (συγ περὶ θεαινῶν)· 3) = domina, ἐρρωμένη

1. Heraea, ae, θ. ἡ Ἡραία, πόλ Ἀρκαδίας.

2. heraea, ōrum, οὐ. πλ. τὰ Ἡραῖα ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τῆς Ἥρας.

Hēraclēa, ae, θ. Ἡράκλεια, ὄνομ πολλῶν πόλεων. Ἐντ. α) **Heracle enses**, ĭum, ἀ. Ἡρακλεῶται· β) **He racleōtes**, ae, ἐπίθ. Ἡρακλεώτης οὐσ. **-tae**, ārum, ἀ. πλ. Ἡρακλεῶ ται· **-tĭcus**, a, um, Ἡρακλεωτικός.

Hēraclēus, a, um, Ἡράκλειος· οὐσ **-um**, i, οὐ. Ἡράκλειον, πόλις Μα κεδονίας.

Hēraclĭdes, ae, ἀ. Ἡρακλείδης

Heraclītus, i, ἀ. Ἡράκλειτος ἕλλην φιλόσοφος ἐξ Ἐφέσου (περὶ τ 500 π. Χ.)

herba, ae, θ. (φέρβ-ω, φορβ-ή)· 1 ὁ χλωρὸς καυλός, ὁ χλωρὸς κάλαμος μάλ. τῆς γράστεως καὶ τοῦ σίτου· se getes moriuntur primis in herbis· 2 πόα, χλόη, γράστις: recumbo in h 3) πᾶσα βοτάνη.

herbārĭus, a, um (herba), (μ βοτανικός· ἐντ. οὐσ. α) **-ārĭa**, ae, ἡ βοτανική· β) **-ārĭus**, ii, ἀ. ὁ βοτανικό

herbesco, γ΄. χλοάζω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

herbĕus, a, um, χλοώδης.
herbĭdus, a, um, = herbosus.
herbĭfer, ĕra ĕrum, (π.) βοτανηφόρος, χλοηφόρος.
herbĭgrădus, a, um (herba, gradior), (ἀρχ.), ὁ διὰ τῆς χλόης βαδίζων.
Herbĭta, ae, θ. Ἑρβίτα, πόλις Σικελίας, τανῦν Nicosia· ἐντ. **Herbĭtensis**, e, Ἑρβιταῖος· οὐσ. **-tenses**, ium, ἀ. πλ. οἱ Ἑρβιταῖοι.
herbōsus, a, um βοτανώδης, χλοώδης.
herbŭla, ae, θ. ὑπακ. τοῦ herba.
hercisco ἢ ercisco, γ'. (herctum scio ἢ cieo), τεχν. ὅρ., διαιροῦμαι, μερίζομαι τὸ κληρονόμημα.
hercle, ἴδε Hercules.
herctum ἢ erctum, i, οὐ. (συγγ. τῷ heres· πρβλ. hercisco) κληρονομία, κληρονόμημα· -cieo, διαιρῶ τὴν κληρονομίαν.
Hercŭlānĕum, i, οὐ. (ὁ τόπος Herculanum πλημμελῆς ἐστι). Ἡρακλειον, πόλις Καμπανίας· ἐντ. **Hercŭlānensis**, e, καὶ **-nĕus**, a, um, Ἡρακλεώτης· οὐσ. **-enses**, ium, ἀ. πλ. Ἡρακλεῶται.
Hercŭles, is, ἀ. Ἡρακλῆς· ἐντ. τὸ ἐπιφ. **hercŭles! ἢ hercule!** ἢ (συνηρ.) **hercle! ἢ mehercules, -le** = μὰ τὸν Ἡρακλέα! μὰ Δία! (ἀληθῶς!). Ἐνίοτε τὸ hercle ἐπιτείνεται προστιθεμένων ἄλλων μορίων: sane quidem h., minime h. vero. Ἐντ. **Herculeus**, ἢ (μ.) **-lānus**, a, um, Ἡράκλειος, τοῦ Ἡρακλέους: Trachin H., Τραχὶν ἡ ὑπὸ Ἡρ. κτισθεῖσα· hostis H. = ὁ Τήλεφος· arbor H. = ἡ αἴγειρος.
Hercўnĭa silva, ὁ Ἑρκύνιος δρυμός (ἐκ τοῦ κελτ. erchynn = ἐξέχων).
Herdōnĕa, ae, θ. Ἑρδωνία, πόλις Ἀπουλίας.
hērēdĭtārĭus, a, um (heres)· κληρονομικός, κατὰ κληρονομίαν.
hērēdĭtas, ātis, θ. (heres)· 1) ἀφῃρ. κληρονομία· 2) συγκεκρ. ὁ κλῆρος, ὁ κληρονομηθεὶς ἀγρός, τὸ πατρῷον γήδιον.
hērēdĭum, ii, οὐ κληρονόμημα.
Hĕrennius, ii, ἀ. Ἑρέννιος.
hēres, ēdis, ἀ. 1) κληρονόμος: facio (scribo, instituo) aliquem heredem, καθίστημί τινα κληρονόμον· -es asse, ἴδε as· -ex dimidia parte, κληρονόμος τοῦ ἡμίσεος· -est fratri suo· κληρονομεῖ τοῦ ἀδελφοῦ· μετφ. = διάδοχος Academiae, artis, laudis· 2) (π. καὶ μ.) ὑπόρυσις· 3) (ἀρχ.) = herus, κύριος, alicujus.
hĕri καὶ (ἀρχ. καὶ μ.) **hĕre**, ἐπίρ. χθές· -vesperi τῆς ἑσπέρας χθές· (π.) hodie atque h. = χθὲς καὶ πρώην.
hĕrĭ-fŭga, ae, ἀ. (π.) δραπέτης.
hĕrīlis, e (herus καὶ hera) δεσπόσυνος, τοῦ οἰκοδεσπότου ἢ τῆς οἰκοδεσποίνης, filius, mensa; metus h. ὁ (ἀπὸ τοῦ οἰκοδ. καὶ τῆς οἰκοδ. φόβος· peccatum h., τὸ ἁμάρτημα τῆς οἰκοδεσποίνης.
Hĕrīllus, i, ἀ. Ἡριλλος, στωϊκὸς φιλόσ. ἐκ Καρχηδόνος, μαθητὴς Ζήνωνος· ἐντ. **Herillĭi**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ τοῦ Ἡρίλλου μαθηταί.
Hermaeum, i, οὐ. Ἑρμαῖον, κυρ. ναὸς Ἑρμοῦ, εἶτα κύριον ὄνομα· 2) πολίχνη Βοιωτίας· 3) κηπαία αἴθουσα, Σουητ. Κλ. 10.
Hermăgŏras, ae, ἀ. Ἑρμαγόρας, Ῥόδιος ῥήτωρ· ἐντ. **Hermăgŏrēi**, ōrum, ἀ. πλ. Ἑρμαγόρειοι.
Hermaphrŏdītus, i, ἀ. (π. καὶ μ.) Ἑρμαφρόδιτος.
Hermathēna, ae, θ. Ἑρμαθήνη (Ἑρμῆς - Ἀθηνᾶ), ἐπὶ τῆς αὐτῆς βάσεως προτομὴ Ἑρμοῦ καὶ Ἀθηνᾶς.
Hermērăcles, is, ἀ. Ἑρμηρακλῆς, ἐπὶ τῆς αὐτῆς βάσεως προτομὴ Ἑρμοῦ καὶ Ἡρακλέους.
Hermes ἢ -ma, ae, ἀ. Ἑρμῆς.
Hermĭnĭus, ii, ἀ. Ἑρμίνιος, ὄρος.
Hermiŏne, es, θ. Ἑρμιόνη· α) θυγάτηρ Μενελάου καὶ Ἑλένης· β) πόλις Ἀργολίδος· ἐντ. **Hermionĭcus**, a, um, Ἑρμιονικός, ager, Λίβ.
Hermiŏnes, num, ἀ. πλ. Ἑρμιόνες, ἔθνος Γερμανικόν, Τάκ.
Hermundŭri, ōrum, ἀ. πλ. Ἑρμούνδουροι, ἔθνος Γερμανικόν.
Hermus, i, ἀ. Ἕρμος, ποτ. Λυδίας.
Hernĭci, ōrum, ἀ. πλ. Ἕρνικοι, ἔθνος Λατίνης· ἐντ. **Hernĭcus**, a, um τῶν Ἑρνίκων, ager, saxa.
Hēro, us, θ. Ἡρώ, ἱέρεια.
Hērōdes, is, ἀ. Ἡρώδης.
Hērŏdōtus, i, ἀ. Ἡρόδοτος ὁ τῆς Ἱστορίας πατὴρ (484 π. Χ.).
hērōĭcus, a, um, ἡρωϊκός, tempora, aetas; carmen h., ἐπικὸν ποίημα.
hērōīna, ae, θ. καὶ **herōis**, ĭdis, θ. ἡρωΐνη, ἡρωΐς.
hēros, ōis, ἀ. ἥρως· ἐντ. = ἀνὴρ ἔξοχος.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

hērōus, a, um (ἡρῷος) = heroïcus.
Herse, es, f. Ἕρση, θυγάτηρ Κέκροπος.
Hersĭlĭa, ae, f. Ἑρσιλία, σύζυγος Ῥωμύλου.
Hertha, ae, f. Ἔρθα (= Γαῖα) ἀρχαία Γερμανῶν θεά.
hĕrus, (ἡ **erus**), i, ā. 1) οἰκοδεσπότης, οἴκου δεσπότης (ὡς πρὸς τοὺς οἰκέτας· πρβλ. dominus): -minor, ὁ δεσπόσυνος, ὁ υἱὸς τοῦ οἰκοδεσπότου· 2) κύριος, ἄρχων, μάλ. ἐπὶ θεῶν: invitis heris, ἀκόντων τῶν θεῶν.
Hēsĭŏdus, i, ā. Ἡσίοδος. Ἐντ. **-dēus**, ἡ **-dĭus**, a, um, Ἡσιόδειος.
Hēsĭŏne, es, f. **-na**, ae, f. Ἡσιόνη, ἣν Ἡρακλῆς ἀπὸ θαλασσίου τέρατος ἠλευθέρωσεν.
hespĕris, hespĕrĭa, hespĕrĭus, ἴδε hesperus.
hespĕrūgo, ĭnis, f. (μ.) ὁ ἕσπερος.
hespĕrus, i, ā. 1) ὁ ἕσπερος (ἀστήρ)· 2) μετων. = ἡ ἑσπέρα, αἱ (τοῦ ἡλίου) δυσμαί· Ἐντ. α) **hespĕrĭus**, a, um, ἑσπέριος, δυτικός· οὐσ. **Hesperia**, ae, f. Ἑσπερία, ὁτὲ = Ἰταλία, ὁτὲ = Ἱσπανία· 3) **Hespĕris**, ĭdis, f. Ἑσπερίς, Ἑσπερία· ἐντ. οὐσ. **Hesperĭdes**, dum, f. Ἑσπερίδες, θυγατέρες τοῦ Ἐρέβους καὶ τῆς νυκτός.
hesternus, a, um, (heri)· 1) χθεσινός· 2) χθεσινός, νεωστὶ γενόμενος.
Hestiaeōtis, ĭdis, f. Ἑστιαιῶτις, χώρα τῆς Θεσσαλίας.
hĕtaerĭa, ae, f. ἑταιρία, ἡ (θρησκευτική) ἀδελφότις.
hĕtaerĭce, es, f. ἡ «ἑταιρικὴ ἵππος», οἱ ἑταῖροι ἱππεῖς τῶν Μακεδόνων.
heu, (ἡ **eu**), ἐπιφών. φεῦ! αἴ!
heurētes, ae, m. εὑρετής (Πλ.).
heus, ἐπιφ. κλητ. ὦ οὗτος!
hexămĕter, tri, m. ἑξάμετρος (στίχ).
hexăpўlon, i, n. ἑξάπυλον, πύλη Συρακουσῶν ἓξ εἰσόδους ἔχουσα.
hexēris, is, f. ἑξήρης ναῦς.
hiātus, us, m. (hio)· 1) χάσμα, terrae· 2) μετφ. τὸ χαίνειν πρός τι, ἡ ὄρεξις, ἐπιθυμία τινος· 3) (ἐν τῇ γραμμ.) = χασμῳδία.
Hibēres, κτλ. ἴδε Iberes.
hībernācŭlum, i, n. (hiberno)· 1) ἐνικ. (σπ.) χειμερινὸν οἴκημα· 2) πλήθ. αἱ πρὸς χειμερινὰς στρατείας σκηναὶ (μᾶλλον στρεπταὶ τῶν συνήθων). Λιϐ.
Hĭbernĭa, ae, f. Ἰϐερνία, Ἰέρνη νῆσος, ταυτ. Ἰρλανδία.
hīberno, āre (hibernus), διαχειμάζω, μάλ. τεχν. ὅρ. ἐπὶ στρατ. χειμάζω (εἰμὶ ἐν τοῖς χειμαδίοις), παραχειμάζω·
hībernus a, um, (hiems)· 1) χειμερινός, mensis, nox; annus h. (π.) ἡ χειμερινὴ ὥρα· legio h. ἐν τοῖς χειμαδίοις οὖσα, διαχειμάζουσα λεγεών· (π.) Alpes h., αἱ Ἄλπεις, ἔνθα ὄριμὸς χειμὼν ἐπικρατεῖ. Neptunus, mare h. = θάλασσα θυελλώδης· increpo hibernum, (ὡς ἐπίρ.) = ὡς βρονταὶ καὶ κεραυνοὶ ψοφῶ. Ἐντ. οὐσ. **Hiberna**, ōrum, οὐ. πλ. τὰ χειμάδια, τὸ χειμερινὸν στρατόπεδον· -ago, παραχειμάζω.
hibiscum, i, οὐ. ἰϐίσκος, ἀλθαία, φ.
hĭbrĭda (hybrĭda), ae, ā. f. νοθογενής, νόθος· 1) ἐπὶ ζῴων, γεννηθέντων ἐκ δύο ζῴων οὐ τοῦ αὐτοῦ γένους· 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, = τέκνον γεννηθὲν ἐκ Ῥωμαίου πολίτου καὶ ἐκ ξένης γυναικός, ἢ ἐξ ἐλευθέρου καὶ δούλης.
hibus, (Πλ.) ἀντὶ his, ἀφ. τῆς hic.
hic, haec, hoc, (ἀντὶ hi-ce, hae-ce, ho-ce, ἃ εὔχρηστα παρὰ τοῖς ἀρχαϊκ.), δεικτ. ἀντων. α) οὗτος αὕτη τοῦτο, ὅδε ἥδε τόδε. Ἐνίοτε εὕρηται ὁ πλήρης καὶ ἀρχαϊκ. τύπος hice, hujusce, hasce κτλ. ἐμφατικῶς = οὑτοσί· 6) πρὸς πλείονα ἔμφασιν συνάπτεται ἐνίοτε ἄλλαις ἀντων. οἷον hic idem, hoc ipsum, hujus istius facti, hunc talem virum· γ) ἐνίοτε τίθεται ἀντὶ τοῦ προλεχθέντος οὐσιαστικοῦ ὀνόματος: cave Catoni . . . , hujus enim (ὄηλ. Catonis)· δ) ὡς ἡ ὅδε οὕτω καὶ ἡ hic σημ. νῦν: hi mores, τὰ νῦν ἤθη· in hac magnificentia, ἐν τῇ νῦν πολυτελείᾳ· ε) hoc est, τοῦτ' ἔστιν· 6) (π.) hoc = huc, ὧδε ἰδέ. Ἐκ τῆς ἀντων. ταύτης γίγνονται τὰ ἐπιρρήματα τάδε:

1. hac (ἀφαιρ. ἐν. θ. τοῦ hic, ὄηλ. viā), ταύτῃ, τῇδε (τῇ ὁδῷ).

2. hic (καὶ ἀρχικῶς **hice**, ὃ καὶ heic γράφ.)· 1) ἐνταῦθα, ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ· 2) ἐνθάδε, ἐν τῷδε τῷ τόπῳ· 3) ἐνταῦθα, ἐν τούτῳ τῷ πράγματι, (ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ)· 4) ἐνταῦθα, ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ, νῦν, εἶτα.

3. hinc, α) ἐπὶ τόπου· ἐντεῦθεν, ἀπὸ τοῦ τόπου τούτου: -Romam venit· μετφ. -incipiam· 6) hinc (pudicia pugnat), illinc (stuprum), ἔνθεν μέν . . . , ἔνθεν δέ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐντ. καὶ hinc - hinc, ἔνθεν μὲν - ἔνθεν δέ· h. atque h (π.) ἔνθεν καὶ ἔνθεν· ὡσαύτ. h. et inde· γ) ἐπὶ καταγωγῆς, αἰτίας· ἐντεῦθεν, ἐκ τούτων, διὰ τοῦτο· δ) ἐπὶ χρόνου· ἐντεῦθεν, ἐπὶ τούτοις, μετὰ ταῦτα· ε) = abhinc, ἤδη πρό, πρό. **4) huc** (ἐξ οὗ ἐρωτημ. **hūcĭne**), ἐπίρ. 1) ἐπὶ τόπου· ἐνταῦθα, εἰς τοῦτον τὸν τόπον, δεῦρο, μετὰ γεν. - viciniae, ἐνταῦθα τῆς γειτονίας· h. et h., συνηθέστ. h. -illuc (h. et ἢ atque illuc) δεῦρο κακεῖσε, curro, volo; h. usque (μ.) μέχρις ἐνταῦθα· 2) ἐπὶ ἄλλων σχέσεων· πρὸς τούτοις, ἔτι δέ: - adde, adjice· 3) εἰς τοῦτο, εἰς τοσοῦτο: -arrogantiae venit.

hīce. ἰδὲ hic.

Hicetāon, ōnis, ὁ. Ἱκετάων. Ἐντ. **Hĭcētāōnĭus**, a, um, Ἱκεταόνιος Βεργ.

Hicĕtas, ae, ὁ. Ἱκέτας, Κικέρ.

hīcĭne, haecĭne, hōcĭne (ὀρθότ. τοῦ hiccine κτλ.) οὑτοσίν; ὁδί; σύνθ. ἐκ τῆς hic κτλ. καὶ τοῦ ἐρωτημ. μορ. ne.

hiĕmālis, e (hiems) χειμερινός.

hiĕmo, α'. 1) χειμάζω, διαχειμάζω, μάλ ἐπὶ στρατ. = ἐν τοῖς χειμαδίοις εἰμί, παραχειμάζω· 2) (π. καὶ μ.) χειμάζω, εἰμὶ χειμέριος, θυελλώδης, mare, tempestas· ἀπροσ. hiemat, χειμάζει, χειμών ἐστι.

hĭems, ĕmis, θ. 1) χειμών, χειμερινὴ ὥρα τοῦ ἔτους· hieme, χειμῶνος ὥρᾳ, hieme et aestate, θέρους τε καὶ χειμῶνος = ἐν πάσῃ ὥρᾳ τοῦ ἔτους· 2) (π. καὶ μ.) χειμών, ὀμβρίας, θύελλα· 3) (π.) = τὸ ψῦχος (πρβλ. frigus): letalis h., τὸ τοῦ θανάτου ψῦχος· - amoris mutati = ψυχρότης, ἀδιαφορία· 4) (π.) χειμών, ὁρμή, πάθος.

hiĕra, ae, θ. λέξις ἀγνώστου σημασίας, ἀπαντῶσα παρὰ Σενέκ. ἐτ. 83, 4 (ἀντὶ ταύτης ἄλλαι γράφ. moram).

Hiĕro, ōnis, ὁ. Ἱέρων Ἀος (477-467) καὶ Βος (269-215 π. Χ.), τύραννοι Συρακουσῶν. Ἐντ. **Hiĕrōnĭcus**, a, um, τοῦ Ἱέρωνος.

Hiĕrŏ-Caesărēa, ae, θ. Ἱεροκαισάρεια, πόλις Λυδίας, ἧς οἱ πολῖται **-ienses**, ium, ὁ. πλ.

hiĕrŏnīca, ae, ὁ. (μ.) ἱερονίκης.

Hiĕrōnўmus, i, ὁ. Ἱερώνυμος.

hiĕrŏphanta ἢ **-tes**, ae, ὁ. ἱεροφάντης, ἀνώτατος ἱερεύς.

Hĭĕrŏsŏlўma, ōrum, καὶ **-ma**, ae, θ. Ἱεροσόλυμα· ἐντ. **Hiĕrŏsŏlўmārius**, ἐπίθ. σκωπτικὸν ἐπίθετον τοῦ Πομπηΐου.

hĭĕto, α'. (hio), χάσκω, χασμῶμαι.

hĭlăre, ἐπίρ. (-ius), ἱλαρῶς, εὐθύμως.

hĭlărĭcŭlus, a, um, ὑποκ. τοῦ hilaris.

hĭlăris, e, καὶ **-rus**, a, um (-ior, -issimus), ἱλαρός, εὔθυμος, φαιδρὸς (μάλ. ὡς διαρκὴς ἰδιώτης· πρβλ. laetus).

hĭlărĭtas, ātis, θ. καὶ (ἀρχ.) **-tūdo**, ĭnis, θ. (hilaris), ἱλαρότης, εὐθυμία, φαιδρότης.

hĭlărĭter, ἐπίρ. = hilare.

hĭlăro, α'. (hilaris), ἱλαρύνω, φαιδρύνω, εὔθυμον ποιῶ τινα.

hilărŭlus, ὑποκ. τοῦ hilarus.

hillae, ārum, θ. πλ. χόλικες, ἔγκατα, ἔντερα· 2) εἶδος ἀλλᾶντος, Ὁράτ.

hilum, i, οὐ. (ἀρχ.) ἐλάχιστον, οὐδενὸς ἄξιον, σχεδ. ἀεί ποτε μετὰ ἀρνήσεως ne hilum=οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον. Ἐντ. καὶ τὸ nihil = ne hilum.

Himella, ae, θ. ποτάμιον τῆς Σαβίνης, εἰσρέον εἰς τὸν Τίβεριν.

Himĕra, ae, ὁ. κ. θ. καὶ (π.) **-ra**, ōrum, οὐ. πλ. Ἱμέρα· 1) ὄνομα δύο ποταμῶν τῆς Σικελίας· 2) πόλις πρὸς ἄρκτον τῆς Σικελίας.

hinc. ἰδὲ hic 2).

hinnĭo, ī̆. χρεμετίζω.

hinnītus, us, ὁ. χρεμετισμός.

hinnŭlĕus, ĕi, ὁ. νεβροῦ ἐλαφίνης.

hinnŭlus, i, ὁ. ὑποκ. τοῦ hinnus.

hinnus, i, ὁ. γίννος, ἡμίονος (γόνος θηλείας ὄνου καὶ ἵππου· πρβλ. mulus).

hio, α'. 1) (π. καὶ μ.) χάσκω, χαίνω, (ἀνεῳγμένος μένω): oculi h., concha h., μάλ. = (χάσκω τῷ στόματι) κέχηνα, χασμῶμαι· 2) μετφ. α) ἐπὶ λόγου· χασμῳδῶ, χασμῳδίαν ἔχω, χασμῳδίαις χρῶμαι: loquor mutila et hiantia· 6) (π. καὶ μ.) = χάσκω πρός τι, ὀρέγομαι, ἐπιθυμῶ τινος· καὶ = χαίνω ἐκ θάμβους, θαμβῶ.

hippăgōgus, a, um (δηλ. navis) καὶ (μ.) **hippāgo**, ĭnis, (ὡς ἐπίθ.) = ἱππαγωγὸς ναῦς.

Hipparchus, i, ὁ. Ἵππαρχος.

hippĭas, ae, ὁ. Ἱππίας.

Hippo, ōnis, ὁ. Ἵππων· 1) ὄνομα δύο πόλεων Λιβύης· ἐντ. **Hipponensis**, e, Ἱππωνιάτης, τοῦ Ἵππῶνος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οὐσ. **-nenses**, ium, ἀ. πλ. Ἱππωνιᾶται· 2) πόλις Ἱσπανίας (οὐ μακρὰν τῆς Τολέδου)· 3) πόλις Βρεττίου.

hippŏcentaurus, i, ἱπποκένταυρος.

Hippocrătes, is, ἀ. Ἱπποκράτης.

Hippocrēne, es, θ. Ἵππου κρήνη, πηγὴ ἐπὶ τοῦ Ἑλικῶνος, ἱερὰ ταῖς Μούσαις.

Hippŏdămе, es, θ. ἡ **-mīa**, ae, θ. Ἱπποδάμη, Ἱπποδάμεια.

hippŏdrŏmus, i, ἀ. (π.) ἱππόδρομος.

Hippŏlўte, es, θ. Ἱππολύτη.

Hippŏlўtus, i, ἀ. Ἱππόλυτος.

hippŏmănes, i, οὐ. τὸ ἱπποµανές.

Hippŏmĕnes, ae, ἀ. Ἱπποµένης.

Hippōnax, actis, ἀ. Ἱππῶναξ, ἰαμβογράφος· ἐντ. **hippōnactēus, a**, um, µετρ. = ὀηκτικός.

hippŏpērae, ārum, θ. ἱππoπῆραι.

Hippŏtădes, ae, ἀ. Ἱπποτάδης.

hippŏtoxŏta, ae, ἀ. ἱπποτοξότης.

hir, ἄκλ. (ἀρχ.), χείρ, παλάμη.

hīra, ae, θ. ἡ νῆστις, τὸ µεσέντερον.

hircīnus, a, um (hircus), τραγείος, τοῦ τράγου· pellis-, τὸ τράγου δέρµα, ἡ τραγῆ· alae h.=δυσώδεις (ἴδ. hircus 2. δ).

hircōsus, a, um (hircus), ὡς τράγος δυσώδης, τραγοµάσχαλος.

hircŭlus, i, ἀ. ὑποκ. τοῦ hircus.

hircus, i, ἀ. 1) τράγος· 2) µετφ. α) = ῥυπαρὸς ἢ ἀσελγὴς ἀνθρ. β) ἡ τῶν µασχαλῶν δυσωδία, ἡ κινάβρα.

hirnĕa, ae, θ. (ἀρχ.), ἡ πρόχους.

Hirpīni, ōrum, ἀ. πλ. Ἱρπῖνοι, ἔθνος Σαµνιτικὸν τῆς µεσηµβρ. Ἰταλίας. Ἐντ. **hirpīnus**, a, um, τῶν Ἱρπίνων.

hirsūtus, a, um (-ior, -issimus) 1) αὐχµηρός, τραχύς, δασύς, λάσιος· 2) ἀκανθώδης, sepes· 3) µετφ. ἀπαλλώπιστος.

hirtus, a, um, (-ior)· 1) = hirsutus· 2) µετφ. = ἄγροικος, ἀπαίδευτος, ἄµουσος.

hīrūdo, ĭnis, θ, βδέλλα.

hīrundĭnīnus, a, um, τῆς χελιδόνος.

hīrundo, ĭnis, θ. χελιδών.

hisco (ἄνευ πρκ. καὶ σ.) γ'. (hio)· 1) ἀµετ. α) χάσκω, χαίνω, tellus h. β) τὸ στόµα ἀνοίγω = φωνὴν ἐκπέµπω, λέξιν λέγω, γρύζω: non audent-, οὐ τολµῶσιν οὐδὲ γρῦ λέγειν· 2) µεταδ. (Προπέρτ.) = ᾄδω, reges.

Hispălis, is, θ. ἡ Ἱσπαλις, πόλις Ἱσπανίας, ταν῀ν Sevilla. Ἐντ. α) **Hispălensis**, e, τῆς Ἱσπάλιος· β) **Hispalienses**, ium, ἀ. πλ. οἱ Ἱσπάλιος.

Hispāni, ōrum, a, πλ. οἱ Ἱσπανοί. Ἐντ. **Hispanĭa**, ae, θ. Ἱσπανία, Ἰβηρία. H. citerior ἢ Tarraconensis, H. ulterior ἢ Lusitania καὶ Baetica. 2) **Hispānus**, καὶ (µ.) **Hispanĭcus**, a, um, Ἱσπανικός, Ἰβηρικός· bellum -um, πόλεµος Ῥωµ. πρὸς τοὺς Ἱσπανούς· 3) **Hispāniensis**, e, Ἱσπανικός, ἐν Ἱσπανίᾳ διατρίβων: bellum -se, πόλεµος, ὃν οἱ Ῥωµαῖοι πρὸς ἀλλήλους ἐν Ἱσπανίᾳ ἐπολέµουν· non -is natus sed Hispanus, οὐκ ἐξ Ἱσπανικοῦ = Ῥωµαίου ἐν Ἱσπ. διατριβόντος) γενηθείς, ἀλλ' ἐξ Ἱσπανοῦ.

hispĭdus, a, um (π. καὶ µ.), λάσιος, δασύς, αὐχµηρός, τραχύς, ἄγροικος (ἐπ ἀγρίας καὶ ἀγροίκου ὄψεως), facies frons; ager-, χώρα ἀγρία, ἔρηµος.

hĭstŏria, ae, θ. 1) ἱστορία· α ἱστορικὴ ἐπιστήµη· β) τῶν πεπραγµένων ἀφήγησις· γ) ἱστορικὴ συγγραφή· ἐν τῷ πλῃθ. = τµήµατα ἱστορίας: scriptor historiarum· 2) ζήτησις, ἔρευνα, διήγησις· ut est in omni h. curiosus· 3 (κωµ. = λόγοι: satis historiarum est! 4 (π.) ὑποκείµενον ἱστορικόν.

1. histŏrĭce, es, θ. (µ.) ἱστορική ἑρµηνεία συγγραφέως τινός.

2. histŏrĭce, ἐπίρ. ἱστορικῶς.

histŏrĭcus, a, um, ἱστορικός, homo καὶ οὐσ. **-cus**, i, ἀ. ὁ ἱστορικός.

histrĭcus, a, um (ἀρχ. hister = histrio) ὑποκριτικός, τῶν ὑποκριτῶν, Πλ

histrĭo, ōnis, ἀ. (ἀρχικῶς hister τυρρηνικὴ λ.), µίµος, ἐντ. = ὑποκριτής.

histriōnālis, e, θ. (Τάκ.) = histricus

histriōnĭa, ae, θ. ἡ ὑποκριτική.

hiulce, ἐπίρ. µετὰ χασµῳδίας, loquor

hiulco, ā'. (π.) διασχίζω, terram.

hiulcus, a, um (hio)· 1) (π.) χαίνων, χάσκων· 2) µετφ. α) ἐπὶ λόγου χασµῳδῶν, χασµῳδίας ἔχων. β) (Πλ. = χάσκων πρός τι, ἐπιθυµητικός τινος

ho, ἐπιφών. ἀντὶ oh!

hoc, 1) ἰδὲ hic· 2) (π.) = huc.

hŏdie, ἐπίρ. (hoc, die)· 1) (τῇδε τ ἡµέρᾳ), τήµερον, σήµερον: -mane, σή µερον πρωΐ· -ad vesperum, µέχρι τῆ σήµερον ἑσπέρας· jam -, σήµερον ἔτ µετφ. (κωµ.) = εὐθύς, αὐτίκα· 2) σήµερον νῦν, locus ubi h. est illa urbs· ἐντ παρὰ τοῖς µτγν. h o d i e q u e = hodi quoque, καὶ νῦν ἔτι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

hŏdiernus, a, um, (hodie), σημερινός· -die, σήμερον· ante h. diem, προχθές· (μ.) in hodiernum (οὐδ.) μέχρι ταύτης τῆς ἡμέρας.

Hŏmērus, i, ἀ. Ὅμηρος. Ἐντ. 1) **Hŏmēriăcus** (π.), **Hŏmērĭus** (μ.) καὶ **Hŏmērĭcus**, a, um, Ὁμηρικός· 2) **hŏmērŏmāstix**, īgis, ἀ. Ὁμηρομάστιξ, ἐπίθ. τοῦ γραμματικοῦ Ζωίλου, ἐντ. = πᾶς κακολόγος, ἐπιτιμητής· 3) **hŏmērŏnīdes**, ae, α. (Πλ.) ὁμηριστής, μιμητὴς τοῦ Ὁμήρου.

hŏmĭcīda, ae, ἀ. θ. (homo, caedo) ἀνθρωποκτόνος, φονεύς (ἄνευ γενικῆς, τὸν φονευθέντα δηλούσης· πρβλ. interfector). Παρ' Ὁρατ. (ἐπιστ. 17, 12) περὶ Ἕκτορος = τῷ ὁμηρικῷ ἀνδροφόνος».

hŏmĭcīdĭum, ii, οὐ. (homicida) ἀνθρωποκτονία, φόνος.

hŏmo, ĭnis, ἀ. καὶ θ. ἄνθρωπος (ἀνὴρ ἢ γυνή· κατ' ἀντίθ. πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ τὰ ζῷα· πρβλ. mas, vir)· -adolescens, senex, νέος, γέρων ἄνθρωπος· si h. nata est = ὑπὸ γυναικός· qui hoc hominīs est; ποιός τις ὧδε ὁ ἄνθρωπος; πολλ. ἐν τῷ πληθ. = οἱ ἄνθρωποι (ὁ κόσμος) Ἐνίοτε homo ἄνθρωπος, = λογικὸν ὄν, καὶ = ἀτελὲς ὄν. Μάλ. α) homines tui = οἱ σοί, οἱ σοὶ φίλοι, οἱ σοὶ ὀπαδοί· ὡσαύτ. -alicujus = ὁ δοῦλός τινος· β) paucorum hominum sum, ὀλίγοις τισὶ συναναστρέφομαι· γ) inter homines = ἐν ἀνθρώποις εἰμί, ζῶ, καὶ = μόνον ἀνθρώποις συναναστρέφομαι· δ) hic h = ego καὶ = aliquis· ε) (ἀρχ.) ἡ μὴ mulier, γυνή: mi homo et mea mulier! ς) πλ. = τὸ πεζικόν: homines equitesque.

Hŏmŏle, es, θ. Ὁμόλη, ὄρος τῆς Φθιωτικῆς Θεσσαλίας.

hŏmōnўma, ōrum, οὐ. πλ. ὁμώνυμα (οἷον Taurus = τὸ ὄρος καὶ τὸ ζῷον).

hŏmūllus, i, ἀ., **hŏmuncĭo**, ōnis, ἀ. καὶ **homuncŭlus**, i, ἀ. (ὑποκ. τοῦ homo), ἀνθρώπιον, ἀνθρωπάριον, ἀνθρωπίσκος· (καὶ αἱ μὲν δύο πρῶται λέξεις κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸν ἄνθρωπον = οὐτιδανός, ἡ δὲ τελευταία κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ θεῖον = ἄθλιος ἄνθρωπος).

Hŏnestāmentum, i, οὐ. κόσμημα.

hŏnestas, ātis, θ. (honestus)· 1) τιμή, (ἀγαθὴ) δόξα, ἀξίωμα: laus et-, honestatis causa = honoris causa· ἰδὲ honor. Ἐντ. α) omnes honestates civitates = πάντες οἱ ἐν ἀξιώματι ὄντες, οἱ ἐπιφανεῖς πολῖται· β) = κάλλος, λαμπρότης: si h. est in rebus iis· 2) εὐπρέπεια, εὐσχημοσύνη, κοσμιότης, χρηστότης, ἀρετή, καλοκἀγαθία.

hŏneste, ἐπίρ. (-ius, -issime)· 1) ἐντίμως· -natus ἐξ εὐγενοῦς γένους· 2) εὐπρεπῶς, εὐσχημόνως, κοσμίως, χρηστῶς, καλῶς καὶ ἀγαθῶς.

hŏnesto, ā'. (honestus)· 1) τιμῶ τινά, τιμὴν καὶ ἀξίωμα περιάπτω τινί· -aliquem· ὡσαύτ. -aliquem laude, honore, τιμῶ τινα ἐπαίνῳ, ἀξιώματι· ἐντ. = κοσμῶ, καλλωπίζω, λαμπρότητα δίδωμι· -domum, currum.

hŏnestum, i, οὐ. ἰδὲ honestus..

hŏnestus, a, um (-ior, -issimus), [honor]· 1) τίμιος, ἔντιμος, ἐπιφανής, λαμπρός, εὐγενής· ἐντ. οὐσ. honesti, ōrum, ἀ. πλ. = οἱ εὐγενεῖς· 2) τίμιος, κόσμιος, χρηστός, καγαθός· ἐντ. οὐσ. **honestum**, i, οὐ. α) κοσμιότης, χρηστότης· β) τὸ ἠθικῶς καλόν· 3) εὐσχήμων, εὐπρεπής, καλῶς ἤχων, καλῶς ἀκουόμενος, oratio, nomen, causa· 4) (π.) εὐπρεπὴς τὴν ὄψιν, εὐειδής, καλός, facies, homo· ἐντ. οὐσ. honestum, i, οὐ. = τὸ κάλλος, Ὁράτ.

1. hŏnōr ἢ **hŏnos**, ōris, ἀ. 1) τιμή: decŏro aliquem honoribus, τιμαῖς κοσμῶ τινα· habeo aliquem magno honore, ἢ in magno honore, ἔχω τινὰ διὰ μεγάλης τιμῆς· sum in honore apud aliquem, ἐν τιμῇ εἶμι (εὐδοκιμῶ) παρά τινι, τιμῶμαι ὑπό τινος· ὡσαύτ. sum magno honore, ἐν μεγάλῃ τιμῇ εἶμι· habeo (tribuo, praesto) alicui honorem, καὶ afficio (augeo) aliquem honore, ἀπονέμω ἢ ἀποδίδωμί τινι τιμήν, τιμῶ τινα· in honorem adduco aliquem, αὐξάνω τινὰ τιμαῖς, ἀξιῶ τινα τιμῆς· honori aliquid duco alicui, ἐν τιμῇ τίθεμαί τί τινι, ἔπαινόν τινος ἡγοῦμαί τι· honori ducitur illud, ἐκεῖνο ἐν τιμῇ (ἔντιμον) νομίζεται. Μάλ. α) honoris causā ἢ gratiā, ἕνεκα ἢ χάριν τιμῆς, honoris alicujus gratiā (τῆς αὐτῆς καὶ τὸ in honorem alicujus σημασίας) = πρὸς τιμὴν τινος· β) honorem praefor (dico) συγγνώμην τῶν ῥηθησομένων αἰτοῦμαι· 2) τιμή, ἀρχή, ἀξίωμα: -tribunicius = τὸ δημαρχικὸν ἀξίωμα· -amplissimus, ἡ τοῦ ὑπά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

του ἀρχή, ἡ ὑπατεία· honores amplissimi, τὰ μέγιστα (ἐν γένει) ἀξιώματα, αἱ μέγισται ἀρχαί· 3) τιμή, λαμπρότης: -gentis, Bergk. 4) τιμή, δῶρον· α) μισθός (ὁ ἐπίτιμος), ἀμοιβή· β) θυσία (τιμῆς ἕνεκα γιγνομένη): honorem indico templis; macto honores = ἱερεῖα· γ) -mortis, κηδεία· δ) (π.) ὕμνος· 4) (π.) κάλλος, χάρις, κόσμος, κόσμημα.

2. Hŏnor ἢ **Hŏnos**, ōris, ā. (προσωπ.) Θεὸς προστάτης τῆς τιμῆς.

hŏnōrābĭlis, e, ἔντιμος, τιμὴν φέρων.

hŏnōrārĭus, a. um (honoro), τιμῆς ἕνεκα γιγνόμενος ἢ δωρούμενος· -vinum, frumentum h.; arbiter h. = διαιτητὴς χάριν τιμῆς ἐκλεγόμενος· tumultus h. = κενοτάφιον. Ἐντ. οὐσ. hŏnōrārĭum, ii, οὐ. (μ.) τὸ γέρας, τὸ βραβεῖον, τὸ ἀριστεῖον.

hŏnōrāte, ἐπίρ. (-ius), ἐντίμως.

hŏnōrātus, a, um (-ior, -issimus) (honōro)· 1) τιμώμενος, ἔντιμος, ἐν τιμῇ ὤν: amici -ti = οἱ περὶ τὸν βασιλέα, οἱ αὐλικοί· cani -ti, αἱ σεβάσμιοι πολιαὶ τρίχες· Achilles-, = ὁ ὀνομαστὸς Ἀχιλλεύς· 2) (π. καὶ μ.) comae -tae, ἡ κόμη ἄργοντος.

hŏnōrĭfĭce, ἐπίρ. (-centius, -centissime), τιμητικῶς, ἐντίμως, μετὰ τιμῆς.

hŏnōrĭfĭcus, a, um (-centior, -centissimus), ἔντιμος, ἐν τιμῇ ὤν, τιμὴν φέρων.

hŏnōro, α΄. (honor), 1) τιμῶ, γεραίρω, aliquem, virtutem· 2) -aliquem sellā curuli, τιμῶ τινα ἐλεφαντίνῳ δίφρῳ· 2) -diem, λαμπρύνω τὴν ἡμέραν, Λίβ.

hŏnōrus, a, um (honor), ἔντιμος.

hoplŏmăchus, i, ā. ὁπλομάχος.

1. Hŏra, ae, θ. Ὥρα, ὄνομα τῆς ἀποθεωθείσης Ἐρσιλίας (συζύγου τοῦ Ῥωμύλου).

2. hōra, ae, θ. 1) ὥρα ἡμέρας. Μάλ. α) in horā, ἐν μιᾷ ὥρᾳ· -quarta, decima κτλ. (ἀπὸ τῆς τοῦ Ἡλίου ἀνατολῆς λογιζομένη)· quota h. est, πηνίκα τῆς ἡμέρας ἐστί (τί ὥρα εἶνε); horae legitimae, αἱ νόμιμοι ὧραι (ὁ τῷ ῥήτορι διδόμενος χρόνος πρὸς δημηγορίαν)· β) -mortis, pugnae (μ.) ἡ ὥρα τοῦ θανάτου, τῆς μάχης· γ) mutor in horas, καθ' ἑκάστην ὥραν μεταβάλλομαι· vivo in horam, πρβλ. τὸ Ὁμ. (Ὀδυσ. 9. 85) σἠμέρια φρονέειν», τὸ παρὸν μόνον σκοπεῖν· omnium horarum est, ἀεὶ εὖ ἔχει· 2) πληθ. = τὸ ὡρολόγιον: mitto ad horas, πέμπω (τινὰ) σκοπεῖν τὴν σκιὰν (νὰ ἴδῃ τί ὥρα εἶνε)· 3) ὥρα τοῦ ἔτους, ὥρα: atrox h. caniculae.

3. Hōrae, arum, θ. πλ. αἱ Ὧραι θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀρτέμιδος.

hōraēum, i, οὐ. (Πλ.) ὡραῖον, ἅλμη ταριχευτῶν ἰχθυδίων.

Hōrātius, i, ā. Ὁράτιος. Τῶν Ὁρ. ὀνομαστός ἐστιν ὁ μιμητὴς τοῦ Ἀλκαίου καὶ τῆς Σαπφοῦς λυρικὸς ποιητὴς Quintus H. Flaccus, γενν. τῷ 65 π. Χ. καὶ ἀποθ. τῷ 8ῳ π. Χ.

hordĕācĕus, a, um. κριθινος.

hordĕārĭus, a, um· 1) κριθοφάγος gladiatores· 2) hordearium aes, ἰδὲ aes.

hordēĭus, a, um (Πλ.) = hordeaceus.

hordĕum, i, οὐ. κριθή.

hōrĭa, ae, θ. λέμβος ἁλιευτικός.

hōrĭŏla, ae, θ. ὑποκ. τοῦ horia.

hornōtĭnus, a, um, τοῦδε τοῦ ἔτους.

hornus, a, um (π.) = hornotinus.

hōrŏlŏgĭum, ii, οὐ. ὡρολόγιον (τὸ ἡλιακὸν ἢ τὸ ὑδραυλικόν).

horrendus, a, um (γερουνδίδ. τοῦ horreo), φρικτός, τρομερός, φρικαλέος· bellua horrendum (ἐπιρρηματ. = φρικτῶς) stridens· 2) σεβαστός, Sibylla.

horrĕo, (ἀν. ω πρκ. καὶ σ.), ē΄. 1) φρίσσω: setis horrens, θριξὶ φρίσσων (τὰς τρίχας τῆς λοφιᾶς ἀνορθῶν)· hastis horrens, (φάλαγξ) δόρασι φρίττουσα (τὰ δόρατα ὡς τρίχας ἠνωρ/ωμένας ἔχουσα)· mare horret fluctibus, ἡ θάλασσα φρίσσει (κύματα ἀνυψώνει, σφοδρῶς κυμαίνει)· terga horrentia suum (= h. setis), νῶτα τριχώδη· ager h. aristis, ἄρουρα στ. χεσι φρίσσουσα, ἀνορθοῦσα τοὺς στάχυς)· 2) φρίσσω (ἀνατριχιάζω), ῥιγῶ· 3) φρίττω, φρικιῶ, τρομάζω· 4) (π.) ἐκπλήττομαι ἐπί τινι· 5) κινοῦμαι: seges h. ventis· 6) φρίκην ἐμποιῶ, tempestas· ἐντ. horrens = φρικώδης.

horrĕsco, horrŭi, (ἄνευ σ.), γ΄. (ἐναρκτ. τοῦ horreo), ἄρχομαι φρίσσων· ἰδὲ τὰς τοῦ horreo σημασίας.

horrĕum, i, οὐ. (ὡρεῖον), ἀποθήκη, μάλ. ἀποθήκη σίτου, σιταβολών, σιτοφυλακεῖον.

horrībĭlis, e (-ior), φρικτός, φρικώδης, φοβερός, δεινός, pestis, sonitus,

Δημόσιον Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βέροιας

horrĭde, ἐπίρ. (-ius) τραχέως· μόνον μετρ. α) ἀκόμψως, ἁπλῶς· β) τραχέως, πικρῶς, aliquem alloqui.

horrĭdus, a, um (-ior)· 1) φρίττων, δασύς, λάσιος: myrtus h. hastilibus· barba h. 2) τραχύς, ἄγριος, γαλεπός, hiems, fluctus, aequora; ager h. = ἔρημος· 3) μετφ. τραχύς, ἄγροικος, ἄξεστος, ἄγριος, χαλεπός, homo, vita, sermo· 4) (ὡς τὸ πολὺ π.) φρικτός, φρικώδης, φρικαλέος, φοβερός· 5) (π.) φρίττων ὑπὸ κρύους, ῥιγῶν· bruma h. gelu = κρυώδης.

horrĭfer, ĕra, ĕrum (π.)· 1) φρίκην ἐμποιῶν, φρικαλέος, φρικώδης.

horrĭfĭce, ἐπίρ. (Λουκρ.) φρικτῶς.

horrĭfĭco, α′, 1) ἐπὶ θαλάσσης· φρίκην ἐγείρω, ἀνώμαλον, κυματώδη ποιῶ τὴν θάλασσαν· 2) -dignitatem alicujus φοβερὸν ποιῶ τὸ ἀξίωμά τινος· 3) ἀπολύτ. φρίκην, φόβον ἐμποιῶ.

horrĭfĭcus, a, um (horror, facio)· φρίκην, φόβον ἐμποιῶν, φοβερός.

horri-sŏnus, a, um (π.) βαρυηχής.

horror, ōris, ἀ. horreo)· 1) φρίκη, κυματώδης κίνησις· 2) φρίκη, ῥῖγος· 3) φρίκη, ἔκπληξις, φόβος, μάλ. = ὁ ἐκ τῆς θρησκείας φόβος, ἡ εὐλάβεια· 4) ὁ τρόμος.

horsum, ἐπίρ. (huc, vorsum), δεῦρο.

Horta, ae, θ. Ὄρτα, πόλις Τυρρηνίας. Ἐντ. **Hortīnus**, a, um, τῆς Ὄρτης.

hortāmen, ĭnis, οὐ. καὶ **hortāmentum**, i, οὐ. (hortor), παρόρμημα, παρόρμησις· ὡσαύτ. καὶ ἐν τῷ πληθ.

hortātĭo, ōnis, θ. (hortor)· 1) παρόρμησις, προτροπή· 2) ἐπὶ ναυτῶν· = παρακελευσμός.

hortātīvus, a, um, (hortor), παρορμητικός, προτρεπτικός, παρακελευστικός.

hortātor, ōris, ἀ. 1) παραινέτης· isto hortatore, τούτου παραινοῦντος, τῇ τούτου παραινέσει· 2) κελευστὴς (νεώς).

hortatrix, īcis, θ. (μ.), παρακελευστική, νουθετητική.

1. hortātus, us, ἀ. (σπ.) = hortatio.

2. hortātus, a, um, μετχ. τοῦ hortor.

hortensis, e, καὶ **-sĭus**, a, um, (μ.) κηπαῖος, τοῦ κήπου.

Hortensius, a, um, Ὀρτήσιος· κύρ. ὄν. **-us**, i, ἀ. Ὀρτήσιος· ἐντ. **-sĭānus**, a, um, τοῦ Ὀρτησίου.

hortor, ἀποθ. α′. (πρβλ. ὄρσαι, ἀόρ. τοῦ ὄρνυμι = προτρέπω)· 1) προτρέπω, παρορμῶ, παροτρύνω τινά εἴς τι: -ad concordiam· -aliquem ut legat, παρορμῶ, παραινῶ τινα ἀναγινώσκειν· -aliquem aliquid, παρορμῶ τινα εἴς τι, pacem εἰς τὴν εἰρήνην, μάλ. ἐν τῇ στρατιωτ. γλώσσῃ = παρακελεύομαι τοῖς στρατιώταις, παραθαρρύνω τοὺς στρ., προσαγορεύω.

hortŭlus, i, ἀ. ὑποκ. τοῦ hortus.

hortus, i, ἀ. (χόρτος)· 1) κῆπος· 2) πλ. οἱ κῆποι, μάλ. ὁ παράδεισος.

hospes, ĭtis, ἀ. 1) ξένος· recipio h. ὑποδέχομαι ξένους, ξενίζω· 2) ξένος, ἔπηλυς, ἐπιδημῶν· ἐντ. μετφ. = ξένος τινός, ἄπειρός τινος· -in agendo, ἄπειρος τοῦ λέγειν.

hospĭta, ae, θ. (κυρ. θ. τοῦ hospitus ἐν χρήσει ὡς οὐσ. θ. τοῦ hospes) ἡ ξένη· ἰδὲ hospes.

hospĭtālis, e (-ior, -issimus)· 1) ξένιος· -Jupiter, ὁ ξένιος Ζεύς· sedes h., cubiculum h. = ὁ ξενών, τὸ ξενοδοχεῖον· caedes h. ξενοκτονία, φόνος ξένου· 2) ξένιος, φιλόξενος.

hospĭtālĭtas, ātis, θ. φιλοξενία.

hospĭtālĭter, ἐπίρ. φιλοξένως.

hospĭtĭum, ii, οὐ. (hospes)· 1) ξενία, ξενοσύνη· -mihi est cum illo, καὶ utor hospitio ejus, ξένος ἐκείνου εἰμί· -facio (jungo) cum aliquo, ξενίαν ποιοῦμαι πρός τινα· 2) ξένισις, ξενισμός: accipio aliquem hospitio, ξενίζω τινά· 3) ξενών, ξενοδοχεῖον (πρβλ. deversorium, caupona)· publicum h., ξενὼν ὑπὸ τῆς πολιτείας ἱδρυθείς.

hospĭtor, ἀποθ. α′. ὡς ξένος που καταλύω ἢ διατρίβω: animus h. in corpore.

hospĭtus, a, um (π.), (εὐχρ. μόνον ἐν τῷ θ. ἑν. καὶ ἐν τῷ οὐ. πλ. hospitā)· 1) ξένος, navis, aequora· -Teucris, ξένη, ἀλλόφυλος τοῖς Τεύκροις (ἡ Λαβινία)· 2) ξένιος, φιλόξενος, terra, litora·

hostĭa, ae, θ. (hostio = ferio, πλήττω), σφάγιον, ἱερεῖον: immolo (sacrifico) hostias ἢ hostiis, σφάττω ἱερεῖον· -humana, ἀνθρωποθυσία.

hostĭātus, a, um, ἱερεῖον ἔχων.

hostĭcus, a, um (hostis) πολέμιος = τοῦ πολεμίου, ager, ensis; οὐσ. **-cum**, i, ἡ πολεμία (χώρα).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

hostīlis, e hostis), πολέμιος, terra, navis; metus h., ὁ (ἀπό) τῶν πολεμίων φόβος bella hostilia, οἱ πρὸς ἀλλοφύλους πολεμίους πόλεμοι (κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἐμφυλίους)· -in rempublicam, πολεμικῶς (δυσμενῶς) πρὸς τὴν πολιτείαν διακείμενος· hostilem in modum, πολεμίῳ τῷ τρόπῳ.

hostīlĭtas, ātis, θ. (μ.) ἔχθρα.

hostīlĭter, ἐπίρ. πολεμίως, δυσμενῶς.

Hostĭlĭus, ii, ἀ. Ὁστίλιος· ἐντ.

Hostĭlĭus, a, um, Ὁστίλιος, τοῦ Ὁστιλίου.

hostīmentum, i, οὐ. ἀμοιβή.

1. hostĭo (=ferio), 6'. πλήττω.

2. hostĭo, ὃ. (ἀρχ.) ἰσῶ, ὁμοιῶ.

hostis, is, ἀ. καὶ θ. 1) (ἀρχ.) ξένος· 2) πολέμιος (πρβλ. inimicus)· 3) πολέμιος, δυσμενής, ἐχθρός, populo, reipublicae· 4) πολέμιος, ἐναντίος· -veritatis· ὡσαύτ. (π.) α) = ὁ ἀντεραστής· 6) = ὁ ἀντίδικος.

huc, **hucine**, ἰδὲ hic 4.

hui, ἐπιφών. ἐκπλήξεως, ἄ!

hujuscĕ-mŏdi ἢ **hujus-mŏdi** (ὃ εὐχρ. ὡς ἐπίθ.), τοιουτότροπος, τοιοῦτος· -casus, τοιαύτη συμφορά· multa h., πολλὰ τοιαῦτα· id erat h., ut κτλ. ἦν δὲ τοῦτο τοιοῦτον, ὥστε κτλ.

hūmāne, ἐπίρ. (-ius, -issime)· 1) ἀνθρωπίνως, ἀνθρωπείως· 2) φιλανθρώπως· 3) κομψῶς.

hūmānĭtas, ātis, θ. (humanus), τὸ ἀνθρώπινον, ἡ τοῦ ἀνθρώπου φύσις· magnam vim habet h. Μάλ. τὸ ἀνθρώπινον αἴσθημα, ἡ φιλανθρωπία, τὸ φιλάνθρωπον: exuo omnem h. 2) πραότης, καλοκαγαθία, προσήνεια, φιλοφροσύνη· 3) διάπλασις καὶ κόσμησις τῆς ψυχῆς, μόρφωσις, παιδεία, εὐμουσία, λόγων καὶ τρόπων λεπτότης, λεπτὴ αἴσθησις (τοῦ καλοῦ)· lepos et h. χαρίεις καὶ κομψὸς λόγος.

hūmānĭter, ἐπίρ. = humāne.

hūmānĭtus, ἐπίρ. = humane: si quid mihi h. accidisset, εἴ τι (ἀνθρώπινον) ἔπασχον, τ. ἔ, εἰ ἀπέθνησκον.

hūmānus, a, um (-ior, -issimus)· 1) ἀνθρώπειος, ἀνθρώπου· -species, caput h. hostia h. ἀνθρωποθυσία· 2) ἀνθρώπινος· res divinae et h., τὰ θεῖα καὶ ἀνθρώπινα· 3) (ἀρχ.) humani = homines, ἄνθρωποι· 4) φιλάνθρωπος, πρᾶος, φιλόφρων, προσηνής· 5) εὐπρεπής: doctus et h.

hūmātĭo, ōnis, θ. κατόρυξις, ταφή.

hūmecto, α'. 1) μεταθ. ὑγραίνω, βρέχω, ἀρδεύω τι· 2) ἀμετ. ὑγρὸς εἶμαι (ἐκ τῶν δακρύων), δακρύω.

hūmectus, a, um (humus), ὑγρός.

hūmeo (ἢ **umeo**), 6'. ὑγρὸς εἶμαι· ὡς τὸ πολὺ ἐν τῇ μετχ. **humens** (ἢ **umens**), ntis, ἐπιθετ. ὑγρός, ἔνυγρος.

hŭmĕrus, i, ἀ. ὦμος (μάλ. τοῦ ἀνθρώπου, τὸ δὲ armus μᾶλλον ἐπὶ ζώων)· μετῳ. sustineo tota comitia humeris meis· 2) (μ.) ὅ,τι τοῖς τοῦ ἀνθρ. ὤμοις ἔοικε, οἷον ῥάχις ὄρους· h. arborum, τὸ μέρος τῶν δένδρων ἐξ οὗ ἐκφύονται οἱ κλάδοι.

hūmesco, γ'. ὑγραίνομαι, ὑγρὸς γίγνομαι: equi h. spumis.

hūmĭde, ἐπίρ. (Πλ.) ὑγρῶς.

hūmĭdŭlus, a, um, ὀλίγον ὑγρός.

humĭdus (ἢ umĭdus), a, um (-ior, -issimus)· 1) ὑγρός, ἔνυγρος, ὑγρασίαν ἐνέχων (πρβλ. udus καὶ madidus)· 2) μετῳ. verba -da = λόγοι ἀσθενεῖς, ἄτονοι.

hūmĭfer, ĕra, ĕrum, (humus, fero), (ἀρχ.) ὑγροφόρος, ὑγρός.

hŭmĭlis, e (-ior, -illimus)· 1) χαμηλός, ταπεινός, βραχύς, μικρός, arbor, casa, homo, corpus· ἐντ. fossa h. = οὐ βαθεῖα τάφρος· 2) μετῳ. α) ταπεινός, εὐτελής, φαῦλος, ἀγενής· 6) ἐπὶ λόγου· ἁπλοῦς· γ) ἥττων, ἀσθενής: homines multis rebus humiliores sunt quam bestiae· δ) ταπεινός, μικρολόγος, μικροπρεπής, animus, curae· ε) ταπεινός, ταπεινόφρων, animus, preces· ϛ) ταπεινός, ἕρπων, assentator κόλαξ· ζ) ταπεινός, μικρόφρων, animus.

hŭmĭlĭtas, ātis, θ. χαμηλότης, ταπεινότης, βραχύτης (κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ὑψηλόν)· 2) μετῳ. α) ταπεινότης (γένους, τάξεως, κοινωνικῆς θέσεως)· 6) ταπεινότης, εὐτέλεια, φαυλότης· γ) ταπεινότης, ταπείνωσις, ταπεινοφροσύνη· δ) ταπεινότης, ἀνανδρία, μαλακία: metus habet humilitatem.

hŭmĭlĭter, ἐπίρ. (-ius, -illime) χαμηλῶς, ταπεινῶς· μετῳ. ταπεινοφρόνως.

hŭmo, α'. (humus) κρύπτω, καλύπτω γῇ, ἐντ. = θάπτω, aliquem.

hūmor, ōris, ἀ. (humeo) ἡ ὑγρότης, τὸ ὑγρόν· (π.) -Bacchi = ὁ οἶνος· -lacteus, τὸ γάλα· -roscidus, ἡ δρόσος·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

-pluvius, ἡ βροχή· -labitur in genas, δάκρυα καταρρέουσιν εἰς τὰς παρειάς.

hŭmus, i, θ. 1) (χῶμα) χθών, ἔδαφος γῆς, γῆ. Μάλ. α) (π.) τὸ ταπεινὸν ἐν λόγοις, ἐν λογισμοῖς: veto humum, deduco ad h. 6) (π.) = terra, γῆ, χώρα· h. Punica, Illyrica· γ) ἐπιρρημαt. humi, χαμαί, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς γῆς, ἐπὶ τῆς γῆς· humo = χαμόθεν (ἀπὸ χάμου).

Hunni, ōrum, ἀ. πλ. Οὖννοι.

Hyacinthus, i, ἀ. Ὑάκινθος· ἐντ. **-thĭus**, a, um, Ὑακίνθιος· οὐσ. **-thĭa**, ōrum, οὐ. πλ. Ὑακίνθια, ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τοῦ Ὑακίνθου 2) ὑάκινθος (τὸ ἄνθος)· ἐντ. **hyacinthĭus**, a, um, ὑακίνθινος.

Hўădes, dum, θ. πλ. Ὑάδες, οἱ τὴν κεφαλὴν τοῦ (ἄστρου) Ταύρου σχηματίζοντες ἑπτὰ ἀστέρες, ὧν ἡ ἐμφάνεια (7-21 Μαΐου) ὑετοὺς μηνύει· ἐντ. καὶ pluviae = ὑέτιοι.

hyaena, ae, θ. 1) ὕαινα· 2) ἰχθύς τις.

hyălus, i, ἀ. ὕαλος (λατ. vitrum).

Hyampŏlis, is, θ. Ὑάμπολις, πόλις Φωκίδος.

Hyantes, um, ἀ. πλ. Ὕαντες, ἀρχ. ἔθνος Βοιωτίας· ἐντ. **Hyantēus** ἢ **Hyantĭus**, a, um, Ὑάντιος, Βοιωτικός.

Hyas, antis, ἀ. Ὑας, υἱὸς τοῦ Ἄτλαντος πατὴρ τῶν Ὑάδων.

Hybla, ae, θ. Ὕβλα· 1) ὄρος Σικελίας· ἐντ. **Hyblaeus**, a, um, Ὑβλαῖος· 2) πόλις ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὕβλης· ἐντ. **Hyblenses**, ium, ἀ. πλ. Ὑβλαῖοι.

Hўdaspes, is, ἀ. Ὑδάσπης, ποτ. Ἰνδίας, εἰς τὸν Ἰνδὸν ἐκβάλλων.

hydra, ae, θ. ὕδρα, μάλ. -Lernaea, ἡ ἁπλ. h. = ἡ Λερναία Ὕδρα· ἐντ. = ὁ ὄφις (ἄστρον).

hydraula ἢ **-les**, ae, ἀ. ὑδραύλης, ὁ πρὸς ὕδραυλιν ᾄδων ἢ ἀπαγγέλλων.

hydraulĭcus, a, um, ὑδραυλικός.

hydraulus, i, ἀ. ὕδραυλος, ὕδραυλις, ὑδραυλικὴ σύριγξ.

Hydrēla, ae, Ὑδρήλα, πόλις Καρίας. **Hydrēlātānus**, a, um, τῆς Ὑδρήλας.

hydrĭa, ae, θ. ὑδρία.

Hydrŏchŏus i, ἀ. ὑδροχόος.

hydropĭcus, a, um, ὑδρωπικός.

hydrops, ōpis, ἀ. ὕδρωψ.

1. hydrus, i, ἀ. (π.) ὕδρος, ὄφις.

2. Hўdrus, untis, θ, ἢ **Hydrundum**, i, οὐ. Ὑδροῦς, πόλις Καλαβρίας.

Hўlaeus, i, ἀ. Ὑλαῖος, ὁ τῆς Ἀταλάντης φρενὺς Κένταυρος· ἐντ. **Hylaeus**, a, um, τοῦ Ὑλαίου.

Hўlas, ae, ἀ. Ὕλας, φίλος Ἡρακλέους.

hўle, es, θ. (μ.) ὕλη (συγγραφῆς)

Hyllus, i, ἀ. Ὕλλος, υἱὸς Ἡρακλέους.

Hўmen, ĕnis, ἀ. Ὑμήν, καὶ **Hўmĕnaeus**, i, ἀ. (π.) Ὑμεναῖος· 1) θεὸς τῶν γάμων· 2) ἐπιθαλάμιον ᾆσμα· 3) ὁ γάμος.

Hўmettus, i, ἀ. Ὑμηττός, ὄρος Ἀττικῆς, τανῦν Τρελλός· ἐντ. **Hymettius**, a, um, Ὑμήττιος.

Hypaepa, ōrum, οὐ. πλ., τὰ Ὑπαιπα, πόλις Λυδίας· ἐντ. **-pēni**, ōrum, ἀ. πλ. Ὑπαιπηνοί.

Hўpănis, is, ἀ. Ὑπανις, ποταμὸς Σαρματίας.

Hўpăsis, ἴδε Hyphasis.

Hўpăta, ae, θ. τὰ Ὕπατα, ἡ Ὑπάτη, πόλις Θεσσαλίας· ἐντ. **Hypătaeus**, a, um, καὶ **-tensis**, e, Ὑπαταῖος, καὶ οὐσ. **-taei**, ōrum, ἀ. πλ., Ὑπαταῖοι.

hўperbŏle, es, θ. ὑπερβολή, ῥητορ. σχ. (λατ. superlatio, superjectio).

Hўperbŏrĕi, ōrum, ἀ. πλ. Ὑπερβόρειοι, μυθικὸς λαός· ἐντ. **-rēus**, a, um, ὑπερβόρειος.

Hўpĕrĭdes, is, ἀ. Ὑπερίδης, ῥήτωρ.

Hўpĕrĭon, ŏnis, ἀ. 1) Ὑπερίων, πατὴρ τοῦ Ἡλίου, τῆς Σελήνης καὶ τῆς Ἠοῦς· 2) (ἀντὶ Ὑπεριονίων = Ὑπεριονίδης), ὁ Ἥλιος· Ἐντ. α) **Hўpĕrĭŏnĭdes**, ae, ἀ. Ὑπεριονίδης· β) **Hўpĕrĭŏnis**, ĭdis, θ. Ὑπεριονίς = Ἠώς.

Hypermnestra, ae, θ. Ὑπερμνήστρα, θυγάτηρ Δαναοῦ.

Hўphăsis, is, ἀ. Ὕφασις, ποταμὸς Ἰνδιῶν, τανῦν Bejeh.

hўpŏcaustum, i, οὐ. ὑπόκαυστον, πυριατήριον (sudatio, caldarium).

hypocrĭta, ἡ **-tes**, ae, ἀ. ὑποκριτής.

hўpŏdĭdascălus, i, ἀ. ὑποδιδάσκαλος.

hўpŏmnēma, ătis, οὐ. ὑπόμνημα.

hypŏthēca, ae, θ. ὑποθήκη, ἐνέχυρον.

Hypsĭpўle, es, θ. Ὑψιπύλη.

Hyrcāni, ōrum, ἀ. Ὑρκάνιοι· **Hyr-**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

cānĭa, ae, θ. Ὑρκανία, χώρα Περσίας· Ἐντ. **Hyrcānus** καὶ **Hyrcānĭus**, a, um, Ὑρκάνιος.
Hўrië, es, θ. Ὑρίη, πόλις καὶ λίμνη Βοιωτίας.
Hyrieus, ei, ἀ. Ὑριεύς, πατὴρ Ὠρίωνος· ἐντ. **Hyriĕus**, a, um, Ὑριεύς.
Hyrtăcĭdes, ae, ἀ. Ὑρτακίδης, υἱὸς τοῦ Ὕρτακος = ὁ Νῖσος.
Hystaspes, is, ἀ. Ὑστάσπης, πατὴρ τοῦ Περσῶν βασιλέως Δαρείου· ἐντ. Darius Hystaspis (δῆλ. filius).

I

I, i, 1) Τὸ ἔνατον γράμμα τῆς Λατινικῆς Ἀλφαβήτου· 2) ὡς ἀριθμ. = unus ἢ primus· 3) συντόμως γραφόμ. δηλοῖ in, infra, ipse, Isis. 4) προστακτ. τοῦ ῥήμ. eo.
Iacchus, i, (π.) Ἴακχος, ἐπίκλησις τοῦ Διονύσου· ἐντ. = Διόνυσος, καὶ μετων. = οἶνος.
iambēus, a, um, (π.), ἰάμβειος.
iambus, i, ἀ. ἴαμβος· α) = ἰαμβικὸς πούς (– ∪)· β) = ἰαμβικὸν ποίημα.
Iămĭdae, ārum. ἀ. πλ. Ἰαμίδαι.
Iăpĕtus, i. ἀ. Ἰαπετός· ἐντ. **Iăpĕtīŏnĭdes**, ae, θ. Ἰαπετωνίδης = Ἄτλας.
Iāpўdes, dum, ἀ. πλ. Ἰάποδες, ἔθνος τῆς ἀρκτῴας Ἰλλυρίας· ἐντ. 1) **Iăpys**, ўdis, ἐπίθ. Ἰάπους· 2) **Iāpўdĭa**, ae, θ. Ἰαποδία.
Iāpyx, ўgis, ἀ. Ἴαπυξ. 1) υἱὸς τοῦ Δαιδάλου, ἐξ οὗ ἡ ἀπὸ τούτου ἀποικισθεῖσα **Iāpўgĭa**, ae, θ. Ἰαπυγία· 2) ποταμὸς Ἰαπυγίας· 3) Ἴαπυξ (ἄνεμος)· 4) ἐπίθετ. Ἰαπύγιος. — Ἐντ. α) **Iāpўgĭus**, a, um, (π.) Ἰαπύγιος = Ἀπουλος, Καλαβρός· β) **Iāpўgĭa**, ae, θ. Ἰαπυγία· (π.) = Ἀπουλία, Καλαβρία.
Iarbas, ae, ἀ. Ἴαρβας, βασιλεὺς Μαυρουσίας, ἀντεραστὴς τοῦ Αἰνείου (παρὰ τῇ Διδοῖ)· ἐντ. **Iarbītа**, ae, ἀ. Ἰαρβίτης· (π.) = Μαυρούσιος ἢ Ἀφρικανός.
Iardănis, ĭdis, θ. Ἰαρδανίς, θυγάτηρ Ἰαρδάνου = Ὀμφάλη.
Iăsĭdes, ae, θ. Ἰασίδης, ἀπόγονος Ἰασίου = Παλίνουρος.
Iăsis, ĭdis, θ. Ἰασίς, θυγάτηρ Ἰασίου = Ἀταλάντη.
Iăsĭus, ii, ἢ **Iasĭon**, ōnis, ἀ. Ἰάσιος, Ἰασίων, βασιλεὺς Ἄργους· ἐντ. **Iasius**, a, um, Ἰάσιος, Ἀργεῖος.
Iāson, ōnis, ἀ. Ἰάσων ἐντ. α) **Iāsŏnĭdes**, ae, ἀ. Ἰασονίδης, β) **Iāsŏnĭus**, a, um, Ἰασόνιος.
Iaspis, ĭdis, θ. Ἴασπις, εἶδ. ἀχάτ. λίθου
Iassus, i, θ. Ἴασσός, πόλις Καρίας ἐντ. **Iassius**, a, um, Ἰάσσιος· οὐσ -sĭi, ōrum, καὶ **-senses**, ium, ἀ πλ. οἱ Ἰάσσιοι.
iātrălipta, ae, ἀ. ἰατραλείπτης, ἀλοιφαῖς ἰώμενός τινα.
Iāzўges, gum, ἀ. πλ. Ἰάζυγες Σαρματικὸν παρὰ τὸν Δούναβιν ἔθνος
Ibēres, rum, ἀ. πλ. Ἴβηρες· 1) Ἑλληνικὴ ὀνομασία τῶν Ἱσπανῶν· ἐν τῷ ἐν. **Iber**, ris = Ἴβηρ. Ἐντ. α) **Ibērus** a, um, Ἰβηρικός, Ἱσπανικός· pa ster -, = ὁ Γηρυών· β) οὐσ. **Ibērus** i, ἀ. ὁ Ἴβηρ, ποταμὸς Ἱσπανίας· γ **Ibēri**, ōrum, ἀ. πλ. = Ibēres. δ **Iberĭa**, ae, θ. Ἰβηρία, Ἱσπανία· ε **Iberĭcus**, a, um = Ἰβηρικός, Ἱσπανικός· 2) Καυκάσιον ἔθνος (καὶ **Ibēri** ōrum), οἰκοῦν τὴν χώραν **Iberia**, ae θ. Ἰβηρία, τανῦν Γεωργία.
Ibi, ἐπίρ. 1) τοπικ. ἐνταῦθα, αὐτόθι αὐτοῦ, ἐκεῖ, ἐν αὐτῷ ἢ ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ· 2) (ἀρχ. καὶ π.) χρονικ. = ἐνταῦθα τότε, τηνικαῦτα· -demum, τότε δή καὶ πλεοναστ. ibi tum· 3) ἐπὶ ἄλλων σχέσ. = ἐνταῦθα, ἐν τούτῳ (τῷ πράγματι), ἐν τοῖς τοιούτοις· -sum, ὅλος εἰμὶ ἐν τούτῳ, καταγίνομαι ἔν τινι.
Ibĭdem, ἐπίρ. (ibi, dem)· 1) αὐτόθι, αὐτοῦ, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ· (Πλ.) = αὐτόσε· 2) ἐν τούτῳ (τῷ πράγματι).
Ibis, ĭdis, θ. Ἶβις, πτ. ἱερὸν τῇ Ἴσιδι
Ibўcus, i, ἀ. Ἴβυκος, λυρικὸς ποιητής (540 π. Χ.)
Icădĭus, ii, ἀ. Εἰκάδιος, (πειρατής).
Icărĭa, ae, θ. Ἰκαρία, νῆσος.
1. Icărĭus, a, um, Ἰκάριος, τοῦ Ἰκαρίου· mare-, Ἰκάριον πέλαγος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2. Icărĭus, ii, ὁ Ἰκάριος, πατὴρ τῆς Πηνελόπης· ἐντ. **Icăriōtis**, ĭdis, θ. Ἰκαριωτίς· α) = Πηλενύπη· β) ἐπίθ.= τοῦ Ἰκαρίου.

Icărus, i, ὁ. Ἴκαρος, υἱὸς Δαιδάλου.

iccirco, ἴδε idcirco.

Icĕlos, i, ὁ. Ἴκελος, ἀδελφὸς Μορφέως.

Icēni, ōrum, Ἰκῆνοι, ἔθνος Βρεταν.

ichneumon, ŏnis, ὁ. ἰχνεύμων.

īco, īci, ictum, γ'. βάλλω, πλήττω, τύπτω, παίω: -femur alicujus, παίω τὸν μηρόν τινος· -ictus telo, lapide, βέλει, λίθῳ βληθείς, πληγείς· ictus fulmine ἢ e coelo, κεραυνῷ βληθείς, πληγείς· ἐντ. α) foedus-, σπονδὰς (ἔνορκον συνθήκην) ποιοῦμαι, (ὅτι ἱερεῖον ἔβαλλον, τ'. ἔ. ἐσφαγιάζοντο· πρβλ. τὸ Ὁμηρ. Ἰλ. γ, 254 ὅρκια ταμεῖν)· β) μετφ. ictus = βληθείς, ἐκπλαγείς, διαταραχθείς, ἀνερεθισθείς, βασανισθείς· -metu, nova re, desiderio, conscientia; caput ictum, οἴνῳ βεβαρημένη κεφαλή.

īcon, ŏnis, θ. (μ.) εἰκών.

īcŏnĭcus, a, um, (μ.), εἰκονικός.

Icŏnĭum, ii, Ἰκόνιον, πόλ. Λυκαονίας.

icterĭcus, a, um (μ.) ἰκτερικός.

ictis, ĭdis, θ. ἰκτὶς (νυφίτσα).

ictus, us, ὁ. (ico), βολή, πληγή, τύψις, (κτύπημα): -gladiatoris; -pilorum, fulminis ἡ τῶν ὑσσῶν, τοῦ κεραυνοῦ πληγή· -serpentis, πληγὴ (δῆξις) ὄφεως· -arietis, ἡ τοῦ κριοῦ (κατὰ τείχους) κροῦσις· (π.) -alarum, pennarum, ἡ ῥιπὴ πτέρυγος· -remorum, ἡ ταῖς κώπαις τύψις τῆς θαλάσσης, ἡ κωπηλασία· (π.) -solis, ἡ βολὴ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου. Ἐντ. α) ἐν τῇ μουσικῇ· = ῥυθμός· β) μετφ. α) -calamitatis, ἡ συμφορά· hoc non habet ictum, quo κτλ. τοῦτο οὐδὲν ἔχει, ᾧ κτλ. β) (μ.) hoc est sub ictu nostro, τοῦτο ἐφ' ἡμῖν ἐστιν· innocentia tua est sub ictu = κινδυνεύει· legiones dantur (veniunt) sub ictum = ἐντὸς τοξεύματος γίγνονται· sum extra ictum = ἔξω κινδύνου εἰμί· γ) ὁρμή, προσβολή: uno ictu contendo· δ) uno ictu temporis, ἐν ἀκαρεῖ (χρόνου), ἀκαρεί.

Ida, ae, θ. Ἴδα, Ἴδη· 1) ὄρος Φρυγίας, οὐ μακρὰν τῆς Τροίας· ἐντ. **Idaeus**, a, um, Ἰδαῖος· pastor (hospes) = ὁ Πάρις, mater = ἡ Κυβέλη· naves αἱ τῶν Τρώων νῆες· 2) ὄρος Κρήτης, ἐντ. **Idaeus**, a, um Ἰδαῖος (Ζεύς).

Idălĭum, i, οὐ. Ἰδάλιον, ἀκρωτήριον καὶ πόλις Κύπρου, ναὸν Ἀφροδίτης ἔχουσα· Ἐντ. **Idălĭus**, a, um Ἰδάλιος (συχν. περὶ Ἀφροδίτης)· astrum -, ἡ Ἀφροδίτη (ἀστήρ).

idcirco, ἐπίρ. τούτου ἕνεκα, διὰ τοῦτο· -vos moneo, τούτου ἕνεκα ὑμῖν παραινῶ. Ὡς τὸ πολὺ τὸ ἐπίρ. τοῦτο ἀνταποκρίνεται τοῖς quia, quod = ὅτι ἀ τὸ (μετ' ἀπαρεμφ.), καὶ τῷ si (non, si illum defendisti, i. te κτλ.) ἢ τῷ ut (ne) ἢ ἀναφορικῇ τινι ἀντωνυμίᾳ.

Ĭdĕa, ae, θ., ἰδέα. (Κικέρων δὲ ἑλληνιστὶ ταύτην γέγραφεν).

īdem, eădem, ĭdem, δεικτ. ἀντ. (is, dem), ὁ αὐτός: -Mithridates, ὁ αὐτὸς Μ. -semper vultus, τὸ αὐτὸ ἀεὶ πρόσωπον· alter -, ἕτερος ἐγώ· ego -, ἐγὼ αὐτός· ὡσαύτ. tu -, hic -, καὶ -hic κτλ: unus et -, εἷς καὶ ὁ αὐτός· idem (οὐδ.) juris, idem consilii, τὸ αὐτὸ δίκαιον, ἡ αὐτὴ γνώμη. Ἐντ. α) cibus qui et suavissimus erat et idem κτλ. = καὶ ἅμα (καὶ ἡ αὐτὴ τροφή)· multi qui -, iidem, πολλοὶ οἵ-, ἀλλ' ὅμως, οἱ αὐτοὶ ὅμως· β) ἑπομέν. ἀναφ. ἀντ. (eadem... quae terra, ἡ αὐτὴ τῇ γῇ) ἢ τοῦ et, ac (atque), que, ut, quam, ἢ τοῦ cum ἢ ὁστ. = ὁ αὐτὸς τῷ, ἡ αὐτὴ τῷ, ταὐτὸ τῷ.- Ἐντ. ἐπιρρηματ. α) **eādem** (ὑπον. ἰᾶ), διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ, τὴν αὐτὴν ὁδόν· β) **eōdem**, αὐτόσε, εἰς τὸ αὐτό· γ) **identĭdem** (= idem et idem), αὖθις καὶ αὖθις, συχνῶς, ἐπανειλημμένως καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον.

īd-eo, ἐπίρ. διὰ τοῦτο, τούτου ἕνεκα. Τοῦτο ὡς τὸ πολὺ ἐνοῦται τοῖς αἰτιολογ. quod, quia, quonia- = διὰ τοῦτο, ὅτι, ἢ τῷ ut (ne), ἢ (σπ.) τῷ quin.

Ĭdiōta, ae, ὁ. ἰδιώτης, ἀδαής.

idiŏtismus, i, ὁ. ἰδιωτισμός.

Idistāvius campus, (μ.), Ἰδισταούειον πεδίον πρὸς τῷ Βισούργιδι.

Idmon, ŏnis, ὁ. Ἴδμων, πατὴρ τῆς Ἀράχνης· **Idmŏnius**, a, um, Ἰδμόνιος.

idōlon, i, εἴδωλον, φάσμα.

Idŏmĕnĕus, ĕi, Ἰδομενεύς.

Idŏmĕne, es, θ. Ἰδομένη, πόλις Μακεδονίας. ἐντ. **-nĭus**, a, um, Ἰδομένιος.

Ĭdōnĕe, ἐπίρ. (σπ.), ἐπιτηδείως.

Ĭdōnĕus, a, um· 1) ἐπιτήδειος, ἱκανός, ad aliquid (μ.) in aliquid πρός τι·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

-tempus, ὁ (κατάλληλος) καιρός· 2) ἱκανός, ἄξιος· 3) ἀξιόπιστος, auctor, testis· 4) ἀγαθός, imperator.

īdos, οὐ. ἄκλ. (μ.) εἶδος, εἰκών.

īdus, uum, θ. πλ. (ἀρχ. ῥῆμα iduo = divido, διαιρῶ· ὅθεν ἡ ἡμέρα ἡ τὸν μῆνα εἰς δύο σχεδὸν μέρη διαιροῦσα), αἱ εἰδοί, ἤτοι ἡ 15η τῶν μηνῶν Μαρτίου, Μαΐου, Ἰουλίου καὶ Ὀκτωβρίου καὶ ἡ 13η τῶν ἄλλων μηνῶν: haec scripsi idibus octobribus, ταῦτα γέγραφα εἰδοῖς ὀκτωβρίαις· res acta ante idus = πρὸ τῶν εἰδῶν· a. d. (=ante idus) VIII idus Ianuarias, τῇ 8ῃ πρὸ τῶν εἰδῶν Ἰανουαρίου = τῇ ἕκτῃ Ἰανουαρίου.

Idūme, es, ἡ **Idūmaea,** ae, θ. Ἰδουμαία, χώρα Παλαιστίνης· ἐντ. **Idumaeus,** a, um, Ἰδουμαῖος.

Idȳia (τρισύλλ.) ae, θ. Ἰδυῖα, μήτηρ τῆς Μηδείας, σύζυγος τοῦ Αἰήτου.

idyllĭum, ĭi, οὐ. εἰδύλλιον.

Igilĭum, ĭi, οὐ. Ἰγίλιον, νῆσος.

ĭgĭtur, σύνδ. συλλογ. (τιθέμ. συνήθ. μετὰ μίαν, ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ δύο λέξεις), οὖν. τοίνυν, οὐκοῦν· 2) ἐν ἐρωτημ. προτ. = εἶτα; ἔπειτα; 3) = ἐνί γε τῷ λόγῳ, ὡς διὰ βραχυτάτων δηλῶσαι.

ignārus, a, um (-issimus), [in, gnarus)· 1) ἀγνώς τινος, ἀγνοῶν τι· -sum, ἀγνοῶ· 2) μετφ. ἄπειρος, ἀδαής τινος· 3) = ignotus, ἄγνωστος· 3) ἀρχ. **ignārūris,** e = ignarus.

ignāve καὶ **-vĭter,** ἐπίρ. 1) νωθρῶς, ὀκνηρῶς· 2) ἀθύμως, δειλῶς, ἀτόλμως.

ignāvĭa, ae, θ. (ignavus)· 1) νωθρεία, νωθρότης, ὄκνος· 2) ῥᾳθυμία, ὀκνηρία· 3) ἀθυμία, ἀτολμία δειλία.

ignāvus, a, um (-ior, -issimus), (in gnavus = navus)· 1) νωθής, νωθρός, ὀκνηρός· 2) ἄθυμος, ἄτολμος, δειλός· ἐντ. (π. καὶ μ.) ἐπὶ πραγμ. α) nemora -a, ἄλση ἄκαρπα, ἄφορα· palatum -um, = ἄφωνος· annus -, ἔτος ἐν ᾧ τις ἀργός ἐστιν· conferunt ign. stipendium, μόνον χρήματα εἰσφέρουσιν, ἀλλ' οὐ στρατὸν καὶ ὅπλα· β) = ἀδρανής, ἀδράνειαν φέρων: **frigus,** aestus.

ignesco (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), γ'. (ignis), πυροῦμαι, ἀναλάμπω· μτφ. -irā ὀργῇ ἐκκαίομαι.

ignĕus, a, um (ignis)· 1) πύρινος, πυρώδης· 2) πύρτινος, καιόμενος· 3) διάπυρος, ὀξύς, σφοδρός, furor, homo 4) (π.) = πυρρός, πυρίχρους.

ignĭcŭlus, i, ά. (ὑποκ. τοῦ ignis) μικρὸν πῦρ, σπινθὴρ· μετφ. ἡ πρώτη αἰτία

ignĭfer, ĕra, ĕrum (π.) πυρφόρος

ignigĕna, ae, ά. (ignis, gigno), πυριγενής = Διόνυσος.

ignĭ-pes, ĕdis, ἐπίθ. (π.) πύρινος τοὺς πόδας, = σφόδρα ταχύς.

igni-pŏtens, ntis, (π.), πυρόσθενής, κύριος τοῦ πυρός = Ἥφαιστος

ignis, is, (ἀφαιρ. -i καὶ -e) ά., πῦρ· concipio (comprehendo) ignem, ἅπτομαι πυρός, ἀναλάμπω· ignem facio, accendo πῦρ ἐναύω, ἀνακαίω· ignem operibus fero, subjicio, πῦρ τοῖς ἔργοις ἐμβάλλω, κατακαίω τὰ ἔργα· (π.) ignes Thessali τὰ πυρά, οἱ πυρσοί, οἱ φρυκτοί· 2) (π.) πῦρ, τὸ πυροειδὲς χρῶμα· curva ignes = ἡ μηνοειδὴς σελήνη· 3) μετφ. α) τὸ πῦρ, τὸ διάπυρον πάθος, μάλ. τοῦ ἔρωτος, ὁ ἔρως· β) πῦρ, πυρκαϊὰ (περὶ πολέμου, περὶ Ἀννίβου)· γ) sacer ignis = τὸ ἐρυσίπελας.

ignītus, a, um (ignis), (μ.) πεπυρωμένος, πυρώδης, ἔμπυρος, διάπυρος

ignōbĭlis, e (-ior, -issimus), (in nobilis)· 1) ἄγνωστος, ἀφανής, ἀδόξος, ἄσημος, homo, civitas· 2) ἐξ ἀσήμου γένους, ἀγεννής, ταπεινός, ἀνελεύθερος, ἀγοραῖος, χυδαῖος.

ignōbĭlĭtas, ātis, θ. (ignobilis) ἀφάνεια, ἀδοξία, ἀσημότης· 2) ἡ τοῦ γένους ἀσημότης, ἡ ἀγένεια, ἡ ταπεινότης

ignōmĭnĭa, ae, θ. (in, nomen)· ἀτιμία (ἀπώλεια ἢ μείωσις τῶν τοῦ πολίτου δικαίων)· noto (affĭcio) aliquem ignominiā, ἀτιμόω τινά, ποιῶ τινα ἄτιμον· 2) (σπ.) ἀτιμία, ὄνειδος, αἰσχύνη

ignōmĭnĭōse, ἐπίρ. (-ius), ἀτίμως

ignōmĭnĭōsus, a, um· 1) (μ.) ἄτιμος, homo· 2) αἰσχρός, ἐπονείδιστος, fuga

ignōrābĭlis, e (ignoro) ἄγνωστος

ignōrantĭa, ae, θ. (ignoro), ἀγνωσία, ἄγνοια, loci, scripturae.

ignōrātĭo, ōnis, θ. = ignorantia.

ignōro, α'. (ignarus), ἀγνοῶ, οὐ γινώσκω, οὐκ οἶδα, patrem alicujus τὸν πατέρα τινός· ignoratur, ἄγνωστόν ἐστιν· ignorans hoc fecit, λαθὼν τοῦτο ἐποίησεν· ignoratus evasit, λαθὼν (λάθρα) ἀπέδη.

ignoscens, ntis, (ior), [μετχ. τοῦ ignosco), ῥᾴδιος πρὸς συγγνώμην.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ignosco, nōvī, nōtum, γ'. (in, nosco), (κυρ. οὐ γιγνώσκω = οὐ βούλομαι γιγνώσκειν, ἑπομ.) = συγγιγνώσκω, συγγνώμην παρέχω τινί· -alolescentiae tuae, συγγιγνώσκω σοι ἕνεκα τῆς νεότητος· (π.) dementia ignoscenda, ἄνοια συγγνώμης ἀξία.

ignōtus, a, um, (-ior, -issimus), (in, gnotus = notus)· 1) παθητ. ἀγνώς, ἀγνοούμενος, ἄγνωστος· 2) ἐνερ. (σπ.) = ignarus, ἀδαής, ἀμαθής, ἄπειρός τινος.

Igŭvĭum, ii, οὐ. Ἰγόβιον, πόλις Ὀμβρικῆς· ἐντ. **Iguvīni,** ōrum, ἡ -**vinātes,** tum, ἀ. πλ. Ἰγοβῖται.

Ilerda, ae, θ. Ἰλέρδα, ὀχυρὰ πόλις Ἱσπανίας· ἐντ. -**denses,** ium, ἀ. πλ. Ἰλερδῖται.

Ilergāŏnes, um, ἀ. πλ. καὶ **Illurgavonenses,** ium, ἀ. πλ. Ἰλλουργαβονᾶιοι, φῦλον Ἱσπανίας.

Ilergĕtes, um, ἀ. πλ. Ἰλεργέται, ἔθνος Ἱσπανίας, οὗ μητρόπ. ἡ Ἰλέρδα.

Ilex, icis θ. ἡ πρῖνος.

ilia, ium, οὐ. πλ. αἱ λαγόνες, ὁ κενεών, ἡ ζώνη, ἡ λαπάρα· duco (traho) -, = ἀσθμαίνω· -rumpuntur ei invidiā, διαρρήγνυται ὑπὸ φθόνου· 2) (π.) σπλάγχνα, ἔντερα (ὡς λίχνευμα).

Ilia, Iliades, Ilias, ἴδε Ilium.

Illcet, ἐπίρ. (ire, licet)· 1) (κωμ.) ἄπιθι! ἄπιτε! 2) (κωμ.) ἔρρει! οἴχεται! φεῦ! 3) (π.) παραυτίκα, παραχρῆμα.

Ilienses, ium, ἀ. πλ. Ἰλιεῖς, ἔθνος τῆς Σαρδηνίας· 2) ἴδε Ilion.

Ilignĕus ἢ **ilignus,** a, um, πρίνιος.

Illon, ii, οὐ. ἢ **Illos,** ii, θ. καὶ **Ilium,** ii, οὐ. Ἴλιον, Ἴλιος, ποιητ. ὄνομα τῆς Τροίας. Ἔντ. 1) **Iliăcus,** a, um, Ἰλιακός, Τρωϊκός· carmen Il. = ἡ Ἰλιάς (τὸ ποίημα)· -2) **Iliădes,** ae, ἀ. Ἰλιάδης, α) = ὁ Γανυμήδης, ὃς ἦν ὁ υἱὸς τῆς Ἰλίας = ὁ Ῥώμυλος ἢ ὁ Ῥέμος· -3) **Ilias,** ădis, θ. Ἰλιάς, α) = ἡ Τρωὰς γυνή, συχν. ἐν τῷ πληθ. β) ἡ Ἰλιὰς τοῦ Ὁμήρου· ἕνεκα δὲ τῆς μεγάλης ἐκτάσεως ταύτης τῶν μετρ. πρὸς δήλωσιν τῆς πληθύος: tanta malorum impendet Ilias· -4) **Iliensis,** e, Ἰλιεύς, Τρώς· ἐντ. οὐσ. **Ilienses,** ium, οἱ Τρῶες· -5) **Ilius,** a, um, Ἰλιακός, Τρωϊκός· ἐντ. οὐσ. α) **Ilii,** ōrum, ἀ. πλ. = οἱ Τρῶες· β) **Illa,** ae, θ. Ἰλία = ἡ Ῥέα Σιλβία, μήτηρ τοῦ Ῥωμύλου καὶ Ῥέμου. **Illŏna,** ae, ἢ **-ne,** es, θ. Ἰλιόνη, ἡ πρεσβυτάτη θυγάτηρ τοῦ Πριάμου

Iliŏnĕus, ei, Ἰλιονεύς· 1) υἱὸς τῆς Νιόβης· 2) Τρώς.

Ilios, ἴδε Ilion.

Ilithўĭa, ae, θ. Εἰλείθυια, ἡ θεὰ τῶν τοκετῶν (λατιν. Iuno Lucina).

illā, ἴδε ille.

il-lăbĕfactus, a, um (π.), ἄσειστος, ἀκλόνητος· μετφ. concordia.

il-lābor, illapsus sum, ἀποθ. γ'. ἐνολισθαίνω, ἐμπίπτω, in stomachum εἰς τὸν στόμαχον· (ἐπὶ ποταμοῦ) = εἰσπίπτω, εἰσβάλλω· μετφ. -in animos (π. -animis), εἰσδύω εἰς τὴν ψυχήν.

il-lăbŏrātus, a, um (μ.)· 1) ἀνέργαστος, ἀκατέργαστος· 2) ἄπονος.

il-lăbōro, α'. (Τάκ.) ἐργάζομαι εἴς τι, aedibus.

il-lăcessītus, a, um, ἀνενόχλητος.

illac, ἴδε illic.

il-lacrĭmābĭlis, e, (Ὁράτ.)· 1) ἀδάκρυτος, ἀνίλεως, ἀμείλικτος, Pluto.

il-lacrĭmo, α'. καὶ **-mor,** ἀποθ. α'. 1) δακρύω, κλαίω ἐπί τινι, morti alicujus· 2) (π.) = στάζω.

il-laesus, a, um, ἀβλαβής, corpus.

il-laetābĭlis, e (π.) ἄχαρις, ἀηδής.

illăquĕo, α'. παγιδεύω, aliquem.

il-laudātus, a, um (π. καὶ μ.)· 1) ἀνεγκωμίαστος, οὐκ ἄξιος ἐπαίνου, ψεκτός, ἑπομ. = στυγνός, ὠμός, Busiris.

illautus, ἴδε illotus.

ille, illa, illud, ἀντ. δεικτ., ἐκεῖνος, -η, -ο· 1) συνάπτεται ἄλλαις ἀντωνυμίαις (-ipse καὶ ipse -, huic il. legato, est idem il. tyrannus)· 2) δείκνυσι γνωστόν τι καὶ ὀνομαστόν, = ἐκεῖνος ὁ γνωστός: Xenophon Socraticus ille· 3) μετὰ τοῦ quidem, ἐπιφερομένου sed ἢ tamen, τίθεται ἐμφαντικῶς· ὅθεν non ille quidem, tamen = ἐκεῖνος μὲν πάντως οὔκ, ἀλλά· non illi quidem, sed = ἐκεῖνοι μὲν πάντως (βεβαίως) οὐκ, ἀλλά· 4) hic et ille, οὗτος καὶ ἐκεῖνος· ille aut ille, τις, ἕνιοι· hi-, illi-, οἱ μέν-, οἱ δέ-· 5) (π.) ex illo, ἐξ ἐκείνου (τοῦ χρόνου)· ἐντ. ἐπίρ. 1) **illā,** α) = ἐκείνῃ, ἐκεῖσε, eo· β) = ἐκεῖ, vides eum illa· 2) **illo,** α) ἐκεῖσε, εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, ἐνταῦθα, venit, accessit· β) μετφ. εἰς ἐκεῖνα (τὰ πρᾶγμα).

illēcĕbra, ae, θ. δέλεαρ, θέλγητρον (ἐπαγωγὸς καὶ θελκτικὴ ἰδιότης ἀντικ. τινός)· συνήθ. ἐν τῷ πληθ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

illĕcebrōsus,a, um, λίαν θελκτικός.
1. illectus, us, ἀ. (Πλ.) δέλεαρ.
2. il-lectus, a, um, (π.) μὴ ἀναγνωσθείς.
3. illectus, a, um, μετχ. τοῦ illicio.
il-lĕpĭde, ἐπίρ. ἀχαρίτως, ἀκόμψως.
il-lĕpĭdus, a, um, ἄχαρις, ἄκομψος.
1. illex, lĭcis, ἐπίθ. δελεάζων, ἀπατηλός· οὐσ. = ὁ διαφθορεύς.
2. il-lex, ĕgis, ἐπίθ. (ἀρχ.) ἄνομος.
illībātus, a, um, ἄθικτος, ἀκέραιος, ἀμείωτος, gloria δόξα.
il-lībĕrālis, e, ἀνελεύθερος, δουλοπρεπής, ἀγεννής, ταπεινός, αἰσχρός :-in aliquem = ἄγροικος, οὐ προσηνής· 2) ἀηδής, ἀτερπής, res· 3) ὀλίγου ἄξιος : -adjectio, ὀλίγου ἀξία προσθήκη.
il-lībĕrālĭtas, ātis, θ. ἀνελευθερία, μάλ. = μικρολογία, γλισχρότης.
il-lībĕrālĭter, ἐπίρ. ἀνελευθέρως, ἀγεννῶς· μάλ. = μικρολόγως, γλισχρως.
illic, illaec, illoc, ἄντων, δεικτ. (ille -ce),(ἀρχ.)= ἐκεινοσί, (ἐκεῖνος ἐκεῖ): monstra mihi illunc ; quid illoc est? μετὰ δὲ τοῦ ἐρωτημ. ne γίγν. **illicĭne** = ἐκεινοσί ; ἐκεῖνος ; -Ἐντ. ἐπίρ. 1) **illac**, ἐκείνῃ· 2) **illic**, ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ, ἐκεῖ· μετφ. = ἐν ἐκείνῳ τῷ πράγματι ἢ προσώπῳ· 3) **illinc** καὶ (ἀρχ.) **illim**, ἐκεῖθεν, venio· μετφ. = ἐκεῖθεν ἐξ ἐκείνου (τοῦ πράγματος ἢ προσώπου)· 4) **illuc** καὶ (κωμ.) **illoc**, ἐκεῖσε, ire huc et illuc, δεῦρο κἀκεῖσε· μετφ. = εἰς ἐκεῖνο (τὸ πρᾶγμα ἢ πρόσωπον) : haec res illuc pertinet.
illĭcĭne, ἴδε illic.
illĭcĭo, lexi, lectum γ'. (in lacio, ἀχρ.)· 1) ἐπάγω, ἐφέλκω τινά· μάλ. = δελεάζω, ἀποπλανῶ, ἐξαπατῶ τινα· 2) ὑπάγω τινὰ εἴς τι, (ἀποπλανῶν) παρακινῶ τινα ἐπί τι, ad bellum.
il-lĭcĭtātor, ōris, ἀ. ὁ ἐν δημιοπρασίᾳ ἀντωνούμενός τι κατὰ προσποίησιν, ὁ ψευδῶς μείζονα τιμὴν προσφέρων ἢ προτείνων ἀντί τινος (ἐπ ὠφελείᾳ τοῦ πιπράσκοντος).
il-lĭcĭtus, a, um, ἀθέμιτος, amor.
il-lĭco ἢ **illĭco**, ἐπίρ. (in, loco ?)· 1) (ἀρχ.) τοπ. = αὐτοῦ, ἐν τῷ τόπῳ,κατὰ χώραν, maneo, consisto· 2) χρον. = αὐτίκα, παραυτίκα, εὐθύς, παραχρῆμα.
illĭdo, lisi, lisum, γ'. (in laedo)· 1) (δοτ. ἢ τῇ ad ἢ ἐn καὶ αἰτ.) προσαράσσω τί τινι, κρούω τι πρός τι· -naves in brevia, προσαράσσω τὰς ναῦς τοῖς βράχεσι (τῆς θαλάσσης)· ὠσαύτ illidor littori, προσαράσσω τῇ ἀκτῇ (κτυπῶ εἰς τὴν ἀκτήν)· 2) κατακόπτω καταθραύω τι.
il-lĭgo, α'. 1) ἐνδέω, προσδέω, δέω aliquem in curum τινὰ τῷ ἅρματι -manus post tergum. δέω τὰς χεῖρας εἰς τὰ ὀπίσω· Ἐντ. μετφ. α) ἐνδέομαι, ἀναρτῶμαι, ἀνακτῶμαί τινα· β) = συνδέω, συνάπτω, συμπλέκω, συναρμόττω sententiam verbis· 2) μετφ. (μὴ τηρουμένης τῆς σημασίας τῆς προθέσεως) = ἐμπλέκω, περικλέκω, κατέχω : -me ἐμπλέκομαι.
illim ἴδε illic.
illīmis, e, (in, limus), (π.) ἄθολος.
illinc, ἴδε illic.
il-lĭno, lēvi, lĭtum, γ'. ἐναλείφω, ἐπαλείφω, ἐπιχρίω. χρίω τί τινι· -aliquid chartis =γράφω· μετφ. donum veneno illitum, δῶρον δηλητηρίῳ ἀλειλιμμένον.
il-lĭquĕfactus, a, um, τετηκώς.
illīsus, a, um, μετχ. τοῦ illido.
il-lĭtĕrātus (ἢ **illitteratus**) a, um, (-issimus)· 1) ἀγράμματος, ἄμουσος, ἀμαθής· 2) (μ.) ἄγραφος.
illĭtus, a, um, μετχ. τοῦ illino.
illo, ἴδε ille.
illoc, ἴδε illic.
il-lōtus, ἢ **il-lautus**, a, um, ἄλουτος, ἀνιπτος, ἄπλυτος, ῥυπαρός.
illuc, ἴδε illic.
il-lūcĕo (ἄνευ πρχ. καὶ σ.) ē'.(Πλ.) ἐπιλάμπω.
il-lūcesco, lūxi, (ἄνευ σ.), γ'. 1) ἐπιλάμπω, ἐκλάμπω· μάλ. dies -it, ἡ ἡμέρα ἐπιλάμπει· καὶ ἀπρος. illucescit, ὑποφαίνεται (ἐπιλάμπει) ἡ ἡμέρα· μετφ. vox consulis -it populo R. in tantis tenebris, ἡ τοῦ ὑπάτου φωνὴ ἐπεφάνη τῷ τῶν Ῥωμαίων δήμῳ φῶς εὐεργετικόν.
il-lūdo, lūsi, lūsum, γ'. 1) (π.) παίζω τινί : -chartis, παίζων γράφω· 2) ἐμπαίζω τινί, χλευάζω τινά, καταγελῶ τινος· ἐντ. α) = διαφθείρω, ἀπόλλυμι· -pecuniae· β) -mulieri = γυναῖκα διαφθείρω· γ) -corpus mortui,τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ προπηλακίζω.
illūmĭnāte, ἐπίρ. λαμπρῶς.
illūmĭno, α'. (in, lumen)· 1) φωτίζω, καταλάμπω τι· συνήθ. μετφ. φωτίζω, σαφηνίζω, δηλῶ, φανερῶ· 2) λαμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρύνω, καλλωπίζω τι· μετφ. Pindari os -at Thebas = λαμπρύνει, περιβλέπτους καθίστησι τὰς Θήβας.

illūsĭo, ōnis, θ. εἰρωνεία, χλευασμός.

illustrāmentum, i, οὐ. (illustro, (μ.) καλλώπισμα (λόγου).

illustrātĭo, ōnis, θ. (illustro), τεχν. ῥητ. ὅρος = ἐνάργεια (λόγου).

illustris, e (-ior, -issimus), [in, lux, κυρ. ἐν τῷ φωτὶ ὤν)· 1) φαεινός, λαμπρός· 2) μετφ. α) φανερός, δῆλος, σαφής· β) λαμπρός, ἐπιφανής, εὐκλεής, περίβλεπτος, ἔνδοξος: illustri loco natus, ἐξ εὐγενῶν γεγονώς· res -, πρᾶγμα μνείας, λόγου ἄξιον· vitae ratio -, δόξαν φέρων.

illustrĭus, συγκρ. ἐπίρ. (-issime), φανερώτερον, σαφέστερον.

illustro, α'. (illustris)· 1) φωτίζω, καταλάμπω τι: sol omnia -at· 2) μετφ. α) δια-σαφηνίζω, σαφὲς καθίστημι: omnia illustrantur, ἅπαντα δῆλά εἰσι· β) = κοσμῶ, orationem· γ) = λαμπρύνω, λαμπρὸν ποιῶ, εὐκλεές, περίβλεπτον ποιῶ· μετφ. -aliquid versibus, ὑμνῶ τι.

illūtĭbĭlis, e, (ἀμφίβ.) ἀνέπλυτος.

illūsus, a, um, μετχ. τοῦ illudo.

illŭvĭes, ēi, θ. (in luo)· 1) ἀλουσία, ῥύπος (μάλ. ἀνθρ. καὶ ζῴων, πρβλ. situs)· 2) (μ.) ἐπικλυσμός, ἐπίκλυσις, ὑπέρχυσις, aquarum ὑδάτων.

illuxi, πρκ. τοῦ illuceo κ. -cesco.

Illўrii, ōrum, ἀ. πλ. Ἰλλυριοί, ἔθνος ἐν τῇ τανῦν Δαλματίᾳ καὶ Ἀλβανίᾳ. Ἐντ. 1) **Illўrĭus**, a, um, Ἰλλύριος· οὐσ. **Illyrĭa**, ae, θ. Ἰλλυρία· 2) **Illўrĭcus**, a, um, Ἰλλυρικός· ἐντ. οὐσ. **Illyrĭcum**, i, οὐ. Ἰλλυρία· 3) **Illўris**, ĭdis, θ. (Ὀβίδ.) ἐπιθετ. Ἰλλυρίς, καὶ οὐσ. = Illyricum.

Ilōtae, ārum, ἀ. πλ. = Helōtes.

Ilus, i, ἀ. Ἶλος· 1) υἱὸς τοῦ Τρωός· 2) = Iulus, ἐπίθ. τοῦ Ἀσκανίου.

Ilva, ae, θ. Ἰούλα, Αἰθάλη, Αἰθαλία νῆσος, ἡ τανῦν Elba.

im, ἀντὶ in, ἔν τισι συνθέτοις.

Imāchăra, ae, θ. Ἰμαχάρα, πόλ. Σικελίας· ἐντ. **-rensis**, e, Ἰμαχαραῖος· οὐσ. **-renses**, ium, ἀ. πλ. Ἰμαχαραῖοι.

Imāgĭnārĭi, ōrum, ἀ. πλ. οἱ ἐν τῷ στρατῷ ἐπὶ ἰσταῦ τὴν εἰκόνα τοῦ αὐτοκράτορος φέροντες.

Imāgĭnārĭus, a, um, (imago), φανταστός, φανταστικός, πλαστός, ψευδής.

Imāgĭnātĭo, ōnis, θ. (μ.) φαντασία.

Imāgĭnor, ἀποθ. α'. φαντάζομαί τι.

Imāgo, ĭnis, θ. εἰκών (συνήθ. ἡ γεγραμμένη, ἡ δὲ effĭgies ἡ πεπλασμένη): imagines et statuae, εἰκόνες καὶ ἀνδριάντες· epistola et imago = ἡ ἐπὶ δακτυλικῶν ψήφων εἰκών. Μάλ. α) imagines (majorum), αἱ τῶν προγόνων εἰκόνες, ἤτοι τὰ ἐκ κηροῦ πεποιημένα πρόσωπα εἰς ὁμοιότητα τῶν ἀποθανόντων ἐπιφανῶν ἀνδρῶν, ἃ οἱ ἀπόγονοι ἐφύλαττον ἐν τῷ προδόμῳ τῆς οἰκίας, ἐν δὲ δημοτελέσι κηδείαις ἄνδρες φοροῦντες τὴν ἐσθῆτα καὶ τὰ παράσημα τῶν εἰκονιζομένων προεπορεύοντο φέροντες αὐτάς. Ἐντ. -fumosae, εἰκόνες καπνισταί, ἕνεκα τῆς ἐν τῷ προδόμῳ ἑστίας· non habeo -, οὐκ ἔχω προγόνους· τοὐναντ. δὲ homo multarum imaginum, ἄνθρ. πολλοὺς προγόνους ἔχων· senatoriae -, εἰκόνες προγόνων συγκλητικῶν· ἐνίοτε ἐν τῷ ἑνικῷ· - β) εἰκών, εἴδωλον, φάντασμα (μάλ. νεκροῦ). Ἐντ. = πλάσμα, προσποίησις: imagine amicitiae, προσποιούμενος φιλίαν· 2) μετφ. εἰκὼν διανοίας, παράστασις, ἰδέας ἔννοια· β) -servitii, εἰκὼν τῆς δουλείας (ὅ,τι ὅμοιον τῇ δουλείᾳ ἐστίν)· plurima mortis -, οἱ διάφοροι θάνατοι· γ) ῥητ. τεχν. ὅρ. εἰκὼν (λόγου)· δ) (π.) -vocis, καὶ ἀπολύτ. imago = ἡ ἠχώ.

Imāgunĕula, ae, ὑποκ. τοῦ imago.

imbēcillĭtas, ātis, θ. (imbecillus) ἀσθένεια, ἀρρωστία, ἀδυναμία, ἀτονία· συχν. ἐπὶ ψυχῆς· = ἀμβλύτης, νωθρότης, μαλακία, animi, consilii.

imbēcillĭus, συγκρ. ἐπίρ. ἀσθενέστερον, ἄνευ ἐνεργείας.

imbēcillus, a, um (σπ. καὶ μ. -llis, e), (-ior, -illissimus καὶ -illimus)· 1) ἐπὶ σώματ. ἀσθενής, ἄρρωστος, ἀδύνατος, ἄτονος· 2) ἐπὶ ψυχῆς· ἀσθενής, ἀμβλύς, νωθρός, μαλακός· 3) ἐπὶ ἀξίας = οὐδενὸς ἄξιος, εὐτελής.

imbellis, e (in, bellum), ἀπόλεμος· -turba = γυναῖκες καὶ παῖδες· lyra, cithara = εἰρηνική. Tarentum -, ὁ ἁβρὸς Τάρας· telum -, κωφόν, ἀβλαβὲς βέλος· annus -, ἔτος ἀπόλεμον, εἰρηνικόν.

imber, bris, ἀ. ὄμβρος, ὑετὸς ραγδαῖος (πρβλ. pluvia)· μετφ. -lapidum ἢ lapideus, ἡ λίθων ἐξ ἀέρος καταφορά· -sanguinis ἢ sanguineus, αἱματώδης ὑετός. Ἐντ. (π.) α) = ὁμο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βρος νεφέλη, caeruleus -· 6) ὄμβριον ὕδωρ· ἐν γένει = τὸ ὕδωρ ἢ ἕτερον ὑγρόν, οἷον ὄξος· γ) ferreus -, ὄμβρος σιδηροῦς, πλῆθος βαλλομένων ὀρατῶν· grandinis -, χαλαζοκοπία.

imberbis, e (ἴσως κ. **-bus**, a, um), [in, barba], ἀπώγων, ἀγένειος juvenis.

im-bĭbo, bĭbi, (ἄνευ σ.), γ'. 1) ἐμπίνω τι· 2) μετφ. α) ἐμπίνω τι = συλλαμβάνω τι, opinionem, ἢ = πληροῦμαί τινος· tantum certamen animis imbiberant· β) ἀναλαμβάνω, προτίθεμαι, προαιροῦμαι, aliquid, eos reconciliare.

im-bīto, γ'. (Πλ.) ἐμβατεύω.

imbrex, ĭcis, θ. (σπ. ἀ.) καλυπτὴρ (κεραμὶς τῆς στέγης ἡμικυλινδρικὴ πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ ὄμβρίου ὕδατος (imber) κατ' ἀντίθ. πρὸς τὴν tegula, ἥτις ἦν πλακώδης κεραμίς· ἰδὲ A. Rich).

imbrĭcus, a, um, (ἀρχ.) ὄμβριος, ὑέτιος, ὑετὸν φέρων.

imbrĭfer, ĕra, ĕrum, (π.) ὀμβροφόρος.

Imbros, i, ἀ. Ἴμβρος, νῆσος· ἐντ. **Imbrĭus**, a, um, Ἰμβριος.

imbŭo, bŭi, būtum, γ'. 1) βρέχω, βάπτω, vestem sanguine τὴν ἐσθῆτα τῷ αἵματι· ἐντ. manus imbutae nece (= sanguine)· testa imbuta (πεπληρωμένη, πλήρης) odore illo· 2) μετφ. α) = πληρῶ τινά τινος, ἢ (ἐπὶ κακοῦ) = μιαίνω, μολύνω τινά τινι· β) = ἐθίζω τινά τι, παιδεύω τινά τινι, διδάσκω τινά τι· -me studiis talibus· ἐντ. imbutus = παιδευθείς τινι, ἔμπειρος, γνώστης τινός γενόμενος· imbuuntur contemnere deos, διδάσκονται τῶν θεῶν καταφρονεῖν· γ) (π.) κατάρχομαί τινος, τὸ πρῶτον ἄρχομαί τινος.

ĭmĭtābĭlis, e (imitor), μιμητός.

ĭmĭtāmen, ĭnis, οὐ. (π.) καὶ **-ĭmĭtāmentum**, i, οὐ. (μ.), μίμημα.

ĭmĭtātĭo, ōnis, θ. μίμησις.

ĭmĭtātor, ōris, ἀ. μιμητής.

imitātrix, ĭcis, θ. ἡ μιμουμένη, μιμητική: voluptas im. boni.

ĭmĭtor, ἀποθ. α'. 1) μιμοῦμαι, aliquem, aliquid· 2) μιμοῦμαι, μιμούμενος παρίστημί τι, εἰκονίζω, ἐξεικονίζω τι· pulchritudinem alicujus· 4) -ferrum sudibus, χρῶμαι τῷ κοντῷ ἀντὶ ὅπλου.

im-mādesco, dŭi, γ'. βρέχομαι.

immāne καὶ **-nĭter**, ἐπίρ. 1) ὑπερφυῶς, δεινῶς· 2) ὠμῶς, ἀγρίως, θηριωδῶς.

immānis, e (-ior, -issimus', [in καὶ ma, ἐξ οὗ magnus?]· 1) ἐξαίσιος, ὑπερμεγέθης· 2) ἐξαίσιος, ὑπερφυής, τερατώδης, δεινός· 3) ἐξαίσιος, ὠμός, ἀπάνθρωπος, θηριώδης, ἄγριος, φοβερός, δεινός· vates - (π.) = ἀγριωθεὶς ἐνθουσιασμοῦ.

immānĭtas, ātis, θ. (immanis)· 1) (σπ.) τὸ ἐξαίσιον, τὸ ὑπερμέγεθες· 2) τὸ ἐξαίσιον, ἡ ὠμότης, ἀπανθρωπία, ἀγριότης, θηριωδία· -in animo, ἀναισθησία.

im-mansuētus, a, um, (-ior, -issimus), ἀδάμαστος, ἀνήμερος, ἀτίθασσος.

im-mātūre, ἐπίρ. (μ.), ἀώρως.

im-mātūrĭtas, ātis, θ. ἡ ἀωρία, τὸ ἄωρον· 2) μετφ. ἡ σπουδή, τὸ τάχος.

im-mātūrus, a, um· 1) ἄωρος· 2) πρὸ ὥρας, πρόωρος, πρώϊμος.

im-mĕdĭcābĭlis, e (π.) ἀνίατος.

im-mĕmor, ŏris, ἐπίθ. 1) ἀμνήμων ἐπιλήσμων, cibi, beneficii, τροφῆς, τῶν εὐεργεσιῶν· -rerum Romanorum, ἀδαὴς τῆς τῶν Ῥωμ. ἱστορίας· pectus· (π.) = ψυχὴ ἀναίσθητος· (π.) περὶ τοῦ τῆς Λήθης ποταμοῦ = ἀμνήμονα ποιῶν.

im-mĕmŏrābĭlis, e (ἀρχ.)· 1) ἀμνημόνευτος, ἀδιήγητος, ἀνέκφραστος· 2) σιγηλός, σιωπηλός.

im-mĕmŏrātus, a, um, (π.) ἀμνημόνευτος, ἄρρητος, οὐ πρότερον ῥηθείς.

immensĭtas, ātis, θ. (σπ.), τὸ ἄμετρον, τὸ ἀμέτρητον, τὸ μέγεθος.

immensus, a, um, (-ior, -issimus) [in, metior], ἄμετρος, ἀμέτρητος, ἄπειρος, ὑπερμεγέθης· -aequor, ὁ ἄμετρος πόντος· συχν. οὐσιαστ. **immensum**, i, οὐ. τὸ ἄμετρον, τὸ ἄπειρον· ad, in, per immensum, εἰς ἄπειρον, ὑπερφυῶς, ὑπερβαλόντως, σφόδρα· (μ.) ἐπιρρημ. immensum, ὑπερβαλλόντως, σφόδρα, cresco, vigeo.

im-mĕrens, entis, ἐπίθ. ἀνάξιος, ἀναίτιος, ἀθῷος, dominus.

im-mergo, mersi, mersum, γ'. 1) καταδύω, καταδυθίζω, ἐμ-βάπτω, manum in aquam τὴν χεῖρα ἐν ὕδατι· 2) -me ἢ μέσον immergor, καταδύομαι· μετφ. εἰσδύομαι, κρύπτομαι εἴς τι.

im-mĕrĭto, ἐπίρ. (-issimo), ἀναξίως, ἀναιτίως, ἀδίκως· non-, δικαίως· immeritissimo, ὅλως ἀναιτίως.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

im-mĕrĭtus, a, um, ἀνάξιος, ἀναίτιος, ἀθῷος· (Ιλ.) οὐσ. **immeritc**, meo, ἐμοῦ ἀθῴου ὄντος· 2) ἀνάξιος, ὁ παρ' ἀξίαν, laus ἔπαινος.

immersābĭlis, e, (in, merso) ἀδάπτιστος=ὁ μὴ ἡττώμενός τινος, Ὁράτ.

immētātus, a, um (π.) ἀκαταμέτρητος.

im-mīgro, α'. εἰσοικίζομαι, in hortos εἰς τοὺς κήπους.

im-mĭnĕo, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), 6'. 1) ἐπικρέμαμαί τινι, ὑπερέχω τινός: tumulus -et urbi; arx (ἡ lacus) -et mari = ἔχεται τῆς θαλάσσης, ὅμορός ἐστι τῇ θ. (π.) luna imminente = ἐν σελήνῃ, πρὸς τὴν σελήνην· 2) μετφ. αἰ ἐπικρέμαμαι, πρόσειμι, ἐγγύς εἰμι· δ) ἐπίκειμαί τινι, ἀπειλῶ τινι· γ) = θηρῶ τι, ἐφίεμαι, ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαί τινος: is -et in fortunas; -in occasionem, θηρῶ τὸν καιρὸν (τοῦ ποιεῖν τι)· (π.) -huc θηρεύω τι, ἐπιθυμῶ τινος.

im-mĭnŭo, nŭi, nūtum, γ'. μειῶ, ἐλαττῶ, συστέλλω, copias, tempus, verbum· ἐντ. = μειῶ, λαμβάνω, ἀφαιρῶ, aliquid de voluptate· 2) μετφ. α) ἀσθενῆ ποιῶ, παραλύω, animum, vires, rempublicam· δ) φθείρω, διαφθείρω, βλάπτω, λωβῶμαί τι: -pacem Bocchi = κωλύω, ἐμποδίζω· mens imminuata, ἡ περὶ τὴν ψυχὴν ἀσθένεια.

immĭnūtĭo, ōnis, θ. 1) μείωσις, ἐλάττωσις· 2) -corporis, πήρωσις τοῦ σώματος· 3) ῥητ. σχ. = λιτότης, οἷον non minime, ἀντὶ maxime· Κικέρ. de orat. 3, 207.

im-misceo, miscŭi, mixtum ἢ mistum, 6'. ἐγκαταμίγνυμι, ἀναμίγνυμι, συμμίγνυμι, aliquos corpori militum meorum, τινὰς τοῖς ἐμοῖς στρατιώταις· togati immixti turbae, τῷ πλήθει ἀναμιχθέντες· equites -ent se peditibus, ἱππεῖς τοῖς πεζοῖς ἀναμίγνυνται. Ἐντ. μετφ. immisceor, immisceo me alicui rei, ἀναμίγνυμαί τινι, ἐμπλέκομαι εἴς τι, ἅπτομαί τινος, ἐπιχειρῶ τινι.

im-mīsĕrābĭlis, e, (π) ἀνελέητος.

im-mīsĕrĭcordĭter, ἐπίρ. (κωμ.) ἀνελεημόνως, ἀνοικτιρμόνως.

im-mīsĕrĭcors, dis, ἐπίθ. (σπ.) ἀνελεήμων, ἀνοικτίρμων.

immissĭo, ōnis, θ. τὸ ἐᾶν αὐξάνεσθαι, sarmentorum τὰ φρύγανα

im-mītis, e, (-ior, -issimus), ἄνωρος, στρυφνός μετφ. τραχύς, χαλεπός, ἀπηνής, ἄγριος· ara-, βωμὸς ἀνθρωποθυσιῶν.

im-mitto, mīsi, missum, γ'. 1) εἰσπέμπω, πέμπω εἴσω, ἐπομ. = εἰσδέχομαι, servos in tecta· ἐντ. μετφ. -aliquem in bona alicujus = κύριον ποιῶ, τινα τῶν ἀγαθῶν τινός. -fugam alicui, εἰς φυγὴν καθίστημί τινά· 2) ἀφίημι, βάλλω, ῥίπτω, corpus in undas τὸ σῶμα εἰς τὴν θάλασσαν, pila in hostes ὑσσοὺς εἰς τοὺς πολεμίους. -me in medios hostes, ῥίπτομαι εἰς τὸ μέσον τῶν ἐχθρῶν· 3) ἀφίημι, ἐῶ· -equum in aliquem, καλπάζοντι τῷ ἵππῳ ἐπέρχομαί τινι· -habenas, ἀφίημι, χαλῶ τὰς ἡνίας· rotis immissis, ταχέως τρέχων· (π.) -rudentes velis = ἀναπετάννυμι τὰ ἱστία. Ἐντ. μετφ. = ἐῶ αὐξάνεσθαι, vitem τὴν ἄμπελον· barba immissa, πώγων καθειμένος· 4) ἐπαφίημι, canes alicui τοὺς κύνας ἐπί τινα· ἐντ. = παρορμῶ, παροξύνω τινά: alii eum a Cicerone immissum dicebant.

immō ἢ **imō** (καὶ immŏ ἢ imō) ἐπίρ. τιθέμενον, α) ἐν ἀποκρίσεσι, δι' ὧν ἀποφαινόμεθα γνώμην ἐναντίαν τινὸς προηγουμένου· = τοὐναντίον μάλιστα, καὶ μάλιστα, μάλιστα γε, ἀλλά: causa non bona est? imo optima· haec quid ad me? imo ad te attigent· ἐνίοτε ἐπιτείνεται τοῖς edepol, hercule, vero κτλ. -hercule, καὶ μὰ Δία· δ) πρὸς ἐπανόρθωσίν τινος = μᾶλλον, μᾶλλον δέ, καὶ δή καί: aliquid, imo multa.

immōbĭlis, e, (-ior)· 1) ἀκίνητος· 2) μετφ. (μ.) = ἀμετάβλητος· 3) (π.) Ausonia-, = ἀκίνητος διαμείνασα, μὴ τοῦ πολέμου μετασχοῦσα.

immōbĭlĭtas, ātis, θ. ἀκινησία.

immŏdĕrāto, ἐπίρ. (-ius, -issime) 1) ἀμέτρως, ἀτάκτως, moveri κινεῖσθαι· 2) ἀκόσμως, ἀκολάστως, vivo ζῶ.

immŏdĕrātĭo, ōnis, θ. ἀμετρία.

immŏdĕrātus, a, um (-ior, -issimus)· 1) ἄμετρος, ἀμέτρητος, ἄπειρος aether· 2) μετφ. ἄμετρος, ἀκρατής, ἀκόλαστος.

immŏdeste, ἐπίρ. (-ius), ἀναιδῶς, ἀκόσμως.

immŏdestĭa, ae, θ. ἀναίδεια, ἀκοσμία, ἀκολασία, ἀπείθεια.

immŏdestus, a, um, ἄμετρος, ἀκρατής, ἀναιδής, ἀκόλαστος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

im-mŏdĭce, ἀμέτρως, ὑπερμέτρως.
im-mŏdĭcus, a, um (π. καὶ μ.)· 1) ἄμετρος, ὑπέρμετρος, ὑπέρογκος, καθ' ὑπερβολὴν μέγας· 2) μετφ. ἄμετρος, ἀκρατής, ἀκόλαστος: -linguā, verbis et dictis, καὶ (μ.) -irae, laetitiae, ἀκρατὴς λόγων, ὀργῆς, χαρᾶς.
im-mŏdŭlātus, a, um, ἄρρυθμος.
immoenis, ἀντὶ immunis.
immŏlātĭo, ōnis, θ. θυσία.
immŏlātor, ōris, ὁ. θύτης.
immōlītus, μετχ. (in, molior), ἐνιδρυμένος, ἐγκατεσκευασμένος, Λίϐ.
immŏlo, α'. (in mola?) κυρ. οὐλαῖς πάσσω (τὸ θῦμα), ἐντ. 1) θύω, σφάττω, bovem ἢ bove, hostias ἢ hostiis· καὶ ἀπολ. θύω (θυσίαν προσφέρω)· 2) (π.) σφάττω, ἀποκτείνω.
im-mordeo, 6'. μόνον ἐν τῇ μετχ. immorsus, ἐνδάκνων τι· Τὸ δὲ παρ' Ὁρατ. (σατ. 2,4,61) ἀναγν. in morsus.
im-mŏrĭor, mortuus sum, μ. μέλ. (moriturus) ἀποθ. γ'. (π. καὶ μ.), ἐναποθνήσκω, tormentis ταῖς βασάνοις (εἰς τὰ βασανιστήρια)· -sorori, ἀποθνήσκω ἐπὶ τοῦ νεκροῦ τῆς ἀδελφῆς· ὡσαύτ. -hastae· μετφ. -studiis = ἐκθνήσκω τῇ ἐργασίᾳ.
im-mŏror, ἀποθ. α'. ἐνδιατρίϐω τινί, ἐμμένω τινί, διατρίϐω πρός τι.
im-morsus, a, um, ἰδὲ immordeo.
im-mortālis, e, ἀθάνατος, animus· ἐντ. ἀθάνατος, ἀΐδιος, ἀγήρατος, ἀνεξίτηλος· ἐντ. α) = ἀείμνηστος, fieri-· 6) (π.) = μακάριος.
im-mortālĭtas, ātis, θ. ἀθανασία· hominum-, ἡ ἀθάνατος φύσις τῶν ἀνθρ. Ἐντ. α) = ἀείμνηστος δόξα· 6) (κωμ.) = αἰωνία μακαριότης.
im-mōtus, a, um, ἀκίνητος, arbor; dies-, νηνεμος ἡμέρα· arena-, ἀνήρτος· aqua-, =πεπηγώς· 2) μετφ. εὐσταθής, ἀδιάτρεπτος, ἀδιάσειστος, ἄκαμπτος.
im-mūgĭo, ii, (ἄνευ σ.), 6'. (π.) μυκῶμαι, βρέμω. Aetna, procella.
im-mulgeo, (ἄνευ ἀρπ. καὶ σ.) 6'. (π. καὶ μ.), ἐναμέλγω, ἀμέλγω ἔν τινι.
im-mundĭtĭa, ae, θ. ῥύπος.
im-mundus, a, um (-ior, -issimus) ῥυπαρός, ἀκάθαρτος· dicta -a, λόγοι χυδαῖοι· οὐσ. πληθ. **-dae**, ārum, θ. ῥυπαραὶ γυναῖκες· Κικέρ.
im-mūnĭo, 6'. (Τάκ.) ἀγυρῶ.
immūnis, e, (in munus)· 1) ἀτελής, ἀπηλλαγμένος τελῶν καὶ φόρων, ἀφορολόγητος· 2) ἀσύμϐολος, μηδὲν εἰσφέρων, μηδὲν προσφέρων, μηδὲν δίδων, ἐντ. = ἄδωρος, καὶ μετφ. = ἀνενεργής, virtus· 3) (π. καὶ μ.) ἐλεύθερος, ἀμέτοχός τινος, belli πολέμου· manus i. caedis, χεῖρες καθαραὶ φόνου· -maris, οὐ δυόμενος ἐν τῇ θαλάσσῃ· exercitus i. tanta calamitate, ἄθικτος, οὐ παθὼν ἐκ τηλικαύτης συμφορᾶς.
immūnĭtas, ātis, θ. (immunis)· 1) ἀτέλεια, ἀπαλλαγὴ τελῶν καὶ φόρων· ἐντ. (μάλ. ἐν τῷ πληθ.) = χάριτες, προνομίαι· 2) ἀπαλλαγή τινος.
im-mūnītus, a, um· 1) ἀνόχυρος, ἀτείχιστος· 2) -via, ὁδὸς οὐκ ἐστρωμένη λίθοις, Κικέρ. Caecin. 54.
im-murmŭro, α'. προσψιθυρίζω τινί, ψιθυρίζω πρός τινα: -at agmen (ϑῆλ. mihi)· auster -at silvis, ὁ νότος ἐν τοῖς δρυμοῖς ῥοιζεῖ.
1. immūtābĭlis, e (Πλ.) μετηλλαγμένος.
2. im-mūtābĭlis, e, ἀμετάϐλητος.
immūtābĭlĭtas, ātis, θ. ἀμεταϐλησία.
immūtātĭo, ōnis, θ. μεταϐολή, ὑπαλλαγὴ ἐν τῷ λόγῳ, τρόπος· μάλ. = μετωνυμία.
1. im-mūtātus, a, um, ἀμετάϐλητος.
1. immūtātus, a, um (μετχ. τοῦ immuto), μεταϐεϐλημένος.
immūtesco, tui (ἄνευ σ.) γ'. (in, mutus), ἄφωνος γίγνομαι.
im-mūto, α'. 1) ὅλως ἀλλοιῶ, ὅλως μεταϐάλλω τι· συνήθ. ἐπὶ κακοῦ = χεῖρον ποιῶ, διαφθείρω, animum alicujus· 2) = μετωνυμικῶς χρῶμαι: Ennius i. Africam pro Afris· immutata verba = μετωνυμία· immutata oratio = ἀλληγορία, Κικέρ.
īmo, ἰδὲ immo.
im-pācātus, a, um, ἀπράϋντος, οὐκ ἐπιθυμῶν εἰρήνης· ἐντ. = ἐχθρός, δυσμενής, gens, vita.
im-par, ăris, ἐπίθ. ἀνόμοιος, ἄνισος (τὸ ποσόν, τὴν ἔκτασιν, τὸν ἀριθμόν, τὸν χρόνον κ. τ. ὁμ., πρϐλ. dispar). Μάλ. α) ἄνισος, ἀνόμοιος τὴν ἰσχύν, τὴν δύναμιν, τὸ γένος, τὴν ἀξίαν, = ἥττων τινος, ἀπολειπόμενός τινος· 6) (π.) ἀνόμοιος, οὐκ ἰσοπαλής, pugna, certamen; certavi imparibus, ἠγώνισμαι πρὸς κρείττονας ἐμοῦ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

im-părātus, a, um, (-issimus) ἀπαράσκευος, ἀπαρασκεύαστος· 2) -imilitibus ἢ a militibus, οὐκ ἔχοντες στρατιώτας.

im-părĭter, ἐπίρ. (π.) ἀνίσως: versus i. juncti = στίχοι ἐλεγειακοί.

impārīlĭtas, ātis, θ. ἀνισότης.

impartio, ἰδὲ impertio.

im-pastus, a, um (π.), ἄσιτος, ἔπομ. = πεινῶν.

impătĭbĭlis (ἢ **impĕtĭbĭlis**), e, [in, patior], ἀφόρητος, dolor.

im-pătĭens, ntis, (-ior, -issimus) 1) ἀπαθής τινος, ὁ μὴ πάσχων ἔκ τινος, ὁ μὴ καρτερῶν (ὑποφέρων) τι· homo i. dolorum· 2) (π.) ὁ μὴ κρατῶν τινος: -irae· 3) (ἐπὶ ἀψύχ.) cera i. caloris, κηρὸς τηκόμενος ὑπὸ τῆς θερμότητος· navis i. gubernaculi, ναῦς οὐχ ὑπακούουσα τῷ πηδαλίῳ· 4) (σπ.) ἀπαθής, ἀναίσθητος.

impătienter, ἐπίρ. (-ius, -issime) ἀκαρτερήτως, ἀφορήτως.

impătientĭa, ae, θ. (impatiens) 1) τὸ μὴ καρτερεῖν (ὑποφέρειν) τι: -frigorum· 2) ἡ ἀπάθεια (τῶν Στωϊκῶν).

im-păvĭde, ἐπίρ. ἀφόβως, ἀπτοήτως.

im-păvĭdus, a, um, ἄφοβος, ἀπτόητος, θαρραλέος.

impĕdīmentum, i, οὐ. (impedio)· 1) ἐμπόδιον, κώλυμα: moram et i. infero, βραδύνω καὶ κωλύω· hoc mihi -to est ad dicendum, τοῦτο κωλύει με λέγειν· vicit -ta naturae, ἐνίκησε τὰ φυσικὰ ἐμπόδια· 2) ἐν τῷ πληθ. = ἡ ἀποσκευή, τὰ σκεύη (ὅτι ταῦτα ἐμποδών ἐστι πρὸς τὸ ταχέως εἰς τὸ πρόσω χωρεῖν), ἐνίοτε μὲν τὰ ἀδοιπόρου, συνήθ. δὲ (ὡς τεχν. στρατ. ὅρ.) τὰ τοῦ στρατοῦ.

im-pĕdĭo, īvi κ. ĭi, ītum, δ'. [in. ped, πεδ, ἐξ οὗ κ. ped-s = pes, ποδ-ς = πούς, πεδάω]· 1) ἐ μ π ε δ ῶ, ἐμπλέκω, περιπλέκω: -me, περιπλέκομαι· ἐντ. = περιπλέκω, περιβάλλω, caput myrto, τὴν κεφαλὴν μυρσίνῃ· ἐντ. = δύσοδον ποιῶ, ἀποικοδομῶ, saltum munitionibus· μετφ. = περιπλέκω, περίπλοκον, πολύπλοκον ποιῶ· 2) ἐ μ π ο δ ί ζ ω, ἐμποδὼν γίγνομαι, κωλύω, ἀποκωλύω iter τὴν πορείαν· -aliquem a suo munere, κωλύω τινὰ τοῦ ἑαυτοῦ ἔργου· impedivit ne facere, οὐκ εἴασε ποιεῖν· nulla re -or quin id faciam, ὑπ' οὐδενός κωλύομαι ὥστε μὴ ποιεῖν τοῦτο.

impĕdītĭo, ōnis, θ. (σπ.), ἐμπόδιον.

impĕdītus, a, um (-ior, -issimus), [μετχ. τοῦ impedio]· 1) ἐμποδιζόμενος, κωλυόμενος, μάλ. ὡς στρατ. τεχν. ὅρ. περὶ στρατιωτῶν κωλυομένων παραυτίκα μάχεσθαι, ἕνεκα φόρτου (μάλ. τῶν σκευῶν) ἢ ἄλλης αἰτίας, οἷον διαβάσεως ποταμοῦ, ἀναβάσεως ὄρους κ. τ. ὅμ. (ἀντιθ. expeditus)· 2) δυσχερείας παρέχων, δυσχερής, δύσφορος, βαρύς· μάλ. ἐπὶ τόπου, = δύσβατος, ἀπρόσιτος· -locus, navigatio, bellum· tempora -ta αἱ δειναὶ περιστάσεις.

im-pello, pŭli, pulsum, γ'. 1) (π.) ὠθῶ, πλήττω τι: -montem cuspide, τῷ δόρατι τὸ ὄρος πλήττω· aequora remis, πλήττω τὴν θάλασσαν ταῖς κώπαις· -chordas, τὰς χορδὰς πλήττω· -auras mugitibus, τοῖς μυκηθμοῖς τὸν ἀέρα εἰς κίνησιν τίθημι· 2) προωθῶ τι, ἐλαύνωτι εἰς τὸ πρόσω, προκινῶ τι: -navem remis, τὴν ναῦν ταῖς κώπαις ἐλαύνω εἰς τὸ πρόσω· -sagittam nervo, τόξευμα ἀφίημι, βάλλω τῇ νευρᾷ (τοῦ τόξου). — remos, κωπηλατῶ. — aciem τρέπομαι τὸν στρατόν· ὡσαύτ. — aliquem in fugam, τρέπω τινὰ εἰς φυγήν· -aliquem in periculum, ὠθῶ τινα εἰς κίνδυνον. Ἐντ. = ἀνατρέπω, ῥίπτω, arborem· μετφ. aliquem praecipitatem = δυστυχῆ ἔτι δυστυχέστερον ποιῶ· 3) ὠθῶ, παρορμῶ, aliquem ad scelus τινὰ εἰς τὸ κακουργῆσαι· -aliquem ut faciat aliquid. (π.) -aliquem facere aliquid, παρορμῶ τινα ποιεῖν τι· 4) ἀπωθῶ ἀναστέλλω, hostes τὴν ὁρμὴν τῶν πολεμίων· 5) -or irā, ὠθοῦμαι, ἐλαύνομαι, φέρομαι ὑπ' ὀργῆς· 6) ἐπὶ ἤχου· = προσβάλλω, aures ταῖς ἀκοαῖς.

im-pendeo (ἄνευ πρκ. καὶ σ.) δ'. 1) ἐπικρέμαμαί τινι: gladius i. cervicibus ejus· 2) συνήθ. μετφ. = ἐπικρέμαμαι, ἐπίκειμαί τινι, ἐπαπειλῶ τινί.

impendĭo, ἰδὲ impendium.

impendĭōsus, a, um, (Ἱλ.) δαπανηρός, πολλὰ δαπανῶν.

impendium, ii, οὐ. (impendo)· 1) ἀνάλωμα, δαπάνη· συνήθ. ἐν τῇ ἀφαιρ. impendio publico, δημοσίᾳ δαπάνῃ· μάλ. = ἀνάλωσις, ζημία, ἀπώλεια· 2) τόκοι κεφαλαίου τινός: fenus et i. 3) ἡ ἐν. ἀφ. impendio, ἐπιρρημάτ. = πολλῷ πολύ: i. magis.

im-pendo, pendi, pensum, γ'. 1)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀναλίσκω, δαπανῶ, pecuniam in aliquam rem χρήματα εἴς τι· 2) ἀναλίσκω (πόνον, χρόνον, φροντίδα κ. τ. ὅμ.).

im-pĕnĕtrābĭlis, e· 1) ἀπέραστος, ἀδιάβατος, Τάκ. 2) (μ.) ἀνίκητος.

impensa, ae, f. (impendo)· 1) ἀνάλωμα, δαπάνη· 2) μετφ. ἀνάλωσις, ἀπώλεια.

impense, ἐπίρ. (-ius, -issimus)· 1) δαπανηρῶς· 2) σφόδρα, λίαν, μάλα· -retineo, χαλεπῶς κατέχω· -ius modo = supra modum, καθ' ὑπερβολήν.

1. impensus (μετχ. ἀχρ. ἄλλως ῥήμ. impendo)=ὑπερκρεμάμενος, Λουκρ.

2. impensus, a, um (-ior, -issimus)· 1) ἐπὶ τιμῆς· μέγας, pretium· ἐντ. = δαπανηρός, ἐπιζήμιος· 3) ἰσχυρός, σφοδρός, voluntas, preces.

3. impensus, us, ὁ (μ.) ἀνάλωμα.

impĕrātor, ōris, ὁ (impero), (ἀρχ. imperator)· 1) προϊστάμενος, ἀρχηγός: -histrionum· bini -res = οἱ δύο ὑπατοι· 2) στρατηγός (ὁ suis auspiciis πολεμῶν, πόλ. dux)· μάλ. α) τιμητικὴ προσηγορία, ἣν οἱ στρατιῶται καὶ ἡ βουλὴ ἀπένεμον τοῖς μεγάλην νίκην νικήσασι στρατηγοῖς· β) (μ.) = (Ῥωμαῖος) αὐτοκράτωρ· γ) ἐπίθ. τοῦ Διός· Κικέρ. Verr. 4, 129.

impĕrātōrĭus, a, um (imperator)· 1) στρατηγικός, τοῦ στρατηγοῦ· -navis, ναῦς ἡ στρατηγίς· 2) αὐτοκρατορικός.

impĕrātrix, īcis, f. ἡ ἀρχηγός.

imperceptus, a, um, ἀκατάληπτος.

imperco, γ'. (in, parco) φείδομαι.

impercussus, a, um, ἀπρόσπταιστος.

imperdĭtus, a, um, (π.) ἄσθαρτος.

im-perfectus, a, um, ἀτελής.

im-perfossus, a, um (π.) ἀτρύπητος.

impĕriōsus, a, um (imperium). 1) ἡγεμονικός, δεσπάζων, μέγα δυνάμενος, ἰσχυρός· (π.) -sibi, κύριος ἑαυτοῦ· 2) τραχύς, χαλεπός, dictatura· 3) δεσποτικός, τυραννικός· 4) θυελλώδης, ταραχώδης, Ὁράτ.

impĕrīte, ἐπίρ. (-ius, -issime), ἀπείρως, ἀδαῶς, ἀμαθῶς, ἀνεπιστημόνως.

impĕrītĭa, ae, f. ἀπειρία, ἀμαθία, ἀνεπιστημοσύνη, ἄγνοια.

impĕrĭto, α'. (impero)· 1) ἐπιτάττω aliquid· 2) ἄρχω, ἡγεμονεύω τινός, alicui· -decem, ἄρχω, ἡγοῦμαι δέκα.

im-pĕrītus, a, um (-ior -issimus) 1) ἄπειρος, ἀδαής, ἀμαθής, ἀνεπιστήμων τινός, juris, rerum· καὶ ἀπολύτ. homines imperiti· ὡσαύτ. καὶ (μ.) -um ingenium, exordium.

impĕrĭum, ii, καὶ (ἀρχ.) i, ā. (impero)· 1) ἐπίταγμα, ἐπιταγή, πρόσταγμα· 2) ἡ ἐξουσία τοῦ ἐπιτάττειν, ἐπομ. = ἐξουσία, ἀρχή, σπαν. ἡ πολιτικὴ (-tribuni, decemvirorum), συνήθ. ἡ στρατιωτικὴ ἢ καὶ ἀμφότερα (ὡς ἡ τοῦ ὑπάτου ἐν τῷ στρατοπέδῳ), ἐντ. = στρατηγία· ἐνίοτε = βασιλεία, καὶ (μ.) = αὐτοκρατορία· 3) (σπ.) μετων. = αἱ ἀρχαί, οἱ ἄρχοντες: provincia erat plena imperiorum, Καῖσ. 5) ἡ ἐπικράτεια, τὸ κράτος, μάλ. τὸ τῶν Ῥωμαίων: -hoc, nostrum.

im-permissus, a, um, ἀθέμιτος: a -gaudia, ἀθεμίτους ἡδονάς, Ὁράτ.

impĕro, α'. 1) ἐπιτάττω, προστάττω, διατάττω, aliquid· -alicui ut abeat, προστάττω τινὰ ἀπιέναι· (π.) imperor, προστάττομαι. Ἐντ. α) ἡ μετχ. **impĕrātum**, i, οὐδ. οὐσ. = τὸ προστεταγμένον, τὸ πρόσταγμα, τὸ ἐπίταγμα· β) τεχν. ὁρ. ἐπιτάττω τινί (ἰδιδόναι, χορηγεῖν) τι, ἐπιβάλλω τινί τι: -civitatibus equites, pecuniam, obsides· β) (ἐπὶ ἰατροῦ) = διατάττω, παραγγέλλω· γ) -coenam (alicui), πρὸς παρασκευὴν δείπνου διαταγὴν δίδωμι· καὶ ἀπολύτ. domi non imperaveram, Κικέρ. 2) προστάττω, ἐπομ. = ἄρχω, κύριος εἰμί τινος: -omnibus gentibus· ἐντ. α) μετφ. = κρατεῖν τινος, sibi ἑαυτοῦ, cupiditatibus τῶν ἐπιθυμιῶν· β) ἀπολύτ. -domi, κύριός εἰμι οἴκοι· ille imperante, ἐκείνου ἄρχοντος, στρατηγοῦντος ἢ ἡγουμένου.

im-perpĕtŭus, a, um, μὴ συνεχής.

im-perspĭcŭus, a, um, (μ.), ἀόρατος, ἐπομ. = ἀσαφής, σκοτεινός.

im-perterrĭtus, a, um (π.) ἄφοβος.

impertio (in, partio), īvi καὶ ii, ītum, ī. (καὶ **-tior**, ītus sum, ī.)· 1) μεταδίδωμί τινί τινος, μέτοχον, κοινωνόν τινος ποιῶ τινα: Ἐντ. α) -se alicui talem, qualis κτλ. = παρέχειν ἑαυτὸν τινι τοιοῦτον, οἷος κτλ. β) -tempus (cogitationi huic) = χρῶμαι, δαπανῶ· ὡσαύτ. -prudentiam meam ad κτλ. γ) -alicui salutem, ἀσπάζομαι, χαιρετίζω τινά· δ) ἡ μετχ. impertitus = τυχών, μεταλαβών, honore τιμῆς· pro his im-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

pertitis, ἀντὶ τούτων ὧν ἔτυχον, ἀνθ' ὧν εὖ ἔπαθον· 2) δωροῦμαι. χαρίζομαί τινί τι· ἐντ. καὶ ἡ μετχ. impertitus = donatus. Παθητ. quibus (doctrinis) aetas puerilis debet -ri = διδάσκεσθαι, παιδεύεσθαι.

impertīta, ōrum, οὐ. (impertio) χάριτες, δωρεαί, *Al6.* 21, 41, 13.

impertītus, a, um, μ. impertio.

im-perturbātus, a, um, ἀτάρακτος.

im-pervĭus, a, um, ἀδιάβατος.

impĕte, impĕtis, ἰδὲ impetus.

impetrābĭlis, e (impetro)· 1) ἐφικτός, εὐπόριστος, ῥᾳδίως κτώμενος, pax, triumphus. Ἐντ. α) ἐπιτευκτικός, ῥᾳδίως διαπράττων, homo· β) ἐπιτυχής, εὐτυχής, dies ἡμέρα.

impetrātĭo, ōnis, θ. (impetro), (μόνον ἐν τῷ πληθ.) = ἐπιτυχία.

impetrĭo, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), ī', ἰδὲ το ἐπόμ. impetro.

impĕtro, α'. (in, patro)· 1) Πλ.) ἀνύτω, περαίνω, ἐκτελῶ τι· 2) - aliquid ab aliquo, (δεήσεσιν ἢ συστάσεσι) τυγχάνω, ἐπιτυγχάνω τινός, διαπράττομαί τι παρά τινος· 3) μάλ. ἐν τῷ τύπῳ **impetrĭo**, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.) ī'. α) δι' αἰσίων οἰωνῶν διαπράττω τι· -magnas res avibus· β) αἰσίους οἰωνοὺς λαμβάνω.

impĕtus, us, ὁ. καὶ (ἀρχ. καὶ μ.) ἐν τῇ ἑνικ. γεν. impetis καὶ ἐν τῇ ἀφ. impete (inpeto)· 1) ὁρμή, ὁρμητικὴ κίνησις, ventorum τῶν ἀνέμων· ὠσαύτ. fluminis, ignis; -maris, τὸ ῥεῦμα τῆς θαλάσσης· -coeli, ἡ περιστροφὴ τοῦ οὐρανοῦ· 2) μετφ. Α) ὁρμή, σφοδρὰ ἐπιθυμία: -imperii delendi; -est aliquid facere, (π.) ἐπιθυμῶ ποιεῖν τι. Β) ὁρμή, σφοδρότης, ὀξύτης (ψυχῆς, λόγων καὶ πράξεων). μάλ. α) = ταχεῖα καὶ πολλάκ. ἀλόγιστος βουλὴ (ἀπόφασις): impetu magis quam consilio· β) -febris = παροξυσμός· - divinus = ἐνθουσιασμός· γ) ἡ δεινότης, τὸ σύντονον (ἐν τῷ λόγῳ), δ) ὁρμή, ἔφοδος, προσβολή: -um facio in aliquem, ὁρμῶ ἐπί τινα, προσβάλλω τινί: magno impetu oppugno urbem, μεγάλῃ τῇ ὁρμῇ προσβάλλω τῇ πόλει.

im-pexus, a, um, 1) (π.) ἀκτένιστος· 2) (μ.) μετφ. ἀφελής, ἀπέριττος.

implĭē, ἐπίρ. ἀσεβῶς, ἀνοσίως.

im-piĕtas, ātis, θ. ἀσέβεια (πρὸς τοὺς θεούς, τὴν πατρίδα, τοὺς γονεῖς κ. τ. ὅμ.).

im-pĭger, gra, grum, ἄοκνος, πρόθυμος, ταχύς, δραστήριος.

impĭgre, ἐπίρ. ἀόκνως, προθύμως.

impigrĭtas, ātis, θ. ἀοκνία, προθυμία.

impingo, pēgi, pactum, γ'. (in, pango)· 1) προσπταίω, προσκρούω, caput parieti τὴν κεφαλὴν πρὸς τοῖχον· - navem, προσαράσσω τὴν ναῦν. 2) - alicui lapidem βάλλω τινὰ λίθῳ· 3) - agmina muris, ὠθῶ τὴν στρατιὰν εἰς τὰ τείχη· 4) - aliquem in carcerem, εἰς τὸ δεσμωτήριον βάλλω τινά· 5) μετφ. -aliquem in litem = imp. alicui dicam, ἐπάγω τινὶ δίκην.

im-plĭo, α'. μολύνω (ἐγκλήματι).

im-plus, a, um· 1) ἀσεβὴς (πρὸς τοὺς θεούς, τὴν πατρίδα τοὺς γονεῖς κ. τ. ὅμ.)· dii -ii, οὐκ ἀγαθοὶ θεοί· 2) (π.) μιαρός, βδελυρός, ὀλέθριος, ἄγριος, factum, venena, fama; Tartara -ia, τὰ Τάρταρα ἔνθα οἱ ἀσεβεῖς μετὰ θάνατον διατρίβουσιν· 3) = κακός, κατάρατος, poeta, carmen, habitatio.

im-plācābĭlis, e, ἀδιάλλακτος, ἀνεξίλαστος (ἀντίθ. exorabilis).

im-plācābĭlĭter, ἐπίρ. (μ.) ἀδιαλλάκτως.

im-plācātus, a, um, (π.) ἀδιάλλακτος, ἄγριος· μετφ. = ἀκόρεστος.

im-plăcĭdus, a, um, ἀνεξίλαστος, ἀπηνής, ἄγριος, χαλεπός.

im-plecto, (ἄνευ πρκ.), plexum, γ.' (π. καὶ μ.) σχεδ. μόνον ἐν τῇ μετχ. **implexus**, α) ἐμπεπλεγμένος, περιπεπλεγμένος, dracones, capillus, manus· β) ὅλως παραδεδομένος.

im-plĕo, plēvi, plētum, ē'. 1) ἐμπίπλημι, πληρῶ, pateram vino τὸ δέπας οἴνου· καὶ (σπ.) - ollam denariorum, πληρῶ τὴν χύτραν δηναρίων. Ἐντ. μετφ. α) - urbem lamentis, πληρῶ τὴν πόλιν ὀδυρμῶν, - aliquem spe, πληρῶ τινα ἐλπίδος, ἐπελπίζω τινά· β) -me sanguine κ. τ. ὅμ., αἵματος πληρῶ (αἵματι μολύνω) ἐμαυτόν· γ) (π. καὶ μ.) πλῆρες καὶ μέγα ποιῶ τι: modica exercitatio implet corpus· δ) (π. καὶ μ.) πληρῶ, ἔγκυον ποιῶ, aliquam· 2) ἐμπίπλαμαι, κορέννυμαι, veteris Bacchi (π.) παλαιοῦ οἴνου· 3) πληρῶ, ἀναπληρῶ, συμπληρῶ, cohortes, annum sexagesimum· ὡσαύτ. -finem vitae, τελευτῶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸν βίον· 4) θέσιν τινὰ πληρῶ = κατέχω τι, locum principem τὸν πρῶτον τόπον· ὡσαύτ. -vicem alicujus, ἐν μέρει τινός εἰμι· ἀντὶ τινός εἰμι· 5) πληρῶ, ἀποτελῶ, ἐκτελῶ, ἐπιτελῶ τι.

implētus, a, um, μετχ. τοῦ impleo.

implexus, a, um, μετχ. implecto.

implĭcātĭo, ōnis, θ. (implico)· 1) ἐμπλοκή, συμπλοκή, nervorum· καὶ μεταφ. -locorum communium· 2) μετφ. περιπλοκή, σύγχυσις.

implĭcātus, a, um, (-ior, issimus,) [μετχ. τοῦ implico] περιπεπλεγμένος, τεταραγμένος, συγκεχυμένος, ἀσαφής.

implĭciscor, (ἄνευ πρκ.), ἀποθ. γ'. ταράττομαι, συγχέομαι.

implĭcĭte, ἐπίρ. περιπεπλεγμένως, συγκεχυμένως, ἀσαφῶς, Κικέρ.

implĭcĭto, ā'. ἐμπλέκω, περιπλέκω.

im-plĭco, plĭcŭi, plĭcĭtum, καὶ plĭcāvi, plĭcātum, ā'. 1) ἐμπλέκω, περιπλέκω: -se dextrae (patris), περιπτύσσεσθαι· acies inter se, orbes -ant, συμπλέκονται· implicitus laqueis, ἐμπεπλεγμένος ταῖς πάγαις. 2) μετφ. α) εἰσήμι τινί τι, ἐμβάλλω τινί τι, μεταδίδωμί τινί τινος· 6) = (στενῶς καὶ ἀχωρίστως) συνάπτω, συνδέω, συνενῶ (ἰδίᾳ ἐν τῷ παθητ.): conjuncti et implicati, συνδεδεμένοι καὶ ἀδιασπάστως ἡνωμένοι· μάλ. ἐπὶ συγγενείας καὶ φιλίας· 3) -lacertos circa colla ἢ brachia collo, περιπλέκομαι τῷ τραχήλῳ, περιβάλλω τινά· μάλ. = διαδοῦμαί τινί τι, tempora ramo στεφάνῳ τοὺς κροτάφους, crinem auro χρυσῇ ταινίᾳ τὴν κόμην· 4) μετφ. α) ἐντῷ παθητ. = ἐμπλέκομαι εἴς τι, ἐμπίπτω εἴς τι, negotiis εἰς ἀσχολίας, erroribus εἰς πλάνας· -or morbo ἢ in morbum = περιπίπτω νόσῳ, νοσῶ· 6) συγχέω, ταράττω, aciem τὴν παράταξιν, Σαλλ.

implōrātĭo, ōnis, θ. ἐπίκλησις.

im-plōro, ā'. 1) (κλαίων καὶ ἱκετεύων) ἐπικαλοῦμαί τινα (βοηθὸν ἢ μάρτυρα)· 2) (κλαίων καὶ ἱκετεύων) αἰτοῦμαι παρά τινός τι, ἱκετεύω τινὰ ποιεῖν (ἢ μὴ ποιεῖν) μοί τι.

implūmis, e, (π. καὶ μ.)· 1) ἄπτιλος, ἄπτερος· 2) ψιλὸς (τριχῶν), ἄτριχος.

implŭo, plŭi, (ἄνευ σ.), γ'. 1) (μ.) ἀμετ. καὶ ἀπρόσ. ὖω, βρέχω εἴς τι, in aream· καὶ ἀπολύτ. leviter· 2) (π.) μεταβ. βρέχω τι (ὑετῷ), silvas.

implŭviātus, a, um (impluvium)· ὄμβριος κατακλύστρῳ = τετράγωνος.

implŭvium, ii, οὐ. (impluo) = compluvium, κατάκλωστρον, ὃ ἰδέ.

inpoene, ἀντὶ impune.

im-pōlīte, ἐπίρ. μετφ. = ἀκόμψως.

im-pōlītus, a, um· 1) ἀλείαντος· 2) μετφ. = ἄξεστος, ἄκομψος, ἄγροικος.

im-pollūtus, a, um (μ.) ἀμίαντος.

im-pōno, pŏsŭi, positum (ἀρχ. **pŏsīvi**, postum) γ'. 1) ἐντίθημι, aliquem sepulcro (δοτ.) τινὰ ἐν τάφῳ· -praesidium arci, φρουρὰν ἐγκαθίστημι τῇ ἀκροπόλει· 2) ἐπιτίθημι, alicui coronam τινὶ στέφανον. Ἔντ. μετφ. α) ἐπιτίθημι, ἐπιβάλλω, ἐπιφέρω, τάττω τινί τι (-alicui nomen, manum, vulnus, vectigal)· 6) -cibum Jano, τῷ Ἰανῷ πόπανον προσφέρω· δ) ἐμβάλλω τινὰ εἴς τι, ἐμπλέκω τινά τινι: -aliquem in causam perdĭtam· 3) ἵστημι, ἱδρύω τι: -ingenti mole sepulcrum· 4) καθίστημί τινα (εἰς ἀρχήν)· -aliquem vilicum, καθίστημί τινα ἐπιστάτην· ὡσαύτ. -trigintos viros Atheniensibus· 5) μάλ. = εἰσβιβάζω (εἰς ναῦν): -milites in naves, καὶ (π.) aliquem carinae (= nave) καὶ (μ.) milites impositi nave, καὶ ἀπολύτ. -exercitum Brundisii· 6) (σπ.) -alicui = fallo aliquem, ἐξαπατῶ, φενακίζω τινά.

importātĭtius, a, um, εἰσαγώγιμος.

im-porto, ā'. 1) εἰσάγω, εἰσκομίζω (μάλ. ὤνια κ. τ. ὅμ. ἐκ πόρρω κειμένων χωρῶν· πρβλ. infero, induco)· μετφ. -artes, τέχνας εἰσάγω· 2) -alicui aliquid, ἐπάγω, ἐπιφέρω, ἐπιβάλλω, παρέχω τινί τι, αἴτιός τινος γίγνομαί τινι.

importūne, ἐπίρ. (importunus)· 1) (Πλ.) ἀκαίρως· 2) φορτικῶς, τραχέως, χαλεπῶς.

importūnĭtas, ātis, θ. ἡ (τῶν τρόπων) τραχύτης, ἡ σκληρότης, ἡ χαλεπότης, τὸ βίαιον, ἡ ἀγροικία: -et inhumanitas· -et superbia Tarquinii.

importūnus, a, um (-ior, -issimus) [ἀντίθ. opportunus]· 1) (σπ.) ἀνεπιτήδειος, ἀπρόσφορος, ἀκατάλληλος· 2) (Σαλλ.) δυσχερής, χαλεπός: vi regere patriam -um est· 3) τραχύς, βίαιος, φορτικός, σφοδρός, ἀναιδής, ὑβριστικός: -paupertas χαλεπὴ πτωχεία· 4) = importune, Ὁράτ.

im-portuōsus, a, um (σπ.) ἀλίμενος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

impos, ŏtis. ἐπίθ. (in-pot, ἐξ οὗ potis) ἀκρατής, μὴ κρατῶν τινος: -mentis, animi, ἄφρων.

impŏsīvi, ἰδὲ impono.

im-possĭbĭlis, e, ἀδύνατος.

im-pŏtens, ntis (-ior, -issimus)· 1) ἀδύνατος, ἀσθενής· 2) ἀκρατής, μὴ κρατῶν, rerum suarum· 3) ἀκρατὴς ἑαυτοῦ· α) ἐπὶ προσώπ. ἐμπαθής, ἀκόλαστος, ἀδάμαστος, ἄγριος, δεσποτικός, βίαιος· β) ἐπὶ ἀφῃρ. ἀκόλαστος, ἀμετρος, ὑπερβάλλων, animus, laetitia.

impŏtenter, ἐπίρ. (-ius, -issime) 1) ἀδυνάτως, ἀσθενῶς· 2) ἀκρατῶς, ἀκολάστως, ἀγαλινώτως, δεσποτικῶς.

impŏtentĭa, ae, θ. 1) (κωμ.) ἀδυναμία, στέρησις δυνάμεως καὶ μέσων· 2) ἀκράτεια, ἀκολασία, ἐμπάθεια, μάλ. = δεσποτεία, βία.

impraesentiārum, ἰδὲ praesentia.

im-pransus, a, um (π.) ἀνάριστος.

im-prĕcātĭo, ōnis, θ. (μ.) κατάρα.

im-prĕcor, ἀποθ. α'. κατεύχομαί τί τινος, καταρῶμαί τί τινι.

impressĭo, ōnis. θ. 1) (σπ.) ἐντύπωσις (ἐπὶ τῆς ψυχῆς)· 2) συνήθ. (ἐγθρικὴ) ἐμβολή, εἰσβολή, ἐπιδρομή· 3) μετφ. α) ῥυθμικὴ διαίρεσις· β) ἐκφώνησις, vocum.

imprīmis, ἰδὲ primus.

imprĭmo, pressi, pressum, γ'. (in, premo)· 1) ἐντυπῶ, ἐνσφραγίζω, ἐπισφραγίζω, aliquid alicui τί τινι· 2) μετφ. α) ἐνσφραγίζω, ἐναποτυπῶ, aliquid in mente· β) ἐμποιῶ, προσάπτω τινί τι· 3) ἀποτυπῶ, ἐκτυπῶ τι· ἐντ. ἡ μετχ. impressus, ἔκτυπος· 4) μετφ. α) παθητ. ἐνσφραγίζομαι, ἐντυπώσεις δέχομαι: an putamus imprimi quasi ceram animum? β) -municipia vestigiis flagitiorum, ταῖς ἰσοπολίτισι πόλεσιν ἴχνη αἰσχουργιῶν καταλείπω.

im-prŏbābĭlis, e (μ.) ἀδόκιμος.

imprŏbātĭo, ōnis, θ. ἀποδοκιμασία.

imprŏbe, ἐπίρ. (-ius, -issime)· 1) (μ.) ἀδίκως· 2) φαύλως, πονήρως, ἀνεπιτεικῶς· 3) ὑπερφυῶς, ἄγαν· 4) ἀναισχύντως, ἀναιδῶς, θρασέως.

imprŏbĭtas, ātis, θ. (improbus)· 1) πονηρία, φαυλότης, κακία· 2) ἀναισχυντία, ἀναίδεια.

im-prŏbo, α'. ἀποδοκιμάζω, ἀποβάλλω, οὐ δέχομαί τι· ἐντ. = ἄκυρον ποιῶ, ἀκυρῶ, ἀθετῶ τι.

imprŏbŭlus, a, um (ὑποκορ. τοῦ improbus) ὀλίγον τι ἀναιδής, Ἰουδ.

im-prŏbus, a, um (-ior, -issimus)· 1) πονηρός, μοχθηρός, φαῦλος, κακός. Μάλ. αἱ ὑπερμεγέθης, ὑπερβάλλων, δεινός φαγεῖν, ἀδηφάγος, πολυφάγος, anser, anguis· 6) ἀναίσχυντος, ἀναιδής.

im-prōcērus, a, um, ἀμεγέθης, βραχύς, μικρός, ταπεινός, Τάκ.

im-prŏfessus, a, um, οὐκ ἐπαγγελλόμενος, οὐχ ὁμολογῶν (τὸν Ἰουδαϊσμόν). Σουητ. Δομιτ. 12.

im-promptus, a, um, ἀνέτοιμος, μὴ πρόχειρος εἴς τι.

im-prŏpĕrātus, a, um (π.) ἠρεμαῖος: vestigia -ta, βήματα βραδέα.

im-proprĭus, a, um (μ.) ἄκυρος, μεταφορικός· -um, ἰ, οὐ., ἀκυρολογία.

im-prosper, ĕra, ĕrum (μ.) δυστυχής, ἀτυχής, δυσμενής.

improspĕre, ἐπίρ. δυστυχῶς, Τάκ.

imprōvĭde, ἐπίρ. ἀπρονοήτως.

im-prōvĭdus, a, um, ὁ μὴ προορῶν· ἐντ. 1) ἀπροόρατος, ἀπρόοπτος, ἀπροσδόκητος· 2) ἀπρονόητος, ἀπερίσκεπτος.

imprōvīso, ἐπίρ. (improvisus), ἀπροόπτως, ἐξαίφνης.

imprōvīsus, a, um, ἀπρόοπτος, ἀπροόρατος, ἀπροσδόκητος, res, bellum; (π.) -cunctis, ὑπ' οὐδενὸς προορώμενος. Ἐντ. ἐπιρρηματ. de (σπ. ex) improviso, ἐξ ἀπροσδοκήτου, ἀπροσδοκήτως, ἐξαίφνης.

im-prūdens, ntis (-ior, -issimus) μὴ προορῶν, μὴ προϊδών· ἐντ. 1) ἀπρονόητος, ἀπερίσκεπτος· 2) ἀγνοῶν τι: -hoc fecit, τοῦτο ἀγνοίᾳ (παρὰ τὴν αὐτοῦ θέλησιν) ἐποίησεν· imprudente Caesare, ἀγνοοῦντος τοῦ Καίσαρος· 3) μὴ εἰδώς τι, ἄπειρος, ἀνεπιστήμων, ἀμαθής τινος, legis· non —, εἰδώς· 3) (μ.) ἀσύνετος, ἀνόητος, ἄφρων.

imprūdenter, ἐπίρ. (-ius)· 1) ἀπρονοήτως· 2) ἀγνοίᾳ, δι' ἄγνοιαν· 3) ἀνοήτως, ἀφρόνως.

imprūdentĭa, ae, θ. 1) ἀπρονοησία, ἀπερισκεψία, ἀπροσεξία: -teli emissi, ἀπροσεξία ἐν τῷ βάλλειν βέλος· -oculorum, ἀπρονόητον βλέμμα· 2) ἄγνοια, ἀπειρία· 3) ἀνοησία.

im-pūbes, ĕris καὶ (π. καὶ μ.) **impūbis**, is, ἐπίθ. 1) ἄνηβος, μὴ ἔφηβος, puer, filius; genae -es, πα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρειαί ἀγένειοι, ἀνίουλοι· 2) ἀγνός, ἄγαμος (κοιν. παρθένος).

im-pŭdens, ntis (-ior, -issimus) ἀναίσχυντος, ἀναιδής, homo; mendacium —, ἀναίσχυντον ψεῦδος· — pecunia = πλεῖστα χρήματα.

impŭdenter, ἐπίρ. (-ius, -issime) ἀναισχύντως, ἀναιδῶς.

impŭdentĭa, ae, θ. (impudens) ἀναισχυντία, ἀναίδεια.

impŭdīce, ἐπίρ. πορνικῶς, ἀσελγῶς.

impŭdīcĭtĭa, ae, θ. πορνεία, ἀσέλγεια, μάλ. = παιδεραστία.

im-pŭdīcus, a, um (-ior, -issimus)· 1) πορνικός, ἀσελγής, μάχλος, homo, mulier· 2) (Πλ.) ἀναιδής, ἀναίσχυντος.

impugnātĭo, ōnis, θ. προσβολή.

im-pugno, α΄. 1) προσβάλλω, urbem πόλει· 2) προσπολεμῶ τινι, regem, morbum· 3) μετφ. καθάπτομαί τινος, ἀντιλέγω, ἐναντιοῦμαί τινι.

impulsĭo, ōnis, θ. 1) ὦσις, ὤθησις· 2) μετφ. α) ὁρμή, παρόρμησις· β) -ad hilaritatem = χαριεντισμός (σχῆμα).

impulsor, ōris, ἀ. (impello), μετφ. ὀτρυντήρ, παραινέτης· me impulsore, κατ' ἐμὴν παρόρμησιν.

1. impulsus, a, um, μτχ. impello.

2. impulsus, us, ἀ. (σχεδὸν μόνον κατ' ἔνεκ. ἀφαιρ.)· 1) ὦσις, ὤθησις· 2) κρούσις, ἐπίκρουσις, scutorum· 3) μετφ. παρόρμησις, προτροπή.

impūne, ἐπίρ. (-ius, -issime), [in, poena]· νηποινί, ἀτιμωρητί· -aliquem occido, ἀτιμωρητὶ ἀποκτείνω τινά· -esse (σχεδ. ἐπιθετικ.) ἀζήμιον εἶναι· ἐντ. μετφ. = ἀδεῶς, ἀσφαλῶς, ἀκινδύνως.

impūnis, e, (ἀπαντᾷ ἐν συγγραφ. λίαν μετγν.), νήποινος, ἀζήμιος, ἀτιμώρητος· ἐντ. = ἀθῷος.

impūnĭtas, ātis, θ. (impune) ἀτιμωρησία, τὸ ἀζήμιον· μετ. = ἀκολασία, ἀκρασία.

impūnĭte, ἐπίρ. (σπ.) ἀτιμωρητί.

im-pūnītus, a, um, νηποινος, ἀτιμώρητος· ἐντ. = ἀκόλαστος, ἄκρατος, libertas, licentia

impūrātus, a, um (-issimus) [μετχ. τοῦ impuro] ἀκάθαρτος, ῥυπαρός, μιαρός, homo.

im-pūre, ἐπίρ. (-issime), ἀκαθάρτως· μετφ. μιαρῶς, αἰσχρῶς.

im-pūrĭtas, ātis, θ. καὶ (Πλ.) **-rĭtĭa**, ae, θ. (impurus), ἀκαθαρσία (ἠθική), αἰσχρότης.

impūro, α΄. ῥυπαίνω, μολύνω τι.

im-pūrus, a, um (-ior, -issimus) 1) (σπ.) ἀκάθαρτος, ῥυπαρός· 2) (ἠθικῶς) ἀκάθαρτος, μιαρός, αἰσχρός· mulier non -a = γυνὴ σώφρων.

impŭtātor, ōris, ἀ. (μ.) ὁ ὑπολογιζόμενός τι.

im-pŭtātus, a, um, (μετχ. τοῦ puto) ἀκλάδευτος, vitis ἄμπελος.

im-pŭto, α΄. (μ.) ὑπολογίζομαι, λογίζομαί τι, μάλ. ὑπολογίζομαι, λογίζομαί τινί τι, ἔπομ. = προσφέρω, ἀπονέμω τινί τι, τὴν αἰτίαν προσάπτω τινί: -beneficium, caedem.

imus, ἴδε inferus.

imŭlus, ὑποκορ. τοῦ imus.

1. in, πρόθ. συντασ. μετ' αἰτ. καὶ ἀφαιρ. Α) μετ' αἰτιατ. ἐπὶ κινήσεως· 1) τοπικῶς· α) εἴς τι: mitto in Asiam, εἰς Ἀσίαν πέμπω· β) ἐπί τι: in equum ascendo, ἐπὶ τὸν ἵππον ἀναβαίνω· γ) εἰς, πρός τι· Belgae spectant in septentriones, οἱ Βέλγαι πρὸς ἄρκτον ἐστραμμένοι εἰσίν· δ) εἴς τινα, πρός τινα, impietas in deos, ἡ πρὸς τοὺς θεοὺς ἀσέβεια· ε) ἐπί τινα, κατά τινος: in Persas proficiscor, ἐπὶ Πέρσας ἔρχομαι· oratio in aliquem, ὁ κατά τινος λόγος· 2) χρονικῶς· α) in dies, ὁσημέραι, καθ' ἡμέραν· in singulos annos, καθ' ἕκαστον ἔτος· in perpetuum, in aeternum, εἰσαεί· in futurum, εἰς τὸ μέλλον· in praesens, εἰς τὸ παρόν· in posterum diem, εἰς τὴν ὑστεραίαν· β) in lucem εἰς ἡμέραν, ἕως ἡμέρα ἐγένετο· ὡσαύτ. in noctem; 3) τροπικῶς, ἀποτελοῦσα ἐπιρρηματικὰς φράσεις: hostilem, servilem in modum, ἐχθρικῶ, δουλικῷ τρόπῳ· mirum in modum, θαυμαστὸν ὅσον· in universum, τὸ ὅλον· in majus, ἐπὶ τὸ μεῖζον· in melius, ἐπὶ τὸ βέλτιον· in deterius, ἐπὶ τὸ χεῖρον. — Β) μετ' ἀφαιρ. ἐπὶ στάσεως· 1) τοπικῶς· α) ἔν τινι: sum in Sicilia, ἐν Σικελίᾳ διατρίβω· 2) χρονικῶς· α) in omni aetati, ἐν παντὶ χρόνῳ. in adolescentia, ἐν τῇ νεότητι· in hoc tempore, ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ· ἀλλ' in tempore, = ἐν καιρῷ, ἐγκαίρως· in praesentia (praesenti), ἐν τῷ παρόντι· β) in agento ἐν τῷ πράττειν, in vino ἐν τῷ οἴνῳ, ἐν συμποσίῳ· in consulatu, ἐν τῇ ὑπατείᾳ, ἐπὶ τῆς ὑπατείας·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

3) ἐπὶ ἄλλων σχέσεων· α) dico in senatu, λέγω ἐν τῇ συγκλήτῳ· ὡσαύτ. in auribus alicujus· β) in bonis civibus enumeror, ἐν τοῖς ἀγαθοῖς πολίταις ἀριθμοῦμαι· γ) in monte, in humeris, ἐπὶ τοῦ ὄρους, ἐπὶ τῶν ὤμων· δ) in vitio sum, ἁμαρτάνω· res est in integro, in facili = res est integra, facilis· ε) occupor in scribendo, ἀσχολοῦμαι περὶ τὸ γράφειν· ϛ) in ea re gratias tibi ago, ἐπὶ τούτῳ χάριτας ὁμολογῶ σοι· ζ) in eo sum, ut, περί τί εἰμι, μέλλω ποιεῖν τι· η) in diis est, ἐν τοῖς θεοῖς, ἐπὶ τοῖς θεοῖς ἐστιν. —Γ) μετὰ τῶν ῥημάτων sum καὶ habeo ἡ πρόθ. in αἰτιατ. συντασσομένη ἀποτελεῖ ἰδίας φράσεις: sum in potestate alicujus, εἰμὶ ὑπό τινι· habeo in usum, εἰς χρῆσιν ἔχω· habeo in animum (συνηθέστ. in animo), ἐν νῷ ἔχω.

2, in, μόριον ἀχώριστον, ἰσοδυναμοῦν τοῖς ἕλλην. στερητικοῖς ἀν, ἀ, νη· οἷον in-justus ἄδικος, impune νηποινί.

In-accessus, a, um, ἀπρόσβατος.

in-ăcesco, ăcŭi, (ἄνευ σ.), γ'. (π. καὶ μ.) ὀξύνομαι, ὀξίζω· μετῳ. haec tibi -unt, ταῦτα λυποῦσί σε, Ὀβίδ.

Inăchus, i, ὁ. Ἴναχος, μυθικὸς βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, πατὴρ τῆς Ἰοῦς· ἐντ. 1) **Inăchĭus,** a, um (π.) = Ἀργεῖος, ἡ Ἑλληνικός· -a juvenca = Ἰώ. heroinae Inachiae = αἱ Δαναΐδες· 2) **Inăcchĭdes,** ae, ὁ. Ἰναχίδης, = ὁ Περσεύς, καὶ = ὁ Ἔπαφος (υἱὸς τῆς Ἰοῦς)· 3) **Inăchis,** ĭdis θ. ἐπίθετ. Ἰναχίς, καὶ οὐσ. = ἡ Ἰώ.

in-adf. κτλ., ἴδε in-aff. κτλ.

in-adp. κτλ., ἴδε inapp. κτλ.

in-adsc. κτλ., ἴδε inacc. κτλ.

in-adt. κτλ., ἴδε inatt. κτλ.

in-adustus, a, um, ἀκαής, ἄφλεκτος.

In-aedĭfĭco, α'. 1) (μόνον ἐν τῷ παθητ.) ἐνοικοδομῶ, ἐποικοδομῶ: -tur sacellum in domo tua· 2) μετῳ. = ἐπιτίθημι, ἐπισωρεύω: nubila inaedificata· 3) κατοικοδομῶ, οἰκοδομῶν πληρῶ, platĕas τὰς πλατείας.

In-aequābĭlis, e, ἀνώμαλος.

In-aequābĭlĭter, ἐπίρ. ἀνίσως.

In-aequālis, e (-ior, -issimus)· 1) ἀνώμαλος, locus· 2) ἄνισος, ἀνόμοιος, ἄστατος· tonsor —, κουρεὺς ἄπειρος.

Inaequālĭtas, ātis, θ. 1) γραμμ. τεχν. ὅρ. = ἀνωμαλία· 2) ἀνισότης, ἀνομοιότης, ἀλλοιότης.

Inaequālĭter, ἐπίρ. ἀνωμάλως, ἀνίσως, ἀνομοίως.

In-aequātus, a, um (π.) ἄνισος.

In-aequo, α'. ἐξισῶ, ἐξισάζω τι.

In-aestĭmābĭlis, e, 1) ἀτίμητος, μὴ τίμιος, μηδενὸς ἄξιος· 2) ἀτίμητος, ὑπερβάλλων, ἐξαίρετος. 3) ἄκριτος, δυσδιάκριτος, ἀκατανόητος, Λίβ.

In-aestŭo, α'. ἀναζέω, κυμαίνω, φλέγομαι ἔν τινι, -bilis meis cordiis, Ὁράτ.

In-affectātus, a, um (μ.), ἀνεπιτήδευτος, ἀφελής, oratio.

In-ăgĭtātus, a, um (μ.) ἀκίνητος· μετῳ. ἀτάραχτος, terroribus.

In-alpīnus, a, um, Ἀλπεῖος, ὁ τὰς Ἄλπεις κατοικῶν, gentes; οὐσ. **Inalpīni** ōrum, ἀ. πλ. οἱ Ἀλπεῖοι.

In-ămābĭlis, e (π. καὶ μ.) ἀνέραστος, ἄχαρις, ἀηδής, φρικώδης, μισητός.

In-ămāresco, rŭi (ἄνευ σ.), γ'. (π.) πικρὸς (δυσάρεστος) γίγνομαι.

In-ambĭtĭōsus, a, um (π.) ἀφιλότιμος, ἀφιλόδοξος.

Inambŭlātĭo, ōnis, θ. (σπ.) περιπάτησις, περίπατος.

in-ambŭlo, α'. περιπατῶ, in porticu ἐν τῇ στοᾷ.

In-ămoēnus, a, um (π.) ἀτερπής.

Inānĭae, ārum, θ. πλ (Ιλ.) κενότης.

inānĭ-lŏquus (ἡ -lōquus), κενολόγος, εἰκῇ λέγων (Ιλ.).

In-ănĭmans, ntis, ἄψυχος.

inānīmentum, i, οὐ. (Ιλ.) κένωμα.

In-ănĭmus, a, um, ἄψυχος.

Inānĭo, īvi, ītum, δ'. ἐκ-κενῶ, τι.

Inānis, e, (-ior, -issimus)· 1) κενός, vas, domus; equus —, ἵππος ἄνευ ἱππέως· corpus —, ἀπολελοιπὸς τὴν ψυχὴν (νεκρὸν) σῶμα· -tumulus κενοτάφιον· umbra —, ἡ ἀσώματος σκιά· regna -ia, τὸ βασίλειον τῶν σκιῶν, ὁ ᾅδης. Μάλ. α) -redeo κ. τ. ὅμ. (κενεός) κεναῖς ταῖς χερσὶν ἐπανέρχομαι· β) homo —, ἄνθρωπος πένης· γ) vultus —, πρόσωπον ἐστερημένον ὀμμάτων· lumina —ia, ὄμματα τυφλά· δ) κενὸν στόμαχον ἔχων, πεινάλεος· ε) (μάλ. ὁ Λουκρ.) οὐσιαστ. **ināne,** is, οὐ. τὸ κενόν· per -e ἢ per -ia, διὰ τοῦ ἀέρος· ϛ) -re aliqua ἢ ab re aliqua καὶ rei alicujus, κενός τινος, ἐνδεής τινος·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2) μετφ α) κενός, οὐ περιέχων τι, οὐδὲν λέγων, literae, verba· β) κενός, μάταιος, ἀνωφελής· γ) κενός, κενόδοξος, ἀλαζών.

Ĭnānĭtas, ātis, θ. τὸ κενόν, τὸ κένωμα : - oris, τὸ κοῖλον τοῦ στόματος· 2) μετφ. κενότης, ματαιότης.

Ĭnānĭter, ἐπίρ.(inanis),κενῶς· μετφ. μάτην (ἀνωφελῶς, ἀτελεσφόρως).

in-appărātĭo,ōnis,θ. τὸ ἀνέτοιμον.

Ĭn-ărātus, a, um, ἀνήροτος,χέρσος.

Ĭn-ardesco, arsi, (ἄνευ σ.), γ'. (π. καὶ μ.)· 1) ἀνακαίομαι, ἀναλάμπω· 2) μετφ. ἐκκαίομαι, φλέγομαι (ὑπὸ ἐπιθυμίας κ. τ. ὁμ.)

Ĭn-āresco, ārŭi, (ἄνευ σ.), γ'. (μ.) κατα-ξηραίνομαι· μετφ. ἀφανίζομαι.

Ĭn-argūte, ἐπίρ. (μ.) ἀφυῶς.

Inărĭme, es, θ. (εἰν Ἀρίμοις Ἰλ. 6, 783) Πιθηκοῦσα,νῆσος τοῦ Τυρρηνικοῦ πελάγους, τανῦν Ἰσχία.

Ĭn-ăro, α'. ἀρῶν κρύπτω, fimum τὴν κόπρον· 2) ἀρῶ, ἀροτριῶ.

Ĭn-artĭfĭcĭālis, e (μ.) ἄτεχνος.

Ĭn-artĭfĭcĭālĭter, ἐπίρ. ἀτέχνως.

Ĭn-ascensus, a, um (μετχ. τοῦ ascendo), (μ), ἀνεπίβατος.

Ĭn-assuētus, a, um, ἀήθης (τινός).

Ĭn-attĕnuātus, a, um, ἀμείωτος.

Ĭn-audax, ācis, ἐπίθ. (π.) ἄτολμος.

Ĭn-audĭo, īvi καὶ ĭi, ītum, δ'. ἐνακούω, ἀκούω τι· μάλ. = (ἀγγελίαν ἢ ἀπόρρητον) ἀκούω, μανθάνω παρά τινος.

1. Ĭn-audītus,a,um,μετχ. inaudio.

2. Ĭn-audītus, a, um· 1) ἀνήκουστος (ἄλλοτε μὴ ἀκουσθείς), ἀήθης : novus et -· 2) μὴ ἀκουσθεὶς (οὗ ἡ ἀπολογία οὐκ ἀκούεται), ἄκριτος : - et indefensus.

Ĭn-augurāto, (ἀφαιρ. τῆς μετχ. τοῦ in-auguro), ἐπερωτήσας τοὺς οἰωνούς.

Ĭn-augŭro, α'. 1) ἀμετ. οἰωνίζομαι, οἰωνοσκοπῶ, ἐπερωτῶ τοὺς οἰωνούς. 2) μεταβ. (δι' οἰωνοσκοπίας) καθιερῶ, locum, flaminem.

Ĭn-aures,ium,θ.πλ. ἐλλόβια,ἐνώτια

Ĭn-auro, α'. ἐπι-χρυσῶ τι· συνήθ. ἐν τῇ μετχ. **inaurātus** a, um, ἐπίθετ. =ἐπίχρυσος : vestis -a, ἐσθὴς διάχρυσος· μετφ. = λίαν πλούσιον ποιῶ, aliquem.

Ĭnauspĭcāto, ἐπίρ. μὴ γενομένου τοῦ οἰωνισμοῦ, ἄνευ ἐπερωτήσεως τῶν οἰωνῶν.

Ĭn-auspĭcātus, a, um· -lex, νόμος ἐν ᾧ οὐδεμία ἐπερώτησις τῶν οἰωνῶν ἐγένετο. -nomen, ὄνομα ἀπαίσιον.

Ĭn-ausus, a, um, ἀτόλμητος.

incaedŭus, a, um (in, caedo).(π.) ἀξύλευτος. silva ὄρυμός.

in-călesco, călŭi, (ἄνευ σ.), γ'. 1) θερμαίνομαι, vino ὑπὸ τοῦ οἴνου· 2) -amore, ἔρωτι καίομαι· -deo, ἐκ τῆς πρὸς θεὸν ἀγάπης καίομαι.

in-calfăcio, γ'. θερμαίνω τι,Ὀβίδ.

in-callĭde, ἐπίρ. ἀνεπιτηδείως· non -, ἐπιτηδείως, εὐστόχως,δεξιῶς· Κικερ de off. 3, 118.

in-callĭdus, a, um, ἀνεπιτήδειος, ἄπειρος, ἀνεπιστήμων.

in-candesco, candŭi,(ἄνευ σ.), γ'. (π. καὶ μ.)· 1) λευκαίνομαι· 2) πυροῦμαι· ara -it, τὸ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ πῦρ καίει.

in-cānesco, canŭi, γ'. (π.) πολιοῦμαι, ὑπόλευκος γίγνομαι: unda -it spumis.

in-canto, α'. μετφ. ἐπᾴδων μαγεύω.

in-cānus, a, um,(π. καὶ μ.) πολιός.

incassum, ἰδὲ cassus.

in-castīgātus, a, um (π.) ἀκόλαστος, ἀτιμώρητος, ἄμεμπτος.

incaute, ἐπίρ. 1) ἀφυλάκτως, ἀπρονοήτως, ἀμελῶς· 2) ἀπερισκέπτως.

in-cautus, a, um· 1) ἐνερ. α) ἀφύλακτος, οὐ φυλαττόμενος· β) ἀπερίσκεπτος, ἀπραβούλευτος· 2) παθητ. α) ἀπροσδόκητος, scelus· β) iter -um, ὁδὸς ἀπροφύλακτος, ἣν (οἱ πολέμιοι) οὐ κατέλαβον.

in-cēdo, cessi, cessum, γ'. 1) χωρῶ (μεγαλοπρεπῶς, σεμνῶς κ. τ. ὅμ. πρβλ. eo, vado), βαδίζω, μάλ. ἐπὶ τῶν εὐρύθμως ἐπὶ τοὺς πολεμίους βαδιζόντων στρατιωτῶν, ἐντ. = ἐπέρχομαι (ἐπὶ τὸν πολέμιον)· 2) (ἐπὶ ἀγγελίας ἢ φήμης) = χωρῶ, διαδίδομαι· 3) ἐπιβαίνω τινός (τόπου), εἰσβαίνω εἴς τι (ἀντίθ. excedo)· 4) μετφ. (σχεδ. μόνον ἐν τῷ πρκμ. καὶ ὑπερσυντ.) = περιπίπτω τινί, κατέχομαί τινι, λαμβάνει μέ τι, timor φόβος, cura μέριμνα.

in-cĕlĕbrātus, a, um, (μ.) μὴ θρυλληθείς, μὴ γνώριμος καταστάς.

incendiārĭus, i, ὁ. ἐμπρηστής, Τάκ.

incendĭum, ii, ὁ. (incendo)· 1) καῦσις, ἔμπρησις, ἐμπρησμός, πυρκαϊά. Ἐντ. α) = τὸ καῦμα· β) = ἡ στίλβουσα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λάμψις : -siderum· γ) (π.) πυρσός, δάς· 2) μετφ. α) = μέγας κίνδυνος, ὄλεθρος· β) = διάπυρον (σροδρόν) πάθος : -a cupiditatum ; praebeo alicui -a, ἔρωτί τινα διακαίω.

incendo, cendi, censum, γ'. (in-βίζ. cand. ἐξ οὗ candeo)· 1) ἐνάπτω, ἀνάπτω, lychnum. 2) ἀνάπτω, καίω, ἐμπίπρημι, πυρπολῶ, domum, urbem, naves· (π.) -aras, καίω πῦρ ἐπὶ τῶν βωμῶν· 3) καταλάμπω, φωτίζω : sol -it lunam· 4) μετφ. α) ἐπὶ προσώπ. = ἐκκαίω, ἐξάπτω, παροξύνω τινά· β) ἐπὶ πραγμ. = ἐξάπτω, διεγείρω τι· γ) (π.) -coelum clamore, πληρῶ τὸν οὐρανὸν βοῆς. δ) (Πλ.) εἰς κίνδυνον καθίστημι, genus meum τὸ ἐμὸν γένος.

in-censio, ōnis, θ. ἐμπρησμός.

in-census, a, um, μὴ τετιμημένος, μὴ ἀπογεγραμμένος (ὑπὸ τοῦ τιμητοῦ).

inceptio, ōnis, υ. ἡ ἀρχή, operis.

incepto, α'. (incipio)· 1) ἄρχομαι, cănere ᾄδειν· -aliquid, ἐπιχειρῶ τινι· μετφ. -cum aliquo, ἔριν συνάπτω πρός τινα.

inceptor, ōris, ά. ὁ ἀρχόμενός τινος.

inceptum, i, οὐ. καὶ (σπ.) -tus, us, ά. ἀρχή, ἐπιχείρησις, ἐπιχείρημα.

inceptus, a, um, μετχ. τοῦ incipio

incernĭcŭlum, i, οὐ. κόσκινον.

in-cerno, γ'. κοσκινεύω.

incēro, α'. (in, cera). ἐπικηρῶ τι.

1. incerto, ἐπίρ. ἀβεβαίως, ἀσαφῶς.

2. incerto, α'. ἄδηλον, ἀσαφὲς ποιῶ τι.

in-certus, a, um· 1) ἀβέβαιος, ἄστατος, ἐπισφαλής, ἀσταθής, ἄδηλος, ἀσαφής, multitudo, res, eventus ; (π.) luna -, σελήνη ἀμαυρά· crines-, κόμη ἄτακτος· securis-, πέλεκυς οὐκ ἀσφαλῶς πληξάς. Πολλάκ. τὸ οὐδ. οὐσιαστικ. = τὸ ἄδηλον, τὸ ἀόριστον· creatus in i. = ἐπ' ἀόριστον χρόνον· voco in i., ἄδηλον ποιῶ· res est in incerto, ἄδηλόν ἐστι· 2) ἀμφίβολος, ἄπορος· -sum quid dicam, ἄπορῶ ὅτι χρὴ λέγειν. Ἐνίοτε συντάσσ. καὶ γενικῇ, ἀλλ' οὐ καὶ παρὰ Κικέρωνι : -rerum omnium ἢ καὶ ἁπλῶς omnium, ἄπορος ἔχων πάντων.

incesso, sīvi, (ἄνευ σ.), γ'. (incedo) ὁρμῶ ἐπί τινα, προσβάλλω τινί (λίθοις καὶ ἀκοντίοις)· μετφ. (λόγοις ἢ μομφαῖς προσβάλλω τινί)=καθάπτομαί τινος, ὀνειδίζω τινί, μέμφομαί τινα.

incessus, us, ά. (incedo), 1) βάδισις, βάδισμα (μάλ. μεγαλοπρεπὲς καὶ σεμνόν, ἰδὲ incedo). 2) (Τακ.), α) εἴσοδος, ἐπιδρομή· β) εἴσοδος.

inceste, ἐπίρ. ἀνάγνως, μιαρῶς.

incestificus, a, um (π.), μιαρός.

incesto, α'. (ἠθικ. καὶ θρησκ.) μιαίνω, ρυπαίνω τι· μάλ. -aliquam, διαφθείρω τινὰ (παρθένον), βιάζομαί τινα.

1. incestus, a, um (in, castus)· 1) (ἠθικῶς καὶ θρησκευτ.) ἀνάγνως, μιαρός, ἀνόσιος, homo, res· 2) ἀσελγής, αἰσχρός, amores, voces. Ἐνν. οὐσιαστ. **incestum**, i, οὐ. = ἀνοσιούργημα (ὃ ἡ θρησκ. ἀπαγορεύει), αἱμομιξία.

2. incestus, us, ά. (σπ.)=incestum.

iuchoātus, a, um (μετχ. τοῦ inchoo) (μόνον) κατηργμένος (ἠργισμένος) ἑπομ. = οὐ τετελεσμένος, ἡμιτελής· ab inchoato, ἐξ ἀρχῆς.

inchoo ἢ **incoho**, α'. ἐνάρχομαί τινος, ποιοῦμαι ἀρχήν τινος (ἀντίθ. τελειῶ). -proelium, ἄρχομαι τῆς μάχης· luna inchoatur, νέα σελήνη ἄρχεται (ἐστίν)· (π.) -aras, ἐπὶ τῶν βωμῶν ποιοῦμαι ἀρχὴν θύειν, ἐγκαινίζω τοὺς βωμούς· res quas (communis intelligentia) in animis nostris -it = ἐν ἀτελεῖ μορφῇ κατέθηκεν, ὧν τὴν κρηπῖδα (τὴν ἀρχὴν) ἐβάλετο. Μάλ. α) ἄρχομαι ἐκτιθείς, ἀναπτύσσων τι philosophiam, aliquid de oratoribus· β) (μ.) ἄρχομαι διηγούμενος· Caesar -at de re πτλ.

1. incido, cĭdi cāsum, γ'. (in, cado) 1) ἐμπίπτω, εἰσπίπτω εἴς τι: bellua -it in foveam, θηρίον εἰς βόθρον ἐνέπεσεν· -in terram, κατὰ γῆς (χαμαὶ) πίπτω· (μετὰ δοτ.) ammes -unt flumini, εἰσπίπτουσιν, ἐκβάλλουσιν· ἀπολύτ. tela -unt, τὰ βέλη ἐπιτυγχάνουσι (τοῦ σκοποῦ)· 2) εἰσπίπτω, εἰσορμῶ, in vallum portasque, portis, εἰς τὸ χαράκωμα καὶ τὰς πύλας· 3) εἰσπίπτω, ἐπιπίπτω, προσβάλλω τινί : in hostem, in aliquem, alicui· ἐντ. 4) μετφ. α) -in morbem, νόσῳ περιπίπτω, νοσῶ· -in amicitiam alicujus τῇ φιλίᾳ τινὸς (ὡς ἔν τινι κακῷ) ἐμπίπτω, ἐμπλέκομαι· -in mentionem alicujus, ἀπὸ τύχης εἰς τὸν περί τινος λόγον ἐμπίπτω· ὡσαύτ. -in sermonem; in mentem mihi -it, ἔννοιά μοι ἐνέπεσεν· β) συμπίπτω, συμβαίνω : bellum -it, γ) ἐμπίπτω τινί, εἰσέρχεταί μοί τι, λαμβάνει μέ τι, terror φόβος· pestilentia

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

in urbem -it, λοιμὸς κατέσκηψεν εἰς τὴν πόλιν.

2. incīdo, cīdi, cīsum, γ'. (in, caedo)· 1) ἐντέμνω, ἐγκόπτω τι· ἐντ. = ἐγγλύφω, ἐγχαράττω, ἐγκολάπτω, ἐγγράφω, leges, decreta in aes, νόμους, ψηφίσματα εἰς χαλκόν· ὅθεν ἡ μετχ. **incīsus**, a, um = ἐγγεγλυμμένος, ἐγκεχαραγμένος, ἐγκεκολαμμένος, ἐγγεγραμμένος (ἔν τινι)· 2) -arbores, vites, περιτέμνω, κλαδεύω τὰ δένδρα, τὴν ἄμπελον· 3) μετφ. α) -sermonem, αἴφνης παύω τὸν λόγον· β) -spem, ὑποτέμνω (ματαιῶ) τὴν ἐλπίδα· 4) συντέμνω, βραχὺ ποιῶ τι, Κικέρ.

incĭlo, α'. (ἀρχ.) ψέγω τινά.

incinctus, a, um, μετχ. τοῦ ἑπομ.

in-cingo, cinxi, cinctum, γ'. (ὡς τὸ πολὺ π. καὶ μ.) περι-ζώννυμι· -me ἢ μέσον incingor, περι-ζώννυμαι· ἐντ. ἐν γένει = περιβάλλομαι.

incĭno, γ'. (cano), (π.) ᾄδω τι.

incĭpio, cēpi, ceptum, γ'. (in, capio), ἄρχομαι· 1) μεταβ. α) ἄρχομαί τινος, ἀρχὴν ποιοῦμαί τινος (ἀντιθ. παύομαι, πρβλ. inchoo). β) ἐπιχειρῶ τινι, facinus ἔργῳ· γ) πολλάκ. = ἄρχομαι λέγω, ἄρχομαι ὑμνῶ: statim rex -it a Jove· 2) ἀμετ. ver -it, τὸ ἔαρ ἄρχεται.

incĭpisso, γ'. (Πλ.) = incipio.

incīse καὶ **incīsim**, ἐπίρ. (incīdo) κομματικῶς, κατὰ κόμματα (λέγειν).

incīsĭo, ōnis, θ. καὶ **incīsum**, i, οὐ. ἐν τῇ γραμμ. τὸ κόμμα (λόγου), τὸ ἁπλούστατον κῶλον (περιόδου).

incĭtāmentum, i, οὐ. (incito), παρόρμημα, ὁρμή, προτροπή, κέντρον· -periculorum, τὸ κινοῦν τινα κινδύνους κινδυνεύειν.

incĭtāte, ἐπίρ. (-ius), ὁρμητικῶς.

incĭtātĭo, ōnis, θ. (incito)· 1) ὁρμή, φορά, ταχύτης: -orationis, ἡ ταχεῖα τοῦ λόγου προχώρησις· 2) μετφ. παρόρμησις, προτροπή.

incĭtātus, a, um (-ior, -issimus) (μετχ. τοῦ incito), δρομαῖος, ταχύς.

in-cĭto, α'. 1) (ἐν ταχείᾳ καὶ δρομαίᾳ κινήσει τίθημί τι) ταχύνω τι· -equum, ἐλαύνω τὸν ἵππον (εἰς δρόμον), κεντρίζω τὸν ἵππον· me —, ἢ μέσον incitor ἐπείγομαι, σπεύδω. ἐντ. καὶ incitatur = ταχύτερον φέρεται, μᾶλλον ταχέως κινεῖται· ἐντ. -vitem, ἐπιταχύνω τὴν αὔξησιν τῆς ἀμπέλου· 2) μτφ. α) -me in aliquem, ὁρμῶ ἐπί τινα· β) παροξύνω, παρορμῶ, aliquem in consulos τινὰ ἐπὶ τοὺς ὑπάτους· incitatus ob eam rem, ἕνεκα τούτου παροξυνθείς· γ) ἐγείρω, παρορμῶ, παροτρύνω τινὰ πρός τι: furor incitatus, μανία ἔτι μᾶλλον αὐξηθεῖσα· ἐντ. = ἔνθεον ποιῶ τινα, Pythiam τὴν Πυθίαν.

1. incĭtus, a, um (in, cieo) (π.) ταχύς, ὠκύς, δρομαῖος, hasta, delphinus.

2. in-cĭtus, a, um (ἀρχ. καὶ μ.) ἀκίνητος· μόνον δ' ἐν τῇ φράσει: ad incitas redigo = εἰς ἐσχάτην ἀμηχανίαν καθίστημί τινα.

in-cīvīlis, e, ἄγροικος, ἄγριος. Εὐτρ.

in-cīvīlĭter, ἐπίρ. (-ius)· 1) ἀγροίκως, ἀγρίως· 2) ἀδίκως, παρανόμως.

in-clāmĭto, α'. βοῶν καλῶ τινα, Πλ.

in-clāmo, α'. 1) ἐπιβοῶ, παρακελεύομαί τινι (ὅπως)· 2) ἐπικαλῶ, καλῶ, βοῶ τινα· μάλ. α) = ἐπικαλοῦμαί τινα· β) = ψέγω, ἐπιπλήττω τινά.

in-clāresco, clārŭi, (ἄνευ σ.), γ'. (μ.) ἐπιφανὴς γίγνομαι, λαμπρύνομαι, docendi genere ἐκ τῆς τοιαύτης διδασκαλίας σου.

in-clēmens, ntis, ἐπίθ. (σπ.) ἀνελεήμων, ἀπηνής· καὶ ἐπὶ λόγου = τραχύς, πικρός.

in-clēmenter, ἐπίρ. (-ius), ἀνελεήμονως, ἀπηνῶς, τραχέως, πικρῶς.

in-clēmentĭa, ae, θ. (π. καὶ μ.) ἀνελεημοσύνη, ἀπήνεια, τραχύτης.

in-clīnābĭlis, e, (μ.), προπετής, ἐπιρρεπής, in pravum εἰς τὸ πονηρόν.

inclīnātĭo, ōnis, θ. (inlino· 1) κλίσις, corporis τοῦ σώματος· ἐντ. -vocis, ἡ κλίσις (κατάβασις) τῆς φωνῆς, μάλ. ἡ ἀμοιβαία ἀνάβασις καὶ κατάβασις· 2) μετφ. α) κλίσις, ῥοπὴ (τῆς ψυχῆς) εἴς τι, ad asperiora· μάλ. = προθυμία, εὐνοια, εὐμένεια· β) ῥοπή, τροπή, μεταβολή, fortunae τῆς τύχης.

inclīnātus, a, um, (-ior), [μετχ. τοῦ inclino]· 1) κλίνων (ἐπὶ φωνῆς) = βαρύς· 2) μετφ. α) κλίνων, ῥέπων ἐπί τι· ἐντ. = πρόθυμος, εὐμενῶς διακείμενος· plebs i. ad Poenos· β) ἐπὶ τὸ χεῖρον κλίνων, καταῤῥεών, καταφερής, fortuna, res.

in-clīno, α'. Α) μεταβ. 1) κλίνω τι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

caput τὴν κεφαλήν· sol se -at, ὁ ἥλιος κλίνει (δύεται)· ὡσαύτ. τὸ μέσον: dies inclinatur· συνήθ. -aciem = τρέπομαι (τοὺς πολεμίους)· (π.) -oculos, κλείω τοὺς ὀφθαλμούς· -aquas, ὀχετεύω τὸ ὕδωρ· 2) μετφ. α) -me ad, eo, κλίνω, ῥέπω, ῥοπὴν λαμβάνω πρός· β) ποιῶ τι ἐπὶ τὸ χεῖρον κλίναι, καταφέρω, καταρρέπω τι: -rempublicam, omnia· B) ἁμετ. 1) (π.) κλίνω: sol -at = κλίνει, δύεται· 2) κλίνω, ἐκκλίνω, acies· 3) μετφ. κλίνω, ῥέπω, ad voluptates πρὸς τὰς ἡδονάς.

inclītus, ἰδὲ inclŭtus.

inclūdo, clūsi, clūsum, γ'. (in, claudo)· 1) ἐγκλείω, κατακλείω τινά: -aliquem in carcere (carcere, in carcerem, in custodias) = ἐγκαθείργνυμί τινα. -me = κατακλείομαι (ἐντός τινος)· 2) ἀποκλείω, ἐμφράττω, κωλύω, κατέχω: -os spongiā, vocem, lacrimas· 3) μετφ. α) ἐγκλείω, ἐντίθημι, περιλαμβάνω τί τινι· β) παρεντίθημί τί τινι, παρενείρω τι εἴς τι (ὡς ἐπεισόδιον)· γ) (π. καὶ μ.) κατακλείω, τελειῶ, τελευτῶ τι, τέλος ἐπιτίθημί τινι: vespera -it actionem.

inclūsĭo, ōnis, θ. κατάκλεισις, κάθειρξις· 2) ῥητ. τεχν. ὅρ. = ἐπαναδίπλωσις.

inclūsus, a, um, μετχ. τοῦ iucludo.

inclŭtus, **inclītus**, **inclȳtus**, (-issimus) [συγγ. τῷ clueo καὶ τῷ κλύω], κλυτός, περίκλυτος, ἔνδοξος, ὀνομαστός, περιβόητος.

in-coactus, a, um, (μ.) ἑκούσιος.

in-coctus, a, um (ἀρχ.), ἀνέψητος.

in-coenātus καὶ **incoenis**, e, (in-coena), (ἀρχ.) ἄδειπνος, ἄσιτος.

in-coeno, α'. (λίαν ἀμφιβ.) δειπνῶ.

in-cŏgĭtābĭlis, e, καὶ **in-cŏgĭtans**, ntis (ἀρχ.), ἀπερίσκεπτος, ἀπρονόητος, ἀλόγιστος.

incŏgĭtantĭa, ae, θ. (Πλ.) ἀπρονοησία, ἀλογιστία.

in-cŏgĭtātus, a, um, ἀπερίσκεπτος, ἀλόγιστος, ἀνόητος.

in-cŏgĭto, α'. (π.) ἐπινοοῦμαι, μηχανῶμαι τινί τι, fraudem alicui.

in-cognĭtus, a, um· 1) ἄγνωστος, οὐκ ἀκριβῶς γνωσθείς· 2) δικαν. τεχν. ὅρ. = ἄκριτος, ἀνεξέταστος· 3 **incognĭta**, ōrum (Λίβ.) = τὰ ἀδέσποτα (κτήματα).

in-cohĭbeo, 6'. συμπεριλαμβάνω.

incoho, ἰδὲ inchoo.

incŏla, ae, ἀ. καὶ θ. (in, colo)· 1) ἔνοικος, κάτοικος (ξένης πολιτείας)· 2) ἐν γένει = κάτοικος· καὶ ἐπὶ ζώων: bestiae -ae aquarum, τὰ ἐνυδρόβια ζῷα· 3) -Pythius, ὁ Πύθιος κάτοικος = ὁ Ἀπόλλων.

in-cŏlo, colŭi, cultum, γ'. 1) μεταβ. ἐνοικῶ, κατοικῶ, urbem, locum· 2) ἁμετ. οἰκῶ, κατοικῶ, trans Rhenum.

incŏlŭmis, e, (-ior), ἀκέραιος, ἀσινής, ἀβλαβής, σῶος.

incŏlŭmĭtas, ātis, θ. ἡ ἀκεραιότης, τὸ ἀκέραιον, ἡ ἀβλάβεια, ἡ ἀσφάλεια.

in-cŏmĭtātus, a, um, ἄνευ ἀκολουθίας.

incŏmĭtĭo, α'. (Πλ.) ὀνειδίζω τινί.

in-commendātus, a, um, ἔκδοτος, tellus (ὅπου, ventis), Ὀδ. Μ. 11, 434

incommŏde, ἐπίρ. (-ius, -issime) ἀνεπιτηδείως, ἀναρμόστως, ἀτόπως, ἀκαίρως.

incommŏdestĭcus, a, um (λέξις σκωπτικ. σχηματισθ.) = incommodus.

incommŏdĭtas, ātis, θ. 1) δυσχρηστία, ἀνεπιτηδειότης, ἀναρμοστία· 2) δυσχέρεια (πράγμ. τινός): multae -es, πολλὰ κακά· 3) ἀπειροκαλία, ἀγροικία.

incommŏdo, α'. ἐνοχλῶ τινι, alicui.

incommŏdum, i, οὐ. (τοῦ ἐπιθ. incommodus)· 1) τὸ δύσχρηστον, τὸ ἀνεπιτήδειον, ἡ ἀλυσιτέλεια· 2) τὸ κακόν, ἡ βλάβη, ἡ ζημία: afficior -o, capio, accipio -um = βλάπτομαι, ζημιοῦμαι· affero -um, φέρω τινὶ βλάβην· -veletudinis, ἡ βλάβη τῆς ὑγιείας, ἡ ἀσθένεια· -o tuo, ἐπὶ τῇ σῇ βλάβῃ.

in-commŏdus, a, um, (-ior, -issimus)· 1) δύσχρηστος, ἀνεπιτήδειος, ἀναρμόδιος· 2) δυσχερής, χαλεπός, δεινός· valetudo-, ἡ ἀσθένεια, ἡ ἀρρωστία· 3) ἐπὶ προσώπ. = χαλεπός, οὐ προσηνής, δύσκολος.

in-commŭtābĭlis, e, ἀμετάβλητος.

id-compărābĭlis, e, (μ.) ἀσύγκριτος, magister.

in-compertus, a, um, ἄγνωστος.

incompŏsĭte, ἐπίρ. ἀτάκτως, ἀσυντάκτως, dicere λέγειν.

in-compŏsĭtus, a, um, ἄτακτος, ἀσύντακτος· μάλ. ἐπὶ λόγου.

in-comprehensĭbĭlis, e, (μ.) ἀσύλληπτος· σχεδ. μόνον μετφ. α) ἄλη-

πτος, ἀκατάληπτος, ἀκατανόητος· 6) ἄπειρος, ἀπέραντος, opus.

in-comptus, a, um (-ior)· 1) (κωμ. ἐπὶ κόμης) ἄτακτος, ἀκόσμητος, ἀκαλλώπιστος· 2) μετφ. ἐπὶ λόγου κ. τ. ὅμ. = ἄτεχνος, ἄρρυθμος, oratio, versus.

in-concessus, a, um (π. καὶ μ.), ἀσυγχώρητος, μὴ ἐπιτετραμμένος.

in-concĭlĭo, āre, ἀναρτῶμαί τινα.

inconcinnĭtas, ātis, f. (μ. ἀμφ.) ἀναρμοστία, ἀτοπία, sententiarum.

in-concinnus, a, um, ἄκαιρος, ἄτοπος, ἀλλόκοτος, ἀνάρμοστος.

in-concussus, a, um (μ.), ἀσειστος, ἀτάρακτος, βέβαιος, ἀσφαλής.

incondīte, ἐπίρ. ἀσυντάκτως, ἀτάκτως, συγκεχυμένως.

in-condītus, a, um (condo)· 1) ἀσύντακτος, ἄτακτος· ἐντ. μετφ. α) ἄτεχνος, ἄρρυθμος· β) ὠμός, ἄγριος· 2) (μ.) ἄταφος, ἄθαπτος.

inconsĕquentĭa, ae, f. ἀνακολουθία.

inconsīdĕrantĭa, ae, f. (ἀμφ.) ἀπερισκεψία, ἀλογιστία.

inconsīdĕrāte, ἐπίρ. (-ius), ἀπερισκέπτως, ἀλογίστως, ἀπρονοήτως.

in-consīdĕrātus, a, um, (-ior, -issimus), ἄσκεπτος, ἀπερίσκεπτος, ἀλόγιστος.

in-consōlābĭlis, e, (π.) ἀπαραμύθητος, ἄνιατος, vulnus τραῦμα.

inconspectus, a, um (μ.) ἄσκεπτος, ἀπροβούλευτος, ἀπρονόητος.

in-constans, ntis, (-ior, -issimus) ἄστατος, ἀσταθής, εὐμετάβλητος, ἀνακόλουθος.

inconstanter, ἐπίρ. (-ius, -issime), ἀστάτως, ἀκαταστάτως, ἀνακολούθως.

inconstantĭa, ae, f. ἀστασία, ἀκαταστασία, εὐμεταβλησία, ἀνακολουθία.

in-consulte καὶ **-to**, ἐπίρ. (-ius), ἀβουλεύτως, ἀπερισκέπτως, ἀλογίστως.

1. in-consultus, a, um· 1) μὴ συμβουλευσάμενος, μὴ ἐπερωτήσας· 2) μὴ λαβὼν συμβουλὴν (ἀπόκρισιν), Βεργ. Αἰν 3, 452· 2) ἀπροβούλευτος, ἀπερίσκεπτος, ἀλόγιστος, homo.

2. inconsultus, us, ἀ. μόνον ἐν τῇ ἐν. ἀφαιρ. inconsultu meo, μὴ συμβουλευσάμενός μοι, Πλ.

in-consumptus, a, um (π.), ἄδρωτος, ἀκέραιος, ἀμείωτος, ἄρθαρτος.

in-contāmĭnātus, a, um, ἀμίαντος, ἀμόλυντος, καθαρός.

in-contentus, a, um, ἀνέντατος, δύσφωνος, fides κιθάρα.

in-contĭnens, ntis, ἐπίθ. 1) (μ.) μὴ κρατῶν, μὴ κατέχων· 2) μετφ. (π.) ἀκρατής, sui ἑαυτοῦ.

incontĭnenter, ἐπίρ. (σπ.) ἀκρατῶς.

incontĭnentĭa, ae, f. (incontinens) ἀκράτεια, ἀκολασία.

in-convĕniens, ntis, ἐπίθ. ἀσύμφωνος (ἑτέρῳ), ἀνόμοιος, corpus.

in-cŏquo, coxi, coctum, γ'. ἕψω (βράζω) τι ἐν τινι, radices Bacchō ὄζας ἐν οἴνῳ· 2) συνέψω, cruorem herbis αἷμα χόρτοις· 3) (π.) βάπτω τι· 4) (π.) μετφ. ἐμπίπλημί τί τινος: pectus incoctum honesto.

in-corpŏrālis, e, (μ.), ἀσώματος.

in-correctus, a, um, (π.), ἀδιόρθωτος.

incorrupte, ἐπίρ. (-ius), ἀδιαφθόρως, χρηστῶς, ὀρθῶς, ἀδόλως.

in-corruptus, a, um· 1) ἄφθορος, ἀδιάφθορος, ἀκέραιος, ἀμείωτος, sanguis· 2) μετφ. α) ἀδιάφθορος, ἀκίβδηλος, γνήσιος, ἀληθής, χρηστός, δίκαιος, ἰσχυρός· β) virgo -a, ἄφθορος, ἁγνή, παρθένος· γ) ἀδιαφθαρτος, ἀδωροδόκητος, ἀδέκαστος.

in-crēbresco ἢ **-besco**, crēbrŭi, (ἄνευ σ.), γ'. 1) ἐπαυξάνομαι, αὐξάνομαι, ἐπίδοσιν λαμβάνω· 2) διαδίδομαι, διασπείρομαι, διαθρυλλοῦμαι· 3) ἐπιδίδωμι, ἐπικρατῶ, ὑπερισχύω· 4) -it proverbio, παροιμιῶδες γίγνεται.

in-crēbro, α'. (in, crebr) συχνῶς ποιῶ τι, (Πλ.)

in-crēdĭbĭlis, e, 1) ἄπιστος (ἀπίστευτος), ἀπίθανος, παράδοξος, res, voluptas· -e dictu, ἀνέκφραστον· -nditu, ἄπιστον εἰπεῖν· -em in modum, ἐπιρρηματ. = ἀπίστως· οὐσ. -lia, ium, οὐ. παραδοξολογία. 2) μετφ. ὑπερβαλλων, θαυμάσιος, δεινός, Κικέρ.

incrēdĭbĭlĭter, ἐπίρ. ἀπίστως, ὑπερβαλλόντως, πάνυ, delectari, Κικέρ.

in-crēdŭlus, a, um, ἄπιστος (ἀπίστων), ὀλιγόπιστος.

incrēmentum, i, οὐ. (increscō)· 1) αὔξησις, ἐπαύξησις (τῶν αὐτῶν κ. τ. ὅμ.). 2) μετφ. ἐπαύξησις, ἐπίδοσις, προκοπή· in -to sum, ἐπιδίδωμι· -afferō rei alicui, ἐπαυξάνω τι· 3) (π.) α) (τὸ ἐξ οὗ τι αὐξάνεται) = τὸ σπέρμα, ὁ σπόρος· β) τὸ θρέμμα.

in-crĕpĭto, α΄. (κυρ. = ἐπιβοῶ, ἐντ.) 1) (π.) παρακελεύομαί τινι· 2) ἐπιπλήττω τινα, ἐπιτιμῶ τινι· 3) ὀνειδίζω τινί τι, alicui ignaviam.

in-crĕpo, āvi, ātum, καὶ συχνότ. ŭi, ĭtum, α΄. 1) ἀμετ. ψοφῶ, ψόφον ποιῶ· ἐντ. 2) μετφ. ἔνδηλος, φανερὸς γίγνομαι, διαδίδομαι: suspicio, tumultus· 3) (π.) ἐπιβοῶ, ἐπιφωνῶ, ultro· 4) μεταβ. Α) (π.), πλήττω, κροτῶ τι, ἀνακρούω, ἠχῶ τι· β) μετφ. -aliquid, βοῶ τι· -aliquem, ἐπιβοῶ τινι· Β) μετφ. α) ἐπιπλήττω τινά, ἐπιτιμῶ τινι, filium, milites· β) (μ.) αἰτιῶμαί τινά τινος, singulos avaritiae· γ) (π.) ἐλαύνω, bovem stimulo· δ) ὀνειδίζω, ψέγω, perfidiam alicujus· ε) (Προπ.) -at Ityn, ἀναβοᾷ, κλαίει τὸν Ἴτυν.

in-cresco, crēvi, γ΄. 1) ἐπαυξάνομαι, ἐπιφύομαί τινι· μετφ. irae -unt animus· 2) ἐπαυξάνομαι, αὐξάνομαι, ἐπιδίδωμι, ἐπίδοσιν λαμβάνω (ἀντίθ. deficio, minuo).

1. in-crētus, a, um (ἄκριτος) μικτός.

2. incrētus, a, um, μετχ τοῦ incerno.

in-cruentātus, a, um (π.) ἀναίμακτος.

in-cruentus, a, um, ἀναίμακτος· miles -, = στρατιώτης ἀτραυμάτιστος.

in-crusto, α΄. ἐπιστρωννύω πλαξί· μετφ. = ῥυπαίνω· Ὁράτ.

in-cŭbĭto, α΄. (ἀρχ. καὶ μ.) = incubo.

in-cŭbo, āvi, atum, καὶ ŭi, ĭtum, α΄. 1) ἐπίκειμαί τινι, κεῖμαι ἐπί τινος, κατακλίνομαι ἐπί τινος, stramentis ἐπὶ στιβάδων. Μάλ. α) -in fano, καὶ μετὰ ὅστ. fano = ἐγκοιμῶμαι ἐν ναῷ (κοιμῶμαι ἐν ναῷ, ἵνα ἐκ θεοῦ τι ὀνείρωμαι)· β) (π.) -ferro, glatio, τῷ ξίφει περιπίπτω· γ) (ἐπὶ ἀλεκτορίδων) = ἐπωάζω, νεοττεύω· δ) κατακλίνομαι (ἐκτείνομαι): ponto nox -at. 2) μετφ. α) ἐνδιατρίβω τινί, κατοικῶ τι· β) ἐπικοιτῶ τινος, ἐπαγρυπνῶ ἐπί τινος, ἐπιμελῶς (φιλαργύρως) φυλάττω τι· -pecuniae.

incūdis, γεν. τοῦ incus.

inculco, α΄. (in, calco)· 1) ἐμπατῶ τι, semen· 2) μετφ. α) παρενείρω, παρεντίθημί τινί τι. β) ἐντυπῶ τί τινι· γ) ἐντυπῶ, ἐμποιῶ τινί τι.

in-culpātus, a, um, (π. καὶ μ.), ἀνέγκλητος, ἄμεμπτος, ἀνεπίληπτος.

inculte, ἐπίρ. (-ius)· 1) ἀκόμψως, ἀπεροκάλως· 2) ἐπὶ λόγου· ἀνεπιτηδεύτως, ἁπλῶς.

1. in-cultus, a, um, ἀνέργαστος· 1) ἀγεώργητος, γέρσος (ἀντίθ. cultus γεωργούμενος)· -via, ὁδὸς ἀπιδής· 2) μετφ. α) ἀπαιδαγώγητος, ἄγριος, ἄξεστος· β) ἄκομψος, ἀπεροκάλος, ἄκοσμος.

2. incultus, us, ὁ. (in, colo) ἀθεραπευσία· 1) ἀμελησία. ὀλιγωρία· 2) ἀπαιδευσία.

incumbo, cŭbŭi, cŭbĭtum, γ΄. (in cubo)· 1) ἐπερείδομαί τινι, ἐρείδομαι εἴς τι, in arma εἰς τὰ ὅπλα· ὡσαύτ. -in aliquem, ἐρείδομαι εἴς τινα· καὶ μετὰ ὅστ. -aratro, olivae· ὡσαύτ. -toro, κατακλίνομαι ἐπὶ κλίνης. Μάλ. α) -in gladium ἢ ferro, τῷ ξίφει περιπίπτω· β) -in hostem κ. τ. ὅμ., ἐπίκειμαι τῷ πολεμίῳ, ὁρμῶμαι ἐπὶ τὸν πολέμιον· γ) (π.) silex ad amnem -it, ἐπικρέμαται, κλίνει πρὸς τὸν ποταμόν· δ) ventus mari -it = ἐμπίπτει, ἐνσκήπτει· ε) -fato, τὴν μοῖραν ἐπιταχύνω· 2) μετφ. α) σπουδάζω περί τι, ἐπιμελοῦμαί τινος (μετὰ τῆς in ἢ ad καὶ σπ. μετὰ τοῦ ut)· β) ἐπικλίνω πρός τι, ῥέπω πρός τι ἢ ἐπί τι· municipia -unt eodem = ῥέπουσιν ἐπὶ τὴν αὐτὴν γνώμην.

incūnābŭla, ōrum, ὰ. πλ. 1) σπάργανα· 2) μετφ. α) ἡ πατρίς· β) ἡ πρώτη ἀρχή.

in-cūrātus, a, um, (π.) ἀθεράπευτος.

in-cūria, ae, θ. (in, cura), ἀφροντιστία, ἀμέλεια, ὀλιγωρία.

incūriōse, ἐπίρ. (-ius), ἀφροντίστως, ἀμελῶς.

in-cūriōsus, a, um, (μ.) 1) ἀφρόντιστος, ἀδιάφορος, ἀμελής, ἀμελῶς ἔχων περί τι· 2) παθητ. ἀμελής, ἠμεληκένος· -a historia = ἱστορία ἀμελῶς γεγραμμένη.

in-curro, curri (σπ. cucurri) cursum, γ΄. 1) (τρέχων) προσπταίω, πρυσκρούω τινί, in columnas· (μάλ. ἐχθρ.) = δρόμῳ φέρομαι ἐπί τινα, ὁρμῶ ἐπί τινα, προσβάλλω τινί· -in aliquem, alicui (Τάκ. -novissimos)· ἐντ. = ἐπιπίπτω τινί. 2) μετφ. α) agri privati -unt in publicum, οἱ ἴδιοι (μὴ δημόσιοι) ἀγροὶ πρόσκεινται (ὅμοροί εἰσι) τῇ δημοσίᾳ χώρᾳ· β) -it oculis ἢ in oculos, τοῖς ὀφθαλμοῖς προσπίπτει, φανερόν, προφανές ἐστι· γ) ἐμπίπτω εἴς τι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(κακόν), περιπίπτω τινί (βλάβῃ, νόσῳ κ. τ. ὅμ.)· ε) ἐμπίπτω, συμπίπτω, συμβαίνω· ς) -in tribunos, διαβάλλω, διασύρω τοὺς δημάρχους.

incursio, ōnis, θ. 1) συνδρομή, προσδρομή, atomorum· 2) ἐπιδρομή, εἰσβολή (ἐχθρική).

in-cursĭto, α'. (μ.) = incurso.

in-curso, α'. (ἐντονώτ. τοῦ incurro, ὃ ἰδέ)· 1) τρέχων προσκρούω τινί, rupibus· 2) θέω ἐπί τινα, προσβάλλω τινί· 3) -auribus, oculis = ἐμπίπτω τοῖς ὠσί, τοῖς ὀφθαλμοῖς.

1. incursus, a, um, μετχ. τοῦ incurro.

2. incursus, us, ἁ. 1) εἰσβολή, εἴσρυσις, fluminis ποταμοῦ· 2) εἰσβολή (ἐχθρ.), ἐπιδρομή.

incurvĭcervīcus, a, um [incurvus, cervices] (ἀρχ.), κυρταύχην.

incurvisco, (ἡ -versco), γ'. (ἀρχ.) κυρτοῦμαι.

incurvo, α'. κυρτῶ, κάμπτω, arcum· μετρ. ταπεινῶ, animum.

in-curvus, a, um, κυρτός, ἐπικαμπής, καμπύλος· ἐπὶ γέροντ. = κυφός.

incus, ūdis, θ. ἄκμων. Ἐντ. μετρ. α) παροιμ. eandem -em tondeo, ἀεὶ περὶ τὸ αὐτὸ διατρίβω· β) -di reddo versus = μεταποιῶ· γ) juvenis positus in ipsa -di studiorum = ὁ ἐν τῇ μαθήσει ἔτι κοταγινόμενος νεανίας.

incūsātĭo, ōnis, θ. αἰτίασις, ψόγος.

incūso, α'. (in, causa) αἰτιῶμαί τινά τινος, κατηγορῶ τινός τι, ἐντ. ψέγω, τινὰ ἐπί τινι, μέμφομαί τινί τι, χαλεπῶς ἐπιπλήσσω τινί.

1. incūsus, a, um (μετχ. τοῦ ἄλλως ἀγρ. incudo), γλυπτός, χαρακτός· μόνον ἐν τῷ lapis -, = ὁ μυλίτης (λίθος, ᾧ ἐν χειρομύλοις ἐχρῶντο), Βεργ.

2. incussus, a, um, μετχ. incutio.

3. incussus, us, ἁ. (incutio), πλῆξις, κρούσις, armorum τῶ ὅπλων.

in-custōdītus, a, um, (π. καὶ μ.) 1) ἀφύλακτος, ἀπροφύλακτος, ἀφρούρητος, ἄφρουρος· 2) μὴ φυλαττόμενος, μὴ τηρούμενος· ἐντ. = ἠμελημένος· 3) οὐκ ἀποκεκρυμμένος, amor· 4) ἀφύλακτος, ἀπροβούλευτος.

incŭtĭo, cussi, cussum, γ'. (in, quatio)· 1) ἐπικρούω τινί τι, πλήττω τινί τι, arietem muro, τῷ κριῷ τὸ τεῖχος, Λίβ. 2) βάλλω, faces et hastas ὀᾶδας καὶ δόρατα· ὠσαύτ. -tela, Τάκ. 3) μετ. ἐμβάλλω, ἐμποιῶ τινί, terrorem, desiderium, φόβον, πόθον· -alicui foedum muntium, δεινὴν ἀγγελίαν ἀγγέλλω τινί. -alicui negotium, ἄχλον παρέχω τινί, ἐνοχλῶ τινι.

indāgātĭo, ōnis, θ. (indago), ἀνίχνευσις, ἔρευνα, ἐξέτασις.

indāgātor, ōris, ἁ. (indago), (ἀρχ. καὶ μ.), ἰχνευτής, ἐρευνητής, ζητητής.

indāgātrix, īcis, θ. (indago), ἰχνεύτρια, ἐρευνήτρια, Κικέρ.

1. indāgo, α'. 1) ἀνιχνεύω, ἰχνεύω (ἐπὶ κυνός θηρατικῆς)· 2) μετρ. ἀνιχνεύω, ἀνερευνῶ, ἐξετάζω, ἐξακριβῶ τι.

2. indāgo, ĭnis, θ. (π. καὶ μ.)· 1) κύκλωσις, περικύκλωσις δάσους τινὸς διὰ δικτύων ἢ διὰ κυνηγῶν· ἐντ. = πολιορκία· μετρ. inclusi in illa poenarum indagine, πανταχόθεν ὑπὸ μυρίων ποινῶν ἀπειλούμενοι· 2) (μ.) ἀνίχνευσις, ἔρευνα, ἐξέτασις.

indĕ, ἐπίρ. 1) ἐπὶ τόπου· ἔνθεν, ἐντεῦθεν, ἐκεῖθεν· -loci, ἐξ ἐκείνου τοῦ τόπου· 2) ἐπὶ προσώπ. καὶ πραγμ. (πρὸς δήλωσιν τῆς ἐν τῇ προθ. ex κειμένης ἐννοίας) = ἐκ τούτου, ἐκ τούτων· 3) ἐπὶ χρόνου· ἐκ τούτου, μετὰ ταῦτα, εἶτα, jam i. a principio, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς. 4) ἐπὶ διηγήσεων = πρὸς δὲ τούτοις· seditiones i. ac nova leges.

in-dēbĭtus, a, um, (π. καὶ μ.), μὴ ὀφειλόμενος, μὴ προσήκων, μὴ πρέπων.

indĕcens, ntis, (-ior), ἀπρεπής, ἀνάρμοστος, ἀσχήμων, αἰσχρός, nasus, risus.

in-dĕcenter, ἐπίρ. (-ius, -issime), ἀπρεπῶς, ἀσχημόνως, αἰσχρῶς.

in-dĕcet, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), ε'. (μ.), aliquem, οὐ πρέπει τινί.

in-dēclīnābĭlis, e (μ.) ἀκαμπος.

in-dēclīnātus, a, um, (π.) ἀναλλοίωτος, ἀμετάβολος, ἐνδελεχής.

indĕcor, ōris, ἡ **indĕcŏris,** e, [in, decor], (π. καὶ μ.)· ἀσχήμων, ἀπρεπής, αἰσχρός, ἐπονείδιστος.

in-dĕcōre, ἐπίρ. ἀσχημόνως, ἀπρεπῶς.

in-dĕcōrus, a, um, ἀσχήμων, ἀπρεπής, αἰσχρός, δυσειδής, visus ὄψις.

in-dēfătīgābĭlis, e, (μ.) ἄκοπος, ἀκαταπόνητος, ἀναπαύδητος.

in-dēfătīgātus, a, um (μ.) ἄκοπος, ἀμοχθος, ἀκάματος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

in-dēfensus, a, um, ἀρρούρητος, ἀπροστάτευτος.
in-dēfessus, a, um, ἀκαταπόνητος.
in-dēflētus, a, um (π.) ἄκλαυστος.
in-dējectus, a, um (π.) ἀκατάβλητος.
in-dēlēbĭlis, e, (π.) ἀνεξάλειπτος.
in-dēlībātus, a, um (π.) ἄθικτος, ἄσθαρτος, ἀκέραιος, ἀμείωτος.
in-demnātus, a, um, ἀκατάκριτος, ἀκαταδίκαστος, οὐ κατεψηφισμένος.
indemnis, e. (μ.), ἀζήμιος.
in-dēnunciātus, a, um, ἀκήρυκτος.
in-dēplōrātus, a, um (π.) ἀκλαυστος.
in-dēprāvātus, a, um (μ.) ἄρθορος.
in-dēprehensus, a, um, (π.) ἀκατάληπτος.
in-dēsertus, a, um (π.) οὔποτε καταλελειμμένος = ἀθάνατος, ἀΐδιος, αἰώνιος.
in-dēstrictus, a, um (π. ἀμφίβ.) ἄψαυστος, ἀβλαβής.
in-dētonsus, a, um (π.) ἀκούρευτος.
in-dēvītātus, a, um (π.) ἀνέκκλιτος.
index, ĭcis, ά. καὶ θ. ἐνδείκτης, μηνυτής, ἄγγελος, μάλ. = προδότης· 2) α) digitus -, ὁ ἁπλῶς index = ὁ λιχανός. β) = ἡ Λυδία λίθος· γ) = τὸ σίλλυβον, τὰ σίλλυβα, ἡ ἐπιγραφὴ (βιβλίου, ἢ ἐκ τούτου ἐξήρτητο)· ὡσαύτ. καὶ ἐπιγραφὴ ἀγάλματος· ἰδὲ Rich. ε) (μ.) πίναξ, κατάλογος, librorum βιβλίων.
Indi, ōrum, ά. πλ. οἱ Ἰνδοί. Ἐντ. α) **Indus**, i, ά. ὁ Ἰνδός, (π.) = ὁ Αἰθίοψ, ἢ = ὁ Ἄραψ· β) **India**, ae, θ. Ἰνδία· γ) **Indus** καὶ (μ.) **Indĭcus**, a, um, Ἰνδικός.
indĭcātĭo, ōnis, θ. διατίμησις.
in-dīcens, ntis, μετχ. [dico], (σπ.) μὴ λέγων· me indicente, μὴ λέγοντος ἢ μὴ εἰπόντος ἐμοῦ τοῦτο.
indĭcĭum, ii σύ. (index)· 1) ἔνδειξις, μήνυσις, δήλωσις, ἀποκάλυψις, conjurationis τῆς συνωμοσίας· facio i. alicui, defero i. ad aliquem, μηνύω τινί τι. -profiteor, δηλῶ, μηνύω τὸ γενόμενον (μάλ. ἐν δικαστηρίῳ μηνύω, ἵνα οὕτω ἀζημίας τύχω). Ἐντ. α) = ἡ ἐξουσία τοῦ μηνῦσαί τι: postulo i. β) τὸ μήνυτρον, τὰ μήνυτρα = ὁ μισθὸς (ἡ ἀμοιβὴ) τῆς μηνύσεως· 2) γνώρισμα, σημεῖον, δεῖγμα, τεκμήριον, μαρτύριον.
1. in-dĭco, α. 1) ἀγγέλλω, δηλῶ, λέγω (μάλ. διὰ βραχέων) causam rei, aliquid· 2) λέγω, ὁρίζω τάττω τὴν τιμήν τινος, διατιμῶ τι· 3) μηνύω, προδίδωμί τινα ἢ τι· ἀπολύτ. -de conjuratione, μηνύω τὴν συνωμοσίαν· 4) μηνύω, δηλῶ ἀποκαλύπτω τι.
2. in-dīco, dixi, dictum, γ'. προαγορεύω, κηρύττω, τάττω, ὁρίζω τι· Μάλ. α) -exercitum ad portas, ἐπαγγέλλω, ἐπιτάττω τῷ στρατῷ εἰς τὰς θύρας παρεῖναι· β) ἐπιτίθημι, ἐπιβάλλω τινὶ (ζημίαν, δασμόν)· γ) -familiaribus coenas, τοῖς ἐμοῖς φίλοις δεῖπνον ἐπαγγέλλω = ὑπὸ τῶν φίλων εἰς δεῖπνον καλοῦμαι, Σουητ.
indictĭo, ōnis, θ. [indīco], (μ.) 1) ἐπαγγελία, κήρυξις, belli πολέμου· 2) μάλ. ἡ ἐπιβολὴ φόρου, καὶ ἐντ. = ὁ φόρος· 3) (ἐπὶ Βυζαντινῶν) ἡ ἀνὰ πεντεκαίδεκα ἔτη χρονολογία, = ἡ ἐνδικτιών.
in-dictus, a, um· 1) ἄρρητος, μὴ εἰρημένος· (π.) -carminibus = ἀνεγκωμίαστος· 2) ἐπὶ δικαστ. indictā causā (condemno, damno, occīdo) = ἀκριτί, ἀκρίτως.
Indĭcus, ἰδὲ Indus.
indĭdem, ἐπίρ. (inde, idem)· 1) αὐτόθεν, ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου. -Ameriā, ὁμοίως (καὶ αὐτός) ἐξ Ἀμερίας· 2) ἐκ τοῦ αὐτοῦ πράγματος ἢ προσώπου.
indĭes (in, dies), καθ' ἑκάστην τὴν ἡμέραν, καθ' ἡμέραν, ὁσημέραι.
in-differens, ntis, ἐπίθ. ἀδιάφορος· α) ἐπὶ ἠθικ. ἐνν. = οὔτε καλός, οὔτε κακός· β) ἐπὶ συλλαβ. = ὁτὲ μὲν μακρά, ὁτὲ δὲ βραχεῖα· γ) ἀδιαφορῶν, οὐδαμῶς φοβούμενος.
indifferenter, ἐπίρ. (μ.) ἀδιαφόρως, ἀδιακρίτως.
indifferentĭa, ae, θ. ἀδιαφορία.
indĭgĕna, ae, ά. καὶ θ. (indo = in -gigno), ἔγγενής, ἰθαγενής, ἐγχώριος, ἐπιχώριος, αὐτόχθων (ἀντίθ. advena).
indĭgentĭa, ae, θ. (indigens), χρεία, ἔνδεια, ἀπορία, ἀμηχανία (πρβλ. inopia)· ὡς φιλοσ. τεχν. ὅρ. = τὸ πλεονεκτικόν.
indĭgĕo, gŭi, (ἄνευ σ.), θ'. (indo = in, egeo)· 1) δέομαί τινος, δεῖ μοί τινος, alterius, consilii· ἀλλὰ καὶ -aliquo, δέομαί τινος (τῆς βοηθείας τινός)· οἱ μετγν. καὶ μετ' ἀπαρεμφ. -addiscere· ἐντ. = ἐπιθυμῶ, ἐρίεμαί τινος, auri, χρυσοῦ· 2) ἐνδεῶς ἔχω τινός, ἀπορῶ, pecuniā χρημάτων· Ἐντ. ἡ μετχ. οὐσιαστ. **indĭgens**, ntis, καὶ (ἀρχ.) **indĭges**, is, ἐνδεής, ἄπορος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

1. indĭges, ĕtis, ā. [indo = in, gigno], (συνηθ. ἐν τῷ πληθ.) ἐγγενής, μάλ. = ἐγχώριος ἥρως, ὃς μετὰ θάνατον ὡς πάτριος θεὸς ἐτιμᾶτο.

2. indĭges, is, ἴδε indigeo.

in-dīgestus, a, um, (π.) ἀδιάτακτος, ἀσύντακτος, ἄτακτος, ἀκόσμητος.

indignābundus, a, um καὶ **indignans**, ntis, ἐπίθ. δυσχεραίνων, ἀγανακτῶν, δυσχερῶς φέρων, δυσφορῶν.

indignātĭo, ōnis, θ. ἀγανάκτησις, δυσφορία, δυσαρέστησις.

indignātiuncŭla, ae, θ. (ὑποκορ. τοῦ indignatio), μικρὰ ἀγανάκτησις.

indigne, ἐπίρ. (-ius, -issime)· 1) ἀναξίως, ἀδίκως· 2) δυσφόρως, χαλεπῶς, δυσχερῶς.

indignĭtas, ātis, θ. (indignus)· 1) ἡ ἀναξία, τὸ ἀνάξιον : - accusatoris (ἐπεὶ οὗτος δοῦλος ἦν)· Μάλ.=ἀπρέπεια, ἀσχημοσύνη, ὄνειδος· 2) = indignatio.

indignor, ἀποθ. α΄. δυσχεραίνω, ἀγανακτῶ ἐπί τινι, ἀπαξιῶ τι (ἐξ ἀποδοκιμασίας καὶ καταφρονήσεως· ἧττον δὲ εὐγενεστέρα ἔκφρασις ἢ τὸ irascor) : - haec, δυσχεραίνω ἐπὶ τούτοις· ἔτι δὲ συντάσσ. τῷ quod, si ἢ ἀπαρεμφ. Ἐντ. indignandus, ἀγανακτήσεως ἄξιος· (π.) fluvius indignatus pontem = ἀπαξιῶν, οὐκ ἀνεχόμενος τὴν γέφυραν.

in-dignus, a, um, (-ior, -issimus)· 1) ἀνάξιος, οὐκ ἄξιός τινος, honore τιμῆς, majorum τῶν προγόνων· -qui haec impetret, οὐκ ἄξιος τυχεῖν τούτων· calamitates hominum - ōrum, οὐκ ἀξίων τούτων τῶν συμφορῶν· 2) ἀνάξιος, ἀπρεπής, ἀνάρμοστος, ἄτοπος· 3) ἀπολύτ. ἀνάξιος, ἐπονειδιστος, αἰσχρός, mors, facinus ; indignis modis, ἀναξίως, αἰσχρῶς, οὐ πρεπόντως· 4) (π.) -a hiems, χαλεπὸς χειμών. 5) ἐνίοτε ὡς ἐπιφώνημα : - facinus ἢ ἁπλῶς indignus = ἀνάξιε, ἐπονείδιστε!

indĭgus, a, um [indigeo], (π. καὶ μ.) ἐνδεής, ἄπορος, δεόμενος, opis, auxilio βοηθείας.

in-dīligens, ntis, (-ior), ἀμελής.

indīligenter, ἐπίρ. (-ius), ἀμελῶς.

indīligentĭa, ae, θ. ἀμέλεια.

indipiscor, deptus sum, ἀποθ. γ΄. (ἀρχ. καὶ **-sco**, ἄνευ πρκ. καὶ σ, γ΄.) [indo = in, apiscor]· 1) ἐξαναγκάζομαι τινος, καταλαμβάνω, αἱρῶ τι, navem, μετφ. - multum dolorem, σφόδρα λυποῦμαι· 2) τυγχάνω τινός, λαμβάνω τι, κτῶμαι τι, mercedem, divitias· 3) (μ.) ἔρχομαι, pugnam τῆς μάχης.

in-dīrectus, a, um (μ.) πλάγιος.

in-dīreptus, a, um (μ.) ἀσύλητος.

in-discrētus, a, um (π. καὶ μ.)· 1) ἀδιάκριτος, ἀδιαχώριστος, ἀδιαίρετος, συνημμένος· 2) ἀδιάκριτος, μὴ διακρινόμενος, ἀδιάφορος· voces -i, φωναὶ ἀδιάγνωστοι, οὐκ εὐκρινεῖς.

in-dīsertus, a, um, (σπ.), οὐκ εὐέπης, οὐ δεινὸς λέγειν, λόγων ἄπειρος.

in-dispŏsĭte, ἐπίρ. (μ.) ἀτάκτως.

in-dispŏsĭtus, a, um (μ.) ἄτακτος.

in-dissŏlūbĭlis, e, ἀδιάλυτος.

in-distinctus, a, um (μ.) ἀδιάκριτος, ἀδιαχώριστος· μετφ. = οὐκ εὐκρινής, ἀσαφής, orator ῥήτωρ.

in-dīvĭdŭus, a, um· 1) ἀδιαίρετος, ἄτομος, corpora (περὶ τῶν ἀτόμων) οὐσ. **-uum**, ī, οὐ, ἓν ἄτομον· καὶ ἐν τῷ πληθ. = τὰ ἄτομα (αἱ ἄτομοι οὐσίαι)· 2) (Τάκ.) ἀδιαχώριστος (ἀπό τινος).

in-dīvīsus, a, um (μ.) ἀδιαίρετος κοινός, Ἰουστ. 43, 1, 3.

1. indo, endo (ἀρχ.) = in.

2. in-do, dĭdi, dĭtum, γ΄. 1) ἐντίθημι, salem in aquam τῷ ὕδατι ἅλας· -guttam in os, ἐγχέω τῷ στόματι σταγόνα· 2) περιτίθημί τινί τι : compedes servis, περιτίθημι τοῖς δούλοις δεσμά, δεσμεύω τοὺς δούλους· 3) -pontes, γεφύρας κατασκευάζω· -castella, φρούρια τειχίζω· -custodes, φρουρὰς καθίστημι· 4) μετφ. -alicui nomen, ἐπιτίθημί τινί τι ὄνομα, ὀνομάζω τινά· -hostibus alacritatem, ἐντίθημι, ἐντίκτω, ἐμποιῶ τοῖς πολεμίοις προθυμίαν· -novos ritus, νέους νόμους εἰσάγω.

in-dŏcĭlis, e· 1) δυσδίδακτος, δυσμαθής (οὐ ῥᾳδίως καὶ ἀπροθύμως μανθάνων)· (π.) -pauperiem pati, δυσμαθῆς ὢν (οὐ τολμῶν μαθεῖν) ὑπομένειν τὴν πενίαν. 2) π. καὶ μ.) ἀδίδακτος, ἀμαθής, ἄπειρος, ἀγνοῶν· 3) παθητ. δυσμαθής, οὐ ῥᾳδίως μανθανόμενος· 6) -numerus, ἄτεχνος στίχος, Ὀβῶ.

indocte, ἐπίρ. (-ius, -issime), ἀμαθῶς, ἀπαιδεύτως, ἀνεπιτηδείως.

in-doctus, a, um (-ior, -issimus) ἀπαίδευτος, ἀμαθής, ἄγροικος· (π.) -ferre juga, οὐ μαθὼν ζυγὸν φέρειν.

indŏlentĭa, ae, θ. (in, dolco) ἀνωδυνία, ἀλυπία, ἀναλγησία.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

indŏles, is, θ. (indo, olesco?)· 1) τὸ ἔμφυτον, ἡ φύσις (ἀνθρώπ.), ὁ χαρακτήρ· bona-, καὶ ἁπλῶς ind.= ἡ εὐφυΐα· 2) τὸ ἔμφυτον, ἡ ἔμφυτος ἰδιότης (πράγμ.), ἡ ποιότης· 3) -virtutis ἢ ad virtutem, ἡ πρὸς τὴν ἀρετὴν φυσικὴ ὁρμή.

in-dŏlesco, dŏlŭi, (ἄνευ σ.), γ'. (in, doleo)· 1) (σωματ.) ἀλγῶ τι· 2) (ψυχικ. ἀλγῶ, λυποῦμαι ἐπί τινι, ἄχθομαί τινι, βαρέως φέρω τι.

in-dŏmābĭlis, e, (Πλ.) ἀδάμαστος.

in-dŏmĭtus, a, um· 1) ἀδάμαστος, equus· 2) α) μετφ. ἀκαταμάχητος, ἀήττητος, ἀνίκητος· β) ἀγαλίνωτος, ἀκόλαστος, ἄμετρος, cupiditas, libido· γ) σκοτεινός, ταραχώδης, mare, ventus.

in-dormĭo, īvi, ītum, δ'. 1) ἐπικοιμῶμαί τινι, cubili, stratis· 2) μετφ. ἀμελῶ, ὀλιγωρῶ, ἀρρωντιστῶ τινος.

indōtātus, a, um, ἄπροικος· (π.) -a corpora, σώματα ταφέντα ἄνευ τῶν νενομισμένων ταῖς νεκροῖς· ars -a, τέχνη ἀκαλλώπιστος, πτωχή (μὴ πεπροικισμένη εὐγλωττίᾳ).

indŭ, ἀρχ. = in.

in-dŭbĭtābĭlis, e (μ.), ἀναμφίβολος, ἀναμφισβήτητος.

indŭbĭtāte, ἐπίρ. (μ.) ἀναμφιβόλως.

in-dŭbĭtātus, a, um, ἀναμφίβολος.

in-dŭbĭto, ā'. (π.) ἀμφισβητῶ, ἐνδοιάζω περί τινος.

in-dūbĭus, a, um (μ.) ἀναμφίβολος, ἀναμφισβήτητος, innocentia, Τάκ.

in-dūco, duxi, ductum, γ'. Α) εἰσάγω, oves in rura τὰ πρόβατα εἰς τοὺς ἀγρούς·—aquam in domos, εἰσάγω ὕδωρ εἰς τὰς οἰκίας· (π. καὶ μ.) -mare urbi. Μάλ. 1) -reos in curiam, εἰσάγω τοὺς ὑποδίκους εἰς τὸ δικαστήριον· -elephantos circum, εἰσάγω τοὺς ἐλέφαντας εἰς τὸ ἀμφιθέατρον· ὡσαύτ. καὶ -gladiatores; -tragoediam, εἰσάγω εἰς τὸ θέατρον, διδάσκω τραγῳδίαν. 2) μετφ. α) εἰσάγω, novos mores νέα ἤθη· -Tiresiam deplorantem, εἰσάγω, ποιῶ τὸν Τιρεσίαν κλαίοντα (τὴν αὐτοῦ τυφλότητα)· ἐντ. = εἰσηγοῦμαι, sermonem· β) -pecuniam in rationem, ὑπο-λογίζομαι τὸ ἀργύριον (ἐν τῷ βιβλίῳ λήμματος καὶ ἀναλώματος τὸ ἀργ. ἐγγράφω)· -alicui ὑπολογίζομαί τινι (ἐγγράφω ὅτι τις ἀπέτισεν)· γ) εἰσάγω, προάγω τινά εἴς τι, κινῶ, παρορμῶ, aliquos in bellum τινὰς εἰς πόλεμον· δ) -or spe, pretio, ἐλπίδι, χρήμασιν ἐπαίρομαι (διεγείρομαι, παρακινοῦμαι)· ε) παράγω, πλανῶ, ἀπατῶ, ἐξαπατῶ, socios· ε) -in animum, ἢ ἁπλ. -animum, πείθω, ἀναπείθω ἑαυτόν, προαιροῦμαι, ἀναλαμβάνω (ποιεῖν τι, μάλ. σπουδαίων καὶ ὀχληρόν)· -· Β) ἄγω τι ἐπί τι, ἐντείνω τί τινι (ὥστε τοῦτο καλύψαι), ἐντ. 1) ἐπικαλύπτω, ἐπιχρίω τι· -scuta pellibus, καταβυρσῶ τὰς ἀσπίδας· postem pice, πίσῃ τὴν θύραν ἐπιχρίων· -aurum ligno, ἐπιχρυσῶ τὸ ξύλον· -nubem caelo, κρύπτω νεφέλαις τὸν οὐρανόν· -fontes umbrā, ἐπισκιάζω τὰς πηγάς· -pontem flumini, γεφυρῶ τὸν ποταμόν. Ἐντ. α) -solum, χώννυμι, ὁμαλίζω τὸ ἔδαφος· β) -nomina, τὰ (ἐπὶ κηρωτοῦ πίνακος) ὀνόματα ἐξαλείφω· ἐντ. = ἀκυρῶ, senatusconsultum· 2) ἐνδύω· -sibi calceum, ὑποδέομαι τὸ ὑπόδημα· ὡσαύτ. soleas in pedes· Ἐντ. -laurum capillis, ἐπιτίθημι δάφνης στέφανον τῇ κόμῃ, δάφνῃ στεφανοῦμαι.

inductĭo, ōnis, θ. 1) εἰσαγωγή, aquarum (ἰδὲ induco)· -juvenum, ἡ εἰς τὴν παλαίστραν πάροδος· 2) μετφ. -animi, προαίρεσις, πρόθεσις· 3) ῥητορ. τεχν. ὅρ. α) = ἐπαγωγή· β) personarum ficta-, = προσωποποιΐα· γ) erroris-, = ἀπαπλάνησις.

inductor, ōris, ὁ. (Πλ. ἀμφίθ.), -tergi = ὁ διαμαστιγῶν, ὁ δέρων.

1. inductus, a, um, μετχ. induco.

2. inductus, ūs, ὁ. (induco), ἡ προτροπὴ (εὔχρ. μόνον κατ' ἐν. ἀφ.).

indŭcŭla, ae, θ. (induco), γυναικεῖος ὑπενδύτης, Πλ.

indugredĭor, (ἀρχ.) = ingredior.

indulgens, ntis (-ior, -issimus), (μετχ. τοῦ indulgeo)· 1) συγγνωμονικός, ἐπιεικής, εὐμενής, εὔνους, πρόθυμος, προσηνής, πρᾶος, alicui ἢ in aliquem πρός τινα. 2) παραδίδωμι ἑαυτόν τινι, ἀποκλίνω πρός τι.

indulgenter, (-ius, -issime) συγγνωμονικῶς, ἐπιεικῶς, εὐμενῶς, εὐνοϊκῶς.

indulgentĭa, ae (indulgens)· 1) συγγνώμη, εὐμένεια, χάρις, πραότης, ἐπιείκεια (ἀντίθ. severitas)· (μ.) -coeli, ἡ φιλοστοργία, ἡ στοργὴ (τῆς μητρός)· -fortunae, ἡ εὔνοια τῆς τύχης.

indulgĕo, dulsi, dultum, γ'. 1) χαρίζομαί τινι, εὐμενῶς ἔχω τινί ἢ πρός

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τινα, civitati Aeduorum. Ἐντ. α) -alicui (ἀρχ. aliquem), χαρίζομαί τινι, ἐνδίδωμί τινι· β) (π.) -ordinibus, εὐρύνω, ἐκτείνω τὰς τάξεις· γ) ἐπιμελοῦμαί τινος, veletudini τῆς ὑγιείας· δ) ὅλος εἰμὶ πρός τινι, ἐπιθυμῶ τινος, somno, eloquentiae· ε) -sibi, πολλὰ ἐμαυτῷ συγχωρῶ, ταῖς (ἐμαῖς) ἐπιθυμίαις ἐνδίδωμι· 2) -alicui aliquid, συγχωρῶ, δίδωμί τινί τι.

indŭo, dŭi, dūtum, γ'. 1) ἐνδύω τινά ἢ ἑμαυτόν τι: -alicui vestem, ἐνδύω τινὰ τὴν ἐσθῆτα· -galeam, περιτίθεμαι (περὶ τὴν κεφαλήν) τὸ κράνος· -soleas pedibus, ὑποδέομαι τὰς ἐμβάδας· (ὡς τὰ πολλὰ π.) indutus vestem, συνηθ. δὲ indutus veste, περιβεβλημένος τὴν ἐσθῆτα· ὡσαύτ. indutus armis, galeā. Ἐντ. μετῳ. α) -alicui nomen, ἐπιτίθημί τινι ὄνομα· β) -alicui porem, ποιῶ, ἐμβάλλω τινὶ φόβον· ὡσαύτ. -alicui amorem, ἐμποιῶ τινι ἔρωτα· γ) = ὑποδύομαι (πρόσωπον), ὑποκρίνομαί τινα· δ) (μ.) περιβάλλομαι, προσποιοῦμαι, λαμβάνω τι, mores Persarum· ε) (μ.) -societatem, συμμαχίαν ποιοῦμαι· -seditionem, στάσιν ποιῶ, ἐγείρω· ς) (π. καὶ μ.) περιβάλλω, ἐπικαλύπτω τινί τι: -cratera coronā, στεφανῶ τὸν κρατῆρα· 2) -me (σπ. induor) εἰσδύομαι εἴς τι: -me vallis, hastis; arbor -it se in florem, τὸ δένδρον ἀνθεῖ. Ἐντ. μετῳ. -me in laqueos, παγίσιν ἐμπλέκομαι, ἀπορίαις ἐνέχομαι· -me reipublicae, τῇ πολιτείᾳ ἀχωρίστως συνάπτομαι· -me mucrone, περιπίπτω τῷ ξίφει· -or in poenas legum, ταῖς νομίμοις ποιναῖς περιπίπτω· -or meā confessione, τῇ ἐμῇ ὁμολογίᾳ ἁλίσκομαι· 3) (π.) ἐνδύω τινὰ ἄλλο πρόσωπον) = μεταμορφῶ τινα.

indŭpĕdio, ἀρχ. = impedio.

indŭpĕrātor, ἀρχ. = imperator.

indūresco, dūrŭi, (ἄνευ σ.), γ'. (μ.) 1) ἀποσκληρύνομαι· 2) μετῳ. (Ὀβίδ.) corpus -it, τὸ σῶμα ἰσχυρὸν ἐγένετο· (Τάκ.) -pro Vitellio, ἐμμένω πιστότατος τῷ Οὐϊτελλίῳ.

iu-dūro, α'. (π. καὶ μ.) σκληρῶ, στερρῶ, nivem τὴν χιόνα· 2) μετῳ. ἀποσκληρῶ, ἐπιρρώννυμι τὴν ψυχήν· -frontem, ἀναιδὴς μέτωπον δείκνυμι, ἀναισχυντῶ· (Λίβ.) hostium timor induratus (est) resistendo, οἱ (τὸ πρῶτον) δειλοὶ πολέμιοι τῇ ἀντιστάσει ἐπερρώσθησαν.

Indus, 1) ἐπίθ. ἰδὲ Indi· 2) οὐσ. **-us**, i, ὁ. Ἰνδός ποταμός, α) τῶν Ἰνδῶν, β) τῆς Φρυγίας καὶ Καρίας.

indūsiārĭus, ii, ὁ. (indusium), ὁ χιτωνίσκους κατασκευάζων, Πλ.

indūsiātus, a, um (indusium), ὁ χιτωνίσκον ἐνδεδυμένος.

indūsĭum ἢ **intūsĭum**, ii, οὐ. (συγγ. τῷ induo, χιτωνίσκος παρεμφερὴς τῇ καθ' ἡμᾶς «μπλούζα», ὃν αἱ γυναῖκες ἐπὶ τῷ ὑποχιτωνίῳ ἐπενδύοντο.

industrĭa, ae, θ. φιλοπονία, φιλεργία, σπουδὴ (πρὸς τὸ πράττειν), ἐνέργεια, τὸ δραστήριον (ἀντίθ. segnities ignavia): -in agendo; -itineris, σύντονος πορεία· Μάλ. ἐπιρρηματ. de, ex, (σπ.) ob -am, ἢ ἁπλ. industriā ἐξ ἐπιδουλῆς, βουλευσάμενος, ἐπίτηδες· sine -ā, ἀπροβουλεύτως.

industrĭe, ἐπίρ. (-ius), φιλοπόνως, φιλέργως, δραστηρίως, ἐπιμελῶς.

industrĭōse, ἐπίρ. (σπ.) λίαν φιλοπόνως.

industrĭōsus, a, um = industrius.

industrĭus, a, um, φιλόπονος, φιλεργός, ἐνεργής, δραστήριος.

indūtĭae (ὀρθότ. ἢ **indūciae**), ārum, θ. πλ. ἀνοχαί, σπονδαί, ἐκεχειρία, ἀνακωχή· ἐντ. = ἡσυχία, ἠρεμία.

1. indūtus, a, um, μετχ. τοῦ induo.

2. indūtus, us, ὁ. (σπ., εὔχρ. ἐν τῇ ἐνικ. ὀνομ.) ἔνδυμα.

indŭvĭae, ārum, θ. πλ. ἐνδύματα.

In-ebrĭo, α'. [in, ebrius], (μ.)· 1) μεθύσκω, aliquem τινά· 2) μετῳ. α) πληρῶ τί τινος· β) -aures alicui, ἀποπληρῶ ἀδολεσχιῶν τὰ ὦτά τινος.

Inēdĭa, ae, θ. (in, edo), ἀσιτία.

In-ēdĭtus, a, um (π.) ἄγνωστος.

In-efficax, ācis, ἐπίθ. ἀνενεργής.

In-ēlăbŏrātus, a, um, ἀνεξέργαστος.

In-ēlĕgans, ntis (προηγ. ἀρνήσεως)· ἀκομψος, ἀπειρόκαλος, ἄχαρις, ἀκαλλής.

Inēlĕganter, ἐπίρ. 1) ἁπλῶς, ἀφελῶς, dicere λέγειν· 2) ἀκόμψως, ἀπειροκάλως.

In-ēluctābĭlis, e (π. καὶ μ.) δυσπάλαιστος, ἀκαταπάλαιστος, ἀπαράτρεπτος, ἀνέκφευκτος, ἄφυκτος.

In-ēmendābĭlis, e (μ.) ἀδιόρθωτος.

In-ēmŏrĭor, ἀποθ. γ'. (π.) ἐναποθνήσκω τινι, spectaculo, Ὁράτ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

in-emptus, a, um (π. καὶ μ.)· 1) ἀπρίατος, μὴ ἐωνημένος· 2) αὐτός (μόνος) γεγενημένος, αὐτὸς παρεσκευασμένος, res, dapes.

in-ēnarrābĭlis, e, ἀνεξήγητος, ἀδιήγητος, ἀνερμήνευτος, ἀνέκφραστος.

in-ēnōdābĭlis, e (in, enŏdo), ἄλυτος, ἀνεξήγητος, ἀνερμήνευτος, Κικέρ.

in-eo, ii (σπ. ivi), ĭtum, ĕre. A μεταδ. 1) εἰσέρχομαι, in urbem εἰς τὴν πόλιν· καὶ - urbem· 2) μετφ. α) εἰσέρχομαι εἴς τι, ἐπιχειρῶ τινι, ἄρχομαί τινος: -bellum· β) εἰσέρχομαι εἴς τι, ἅπτομαί τινος, καθίσταμαι εἴς τι: — magistratum· γ) εἰσέρχομαι εἴς τι, ποιοῦμαι τι, foedus, hospitium, inducias· δ) -consilium, βουλεύομαι, προτίθεμαι, διανοοῦμαι (ποιῆσαί τι)· ε) - gratiam ab aliquo ἢ apud aliquem, χάριτος τυγχάνω παρά τινι· ς) - somnum, κοιμῶμαι· ζ) - numerum, λογίζομαι (λογαριάζω)· μάλ. - rationem, λογίζομαι, σκέπτομαι, βουλεύομαι· 3) ἐπὶ ζώων = ὀχεύομαι, ἐπὶ ἀνθρώπ. = συμμίγνυμαι, συγγίγνομαι. - B) ἀμεταδ. ἄρχομαι (συνήθ. ἐν τῇ μετχ.): ineunte anno, ἀρχομένου τοῦ ἔτους (ἐν ἀρχῇ τοῦ ἔτους), inĭta aestate, hieme, ἀρξαμένου τοῦ θέρους, τοῦ χειμῶνος, ab ineunte aetate, ἐκ παιδός, ἐκ παίδων.

inepte, ἐπίρ. (-ius, -issime)· ἀνεπιτηδείως· 1) ἀκαίρως, παρακαίρως· 2) ἀτόπως, ἀδελτέρως, ἀπειροκάλως.

ineptĭae, ārum, θ. πλ. (ἐν τῷ ἑνικ. μόνον οἱ κωμ.), οἱ λῆροι, οἱ φλήναροι, οἱ ὕθλοι, αἱ ἀκαιρίαι, αἱ ἀπειροκαλίαι.

ineptĭo, ĭ̄vi, ītum, īre (π.), ληρῶ, φληναφῶ.

ineptus, a, um (-ior, -issimus)· 1) ἀνεπιτήδειος, ἄχρηστος, ἀνώτητος, Ὁράτ. 2) ἀνεπιτηδειος, ἀνάρμοστος, ἄκαιρος, ἄτοπος· 3) ἀπειρόκαλος, μικρολόγος, ἀδέλτερος, ληρώδης· 4) οὐσ. = ἀνὴρ μικρολόγος, σχολαστικός.

in-ĕquĭtābĭlis, e, ἄνιππος, ἀδύσιπος (ἐπὶ ἐδάφους· ἀντίθ. equitabilis, ἱππάσιμος), Κούρτ.

in-ĕquĭto, āvi, ātum, āre (π.), ἐνιππεύω, διϊππεύω, campis τὰ πεδία.

inermis, e καὶ (σπ.) **-mus**, a, um (in, arma), ἄνοπλος, ἄοπλος, miles· μετφ. -in philosophia, ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ οὐ καλῶς ὡπλισμένος, τ' ἔ. ἀσθενεῖς γνώσεις ἔχων· carmen -e, (π.), τοίημα οὐδένα ὅλάπτον, ἀνιῶν· provincia -, ἐπαρχία ἔρημος στρατοῦ· senectus -, γῆρας ἄτεκνον.

1. in-ērrans, ntis, ἀπλανής, stella.

2. in-ērrans, ntis, μετχ. τοῦ inerro.

in-ērro, āvi, ātum, āre (π. καὶ μ.)· 1) πλανῶμαι ἐπί τι, montibus· 2) μετφ. παρίσταμαι, oculis τοῖς ὀφθαλμοῖς.

iners, rtis (-ior, -issimus), [in, ars]· 1) (σπ.) ἄτεχνος, ἁπλοῦς, ἀνεπιτήδειος, homo· 2) ἀδρανής, ἀργός, νωθρός, homo, senectus· 3) (π.) pontus, βάρος ἀκίνητον· - aqua, στάσιμον ὕδωρ· tempus (hora)-, χρόνος ἐν ᾧ οὐδὲν γίγνεται· stomachus -, μὴ καταπέττων τὴν τροφήν· frigos -, ψῦχος νωθρὸν ποιοῦν. 4) ἄνανδρος (ἀντίθ. fortis).

inertĭa, ae, θ. (iners)· 1) τὸ ἄτεχνον, ἡ ἀνεπιτηδειότης· 2) ἡ ἀδράνεια, ἡ ἀργία, ἡ νωθρεία· -laboris, ἡ πρὸς τὸ ἐργάζεσθαι ἀηδία.

in-ērŭdīte, ἐπίρ. (μ.), ἀπαιδεύτως.

in-ērŭdītus, a, um, ἀπαίδευτος, ἀμαθής· voluptas -a, ἡδονὴ ἄγροικος.

inesco, ā̆vi, ātum, āre (in, esca) δελεάζω τινά τινος cibo, spe beneficii.

in-ēvītābĭlis, e, (μ.) ἄφυκτος, ἀνέκφυκτος, ἄφευκτος.

in-excĭtābĭlis, e (μ.) ἀνέγερτος, βαθύς, somnus ὕπνος.

in-excĭtus, a, um, ἀνέγερτος, ἥσυχος, Ausonia, Βεργ.

in-excŏgĭtātus, a, um, (μ.) οὐκ ἐπινοηθείς.

in-excūsābĭlis, e, ἀναπολόγητος.

in-excussus, a, um, (π.), ἀνέκπληκτος.

in-exercĭtātus, a, um, ἀγύμναστος.

in-exhaustus, a, um, ἀνεξάντλητος.

in-exōrābĭlis, e, ἀπαραίτητος (ἀδυσώπητος, ἀκαμπτος) ἀμείλικτος, ἀνεξίλαστος, in, ad aliquem· μετφ. -disciplina, ἀμειλίκτως αὐστηρά.

in-experrectus, a, um (π.) ἀνέγερτος.

in-expertus, a, um· 1) ἐνεργ. ἄπειρος, ἀήθης τινός, ξένως ἢ ἀπείρως ἔχων τινός: - lasciviae, ad contumeliam· 2) παθητ. ἀπείραστος, ἀδοκίμαστος.

in-expiābĭlis, e· 1) ἀνεξίλαστος, ἀδιάλλακτος, ἄσπονδος, χαλεπός, homo, bellum· 2) ἀνεξάλειπτος, ἀσύγγνωστος.

in-explēbĭlis, e, ἀπλήρωτος, ἄπληστος stomachus· μετφ. ἀκόρεστος: cupiditas -, καὶ μετὰ γεν. - sanguinis.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ĭn-explētus, a, um (π.) ἄπληστος, ἀκόρεστος, ἄμετρος.

ĭn-explĭcābĭlis, e· 1) ἀνεξέλικτος, ἀδιάλυτος, ἄλυτος, vinculum; laqueus· 2) μετφ. bellum –, πόλεμος ἀπέραντος· morbus –, νόσος ἀνίατος· via –, ὁδὸς ἄπορος· res, legatio –, = ἀτέλεστος, δυσχερής· multitudo –, πλῆθος ἄπειρον· facilitas –, = εὐμάρεια εἰς οὐδὲν τέλος ἄγουσα.

ĭnexplōrātō, ἐπίρ. ἀνεξετάστως, ἄνευ (προηγουμένης) ἐξετάσεως.

inexplōrātus, a, um, ἀνεξέταστος ἔπομ. = ἄγνωστος.

ĭn-expugnābĭlis, e, ἀνάλωτος, ἀήττητος, ἀνίκητος, ἀκαταμάχητος· μετφ. homo –, ἄνθρ. στιβαρός· gramen –, γράστις ἀνεκρίζωτος· via –, ὁδὸς ἀδιάβατος.

ĭn-exspectātus, a, um, ἀπροσδόκητος.

ĭn-exstinctus, a, um, ἄσβετος, ignis· μετφ. –fames, libido, πεῖνα, ἡδονὴ ἀκόρεστος· nomen –, ὄνομα ἀθάνατον·

ĭn-exsŭpĕrābĭlis, e· 1) ἀνυπέρβατος, ἀνυπέρβλητος· 2) ἀκαταμάχητος, vis, fati· μετφ. ἀνυπέρβλητος, κράτιστος·

ĭn-extrīcābĭlis, e (π. καὶ μ.) ἄλυτος, ἄπορος, ἀδιέξοδος, error.

ĭn-fābre, ἐπίρ. ἀτέχνως, ἀκόμψως.

in-fabrĭcātus, a, um (π.) ἀνέργαστος, ἀπατασκεύαστος, robora.

ĭn-făcēte, ἐπίρ. (μ.), ἀκόμψως.

ĭn-făcētĭae, ārum, θ. πλ. (π.), ἄκομψοι λόγοι, λῆροι.

ĭn-facētus ἢ **-fīcētus**, a, um, ἄκομψος, ἀνάστειος, σκαιός, ψυχρός.

ĭn-făcundus, a, um (-ior), οὐ δεινὸς λέγειν, ἄπειρος λόγων.

ĭnfāmĭa, ae, θ. (infamis), δυσφημία, δύσκλεια, ἀδοξία, ἀτιμία, ὀνειδος (πρβλ. ignominia).

ĭnfāmis, e (in, fama), δύσφημος, δυσκλεής, ἄδοξος, ἄτιμος, ἐπονείδιστος: –re aliqua, ἕνεκά τινος ἄτιμος.

infāmo, ā'. (infamis)· 1) ἀτιμῶ, ἀτιμάζω, διαβάλλω τινά· 2) αἰτιῶμαί τινά τινος, aliquem temeritatis.

in-fandus, a, um (for), ἄφατος, ἄρρητος, ἐντ. = ἀνόσιος, ἀθέμιστος, βδελυρός, αἰσχρός, ἀποτρόπαιος.

infans, ntis (-ior, issimus), [in, for]· ἄφωνος· (π.) pudor –, αἰδὼς ἄναυδος· 2) οὐ δεινὸς λέγειν, homo· 3) ἐπὶ παιδός· νήπιος, μικρός: puer inf. καὶ ἁπλ. infans, τὸ νήπιον· ἐντ. α) (π.) παιδικός, τοῦ παιδός, os· β) μετφ. omnis fuere infantia, πάντα ἦν ληρώδη, ὡραῖα· γ) ἐπὶ πραγμ. = νέος, πρόσφατος, boletus· ὠσαύτ. –statua (κατ' ἄλλους δὲ = ἄφωνος)· δ) οὐσ. = παῖς ἐν τῇ τῆς μητρὸς κοιλίᾳ.

infantĭa, ae, θ. (infans)· 1) ἡ πρὸ τὸ λέγειν ἀφυΐα, ἡ τοῦ λέγειν ἀπειρία· 2) νηπιότης· ab – a, ἐκ νηπιότητος· ἐνίοτε συγκεκρ. = οἱ παῖδες, Πλίν.

in-farcĭo ἢ **-fercio**, farsi (fersi) farsum (fersum), δ'. ἐνσάττω, ἐντοιβάζω, τι· μετφ. verba –, παρεμβάλλω γρῶμαι λόγοις· 2) πληρῶ τί τινος.

in-fātīgābĭlis, e, ἀκαταπόνητος.

in-fātŭo, ā'. (in, fatuus), μωρῶ φενακίζω, ἐξαπατῶ τινα.

in-faustus, a, um (π.)· 1) ἀπαίσιος· dies· 2) δυστυχής, bellis.

infector, ōris, ὁ. βαφεύς.

1. infectus, a, um, μετχ. τοῦ inficio.

2. infectus, a, um (in, factus)· 1) ἀποίητος, ἄπρακτος, ἀγένητος· 2) ἄπρακτος, ἀτελής, ἡμιτελής· 3) ἀνέργαστος aurum· 4) (Σαλλ.) ἀτέλεστος, ἀδύνατος.

in-fēcundĭtas, ātis, θ. ἀκαρπία.

in-fēcundus, a, um (σπ.) ἄκαρπος.

in-fēlīcĭtas, ātis, θ. κυρ. ἀφορία· ἐντ. = δυστυχία, ἀτυχία.

in-fēlĭcĭter, ἐπίρ. (-ius, -issime) δυστυχῶς, ἀτυχῶς, κακῶς.

infēlīco, ā'. ποιῶ τινα δυστυχῆ.

in-fēlix, īcis (-ior, -issimus)· 1) (π.) ἄφορος, ἄκαρπος, arbor; tellus infelix arboribus, γῆ ἀλυσιτελὴς τοῖς δένδροις· 2) α) δυστυχής, ἀτυχής, homo, patria· β) ἀπαίσιος, ὀλέθριος, reipublicae; arbor –, = ὁ σταυρός.

infense, ἐπίρ. (-ius), ἐχθρικῶς.

infenso, ā'. ἐχθρικῶς ἔχω: –Armeniam, προσβάλλω τῇ Ἀρμενίᾳ· ἀπολύτ. = δυσμενῶς διάκειμαι: diis infensantibus.

infensus, a, um· 1) ἐχθρός, ἐχθρικός, πολέμιος, δυσμενής, παρωργισμένος· 2) (μ.) μιαιρός, κακός· 3) ἀχληρός, βαρύς· 4) κινδυνώδης.

infĕri, ōrum, ἀ. πλ. ἴδε infer(us).

infĕrĭae, ārum, θ. πλ. χοαί, ἐναγίσματα, νεκύσια.

infĕrĭus, ἐπίρ. ἴδε infra.

inferne, ἐπίρ. (ἀρχ.) κάτωθεν.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

infernus, a, um, (inferus) · 1) (σπ) ὁ, ἡ, τὸ κάτω, pars, οὐσ. **inferna**, ōrum, οὐ. πλ. τὰ ὑπόγαστρια· 2) κατάγειος, ὑπόγειος, gurges· μάλ. ἐπὶ θεῶν = χθόνιος, καταχθόνιος· (π.) rex -, ὁ Πλούτων· Juno -, ἡ Περσεφόνη· palus -, ἡ Στύξ· ἐντ. inferni = inferi.

in-fĕro, intŭli, illātum, inferre, γ'. 1) εἰσφέρω, εἰσκομίζω τι εἴς τι: -in ignem, εἰς τὸ πῦρ ῥίπτω· - pedem in aedes, εἰς τὴν οἰκίαν εἰσέρχομαι· ὠσαύτ. -per medios hostes, ἀνὰ μέσον τῶν πολεμίων ἐλαύνω· agmen infertur in urbem, τὸ ἄγημα εἰσέρχεται, εἰσελαύνει εἰς τὴν πόλιν· - fontem urbi, πηγὴν εἰς τὴν πόλιν εἰσαγετεύω· 2) -aliquem sepulcris, ἐντίθημί τινα τῷ τάφῳ· 3) -signa hosti ἢ in hostem, ἐμβάλλω, προσβάλλω τοῖς πολεμίοις· ὠσαύτ. - pedem καὶ -pugnam, gradum, ἐπιτίθεμαι τοῖς πολεμίοις· 4) -me, φέρομαι εἴς τι, in periculum εἰς κίνδυνον· 5) ὑπολογίζομαι, sumptum τὸ ἀνάλωμα· 6) μετφ. α) -sermonem, εἰσηγοῦμαι, λέγω (τι)· -mentionem, μνείαν ποιοῦμαι· β) -alicui timorem, spem, φόβον, ἐλπίδα ἐμποιῶ τινι· γ) -bellum Italiae, ἐπιφέρω τῇ Ἰταλίᾳ πόλεμον· δ (π.) -ignem gentibus, εἰσφέρω = γνωρίζω τὸ πῦρ τοῖς ἔθνεσι· 7) (σπ.) ἐπ τίθημί τινα ἐπί τι, ἐντ. = προσερείδω τί τινι· 8) παρατίθημί τι, mensam· 9) -alicui injuriam, ἀδικῶ τινα· -calamitatem, periculum, συμφοράν, κίνδυνον ἐπιφέρω· -crimen, ἐπιφέρω διαβολήν· 10) (μ.) εἰσφέρω, ἀποφέρω, τελῶ, tributum alicui φόρον τινί· 11) (π.) προσφέρω τινί τι, honores Anchisae· 12) ῥητορ. τεχν. ὅρ. = συλλογίζομαι.

infer(us), a, um, ἐπίθ. Α) Θετικ. ὁ, ἡ, τὸ κάτω· ἔστι δὲ ἐν χρήσει· 1) ἐν τῷ οὐδ. ἑνικ. limen -um, ἡ κάτω φλοιά, ὁ οὐδός· mare -um, τὸ Τυρρηνικὸν πέλαγος· 2) ἐν τῷ πληθ. α) ἐρσ. dii -i, οἱ χθόνιοι θεοί· μάλ. οὐσιαστικ. **inferi**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ κάτω, οἱ ἐν ᾅδου = ὁ ᾅδης: apud(ad) -os, ἐν ᾅδου· β) οὐδ. omnia supera infera, πάντα τά τε ἄνω καὶ κάτω· loca -a, οἱ κάτω τόποι, τὰ κάτω· - Β) συγκρ. τ. **inferior, -ius** 1) κατώτερος: in inferius feror, καταφέρομαι· ex -e loco dico, δημηγορῶ ἐκ τοῦ ἐδάφους (οὐκ ἐκ τοῦ βήματος· ἀντίθ. ex superiore loco)· 2) μετφ. α) κατώτερος, νεώτερος, ὕστερος· β) ἐλάττων, ἥττων, χείρων, κατώτερος, ταπεινότερος: -sum in aliqua re, ἡττῶμαί τινι· -. Γ) ὑπερθετ. 1) **infimus**, a, um· α) ὁ κατώτατος, ὁ ταπεινότατος: -ara, τὰ κατωτάτω τοῦ βωμοῦ· ab infimo, ἀπὸ τῶν κατωτάτω· β) μετφ. ὁ κατώτατος, ταπεινότατος, ἀγενέστατος· 2) **īmus**, a, um, α) ὁ κατώτατος, ὁ ἔσχατος, ὁ τελευταῖος: -quercus, τὰ κατωτάτω τῆς δρυός· -vox, φωνὴ βαρεῖα· suspiro ab imo, βαθέως στενάζω· (π.) superi et imi deorum, οἱ οὐράνιοι καὶ οἱ χθόνιοι θεοί· β) μετφ. (π.) ἐπὶ χρόνου = ὁ τελευταῖος, mensis, μήν· ad imum, τέλος, τελευταίου.

in-fervesco, fervŭi (ἄνευ σ.), γ'. (π. καὶ μ.). ἀναζέω, θερμὸς γίγνομαι.

infeste, ἐπίρ. (-ius, -issime), δυσμενῶς, ἐχθρικῶς, ἐχθρῶς, πολεμίως.

infesto, α'. (infestus), (μ.)· 1) ἐχθαίρω, ἐνοχλῶ, κακοποιῶ, βλάπτω τινά ἤ τι· 2) λυμαίνομαι, φθείρω, ἀσθενὲς ποιῶ τι.

infestus, a, um (-ior, -issimus), 1) παθητ. ἐπισφαλής, ἐπικίνδυνος, εἰς κινδύνους καὶ ἐπιδρομὰς ἐκτεθειμένος, ἐπαπειλούμενος· 2) ἐνεργ. δυσμενής, ἐναντίος, ἐχθρός τινι, ἐχθρῶς διακείμενος τινι, Romanis τοῖς Ῥωμαίοις· 3) ἐπὶ τῶν ἐν μάχαις προσβολῶν· = ἐναντίος προχωτῶν, ἐφορμῶν, ἕτοιμος πρὸς ἐπίθεσιν· ἐντ. bellum -, πόλεμος ὀλέθριος· scelus -, κακούργημα δεινόν.

infĭcēte κτλ. ἴδε infacete κτλ.

infĭcĭens, ntis, μετχ. τοῦ inficio.

infĭcio, fēci, fectum, γ'. (in, facio) βάπτω, ἐπιχρίω τινί: -me vitro, ἰοστιδ· ἐμαυτόν ἐπιχρίω, βάπτω· -mare sanguine, τὴν θάλασσαν αἵματι βάπτω, μαίνω· (π.) -diem notā, μέλανι σημείῳ τὴν ἡμέραν σημειῶ· Ἐντ μετφ. α) sapientia animum ejus non coloravit sed infecit = ἡ σοφία τῆς διανοίας αὐτοῦ ἐξ ἐπιπολῆς ἥψατο· β) -aliquem artibus, παιδεύω τινὰ ἐν τέχναις· 2) μίγνυμί τί τινι, aquam re aliqua· Μάλ. α) (π.) -pabula tabo, λύθρῳ τὴν νομὴν φαρμάττω (δηλητηριάζω)· furia infecta venenis = ἰοβόλους ὄφεις ἔχουσα· β) μιαίνω, μολύνω, διαφθείρω τί τινι (ἐντονώτ. τοῦ inquino), καὶ ἐν τῷ παθητ. μιαίνομαι, διαφθείρομαί τινι, vitiis κακίᾳ· (π.) scelus infectum, κακούργη-

μα, ῷ (ἐκεῖνοι) ἐμιάνθησαν· vereor ne hoc quod infectum est, δέδια μὴ τὸ νῦν μίασμα = ἡ ἤδη γενομένη βλάβη.

in-fīdēlis, e, (-ior, -issimus) ἄπιστος, οὐ φυλάττων τὴν πίστιν.

infīdēlĭtas, ātis, θ. ἀπιστία.

in-fīdus, a, um, ἄπιστος, ἀβέβαιος.

in-fīgo, fixi, fixum, γ'. 1) ἐμπήγνυμι, taleas in terram πασσάλους ἐν τῇ γῇ· -gladium in pectus, ἐμπήγνυμι, ἐλαύνω τὸ ξίφος ἐν τῷ στήθει· (π.) hastam terrae, πήγνυμι ἐν τῇ γῇ τὸ δόρυ· (π.) vulnus infixum, τραῦμα ἐκ δόρατος· 2) μετφ. ἐν τῇ μετχ. τοῦ πρκμ. = ἐμπεπηγμένος, ἐντετυπωμένος, ἐγκεχαραγμένος, pectori, in cogitationibus.

infĭmātis, is, ὰ. (infimus; πρβλ. nostras, vestras), τῆς ἐσχάτης τάξεως, ἀγενέστατος, Πλ.

infĭmus, a, um, ἰδὲ infer(us).

in-findo, fĭdi, fissum, γ'. ἐπιτέμνω τι· -sulcum telluri, ἀροτριῶ τὴν γῆν· -sulcos (mari), αὐλακίζω τὴν θάλασσαν, πλέω, Βεργ.

infīnĭtas, ātis, θ. (in, finis), τὸ ἄπειρον, τὸ ἀπέραντον, locorum τῶν τόπων· καὶ ἀπολύτ. in -em omnem peregrinor, τὸ ἄπειρον περιπορεύομαι.

infīnīte, ἐπίρ. (infinitus)· 1) ἀπείρως, μέχρι τοῦ ἀπείρου· 2) (μ.) ἀορίστως.

in-fīnītio, ōnis, θ. τὸ ἄπειρον.

in-fīnītus, a, um· 1) ἄπειρος, ἀπέραντος, ἀπεριόριστος, ὑπέρμετρος, ἄμετρος: -odium, ἄσπονδον μῖσος· -bellum, ἀτελεύτητος πόλεμος· infinito plus (μ.)=ἀπειράκις· 2) ἀόριστος (μὴ ἀναφερόμενος εἰς ὡρισμένον πρόσωπον ἢ χρόνον), κοινός, καθολικός, questio, res, (ἀντίθ. definitus, certus)· 3) verbum modus inf. = ἡ ἀπαρέμφατος.

infirmātĭo ōnis, θ. (σπ.)· 1) ἀκύρωσις, ἀναίρεσις (δικαστ.)· 2) ἀνασκευή.

infirme, ἐπίρ. (-ius)· 1) ἀσθενῶς· 2) δεισιδαιμόνως, μικροψύχως, Σουητ. γ) ἀπίστως, ἀβεβαίως, Κικέρ.

infirmĭtas, ātis, θ. (infirmus)· 1) ἀσθένεια, ἀρρωστία (διαρκής), τὸ ἀνίσχυρον: -corporis, puerorum; μάλ. (μ.) = ἀσθένεια (συνήθης). Ἐντ. μετων. = ἡ ἀσθενὴς ἡλικία ἢ τὸ ἀσθ. φῦλον: haec-, = αἱ γυναῖκες καὶ οἱ παῖδες· 3) μετφ. ἀσθένεια ψυχῆς, ἐπομ. = ἀστασία, ἀστάθεια χαρακτῆρος: -animi ἀτολμία.

infirmo, α'. (infirmus)· 1) ἀσθενῶ τινά ἢ τι, ἀσθενῆ (ἀνίσχυρον) ποιῶ τινα ἢ τι· 2) μετφ. α) ἀναιρῶ, ἀνασκευάζω τι· β) ἀσθενῶ, μειῶ, ἐλαττῶ τι, fidem, auctoritatem· γ) ἀκυρῶ, legem.

infirmus, a, um, (-ior, -issimus) ἀσθενής, ἀδύνατος, vires, caput; -ad ἀνίσχυρος· μάλ. = ἀσθενής, ἄρρωστος, ἐπίνοσος· 2) μετφ. α) ἄθυμος, ἄτολμος, δειλός, β) ἀμβλὺς (τὴν φύσιν), Ὁράτ. γ) = ἄπιστος, ἄστατος, Τερ. δ) ἐπὶ πραγμ. = οὐδενὸς ἄξιος.

infit (σπ. καὶ μόνον ἐν τῷ τύπῳ τούτῳ εὔχρ.) ῥῆμ. ἐλλ. = incipit, ἄρχεται· -ibi postulare· μάλ. ἀπολ. = ἄρχεται λέγειν, λέγει: ibi infit, annum se octogesimum agere.

infĭtiālis, e, ἀρνητικός, ἐξαρνητικός, ἀποφατικός, questio, Κικέρ.

infĭtĭas (μᾶλλον ἢ **infĭcias**), [συγγ. τῷ fateor], αἰτ. πληθ. θ., εὔχρ. μόνον ἐν τῷ inf. eo = ἀρνοῦμαι, καὶ συνηθέστ. μετ' ἀρνήσ. non inf. eo = οὐκ ἀρνοῦμαι.

infĭtiātio, ōnis, θ. (infitior), ἡ ἄρνησις (μάλ. πράγμ. διαπεπιστευμένου).

infĭtiātor, ōris, ὰ. (infitior), ὁ ἔξαρνος, ὁ ἀρνούμενος, μάλ. ὀφειλήν.

infĭtior, ἀποθ. α'. (infitias), ἔξαρνός τινός εἰμι, ἀρνοῦμαί τι, μάλ. ὀφειλὴν ἢ τι διαπεπιστευμένον.

inflammātĭo, ōnis, θ. 1) ἀνάφλεξις, κατάφλεξις, ἔμπρησις· 2) μετφ. ἔξαψις, παροξυσμός, διέγερσις τῆς ψυχῆς· 3) (μ.) ἰατρ. τεχν. ὄρ. = φλεγμονή, φλόγωσις.

in-flammo, α'. 1) ἀναφλέγω, ἀνάπτω τι, taedas· 2) καταφλέγω, ἐμπίπρημι, classem· 3) ἐν τῇ ἰατρ. vulnera inflammantur, φλεγμαίνονται, φλογοῦνται· 4) μετφ. ἐκκαίω, διακαίω, παροξύνω, διεγείρω τινά ἢ τι.

inflāte, ἐπίρ. (-ius, -issime), πεφυσημένως, ἐντ. α) = ὀγκωδῶς, ὑπερηφάνως· β) = ὑπερβολικῶς, μόνον ἐν τῷ συγκρ. (καὶ παρὰ Καίσ.) = ὑπερβολικώτερον.

inflātio, ōnis, θ. ἀναφύσησις, ὄγκωσις: -praecordiorum, ἡ περιπλευμονία· καὶ = ἡ φῦσα.

inflātius, ἐπίρ. συγκρ., ἰδὲ inflate, δ.

1. inflātus, a, um (-ior, -issimus), [μετχ. τοῦ inflo]· 1) διωγκωμένος, ἐξωγκωμένος, ἐξογκωθείς, vestis ἐσθής,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

amnis ποταμός· capilli -i, κόμη λελυμένη· 2) μετφ. α) μέγα φυσῶν, τετυφωμένος, ἐπηρμένος, ὑπερήφανος, aliqua re ἕνεκά τινος· β) θερμός, ὀξύς. animus· γ) ἐπὶ λόγου· = κομπώδης, διθυραμβώδης.

2. inflātus, us, ὁ, φύσησις, ἔμπνευσις· μετφ. -divinus, ἐπίπνοια.

in-flecto, flexi, flexum. γ'. 1) ἐπικάμπτω, κάμπτω, κυρτῶ, στρέφω τι· -me ἢ inflector, κάμπτομαι, κυρτοῦμαι· 2) μετφ. α) -voces cantu, κάμπτω τὴν φωνήν, μελεάζω (μεταβάλλω τὴν φωνὴν πρὸς τὸ μέλος)· β) κάμπτων μεταβάλλω, ἀλλοιῶ, animum, orationem; -magnitudinem animi = μειῶ, ἐλαττῶ· -jus = διαστρέφω τὸ δίκαιον· -aliquem precibus, ταῖς δεήσεσι κάμπτω, κινῶ τινα.

in-flētus, a, um, ἄκλαυστος, Βεργ.

in-flexĭbĭlis, e (μ.) ἄκαμπτος.

in-flexĭo, ōnis, θ. (inflecto) ἐπίκαμψις, κάμψις, κλίσις.

1. inflēxus, a, um, μετχ. inflecto.

2. inflēxus, us, ὁ, κάμψις, καμπή· μετφ. ἡ τῆς φωνῆς καμπή.

in-flīgo, flixi, flictum, γ'. κρούω, παίω, πλήττω, alicui securim τινὰ τῷ πελέκει· puppis iuflictis vadis, αἱ νῆες πρὸς τὰ τενάγη προσαράξασαι, ἐξοκείλασαι. Ἐντ. -alicui vulnus, τραυματίζω τινά· -turpitudinem, περιάπτω ὄνειδος· -detrimentum, ἐπιφέρω βλάβην.

in-flo, α'. 1) ἐμφυσῶ, aquam in os ὕδωρ ἐν τῷ στόματι· -verba = μετ' ἰσχυροῦ πνεύματος ἐκφωνῶ· 2) ἐμφυσῶ, διογκῶ, ἐξογκῶ: ventus -at carbasum· 3) -calamum, tibias, φυσῶ τὸν αὐλόν, αὐλῶ. Ἐντ. α) -sonum, ἦχον ἀναδίδωμι· β) ἀπολύτ. tibicen -at, ὁ αὐλητὴς αὐλεῖ· 4) μετφ. α) ἀναφυσῶ, ἐπαίρω, αὐξάνω τι, spem τὴν ἐλπίδα· β) ἀπολύτ. scriptor vehementius -it, ὁ συγγραφεὺς ὀγκωδέστερον, κομπωδέστερον ἔγραψεν.

in-flŭo, flūxi, flūxum, γ'. 1) εἰσρέω, εἰσβάλλω· 2) μετφ. = εἰσδύομαι, in animos εἰς τὰς ψυχάς, in aures εἰς τὰ ὦτα· bonum -it illis, ἐπιρρεῖ ἐκείνοις τὸ ἀγαθόν, τυγχάνουσι τοῦ ἀγαθοῦ.

in-fŏdĭo, fōdi, fossum, γ'. κατορύττω, taleas in terram πασσάλους εἰς τὴν γῆν· (π.) -corpora terrae.

informātĭo, ōnis, θ. 1) ὑποτύπωσις, ἰδέα, ἔννοια: -quaedam dei. 2) ῥητορ. σχ. = χαρακτηρισμός.

informis, e, (in forma)· 1) ἄμορφος, ἀμόρφωτος· 2) μετφ. δύσμορφος, αἰσχρός, βδελυρός, δεινός.

in-formo, α'. 1) (π.) μορφῶ, σχηματίζω, κατασκευάζω, clipeum ἀσπίδα· 2) μετφ. α) (τῷ λογισμῷ) διατυπῶ, ὑποτυπῶ τι, ἐντ. = φαντάζομαί τι· β) (τῇ διδαχῇ) μορφῶ, παιδεύω τινά· γ) (τῷ λόγῳ) ὑποτυπῶ, διαγράφω τι.

infŏro, α'. (in forum), εἰς τὴν ἀγοράν, τ. ἔ. εἰς τὸ δικαστήριον εἰσάγω τινά, Πλ.

in-fortūnātus, a, um (σπ.) δυστυχής, ἄθλιος, ταλαίπωρος.

in-fortūnĭum, ii, οὐ. (in, fortuna), δυστύχημα, συμφορά, τὸ κακόν.

infrā, Α) ἐπίρ., μετὰ συγκριτ. inferius. 1) κάτω, κατωτέρω· καὶ ἀπολ. (π.) = ἐν ᾅδου· 2 ἔλασσον· Β) πρόθ. μετ' αἰτ. κατωτέρω, κάτωθέν τινος: -coelum ὑπὸ τῷ οὐρανῷ· 3) μετφ. α) ἐπὶ χρόνου· = οὐχ ὕστερος, οὐ μεταγενέστερος· β) τὸ μέγεθος κατώτερος, τῷ μεγέθει λειπόμενος· γ) κατώτερος (τὴν ἀξίαν), ἥττων, ὑποδεέστερος· δ) ἐπὶ ἀριθμ. = ἐλάσσων, μείων· -decem.

infractĭo, ōnis, θ. (infringo), ἐπίκλασις· μετφ. -animi, ἡ ἀθυμία.

infractus, a, um (μετχ. τοῦ infringo), κυρ. ἐπικεκλασμένος· μετφ. 1) ἀσθενής: animus -, ψυχὴ ἄθυμος· oratio -, λόγος ταπεινός· tributa -, φόροι μειωθέντες· fama -, φήμη ἐπὶ τὸ χεῖρον τραπεῖσα· 2) ἐπὶ γλώσσης· = διακεκομμένος: -a loqui.

in-frăgĭlis, e, (π. καὶ μ.), ἄρρηκτος, ἄθραυστος· μετφ. ἰσχυρός.

in-frĕmo, frĕmŭi, γ'. (π.), βρέμω.

1. in-frēnātus, a, um (σπ.) ἄνευ χαλινοῦ. eques -, ἱππεὺς ἱππεύων ἀχάλινον ἵππον.

2. infrēnātus, a, um (μετχ. infreno), χαλινῷ χρώμενος.

in-frendĕo, ē'. (π.). βρύχω, τρίζω, dentibus τοὺς ὀδόντας.

infrēnis, e, καὶ **-nus**, a, um (in, frenum), (π. καὶ μ.)· 1) ἀχάλινος, ἄνευ χαλινοῦ, equus ἵππος· ἐντ. μετφ. = ἀχαλίνωτος, lingua· 2) = infrenatus.

in-frēno, α'. 1) χαλινῶ, equum τὸν ἵππον· (π.) -currum, ζεύγνυμι τὸ ἅρμα· 2) μετφ. χαλινῶ, κολάζω, ἀναστέλλω, κωλύω, συστέλλω, κατέχω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

infrēnus, ῐδὲ infrenis.

in-frĕquens, ntis, (-ior, -issimus) 1) ἐπὶ προσώπ. οὐ συχνός, οὐ πολύς, σπάνιος, ὀλίγος· 2) ἐπὶ πραγμ. σπάνιος, ἀῤῥηής· 3) οὐ πολυάριθμος: -senatus, οὐ πλήρης βουλή, οὐ τὸν νόμιμον πρὸς βουλεύσιν ἀριθμὸν ἔχουσα· -copiae, οὐχ ἱκαναὶ δυνάμεις· ἐντ. infrequentissima urbis (ὑπον. loca), τὰ οὐ πυκνῶς οἰκούμενα (μέρη) τῆς πόλεως· -causa, δίκη ἐν ᾗ οὐ πολλοὶ ἀκροαταί εἰσιν· 4) μετ' ἀφαιρ. σπανίζων τινός, aedificiis οἰκοδομημάτων· signa -ia armatis (ἢ ἁπλ. -ia) = τάξεις οὐ πολλοὺς ἐνόπλους ἔχουσαι.

infrĕquentĭa, ae, θ. 1) ἡ ὀλιγότης, senatus (ἰδὲ infrequens 3)· 2) (Τάκ.) ὀλιγανθρωπία.

in-frĭco, frĭcŭi, frictum κ. infricatum, α'. (μ.) ἐντρίβω, προστρίβω τί τινί.

infringo, frēgi, fractum, γ'. (in, frango)· 1 ῥήγνυμι, κατάγνυμι, θραύω, ἐπικλῶ τι· remus infractus (διὰ τῆς ἐν τῷ ὕδατι ἀντανακλάσεως τοῦ φωτὸς) κώπη κεκλασμένη (φαινομένη)· (π.) -vestes, κατασχίζω, ῥακῶ τὰς ἐσθῆτας· (π.) -linguam = ψελλίζω· 2) συχν. μετφ. = θραύω, ἀσθενές ποιῶ τι, ἐκλύω τι· -aliquem ἢ animum alicujus, ἀθυμίαν ἐμποιῶ τινι· ἐν τῷ παθ. veritas pluribus modis infracta = νενοθευμένη· testamentum infringitur, ἀκυροῦται, καταλύεται· vox infringitur (μ.), ἡ φωνὴ ἐπικλᾶται, μαλακὴ γίγνεται· 3) (μ.) προσῤῥήγνυμί τί τινι, συντρίβω τι πρός τι· -colaphum alicui, ἐντρίβω τινὶ κόλαφον, κολαφίζω, ῥαπίζω τινά.

in-frons, ndis, ἐπίθ. (π.) ἄφυλλος, ἐντ. = ἄδενδρος, ager ἄγρος.

in-fructŭōsus, a, um, ἄκαρπος· μετφ. ἀλυσιτελής, ἀνωφελής.

infrūnītus, a, um (in, fruniscor) κυρ. ἀναπόλαυστος· μετφ. = ἀδέλτερος, ἀπειρόκαλος, ἀνόητος.

in-fūcātus, a, um, (μετχ. τοῦ ἄλλως ἀχρ. infucare) μετφ. ἐψιμυθιωμένος, λεπτῶς γεγανωμένος.

in-fŭla, ae, θ. στέμμα, διάδημα, (πλατεῖα ἐξ ἐρίου ταινία, ἡ ἱερεῖς καὶ ἱκέται, ἔστιν ὅτε δὲ καὶ ἱερεῖα, ἐκοσμοῦντο)· ἐντ. μετφ. (μ.) sum infularum loco, ἱερός, ἄφαυστός εἰμι· -ae imperii = οἱ δημόσιοι ἀγροί.

infŭlātus, a, um, στέμματι κεκοσμημένος (πρὸς θυσίαν· ἰδὲ infula).

in-fulcĭo, fulsi, fultum, δ'. ἐνστοιβάζω cibum, Συνητ. μετφ. ἐνείρω, παρενείρω, προστίθημι, verbum.

infundĭbŭlum, i, οὐ. χωνεῖον.

in-fundo, fūdi, fūsum, γ'. 1) ἐγχέω τί τινι, aliquid in vas· -alicui venenum, ἐγχέω φάρμακόν τινι = ἀναγκάζω τινὰ πιεῖν φάρμα ον. Ἐντ. ἐπὶ μὴ ὑγρῶν· -hordea jumentis, προχέω κριθὰς τοῖς ὑποζυγίοις· populus infusus, λαὸς πολυάριθμος ἀθροισθείς· 2) ἐπιχέω, καταχέω τί τινι, ἐγχέω τί τινι: infusa capillos, κατακεχυμένην (ἐπὶ τῶν ὤμων) λελυμένην τὴν κόμην ἔχουσα· jam sole infuso, ἤδη τοῦ ἡλίου ἀνατείλαντος· ἐντ. infusus gremio alicujus, κατακλιθεὶς ἐπὶ τῶν γονάτων τινός· infusus collo amantis, περιβαλὼν τὸν τράχηλον τοῦ ἐρωμένου· 3) μετφ. α) -orationem in aures alicujus, τὸν λόγον τοῖς ὠσί τινος ἐγχέω = ἐμβάλλω ὡσαύτ. -aliquid in animum, εἰσάγω τι εἰς τὴν ψυχήν. -vitia in civitatem, διασπείρω, διαδίδωμι κακίαν διὰ τῆς πόλεως· β) homines in alienum genus infunduntur, παρεισδύονται, εἰσέρχονται εἰς ἀλλότριον γένος.

in-fusco, α'. φαιὸν (τὸ χρῶμα), ὑπόμελαν ποιῶ τι, ἀμαυρῶ, μελαίνω τι: 2) μετφ. = ἀμαυρῶ, σκοτίζω, διαφθείρω τι: barbaries eos infuscaverat, ἡ βαρβαρότης τὴν γλῶσσαν αὐτῶν διέφθειρεν.

Ingaevŏnes, num, ἀ. πλ. οἱ Αὐτόχθονες, Γερμανικὸν φῦλον, Τάκ.

Ingauni, ōrum, ἀ. πλ. Ἰγγαυνοι, ἔθνος τῆς Λιγυστικῆς, Λίβ.

in-gĕmĭno, α'. (π.) 1) μεταβ. ἐπι-διπλασιάζω τι, ictus; -vocem, ἐπαναλαμβάνω τὴν φωνήν· -Creusam, ἐπανειλημμένως καλῶ τὴν Κρέουσαν· « -me miserum », ἐπανειλημμένως φωνῶ αἰγὼ ὁ τάλας· 2) ἀμετ. α) ἐπιδιπλασιάζομαι, πολλάκις ἐπαναλαμβάνομαι, clamor· ἐντ. β) αὐξάνομαι, ἐπίδοσιν λαμβάνω.

ingĕmisco, gĕmŭi, (ἄνευ σ.), γ'. (ingemo)· 1) ἐπι-στενάζω τινί, ὀδύρομαί τι, interitum alicujus τὴν ἀπώλειάν τινος· 2) ἐπι-στενάζω ἐπί τινι· 3) ἀπολ. pueri -unt dolore, οἱ παῖδες στενάζουσιν ἐκ λύπης.

in-gĕmo, (ἄνευ πρχ. καὶ σ.), γ'. (π. καὶ μ.) = ingemisco: (π.) solum -it, τὸ ἔδαφος στένει, ψοφεῖ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

in-gĕnĕro, α΄. 1) ἐμφύω, ἐμφυτεύω, ἐμποιῶ τινί τι· συχν. ἡ μετχ. ingeneratus, ἐμπεφυκώς, ἔμφυτος· 2) φύω, ποιῶ, ἀπεργάζομαι, ἀποτελῶ τι.

ingĕniātus, a, um, πεφυκώς.

ingĕniōse, ἐπίρ. (ingenium), εὐφυῶς, ἐπινοητικῶς, ἐπιδεξίως, μετ' ἀγχινοίας.

ingeniōsus, a, um, (-ior, -issimus)· 1) (π.) εὐφυής, εὖ πεφυκώς, φύσει ἐπιτήδειος πρός τι· 2) εὐφυής, ἀγχίνους, συνετός, ἐπινοητικός, ἐπιδέξιος homo.

ingĕnĭtus, a, um [in, gigno], (μ. καὶ σπ.), ἔμφυτος, σύμφυτος.

ingĕnium, ii, οὐ. (in, ῥίζα gen, πρβλ. γίγνομαι, gigno)· 1) (π. καὶ μ.) φύσις, loci τοῦ τόπου, camporum τῶν πεδίων· 2) ἐπὶ ἀνθρώπ. α) ἡ τῆς ψυχῆς φύσις, τὸ ἦθος, ὁ τρόπος, ὁ χαρακτήρ· β) ἡ τοῦ νοῦ φύσις, τὸ πνεῦμα, τὸ τάλαντον, ἡ εὐφυΐα, ἡ ἀγχίνοια, ἡ μεγαλόνοια· γ) (μ.) ἐν τῷ πληθ. = οἱ εὐφυεῖς, οἱ νουνεχεῖς· δ) (μ.) εὐφυὴς εὕρεσις, Τάκ.

ingens, ntis, (in, geno = gigno), ἐπίδοσιν λαβών, ἐντ. 1) ὑπερφυής, πελώριος, ὑπερμεγέθης, ἐξαίσιος, ἔξοχος, λαμπρός, μέγιστος· 2) μετ' ἀφαιρ. (π. καὶ μ.) ὑπερβάλλων, διαφέρων τινί, γέμων τινός, ἀφθόνως ἔχων τι· -rerum (Τάκ.), ὁ μέγιστα διαπραξάμενος.

ingĕnŭe, ἐπίρ. 1) ἐλευθερίως, εὐγενῶς, προσηκόντως, educatus ἀνατεθραμμένος· 2) ἐλευθέρως. ἁπλῶς, εἰλικρινῶς.

ingĕnŭĭtas, ātis, θ. (ingenuus)· 1) ἡ εὐγενὴς γένεσις, τὸ εὐγενὲς γένος, ἡ εὐγένεια· 2) μετῳ. ἡ τῆς ψυχῆς εὐγένεια, ἡ ἁπλότης, ἡ εἰλικρίνεια, ὁ εὐγενὴς χαρακτὴρ (ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸν δουλικόν).

ingĕnŭus, a, um (in-, ῥίζα gen, πρβλ. γίγνομαι, gigno)· 1) (π.) α) ἐλεύθερος, εὐγενής, ἐγχώριος· β) ἔμφυτος, φυσικός, color· 2) ἐλεύθερος, ἐξ ἐλευθέρων (γονέων) γεγονώς, εὐγενής· 3) εὐγενὴς (τὴν ψυχήν), ἁπλοῦς, ἄδολος, εἰλικρινής· 4) ἐλευθέριος, χαρίεις, ars, vita, jocus· 5) (π.) ἀσθενής, ἀδύνατος, vires.

in-gĕro, gessi, gestum, γ΄. 1) εἰσφέρω, εἰσάγω τι εἴς τι· 2) ἐπιφέρω, ἐπικομίζω, ἐπιτίθημι, ἐπιῤῥίπτω τί τινι· 2) μετῳ. α) προσφέρω τινί τι, ocula φιλήματα = καταφιλῶ τινα· β) ἐμβάλλω τινί τι, verbera πληγάς, = πλήττω, μαστιγῶ τινα· 3) προσφέρω, ἐπιφέρω, ἐπισωρεύω (ὕβρεις, ὀνείδη, κακουργήματα, λόγους)· 4) ἐπιφέρω, ἐπάγω τινί τι.

in(gigno), gĕnŭi genĭtum, γ΄. (εὔχρ. μόνον ἐν τῷ πρκμ. καὶ τῇ μετχ., ἴδε ingenitus) ἐμφύω, ἐμφυτεύω,

inglōrĭus, a, um (in, gloria), ἄδοξος, ἀκλεής, homo, vita; -militiae (γενικ.) = ἀκλεὴς τὰ πολεμικά.

inglŭvies, ēi, θ. (π. καὶ μ.)· 1) ὁ πρόλοβος τῶν πτηνῶν· 2) μετῳ. λαιμαργία.

ingrāte, ἐπίρ. (-ius, -issime)· 1) δυσαρέστως, ἀηδῶς· 2) ἀχαρίστως.

ingrātĭfĭcus, a, um, ἀχάριστος.

ingrātĭis, (ἢ ἴσως ὀρθότερον **ingratis**), ἀφαιρ. πληθ. τοῦ ἄλλως ἀχρ. οὐσ. in-gratia, ἐπιῤῥηματικῶς λαμβανομένου, = οὐκ εὐχαρίστως, ἀκουσίως.

in-grātus, a, um, (-ior, -issimus)· 1) ἄχαρις, ἀηδής, οὐκ εὐάρεστος, labor, jocus· 2) ἀχάριστος, οὐδεμίαν χάριν φέρων· 3) ἀχάριστος, οὐκ εὐγνώμων· 3) (π.) ager -, = ἀγρὸς ἄφορος· ingluvies -, = ἄπληστος· oculi -, = οἱ παραγῤῥῆμα (τοῦ ὀρθέντος) ἐπιλανθανόμενοι.

in-grăvesco, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), γ΄. 1) βαρύτερος γίγνομαι, εἰς βάρος αὐξάνω· (π.) = ἔγκυος γίγνομαι· 2) μετῳ. αὐξάνω, ἐπιδίδωμι, μάλ. ἐπὶ κακοῦ = βαρύτερος, χαλεπώτερος, δεινότερος, ἐπικινδυνότερος γίγνομαι: malum, alter, morbus -it; ἐπὶ τῆς αὐτῆς δὲ σημασίας καὶ : is -it; aetas -ens, ἡ προβεβηκυῖα ἡλικία· (μ) -falsis, ψευδέσι φήμαις εἰς μείζονας κινδύνους καθίσταμαι· 3) ἐπιβαρύνομαι, ἐνοχλοῦμαι, defatigatione τῷ καμάτῳ. Κικέρ.

in-grăvo, α΄. (π. καὶ μ.), κυρ. = βαρύτερον ποιῶ, ἐντ. μετῳ. χαλεπώτερον, δεινότερον ποιῶ τι: illa casus meos -at; ἀπολύτ. anni -unt, τὰ ἔτη πιέζουσιν, ἐνοχλοῦσιν.

ingrĕdĭor, gressus sum, ἀποθ. γ΄. 1) εἰσβαίνω, ἐμβαίνω, εἰσέρχομαι εἴς τι. Ἐντ. μετῳ. α) -in spem, ἐλπίδα λαμβάνω, ἐλπίζω· nonum annum -, εἰς τὸ δέκατον ἔτος εἰσέρχομαι· -iter ἄρχομαι τῆς πορείας· -consulatum, καθίσταμαι εἰς τὴν ὑπατείαν· -pericula, ἀναλαμβάνω κίνδυνον· 2) ἄρχομαί τινος, ἅπτομαί τινος, ἐπιχειρῶ τινι· -oratio-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

nem, ἄρχομαι τοῦ λόγου· -dicere, scribere, ἄρχομαι (ἐπιχειρῶ) λέγειν, γράφειν τι· (π.) ἀπολύτ. ingredior = ἄρχομαι λέγειν· 3) ἀμετ. βαδίζω, βαίνω, περιπατῶ, per nives διὰ τῶν χιόνων.

ingressĭo, ōnis, f. (ingredior)· 1) εἴσβασις, εἴσοδος, fori εἰς τὴν ἀγοράν· 2) ἀρχή· 3) (ἐπὶ λόγου) = διάθεσις.

1. ingressus, us, ὁ. (ingredior)· 1) (μ.) ἡ ἐχθρικὴ εἴσβασις, ἡ εἰσβολή· 2) βάδισις, βαδισμός· 3) (π. καὶ μ.) ἀρχή· -capio, ἄρχομαι.

2. ingressus, a, um, μετχ. τοῦ ingredior.

ingrŭo, grŭi, (ἄνευ σ.), γ'. (in) ruo)· ἐνσκήπτω, ἐμπίπτω, εἰσβάλλω,

ingŭen, ĭnis, οὐ. ὁ βουβών· ἐντ. α) τὸ ὑπογάστριον· β) τὰ αἰδοῖα.

ingurgĭto, α'. (in, gurges), βυθίζομαι εἰς δίνην· μετφ. α) -me in flagitia, βυθίζομαι εἰς τὴν δίνην τῆς αἰσχύνης· -in copias alicujus, εἰς τὰ πλούτη τινός τρυφῶ· β) (τροφῆς καὶ ποτοῦ) ὑπερπληροῦμαι· -me in vinum, οἴνου ὑπερπληροῦμαι.

in-gustātus, a, um (π.), ἄγευστος.

In-hăbĭlis, e, 1) δυσχερής, δύσχρηστος, βαρύς, δυσκίνητος· 2) μετφ. ἀνεπιτήδειος, ἄχρηστος, ἀνίκανος.

In-hăbĭtābĭlis, e, ἀοίκητος, ἔρημος ἀνθρώπων, Κικέρ.

In-hăbĭto, α'. (μ.), ἐνοικῶ, κατοικῶ τι· ἀπολύτ. inhabitantes ἔνοικοι.

In-haereo, haesi, haesum, 6'. 1) ἐμπέπηγα, προσπέπηγα, ἐμπέφυκα, προσπέφυκά τινι, προσκολλῶμαί τινι, ἀντέχομαί τινος, στερρῶς ἔχομαί τινος· μετφ. α) ἀντέχομαί τινος, διατρίβω τινί, ἀσχολοῦμαι περί τι· β) ἐντυποῦμαι, ἐγχαράττομαι in mentes· γ) virtutes voluptatibus -unt = ἀχωρίστως ἡνωμέναι εἰσιν.

In-haeresco, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), γ'. ἐμπήγνυμαι, προσπήγνυμαι, προσφύομαί τινι· μετφ. poetae -unt in mentibus, ταῖς διανοίαις ἐνέχονται, Κικέρ.

inhaesi, πρκμ. τοῦ inhaereo.

In-hălo, α'. ἀποπνέω, ἀναπέμπω ὀσμήν.

Inhĭbeo, bŭi, bĭtum, 6'. (in, habeo)· 1) ἐπέχω, κατέχω, ἀναστέλλω, ἀνακόπτω τινά ἢ τι. Μάλ. α) - equos, frenos, ἀνακρούω (ἐπέχω) τὸν ἵππον τῷ χαλινῷ· β) -remis ἢ -navem (remo) ἢ ἁπλῶς inh. = πρύμναν ἀνακρούομαι (εἰς τοὐπίσω κωπηλατῶ τὴν πρύμναν πρὸς τοὺς πολεμίους ἐστραμμένην ἔχων), ἢ (ἧττον ὀρθῶς εἰ καὶ εὔρ. παρὰ Κικέρ.) remis -, = παύομαι κωπηλατῶν· γ) = εἴργω. ἀπείργω τινά τινος, aliquem a re aliqua· δ) (μ.) = prohibeo, κωλύω, οὐκ ἐῶ· ε) = adhibeo, χρῶμαί τινι, alicui ἢ in aliquem κατά τινος.

Inhĭbĭtio, ōnis, θ. remigum, ἡ ἀνάκρουσις τῆς πρύμνας (ἰδὲ inhibeo 1, δ.)

In-hĭo, α'. 1) χάσκω, κέχηνα πρός τι· 2) μετφ. (π. καὶ μ.) α) σφόδρα ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαί τινος, aurum ἢ auro· β) ἀπολύτ. = θαυμάζων χάσκω, θαυμάζω, Βεργ.

In-hŏneste, ἐπίρ. ἀτίμως, αἰσχρῶς, ἐπονειδίστως (ἀντιθ. honeste).

Inhŏnesto, α'. (inhonestus), ἀτιμάζω, καταισχύνω, palmas, Ὀβίδ.

Inhŏnestus, a, um, (-ior, -issimus)· 1) ἄτιμος, αἰσχρός, ἐπονείδιστος· 2) μικρός, εὐτελής, ταπεινός· 3) (π.) αἰσχρὸς (τὴν ὄψιν), ἀσχήμων, ἀπρεπής, βδελυρός.

In-hŏnōrĭfĭcus, a, um (μ.) ἄτιμος.

In-hŏnōrātus, a, um, (-ior, -issimus)· 1) ἀτίμητος, ἄδοξος, militia· 2) ἀτίμητος, ἀχάριστος, ἀδώρητος, ἄδωρος, ἀγέραστος.

Inhŏnōrus, a, um (in, honor)· 1) ἀτίμητος, ἄδοξος, ἄσημος· 2) αἰσχρὸς (τὴν ὄψιν)· -signa, ἄνευ κοσμημάτων.

In-horrĕo, (ἄνευ πρκμ. καὶ σ.) 6'. ἐπιφρίττω τινί· πρβλ. inhorresco.

In-horresco, horrui, (ἄνευ σ.) γ'. (ἐναρκτ. τοῦ inhorreo), ἄρχομαι ἀναφρίσσων, φρίσσων ἀναίρω τι: gallinae -unt, αἱ ὄρνιθες φρίσσουσι (ἀναίρουσι τὰ πτερά)· 2) (π.) ἄρχομαι κινούμενος, κινοῦμαι· aër -it; mare -it, ἡ θάλασσα ταράττεται κυμαίνει· unda -it, τὸ κῦμα ἀναίρεται· 3) ὑπὸ ψύχους ἢ φόβου φρίττω, φρικιῶ, ῥιγῶ, ἐκπλήττομαι (ἰδὲ horreo).

In-hospĭtālis, e, (π. καὶ μ.) ἄξενος.

In-hospĭtālĭtas, ātis, θ. ἀξενία.

In-hospĭtus, a, um = inhospitalis.

In-hūmāne, ἐπίρ. (-ius)· 1) ἀπανθρώπως, ὠμῶς, σκληρῶς· 2) ἀγροίκως, σκαιῶς.

Inhūmānĭtas, ātis, θ. (inhumānus)· 1) ἀπανθρωπία, σκληρότης· 2) μετφ. α) = ἀγροικία, ἀπειροκαλία, σκαιό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

της, χαλεπότης· 6) = δυσκολία (δυστροπία)· γ) = μικρολογία.

inhūmānĭter, ἐπίρ. = inhumane.

in-hūmānus, a, um (ior, issimus)· 1) ἀπάνθρωπος, ὠμός, σκληρός· 2) μετφ. α) = ἄγροικος, σκαιός, ἀπειρόκαλος, ἀπαίδευτος· 6) = ἀκοινώνητος, Camena· γ) = χέρσος, locus· δ) = ἄμουσος, aures· ε) senes -i, γέροντες δύσκολοι.

In-hūmātus, a, um, ἄταφος.

In-ībi, ἐπίρ. 1) αὐτοῦ, αὐτόθι, ἐνταῦθα· 2) μετφ. παρὰ μικρόν, ὀλίγου δεῖν: mors i. eum occupavit; -est = in eo est, σχεδόν τι.

inicio, ἰδὲ injicio.

Inīmīce, ἐπίρ. (-ius, -issime), ἐχθρικῶς.

Inīmīcĭtĭae, ārum, θ. πλ. (σπ. ἐν τῷ ἑνικ.), [in, amicitia], ἔχθρα (ἰδία πρβλ. inimicus): suscipio -as, gero, habeo, exerceo -as cum aliquo, ἔχω ἔχθραν πρός τινα· sunt (intercedunt) mihi -ae cum aliquo, ἔχθρα ἐστί μοι πρός τινα.

Inīmīco, ā', (πι, εἰς ἔχθραν ἐμβάλλω.

Inīmīcus, a, um, (-ior, -issimus) [in, amicus]· 1) ἐχθρός (ἐν ταῖς ἰδίαις σχέσεσι· πρβλ. hostis καὶ hostilis), -alicui sum, ἐχθρός τινί εἰμι· οὐσ. -cus, i, ά. ὁ ἐχθρός, meus· καὶ -ca ae, θ. ἡ ἐχθρά· 2) ἐπὶ πραγμ. δυσμενής, βλαβερός, ἐναντίος τινί· 3) (π.) = hostilis· -terra, πολιμία χώρα· tela -a, τὰ τῶν πολεμίων ὅπλα.

In-īmītābĭlis, e, (μ.) ἀμίμητος.

Inīquē, ἐπίρ. (ius, -issime)· 1) ἀνίσως, οὐκ ἐξ ἴσου· 2) συνήθ. = ἀδίκως, ἀναιτιεικῶς· 3) δυσφόρως, δυσχερῶς, χαλεπῶς, βαρέως, aliquid ferro.

Inīquĭtas, ātis, θ. (iniquus)· 1) ἀνισότης, ἀνωμαλία (τοῦ ἐδάφους)· 2) δυσχέρεια, χαλεπότης, δεινότης, temporum· 3) ἀνεπιείκεια, ἀδικία, χαλεπότης, ὑπερβάλλουσα σκληρότης.

Inīquus, a, um (-ior, -issimus), [in, aequus]· 1) ἄνισος, ἀνώμαλος, σκολιός, ἀπότομος, locus, ascensus· 2) χαλεπός, **A)** ἐπὶ πραγμ. α) ἀνεπιτήδειος, δυσχερής: locus-, δυσχωρία (ἀντίθ. suus locus)· 6) χαλεπός, δεινός, via, tempus· γ) = βλαβερός· δ) (π.) ὑπέρμετρος: sol-, ὑπερμέτρως θερμός· **B)** ἐπὶ προσώπ. χαλεπός, δυσμενής, ἐναντίος τινί· καὶ οὐσ. -i mei, οἱ ἐμοὶ ἐναντίοι· 3) χαλεπός, καθ' ὑπερβολὴν σκληρὸς καὶ αὐστηρός, pater· 4) iniquo animo (= inique) aliquid patior (fero), βαρέως φέρω τι· ὡσαύτ. καὶ morior, ἄχθομαι ἀποθνήσκων.

Inĭtiāmenta, ōrum, οὐ. πλ. (μ.) μύησις, μύημα.

Inĭtiātĭo, ōnis θ. τελετὴ μυστηρίων (ἕνεκα μυήσεως).

Inĭtĭo, ā'. (initium), μυῶ, μυσταγωγῶ τινα τὰ μυστήρια, μάλ. τὰ τῆς Δήμητρος· μετφ. μυῶ, διδάσκω τινά.

Inĭtĭum, ii, οὐ. (ineo)· 1) ἀρχή, belli τοῦ πολέμου· facio i. dicendi, ἀρχὴν τοῦ λόγου ποιοῦμαι· ab initio, ἐξ ἀρχῆς, ἀπ' ἀρχῆς· (μ.) = τὸ γένος· -a obscura· μάλ. ἐπιρρηματ. initio, κατ' ἀρχάς, τὴν ἀρχήν, τὸ πρῶτον· 2) ἐν τῷ πληθ. α) τὰ στοιχεῖα, αἱ ἀρχαὶ ἐπιστήμης τινός (πρβλ. principia)· 6) τὰ μυστήρια· ἐντ. (π.) = τὰ σκεύη, οἷς ἐν τοῖς μυστηρίοις ἐχρῶντο.

1. Inĭtus, a, um, μετχ. τοῦ ineo.

2. Inĭtus, us, ά. (ineo)· 1) (Λουκρ.) εἴσοδος, ἄφιξις· 2) (Λουκρ.) ἀρχή· 3) (π. καὶ μ.) ὀχεία, ὄχευμα.

injectio, ōnis, θ. (injicio), (μ.) ἐπιβολή, ἐπίθεσις, μάλ. manus τῆς χειρός, ὡς σύμβολον τῆς βιαίας τινὸς κατοχῆς (ἰδὲ injicio).

1. injectus, a, um, μετχ. injicio.

2. injectus, us, ά. (injicio)· 1) (μ.) ἐπιβολή, ἐπίρριψις, pulveris· 2) (Τάκ.) περιβολή, vestis ἐσθῆτος.

injĭcĭo, jēci, jectum, γ'. (in, jacio)· 1) ἐμβάλλω, ignem castris πῦρ εἰς τὸ στρατόπεδον· -me in ignem, in medios hostes, morti, ῥίπτω ἐμαυτόν, εἰσπηδῶ, ἐμβάλλω εἰς — Ἐντ. α) ἐμβάλλω, ἐμποιῶ τινί τι, alicui timorem, alacritatem· 6) ποιῶ, παρασκευάζω certamen, cunctationem· γ) ἐμβάλλω λόγον, ποιοῦμαι μνήμην τινός, δηλῶ τι· δ) περιβάλλω τινὰ τὸ ἱμάτιον· -bracchia collo, περιβάλλω τινὸς τὸν τράχηλον· -pontem flumini, γέφυραν ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ ζεύγνυμι· manĭcas (frenos) alicui-, χειροπέδας τινὶ περιβάλλω. Μάλ. -alicui manum, ἐπιβάλλω τὴν χεῖρά τινι, α) = ἐπέχω (σταματῶ) τινα, 6) = ἐπιλαμβάνομαι, ἅπτομαί τινος, ὃ συμβολικῶς ἐδήλου ὅτι διακηρύττω τι ἴδιον, ὅτι κτῶμαί τι· ἐντ. μετφ. -manum quieti alicujus = τὴν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἡσυχίαν τινὸς ταράττω· γ) = προσκαλοῦμαί τινα (εἰς τὸ δικαστήριον).

in-jūcundius, συγκρ. τοῦ ἄλλως ἀγρ. ἐπιρρήμ. injucunde, λίαν ἀτερπῶς, λίαν δυσχερῶς ἢ χαλεπῶς.

injūcundĭtas, ātis, θ. ἀηδία.

in-jucundus, a, um· 1) ἀηδής, ἀτερπής· 2) δυσχερής, οὐστηρός, χαλεπός.

in-jūdĭcātus, a, um, ἀδέκαστος.

injunctus, a, um, μετχ. τοῦ ἑπομ.

in-jungo, junxi, junctum, γ'. 1) ἐνάπτω, ἐναρμόζω, ἐντίθημί τί τινι, Λίβ. 2) προσάπτω, προστίθημί τί τινι· 3) μετφ. α) προσάπτω, περιάπτω, ποιῶ τινί τι, alicui injuriam· β) ἐπιτίθημι, ἐπιβάλλω, ἐπιτάττω τινί τι, onus φορτίον, tributum φόρον. (μ.) -alicui ut aliquid faciat = ἐπιτάττω τινί ποιεῖν τι; -mihi ut = διαγιγνώσκω.

in-jūrātus, a, um, (κυρ. μετχ. τοῦ juro), ἀνώμοτος οὐκ ὀμόσας.

injūria, ae, θ. (in-jus)· 1) ἀδικία, ἀδίκημα: facio, infero, impono alicui -am, ἀδικῶ τινα· defendo, propulso -am, ἀμύνομαι (ἀποκρούω) ἀδικίαν· accipio -am, ἀδικοῦμαι· per -am ἢ injuriā, ἀδίκως· -tua, ἡ σή, ἡ εἰς σε ἀδικία. Συχν. μετὰ γεν. πολλαχῶς: α) -ejus, tua, ἡ παρ' αὐτοῦ, ἡ παρὰ σοῦ ἀδικία· β) -sociorum, tua, ἡ εἰς τοὺς συμμάχους, ἡ εἰς σὲ ἀδικία. γ) -judicii, ἡ ἄδικος (αὐστηρὰ) κρίσις τοῦ δικαστοῦ· -legatorum violatorum, ἡ ἕνεκα τῆς ὕβρεως τῶν πρέσβεων ἀδικία, τὸ γενόμενον τοῖς πρέσβεσιν ἀδίκημα· 2) μάλ. α) ἐν τῷ πληθ. ὡς τεχν. ὅρ. = ὕβρις: actio -ārum, ὕβρεως δίκη· 2) (κωμ.) = αὐστηρότης, σκληρότης: -paterna· γ) = παράνομος κτῆσις, Λίβ. δ) ἐκδίκησις ἐπὶ γενομένῃ ἀδικίᾳ, τιμωρία, Βεργ. ε) ἀτίμωσις γυναικός, Πλ. ς) βαρύτης, χαλεπότης, δυσμένεια, βλάβη: sine agrorum -ā, ἄνευ βλάβης τῶν ἀγρῶν.

injūrior, ἀποθ. α', (ἀμφίβλ.) ἀδικῶ.

injūriōsē, ἐπίρ. (-ius), ἀδίκως, παρανόμως, βιαίως, ὑβριστικῶς.

injūriōsus, a, um· 1) ἄδικος, βίαιος, ὑβριστικός, in aliquem· 2) μετφ. βλαβερός, ὀλέθριος, ventus ἄνεμος.

injūrius ἢ (ἀμφίβλ.) **injūrus**, a, um, ἄδικος, παράνομος.

1. injussus, us, ὁ, εὔχρ. μόνον ἐν τῇ ἐν. ἀφαιρ. injussu meo (ἀντὶθ. jussu meo), αὐταπαγγέλτως, ἄνευ τῆς ἐμῆς ἐπιταγῆς· -alicujus, ἄνευ προστάγματός τινος.

2. in-jussus, a, um, (μετχ. τοῦ jubeo), (π.), ἀκέλευστος· ἐντ. α) αὐτόκλητος, αὐθόρμητος· β) ἐπὶ φυτῶν = αὐτόματος, Βεργ.

injuste, ἐπίρ. (-ius, -issime), ἀδίκως, παρανόμως· -facio, ἀδικῶ· -facta, ἄδικοι πράξεις· -vendo, πολλοῦ πιπράσκω.

injustĭtĭa, ae, θ. ἀδικία, ἀδικοπραγία, μάλ. = ἡ ἀνεπιεικὴς αὐστηρότης, Τερ.

in-justus, a, um, (-ior, -issimus) 1) ἄδικος, παράνομος· ἐντ. α) (π.) -noverca, ἀπηνὴς μητρυιά· β) ἄγαν βαρύς, onus· (π.) regnum -um, βασίλειον ἀδίκως κεκτημένον· 2) οὐσ. **injustum**, i, οὐ. τὸ ἄδικον, ἡ ἀδικία· metu injusti, Ὁράτ.

inm . . . . , ἴδε imm . . . .

inl . . . . , ἴδε ill . . . .

in-nābĭlis, e, ἄπλευστος, unda.

in-nascor, natus sum, ἀποθ. γ'. ἐμφύομαι, ἐγγενῶμαι, agris ἐν τοῖς ἀγροῖς· μετφ. avaritia mihi innata est, ἐμπέφυκεν ἐν ἐμοί· ἡ μετχ. innātus, a, um = ἐμπεφυκώς, ἔμφυτος, ἐγγενής.

in-nāto, ā'. (π. καὶ μ.)· 1) ἐννήχομαι· pisces -at in concham; unda dulcis -at freto, εἰσρεῖ, εἰσβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν· 2) ἐπινήχομαι, ἐπιπολάζω (οὐ βυθίζομαι): homines -ant flumini.

in-nāvĭgābĭlis, e, ἄπλευστος.

innātus, a, um, μετχ. innascor.

in-necto, nexŭi, nexum, γ'. 1) ἐμπλέκω, περιπλέκω, συμπλέκω, palmas ramis φοίνικας τοῖς κλάδοις. Ἐντ. μετφ. α) -causas morandi, αἰτίας ἀναβολῆς προτίθημι· β) innexus conscientiae alicujus = συνειδὼς τινί· γ) -fraudem clienti (π.), δόλον τῷ πελάτῃ πλέκω· δ) innexus alicui ἢ rei alicui, εἰμὶ περιπεπλεγμένος (στενῶς συνδεδεμένος) τινί· 2) δέω, διαδέω, διαδοῦμαι: tempora sertis, διαδοῦμαι τοὺς κροτάφους ταινίαις· 3) σφίγγω, συσφίγγω, fauces laqueo τὸν λάρυγγα βρόχῳ.

innēxus, a, um, μετχ. τοῦ innecto.

in-nītor, nixus, sum, ἀποθ. γ'. 1) ἐπερείδομαι, ἐρείδομαι, hastae ἢ hasta τῷ δόρατι· μεταφ. στηρίζομαί τινι· 2) (μ.) λήγω εἴς τι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

innixus, a, um, μετχ. τοῦ innitor.

in-no, α΄. ἐννήχομαι, ἐπινήχομαι aquae τῷ ὕδατι· μετφ. ἐπὶ πλοίου· = διαπλέω· ἐπὶ ποταμ. = ἐκβάλλω.

in-nŏcens, ntis, (-ior, issimus)· 1) ἀβλαβής, vinum οἶνος· 2) ἀθῷος, ἄκακος, χρηστός, ἀγνός, ἄμεμπτος, homo· μάλ. = ἀκερδής, δίκαιος, praetor· ὡσαύτ. καὶ μετὰ γεν. -factorum, ἀθῷος, ἀναίτιος τῶν πράξεων.

innŏcenter, ἐπίρ. (-ius, -issime), ἀθῴως, ἀκάκως, χρηστῶς, ἀγνῶς.

innŏcentĭa, ae, θ. 1) (μ.) ἀβλάβεια 2) ἀθῳότης, ἀγνεία, χρηστότης· 3) δικαιοσύνη, τὸ μὴ πλεονεκτικόν.

innŏcŭe, ἐπίρ. (π.) ἀβλαβῶς. -vivo, ζῶ ἄνευ βλάβης ἄλλων. Ὀβίδ.

innŏcŭus, a, um (in, noceo), (π. καὶ μ.)· 1) ἀβλαβής, οὐ βλαβερός, herba; litus —, ἀκτὴ ἀσφαλής· 2) ἀθῷος, ἄκακος, χρηστός· 3) παθητ. = ἀβλαβής, ἀκέραιος, σῶος, navis.

in-nōtesco, nōtŭi, (ἄνευ σ.), γ΄. (π. καὶ μ.) γνωστός γίγνομαι, διαθρυλλοῦμαι, re aliqua ἔκ τινος.

in-nŏvo, α΄. ἀνακαινίζω τι· μετφ. -se ad suam intemperantiam, πάλιν ἐπανέρχεσθαι εἰς τὴν πρστέραν ἀκράτειαν.

innoxĭe, ἐπίρ. 1) ἀβλαβῶς· 2) σφόδρα.

in-noxius, a, um· 1) ἀβλαβής· animal -um, ζῷον οὐδαμῶς βλάπτον· vulnera -a, οὐ καίρια τραύματα· 2) ἀκίνδυνος, ἀσφαλής, saltus, iter· 3) ἀθῷος, ἄκακος, servus· 4) ἀνάξιος, paupertas· 5) ἀβλαβής, ἀκέραιος, σῶος.

in-nūbĭlus, a, um, (Λουκρ.), ἀνέφελος.

innūbis, e, ἀνέφελος, αἴθριος.

innūbo, nupsi, nuptum, γ΄. ἐγγαμῶ, ἐπ' ἀλλοτρίας οἰκίας (διὰ γάμου) εἰσέρχομαι: ea quo (ὀρθότ. quae) innupserat, ὃ οἶκος εἰς ὃν διὰ γάμου εἰσεληλύθει· -thalamis nostris, ἀντὶ ἐμοῦ γαμετὴν εἰσελθεῖν (μὴ ἐπιτρέψῃς).

innūbus, a, um, (π.) ἄγαμος· laurus, -a, ἡ παρθενικὴ δάφνη, Ὀβίδ.

in-nūmĕrābĭlis, e, ἀναρίθμητος.

innūmĕrābĭlĭtas, ātis, θ. ἀπειρία.

innūmĕrābĭlĭter, ἐπίρ. ἀπειράκις.

innūmĕrālis, e, (Λουκρ.) καὶ **in-nūmĕrus**, a, um (π. καὶ μ.), ἀνάριθμος, ἀναρίθμητος, ἄπειρος, miles, pecunia.

in-nŭo, nŭi, γ΄. ἐπινεύω, alicui τινί.

in-nuptus, a, um, ἄγαμος· μετων. nuptiae -ae, «γάμος ἄγαμος».

in-nūtrĭo, īvi, ītum, δ΄, (μ.) ἐντρέφω, ἀνατρέφω τινά τινι, aliquem mari. Ἐντ. ἡ μετχ. **innutrītus**, a, um, ἐντραφείς, pessimis πάσῃ κακίᾳ.

Ino, us, ἡ ūnis, θ. Ἰνώ, ἡ Φρίξου καὶ Ἕλλης μητρυιά· ἐντ. **Inōus**, a, um, Ἰνῷος, τῆς Ἰνοῦς.

In-oblītus, a, um, μνήμων = χάριν εἰδώς, Ὀβίδ.

In-obrŭtus, a, um, (in, obruo), οὐ καταποντισθείς, Ὀβίδ.

In-obsĕquens, ntis, (μ.) ἀπειθής.

In-observābĭlis, e, ἀδιάγνωστος.

In-observantia, ae, θ. ἀπροσεξία.

In-observātus, a, um, (μ.) ἀπαρατήρητος.

Inociōsus, a, um, ἀντὶ inotiosus.

in-ŏdōror, ἀποθ. α΄. ἰχνηλατῶ.

In-offensus, a, um, (π. καὶ μ.)· 1) ἀπρόσκοπος, pes ποὺς· 2) μετφ. α) ἀκώλυτος, ἀτάραχτος mare, vita· β) ἀδιάλειπτος, ἀδιάπαυστος.

In-offĭcĭōsus, a, um, ἄχαρις, δυσάρεστος, ἀπρόθυμος in aliquem, Κικέρ., μάλ. testamentum -um, ἀσεβὴς διαθήκη, ἅτε τῶν οἰκειοτάτων (παίδων, γονέων, ἀδελφῶν τοῦ κληροδότου) οὐκ ἐν αὐτῇ περιλαμβανομένων.

in-ŏlens, ntis, (Λουκρ.), ἄοσμος.

In-ŏlesco, ēvi, ētum, γ΄. (π. καὶ μ.) ἐναυξάνομαί τινι: -libro, ἐμφύεσθαι, ριζοῦσθαι ἐν τῷ φλοιῷ, Βεργ.

In-ōmĭnātus, a, um, (π.), δυσοιώνιστος, ἀπαίσιος, ἐναγής, ἐπάρατος.

In-ŏpertus, a, um (μ.), ἀκάλυπτος.

Inŏpĭa, ae, θ. (inops)· 1) ἀπορία, σπάνις, ἔνδεια (ἀντίθ. copia ἀφθονία)· 2) ἀπορία, ἀμηχανία: consilii -ā afficior, ἀπορῶ τί χρὴ ποιεῖν· 3) μετφ. ἐπὶ ῥήτ. = ἔνδεια διανοημάτων καὶ λόγων.

In-ŏpīnans, ntis, ἀπροσδόκητος, οὐ προσδοκῶν, παρὰ δόξαν.

Inŏpīnanter, ἐπίρ. ἀπροσδοκήτως.

Inŏpīnāte (μ.) καὶ **-to**, ἐπίρ. ἐξ ἀπροσδοκήτου, ἀπροσδοκήτως.

In-ŏpīnātus, a, um, καὶ (π. καὶ μ.) **inopīnus**, a, um, ἀπροσδόκητος, ἀπροσδόκητος, ἀπρονόητος, παράδοξος, παράλογος· οὐσ. **-tum**, i, οὐ. τὸ ἀπροσδόκητον.

Inŏpiōsus, a, um, λίαν ἄπορος.

in-opportūnus, a, um, ἀνεπιτήδειος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

in-ops, ŏpis (in-ops, opes) 1) ἄπορος, ἐνδεής τινος, οὐκ ἔχων τι· vita -, βίος ἄθλιος· aerarium -, ταμεῖον ἄπορον· -amicis ἢ amicorum, ἄπορος φίλων· -consilii, ἄπορος βουλῆς (ἐνδοιάζων)· -animi, παράφρων· 2) μετφ. α) ἐπὶ λόγου· ἰσχνός, πτωχός· β) (π.) animus -, ἀσθενὴς διάνοια.

in-optātus, a, um, (μ.) οὐκ εὐκτός.

in-ōrātus, a, um, μόνον ἐν τῷ: re inoratā (=non orata), οὐ δηλώσαντες (οἱ πρέσβεις) τὸ πρᾶγμα, μὴ ἐκθέντες τὴν αἰτίαν τῆς πρεσβείας (κατὰ τὴν ἀρχικ. ἐκ τοῦ os σημασ. τοῦ oro=λέγω), Κικέρ. Rosc. Am. 26.

in-ordĭnātus, a, um, (π.), ἄτακτος, σχεδ. ἀεί ποτε ἐπὶ στρατοῦ = ἀσύντακτος· οὐσ. **-tum,** i, οὐ, τὸ ἄτακτον.

in-ŏrĭor, ὀρ. (Τάκ.) ἀναφαίνομαι.

in-ornāte, ἐπίρ. ἀκόσμως, ἁπλῶς.

in-ornātus, a, um, ἀκόσμητος· 2) μετφ. α) ἐπὶ λόγου· ἄκοσμος, ἁπλοῦς, ἀφελής· β) ἀνεγκωμίαστος, Ὁράτ.

in-ōtiōsus, a, um, ἄσχολος, ὁ ἀεὶ ποτε ἀσχολούμενος.

in-prīmis, ἐν πρώτοις, πρὸ πάντων, κατ' ἐξοχήν· ἰδὲ primus.

inquam, is, it, παρκμ. **inquĭi,** ῥῆμ. ἔλλ. (ἐκ τοῦ ἐνέπω, ὡς τὸ sequor ἐκ τοῦ ἕπομαι), φημί, λέγω· χρῶνται δὲ τῷ ῥήμ. τούτῳ οἱ Λατῖνοι α) παρεμβάλλοντες αὐτὸ μετὰ μίαν ἢ δύο λέξεις εἰς ὀρθὸν λόγον, ὡς οἱ Ἕλληνες τά: ἔφην, ἦν δ' ἐγώ, ἔφην ἐγώ, ἦ δ' ὅς· β) σπαν. μετὰ δοτ. -it mihi, φησί μοι· γ) πλεοναστ. ἐπὶ ἐπαναλήψεως.

inquĕs, ētis, ἐπίθ. = inquiētus.

inquiētātĭo, ōnis, θ. (μ.) ταραχή.

inquiēto, ā'. ταράττω, aliquem.

inquiētūdo, ĭnis, θ. ταραχή.

inquiētus, a, um, (-ior, issimus), ἡσυχίαν οὐκ ἔχων, ἀκατάστατος, ταραχώδης.

inquĭlīnus (ἀντὶ incolinus ἐκ τοῦ incola)· 1) οὐσ. ὁ ἐπὶ μισθῷ ἀλλοτρίαν οἰκίαν οἰκῶν (ἀντίθ. dominus), ἰδὲ insula· 2) ἐπίθ. (περὶ Κικέρ.), -civis Romae, μέτοικος (οὐκ ἐν Ῥώμῃ γεννηθείς).

inquĭnāte, ἐπίρ. χυδαίως (ὁμιλεῖν).

inquĭnātus, a, um, (-ior, -issimus), [μετχ. τοῦ inquino]· ῥυπαρός, μεμολυσμένος, μεμιασμένος, μιαρός, ἀνόσιος· -a oratio, λόγος χυδαῖος.

inquĭno, ā'. ῥυπαίνω, μολύνω, μιαίνω, κηλιδῶ· ἐντ. = καταισχύνω. ἀμαυρῶ, famam τὴν φήμην.

inquīro, sīvi, sītum, ῑ'. (in, quaero)· 1) ζητῶ, ἀναζητῶ, ἐκζητῶ τι, sedes, vitia alicujus· 2) ἐξετάζω, ἀκριβῶ, ἐρευνῶ τι: -in patrios annos· 3) τεκμήριον πρὸς κατηγορίαν τινός ζητῶ, ἀνάκρισιν περί τινος ποιοῦμαι· nimium in me -, πρὸς ἐμαυτὸν σφόδρα αὐστηρός εἰμι.

inquīsītĭo, ōnis, θ. ἀναζήτησις militum· 2) ζήτησις, ἔρευνα, veri τοῦ ἀληθοῦς· 3) ζήτησις τεκμηρίων πρὸς κατηγορίαν τινός, ἀνάκρισις.

inquīsītor, ōris, ὁ. 1) ζητητής, ἰχνευτής, κατάσκοπος· 2) ζητητής, ἐρευνητής, rerum· 3) ὁ ζητητὴς τεκμηρίων πρὸς κατηγορίαν τινός, ὁ ἀνακριτής.

inr . . . , ἰδὲ irr . . . . .

insaeptus, ἀντὶ inseptus.

in-salūbris, e, (μ.) ἐπίνοσος, νοσερός, τὴν ὑγίειαν βλάπτων, tempus.

in-sālūtātus, a, um, (παρὰ Βεργ. καὶ ἐν τιμήσει inque salutatam), ἀπροσηγόρητος, ἀπροσφώνητος.

in-sānābĭlis, e, ἀνίατος, morbus· μετφ. α) ἀνήκεστος, contumelia· β) ἀδιόρθωτος, ingenium.

insāne, ἐπίρ. (-ius, issime), μανικῶς, φρενοβλαβῶς· μτφ. σφόδρα.

insānĭa, ae, θ. (insanus), 1) μανία, παραφροσύνη, φρενοβλάβεια, λύσσα· ἐν τῷ πληθ. = παράφοροι πράξεις· (π.) -belli, μανικὴ ἐπιθυμία τοῦ πολέμου· concupisco ad ἢ in -am, μανικῶς ἐπιθυμῶ τινος· 2) (ἰδὲ insanus) α) ἡ παιτικὴ ἐπίνοια, Ὁράτ. β) ἡ μανικὴ ὑπερβολή, μάλ. ἡ μανικὴ δαπάνη, μεγαλοπρέπεια κ. τ. ὅμ.

insānĭo, īvi καὶ ii, ītum, ῑ'. (insanus)· μαίνομαι, παραφέρομαι, μάλ. ἐξ ἔρωτος, μίσους, ὀργῆς κ. τ. ὅμ. (π.) -amore alicujus, ἐμμανῶς ἐρῶμαι τινος· -in libertinas, ἐρωτικῶς ἔχω τῶν ἀπελευθέρων· (π.) -similem errorem, ὁμοίαν πλάνην πλανῶμαι.

insānĭtas, ātis, θ. (λέξ. ὑπὸ τοῦ Κικέρ. σχηματ., ἄλλως δὲ ἄχρ.) = τὸ ἐπίνοσον, τὸ νοσῶδες.

in-sānus, a, um (-ior, -issimus)· 1) νοσῶν τὰς φρένας, φρενοβλαβής, παράφρων· 2) μανικός, μαινόμενος (ἐξ ἔρωτος, μίσους, ὀργῆς κ. τ. ὅμ.)· 3) μετφ. α) (π.) vates -, προφῆτις ἐνθουσ

(περὶ Σιβύλλης)· 6) -procellae, σφοδραὶ θύελλαι· forum -, θορυβώδης ἀγορά· γ) ὑπερβάλλων, ἐξαίσιος, πελώριος. Ἔντ. τὸ οὐδ. **insanum**, ἐπίρρημ. = ὑπερβαλλόντως.

in-săpiens, ἀντὶ insipiens.

in-sătiābĭlis, e, 1) ἀκόρεστος, ἄπληστος, avaritia· (μ.) μετὰ γεν. -sanguinis, ἀκόρεστος αἵματος· 2) ἀκόρεστος, κόρον οὐ παρέχων, varietas ποικιλία, pulchritudo καλλονή.

insătiābĭlĭter, ἐπίρ. ἀκορέστως.

in-sătĭĕtas, ātis, θ. (Πλ.) ἀπληστία.

in-sātūrābĭlis, e, ἀκόρεστος.

in-sātūrābĭlĭter, ἐπίρ. ἀκορέστως

in-scendo, scendi, scensum, γ'. (in, scando) = ascendo, ἐπιβαίνω τινός, ἀναβαίνω ἐπί τι, in arborem ἐπὶ τὸ δένδρον, -equum ἐπὶ τὸν ἵππον· ἀπολύτ. inscendo = ἐπιβαίνω τῆς νεώς.

in-scalpo, ἰδὲ insculpo.

inscensĭo, ōnis, θ. (Πλ.), ἐπίβασις. in navem ἐπὶ τῆς νεώς.

in-sciens, ntis, ἐπίθ. 1) ἀγνοῶν, οὐκ εἰδώς· me insciente, ἐμοῦ ἀγνοοῦντος· -fecit, δι' ἄγνοιαν ἐποίησεν· 2) (κωμ.) ἁπλοῦς, μωρός.

inscienter, ἐπίρ. (σπ.) ἀμαθῶς, μωρῶς.

inscientĭa, ae, θ. ἄγνοια, ἀμάθεια, ἀνεπιστημοσύνη (πρβλ. inscitia).

inscīte, ἐπίρ. (-ius, -issime), ἀνεπιτηδείως, ἀτέχνως, ἀπειροκάλως.

inscītĭa, ae, θ. (inscitus)· 1) ἀνεπιτηδειότης, ἄνοια (ἀντίθ. prudentia): -temporis, ἡ ἀνεπιτηδειότης ἐν τῇ ἐκλογῇ τοῦ χρόνου· -rerum, ἀπειρία· 2) (π. καὶ μ.) = inscientia, ἄγνοια, ἀμάθεια, ἀνεπιστημοσύνη· -erga domum (Τάκ.), ἄγνοια τῶν τοῦ οἴκου.

in-scītus, a, um, (-ius, -issimus), ἀνεπιτήδειος, ἄνους, ἄτοπος, ἀμαθής.

inscĭus, a, um, (in, scio), ἀγνοῶν οὐκ εἰδώς, ἄπειρος, ἀμαθής (πρβλ. nescius)· 1) ἀπολύτ. -homo, ἄνθρ. ἀμαθής. fecit -, ἐν ἀγνοίᾳ ἐποίησεν· me inscio, ἐμοῦ ἀγνοοῦντος, λάθρα ἐμοῦ· 2) -omnium, ἅπαντα ἀγνοῶν.

in-scrībo, scripsi, scriptum, γ'. 1) ἐγγράφω, ἐπιγράφω (δι' αἰχμῆς) ἔντ. = στίζω τινά· 2) ἐγγράφω, ἐπιγράφω τί τινι, aliquid in statua τι τῷ ἀνδριάντι, aliquid monumento (ὀντ.) ἐπιγράφω τι τῷ μνήματι· μετφ. inscriptum est in fronte ejus = ἐπιγεγραμμένον ἐστὶ τῷ μετώπῳ αὐτοῦ, σαφῶς καθορᾷ τις. Ἔντ. μετφ. α) -aliquid in animo, ἐγγράφω (ἐγχαράττω) τι τῇ ψυχῇ· β) -mihi nomen, προσποιοῦμαι, σφετερίζομαι ὄνομα· -vitiis sapientiam, τῇ κακίᾳ τὸ ὄνομα τῆς σοφίας δίδωμι· (π.) -deos sceleri, τοὺς θεοὺς τὴν αἰτίαν κακουργήματος ἀνατίθημι· -dexteram leto alicujus, ἀνατίθημί τινι τὴν αἰτίαν τοῦ θανάτου τινός· 3) ἐπιγράφω τι, statuam ἀνδριάντα· μάλ. α) = βιβλίον ἐπιγράφω, ἐπιγραφὴν (τίτλον) τίθημι· β) (ἐπὶ πίνακος) ἐπιγράφω ὅτι πωλεῖται, ὅτι μισθοῦται τι.

inscriptĭo, ōnis, θ. (inscribo)· 1) στίγμα· 2) ἐπιγραφή (ἀνδριάντος κ. τ. ὅμ.)· 3) ἐπιγραφὴ βιβλίου.

in-scriptus, a, um, (μ.)· 1) ἄγραφος (ἀντίθ. scriptus)· 2) -maleficium, ἄγραφον = οὐ μνημονευόμενον (ἐν τοῖς νόμοις) ἀδίκημα.

in-sculpo, sculpsi, sculptum, γ'. 1) ἐγγλύφω, ἐγκολάπτω, ἐγχαράττω aliquid saxo τι τῇ πέτρᾳ· 2) μετφ. ἐγχαράττω, aliquid in mente τι τῇ ψυχῇ.

in-sĕcābĭlis, e, ἄτομος, ἄτμητος.

in-sĕco, sĕcŭi, sectum, α'. ἐντέμνω.

insectātĭo, ōnis, θ. (insector), δίωξις, hostis τοῦ πολεμίου, Λ'θ. 2) μετφ. διασυρμός, χλευασμός. ὕβρις, nostri ἐξ ἡμῶν. πληθ. = σκώμματα.

insectātor, ōris, ὁ. διώκτης, ἐχθρός· μετφ. ἐπιτιμητής. vitiorum.

in-sector, ἀποθ. α'. καὶ (Πλ.) -to, α'. διώκω τινά, ἐπίκειμαί τινι, προσβάλλω τινί, α) ὅπλοις κ. τ. ὅμ., β) λόγοις κ. τ. ὅμ. = διασύρω, ἐπιτιμῶ, ψέγω τινά.

insectum, i, οὐ. (μ.), τὸ ἔντομον,

in-sēdābĭlĭter, ἐπίρ. ἀκαταπαύστως

in-senesco, senŭi, γ'. ἐγγηράσκω τινί = μακρὸν διατρίβω περί τι.

in-sensĭlis, e (ἀρχ.) ἀναίσθητος = οὐ ταῖς αἰσθήσεσι καταληπτός.

in-sēpărābĭlis, e (μ.) ἀχώριστος.

in-septus, a, um, περιπεφραγμένος.

1. insĕpultus, a, um (μετχ. ἀχρ. ῥήμ. insepelio), τεθαμμένος· μετφ. κεκρυμμένος.

2. in-sĕpultus, a, um, ἄθαπτος, ἄταφος· sepultura -a, ἐνταφιασμὸς παρὰ τὰ νενομισμένα γενόμενος = ἀνόσιος.

in-sĕquor, sĕcūtus ἢ sequūtus

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

sum, γ'. μετ' αἰτ. 1) ἕπομαι, (ἐπ)ακολουθῶ τινι, μάλ. ἀπολύτ. ἐπὶ χρόνου: dies insequens, ἡ ἐπιοῦσα ἡμέρα· nox insecuta est, ἡ νὺξ ἐπῆλθεν· 2) ἐχθρικ. ἐφέπομαί τινι, κατα-διώκω τινά, hostem· ἐντ. = διασύρω τινά, καθάπτομαί τινος, ψέγω τι· 3) μετφ. α) -aliquid facere, διατελῶ, οὐ παύομαι πράττων τι· β) ἐπιμελοῦμαι (ὅπως).

1. in-sĕro, sēvi, sĭtum, γ'. 1) ἐνσπείρω, ἐμφυτεύω, ἐνθεματίζω, ἐγκεντρίζω τι, vitem· 2) μετφ. α) ἐνσπείρω ἐμφυτεύω, ἐμφύω τί τινι· μάλ. ἡ μετχ. **insĭtus**, a, um = ἐμπεφυκώς, ἔμφυτος· β) συνάπτω, ἑνῶ τί τινι, corpora animis, Κικέρ. γ) insitus in Calatinos, ἐν τῷ οἴκῳ (τῇ οἰκογενείᾳ) τῶν Καλατίνων προσληφθείς.

2. in-sĕro, sĕrŭi, sertum, γ'. 1) ἐνείρω, ἐντίθημι, ἐμβάλλω τι εἴς τι: collum in laqueum, ἐντίθημι τὸν τράχηλον εἰς βρόχον· -cibum alicui in os, ἐντίθημί τινι τροφὴν εἰς τὸ στόμα· 2) μετφ. α) παρεγτίθημι, παρενείρω τί τινι, εἰσάγω τι εἴς τι· β) -me alicui rei, παρενείρω ἐμαυτὸν εἴς τι, μίγνυμαί τινι· γ) (π.) -aliquem stellis, vatibus, παρενείρω (κατατάσσω) τινὰ εἰς τὰ ἄστρα, εἰς τοὺς ποιητάς· insertus numero civium, ἐν τοῖς πολίταις καταριθμηθείς.

inserto, α'. (insero 2.), (π.) ἐνείρω, ἐντίθημι, dexteram clipeo τὴν δεξιὰν τῇ ἀσπίδι.

insertus, a, um, μετχ. τοῦ insero 2.

inserŭi, πρκ. τοῦ insero 2.

in-servio, īvi, ītum, δ'. 1) (μ. σπ.) δοῦλος, ὑποτελὴς εἰμι· 2) μετφ. α) ὑπηρετῶ, χαρίζομαί τινι, θεραπεύω τινά, alicui, καὶ (Πλ.) aliquem· β) ἕπομαί τινι, χαρίζομαί τινι, temporibus τοῖς χρόνοις· γ) ὅλος εἰμὶ πρός τι, διώκω τι, ἐπιμελοῦμαί τινος, προάγω τι, honoribus, famae, commodis.

in-sībĭlo, α'. (π.), ἐνσυρίττω τινί.

insĭdĕo, sēdi, sessum, δ'. (in, sedeo)· 1) ἐπικάθημαί τινι, κάθημαι ἐπί τινος, toro, equo. Ἐντ. = ἐγκάθημαί τινι, κατέχω τι, κατακρατῶ τινος, ἐνρίζουμαι ἔν τινι· 2) στρατ. τεχν. ὅρ.. = ἐγκάθημαι (τόπῳ) τινί, κατέχω, locum, arcem, iter· ἐντ. = κατοικῶ.

insĭdiae, ārum, θ. πλ. (insideo)· 1) ἐνέδρα, ἐνίδραι, λόχος: invado aliquem ex -is, ἐξ ἐνέδρας προσβάλλω τινί· milites colloco in -as; colloco, dispono. -as, ἐνέδραν καθίζω, καθίστημι· 2) μετφ. ἐνέδρα, ἐπιβουλή, δόλος· insidiis ἢ ex insidiis (ἀντίθ. aperte), ἐξ ἐνέδρας, ἐξ ἐπιβουλῆς, δολίως.

insĭdiātor, ōris, ὁ. 1) ἐνεδρευτὴς (στρατιώτης ἢ δολοφόνος)· 2) μετφ. ὁ ἐπιβουλεύων, ὁ κατάσκοπος.

insĭdĭor, ἀποθ. α'. (insidiae), ἐνεδρεύω τινά, ἐνέδρας ποιοῦμαί τινι, alicui· μετφ. ἐπιβουλεύω τινι· -tempori, τηρῶ καιρόν, καιροφυλακῶ· -temporibus, τοὺς καιροὺς ἐπιβούλως τηρῶ.

insĭdiōse, ἐπίρ. (-issime), ἐπιβούλως, δολίως.

insĭdiōsus, a, um, (-ior, -issimus)· 1) ἐπίβουλος, δόλιος, homo· 2) = ἐπικίνδυνος, ἀπατηλός.

in-sīdo, sēdi, sessum, γ'. 1) ἐγκαθέζομαι, ἐπικαθέζομαί τινι: -alicui, κάθημαι ἐπὶ τῶν γονάτων τινός· 2) μετφ. α) ἐγκαθέζομαί τινι, ἐμμένω, καταμένω τινί, in memoriā ἐν τῇ μνήμῃ· (π.) gens ibi -it = ἐγκατέστη· β) (π.) καταλαμβάνω, arces τὰς ἀκροπόλεις.

insigne, ἰδὲ insignis.

insignĭo, īvi, ītum, δ'. 1) ἐπισημειῶ τι, ἐπίσημον ποιῶ τι· 2) μετφ. insignior, ἐπίσημός εἰμι ἢ γίγνομαι, διακρίνομαι (τῶν ἄλλων)· 3) σημαίνω, δηλῶ τι· 4) (Βεργ.) κοσμῶ, agros tropaeis τοὺς ἀγροὺς τροπαίοις; clipeum lo auro insignibat, χρυσῇ τῆς Ἰοῦς εἰκόνι τὴν ἀσπίδα ἐκόσμει.

insignis, e, (in, signum), ἐπίσημός τινι, ἔκ τινος σημείου (καλοῦ ἢ κακοῦ) γνώριμος, ἐπομ. = ἐπίσημος, ἐπιφανής, ἔξοχος, ὑπερβάλλων, θαυμαστός, δεινός, μέγας· ἐντ. οὐσ. **insigne**, is, οὐ. 1) τὸ ἐπίσημον, τὸ παράσημον (ᾧ τις διακρίνεται ἢ κοσμεῖται)· 3) μάλ. ἐπὶ τῆς ἀσπίδος κοσμήματα.

insignīte, ἐπίρ. (-ius), ἐπισήμως, ἐξόχως, διαφερόντως, ὑπερβαλλόντως, δεινῶς.

insignĭter, ἐπίρ. ἐπισήμως, διαφερόντως, ἐξόχως, λαμπρῶς· τὸ συγκρ. (-ius) παρὰ Κορν. Ἄγησ. 3, 2.

1. insignītus, a, um (-ior), [μετχ. τοῦ insignio]· 1) ἐπίσημος, καταφανής, εὔδηλος, σαφής, imago, notae veritatis· 2) ἐπίσημος, ὑπερβάλλων, ἔκτακτος, ἀνήκουστος, δεινός, θαυμαστός ὅσος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2. insignītus, a, um (in, signum) σημεῖον (σημαίαν) ἔχων, Ἔνν.

insĭlĭa, ium, οὐ. πλ. (Λουκρ.) πηνία (κοιν. μασούρια) τῶν ὑφαντῶν.

insĭlĭo, lui (απ. lii), (ἄνευ σ.), δ΄. (insalio) εἰσπηδῶ, in phalangas εἰς τὰς φάλαγγας· -in equum, ἀναβαίνω ἐπὶ τὸν ἵππον· (π.) -undas, εἰσπηδῶ εἰς τὰ κύματα· μετφ. -in malum cruciatum, ἐμπίπτω εἰς ὄλεθρον.

in-sĭmul, ἐπίρ. (μ.), ἅμα, ὁμοῦ.

insĭmŭlātĭo, ōnis, θ. αἰτίασις, κατηγορία, probrorum, Κικέρ.

in-sĭmŭlo, ā΄. αἰτιῶμαί τινά τινος, κατηγορῶ τινός τι: -aliquem proditionis, κατηγορῶ τινος προδοσίαν, repetundarum crimine παράνομον ἀργυρολογίαν· 2) μετ' αἰτ. τῆς αἰτίας· quod ego -, ὃ ἐγὼ αἰτιῶμαι (ὑποκείμ. κατηγορίας ποιῶ)· παρὰ Λιβ. (29, 20, 3) παθητ. = ὑποκείμ. κατηγορίας γίγνομαι.

in-sincērus, a, um, (π. καὶ μ.)· 1) οὐκ εἰλικρινής· 2) διεφθαρμένος.

insĭnŭātĭo, ōnis, θ. ῥητορ. τεχν. ὅρ. = ἔφοδος (δι' ἧς τὰς τῶν ἀκροατῶν καρδίας οἰκειούμεθα).

in-sĭnŭo, ā΄. κυρ. = ἐγκολπίζομαί τι, εἰς τὸν κόλπον ἐνείρω τι· ἐντ. 1) ἐνείρω, παρενείρω, εἰσάγω, παρεισάγω τι· -ordines, τοὺς στίχους τῶν στρατιωτῶν εἰς τὰ κενὰ τῶν πολεμίων παρεισάγω· συνήθ. μέσον· -me, παρενείρω ἐμαυτόν, εἰσδύομαι, εἰσελαύνω, εἰσβάλλω εἴς τι· 2) μετφ. α) -me in philosophiam, βαθέως εἰς τὴν φιλοσοφίαν εἰσδύομαι, βαθεῖαν γνῶσιν τῆς φιλοσ. κτῶμαι· β) -me in familiaritatem, consuetudinem, usum alicujus, ἀνακτῶμαι τὴν οἰκειότητα (τὴν φιλίαν) τινός, οἰκειοῦμαί τινα· γ) (μ.) -aliquem alicui, ἀνακτῶμαί τινί τινα, ποιῶ τινα οἰκεῖόν τινι.

insĭpiens, ntis (-ior, -issimus), [in, sapiens], ἄσοφος, ἀσύνετος, ἀνόητος, μωρός (ἀντίθ. prudens, acutus ad)· οὐσ. -tes, οἱ ἄσοφοι (ἀντίθ. sapientes).

insĭpienter, ἐπίρ. ἀσυνέτως, μωρῶς

insĭpientĭa, ae, θ. ἀσοφία, ἀσυνεσία, ἀβελτερία, μωρία.

in-sisto, stĭti, (ἄνευ σ.), γ΄. 1) ἵσταμαι ἐπί τινος, ἐπιβαίνω τινός: -digitis (δοτ.), ἵσταμαι ἐπὶ τῶν δακτύλων τοῦ ποδός· -jacentibus, ἐπιβαίνω τῶν πεπτωκότων· μετφ. -vestigiis alicujus, ἕπομαι τοῖς ἴχνεσί τινος· ἀπολύτ. prave -, κακὴν ὁδὸν βαδίζω· ὡσαύτ. - limen, ἐπιβαίνω τοῦ οὐδοῦ, εἰσέρχομαι· - vestigia, βαίνω· μάλ. - iter, viam, τρέπομαι ὁδόν· 2) ἐγὼ (Λίβ.), ἔγκειμαί τινι, διώκω τινά, hostibus τοὺς πολεμίους· 3) - rei alicui, in rem aliquam, διατρίβω ἔν τινι, σπουδάζω περί τι· ὡσαύτ. -negotium, munus, πράττω ἔργον· 4) ἐγκαρτερῶ, ἐμμένω τινί, - in bellum τῷ πολέμῳ, οὐ παύομαι πολεμῶν· ὡσαύτ. -urbem oppugnare· 5) ἀμετ. ἔστηκα, ἐπέχω (τὴν πορείαν).

insĭtīcĭus, a, um (insero 1.) μετφ. (μ.) ὀθνεῖος sermo (ἀντίθ. s. patrius).

insĭtĭo, ōnis, θ. (insero 1.), (μ.) ἐμφύτευσις, ἐνθεματισμός, ἐγκέντρισις.

insĭtīvus, a, um (insero 1.)· 1) ἐμφυτευθείς, ἐγκεντρισθείς· 2) ὀθνεῖος, ξένος· 3) ὑποβολιμαῖος, νόθος.

insĭtor, ōris, ἀ. (insero 1.) ὁ ἐμφυτεύων, ὁ ἐγκεντρίζων, Προπ.

1. insĭtus, a. um, μετχ. τοῦ insero 1.

2. insĭtus (ἐν τῇ ἀφ. -ū) ἐμφύτευσις.

in-sŏciābĭlis, e, ἀκοινώνητος, ἀσύμμικτος, gens; regnum est -e, ἡ τοῦ βασιλικοῦ ἀξιώματος κοινώνησις ἀσυναρμοστος (ἀσυμβίβαστός) ἐστιν.

in-sōlābĭlĭter, ἐπίρ. (π.) ἀπαραμυθήτως.

in-sōlens, ntis (-ior, -issimus)· 1) ἀήθης ἀσυνήθης, ἄπειρος, ἀμαθής; τινος. - malorum, ἄγευστος κακῶν. 2) ἀσυνήθης, ὑπέρμετρος, ὑπερβάλλων, laetitia 3) (ὁ ἀήθης εὐτυχήματός τινος, ἐπομ. =) ὑβριστικός, ἀλαζονικός, ὑπερήφανος, γαῦρος· -in re aliena = ὑβριστὴς καὶ δαπανηρὸς (ἀντίθ. in suā re egentissimus).

insōlenter, ἐπίρ. (-ius -issime)· 1) ἀήθως, ἀσυνήθως (ἀντίθ. vulgo)· 2) ἀσυνήθως, καθ' ὑπερβολήν· 3) ὑβριστικῶς, ἀλαζονικῶς, ὑπερηφάνως, γαύρως.

insōlentĭa, ae, θ. (insolens)· 1) ἀήθεια, ἀσυνηθεια, ἀπειρία (τινός)· 2) ἀήθεια, καινότης, verborum· 3) τὸ ὑπέρμετρον, ἡ ὑπερβολή, μάλ. τῆς δαπάνης (ἀντίθ. continentia)· 4) συχν. ὕβρις, ἀλαζονεία, ὑπερηφανία.

insōlesco (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), γ΄. (in soleo)· 1) (Τάκ.) τὸ προσῆκον μέτρον ὑπερβαίνω: -nte Plancinā· 2) γαῦρος, ἀκρατής, θρασύς, ἀλαζών, ὑπερήφανος γίγνομαι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

in-sŏlĭdus, a, um, μαλακός, Ὀβίδ.
in-sŏlĭtus, 1) ἐνεργ. ἀήθης, ἄπειρος, ἀμαθής, rerum bellicarum τῶν πολεμικῶν· ὡσαύτ. -ad laborem· ἀπολύτ. cogo aliquem insolitum (παρὰ τὴν αὐτοῦ συνήθειαν) prodire· 2) παθητ. ἀήθης, ἀσυνήθης, παράδοξος, ἄτοπος, labor, loquacitas.
in-sŏlŭbĭlis, e, (μ.)· 1) ἄλυτος, 2) ἐπὶ χρέους· ἀδιάλυτος· 3) ἀνεξέλεγκτος.
insomnĭa, ae, θ. ἀϋπνία, ἀγρυπνία· -iis careo, οὐδεμίαν ἄγρυπνον νύκτα ἔγω.
insomnis, e, (μ.), [in somnus], (π. καὶ μ.), ἄϋπνος, ἀγρυπνος, homo, nox.
1. insomnium, ii, οὐ. ἐνύπνιον, ὄναρ.
2. insomnium, ii, οὐ. ἀυπνία, Προπ.
insŏno, sŏnŭi, sŏnĭtum, α'. (π. καὶ μ.)· 1) ἀμετ. α) ἠνηχῶ, ἠχῶ; caverna -it· β) ἐπὶ ἀνέμ. = βρέμω, παταγῶ· γ) ἐπὶ κυμάτ. = ἠγῶ, ῥοθῶ· 2) μετοβ. ἠγῶ, παταγῶ τι, verbera τὴν μάστιγα· ὡσαύτ. -flagello, τῇ μάστιγι παταγῶ.
in-sons, ntis, ἐπιθ. 1) ἀθῷος, ἀναίτιός τινος· 2) (π.) ἀδιάβλητος. Cerberus.
in-sōpītus, a, um, (π.) ἀκοίμητος, ἄγρυπνος, draco.
in-sortītus, a, um, ἀκλήρωτος.
inspectĭo, ōnis, θ. (ispicio)· 1) θέα, agri τοῦ ἀγροῦ· 2) μετφ. α) ἐπίσκεψις, ἐπιδιασκεύασις, tabularum· β) σκέψις, ἐξέτασις. ἐντ. = θεωρία.
in-specto, α'. ἐπισκοπῶ, θεῶμαι, θεωρῶ, ὁρῶ, aliquem· καὶ ἀπολύτ. me inspectante, ἐμοῦ θεωμένου (ἐνώπιόν μου).
inspector, ōris, ἀ. (μ.) ἐπόπτης.
1. inspectus, a, um, μετχ. τοῦ inspicio.
2. inspectus, us, ἀ. (μ.) θεώρησις.
in-spĕrans, ntis, (ἐν τῇ ἐν. ὀνομ. οὐχ εὑρηται), ἀνέλπιστος· me insperante, παρὰ τὴν ἐμὴν ἐλπίδα.
inspĕrāte, κ. -to, ἐπίρ. ἀνελπίστως.
in-spĕrātus, a, um (-ior), ἀνέλπιστος, ἀπροσδόκητος, malum.
inspergo, καὶ in-spargo, spersi (sparsi), spersum (sparsum), γ'. 1) ἐπιῤῥαίνω τι, molam et vinum· -farinam potioni, ἐγκαταμίγνυμι· 2) ἐπιπάσσω τί τινι.
inspĭcĭo, spexi, spectum, γ'. (in, specio)· 1) εἰσβλέπω, βλέπω εἴς τι, in speculum εἰς κάτοπτρον· -domos, καταθεῶμαι τὰς οἰκίας· συχν. ἐπὶ ἀναγινώσκοντος = βλέπω πρός τι, ἀναγινώσκω τι, μάλ. -libros (Sibyllinos)· 2) ἐπισκοπῶ, (ἀκριβῶς) ἐξεταζω τι, -exta τὰ τοῦ ἱερείου σπλάγχνα· μάλ. (ἐπὶ στρατιγῶν καὶ τῶν ἐν τέλει), ἐξετάζω, ἐξέτασιν ποιοῦμαι (τοῦ στρατεύματος, τοῦ στόλου)· 3) σκοπῶ, ἐξετάζω τι, εἰς πεῖραν ἔρχομαί τινος: -ingenia, legem· 4) -aliquem, ἐξετάζω τινά (τὸν χαρακτῆρα, τὸν βίον κτλ. τινός).
inspīco, α', (in, spica), ὀξύνω τι (ποιῶν αὐτὸ ὅμοιον στάχυϊ).
in-spīro, α'. (π. καὶ μ.)· 1) ἀμετ. μπνέω τινί, πνέω ἔν τινι, φυσῶ εἴς τι· 2) μεταβ. α) ἐμφυσῶ τι, venenum φάρμακον· β) συνήθ. μετφ. ἐμπνέω, ἐμποιῶ τινί τι, alicui amorem, iram· γ) -aliquem, ἐπιπνέω (ἐνθουσιῶ) τινα. ἐπὶ ῥητ. ἐκναίω, παροξύνω.
in-spŏlĭātus, a. um (π.) ἀσύλητος
in-spŭo, spŭi spūtum, γ'. ἐμπτύω, προσπτύω τινί, καταπτύω τινός: si inspuisset (ὄῆλ. in oculos), Σουητ.
in-spūto, α'. (Πλ.) ἐμπτύω τινι.
in-stābĭlis, e, 1) ἄστατος, ἀσταθής, σφαλερός, gradus; hostis inst. ad conferendas manus, πολέμιος οὐ δεχόμενος εἰς χεῖρας ἐλθεῖν· arbor- (ἐπὶ δένδρου διαπριοθέντος). 2) μετφ. ἄστατος, ἀκατάστατος, animus, fortuna· 3) οὐκ ἐπιτήδειος πρὸς τὸ ἵστασθαί τινα, ἄβατος, tellus γῆ, locus τόπος.
instans, ntis, (-ior), [μετχ. τοῦ insto]· 1) ἐνεστώς, παρών, tempus· οὐσ. οὐ. = τὸ παρόν· ἐν τῷ πληθ. -ia, ium, τὰ παρόντα κακά (ἀντιθ. praeterita, futura)· 2) (Τάκ.) δεινός, σφοδρός, cura.
instanter, ἐπίρ. (-ius), συντόνως, σφοδρῶς, δεινῶς, ἐκθύμως.
instantia, ae, θ. 1) τὸ παρόν· 2) λιπαρία, ἐπίμονος ἱκεσία.
instar, οὐ. (εὔχρ. μόνον ἐν τῇ ὀνομ. καὶ αἰτιατ.)· 1) (π.) εἶδος, ὄψις, μορφή, σχῆμα: quantum i. in ipso est, οἷαν μεγαλοπρεπῆ μορφὴν αὐτὸς ἔχει! 2) ὁμοίωμα, ὁπείκασμα· 3) μετὰ γεν. ὡς τό ἑλλ., α) δίκην τινός, ὡς τι: equus i. montis, ἵππος δίκην ὄρους, ὡς ὄρος· β) ἐπὶ πληθ. ὡς, ὅσον: -legionis, ὡς, ὅσον (μία) λεγειών· γ) ἀντί τινος, ἀνταξιός τινος: -omnium, ἀντὶ πάντων, ἀνταξιος πάντων.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

instaurātĭo, ōnis, θ. ἀνακαίνισις.
instaurātīvi. (ludi), ἀγῶνες ἀνακαινίσεως, ἀγῶνες πάλιν καταστα θέντες ἀντὶ τῶν διακοπέντων, Κικέρ.
instauro, α'. 1) ἀνακαινίζω, ἀνανεῶ, choros· μετφ.-diem donis, θυσίαις τὴν ἡμέραν ἐγκαινίζω· 2) ἐπαναλαμβάνω, πάλιν ποιῶ τι, bellum· 3) ἀναθαρρῶ: instaurati (sunt) animi· 4) (π.) ἀνταποδίδωμι, alicui aliquid. 5) (μ.) κατασκευάζω, παρασκευάζω τι.
in-sterno, strāvi, strātum, γ'. ἐπιστρώννυμι, ἐπιστεγάζω, ἐπι-καλύπτω τί τινι: -or pelle, δορᾷ καλύπτομαι· equus instratus speciosius, ἵππος μεγαλοπρεπῶς ἐπισεσαγμένος.
instīgātĭo, ōnis, θ. (μ.) παρόρμησις.
instīgātor, ōris, ὁ παρορμῶν.
instīgātrix, īcis, θ. ἡ παρορρῶσα.
instīgo, α'. παρορμῶ, παροξύνω τινά, Romanos.
in-stillo, α'. ἐνσταλάζω, ἐνσταζω, ἐπιστάζω, oleum lumini ἔλαιον τῷ λύχνῳ· (π.) guttae -ant saxa, σταγόνες σταλάζουσιν ἐπὶ τὰς πέτρας· μετφ.-praeceptum ('Ορατ.) ἐμψιθυρίζω (σιγῇ λέγω) τινὶ νουθεσίαν.
in-stĭmŭlātor, ōris, ὁ. παροξυντής.
in-stĭmŭlo, α'. κεντρίζω, παροξύνω.
instinctor, ōris, ὁ. (Τάκ.) παροξυντής, -sceleris εἰς κακούργημα.
instinctus, us, ὁ. (εὔχρ. σχεδ. μόνον ἐν τῇ ἐν. ἀφαιρ.) παρόρμησις· -u divino, θεοῦ τινος παρορμήσει.
instinguo, stinxi, stinctum, γ'. (στίζω), κεντρίζω, παρορμῶ· ὡς τὸ πολὺ ἐν τῇ μετχ. **instinctus**, a, um = παροξυνθείς, παρορμηθείς, ἐμπνευσθείς, aliqua re.
instĭpŭlor, ἀποθ. α'. (Πλ.) = stipulor.
instĭta, ae, θ. (τὸ ἐν εἴδει οὐρᾶς) ἔπαυρμα τῆς ποδήρους ἐσθῆτος τῶν Ῥωμ. δεσποινῶν, καλύπτον τὸ ἀπὸ τοῦ σφυροῦ ὀπίσθιον μέρος τοῦ ποδός ἐντ. nulla -, = οὐδεμία δέσποινα.
instĭti, πρκμ. τοῦ insisto καὶ insto.
instĭtĭo, ōnis, θ. ἐπίστασις, στάσις, Κικέρ.
institor, ōris, ὁ. παλιγκάπηλος, κάπηλος· μετφ. -eloquentiae, ὁ ἀγύρτης.
institōrium, ii, οὐ. τὸ ἐπιτήδευμα τοῦ καπήλου, Σουητ.
instĭtŭo, tŭi, tūtum, γ'. (in, statuo)· 1) (κωμ.) ἐγκαθίστημι, ἐντίθημι, argumenta in pectus σκέψεις ἐν τῷ στήθει, = διασκέπτομαι· 2) καθίστημι, διατάττω, παρατάττω, aciem τὸν στρατόν· -arbores δένδρα φυτεύω· 3) διατίθημι, διατάττω, ποιῶ, civitates, vitam sapienter· 4) καθ-, ἀν-ίστημι, ἀνεγείρω, ἰδρύω, κατασκευάζω, turrim, pontem· 5) κατασκευάζω, παρασκευάζω, ποιοῦμαί τι: -sermonem, delectum, λόγον, καταγραφὴν (στρατολογίαν) ποιοῦμαι· 6) καθίστημι, τίθημι, ludos ἀγῶνας, legem νόμον· 7) καθίστημι, τάττω, aliquem heredem· -testes, παρέχομαι μαρτυρας· 8) προτίθεμαι (ποιεῖν) τι, ἐπιχειρῶ, ἄρχομαι (μάλ. μετ' ἀπαρεμφ.) 9) προαιροῦμαι, βούλομαι, δοκεῖ μοι aliquid facere· 10) παιδεύω, διδάσκω τινά· 11) τρέφω, ἀνατρέφω, elephantos· 12) = soleo: quem ... habere instituerat = solebat. εἴωθεν ἔχειν, Καίσ. ἐμφ. πόλ. 3, 57.
institūtĭo, ōnis, θ. (instituo)· 1) διάταξις, διάθεσις rerum· -hominis, ἡ τοῦ ἀνθρ. φύσις· 2) πρόθεσις, σκοπός· 3) ἔθος· 4) παίδευσις, παιδεία· -philosophi = τὸ φιλοσ. σύστημα· 5) μέθοδος, Σουητ.
institūtum, i, οὐ. (μετχ. τοῦ instituo)· 1) τὸ καθεστηκός, τὸ ἔθος, πληθ. = τὰ καθεστῶτα, τὰ ἤθη· 2) ἔθος, τρόπος τοῦ ζῆν· 4) προαίρεσις, πρόθεσις σκοπός: -pristinum· 5) συνθήκη, ὁμολογία: ex instituto, κατὰ τὴν ὁμολογίαν, Λίβ. 6) παίδευμα, δίδαγμα· μάλ. -a philosophiae, τὰ τῶν φιλοσόφων παιδεύματα (κατ' ἀντίθ. πρὸς τὰ praecepta, παραγγέλματα).
institūtus, a, um, μετχ. τοῦ instituo.
in-sto, stĭti, (stātūrus), α'. 1) (π. καὶ μ.) ἕστηκα ἔν τινι ἢ ἐπί τινος: — in medio triclinio, ἐν μέσῳ τοῦ τρικλινίου ἕστηκα, jugis ἐπὶ τῶν ὑψωμάτων· 2) ἐνίσταμαι, ἐπίκειμαι, ἐγγύς εἰμι, hiems -at, ὁ χειμὼν ἐπίκειται, ἐγγύς ἐστιν· ὡσαύτ. poena, periculum -at· iter mihi -at, ἐγγύς εἰμι ὁδοιπορῆσαι· ago id quod -at, τὰ πρὸ ποδῶν ὄντα πράττω· 3) μετφ. α) ἐχθρ. -alicui, ἐνίσταμαι, ἔγκειμαι, ἐπίκειμαι, ἐπέρχομαι, ἐπιτίθεμαί τινι, κατα-διώκω τινά· β) ἔγκειμαι (ἔργῳ) τινί, ἔχομαι (ἔργου) τινός, ἐπιμελοῦμαί τινος, σπουδάζω περί τι· γ) οὐ παύομαι, διατελῶ, pos-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

cere αἰτῶν· δ) λιπαρῶ, ἱκετεύω, alicui, ut fiant nuptiae· ε) (κωμ.) ἰσχυρίζομαι, aliquid esse factum.

1 in-strātus, a, um, ἀκάλυπτος, ἀστέγαστος.

2 instrātus, a, um, μετχ. τοῦ insterno.

in-strāvi, πρκμ. τοῦ insterno.

in-strĕnŭe, ἐπίρ. ἀδρανῶς, ἀνάνδρως.

in-strĕnŭus, a, um, ἀδρανής, δειλός.

in-strĕpo, pŭi, pĭtum, γ'. (σπ. π.) ἠχῶ, τρίζω.

instructĭus, συγκρ. τοῦ ἀχρ. ἐπίρ. instructe = μετὰ μείζονος παρασκευῆς, Λίβ.

instructĭo, ōnis, θ. διάταξις, παράταξις, militum τῶν στρατιωτῶν.

instructor, ōris, ἀ. ὁ παρασκευαστής.

1. instructus, a, um, (-ior, -issimus), [μετχ. τοῦ instruo]· 1) διατεταγμένος, παρατεταγμένος· 2) παρεσκευασμένος, ἐξηρτυμένος, re aliquā· 3) πεπαιδευμένος πρός τι, ἔμπειρος.

2. instructus, us, ἀ. (εὔχρ. μόνον ἐν τῇ ἀφαιρ. μετὰ τοῦ ornatu) ὕλη διανοημάτων, Κικέρ. de or. 3, 23.

instrŭmentum, i, οὐ. (instruo) 1) κατασκευή (σκεύη, ἔπιπλα): -regium, -ac supellex Verris· 2) ὄργανον, ἐργαλεῖον παντὸς εἴδους· -villae (rusticum) τὰ τῶν γεωργῶν ἐργαλεῖα· -militare, αἱ τοῦ πολέμου μηχαναί, ἢ τὰ εἰς τὸν πόλεμον· 3) στολή, κόσμημα: -anilia· 4) μετφ. α) ὠφέλημα, βοήθημα, ἐπικούρημα· β) μαρτύριον, σημεῖον: -tribunatus· γ) -oratoris (dicendi), ἡ ἐν τῷ λέγειν τέχνη, δεξιότης τοῦ ῥήτορος· δ) - virtutis, αἱ φυσικαὶ ἰδιότητες, ἃς κτᾶται ὁ τὴν ἀρετὴν ἀσκῶν.

in-struo, struxi, structum, γ'. 1) ἐνοικοδομῶ, οἰκοδομῶν ἐναρμόζω, ἐνάπτω, contabulationem in parietes σανίδωμα τοῖς τοίχοις· ὡσαύτ. tigna, Καῖσ. 2) κατασκευάζω, οἰκοδομῶ, muros, aggerem· 3) διατάττω, παρατάττω, συντάττω, aciem, copias, milites τὸν στρατόν· -insidias, καθίζω ἐνέδραν· 3) (προσηκόντως) διατίθημι, διατάττω, διακοσμῶ τι, convivium συμπόσιον· -litem, accusationem, πάντα τὰ τῆς κατηγορίας ἐπιτελῶ· -testes, τοὺς μάρτυρας προπαρασκευάζω (μεταδίδωμι αὐτοῖς ὅ,τι χρὴ γιγνώσκειν)· -fraudem, δόλον ἐπινοῶ· 5) παρασκευάζω, ἐξαρτύω, καταρτίζω, ὁπλίζω τί τινι, aliquid aliqua re; domus instructa, οἰκία πάντα τὰ ἀναγκαῖα ἔχουσα· -me ad aliquid, προπαρασκευάζομαι πρός τι· -bellum (ὡς τὸ paro bellum) παρασκευάζομαι πρὸς πόλεμον· 6) -aliquem artibus, διδάσκω τινὰ τέχνην.

insuāsum, i, οὐ. (Πλ. ἀμφίβ.) τὸ ἀσβολῶδες (ἀμαυρὸν) χρῶμα.

in-suāvis, e, (-ior, -issimus), ἀηδής, ἀτερπής, ἄχαρις, οὐκ ἀρεστός.

Insŭbres, ium, ἀ. πλ. οἱ Ἰνσούβρες, Ἰνσούβροι, ἔθνος τῆς ἐντὸς τῶν Ἄλπεων Γαλλίας. Ἐν τῷ ἑν. **Insŭber** bris, ἀ. ὁ Ἰνσούβρος, καὶ ἐπίθ. = Ἰνσουβρικός.

in-sūdo, ā'. ἐνιδρῶ, libellis.

insuēfactus, a, um, (μετχ. τοῦ ἄλλως ἀχρ. insue -facio) εἰθισμένος, δεδαμασμένος, equus.

in-suesco, suēvi, suētum, γ'. 1) (π.) μεταβ. ἐθίζω τινά τι· 2) ἀμετ. ἐθίζομαι πρός τι.

1. insuētus, a, um· 1) ἐνεργ. ἀήθης, ἄπειρος τινος, laboris τοῦ πόνου· -vera dicere, οὐκ εἰθισμένος τἀληθῆ λέγειν· 2) παθητ. ἀήθης, ἀσυνήθης, καινός, ἄγνωστος, iter ὁδός· fetus - (π.) = τέρας· insuēta (ταῖτ. πλ.) ἀντὶ ἐπίρ. = ἀήθη, ἀσυνήθως.

2. insuētus, a, um, μ. τ. insuesco.

insŭla, ae, θ. 1) νῆσος· 2) περιάμφοδος οἰκία, τ'. ἔ. οἰκία μεμονωμένη (ὡς τὸ πολὺ πολυώροφος), κύκλῳ ὁδοὺς στενὰς ἔχουσα, δι' ὧν ἀπὸ τῶν περὶ αὐτὴν ἀποχωριζομένη οἰονεὶ νῆσον (insulam) ἀπετέλει· ταύτας δὲ ἐμισθοῦντο οἱ ἀπορώτεροι, οἳ inquilini ἢ insularii ἐκαλοῦντο.

insŭlānus, i, ἀ. νησιώτης.

insŭlāris, e, (ἀρχ.) ναοφύλαξ.

insŭlāres, ium, ἀ. πλ. οἱ ἔνοικοι οἰκίας μεμισθωμένης· ἰδὲ insula.

insŭlārii, ōrum, ἰδὲ insula.

insŭlĭo, ἀρχ., ἀντὶ insilio.

insulse, ἐπίρ. (-ius, -issimus), ἀπειροκάλως, ἀβελτέρως, μωρῶς.

insulsĭtas, ātis, θ. ἀπειροκαλία, μωρία, ἀναισθησία, τὸ ἄκομψον.

insulsus, a, um (-ior, -issimus), [in, salsus] 1) ἀνάλιστος, ἀνήδυντος, cibus τροφή· 2) μετφ. ἀπειρόκαλος, ἀβέλτερος, ἀναίσθητος, ἄτοπος.

insultātĭo, ōnis, θ. (κυρ. ἀναπήδησις), μετφ. χλευασία, σαρκασμός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

insulto, ā'. (in, salto)· 1) (π.) ἐπιπηδῶ τινι, πηδῶ, σκιρτῶ ἔν τι ἢ ἐπί τινος, fluctibus ἐπὶ τῶν κυμάτων, aquis ἐν ταῖς ὕδασιν, rogo ἢ busto ἐπὶ τῆς πυρᾶς, ἐπὶ τοῦ τάφου· 2) χλευάζω, σκώπτω, patientiam alicujus τὴν ὑπομονὴν τινος· -in rempublicam διασύρω τὴν πολιτείαν· -morte alicujus, ἐπιχαίρω τῷ θανάτῳ τινός· -apol. victor insultans, νικητὴς σαρκάζων, θρασύς. Βεργ.

insultūra, ae, θ. (Πλ.) ἐπιπήδησις.

in-sum, fŭi, esse· 1) ἔνειμι, ἐνυπάρχει, ἔγκειμαί τινι, in moribus τοῖς ἤθεσιν· καὶ μετὰ δοτ. -est animo ἐνυπάρχει, ἐνοικεῖ τῇ ψυχῇ· 2) (π.) εἰμί, ὑπάρχω ἐπί τινος: comae -unt capiti.

in-sūmo, sumpsi, sumptum, γ. (λαμβάνω τι εἴς τι, ἔπομ.) 1) ἀναλίσκω, δαπανῶ τι εἴς τι: -operam in aliqua re, ἐπιμελοῦμαί τινος· 2) (μ.) -animum aliquid faciendi, βουλεύομαι ποιῆσαί τι.

in-sŭo, sŭi, sūtum, γ'. 1) ἐνράπτω aliquem in c leum τινὰ εἰς σάκκον· (π.) -aurum vestibus = ἐνυφαίνω· (π.) insutus pelle, δέρματι περικαλυφθείς· 2) (ἀμφίβ.) ἐπιβάλλω τινί τι.

in-sŭper, Α) πρόθ. 1) μετ αἰτ. ἐπί τινος· 2) (ἀμφίβ.) μετ' ἀφαιρ. -his ἐπὶ τούτοις, ἐκτὸς τούτων (τῶν δώρων)· Β) ἐπίρ. 1) ἔπάνω, ὑπεράνω· 2) προσέτι, πρὸς τούτοις.

in-sŭpĕrābĭlis, e, 1) ἀνυπέρβατος· -via, ὁδὸς ἀδιάβατος· 2) ἀνίκητος, ἀδάμαστος· -morbus, ἀνίατος· -fatum, ἄφυκτος μοῖρα.

in-surgo, surrexi, surrectum, γ'. (π. καὶ μ.) ἀνίσταμαι, αἴρομαι (πρός τινα ἐνέργειαν), μάλ. (ἐπὶ τῶν ἑρετῶν) -remis, (αἰρόμενος τὸ σῶμα ἐκ τῶν ἐδωλίων κωπηλατῶ) = συντόνως κωπηλατῶ· dextram insurgans, ἀνατείνων τὴν δεξιὰν (ἐπὶ πυγμαχίας). Ἐντ. 1) aquilo -it, αἴρεται, ἀνυψοῦται· ὡσαύτ. pulvis -it 2) μετφ. α) mens, poeta, oratio -it, αἴρεται, δεινότερος γίγνεται· β) = πλέον ἰσχυρὸς γίγνομαι; Caesar -it· γ) ἐπὶ κακοῦ· ἐπανίσταμαί τινι, Ὀβίδ.

in-sūsurro, ā'. ἐμψιθυρίζω, προσψιθυρίζω, ψιθυρίζω τι πρός τινα, alicui aliquid· καὶ ἀπολύτ. -familiariter, Κικέρ.

in-tabesco, tābŭi, γ'. (π. καὶ μ.) τήκομαι· ἔν τινι· ἐντ. = τήκομαι, φθίνομαι ἐκ τινος, dolori ἐκ λύπης.

in-tactĭlis, e (Λουκρ.) ἀνέπαφος.

in-tactus, a, um, 1) ἄθικτος, ἀνέπαφος, ἄψαυστος· μετφ. in. Pallas, ἡ παρθένος· virgo -, ἀγνή· -murus, τεῖχος οὕπω προσβληθέν· 2) ἀδλαβής, ἀνίκητος, σῶος· vires -i, δυνάμεις ἀκέραιαι· 3) μετφ.-infamiā, ἐλεύθερος ἀτιμίας· -a sibilo, οὔποτε ἐκσυριχθείς· 4) ἄθικτος, ἀπείραστος: nihil -um reliqui.

2 in-tactus, us, ὁ, (Λουκρ.) τὸ ἄψαυστον.

in-tāmĭnātus, a, um, (π.) ἀμόλυντος honor.

1 in-tectus, a, um, (μ.) 1) ἀκάλυπτος: homo prope -, γυμνός· pedes -i, ἄνευ ὑποδημάτων· 2) μετφ. (Τάκ.) = ἁπλοῦς.

2 intectus, a, um, μετχ. τοῦ intego.

intĕgellus, a, um, (ὑποκ. τοῦ integer) σχεδόν τι ἀκέραιος.

intĕger, gra, grum (-ior -isimus), [in-tag-o, tango)· 1) ἄψαυστος, ἄθικτος, ἀκέραιος, σῶος, ἀδλαβής, ἄθραυστος, ἀμείωτος, ὁλόκληρος, τέλειος· aetas -, ἡ ἀκμάζουσα ἡλικία· vires -grae ἄθραυστοι δυνάμεις· Ἐντ. α) (π.) fons -, καθαρὰ (οὐ θαλερὰ) πηγή· β) gentes -grae, ἔθνη ἀπρόσβλητα· -gri procumbunt, ἄτρωτοι πίπτουσιν· γ) virgo -, ἀγνὴ παρθένος· δ) die integro, οὔπω τῆς ἡμέρας τελείας οὔσης = βαθέος ὄρθρου ὄντος. ἐντ. οὐσιαστικ. α) restituo κτλ. in -grum ἀποκαθίστημί τι εἰς τὴν ἀρχαίαν θέσιν· β) de ἢ ex -gro, ἐξ ἀρχῆς, ἐκ νέου· 2) μετφ. α) ὑγιής. -animi, ὑγιὴς τὸν νοῦν, σώφρων· -aevi, ἀκμαῖος· β) ἠθικ. = ἄφθαρτος, χρηστός, ἄκακος, ἀναίτιος, σώφρων, φιλαλήθης, vir, vita, testis· -a conjuratione, ἀναίτιος (ἀμέτοχος) τῆς συνωμοσίας· -vitae, ἁγνὸς τὸν βίον· γ) ἀκέραιος, ἀδιάφθορος· δ) πάθους, κακίας κ. τ. ὁμ. ἄψαυστος: adhuc —, ἄψαυστος ἔρωτος· servo me -grum, μετ' οὐδετέρου εἰμί· mens -gra, διάνοια ἀτάραχος· ε) ἄκριτος, ἀμφίρροπος, pugna· ς) res erat -gra, ἢ in -gro, τὸ πρᾶγμα ἦν ἀμετάβλητον· ζ) in -gro mihi res est ἢ est (mihi) -grum, ἐπ' ἐμοί ἐστιν, ἔξεστί μοι· η) discipulus-, μαθητὴς οὔπω παιδεύσεως τυχών.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

in-tĕgo, texi, tectum, γ'. ἐπιστεγάζω.
intĕgrasco, γ'. (κωμ.) ἀνανεοῦμαι.
intĕgrātĭo, ōnis, θ. (κωμ.) ἀνανέωσις.
intĕgre, ἐπίρ. (-ius, -rime)· 1) ἐξ ἀκεραίου, ὅλως, παντελῶς· 2) μετφ. α) ὀρθῶς, καθαρῶς, dico, scribo· β) ἀμέμπτως, ἀνεπιλήπτως, χρηστῶς, δικαίως, ἀκερδῶς.
integrĭtas, ātis, θ. (integer)· 1) ἀκεραιότης, ἀκέραιος κατάστασις· -corporis, veletudinis, εὐεξία, ὑγιεία· 2) μετφ. α) καθαρότης, sermonis. -mulieris ἡ τῆς γυναικὸς ἁγνεία· β) τὸ ἀνεπίληπτον, ἡ χρηστότης.
intĕgro, α'. 1) ἀποκαθίστημί τι (εἰς τὴν πρατέραν κατάστασιν)· ἐντ. μετφ. ἀναζωπυρῶ: animus defessus -tur· 2) ἀνανεῶ, pugnam.
intĕgŭmentum, i, οὐ. (intego), σκέπασμα, κάλυμμα, περικάλλυμα.
intellectĭo, ōnis, θ. νόησις.
1. intellectus, us, ἀ. (intelligo) 1) διάγνωσις (διὰ τῶν αἰσθήσεων): -saporum, acrimoniae = γεῦσις· -in cortice peritis, οἱ εἰδότες ἐκ τοῦ φλοιοῦ τὸ δένδρον γιγνώσκουσιν· 2) νόησις, κατάληψις· 3) (μ.) = διάνοια, νοῦς. 4) ἔννοια, σημασία, (λέξεως).
2. intellectus, a, um, μετ. intelligo.
intellego, ἀντὶ intelligo.
intellĭgens, ntis, (μετχ. τοῦ intelligo) ὁ ἐννοῶν τι, ὁ ἐπιστήμων τινος: vir int. dicendi. οὐσ. καὶ ἀπολύτ. intelligentes, οἱ ἐπιστήμονες (ἀντίθ. vulgus)· 2) φρόνιμος, συνετός.
intellĭgenter, ἐπίρ. συνετῶς.
intellĭgentĭa, ae, θ. (intelligens)· 1) νοῦς, νόησις, κατάληψις· 2) γνῶσις, ἐπιστήμη, ἐμπειρία τινός· 3) ἐνίοτε = αἴσθησις.
ietelligĭbĭlis, e, νοητός, καταληπτός.
intellĭgo (ἢ **-lĕgo**), lexi, lectum, γ'. (inter, lego)· 1) κατανοῶ τι (μάλ. διὰ τῶν αἰσθήσεων) ἐντ. = ὁρῶ. 2) νοῶ, συνίημί τι: intellegendi auctor, ἀνὴρ ὁ λογιστικὸς ἢ ἀγχίνους· 3) γιγνώσκω, κατα-μανθάνω τι· 4) - ex, νοῶ, γιγνώσκω, κρίνω ἐκ (τινος)· παθητ. (μάλ. ἐν τῷ 3ῳ ἐν. προσ.) = νοοῦμαι, γιγνώσκομαι, δῆλός εἰμι ἐκ τινος· 5) ἐνίοτε = γιγνώσκω, αἰσθάνομαί τι.
Intemelii, ōrum, ἀ. πλ. Ἰντιμέλιοι, ἔθνος τῆς Λιγυστικῆς.
in-tĕmĕrātus, a, um, ἀμίαντος, ἄθικτος, ἀκέραιος, ἁγνός.
in-tempĕrans, ntis, (-ior, -issimus), ἄκρατος, ἀκρατής· paulo -ior = ὀλίγον τι ἀφειδής· μάλ. = ἀκόλαστος, ἀσελγής.
intempĕranter, ἐπίρ. (-ius, -issime), ἀκρατῶς, ἀμέτρως.
intempĕrantĭa, ae, θ. ἀκρασία, ἀκράτεια, ἀκολασία, τὸ ἀχαλίνωτον· -Pausaniae, ἡ ὑπερφρόνησις τοῦ Παυσανίου· -vini, ἡ ἄμετρος ἀπόλαυσις τοῦ οἴνου.
in-tempĕrāte, ἐπίρ. ἀκολάστως.
in-tempĕrātus, a, um· 1) (μ.), (ἐπὶ κλίμ.) οὐκ εὔκρατος, δυσκρασής· 2) ἀκρατής, ἄμετρος, ὑπερβάλλων.
intempĕrĭae, ārum, θ. πλ (-in, tempero)· 1) = intemperies 1. 2) μετφ. = μελαγχολία, ἄνοια.
in-tempĕrĭes, ēi, θ. 1) (ἐπὶ κλίμ.) ἀκρασία, δυσκρασία. -aquae, ἄμετρος ὄμβρος· καὶ ἐν γένει = χειμών. 2) μετφ. α) ἡ συμφορά. β) -militum, ἡ ἀπείθεια τῶν στρατιωτῶν.
intempestīve, ἐπίρ. καὶ (μ.) **-vĭter**, ἐπίρ. ἀκαίρως, παρακαίρως.
in-tempestīvus, a, um, ἄκαιρός, παράκαιρος, ἄτοπος.
intempestus, a, um (in, tempestas)· 1) μετὰ τοῦ nox = ἡ ἀκμάζουσα, ἡ βαθεῖα νύξ (καθ' ἣν οὐκ ἔστι καιρὸς ποιῆσαί τινά τι)· 2) (ἕνεκα τοῦ ἀέρος) νοσώδης, Βεργ.
in-tendo, tendi, tentum ἢ tensum, γ'- 1) ἐντείνω, διατείνω, arcum τὸ τόξον, nervos τὴν νευράν (τοῦ τόξου)· 2) ἐκτείνω, dextram ad τὴν δεξιὰν πρός· telo intento, ἔχων προτεταμένον τὸ ἐγχειρίδιον. Ἐντ. α) (π.) -brachia tergo, ἀποστρέφω τὰς χεῖρας εἰς τοὐπισθεν· -vincula collo. δεσμὰ τῷ αὐχένι περιβάλλω· β) -longioren fugam, μακρότερον φεύγω· γ) tenebrae -unt se, σκότος διαχέεται· δ) ἐντείνω τί τινι, ὑπερτείνω τί τινος· -citharam nervis; ἐντ. = δεσμῷ συνάπτω, δέω· sellam loris· (π.) -locum sertis, στεφάνοις κοσμῶ τὸν τόπον· tabernacula intenta velis, παραπετάσματα, ταῖς σκηναῖς ἐπιτεταμένα· ε) (π.) -sagittam (ἀντὶ -arcum = βέλος ἀφίημι· -numeros nervis, ψάλ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λω· 3) μετρ. ἐντείνω, συντείνω, ἐπιτείνω, vocem τὴν φωνήν, animum τὴν ψυχήν· -officia, ἐντείνω ἐμαυτὸν πρὸς πλήρωσιν τῶν καθηκόντων. Ἐντ. α) ἐπιτείνω, αὐξάνω, odium, pretia· 6)= διατείνομαι, ἰσχυρίζομαι· 4) ἐκ-τείνω, τρέπω τι πρός τι, pugnam in omnes partes· μετφ. -aliquem ad custodiae curam, παρακελεύομαί τινι εἰς. Ἐντ. α) -animum in, ἢ ad rem καὶ rei alicui (παρὰ μτγν. καὶ μόνον intendo) ἐφίστημι τὸν νοῦν εἴς τι, προσέχω (τὸν νοῦν) τινί, ἐπιμέλειαν ποιοῦμαί τινος, φροντίζω τινός· ὡσαύτ. καὶ - curam, ingenium, καὶ -me· 6) - iter ἢ ἁπλῶς intendo = τείνω πρός τόπον, τρέπομαί ποι, συντόνως πορεύομαι εἰς τόπον τινά· γ) intendo ἢ animo -, = σκοπῶ, διανοοῦμαί τι (ποιεῖν)· δ) -alicui litem, actionem, ἐπάγω τινὶ (κινῶ) δίκην· -alicui fallaciam, δόλον τινὶ μηχανῶμαι· -periculum alicui ἢ in aliquem, κίνδυνον τινὶ κατασκευάζω· -crimen in aliquem, κατηγορίαν ἐπιφέρω τινί.

intentātĭo, ōnis, θ. (μ.) ἔκτασις.

1 intentātus, a, um, μετχ. τοῦ intento.

2 intentātus, a, um· 1) ἀνέπαφος, ἀκέραιος, Ὁράτ. 2) μετφ. ἄθικτος, ἀπείραστος, ἀδοκίμαστος: -iter, ἀτριβὴς ὁδός.

intente, ἐπίρ. (-ius)· 1) συντόνως, ἀτενῶς· 2) συντόνως, ἐντόνως, σπουδῇ.

intentĭo, ōnis, θ. (intendo)· 1) ἔντασις, ἔκτασις, διάτασις, nervorum, aëris· 2) μετφ. ἔντασις (διανοίας), προσοχή· μάλ. ■ τὸ σύντονον, ἡ ἐπιμέλεια, ἡ σπουδὴ (πρός τι)· 3) (μ.) α)= βουλή, σκοπός, γνώμη· 6) αἰτίασις, κατηγορία· γ) ἐπίτασις, αὔξησις (ἀντίθ. remissio)· δ) ἐν τῇ λογ. = τὸ λῆμμα.

intento, ā̆'. (intendo)· 1) ἐκτείνω τι· 2) ἀνατείνω, αἴρω τι· 3) μετφ. ἀπειλῶν προτείνω τινί τι, ἀπειλῶ τινί τι: -arma Latinis, τοῖς Λατίνοις πόλεμον ἐπαπειλῶ· - nomen Romanum, τοὺς Ῥωμαίους ἐπισείω (πρὸς ἀπειλήν)· periculum intentatur ab re aliqua = κίνδυνος ἐπικρέμαται, ἐπίκειται· -crimen, ἐπάγω τινὶ αἰτίαν (ψευδῆ)· ἀπολύτ. intento = ἐγκαλῶ.

1 intentus, a, um (-ior, -issimus), [μετχ. τοῦ intendo] ἐντεταμένος· ἐντ. μετφ. α) ἀτενὴς πρός τι, προσεκτικός, προσέχων τὸν νοῦν τινί· - rei alicui, in ἢ ad rem aliquam· 6) σύντονος, ἔντονος, cura· γ) - oratio, θερμός, σφοδρὸς λόγος· -disciplina, μεγάλη πειθαρχία· pretium -, τιμὴ ηὐξημένη.

2. intentus, us, ἀ. ἔκτασις.

in-tepĕo, 6'. (π.) χλιαρός εἰμι.

in-tepesco, pui, (ἄνευ σ.), (μ.), γ'. χλιαρὸς γίγνομαι.

inter, πρόθ. μετ' αἰτ. 1) ἐπὶ δύο· μεταξύ τινος, ἐν μέσῳ τινός: mons est i. Sequanos et Helvetios, ὄρος ἔστι μεταξύ, ἐν μέσῳ τῶν Σ. καὶ Ἑλ. 2) ἐπὶ πολλῶν· ἔν τινι: - homines, ἐν ἀνθρώποις· - multitudinem, ἐν τῷ πλήθει· -omnes constat, παρὰ πάντων ὁμολογεῖται· - suos, ἐν τοῖς ἑαυτῶν· -nos, ἐν ἡμῖν· ἐντ. α) inter se = ἀλλήλων, -οις, -ους: pugnant i. se, μάχονται πρὸς ἀλλήλους· 3) ἐπὶ χρόνου· α) μεταξύ τινος: -horam tertiam et quartam· 6) ἔν τινι, διὰ τινος, παρά τι: - decem annos, ἐν δέκα ἔτεσι, διὰ δέκα ἐτῶν· - coenam, παρὰ τὸ δεῖπνον· -vias, ἐν τῇ ὁδῷ, πορευόμενος· γ) -diem μεθ' ἡμέραν (= τὴν ἡμέραν)· -omnia, -cuncta, πρὸ πάντων· -cetera, πρὸ πάντων, μάλιστα· -moras ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ· δ) - haec, -quae = interea, ὁ ἰδέ.

intĕr-aestŭans, ntis, μετχ. (μ.) ἐκ διαλειμμάτων ἀναφλύζων.

intĕrāmenta, ōrum, οὐ. πλ. τὰ ἐγκόλια ξύλα τῆς νεώς. Λϊβ.

Intĕramna, ae, θ. Ἰντεράμνα, πόλις Ὀμβρι. ἧς· ἐντ. **-mnas**, ātis, καὶ **-mnānus**, a, um, ἐξ Ἰντεράμνης.

intĕr-āresco, γ'. ξηρὸς γίγνομαι· μετφ. = μαραίνομαι, Κικέρ.

inter-bĭbo, γ'. (Πλ.) ἐκπίνω.

inter-bĭto, γ'. (Πλ.) = intereo.

intercălāris, e, (intercalo), ἐμβόλιμος, ἐπακτός, mensis, dies; Kalendae -es, ἡ νουμηνία ἐμβολίμου μηνός.

intercălārĭus, a, um = intercalaris.

intercălātĭo, ōnis, θ. παρεμβολὴ παρένθεσις ἐμβολίμου ἡμέρας ἢ μηνός.

in-tercălo, ā̆vi, ātum, γ'. (Πλ.) παρεμβάλλω, παρεντίθημι· συχν. ἀπρόσ. intercalatur = ἐμβολισμῷ (ἐπακτῶν ἡμερῶν ἢ μηνῶν) χρῶνται.

intercăpēdo, ĭnis, θ. (inter, capio) διάλειψις, ἀναβολὴ ἐπὶ χρόνον τινά.

inter-cēdo, cessi, cessum, γ'. 1) εἰς μέσον χωρῶ, παρεισέρχομαι, πα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρεμπίπτω: luna -it inter solem et terram: si tertius hic -it, εἰ τρίτος οὗτος προσεγένετο. Ἐντ. μετφ. α) aegritudo -it huic gaudio, νόσος παρεισῆλθεν εἰς (παρηνώχλησε) ταύτην τὴν χαράν· magni casus -unt = ἐπέρχονται· β) χρονικῶς διέρχομαι: dies, nox -it = διῆλθεν· 2) εἰς μέσον παρέρχομαι κωλύσων· α) τεχν. ὅρ. ἐπὶ τῶν δημάρχων· = ἐνίστανται τινι, ἢ πρός τι, διαμαρτυρομαι (μὴ γενέσθαί τι) -rogationi: -pro alicuo, ὑπέρ τινος· β) (μ.) ἐναντιοῦμαι, κωλύω. iniquitatibus magistratuum; -imaginibus = τὴν κατάλυσιν τῶν εἰκόνων ἀπαιτῶ· 3) μεσιτεύω, ἐγγυῶμαι, pro aliquo 4) ἐν τῷ μέσῳ εἰμὶ ἢ κεῖμαι: palus -it. ἐντ. μετφ. = ἐστί μοί τι πρός τινα: vetus nobis usus -it, παλαιᾶ συνηθεία πρὸς ἀλλήλους χρώμεθα· am citia, bellum -it, φιλία, πόλεμος ὑπάρχει.

interceptĭo, ōnis, θ. ἀφαίρεσις.

interceptor, ōris, ἀ. σφετεριστής.

intercessĭo, ōnis, θ. (intercedo)· 1) (μ.) παρέμπτωσις· 2) ἔνστασις, διαμαρτυρία (δημάρχου)· 3) μεσιτεία.

intercessor, ōris, ἀ. (intercedo)· 1) ὁ ἐνιστάμενος, διαμαρτυρόμενος· 2) ὁ ἐναντιούμενος, ὁ κωλύων· 3) ὁ μεσίτης, ἐντ. = ὁ ἐγγυητής.

intercessus, us, ἀ. (μ) παρέμπτωσις.

1. indercīdo, cīdi, cīsum, γ'. (inter, caedo), διακόπτω, διατέμνω, διασχίζω διαχωρίζω τι· ἐντ. -Isthmum, διασκάπτω τὸν Ἰσθμόν· -montem, διορύττω τὸ ὄρος· -ponten, λύω τὴν γέφυραν.

2. intercīdo, cīdi, (ἄνευ σ.), γ'. (inter, cado)· 1) παρεμπίπτω, ἐμπίπτω, inter eos ἐν μέσῳ αὐτῶν· ἐντ. μετφ. = συμπίπτω, συμβαίνω, γίγνομαι· 2) ἀπόλλυμαι, διαφθείρομαι· ἐντ. verba -unt, αἱ λέξεις ἄχρηστοί εἰσιν· hoc mihi -it, τοῦτο ἐξέπεσέ μοι τῆς μνήμης· ὡσαύτ. memoria ejus rei -it, ἡ μνήμη τοῦ πράγματος ἐξερρύη.

intercĭno, γ'. (π.), παρενείρω ᾄδων.

intercĭpĭo, cēpi, ceptum, γ'. (inter, capio)· 1) μεσολαβῶ τι, (ἐν μέσῳ τῆς ἀφορμῆς ἢ τοῦ τόπου τοῦ προορισμοῦ) καταλαμβάνω τι: -tela, literas, commeatum· 2) ἀφαιροῦμαί τινά τι, ἀποστερῶ τινά τινος· -pecunias, σφετερίζομαι τὰ χρήματα. Ἐντ. ἐπὶ θανάτου = ἁρπάζω τινά· interceptus veneno, φαρμάκῳ ἀναιρεθείς· 3) (μ.) διακόπτω, κωλύω, iter, sermonem.

intercise, ἐπίρ. μετὰ διακοπῆς.

intercludo, clūsi, clūsum, γ'. (inter, claudo)· 1) διακλείω, ἐγκόπτω, alicui viam τινὶ τὴν ὁδόν· ὡσαύτ. -fugam· -hostibus commeatum, διακλείω τοῖς πολεμίοις τὴν τῶν ἐπιτηδείων ἔφοδον· 2) ἀποκλείω τινά τινος, aliquem commeatu τινὰ τῶν ἐφοδίων, ab exercitu ἀπὸ τοῦ στρατεύματος· ἐντ. μετφ. intecludor = κωλύομαι· 3) ἐγκλείω, περικλείω, περιλαμβάνω τινὰ ἔν τινι.

interclūsĭo, ōnis, θ. ἀπόκλεισις, καταστολή, animae· 2) (μ.) παρένθεσις.

intercŏlumnium, ii, οὐ. (inter, columna), τὸ μεσοστύλιον = τὸ μεταξὺ δύο στύλων διάστημα.

inter-concĭlĭo, āre. ἀνακτῶμαί τινα.

inter-curro, curri, cursum, γ'. 1) διὰ μέσου τρέχω· ἐντ. μετφ. α) παρεισέρχω ἐμαυτόν τινί, ἅπτομαί τινος· β) μεσιτεύω· 2) ἐν τῷ μεταξὺ τρέχω (σπεύδω) εἰς: ipse i. Vejos.

inter-curso, āre. (ἀρχ. καὶ μ.)· 1) διὰ μέσου τρέχω, διὰ μέσου διήκω Λ/β. 2) ἐν μέσῳ εἰμί, ἐν μέσῳ κεῖμαι.

1. intercursus, a, um, μετχ. τοῦ intercurro.

2. intercursus, us, ἀ. (σπ., εὔχρ. κατ' ἐν. ἀφ.) ἡ ταχεῖα παρέμπτωσις, παρέμβασις.

inter-cus, ūtis, ἐπίθ., ὁ μεταξὺ τοῦ δέρματος (καὶ τῆς σαρκός) ὤν, ὁ ὑπὸ τὸ δέρμα ὤν· -aqua, ὁ ὕδρωψ· ἐντ. (μ.) ἐσωτερικός, κρυπτός.

inter-dīco, dixi, dictum, γ'. 1) ἀπαγορεύω τινὰ μὴ ποιεῖν τι, κωλύω τινά τινος· 2) εἴργω, ἀπείργω τινά τινος· μάλ. -alicui aquā et igni, εἴργω τινὰ ὕδατος καὶ πυρός (= ἐξορίζω τινά)· aquā et igni mihi interdicitur, ὕδ. κ. πυρὸς ἀπείργομαι (= ἐκπίπτω τῆς πόλεως, τ. ἔ. ἐξορίζομαι). ἀπολύτ. -sacrificiis, τῶν ὁσίων καὶ ἱερῶν εἴργω (= ἀναθεματίζω)· 3) παραγγέλλω, ἐντέλλω τινί τι, α) ἐν γένει μετὰ τοῦ ut καὶ ὅποτ. β) τεχν. ὅρ. ἐπὶ πραίτωρος (-ut. -de re) = παραγγέλλω περί τινος, διαγιγνώσκω (ἀποφασίζω) περί τινος (μάλ. περὶ κατοχῆς πράγματός τινος, ἕως ἂν τοῦτο διὰ κρίσεως διαγνωσθῇ).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

interdictio, ōnis, θ. τὸ εἴργειν ἀπείργειν: -finium τὸ εἴργειν τινὰ τῶν ὁρίων· -aquae et ignis, ἡ ἐξορία, ἰδὲ interdico 2.

interdictum, i, οὐ. 1) ἀπαγόρευμα, ἀπαγόρευσις· 2) τεχν. ὅρ. παραγγελμα, διάγνωσις (τοῦ πραίτωρος) ἰδὲ interdico 3, 6.

interdĭu καὶ (ἀρχ.) **interdĭus**, (inter dies), μεθ' ἡμέραν (=τὴν ἡμέραν, ἀντίθ. noctu ἢ nocte νύκτωρ).

inter-do, dĭdi, dătus, α'. (Λουκρ). καὶ (Πλ.) **interduo**, ὑποτ. -duim. 1) διανέμω· cibus -tus (διὰ τοῦ σώματος)· 2) nihil-, παρ' οὐδὲν ποιοῦμαι.

interdŭātim, ἐπίρ. (ἀρχ.) = interdum.

1. inter-ductus, us, ἀ. διάστιξις.

2. interductus, a, um, μετχ. τοῦ interduco.

interduim, ἰδὲ interdo.

interdum, ἐπίρ. [ἀντὶ interduatim ἐκ τοῦ interdo, ὅθ. κυρ. διανεμημένως]· 1) ἐνίοτε, ἔστιν ὅτε (ἀντίθ. crebro, frequenter)· 2) (μ.) = interea.

interduo, ἰδὲ interdo.

intĕr-eā, ἐπίρ. 1) ἐν τούτῳ, ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ, ἐν τῷ μεταξύ, ἐν τοσούτῳ (δείκνυσι δὲ διαρκῆ πρᾶξιν· πρβλ. interim)· 2) ἐνίοτε = tamen, μάλ. ἡνωμένον τῷ quum

interemptor, ōris, ἀ. (interimo), (μ.) = interfector, φονεύς, alicujus.

inter-eo, ĭi, ĭtum, ĕ'. (ἀμετ, κατὰ παθητ. σημ.) ἀπόλλυμαι, διαφθείρομαι, παύομαι ὤν, λήγω (ἰσχυρότ. τοῦ pereo)· συχν. = ἀποθνήσκω (ἐκ παντὸς εἴδους θανάτου, τὸ δὲ pereo ἐπὶ βιαίου θανάτου).

intĕr-ĕquĭto, α'. διὰ μέσου ἱππεύω, ordines τῶν τάξεων.

inter-fātio, ōnis, θ. (interfor), παρεμβολὴ λόγου, διακοπὴ (ἰδίου ἢ ἄλλου τινός) λόγου.

interfaris, κτλ. ἰδὲ interfor.

interfectio, ōnis, θ. (σπ.) φόνος.

interfector, ōris, ἀ. (interficio), φονεὺς (ἀεί ποτε μετὰ γενικ., τὸν φονευθέντα δηλούσης, πρβλ. homicida).

interfectrix, īcis, θ. φονεύτρια.

interfĭcio, fēci, fectum, γ'. (inter, facio) ἀποκτείνω, φονεύω τινὰ (ἐν γένει· πρβλ. neco, jugulo, occido)· exercitum, κατασφάττω τὸ στράτευμα· (π.) -messes, fructum ἀφανίζω, φθείρω· -aliquem vitā, ἀποστερῶ τινα τῆς ζωῆς.

inter-fĭo, fieri, (παθ. τοῦ interficio) = interficior, διαφθείρομαι.

inter-flŭo, flūxi, (ἄνευ σ.), γ'. (ἀρχ. καὶ μ.), διαρρέω, ῥέω ἐν μέσῳ.

inter-fŏdio, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), γ'. (ἀρχ.) διορύττω, διασπείρω τι.

inter-(for), fātus sum, ἀποθ. α'. (ἄχρ. ἐν τῷ 1ῳ προσ. τοῦ ἐνεστ. τῆς ὁριστ.) παρεμβάλλω λόγον, ὑπολαμβάνω (διακόπτω) τὸν λόγον.

inter-fŭgio, γ'. (Λουκρ.) διὰ μέσου φεύγω.

inter-fulgens, ntis, διαλάμπων.

inter-fundor, fūsus sum, γ'. (π. καὶ μ.), χέομαι, ῥέω διὰ μέσου τινός· maculis (sanguineis) interfusa genas, τὰς παρειὰς κηλίσιν (αἱματηραῖς) ὑποκεχυμένη, Βεργ.

inter-ĭbi, ἐπίρ. = interim.

intĕrim, ἐπίρ. (inter)· 1) ἐν τῷ μεταξὺ (χρόνῳ), ἐν τοσούτῳ (ἐπὶ παραγρῆμα συμβεβηκότος· πρβλ. interea) Ἐντ. α) = ἀλλά, ἀλλ' ὅμως, μ ντοι β) τό γε νῦν, τὸ πρῶτον· 2) (μ.) = interdum.

interĭmo, ēmi, emptum, γ'. (inter, emo)· 1) ἀναιρῶ, ἀποκτείνω τινά· 2) ἀφανίζω, διαφθείρω τι· 3) μετφ. -sacra, καταλύω τὰ ἱερά.

interĭor, -ĭus, γεν. ōris (συγκρ. τοῦ ἀχρ. intra· πρβλ. intimus)· 1) ἐνδότερος, ἐσώτερος: -pars domus, τὰ ἐνδότερα τοῦ οἴκου· nationes -es, ἔθνη μεσόγαια· epistolā interiore, ἐν μέσῳ τῆς ἐπιστολῆς. Ἐντ. α) cursus, gyrus -, = ὁ συντομώτερος ὁρόμος· β) rota -, (ἐν ταῖς ἁρματοδρομίαις) ὁ ἀριστερὸς τροχός· 2) μετφ. societas, amicitia -, = οἰκειοτέρα φιλία· timor -, = φόβος βαθέως εἰσδύων· consilia -, = ἀπόρρητα, ἀπόκρυφα διαβούλια.

intĕrĭtio, ōnis, θ. (σπ.) καὶ **interĭtus**, us, ἀ (intereo), ἀπώλεια, φθορά, ὄλεθρος, exercitus τοῦ στρατοῦ.

interĭus, οὐ. τοῦ interior, ὃ ἰδέ.

inter-jăceo, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), 6'. ἐν μέσῳ τινὸς κεῖμαι.

interjectio, ōnis, θ. (interjicio), (μ.)· 1) παρεμβολή, παρένθεσις· 2) ἐπιφώνημα.

1. interjectus, us, ἀ. (interjicio)·

1) παρεμβολή, παρέμπτωσις, terrae τῆς γῆς (μεταξὺ ἡλίου καὶ γῆς)· 2) -u temporis ἐν τῷ μεταξύ· 3) -u noctis, νυκτὸς διαγενομένης.

2. interjectus, a, um, μετχ. τοῦ ἐπορ. interjicio.

interjĭcĭo ἢ **inter-jăcĭo,** jēci, jectum, γ'. παρεμβάλλω, παρεντίθημί τι· nasus interjectus oculis, ῥὶς ἐν μέσῳ τῶν ὀφθαλμῶν παρεμβεβλημένη. Συχν. ἡ μετχ. interjectus = ἐν μέσῳ κείμενος, ἐν μέσῳ εὑρισκόμενος ἢ ἱστάμενος. paucis diebus interjectis, ὀλίγας ἡμέρας διαλιπών, μετ' ὀλίγας ἡμέρας· longo intervallo -cto, μακροῦ διαλείμματος διαγενομένου.

inter-jungo, junxi, junctum, γ'. (σπ.) 1) συνάπτω πρὸς ἀλλήλους, manus· 2) (μ.) ἀποζεύγνυμι, equos τοὺς ἵππους· ἐντ. μετφ. ἀμετ. = ἀναπαύομαι.

inter-lābor, ἀποθ. γ'. (π.) διὰ μέσου φέρομαι ἢ ῥέω.

inter-lĕgo, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), γ'. ἐκβρέπομαι, frontes φύλλα.

inter-lĭno, lēvi, lĭtum, γ'. 1) ἐναλείφω, δι' ἀπαλείψεως (λέξεων) διαλυμαίνομαι, tabulas.

interlĭtus, a, um, μτχ. interlino.

interlŏcūtĭo, ōnis, ὁ. (interloquor), (μ.) λόγου ὑπόληψις = ἀντιλογία.

inter-lŏquor, cūtus sum, ἀποθ. γ'. ὑπολαμβάνω τὸν λόγον τινός, ὑπολαμβάνω (μεταξὺ) λέγοντά τινα.

inter-lūcĕo, lūxi (ἄνευ σ.), 6'. 1) διαστίλβω, διαυγάζω, sol· 2) (π.) διαφαίνομαι, διαφανὴς εἰμί· 3) μετφ. α) ὁρατὸς εἰμί· β) aliquid -et inter κτλ. = διακρίνεται, διάφορόν ἐστιν.

interlūnium, ii, οὐ. (inter, luna), τὸ μεσοσέληνον, ἡ νέα σελήνη (ἀντίθ. plenilenium).

inter-lŭo, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.). γ'. διὰ μέσου ῥέω, προσκλύζω τινί.

inter-menstruus, a, um, ὁ μεταξὺ δύο μηνῶν (χρόνος), ἡ ἕνη καὶ νέα. **-um,** i, οὐ. (ἐπὶ. tempus) = interlunium.

in-terminātus, a, um, ἀπέραντος.

inter-mĭnor, ἀποθ. α'. καὶ **-no,** α'. διαπειλῶ, ἀπειλῶ τινι, alicui· ἐντ. = ἀπειλῶν ἀπαγορεύω· ἐντ. καὶ cibus interminatus = ἀπηγορευμένη τροφή.

inter-misceo, miscŭi, mixtum 6'. ἐμμίγνυμι, ἀναμίγνυμι, dignos indignis τοὺς ἀξίους τοῖς ἀναξίοις.

intermissio, ōnis ὁ. (intermitto ἢ διάλειψις, ἡ ἐπὶ χρόνον τινὰ παῦσις.

intermitto, mīsi, missum, γ'. 1) διαλείπω, diem ἡμέραν, iter πορευόμενος· tempore intermisso, χρόνου διαλιπόν ἢ ἐπισχών· ὡσαύτ. irabes intermissae, δοκοὶ διατεῖνουσαι (ἀπέχουσαι ἀπ' ἀλλήλων) τὸ αὐτὸ διάστημα· μετφ. verba -unt usu = λέξεις οὐκέτ εὔχρηστοι οὖσαι· 2) διαλείπω = ἐλεύθερον ἢ κενὸν ἀφ' ἡμ· μάλ. ἐν τῇ μετχ. pars intermissa à flumine = μέρος ἐλεύθερον τοῦ ποταμοῦ, ἐν ᾧ ὁ ποτ. οὐκ ἦν· loca intermissa custodiis = τόποι οὐ κατεχόμενοι ὑπὸ φυλακῶν· per intermissa = διὰ τῶν εἰς τὴν θάλασσαν στομίων· 3) διαλείπω πράττων τι, (ἐπὶ χρόνον τινά) παύομαι ἀπό τινος, παραλείπω τι (πρβλ. mitto, omitto, cesso)· συχν. δὲ ἐν τῇ μετχ. intermissus διαλιπών, διάλειμμα ποιήσας, ἐπὶ χρόνον τινὰ παυσάμενος, ventus.

inter-mŏrĭor, mortuus sum, ἀποθ. γ'. ἀποθνήσκω (ἀνεπαισθήτως καὶ βραδέως φθίνων ἀποθνήσκω· πρβλ. morior, demoriori· ἐντ. συχν. α) ἀπομαραίνομαι, ἀπόλλυμαι, ἀφανίζομαι, παύομαι ὤν· ἐν τῇ μετχ. intermortuus (civitas, contio, boni mores)· β) = λειποθυμῶ.

intermundĭa, ōrum, οὐ. πλ. (inter, mundus) τὰ μετακόσμια = τὰ μεταξὺ κόσμων διαστήματα (κατ' Ἐπίκουρον).

intermūrālis, e (inter, murus), ὁ μεταξὺ τῶν τειχῶν ὤν.

inter-nascor, nātus sum, γ'. ἐν μέσῳ φύομαι.

internĕcio ἢ **internĭcio,** ōnis, ὁ. (inter, neco), ὁλοτελὴς σφαγή, παντελὴς ὄλεθρος, πανωλεθρία.

internĕcīvus, a, um (internecio) φονικός, ἐξολοθρευτικός, bellum πόλεμος.

inter-nĕco, α'. ἐξολοθρεύω, hostes.

inter-necto, γ'. (π.) συμπλέκω, συνάπτω, συνδέω, crinem τὴν κόμην.

inter-nĭteo, 6'. (μ.) διαστίλβω.

internōdĭum, ii, (inter, nodus) (π. καὶ μ.) μεσογονατίον. Ὀζέϐ.

inter-nosco, nōvi, nōtum, γ'. δια-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γιγνώσκω, διακρίνω, blandum amicum a vero τὸν κολακευτικὸν φίλον ἀπὸ τοῦ ἀληθοῦς· ὡσαύτ. -fures, διακρίνω τοὺς κλέπτας (ἀπὸ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων).

inter-nuntĭo, ā'. ἀλλήλοις ἀγγέλλειν, ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἀγγέλλους (ἀλλήλοις) πέμπειν.

inter-nuntĭus, ii, ā. καὶ **-tia**, ae, θ. ὁ, ἡ διάγγελος, ἄγγελος, (μεσίτης).

internus, a, um (intra), (π. καὶ μ.)· 1) ὁ ἔνδον, ὁ ἐντός, ὁ ἔσω: mare -um, ἡ ἔσω, ἡ ἐντὸς θάλασσα = ἡ μεσόγειος· 2) μετφ. ἐγχώριος, ἐπιχώριος, οἰκεῖος, ἐμφύλιος (ἀντίθ. externus).

in-tĕro, trīvi, trītum, γ'. ἐντρίβω, ἐν ρύπτω τί τινι.

interpellātĭo, ōnis, θ. (interpello). 1) ὑπόληψις λόγου, ὑπόκρουσις (διακοπὴ) τοῦ λόγου τινός· 2) ἐνόχλησις, κώλυσις.

interpellātor, ōris, ā. (interpello) ὁ παρενοχλῶν, ὁ ἐνοχλῶν.

interpello, āvi, ātum, ā'. 1) ὑπολαμβάνω λέγοντά τινα, μεσολαβῶ (διακόπτω) τινὰ λέγοντα, aliquem. 2) προφέρω τι ὡς ἀντιλογίαν, aliquid, Κικέρ. 3) παρενοχλῶ, ἐνοχλῶ, ταράττω, διακόπτω, διακωλύω, κωλύω τινά ἢ τι, aliquem ἢ aliquid. καὶ μετὰ τοῦ ne, quominus καὶ (π.) μετ' ἀπαρεμφ. 5) (μ.) πρόσκειμαι τινι δεύμενος, ἀντιβολῶ τινα, aliquem.

interpŏlis, e (ἀρχ. καὶ μ.) κεκαλλωπισμένος, ἐξωμυθιωμένος, mulier.

interpŏlo, āvi, ātum, ā'. (interpolis), ἀνακαινίζω, ἀνακαλλύνω, ἄλλως σχηματίζω: -togam, πάλιν ἀναβάπτω· -tabulas, διαφθείρω, νοθεύω τοὺς πίνακας.

interpōno, pŏsŭi, pŏsĭtum, γ'. 1) παρεντίθημι, τίθημι ἐν τῷ μέσῳ, τάττω ἐν τῷ μέσῳ· μάλ. ἐν τῷ λόγῳ παρεντίθημι, παρεμβάλλω, verba, aliquid· 2) μετφ. α) - spatium, διαλείπω χρόνον (ἀφίνω νὰ διέλθῃ χρόνος)· -moram, ἀναβολὴν ποιοῦμαι, μέλλω, βραδύνω· triduo interposito, τριῶν ἡμερῶν διαγενομένων, διελθουσῶν· ε) -judicium (decretum), προφέρω, ἐκφέρω κρίσιν· -poenas, ποινὰς τάττω. γ) ὡς ἐνέχυρον τίθημ. ἢ δίδωμι: -fidem meam in rem aliquam, διαβεβαιοῦμαι τι· -jusjurandum ὅρκον ὄμνυμι ἢ ποιοῦμαι· δ) προβάλλομαί τι (αἰτίαν, πρόφασιν)· -causam, προτασίζομαι· ὡσαύτ. gladiatores interpositi sunt, οἱ μονομάχοι πρόφασις αἱ ἀσκοὶ ἐγένοντο· ε) χρῶμαί τινι, operam, studium pro aliquo· ς) παρενείρω ἐμαυτὸν εἴς τι, ἀναμίγνυμαι εἴς τι: -me bello; -me in istam pacificationem (ὡς μεσίτης) ἀναμίγνυμαι· ζ) -me, παρενείρω ἐμαυτὸν κωλύσων τι, κωλύω τι, ἐναντιοῦμαί τινι, audaciae alicujus, nihil me -, οὐδαμῶς ἐναντιοῦμαι.

interpŏsĭtĭo, ōnis, θ. (interpono) 1) παρένθεσις, παρεμβολὴ (ἐν τῷ λόγῳ)· 2) τεχν. ὅρ. = ἡ παρένθεσις.

interpŏsĭtu, ἀφαιρ. τοῦ ἀχρ. interpositus, εὔχρ. ἐν τῇ φράσει: -u terrae, τῇ ἐν μέσῳ (ἡλίου καὶ σελήνης) θέσει τῆς γῆς. Κικέρ.

interpŏsĭtus, a, um, μετχ. τοῦ interpono.

interpres, ĕtis, ā. καὶ θ. 1) ὁ μεσίτης, ἡ μεσίτις: -pacis, μεσίτης εἰρήνης· judicii corrumpendi, μεσίτης ἐν τῷ δεκασμῷ τῶν δικαστῶν· te interprete, τῇ σῇ μεσιτείᾳ· (π.) int. (harum) curarum = ἡ αἰτία τοῦ ἔρωτος (οὕτω καλεῖται ἡ Ἥρα ὡς θεὰ τοῦ γάμου)· 2) ἐξηγητής, ἑρμηνευτής: -juris, νομικός. -coeli, ἀστρονόμος· -divum, ὁ μάντις ἢ ὁ ἱερεύς· 3) ὁ μεθερμηνεύων, μεταφραστής· 4) ἑρμηνεύς (διερμηνεύς).

interprĕtātĭo, ōnis, θ. (interpretor) 1) ἐξήγησις, ἑρμηνεία, juris· 2) μετάφρασις· 3) κρίσις, διάκρισις.

interprĕtor, ἀποθ. ā'. (interpres) 1) (Πλ.) ἀμετ. μεσιτεύω· μετφ. -memoriae alicujus, τῇ μνήμῃ τινὸς βοηθῶ· 2) μεταβ. α) ἐξηγοῦμαι, ἑρμηνεύω somnia τὰ ὀνύπνια· β) κρίνω, διαγιγνώσκω τι· γ) κατανοῶ, ἐννοῶ: pauci Agricolam -antur· δ) ἐκδέχομαι, ἀποδέχομαι, aliquid male τι ἐπὶ τὸ χεῖρον, in partem meliorem εὐνοϊκῶς· 3) μεθερμηνεύω, μεταφράζω (μᾶλλον κατ' ἔννοιαν ἢ κατὰ λέξιν).

inter-prĭmo, pressi, pressum, γ'. (ἀρχ.) συμπιέζω, συνθλίβω, fauces.

interpunctĭo, ōnis, θ. διάστιξις, διὰ στίξεως διάκρισις τῶν λέξεων.

inter-pungo, punxi, punctum, γ'. διαστίζω (τὰς λέξεις), διακρίνω· ἐντ. μετχ. interpunctus, προσηκόντως διηρημένος, oratio· οὐσ. **interpunctum**, i, ου. = interpunctio.

inter-quĕror, questus sum, γ'. (ἀμφίδ.), ἐπιμέμφομαι, ἐπολοφύρομαι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

inter-quiĕsco, quiēvi, quiētum, γ'. διαναπαύομαι, διαπαύομαι, διαλείπω (λέγων).

inter-regnum, i, οὐ. μεσοβασιλεία· 1) ἐπὶ τῶν βασιλέων· ὁ ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ τελευταίου βασιλέως καὶ τῆς ἀναγορεύσεως ἑτέρου χρόνος, ἐν ᾧ κατὰ πενθήμερον τῶν συγκλητικῶν τις (ὡς interrex) τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα ἐλάμβανεν· 2) ἐπὶ δημοκρατίας· ὁ χρόνος ἐν ᾧ τῶν ὑπάτων ἀποθανόντων ἢ ἀπόντων, εἷς τῶν πατρικίων συγκλητικῶν καθίστατο interrex πρὸς ἐνάσκησιν τῆς ὑπατικῆς ἐξουσίας καὶ ἐπιστασίαν ἐν ταῖς ἀρχαιρεσίαις, μάλ. τοῦ νέου ὑπάτου.

inter-rex, rēgis, ὰ. μεσοβασιλεύς, ἰδὲ interregnum.

in-terrĭtus, a, um (π. καὶ μ.) ἀτρόμητος· -leti, μὴ φοβούμενος τὸν θάνατον.

interrŏgātĭo, ōnis, θ. (interrogo) 1) ἐρώτησις, ἐπερώτησις, συχν. = ἀνάκρισις, ἐξέτασις, testium· 2) ἐν τῇ ῥητορ. = συνερώτησις, συλλογισμός, (ὅτι οἱ διαλεκτικοὶ ἐν ἐρωτήσεως σχήματι τοὺς συλλογισμοὺς αὐτῶν ἐξέφερον).

interrŏgātiuncŭla, ae, θ. (ὑποκορ. τοῦ interrogatio) μικρὸς συλλογισμός.

interrŏgo, α'. 1) - aliquem aliquid ἢ de re aliqua, ἐρωτῶ. ἐπερωτῶ τινα τι ἢ περί τινος· - sententias, τοὺς συγκλητικοὺς τὴν αὐτῶν γνώμην ἐρωτῶ. μάλ. δικαστ. ἐρωτῶ = ἀνακρίνω, ἐξετάζω, testem· 2) - aliquem lege ἢ ligibus (ἢ ἄνευ αὐτῶν) = δικάζω τινά, κατηγορῶ τινος (ἐπὶ δικαστηρίου). - aliquem facti, κατηγορῶ τινος ἐπί τινι· 3) (μ.) ἀμεταδ. (δι' ἐρωτήσεων) συλλογισμὸν ποιοῦμαι, συλλογίζομαι, ἰδὲ interrogatio 2.

inter-rumpo, rūpi, ruptum, γ'. 1) (συνεχές τι) διαρρήγνυμι, διακόπτω, διατέμνω· ἐπὶ γεφύρας = διαλύω· 2) - orationem, ὑποκρούω (διακόπτω) τινὸς τὸν λόγον· ὡσαύτ. - iter, διακωλύω τὴν πορείαν.

interrupte, ἐπίρ. οὐ συνεχῶς.

interruptio, ōnis, θ. διακοπή.

interruptus, a, um (μετχ. τοῦ interrumpo), διαλείμματα ἔχων, οὐ συνεχής, voces· ἐντ. α) -igues, κατὰ διαλείμματα φαινόμενοι ἀστραπαί· β) qui terram incolunt -pti sunt, οἱ τὴν γῆν οἰκοῦντες διαστήμασι διαχωρίζονται.

intersaepio, ἰδὲ intersepio.

inter-scindo, scĭdi, scissum, γ'. 1) διαρρήγνυμι, διακόπτω, διαλύω τι· -venas φλεβοτομῶ· - aggerem, καθαιρῶ τὸ χῶμα· ἐντ. = διαχωρίζω τι· 2) μετφ. παρενοχλῶ, ταράττω, laetitiam.

inter-scribo, γ'. ἐν μέσῳ γράφω.

inter-sĕco, secŭi, sectum, α'. (σπ.), διατέμνω, res illas.

inter-sēpĭo, sepsi, septum, ε'. διαφράττω, διαχωρίζω τι.

1. inter-sĕro, sēvi, sĭtum, γ'. φυτεύω τι διὰ μέσου, vitas.

2. inter-sĕro, sĕrŭi, sertum, γ'. παρενείρω, παρεντίθημί τι· - causam = causam interpono, προφασίζομαι.

inter-sisto, stĭti, γ'. (μ.) (ἐν τῷ μέσῳ τοῦ λόγου) ἐσίσταμαι, παύομαι.

intersĭtus, a, um (μετχ. τοῦ interscro 1.) (μ.) ἐν μέσῳ κείμενος ἢ ὤν.

inter-spīrātio, ōnis, θ. ἡ ἐν τῷ μεταξὺ ἀναπνοή.

1. inter-stinguo, stinctus, γ'. (μ.), διαστίζω, ποικίλλω τι.

2. inter-stinguo, γ'. (ἀρχ.), σβέννυμί τι, ignem τὸ πῦρ.

interstrātus, a, um (μετχ. τοῦ ἄλλως ἀχρ. intersterno), διεστρωμένος, ἐν μέσῳ κείμενος.

inter-strĕpo, γ'. ἐνηχῶ, κρίζω.

inter-stringo, γ'. διασφίγγω.

intersum, fŭi, esse, Α) πρόσωπ. 1) ἐπὶ τοπου· ἐν μέσῳ εἰμί, ἐν μέσῳ ἢ μεταξὺ κεῖμαι, ἐντ. = διείργω, χωρίζω τι· 2) ἐπὶ χρόνου· διαγίγνομαι, διέρχομαι· ἐντ. 3) διέστηκα, διαφέρω, διάφορός εἰμι· 4) παραγίγνομαι, πάρειμι ἔν τινι (καὶ ἐν τούτῳ μέρος λαμβάνω, πρβλ. assum): - in convivio, proelio· Β) ἀπρόσ. **intĕrest**, 1) διαφέρει, διαφορά ἐστιν: - multum, nihil. 2) διαφέρει, μέλει τινί· α) μετὰ γεν. τοῦ προσ., ᾧ μέλει τι: Ciceronis —, μέλει τῷ Κικέρωνι· β) μετὰ τῆς ad καὶ αἰτ. τοῦ πράγμ., ὡς πρὸς ὃ ἐστί τι οὐσιῶδες: - ad honorem -· γ) μετὰ οὐδ. ἀντ. πρὸς δήλωσιν τοῦ πράγμ., περὶ οὗ διαφέρει τινί: imperatoris hoc, illud- ὡσαύτ. καὶ μετὰ τοῦ ut ἢ ἀπαρεμφ. δ) μετ' ἀφαιρ. κτητ. ἀντων.: - meā, tuā κτλ., διαφέρει μοι κτλ. ε) -multum

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

magnum, maxime (πρός δηλ. τοῦ πόσον τι μέλει τινί) = πολύ, μέγα διαφέρει ἢ μέλει.

intertextus, a, um (μετχ. τοῦ ἀρχ. intertexo), διυφασμένος.

inter-trăho, traxi, γ'. ἀφαιρῶ.

intertrīmentum, i, οὐ. (inter, tiro)· 1) ἀπότριμμα· 2) μετφ. ζημία, ἀπώλεια, βλάβη.

interturbātio, ōnis, θ. ταραχή.

inter-turbo, α'. ταράττω.

intervallum, i, οὐ. (inter, vallus, ὅθεν κυρ. ὁ μεταξὺ δύο χαράκων χῶρος)· 1) διάστημα, διάλειμμα: sequor aliquem magno -lo, ἕπομαί τινι διαλείπων, πόρρωθεν· καὶ ἐπὶ χρόνου: dolor dat int. = διαλείπει· video te longo (ἢ ex longo) int., μετὰ μακρὸν χρόνον ὁρῶ σε· datur hoc int., δίδοται αὕτη ἡ προθεσμία· dico -lo, ὁμιλῶ διαναπαύμενος· 2) ἀνομοιότης, διαφορά: quantum int. κτλ. 3) τεχν. μουσικ. ὅρος intervalla = «διαστήματα ὀξύτητός τε περὶ καὶ βαρύτητος» τ. ἔ. διαφορὰ τῶν ἤχων ὡς πρὸς τὴν ὀξύτητα καὶ βαρύτητα. Κικέρ.

inter-vello, vulsi, vulsum, γ'. ὑποτίλλω· ἐντ. = ἀφαιρῶ.

inter-vĕnĭo, vēni, ventum, δ'. 1) προσέρχομαι, ἐπέρχομαι (ἐν ᾧ τι ἔτι γίγνεται ἢ διαρκεῖ): - sermoni, ἐπέρχομαι τῷ λόγῳ (ἐν ᾧ τις λέγει)· - alicui, ἐξαίφνης καταλαμβάνω τινά· 2) μετφ. α) ἐπέρχομαι καταπαύω, παρενοχλῶ, κωλύω, ἐναντιοῦμαι· β) (μ.) μεσιτεύω· γ) παρεμπίπτω, συμβαίνω, γίγνομαί τινι: exigua fortuna -it sapienti, «βραχεῖα σοφῷ τύχη παρεμπίπτει», Κικέρ.

interventor, ōris, ἀ. ὁ παρενοχλῶν

interventus, us, ἀ. ἡ παρέμπτωσις, lunae, noctis· μετφ. = μεσιτεία.

interversus, a, um, μτχ. τοῦ ἑπομ.

inter-verto (-vorto), verti (vorti) versum (vorsum), γ'. 1) μετατρέπω, μεταστρέφω, μεταβάλλω, ingenia· 2) ἀφαιροῦμαι, ὑπεξαιροῦμαι, σφετερίζομαι, pecuniam, consulatum· 3) ἀποστερῶ τινά τινος, aliquem possessione· 4) ἀναλίσκω, δαπανῶ, pecuniam.

inter-vīso, visi, visum, γ'. 1) ἐπισκοπῶ, προσβλέπω τι· 2) ἔσθ' ὅτε ἐπισκέπτομαί τινα, aliquem.

inter-vŏlito, α'. διαπέτομαι.

inter-vŏmo, γ'. ἐρεύγομαι Λουκρ.

in-testābĭlis, e, (κυρ. ὁ δι' ἀνικανότητα μὴ ὡς μάρτυς προσκαλούμενος, ἐντ.) βδελυρός, ἀποτρόπαιος, ἄτιμος.

intestāto, ἐπίρ. (intestatus), ἀδιαθέτως, ἄνευ διαθήκης, mori ἀποθνήσκειν.

in-testātus, a, um, 1) (κωμ.) ἀμάρτυρος, ἄνευ μαρτύρων· 2) ἀδιάθετος, οὐ καταλιπὼν διαθήκην· 3) (Πλ.) ἄνευ ὄρχεων.

intestīnus, a, um (intus), ὁ ἔνδον, ἐμφύλιος, malum, bellum; opus -, λεπτουργία· μαλ. οὐσιαστικ. **intestīna**, ōrum, οὐ. πλ. (ἀρχ. καὶ ἐν τῷ ἑν.) τὰ ἐγκοίλια, τὰ ἔντερα, ἐντόσθια (πρβλ. exta, viscera).

in-tĕxo, texŭi, textum, γ'. 1) ἐνυφαίνω, διυφαίνω τί τινι: auro intextus, διάχρυσος· ἐντ. μετφ. ἐμπλέκω, ἐνείρω, ἐντίθημι, μίγνυμί τί τινι· 2) περιπλέκω, περιβάλλω τί τινι.

intextus, a, um, μετχ. τοῦ intexo.

intĭme, ἐπίρ. (intimus)· 1) οἰκειότατα· 2) ἐκ ψυχῆς, σφόδρα.

intĭmus, a, um (intra) ὑπερθ. τοῦ interior· 1) ἐνδότατος, ἐσώτατος· 2) μετφ. α) = βαθέως χωρῶν, βαθύτατος· β) = κρυπτός, ἀπόκρυφος, μυστικός, consilia· γ) οἰκειότατος· ἐντ. οὐσ. **intĭmus**, i, ἀ. ὁ οἰκειότατος, ὁ φίλος: -i, mei, οἱ ἐμοὶ οἰκειότατοι.

in-tingo (ἢ -tinguo), tinxi, tinctum, γ' ἐμβάπτω τινι, βάπτω εἴς τι.

in-tŏlĕrābĭlis, e, ἀνύρητος.

in-tŏlĕrandus, a, um = intolerabilis.

in-tŏlĕrans, ntis, (-ior, -issimus) 1) ἐνεργ. = ὁ χαλεπῶς φέρων τι, οὐ καρτερικός πρός τι· 2) παθητ. (π. καὶ μ.) = intolerabilis.

intŏlĕranter, ἐπίρ. (-ius, -issime) 1) ἀφορήτως, glorior· 2) ἀμέτρως doleo· 3) ὀρμητικῶς, insequor.

intŏlĕrantia, ae, θ. τὸ ἀφόρητον, ἡ ἀνεπιείκεια, ἡ ἀφόρητος ὑψηλοφροσύνη.

in-tŏno, tŏnŭi, tŏnātum, α'. 1) ἀμετ. βροντῶ: pater (Jupiter) -at; μετφ. = βροντῶ, ψοφῶ, βρομῶ, δουπῶ βοῶ· 2) μεταβ. α) - aliquid μετὰ βροντώδους φωνῆς λέγω τι· β) (π.) hiems intonata fluctibus (δοτ.), καταιγὶ μετὰ βοῆζου καταφερομένη τῶν κυμάτων

in-tonsus, a, um, ἄκαρτος, ἀκού-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρευτος ὀξυρος, ἐντ. ὁ μακρὰν κόμην καὶ γενειάδα ἔχων, (π.) mons-, ὄρος δρυμῶδες· ἐντ. (ἐπὶ δρυός) = ἀκλάδευτος, φυλλώδης· μετφ. homo -, ἄνθρ. αὐστηρός καὶ τραχύς, (ὅτι οἱ ἀρχαιότατοι Ῥωμαῖοι πώγωνα καὶ κόμην ἔφερον).

in-torqueo, torsi, tortum, 6'. 1) ἐπιστρέφω, περιστρέφω. oculos τοὺς ὀφθαλμούς· - pallium circa brachium, τὸ ἱμάτιον περὶ τὸν βραχίονα στρέφω, =τυλίσσω· - angues capillis, ἐμπλέκω· -funem, σχοινίον πλέκω· μετφ. oratio intorta, συνεστραμμένος, ἀσαφὴς λόγος· 2) (πάλλων) ἀφίημι, βάλλω, hastam equo (π.) τὸ δόρυ ἐπὶ τὸν ἵππον.

intortus, a, um, μετχ. intorqueo.

intrā, [κυρ. ἐν. ἀφαιρ. ὑπον. parte τοῦ ἄχρ, ἐπιθ. inte(rus), ἰδὲ interior]· A) ἐπίρρ. ἔνδον, ἐντός, ἔσω· B) πρόθ. μετ' αἰτ. 1) ἐπὶ τόπου· ἐντός, εἴσω, ἔσωθεν τινός: - parietes, Taurum montem, εἴσω τῶν τοίχων, ἔσωθεν τοῦ ὄρους Ταύρου· - teli jactum, ἐντὸς τοξεύματος· -nos, μεταξὺ ἡμῶν· -se meditari καθ' ἑαυτόν μελετᾶν· - famam, ἔλαττόν τι τῆς φήμης· ὡσαύτ. καὶ ἐπὶ ἀριθμ. classis erat i. centum, ἐλαττόν τι ἢ ἑκατόν· 2) ἐπὶ χρόνου· α) ἐντός τινος: -viginti dies· β) ἔν τινι: - viginti annos, ἐν ἑκατὸν ἔτεσιν.

intrābĭlis, e, (intro), εἰσβατός.

in-tractābĭlis, e, (π. καὶ μ.) ἀμεταχείριστος: homo -, ἄνθρωπος ἄγριος. genus i. bello, γένος ἀδάμαστον ἐν πολέμῳ· locus -, τόπος ἀοίκητος· bruma -, χειμὼν ἀφόρητος.

in-tractātus, a, um. ἀδοκίμαστος, (ἐπὶ ἵππου) ἀδάμαστος.

in-trĕmisco, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), γ'. (μ.) καὶ **in-trĕmo**, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), γ'. τρέμω, σείομαι.

intrĕpĭde, ἐπίρ. ἀφόβως.

in-trĕpĭdus, a, um, ἄτρομος, ἀτρόμητος. ἄφοβος; hiems -, χειμὼν ἐν ᾧ ἀταράχου ἡσυχίας ἀπολαύομεν·

in-trĭbŭo, γ'. εἰσφέρω, aliquid.

intrĭco, α'. (in, tricae), (ἀρχ.) ἐμπλέκω, περιπλέκω, aliquem τινά.

intrinsĕcus, ἐπίρ. (intra) ἔσωθεν.

1. intrītus, a, um, μετχ. intero.

2. intrītus, a, um, ἀτειρής, ἄθραυστος, ἀκέραιος.

1. intrō, ἐπίρ. (in) 1) εἴσω: - eo· 2) = intus, ἔνδον, ἐντός.

2. intro, α'. (in) 1) εἰσέρχομαι, in hortos εἰς τοὺς κήπους, ad aliquem παρά τινα· συχν. ἐπὶ πολεμίων· = βίᾳ εἰσέρχομαι· ἐντ. α) μετφ. εἰσδύομαι εἴς τι, διορῶ, κατανοῶ τι· β) - in familiaritatem alicujus, φιλίαν πρός τινα ποιοῦμαι· 2) μετ' ἀβ. εἴσω τινός γίγνομαι, εἰσέρχομαι εἴς τι: -mare, πλέω τὴν θάλασσαν· μετφ. ἐπὶ παθῶν. = ὑπεισέρχομαι, λαμβάνω τινὰ ἤ τι.

in-rō-dūco, duxi, ductum, γ'. ἄγω τινὰ εἴσω τινός, εἰσάγω τινὰ εἴς τι, milites, copias in fines hostium; -consuetudinem, εἰσάγω ἔθος· ἐντ. μετφ. α) εἰσηγοῦμαί τι· β) ἰσχυρίζομαι, διδάσκω τι.

intrōductio, ōnis, θ. εἰσαγωγή.

intro-ĕo, īvi καὶ ii, ĭtum, δ'. εἰσέρχομαι, in urbem εἰς τὴν πόλιν, ad aliquem παρά τινα· ὡσαύτ. - domum, εἰσέρχομαι εἰς τὴν οἰκίαν· - portā, διὰ τῆς θύρας εἰσέρχομαι.

intrō-fĕro, tŭli, latum, γ'. εἰσφέρω, εἰσκομίζω τι, cibum τροφήν.

intrō-grĕdior, gressus sum, γ'. ἀποθ. (gradior), (π.) εἰσέρχομαι.

1. introĭtus, us, ὁ. (introeo)· 1) εἴσοδος, in urbem εἰς τὴν πόλιν· prohibeo aliquem -tu, κωλύω τινὰ τῆς εἰσόδου· ἐντ. μετφ. α) ἡ εἰς ἀρχὴν εἴσοδος: - sacerdotii· β) = προοίμιον, ἀρχή. 2) συγκεκρ. = ἡ εἴσοδος, ἡ εἰσβολή.

2. introĭtus, a, um, μετχ. introeo.

intrō-mitto, mīsi, missum, γ'. 1) εἰσπέμπω, εἰσάγω, milites· 2) εἰσίημί τινα εἴσω, εἰσδέχομαί τινα.

introrsum ἢ introrsus, ἐπίρ. (introversum ἢ -versus). 1) εἴσω, εἰς τὸ εἴσω· 2) (π. καὶ μ.) ἔνδον, ἐντός.

intrō-rumpo, rūpi, ruptum, γ'. εἰσβιάζομαι, βίᾳ εἰσέρχομαι, in aedes εἰς τὴν οἰκίαν.

intrō-specto, α'. (Πλ.) καταθεῶμαι.

intrō-spĭcio, spexi, spectum, γ'. 1) καταθεῶμαί τι, εἰσβλέπω εἴς τι· μετφ. (μ.) = θεωρῶ τι· 2) μετφ. ἐταστικὸν βλέμμα ῥίπτω εἴς τι, ἐτάζω τι, σκοπῶ τι, Κικέρ.

intrō-vŏco, α'. εἰσκαλῶ τινα.

in-trūdo, γ'. εἰσωθῶ· μετφ. - me, βίᾳ εἰσέρχομαι πρός τινα.

intŭbus, i, ὁ. ἢ **-bum**, i, οὐ. ἡ σέρις, ἡ πικρίς (εἶδος κιχωρίου).

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

in-tueor, tuĭtus sum, ἀποθ. δ'. (ἀρχ. καὶ μ. καὶ **intuor**, ἀποθ. γ'.) 1) εἰσβλέπω, προσβλέπω, βλέπω, ὁρῶ solem τὸν ἥλιον· - in aliquem ἀποβλέπω εἴς τινα· μάλ. = μετὰ θαυμασμοῦ προσβλέπω τινά, aliquem· 2) μετφ. πνευματικῶς βλέπω τι, α) = θεωρῶ, σκοπῶ τι· β) = ἀποβλέπω πρός τι, προσέχω τινί, πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχω τι.

in-tŭmesco, tumŭi, γ'. (π. καὶ μ.)· 1 ἐξοιδαίνω. ὀγκοῦμαι· 2) μετφ. α) ὀγκοῦμαι, αὐξάνομαι, αἴρομαι. β) ἐξογκοῦμαι, ἐπαίρομαι, μέγα φρονῶ· γ) -alicui, γαλεπαίνω, ὀργίζομαί τινι.

in-tŭmŭlātus, a, um (π.), ἄχωστος, ἄταφος.

intuor, ἰδὲ intueor.

in-turbātus, a, um (μ.) ἀτάρακτος, μὴ θορυβούμενος.

in-turbĭdus, a, um (Τάκ.), ἀτάρακτος, ἀθόρυβος, ἤρεμος ἥσυχος.

intus, ἐπίρ. (in), 1) ἐντός, ἔνδον· est ne frater -, ἔνδον ὁ ἀδελφός; ἐντ. μετφ. = ἐν ἐμοί, ἐν τῇ ἐμῇ καρδίᾳ· - cano = ὑπὲρ ἐμαυτοῦ φροντίζω· 2) εἴσω· 3) (Πλ.) ἔνδοθεν.

intusĭum, ἰδὲ indusium.

in-tūtus, a, um, 1) ἀφρούρητος, ἀφύλακτος, castra· 2) οὐκ ἀσφαλής, ἀβέβαιος, amicitia.

Ĭnŭla, ae, θ. τὸ ἑλένιον (βοτ.).

In-ultus, a, um, ἀτιμώρητος, α) = ἀνεκδίκητος, δίκην (ἐκδίκησιν) οὐ λαβών· β) = τιμωρίας οὐ τυχών, οὐ τιμωρηθείς· γ) = ἀζήμιος, ἀνεπιτίμητος, injuria· (π.) ἀνενόχλητος, ἀσφαλής.

In-umbro, α'. (π. καὶ μ.), 1) κατασκιάζω, ἀμαυρῶ τι.

Inundātĭo, ōnis, θ. (inundo), (μ.), κατακλυσμός, πλήμμυρα.

In-undo, α'. 1) κατακλύζω, terram· ἀπολύτ. fluvius -it, ἐπλημμύρησεν μετφ. Cimbri -unt Italiam = κατέκλυσαν· 2) (π. καὶ μ.) ἀνάπλεώς τινός εἰμι: fossa -it sanguine.

In-ungo, unxi, unctum, γ'. (απ.) ἐπι-χρίω, ἀλείφω τι· inungor (ἀπολύτ.) = κολλυρίῳ ἀλείφομαι.

Inurbāne, ἐπίρ. ἀναστείως, ἀγροίκως, ἀκόμψως, ἀμόρφως, ἀπαιδεύτως.

In-urbānus, a, um, ἀνάστειος, ἄγροικος, ἀπαίδευτος, ἄκομψος, ἄχαρις.

in-urgeo, ursi, δ'. ἐπωθῶ, κρούω.

In-ūro, ussi, ustum, γ'. 1) ἐγκαίω, ἐνσφραγίζω, ἐντυπῶ, notam ν σῆμα τῷ μόσχῳ· ἐντ. inustus, a, u ἐγκεκαυμένος. ἐντετυπωμένος· 2) μ α) -alicui notam, ἔγκαυμα, στίγμα ἐπ βάλλω τινί, ἐντ. = στιγματίζω τιν -alicui ignominiam, προστρίβομαί τιν ὄνειδος· β) (κακόν. λύπην κ. τ. ὅμ. περιάπτω, παρέχω, ποιῶ τινι, alicui -unt leges nobis, μισητοὺς νόμους καταναγκάζουσιν ἡμᾶς λαβεῖν.

Inūsĭtāte, καὶ -to, ἐπίρ. (-ius, -issime) ἀήθως, ἀσυνήθως.

Inūsĭtātus, a, um (-ior, -issimus), ἀνωφελής, ἄχρηστος, ἀχρήσιμος, ἀνεπιτήδειος· πολλάκ. μετφ. = ἐπιβλαβής, βλαβερός, civis, oratio.

Inūtĭlĭtas, ātis, θ. τὸ ἀνωφελές, τὸ ἀχρήσιμον· μετφ. = ἡ βλάβη.

Inūtĭlĭter, ἐπίρ. ἀνωφελῶς, ἀχρήστως· μετφ. = βλαβερῶς.

Inŭus, i, ἀ. (ineo), ὁ Πάν.

in-vādo, vāsi, vāsum, γ'. 1) ἐπιβαίνω τινός, ἐμπίπτω, ἐμβάλλω εἴς τι in Asiam, castra; ἐντ. α) -in collum alicujus (ὁρμητικῶς) περιβάλλω τινά· β) -magnum aliquid, μεγάλῳ τινὶ ἐπιχειρῶ· γ) (π.) -viam, ὁδὸν ἔρχομαι· 2) ἐμπίπτω εἴς τινα, ἐπέρχομαι, ἐφορμῶ, προσβάλλω τινί, (in) hostes τοὺς πολεμίους· 3) χαλεποῖς λόγοις προσβάλλω τινί = καθάπτομαί τινος, ἐπιπλήσσω, ἐπιτιμῶ τινι· 4) βίᾳ κατέχω, βίᾳ λαμβάνω τι, σφετερίζομαί τινος, regnum· 5) ἐπὶ νόσου, φόβου, κ. τ. ὅμ. = ἐμπίπτω τινί, καταλαμβάνω τινά.

in-văleo, (ἄνευ πρκ.) δ'. (ἀρχ.), ῥώννυμαι, εὔρωστός εἰμι.

in-vălesco, valŭi, γ'. ἐπιρρώννυμαι, κρατύνομαι, ἐπιδίδωμι, κατισχύω, ἐπικρατῶ, ἐκνικῶ.

in-vălĭdus, a, um (-ior, -issimus) 1) ἀσθενής, ἀδύνατος, ἀδρανής, νωθής, ἀνίσχυρος· 2) ἀσθενής (ἐκ νόσου), ἄρρωστος.

invectīcĭus, a, um, (inveho), (μ.) εἰσαγώγιμος· μετφ. gaudium -um, χαρὰ προσποιητή.

invectĭo, ōnis, θ. (inveho)· 1) εἰσαγωγή, rerum· 2) ἐπιτίμησις, ἐπίπληξις.

in-vĕho, vexi, vectum, γ'. 1) εἰσάγω, εἰσκομίζω, pecuniam in aerarium χρήματα εἰς τὸ ταμιεῖον· divitiae -unt avaritiam, ὁ πλοῦτος ἐπάγεται

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φιλαργυρίαν· 2) invehor, καὶ ἡ μετοχὴ invehens, μέσ. α) - curru, equo, navi (ἢ συνήθ. ἄνευ τῶν λέξεων τούτων, ὅτε ἐκ τῆς συνεχείας συμπληροῦνται) = ἐφ' ἅρματος, ἐπὶ πλοίου, ἐφ' ἵππου ὀχούμενος (καθήμενος) εἰσέρχομαι, (in) urbem εἰς τὴν πόλιν· -litori, προσορμίζομαι εἰς τὴν ἀκτήν· -corpori patris, ὑπὲρ τὸ σῶμα τοῦ πατρὸς ἐλαύνω· -per auras, τὸν ἀέρα διαπλέω· -sinum, εἰσπλέω· β) -me (μόνον ἐπὶ ἱππικοῦ) = ἐπιφέρομαι, ἐπέρχομαι, ἐφορμῶ· γ) -in, εἰσπίπτω εἰς, ἐμβάλλω, προσβάλλω τινί· μετφ. = (λόγοις χαλεποῖς) καθάπτομαί τινος, ἐπιτιμῶ τινι. in Thebanos τοῖς Θηβαίοις.

in-vendĭbĭlis, e (Πλ.) δύσπρατος.

in-vĕnĭo, vēni, ventum, δ'. 1) ἐντυγχάνω, περιτυγχάνω τινί, εὑρίσκω τινά ἤ τι (συνήθ. τυχηρῶς, πρβλ. reperio): - aliquem domi; συχν. - in libris, in annalibus, apud auctores, ἐν τοῖς βιβλίοις, τοῖς χρονικοῖς, τοῖς συγγραφεῦσιν εὑρίσκω = ἀναγινώσκω· 2) πυνθάνομαί τι παρά τινος, μανθάνω τι, ex captivis παρὰ τῶν αἰχμαλώτων· 3) εὑρίσκω, ἀποκαλύπτω, conjurationem· 4) εὑρίσκω, ἐξευρίσκω, ἐφευρίσκω, μηχανῶμαι, ἐπινοῶ τι, artes τέχνας, fallaciam δόλον· non i. quid faciam, οὐκ οἶδα ὅ τι χρὴ ποιεῖν· 5) εὑρίσκομαί τι (παρά τινος), τυγχάνω τινός, λαμβάνω τι, gloriam, veniam· (π.) - mortem manu ὑπὸ πολεμίας χειρὸς ἀποθνήσκω· - laudem, ἔπαινον κτῶμαι.

inventĭo, ōnis θ. (invenio), εὕρεσις, ἐξεύρεσις, ἐφεύρεσις· ἀφῃρ. = τὸ ἐξευρίσκειν· καὶ = ἀγχίνοια.

inventiuncŭla, ae, θ. (ὑποκορ. τοῦ inventio), μικρὰ (οὐδενὸς λόγου) εὕρεσις, ἐφεύρεσις.

inventor, ōris, ἀ. (invenio), εὑρετής, ἐφευρετής, ὁ ἐξευρών, ὁ ἐπινοήσας, ὁ πρωτουργός, ὁ αἴτιος.

inventrix, īcis, θ. εὑρέτις, ἐφευρέτις, ἡ ἐξευροῦσα, ἡ ἐπινοήσασα, ἡ αἰτία, ἡ ἀρχή, ἡ πρωτουργός.

inventum, i, οὐ. (μετχ. τοῦ invenio) εὕρεσις, ἐξεύρεσις· συγκ. = τὸ εὕρημα, ἐξεύρημα, ἐπινόημα· - a Zenonis καὶ Ζήνωνος διδασκαλίαι, δοξασίαι.

inventus, a, um, μτχ. τοῦ invenio

invĕnuste, ἐπίρ. (invenustus), ἀχαρίτως, ἀπειροκάλως, ἀκόμψως, ἀηδῶς, δυσαρέστως.

in-vĕnustus, a, um, ἀναφρόδιτος· ἐντ. α) ἀκαλλής, ἄχαρις, ἀπειρόκαλος, ἄκομψος· β) (κωμ.) ἐπὶ ἐρῶντος, ἀναφρόδιτος εἰς τὰ ἐρωτικά, δύσερως.

invĕrēcunde, ἐπίρ. (inverecundus), (μ.) ἀναιδῶς, ἀναισχύντως.

invĕrēcundus a. um (-issimus), ἀναιδήμων, ἀναιδής, ἀναίσχυντος, θρασύς.

in-vergo, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.) γ', (π.), ἐπιχέω, vina fronti τῷ μετώπῳ οἶνον.

inversĭo, ōnis, θ. (inverto), 1) ἀναστροφή, verborum (ὡς quoque ego = ego quoque)· 2) μετφ. ἐν τῇ ῥητ. α) εἰρωνεία, Κικέρ. β) ἀλληγορία· γ) μετάθεσις.

inversus, a, um, μετχ. τοῦ inverto.

in-verto, verti, versum, γ'. 1) ἀναστρέφω, μεταστρέφω, περιστρέφω τι. Ἐντ. (π.) - terram vomere, τὴν γῆν τῷ ἀρότρῳ ἀναστρέφω = ἀρῶ· - mare = ἀνασκαλεύω· - vinaria, ἀνατρέπω, ἐκκενῶ· - ornos, ἀναστρέφω, ἀνατρέπω τὰς μελίας· coelum invertitur = περιστρέφεται· annus inversus = ὁ λήγων ἐνιαυτός· 2) μετφ. διαστρέφω, ἐπὶ τὸ χεῖρον, μεταλλάττω, παραλλάττω τι: - virtutes διὰ σοφισμάτων παρηλλαγμένην (κακὴν) σημασίαν δίδωμι· - aliquid παρὰ Ταχ. = ἄλλως (ἄλλαις λέξεσιν) ἐκφράζω· μάλ. ἡ μετχ. **inversus**, a, um, ἐπιθετικ.: - verba, ταῖς λέξεσιν εἰρωνικῶς χρῶμαι. καὶ verba inversa = τροπικαί, μεταφορικαὶ λέξεις. mores -i, ἦθη διεφθαρμένα. consuetudo -a, ἔθος ἄτοπον.

in-vespĕrascit, γ'. ἀπρόσ., ἑσπέρα γίγνεται, Λίβ.

investīgātĭo, ōnis, θ. ἀνίχνευσις, ἐξερεύνησις, ἀναζήτησις, veri.

investīgātor, ōris, ἀ. ἀνιχνευτής, ἐρευνητής, conjurationis.

in-vestīgo, α'. 1) ἐπὶ κυνός· ἰχνεύω, ἀνιχνεύω· 2) ἐπὶ ἀνθρ. ἀνιχνεύω, ἐρευνῶ, διερευνῶ, ἀναζητῶ, ἐξετάζω, συντόνως διώκω τι· 3) ἐρευνῶν ἐξευρίσκω τι, μανθάνω τι.

in-vestĭo, īvi, ītum, δ'. (μ. σπ.) περιβάλλω, καλύπτω, κοσμῶ, porticum picturā τὴν στοὰν γραφαῖς.

invĕtĕrasco, āvi, ātum, γ'. πα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λαιοῦμαι, μάλ. = ἐγχρονίζω (πολὺν χρόνον μένω) ἔν τινι, ἑπομ. = ῥιζοῦμαι, κρατύνομαι, ἑδραιοῦμαι· ἀ π ρ ο σ. inveteravit (ἐρριζωται, παλαιὸν ἔθος ἐγένετο), ut; si -vit (ἐπαλαιώθη, εἰς λήθην περιέπεσεν), actum est.

invĕtĕrātio, ōnis, θ. (invetero), παλαίωσις, ἐντ. = ῥίζωσις (ἐπὶ κακοῦ).

invĕtĕro, α'. (vetus), παλαιὸν ποιῶ. σχεδ. ἀεί ποτε μέσ. inveteror = παλαιοῦμαι, καὶ μετχ. **inveterātus**, a, um, ἐπιθετικ., πεπαλαιωμένος, ἐρριζωμένος, παλαιός, χρόνιος, βεβαιος.

in-vĭcem, ἐπίρ. (ἴσως vicis) 1) ἐν μέρει, ἐν τῷ μέρει (= κατὰ σειράν), ἐκ διαδοχῆς, ἐναλλάξ, ἀμοιβαίως· 2] = ἀλλήλων, -οις, -ους.

in-victus, a, um (-issimus) [vinco], ἀνίκητος, ἀήττητος, ἀχείρωτος, ἀκαταμάχητος, ἀκαταπόνητος· ἐντ. μετφ. ἀνεξέλεγκτος, ἄσειστος, ἀδιάφθαρτος· οὐσιαστ. invicta quaedam fecerat, ἀνυπέρβλητά τινα ὅρια (ἑαυτῇ) ἔθετο· (π.) - ad vulnera, ἄτρωτος.

invĭdentĭa, ae, θ. (σπ., φιλοσ. τεχν. ὅρ.) φθόνησις, φθόνος, ζῆλος.

in-vĭdeo, vīdi, vīsum, 6'. 1) βασκάνω ὄμματι βλέπω τι, aliquid. 2) φθονῶ τινί τινος: - honori, commodi alicujus, φθονῶ τῇ τιμῇ, τοῖς ἀγαθοῖς τινος· (σπ.) - alicui in re aliqua, συχνότ. re aliqua, (π. καὶ μ.) rem aliquam, φθονῶ τινι ἐπί τινι, ζηλῶ τινά τινος· (π.) res invidenda, ἐπίφθονον πρᾶγμα = λαμπρόν· invidetur mihi, φθονοῦμαι. Ἐντ. (π.) = ἀπείργω, κωλύω· ἡ μετχ. invidens, οὐσιαστικ. = ὁ φθονερός· πληθ. invidentes, δυσμενεῖς (ἐπὶ ἀκροατῶν), Τάκ.

invĭdĭa, ae, θ. (invideo), φθόνος· ἐντ. μῖσος. ἀπέχθεια, δυσμένεια: sum in -ā ἢ -am habeo, μισοῦμαι· adduco aliquem in -am, εἰς μῖσος (μισητόν) καθίστημί τινα· - decemviralis, τὸ πρὸς τοὺς δεκαδάρχας μῖσος.

invĭdĭōse, ἐπίρ. (-ius), φθονερῶς, δυσμενῶς, μισητῶς: - aliquem criminor, κατηγορῶ τινος, ὥστε μισητὸν γενέσθαι.

invĭdĭōsus, a, um (-ior, -issimus) [invidia]· 1) (π.) φθονερός, dea; -alicui, φθονῶν τινι· 2) ἐπίφθονος, φθόνον διεγείρων, possessio, pecunia· 3) ἀπεχθής, μισητός, res, homo; hoc vobis invidiosum est, τοῦτο μῖσος καὶ ἀγανάκτησιν ἐγείρει καθ' ὑμῶν.

invĭdus, a, um (invideo) 1) (π.) ὑποβλέπων = δυσμενής: vicus i. aegris· 2) φθονερός, φθονῶν, ludis alicujus· οὐσιαστ. invidos meos, τοὺς ἐμοὶ φθονοῦντας.

in-vĭgĭlo, α'. (π. καὶ μ.)· 1) ἐπαγρυπνῶ τινι, rei alicui· 2) μετφ. ἐπιμελοῦμαί τινος, victui; - venatui, σύντονος κυνηγός εἰμι.

in-vĭŏlābĭlis, e, ἄθικτος, ἀδέκητος.

inviŏlāte, ἐπίρ. ἀπαραβάτως.

in-vĭŏlātus, a, um (μετχ. τοῦ violo) 1) ἀκέραιος· 2) ἀδίηλος.

in-vīsĭtātus, a, um (visito) ἀθεώρητος, ἀθέατος, alicui τινί.

in-vīso, vīsi, vīsum, γ'. 1) προσβλέπω εἴς τι, ἐπισκοπῶ, ἐφορῶ, res rusticas, domum· 2) ἐπισκέπτομαί τινά ἢ , ad aliquem, Delum.

1. invīsus, a, um (-ior, -issimus, [μετχ. τοῦ invideo), ἐπίφθονος, μισητός, ἀπεχθής.

2. invīsus, a, um (video) ἀόρατος.

invītāmentum, i, οὐ. (invito), τὸ ἐπαγωγόν, τὸ ἑφολκόν, τὸ θέλγητρον.

invītātĭo, ōnis, θ. (invito)· 1) κλῆσις, πρόσκλησις· μάλ. ἡ εἰς συμπόσιον πρόσκλησις· ἐντ. = ἑστίασις, εὐωχία· 2) μετφ. = πρόκλησις, προτροπή.

invītātus, us, ἀ. (εὐχρ. μόνον ἐν τῇ ἐν. ἀφαιρ.) = invitatio.

invīte, ἐπίρ. (-ius), ἀνουσίως.

invīto, α'. 1) καλῶ τινα (ἐπὶ ξενίαν): - aliquem ad coenam, καλῶ τινα ἐπὶ δεῖπνον· - in hospitium, ξενίζω τινά· ὡσαύτ. - aliquem domum ἢ lecto ac domo, ἑστιῶ, εὐωχῶ τινα· ἐντ. α) = προτρέπω τινί: - aliquem poculis· β) - se (κωμ.) = εὐωχεῖσθαι· ἐντ. μετφ. -aliquem ἢ me gladio, θέλω τινὰ ἢ ἐμαυτὸν ἀποκτεῖναι· 2) - aliquem ad (in) aliquid ἢ (μᾶλλ. π.) ἀπρόθ. = παρακαλῶ, παρακινῶ, παρορμῶ, προτρέπω, ἐπάγω, προκαλοῦμαί τινα ἐπί τι, εἴς τι.

invītus, a, um (-issimus), [in, volo], ἄκων· - hoc feci, ἄκων ἐποίησα τοῦτο· me invitissimo, πάνυ ἐμοῦ ἄκοντος.

invĭus, a, um (in, via), ἄνοδος, ἀδιάβατος, ἄβατος, δύσβατος, δυσπόρευτος· ἐντ. invia, οὐ. (Τάκ.) at ἄβατοι χῶραι· μετφ. nil virtuti invium = οὐδὲν τῇ ἀρετῇ ἄπορον, ἀδύνατον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βερροίας

invŏcātĭo, ōnis, θ. (μ.) ἐπίκλησις.
in-vŏcātus, a, um, ἄκλητος.
in vŏco, α'. 1) καλῶ, προσκαλῶ τινα, μάλ. μάρτυρα ἢ πρὸς βοήθειαν ἐπικαλοῦμαι, ἐπιβοῶμαί τινα· 2) (ἀρχ. καὶ μ.) καλῶς ὀνομάζω τινά.
invŏlātus, us, ὰ. ἡ πτῆσις.
in-vŏlĭto, α'. (Ὁράτ.) εὔχρ. ἐν τῷ: comae -ant humeris, αἱ κόμαι ἐπιπέτονται. ἐπικρέμανται ὑπὲρ τῶν ὤμων.
invŏlo, α'. 1) πέτομαι, ἵπταμαι εἴς τι ἢ ἐπί τι· 2) μετφ. α) ἐπισκήπτω εἴς τινα, ἐπιφέρομαί τινι, ὁρμῶ ἐπί τινα. ad aliquem· - in possessiones alicujus, κύριος γίγνομαι τῶν κτήσεών τινος· β) ἐμπίπτω, προσβάλλω τινί, castra, aliquem· γ) (π.) - aliquid, ἁρπάζω τι, κύριος γίγνομαί τινος.
invŏlūcrum, i, οὐ. (involvo) περιειλημα, περικάλυμμα.
invŏlūtus, a, um, (-issimus), [μτχ τοῦ involvo], περικεκαλυμμένος = περίπλοκος, ἀσαφής. res.
in-volvo, volvi, vŏlūtum, γ'. 1 ἐπικυλινδῶ, montem monti ὄρος ὄρει· - orbem, κύκλον ποιοῦμαι· 2) περιελίσσω τι περί τι, aliquid corpori· 3) περιελίσσω τι περί τι, ἐντ. = καλύπτω, περικαλύπτω τινὰ ἢ τί τινι· capite involuto, κεκαλυμμένην ἔχων τὴν κεφαλήν· μετφ. - me literis, κρύπτομαι ἐν τοῖς βιβλίοις, παραδίδομαι τοῖς γράμμασιν· -iniquitas involvitur κρύπτεται.
involvŭlus, i, ὰ. ὁ ἴψ (ἔντομον).
in-vulgo, α'. 1) (σπ.) εἰς τὸ πλῆθος ἐξαγγέλλω, θρυλλῶ, διαθρυλλῶ, δηλῶ τι.
in-vulnĕrātus, a, um, οὐ τρωθείς.
Io, us ἢ ōnis, θ. ἡ Ἰώ, ἡ Ἰνάχου, ἡ εἰς βοῦν μεταμορφωθεῖσα.
Iŏcasta, ae, θ. Ἰοκάστη.
Iŏlāus, i, ὰ. Ἰόλαος, ὁ Ἡρακλέους ἑταῖρος.
Iolcus, i, θ. Ἰωλκός, πόλις Θεσσαλίας· ἐντ. **Iolcĭăcus**, a, um, Ἰωλκιακός.
Iōle, es, θ. Ἰόλη, ἣν Ἡρακλῆς ἀπήγαγεν.
Iōn, ōnis, ὰ. Ἴων.
Iōnes, num, ὰ. πλ. Ἴωνες. Ἐντ. α) **Ionĭăcus**, a, um (π.). καὶ **Ionĭcus**, a, um Ἰωνικός· 2) **Iōnius**, καὶ (π.) **Iōnus**, a, um, ἀγεθ. μόνον ἐν τῷ Ionium mare, Ἰόνιον πέλαγος· ἐντ. οὐσ. **Iōnĭa**, ae, θ. ἡ Ἰωνία.
Ios, i, θ. Ἴος, νῆσος.
Iphĭas, ădis, θ. Ἰφιάς, ἡ τοῦ Ἴφιο θυγάτηρ = Εὐάδνη.
Iphicrătes, is, ὰ. Ἰφικράτης· ἐντ **Iphicratensis**, e, τοῦ Ἰφικράτους
Iphĭgĕnīa ἢ **Iphiănassa**, ae, θ Ἰφιγένεια, Ἰφιάνασσα.
Iphinŏe, es, θ. Ἰφινόη, ἰδὲ Proetus
ipse, ipsa, ipsum, ἀντ. δεικτ αὐτός, -ή, -ό (κοιν. ὁ ἴδιος): ego- αὐτὸς ἐγώ· tu-, σὺ αὐτός· ille -, αὐτὸ ἐκεῖνος· Caesar-, αὐτὸς ὁ Καῖσαρ· nobis ipsis non consuluimus, ἡμῶν αὐτῶν οὐ φροντίζομεν· valvae se ipsae (= sponte ἐκ τοῦ αὐτομάτου) aperuerunt. Μάλ. α) ipse per se ἢ μόνο ipse. αὐτὸς καθ' ἑαυτόν, ἀφ' ἑαυτοῦ· β) ipse, αὐτός (ὁ δεσπότης), ipsa, αὐτὴ (ἡ δέσποινα)· ἐντ. καὶ περὶ διδασκάλου (τοῦ Πυθαγόρου) ipse dixi, αὐτὸς ἔφα», γ) et ipse, καὶ αὐτός (ὁμοίως. οὐδὲν ἧττον): transiit in Volscos et ipsos bellum molientes· δ) (χάριν ἐξάρσεως ἀντικειμένου τινός) = ὁ ἢ (ἀκριβῶς) nunc ipsum νῦν δή, tum ipsum τότε δή, triginta ipsi erant dies, τριάκοντα ἀκριβῶς ἦσαν ἡμέραι· ε) (Πλ.) ὑπερθετ. ipsissimus sum, (αὐτότατος) αὐτὸς δὴ πάρειμι.
īra, ae, θ. ὀργή, θυμός, χόλος: - vulnerum, fugae, ὀργὴ ἕνεκα τῶν τραυμάτων, τῆς φυγῆς· irae paternae, ἡ πατρικὴ (ἡ κατὰ τοῦ πατρός) ὀργή· irae coelestes ἡ τῶν θεῶν ὀργή· per iram (= irā incensus), μετ' ὀργῆς, σὺν ὀργῇ, ὀργῇ· μάλ. - belli ἡ μανία, ἡ λύσσα τοῦ πολέμου· differo iras = ἀναβάλλω τὴν πλήρωσιν τῆς ὀργῆς (τὴν ἐκδίκησιν).
Īrācunde, ἐπίρ. (-issime), μετ' ὀργῆς, ὀργίλως, θυμωδῶς.
Īrācundĭa, ae, θ. 1) ὀργιλότης, τὸ ὀργίλον· 2) (σοβαρὸς) θυμός, ὀργή.
Īrācundus, a, um (-ior, -issimus) ὀργίλος, θυμώδης· -a fulmina, τιμωροὶ κεραυνοί, ἕνεκα ὀργῆς ὑπό τινος βαλλόμενοι.
Īrascor, ἀποθ. γ'. (ira), ὀργίζομαί τινι, alicui καὶ - admonitioni ἕνεκα νουθεσίας· - aliquid, θυμοῦμαι ἐπί τινι.
Īrāte, ἐπίρ. (-ius), μετ' ὀργῆς.
Īrātus, a, um (-ior, -issimus), [ira] κεχολωμένος, ὀργισθείς, alicui τινί· (π.) mare -um, θάλασσα κυματώδης· venter -, γαστὴρ λιμώττουσα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Iris, ĭdis, θ. Ἶρις, α) ἡ τῶν θεῶν ἄγγελος· 6) (μ.) τὸ οὐράνιον τόξον· 3) (μ.) φυτόν τι.

irōnĭa, ae, θ. εἰρωνεία.

irōnĭce, ἐπίρ. εἰρωνικῶς.

ir-răsus, a, um, ἄκαρτος, ἄξυρος.

ir-rătiōnālis, e, (μ.) ἄλογος, ἄνους.

irraucesco, rausi, (ἄνευ σ.), γ'. (in, raucus), βραγχῶ, βραγχὸς γίγνομαι.

ir-rēdĭvīvus, a, um, ἀνεπισκεύαστος.

ir-rĕlĭgātus, a, um, ἄδετος.

irrĕlĭgiōse, ἐπίρ. ἀσεβῶς, ἀνοσίως.

ir-rĕlĭgiōsus, a, um, ἀσεβής.

ir-rĕmeābĭlis, e (in, remeo), (π.) 1) ἀνεπέλευστος (ἀνεπίστροφος), unda (περὶ Στυγός)· 2) ἀνέξοδος, οὐδεμίαν ἔξοδον παρέχων, error.

ir-rĕmĕdiābĭlis, e, (in, remedium) (μ.)· 1) ἀνίατος· 2) μετφ. ἀδιάλλακτος.

ir-rĕpărābĭlis, e, (π. καὶ μ.), ἀνεπανόρθωτος, ἀμετάκλητος.

ir-rĕpertus, a, um, οὐχ εὑρεθείς.

ir-rēpo, repsi, reptum, γ'. εἰσέρπω, προσέρπω, ἀνέρπω εἰς (ἐπί) τινα ἤ τι, in (ad) aliquem, arbori· 2) μετφ. ὑφέρπω, παρεισδύομαι εἴς τι, in animos hominum· (μ.) ἀπολύτ. = παρεισδύομαι εἰς τὴν φιλίαν τινός.

ir-rĕprehensus, a, um (π.) 1) ἀνεπίμεμπτος, ἄμεμπτος· 2) ἀληθής.

ir-rĕquiētus, a, um (π.) ἀκάματος.

ir-rĕsectus, a, um (π.) ἄτμητος.

ir-rĕsŏlūtus, a, um (π.) ἄλυτος.

ir-rētĭo, īvi, ītum, δ'. ἐν τοῖς δικτύοις αἱρῶ, περιπλέκω, aliquem· μετφ. περιπλέκω, ἐμπλέκω τινά τινι.

ir-rĕtortus, a, um, ἀμετάστρεπτος.

ir-rĕvĕrens, ntis, (μ.) οὐκ αἰδούμενος, ἀνυλαβής.

irrĕvĕrenter, ἐπίρ. ἀνυλαβῶς.

irrĕvĕrentĭa, ae, θ. ἡ ἔλλειψις αἰδοῦς, τὸ ἀνυλαβές.

ir-rĕvŏcābĭlis, e (π. καὶ μ.), 1) ἀμετάκλητος, ἀμετάβλητος, ἀμετάτρεπτος. 2) ἀμετάπειστος, ἀδιάλλακτος.

ir-rĕvŏcātus, a, um ἄκλητος.

irrīdeo, rīsi, rīsum, 6'. ἀμεταβ. γελῶ, σκώπτω, in re aliqua· 2) μεταβ. καταγελῶ τινος, χλευάζω τινά.

ir-rīdĭcŭle, ἐπίρ. οὐκ ἀστείως.

irrīdĭcŭlum, i, οὐ. (irrideo), ὁ καταγέλως, ὁ χλευασμός, τὸ σκῶμμα· -o sum, καταγελῶμαι.

irrĭgātĭo, ōnis, θ. ἄρδευσις.

irrĭgo, α'. (in, rigo). 1) ὀχετεύω, aquam in areas ὕδωρ εἰς τὰς πρασιάς· ἐντ. (π.) - imbres, ἐπιγέω ὑετούς· μετφ. somnus -at quietem, ὁ ὕπνος κατα/έει ἡσυχίαν· 2) ἀρδεύω· ἐντ.=βρέχω, ὑγραίνω τι· μετφ. = ἀναζωπυρῶ: sopor -at artus.

irrĭgŭus, a, um (irrigo), 1) ἐνεργ. ἀρδεύων· ἐντ. βρέχων, ὑγραίνων· 2) παθητ. ἀρδευόμενος, κατάρρυτος.

irrīsĭo, ōnis, θ. (irrideo), καταγέλως, χλευασία, σκῶψις.†

irrīsor, ōris, ἀ. (irrideo) ὁ καταγελῶν, ὁ χλευαστής, ὁ σκώπτης.

1. irrīsus, a, um, μετχ. irrideo.

2. irrīsus, us, ἀ. (irrideo), καταγέλως: -ui sum, καταγελῶμαι· -ui aliquem habeo, καταγελῶ τινος.

irrītābĭlis, e (irrito), εὐερέθιστος, ὀργίλος, θυμώδης.

irrītāmen, ĭnis, οὐ. (π.) καὶ **irrītāmentum**, i, οὐ. (irrito), ἐρέθισμα, ἐρεθιστικόν, παροξυντικόν, παρόρμημα.

irrītātor, ōris, ἀ. (irrito), (μ.) ἐρεθιστής, παροξυντής, ὁ διεγείρων.

irrītātus, a, um μετχ. τοῦ ἑπομ.

irrīto, α'. 1) ἐρεθίζω, παροξύνω aliquem· 2) (π. καὶ μ.), α) παρορμῶ τινα πρός τι· 6) ἐγείρω, διεγείρω τι.

irrītus, a, um (in, ratus), 1) ἄκυρος, testamentum· 2) ἄπρακτος, μάταιος, ἀνωφελής, ἀβλαβής· συχν. οὐσ. **irrītum**, i, οὐ: ad (in) -tum cado (redigor) ἀποτυγχάνω, ματαιοῦμαι, ἀπόλλυμαι· 3) ἄπρακτος, οὐδὲν διαπράξας: - legationis, οὐδὲν διαπράξας ἐν τῇ πρεσβείᾳ· -spei, ψευσθεὶς τῆς ἐλπίδος.

irrŏgātĭo, ōnis, θ. ἐπιβολή.

ir-rŏgo, α'. 1) ἐπιβάλλω, ἐπιτίθημί τινί τι, alicui supplicium; - sibi mortem, αὐτοκτονῶ· - plus labori πλεῖον πονῶ.

ir-rōro, α'. (π. καὶ μ.), 1) μεταβ. α) δροσίζω, δροσοβολῶ τι, (ὡς διὰ δρόσου βρέχω)· - crinem aquis, βρέχω τὴν κόμην ὕδατι· 6) ἐπιρραίνω τί τινι, ῥαίνω τι εἴς τι· 2) ἀμετ. δροσοβολῶ, (ὡς δρόσος στάζω).

ir-ructo, α'. (Πλ.) ἐρεύγομαι εἴς τι.

ir-rumpo, rūpi ruptum, γ'. 1)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰσβιάζομαι τι, βίᾳ εἰσέρχομαι εἴς τι, βίᾳ διέρχομαί τι, εἰσβάλλω εἴς τι, (in) urbem, Italiam, pontem· 2) μετφ. εἰσδύομαι εἴς τι, in animos εἰς τὰς ψυχάς, ad me εἰς ἐμέ· -in patrimonium alicujus, κύριος γίγνομαι τοῦ κλήρου τινός· μάλ. -in fletum alicujus = κωλύω τινὰ μὴ κλαίειν.

ir-rŭo, rŭi, (ἄνευ σ.) **γ'.** 1) εἰσορμῶ, εἰσβάλλω, εἰσπίπτω εἴς τι, - in mediam aciem, flammis· 2) μετφ: α) -in alienas possessiones, εἰσδύομαι εἰς ξένας κτήσεις, κύριος γίγνομαι· β) ne quo irruas, μὴ προσκρούσῃς πόδα λίθῳ· γ) -in odium, ἐμπίπτω εἰς τὸ μῖσος.

irrŭpi, πρκμ. τοῦ irrumpo.

irruptĭo, ōnis, θ. (irrumpo), εἰσόρμησις.

1 irruptus, a, um (π.), ἀδιάρρηκτος.

2 irruptus, a, um, μετχ. τοῦ irrumpo.

Irus, i, ἀ. Ἶρος, ὁ ἐν Ὀδυσσείᾳ ἐπαίτης· ἐντ. παροιμ. = ἐπαίτης.

is, ea, id, ἀντ. δεικτ. οὗτος αὕτη τοῦτο, ἐκεῖνος ἐκείνη ἐκεῖνο· **ai** πλάγιαι δὲ ταύτης πτώσεις ἐπὶ ἐπαναλήψεως, ἀντιστοιχ. ταῖς πλαγίαις πτώσεσι τῆς οὗτος ἢ αὐτός: eas divitias putabant, ταῦτα πλούτη ἡγοῦντο· Τίθεται δὲ α) ἐμφαντικῶς μετὰ τοῦ et ἢ que, ἀντιστοιχ. τοῖς ἑλλην.: καὶ οὗτος, καὶ τοῦτο, καὶ ταῦτα: exemplis et iis illustribus; vincula eaque sempiterna· β) ἀντὶ τοῦ talis, τοιοῦτος· eos mores =tales mores; non is (=talis) es, qui· γ) ἐνίοτε συνάπτεται ῥήμασι 1ου καὶ 2ου προσώπου: haec omnia is feci, qui, ταῦτα πάντα ἐγὼ ἐποίησα, ὅς· δ) homo id (= ejus) aetatis, ἄνθρ. τηλικοῦτος ὤν· ε) is, qui (πρὸς ἀπόδοσιν τῆς ἑλλην. ἀναφορ. μετοχῆς): egens est is, qui non satis habet, ἄπορός ἐστιν ὁ μὴ ἔχων ἱκανά· στ) id est, τοῦτ' ἔστιν· ζ) in eo erat, ut urbs caperetur (πρὸς ἀπόδοσιν ἐν τῷ παθητ. τῆς περιφραστικῆς συζυγίας), ἡ πόλις ἔμελλεν ἁλώσεσθαι· η) ex eo, ἐκ τούτου, ἐντεῦθεν.

Isaeus, i, ἀ. Ἰσαῖος, ῥήτωρ.

Isăra, ae, ἀ. Ἴσαρ, ποτ. μ. Γαλλίας

Isauria, ae, θ. Ἰσαυρία, χώρα τῆς Ἑλάσσονος Ἀσίας· ἐντ. **Isaurĭcus,** καὶ (π.) **Isaurus,** a, um, Ἰσαυρικός, Ἴσαυρος· οὐσ. **Isauri,** ōrum, οἱ Ἴσαυροι, οἱ κάτοικοι τῆς Ἰσαυρίας.

Ischomăche, es, θ. Ἰσχομάχη.

Isĕlastĭcus, a, um (μ.), εἰσιλαστικός, certamen ἀγών.

Isis, ĭdis, ἡ is, θ. Ἶσις, Αἰγυπτία θεότης, γυνὴ τοῦ Ὀσίριδος· ἐντ. **Isiăcus,** a, um, καὶ οὐσ. **-cus,** i, ἀ. Ἰσιακός, ἱερεὺς τῆς Ἴσιδος.

Ismărus, i, ἀ. καὶ πλ. **Ismăra,** ōrum, οὐ. Ἴσμαρος, ὄρος καὶ πόλις Θράκης· ἐντ. **-mărius,** a, um (π.) Ἰσμάριος = Θρᾳκικός.

Ismēnus, i, ἀ. Ἰσμηνός, ποταμὸς παρὰ τὰς Θήβας· ἐντ. 1) **Ismēnis,** ĭdis, θ. (π.), Ἰσμηνίς, Θηβαία· 2) **Ismēnius,** a, um (π.), Ἰσμήνιος, Θηβαῖος.

Isŏcrătes, is, ἀ. Ἰσοκράτης, ῥήτωρ.

Issa, ae, θ. Ἴσσα, νῆσος τοῦ Ἀδρίου, ἐντ. **Issaeus, -saĭcus,** a, um καὶ **-sensis,** e, Ἰσσαῖος· οὐσ. **-senses,** ium, ἀ. πλ. οἱ Ἰσσαῖοι.

Issus, i, θ. Ἰσσός, πόλις παράλιος Κιλικίας· ἐντ. **Issĭcus sinus,** ὁ Ἰσσικὸς κόλπος.

istac, istac-tĕnus, ἴδε istic.

iste, ista, istud, ἀντ. δεικτ. οὗτος, ὅδε, οὗτος ἐκεῖνος (ἐκεῖ, πρὸς ὅν, μάλ. ἀντίθικον ὁ λέγων ἀποτείνεται) ἐντ. α) περιφρονητικῶς: - nebulo, οὗτος (αὐτὸς) ὁ οὐτιδανός· β) = tuus: - oratio, οὗτος ὁ σὸς λόγος· multa istam (= tuam) mentem.

Ister, (καὶ **Hister**), tri, ἀ. Ἴστρος, τὸ μέχρι θαλάσσης κάτω ῥοῦν τοῦ Δουνάβεως.

Istri, ōrum, ἀ. πλ. οἱ περὶ τὸν Ἴστρον οἰκοῦντες· ἐν. 1) **Istria,** ae, ἡ Ἰστρία (χώρα)· 2) **Istrĭcus,** a, um Ἰστρικός· 3) **Istriāni,** ōrum = Istri.

Isthmus, i, ἀ. Ἰσθμός, μάλ. δὲ ὁ τῆς Κορίνθου· ἐντ. **Isthmĭcus,** (π.) καὶ **Isthmius,** a, um, Ἰσθμιος, Ἰσθμικός· οὐσ. **Isthmia,** ōrum, ἀ. πλ. τὰ Ἴσθμια.

istic, istaec, istoc ἢ **istuc,** ἀντ. δεικτ., ἐντονωτέρα τῆς iste, [iste, ce], οὗτοσί, οὗτος: istuc considerabo, τοῦτο, ὃ σὺ λέγεις· homo istuc aetatis, ἄνθρωπος τηλικοῦτος ὤν. Μετὰ τοῦ ἐρωτημ. μορίου ne γίγνεται **istĭcine?** διὰ τοῦτο; Ἐντ. ἐπίρ. 1) **istac,** (κωμ.) ταύτῃ, τῇδε τῇ ὁδῷ· 2) **istac-tĕnus** (Πλ.) μέχρις ἐνταῦθα· 3) **istic,** αὐτόθι, αὐτοῦ, ἐκεῖ· 4) **istim** (ἀμφιβ.) ἢ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

istinc, α) αὐτόθεν, ἐκεῖθεν· β) ἐξ αὐτοῦ (ὃ σὺ ἔχεις)· 5) **istoc**, αὐτόσε, ἐκεῖσε· 6) **istorsum** (isto, versum), ἐνταυθοῖ, αὐτόσε· 7) **istuc** (κωμ.) = istoc.

istim, istinc, ἰδὲ istic.

istius-mŏdi, ἰώς ἐπίθ. ἄκλ.), τοιοῦτος.

isto, ἐπίρ. (iste)· 1) (Πλ.) ἐκ τούτου, ὅθεν· 2) ἐκεῖσε, αὐτόσε· 3) μετφ. ἐν τούτῳ (τῷ πράγματι).

ĭtă, ἐπίρ. (is)· 1) (σπ.) οὕτω, τοσοῦτον (=tam, adeo): - accurate ut· 2) οὕτως, ὥδε, ὥσπερ: - est, οὕτως ἔχει· - constitui, οὕτως ἔγνων· itane? οὕτω δή; οὕτω τῷ ὄντι; Μάλ., α) ἐν ἀποκρίσει, = οὕτω, ναί· β) ἐπὶ ὅρκου· - vivam, οὕτω ζῴην (ἔτσι νὰ χαρῶ τὴν ζωήν μου)· γ) non ita ἢ haud ita = οὐχ οὕτω, οὐ μάλα, οὐ πάνυ. δ) ἐνίοτε = itaque.

Ĭtălĭa, ae, θ. Ἰταλία ἐντ. 1) **Ĭtălĭcus**, a, um, Ἰταλικός· bellum -um ὁ Ἰταλικός, ὁ πρὸς τοὺς (συμμάχους) Ἰταλοὺς πόλεμος. Ἐντ. Α) **-lĭci**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Ἰταλικοί, οἱ ἐξ Ἰταλίας κάτοικοι· Β) **-lĭca**, ae, θ. Ἰταλική, α) μετονομασία τοῦ Κορφινίου ἐν τῷ Ἰταλικῷ πολέμῳ· β) πόλις Ἱσπανίας, ἧς οἱ κάτοικοι **-licenses**, ium, ἀ. πλ. Ἰταλικήσιοι· 2) **Ĭtălis**, ĭdis, θ. (π.) Ἰταλίς· 3) **Ĭtălĭus**, a, um (π.), Ἰτάλιος· 4) **Ĭtălus**, a, um Ἰταλός, Ἰταλικός· ἐντ. ούσ. **-li**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Ἰταλοί.

ĭtăque, ἐπίρ. (διά ορον τοῦ ità-que, καὶ οὕτω), οὕτω δή, ὅθεν, οὖν (συνηθ. ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσ., παρὰ δὲ τοῖς μετγν. καὶ μετὰ μίαν ἢ πλείονας λέξεις)· ἐνίοτε δὲ πλεοναστ. i. ergo, δι' ὃ οὖν.

ĭtem, ἐπίρ. (is)· 1) ὁμοίως, κατὰ ταὐτά, τὸν αὐτὸν τρόπον, συνηθ. ἀνταποδίδοται τοῖς ut, sicut, quemadmodum κ. τ. ὁμ. 2) ὡσαύτως, καί.

ĭter, ĭtĭnĕris (συγγ. τῷ eo, itum)· 1) πορεία, ὁδός, μάλ. ἡ ἐν πολέμῳ· ex itinere, ἐν τῇ ὁδῷ, κατὰ τὴν πορείαν (διά τινος πλαγίας κινήσεως)· paro, comparo, instituo iter = παρασκευάζομαι πρὸς πορείαν· - facio, πορεύομαι· - conficio, διανύτω τὴν ὁδόν· - intendo (maturo) ἐπιταχύνω τὴν πορείαν· ἐντ. μετφ. = πορεία, προχώρησις: - sermonis, amoris· 2) ἡμερησία ὁδός, σταθμός: maximis itineribus· 3) ὁδός: - facio, ὁδοποιῶ· ἐντ. α) ἀγυιά· β) μτφ. - senectutis, τὸ γῆρας· μάλ. = πορεία, μέσον, μέθοδος, τρόπος· γ) δίοδος, εἴσοδος: do alicui i. in provinciam.

Ĭtĕrātĭo, ōnis, θ. (itero), ἐκ δευτέρου ἐπανάληψις, δευτέρωσις, διπλασιασμός.

Ĭtĕrāto, ἐπίρ. ἐκ δευτέρου, αὖθις.

Ĭtĕro, ā'. (iterum), ἐκ δευτέρου, αὖθις, πάλιν ποιῶ τι, ἐπαναλαμβάνω τι, aliquid· - facta, πάλιν διηγοῦμαι· itera mihi haec, εἰπὲ ἐμοὶ ταῦτα ἐκ δευτέρου· - pugnam, ἐπαναλαμβάνω τὴν μάχην· - campum ἐκ δευτέρου ἀροτριῶ τὸν ἀγρόν· (π.) - januam, πάλιν ἐξέρχομαι τῆς θύρας· - aequor, πάλιν διαπλέω τὴν θάλασσαν· lanae iteratae muricibus, ἔρια δὶς ἐρυθρὰ βαφέντα.

Ĭtĕrum, ἐπίρ. τὸ δεύτερον, ἐκ δευτέρου, αὖθις: - consul, τὸ δεύτερον ὕπατος γενόμενος· i. atque i. = πολλάκις. 2) (σπ.), αὖ, τοὐναντίον.

Ithăca, ae, ἡ **-ce**, es, θ. Ἰθάκη· ἐντ. **Ithăcensis**, e. καὶ (π.) **Ithăcus**, οὐσιαστ. = ὁ Ἰθακήσιος, ὁ Ὀδυσσεύς.

Ĭtĭdem, ἐπίρ. (item, idem), ὡσαύτως, ὁμοίως.

Ĭtĭo, ōnis, θ. (eo), τὸ ἰέναι, ἡ πορεία.

Itius portus, ἀ. τὸ Ἴτιον, λιμὴν τῆς Βελγικῆς, ἀντικρὺ τῆς Βρεταννίας.

Ĭto, ā'. (eo), φοιτῶ, ad coenas.

Itōne, es, θ. καὶ **-nus**, i, ἀ. Ἰτώνη, ὁ Ἴτωνος, πόλις Βοιωτίας· ἐντ. **-nius**, a, um, Ἰτώνιος.

Ītūraei, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Ἰτουραῖοι, Συριακὸν φῦλον, οὗ ἡ χώρα **Ītūraea**, ae, θ. Ἰτουραία, ἔκειτο Β — Α τῆς Παλαιστίνης.

Ĭtus, us, ἀ. (eo), τὸ ἰέναι, ἡ πορεία, μάλ. ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ reditus = ἀπογώρησις, ἀπαλλαγή.

Ĭtўlus, i, ἀ. Ἴτυλος, υἱὸς τοῦ Θηβῶν βασιλέως Ζήθου καὶ τῆς Ἀηδόνος.

Ītys, ўos, ἀ. Ἴτυς, υἱὸς τοῦ Τηρέως καὶ τῆς Πρόκνης.

Iūlēus, a, um 1) τοῦ Ἰούλου, υἱοῦ τοῦ Αἰνείου· 2) = Julius, Ἰούλιος.

Iūlus, i, ἀ. Ἴουλος, υἱὸς Αἰνείου, ὁ ἄλλως Ascanius ὀνομαζόμενος.

Ixĭon, ōnis, ἀ. Ἰξίων, βασιλεὺς τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Λαπιθῶν· ἐντ. 1) **-nius**, a, um, Ἰξιώνιος· 2) **-nĭdes**, ae, ὁ Ἰξιονίδης, = ὁ Πειρίθους.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

J

J, j, τό σύμφωνον γιόδ, εἰ καὶ ἀρχικῶς τῷ αὐτῷ καὶ τὸ φωνῆεν I γράμματι ἐγράφετο, ὅμως ὑπὸ τῶν παλαιῶν φύσει διάφορον ἐνομίσθη.

jăcĕo, cŭi, citūrus, 6'. 1) κεῖμαι: - humi, in litore, χαμαί, ἐπὶ τῆς ἀκτῆς κεῖμαι. Μάλ. α) νεκρὸς κεῖμαι, τέθνηκα, πέπτωκα: -et pro patria sua, ὑπὲρ πατρίδος τέθνηκεν· β) = κατάκειμαι, νοσῶ· γ) = cubo, κατακέκλιμαι (πρὸς ἀνάπαυσιν· δ) ἐπὶ θαλάσ. = ἠρεμῶ, γαληνιῶ· ε) oculi jacentes, ὀφθαλμοὶ κάτω νεύοντες· ς (μ.) ἐπὶ τόπων· = χαμηλός, ταπεινός εἰμι· ζ) ἀντὶ situm esse κεῖσθαι, οἰκεῖν: quae gens j. supra Ciliciam· η) κεῖμαι, ἐκτείνομαι: planities -et, Βεργ. θ) (π.) χαλαρός εἰμι, κρέμαμαι: crines, lora -ent· - 2) μετφ. περιπίπτω, in oblivione εἰς λήθην, in moerore εἰς θλῖψιν, in silentio εἰς σιωπήν· β) κάθημαι, ἀργῶ, σχολάζω, ἡσυχάζω, Brundisii ἐν Βρεντησίῳ· omnia hic -ent, ἅπαντα ἐνταῦθα ἠρεμοῦσιν, οὐδὲν συνέβη· γ) πέπτωκα = ἄθυμός εἰμι, ἀθυμῶ· δ) ἀδύνατος = ἄνευ δυνάμεως, ἀξιώματος, ἐλπίδος, πίστεως κ. τ. ὅμ. εἰμί: Caesar nunc -et; justitia -et· ἐντ. = ὀλιγωροῦμαι, ἀμελοῦμαι καταφρονοῦμαι, οὐ τιμῶμαι: justitia, virtus, ars illa -et· ε) (verba) jacentia, ῥήματα χυδαῖα· ς) pretia -ent, αἱ τιμαὶ (τῶν κτημάτων) πεπτώκασιν.

jăcĭo, jēci, jactum, γ'. 1) βάλλω, ῥίπτω, fulmen κεραυνόν, materiam de muro· ἐντ. A) (π.) - odorem ἀνίημι, ἀναδίδωμι ὀσμήν· B) - scuta κ. τ. ὅμ. ῥίπτω, ἀφίημι τὰς ἀσπίδας· Γ) μετφ. α) - igniculos, σπινθηρίζω· β) - odium, διαδίδωμι, σπείρω μῖσος· γ) - contumeliam in aliquem, ὑβρίζω τινά· - probra ὀνειδίζω, querelas ὀδύρομαι· - sermones, εἰσηγοῦμαι, ἄρχομαι· δ) ἐν τῷ λόγῳ ῥίπτω, ὀηλῶ, λέγω τι, μνημονεύω: aliquid ἢ de re alicua κτλ. 2) βάλλομαι, τίθημι, fundamenta urbis τὰ τῆς πόλεως θεμέλια· - aggerem ἀναχῶ· (π.) - muros τειχίζω.

jactans, ntis (-ior), [μετχ. τοῦ jacto), ἐπιδεικτικός, ἀλαζονικός, μεγαλαυχής, epistola, rex.

jactanter, ἐπίρ. (-ius) ἀλαζονικῶς.

jactantĭa, ae, θ. (jactans), ἀλαζονεία, μεγαλαυχία, militaris; - sui, περιουτολογία.

jactātĭo, ōnis. θ. (jacto)· 1) ῥιπτασμός, σφοδρὰ κίνησις, μάλ. ῥήτορος; χειρονομοῦντος: - corporis, manus; - navis, ὁ σάλος τοῦ πλοίου· - maritima, ὁ τῆς θαλάσσης σάλος· 2) μετφ. α) ἐπίδειξις, ἀλαζονεία, μεγαλαυχία, ματαιότης· - verborum κόμπος λόγων· β) -ōnes animorum, ὁ σάλος, ἡ ταραχὴ τῆς ψυχῆς· γ) - popularis, ἡ ματαία ἐπιδίωξις τῆς τοῦ λαοῦ εὐνοίας, Κικέρ.

jactātor, ōris, ἀ. (μ.), ἀλαζών, κομπαστής (ἐπί τινι).

1 jactātus, a, um, μετχ. τοῦ jacto

2 jactātus, us, ἀ. = jactatio 1.

jactĭto, α'. (σπ.) μετφ. συχνὰ μνημονεύω ἢ λέγω τι, θρυλλῶ τι: - officium, ἐπαιρόμενος μνημονεύω, καυχῶμαι ἐπὶ τῷ ἔργῳ.

jacto, α'. (jacio), 1) ῥιπτάζω, πολλάκις καὶ συχνὰ ῥίπτω, βάλλω, hastas δόρατα, lapides λίθους· (π.) -ant vulnera, ἐτιτρώσκοντο ἀμοιβαίως τοῖς ἀκοντίοις· ἐνίοτε = ῥίπτω, ἀπορρίπτω, arma τὰ ὅπλα, merces τὰ ἐμπορεύματα· (π.) - jugum ἀποσείομαι τὸν ζυγόν· - mea, προτίμαι, δαπανῶ. Ἐντ. α) (π.) - lucem, ἐκπέμπω φῶς· β) μετφ. παρεμβάλλω, λέγω, verba, preces; - versus, ἄδω στίχους· - terrorem διὰ τοῦ λόγου διασπείρω τρόμον· 2) σφοδρῶς σείω, κινῶ (κατ' ἐξοχὴν ἐπὶ τῶν χειρονομούντων ῥητόρων): - brachia, corpus, oculos, me 3) jactor tempestate (in mari), ῥιπτάζομαι, περιάγομαι, περιπλανῶμαι: ἐντ. μετφ. α) jactor febri, clamore ῥιπτάζομαι, ἐνοχλοῦμαι ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ, ὑπὸ τῶν φωνῶν· β) munus jactatur, ἡ τοῦ νομίσματος ἀξία ἐστὶν ἀσταθής· γ) - curas pectore, ἀναπολῶ φροντίδας· δ) ἀεί ποτε λέγω ἢ μνημονεύω τι, θρυλλῶ, διαθρυλλῶ: - rem in contione; jactantur voces, λέγεται, θρυλλεῖται· ε) - frequenti senatu, προπηλακίζομαι ἐν πολυαρίθμῳ βουλῇ· ε) jacto me, ῥιπτάζομαι (κορδώνομαι), ἀλαζονεύομαι, κομ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πάζω, re ἢ in re (π. alicui) ἐπί τινι στ) jacto me ἢ jactor me ἢ in re, κυλινδοῦμαι ἔν τι, συντόνως σπουδάζω περί τι, σφόδρα ἐπιμελοῦμαί τινος· ζ) κομψχώμενος μνημονεύω τι, καυχῶμαι ἐπί τινι· - nomen, gratiam.

jactūra, ae, θ. (jacio)· 1) ῥίψις, μάλ. ἢ (ἐκ τοῦ πλοίου) εἰς τὴν θάλασσαν ῥίψις (χύσις)· 2) ἀποβολή, α) ἐπί χρημ. = δαπάνη, ἀνάλωμα· β) ἀπώλεια, ζημία, βλάβη (πρβλ. damnum, detrimentum): -am facio ἢ accipio, ἀπώλειαν, ζημίαν πάσχω: -am affero, ζημίαν παρέχω· - rei familiaris, ἡ τῆς οὐσίας ἀπώλεια.

jactus, us, ἀ. (jacio), βολή, fulminum τῶν κεραυνῶν, κεραυνοβολία· - teli τόξευμα· ἐντ. jactu se dare in mare, ῥίπτειν ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν.

jăcŭlābĭlis, e (jaculor), (π.), βλητός, βαλλόμενος, ἀκοντιζόμενος.

jăcŭlātor, ōris, ἀ. στρατ. τεχν. ὅρ., ἀκοντιστής (εἶδος ψιλῶν στρατ.).

jăcŭlātrix īcis, θ. (π.) ἀκοντοβόλος (περὶ Ἀρτέμιδος).

jăcŭlor, ἀποθ. α'. 1) μεταβ. (π. καὶ μ.), α) ἀκοντίζω, βάλλω, πλήττω τινά ἢ τι· ἐντ. (π.) μετφ. = ἀφίεμαι, ἐπιθυμῶ τινος, multa· 2) ἀμετ. ἀκόντιον βάλλω, ἀκοντίζω· ἐντ. μετφ. - in aliquem probris, ὀνειδίζω τινά.

jăcŭlus, a, um (jacio), βλητός βαλλόμενος, ἀκοντιζόμενος: -um rete, τὸ βαλλόμενον δίκτυον· οὐσ. **jăcŭlum**, i, οὐ. (ὑπον. telum), τὸ ἀκόντιον.

jam, ἐπίρ. 1) ἤδη, νῦν: - scio, ἤδη ἐπίσταμαι· - a prima adolescentia, ἤδη εὐθὺς ἐκ παίδων· 2) ἤδη, μετ' ὀλίγον, μετ' οὐ πολύ, μετ' οὐ πολὺν χρόνον: - adest; - intelliges. Ἐντ. α) (π. καὶ μ.) jam - jam νῦν μὲν - νῦν δέ, ποτὲ μὲν - ποτὲ δέ· β) ἐπὶ προτροπῆς· ἤδη, νῦν: - desine· 3) μετ' ἀρνήσ.: non -, οὐκέτι· - nemo, οὐδείς ἔτι, οὐδεὶς τοῦ λοιποῦ· 4) = ἔτι, ἔτι δέ, προσέτι.

jamdĭu ἢ jam diu, πολὺν ἤδη χρόνον

jamdūdum ἢ jam dudum, πολὺν ἤδη χρόνον, ἐκ πολλοῦ ἤδη χρόνου.

jamjam ἢ jam jam, ἤδη, παραυτίκα

jampridem ἢ jam pridem, ἐκ πολλοῦ ἤδη χρόνου.

Jānĭcŭlum, i, οὐ. ἢ mons Janiculus, τὸ Ἰανίκολον, εἷς τῶν ἑπτὰ λόφων τῆς Ῥώμης.

Jānĭgĕna, ae, ἀ. καὶ θ. (Janus, gigno). (π.) = τέκνον τοῦ Ἰανοῦ.

jānĭtor, ōris, ἀ. καὶ **-trix**, īcis θ. (janua), ὁ, ἡ θυρωρός.

jānŭa, ae, θ. (συγγ. τῷ Janus) 1) ἡ εἴσοδος οἰκίας, θύρα (οἰκίας ἰδιωτ. ἢ;) (πρβλ. fores, valvae)· ἐντ. α) θύρα, εἴσοδος· (π.) - Ditis, αἱ πύλαι τοῦ Ἅδου· β) μετφ. εἴσοδος λόγου = εἰσαγωγή.

Jānuārius, ἰδὲ Janus.

Janus, i, ἀ. (ἐκ τοῦ Ζάν = Ζεύς, ὡς Juppiter ἐκ τοῦ Ζεὺς πατήρ), 1) κύρ. ὄν., ὁ Ἰανός, ὁ θεὸς πάσης εἰσόδου καὶ ἀρχῆς, ἐντ. θεὸς τοῦ ἔτους, τοῦ χρόνου κτλ. εἰκονίζετο δὲ ὁ πρόσωπος· 2) ὄνομ. προσηγορ. = καμαρωτὴ δίοδος διὰ πύλης ἢ ἀπὸ ὁδοῦ εἰς ἑτέραν ὁδὸν ἄγουσα· μάλ. δὲ αἱ πύλη (ἢ ὁμοία πύλη ἱερὰ δίοδος), δι' ἧς κατ' ἀρχαῖον ἔθος ὁ στρατὸς εἰς πόλεμον ἐξώρμα, (ἴσως δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ πολέμου εἰς τὴν πόλιν εἰσήλαυνε)· δι' ὃ πολέμων μὲν ὄντων τοῖς Ῥωμαίοις ἀνεπέπτατο, εἰρήνης δὲ γενομένης ἐκλείετο (claudo j., j. apertus)· β) ἐν Ῥώμῃ ἦσαν τρεῖς καμαρωταὶ δίοδοι (στοαί, passages), ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς εἰς παρόδους ἄγουσαι (j. sumus, medius καὶ imus)· 3) = Januarius, Ὀβίῳ. - Ἐντ. α) **Janālis**, e (π.) τοῦ Ἰανοῦ· β) **Januarius**, i, ἀ. mensis, μὴν τοῦ Ἰανοῦ, ὁ Ἰανουάριος.

jecur, ŏris, ἢ jĕcĭnŏris, jŏcinĕris, οὐ. τὸ ἦπαρ, παρὰ δὲ ποιητ. = ἡ ἔδρα τῶν συναισθημάτων καὶ παθῶν.

jecuscŭlum, i, οὐ (ὑποκορ. τοῦ jecur) ἡπατίδιον, μικρὸν ἧπαρ.

jējūne, ἐπίρ. (-ius). [jejunus], εὔχρ. μόνον μετφ. = ἰσχνῶς, ξηρῶς, ψυχρῶς, ἀσθενῶς (ἐπὶ λόγου).

jējūnĭōsus, a, um (-ius), λίαν ἄσιτος καὶ ἄποτος, σφόδρα πεινῶν.

jējūnĭtas, ātis, θ. (jejunus)· 1) ἀσιτία, νηστεία· 2) μετφ. α) ἰσχνότης, ξηρότης, τὸ ἀκομψον (λόγου)· β) ἄγνοια, bonarum artium.

jējūnĭum, ii, οὐ. νηστεία· 2) (π.) πεῖνα· 3) ἰσχνότης (ζῴου).

jējūnus, a, um, 1) νῆστις, πεινῶν· (π.)=διψῶν· 2) μετφ. α) κενός, ἐνδεής τινος· ἐντ. = ξένος ἢ ἀπείρως ἔχων τινός, aures· β) (π.) ἄπληστος, divi-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

tiarum πλούτου· γ) ἄγονος, ξηρός, ager ἐντ. cognitio j. = ἀνωφελής· δ) μικρολόγος, ταπεινός, ἀσθενής, οὐδενὸς ἄξιος, εὐτελής· ε) ἐπὶ λόγου· ξηρός, ἰσχνός.

jentāculum, i, οὐ. ἀκράτισμα (συνιστάμενον κυρίως ἐξ ἄρτου ἐμβεβαμμένου εἰς οἶνον).

jento, α'. ἀκρατίζομαι, ἀριστῶ.

jŏcābundus, a, um, παίζων.

jŏcātĭo, ōnis, θ. παιδιά.

jŏcor, ἀποθ. α'. (ἀρχ. καὶ **jōco**), παίζω, χαριεντίζομαι, cum aliquo; - aliquid, παίζων λέγω τι.

jŏcōse, ἐπίρ. (-ius), σκωπτικῶς, χαριέντως, παιγνιωδῶς, ἀστείως.

jŏcōsus, a, um, παιγνιώδης, σκωπτικός, ἀστεῖος (ἀντίθ. severus, serius)

jŏcŭlāris, e, καὶ (κωμ.) **-lārĭus**, a, um, παιδιώδης, παιγνιώδης, σκωπτικός, ἀστεῖος, γέλοιος.

jŏcŭlārĭter, ἐπίρ. παιγνιωδῶς, παιδιωδῶς, σκωπτικῶς, γελοίως.

jŏcŭlātor, ōris, ἀ. φιλοπαίγνων, χαριεντιζόμενος, εὐτράπελος.

jŏcŭlor, ἀποθ. α'. (εὐχρ. μόνον ἐν τῇ τοῦ ἐνεστ. μετχ.), παίζω (= παίζων λέγω τι), χαριεντίζομαι.

jŏcŭlus, i, ἀ. (ὑποκορ. τοῦ jocus), παίγνιον, μικρὸν χαριέντισμα.

jŏcus, i, ἀ. (πληθ. **-i** καὶ **-a**)· 1) παιδιά, παίγνιον, μάλ. ἐν λόγοις = τὸ γέλοιον, τὸ σκῶμμα, τὸ χαριέντισμα (πρβλ. ludus)· ago, agito -os cum aliquo, παίζω, χαριεντίζομαι πρός τινα joco ἢ per jocum, παιδιᾷ, μετὰ παιδιᾶς (παίζων, ἀντίθ. serio σπουδαίως), -um do, moveo, παιδιὰν παρέχω, ποιῶ· hospes multi joci, ξένος φιλοπαίγνιων· 2) (π.) = ludus· 3) (π.) μετων. ἐπὶ προσώπ. (ὡς τὸ χάρμα, ἐπὶ χαρμα) = ἔμπαιγμα.

Jordānes, is, ἀ. (Τάκ.) Ἰορδάνης, ποταμὸς Παλαιστίνης.

jōta, οὐ. ἄκλ. τό ἰῶτα.

Jovis, γεν. τοῦ Jupiter.

1. jŭba, ae, θ. χαίτη τῶν ζώων· μετφ. ὅ,τι ἔοικε χαίτῃ, οἷον λόφος ἀλέκτορος ἢ ὄφεως, κόρυθος, κόμη ἀνθρώπων ἢ δένδρων κτλ.

2. Jŭba, ae, ἀ. Ἰόβας, βασιλεὺς τῆς Νομαδικῆς.

jŭbar, āris, οὐ. σέλας, αἴγλη (τῶν οὐρανίων σωμάτων), μάλ. τὸ τοῦ ἡλίου φῶς· (π.) = ὁ ἥλιος, ὁ ἑωσφόρος.

jŭbātus, a, um (juba), χαιτήεις, χαίτην ἢ λόφον ἔχων.

jŭbĕo, jussi, jussum, **6'.** 1) κελεύω τινά. προστάττω τινί: - aliquem abire, κελεύω τινὰ ἀπιέναι· faciunt quod jussi sunt, ποιοῦσιν, ὃ προσετάχθησαν· σπαν. - alicui aliquid facere, κελεύω τινὰ ποιεῖν τι· ἐντ. α) ἐπιτάττω, ἐπιβάλλω τινί τι, tributum φόρον· labores jussi, ἐργασίαι τεταγμέναι· ὡσαύτ. mors, poena· β) ἠπιώτ. = κελεύω τινά τι, παραγγέλλω ἢ λέγω τινί τι: - te esse bono animo, λέγω σοι θαρρεῖν· μάλ. ἐν ταῖς φράσ.: - aliquem salvere, valere, λέγω τινί χαίρειν, ἀσπάζομαι, χαιρετίζω τινά· γ) τεχν. ὅρ., μάλ. ἐπὶ τῆς συγκλήτου καὶ τοῦ δήμου· = ψηφίζομαι, ἐπικυρῶ τι, rogationem τὸν νόμον· - aliquem tribunum, αἱροῦμαι, ἀποδείκνυμί τινα δήμαρχον· senatus bellum jussit, ἡ σύγκλητος πόλεμον ἐψηφίσατο· ἀπολύτ. lex jubet aut vetat, ὁ νόμος κελεύει ἢ κωλύει.

jūcunde, ἐπίρ. (-ius, -issime), ἡδέως, ἀρεστῶς, τερπνῶς, εὐφροσύνως.

jūcundĭtas, ātis, θ. ἡδύτης, τερπνότης, εὐφροσύνη, ἡδονή.

jūcundus, a, um (-ior, -issimus) (juvo), ἡδύς, τερπνός, εὐάρεστος.

Jūdaea, ae, θ. Ἰουδαία, α) = ἡ Παλαιστίνη· β) ἡ κυρίως Ἰουδαία· ἐντ. 1) **Judaeus**, a, um, Ἰουδαῖος, καὶ οὐσ. ἐν τῷ πληθ. οἱ Ἰουδαῖοι· 2) **Jūdaĭcus**, a, um, Ἰουδαϊκός.

jūdex, ĭcis, ἀ. (jus, dico), δικαστής, κριτής: sum j. in aliquem, δικάζω τινά· - de re aliqua, δικάζω τι· fero alicui -em, προσκαλοῦμαί τινα (εἰς δίκην)· do judicem, δίδωμι, καθίστημι δικαστὴν (περὶ πραίτωρος)· - quaestionis, ὁ ὑπὸ τοῦ πραίτωρος αἱρούμενος ὅπως ἀντ' αὐτοῦ τοῦ δικαστηρίου προεδρεύσῃ· 2) κριτής, ὁ κρίνων τι.

jūdĭcātĭo, ōnis, θ. (σπ.) κρίσις.

jūdĭcātrix, ĭcis, θ. (μ.) ἡ κρίνουσα.

jūdĭcātum, i, οὐ. τὸ κεκριμένον, ἡ κρίσις.

jūdĭcātus, us, ἀ. (σπ.), τὰ τοῦ δικαστοῦ, τὸ δικάζειν.

jūdĭcĭālis, e, δικαστικός· annus -, τὸ ἔτος ἐν ᾧ ὁ Πομπήϊος διὰ παντοίων νόμων ἀλλοίαν μορφὴν ταῖς δικαστηρίοις ἔδωκεν.

jūdĭcĭārĭus, a, um, δικαστικός·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

lex -, ὁ νόμος ὁ ὁρίζων ἐκ τίνος τάξεως, (τῶν συγκλητικῶν ἢ ἱππέων) ἔδει τοὺς δικαστὰς λαμβάνειν.

jūdĭcĭum, ii, οὐ. (judex)· 1) ἡ κρίσις, ἡ δίκη: facio, exerceo -, δικάζω, κρίνω· do -, ἐπιτρέπω τὴν δίκην (περὶ πραίτωρος)· - committo δικάζω· tollo perrumpo -, ἀνατρέπω τὴν δίκην· - publicum, ἡ δημοσία δίκη (ἡ διὰ δημόσιον ἀδίκημα γιγνομένη) = ἡ γραφή· ἐντ. μετων. α) ὁ τόπος ἔνθα δικάζουσιν = τὸ δικαστήριον: aliquem in j. voco, deduco, adduco, εἰσάγω (καλῶ) τινὰ εἰς τὸ δικαστήριον· β) = δίκη, διαδικασία: habeo -, ἔχω δίκην· vinco -, αἱρῶ, νικῶ δίκην· γ) sortior -, τοὺς δικαστὰς κληροῦμαι· 2) κρίσις, γνώμη, ἥγημα: - facio rei alicujus ἢ de re aliqua, κρίνω περί τινος· meo judicio, ὡς ἐμοιγε δοκεῖ· res non est mei judicii, οὐ δύναμαι περὶ τοῦ πράγματος κρίνειν, γιγνώσκειν· 3) ἡ τοῦ κρίνειν δύναμις, ἡ κρίσις, ἡ ἀγχίνοια: fama judicii mei; - intelligens, subtile, ἡ συνετή, ἡ ὀξεῖα κρίσις· ἐντ. = ἡ κρίσις, ἡ σκέψις, ὁ λογισμός: judicio aliquid facio, μετὰ λογισμοῦ ποιῶ τι.

-jūdĭco, α'. (judex)· 1) κρίνω, δικάζω, aliquem, rem; res judicata, πρᾶγμα κεκριμένον, δεδικασμένον (ὃ ἐν ὁμοίαις περιστάσ. ὡς κανὼν λαμβάνεται)· 2) κατακρίνω, καταδικάζω, aliquem, contra aliquem, alicui· 3) ἐπὶ μὴ δικαστοῦ· α) κρίνω, ἡγοῦμαι, νομίζω, aliquid verum esse· β) κρίνω, διακρίνω, διαγιγνώσκω, aliquem ex suo ingenio· γ) διπλῇ αἰτ.: - aliquem hostem ἡγοῦμαί τινα ἐχθρόν· δ) κρίνω, γιγνώσκω, δοκεῖ μοι: mihi judicatum est, δέδοκταί μοι.

jūgālis, e (jugum) (π. καὶ μ.)· 1) ζύγιος, συνεζευγμένος, jumenta· 2) ζύγιος, γαμήλιος, vincula, lectus.

jūgātĭo, ōnis, θ. ἡ πρὸς ζυγοὺς (πλαγίους χάρακας) ἀνάδεσις ἀμπέλων.

jūgĕrum, i, οὐ. (γεν. πληθ. ἀεί ποτε jugerum, ἀντὶ jugerorum, δοτ. συνήθ. jugeribus)· 1) τὸ Ῥωμαϊκὸν πλέθρον (ὂν 240 πόδας τὸ μῆκος καὶ 120 τὸ πλάτος)· 2) (μ.) = τὸ Ἑλληνικὸν πλέθρον (ὃ ἦν 100 Ἑλληνικοὺς ἢ 104 Ῥωμαϊκοὺς πόδας τό τε μῆκος καὶ πλάτος).

jūgis, e (συγγ. τῷ jungo ἢ) συνεχής, διηνεκής, μάλ. ἐπὶ ὕδατος = ἀέναος.

juglans, ndis, θ. (Jovis glans, ἐκ μεταρράσεως τοῦ Διὸς βάλανος), = βασιλικὸν κάρυον.

jugo, α'. (jugum)· 1) ζεύγνυμι, μάλ. τὴν ἄμπελον πρὸς ζυγούς ἀναδέω· 2) μετφ. α) συζεύγνυμι, συνδέω: virtutes inter se jugatae sunt, αἱ ἀρεταὶ πρὸς ἀλλήλας συνεζευγμέναι, συνημμέναι εἰσίν· 2) (διὰ γάμου) συζεύγνυμι, aliquam alicui.

jūgōsus, a, um (π.) βουνώδης.

jŭgŭlae, ārum, θ. πλ. (jugum) ἀστέρες τρεῖς ἐν τῇ ζώνῃ τοῦ Ὡριωνος.

jŭgŭlātĭo, ōnis, θ. (μ.) ἡ σφαγή.

jŭgŭlo, α'. (jugulum), σφάττω, λαιμοτομῶ, suem συν· ἐντ. φονεύω, ἀποκτείνω (μάλ. δόλῳ· πρβλ. neco, trucido), aliquem· 2) μετφ. α) ἀπόλλυμι, διαφθείρω, aliquem· β) -or mea confessione, ἐξελέγχομαι.

jŭgŭlum, i, οὐ. (π. καὶ jūgŭlus, i, α.)· 1) τὸ κλειδίον (τοῦ λαιμοῦ)· 2) ἡ σφαγή, ὁ λαιμός: do, praebeo, offero alicui -, παρέχω ἐμαυτὸν τινι πρὸς σφαγήν. peto -, βούλομαι ἀποσφάξαι τινά· μετφ. - causae = τὸ κεφάλαιον.

jŭgum, i, οὐ. 1) ζυγόν, ζυγὸς (ὑποζυγίων)· ἐντ. ζεῦγος (ὑποζυγίων), συνωρίς, καὶ μετφ. ζεῦγος (ἀνθρ. κ. ἄλ.): - imponum, ζεῦγος ἀσεβῶν· 2) ὁ ἐκ τριῶν δοράτων, εἰς σχῆμα Π, σχηματιζόμενος ζυγός, ὃν οἱ Ῥωμαῖοι εἰς σημεῖον καταδουλώσεως ἠνάγκαζον τοὺς ἡττηθέντας πολεμίους ἄνευ ὅπλων διελθεῖν· ὃ μεγίστη ὕβρις ἐνομίζετο: mitto sub jugum, ὑπὸ ζυγὸν πέμπω, ἀναγκάζω τινὰ τὸν ζυγὸν διεκδύναι· eo sub jugum, τὸν ζυγὸν διεκδύομαι· 3) μετφ. α) ζυγός (δουλείας), δουλεία· β) ζυγός, δεσμός (ἀγάπης, γάμου, φιλίας)· γ) pari jugo (nitor) = τῇ αὐτῇ σπουδῇ· 4) ἐπὶ παντός, ὃ ὡς ζυγὸς συνάπτει δύο ἀντικείμενα· α) διαδοχίς· β) ὁ ζυγός (τὸ ἄστρον)· γ) ἱστὸς ὁ ὑφαντικός· δ) τὸ ἑδώλιον τῆς νεώς· ε) ἡ δύο ἢ πλείονας ἀκρωρείας συνάπτουσα ῥάχις ὄρους (κοιν. ζυγός)· - silvarum, αἱ δασώδεις ῥάχεις.

Jŭgurtha, ae, ὁ. Ἰουγούρθας, βασιλεὺς τῆς Νομαδικῆς, νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Μαρίου· ἐντ. **Jugurthīnus**, a, um τοῦ Ἰουγούρθα· bellum -um, ὁ πρὸς Ἰουγούρθαν πόλεμος τῶν Ῥωμαίων.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πειραιώς

Jūlĭānus, a, um, ἰδὲ Julius.

Jūlĭus, a, um, Ἰούλιος, τοῦ Ἰουλίου· μάλ. Julius mensis) ὁ Ἰούλιος μήν, ὁ πρότερον Quintilis ὀνομαζόμενος· οὐσ. **Julius**, i, ἀ. Ἰούλιος, μάλ. ὁ Cajus Julius Caesar, ὁ δικτάτωρ, γεννηθεὶς τῷ 100ῳ π. Χ. καὶ ἀποθ. τῷ 44ῳ. **Julia**, ae, θ. Ἰουλία, α) θυγάτηρ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος· β) ἡ διαδόητος θυγάτηρ τοῦ Αὐγούστου· ἐντ. **Jūlĭānus**, a, um, Ἰουλιανός, τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος.

jūmentum, i, οὐ. (ἀντὶ jugimentum ἐκ τοῦ jungo), ὑποζύγιον, ἀχθοφόρον ζῷον.

juncĕus καὶ **-cīnus**, a, um, σχοίνινος· μετφ. (κωμ.) virgo -, παρθένος εὐμήκης καὶ ἰσχνὴ ὡς σχοῖνος.

juncōsus, a, um, σχοινώδης.

junctim, ἐπίρ. (junco), συνημμένως, συνεχῶς, ὁμοῦ, ἀλληλοδιαδόχως.

junctĭo, ōnis, θ. (jungo), σύναψις, συνάφεια (ἀντίθ. diremptus), Κικέρ.

junctūra, ae, θ. (jungo), (π. καὶ μ.), σύναψις, συναφή, συνάφεια, συναρμογή· μετφ. - generis, συγγένεια· - verborum, σύνθεσις.

junctus, a, um (-ior, -issimus). [μετχ. τοῦ jungo), συνεχής τινι, πλησίος τινός, cum aliquo; junctior ponto, μᾶλλον πλησίον τοῦ πόντου· junctissimi, οἱ μάλιστα πλησίον συγγενεῖς· oratio -a, λόγος εὖ συντεθειμένος, ῥυθμικός· μετφ. = συνεχής τινι, ὅμορός τινος: Jano loca juncta.

juncus, i, ἀ. σχοῖνος.

jungo, junxi, junctum, γ'. ζεύγνυμι, συνάπτω, συνδέω, ἑνῶ, res inter se, τὰ πράγματα πρὸς ἄλληλα, naves τὰς ναῦς· - virtutem cum eloquentia. Μάλ. α) - filiam alicui, συνοικίζω τὴν θυγατέρα τινί· - aliquam secum matrimonio ἢ in matrimonio, διὰ γάμου ζεύγνυμι, συζεύγνυμί τινα· β) συγγενείᾳ, φιλίᾳ συνάπτω· μάλ. ἐν τῇ μετχ. οἷον amicitiā junctus· ὡσαύτ. καὶ - amicitiam, foedus, συνπθεμαι, συνάπτω φιλίαν, συμμαχίαν· γ) jungunt dextras, δεξιοῦνται ἀλλήλους·—oscula, ἀσπάζονται ἀλλήλους· δ) = ζεύγνυμι, ὑποζεύγνυμι, equos ἵππους· boves juncti, βοεικὸν ζεῦγος· vectus jumentis j., κομιζόμενος ἐπὶ ζεύγους· ε) - ostia, fenestras, κλείω τὰς θύρας, τὰ παράθυρα· ς)— verba, συνάπτω, συντίθημι λέξεις. ζ)— laborem, συνάπτω πόνον, συνεχῶς πονῶ.

jūnĭānus, a, um, Ἰουνιανός.

junior, ἰδὲ juvenis.

jūnĭpĕrus, i, ἀρκεύθινος.

jūnĭus, a, um, Ἰούνιος, τοῦ Ἰουνίου· ἐντ. **junius** (mensis) ὁ Ἰούνιος μήν.

jūnix, īcis, θ. = juvenix.

Jūno, ōnis, θ. (=Jovino, οἱονεὶ Ζηνώ)· Ἥρα, ἡ τοῦ Διὸς ἀδελφὴ καὶ γυνή, θεὰ τοῦ οἴκου καὶ τοῦ γάμου. Ἐντ. 1) - infera = ἡ Περσεφόνη· urbs Junonis = τὸ Ἄργος· 2) - α) **Jūnōnālis**, e (π.), tempus = mensis Junius· β) **Jūnōnĭcola**, ae, ἀ. καὶ θ. (π.) ὁ τιμῶν, θεραπεύων τὴν Ἥραν· γ) **Jūnōnĭgĕna**, ae, ἀ. (gigno), (π.) = Ἠρογενής, υἱὸς τῆς Ἥρας = Ἥφαιστος· δ) **Jūnōnĭus**, a, um, Ἥραιος, τῆς Ἥρας:—custos = ὁ Ἄργος· -mensis = Junius mensis· - hospitia ἢ regna = ἡ Καρχηδών· -ales, ὁ ταώς.—Hebe, θυγάτηρ τῆς Ἥρας.

Jūpĭter ἢ **Juppĭter**, γεν. jovis ἀ. (ἐκ τοῦ Diuspater, Diuspiter, κυρ. πατὴρ τοῦ Οὐρανοῦ)· Ζεύς, ὁ πρῶτος καὶ κράτιστος τῶν θεῶν. - Stygius, ὁ χθόνιος Ζεύς, ὁ Πλούτων· - pluvius, Ζεὺς ὑέτιος· - uvidus. Ζεὺς ἱκμαῖος· ἐντ. μεταφ. α) ὁ πλανήτης Ζεύς, β) οὐρανός, αἰθήρ: sub jove = ἐν ὑπαίθρῳ· - Παρὰ Κικέρ. εὕρηται καὶ ἡ πληθ. αἰτ. Joves, Δίας, Ζῆνας.

jūra, ae, ἀ. ὁ Ἰόρας, ὄος Γαλλίας.

jūrāmentum, i, οὐ. (μ.) ὅρκος.

jūrandum, i, οὐ. = jusjurandum.

jūrātor, ōris, ἀ (juro), ὁ ἔνορκος δικαστής, ἐντ. = τιμητής, κήνσωρ.

jurātus, a, um, ἰδὲ juro.

jure-consultus, ἢ **juris consultus**, i, ἀ. (κυρ. ἐπίθ.), τοῦ δικαίου ἐξηγητής, τῶν νόμων ἔμπειρος, νομοδιδάσκαλος. (ἰδὲ consultus).

jūrĕus, a, um (jus 2.) ἐκ ζωμοῦ.

jurgĭum, ii οὐ. (jurgo), λοιδορία, ἔρις, φιλονεικία, λογομαχία.

jurgo, ā'. (ἐκ τοῦ jure ago ?)· 1) λοιδορῶ τινα, λογομαχῶ πρός τινα· ne jurgares quod, μὴ λοιδόρει ὅτι.

jūrĭdĭcĭālis, e (jus, dico), δικανικός.

jūrisconsultus = jureconsultus.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

jūris-dictio, ōnis, θ. ἡ δικαιοδοσία, τὸ δικαιοδοτεῖν, τὸ δικάζειν (ἰδὲ praetor).

jūris-perītus, ἢ **jure-p.** a, um, (-ior, -issimus) = jurisconsultus.

jūro a.' (jus 1.) 1) μεταφ. ὄμνυμι, ὀμνύω· - aram tenens· Μάλ. α)-(per) Jovem, (per) deum, ὄμνυμι Δία, θεόν· ἐντ. (π.) palus diis juranda, λίμνη, καθ' ἣς τοὺς θεοὺς δεῖ ὀμόσαι· numina jurata, οἱ ὀμωμοσμένοι θεοί· β) - in verba alicujus, ὁρκίζομαι παρά τινος (κατὰ τὸν ὑπό τινος ἀπαγγελλόμενον ὅρκον), ἐντ. = ὀμόσας φημὶ πιστὸς καὶ εὐπειθὴς εἶναί τινι· ὡσαύτως - in legem, ὀμόσας παραδέχομαι τὸν νόμον· μετφ. - in verba magistri = ἀνεπισκέπτως ἀποδέχομαι τοὺς λόγους τοῦ διδασκάλου· γ) (π.) συνόμνυμι, in facinus· δ) συχν. ἡ μετχ. **juratus** ἐνεργητ. = ὀμωμοκώς, ὀμόσας: jurato mihi crede, ἐμοὶ ὀμόσαντι πίστευσον· ἐντ. ἐπίθετ. juratus, a, um, ἔνορκος, ἐνώμοτος (ἀντίθ. injuratus ἀνώμοτος)· 2) μεταβ. - jusjurandum, ὄμνυμι ὅρκον· - morbum, ὀμνυμι ἀσθενὴς εἶναι· - falsum, ψευδορκῶ· - me hoc fecisse, ὄμνυμι (ἢ μήν) τοῦτο πεποιηκέναι. Μάλ. α) - aliquid in me, ὀμνύων εὔχομαί τι ὑπὲρ ἐμαυτοῦ· β) - calumniam, ἀπόμνυμι μὴ συκοφαντήσειν.

juror, ἀποθ. α'. = juro.

jus, jūris, οὐ. (ἐκ τῆς αὐτῆς καὶ τὸ jubeo, jussi ῥίζης, ὅθ. κυρ. = jussum). 1) τὸ δίκαιον, τὸ νόμιμον: - naturale hominum, τὸ φυσικὸν δίκαιον· - gentium, τὸ τῶν ἐθνῶν δίκαιον, τὰ τῶν ἐθνῶν πρὸς ἄλληλα νόμιμα· ἐντ. πληθ. jura = τὰ δίκαια, τὰ νόμιμα, οἱ νόμοι. 2) τὸ δίκαιον, ἡ δικαιοσύνη: - do, reddo, dico (π. loquor), δικαιοδοτῶ, δικάζω· summum -, τὸ ἄκρον (τὸ αὐστηρόν) δίκαιον, ἡ ἄκρα δικαιοσύνη· jure, τῷ δικαίῳ, δικαίως (ἀντίθ. injuria ἀδίκως)· meo (tuo κτλ.) optimo jure = δικαίως, δικαιότατα· -suum obtineo, teneo, τῶν δικαίων τυγχάνω (=εὑρίσκω τὸ δίκαιόν μου)· 3) τὸ δίκαιον, ἡ ἐξουσία: sum sub jure alicujus, εἰμὶ ἐπί τινι· homo sui juris, ὁ αὐτεξούσιος· 4) τὸ δίκαιον, ἡ πολιτικὴ θέσις ἢ σχέσις (μάλ. τῶν συμμάχων καὶ ὑπηκόων λαῶν ὡς πρὸς τὴν Ῥώμην): civitas optimo jure· 5) ἡ δίκη, τὸ δικαστήριον: eo, voco in jus, πάρειμι, καλῶ εἰς τὸ δικαστήριον.

2. jus, juris, οὐ. (ζύος, ἐκ τοῦ ζέω, ζύω, ὡς tus ἐκ τοῦ θύος) ζωμός.

jūs-jūrandum, jurisjurandi, κτλ. οὐ. ὅρκος (πολιτικός· πρβλ. sacramentum): - do, juro, ὅρκον δίδωμι, ὅρκον ὀμνύω· violo, negligo-, παραβαίνω τὸν ὅρκον· - servo, jurejurando sto, φυλάττω τὸν ὅρκον, ἐμμένω τῷ ὅρκῳ· teneor, ὅρκῳ κατέχομαι· adigo aliquem jurejurando ἢ jusjurandum, ὁρκῶ (ὁρκίζω) τινά.

jussi, πρκμ. τοῦ jubeo.

jussum, i, οὐ. (μετχ. τοῦ jubeo), κέλευσμα, πρόσταγμα, δόγμα: jussis alicujus, κελευσάντος τινος.

jussus, us, ά. (jubeo), εὔχρ. μόνον ἐν τῇ ἐν. ἀφαιρ. jussu alicujus = τῇ κελεύσει, τῇ ἐπιταγῇ τινος.

justa, ōrum, οὐ. πλ., ἰδὲ justus.

juste, ἐπίρ. (-ius, -issime), δικαίως.

justĭfĭcus, a, um, (justus, facio) (π.) δίκαια πράττων, δίκαιος.

justĭtĭa, ae, θ. (justus)· 1) δικαιοσύνη· ἐνίοτε = ἐπιείκεια, ἀγαθότης· 2) (μ.) = jus, τὸ δίκαιον.

justĭtĭum, ĭi, οὐ. (ἀντὶ jurisstitium, ἐκ τοῦ jus sisto), ἡ ἀργία, ἀπραξία (διακοπαὶ) τῶν δικαστηρίων.

justus, a, um (-ior, -issimus), [jus]· 1) δίκαιος, homo, lex· 2) δίκαιος, νόμιμος, πρέπων, poena, uxor. Ἐντ. = ἐπιεικής, ἤπιος, servitus· Ἐκ τούτου οὐσ. **justa**, ōrum, οὐ. πληθ. α) justa tua, τὰ σὸν δίκαιον· praebeo servis j. = τοῖς δούλοις τὰ δίκαια ποιεῖν. β) τὰ περί τι νόμιμα ἢ νομιζόμενα: -ludorum, τὰ περὶ τοὺς ἀγῶνας νομιζόμενα (εἰθιζόμενα)· συχν. - funebria ἢ ἁπλῶς justa, τὰ περὶ τοὺς τεθνεῶτας νόμιμα· conficio j. funebria, j. solvo funeri, τὰ νομιζόμενα τῷ τεθνεῶτι τελῶ. 3) δίκαιος, ἱκανός, ἀκριβής, τέλειος, ἐντελής, εὔτακτος· plus justo, πλέον ἢ δίκαιον, σφόδρα.

Jūturna, ae, θ. Ἰουτόνα, νύμφη κρήνης ἐν Λατίῳ καὶ αὐτὴ ἡ κρήνη.

1. jŭvĕnālis, e (π. καὶ μ.) νεανικός· ἐντ. juvenalia, ium, οὐ. εἶδος ἀγώνων, οὓς ὁ Νέρων κατέστησεν.

2. Jŭvĕnālis, is, ά. (Decimus Junius J.), Ἰουβενάλιος, Ῥωμαῖος σατυρικὸς ποιητὴς ἐπὶ Δομιτιανοῦ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

jŭvencus [= juvenicus]. (π.)· 1) ἐπίθ. νέος, equus· 2) οὐσ. A) **juvencus**, i, ἀ. α) μόσχος· β) νεανίας· B **juvenca**, ae, θ. α) δάμαλις· β) ἡ, νεᾶνις.

jŭvĕnesco, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), γ'. [juvenis]. (π. καὶ μ.)· 1) ἡδάσκω, ἐφηδῶ· 2) νεάζω, ἀνανεοῦμαι.

jŭvĕnīlis, e, (juvenis), νεανικός.

jŭvĕnīlĭter, ἐπίρ. νεανικῶς.

juvĕnis, e, (συγκρ. junior, σπ. καὶ juvenior)· 1) (π. καὶ μ.) νέος, νεανικός· 2) οὐσ. - **nis**, is, ἀ. ὁ νέος, ὁ νεανίας, ἡ νεᾶνις (ἀπὸ τοῦ 20 - 40 ἔτους).

jŭvĕnix, (συγκεκ. junix), īcis, θ. (ἀρχ.) = juvenca, ἰδὲ juvencus.

jŭvĕnor, ἀποθ. α'. (juvenis), νεανιεύομαι, νεανικῶς παρεκφέρομαι.

jŭventa, ae, θ. (juvenis), νεότης, πρώτη (νεανικὴ) ἡλικία· ἐντ. = ἡ νεολαία.

jŭventas, ātis, θ. (juvenis). 1) (π.) = juventus· 2) κύρ. ὄν. ἡ Ἥβη.

jŭventus, ūtis, θ. (juvenis)· 1) νεότης, α) πρώτη (νεανικὴ) ἡλικία· 2) = ἡ νεολαία, οἱ νέοι, μάλ. ὡς στρατ. τέχν. ὅρος = ἡ ἡλικία, οἱ πρὸς πόλεμον ἐπιτήδειοι (οἵ τε adolescentes καὶ οἱ viri·) princeps juventutis, ὁ ἱππότης, ὃς πρῶτος ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν τιμητῶν ἐμνημονεύετο ἐπὶ Καισάρων = ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου.

jūvo, jūvi jūtum (μετχ. μέλ. jŭvātūrus), α.' 1) βοηθῶ, ἐπικουρῶ τινι· diis juvantibus σὺν τοῖς θεοῖς· ἐντ. = εἰμὶ ὠφέλιμός τινι, ὠφελῶ τινα· 2) εὐφραίνω, ἡδύνω τινά: fabulae te juvant, συχν. ἀπρόσ. juvat, ἀρέσκει, ἀρεστόν ἐστιν.

juxtā, (συγγ. τῷ jungo)· A) ἐπίρ. 1) ἐγγύς· 2) (Σαλλ. καὶ μτγν.) ὁμοίως, ἐξ ἴσου, ἀδιαφόρως· -hieme atque aestate· ἐντ. α) μετα δοτ. (σπ.) res parva ac j. magnis difficilis (ἐξ ἴσου καὶ τὰ μεγάλα) β) μετὰ τῶν ac (atque), et, quam κ. τ. ὅμ. = ὁμοίως... καί· j. ac si = ὥσπερ ἂν εἰ· γ) - mecum ὁμοίως ἐμοί, ἐπίσης καλῶς ὡς ἐγώ. - B) πρόθ. μετ' αἰτ. 1) ἐγγύς τινος, πλησίον τινός, πρός τινι, παρά τι: - murum ἐγγὺς τοῦ τείχους· (Τάκ) j. libertatem = παρὰ τοῖς ἐλευθέροις λαοῖς. ἐντ. μετφ. = παραπλησίως, ὁμοίως τινί, ἐξ ἴσου τινί· 2) εὐθὺς μετά τι ἢ μετά τινα: doctissimus j. Varronem. 3) (Ἰουστ.) = κατά τι:

juxtim, ἐπίρ. (ἀρχ. καὶ μ.) = juxta.

K

K, **k**, ἐν τῇ παλαιοτάτῃ γλώσσῃ ἦν γράμμα τοῦ φθόγγου K, τοῦ C ὄντος γράμματος τοῦ φθόγγου G· ὕστε δὲ ὕστερον εἰσήχθη εἰς τὴν γραφὴν τὸ γράμμα G, τὸ μὲν C ἀντικατέστησε τὸν φθόγγον K, τὸ δὲ K διέμεινεν ἐν χρήσει μόνον ἔν τισι συντόμως γεγραμμέναις λέξεσιν· οἷον **K** = Caeso, **K** ἢ **Kal** = Calendae.

L

L, συντόμως σημ. τὸ προωνύμιον Lūcius Λεύκιος· ὡς ἀριθ. δὲ σημεῖον = 50.

lăbărum, i, οὐ. (ἐκ τοῦ βρετανικοῦ lab, αἴρω), λάβαρον, ἡ ἀπὸ Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου σημαία τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων.

lăbasco, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), γ'. (labor)· 1) σφάλλομαι, πίπτω· 2) μετφ. ταλαντεύομαι.

Labdăcus, i, ἀ. Λάβδακος, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, πατὴρ τοῦ Λαΐου.

lăbea, ae, θ. (ἀρχ.) = labium.

Labeātes, tium, ἡ -**tae**, ārum, ἀ. πλ. Λαβεᾶται, λαὸς πρὸς ἄρκτον τῆς Μακεδονίας· ἐντ. **Laveātis**, ĭdis θ. ἐπίθ. Λαβεᾶτις, terra, palus.

lābēcŭla, ae, (ὑποκορ. τοῦ labes), μικρὰ κηλίς.

lăbĕ-făcio, fēci, factum, γ'. (ὡς τὰ πολλὰ π. καὶ μ. ἀντὶ τοῦ μᾶλλον κλασσ. labefacto)· 1) σφάλλω, διασείω, διακινῶ, turrim πύργον, arborem δέν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὄρον· epistola labefacta a vinculis, ἐπιστολὴ λελυμένη· 2) μετφ. α) διαφθείρω, λυμαίνομαι, ἀπόλλυμι, aliquid, fidem· β) ἀσθενῶ, ἀσθενὲς ποιῶ (π.), ignem· γ) διαταράττω, καταβάλλω aliquem· - classiarios, διασείω τὴν πίστιν τῶν ἐν τῷ στόλῳ.

lăbĕfactātĭo, ōnis, θ. (labefacto), (μ) μετφ. διατάραξις

lăbĕ-facto, ᾰ. 1) σφάλλω, διασείω, διακινῶ, ποιῶ πεσεῖν, arborem τὸ δένδρον· 2) μετφ. σφάλλω, διασείω, καταβάλλω, ἀσθενῶ, διαφθείρω, λυμαίνομαι, καταλύω, alicujus dignitatem, opinionem, Carthaginem· - aliquem= ἀποστερῶ τινα τοῦ ἀξιώματος κ. τ. ὅμ.

lăbĕfactus, a, um, μετχ. τοῦ

labefĭo, factus sum, fieri, ἰδὲ labefacio.

1. lăbellum, i, οὐ. (ὑποκ. τοῦ labrum 1.) χειλάριον, μικρὸν χεῖλος.

2. labellum, i, οὐ. (ὑποκ. τοῦ labrum 2), λεκάνιον πρὸς σπονδὴν ἐπιτήδειον, Κικέρ.

Lăbeo, ōnis, ὁ. Λαβέων, παρωνύμιον.

Lăbĕrĭus, ĭi, ὁ. Λαβέριος, ποιητής.

labens, entis, μετχ. τοῦ labor.

lābes, is, (ἴσως καὶ ei), θ. (labor)· 1) πτῶσις, κατάπτωσις: - terrae, χάσμα γῆς· - agri, καθίζησις τοῦ ἀγροῦ. do l. = πίπτω· 2) μετφ. πτῶσις, φθορά, ὄλεθρος· καὶ ἐπὶ ἀνθρ. = ὁ ὄλεθρος· 3) κηλίς, σπίλος (ἀείποτε ἐπὶ ψόγου· πρβλ. macula)· ἐντ. μετφ. αἰσχύνη, λύμη· ἐπὶ ἀνθρ. = κάθαρμα.

lābĭa, ae, θ. (ἀρχ. καὶ μ.)=labium.

Lăbīci, ōrum, α. πλ. καὶ - **cum**, i, οὐ. Λαβικόν, ἀρχαία πόλις ἐν Λατίῳ· ἐντ. - **īcānus**, a, um, Λαβικανός, καὶ οὐσ. α) - **īcānum**, i, οὐ. τὸ Λαβικανόν, ἔπαυλις παρὰ τῷ Λαβικῷ· 2) - **īcāni**, ōrum, ἀ. πλ. Λαβικανοί.

Lăbiēnus, i, ἀ. Λαβιηνός, ὕπαρχος τοῦ Καίσαρος ἐν Γαλλίᾳ, ὕστερον δὲ ὁπαδὸς τοῦ Πομπηΐου.

lăbiōsus, a, um, μακρύχειλος.

lăbium, ii, οὐ. (σπ.) = labrum 1.

lăbo, ᾰ. 1) σφάλλομαι, σείομαι, σαλεύω, εἰμὶ ἐν τῷ πίπτειν: murus -at, naves -ant. 2) μετφ. α) ἀστατῶ, ταλαντεύομαι, ἐνδοιάζω· β) πίπτω, ἀπόλλυμαι.

1. lăbor, lapsus, sum, ἀποθ. γ' (labo)· 1) ὀλισθαίνω, φέρομαι (διά τινος). Ἐντ. α) ἐπὶ ποταμ. = ῥέω· β) ἐπὶ θαλάσ. = πλέω· 2) κατολισθαίνω, καταφέρομαι, καταρρέω, καταπίπτω· ἐντ. α) (μ.) ἐξολισθαίνω ἐκ τινος, ἐκφεύγω, custodiā ἐκ τῆς φυλακῆς. res pectore l.= τὸ πρᾶγμα ἐκπίπτει τῆς μνήμης, ὀλιγωρεῖται. β) (π. καὶ μ.) παραρρέω, παρέρχομαι, οἴχομαι, tempus, aetas· γ) -longius = πόρρω τῆς ὑποθέσεως φέρομαι· 2) μετφ. α) -spe, πίπτω τῇ ἐλπίδι, ἀπόλλυμι τὴν ἐλπίδα· β) σφάλλομαι, ἁμαρτάνω, πλανῶμαι (ἕνεκα τοῦ μὴ ἀσφαλοῦς τῆς κρίσεως)· - in re aliqua, σφάλλομαι ἔν τινι· - consilio, οὐκ ὀρθῶς βουλεύομαι· - verbo ἢ in verbo σφάλλομαι ὡς πρὸς τὴν λέξιν· γ) κατολισθαίνω, καταρρέω, διαφθείρομαι, μειοῦμαι, mores, respublica, fides· ἐντ. voces -ntur αἱ φωναὶ ἀπόλλυνται· = οὐκ ἀκούονται· δ) κατὰ μικρὸν φέρομαι εἴς τι, ἐξοκέλλω εἴς τι (μάλ. κακόν), in adulationem εἰς κολακείαν· ε) φέρομαι ἐπί τι, ῥέπω πρός τι, ad opinionem πρὸς τὴν γνώμην.

2. lăbor (ἀρχ. -os), ōris, ἀ. 1) πόνος, μόχθος· - corporis, ὁ σωματικὸς πόνος· impendo -em rei alicui ἢ ad rem aliquem, πόνον ἀναλίσκω εἰς τι· res est magni -is, τὸ πρᾶγμα πολύμοχθόν ἐστιν· homo magni -is, ἄνθρωπος πολύμοχθος· nullo -re, ἀπόνως. Ἐντ. α) φιλοπονία, φιλεργία, ἐνέργεια· β) = (τὸ μετὰ πόνου τελεσθὲν) ἔργον: -es operum, domūs; hominum ἢ boum labores = γεωργηθέντα ἀγροί· πρβλ. τὸ Ὁμήρ. ἔργα ἀνδρῶν, ἀνθρώπων· -es belli, οἱ πολεμικοὶ πόνοι, τὰ πολεμικὰ ἔργα· ἐντ. καὶ περὶ ἔργου τέχνης)=τεχνούργημα. 2) πόνος, μόχθος, ταλαιπωρία, τὰ δεινά: -es viae, militiae, in labore meo = ἐν τοῖς ἐμοῖς δεινοῖς· μάλ. = α) (π.) νόσος· β) ἄλγος, ὀδύνη· γ) πάθος: -es solis (π.) τὰ πάθη τοῦ ἡλίου = αἱ ἐκλείψεις.

lăbōrĭfer, ĕra, ĕrum (π.) πολύπονος, χαλεπός.

lăbōrĭōse, ἐπίρ. (-ius, -issime) ἐπιπόνως, χαλεπῶς.

lăbōrĭōsus, a, um (-ior, -issimus) [labor 2]. 1) πολύπονος, πολύμοχθος, opus· 2) φίλεργος, φιλόπονος, homo· 3) ὁ πόνον ὑποφέρων, πολύπο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πέρους

νος, ταλαίπωρος: quid nobis laboriosius?

lăbōro, ā'. (lăbor 2.) A) ἀμετ. πονῶ, μοχθῶ: -ut (ne) aliquid fiat. πονῶ, ἵνα (μὴ) γένηταί τι· -in re aliqua, aliquid, (μ.) circa ἢ in aliquid, πονῶ, σπουδάζω περί τι· 2) πονῶ, κάμνω, πάσχω, κακῶς ἔχω: -morbo, νοσῶ· -ex pedibus, ποδαλγῶ· ἀλλὰ καὶ μετφ. -ex invidia σθονοῦμαι· -ex aere alieno, ὑπέρχρεώς εἰμι· -odio apud hostes, μισοῦμαι ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν. (π.) -in aliquo, ἐρωτικῶς ἔχω τινός. 3) πονῶ, ταλαιπωροῦμαι, κακοῦμαι, κινδυνεύω· (π.) σείομαι· ἐντ.: luna-at, ἡ σελήνη ἐκλείπει· μετφ. veritas -at, ἡ ἀλήθεια σκοτίζεται· 4) φροντίζω περί τινος, μέλει μοι τινος: -alienis malis; non (nihil) l. (quis), οὐδέν μοι διαφέρει. B) μεταξ. (π.), ἐκπονῶ, ἐργάζομαι, κατασκευάζω, τεχνῶμαί τι, aliquid; vestes laboratae auro, ἐσθῆτες διάχρυσοι· dona laboratae Cereris, ὁ εἰς ἄρτον κατεργαζόμενος σῖτος· 2) (Τάκ.) — frumentum (συντόνῳ ἐργασίᾳ) σῖτον κομίζομαι (παράγω).

1. labrum, i, οὐ. (lambo)· 1) χεῖλος: -superius, τὸ ἄνω χεῖλος, ἡ μάσταξ· -inferius, τὸ κάτω χεῖλος· παροιμ. (Κικέρ.) primis ἢ primoribus labris gusto ἢ attingo aliquid, ἄκροις τοῖς χείλεσι γεύομαί τινος, ἀκροθιγῶς ἅπτομαί τινος, ἐπιπολαίως μανθάνω τι· 2) μετων. χεῖλος σκεύους, τάφρου.

2. labrum, i, οὐ (ἀντὶ lavabulum, lavabrum ἐκ τοῦ lavo) λεκάνη, λουτήρ· μετων. (Ὀβίδ.) labra Dianae τὸ λουτρὸν τῆς Ἀρτέμιδος.

labrusca, ae, θ. (μετὰ τοῦ vitis ἢ ἄνευ αὐτοῦ), ἀγρία ἄμπελος, ἧς ὁ καρπός labruscum, i, οὐ., Βεργ.

Lăbўrinthos, καὶ -thus, i, ἀ. Λαβύρινθος· ἐντ. **lăbўrinthēus**, a, um, λαβυρίνθειος.

lac, lactis, οὐ. (σπ. ἀρσ. αἴτ. lactem)· 1) γάλα· 2) μετφ. α) cetera lactis erant (π.) = τὰ λοιπὰ γαλακτόχροα ἦν. β) γάλα φυτῶν τινων.

Lăcaena, ae, θ. Λάκαινα, οὖσ. Σπαρτιᾶτις, μάλ. περὶ τῆς Ἑλένης.

Lăcĕdaemon, ŏnis, θ. Λακεδαίμων ἡ Σπάρτη· ἐντ. **Lăcĕdaemonĭus**, a, um, Λακεδαιμόνιος. οὐσ. **-nĭus**, i, ἀ. καὶ πλ. **-nĭi**, orum, οἱ Λακεδαιμόνιοι

lăcer, ĕra, ĕrum, (ὡς τὰ πολλὰ π. καὶ μ.) 1) παθητ. λακερός, ῥακώδης, κατεσχισμένος, κατεσπαραγμένος, ἠκρωτηριασμένος· 2) ἐνεργ. = σπαρακτικός. morsus ὄδηγμα, Ὀβίδ.

lăcĕrātĭo, ōnis, θ. (lacero), διασχισις σπαραγμός, corporis.

lăcerna, ae, ὁ φαινόλης, μανδύας (ἐκ χονδροῦ ὑφάσματος), ὃν ἐφόρουν ἐπὶ τῇ τιβέννῃ, μάλ. ἐν ὁδοιπορίαις.

lăcernātus, a, um, ὁ τὸν φαινόλην ἐνδεδυμένος· ἐδὲ lacerna.

lăcĕro, ā'. (lacer)· 1) λακίζω· σπαράττω, διασχίζω, ἀμύττω· ἐντ. = ἀκρωτηριάζω, συντρίβω τι· 2) μετφ. α) (λόγοις) ἀμύττω, κερτομῶ, διασύρω, λοιδορῶ, aliquem, famam, carmina· β) διαφθείρω, λυμαίνομαι, κακοποιῶ, socios τοὺς συμμάχους· moeror me -at, ἡ ἀνία ἄγχει με· ἐντ. -pecuniam, κατασπαθῶ τὰ χρήματα. -diem ἀπόλλυμι τὴν ἡμέραν.

lacerta, ae, θ. 1) ἡ σαύρα· 2) ὁ σαῦρος (ἰχθύς. κοιν. λακέρδα).

lăcertōsus, a, um (lacertus), μυώδης, νευρώδης, εὔρωστος.

1. lăcertus, i, ἀ. ὁ (μυώδης) ἄνω βραχίων (πρβλ. brachium, ulna)· 2) ἐντ. α) ἐν τῷ πληθ. = οἱ μύες. β) (π.) ὁ βραχίων, ἀγκάλη· γ) μετφ. νεῦρα (λόγου), σθένος, δύναμις· δ) ῥώμη, ἰσχύς.

2. lăcertus, i, ἀ. = lacerta.

lacessītus, a, um, μετχ. τοῦ lacesso.

lăcesso, sīvi, sītum, ĕ'. (lacio)· 1) δελεάζων ἢ σκώπτων τινὰ παροξύνω ἐπί τι, ἐρεθίζω τινά, μάλ. = προκαλοῦμαί τινα, ἐντ. = προσβάλλω, ἐνοχλῶ τινι: - aliquem maledictis, καθάπτομαί τινος, λοιδορῶ τινά - hostes injuriā, bello, πρῶτος ἄρχω χειρῶν ἀδίκων, ἐρεθίζω εἰς ἀντίδοσιν· ὡσαύτ. - aliquem scripto, πρῶτος γράφων τινί ἀναγκάζω αὐτὸν γράψειν· ἐντ. α) - deos (ὑπον. precibus), λιπαρῶ τοὺς θεούς. β) - pelagus carinā, ἐπιχειρῶ τῇ θαλάσσῃ, πλέω τὴν θ. γ) - aures, visum, αἰσθησιν παρέχω τῇ ἀκοῇ, τῇ ὄψει· δ) - pectora manibus, πλήττω τὰ στήθη ταῖς χερσίν· - fores, κρούω τὴν θύραν· 2) ἐγείρω, προκαλῶ, αἴτιος γίγνομαί τινος: - sermones, bellum.

Lacĕtāni, ōrum, ἀ. πλ. Λακετανοί, ἔθνος Ἰβηρίας· ἐντ. **Lacĕtānia**, ae, θ. Λακετανία.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

lachănisso, ā'. (λαχανίζω) = langueo, ἀτονῶ, Σουητ.

Lăches, ētis, ὁ. Λάχης, στρατηγός.

Lăchēsis, is, αἱτ. in, θ. Λάχεσις.

Lăciădes, ae, ὁ. Λακιάδης.

lăcĭnĭa, ae, θ. λακίς, ἀπόσπασμα (ἐνδύματος), ῥάκος.

Lăcīnĭum, ii, οὐ. Λακίνιον, ἀκρωτήριον τῆς Βρεττίας, ἔνθα ναὸς Ἥρας ἦν. ἐντ. **Lacinius**, a, um, τοῦ Λακινίου· diva L. = Ἥρα.

lăcĭo, ἄχρηστον θέμα τοῦ allicio, illicio κτλ.

Lāco, ōnis, ὁ. Λάκων· πληθ. -cōnes, um, αἱτ. as, Λάκωνες· ἐντ. 1) **Lăcōnĭcus**, a, um, Λακωνικός· οὐσ. α) -**ĭca**, ae, θ. Λακωνική (γῆ ἢ γυνή)· β) -**ĭcum**, i, οὐ. (balneum) = πυριατήριον· 2) **Lăcōnis**, ĭdis, θ. ἐπίθ. Λακωνίς, mater.

lacrĭma, (ἢ **lacrŭma**, ὀρθότ. τοῦ lacrȳma) ae, θ. (δάκρυμα), δάκρυον· (π.) do alicui lacrimam, δακρύω τινά· μετῳ. = ὁ ἐκ τῶν φυτῶν στάζων ὀπός.

lăcrĭmābĭlis, e, ἀξιοδάκρυτος, πολύδακρυς, ἐντ. = οἰκτρός, ἐλεεινός, δεινός.

lăcrĭmābundus, a, um, δακρυγέων.

lăcrĭmo, ā'. (ἐνίοτε ἀποθ. -**mor**)· 1) δακρύω, δακρυρροῶ· 2) (σπ.) - aliquid, δακρύω, κλαίω τι· 3) ἐπὶ φυτῶν δακρύω, στάζω τι.

lăcrĭmōsus, a, um, (lacrima)· 1) δακρυώδης, δεδακρυμένος, oculi· 2) δακρυοποιός, fumus καπνός· ἐντ. οἰκτρός, ἐλεεινός, χαλεπός, δεινός, bellum· carmen - um, τό ἐλεγεῖον· 3) (μ.) ἐξ ὀποῦ στάζων.

lăcrĭmŭla, ae, θ. (ὑποκ. τοῦ lacrima), δακρύδιον, μικρὸν δάκρυον.

lactans, ntis, μετοχ. τοῦ ἄλλως ἄχρ. ῥήμ. lacto (lac)· γαλακτοῦχος, ubera· 2) θηλάζων, puer.

lactens, ntis, μετοχ. τοῦ ἄλλως, ἄχρ. ῥήμ. lacto (lac)· 1) θηλαζόμενος, infans, hostia l. ἢ μόνον lactens = ἱερεῖον γαλαθηνόν, θηλαζόμενον· 2) (π) = lactans. 3) γαλακτώδης, ὑπώδης, ἔγχυμος, sata· annus l· = ἔτος καθ' ὃ τὰ φυτὰ χυμώδη ἐστίν.

lacteŏlus, a, um, γαλακτόχρους.

lactes, ium, θ. πλ. τὰ λεπτὰ ἔντερα.

lactesco, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), γ' (lac), γαλακτοῦμαι, γάλα γίγνομαι.

lacteus, a, um, (lac)· 1) γαλακτικός, ἐκ γάλακτος· humor l. (= lac)· 2) γαλακτοῦχος, ubera· 3) γαλακτοειδής· circulus -us ἢ via -a, ὁ «γαλαξίας» ἐν τῷ οὐρανῷ.

lacto, ā'. (lacio), ἐπάγομαί τινα ἢ τι, ἐντ. = σεναικίζω, ἐξαπατῶ.

lactūca, ae, θ. θριδακίνη (σαλάτα)· **lactucŭla**, ae, θ. θριδακίσκη.

lăcŭātus, ἰδὲ laqueatus.

lăcūna, ae, θ. (συγγ. τῷ lacus), λάκκος, βάθρος, μάλ. ἐν ᾧ ὕδωρ ἵσταται, ἐντ. = τέλμα· 2) μετῳ. τὸ ἔλλειμμα, τὸ ἐλλειπές, ἐντ. = ἀπώλεια, βλάβη.

lăcūnar, ăris, οὐ. φάτνωμα.

lăcūno, ā'. φατνῶ τι.

lăcūnōsus, a, um, πλήρης κοιλωμάτων· ἐντ. μετῳ. ἐλλιπής.

lăcus, us, ὁ. (συγγ. τῷ λάκκος), λίμνη (πρβλ. lama, stagnum, palus)· (π.) ἐπὶ πηγῆς καὶ ποταμοῦ· 2) ὑξαμενή· 3) ἀγγεῖον, μάλ. πίθος.

Lācȳdes, is ὁ. Λακύδης ὁ Κυρηναῖος, ἱδρυτὴς τῆς νέας Ἀκαδημίας.

Lādas, ae, ὁ. Λᾶδας, Ὀλυμπιονίκης.

Lādon, ōnis, ὁ. Λάδων, ποταμὸς Ἀρκαδίας.

laedo, laesi, laesum, γ.' 1) (π. καὶ μ.) λυμαίνομαι, βλάπτω, frondes τὰ φύλλα· -collum, ἀπάγχομαι· 2) μετῳ. α) - aliquem, βλάπτω, ἀδικῶ, ὑβρίζω, λυπῶ τινά. β) -fidem, foedus, παραβαίνω τὴν πίστιν, τὰς σπονδάς· γ) testis - it eum, ὁ μάρτυς κατεμαρτύρησεν αὐτοῦ.

Laellius, a, um, τοῦ Λαιλίου· κύρ. ὄν. = ὁ Λαίλιος, φίλος τοῦ Ἀφρικανοῦ.

laena, ae, θ. χλαῖνα.

Lāertes, ae, ὁ. Λαέρτης, πατὴρ τοῦ Ὀδυσσέως· ἐντ. 1) **Lāërtĭădes**, ae, ὁ. Λαερτιάδης = Ὀδυσσεύς· 2) **Lāërtius**, a, um, Λαέρτιος.

laesio, ōnis, θ. (laedo), βλάβη· μετῳ. ἐπὶ ῥήτ. = ἡ βλάψις, ἡ κατὰ τοῦ ἀντιδίκου ἐπίθεσις.

Laestrȳgŏnes, num, ὁ. πλ. Λαιστρυγόνες· ἐντ. -**gŏnĭus**, a, um Λαιστρυγόνιος.

laetābĭlis, e, τερπνός, ἡδύς.

laetātio, ōnis θ. (laetor), χαρά.

laete, ἐπίῤ. (-ius, -issime), εὐφρό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

νως, εὐθύμως, φαιδρῶς, γηθοσύνως.

laētĭfĭco, α'. (laetus, facio) 1) εὐφραίνω τινά· 2) εὔφορον ποιῶ, agros. 3) (Πλ.) laetificans, ἀμεταβ. = περιχαρής, εὔθυμος.

laetĭfĭcus, a, um (π.), χαροποιός.

laetĭtia, ae, θ. χαρὰ (ἐκδηλουμένη), εὐφροσύνη. εὐθυμία, ἡδονή: efferor, exsulto, laetitiā, σκιρτῶ ὑφ' ἡδονῆς. 2) μετφ. (μ.) α) = κάλλος, χάρις σφρίγος, membrorum τῶν μελῶν· β) = εὐφορία loci· γ) = ἀρθονία, pabuli νομῆς.

laetor, ἀποθ. α'. (= re aliquā, de ἢ in re aliquā, καὶ aliquid) = χαίρω, εὐφραίνομαι, ἥδομαι, ἀγάλλομαι, εὐθυμοῦμαι ἐπί τινι.

laetus, a, um (-ior, -issimus)· 1) εὔθυμος· -de re aliqua, χαίρων, τερπόμενός τινι, φιλῶν τι. 2) χαροποιός, ἐπιχαρής, ἡδύς, ἵλαρός, καλός, αἴσιος· 3) (ἐπὶ ζώων, φυτῶν, καρπῶν κτλ.) = θαλερός, εὐθαλής, λιπαρός, εὔφορος, εὔκαρπος, ἄρθονος. (π.) -umbrae, σκιερός. μετφ. ἐπὶ λόγου· = ἀνθηρός.

laeve, ἐπίρ. (π.), μετφ. = σκαιῶς.

laevis, **laevo**, ἴδε lēvis, lēvo.

laevus, a, um· 1) λαιός, ἀριστερός, manus, pes (ἀντίθ. dexter)· οὐσ. **laeva** (manus), ἡ ἀριστερά, ἢ (ὑπον. pars) τὰ ἀριστερά· peto laevam ἢ in (ad) laevam καὶ (π.) laevum = ἐπ' ἀριστερὰ πορεύομαι· πληθ. **laeva**, ōrum, οὐ. πλ. τὰ ἐν ἀριστερᾷ (κείμενα)· 2) μετφ. α) ἐπαρίστερος, σκαιός, μωρός, mens· β) ἀνεπιτήδειος, tempus· γ) (π.) ἀπαίσιος, ὀλέθριος· δ) ἐν τῇ οἰωνοσκ. = αἴσιος, εὐμενής (ὅτι ὁ Ῥωμ. οἰωνοσκόπος πρὸς μεσημβρίαν ἔστρεφε· διὸ τὰ πρὸς τὴν ἀριστεράν, ἤτοι τὴν ἕω αἴσια ἦν).

lăgănum, ī, οὐ. λάγανον, εἶδ. πλακοῦντ.

lăgēna, ae, θ. λάγηνος.

lăgēos, ī, θ. λάγειος, εἶδος ἀμπέλου

lăgoena, ae, θ. = lagēna.

lăgōis, ĭdis, θ. λαγωΐς, πτηνόν.

lăgunc(u)la, ae, θ. λαγήνιον.

Laïs, ĭdis, κ. ĭdos, αἰτ. ĭdem κ ĭda, θ. Λαΐς, ἑταίρα.

Lāius, i, ἀ. Λάϊος, βασ. Θηβῶν.

Lalăges, ae, θ. (Ὁρατ.) Λαλαγή ἢ Λαλάγη, ὄνομα ἀπελευθέρων γυναικῶν

lāma, ae, θ. (π.), τέλμα.

lambĕro, α'. (Πλ.), διασύρω τινά· παροιμ. meo me ludo -as, τὰ ἴσα ἐμοὶ ἀνταποδίδως.

lambo, lambi (ἄνευ σ.), γ'. λάπτω, λείχω, canis -it vulnus· ἐντ. (π.) = περιλείχω ἐλαφρῶς ψαύω, ἐπὶ ποταμ. = περι-κλύζω.

lāmella, ae, θ. ἐλασμάτιον.

lāmenta, ōrum, οὐ. πλ. σχετλιασμός, ὀδυρμός, θρῆνος.

lāmentābĭlis, e, ἀξιοθρήνητος, ἀξιοδάκρυτος· 2) θρηνώδης, κλαυστικός.

lāmentārius, a, um, θρήνους ἐγείρων

lāmentātĭo, ōnis, θ. οἰμωγή, ὀδυρμός, θρῆνος, κωκυτός, ὀλοφυρμός.

lamentor, ἀποθ. οἰμώζω, ὀδύρομαι, ὀλοφύρομαι, θρηνῶ. -rem aliquam, θρηνῶ τι.

1. Lămĭa, ae, θ. Λάμια, γυναικεῖον φάντασμα.

2. Lămĭa, ae, ἀ. Λαμίας, ἐπωνύμιον· ἐντ. **-ānus**, a, um, τοῦ Λαμία.

3. Lămĭa, ae, θ. Λαμία, πόλις Θεσσαλίας.

lāmĭna καὶ **lamma**, ae, θ. 1) ἔλασμα, πέταλον, πλάξ (μετάλλου, ξύλου, μαρμάρου κ. τ. ὅμ.)· ἐντ. α) λεπίς, σπάθη (ξίφους)· 2) = νόμισμα.

lamma, ἴδε lamina.

lampas, ădis, θ. 1) λαμπάς, δᾷς· ἐντ. παροιμ. vitae l. trado = ἀποθνήσκω· 2) (π.) λαμπτήρ, λυχνοῦχος, λύχνος· 3) μετφ. λαμπηδών, λαμψις.

Lampsăcum, i, ἡ -cus, i, θ. Λάμψακος, πόλις Μυσίας· ἐντ. **Lampsacēnus**, a, um, Λαμψακηνός· οὐ. **-cēni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Λαμψακηνοί.

Lămus, i, ἀ. Λάμος, βασιλεὺς Λαιστρυγόνων.

lāna, ae, θ. (λῆνος δωρ. λᾶνος) ἔριον· **- am duco**, ἔριον κλώθω· lanae dedita, ὅλως δεδομένη τῇ ἐριουργίᾳ· παροιμ. cogitare de lana sua, περὶ τῶν ἑαυτοῦ μόνον φροντίζειν· μετων. = χνοῦς φυτῶν ἢ καρπῶν.

lānārius, a, um, (lana), τοῦ ἐρίου· ἐντ. οὐσ. **- rius**, i, ἀ. ὁ ἐριουργός.

lānātus, a, um, (lana)· 1) ἐριώδης, ἐριοφόρος· ἐντ. οὐσ. = πρόβατον· 2) χνοώδης, malum.

lancea, ae, θ. λόγχη, μακρὸν δόρυ ἔχον ἐν μέσῳ ἱμάντα.

lancĭno, ā. (π. καὶ μ.) = lacero.

lāneus, a, um, (lana)· 1) ἐρεοῦς, pallium· 2) (π.) ἐριώδης, ἁπαλός ὡς ἔριον, latus.

Langŏbardi, ōrum, ἀ. πλ. Λογ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γοβάρδοι, Γερμανικὸν ἔθνος ἐπὶ τῷ Ὀδέρῳ.

langue-facio, γ'. ἀτονώτερον ποιῶ, excitatos. Κικέρ.

langueo, gŭi, (ἄνευ σ.), 6'. 1) ἀτονῶ, ἀσθενῶ· - de via, ἀπείρηκα ὑπὸ τῆς πορείας· - morbo, ἀτονῶ ἐκ νόσου· οὕτω δὲ συγν. langueo = ἐκ νόσου ἄτονός εἰμι· 2) μετφ. χαλαρὸς καὶ χαῦνος, ῥᾴθυμος καὶ ἀδιάφορός εἰμι· ommes illi - unt, οὐδεμίαν προθυμίαν δεικνῦσιν· vox - ens, φωνὴ βαιά.

languesco, langŭi, (ἄνευ σ.), γ'. (langueo)· 1) ἄτονος, ἀσθενὴς γίγνομαι, senectute ἐκ γήρως· συχν. = ἐκ νόσου ἄτονος γίγνομαι· 2) νωθρὸς καὶ ἀδιάφορος γίγνομαι· ἔντ. = ἀποβάλλω τὴν προθυμίαν, ρειοῦμαι (ἀντίθ. cresco). ἐπὶ σελήνης (Ταc.) = ἀμαυροῦμαι σκοτίζομαι.

languĭde, ἐπίρ. (ius)· 1) ἀτόνως, ἀσθενῶς· 2) νωθρῶς, χαλαρῶς, ἀπροθύμως.

languĭdus, a. um, (- ior, - issimus) [langueo]· 1) ἄτονος, ἀσθενής, ἀπειρηκώς, βραδύς· 2) μετφ. α) χαλαρός, ἀδιάφορος, ἀνενεργής, ἀπρόθυμος· β) ἐκλελυμένος, χαῦνος, ἀδύνατος.

languor, ōris, ἀ. (langueo)· 1) ἀτονία, ἀσθένεια, corporis· συχν. = ἡ ἐκ νόσου ἀτονία· 2) νωθρεία, χαλαρότης, χαυνότης.

lănĭātĭo, ōnis θ. (μ.) = laniatus.

lănĭātus, us, ἀ. (lanio) κρεουργία, σπαραξις, σπαραγμός.

lānĭcium, ii, οὐ. (lana), ἔριον.

lănĭēna, ae, θ. κρεοπωλεῖον.

lănĭfĭcium, ii, οὐ. ἐριουργία.

lănĭfĭcus, a, um, (π.) ἐριουργός.

lănĭger, ĕra, ĕrum, ἐριοφόρος. οὐ. -ger, ĕri, ἀ. ἀμνός, κριός.

lānĭo, ā'. κρεουργῶ, σπαράττω, hominem· - vestem λακίζω, ῥακῶ τὴν ἐσθῆτα· (π.) carmen l. = σφόδρα ψέγω· (μ.) vitia - ant cor, αἱ κακίαι διαφθείρουσι τὴν καρδίαν.

lănĭōnius, a, um, (μ.) κρεουργικός.

lānĭ-pes, ĕdis, ἐπίθ. ἐρίοις τοὺς πόδας περιελίττων, senex.

lănista, ae, ἀ. 1) γυμναστὴς μονομάχων· 2) μετφ. ὁ συμβάλλων δύο εἰς μάχην.

lănius, ii, ἀ. κρεουργός· μάλ. α) = ὁ θύτης· καὶ β) = ὁ δήμιος.

lānōsus, a, um. (μ.) ἐριώδης, πλήρης ἐρίων.

lanterna, ἰδὲ laterna.

lānūgo, ĭnis θ. 1) χνοῦς (καρπῶν φύλλων)· 2) χνοῦς, ἴουλος, prima.

Lānŭvium, ii, οὐ. Λανούβιον, ἀργ. πόλις ἐν Λατίῳ· ἐντ. - **vīnus**, a, um, Λανουβῖνος· οὐσ. - **vīni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Λανουβῖνοι.

lanx, cis, θ. 1) ἡ λοπάς, ἡ πατάνη· 2) μάλ. ἡ τρυτάνη, ἡ πλάστιγξ.

Lāŏcoon, ntis, ἀ. Λαοκόων.

Lāŏdămīa, ae. θ. Λαοδάμεια.

Lāŏdĭcēa, ae, θ. Λαοδίκεια, ὄνομα πολλῶν πόλεων, μάλ. τῶν δύο ἐν Φρυγίᾳ καὶ Συρίᾳ· ἐντ. 1) **Lāŏdicensis**, e, Λαοδικηνός· 2) - **cēni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Λαοδικεῖς.

Lāŏmĕdon, ontis, ἀ. Λαομέδων, πατὴρ τοῦ Πριάμου· ἐντ. 1) **Lāŏmĕdontēus** ἢ -**tius**, a, um. Λαομεδόντιος, (π.) = Τρωϊκός· 2) **Lāŏmĕdontiădes**, ae, ἀ. Λαομεδοντιάδης, μάλ. = Πρίαμος· ἐν τῷ πληθ. = οἱ Τρῶες.

lăpăthum, i, οὐ. ἢ - **thus**, i, ἀ. λάπαθον καὶ λάπαθος.

lăpĭcīda, ae, ἀ. λιθοτόμος, λατόμος.

lăpĭcīdīna, ae, θ. (lapicida), λιθοτομία, λατομεῖον.

lăpĭdārius, a, um, (lapis), λιθοτόμος, λιθοξόος.

lăpĭdātĭo, ōnis, θ. λιθοβολία.

lăpĭdeus, a, um· 1) λίθινος, murus· μετφ. duritia; μετφ. - sum, ἐκ τῆς ἐκπλήξεως οἱονεὶ ἀπολιθοῦμαι· 2) (μ.) = lapidosus.

lăpĭdo, ā'. (lapis)· 1) λιθοβολῶ, λίθοις βάλλω, aliquem· 2) ἀμετ. ἀπρ. labidat, λίθους ὕει· καὶ παθητ. lapidatum est, ὑετὸς λίθων ἔπεσεν.

lăpĭdōsus, a, um (lapis)· 1) λιθώδης, λίθων πλήρης, mons, ager; 2) σκληρὸς ὡς λίθος, στερεός, panis.

lăpillus, i, ἀ. ὑποκ. τοῦ lapis, ὁ ἰδέ·

lăpis, ĭdis, ἀ. λᾶας, λίθος. - bibulus, ὁ ψάμμινος λίθος· - Parius, ὁ Πάριος λίθος, τὸ Πάριον μάρμαρον, - albus, τραπέζα λευκοῦ λίθου (μαρμάρου)· 2) μάλ. α) lapis, συνηθέστ. δὲ τὸ ὑποκορ. lapillus albus ἢ niger, πρὸς ὄψλωσιν τῆς καλῆς ἢ κακῆς ἡμέρας, καὶ (ἐν ἀρχ. χρόνοις) ἐν ταῖς ἐκκλησίαις = ἡ ψῆφος· β) = τὸ μιλιάριον, ἤτοι αἱ ἀνὰ 1000 βήμ. (= ἓν ῥωμ. μίλιον) ἐπὶ τῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λεωφόρων ἱστάμεναι στῆλαι. γ) ὁ ἐπὶ τοῖς ὅροις λίθος, ὁ ὅρος· δ) (ὡς τὰ πολλὰ μετὰ τοῦ ἐπιθ. ultimus) = ἐπιτύμβιος στήλη· ε) = λίθος πολύτιμος· ς) τὸ βάθρον, ἐφ' οὗ ὁ κήρυξ ἵστατο, ὅτε ὠνοῦντο· 3) μετφ. α) ὕβριστ. = λίθος, ἀναίσθητος· β) loquo -des, ὀρθρίμειαις λέξεσι χρῶμαι·

Lapĭtha ἡ **-thes**, ae, ἀ. Λαπίθης. πλ. Lapĭthae, ārum, οἱ Λαπίθαι, οἱ τοῖς Κενταύροις μαχεσάμενοι· ἐντ. **-thaeus** καὶ **-thēius**, a, um, Λαπιθαῖος, Λαπιθήϊος.

lappa, ae, θ. ξάνθιον (βοτ.)

lapsio, ōnis, θ. ὀλίσθησις, πτῶσις.

lapsus, us, ἀ. (labor)· 1) ὀλίσθησις, φορά, κίνησις (ὄφεως, πτηνοῦ, ὕδατος)· **-rotarum** (π.) = στρεφόμενοι τροχοί· 2) πτῶσις· 3) μετφ. σφάλμα, παίσμα, ἁμάρτημα.

lăquĕar, āris, οὐ. = lacunar.

lăquĕātus ἡ **lăcuātus**, a, um (laquear), φατνωτός, φατνωτὴν στέγην ἔχων.

lăquĕus, i, ἀ. 1) (ἐπὶ ἀνθρ.) βρόχος, λαιμοπέδη· collum insero in l. = ἀπάγχομαι· frango gulam alicui laqueo = στραγαλίζω τινά· 2) (ἐπὶ ζώων), πάγη, παγίς· 3) μετφ. παγίς, δόλος, ἀπάτη.

Lār, āris, ἀ. Λάρης, ὡς τὰ πολλὰ ἐν τῷ πληθ. **Lares**, ĭum, οἱ Λάρητες, θεότητες φυλακτικαὶ τῶν ὁδῶν, ἀγρῶν κτλ., ἀλλὰ κατ' ἐξοχὴν φύλακες τοῦ οἴκου, ὅθεν = ἑφέστιοι θεοί, αἱ εὐεργετικαὶ τῶν τεθνεώτων ψυχαί, ὧν ἡ θυσία ἐγίγνετο ἐπὶ τῆς ἑστίας· ἐντ. μετφ. = ἑστία, οἰκία, οἶκος. - familiaris = οἱ ἐν τῷ οἴκῳ, ὁ οἶκος· - certus, μόνιμον οἴκημα· -paternus ὁ πατρικὸς οἶκος· (π.) = ἡ νεοττιά.

2. Lar ἡ **Lars**, tis, ἀ. (τιμητικὴ προσηγορία τῶν Τυρρηνῶν), Λάρος = κύριος, ἡγεμών.

Lăra ἡ **Lărunda**, ae, θ. Νύμφη, ἡ ὑπὸ τοῦ Διὸς διὰ τὴν ἀδολεσχίαν τῆς γλώσσης στερηθεῖσα ἐτιμᾶτο ἐν Ῥώμῃ ὡς Muta ἡ Tacita.

lardum, ἴδε laridum.

Lārentālia, ium, οὐ πλ. ἑορτὴ τῆς Ἄκκης Λαρεντίας, ἴδε Acca.

Lārentĭa, ae, θ. ἴδε Acca.

lăres, πληθ. τοῦ Lar, ὃ ἴδε.

large, ἐπίρ. (-ius, -issime), δαψιλῶς, ἀφθόνως.

largĭfĭcus, a, um, δαψιλής, ἄφθονος.

largĭfĭŭus, a, um, ἀφθόνως ῥέων.

largĭlŏquus, πολυλόγος.

largĭor, ītus, sum ἀποθ. ὃ'. ἐπιδαψιλεύομαι, ἀφειδῶς δωροῦμαι, alicui aliquid· μάλ. δωροῦμαι πρὸς δωροδοκίαν, ἐντ. = δεκάζω, δωροδοκῶ τινα· 2) μετφ. δίδωμι, χορηγῶ, ἀπονέμω τινί τι. Ἐντ. α) = χαρίζομαί τινί τι, ἐῶ τι· β) -reipublicae injurias, συγχωρῶ τῇ πολιτείᾳ τὰς ἀδικίας.

largĭtas, ātis, θ. (largus)· 1) δαψίλεια, ἀφθονία· 2) ἐλευθεριότης, φιλοδωρία.

largĭter, ἐπίρ. 1) = large· 2) πολύ· -aquae, auri, argenti, πολὺ ὕδωρ, πολὺς χρυσός, ἄργυρος.

largītio, ōnis, θ. (largior)· 1) ἀφειδὴς χορηγία δώρων, μεγαλοδωρία μάλ. πρὸς δεκασμόν ἐντ. = δωροδοκία· 2) δωρεά, δόσις, ἀπονομή, civitatis τῶν τοῦ πολίτου δικαίων, beneficiorum εὐεργετημάτων.

1. largītor, ōris, ἀ. χορηγὸς ἀφθόνων δώρων, δωρητής, μάλ. = ὁ δεκάζων, δωροδοκῶν.

2. largītor, α'. ἀφθόνως δωροῦμαι.

largus, a, um, (-ior, -issimus)· 1) ἐλευθέριος, μεγαλόδωρος, ἀφειδής· 2) δαψιλής, ἄφθονος, πολύς, aqua, imber· 3) (π.) εὐπορῶν τινος, opum πλούτου.

lārĭdum καὶ **lardum** i, οὐ. παστὸν ζειον κρέας (κοιν. λαρδί).

Larīnum, i, οὐ. Λάριον, πόλις ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ· ἐντ. **Larīnas**, ātis, ἐπίθ. Λαρινάτης· οὐσ. **-ātes**, um, ἀ. πλ. οἱ Λαρινᾶται.

Lārīssa, ae, θ. Λάρισσα· 1) πόλις Θεσσαλίας· ἐντ. **-ssaeus**, a, um, Λαρισσαῖος· οὐσ. **-ssaei**, ōrum (ἢ **-senses**, ium), ἀ. πλ. οἱ Λαρισσαῖοι· 2) L. Cremaste, Λάρισσα Κρεμαστή, ἐν Θεσσαλίᾳ παρὰ τὸ Γαρδίκι· 3) πόλις Μυσίας· 4) ἀκρόπολις Ἄργους.

Lārius lacus, Λάριος λίμνη τῆς ἄνω Ἰταλίας· **Larium** litus, ἡ τῆς Λαρίου λίμνης ὄχθη, Κάτουλ.

lārix, icis, ἀ. κ. θ. λάριξ (δένδρ.)

larva, ae, θ. 1) μορμώ, φάντασμα, ψυχὴ τεθνεῶτος ταράττουσα καὶ ἐναγχλοῦσα (πρβλ. lar, lemures) 2) (π. καὶ μ.) προσωπεῖον.

larvālis, e (larva) ὥσπερ μορμώ.

larvātus, a, um, δαιμονιόπληκτος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

lăsănum, i, οὐ. λάσανον, ἀγγεῖον.
lascīvĭa, ae, θ. (lascivus)· 1) ὑπερβάλλουσα εὐθυμία καὶ φαιδρότης: hilaritas et l. 2) ἐπὶ κακοῦ· ἀκολασία, ἀκράτεια, ἀσέλγεια τρυφή (ἀντίθ. continentia, modestia).
lascīvībundus, a, um (Πλ. ἁμφ. 6., ἄλλοι γράφ. lixabundus, εὐθύμως περιπατῶν), σφόδρα ἀκολασταίνων.
lascīvĭo, īi, ītum, δ'. (lascivus) 1) ἐπὶ καλοῦ· εὔθυμός εἰμι, παίζω: licet num - ire; agnus -it lupā. ὁ ἀμνὸς ἐπήδησεν ἔξω φαιδρός· 2) ἐπὶ κακοῦ· ἀκολασταίνω, ἀκόλαστός εἰμι, ὑβρίζω, ἐπαίρομαι· 3) Τάκ.) = χαλαρός εἰμι.
lascīvus, a, um (- ior, - issimus, 1) εὔθυμος, παιγνιώδης, puella, verba (ἀντίθ. serius)· 2) ἐπὶ κακοῦ· ἀκόλαστος, ἀσελγής, πορνικός, amores, puella.
lăser, ĕris, οὐ. λάσαρον, ὀπὸς σιλφίου.
lăserpĭtĭfer, ĕra, ĕrum (π.) σιλφιοφόρος· ἰδὲ laser.
lăserpĭtium, ii, οὐ. σίλφιον (θάμν.)
lassĭtūdo, ĭnis, θ. κόπος, κάματος.
lasso, α'. [lassus] (π. καὶ μ.) κοπῶ, καταπονῶ, aliquem.
lassŭlus, a, um παντελῶς κατάκοπος.
lassus, a, um (συγγ. τῷ laxus). 1) κατάκοπος, κοπωθείς, ἀπηρεικώς, ἀποκαμών. 2) μεταφ. κεκμηκώς, ἀδύνατος, ἀσθενής, humus, stomachus; collum - um, τραχήλος κεκαμμένος.
lastaurus, i, ὁ. λάσταυρος, κίναιδος.
lāte, ἐπίρ. (- ius, - issime)· 1) εὐρύ, μακράν, πόρρω· longe lateque, ἐπὶ πολύ. 2) μετφ. α) (π. καὶ μ.) ἀφθόνως· β) πλατέως, διεξοδικῶς, loquor.
lătĕbra, ae, θ. (lateo) (ὡς τὰ πολλὰ ἐν τῷ πληθ.) 1) κρυπτήριον, ἀποκρυφή, μυχός· ἐπὶ ζώων, = κευθμών, φωλεός, φωλεά· ἐντ. (π.) - lunae, ἡ ἔκλειψις τῆς σελήνης· - teli, ἡ θέσις τοῦ σώματος, ἣν τὸ βέλος ἔτρωσεν· 2) μετφ. ἀποκρυφή, καταφυγή· β) πρόφασις, πρόσχημα.
lătebrĭcŏla, ae, ἁ. ὁ ἐν κρυπτηρίοις, τ. ἔ. ἐν ἀκολάστοις οἰκίαις διατρίβων.
lătĕbrōse, ἐπίρ. (Πλ.) κρυπτῶς.
lătebrōsus, a, um (latebra), πλήρης κρυπτηρίων, via, locus· ἐντ. α) punex l. = πορώδης· β) (Πλ.) ἀπόκρυφος· loca - sa = πορνεῖα.
lătenter, ἐπίρ. (σπ.) λάθρα, κρύφα.
lăteo, tŭi, (ἄνευ σ.) β'. 1) λανθάνω, κρύπτομαι· 2) μετφ. α) λανθάνω, ἀγνοοῦμαι· β) λανθάνω, ἀσφαλής εἰμι· 3) μάλ. ἐν τῷ 3ῳ ἐν. προσ. latet = λανθάνει, μένει ἄγνωστον.
lăter, ĕris, ἁ. 1) πλίνθος, παροιμ. - em lavo, πλίνθον πλύνω = μάτην πονῶ· 2) (μ.) - aureus, argenteus, ἡ χρυσοῦ, ἀργύρου πλίνθος.
lătĕrāmen, ĭnis, οὐ. (later) ὁ κέραμος, ἡ κεραμῖτις (γῆ), Λουκρ.
lătĕrānus, a, um, Λατερανός.
lătercŭlus, i, ἁ. (ὑποκ. τοῦ later), πλινθίον, πλινθίς· ἐντ. ἕνεκα τοῦ ὁμοίου σχήματος = εἶδος πέμματος.
Lătĕrensis, is, ἁ. ὁ Λατερήσιος.
lătĕrĭcius, a, um, πλίνθινος.
lāterna ἢ ἴσως ὀρθότ. **lanterna**, ae, θ. λαμπτήρ, λύχνος, φανός.
lāternārius, ii, ἁ. λυχνοφόρος.
lātesco, (ἄνευ πρκ καὶ σ.), γ'. (lateo), κρύπτομαι, Κικέρ.
lătex, ĭcis, ἁ. (π.), πᾶν ὑγρόν, οἷον ὕδωρ, οἶνος (- Lyaeus), ἔλαιον (- Palladis) κ. τ. ὅμ. cubīdo laticum = δίψα.
Lătĭālis, Lătĭar, Lătĭāris κτλ. ἰδὲ Latium.
lătĭbŭlum, i, οὐ. (lateo) = latebra.
lātĭclāvius, a, um (latus, clavus) πλατύσημος (χιτών), ὁ πλατεῖαν πορφυρᾶν παρυφὴν ἔχων· ἐντ. οὐσ. -ius, ii, ἁ. ὁ (φορῶν τοιοῦτον χιτῶνα) συγκλητικός, ὁ χιλίαρχος τῶν ἱππέων, ἰδὲ clavus.
lătĭfundium, ii, οὐ. (latus, fundus) εὐρύχωρον κτῆμα.
Lătīne, Latīni, κτλ. ἰδὲ Latium.
lātĭo, ōnis, θ. (fero), τὸ φέρειν, ἐντ. α) - auxilii, ἡ ἐπικουρία· β) - legis, γραφὴ (εἰσήγησις) νόμου· γ) - suffragii ἡ ψηφοφορία, μάλ. = ἡ ψῆφος.
lātĭtātio, ōnis, θ. (μ.) ἀπό-κρυψις.
lātĭto, α'. (lateo), ἀπο-κρύπτομαι.
lātĭtūdo, ĭnis, θ. (latus)· 1) πλάτος, εὖρος· -possessionum = τὸ μέγεθος· 2) μετφ. α) πλατειασμός, verborum· β) πλατύτης τῆς ἑρμηνείας.
Lătium, ĭi, οὐ. τὸ Λάτιον, ἡ Λατίνη, χώρα τῆς Ἰταλίας μεταξὺ Τυρρηνίας καὶ Καμπανίας, μητρόπολιν ἔχουσα τὴν Ῥώμην. Ἐντ. 1) **Lătiālis**

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἡ **Latiāris**, e, Λατῖνος, μάλ. Jupiter L., ὁ Λατιάριος Ζεύς, ὁ προστάτης τοῦ τῶν Λατίνων δεσμοῦ· ἐντ. **Lătiar**, āris, οὐ. ἡ ἑορτὴ τοῦ Λατιαρίου Διός. 2) **latīne**, ἐπίρ. λατινιστί, ῥωμαϊστί. -loquor, λατινιστί διαλέγομαι. -scio, τὴν τῶν Λατίνων διάλεκτον γιγνώσκω. -verto, λατινιστὶ μεταφράζω· 3) **Latiniensis**, e, = Latinus. καὶ οὐσ. **-enses**, = Latini· 4) **lătīnĭtas**, ātis, ὁ. α) ἡ καθαρὰ τῶν Λατίνων φωνή, ἡ Ῥωμαϊκὴ γλῶσσα· 6) = jus Latini, τὸ Λατίνων δίκαιον, ἡ Λατίνων πολιτεία· 5) **Latīnus**, a, um, Λατῖνος· -lingua, ἡ Ῥωμαϊκὴ γλῶσσα· -nomen, τὸ τῶν Ῥωμαίων ὄνομα· feriae latinae ἡ μόνον **Latīnae**, arum, θ πλ. αἱ Λατῖναι, αἱ ἑορταὶ τοῦ τῶν Λατίνων δεσμοῦ, καθ' ἃς ἐπὶ τοῦ Ἀλβανοῦ ὄρους οὗτοι κοινὰς θυσίας ἐτέλουν. Ἐντ. οὐσ. **Lătīnus**, i, ἁ. α) Λατῖνος, κάτοικος τοῦ Λατίου· ἐν τῷ πληθ. = οἱ Λατῖνοι· 6) ὄν. κύρ. ὁ Λατῖνος, ὁ ἀρχαῖος τοῦ Λαυρέντου βασιλεύς· 6) **Lătĭus**, a, um (π.) = Latinus, ἐντ. = Ῥωμαῖος· 7) **Latium**, οὐ κυριολεκτ. α) = Latini: jus Latii· 6) = latinitas.

Latmus, i, ἁ. Λάτμος, ὄρος Καρίας.

Lātō, us, θ. ἡ συνηθέστ. **Latōna**, ae, θ. Λητώ (αἰολ. Λάτων)· Ἐντ. 1) **Lātōis**, ĭdis, θ. Λητωΐς· α) ἐπίθ. 6) οὐσ. = ἡ Ἄρτεμις· 2) **Lātōius**, ἡ **Letōius**, a, um, Λατώιος, Λητῶος. οὐσ. = Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις· 3) **Lātōnĭgĕna**, ae, ἁ. καὶ θ. Λητογενής = Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις· 4) **Lātōnĭus**, a, um, Λητῷος· οὐσ. **Lātōnia** = Ἄρτεμις· 5) **Lātōus**, a, um = Latoius.

Latobrīgi, ōrum, ἁ. πλ. Λατόβριγοι, Γαλατικὸν φῦλον ἐπὶ τῷ Ῥήνῳ.

lătŏmĭae, ἰδὲ lautomiae.

lātor, ōris, ἁ. (fero), ὁ φέρων. -legis ὁ γράψας (εἰσηγησάμενος) νόμον· ἐντ. πᾶς ὁ εἰσηγησάμενός τι.

latrātor, ōris, ἁ. ὑλακτητής = κύων.

latrātus, us, ἁ. ὑλαγμός, ὑλακή.

lātrīna, ae, θ. ἡ ἄφοδος, ὁ ἀπόπατος

Lătris, ĭdis, θ. (π.) Λάτρις.

1. latro, α'. 1) ὑλάω, ὑλακτῶ· 2) μετφ. α) = ὑλακτῶ, μέγα βοῶ (μάλ. ἐπὶ κακοῦ συνηγόρου)· 6) (π.) stomachus latrans, στόμαχος ὑλακτῶν = σφόδρα πεινῶν· γ) -aliquem, ὑλακτῶ, λοιδορῶ τινα.

2. latro, ōnis, ἁ. 1) (ἀρχ.) λάτρις, μισθοφόρος (στρατιώτης)· 2) λῃστής, ὁδοστάτης· ἐντ. (π.) = κυνηγός, (μ.) = φονεύς· 3) πεσσός, κύβος.

latrōcĭnium, ii, οὐ. 1) λῃστεία· ἐντ. = πανουργία: per -nia· 2) λῃστρικὸν στῖφος· 3) (π.) πεττεία.

latrōcĭnor, ἀποθ. α'. 1) μισθοφορῶ, regi παρὰ τῷ βασιλεῖ· 2) λῃστεύω.

latrunculārius, a, um, (μ.), ἐν τῷ tabula -a = πίναξ κυβευτικός.

latrunculus, i, ἁ. 1) ἄθλιος λῃστής· 2) πεσσός.

lātŭmiae, ἰδὲ lautumiae.

1. lātus, a, um (-ior, -issimus)· 1) πλατύς, εὐρύς· 2) εὐρύς, εὐρύχωρος, ἐκτεταμένος, μέγας· 3) μετφ. α) verba -a, πλατειαζόμενα (πλατέως ἐκφωνούμενα) ῥήματα· 6) ἐπὶ λόγου = πλατύς, μακρός, διεξοδικός.

2. lātus, ĕris, οὐ. 1) ἡ πλευρά: dolor -ĕris ἢ -ĕrum, ἡ πλευρῖτις· artifices -ĕris = χορευταί. Ἐντ. α) μετφ. tego l. alicui ἢ alicujus = προεύομαι παρὰ τὴν ἀριστερὰν τινος· do(praebeo) l. = τὰ γυμνὰ παρέχω (τῷ ἐναντίῳ)· 6) πρὸς δήλωσιν τοῦ πλησίον· non discedo a l. alicujus = ἀεὶ εἰμὶ σύν τινι· sum ab l. alicujus, οἰκεῖός εἰμί τινος. γ) ἡ πλευρὰ ὡς ἕδρα τῆς τοῦ σώμ. ἰσχύος = στῆθος, πνεύμων: firmitas -eris; δ) μετωνυμ. (π.) = σῶμα: -lessum militiā· 2) τοπικ. = ἡ πλευρά, τὸ πλάγιον, τὰ πλάγια ὄρους, στρατοπέδου, πλοίου κ. τ. ὁμ., μάλ. = τὰ πλάγια, ἡ πλευρά, τὸ κέρας (ἡ πτέρυξ) στρατοῦ: ab latere impetum hosti facio, ἐκ πλαγίου (ἢ κατὰ κέρας) ἐπιτίθεμαι τῷ πολεμίῳ. Οὕτω συχν. a (σπ. ex, π. de) latere ἢ latere, ἐκ πλαγίου, ἐκ τῶν πλαγίων· ὡς μαθηματ. τεχν. ὅρ. = ἡ πλευρὰ τριγώνου κ. τ. ὁμ.

lătuscŭlum, i, οὐ. μικρὰ πλευρά.

laudābĭlis, e (-ior, -issimus), ἐπαινετός, ἀξιέπαινος (ἀντίθ. vituperabilis).

laudābĭlĭter, ἐπίρ. (-ius), ἐπαινετῶς.

laudātĭo, ōnis, θ. (laudo)· 1) ἔπαινος, ἐγκώμιον, alicujus ὑπέρ τινος· μάλ. αἱ ὁ ἐν δικαστηρίῳ ἔπαινός τινος: do alicui -ōnem· 6) ὁ ἐπιτάφιος λόγος.

laudātīvus, a, um, ἐπαινετικός.

laudātor, ōris, ἁ. (laudo), ἐπαινέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

της, ἐγκωμιαστής· μάλ. α) ὁ ἐν δικαστηρίῳ ἐπαινέτης τινός. β) ὁ ἐπιτάφιον λέγων.

laudātrix, īcis, θ. ἡ ἐπαινέτις.

laudātus, a, um (- ior, - issimus) [μετχ. τοῦ laudo], ἐπαινετός, ἀξιέπαινος, τίμιος, ἐξαίρετος.

laudĭcoēnus, i, ἀ. ὁ τὰ δεῖπνα ἐπαινῶν (ἵνα καὶ αὐθις κληθῇ), παράσιτος.

laudo, ā. (laus)· 1) ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, aliquem, legem· 2) - aliquem, α) ἐγκωμιάζω τινὰ ἀποθανόντα· β) εὐδαιμονίζω, μακαρίζω τινά· 3) καλῶ, ὀνομάζω, aliquem auctorem, testem.

laurea, ἰδὲ laureus.

laureātus, a, um (laurea), δάφνῃ ἐστεφανωμένος ἢ κεκοσμημένος· literae - ae ἢ μόνον laureatae = αἱ δάφνῃ περιελιττόμεναι ἐπιστολαὶ περὶ νίκης, ἃς οἱ στρατηγοὶ ἀπέστελλον πρὸς τὴν σύγκλητον· ὡσαύτ. fasces, lictores l.

Laurentum, i, οὐ. τὸ Λαύρεντον, πόλις τοῦ Λατίου· ἐντ. 1) **Laurens**, ntis, ἐπίθετ. Λαυρεντῖνος· οὐσ. - **tes**, ium, ἀ. πλ. οἱ Λαυρεντῖνοι. 2) **Laurentīnus**, a, um, Λαυρεντῖνος· ἐντ. - **tīnum**, i, οὐ. Λαυρεντῖνον, ἔπαυλις Πλινίου τοῦ νεωτέρου· 3) **Laurentius**, a, um (π.) Λαυρέντιος.

laureŏla, ae, θ. στεφάνιον δάφνης.

laurētum, i, οὐ. (laurus), δαφνών.

laurĕus, a, um, (laurus) δάφνινος· corona - a, ὁ δάφνης στέφανος· ἐντ. οὐσ. **laurea**, ae, θ. α) ὑπον. arbor, ἡ δάφνη· β) ὑπον. corona, ὁ δάφνης στέφανος· ἐντ. μετρ. = ὁ θρίαμβος, ἡ νίκη· δάφνῃ γὰρ ἐστεφανοῦντο οἱ νικῶντες καὶ θριαμβεύοντες.

laurĭcŏmus, a, um (Λουκρ.) δαφνόκομος, δαφνώδης mons.

laurĭger, ĕra, ĕrum (π.) δαφνηφόρος, δαφνηστεφής.

laurus, i, σπ. us, θ. δάφνη· ἐντ. = δάφνης στέφανος, καὶ μετρ. = θρίαμβος, νίκη.

laus, udis, θ. 1) ἔπαινος, ἐγκώμιον· afficio aliquem -ude, ἐπαινῶ τινα· sum in - ude, ἐπαινοῦμαι· habeo -em de aliquo = ἔπαινον ἔχω παρά τινος, ἀλλὰ habeo -os de aliquo = dico -udes de aliquo = ἐγκωμιάζω τινά· μάλ. - es funebres, supremae = ἐπικήδειοι λόγοι· hoc mihi laudi est, τοῦτο ἔπαινον παρέχει μοι· 2) μετων. ἐπαινετὴ πρᾶξις, κατόρθωμα· gloria illarum - um; (π.) -udes alicujus dico = ὑμνῶ τινα.

laute, ἐπίρ. (- ius, - issime· 1) μεγαλοπρεπῶς, πολυτελῶς, λαμπρῶς, vivo· 2) θαυμασίως, σφόδρα.

lautia, ōrum, οὐ. πλ. τὰ ξένια, ἡ δημοσία ἑστίασις, ἡ ἐν Ρώμῃ τοῖς πρέσβεσιν ἢ διαπρεπέσι ξένοις παρεχομένη.

lautĭtia, ae, θ. πολυτέλεια.

lautŭmiae (**lātŏmiae**, **lātŭmiae**), ārum, θ. 1) πλ. λατομίαι· 2) μετων, α) δεσμωτήριον ἐν Συρακούσαις· 2) δεσμωτήριον ἐν Ρώμῃ· ἐντ. **lautumius**, a, um, τῶν λατομιῶν, carcer.

lautus, a, um, (- ior, - issimus) [μετχ. τοῦ lavo, ὃ ἰδὲ]· 1) καμψύς, μεγαλοπρεπής, πολυτελής· 2) λαμπρός, εὐπρεπής, λόγου ἄξιος, διαπρεπής· 3) ἁβρός, ἁβροδίαιτος.

lăvātĭo, ōnis, θ. λοῦσις, λουτρόν.

Lăverna, ae, θ. Λαουέρνα, θεὰ προστάτις τῶν κλεπτῶν.

Lăvernium, ii, οὐ. Λουουέρνιον, τόπος ἐν Λατίῳ, ὅπου Σκιπίων ὁ Ἀφρικανὸς εἶχε κτῆμα.

Lāvĭnia, ae, Λαουνία, Λαβινία, θυγάτηρ τοῦ Λατίνου καὶ γυνὴ τοῦ Αἰνείου.

Lāvīnium, ii οὐ. Λαουίνιον, Λαβίνιον, πόλις τοῦ Λατίου ὑπὸ Αἰνείου κτισθεῖσα.

lăvo, lāvi, lautum ἢ lōtum καὶ lāvātum, ā'. (ἀρχ. καὶ π. καὶ lăvo, ἄνευ πρκ. καὶ σ. γ'.)· 1) λούω, νίπτω, manum τὴν χεῖρα· ἐντ. μετρ. α) λούω, βρέχω, tabellas lacrimis· β) κλύζω, κατακλύζω, locum· δ) (π.) ἀπολούω, ἀποπλύνω, mala vino· 2) ἀμετ. lavo ἢ lavor, λούομαι, in fluminibus ἐν ποταμοῖς· lautus λελουμένος (ἰδὲ ἀνωτ. lautus).

laxāmentum, i, οὐ. (laxo) 1) (μ.) χάλασις, διαστολή, ἄνοιξις· 2) μετρ. α) ἄνεσις, ἀνάπαυλα, χρόνος πρὸς ἀναψυχήν· β) ἀνακούφισις πράϋνσις.

laxe, ἐπίρ. (-ius -issime)· 1) εὐρέως, εὐρυχώρως, habito· 2) μακρὰν, disto· ἐντ. ἐπὶ χρόνου· laxius = μακρότερον· 2) χαλαρῶς· ἐντ. = ἀνέτως, ἐλευθέρως, ἀκολάστως, vivo.

laxĭtas, ātis, θ. εὐρυχωρία, εὐρύτης.

laxo, ā'. (laxus)· 1) χαλῶ, ἐκ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τείνω, εὐρύνω, ἀραιῶ, manipulos τοὺς λόχους, forum τὴν ἀγοράν· ἐντ. γρονικ. = παρατείνω, μηκύνω· 2) χαλῶ, ἀνίημι, ἀνοίγω, λύω τι· ἐντ. μετφ. α) χαλῶ, λωφῶ, πραύνω, μετριάζω, ἐλαττῶ τὴν ὁρμήν τινος, παύω τι· β) ἀνακουφίζω, ἀνεσίν τινος παρέχω, ἐλευθερῶ τινά τινος, animum a laboribus; ἐντ. laxatus corpore = ἀπὸ τῶν δεσμῶν τοῦ σώματος ἀπαλλαγείς· 2) ἀμετ. (λίβ.) annona - at, ὁ σῖτος εὐωνός ἐστιν.

laxus, a, um, (-ior, -issimus)· 1) εὐρύς, εὐρύχωρος, domus, toga; agmen - um, ἀραιὰ στρατιά· ἐντ. ἐπὶ χρόνου = μακρός· 2) χαλαρός, ἀνειμένος, arcus, habenae· 3) χαλαρός, ἀνοικτός, janua· ἐντ. μετφ. α) imperium - um, ἀρχὴ ἀσθενής· β) annona - a, εὔωνος σῖτος.

lea, ae, θ. (π.) καὶ **leaena**, ae, θ. (leo), λέαινα.

Leander, dri, ἀ. Λέανδρος.

Learchus, i, ἀ. Λέαρχος· ἐντ. **Learchēus**, a, um Λεάρχειος.

Lĕbădĭa, ae, θ. Λεβάδεια.

Lĕbĕdus, i, θ. Λέβεδος, πόλις Ἰωνίας.

lĕbes, ētis ἀ. (π.) λέβης.

Lĕchaeum, i, οὐ. Λέχαιον.

lectīca, ae, θ. (lectus 2.), φορητὴ κλίνη, φορεῖον.

lectīcārius, ii, ἀ. φορειοφόρος.

lecticŭla, ae, θ κλιντήρ (σοφᾶς).

lectio, ōnis, θ. (lego 1.)· 1) συλλογή, florum ἀνθέων· 2) ἐκλογή· 3) ἀνάγνωσις, ἀπαγγελία· ἐντ. - senatus, ὁ κατάλογος τῶν βουλευτῶν, ὃς ὑπὸ τοῦ τιμητοῦ ἐγίνετο, δηλοῦντος ἅμα τούς τε διαγραφέντας, ὡς ἀναξίους ὄντας, καὶ τὸν principem senatus κτλ.

lectisterniātor, ōris, ἀ. (Πλ.) στρώτης τοῦ lactisternium. ℬ ἰδέ.

lectisternium, ii, οὐ. (lectus, sterno), στρῶσις ἱερᾶς κλίνης, ἑστίασις τῶν θεῶν, ὅτε τὰ τῶν θεῶν ἀγάλματα ἐτίθεντο ἐπὶ δειπνητικῆς κλίνης καὶ τροφὰς αὐτοῖς παρετίθεντο.

lectĭto, ā'. (lego 1.), συχνάκις καὶ προσεκτῶς ἀναγινώσκω, libros.

lectiuncŭla, ae, θ. (ὑπόκ. τοῦ lectio, μικρὰ (οὐ σπουδαία) ἀνάγνωσις, Κικέρ.

lector, ōris ἀ. (lego 1.) ἀναγνώστης.

lectŭlus, i, ἀ. κλινίδιον.

1. lectus, a, um (-ior, -issimus), [μετχ. τοῦ lego 1.]· 1) λεκτός, ἐκλεκτός· 2) μετφ. α) ἐπίλεκτος, ἐξαίρετος, ἔγκριτος· β) καλός, δόκιμος, vinum, argentum.

2. lectus, i, ἀ. (λέχος, λέκτρον) 1) κλίνη, εὐνή: -o teneor (ἐπὶ ἀσθ.) = κλινήρης εἰμί· μάλ. ἡ γαμήλιος εὐνή, ὁ παστός (ἀντίθ. 1. caelebs κλίνη ἀγάμου)· 2) δειπνητικὴ κλίνη· recumbo -o, κατακλίνομαι ἐπὶ δεῖπνον· 3) κλίνη πρὸς ἀνάπαυσιν ἢ ἀνάγνωσιν, ἀνακλιντήριον· 4) νεκρικὴ κλίνη.

Lēda, ae, θ. Λήδα, μήτηρ τῶν Διοσκούρων καὶ τῆς Ἑλένης· ἐντ. **Lēdaeus**, a, um. Λητδαῖος, τῆς Λήδας.

lēgālis, e (lex) = legitimus 2.

lēgātārĭus, ii, ἀ. (lego 2.), ὁ διὰ κληροδοσίας λαβών τι.

lēgātĭo, ōnis, θ. (lego 2.)· 1) ἀφῆρ. πρεσβεία, πρέσβευσις· - ōnem administro, obeo, gero = πρεσβεύω· - libera, ἐλευθέρα πρεσβεία, (ἡ πρὸς ἡδονήν, ἄνευ δηλ. τῶν τοῦ πρεσβευτοῦ καθηκόντων)· 2) ἀπαγγελία, ἀγγελία τοῦ πρεσβευτοῦ (ἡ ἀπόκρισις ἣν ἔφερεν ὁ πρεσβευτής)· -onem renuncio ἢ refero, ἀπαγγέλλω (ἀναγγέλλω) τι· 3) συγκεκριμ. ἡ πρεσβεία, οἱ πρέσβεις· princeps ejus - ōnis· 4) ὑπαρχία, ἀντιστρατηγία.

lēgātōrĭus, a, um, πρεσβευτικός.

lēgātor, ōris, ἀ. κληροδότης.

lēgātum, i, οὐ. (μετχ. τοῦ lego 2.) κληροδοσία, κληροδότημα.

lēgātus, i, ἀ. (μετχ. τοῦ lego 2.) 1) πρεσβευτής: - sum, πρεσβεύω· - os mitto, πρεσβεύομαι, ἀποστέλλω πρέσβεις· 2) στρατιωτικὸς πρεσβευτής, ὕπαρχος, ὑποστράτηγος, ἀντιστράτηγος· 3) (ἐπὶ Καισάρων), ἔπαρχος Καισαρικῆς ἐπαρχίας.

lēgĭfer, ĕra, ĕrum (π.) ὁ νομοθετῶν· Ceres -a, Δημήτηρ θεσμοφόρος.

lēgĭo, ōnis, (lego 1.) 1) ὁ καὶ ἡ λεγεών, στρατιωτικὸν σύνταγμα Ῥωμαίων πολιτῶν ἐκ 10 πεζῶν λόχων (ἀρχικ. ἴσως = ἐκ 3000 ἀνδρῶν) καὶ 300 ἱππέων· ἐν τοῖς ἔπειτα δὲ χρόνοις ὁ ἀριθμὸς ηὐξάνετο εἰς 4200 καὶ 6000 ἄνδρας. Ὠνομάζοντο δὲ αἱ λεγεῶνες ἐξ οὗ ἔφερον ἀριθμοῦ, οἷον tertia, decima ἢ ἐκ τοῦ ἀθροίζοντος αὐτάς, οἷα Claudiana, ἢ ἐκ θεοῦ τινος, οἷον Martia

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καὶ μίαν μὲν λεγεῶνα διώκει legatus, δύο δὲ ἢ πλείονας consul ἢ praetor 2) (ἐπὶ στρατοῦ ἄλλων λαῶν) = τάγμα, φάλαγξ, στίφος, στρατός· 3) μτρ. (Πλ) = ἐπικούρημα.

lĕgiōnārĭus, a, um (legio), τῆς λεγεῶνος, milites· συνήθ. κατ' ἀντιθ. πρὸς τοὺς ἐπικούρους.

lēgĭrŭpa, ae, ὰ. καὶ **-pĭo**, ōnis, ὰ. (lex, rumpo), ὁ παρανομῶν.

lēgĭtĭme, ἐπίρ. 1) νομίμως· 2) πρεπόντως.

lēgĭtĭmus, a, um (lex)· 1) νόμιμος, ἔννομος, poena ποινή, conjux σύζυγος· οὐσ. **legitima**, ōrum, οὐ. πλ. τὰ νόμιμα· 2) νόμιμος, προσήκων, δίκαιος, ἀληθής.

lĕgiuncŭla, ae, θ. ὑποκ. τοῦ legio.

1. lĕgo, lēgi, lectum, γ'. 1) λέγω, συλλέγω, flores ἄνθη· ἐντ. α) (π.) = συλλῶ· -sacra, ἱεροσυλῶ· β) (π.) περιελίττω, συνάγω, vela τὰ ἱστία· γ) (π.) - sermonem alicujus, τοῖς ὠσὶ συλλέγω τὸν λόγον τινός = ἀκροῶμαι· - adversos τοῖς ὀφθαλμοῖς συλλέγω = ὁρῶ· δ) - vestigia alicujus, = ἕπομαί τινι κατὰ πόδας· εἰ (οἱονεὶ τὰ καθ' ἕκαστα μέρη ἐκτάσεώς τινος συλλέγω) = διέρχομαι, διεξέρχομαι, saltus τὸ δάσος· - mare, διαπλέω τὴν θάλασσαν· - litus (oram), πλέω παρὰ τὴν ἀκτήν. 2) = ἐκλέγω, αἱροῦμαι, judices δικαστάς· 3) ἀναγινώσκω, librum· ἐντ. legentes = οἱ ἀναγνῶσται· 4) ἀναγινώσκω, ἀπαγγέλλω, orationes et carmina· μάλ. - senatum, καταλέγω τὴν σύγκλητον, ἰδὲ lectio 3.

2. lĕgo, α'. 1) ἀποστέλλω, πέμπω τινὰ πρεσβευτήν, ad senatum πρὸς τὴν σύγκλητον· ἐντ. -verba ad ducem hostium, διὰ πρέσβεων ἀγγέλλω τῷ ἡγεμόνι τῶν πολεμίων· 2) - aliquem Pompejo, ἀποδείκνυμι (διορίζω) τινὰ πρεσβευτὴν πρὸς Πομπήϊον. -mihi aliquem, λαμβάνω τινὰ πρεσβευτήν (στρατιωτικόν, ἰδὲ legatus 2)· 3) κληροδοτῶ τινί τι, alicui aliquid.

Lēgŭlējus, i, θ. (lex), (λεξ. καταφρονητικῶς λεγομένη) = ὁ ἄγαν προσκείμενος τῷ γράμματι τοῦ νόμου.

legūmen, ĭnis, οὐ. ὄσπριον, ἰδ. κύαμος.

Lelĕges, um, ὰ. πλ. Λέλεγες, ἔθνος Πελασγικόν· ἐντ. α) **Lĕlĕgēis**, ĭdis, θ. Λελεγηΐς· β) **Lĕlĕgēius**, a, um, Λελεγήϊος.

Lēmānnus, lacus, ἡ Λεμάνη λίμνη ἐν Ἑλουητίᾳ, τανῦν λίμνη Γενεύης.

lembus, i, ὰ. ὁ λέμβος.

lemma, ătis, οὐ. (ὑπὸ δὲ Κικέρ. ἑλληνιστὶ γραφόμενον), λῆμμα· 1) ὕλη συγγράμματος κ. τ. ὁμ. 2) βραχὺ ποίημα, ἐπίγραμμα· 3) ἐν τῷ συλλογ. = ἡ μείζων πρότασις (καθαρ. λατιν. sumptio).

Lemnĭcŏla, ae, ὰ. (Lemnos, colo), ὁ Λήμνιος = ὁ Ἥφαιστος, Ὀβίδ.

lemniscātus, a, um, λημνίσκοις κεκοσμημένος, ἰδὲ lemnisci.

lemnisci, ōrum, ὰ. πλ. λημνίσκοι, αἱ ποικίλαι ταινίαι, αἷςπερ οἱ Ῥωμαῖοι ἐκόσμουν τοὺς στεφάνους, οἷς ἐδίδοσαν τοῖς νικηταῖς εἰς σημεῖον μεγίστης τιμῆς· palma lemniscata, φοίνιξ λημνίσκοις κεκοσμημένος, διδόμενος εἰς σημεῖον μεγάλης νίκης.

Lemnos, i. θ. Λῆμνος, νῆσος· ἐντ. 1) **Lemnĭas**, ădis, θ. Λημνιάς· 2) Lemnĭensis e (Πλ.) = Λήμνιος· 3) **Lemnius**, a, um, Λήμνιος· pater L. = ὁ Ἥφαιστος· turba L. αἱ Λήμνιαι γυναῖκες, αἱ τοὺς ἄνδρας αὐτῶν ἐν μιᾷ νυκτὶ φονεύσασαι· furtum L. ἡ κλοπὴ τοῦ Προμηθέως κλέψαντος ἐκ τῆς Λήμνου τὸ πῦρ τοῦ Ἥφαίστου. οὐσ. **Lemnii**, ōrum, ὰ. πλ. οἱ Λήμνιοι.

Lēmōnĭa tribus, μία τῶν φυλῶν τῆς Ῥώμης.

Lemōnum, i, οὐ. Λέμωνον, πόλις τῶν Πικτόνων ἐν τῇ Κελτικῇ Γαλλίᾳ.

Lĕmŏvĭces, cum, ὰ. πλ. Λεμόβικες, Γαλατικὸν ἔθνος ἐν Ἀκυϊτανίᾳ.

lĕmŭres, rum, ὰ. πλ. ψυχαὶ τεθνεώτων, ὧν αἱ μὲν ἀγαθαὶ ὡς lares ἐτιμῶντο, αἱ δὲ κακαὶ ὡς ἐπιβλαβῆ φαντάσματα (larvae) περιεπλανῶντο· ἐνίοτε δὲ lemures = larvae. φαντάσματα· πρὸς ἐλασμὸν δὲ τούτων ἑωρτάζοντο τὰ **lĕmŭrĭa**, ōrum, οὐ. πλ., τὰ μειλίχια.

lēna, ae, θ. πορνοβοσκός· 2) μετφ. ἐπαγωγός, vox, natura.

Lēnaeus, a, um, Ληναῖος· pater L. = ὁ Διόνυσος· latices L. = ὁ οἶνος.

lēne, ἐπίρ. (π.) = leniter.

lenīmen, ĭnis, οὐ. καὶ (π. καὶ μ.) **lenimentum**, i, οὐ. (lenio), μάλαγμα, μαλακτικὸν ἢ πραϋντικὸν φάρμακον, ἡ πραΰνσις.

lēnĭo, īvi καὶ ĭi, ītum, δ'. (lenis)· 1) μαλάσσω, πραΰνω, ἠπιώτερον ποιῶ,

Δημοσιο Κεντρικη Βιβλιοθηκη Βεροιας

dolorem τὸ ἄλγος· 2) μετφ. πραΰνω, καταπραΰνω, iram τὴν ὀργήν· 6) παύω, καταπαύω, seditionem, clamorem· γ) -me consolatione, παραμυθοῦμαι· δ) (Σαλλ.) saepius fatigatus lenitur = εἴκει, πείθεται· 3) ἀμετ. (Πλ.), πραΰνομαι : irae, -unt.

lēnis, e, (- ior, - issimus) 1) (φυσικ.) μαλακός, ἁπαλός, πρᾷος, ἥπιος, ἡσυχος, ἡρεμαῖος (ἀντίθ. asper)· 2) (ψυχικ.) πρᾷος, ἥπιος, ἥμερος, προσηνής (ἀντίθ. asper, acer, crudelis)· oratio l. ἀντίθ. oratio fortis· - in aliquem, ἥπιος πρός τινα.

lēnĭtas, ātis, θ. (lenis)· 1) (φυσικ.) μαλακότης, ἁπαλότης, πραΰτης : - fluminis, ἡ ἡρεμαία ῥοὴ τοῦ ποταμοῦ· 2) (ψυχικ.) α) πραΰτης, ἡπιότης· β) ἐπὶ λόγου· ἡπιότης, μαλακότης.

lēnĭter, ἐπίρ. (- nius, - nissime) 1) μαλακῶς, ἡπίως, ἡσύχως, ἡρέμα κατὰ μικρόν· 2) μετφ. α) πράως, ἡπίως, προσηνῶς· β) ἐπὶ λόγου· - dico (ἀντίθ. aspere, atrociter dico).

lēnĭtūdo, ĭnis, θ. (σπ.) = lenitas 2 - α.

lēno, ōnis, ἀ. 1) προαγωγός, μαστροπός· 2) μεταφ. α) προσαγωγός, ἐπαγωγός, ἀπαταιών (τοῦ πλήθους)· l. quidam Lentuli· β) ('Ιουστ.), μεσίτης (πράξεως κακῆς).

lēnōcĭnĭum, ii, οὐ. (leno)· 1) προαγωγεία, μαστροπεία· 2) μετφ. α) τὸ ἐπαγωγόν, τὸ θέλγητρον, cupiditatum τῶν ἐπιθυμιῶν· β) ὁ περίεργος καλλωπισμός· γ) ἐπὶ λόγου· περιττοτεχνία, (ἐπιτήδευσις)· 3) ἡ προσάγουσα κολακεία, οἱ θωπευτικοὶ λόγοι, (Τάκ. καὶ Σουητ.).

lēnōcĭnor, ā΄, κυρ. προαγωγεύω, μαστροπεύω· μετφ. 1) κολακεύω, θωπεύω, θεραπεύω τινά, alicui· 2) καλλύνω τι· (Τάκ.) - feritati arte, τέχνῃ τὴν ἀγριότητα αὐξάνω.

lēnōnĭus, a, um (ἀρχ.), μαστροπικός.

1. lens, ntis, θ. μάλ. πλ. -es, κόνιδες.

2. lens, ntis, θ. φακός, φακῆ.

lente, ἐπίρ. (- ius, - issime)· 1) ἡρέμα, βραδέως· 2) μεταφ. πράως, ἡσύχως.

lentesco, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), γ΄. 1) γλίσχρος, γλοιώδης ἢ μαλακός γίγνομαι salix, cera· 2) μετφ. πραΰνομαι, λωφῶ· curae.

lentĭcŭla, ae, θ. ὑποκ. τοῦ lens.

lentīgĭnōsus, a, um, φακώδης.

lentīgo, ĭnis θ. (lens), φακός, μάλ. ἡ φακώδης σπίλος τοῦ προσώπου.

lentiscĭfer, a, um, σχίνους φέρων

lentiscus, i, θ. ἢ - scum, i, οὐ σχῖνος.

lentĭtūdo, ĭnis, θ. (lentus)· 1) βραδυτής, ἀδράνεια· 2) (Τακ.) τὸ ἐπισεσυρμένον τοῦ λόγου· 3) ἀναλγησία, ἀναισθησία, ἀπάθεια, ἀδιαφορία.

lento, ā΄. λυγίζω, κάμπτω τι.

1. lentŭlus, a, um, (ὑποκ.) τοῦ lentus), βραδύς πως εἰς τὸ ἀποτείνειν.

2. Lentŭlus, i, ἀ. Λεντύλος, Λέντλος.

lentus, a, um (-ior, -issimus)· 1) λυγνώδης, εὔκαμπτος, vimen· 2) γλίσχρος, γλοιώδης, κολλώδης (ὁ τὰ μέρη στενῶς συνημμένα ἔχων), pix, gluten ἐντ. α) tellus l. gelu, ἡ ἰσχυρῶς πεπηγυῖα γῆ. β) (π.) -a vincula, (brachia) στενῶς καὶ στερρῶς συνημμένα δεσμά· 2) μετφ. α) (π.) βραδύς, βραδυκίνητος ἡρεμαῖος. νωθρός, amnis, asinus; carbo l. = ἄνθραξ βραδέως καιόμενος· 2) σχολαῖος, ὄψιος, πολυχρόνιος. amor, militia; spes l. = ἐλπὶς ὀψιτέλεστος· l. abest, πόρρω ἄπεστιν· 3) βραδύς, φειδωλός (εἰς τὸ λέγειν ἢ ποιεῖν τι)· 4) ἡσυχος, ἀτάραχος, ἀναλγής, ἀναίσθητος, ἀπαθής, ἀδιάφορος. pectora -a, ἀναίσθητος πρὸς τὸν ἔρωτα καρδία.

lēnŭllus, i, ἀ. (Πλ.) μαστροπός.

1. lēnuncŭlus, i, ἀ. (Πλ.) = lenullus.

2. lēnuncŭlus, i, ἀ. (ἀντὶ lembucŭlus, ὑπορ. τοῦ lembus), σκαφίδιον, λεμβάδιον, μικρὸς λέμβος.

lĕo, ōnis, ἀ. λέων.

Leōcŏrion, ii, ἀ. Λεωκόριον, ναὸς ἐν Ἀθήναις τῶν τοῦ Λεὼ κορῶν.

Leon, ōntis, ἀ. Λέων, κώμη Σικελίας

Leōnātĭcum, ἐσφαλ. γραφή = leocorion.

Leōnĭdas, ae, ἀ. Λεωνίδας

Leōnĭdes, ae, ἀ. Λεωνίδης

leōnīnus, a, um, λεόντειος.

Leontīni, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Λεοντῖνοι· πόλις Σικελίας· ἐντ. **Leontīnus**, a, um, Λεοντῖνος· οὐσ. **-tīni**, ōrum ἀ. πλ οἱ Λεοντῖνοι.

Leontium, ii, θ. ἡ Λεόντιον, ἑταῖρα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

lĕpas, ădis, θ. λεπάς (ὄστρεον, κοιν. λεπίδα ἢ πεταλίδα).

lĕpĭde, ἐπίρ. (-ius, -issime) χαριέντως, κομψῶς, ἀστείως, εὐτραπέλως.

1. lĕpĭdus, a, um, (-ior, -issimus) [lepor] 1) χαρίεις, ἐπίχαρις, κομψός, αἱμύλος, γλαφυρός, ἀστεῖος, εὐτράπελος, λεπτός, εὐφυής.

Lĕpĭdus, i, ἀ. Λέπιδος.

Lĕpontĭi, ōrum, ἀ. πλ. Λεπόντιοι, λαὸς τῆς ἄνω Ἰταλίας.

lĕpor, ōris, ἀ. τὸ ἐπίχαρι, ἡ χάρις, κομψότης, αἱμυλία, γλαφυρότης, ἀστειότης, εὐτραπελία.

Leptis, is, θ. Λέπτις· 1) δύο πόλεις Λιβύης (major καὶ minor μείζων καὶ ἐλάσσων). Ἔντ. α) **Leptĭcus** καὶ **Leptīnus**, a, um, Λεπτικός, Λεπτῖνος· β) **Leptĭtāni**, ōrum, ἀ. οἱ Λεπτῖται. 2) πόλις Ἰβηρίας.

lepus, ŏris, ἀ. λαγώς.

lepuscŭlus, , ἀ. λαγίδιον.

Lerna, ae, θ. Λέρνη, λίμνη (κοιν. Μῦλοι). ἐντ. **Lernaeus**, a, um, Λερναῖος.

Lesbos, i, θ. Λέσβος, νῆσος· Ἔντ. 1) **Lesbiăcus**, a, um, Λεσβιακός, Λέσβιος· 2) **Lesbĭas**, ădis, θ. Λεσβιάς. 3) **Lesbis**, ĭdis, θ. Λεσβίς· 4) **Lesbius**, a, um, Λέσβιος· civis L.= Ἀλκαῖος· vates L.= Σαπφώ· 5) **Lesbōus**, a, um = Lesbius.

lessus, αἰτ. **-um**, καὶ πλέον οὐ, (ἀρχ.) θρῆνος, ἰάλεμος, θρηνῳδία.

lētālis, e (letum), θανάσιμος, θανατηφόρος· ἐπὶ τραύμ. = καίριος.

Lethaeus, ἰδὲ Lethe.

lēthargĭa, ae, θ. καὶ **-thargus**, i, ἀ. (π. καὶ μ.), ληθαργία, ληθάργος.

lēthargĭcus, a, um, ληθαργικός.

Lēthe, es, θ. Λήθη, ποταμὸς τοῦ Ἅιδου, οὗ τὸ ὕδωρ αἱ ψυχαὶ τῶν τεθνεώτων πίνουσαι ἐπελανθάνοντο τοῦ παρελθόντος· ὅθ. **Lethaeus**, a, um, Ληθαῖος, τῆς Λήθης. Ἔντ. α) ληθαῖος, λήθην ἐμποιῶν, somnus ὕπνος· amor l. ἔρως ἄπιστος· β) ληθαῖος, χθόνιος· ratis l. = ληθαία ἄκατος (τοῦ Χάρωνος)· abrumpo vincula -a = ἐπανάγω τινὰ εἰς τὴν ζωήν.

lētĭfer, ĕra, ĕrum, θανατηφόρος.

lĕto, α'. (π.) θανατῶ, aliquem.

Lēto, **Lētōis**, ἰδὲ Lato.

lētum, i, οὐ. (ἀρχ.)· 1) (Βεργ.) ὄλεθρος, καταστροφή· 2) συνήθ. καταστροφὴ τοῦ βίου, θάνατος (μάλ. ὁ βίαιος).

Leucădia, ae, θ. ἢ **Leucas**, ădis, θ. Λευκαδία, Λευκάς· ἐντ. **Leucădĭus**, a, um, Λευκάδιος: more -o (π.) Λευκαδίῳ ἔθει· εἰώθεσαν γὰρ οἱ Λ. ἀπό ὄρους κατ' ἔτος κακοῦργον εἰς τὴν θάλασσαν κρημνίζειν.

Leucas, ădis, θ. 1) = Leucadia· 2) = Leucata.

Leucaspis, ĭdis, ἐπίθ. λεύκασπις.

Leucăta ἢ **-tes**, ae, ἀ. Λευκάτας, ἀκρωτήριον τῆς Λευκάδος.

Leuce, es, θ. Λευκή· 1) ὄνομα πολλῶν νήσων, μάλ. = Achillea, ὁ ἰδέ. 2) πόλις τῆς Λακωνίας.

Leuci, ōrum, ἀ. πλ. Λεῦκοι, ἔθνος τῆς Βελγικῆς Γαλλίας.

Leucippus, i, ἀ. Λεύκιππος· ἐντ.

Leucippis, ĭdis, Λευκιππίς, θυγάτηρ τοῦ Λευκίππου.

Leucŏpĕtra, ae, θ. Λευκοπέτρα, ἀκρωτήριον τῆς Βρεττίας.

Leucophrўna, ae, θ. Λευκόφρυς, ἐπωνυμία τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Μαγνησίᾳ.

Leucōsĭa, ae, θ. Λευκωσία, νῆσος.

Leucŏsўri, ōrum, ἀ. πλ. Λευκόσυροι, ἔθνος ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τοῦ Εὐξείνου.

Leucŏthea, ae, θ. Λευκοθέα.

Leuctra, ōrum, οὐ. πλ. Λεῦκτρα· ἐντ. **Leuctrĭcus**, a, um, Λευκτρικός.

Levăci, ōrum ἀ. πλ. Λεύακοι.

lĕvāmen, ĭnis, οὐ. ἢ **-mentum** i, οὐ. κούφισμα, ἀνακούφισις, παραμύθιον.

lĕvātio, ōnis, θ. 1) κούφισις, ἀνακούφισις, παραμυθία· 2) μείωσις, ἐλάττωσις, vitiorum· 3) ἐν τῇ μετρ. = ἄρσις.

lĕvĭcŭlus, a, um (ὑποκ. τοῦ levis) ὀχεδὸν τι κοῦφος, μάταιος.

lĕvi, πρκμ. τοῦ lino.

lĕvidensis, e, ἐλαφρός, εὐτελής.

lĕvĭfĭcus, a, um, ἄπιστος.

lĕvĭgo, α'. (lĕvis 1.) 1) λειαίνω, λεῖον ποιῶ τι.

lĕvĭ-pes, ĕdis. ἐπίθ. ἐλαφρόπους.

1. lēvis, e, (-ior, -issimus) λεῖος, ὁμαλός, locus; - juventus = ἀγένειος νεότης. - senex, φαλακρός, γέρων· - ora πρόσωπα λεῖα, ἄνευ τριχῶν· 2) μετφ. α) (π.) = νεαρός, τρυφερός· β) = κομψός, εὐσταλής, vir· γ) ἐπὶ λόγου· λεῖος, γλαφυρός, εὔρους.

2. lĕvis, e, (ior, -issimus) 1) ἐλαφρός κοῦφος, ἀβαρής, εὐβάστακτος,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

pharetra· μάλ. - armatura οἱ ἐλαφρῶς ὡπλισμένοι, οἱ ψιλοί, οἱ εὔζωνοι· ἐντ. (π.) α) cibus l. τροφὴ ἑλαφρά, εὔπεπτος· β) ἐλαφρός, εὐκίνητος, ταχύς, ταχέως φεύγων, cervus, hora· δ) ἐλαφρός, ἀσθενής, strepitus· ε) ἐλαφρός, μαλακός, somnus· ϛ) ἐλαφρός, μέτριος, dolor. 2) μετφ. α) εὐτελής, οὐδενός ἄξιος, φαῦλος, μικρός· in leni habeo, περὶ οὐδενὸς ἡγοῦμαι· β) ἐλαφρός, κοῦφος, κουφόνους, ἀσταθής, εὐμετάβολος· γ) μὴ σπουδαῖος, παίζων carmen, Musa· δ) οὐ χαλεπός, ἤπιος, ἀνεκτός, reprehensio ψόγος, exilium ἐξορία.

lĕvĭ-somnus, a, um ἐλαφρῶς ὑπνῶν.

1. lēvĭtas, ātis, θ. (lēvis 2.) λειότης· 2) ἐπὶ λόγου· γλαφυρότης, εὐροια.

2. lĕvĭtas, ātis, θ. (lĕvis 1.) ἐλαφρότης, κουφότης, armorum τῶν ὅπλων· ἐντ. ἐλαφρότης ἐν τῇ κινήσει = ταχυτής, volucris· 2) μετφ. α) κουφότης, κουφόνοια, ἀστασία, εὐμεταβολησία· β) τὸ ἐπιπόλαιον, ἡ εὐτέλεια, opinionis.

lĕvĭter, ἐπίρ. (-ius, -issime), (lĕvis 2.) 1) ἐλαφρῶς· -armati, οἱ ψιλοί· μετφ. - aliquid ferro, πράως φέρω τι· 2) μετφ. α) ἐλαφρῶς, μετρίως, μικρόν τι, ἐπὶ μικρόν, emino ἀνέχω· β) φαύλως, εὐτελῶς, κακῶς.

1. lĕvo, ā'. (lĕvis)· 1) (π.) ἐλαφρύνω, κουφίζω τινά, ἤ τι (ἀφαιρῶν τι)· ἐντ. μετφ. α) ἐπελαφρύνω τι, ἐλαφρότερον καὶ ἀνεκτότερον ποιῶ τι, injurias, vim morbi· β) = μειῶ, ἐλαττῶ, ἀσθενῶ, vectigal τὸν φόρον, laudem τὸν ἔπαινον· γ) ἐλαφρύνω, κουφίζω τινά τινος, aliquem onere τινά τοῦ βάρους· δ) ἐλαφρύνω τινὰ ἤ τι, ἐντ. = ἐνισχύω, ἀναψύχω, ἀναζωπυρῶ, aliquem, corpora; - aliquem auxilio, κουφίζω τινὰ ἐπικουρίᾳ = βοηθῶ τινι· 2) κουφίζω, αἴρω· -me = αἴρομαι, ἀνίσταμαι· ἐντ. α) -vincula, manicas alicui, κουφίζω τινὶ τὰ δεσμά, τὴν χειροπέδην, ἀπολύω τινὰ τῶν δεσμῶν.

2. lēvo, ā'. (levis 1)· λειῶ, λεαίνω, σκληῶ, corpus· μετφ. ἐπὶ λόγου· ἤπιον καθίστημι· l. minis aspera.

lex, legis, θ. (ἐκ τοῦ lego = λέγω) ἐντ. 1) ὁμολογία συνθήκη: edico -es κηρύττω, ὁμοσιεύω τὰ ὡμολογημένα, τὰς συνθήκας. his legibus, in has leges, ea lege, ἐπὶ τούτοις, ἐπὶ τοῖς δε, κατὰ ταῦτα· μάλ. - mancipii, συμβόλαιον περὶ ὠνῆς· - censoria τὸ τοῦ τιμητοῦ συμβόλαιον· 2) νόμος: -em ferro ἢ rogo, νόμον γράφω (εἰσφέρω)· - em promulgo, figo, νόμον ἀποδείκνυμι (δημοσιεύω), -em jubeo· (ἐπὶ τοῦ δήμου) = ἐπικυρῶ, δέχομαι τὸν νόμον· - em antiquo (repudio) τὸν νόμον οὐ δέχομαι· lege ἢ legibus, νόμῳ, κατὰ νόμον, κατὰ τοὺς νόμους· lege ago, α) ἐπὶ τῶν ῥαβδούχων· = ἐκτελῶ τὰ τοῦ νόμου· β) δίκην εἰσάγω = lege utor· 3) νόμος, κανών, τάξις· orationem formo ad - es = κατὰ τοὺς κανόνας· sine - e, ἀτάκτως· ex - e loci, κατὰ τὴν φύσιν τοῦ τόπου.

lexis, is θ. (ἀρχ.), λέξις.

Lexobĭi ἢ **Lexovĭi**, ōrum, ἀ. πλ. Λεξόβιοι, ἔθνος τῆς Γαλλίας πρὸς τῇ ἐκβολῇ τοῦ Σηκουάνα.

lĭbānem, ĭnis, οὐ. = libamentum.

lĭbamentum, i, οὐ. (libo)· 1) λοιβή, σπονδή: - a servo, do, σπένδω· prima - a, αἱ τὸ πρῶτον ἀποτεμνόμεναι καὶ εἰς τὸ πῦρ βαλλόμεναι τρίχες· συχν. μετφ. = ἀπαρχή· 2) ἀπαρχαί, δεῖγμα, ἐπίδειγμα.

lĭbārĭus, ii, ἀ. πεμματουργός.

lĭbella, ae, θ. (ὑποκ. τοῦ libra)· 1) (ἀρχ. καὶ μ.) ὀβροστάτης, διαβήτης· 2) μικρὸν ἀργυροῦν νόμισμα, τὸ δέκατον τοῦ δηναρίου, ἐπομ. τὴν ἀξίαν = τῷ χαλκῷ ἀσσαρίῳ (as)· ἐντ. πρὸς δήλωσιν λίαν μικροῦ νομίσματος = ὀβολός, λεπτόν· bis l. μέχρις ὀβολοῦ = ἀκριβῶς, ἐντελῶς· 2) heres ex -a, κατά τινας μὲν = heres asse = τοῦ ὅλου κληρονόμος, κατ' ἄλλους δὲ = κληρονόμος τοῦ δεκάτου μέρους (Κικέρ. Ἀττ. 7. 2, 3.)

lĭbellus, i, ἀ. (ὑποκ. τοῦ liber 1.) 1) βιβλιάριον, συγγραμμάτιον· ἐντ. μετων. (Κάτουλ.) in libellis = ἐν τοῖς βιβλιοπωλείοις· ἐντ. α) γραμμάτιον (θεάτρου διαλέξεως κ.τ. ὅμ.)· β) ὑπόμνημα (κοιν. σημειωτάριον· γ) δέησις, ἀναφορά, αἴτησις. δ) ἐπιστολή. ε) πρόγραμμα, προγραφή· ϛ) λοιδωρον γράμμα, λίβελλος· ζ) (ἔγκλημα δίκης), ἔγκλησις, μήνυσις.

lĭbens ἢ **lŭbens**, ntis, (-ior, -issimus) [μετχ. τοῦ libet]· 1) ἄσμενος, βουλόμενος: - hoc facio ἄσμενος τοῦτο ποιῶ· animo, -issimo, ἀσμενέστατα· 2) (κωμ.) aliquem - em facio, εὐφραίνω τινά.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

lĭbenter, ἐπίρ. (-ius, -issime), (libens), ἀσμένως, ἡδέως, εὐφροσύνως.

1. lĭbentĭa, ae, θ. ἡδονή, εὐφροσύνη.

2. Lĭbentīna ἢ **Lŭbentīna**, ae, θ. (libet), Ἡδονική, ἐπίκλησις τῆς Ἀφροδίτης.

1. lĭber, bri, ἀ. 1) τὸ (ὑπὸ τὸν φλοιὸν τοῦ δένδρου) λέπος, ἡ βίβλος: -arborum· 2) (ἐπεὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἐπὶ τῆς βίβλου τοῦ παπύρου ἔγραφον) μετων. = βίβλος, βιβλίον· ἐντ. α) = ἐπιστολή· β) = καταλογος· 3) βιβλίον = διαίρεσις συγγράμματος.

2. Lĭber, ĕri, ἀ. (Κόρος = υἱός). Διόνυσος, Βάκχος· πρβλ. Libera.

3. lĭber, ĕra, ĕrum (-ior, -rimus) 1) ἐλεύθερος (ἀντίθ. servus δοῦλος)· 2) πολιτικ. ἐλεύθερος, = αὐτόνομος· 3) μετφ. α) μετ' ἀφαιρ. ἐλεύθερος, ἀπηλλαγμένος τινός, cura φροντίδων· -metu, ἄφοβος· β) -locus ἐλεύθερος (ἐπισκεπτῶν), ἥσυχος· res familiaris l., οὐσία ἐλευθέρα (χρέους)· -lectus, ἡ κλίνη ἀγάμου· 3) ἐλεύθερος, ἀκώλυτος, ἀπεριόριστος: -campus, ἐλεύθερον, ἀνάπεπταμένον πεδίον· custodia -, φυλακὴ ἐλευθέρα (ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ περιορισμός)· -um est mihi ἐπ' ἐμοί ἐστιν· 4) ἐπὶ κακοῦ· ἀκόλαστος, ἀχαλίνωτος: amor, ἔρως· vina -a = ὁ οἶνος ὁ ποιῶν τινα ἐλευθέριον· 5) ἐλεύθερος, ἐλευθέριος, εἰλικρινής, θαρραλέος, homo, animus.

Lĭbĕra ae, θ. Κόρη (= θυγάτηρ) Περσεφόνη· πρβλ. Liber, ĕri 2.

Lĭbĕrālĭa, ōrum, πλ. (Liber, ĕri 2.) τὰ Διονύσια, ἑορτὴ τοῦ Διονυσίου ἀγομένη τῇ 25ῃ Μαρτίου, καθ' ἣν οἱ νέοι τὴν togam virilem ἐλάμβανον.

lĭbĕrālis, e, (liber 3.) 1) ἐλευθέριος, τοῦ ἐλευθέρου: conjugium -e, σύζευξις μετ' ἐλευθέρας γυναικός· nuptiae -es, γάμος ἐλευθέρων· liberali caussā aliquem assero = ἐν δικαστηρίῳ λέγω ἐλεύθερόν τινα εἶναι· 2) ἐλευθέριος, ἐλευθεροπρεπής, γενναῖος, εὐγενής: -ia studia, -es artes, αἱ ἐλευθέριαι τέχναι· 2) ἐλευθέρῳ προσήκων· α) = εὐγενής, εὐπρεπής, ἢ μεγαλόψυχος· β) εὐμενής = φιλόφρων, responsum, verba· γ) ἐλευθέριος, φιλόδωρος· δ) ἁψιλής, ἄφθονος, victus· ε) (ἀρχ.) εὐειδής, facies.

lĭbĕrālĭtas, ātis, ἀ. 1) ἐλευθεριότης, φιλοφροσύνη· 2) ἐλευθεριότης, φιλοδωρία· 2) (μ.) μετων. = δωρεὰ δώρου.

lĭbĕrālĭter, ἐπίρ. (-ius -issime). 1) ἐλευθερίως, εὐπρεπῶς· 2) ἐλευθερίως, φιλοδώρως· 3) ἁψιλῶς, ἀφθόνως· 4) φιλοφρόνως.

lĭbĕrātĭo, ōnis, θ. 1) ἐλευθέρωσις, ἀπαλλαγή· 2) ἀθώωσις (ἐν δικαστ.).

lĭbĕrātor, ōris, ἀ. ἐλευθερωτής.

lĭbĕre, ἐπίρ. (-ius, -rime)· 1) ἐλευθέρως, ἀκολάστως, vivo· 2) ἐλευθερίως, edūco· 3) ἐλευθερίως, θαρραλέως· 3) (π.) = ἐκουσίως.

lĭbĕri, ōrum, ἀ. πλ. (τοῦ ἀχρ. liber ĕri, υἱός), οἱ παῖδες, τὰ τέκνα. ἐνίοτε καὶ περὶ ἑνὸς τέκνου.

lĭbĕro, āvi, ātum (liber 3)· 1) ἐλευθερῶ τινα (δοῦλον), ἀπελευθερῶ τινα, aliquem 2) ἐλευθερῶ τινὰ ἀπό τινος, ἀπαλλάττω τινά τινος, aliquem curā, periculo· -me aere alieno, ἀποτείνω τὸ ὀφείλημα· μάλ. -Byzantios, ἀπὸ τοῦ φόρου ἐλευθερῶ τοὺς Βυζαντας, ὡσαύτ. -agros emporia· ἐντ. -fidem meam, πληρῶ τὰ ὑπεσχημένα· -promissa, λύομαι τῆς ὑποσχέσεως· 3) ἀπολύω, ἀθωῶ τινα (ἀντίθ. damno, condemno)· 4) λύω, διαλύω, obsidionem τὴν πολιορκίαν· -nomina ἀποδίδωμι τὸ ὀφείλημα.

liberta ae, θ. ἴδε libertus.

libertas, ātis, θ. (liber 3)· 1) ἐλευθερία, ἐξουσία, τὸ ἀπεριόριστον: -omnium rerum· ἐντ. -coeli ἐλευθέρα θέα, ἡ ἀτμόσφαιρα· 2) ἐλευθερία (ἡ μὴ δουλεία)· 3) ἐλευθερία, αὐτονομία· 4) ἐλευθερία, παρρησία· 4) προσωποπ. = ἡ Ἐλευθερία, θεά τις τῶν Ῥωμαίων.

lībertīna, ae, θ. ἴδε libertinus.

lībertīnus, a, um, ἀπελευθερικός, ἀπελευθέριος: ordo (genus) l., ἡ τάξις τῶν ἀπελευθέρων· homo -us, mulier -a· ὡς τὰ πολλὰ οὐσ. **lībertīnus**, i, ἀ. ὁ ἀφεθείς ἐλεύθερος, ὁ ἀπελεύθερος, ἢ ἐξελεύθερος (ὁ μὴ ingenuus ἢ servus)· **lībertīna** ae, θ. ἡ ἀπελεύθερος· ἴδε libertus.

lībertus, i, ἀ. **-ta**, ae, θ. ὁ ἡ ἀπελεύθερός (τινός) ὁ ἀπελευθερωθείς (ὑπό τινος, (λέγεται δὲ ὡς πρὸς τὸν ἐλευθεροῦντα δεσπότην, ἴδε libertinus).

lĭbet, ἢ **lŭbet**, libuit ἢ libĭtum est (ἄνευ σ.). **6'**. ἀπρωσ., ἀρέσκει, φίλον ἐστί, δοκεῖ μοί σοι, αὐτῷ, τινί: -mihi, tibi κτλ. Ἐντ. ἡ μετχ. οὐσιαστικ. **lībĭta**, ōrum, οὐ. πλ (μ.), τὰ ἀρεστά.

Lībēthra, ae, θ. Λειβήθρα, πηγὴ Μακεδονίας, ἱερὰ τῶν Μουσῶν· ἐντ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πάτρας

Lībēthrĭdes, um, θ. πλ. αἱ Λειβηθρίδες = αἱ Μοῦσαι.

lĭbīdĭnor, ἀποθ. α'. (libido), ἡδυπαθῶ.

lĭbīdĭnōse, ἐπίρ. 1) ἡδυπαθῶς, ἀσελγῶς, ἡδονῆς ἕνεκεν, αὐτοβούλως.

lĭbīdĭnōsus, a, um (-ior, -issimus) [libido]· 1) ἡδυπαθής, ἀσελγής, ἀκόλαστος, λάγνος· 2) αὐτόβουλος, χαριζόμενός τινι.

lĭbīdo, ĭnis, θ. (libet)· 1) σφοδρὰ ἐπιθυμία ἢ ὄρεξις εἴς τι, in re aliqua (convīviis et scortis, armis)· 2) μάλ. ἡδυπάθεια, ἀσέλγεια, ἀκολασία, ἀκρασία· 3) ἐπιθυμία· - est scire, ἐπιθυμῶ εἰδέναι· ad -ĭnem, καθ' ἡδονήν, κατὰ τὸ δοκοῦν, αὐτοβούλως.

lĭbĭta, ōrum, οὐ. πλ. ἴδε libet.

Lĭbĭtīna, ae, Λιβιτίνη ἡ Ἐπιτυμβία Ἀφροδίτη. Ἐν τῷ ἐν Ῥώμῃ ναῷ ταύτης ἐπίπρασκον ἢ ἐμίσθουν τὰ πρὸς ταφὴν χρήσιμα καὶ τοὺς νεκροὺς ἀνέγραφον· ἐντ. (Σουητ.) funera venerunt in rationem L. = ἐν τῷ ναῷ τῆς Λιβιτίνης ἀνεγράφησαν. 2) (μ.) = κηδεία. 3) (π.) = θάνατος.

lĭbĭtīnārĭus, ii, ἀ. νεκροθάπτης.

lĭbo, α'. 1) λείβω, σπένδω, laticum οἶνον· pateras libate Jovi, τῷ Διὶ ἐκ τῶν φιαλῶν σπείσατε· ἐντ. α) ἐπὶ μὴ ὑγρῶν· ἀκροθινιάζω, ἀπάρχομαι, ἀπαρχὰς θύω· - fruges, tura· β) μετφ. λείβω, ἐκχέω, Celso lacrimas τῷ Κέλσῳ δάκρυα· 2) ἀποδρέπω, ἀφαιρῶ· dies -at aliquid ab ore (π.), ἡ ἡμέρα ἀφαιρεῖ τι τοῦ κάλλους. - oscula, φιλήματα ἀποδρέπω· μετφ. ἀποδρέπω, ἀποσπῶ, λαμβάνω (ὀλίγον) τι ἔκ τινος· ἐντ α) = ἀκροθιγῶς ἅπτομαί τινος, arena pede τὴν ἄμμον τῷ ποδί· β) ἀπογεύομαί τινος, jecur τοῦ ἥπατος· 3) μετφ. μειῶ, ἐλαττῶ, vires τὰς δυνάμεις· (π.) - virginitatem τὴν παρθενίαν λυμαίνομαι.

lĭbra, ae, θ. 1) λίτρα, βάρος δώδεκα οὐγγιῶν (μετὰ τοῦ ponto ἢ ἄνευ αὐτοῦ)· 2) ζυγός· 3) ὑδροστάτης, στάθμη· ἐντ. ad libram, τοῦ αὐτοῦ ὕψους.

lĭbrāmen, ĭnis, οὐ. = libramentum.

lĭbrāmentum, i, οὐ. (libro)· 1) βάρος: - plumbi, μολύβδινα βάρη (ἃ αἱ βλητικαὶ μηχαναὶ ἐξεκόντιζον). - a tormentorum, βάρη τῶν βλητικῶν μηχανῶν (ἃ προσετίθεντο πρὸς αὔξησιν τῆς βλητικότητος)· 2) γεωμετρ. τεχν. ὄρ. = ἐπίπεδον.

lĭbrārĭolus, i, ἀ. (ὑποκορ. τοῦ librarius), βιβλιογράφος· μετφ. γραφεύς

1. lĭbrārĭus, a, um (libra) λιτριαῖος ἐντ. οὐσ. **lĭbrāria**, ae, θ. (π.) ἡ τὸ ἔρια τῶν νηθουσῶν δουλῶν σταθμωμένη·

2. lĭbrārĭus, a, um (liber 1.) τῶν βιβλίων· - stramentum, taberna, βιβλιοπωλεῖον· ἐντ. οὐσ. α) **-ārĭa**, ae, θ. (μ.), βιβλιοπωλεῖον· β) **-ĭum**, ii, οὐ βιβλιοθήκη· γ) **ius**, ii, ἀ. 1) (ἀντ)γραφεύς· μάλ. βιβλίων. 2) (μ.) βιβλιοπώλης.

lĭbrātor, ōris, ἀ. 1) ὑδροστάτης 2) ὁ τὰ βλήματα ἐκ τῶν μηχανῶν ἀκοντίζων, ὁ ἀκοντιστής.

lĭbrīlis, e, (libra), εὔχρ. μόνον ἐν τῷ οὐδ. ὡς οὐσ. 1) ἔνικ. ὁ ζυγός· 2) πληθ. (λίθοι) λιτριαῖοι.

libro, α'. (libra)· 1) ἰσορροπῶ: terra librata, ἡ ἰσορροποῦσα γῆ· 2) -hastam, τὸ δόρυ (ὁριζοντίως ἔχων, ταλαντεύω, πάλλω (ἵνα ὁρμητικώτερον βάλλω) (πρβλ. vibro)· (π.) aves -ant cursus ἢ se in aere = πέτονται· - corpus in herba, ἐπὶ τὴν χλόην κατακλίνομαι· 3) ἀκοντίζω, βάλλω, telum.

lībum, i, οὐ. λίβουν, πλακούντιον ἐκ μέλιτος τοῖς θεοῖς προσφερόμενον.

Lĭburnĭa, ae, θ. Λιβυρνική (χώρα ἐν Ἰλλυρίᾳ). Ἐντ. **Lĭburnĭcus** καὶ **Lĭburnus**, a, um, Λιβυρνικός, Λιβυρνός· **-ni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Λιβυρνοί· οὐσ. **-na** ἢ **-nĭca**, ae, θ. ταχὺ πλοῖον, οἷα τὰ τῶν Λιβυρνῶν.

Lĭbўa, ae, θ. καὶ **Lĭvўe**, es, θ. Λιβύη, βόρ. Ἀφρική· ἐντ. 1) **Lĭbўcus**, a, um, Λιβυκός. 2) **Lĭbys**, yos, ἀ. Λίβυς· 3) **Lĭbўssa**, ae, θ. Λίβυσσα, terra· 4) (π.) **Lĭbystīnus** a, um, Λιβυστῖνος· 5) **Lĭbўstis**, idis, ἐπίθ. Λιβυστής, ursa· 6) **Lĭbўus** = Lĭbўcus.

Lĭbўophoenīces, cum, ἀ. πλ. Λιβυφοίνικες, ἔθνος Λιβύης.

lĭcens, ntis, (-ior) [licet]· ἐλεύθερος, ἀκώλυτος· συνήθ. ἐπὶ κακοῦ = ἀκόλαστος, ἀχαλίνωτος, αὐθάδης, τολμηρός.

lĭcenter, ἐπίρ. (-ius) [licens], ἐλευθέρως ἀκωλύτως· μάλ. ἐπὶ κακοῦ = ἀκολάστως, ἀχαλινώτως, τολμηρῶς.

licentĭa ae, θ. (licens)· 1) ἐλευθερία, ἐξουσία, ἄδεια, ludendi τοῦ παίζειν· 2) ἐπὶ κακοῦ· ἐλευθερία, ἐξουσία, ἄδεια, αὐθάδεια, ἀκολασία· militum -, ἡ ἀπείθεια· 3) προσωποπ. Licentia, θεὰ τῆς ἀκολασίας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

licentiōsus, a, um (-ior, issimus) [licentia], ἀκόλαστος, αὐθάδης.

1. līceo, cŭi, cĭtum, 6'. πωλοῦμαι (ἐν δημοπρασίᾳ), ἐκτίθεμαι εἰς πώλησιν: quanti - ent horti, πόσου οἱ κῆποι πωλοῦνται.

2. līcĕor, cĭtus sum, ἀποθ. 6'. 1) ὠνοῦμαι (ἐν δημοπρασίᾳ)· hortus, ὠνοῦμαι κήπους· καὶ ἀπολ. - contra, ἀντωνοῦμαι, ὑπερθεματίζω.

3. līcet, cŭit (καὶ licĭtum est), 6'. Α) ῥῆμα ἀπρόσ. μετ' ἀπαρεμφ. ἢ σπ. μετὰ ὑποτακτ. καὶ τοῦ ut ἢ ἄνευ τοῦ ut, 1) ἔξεστι, θεμιτόν ἐστιν, οἷόν τέ ἐστί (μοί, σοι, ἐκείνῳ κτλ. ea facere ταῦτα ποιεῖν)· 2) ἔξεστι, ἐνδέχεται, συγχωρεῖται, ἐπιτρέπεται: omnia licent. - Β) σύνδ. ἐνδοτικός· (μεθ' ὑποτακτ.) εἰ καί, καίπερ: - omnes terrores impendeant, εἰ καὶ πάντες οἱ φόβοι ἐπικρέμανται μοι.

Līchas, ae, ὁ Λίχας, θεράπων Ἡρακλ.

Līcĭnĭus, a, um, Λικίνιος, τοῦ Λικινίου· κῦρ. ὄν. = ὁ Λικίνιος.

līcĭtātĭo, ōnis θ. (licitor), ὥνησις, προσφορὰ τιμῆς, μάλ. ἐν δημοπρασίᾳ· maxima l. ἡ μεγίστη προσφορά· ad - em dīvĭdo, τοῖς πλείονα προσφέρουσι τὴν λείαν δίζωμι.

līcĭtor, ἀποθ. α'. (liceor) ἀντωνοῦμαι, τιμὴν προσφέρω, rem aliquam, ἀντί τινος. ἀπολύτ. contra aliquam ἀντωνοῦμαί τι, ὑπερθεματίζω τι.

līcĭtus a, um (liceo), θεμιτός, νόμιμος, συγχεχωρημένος.

līcĭum, ii, οὐ. (π. καὶ μ.), μίτος.

lictor, ōris, ὁ. ῥαβδοῦχος, πελεκυφόρος· πληθ. **lictōres**, um, ῥαβδοῦχοι, πελεκυφόροι· οὕτω δὲ ἐκαλοῦντο οἱ δημόσιοι ὑπηρέται οἱ προηγούμενοι τῶν ὑπάτων, τῶν πραιτώρων καὶ ἄλλων ἀρχῶν, φέροντες δέσμην ῥάβδων (fasces) μετὰ πελέκεως πρὸς ἐπιτέλεσιν τῶν κελευσμάτων ἐκείνων· προηγοῦντο δὲ τῶν μὲν ὑπάτων δώδεκα, τῶν δὲ πραιτώρων ἓξ ῥαβδοῦχοι. Καὶ ὁ flamen dialis καὶ αἱ Ἑστιάδες εἶχον ῥαβδούχους, ἀλλὰ μόνον ῥάβδον φέροντας.

lien, ēnis, ὁ. (ἀρχ. καὶ μ.) σπλήν.

līēnōsus, a, um (lien), σπληνικός.

līgāmen, ĭnis, οὐ. καὶ (π. καὶ μ.) **līgāmentum**, i, οὐ. (ligo) δεσμός, ταινία.

Līgārĭus, i, ὁ. Λιγάριος· ἐντ. - **ansus**, a, um, τοῦ Λιγαρίου

Līger, ēri, ὁ. Λίγηρ, ποταμὸς Γαλλίας.

lignārĭus, a, um (lignum), ξυλικός. ἐντ. οὐσ. **-ius**, ii, ὁ. ὁ ξυλουργός.

lignātĭo, ōnis, θ. ξυλεία, ξυλισμός, ἰδὲ lignor.

lignātor, ōris, ὁ. ξυλεύς, ξυλοκόπος, ξυλοτόμος (στρατιώτης).

lignĕus, a, um (lignum)· 1) ξύλινος. turris, pons· - materies, ξυλεία· 2) μετφ. ὅμοιος ξύλῳ, ξηρός, σκληρός· σκωπτ. uxor -a, γυνὴ ἰσχνή.

lignor, ἀποθ. α'. (lignum), στρατ. τεχν. ὅρ., ξυλεύομαι, ξύλα συνάγω.

lignum, i, οὐ. ξύλον· μετων. = ὅτι ἐκ ξύλου πεποίηται· 2) ξυλῶδες λέπος, ὁ πυρήν (καρποῦ).

1. līgo, α'. 1) δέω (ἄνευ τῆς ἐννοίας τῆς βίας, πρβλ. vincio)· - sudarium circa collum, δέω τὸ ῥινόμακτρον περὶ τὸν τράχηλον· 2) περιδέω, crus fasciā· 3) ἀναδέω· 4) μετφ. συνδέω, συνάπτω, ἑνῶ, aliquem cum aliquo.

2. līgo, ōnis, ὁ. λίσγος, σκαλίς.

līgŭla ἢ **lingŭla**, ae, θ. (ὑποκ. τοῦ lingua), κυρ. γλωσσίδιον· ἐντ. α) γλῶσσα γῆς, ἰσθμός· 2) γλῶσσα (λωρίον) ὑποδημάτων· 3) γλῶσσα αὐλῶν· 4) (Πλ.) σκωπτ. = οὐτιδανέ!

Līgŭres, rum, ὁ. πλ. Λίγυρες, Λίγυες, ἔθνος οἰκοῦν Β-Δ τῆς Ἰταλίας· ὁ ἑνικ. **Ligus**, (σπ. **Ligur**), ŭris, ὁ. κ. θ. ὁ Λίγυς, ὁ Λιγυστίς, καὶ ἐπιθετικ. = Λιγυστικός. Ἐντ. α) **Līgŭrĭa**, ae, ἡ Λιγυστική, Λιγυστίνη (τ. ἔ. Γένουα καὶ Νίκαια μετὰ μέρους τοῦ Πεδεμοντίου)· 2) **Līgustīnus**, a, um, Λιγυστῖνος.

līgūrĭo (ligurrio), īvi καὶ ii, ītum, 6'. 1) λείχω, λιχνεύω τι, γεύομαί τινος, pisces ἰχθύων· ἐντ. α) γλίχομαι, ὀρέγομαί τινος, rem aliquam· β) ἀμεταβ. λίχνος εἰμί.

līgūrĭtĭo, ōnis, θ. λιχνεία.

ligustrum, i, (π.) οὐ. κραναία (θάμνος).

līlĭum, ii, οὐ. λείριον, κρίνον.

Līlўbaeum, i, οὐ Λιλύβαιον, ἀκρωτήριον πρὸς δυσμὰς τῆς Σικελίας· ἐντ. **Līlўbaetānus**, a, um, καὶ **-bējus**, a, um, Λιλυβαῖος.

līma, ae, θ. ῥίνη (κοιν. λίμα)· μετφ. = ἀκριβὴς καὶ τεχνικὴ ἐξεργασία συγγράμματος. -ultima, ἡ τελευταία ἐξεργασία.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

līmāte, ἐπίρ. (εὔχρ. μόνον ἐν τῷ συγκρ. -ius), μετφ. ἐξηκριβωμένως, κομψῶς.

līmātŭlus, a, um, ὑποκ. τοῦ limatus, μετφ. ἀκριβής, λεπτός.

līmātus, a, um (-ior) [μετχ. τοῦ limo] κατεργρινημένος, μετφ. ἐξειργασμένος, λεπτός, κομψός, genus dicendi, scriptor.

līmax, ācis, θ. (σπ. ἀ.) λεῖμαξ, ὁ γυμνὸς κοχλίας, ὁ ἄνευ οἴκου.

limbŏlārĭus, ii, ἀ. θυσανορράπτης.

limbus, i, ἀ. στολίς, παρύφασμα, παρυφή, θύσανος, κράσπεδον.

līmen, ĭnis, οὐ. (limus 3.) 1) διάζωμα θύρας, διαδοκίδες θύρας, ἥ τε ἄνω, (-superum), = τὸ ὑπέρθυρον, ἡ φλιά, καὶ ἡ κάτω (-inferum ἢ καὶ ἁπλῶς limen) = ὁ οὐδός (καιν. κατώφλιον). 2) μετφ. α) ἡ θύρα, πύλη, εἴσοδος· pando limen, ἀνοίγω τὴν θύραν· β) (π.) ὅρος, ὅριον: -Apul·ae· γ) οἶκος, οἰκία, ναός· δ) (π.) καὶ μ.) οὐδός = εἴσοδος, ἀρχή, belli, leti (ἀντίθ. exitus)· δ) ἡ βαλβὶς τοῦ ἱπποδρόμου, Βεργίλ.

līmes, ĭtis, ἀ. 1) ἡ αὖλαξ ἡ χωρίζουσα δύο ἀγρούς· ἐντ. τὰ διὰ ταύτης ἢ διὰ λίθου κ. τ. ὁμ. σημειούμενα ὅρια δύο ἀγρῶν (μετὰ τῆς ἐννοίας τῆς ἱερότητος, πρβλ. terminus καὶ finis)· Ἐντ. α) (Τάκ.) τὰ ὅρια χώρας τινός, μάλ. τὰ ὀχυρά· β) (Ὀβίδ.) = διαφορά, brevi -e· 2) ἀτραπός, τρίβος, στίβος, ὁδός (στενή), δίοδος· ἐντ. 1) (π.) α) = ῥεῖθρον, ῥεῦμα· β) = γραμμή (μετεώρων)· 2) μετφ. vestro l. gradior, τοῖς σοῖς ἴχνεσι βαίνω· eundem l. ago, τὴν αὐτὴν ὁδὸν πορεύομαι = τῶν αὐτῶν μέσων χρῆσιν ποιοῦμαι

Limnātes, ae, θ. (Ὀβίδ.), Λιμνάτη, θυγάτης τοῦ ποτ. Γάγγου.

Limnātis, ĭdis, θ. Λιμνῆτις (Ἄρτεμις)

1. līmo, α΄. (lima)· 1) ῥινῶ, ῥινίζω gemmas· ἐντ. μετφ. α) ῥινῶ, ξέω, λεαίνω, ἐπὶ τὸ βέλτιον ποιῶ τι, aliquid· β) ἀκριβῶς ἐξετάζω, ἐξακριβῶ, veritatem τὴν ἀλήθειαν· 2) μὴ κυριολεκτ. α) ἀπορρινῶ: plumbum limatum, μολύβδινα ἀπορρινήματα· β) μετφ. ἀφαιροῦμαί τί τινος, aliquid de re aliqua· ἐντ. = μειῶ, ἐλαττῶ, commoda· γ) τρίβω, ἀκονῶ, cornu· (κωμ.) -caput cum aliquo = φιλῶ τινα τῷ στόματι.

2. līmo, α΄. (limus 2·) βορβορῶ, caput τὴν κεφαλήν.

līmōsus, a, um (limus 2.) ἰλυώδης, βορβορώδης, τελματώδης.

limbĭtus, a, um (-ior, -issimus) [συγγ. τῷ liquidus], διαφανής, καθαρός.

līmŭlus, a, um, (Πλ.) λοξός.

1. līmus, a, um, λοξός, πλαγίως ὁρῶν oculus ὀφθαλμός· limis (ὑπον. oculis) aspicio, λοξὰ ὁρῶ.

2. līmus, i, ἀ. ἰλύς, βόρβορος.

3. līmus, i, ἀ. πορφυροῦν περίζωμα, ὃ οἱ ἀνώτεροι ἱερεῖς ἔφερον, Βεργ.

Līmȳra, ōrum, οὐ. πλ. καί, **-ra**, ae, θ. καὶ **-re**, es, θ. τὰ Λίμυρα, ἡ Λιμύρα, πόλις τῆς Λυκίας.

līnārĭus, ii, ἀ. (Πλ.) λινουργός.

Lindus, i, θ. Λίνδος, πόλις Ῥόδου.

līnĕa ἢ **līnĭa**, ae, θ. (linum)· λινέα, λινοῦν σχοινίον, λινῆ σειρά· ἐντ. α) στάθμη, κανών· ad -am, = πρὸς στάθμην, καθέτως· β) ὁρμιά· γ) γραμμή, duco -am, γραμμὴν ἄγω· ἐντ. μάλ. δ) γραμμὴ ὅρων, ὅρος, ὅριον· μετφ. = ὅριον, τέρμα (ἐπὶ θανάτου)· ε) (ἐν θεάτρῳ) = γραμμὴ ἡ τὰς ἕδρας διορίζουσα· ς) (μ.) γραμμή, σκιαγράφημα.

līneāmentum, i, οὐ. (linea)· 1) γραμμή· 2) μετφ. ἐν τῷ πληθ. adfero extrema -a orationi, περιτορνεύω, τελέως ἀπεργάζομαι τὸν λόγον· β) -a corporis, μάλ. -a oris, οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου· γ) -a Catonis, τὸ οὐκ ἀρκούντως ἐπεξειργασμένον σύγγραμμα τοῦ Κάτωνος.

līneārĭs, e, (linea), γραμμικός.

līneo, α΄. (linea), σταθμῶ τι, τῇ στάθμῃ (τῷ κανόνι) εὐθύνω τι.

līnĕus, a, um (linum), λινοῦς.

lingo, nxi, nctum, γ΄ λείχω, mel μέλι.

lingua, ae, θ. 1) γλῶσσα: prima pars l. = ἄκρα ἡ γλῶσσα· 2) γλῶσσα, λόγος: teneo, moderor -am, κρατῶ τῆς γλώσσης· commercia -ae, τὸ διαλέγεσθαι· μάλ. α) = ἡ (τοῦ λέγειν) δεινότης: -mihi est· β) -magna, γλῶσσα μεγάλη = κόμπος, μεγαληγορία· γ) γλῶσσα, λέξις, λόγος (ῥήτορος): - dives· 3) γλῶσσα, φωνή, Romana, Graeca: utraque -, = ἡ τῶν Ρωμαίων καὶ Ἑλλήνων γλῶσσα· ἐνίοτε = διάλεκτος· 4) γλῶσσα γῆς, ἰσθμός.

linguārĭum, ii, οὐ. (linqua), ζημία γλώσσης τ΄. ἔ. ποινὴ χρηματικὴ δι' ἀθυρογλωσσίαν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

lingŭla, ĭdĕ ligula.

lingŭlāca,ae, θ.(lingula)· 1) (Πλ.) ἀθυρόγλωσσος, λάλος· 2) εἶδος ἰχθύος.

līnĭger, ĕra, ĕrum, (linum, gero) λινόστολος, λινόπεπλος, λινοχίτων (περὶ Ἴσιδος καὶ τῶν ἱερέων ταύτης).

līno, lēvi ἢ livi, lĭtum, γ'. 1)ἀλείφω, χρίω, ferrum pice τὸν σίδηρον πίσῃ· - vinum (ὑπον. pice), πισσῶ τὸν οἶνον, ('Οράτ.) - faciem, χρίομαι τὸ πρόσωπον· ἐντ. α) (π.) γεγραμμένον τι ἐξαλείφω· β) -auro, ἐπιχρυσῶ· γ) μετφ. μολύνω, ταπεινῶ, facta.

linquo, līqui, (ἄνευ σ.), γ'. (μᾶλλ. π. ἀνθ' οὗ εὔχρ. τὸ relinquo)· 1) λείπω καταλείπω, μένειν ἐῶ, ἐῶ, lupos τοὺς λύκους· ἐντ.=ἐπιτρέπω, alicui aliquid· 2) ἀπολείπω,terram, urbem· (π.) - lumen, vitam, animum = ἀποβάλλω τὴν ψυχήν, ἀποθνήσκω· πρβλ. τὸ 'Ομηρ. κλείπειν φάος ἠελίοιο· -or animo, ἢ animus me -it, λειποθυμῶ.

linteātus, a, um, λινόστολος.

linteŏlum, i, οὐ. (ὑποκ. τοῦ linteum) ὀθόνιον, σινδάνιον.

linter, tris, θ. καὶ (σπ.) ἀ. 1) κύμβη, μονόξυλον, λέμβος· 2) πύελος, ληνός, κάρδοπος, σκάφη.

lintĕus, a, um (linum), λινοῦς, ὀθόνινος· ἐντ. οὐσ. **lintĕum**, ii, οὐ. 1) τὸ λίνον, ἡ ὀθόνη· β) χειρόμακτρον, σινδών, μάλ. ἱστίον.

lintrĭcŭlus, i, ἀ. πλοιάριον.

līnum, i, οὐ. λίνον· ἐντ. α) λινέα, λινοῦν νῆμα, λινόδεσμος, μάλ. πρὸς δέσιν ἐπιστολῶν· β) ὁρμιά· γ) σχοινίον, κάλως, καλώδιον· γ) ἱστίον· δ) ἄρκυς, δίκτυον· ε) ὀθόνη, σινδών.

Līnus, i, ἀ. Λίνος, νεανίας τις υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος.

Līpăra, ae,θ. Λιπάρα,ἡ μεγίστη τῶν Αἰόλου νήσων πρὸς ἄρκτον τῆς Σικελίας· ἐντ. **Līpăraeus**,, a, um, **-rensis**, e, καὶ **-rītānus**, a, um, Λιπαραῖος.

lippio, (ἄνευ πρκ.), ītum, δ'. (lippus) λημῶ, λημαλέος εἰμί, ὀφθαλμιῶ.

lippĭtūdo, ĭnis, θ. τὸ λημᾶν τοὺς ὀφθαλμούς, ἡ λήμη, ὀφθαλμία.

lippus, a, um, 1) (π.) ἐπὶ ὀφθαλ. λημῶν, oculus ὀφθαλμὸς· 2) ἐπὶ ἀνθρ. λημαλέος εἰμί, λημῶ, ὀφθαλμιῶ.

līquĕ-făcĭo, fēci, factum, γ'. 1) τήκω, ῥευστοποιῶ, ceram τὸν κηρόν· glacies liquefacta, πάγος τακείς· 2) τήκω, διαλύω, cibos τὰς τροφὰς (διὰ πέψεως)· viscera liquefacta = σεσηπότα· 2) μετφ. τήκω τινά, ἀσθενῆ ποιῶ τινα.

līquĕfactus, a, um, μετχ. τοῦ liquefacio.

līqueo, līqui ἢ licui, (ἄνευ σ.), β'. 1) (μᾶλ. π.) εὔχρ. μόνον ἐν τῇ μετχ. **liquens**, διαφανής,ῥευστός, ὑγρός,mel, vinum, fluvius; campi liquentes = ἡ τῆς θαλάσσης ἐπιφάνεια· 2) μετφ. διαφανής, δῆλος, φανερός, σαφὴς εἰμι (ὡς τὰ πολλὰ ἐν τῷ 3ῳ ἐν. πρασ. ἀπρσώπ.): liquet te esse meum, φανερόν ἐστιν, ὅτι σὺ ἐμὸς εἶ· (ἐπὶ δικαστοῦ) non -et, οὐ σαφὲς ἐστί (μοι τὸ πρᾶγμα).

līquesco, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), γ'. (liqueo)· 1) τήκομαι· 2) μετφ. α) ἐπὶ ὕδατ. διαφανὴς γίγνομαι· β) τήκομαι, ἀναλύομαι, ἐντ.= φθείρομαι, ἀπόλλυμαι, μειοῦμαι· γ) ἐκθηλύνομαι, mollitiā.

līquĭdo, ἐπίρ. (-ius), διαρρήδην.

līquĭdiuscŭlus, a, um, ὑγρότερός πως· (Πλ.) = μαλακώτερος, ἡπιώτερος.

liquĭdus, a, um (-ior, -issimus) [liqueo]· 1) (π.) ὑγρός, ῥευστός· - moles, ἡ θάλασσα· οὐσ. **liquĭdum** = τὸ ὕδωρ; iter -um, ὁ ἀήρ· -um aes ῥευστὸς χαλκός· 2) μετφ. α) διαφανής, διαυγής, καθαρός, λαμπρός, φωτεινός· β) ὑγρός, μαλακός· γ) ἐπὶ λόγου = εὔρους, σαφής· ἐντ. **liquĭdum** i, οὐ. τὸ σαφές: ad -um perduco, διασαφηνίζω· δ) (π.) φαιδρός, ἀτάραχος, animus· ε) καθαρός, εἰλικρινής, fides· ς) καθαρός, ἀμιγής, ἄμικτος, voluptas.

liquo, α'.(liqueo)· 1) τήκω,lapidem igni τὸν λίθον τῷ πυρί· 2) διυλίζω, διηθῶ, vinum τὸν οἶνον· ἐντ. μετφ. ἐπὶ λόγου· = καθαίρω.

1. līquor, ἀποθ. γ'. 1) ῥέω· sudor -itur toto corpore· 2) μετφ. φθείρομαι, ἀπόλλυμαι.

2. līquor, ōris, ἀ. (liqueo) (ὡς τὰ πολλὰ π.)· 1) ὑγρότης,ῥευστότης· 2) τὸ ῥευστόν, τὸ ὑγρόν, οἷον ὕδωρ, μέλι, γάλα κτλ. καὶ = ἡ θάλασσα.

Līris, is, ἀ. Λεῖρις, ποταμὸς Λατίνης

līroe.(Πλ.) (λατινικός τύπος τοῦ ἑλληνικοῦ) λῆροι.

lis, lītis, θ. γεν. πλ. -ium· 1) ἔρις, διαφορά, ἀμφισβήτησις: habeo -em

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

cum aliquo, ἐρίζω πρός τινα· 2) μάλ. ἡ δικαστικὴ ἔρις, ὁ ἀγών (ἐν δικαστηρίῳ), ἑπομ. = δίκη, διαδικασία: obdineo -em, νικῶ (κερδαίνω) δίκην· amitto -em, ἡττῶμαι (ἀπόλλυμι τὴν δίκην)· -em intendo, infero alicui, δίκην λαγχάνω τινί, διώκω τινά (ἐν δικαστηρίῳ)· 3) τεχν. ὅρ. τὸ ἀμφισβήτημα: litem lite resolvo, ἀμφισβήτημα ἀμφισβητήματι λύω.

Lissus, i, θ. ἡ **Lissum**, i, οὐ. Λίσσος, πόλις Δαλματίας.

lītātio, ōnis, θ. (lito), τὸ καλλιερεῖν, τὸ τὰ ἱερὰ καλὰ τῷ θυομένῳ γίγνεσθαι.

lĭtĕra, (ἡ **littera**), ae, θ. (lino)· 1) ἕν τε τῷ ἑν. καὶ πληθ. =γράμμα, στοιχεῖον (τῆς Ἀλφαβήτου): facio -am ἢ -as = γράφω· ad -am, κατὰ γράμμα, κατὰ λέξιν· in -am ἢ -ārum ordine, ἀλφαβητικῶς· -salutaris, τὸ A = absolvo ἀθωῶ· -tristis, τὸ C = condemno καταδικάζω· 2) ἐν τῷ πληθ. =τὰ γράμματα, τὸ γεγραμμένον: -is trado, mando = συγγράφω· ὅθεν α) γράμματα, ἐπιστολή: unae -ae, μία ἐπιστολή· binae -ae, δύο ἐπιστολαί· per -as, γράμμασιν· β) δημόσια γράμματα· οἷον πράξεις, ἀναγραφαί, μαρτύρια, κατάλογοι καὶ τ. ὅμ. - publicae· γ) συγγράμματα, βιβλία, ἡ γραμματολογία (ἔθνους τινός), μάλ. ἡ ἱστορία καὶ φιλοσοφία· γ) γράμματα, μαθήματα, παιδεία: nescio -as, ἀπαίδευτός εἰμι.

lĭtĕrārĭus, a, um (litera), γραμματικός· - ludus, γραμματοδιδασκαλεῖον

lĭtĕrātē, ἐπίρ. 1) φανερῶς γράμμασι, scribo γράφω· 2) κατὰ λέξιν, responde· 3) λογίως, πεπαιδευμένως, πολυμαθῶς, ἐπιστημόνως.

lĭtĕrātor, ōris, ἀ. (litera), γραμματικός, γραμματοδιδάσκαλος.

lĭtĕrātūra, ae, θ. (litera)· 1) γραφή· α) - Graeca ἡ Ἑλληνικὴ Ἀλφάβητος· β) = τὸ γεγραμμένον· 2) (μ.) γράμματα, φιλολογία.

lĭtĕrātus, a, um (-ior, -issimus)· 1) γράμματα ἔχων, ἐπιγεγραμμένος, urna; servus l. = στιγματίας· 2) γραμμάτων ἔμπειρος, δεινὸς τὰ γράμματα, πεπαιδευμένος, λόγιος, φιλόλογος, κριτικός· servus l., δοῦλος ἀντιγραφεύς· μετφ. otium -um, σχολὴ τοῦ λογίου (καθ' ἣν ὁ λόγιος δύναται σπουδάζειν περὶ τὰς ἐπιστήμας).

Līternum, i, οὐ. Λίτερνον, πόλις τῆς Καμπανίας, οὗ ἐγγὺς ἐκβάλλει ὁ ποταμὸς **Līternus**, i, ἀ. Λίτερνος. ἐντ. **Liternus**, καὶ **-nīnus**, a, um, τοῦ Λιτέρνου.

lītĕrŭla, ae, θ. (ὑποκ. τοῦ litera) 1) μικρὸν γράμμα· 2) πληθ. ἐπιστόλιον· 3) ὀλίγα γράμματα, μικρὰ παιδεία, μικρὰ πολυμάθεια.

lītĭgātor, ōris, ἀ. (litigo) (μ.), ὁ δικαζόμενος, ὁ δίκην ἔχων.

lītĭgiōsus, a, um (litigium)· 1) ἐριστικός, πλήρης ἐρίδων, disputatio, forum· 2) φιλόδικος, homo· 3) ἀμφισβητήσιμος, praedium.

lītĭgĭum, ii, οὐ. (Πλ.) = lis.

lītĭgo, āvi. (lis, ago) ἐρίζω, cum aliquo πρός τινα· μάλ. = δικάζομαι.

līto, āvi. 1) καλλιερῶ, τὰ ἱερὰ καλὰ γίγνεταί μοι θυομένῳ, θυόμενος εὐμενῆ σημεῖα λαμβάνω· 2) οὐδ. victima nulla -at, οὐδὲν ἱερεῖον καλλιερεῖ = εὐμενῆ σημεῖα δείκνυσιν· 3) μετφ. θύων ἱλάσκομαι, deos.

lītŏrālis, e, καὶ **-rĕus**, a, um, (litus) (π.) αἰγιάλειος, ἐπάκτιος.

littĕra, κτλ. ἴδε litera κτλ.

littus, ἴδε litus.

lītūra, ae. θ. (lino)· 1) ἄλειψις, χρίσις· 2) ἐπὶ δέλτου· ἐξάλειψις, ἀπαλοιφή, διόρθωσις, unius nominis; nomen est in - ā, τὸ ὄνομα ἀπηλείφθη· 3) (π.) (ἐκ δακρύων) κηλὶς συγγράμματος.

lītus ἢ **littus**, ŏris, οὐ. 1) αἰγιαλός, ἀκτή, (πρβλ. ripa, ora)· 2) ὄχθη, (λίμνης, ποτ.)· 3) = ora, παραλία, τὰ ἐπιθαλάσσια, Βεργ.

lītŭus, i, ἀ. 1) ἡ καμπύλη ῥάβδος τῶν οἰωνοσκόπων· 2) κέρας, ἐπικαμπὴς σάλπιγξ τῶν ἱππέων, ἡ ἐκπέμπουσα ἦχον ὀξὺν (πρβλ. tuba)· 3) μετφ. ὁ αἴτιος: - profectionis meae.

līvĕo, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), ŭi. (π. καὶ μ.) πελιδνός εἰμι· dentes - ent rubigine· 2) φθονῶ τινι, alicui.

līvesco, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), ĕrŭi. (liveo) (π.), πελιδνὸς γίγνομαι.

līvi, livisse, παρκ. τοῦ lino.

līvĭdŭlus, a, um, ὑπόφθονος.

līvĭdus, a, um (- ior) [liveo]· 1) πελιδνός· - a unda, τὸ πελιδνὸν ὕδωρ τῆς Στυγός· 2) (μ.) μετφ. φθονερός, φθονητικός. βάσκανος.

Līvĭus, a, um, τοῦ Λιβίου· οὐσ. **-us**,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροι

i, ἀ. ὁ Λίβιος (Titus L. Patavinus), ὁ ἐπιφανὴς τῶν Ῥωμαίων ἱστοριογράφος, γεννηθεὶς τῷ 59ῳ π. Χ. καὶ τελευτήσας τῷ 16 μ. Χ.

livor, ōris, ἀ. (liveo)· 1) πελιδνότης· 2) μετφ. φθονερία, φθόνος, βασκανία.

lixa, ae, θ. ὁ κάπηλος (πρβλ. calo 2.). πληθ. lixae = πᾶς ὁ ὄχλος τῶν καπήλων, ἐρθοπωλῶν κτλ. τῶν τῇ στρατιᾷ ἀκολουθούντων.

lixābundus, ἴδε lascivibundus.

lŏcātĭo, ōnis, θ. (loco)· 1) (μ.) θέσις, τάξις, verborum· 2) μίσθωσις· μετων. = τὸ τῆς μισθώσεως συμβόλαιον· - consulum, μίσθωσις, ἔκδοσις ὑπὸ τῶν ὑπάτων γενομένη.

lŏcātor, ōris, ἀ. ὁ ἐκ-μισθῶν τι.

lŏcĭto, ā. (κωμ.) = loco 2.

lŏco, α΄. (locus)· 1) τοπάζω, καθίστημι, τίθημι, καθίζω τινὰ ἢ τι ἔν τινι ἢ εἴς τι· - in sede, καθίζω τινὰ ἐν ἕδρᾳ· - pro cornibus, πρὸ τῶν κεράτων καθίστημι, τάττω· - insidias alicui, καθίστημί τινι ἔνεδραν· ἐντ. α) - civitatem in alicujus fide, διαπιστεύω τινὶ τὴν πολιτείαν· - beneficium apud ingratos, παρακατατίθημι τοῖς ἀχαρίστοις εὐεργεσίαν· - mentem in re, στρέφω τὴν διάνοιαν πρός τι· β) μάλ. - aliquam in matrimonium (καὶ in matrimonio) ἢ nuptum, ἐκδίδωμι τὴν θυγατέρα, alicui τινί, in loculentam familiam εἰς ἐπιφανῆ οἶκον· γ) - pecuniam, δανείζω χρήματα· δ) - nomen (π.), ἐγγυῶμαι· 2) μισθῶ, ἐκμισθῶ, domum οἰκίαν· -me ἢ operam meam, ἀναδέχομαί τι ἔργον ἐπὶ μισθῷ· ἐντ. α) ἐκδίδωμι, πωλῶ, vectigalia τοὺς φόρους· β) = ἐργοδοτῶ μειοδοτῶ, statuam τὸν ἀνδριάντα.

Locri, ōrum, ἀ. πλ. Λοκροί, ὧν ἡ χώρα, **Locris** ĭdis, θ. Λοκρίς, ἐντ. **Locrenses**, ium, ἀ. πλ. = Locri· 2) Λοκροί, πόλις Ἰταλίας, ἧς οἱ πολῖται ἐκαλοῦντο **Locri**, ōrum, ἢ **Locrenses**, ium, ἀ. πλ. Λοκροί.

lŏcŭlāmentum i, οὐ. θήκη (βιβλίων).

lŏcŭlus i, ἀ. 1) ἐν τῷ ἑνικ. α) ὑποκορ. τοῦ locus, μικρὸς τόπος· β) μάλ. = θήκη (νεκροῦ), σορός· 2) ἐν τῷ πλ. κάψα, κιβώτιον, θήκη (πρὸς φύλαξιν ἀργυρίου κ. τ. ὅμ.)

lŏcŭples, ētis, (-ior, -issimus) [locus pleuus)· 1) πολυκτήμων· 2) πλούσιος, εὔπορος, homo; munera l. δῶρα ἄφθονα μετφ. Lysias l. oratione, Λυσίας πλούσιον τὸν λόγον ἔχει· 3) ἀξιόχρεως, ἀξιόπιστος, testis μάρτυς· tabellarius l. ἀσφαλὴς γραμματοφόρος.

lŏcŭplētātor, ōris, ἀ. (μ.) ὁ πλουτίζων.

lŏcŭplēto, α΄. (μ.) πλουτίζω τινά τινι, aliquem praedā.

lŏcus, i, ἀ. ἐν τῷ πληθ. **loci** καὶ **loca**· 1) τόπος, χώρα, χωρίον· μάλ. - superior, α΄ βῆμα· ὄθεν ex loco superiore, inferiore, aequo dico, ἴδε aequus· β) ἐν τῇ στρατ. γλῶσ. = τόπος ὑψηλότερος τοῦ ἐδάφους, ἐπομ. = λόφος, ὄχθος· iniquus - , ἀνεπιτήδειος τόπος (ἀντίθ. aequus l.). 2) τόπος, χωρίον, πόλις, κώμη· ἐντ. καὶ = οἰκητήριον, οἰκία· 3) τόπος, θέσις, στάσις: loco priore ἢ posteriori dico, πρῶτος ἢ ἔσχατος λέγω· loco moveo aliquid, ἐκτοπῶ ποιοῦμαί τι· 4) μετφ. α) τόπος, τάξις: - equester, ἡ τῶν ἱππέων τάξις· summo (nobili, obscuro, illustri, inferiore) loco natus, ἐξ ἐπιφανῶν, ἐξ ἀγενεστάτων γεγονώς· β) κατ' ἀφαιρ. (πρὸς δήλωσιν τῆς ἀξίας ἣν τις ἢ τι ἔχει): nullo loco numero aliquem, ἐν οὐδεμιᾷ χώρᾳ (παρ' οὐδὲν) ἡγοῦμαί τι· ὡσαύτ. fratris, filii loco, ἐν χώρᾳ (ἀντὶ) ἀδελφοῦ, υἱοῦ· γ) κατάστασις, περίστασις: res est eo loco ἢ in eo loco est, τὸ πρᾶγμα οὕτως ἔχει· 5) τόπος, καιρός, ἀφορμή· loco ἢ in loco, ἐν καιρῷ· 6) (μάλ. ὁ πληθ. **loci**) = χωρίον, μέρος, κεφάλαιον συγγράμματος, ἐπιστήμης, λόγου κ. τ. ὅμ. 7) τίθεται πλεοναστ. ἢ γεν. loci, locorum, μετὰ τῶν ἐπιρρ. ubi, quo, eodem, ibidem, ubicunque, καὶ παρὰ τοῖς κωμ. μετὰ τοῦ postea· quo loci, ποῦ, ὅπου· ubicunque locorum, ὁπουδήποτε· ad id loci ἢ locorum, μέχρις αὐτοῦ. 8) τόπος = αἱ γοναί.

lŏcurna, ae, θ. 1) ἀκρίς· 2) εἶδος παγούρου· 3) κύρ. ὄν. Λοκούστα, περιβόητος ἐπὶ Νέρωνος φαρμακίς.

lŏcūtĭo (ἢ **lŏquūtĭo**), ōnis, θ. (loquor)· 1) τὸ λέγειν, ὁ λόγος· 2) ἐκφώνησις· 3) λέξις, φράσις.

lŏcūtus, a, um μετοχ. τοῦ loquor.

lōdĭcŭla, ae, θ. ὑποκ. τοῦ lodix.

lōdix, ĭcis, θ. (μ.) σισύρα, στρῶμα.

lŏgēum, (logaeum) i, οὐ. (ἀμφιθ.), λογεῖον, γραμματοφυλάκιον.

lŏgi, ōrum, ἀ. 1) λόγοι· μάλ. α)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(κωμ.) λόγοι γελοῖοι, παιδιά. δ) ἀποφθέγματα. 2) μῦθοι, ὡς οἱ Αἰσώπου.

lŏgĭce, es, f. καί - ca, ōrum, οὐ. πληθ. λογική.

lōlīgo, ĭnis θ. τευθίς.

loliguncŭla, ae, θ. ὑπ. τοῦ loligo.

lŏlĭum, ĭi, οὐ. αἶρα, ζιζάνιον.

Lollĭus, a, um, τοῦ Λολλίου· κύρ. ὄν. ὁ Λόλλιος.

lōmentum, i, οὐ. (lavo ἀντὶ lavimentum, laumentum), εἶδος φυράματος ἐξ ἀλεύρου ἐκ κυάμων, ᾧ αἱ Ῥωμαῖαι δέσποιναι τὴν τρυφερότητα τοῦ δέρματος διατηροῦν.

Londĭnĭum, ĭi, οὐ. Λονδίνιον, πόλις Βρεταννίας, τανῦν Λονδῖνον.

longaevus, a, um (π.), μακροχρόνιος, πολυχρόνιος, πολυετής.

longe, ἐπίρ. (-ius, issime) [longus] 1) τοπικ. μακράν, πόρρω: l. lateque, ἐπὶ πολύ· - graditur, μακροῖς βήμασι βαδίζει (πρβλ. τὸ Ὁμηρ. «μακρὰ βιβάς»· μάλ. α) πόρρω, ἐπὶ πολύ, video· - absum, μακρὰν (πολὺ) ἀπέχω· β) πόρρωθεν, subsequor γ) ab urbe l. μακράν, ἀπέχει τῆς πόλεως· δ) - absum (μετφ.) = οὐδαμῶς βοηθῶ, ab aliquo οὐδαμῶς ὠφελῶ τινα· 2) ἐπὶ χρόνου· -ante πολλῷ χρόνῳ ὕστερον· 3) πρὸς ἐπίτασιν ἰδιότητός τινος = μακρῷ, πολλῷ, πολύ, primus πρῶτος· - diversus, πολλῷ διάφορος· 4) διεξοδικῶς, dico λέγω.

longinque, ἐπίρ. (μ.) πόρρω, μακράν.

longiquĭtas, ātis, θ. 1) (μ.) μῆκος, viae τῆς ὁδοῦ· 2) χρονιότης, μακροχρονιότης, πολυχρονιότης, morbi τῆς νόσου. aetatis l., τὸ γῆρας· 3) ἀπόστασις, μακρὸν διάστημα, regionum.

longinquus, a, um, (-ior, - issimus) [longus]· 1) (μ.) μακρός, ἐκτεταμένος· 2) ἐπὶ χρόνου· χρόνιος, μακροχρόνιος, πολυχρόνιος, vita· 3) πόρρω ὤν, μακρὰν οἰκῶν, πολὺ ἀπέχων. ἀφεστώς, gentes, hostes; cura -a, μέριμνα περὶ πολὺ ἀπεχόντων πραγμάτων· - a bella, πόλεμος πρὸς μακρόθεν ἐλθὸν ἔθνος· -a consuetudo, ἀρχαῖον ἔθος· οὐδ. πληθ. τὰ ἔσχατα imperii· ἐντ. α) homo l. ἀλλοδαπός, ξένος· β) spes l. ἐλπὶς ἀμφίβολος.

longĭter, ἐπίρ. (Λουκρ.) = longe.

longĭtūdo, ĭnis, θ. (longus), μῆκος: in, per - inem καί in - ĭne, τὸ μῆκος, εἰς μῆκος, κατὰ μῆκος· 2) ἐπὶ χρόνου· μῆκος, μακρότης, διάρκεια, noctis.

longiuscŭlus, a, um (ὑποκορ. τοῦ longus), ὀλίγῳ μακρότερος.

Longŏbardi, ὶδὲ Langobardi.

longŭle, (ὑποκ. τοῦ longe) μακράν πως

longŭlus, a, um (ὑποκ. τοῦ longus), ὑπόμακρος, μακρός τις.

longŭrĭus, ii, ἀ. (longus), κάμαξ.

longus, a, um, (-ior, - issimus)· 1) ἐπὶ τόπου· μακρός, - ά, -όν· hasta δόρυ, via ὁδός, epistola ἐπιστολή· navis l. = μακρὰ (πολεμικὴ) ναῦς· fossa sex pedes l. τάφρος, ἓξ πόδας τὸ μῆκος· μετφ. manus - a, χεὶρ ἐπὶ πολὺ ἐξηνουμένη· (π.) = εὐρύς, pontus, aether· 2) (μ. απ.)=longinquus: militia - a, στρατεία πόρρω ἀπέχουσα (μακρυνή)· 3) ἐπὶ χρόνου· μακρός, χρόνιος, μακροχρόνιος, mora, mensis, syllaba; - i anni, τὸ γῆρας. Ἐντ. α) in -um duco, μηκύνω, παρατείνω, ἀναβάλλομαι· ex longo, ἐκ πολλοῦ· β) - societas, μακρὰ (ἀρχαία) συμμαχία· γ) - um est, μακρὸν ἂν εἴη, πολὺς ἂν εἴη λόγος· ne - um sit, ἵνα παύσωμαι μακρολογῶν· nihil mihi est longius = μακρότερον οὐ δύναμαι ἀναμένειν, σφοδρότατα (ἀνυπομόνως) ἐπιθυμῶ· δ) -ius facio aliquid, ἀκριβῶς πραγματεύομαί τι· -esse nolo, οὐ βούλομαι μακρηγορεῖν· ε) (π.) longus spe, ματαίαις ἐλπίσι τρεφόμενος.

lŏquācĭtas, ātis, θ. (loquax), πολυλογία, ἀδολεσχία, λεσχηνεία, λαλιά.

lŏquācĭter, ἐπίρ. (-ius) πολυλόγως.

lŏquācŭlus, a, um, (ὑποκ. τοῦ loquax) πολυλόγος πως, λουκρ.

lŏquax, ācis, ἐπίθ. (loquor), στωμύλος, πολυλόγος, λάλος, ἀδολέσχης.

lŏquēla, ae, θ. (loquor) (π.)· 1) λόγος· 2) γλῶσσα, Graja Ἑλληνική.

lŏquentĭa, ae, θ. τὸ λαλεῖν.

loquĭtor, ἀποθ. α'. (ἀρχ.)=loquor.

lŏquor, cūtus ἢ quūtus sum, ἀποθ. γ'. 1) λέγω, λαλῶ, διαλέγομαι: -cum aliquo, alicui τινί, πρός τινα· καὶ -Graece, Latine, Ἑλληνιστί, Λατινιστὶ διαλέγομαι· 2) λέγω, ἀγορεύω, apud populum ἢ in senatu, εἰς τὸν δῆμον ἢ ἐν τῇ συγκλήτῳ, pro aliquo ὑπέρ τινος· 3) λέγω, ἀνὰ στόμα ἔχω, classes τοὺς στόλους· 4) λέγω, μνημονεύω, ὀνομάζω, aliquid, cum· ἐντ. = λέγω,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ᾄδω, proelia τὰς μάχας· 5) pinus loquens, λαλοῦσα, ψιθυριζουσα· ἐπὶ ὀφθαλμ. = λέγω, ὀηλῶ τι· ἔντ. α) res ipsa -ītur, τὸ πρᾶγμα φωνὴν ἀφίησιν· 6) ut consuetudo -ītur, ὡς εἴωθέ τις ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ λέγειν· γ) loquuntur ἢ loquitur fama, λέγουσιν, λόγος ἐστίν.

lōrāmēntum, i, οὐ. (ἀρχ.), ἱμάς.

lōrārĭus, ĭi, ἀ. μαστιγοφόρος.

lōrĕus, a, um (ἀρχ.), ἱμάντινος.

lōrīca, ae, θ. (lorum)· 1) θώραξ ὁ ἐξ ἱμάντων, ὁ ἐκ δέρματος, (ὁ ὕστερον ἐκ μεταλλίνων δακτυλίων· πρβλ. thorax)· 2) ἔπαλξις, θωράκιον· 3) κονίαμα.

lōrīcātus, a, um, θωρακοφόρος.

lōrīpes, ĕdis, ἐπίθ. στρεβλόπους.

lōrum, i, οὐ. 1) ἱμάς (κοιν. λωρίον)· 2) μετ. α) ἡνία· β) ῥάβδος· 3) ζώνη.

lōtĭum, ĭi, οὐ. (μ.), οὖρον.

Lōthŏphăgi, ōrum, ἀ. Λωτοφάγοι.

1. lōtus, i, θ. λωτός, δένδρον Λιβύης καὶ ὁ γλυκὺς καὶ εὐώδης καρπὸς αὐτοῦ, ὃν οἱ Λωτοφάγοι ἤσθιον.

2. lōtus, a, um, μετχ. τοῦ lavo.

lŭa, ae, θ. Λύα, θεά τις, ἢ τὰ λαφυραγωγηθέντα ὅπλα καθωσιοῦτο.

lūbens, **lŭbet**, **lūbīdo**, κτλ., ἴδε libens, libet, libido.

lūbrĭco α'. (μ.), ὀλισθηρὸν ποιῶ.

lūbrĭcus, a, um· 1) ὀλισθρός (ὅωρ.), ὀλισθηρός, λεῖος, fastigium· 2) ὀλισθηρός, γλίστρος, γλοιός, exta, sanguis· ἔντ. (π. καὶ μ.) α) = ὀλισθαίνων, ταχύς, amnis ποταμός· corpus -um, σῶμα φερόμενον (levitate)· β) μετφ. historia -a, ἱστορία ὁμαλῶς γεγραμμένη· annus l., ὁ φεύγων ἑνιαυτός· γ) oculi -i, ὑγροί (ἐρωτικοί) ὀφθαλμοί· 2) μετφ. α) σφαλερός, ἐπισφαλής, ἀβέβαιος, ἄστατος, ἐπικίνδυνος, ἄπορος. β) (π.) ψευδής, ἀπατηλός, δόλιος.

Lūca, ae, θ. Λοῦκα, πόλις Τυρρηνίας· ἔντ. **Lucensis**, e, τῆς Λούκης.

Lūcāni, ōrum, ἀ. πλ. Λευκανοί, λαὸς τῆς κάτω Ἰταλίας. Ἔντ. 1) **Lūcānus**, a, um, τῆς Λευκανίας· 2) **Lūcānĭcus**, a, um, Λευκανικός· ἔντ. **-ĭca**, ae, θ. ὁ ἀλλᾶς (κοιν. λουκάνικον)· 3) **Lūca**, ae, ἀ. ἐκ Λευκανίας· boves Lucae = οἱ ἐκ Λευκανίας βόες· οὕτως δὲ οἱ Ῥωμαῖοι ἀγνοοῦντες ἐκάλουν τοὺς ἐλέφαντας, ἅτε τὸ πρῶτον αὐτοὺς ἰδόντες ἐν τῷ ἐν Λευκανίᾳ στρατῷ τοῦ Πύρρου.

lūcar, ăris, οὐ. (μ.) τὸ εἰς θέας τελούμενον ἀργύριον (ἴσως τὸ ἀργύριον τὸ προερχόμενον ἐκ τῶν ἁλσῶν, luci).

lūcellum, i, οὐ. (ὑποκ. τοῦ lucrum), κερδάριον, μικρὸν κέρδος.

lūceo, luxi, (ἄνευ σ.), **C'**. (lux)· 1) φωτίζω, φέγγω, λάμπω· μάλ. ἀπρόσ. lucet, φῶς ἐστι, φέγγει, ἡμέρα ἐστίν· 2) μετφ. α) λάμπω, ἐκλάμπω, ἐκπρέπω, oratio, virtus· β) φανερός, δῆλος, καταφανὴς εἰμι: mea officia nunc lucent, τὰ ἐμὰ καθήκοντα νῦν φανερὰ ἐστιν.

Lūcĕres, rum, ἀ. πλ. Λούκερες, ἡ τρίτη τῶν τριῶν φυλῶν, εἰς ἃς Ῥωμύλος διεῖλε τοὺς Ῥωμαίους.

Lūcĕrĭa, ae, θ. Λουκερία, πόλις Ἀπουλίας· ἔντ. **Lūcĕrīnus**, a, um, Λουκερῖνος, τῆς Λουκερίας· οὐσ. **-rīni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Λουκερῖνοι.

lūcerna, ae, θ. (luceo), λύχνος: ante -as, πρὸ τῆς νυκτός· ad extremas -as, μέχρι βαθείας νυκτός.

lūcesco ἢ **lucisco** (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), **γ'**. (luceo), ἄρχομαι λάμπων, ἐπιλάμπω· μάλ. ἀπρόσ. lucescit, ἡμέρα ὑποφώσκει, ἡμέρα γίγνεται.

lūci, δοτ. τοῦ lux, ἢ γεν. τοῦ lucus.

lūcĭde, ἐπίρ. (-ius, -issime), φωτεινῶς, φανερῶς, καταφανῶς, σαφῶς.

lūcĭdus, a, um, (-ior, -issimus) (luceo)· 1) φωτεινός, λάμπων· (π.) = λευκότητι λάμπων, λαμπρός, puella· 2) μετφ. φανερός, καταφανής, σαφής.

lūcĭfer, ĕra, ĕrum, φωσφόρος, Diana Ἄρτεμις· -i equi, οἱ τοῦ Ἡλίου ἵπποι· ἔντ. οὐσ. **Lucĭfer**, ĕri, ἀ. ὁ πλανήτης Ἀφροδίτη ἢ Ἑωσφόρος· (π.) = ἡμέρα.

lūcĭfŭga, ae, ἀ. καὶ θ. (lux, fugio) (μ.), ὁ φεύγων τὸ φῶς.

lūcĭfŭgus, a, um = lucifuga.

Lūcĭlĭus, ĭi, ἀ. Λουκίλλιος.

Lūcīna, ae, θ. ἡ Εἰλείθυια. ἔντ. (π.) = ὁ τόκος, τὸ τίκτειν.

Lucrētĭlis, is, ἀ. Λουκρήτιλις, ὄρος Σαβίνης, ἐγγὺς τῆς Ὁρατίου ἐπαύλεως.

Lucrētīnum, i, οὐ. Λουκρητῖνον, ἔπαυλις Ἀττικοῦ πλησίον Λουκρητίλεως

Lucrētĭus, a, um, τοῦ Λουκρητίου· οὐσ. **-us**, i, ἀ. ὁ Λουκρήτιος (Titus L. Carus), ὁ τὸ ἐπικὸν ποίημα de rerum natura ποιήσας, σύγχρονος Κικέρωνος. **-a**, ae, θ. ἡ Λουκρητία.

lucri-făcĭo, ὀρθότ. νῦν γράφεται διῃρημένον, ἴδε lucrum.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

lucrĭfĭcābĭlis, e (Πλ.) ἐπικερδής.
lucrĭfĭcus (Πλ.) = lucrificabilis.
lucrĭfŭga, ae (Πλ.), (lucrum fugio), ὁ φεύγων τὸ κέρδος.
Lucrīnus lacus, ὁ Λουκρῖνος κόλπος ἐν Καμπανίᾳ· ἐντ. **Lucrīnus**, a, um καὶ **Lucrīnensis**, e, Λουκρῖνος.
lucrĭpĕta, ae, ἀ. (Πλ.) φιλοκερδής.
lucror, ἀποθ. α'. (lucrum)· 1) κερδαίνω, talentum τάλαντον (ἀντίθ. perdo). - nomen, κτῶμαι ὄνομα.
lūcrōsus, a, um, (-ior, -issimus) (π. καὶ μ.), κερδαλέος, ἐπικερδής.
lucrum, i, οὐ. κέρδος: -facio ex re aliqua, κερδαίνω ἀπό τινος· lucro est, ἐπικερδές ἐστι· pono, deputo in lucro, κέρδος ἡγοῦμαι· lucri facio aliquid, κερδαίνω τι· de lucro vivo = τῷ ἑλέῳ ἄλλων ζῶ· 2) α) =φιλοκέρδεια, τόκος· β) (π.) = πλοῦτος, χρυσίον.
luctāmen, ĭnis, οὐ. (luctor), ἀγών, ἀγωνισμός, πόνος, Βεργ.
luctātĭo, ōnis, θ. (luctor)· 1) πάλη· 2) μετφ. α) ἀγών, ἀγωνισμός, πόνος· β) λογομαχία, ἀμφισβήτησις.
luctātor, ōris, ἀ. παλαιστής.
luctĭfer, ĕra, ĕrum, πένθος φέρων.
luctĭfĭcus, a, um (π.), πένθος παρέχων.
lucti-sŏnus, a, um (π.) πένθιμα ἠχῶ.
luctor, ἀποθ. α'. (ἀρχ. καὶ **lucto** α'.) 1) παλαίω, cum aliquo πρός τινα· 2) μετφ. α) ἀγωνίζομαί τινι, cum aliquo, (π. καὶ δοτ. fluctibus)· β) ἀγωνίζομαι, διατείνομαι, πονῶ (ποιεῖν τι)· γ) (π.) oscula luctantia, τὰ μετ' ἀντιστάσεως φιλήματα.
luctuōse, ἐπίρ. (-ius), πενθητικῶς.
luctuōsus, a, um (-ior, -issimus) (luctus)· 1) πολυπενθής, δεινός, χαλεπός, dies, tempora, exsilium.
luctus, us, ἀ. (lugeo)· 1) πένθος, (τὸ ἐπὶ τῷ θανάτῳ ἢ καὶ τῇ ἐξορίᾳ τινός δι' ἐξωτερικῶν σημείων ἐκδηλούμενον, οἷον πενθίμων φαρεμάτων, παραμελήσεως τῆς κόμης κ. τ. ὁμ. πρβλ. dolor, moeror): senatus est in luctu, ἡ σύγκλητος πενθεῖ, μελανειμονεῖ. -finitur, deponitur, τὸ πένθος κατατίθεται· 2) ἐνίοτε = dolor· 3) (π.) αἰτία πένθους: - erat levior· 4) (Βεργ.) Luctus, Πένθος (θεός)
lūcu, ἀρχ. ἀφαιρ. τοῦ lux.
lūcŭbrātĭo, ōnis, θ. (lucubro)· 1) ἡ πρός λύχνον ἐργασία, ἡ νυκτερεία, (κοιν. τὸ νυχτέρι): -anicularum, ὁ ἐσπέριος λῆρος τῶν γραϊδίων· 2) μετων. τὸ νυκτερινόν ἔργον.
lūcŭbrātōrĭus, a, um, νυκτερευτικός, χρήσιμος εἰς τὸ νυκτερεύειν (πρός λύχνον μελετᾶν), Σουητ.
lūcŭbro, α'. (lux)· 1) ἀμετ. πρός λύχνον ἐργάζομαί τι, opusculum συγγραμμάτιον.
lūcŭlente, ἤ -ter, (-ius, -issime)· 1) καλῶς, εὐκρινῶς, εὐστόχως, dico, scribo· 2) ἱκανῶς, σφόδρα, calefacio.
lūcŭlentus, a, um (lux)· 1) (σπ.π.) φωτεινός, vestibulum· 2) ἐπιφανής, λαμπρός, μεγαλοπρεπής, μέγας, καλός (τὴν ὄψιν), εὐπρεπής: dies -, εὐτυχὴς ἡμέρα· auctor -, συγγραφεὺς ἀξιόπιστος, ὡσαύτ. καὶ testis μάρτυς.
Lūcūllus, i, ἀ. Λούκουλλος· ἐντ. **Lūcūllēus** καὶ **-lĭānus**, a, um, τοῦ Λουκούλλου.
lūcŭlus, i, ἀ. (ὑποκ. τοῦ lucus), μικρόν ἄλσος, Σουητ.
Lūcŭmo, ōnis, ἀ. Λουκόμων· οὕτως δὲ ἐκαλοῦντο οἱ ἐν Τυρρηνίᾳ δυνάσται, σύναμα καὶ ἱερεῖς ὄντες.
lūcus, i, ἀ. ἱερόν ἄλσος, (π.)=δάσος.
lūdĭa, ae, θ.(π.)· 1) ἐρωμένη μονομάχου· 2) χαρεύτρια.
lūdĭbrĭum, ii, οὐ. (ludo)· 1) παίγνιον: -debeo ventis, παίζομαι ὑπό τῶν ἀνέμων· -a fortunae, τὰ ἐπίγεια ἀγαθά, οἷς ἡ τύχη οἱονεὶ παίζει· -a oculorum, aurium, ἡ γοητεία, ἡ τούς ὀφθαλμούς, τὰ ὦτα ἀπατᾷ. ἐντ. = παιδιά· 2) ἔμπαιγμα, χλευασμός, σκῶμμα· habeo aliquem -o, ἐμπαίζω τινί· per-um, μετά γέλωτος· ad -um ἢ -o alicujus πρός ἐμπαιγμόν τινος.
lūdĭbundus, a, um (ludo)· 1) παίζων, ἀστειζόμενος· 2) μετφ. = ἀπόνως, ῥᾳδίως: -illuc pervenisti.
lūdĭcer, cra, crum (ἡ ὀνομ. τοῦ ἐν. ἄχρ.)· 1) παιγνιώδης, παιδιώδης (ὁ πρός παιδιάν ἢ τέρψιν γιγνόμενος) exercitatio, ars, sermo, certamen· 2) μάλ. σκηνικός, θεατρικός: ars -cra ἡ ὑποκριτική, ἡ δραματική ποίησις· partes -crae, οἱ ὑποκριταί· ἐντ. οὐσ. **lūdĭcrum**, i, οὐ. ἀγών (ἐν θεάτρῳ ἢ ἱπποδρόμῳ): - Olympiorum, ὁ τῶν Ὀλυμπίων ἀγών· -a venandi aut exercendi, οἱ πρός διατριβήν ἀγῶνες κυνηγεσίου καὶ ἀσκήσεως.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πέρασης

lūdĭ-făcĭo, fēci, factum, γ'. (Πλ.) παίζω τινά, ἐμπαίζω τινί.

lūdĭfĭcābĭlis, e, (Πλ.) ἐμπαικτικός, χλευαστικός, ludi.

lūdĭfĭcātĭo, ōnis, θ. ἔμπαιγμα.

lūdĭfĭcātor, ōris, ἀ. ἐμπαίκτης.

lūdĭfĭcātus, us, ἀ. = ludificatio.

lūdĭfĭco, α'. (ludus, facio), παίζω τινά, ἐμπαίζω τινί, ἀπατῶ τινα.

lūdĭfĭcor, ἀποθ. α'. (ludus, facio)· 1) = ludifico ; -virginem ἀτιμάζω· 2) (ὅπλ.) ματαιῶ, κωλύω, ea quae hostes agerent τὰ ὑπὸ τῶν πολεμ. πραττόμενα.

lūdĭ-magister, tri, ἀ. γραμματοδιδάσκαλος.

lūdĭus, ĭi, ἀ. (ὁ τύπος **lūdĭo**, ōnis πιθαν. ψευδὴς ἐστιν)· ὁ ὑποκριτής· καταφρονητ. = ὁ τερατοποιός (πρβλ. histrio) ἢ ὁ μῖμος· (π.) = μονομάχος.

lūdo, lūsi, lūsum, γ'. 1) ἀπολύτ. παίζω : lusimus per omnes dies· καὶ ἄπρος. horā tertiā ludebatur, =παιδιὰ ἐγίγνετο· 2) παίζω τινί: - aleā κυβεύω, talis ἀστραγαλίζω, pilā σφαιροπαικτῶ. ἔντ. α) ἐπὶ σωματικῆς ἀσκήσεως= ἀσκοῦμαι: ludere qui nescit· β) (π.) = ὀρχοῦμαι, in numerus ἐν ῥυθμῷ. ἔντ. (π.) ἐπὶ πτηνῶν, πλοίων, χαίτης =κινοῦμαι, σείομαι, σαλεύομαι· γ) = ὑποκρίνομαι, bonum civem· 2) παίζω, οὐ σπουδαίως λέγω ἢ ποιῶ τι· ἔντ. παίζων διατρίβω περί τι, καταγίνομαι ἔν τινι, versibus, armis· 3) ἐμπαίζω τινί, σκώπτω, χλευάζω τινα, aliquem· 4) ἐμπαίζω τινί, ἐξαπατῶ τινα, aliquem.

lūdus, i, ἀ. (ludo)· 1) παιδιά, παίγνιον (οἷον ὁ σφαιρισμός, τὸ κυβεύειν, τὸ γυμνάζεσθαι κ. τ. ὅμ.), ἔντ. ἐν τῷ πληθ. = ἀγών, ἀγῶνες : -os facio, ποιῶ, ἐπιτελῶ ἀγῶνα· ludis, τῶν ἀγώνων ἐπιτελουμένων (γιγνομένων)· ἐνίοτε ludi = ludi scenici, σκηνικοὶ ἀγῶνες (= θεατρικαὶ παραστάσεις), ὧν διάφοροι ἦσαν οἵ τε l. circenses τὰ ἱπποδρόμια, καὶ οἱ l. gladiatorii αἱ μονομαχίαι· 2) παιδιά, παίγνια, διατριβή : per -um, μετὰ παιδιᾶς (οὐ σπουδῇ)· -um facio aliquem, καταγελῶ τινος. -os praebeo alicui, καταγελαστόν τινι ποιῶ ἐμαυτόν· 4) παιδευτήριον, σχολεῖον (κατώτατον, πρβλ. schola) : - literarum, γραμματοδιδασκαλεῖον· ὡσαύτ. - discendi ; -um habeo ἢ exerceo, σχολεῖον ἔχω.

luēla (ἢ **luella**), ae, θ. ἀπότισις.

lŭes, is, θ. 1) λύμη, φθορά, ὄλεθρος, δεινόν, συμφορά· οἷον πόλεμος, σεισμός, θύελλα κ. τ. ὅμ. 2) λοιμός, λοιμικὴ νόσος.

Lugdūnum, i, οὐ. τὸ Λούγδουνον, πόλις Γαλλίας· ἐντ. **Lugdūnensis**, e, Λουγδουνήσιος.

lūgĕo, luxi, luctum, γ'. 1) πενθῶ : senatus -et eum, ἡ σύγκλητος πενθεῖ αὐτόν, χάριν αὐτοῦ μελανειμονεῖ· ἰδὲ luctus· 2) πενθῶ, κλαίω, ὀδύρομαί τι, mortem, vitam.

lūgŭbris, e, (lugeo)· 1) πενθηρός, πένθιμος : - cantus, ὁ θρῆνος· (π) -ia, ium, οὐ. πλ. τὸ πενθηρὸν ἱμάτιον· - e sagum, κοινός, ῥυπαρὸς σάγος· 2) -α) πένθος φέρων, ὀλέθριος, bellum· β) πενθικός, ὀδυρτικός, vox. Παρὰ ποιητ. ἡ συλλαβὴ gu συχνότερον μακρὰ ἢ βραχεῖά ἐστιν.

lumbĭfrăgĭum, ii, οὐ. (Πλ.) ἰσχιάς (νόσος).

lumbrīcus, i, ἀ. ὁ ἕλμινς.

lumbus, i, ἀ. τὸ ἰσχίον.

lūmen, ĭnis, οὐ. (πιθαν. ἀντὶ lucinem ἐκ τοῦ luceo)· 1) φῶς, φέγγος, solis τοῦ ἡλίου, lunae τῆς σελήνης· 2) φῶς, λύχνος, λαμπάς : sub prima -a, περὶ λύχνων ἀφάς· ἔντ. (π.) α) φῶς τῆς ἡμέρας, ἡμέρα· β) ὁ φωτεινὸς ἀήρ : coeli l. spirabile· γ) τὸ φῶς τῆς ζωῆς, ἡ ζωή : adimo alicui l· 3) φῶς, ὀφθαλμός, ὄμμα, ὄψις· 4) φῶς (οἰκοδομῶν) = ὀπή, θυρίς : obstruo luminibus alicujus, ἀποικοδομῶ τινι τὸ φῶς· καὶ μετφ. = ἐπισκιάζω τινά. 5) τὸ φωτεινὸν τῆς γραφῆς (ζωγραφίας)· 6) μετφ· α) φέγγος, λάμψις, κόσμημα· - civitatis φέγγος πόλεως (= οἱ ἄριστοι πολῖται)· β) = σαφήνεια, εὐκρίνεια· γ) = σωτηρία, βοήθεια : - dubiis rebus.

lūmĭnārĭa, ium, οὐ. πλ. θυρίδες.

lūmĭnōsus, a, um, φωτεινός· μετφ. -ae partes orationis, τὰ ἐξέχοντα μέρη τοῦ λόγου.

1. lūna, ae, θ. 1) σελήνη : -plena, πανσέληνος· tertiā, quartā l., τῇ τρίτῃ τετάρτῃ ἀπὸ τῆς νουμηνίας· per lunam ἐν σελήνῃ· 2) (π. καὶ μ) α) = μήν· β) = νύξ, γ) ἡ σεληνίς (ἀρχ. ἐν C), κόσμημα ἐξ ἐλέφαντος τῶν ὑποδημάτων τῶν βουλευτῶν· 3) Σελήνη (θεά).

2. lūna, ae, θ. Λοῦνα, πόλις ἐν

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μέσῳ Λιγυστικῆς καὶ Τυρρηνίας. Ἐντ. **Lūnensis**, e, τῆς Λούνης, οὐσ. **-enses**, ĭum, ἀ. πλ. οἱ τῆς Λούνης πολῖται.

lūnāris, e, (luna)· 1) σεληνιακός, cursus· 2) (π.) σεληνοειδής.

lūno, ā΄. κυρτῶ τι εἰς σχῆμα μηνίσκου, μάλ. ἐν τῇ μετχ. **lūnātus** κεκυρτωμένος, κυρτός, μηνοειδής.

lūnŭla, ae, θ. (ἀρχ. ὑποκορ. τοῦ luna), σεληνίς, σελήνιον = κόσμημα γυναικῶν.

lŭo, lŭi (μετχ. μέλ. luitūrus), γ΄. 1) (σπ.) λούω, βρέχω· 2) συνήθ. ἀποτίνω, ἐκτίνω, noxam pecuniā τὴν βλάβην χρήμασιν, perjuriam sanguine, τὴν ὕβριν αἵματι· -caedem piaculo, ἀφοσιοῦμαι τὸν φόνον· ἐντ. -pericula, ἀποτρέπω τοὺς κινδύνους· 3) ἀποτίνω ζημίαν: -poenas ἢ poenam (supplicium) peccati mei, ποινὰς ἢ δίκην τοῦ ἐμοῦ ἁμαρτήματος δίδωμι· ἐντ. -aes alienum, ἀποτίνω τὸ χρέος.

lŭpa, ae, θ. 1) λύκαινα· 2) πόρνη.

lupānar, āris, οὐ. (lupa) πορνεῖον.

lŭpātus, a, um (lupus) (π.), λυκείους ὀδόντας (τ. ἔ. σιδηρᾶ κέντρα ὅμοια λυκείοις ὀδοῦσιν) ἔχων· μάλ. -a frena ἢ -i freni καὶ ἐντ. οὐσ. **lupāta**, ōrum, οὐ. πλ. ἢ **lupāti**, ōrum, ἀ. πλ. = χαλινός, ψάλιον τοιαῦτα κέντρα ἔχον.

lŭpĕrcal, ālis, οὐ. (lupercus)· 1) σπήλαιον ὑπὸ τῷ Παλατίνῳ λόφῳ, ἱερὸν τῷ θεῷ Λουπέρκῳ εἴτε Λυκαίῳ Πανί· 2) πληθ. **-ālĭa**, ōrum ἢ ium, τὰ Λουπερκάλια, ἑορτὴ τοῦ Λυκαίου Πανός (Λουπέρκου).

lŭpercālis, e, (μ.), τοῦ Λουπέρκου· sacrum l. = Lupercalia.

Lŭpercus, i, ἀ. Λούπερκος· α) Ῥωμ. ὄνομα τοῦ Λυκαίου Πανός, τοῦ τοὺς λύκους ἀπείργοντος (lupus -arceo)· β) ἱερεὺς τοῦ Λουπέρκου.

lŭpor, ἀποθ. α΄. πορνεύω.

lŭpŭla, ae, θ. λυκαινίς.

Lŭpĭa, ae, θ. ὁ Λουπίας, ποταμὸς πρὸς τὸ Β-Δ τῆς Γερμανίας, τανῦν Lippe.

lŭpīllus, i, ἀ. ὑποκ. τοῦ lupinus· 2), τὸ θέρμιον, Πλ.

lŭpīnus, (lupus)· 1) ἐπίθ. λύκειος, τοῦ λύκου, pellis λυκῆ· 2) οὐσ. **-us**, i, ἀ. ὁ θέρμος (κοιν. λούπινο).

lŭpus, i, ἀ. 1) λύκος· παροιμ. α) lupum auribus teneo «λύκον τῶν ὤτων ἔχω», = σφόδρα ἀμηχανῶ· β) -in fabula (sermone), λύκου ἐμνήσθης, (εἴ τις τούτων περὶ οὗ ὁ λόγος ἦν ἀπροσδοκήτως παρεγίγνετο)· γ) committo ovem lupo, λύκῳ τὴν οἶν ἐπιτρέπω = τοῖς ἐχθίστοις ἐμαυτὸν ἐπιτρέπω· 2) =frena lupata, ἴδε lupatus· 3) σιδηρᾶ ἁρπάγη.

lurco, ōnis, ἀ. φαγᾶς, γαστρίμαργος

lūrĭdus, a, um· (π.) 1) ὠχρός, κιρρός, ὑπόχλωρος, πελιός, πελιδνός (πρβλ. pallidus): dentes -i, ὀδόντες ὑπαρο· 2) -horror, ἡ πελιδνὸν τὸ πρόσωπον ποιοῦσα φρίκη.

lūror, ōris, ἀ. (π.) πελιδνότης.

luscĭnĭa, ae, θ. ἢ (σπ.) **-ius**, ii, ἀ. ἡ ἀηδών.

luscĭnĭŏla, ae, θ. ὑποκορ., ἀηδονίς

luscĭtĭōsus, a, um (ἀρχ.) μύωψ.

luscus, a, um· 1) μονόφθαλμος· 2) (π. καὶ μ.) μύωψ.

lūsĭo, ōnis, ἀ. (ludo) τὸ παίζειν.

Lūsĭtānĭa, ae, θ. Λυσιτανία, ἡ τανῦν Πορτογαλλία καὶ μέρος τῆς δυτ. Ἱσπανίας. Ἐντ. **-tānus**, a, um, Λυσιτανός· οὐσ. **-tāni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Λυσιτανοί.

lūsĭto, ā΄. (ἀρχ. καὶ μ.), παίζω.

Lusĭus, ĭi, ἀ. Λούσιος, ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας.

lūsor, ōris, ἀ. 1) ὁ παίζων, ὁ παίκτης· 2) ὁ ἐμπαίζων.

lūsōrĭus, a, um (lusor) (μ.)· 1) παικτικός· 2) παιγνιώδης.

lustra, ōrum, οὐ. πλ. (luo, lavo?) 1) (ἀρχ.) ἰλύς, τέλμα· 2) φωλεός, κοίτη θηρίων (ἐν ὕδασει)· 3) καταγώγιον, πορνεῖον.

lustrālis, e, (lustrum)· 1) ἁγνιστικός, ἁγνιστήριος, καθάρσιος· 2) (Τάκ.) - certamen, ἀγὼν πενταέτηρος, ἴδε lustrum.

lustrātĭo, ōnis, θ. (lustro)· 1) ἁγνισμός, καθαρμός· 2) περιοδεία, municipiorum· - solis, ἡ τοῦ ἡλίου περίοδος.

lustrĭcus, a, um, (lustrum) (μ.) καθαρτήριος· dies l. τὰ ὀνομαστήρια, ἡ μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ νεογνοῦ ὀγδόη ἢ ἐνάτη ἡμέρα, ἐν ᾗ καθαρμοὶ ἐτελοῦντο καὶ ὠνόμαζον αὐτό.

lustro, ā΄. (lustrum)· 1) ἁγνίζω τινὰ ἢ τι (καθαρμῷ), καθαρμόν τινος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ποιοῦμαι, καθαίρω τινά ἤ τι, exercitum, agrum. (π.) lustramur Jovi, ἁγναγνιζόμεθα τῷ Διΐ· 2) (ἰδὲ lustrum 2.) -exercitum, ἐξέτασιν ποιοῦμαι τοῦ στρατοῦ· 3) διέρχομαί τι: (ὁ Ἑρμῆς) -at signiferum orbem, διέρχεται τόν ζωδιακόν· Ἐντ. α) (π.) - oculis, lumine aliquid, περισκοπῶ, ἐξετάζω τι μετὰ προσοχῆς, θεῶμαί τι· β) μετφ. -aliquid animo, σκοποῦμαι, διασκέπτομαί τι· γ) διέρχομαι, διανύτω, pericula κινδύνους· 4) περιέρχομαι, περιοδεύω, Aegyptum τὴν Αἴγυπτον· - aequor navibus, πλέω τὴν θάλασσαν. (π.) -ignem equis, περιιππεύω τό πῦρ· ὡσαύτ. (π.) sol -at omnia flammis, ὁ ἥλιος καταυγάζει πάντα· ὡσαύτ. ἐπὶ σκιᾶς = σκιάζω.

lustror, ἀποθ. α'. (lustra), πορνεύω.

lustrum, i, οὐ. (luo)· 1) (σπ.) ἁγνισμός, καθαρμός· 2) ὁ μέγας καθαρμός τῶν πολιτῶν, ὁ ἐν Ῥώμῃ ἀνὰ πενταετίαν ὑπὸ τῶν τιμητῶν γιγνόμενος μετὰ τὴν συντέλειαν τῶν τιμήσεων (census)· ὅθεν condo (σπ. claudo) l. = καθαρμόν ποιησάμενος συντελῶ τὴν ἑορτὴν καὶ τίμησιν· sub -, περὶ τὸ τέλος τῆς τιμητείας· 3) πενταετηρίς ἤ τετραετηρίς.

1. lūsus, us, ἀ. (ludo)· 1) παῖγμα, παίγνιον, παιδιά, aleae κύβων· - trigon, ὁ σφαιρισμός· καὶ μετφ. = παίγνιον: iis omnefar nefasque est lusus = ἐστὶ παίγνιον, ἄθυρμα· 2) (μ.) καταγέλως, χλευασμός· - um do alicui καταγέλαστος γίγνομαι.

2. lūsus, a, um, μετχ. τοῦ ludo,

lūtĕŏlus, a, um, κρόκιος, χρυσοειδής.

Lŭtētĭa, ae, θ. (L. Parisiorum) Λευκοτοκία, πόλις Γαλλίας, τανῦν Paris.

1. lūtĕus, a, um (lūtum 1.)· 1) πήλινος· 2) πηλώδης, ῥυπαρός, pes. 3) μετφ. μισητός, φαῦλος, οὐδενὸς λόγου ἄξιος.

2. lūtĕus, a, um, (lūtum 2.) κρόκιος, χρυσοειδής, κίτρινος.

lūtŭlentus, a, um (lŭtum 1.) 1) πηλώδης, βορβορώδης· 2) μετφ. ῥυπαρός, μικρός, homo. 3) ἐπὶ λόγου· οὐ καθαρός.

lūtŭlo, α'. (Πλ.) μετφ. μιαίνω, aliquem.

1. lŭtum, i, οὐ. πηλός, λάσπη, βόρβορος (πρβλ. limus)· ἐντ. α) πηλός, ἄργιλλος· β) (μ.) κόνις, ἡ οἱ παλαιόντες τὸ σῶμα διέπασσον· 3) μετφ. παροιμ. in luto sum ἤ haereo, ἀμηχανῶ.

2. lūtum, i, οὐ. 1) βοτάνη βαφικὴ κροκίου (κιτρίνου) χρώματος.

lux, lūcis, θ. (βίζ. luc, ἑλλ. λύκ - η) 1) φῶς (ἡλίου, λύχνου καὶ ἐν γένει αὐτοφώτου σώματος)· ἐντ. (π.) -luces = οἱ ἀστέρες· 2) μάλ. α) φῶς ἡμέρας, ἡμέρα: cum prima - e, ἅμα τῇ ἡμέρᾳ· luce ἤ luci καὶ (ἀρχ.) lucu, τῆς ἡμέρας, μεθ' ἡμέραν· in - em, ἄχρι ἡμέρας· ad -em πρὸς ἡμέραν, τῇ πρωΐᾳ· ἐντ. - natalis, ἡ γενέθλιος ἡμέρα· β) φῶς ζωῆς, ζωή, -e carentes = οἱ νεκροί· aspiro -em = γεννῶμαι· γ) (π. καὶ μ.) ὀφθαλμός· 4) μετφ. α) = φῶς, φανέρωσις: - veritatis· β) = φῶς, λάμψις, κόσμημα: Roma l. orbis terrarum· γ) = φῶς, τὸ φανερόν, τὸ ἐμφανές· non aspicio - em, οὐκ ἔρχομαι εἰς τὸ φανερὸν = οἰκουρῶ· in luce = ἐν τῷ φανερῷ (δημοσίᾳ)· versor in -e Asiae, ἐν Ἀσίᾳ ζῶ, ἔνθα τοῖς πᾶσιν ὁρατός εἰμι (ἀντίθ. latebrae Cappadociae)· δ) φῶς, τιμή, ἀξίωμα· voco in - em· ε) φῶς, εὐτυχία, σωτηρία.

luxo, α'. (συγγ. τῷ λοξός), ἐξαρθρῶ τι, articulos τὰ ἄρθρα.

luxor, ἀποθ· α'. (Πλ.) τρυφῶ.

luxŭrĭa, ae, θ. καὶ **-ĭes**, ēi. θ. (luxus)· 1) τὸ σφρίγος, segetum τῶν λητων· 2) τρυφή, ἀκρασία, φιληδονία, ἀσωτία, ἀκολασία, ἀσέλγεια (ἀντίθ. temperantia, frugalitas).

luxŭrio, α'. καὶ (μ. σπ.) **-ĭor**, ἀποθ. (luxuria)· 1) σφριγῶ, ὀργῶ: ager- at, ὁ ἀγρὸς ὀργᾷ, καρποφόρος ἐστίν· ἐντ. α) (π.) -re aliqua, ἀφθόνως ἔχω τι, πλεονάζω τινός· 2) τρυφῶ, ὑβρίζω, ἀσωτεύομαι.

luxŭrĭōse, ἐπίρ. τρυφερῶς, ἀσελγῶς.

luxŭrĭōsus, a, um (-ior, -issime) [luxuria]· 1) σφριγῶν, ὀργῶν. frumenta, vitis· 2) μεταφ. α) ὑπερβάλλων, ὁ καθ' ὑπερβολήν, ἄμετρος, amor, laetitia· β) ἀκόλαστος, ἀσελγής, ἀκρατής, homo, domus.

luxus, us, ἀ. μεγαλοπρέπεια (ἐν τῇ διαίτῃ, πρβλ. luxuria)· συνήθ. ἐπὶ κακοῦ· = τρυφή, ἀσωτεία· σπαν. δὲ καὶ ἐπὶ καλοῦ· = δαπάνη, λαμπρότης.

Lyaeus, i, ἀ. 1) Λυαῖος (= ὁ λύων τῶν μεριμνῶν) = ὁ Βάκχος, Διόνυσος. ἐντ. μετων. = οἶνος· 2) ἐπίθ. τοῦ Λυαίου· latex l. = ὁ οἶνος.

Lȳcaeus, i, ἀ. Λύκαιον ὄρος ἤ ἀπλ. Λύκαιον, ὄρος Ἀρκαδίας, ἱερὸν τῷ Διΐ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ Πανί· ἐντ. **Lycaeus**, a, um, Λυκαῖος· συχν. οὐσ. = ὁ Πάν.

Lȳcambes, ae, ἀ. Λυκάμβης, Θηβαῖος· ἐντ. **Lycambēus**, a, um, Λυκάμβειος.

Lȳcăon, ŏnis, ἀ. Λυκάων· 1) βασιλεὺς Ἀρκαδίας· ἐντ. α) **Lȳcăŏnis**, ĭdis, θ. Λυκαονίς = ἡ Καλλιστώ· β) **Lȳcāŏnius**, a, um, Λυκαόνιος, τοῦ Λυκάονος· 2) μεταφ. υἱὸς τῆς Καλλιστοῦς, ὡς ἀστήρ (= Ἀρκτοφύλαξ).

Lȳcāŏnes, num, ἀ. πλ. Λυκάονες, ἔθνος τῆς ἐλάσσονος Ἀσίας· ἐντ. **Lȳcāŏnĭus**, a, um, Λυκαόνιος, τῆς Λυκαονίας· οὐσ. **-nĭa**, ae, Λυκαονία.

Lȳcēum, , οὐ. Λύκειον, γυμνάσιον ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν τῇ ἐν Τούσκλῳ ἐπαύλει τοῦ Κικέρωνος.

lychnōbĭus, ii, ἀ. λυχνόβιος.

lychnuchus, i, ἀ. λυχνοῦχος.

lychnus, i, ἀ. λύχνος, λαμπτήρ.

Lȳcĭa, ae, θ. Λυκία, χώρα τῆς ἐλάσσονος Ἀσίας· ἐντ. **Lȳcĭus**, a, um, Λύκιος· hasta, catervae L. τὸ δόρυ, ὁ στρατὸς τοῦ βασιλέως τῆς Λυκίας Σαρπηδόνος.

Lȳcŏmēdes, is, ἀ. Λυκομήδης.

Lȳcōrĭas, ădis, θ. Λυκωριάς, νύμφη.

Lȳcōris, ĭdis, θ. Λυκωρίς, ἐρωμένη τοῦ Ἀντωνίου.

Lȳcormas, ae, ἀ. Λυκάρμας, ποταμὸς τῆς Αἰτωλίας.

Lyctus, i, θ. Λύκτος, πόλις τῆς Κρήτης· ἐντ. **Lyctĭus**, a, um, Λύκτιος = Κρής.

Lȳcurgus, i, ἀ. Λυκοῦργος· 1) βασιλεὺς τῶν ἐν Θράκῃ Ἠδωνῶν· 2) βασιλ. τῆς Ἀρκαδίας· ἐντ. **Lȳcurgĭdes**, ae, ἀ. Λυκουργίδης· 3) ὁ τῆς Σπάρτης νομοθέτης· ἐντ. **Lȳcurgēus**, Λυκούργειος· μεταφ. = τραχὺς δικαστής· 4) ῥήτωρ Ἀθηναῖος.

Lȳcus, i, ἀ. Λύκος, ποτ. Ἀσίας.

Lȳde, es, θ. Λύδη.

Lȳdĭa, ae, θ. Λυδία, χώρα τῆς ἐλάσσονος Ἀσίας· ἐντ. **Lȳdĭus**, καὶ **Lȳdus**, a, um, Λύδιος, Λυδικός· (π.) = Τυρρηνικός· οὐσ· **Lȳdi**, ōrum ἀ. πλ. οἱ Λυδοί· (π.) = οἱ Τυρρηνοί.

lympha, ae, θ. (συγγ. τῷ limpidus) (καθαρὸν καὶ διαυγὲς) ὕδωρ, νᾶμα.

lymphātĭcus καὶ **lymphātus**, a, um (lympha, ὅθεν κυρ. ὑδροφόβος, ἐντ.) φρενάληπτος, παράπληκτος, μανικός, παράφρων· ἐντ. (Πλ.) **lymphātĭcum**, i, οὐ. ὑδροφοβία, παραφροσύνη.

Lyncestae, ārum, ἀ. Λυγκησταί, φῦλον Μακεδονίας· ἐντ. **-tĭus** amnis Λυγκήστιος ποταμός.

Lynceus, (τρισύλ.) ĕi ἢ os, ἀ. Λυγκεύς· 1) Ἀργοναύτης ὀξυδερκής· ἐντ. α) **lynceus** a, um, λύγκειος μετφ. = ὀξυδερκής· α) **Lyncīdes**, ae, ἀ. Λυγκείδης· 2) ἑταῖρος τοῦ Αἰνείου.

Lyncus, i, ἀ. Λύγκος, βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν· 2) πόλις τῶν Λυγκηστῶν.

lynx, cis, αἰτ. πλ. ces, ἀ. καὶ θ. λύγξ.

lȳra, ae, θ. λύρα· καὶ = λυρικὴ ποίησις.

Lyrcēus, i, ἀ. Λύρκειος, πηγὴ ἐν Πελοποννήσῳ· ἐντ. ἐπίθ. = Λύρκειος.

lȳrĭcus, a, um, λυρικός· ἐντ. οὐσ. α) **-ca**, ōrum, οὐ. πλ., τὰ λυρικὰ ποιήματα· β) **- ci**, ōrum. ἀ. πλ. οἱ λυρικοὶ ποιηταί.

lȳristes, ae, ἀ. (μ.), λυριστής.

Lyrnēsus, (**-nessus**), i, θ. Λαρνησός, πόλις τῆς Τροίας ἐν ᾗ ἐγεννήθη ἡ Βρισηΐς· ἐντ. α) **Lyrnēsis**, ĭdis, θ. Λαρνησσίς = Βρισηΐς· β) **- nēsĭus**, a, um, Λυρνήσιος, Λυρναῖος, moenia.

Lysander, dri, ἀ. Λύσανδρος.

Lȳsĭas, ae, ἀ. Λυσίας ὁ ῥήτωρ. ἐντ. **Lȳsĭăcus** a, um, Λυσιακός.

Lȳsĭmăchīa, ae, Λυσιμαχεία, πόλις τῆς Θράκης· ἐντ. **-chienses**, ium, ἀ. πλ., οἱ Λυσιμαχεῖς.

Lȳsĭmăchus, a, ἀ. Λυσίμαχος, στρατηγὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου.

Lȳsippus, i, ἀ. Λύσιππος, ὀνομαστὸς χωνευτὴς χαλκῶν ἀνδριάντων.

Lȳsis, is, ἀ. Λύσις, 1) Πυθαγόρειος φιλόσοφος· 2) ποταμὸς πρὸς ἄρκτον τῆς Ἀσίας.

Lȳsĭthŏe, es, θ. (Κικέρ.) Λυσιθόη, θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ.

M

M., συντόμως γεγραμ. δηλοῖ τὸ προωνύμιον Marcus, τὸ δὲ μετὰ κορωνίδος **M'** δηλοῖ τὸ προωνύμιον Manius, τὸ δὲ **Mam.** τὸ προων. Mamercus· ὡς ἀριθμητ. δὲ τὸ **M.** = mille.

Măcăreus, ĕi, ἢ ĕos, ἀ. Μακα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρεύς, υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ· ἐντ. **Măcărēis**, ĭdis. αἴτ. ĭda, θ. Μακαρηΐς, θυγάτηρ τοῦ Μακαρέως = Ἴσσα.

Măcĕdo, καὶ **-dōn**, ŏnis, ἀ. Μακεδών· καὶ ἐπιθετ. vir, hostis M. πληθ. **-ŏnes**,um, ἀ. Μακεδόνες ἐντ. 1) **Măcĕdŏnĭa**, ae, θ. Μακεδονία· 2 **Măcĕdŏnĭcus**, a, um, Μακεδονικός· **- dŏniensis**, e, (ἀρχ.) καὶ **-dŏnĭus**, a, um, (π.) Μακεδόνιος.

măcellārius, ii, ἀ. κρεοπώλης.

măcellum, i, οὐ. κρεοπωλεῖον, ὀρνιθοπωλεῖον, ἰχθυοπωλεῖον.

măcĕo, ē'. (Πλ.) ἰσχνός εἰμι.

măcer, cra,crum· 1) ἰσχνός, λεπτός· (ἀντίθ. pinguis)· 2) σύντομος· 3) μετφ. (Ὁράτ.) = tristis.

măcĕrĭa, ae, θ. 1) αἱμασιά, περίβολος, τειχίον, τείχισμα, ἔπαλξις.

măcĕro, ā'. 1) (βρέχων) μαλάσσω, καταβρέχω τι· 2) μετφ. α) σωματ. = κατατήκω, διαφθείρω, ἀσθενῆ ποιῶ, aliquem siti, fame· β) ψυχικ. = κατατρύχω, ταλαιπωρῶ τινα· **-or** ἢ **- o** me, κατατρύχομαι, κατατήκομαι.

măcesco,γ'. ἰσχαίνομαι, λεπτύνομαι.

măchaera, ae, θ. μάχαιρα, ξίφος.

Măchāon, ŏnis, ἀ. Μαχάων, ὀνομαστὸς ἰατρός· ἐντ. **- ŏnĭus**, a, um τοῦ Μαχάονος.

măchĭna, ae, θ. μηχανὴ ἑλκτική, κινητική, μάλ. πολιορκητική, οἷον καταπέλτης, πύργοι, κ. τ. ὅμ. μετφ. μηχανή, μηχάνημα,ἐπίνοια,δόλος, πανουργία.

măchĭnāmentum, i, = machina.

măchĭnātĭo, ōnis, θ. 1) μηχάνησις (κοιν. μηχανισμός)· 2) μηχανικὴ τέχνη· - et solertia· 3) = machina (κυρ. καὶ μετφ.)

măchĭnātor, ōris ἀ. 1) μηχανοποιός, μηχανουργός, μηχανικός· 2) μετφ. ὁ μηχανώμενος, ὁ ἐπινοῶν τι, ἐπομ. = αἴτιος, πρωτουργός, belli, scelerum.

măchĭnātrix, īcis, θ. ἡ μηχανωμένη, ἡ ἐπινοοῦσά τι.

machĭnor, ἀποθ. α'. (machina) 1) μηχανῶμαι, κατασκευάζω τι· 2) μεταφ. μηχανῶμαι, ἐπινοῶ τι (κακόν καὶ πολέμιόν τινι).

măchĭnōsus, a, um, τεχνικός.

măcĭes, ēi, θ. (macer)· ἰσχνότης, μαρασμός· ἐπὶ ἀγροῦ· = λεπτόγαιον· ἐπὶ λόγου· = ἰσχνότης (ξηρότης).

măcis, ĭdis θ. (Πλ.) εἶδος ἀρώματος.

Macra, ae, ἀ. 1) Μάκρης, ποτ. τῆς Ἰταλίας· 2) M come, Μακρὰ κώμη.

macresco, γ'. = macesco.

Macri Gampi, ōrum, ἀ. πλ. Μακροὶ Κάμποι, μέγα πεδίον τῆς ἐπὶ τάδε τοῦ Πάδου Γαλλίας.

Macrŏbĭi, ōrum, ἀ. πλ. Μακρόβιοι, ἔθνος Αἰθιοπίας.

macrŏcōlum, i, οὐ. μακρόκωλον, χάρτης μεγίστου σχήματος, ὁ βασιλικὸς χάρτης.

mactābĭlis, e, (Λουκρ.) σφάγιος

mactātor, ōris, ἀ. σφαγεύς, φονεύς.

mactātus, us, ἀ. (Λουκρ.) σφαγή.

macte, ἰδὲ mactus.

macto, ā'. (magis augeo, ἰδὲ mactus) κυρ. ἐπαυξάνω τινά τινι· ἐντ. 1) ἐπὶ καλοῦ· αὔξω, τιμῶ, γεραίρω τινά τινι, honoribus τιμαῖς, μάλ. θυσίαις· - deos,manes extis, σπλάγχνοις τιμῶ. γεραίρω τοὺς θεούς, τὰς τῶν τεθνεώτων ψυχάς· μετφ. σφάττω, θύω, hostiam deo ἱερεῖον τῷ θεῷ 2) ἐπὶ κακοῦ· αὔξω, περιάπτω, περιβάλλω τινά τινι, malo κακοῖς, morte, θανατῶ· μετφ. α) σφάττω, ἀποκτείνω τινά· β) διαφθείρω τι·

mactus, a, um, (magis auctus, ἰδὲ macto)· 1) εὔχρ. μόνον ἡ ἐν. κλητ. macte καὶ ὁ πληθ. macti, συνήθ. μετὰ τῆς προστακτ. esto, este καὶ τῆς ἀφαιρ. virtute, ἐν ἐπιφωνήσεσιν· εὖγε, ὄναιο, ὄναισθε! macte (ἢ macti) virtute esto, ὄναιο, εὖγε τῆς ἀρετῆς, εὖγε σὺ ὁ τοιαύτην ἀρετὴν ἔχων, καὶ ἀπολύτ. macte, εὖγε! 2) (Λουκρ.) = mactatus, σφαγείς (ἐπὶ θύματος).

măcŭla, ae, θ. 1) ἐπὶ ζῴου· στίγμα, στιγμή· -(terrae) = πολισμάτιον, Κικέρ. 2) κηλίς, σπίλος, vestis· 3) μετφ. στίγμα, ὄνειδος, αἰσχύνη· 4) βρόχος δικτύου.

măcŭlo, ā'. (macula)· 1) (π.) στίζω, ποικίλλω τι, telas ostro τὰ ὑφάσματα πορφύρᾳ· 2) κηλιδῶ, μιαίνω, terram sanguine· 3) μετφ. = κηλιδῶ, σπιλῶ, καταισχύνω, ἀτιμάζω τι.

măcŭlōsus, a, um, (macula)· 1) ἐπὶ ζῴου· στικτός, ποικίλος· 2) κηλιδωτός, σπιλωτός, vestis· 3) μετφ. ἄτιμος, ἐπονειδιστος, homo, adolescentia.

mădărus, a, um, μαδαρός, φαλακρός (σκωπτικὴ προσωνυμία τοῦ Γ. Ματίου).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

mădĕ-făcĭo, fēci, factum, γ'. 1) βρέχω, διαβρέχω τι, herbas· ἐντ. παθ. μετχ. **madefactus**, a, um, βεβρεγμένος, περιρεαινόμενος, sanguine· 2) π. -me vino μεθύω.

mădĕo (ἄνευ πρκ. καὶ σ.)· 6'. 1) μαδῶ, βεβρεγμαι, βεβρεγμένος, διάβροχός εἰμι· ἐντ. (μ.) **madens** = βεβρεγμένος (οἴνῳ) μεθύων· (π. -caede αἵματι περιρεόμενος· sudor madens ὁ περιρεόμενος ἱδρώς· nix madens sole χιὼν ὑπὸ τοῦ ἡλίου τακεῖσα· 2) (π.) α) ἐψιμένος εἶμι (ἐπὶ κρέατος)· β) μετρ. ξηρός εἰμι· 3) (π. καὶ μ.) πλήρης τινός εἰμι· Baccho οἴνου· is m. sermonibus οὗτος λόγων ἐνεπλήσθη.

mădesco, mădŭi, (ἄνευ σ.), γ'. 1) βρέχομαι· 2) μαλακύνομαι.

madĭde, ἐπίρ. (ma idus), διαβρόχως· μετρ· -madeo, σφόδρα μεθύω.

mădĭdus a, um· 1) βεβρεγμένος, διάβροχος, ἀντίθ. siccus· πρόλ. humidus : -ae genae, παρειαὶ δακρύοις βεβρεγμέναι· -a fossa, ταφρος ὕδατος ἀθονούσα· ἐντ. 2) (κωμ.) βεβρεγμένος οἴνῳ, μεθύων.

mădŭlsa, ae, ἀ. madeo), ὁ (οἴνῳ) βεβρεγμένος, ὁ μέθυσος· Πλ.

Ma ander, ŭri, ἀ. Μαίανδρος, ποτ Ἰωνίας, ὀνομαστὸς ἐπὶ τοὺς ἕλιγμοὺς αὐτοῦ· ἐντ. προσηγ. = α) ἑλιγμός· β) (π.) μαίανδρος (κόσμημα)· ἐντ. **Maeandrĭus**, a, um Μαιανδρικός.

Maecēnas, ātis, ἀ. (C. jus Cilnius) Μαικήνας, ὁ φίλος τοῦ Αὐγούστου καὶ προστάτης τοῦ Ὁρατίου καὶ Βεργιλίου· ἐντ. **Maecēnātiānus**, a, um, τοῦ Μαικήνου, horti κῆποι.

Ma cĭus, ii, ἀ. Μαίκιος, σύγχρ. Ὁρατίου· 2) ἐπίθ. Maecia tribus, Μαικία φυλή.

Maedi, ōrum, ἀ. Μαῖδοι, ἔθνος Θρᾳκικὸν ἐντ. **Maedĭcus**, a, um, Μαιδικός· οὐσ. -ca, ae, ὁ, Μαιδική.

Maellus, i, ἀ. Μαίλιος· ἐντ. **Maellānus**, a, um, τοῦ Μαιλίου

m na, ae, ὁ, μανὴς (κ. μανίδα).

Maenălus, i, ἀ. ἡ -la, ōrum οὐ. πλ. ὁ, Μαίναλος, Μαίναλον, ὄρος καὶ πόλις τῆς Ἀρκαδίας· ἐντ. **Maenălis**, ĭdis, Μαιναλίς, Ἀρκαδική· **Maenălĭus**, a, um (π.) Μαναλιος, Ἀρκαδικός· M. deus ὁ Πάν, versus εἰδύλλιον, ramus τὸ ῥόπαλον τοῦ Ἡρακλέους.

Maenas ădis, ὁ. Μαινάς, Βάκχη.

Maenius, a, um, τοῦ Μαινίου· οὐσ. -us, ii, 4) ὁ Μαίνιος ὁ νικητὴς τῶν Ἀντιατῶν 338 π. Χ.)· ταὐτοῦ δὲ καὶ κίων, ἡ columna Maenia, ἀνεγέρθη ἐν τῇ τῆς Ῥώμης ἀγορᾷ, πρὸς ἣ οἰκίαι πονηροὶ καὶ κλέπται ἐκτονοῦνται καὶ ἐτιμωροῦντο· ἐντ. **Maenĭānum**, i, οὐ, προεξές τι μέρος οἰκοδομήματος (ὑπόστεγη), ὀνομασθὲν οὕτω ἐκ τοῦ Μαινίου τοῦ πρώτου τοιοῦτον κατασκευάσαντος· 2) **M.** ὁ Πανταλαβος ἐπικαλούμενος.

Ma ŏn, ŏnis, um, ἀ. πλ. Μαίονες· **Maeonĭa**, ae, ὁ. Μαιονία, τμῆμα τῆς Λυδίας· παρὰ ποιηταῖς Μακεδονία· α) = Λυδία· β) = Τυρρηνία· **Maeonĭdes**, ae, ἀ. Μαιονίδης· α) ὁ Λυδός, μάλ. = ὁ Ὅμηρος· β) Τυρρηνός· 2) **Maeŏnis**, ĭdis, ὁ. Μαιονίς, Λυδή = Ὀμφάλη, ἡ Ἀραχνή· 3) **Maeŏnĭus**, a, um, Μαιόνιος· α) Λύδιος, ἐντ. = Ὁμηρικός, ἡρωϊκός· pes, carmen· β) Τυρρηνικός· Maeonii, οἱ Τυρρηνοί.

Ma ōtae, ārum, ἀ. πλ. Μαιῶται, Σκυθικὸν φῦλον παρὰ τὴν Μαιώτιδα λίμνην· ἐντ. 1 **Maeō ĭcus**, a, um, Μαιωτικός· 2) **Maeōtis**, ĭdis, ἐπίθ. Μαιῶτις = Σκυθική· μάλ. palus M. = Μαιῶτις λίμνη·

maer o ἢ **moereo**, rŭi, (ἄνευ σ.) 6'. (μύρομαι, ἀντιθ. αι. λυποῦμαι, μάλ. ὀδύρομαι, m o incommodo ἐπὶ τῇ ἐμῇ βλάβῃ· 2) -mortem filii, ὀδύρομαι, πενθῶ τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ.

maeror, ōris, ἀ. λύπη, ὀδυρμός.

maeste, ἐπίρ. (σπ.) ἀνιαρῶς.

maestĭter, ἐπίρ. = maeste.

maestĭtia, ae, ὁ. λύπη, ἀνία, δυσθυμία, (πρόλ. moeror).

maestĭtūdo, ĭnis, ὁ. = maestitia.

maestus, a, um· 1) ἀνιαρός, δυσθυμος, περίλυπος· 2) (π.) -a vestis, ἐσθὴς πένθιμος· ara -a, βωμὸς τεθνεώτος· tectum -um, οἰκία ἐν ᾗ ἀτύχημα συνέβη· avis -a, ὄρνις δυστύχημα ἀγγελλουσα.

Maevĭus, ii, ἀ. Μαίβιος, Μαιούϊος.

măga, ae, ὁ. π., ἡ μάγος.

măgālĭa, ium, οὐ. πλ. (φοινικικὴ λ.) τὰ καλύβια, αἱ σκηναὶ τῶν νομάδων.

magĭcus, a, um, μαγικός.

1. măgis ἢ (π.) **măge** (συγγ. τῷ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

magnus), ἐπίρρ. συγκριτ. (οὗ θετικόν μέν ἐστι τὸ valde, magnopere κ. τ. ὅμ., ὑπερθετ. δὲ τὸ maxime), μᾶλλον· ὡς τὰ πολλὰ τίθεται μετὰ ἐπιθ. πρὸς σχημ. συγκριτικῶν καὶ ἐπιρρ.· α) -necessarius, μᾶλλον ἀναγκαῖος, ἀναγκαιότερος· β) nihilo m., οὐδὲν μᾶλλον, οὐδέν τι μᾶλλον· τοῦ γ) m. quam ἢ ἁπλ. magis (ὑπον. τοῦ quam), μᾶλλον ἤ, πλέον ἤ. ὃ) etiam, longe, multo m., ἔτι μᾶλλον, πολλῷ μᾶλλον· ε) quo (quanto) magis .... eo (tanto) m. καὶ (π.) tam magis .... quam m., ὅσῳ μᾶλλον... τοσούτῳ μᾶλλον· ς) magis magisque ἢ m. et m., μᾶλλον μᾶλλον, ἀεὶ μᾶλλον. ἐπὶ πλέον· ζ) non magis... quam, οὐ μᾶλλον... ἤ (ὁμοίως -καί)· η) (μ.) magis minusque, magis ac minus, πλέον ἔλαττον· θ) ἐνίοτε = potius.

2. māgis, ĭdis, θ. μαγίς, λεκάνη.

măgister, tri, ἀ. συγγ. τῷ magnus)· 1) ἄρχων, ἐπιστάτης, διοικητής: -populi, ὁ δικτάτωρ· -equitum, ὁ ἵππαρχος· -sacrorum, ὁ ἀρχιερεύς· -morum, ὁ τιμητής· -pecoris, ὁ ποιμήν· -navis, ὁ ναύκληρος· convivii, coenae, ὁ συμποσίαρχος· 2) διδάσκαλος, καθηγητής· 3) μετφ. ὑφηγητής, ὁδηγός, σύμβουλος.

măgisterĭum, ĭi, οὐ. (magister) ἀρχή, ἐπιστασία (τοῦ magister, ἰδὲ τὴν λ.), ἐντ. -equitum ἱππαρχία, morum τιμητεία, convivii συμποσιαρχία· ὡσαύτ. = διδασκαλία.

măgistra, ae, θ. ἡ ἄρχουσα, ἡ προστάτις, μάλ. ἡ διδάσκαλος· arte -ā, ὑφηγουμένης (βοηθείᾳ) τῆς τέχνης.

măgistrātus, us, ἀ. 1) ἡ ἀρχή· do, mando alicui -um, καθίστημί τινα εἰς ἀρχὴν· τοὐναντ. -um alicui abrogo, παύω τινὰ τῆς ἀρχῆς· -um ineo (ingredor), εἰς ἀρχὴν καθίσταμαι· -um depono ἢ -u abeo, ἀποτίθεμαι τὴν ἀρχήν· -us καὶ imperia (ἡνωμ.) = α) (συνήθ.) πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ ἀρχαί· β) ἀρχαὶ ἐν Ῥώμῃ καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις. Ἦσαν δὲ αἱ ἀρχαὶ α) ordinarii (ἐνιαύσιοι, ὡς ἡ ὑπατεία), καὶ extraordinarii (ἡ δικτατωρία)· β) curules (ὑπατεία, στρατηγία, ἀγορανομία) ἢ plebeji (ἃς οἱ ἐκ τῆς τῶν δημοτῶν τάξεως ἐλάμβανον)· γ) majores, αἱ μείζονες ἀρχαὶ (ὑπατεία, στρατηγία, τιμητεία) καὶ minores, αἱ ἐλάσσονες ἀρχαὶ (ἀγορανομία, δημαρχία)· 2) μετων. ἐν τῷ πλ. ἀρχαί = οἱ ἄρχοντες, οἱ ἐν τέλει· ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ἑν. (σπ.) ἀρχή = οἱ ἄρχοντες.

magnănĭmĭtas, ātis, θ. μεγαλοψυχία, θαρραλεότης.

magnănĭmus, a, um, μεγαλόψυχος, θαρραλέος, εὔτολμος.

magnes, ētis, ἀ. (συνήθ. μετὰ τοῦ lapis), ὁ μαγνήτης.

Magnēsĭa, ae, θ. Μαγνησία· 1) χώρα τῆς Θεσσαλίας· 2) πόλις τῆς Καρίας· 3) πόλις τῆς Λυδίας. Ἐντ. α) **Magnētes**, um, ἀ. πλ οἱ Μάγνητες· β) **Magnēsĭus**, a, um, Μαγνήσιος· lapis M. (= l. Magnes), ὁ μαγνήσιος λίθος, ὁ μαγνήτης· γ) **Magnessa**, ae, θ. Μάγνησσα (Ἱππολύτη)· δ) **Magnetarches**, ae, ἀ. Μαγνητάρχης, ἀνώτατος ἄρχων τῶν Μαγνήτων.

Magni Campi, ōrum, ἀ. πλ. τὰ μεγάλα πεδία, τόπος οὐ μακρὰν τῆς Ἰτύκης.

magnĭdĭcus, a, um, μεγαληγόρος.

magnĭfĭce, ἐπίρ. (-centius, -centissime)· 1) μεγαλοπρεπῶς, μεγαλείως, πολυτελῶς· 2) ἐξόχως, μεγάλως, διαφερόντως, λαμπρῶς, εὐκλεῶς· 3) -loquor (Σαλλ.) μεγαληγορῶ, μεγαλαυχῶ, de bello περὶ τοῦ πολέμου.

magnĭfĭcentĭa, ae, θ. (magnificus)· 1) μεγαλοπρέπεια, μεγαλειότης, πολυτέλεια· 2) μεγαλοψυχία, μεγαλοφροσύνη· 3) μεγαληγορία, τὸ κομπῶδες· μάλ. -verborum = ἡ μεγαλοπρέπεια, αἱ πλήρεις πάθους λέξεις, τὸ πάθος.

magnĭfĭco, ā'. σφόδρα τιμῶ τινα.

magnĭfĭcus, a, um, (-centior, -centissimus) [magnus, facio]· 1) ἐπὶ προσώπ. α) μεγαλοπρεπής, μεγαλεῖος, πολυτελής· β) μεγαλόψυχος, μεγαλόφρων· γ) (ἀρχ.) μεγαληγόρος· 2) ἐπὶ πραγμ. α) μεγαλοπρεπής, πολυτελής· 3) ἔξοχος, διαφέρων, μέγας, λαμπρός, εὐκλεής.

magnĭlŏquentĭa, ae, θ. 1) ἐπὶ καλοῦ· τὸ σεμνὸν τῆς λέξεως, τὸ μεγαλεῖον τοῦ λόγου· 2) ἐπὶ κακοῦ· μεγαληγορία, κόμπος λέξεων.

magnĭlŏquus, a, um, μεγαληγόρος.

magnĭtūdo, ĭnis, θ. (magnus)· 1) τὸ μέγεθος, mundi τοῦ κόσμου, ἐντ. α) τὸ μέγεθος, τὸ μῆκος· β) τὸ μέγεθος, τὸ πλῆθος· 2) ἐπὶ ἀφῃρ. ἐννοιῶν· τὸ μέγεθος, ἡ σπουδαιότης, periculi τοῦ κιν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δύνου· -animi ἡ μεγαλοψυχία· ἐντ. (μ.) = μεγαλεῖον. ἀξίωμα, imperatoria.

magnŏpĕre, ἐπίρ. (ἀντὶ magnoopere)· μεγάλως, μέγα, σφόδρα, μάλα (μόνον μετὰ ῥημάτων): -desidero,peto, μεγάλως, σφόδρα ἐπιθυμῶ, ζητῶ· ἐντ. μετ' ἀρνήσεως· = οὐ πάνυ τι, οὐ σφόδρα τι, nulla m. expectatio est, οὐ πάνυ τι μεγάλη προσδοκία ἐστίν. συγκριτ. **majore opere** (ἢ magis),μεῖζον, μᾶλλον· ὑπερθ. **maximopere** ἢ maximo opere, τὰ μέγιστα, τὰ μάλιστα.

magnus, a, um,συγκρ. **major**, οὐ. majus, ὑπερθ. **maxĭmus**, a, um, μέγας, μείζων, μέγιστος· 1) ἐπὶ τόπου· μέγας, μέγας τὴν ἔκτασιν, domus οἶκος (ἀντίθ. parva)· -um mare,μεγάλη θάλασσα, ἀλλὰ mare -um = κυμαινομένη θάλασσα· -homo, μέγας (ὑψηλὸς) ἄνθρωπος· 2) ἐπὶ ἀριθμοῦ· μέγας, πολύς, πολύ, exercitus στρατός· 3) ἐπὶ προσώπων καὶ ἰδιοτήτων· μέγας, ἔξοχος, διαφέρων, δεινός, φοβερός, ἰσχυρός, λαμπρός,σποδαῖος, θαυμαστός κ. τ. ὅμ. ἐντ. -um est, μέγα τί ἐστιν· quod majus est, ὃ δὲ μεῖζον, τὸ δὲ μέγιστον· m. verba, sermones, μεγάλοι (ἀλαζονικοὶ) λόγοι· in majus celebro, nuncio, ὑπεραίρω, ὑπερεπαινῶ· -a loquor, μεγαληγορῶ· 3) ἐπὶ χρόνου· μέγας, μακρός, tempus χρόνος· -o post tempore, πολλῷ χρόνῳ ὕστερον· μάλ. ἐπὶ ἡλικίας: magno natu πρεσβύτης· ἐντ. τὸ συγκρ. καὶ ὑπερθ. (ὁπότε θετικὸν αὐτῶν ἐστι τὸ grandis) μετὰ τοῦ natus καὶ natu ἢ ἄνευ αὐτῶν = πρεσβύτερος, πρεσβύτατος (τῇ ἡλικίᾳ): frater (natu) major, ὁ πρεσβύτατος ἀδελφός· majores natu ἐνίοτε = οἱ βουλευταί· major(quam triginta annos natus, καὶ m. triginta annis, σπανιώτ. m. triginta annis natus ἢ natu, καὶ m. triginta annorum = πλεῖον ἢ τριάκοντα (ὑπὲρ τὰ τριάκοντα) ἔτη γεγονώς· πρβλ. nascor 4, 6'. Livius fuit major natu quam Plautus, Λίβιος ἦν πρεσβύτερος, προγενέστερος τοῦ Πλαύτου· ἐντ.οὐσ. **majŏres**, um, ἀ. πλ. = οἱ πρόγονοι· 4) ἐπὶ τιμῆς καὶ ἀξίας τίθενται αἱ γεν. magni, maximi (σπ. majoris, ἀνθ' οὗ τίθ. pluris) καὶ αἱ ἀφ. magno, maximo = πολλοῦ, πλείστου: magni aestimo, facio, περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι, magno emo, vendo, πολλοῦ, πολλῷ ὠνοῦμαι.

Māgo, ōnis. ἀ. Μάγων, αἱ ἀδελφὸς τοῦ Ἀννίβου· β) υἱὸς τοῦ Ἀμίλκα.

Magontiăcum, i, οὐ. Μαγοντιακόν, πόλις τῆς Γερμανίας.

magŭdăris, is, θ. (Πλ.) μαγύδαρις.

măgus, i, ἀ. 1) μάγος, ἱερεὺς Περσῶν, ἐντ. = μάγος, φαρμακεύς, ἐπῳδός· 2) ἐπίθετ. = magicus.

Maja, ae, θ. Μαῖα, μήτηρ Ἑρμοῦ.

majālis, is, ἀ. ὁ ἐκτομίας χοῖρος.

majestas, ātis, θ. (συγγ. τῷ major) μεγαλειότης, ἀξίωμα, σεμνότης, ἱερότης (θεῶν, ἡγεμόνων, τῶν ἐν τέλει, πόλεων καὶ ἐθνῶν, μάλ. δὲ τοῦ Ρωμαίων δήμου). ἐντ. καὶ crimen majestatis = ἡ εἰς τὴν πολιτείαν ἀσέβεια, ἡ προδοσία· lex -atis, νόμος ἕνεκα ἀσεβείας εἰς τὴν πολιτείαν, ἕνεκα βλάβης τοῦ Ρωμ. ἀξιώματος. Ἐπὶ τῶν Καισάρων ἦν ὥσπερ τανῦν τιμητικὴ προσηγορία τοῦ αὐτοκράτορος: m. tua (περὶ Αὐγούστου) imperatoris.

major, -us, **majŏres**, ἰδὲ magnus.

Mājus, a, um, Μάϊος, τοῦ Maiou ἀεί ποτε δ' ἐστὶν ἡνωμένον ταῖς λέξεσι mensis, Kalendae κτλ.

majuscŭlus, a, um (ὑποκ. τοῦ majus)· 1) ὀλίγῳ μείζων· 2) ὀλίγῳ πρεσβύτερος ἢ προγενέστερος· 3) μέγας πως, cura.

mala, ae, θ. (ἀντὶ mandella ἐκ τοῦ mando)· 1) ἡ ἄνω γνάθος (πρβλ. maxilla)· συνήθως ἐν τῷ πλ.θ. = αἱ γνάθοι· 2) παρειαί.

Mălăca, ae. θ. ἡ Μάλακα, πόλις τῆς Ἱσπανίας, τανῦν Malaga.

mălăcĭa, ae, θ. μαλακία, νηνεμία.

mălăcisso, α'. (Πλ.) μαλακίζω, μαλακὸν εἴτε εὐάγωγον ποιῶ τινα.

mălăcus, a, um, (Πλ.) μαλακός, λεπτός. μετφ. εὐκίνητος.

mălo, ἐπίρ. συγκρ. **pejus**, ὑπερθ. **pessĭme**, (malus) κακῶς (ἀντίθ. bene): -oleo, facio, dico, κακῶς ὄζω, ποιῶ, λέγω· μάλ. α) -loquor, dico alicui, κακῶς λέγω (καὶ ολογῶ) τινά, de aliquo δυσφημῶ, διαβάλλω τινά· β) -habeo, κακῶ, ταλαιπωρῶ, hostes ἰσχυρῶς διώκω τοὺς πολεμίους·hoc me (animum meum) m. habet, τοῦτο ταλαιπωρεῖ, ἀνιᾷ με· -mihi (animo meo) est,κακῶς διάκειμαι· γ) -mecum agitur, κακῶς ἔχω ἢ πράττω· δ) κακῶς, οὐ κα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λῶς, δυστυχῶς: rem m. gessit (ἐπὶ στρατηγοῦ) = μαχόμενος ἐδυστύχησεν, ἠττήθη· καὶ m. pugno, ἡττῶμαι· -emo τιμιώτερον (τῆς ἀξίας ἀκριβώτερον) ὠνοῦμαι· -vendo μετὰ ζημίας πωλῶ· ε) κακῶς, οὐ πάνυ, οὐ μάλα: -parens, οὐκ ἄγαν εὐπειθής· -sanus (=insanus) παράφρων· -gratus (=ingratus) ἀχάριστος· -me continui, μόλις κατέσχεμεν ἐπὶ λέξεων κακόν τι δηλουσῶν = λίαν, ἄγαν, μάλα, σφόδρα, odeo μισῶ, metuo φοβοῦμαι.

Mălĕa, ae, f. Μαλέα, Μάλεια, ἄκρα τῆς Πελοποννήσου, ταινῦν Μαλέας· πληθ. -ae, ārum, f. Μαλέαι.

mălĕ-dīcax, ācis (Πλ.) = maledicus.

mălĕdīce, ἐπίρ. κακολόγως.

mălĕ-dīcens, ntis, (-centior, -centissimus), κακολόγος, λοίδορος, βλάσφημος.

mălĕ-dīco, dixi, dictum, γ'. (συχν. γράφ. ἐν διαστάσει), κακῶς λέγω, κακολογῶ, λοιδορῶ, διαβάλλω τινά (ἀντίθ. bene dico), alicui.

mălĕ-dictĭo, ōnis, f. (σπ.), κακολογία, βλασφημία, λοιδορία.

mălĕ-dictĭto, ā'. (Πλ.) κακολογῶ τινα.

mălĕ-dictum, i, οὐ, κακολογία, κατηγορία, βλασφημία, λοιδορία.

mălĕ dĭcus, a, um, κακολόγος, λοίδορος, βλάσφημος.

mălĕ-făcĭo, fēci, factum, γ'. κακοποιῶ τινα, alicui (ἀντίθ. benefacio).

mălĕfactor, ōris, ὁ, κακοῦργος, ὁ κακὰ εἰργασμένος, κακοποιός.

mălĕ-factum, i, οὐ, κακούργημα.

mălĕfĭce, ἐπίρ. (Πλ.) κακούργως.

mălĕfĭcium, ii, οὐ, (male, facio) 1) κακούργημα, ἔργον ἀνόσιον· 2) κακοποιία (ἀντίθ. beneficium), βλάβη· 3) (μ.) = ἀπάτη· 4) (μ.) = γοητεία.

mălĕfĭcus, a, um (-centior, -centissimus) [male, facio]· 1) κακοῦργος, πονηρός, μοχθηρός, ἀνόσιος· 2) (μ.) κακοποιός, βλαβερός, ἐπιβλαβής· 3) (Νέπ.) δυσμενής, φθονερός, natura.

mălĕ-suādus, a, um (π.) ὁ κακὰ ἀναπείθων εἴτε συμβουλεύων, ἀπατηλός.

Mălĕventum, i, οὐ, ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ Beneventum, ὃ ἴδε.

mălĕ-vŏlens, ntis, (-entissimus) [τὸ θετικὸν ἀρχ. ἐστιν, ἀνθ' οὗ μᾶλλ. εὔχρηστον τὸ malevolus), κακόνους, δυσμενής, ἀπεχθής.

mălĕvŏlentĭa, ae, f. (malevolens) κακόνοια, δυσμένεια, ἀπέχθεια.

mălĕvŏlus, a, um, ἰδὲ malevolens.

Mălĭăcus sinus, Μαλιακὸς κόλπος· ἐντ. **Malienses**, ĭum, καὶ **Malĭus**, a, um, Μαλιακός.

mălĭfer, ĕra, ĕrum, μηλοφόρος.

mălĭgne, ἐπίρ. (malignus)· 1) κακοφρόνως, δυσμενῶς, φθονερῶς· 2) φειδωλῶς, γλίσχρως· ἐντ. = ὀλίγον, μικρόν, apertus.

mălĭgnĭtas, ātis, f. (malignus)· 1) κακοφυΐς· 2) κακότης, ἐντ. δυσμένεια, φθόνος· 3) ἀνελευθερία, φειδωλία, γλισχρότης.

mălignus, a, um (-ior, -issimus), [malus, gigno]· 1) κακοφυής: terra -a = ἄφορος γῆ· 2) κακός, πονηρός, ἐντ. δυσμενής, κακόφρων, φθονερός· 3) (π.) βλαβερός, ἐπιβλαβής, leges, studia· 4) μετφ. ἀνελεύθερος, φειδωλός, γλίσχρος· ἐντ. = μικρός, στενός, ἀσθενής.

mălĭtĭa, ae, f. (malus)· 1) κακία, κακότης· (ἀντίθ. bonitas, virtus)· 2) συχν. = πονηρία, πανουργία, πανούργημα ἐν δίκαις.

mălĭtĭōse, ἐπίρ. (-ius), πονήρως, πανούργως, κακοήθως, μοχθηρῶς.

mălĭtĭōsus, a, um (malitia), κακοῦργος, πανοῦργος, πονηρός, κακοήθης, δολερός, ἀπατηλός, homo.

malleŏlus, i, ἀ. (ὑποκ. τοῦ malleus)· σφυρίον· ἐντ. α) ὁ ἄφα ρούμενος καὶ μεταφυτευόμενος βλαστός, τὸ μόσχευμα· 2) ὁ πυρφόρος βέλος.

malleus, i, ἀ. σφῦρα, τυπίς (ἡρωϊκόν).

Malloea, ae, f. Μαλλοία, πόλις τῆς Θεσσαλίας.

Mallos, i, f. Μαλλός, πόλις τῆς Σικελίας· ἐντ. **Mallōtes**, ae, ἀ. οἱ Μαλλῶται.

mālo, mālŭi, malle (ἀντὶ τοῦ ἀρχ. mavolo = magis volo)· 1) μᾶλλον βούλομαι, μᾶλλον αἱροῦμαι, μᾶλλον προαιροῦμαι: -adire quam pugnare ἀπιέναι μᾶλλον ἢ μάχεσθαι. Οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ μεταγν. προαιροῦνται τὴν ἀφαιρ. ἀντὶ τοῦ quam· ἐνίοτε δὲ τὸ malo ἐπιτείνεται τῷ multo, πολλῷ, πολύ, ἢ τίθεται πλεοναστ. μετὰ τοῦ potius ἢ magis, μᾶλλον· 2) (μετὰ δοτ.) εὔνους εἰμί, εὐνοῶ, illi quam tibi ἐκείνῳ ἢ σοί.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

mālŏbăthron, i, οὐ. μαλάβαθρον, φυτόν καὶ τὸ ἐκ τούτου παρασκευαζόμενον μύρον.

1 mălum, i, οὐ. ἰδὲ mălus 2.

2 mālum, i, οὐ. πᾶς καρπὸς ἔξωθεν μὲν κρεατώδης, ἐντὸς δὲ πυρῆνα ἔχων (ἀντιθ. nux κάρυον), κατ' ἐξοχὴν δὲ τὸ μῆλον (δωρ. μᾶλον): aurea -a, χρυσᾶ μῆλα, κυδώνια. παροιμ. ab ovo usque ad mala, ἀπὸ τοῦ ᾠοῦ μέχρι τῶν μήλων, τ'. ἔ. ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους (ὅτι ἐν τῇ Ῥωμ. τραπέζῃ ἀπὸ τοῦ ᾠοῦ ἀρχόμενοι εἰς τὰ μῆλα ἐτελεύτων).

1. mālus, i, θ. ἡ μηλέα.

2. mălus, a, um, συγκρ. **pējor**, οὐ. pejus, ὑπερθ. **pessĭmus**, a, um· κακός· (ἐν τῇ εὐρυτάτῃ τῆς λέξ. σημασίᾳ)· ὅθεν α) κακός, πονηρός, κακοήθης, homo, mores· β) κακός, βάσκανος, lingua· γ) κακός, φαῦλος, οὐδενὸς ἄξιος, poeta· δ) κακός, μικρός, pondus· ε) κακός, δύσμορφος, δυσειδής· ς) κακός, δυστυχής, ὀλέθριος· ἐντ. res mala = ἡ κακοπραγία, τὰ δεινά· ζ) κακός, ἀπαίσιος, avis οἰωνός· η) κακός, ἄκαρπος, ἄφορος, ager· θ) κακός, μαγικός, carmen· ι) κακός, ἀμβλύς falx· ια) κακός, ψευδής· ιβ) κακός, κακόνους, δυσμενής, δημαγωγικός, cives· οὐσ. mali οἱ δημαγωγοί· οὐσ. **malum**, i, οὐ. α) τὸ κακόν, ἡ κακία, (π.) τὸ κακούργημα· β) τὸ κακόν, ἡ βλάβη, ἡ ζημία· γ) τὸ κακόν, ὁ πόλεμος· δ) πληθ. = τὰ κακά, τὰ δεινά, αἱ συμφοραί· ε) τὸ κακόν, ἡ κόλασις· ς) malum! φεῦ!

3 mālus, i, ἀ. 1) ἱστός (τῆς νεώς)· attollo. erigo -um, αἴρω, ἵστημι τὸν ἱστόν· 2) turrium mali, αἱ μακραὶ δοκοὶ τῶν γωνιῶν τῶν πύργων.

malva, ae, θ. μαλάχη, μολόχη.

Mamercus, i, ἀ. Μάμερκος.

Māmertīni, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Μαμερτῖνοι, οἱ Ἀρήϊοι, οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Σικελίᾳ Μεσσήνης. Ἐντ. **Mamertīnus**, a, um, Μαμερτῖνος.

mămilla, ae, θ. ὑποκ. τοῦ mamma, τιτθίον (βυζάκι).

mamma, ae, θ. (μάμμα, μάμμη) μαστός, τίτθη, θηλή (γυναικῶν, ἐσθ' ὅτε δὲ καὶ ἀνδρῶν): do puero -am, τὸν μαστὸν δίδωμι τῷ παιδί, θηλάζω τὸν παῖδα· viris datae sunt -ae, τοῖς ἀνδράσι μαστοὶ ἐδόθησαν.

mammātus καὶ **mammōssus**, a, um (ΠΛ.), μεγαλόμαστος.

Māmŭrĭus, ii, ἀ. Μαμούριος.

Māmurra, ae, ἀ, Μαμούρας, ὁ πρῶτος οἰκίαν ἐκ μαρμάρου οἰκοδομησάμενος.

mānābĭlis, e, κυρ. ῥευστός· frigus -e, ψύχος ὁριμύ.

manceps, ĭpis, γεν. πλ. mancĭpum, ἀ. (manus, capio), τεχν. ὅρ., ὁ ἐν δημοσίᾳ πράσει τὰ τέλη ὠνούμενος ἢ μισθωσάμενος, ὁ ὠνητής, μισθωτής, ἐργολάβος, alicujus rei τινός.

Mancīnus, i, ἀ. Μαγκῖνος, ὕπατος.

mancĭpātĭo, ōnis, θ. καὶ **-pātus**, us, ἀ. ἡ ἐπὶ μαρτύρων παραχώρησις ἐντ. = πώλησις ἢ ὤνησις.

nancĭpĭum, ii, οὐ. (ἡ γεν. συνήθ. γράφεται mancipi, μάλ. ἐν τῷ res mancipi)· 1) ἡ κατὰ νόμους ὠνή, ἡ ἐπὶ μαρτύρων ὤνησις (ἰδὲ mancipatio)· lex -ii, ὁ περὶ ὠνῆς νόμος· 2) νόμιμος κτῆσις, κτῆσις, ἀπόλυτος ἐξουσία (ἐπὶ προσώπων (γυναικός, τέκνου, δούλου) ἢ πραγμάτων· ἐντ. sui -ii, αὐτεξούσιος· res mancipi, νόμιμον κτῆμα, περὶ οὗ ἐλέγετο καὶ jure mancipi erat; accipio aliquid -o = πωλῶ ἢ ὠνοῦμαί τι (ἰδὲ mancipatio)· 3) ἀνδράποδον, δοῦλος (ὁ τοιοῦτος ὠνούμενος ἐνομίζετο πρᾶγμα ἢ κτῆμα).

mancĭpo ἢ **mancŭpo**, α'. (π. καὶ μ. παρὰ δὲ Κικέρ. εὔχρ. τὸ emancipo), παραχωρῶ τινί τινος (χρώμενος τῇ mancipatione), ἐντ. = πωλῶ τινά τινι.

mancus, a, um· 1) ἀνάπειρος, ἐντ. = ἀσθενής. 2) μετφ. ἐπὶ πραγμ. ἐλλιπής, ἀτελής, virtus, praetura.

mandātor, ōris, ἀ. (mando 1), ὁ ἐντελλόμενός τι· μάλ. (Συνητ.) = ὁ εἰσηγητὴς συκοφάντου.

mandātum, i, οὐ. (μετχ. τοῦ mando· 1) τὸ ἐντεταλμένον, τὸ ἐπιτεταγμένον, τὸ προστεταγμένον, τὸ προσταχθέν, τὸ παρηγγελμένον.

mandātus, us, ἀ. (mando 1) εὔχρ. μόνον ἐν τῇ ἐν. ἀφαιρ. -ū meo, Caesaris, τῇ ἐμῇ ἐντολῇ, τῷ τοῦ Καίσαρος παραγγέλματι.

Mandēla, ae, θ. Μανδήλη, κώμη τῆς Σαβίνης, τανῦν Bordella.

1. mando, α'. (= in manum do?) 1) ἐγχειρίζω, παραδίδωμι, ἐπιτρέπω, διαπιστεύω τινί τι, alicui meam sa-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

lutem τινί τὴν ἐμὴν σωτηρίαν· -alicui magistratum, ἐπιτρέπω τινὶ ἀρχήν· -me fugae, ὁρμῶ εἰς φυγήν· -aliquid scriptis, συγγράφω τι. -memoriae, menti, τῇ μνήμῃ κτῶμαι· 2) μ.) ἀγγέλλω, ἐπιστέλλω τινί, γνωρίζω τινὶ alicui ἢ ad aliquem, in urbem· 3) παραγγέλλω, προστάττω, ἐπιτάττω, ἐντέλλομαι τινί τι.

2. mando, mandi, mansum, 6′. 1) μασῶμαι cibum εἰς τροφήν· (π.) -humum, σὰρξ τῆς γῆς λαμβάνομαι =ἐν πολέμῳ ἀποθνήσκω· 2) (π.) κόσκω, frena τὸν χαλινόν· 3) (π. καὶ μ.) εὐθίω, καταναλίσκω τι.

mandra, ae, ὁ. μάνδρα, τὸ μνιον

mandrăgŏras, ae, ὁ. μανδρα ὁρας.

Mandŭbii, ōrum, m. Μανδουβιοι.

mandūco, ā̆′. (ἀρχ. καὶ μετ.=mando 2

mandūcus, i, ὁ mando 2), φαγᾶς, ἀδηφάγος· (κωμ. πρόσωπον =παράσιτος.)

Mandŭrĭa, ae, ἡ. Μανδούριον, πόλις τῶν Σαλεντίνων ἐν Ἰταλίᾳ

māne, 1) ἄκλ. οὐσ. ἐσχ. ἐν τῇ ἑν. ἀφαιρ., ἀλλὰ καὶ mane, is, n., πρωΐα, ἕως -erat, ἕως ἦν· multo m., πρωΐτατα· 2) ἐπίρ. πρωΐ, bene m., λίαν πρωΐ· cras m., αὔριον πρωΐ.

mănĕo, mansi, mansum, 6′. 1) ἀμετ. μένω, διατρίβω, διάγω, domi οἴκοι, ad exercitum παρὰ τῷ στρατῷ (ὡς στρατηγός)· manetur, μένει· -apud aliquem, διέρχομαι τὴν νύκτα παρά τινι ἑντ. a) μένω, διαμένω, διατελῶ, in fide τῇ πίστει, πιστὸς ὢν διαμένω, ἐμμένω, ἐπιμένω, in sententia τῇ γνώμῃ· -in condicione, ἐμμένω τῇ συνθήκῃ· -promissis, ἐμμένω τοῖς ὡμολογημένοις· γ) ἀεὶ μένω, διαμένω, παραμένω, affinitas, memoria· δ) hoc mihi manet, τοῦτο διαφυλάττω· bellum iis manet, ἐκεῖνοι ἔτι πολεμοῦσιν 2) μεταφ. αἱ μένω, ἀναμένω, περιμένω (ἐπὶ εἱμαρμένης κ. τ. ὅμ. πρβλ. exspecto, opperior): qui exitus me manet? δ) (σπ.) -aliquem domi, ἀναμένω τινὰ οἴκοι· γ) -hostes, ἀναμένω, ὑπομένω τοὺς πολεμίους.

manes, ĭum, ἀ. πλ. 1) αἱ ἀποθεωθεῖσαι ψυχαὶ τῶν τεθνεώτων (πρβλ. lares, lavrae, lemures)· καὶ = ἡ ψυχὴ ἑνὸς τε νεωτος· -Vergilii, ἡ τοῦ Βεργιλίου ψυχή. 2) (π.) ὁ ᾅδης· γ) ὁ νεκρός, τὸ πτῶμα.

mango, ōnis, ἀ. (π. καὶ μ.) μαγγανευτής, μεταπράτης, μάλ. ἀνδραποδοκάπηλος, σωματέμπορος.

mangōnĭcus a, um, τοῦ σωματεμπόρου.

mănĭcae, ārum, θ. πλ. manus) 1) καὶ πέραν των χειρῶν ἕξις οὗ εναι τοῦ γυναικείου (μάλ. χιτῶνος) χειρίδες, χειρίς· 2) π. χειροπέδη, χειρόδεσμος.

mănĭcātus, a, um, χειριδωτός, manicae.

mănĭcŭla, ae θ. ὑποκ. τοῦ manus

mănĭfestārĭus, a, um = manifestus.

mănĭfēstē, (μ.) = -sto. ἐπίρ. (-ius, -issime), φανερῶς, ἐναργῶς.

mănĭfesto, āvi, ātum, ἀγλάω, δηλῶ ποιῶ τι

mănĭfestus, a, um (-ior, -issimus· 1) πρόδηλος, ἐναργής, καταφανής, καταδηλος, res. scelus· 2) προδηλή, καταφανῆ σημεῖα τινος παρέχων· -doloris, φανερὸς γίγνομαι λυπούμενος· -vitae, προδηλή σημεῖα τοῦ ζῆν διδούς. ἐντ. -sceleris, rerum capitalium, κακουργῶμαι, ἐλέγχομαι κακουργήσας, θανατώσας.

Mānīlĭus, a, um, Μανίλιος τοῦ Μανιλίου, lex· ἐντ. -ānus, a, um, τοῦ Μανιλίου, leges· οὐσ. ὁ Μανίλιος, δήμαρχος.

mănĭpŭlāris, e, (manipulus)· 1) ὁ τῆς αὐτῆς σπείρας, ὁ τοῦ αὐτοῦ λόχου στρατιώτης· -es mei, οἱ ἐμοὶ συλλοχῖται· 2) = κοινος στρατιώτης· -judex, δικαστὴς αἱρούμενος ἐκ τῶν κοινῶν στρατιωτῶν. -imperator, στρατηγὸς πρώτου κοινὸς στρατιώτης ὤν.

mănĭpŭlārĭus, a, um, τῶν τῆς σπείρας στρατιωτῶν, τῶν λοχιτῶν, hastae στολή.

mănĭpŭlātim, ἐπίρ. 1) κατὰ ὁράγματα· 2) κατα σπείρας, κατὰ λόχους.

mănĭpŭlus, i, ἀ. (manus)· 1) ὁράγμα, ὁρᾶξ (χόρτου, ἀχύρου κ. τ. ὅμ.) 2) στρατ. τεχν. ὅρ. σπεῖρα = τὸ τρίτον τῆς κοόρτεως (ἰδὲ cohors), ἢ δύο λόχοι (centuriae) στρατιωτῶν.

Manius, i, (συνήθ. συντόμ. M'.), Μάνιος.

Manlius, a, um, Μάλλιος, τοῦ Μαλλίου, οὐσ. ὁ Μαλλιος ἐντ. -ānus, a, um, τοῦ Μαλλίου· -imperia, αὐστηραὶ ἐπιταγαί.

mannŭlus, i, ἀ. ὑποκ. τοῦ manus.

1. mannus, i, ἀ. (γαλλ. λέξις), γίννος, ἱππάριον γαλλικὸν ὠκύτατον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2. Mannus, i, ὁ. (γερμαν. man, ἄνθρωπος), Μάννος, θεὸς τῶν παλαιῶν Γερμανῶν.

mānō, āvī. 1) ῥέω, στάζω: cruor, lacrima -at, αἷμα, δάκρυα καταστάζει· 2) ῥέω, στάζω ἔκ τινος: culter -at sanguine, μάχαιρα αἱματοσταγής· simulacrum -at multo cruore, ἄγαλμα αἱματόρρυτον· 3) μετφ. α) ῥέω, ἀπορρέω, τὴν ἀρχὴν λαμβάνω ἔκ τινος: m. a partibus quatuor· β) διαχέομαι, διέρχομαι, διαδίδομαι, διασπείρομαι: rumor -at tota urbe, ἡ φήμη διὰ τῆς πόλεως διαδίδοται.

mansi, πρκμ. τοῦ maneo.

mansĭo, ōnis, ϑ. (maneo)· 1) μονή, διαμονή, διατριβή, Formiis ἐν Φορμίαις· 2) μετγ. α) καταγωγή, καταγώγιον, κοίτη νυκτερινὴ ἀνθρώπων ἢ ζώων· β) σταϑμός.

mansĭto, āvī. (μ.) = maneo 1.

mansŭē-făcĭo, fēci, factum, γ. τιϑασσεύω, ἡμερῶ, ἐξημερῶ τινα ἢ τι. παϑητ. **mansue-fīo**, factus sum, fiĕri, γ'. τιϑασσεύομαι, ἡμεροῦμαι, δαμάζομαι· μάλ. εὔχρ. ἡ μετγ. mansuefactus.

mansuesco (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), γ'. [manui, suesco]· χειροήϑης γίγνομαι, ἡμεροῦμαι, ἐντ. = πραΰνομαι: corda -unt, αἱ καρδίαι πραΰνονται· fructus -it, ὁ καρπὸς ἡμεροῦται, βελτίων γίγνεται· humor -it, τὸ ὕδωρ πόσιμον γίγνεται.

mansuēte, ἐπίρ. ἡμέρως, πράως.

mansuētūdo, ĭnis, ϑ. (mansuetus) 1) (μ.) χειροήϑεια, ἡμερότης· 2) ἡμερότης, πραότης, φιλανθρωπία (ἀντίϑ. crudelitas, inhumanitas).

mansuētus, a, um (-ior, -issimus) [manui, suētus]· 1) ἐπὶ ζώων· χειροήϑης, ἥμερος, τιϑασσός· 2) μετφ. α) ἐπὶ ἀνϑρ. ἥμερος, πρᾷος, φιλάνθρωπος (ἀντίϑ. ferus)· β) malum -um, κακὸν ἧττον ἐπικίνδυνον· ira -a, ὀργὴ ἠπία. litora -a, ἀκταὶ ἥσυχοι, ἀκίνδυνοι.

mansus, a, um, μετχ. τοῦ mando καὶ τοῦ maneo.

mantēle, is, οὐ. (manus), χειρόμακτρον (κοιν. μανδήλιον).

mantēlum, (ἢ mantillum), i, οὐ. (Πλ.) μανδύας· μετφ. κάλυμμα.

mantĭca, ae, ϑ. (π.), πήρα.

Mantĭnēa, ae, ϑ. Μαντίνεια, πόλις τῆς Ἀρκαδίας, ὀνομαστὴ ἐπὶ τῇ παρ' αὐτῇ μάχῃ (362 π. Χ.).

manto, āvī. Πλ.)= manco 2.

Manto, us, ϑ. Μαντώ, νύμφη.

Mantŭa, ae, ϑ. Μάντουα, πόλις τις, ἄνω Ἰταλίας.

mănuālis, e, (manus) (μ.), ἐγχειρίδιον· lapides ἢ saxa m. = χερμάδια.

mănŭbĭae, ārum, ϑ. πλ. (manus) 1) τὸ ἐκ τῶν λαφύρων ἀργύριον· 2) (μ.) τὰ λάφυρα, ἡ λεία. 3) ἁρπαγή, παράνομος κτῆσις.

mănŭbiālis, e, τῶν λαφύρων· pecunia m. = manubiae, 1.

mănŭbĭārĭus, a, um, λαφυραγωγός.

mănubrĭum, ii, οὐ. (manus)· 1) λαβή, aureum χρυσῆ· 2) (Πλ.) λαβή, ἀφορμή.

mănŭlĕa, ae, ϑ. μακρὰ χειρίς.

mănŭlĕārĭus, ii, ὁ. (Πλ.) ὁ τὰς μακρὰς χειρίδας κατασκευάζων.

mănŭlĕātus, a, um, χειριδωτός, μακρὰς χειρίδας ἔχων.

mănŭmissĭo, ōnis, ϑ. (manumitto). ἄφεσις, ἀπελευθέρωσις δούλου.

mănŭ-mitto, mīsi, missum, γ'. (γράφ. καὶ διῃρημένον), ἀφίημι, ἀπελευθερῶ, servum δοῦλον.

mănŭ-prĕtĭum, ii, οὐ. ἢ διῃρημ. manus pretium· 1) ὁ μισϑός· 2) ἡ τιμή· 3) μετφ. ἀμοιβή.

mănus, us, ϑ. (μάρη)· 1) χείρ: sumo in manus, εἰς χεῖρας λαμβάνω· -tollo, τὰς χεῖρας αἴρω (ἐξ ἐκπλήξεως)· 2) μάλ. α) sum in manibus (ἐπὶ βιβλίου), ἐν χερσὶν εἰμί = πολὺ ἀναγινώσκομαι· -affero alicui, χεῖρας ἐπιβάλλω τινί, ἀλλά: -affero beneficio, χεῖρα ἐπιβάλλω τῇ εὐεργεσίᾳ, μειῶ τὴν εὐεργεσίαν· in -ibus habeo aliquem, ἐν ἀγκάλαις περιφέρω τινὰ = σφόδρα φιλῶ τινα· per manibus trado, διὰ χειρῶν, ἀπὸ χειρός, εἰς χεῖρα, τ'. ἔ. ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἕτερον παραδίδωμι· inter -ibus, μετὰ χεῖρας (ἐν χεραὶν) ἔχω τι, ἀλλὰ καὶ = καταδηλόν ἐστι· sub manu ἢ manum, ἐκ χειρός = ἀμέσως, ταχέως· sub manus succedo = καλῶς ἀποβαίνω· prae manu, πρὸ χειρῶν, πρόχειρον ἔχω τι· manus (victas) do, ὁμολογῶ ἐμαυτὸν ἡττημένον· ἀλλὰ -um do alicui = ἐπικουρῶ, βοηθῶ τινι· -ibus pedibusque, χερσί τε ποσί τε (= ὅλαις δυνάμεσιν)· παροιμ. manus manum lavat, χεὶρ χεῖρα νίζει· 2) χείρ, τὸ δι' οὗ μαχόμεθα· ἐντ. -u fortis, ἀνδρεῖος (τὴν χεῖρα)· -um consero, confero =

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συμπλέκομαι· -u vinco τῇ (προσωπικῇ) ἀνδρείᾳ νικῶ· 3) χείρ, τὸ δι' οὗ ἐργαζόμεθα· in -ĭbus habeo aliquid, ἐργάζομαί τι· sub m., ἐργαζόμενοι· ἐντ. α) συνήθ. κατ' ἀφ. ἐν. manu (satus, factus, urbs m. munita) τῇ χειρί, τέχνῃ (ἐσπαρμένος, πεποιημένος, ὠχυρωμένος)· 6) = χειρόγραφον· γ) = κυδεία, Σαλλ. δ) πληγή (ἐν τῇ ὁπλομαχικῇ· 4) χείρ, ἐξουσία· 5) χείρ, πλῆθος, ὄχλος, μάλ. στρατιωτῶν· 6) -us ferreae, σιδηραῖ χεῖρες, = ἁρπάγαι· 6) οὐ κυριολ. α) πρόσθιος ποὺς ἄρκτου· 6) προβοσκὶς ἐλέφαντος.

măpālĭa, ĭum, οὐ. (Φοινικ. λ.) = magalia· 1) καλύβη· 2) νομάδων σκηνή.

mappa, ae, θ. χειρόμακτρον.

Mărăthon, ōnis, ἀ. ὁ Μαραθών· ἐντ. **-thōnĭus**, a, um, Μαραθώνιος.

Mărăthos, i, θ. Μάραθος, πόλις Φοινίκης· ἐντ. **-thēnus**, a, um, Μαραθηνός.

Marcellus, i, ἀ. Μάρκελλος· ἐντ. 1) **Marcellĭa** (ἡ **-ēa**), ōrum, οὐ. πλ. τὰ Μαρκελλεῖα, ἑορτὴ τοῦ Μαρκέλλου ἐν Συρακούσαις· 2) **-lĭānus**, a, um, τοῦ Μαρκέλλου, theatrum.

marceo, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.) ŭi, μεμάρασμαι, ἐντ. μετφ. = χαῦνος, νωθρός, ἀδρανὴς εἰμι.

marcesco, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), ŭi, μαραίνομαι· ἐντ. μεταφ. χαῦνος γίγνομαι, παρακμάζω.

marcĭdus, a, um (marceo), μαραμένος, μεμαρασμένος, flores· ἐντ. μετφ. χαῦνος, ἀδρανής, ἐκλελυμένος.

Marcĭpor, ŏris, ἀ. (μ.) = Marci puer, δοῦλος τοῦ Μάρκου.

Marcĭus, a, um, Μάρκιος, τοῦ Μάρκου· οὖα, ἀ. ὁ Μάρκιος· ἐντ. **-ānus**, a, um, τοῦ Μαρκίου.

Marcŏmānni, (ἡ **-māni**), ōrum, ἀ. πλ. Μαρκομάνναι (Δ'ων Κάσ.) ἰσχυρὸν Σουηβικὸν φῦλον, ὃ ὕστερον ἐν Βοημίᾳ ἐγκατέστη.

marcor, ōris, ἀ. (marceo), μαρασμός· **-segetis** = ἀκαρπία· ἐντ. μετφ. = χαυνότης, ἀδράνεια.

Marcus, i, ἀ. (ἀντὶ Marcius), συνήθ. συντόμως M. = Μάρκος.

Mardi, ōrum, ἀ. πλ. Μάρδοι, λῃστρικὸν ἔθνος παρὰ τὴν Κασπίαν.

Mardŏnius, ii, ἀ. Μαρδόνιος, στρατηγὸς τῶν Περσῶν (479 π. Χ.).

mare, is, οὐ. 1) θάλασσα (ἀντίθ. terra, ager; πρβλ. pelagus, pontus)· mari, κατὰ θάλασσαν· μάλ. ἠνωμ. terrā marique (terra et mari)=κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν· ἐντ. α) (π.) = θαλάσσιον ὕδωρ· 6) (μ.) κυανοῦν χρῶμα· 2) θάλασσα (ὡς τμῆμα ὠκεανοῦ): -superum, τὸ Ἀδριατικὸν καὶ Ἰόνιον πέλαγος· -inferum, τὸ Τυρρηνικὸν πέλαγος· -extremum, ὁ (Ἀτλαντικὸς) ὠκεανός, -nostrum ἢ internum, ἡ καθ' ἡμᾶς, ἡ ἐντός, ἡ ἔσω θάλασσα (ἡ Μεσόγειος θάλασσα).

Mărĕa, ae, ἡ **Mărĕōta**, ae, θ. Μάρεια, λίμνη καὶ πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου· ἐντ. 1) **Mărĕōtis**, ĭdis, θ. Μαρεῶτις· vitis M. ἡ Μαρεῶτις ἄμπελος· 2) **Mărĕōtĭcus**, a, um, Μαρεωτικός.

margărīta, ae, θ. μαργαρίτης.

Margĭāna, ae, θ. Μαργιανή, χώρα τῆς Ἀσίας παρὰ τὸν ποτ. Ὦξον.

margĭno, ā'. (margo), κρασπεδῶ, κρηπῖδι κοσμῶ, viam τὴν ὁδόν.

margo, ĭnis, ἀ. κράσπεδον, κρηπίς, ὄρρύς, χεῖλος, (ὡς μαθηματικὴ γραμμὴ θεωρούμενα, ἄνευ πλάτους, πρβλ. ora· ἐντ. = ὅρος, ὅριον: -imperii.

Mărĭandўni, ōrum ἀ. πλ. Μαριανδυνοί, ἔθνος Βιθυνίας.

Mărĭānus, a, um, ἰδὲ Marius.

Mărĭca, ae, θ. Μαρίκα, νύμφη τις τῆς πόλεως Μοντούρνης, ᾗ ἄλσος δρυῶν ἱερὸν ἦν.

mărīnus, a, um, (mare), θαλάσσιος, τῆς θαλάσσης, humor; Venus -a, Ἀφροδίτη ἀναδυομένη.

mărisca, ae, θ. (ὑπον. ficus)· 1) βούσικον, εἶδος μεγάλου σύκου· 2) (Ἰουβ.) = σύκωμα (νόσος).

marīta, ae. θ. ἰδὲ maritus.

mărītālis, e, (maritus), γαμήλιος.

mărĭtĭmus, ἡ **-tŭmus**, a, um (mare), θαλάσσιος, τῆς θαλάσσης, (ἀντίθ. terrester): res -ae, τὰ ναυτικά· -imperium, ἡ ναυαρχία· homines -i, ναυτικοί· bellum -um, ὁ κατὰ θάλασσαν πόλεμος, μάλ. = ὁ πρὸς τοὺς Ἰσαυρικοὺς πειρατὰς πόλεμος· praedo m., ὁ πειρατής· 2) παραθαλάσσιος, urbs· ἐντ. οὐσ. **maritĭma**, ōrum, οὐ. πλ. τὰ παραθαλάσσια, ἡ παραλία· 2) (Πλ.) ἀκατάστατος, εὐμετάβλητος.

mărīto, ā'. 1) (μ.) ἐκδίδωμι ἀνδρὶ (ὑπανδρεύω), filiam τὴν θυγατέρα· 2)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐπὶ ζώων· ἔγκυον ἢ ἐγκύμονα ποιῶ (ἀεί ποτε ἐν τῷ παθητ.)· 3) μετφ. συζεύγνυμι δένδρον δένδρῳ, παραφυτεύω.

mărītus, a, um, 1) γαμήλιος, τῶν γαμετῶν, τῶν συζύγων, fides πίστις· domus -ae, οἰκίαι ἐν αἷς ἔγγαμοι οἰκοῦσιν· ἐντ. οὐσ. α) **marīta**, ae, θ. (π.) ἡ γαμετὴ γυνή, σύζυγος· β) **marītus**, i, ἀ. γαμέτης, ἀνήρ, σύζυγος· (π.) = ὁ ἄρρην ἐν τοῖς ζώοις· ἐνίοτε (π.) = ὁ νυμφίος, ὁ μνηστήρ· 2) ἐπὶ δένδρου· παραπεφυτευμένος·

Mărĭus, a, um, Μάριος, τοῦ Μαρίου, οὐσ. ἀ. ὁ **Mărius** (Gajus Marius) ὁ ἑπτάκις ὑπατεύσας ἀντίπαλος τοῦ Σύλλα καὶ νικητὴς τοῦ Ἰουγούρθα καὶ τῶν Κίμβρων· ἐντ. **-ānus**, a, um, Μαριανός.

Marmărĭca, ae, θ. Μαρμαρική, χώρα πρὸς ὀυσμὰς τῆς Λιβύης.

Marmărĭdes, ae, ἀ. Μαρμαρίδης.

marmor, ŏris, οὐ. 1) ὁ μάρμαρος (τὸ μάρμαρον)· ἐντ. = μαρμάρινος· 2) (π.) = ἡ μαρμαίρουσα θάλασσα, ἡ λεία καὶ στίλβουσα ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης.

marmŏrārĭus, a, um, (marmor), τοῦ μαρμάρου· faber **-ius** καὶ οὐσ. **-rius**, ii, ἀ. ὁ μαρμαροποιός.

marmŏrĕus, a, um, (marmor)· 1) μαρμάρινος, ἐκ μαρμάρου, signum· 2) μετφ. μαρμάρεος, λευκὸς ὡς μάρμαρον, cervix τραχήλος· aequor **-um**, ἡ μαρμαρέα θάλασσα.

Mărō, ōnis, ἀ. Μάρων.

Mărŏbŏduus, i, ἀ. Μαροβόδουος, βασιλεὺς τῶν Σουήβων, ἀντίπαλος τοῦ Ἀρμενίου.

Mărōnēa, ἡ **-nīa**, ae, θ. Μαρώνεια· α) πόλις τῆς κατω Ἰταλίας· β) πολις τῆς Θράκης· ἐντ. **Mārōnēus**, a, um, τῆς Μαρωνείας.

1. Marpessus, i, θ. Μάρπησσος, τὰ Μάρπησσα, κώμη τῆς Φρυγίας· ἐντ. **Marpēssius**, a, um, Μαρπήσσιος.

2. Marpēsus, ἡ **-pēssus**, i, θ. Μάρπησσος, ὄρος τῆς Πάρου· ἐντ. **Marpēssius**, a, um, Μαρπήσιος.

Marrūbĭum, ἡ **-vĭum**, ii, οὐ. Μαρρούβιον, πόλις τῆς Λατίνης· ἐντ. **-bĭus**, a, um, Μαρρούβιος.

Marrūcīni, ōrum, ἀ. πλ. Μαρρουκῖνοι, ἔθνος ἐπιθαλάσσιον τῆς Λατίνης· ἐντ **Marrucīnus**, a, um, Μαρρουκῖνος.

Mars (ἀρχ. καὶ π. καὶ **Mavors**), lis, ἀ. Ἄρης, ὁ θεὸς τοῦ πολέμου, ὁ τῶν Ῥωμαίων ἐθνικὸς θεὸς καὶ γενάρχης ὡς πατὴρ τοῦ Ῥωμύλου· ἐντ. α) Ἄρης=πόλεμος, μάχη, ἀγών· **-cōecus**, ἐν τῷ σκότει μάχη· **-Actiacus**, ἡ ἐν Ἀκτίῳ μαχη· β) ὁ τρόπος τῆς μάχης· meo M. pugno, τῷ εἰωθότι μοι τρόπῳ μάχομαι· ἀντὶθ. a ieno M. ἀλλοτρίῳ τρόπῳ· γ) ἡ τύχη τοῦ πολέμου· aequo M. pugno, ἀγχώμαλα (μετ' ἴσης ἐπιτυχίας) μάχομαι· incerto, vario Marte, ἀδήλῳ, διαφόρῳ ἀποβάσει τῆς μάχης· δ) παροιμ. meo (vestro, suo κτλ.) M. aliquid facio, τοῖς ἰδίοις ἀγῶσιν, οὐδενὸς βοηθοῦντος ποιῶ τι· ε) = ἀνδρεία· si quid patrii M habes· ς) Mars forensis, ὁ ἐν δικαστηρίοις ἀγών. - Ἐντ. 1) **Martĭālis**, e, Ἄρειος, τοῦ Ἄρεος· α) - flamen, ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἄρεος· β) -es milites, οἱ τῆς τοῦ Ἄρεος λεγεῶνος στρατιῶται· 2) **marticŏla**, ae, ἀ. (π.) = ὁ τὸν Ἄρην σεβόμενος· 3) **Martigĕna**, ae, ἀ. κ. θ. (gigno) (π.), ἀπόγονος τοῦ Ἄρεος· 4) **Martĭus**, καὶ (π.) **Māvortĭus**, a, um, Ἄρειος, τοῦ Ἄρεος, ἱερὸς τοῦ Ἄρεος, ὁ ἐκ τοῦ Ἄρεος ἔκγονος κτλ. campus, anguis, proles· ἐντ. α) Ἄρειος, ἀρειμάνειος, πολεμικός· β) μάλ. = Μάρτιος, τοῦ Μαρτίου, mensis, kalendae κτλ.

Marsi, ōrum, ἀ. πλ. Μαρσοί· 1) ἔθνος ἐν Λατίῳ σύμμαχον τῶν Ῥωμαίων· ἐντ. **Marsus** καὶ **Marsĭcus**, a, um, Μαρσικός· 2) ἔθνος τῆς Γερμανίας.

marsŭpĭum, ii, οὐ. (ἀρχ. καὶ μ.) μαρσύπιον, βαλάντιον.

Marsus, a, um, ἰδὲ Marsi.

Marsўas, ae, αἰτ. an, ἀ. Μαρσύας· 1) Φρύγιος Σάτυρος ἢ ποιμήν· 2) ποταμὸς Φρυγίας.

Martiālis, **Marticŏla**, **martigĕna**, **Martĭus**, **Mavortius**, ἰδὲ Mars.

Marus, i, ἀ. Μάρος, ποτ. Δακίας.

mās, măris, ἀ. 1) ἄρρην, ἄρσην (θεός, ἄνθρωπος, ζῷον)· συνήθ. οὐσ. = ὁ ἄρρην, τὸ ἄρεν (ἀντίθ. femina)· **-vitellus**, ὁ μόσχος· καὶ ἐπὶ φυτῶν· in tiliā mas et femina· 2) (π.) = virilis ἀνδρικός· male mas, ἄνανδρος.

măsculīnus, a, um, (mas), (μ.), ἀρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σενικός· **-um genus**, ἀρσενικὸν γένος.

masculus, a, um, (mas)· 1) ἄρρην, ἄρσην, ἀρσενικός· 2) μετφ. (π.) α) ἀνδροπρεπής, ἀνδρεῖος, ῥωμαλέος· 2) Sappho m. ἡ περὶ τὰ ἀνδρικὰ (τ'. ἔ. τὴν ποίησιν) σπουδάζουσα Σαπφώ.

Măsĭnissa, ae, ὰ. Μασσινίσσης, Μασσανάσσης, βασιλεὺς τῆς Νομαδικῆς.

massa, ae, θ. 1) μάζα, φύραμα· 2) θρόμβος, βῶλος, picis πίσης, aeris χαλκοῦ· **-lactis coacti** = τυρός.

Massaesўli, ōrum, ὰ. πλ Μασσαισύλιοι, ἔθνος τῆς Νομαδικῆς.

Massăgĕtae, ārum, ὰ. πλ. Μασσαγέται, Σκυθικὸν ἔθνος παρὰ τὴν Κασπίαν.

Massĭcus, i, ὰ. ὁ Μασσικός, ὄρος ἐν μέσῳ Λατίου καὶ Καμπανίας, ὀνομαστὸν ἐπὶ τῷ οἴνῳ· ἐντ. **Massĭcus**, a, um. Μασσικός, τοῦ Μασσικοῦ ὄρους.

Massĭlia, ae, θ. Μασσαλία, πόλις Γαλλίας· ἐντ. **Massĭlĭānus**, a, um, ἢ **-liensis**, e, Μασσαλιωτικός· οὐσ. **-lienses**, ium, ὰ. πλ. οἱ Μασσαλιῆς.

Massŭrĭus, ii, ὰ. Μασσούριος, ἐπιφανὴς νομικὸς ἐπὶ Τιβερίου.

Massўli, ōrum, ὰ. πλ. Μασσύλιοι, ἔθνος τῆς Λιβύης· ἐντ. **Massўlus**, a, um, Μασσύλιος, (π.) = Λιβυκός, τῆς Λιβύης, equites ἱππεῖς.

mastrūca, ae, θ. (Σαρδινιακὴ λ.), διφθέρα· μετφ. (Πλ.) ἁπλοῦς, ἠλίθιος.

mătăra, ae, ἢ **mătăris**, καὶ **matĕris**, is, θ. (Κελτικὴ λ.), μάταρις = δόρυ, ἀκόντιον.

mătēlla, ae, θ. (ὑποκ. τοῦ matula) ἀμίς, λίτρα, μάλ. = οὐροδοχεῖον.

mătellĭo, ōnis, ὰ. = matella.

măter, tris, θ. (δωρ. μάτηρ)· 1) μήτηρ· **facio aliquam -em**, ἔγκυον ποιῶ τινα· **-fio ex aliquo**, ἐγκυμονῶ ἔκ τινος· **-sum**, ἔγκυός εἰμι· **-familias** (ἢ **-iae**), ἡ οἰκοδέσποινα· ἐντ. μετφ. α = τὸ στέλεχος δένδρου (οἱ μὴ κλῶνες)· β) = μήτηρ, ἀρχή, πηγή, αἰτία, **pax m. juris**· γ) = ἡ μητρόπολις· 2) μήτηρ, τιμητικὴ ἐπίκλησις γυναικῶν καὶ μάλ. θεῶν; **Vesta m.**, **Flora m.**; ὡσαύτ. **m. magna deorum** = Κυβέλη.

mătercŭla, ae, θ. (ὑποκ. τοῦ mater) μητράριον, μητρίδιον.

mātĕrĭa, ae, θ, ὕλη, ξύλον, ἐξ οὗ κατασκευάζεται· **ex materia et in qua sunt omnia**, ἡ ὕλη τῶν ὄντων, ἐξ ἧς καὶ ἐν ᾗ πάντα ἐστί· καὶ = ἡ ὕλη (τὸ ὑλικόν)· 2) ὕλη, ξυλεία, τὰ ἐρέψιμα, τὰ ἐργάσιμα ξύλα (κοιν. μαδέρια· πρβλ. lignum): **-am caedo**, ὑλοτομῶ· 3) μετφ. α) ὕλη, θέμα, ὑπόθεσις, **dicendi** τοῦ λόγου· β) = ἀρχή, πηγή, αἰτία, **seditionis** τῆς στάσεως· **-gloriae**· γ) τὸ ἔμφυτον, ἡ ἀγαθὴ φύσις, ὁ χαρακτήρ· δ) (π.) = εὐπορία, μάλ. τῶν πρὸς τὸ ζῆν.

mātĕrĭārĭus, ii, ὰ. ἔμπορος ξυλείας.

mātĕrĭātus, a, um, (materia), ἐρεψίμοις ξύλοις κατεσκευασμένος.

mātĕrior, ἀποθ. α'. ξυλεύομαι.

mātĕris, ἰδὲ matara.

māternus, a, um, (mater), μήτριος, μητρικός, μητρῷος, τῆς μητρός: **m. res**, ἡ μητρῴα κληρονομία· (π.) **arma -a**, = τὰ παρὰ τῆς μητρὸς διδόμενα ὅπλα· **-nobilitas**, ἡ πρὸς μητρὸς εὐγένεια· **tempora -a**, ὁ τῆς κυαφορίας χρόνος.

mātertĕra, ae, θ. (mater), μητραδέλφη, πρὸς μητρὸς θεία.

măthēmătĭcus, a, um, μαθηματικός· ἐντ. οὐσ. 1) **-ca**, ae, θ. ἡ μαθηματική. 2) **-cus**, i, ὰ. α) μαθηματικός, β) ἀστρολόγος, ἀστρόμαντις.

Mătīnus, i, ὰ. Ματῖνος, ὄρος τῆς Ἀπουλίας· ἐντ. **-īnus**, ἐπίθ. τοῦ Ματίνου ὄρος.

Matisco, ōnis, θ. Ματίσκων, πόλις τῶν Αἰδούων, τανῦν Maçon.

Matius, i, ὰ. ὁ Μάτιος, ποιητής.

mātrālĭa, ĭum, οὐ. πλ. (mater), ἑορτὴ τῆς Λευκοθέας (mater Matuta), ὑπὸ τῶν γυναικῶν μηνὶ Ἰουνίῳ ἐν Ῥώμῃ τελουμένη.

mātrĭcīda, ae, ὰ. μητροκτόνος.

mātrĭcīdĭum, ii, οὐ. μητροκτονία.

mātrĭmōnĭum, ii, οὐ. (συγγ. τῷ mater), γάμος, συνοικέσιον, σύζευξις· **aliquam in -o habeo**, ἔχω τινὰ γυναῖκα· **duco**, **do** ἢ **colloco aliquam in -um**, ἄγομαι (λαμβάνω) τινὰ γυναῖκα, ἐκδίδωμι τινὰ ἀνδρὶ (ὑπανδρεύω τινά)· **operam do -o**, γαμῶ (νυμφεύομαι), γαμοῦμαι (ὑπανδρεύομαι)· ὁ πλ. θ. matrimonia = γαμετή, σύζυγος, Τάκ.

mātrīmus, a, um (mater), ὁ τὴν μητέρα ἔτι ζῶσαν ἔχων.

mātrix, ĭcis, θ. (mater)· 1) ἐπὶ ζώων· ἡ μήτρα· 2) ἐπὶ φυτῶν· τὸ στέλεχος.

1. mātrōna, ae, θ. (mater), ἡ γυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

, ιμος καὶ σεπτὴ δέσποινα, ἡ οἰκοδέσποινα, τιμητικὴ προσηγορία τῆς ἐγγάμου Ῥωμαίας ὡς ἐντίμου καὶ σεμνῆς οἰκοδεσποίνης· σπαν. = ἡ γαμετή, ἡ σύζυγος.

2. Matrōna, ae, ἀ. **Ματρόνας**, ποταμὸς τῆς Γαλλίας.

mātrōnālis, e, (matrona), τῆς ἐντίμου δεσποίνης, τῆς οἰκοδεσποίνης, stola, gravitas, decus.

matta, ae, θ. (π.), ψίαθος.

mattĕa, ae, θ. ματτύα, ἠδύσμα.

Mattiăcum, i, οὐ. Ματτιακόν, πόλις τῆς Γερμανίας, ταυτὸν Wiesbaden· ἐντ. **-ăcus**, a, um, τοῦ Ματτιακοῦ, ager· οὐσ. **-ăci**, ōrum, οἱ πολῖται τοῦ Ματτιακοῦ.

Mattĭum, ii, οὐ. Μάττιον, πόλις τῆς Γερμανίας, ταυτὸν Maden.

mătŭla, ae, θ. (Πλ.), οὐροδοχεῖον.

mātūrāte, ἐπίρ. ἐσπευσμένως.

mātūrātio, ōnis, θ. ἐπειξις, ἐπιτάχυνσις.

mātūre, ἐπίρ. (**-ius**, **-issime** καὶ σπ. **-rime**)· 1) ἐν καιρῷ, ἐν δέοντι· 2) σπουδῇ, ἐσπευσμένως, ταχέως, ταχύ, πρωΐ· 3) (Νέπ ad Att· 2, 1) ἀωρί, προώρως.

mātūresco, rŭi, (ἄνευ σ.), γ'· (maturus), πεπαίνομαι (ὡριμάζω)· μετφ. virgo -it, ἡ παρθένος ὡραία γάμου (ἐν ὥρᾳ γάμου) γίγνεται· partus -it, τὸ ἔμβρυόν ἐστιν ὥριμον πρὸς τόκον· virtus -it, ἡ ἀρετὴ ἐπὶ πλέον κρατύνεται.

mātūrĭtas, ātis, θ. (maturus)· 1) ὡριμότης, frumenti τοῦ σίτου, partus ἡ τοῦ ἐμβρύου πρὸς τόκον ὥρα· 2) ὡριμότης· ἀδρότης, πλήρης ἀνάπτυξις (τοῦ σώματος καὶ πνεύματος): pervenio ad -em· 3) ὥρα, καιρός, εὐκαιρία: ejus rei m. nondum venit, οὔπω ἐλήλυθεν ἡ ὥρα τούτου· **-poenae**, ἡ ὥρα τῆς ποινῆς.

mātūro, āvi, (maturus)· 1) πεπαίνω, uvas τὰς σταφυλάς· 2) μετφ. α) ἐν καιρῷ (ἐν δέοντι) ποιῶ τι, aliquid· 2) ἐπισπεύδω, ἐπιταχύνω, ταχύνω, fugam τὴν φυγήν, alicui mortem τῶν θανάτων τινος· μετ' ἀπαρεμ. = σπεύδω, proficisci πορεύεσθαι· 3) ἀμετ. σπεύδω, ταχύνω· ἐντ. maturantes veneruni, σπεύδοντες, σπουδῇ ἀφίκοντο· maturato opus est, χρὴ σπεύδειν.

mātūrus a, um, (**-ior**, **-issimus** καὶ ἐνίοτε **-rimus**)· 1) ἐπὶ καρπῶν· ὡραῖος, ὥριμος· 2) ὡραῖος, ὥριμος, ἀκμαῖος: α) **-a virgo**, παρθένος ὡραία (ἐν ὥρᾳ γάμου)· **partus -us**, ἔμβρυον ὥριμον πρὸς τόκον (λοχείαν)· μάλ. ἐπὶ ἐγκύου γυναικός = ἐπίτεξ (ἑτοιμόγενη)· ἐντ. **-militiae** = στρατιώσιμος· β) **-nevi** ἡ **aevo** = τῇ ἡλικίᾳ προβεβηκώς, γέρων· **aetas -a**, ἡ ὥριμος ἡλικία· **centuriones -i**, ἑστρατευμένοι λοχαγοί· **imperium -um**, κράτος παλαιόν· **-animi**, ὥριμος τὸν νοῦν· γ) **spes -a**, ἐλπὶς βεβαία· **gloria -a**, δόξα ὑψίστη. 3) μετφ. α) ὡραῖος, καίριος, ἐγκαίριος, ἐπικαίριος, **tempus**, **honores**· β) πρώϊος, πρωΐμος, πρώιμος, ταχύς.

Mātūta, ae, θ. ἀρχαία Ἰταλικὴ θεότης τῆς πρωΐας, συνήθ. **mater M.** καλουμένη· ὕστερον δὲ = Λευκοθέα.

mātūtīnus, a, um (matuta, mane) ἑωθινός, πρωΐος, πρωϊνός, **frigus**· (π.) **ales m.** = ὁ ἀλέκτωρ· **equi -i**, οἱ ἵπποι τῆς Ἠοῦς· ἐντ. οὐσ. **-num**, i, οὐ, (μόνον ἐν τῇ ἀφαιρ.), ἡ πρωΐα.

Mauri, ōrum, ἀ. πλ. Μαυρούσιοι, Μαῦροι, ὧν χώρα ἦν ἡ τῆς Λιβύης **Maurĭtānia**, ae, θ. Μαυρουσία, Μαυριτανία, ταυτὸν Μαρόκον καὶ Φέζ. ἐντ. 1) **Maurus**, a, um, Μαυρούσιος, καὶ (π.) = Φοινικικὸς ἢ Λιβυκός· 2) **Maurūsĭus**, a, um = **Maurus** καὶ οὐσ. **-sĭi**, ōrum, ἀ. πλ. = **Mauri**.

Mausōlus, i, ἀ. Μαύσωλος, βασιλεὺς τῆς Καρίας, οὗ ἡ σύζυγος ἤγειρεν αὐτῷ μεγαλοπρεπῆ τάφον, ὃς ἐκαλεῖτο **Mausolēum**, i, οὐ. Μαυσωλεῖον, ἐντ. μετφ. mausoleum, i, = πᾶς μεγαλοπρεπὴς τάφος.

māvŏlo, ἰδὲ **malo**.

Māvors, **Māvortius** = Mars.

maxilla, ae, θ. (mala), σιαγών.

maxĭme (ἀρχ. **maxŭme**), ἐπίρ. τοῦ maximus (ὑπερθ. τοῦ magis), μάλιστα· 1) τίθεται πρὸς σχημ. τοῦ ὑπερθ. **-necessarius**, ἀναγκαιότατος· (π.) **-dignus**, ἀξιωτάτος· 2) **unus omnium m.** εἷς πάντων μάλιστα· **quam m.** ὡς οἷόντε μάλιστα· **vel m.** εἰς τὰ μάλιστα· **ut quisque m.**, ... **ita** κτλ. ὅσῳ μάλιστά τις ... τοσούτῳ 3) = **potissimum**, **praecipue**, μάλιστα, διαφερόντως, κατ' ἐξοχήν, κυρίως: **m. quod (quum)**· 4) **quum m.** = τότε μάλιστα, τόδε δή· 5) = πρῶτον (ἔπομ. τῶν **deinde**, **in secundo loco**, εἶτα, ἔπειτα)· 6) **si m.**, = εἰ καί, καίτοι: **si m. hoc placet**.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

maxĭmĭtas, ātis, θ. = magnitudo.

maxĭmŏpĕre, ἐπίρ., ἀντὶ maximo opere, ὡς συνηθ. γράφεται (πρβλ. magnopere), τὰ μέγιστα, τὰ μάλιστα. εἰς τὰ μάλιστα, ὑπερβαλόντως.

maxĭmus, a, um, ἰδὲ magnus.

Măzăca, ae, θ. Μάζακα, πόλις τῆς Καππαδοκίας.

Măzăces, cum, ἀ. πλ. Μάζακες, ἔθνος τῆς Μαυρουσίας.

Mazăgae, arum, θ. πλ. τὰ Μάσαγα ἢ Μάσσακα, πόλις Ἰνδιῶν.

măzŏnŏmus, i, ἀ. (σπ.) ὁ μαζονόμας δηλ. κύκλος ἢ πίναξ.

meamet, meapte, ἰδὲ met, pte.

meātus, us, ἀ. (meo) (π. καὶ μ.)· 1) πορεία, κίνησις (σπαν. ἐπὶ ἀνθρ. καὶ ζῴων): -solis, ἡ πορεία, ἡ ὁδὸς, ἡ φορὰ τοῦ ἡλίου· -aquilae, ἡ πτῆσις τοῦ ἀετοῦ· -spiritus, ἡ ἀναπνοή· 2) συγκεκρ. ὁρόμος, ὁδός· -Danubii, αἱ ἐκβολαὶ τοῦ Δανουβίου.

mē-castor, ἐπιφών. μὰ τὸν Κάστορα.

mēchănĭcus, a, um, (μ.) μηχανικός· οὐσ. **-ĭcus**, ὁ μηχανικός,-ποιός.

Mēdēa, ae, θ. Μήδεια, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῶν Κόλχων Αἰήτου, φαρμακεύτρια· ἐντ. **Mēdēis**, ĭdis, θ. ἐπίθ. τῆς Μηδείας, μαγικός, turba.

mĕdĕor, (ἄνευ πρκ.), ἀποθ. **ēor**, 1) ἰῶμαι, θεραπεύω, morbo, capiti, τὴν νόσον, τὴν κεφαλήν· ars medendi, ἡ ἰατρική· 2) μετφ. α) ἰῶμαι, ἀκοῦμαι, malo malo· β) βοηθῶ, ἐπικουρῶ, inopiae τῇ ἀπορείᾳ.

Mēdi, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Μῆδοι, ἔθνος τῆς Ἀσίας· ποιητ. καὶ οἱ Πέρσαι, Πάρθοι, Ἀσσύριοι· ὁ ἑν. Medus (π.) = Πέρσης· ἐντ. 1) **Mēdĭa**, ae, θ. Μηδία, ἡ ταννῦν Περσία· 2) **Mēdĭcus**, a, um, Μηδικός, (π.) = Περσικός, Ἀσσυριακός· 3) **Mēdus**, a, um, = Medicus· M. flumen, ὁ Εὐφράτης.

mĕdiastīnus, i, ἀ. (medius), δοῦλος, ὑπηρέτης.

mĕdĭcābĭlis, e, (medicor)· 1) (π.) ἰατός, θεραπεύσιμος· 2) (μ.) ἰατήριος.

mĕdĭcāmen, ĭnis, οὐ. καὶ **mĕdĭcāmentum**, i, οὐ. (medico, medicor)· 1) ἴαμα, φάρμακον, καὶ = ἔμπλαστρον· ἐντ. μετφ. = βοήθημα, ἐπικούρημα, laborum· 2) δηλητήριον· 3) (π.) μαγικὸν φάρμακον, μάγευμα· 4) μετφ. α) βαφή· β) φῦκος (κοιν. φκιασίδι).

mĕdĭcāmentārĭus, a, um, φαρμακευτικός· ἐντ. οὐσ. α) **-ĭa**, ae, θ. (μ.), φαρμακευτική· β) **-ĭus**, i, ἀ. φαρμακοποιός.

1. mĕdĭcātus, us, ἀ. μάγευμα.

2. mĕdĭcātus, a, um· 1) μετχ. τοῦ medico· ἰδὲ τὴν λέξιν· 2) ἐπίθ. ἰατήριος, θεραπευτικός.

mĕdĭcīna, ae, θ. κυρ. ἐπίθ. 1) ὑπον. ars, (ἥτις πολλάκ. καὶ τίθεται) ἡ ἰατρική (τέχνη)· -am exerceo (facio), ἐπιτηδεύω τὴν ἰατρικήν, ἰατρεύω· 2) ὑπον. officina (ἀρχ.), τὸ ἰατρεῖον· 3) ὑπον. res, τὸ ἴαμα, φάρμακον· συχν. ἐτφ. = ἐπικούρημά τινος, doloris τοῦ ἄλγους· ἀλλά: m. consilii mei, temporis = ἡ ἐν τῇ ἐμῇ βουλῇ, ἐν τῷ χρόνῳ κειμένη θεραπεία.

1. mĕdĭco, ā'. (medicus) (π. καὶ μ.) συνηθ. εὔχρ. ἐν τῇ μετχ. τοῦ παθητ. πρκμ. 1) = medeor· 2) φαρμάσσω, ἀρτύω, ἀναμίγνυμί τι: -semina, ῥαντίζω, βρέχω· ἐντ. ἡ μετχ. **mĕdĭcātus**, a, um, α) sedes -ae, χυμῷ ροτανῶν ἐρραντισμένη ἕδρα· -um vinum, οἶνος μελιτίτης· β) somnus -us, ὕπνος μαγγανείᾳ προκαλούμενος· γ) δηλητηρίῳ κεχρισμένος· 3) βάπτω, φυκῶ.

2. mĕdĭcor, ἀποθ. ā'. = medeor.

mĕdĭcus, a, um (medeor), ἰατρικός, ἰατικός, θεραπευτικός, manus, vis, ars· οὐσ. **-cus**, i, ἀ. ὁ ἰατρός, ὁ θεραπεύων.

mĕdĭĕtas, ātis, θ. (medius) (λέξις Κικέρωνος), ἡ μεσότης, τὸ μέσον.

mĕdĭmnum, i, οὐ. ἢ **-us**, i, ἀ. ὁ μέδιμνος (κοιν. κοτλόν).

mĕdĭŏcris, e, (medius)· 1) μέσος, μέτριος, ἐντ. = μικροῦ λόγου ἄξιος, οὐκ ἔξοχος, φαῦλος, μικρός, ὀλίγος, κοινός· -ŏcres = οἱ φαῦλοι, ὁ ὄχλος· συχν. non (haud) m. = μέγας, ἐκπρεπής· 2) μέτριος, ἐγκρατής, σώφρων, ὀλιγαρκής· animus non m., ψυχὴ μεγάλων ἔργων ὀρεγομένη.

mĕdĭŏcrĭtas ātis, θ. μεσότης, μετριότης, τὸ μέτριον, τὸ μέσον· ὁ πληθ. (Κικέρ.), -ātes, = τὰ μέτρια πάθη, αἱ μέτριαι ἐπιθυμίαι.

mĕdĭŏcrĭter, ἐπίρ. (-ĭus)· 1) μετρίως, ἐπιεικῶς (=κάμποσον), ἱκανῶς· 2) μετρίως, οὐ πάνυ.

Mĕdĭōlānum, i, οὐ. Μεδιόλανον, πόλις τῆς ἄνω Ἰταλίας· ἐντ. **Mediola-**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

-nensis, -e. Μεδιολάνιος. οὐσ. -nenses, ium, ἀ. πλ. οἱ Μεδιολάνιοι.

Mediōmatrĭci, ōrum, ἀ. πλ. Μεδ ωματρικοί, ἔθνος Γαλλίας.

Mĕdĭon, ōnis, θ. Μεδίων, Μεδεών, πόλις Ἀναρνανίας, ταυῦν Κατούνα.

-onĭi, ōrum, ἀ. πλ. Μεδιώνιοι.

mĕdioxĭmus, a, um (σπ.)= medius

mĕdĭtābundus, a, um, σφόδρα μελετῶν, λογιζόμενος, bellum τὸν πόλεμον.

mĕdĭtāmēntum, i, οὐ. μελέτη, λογισμός τινος· ἐντ. = παρασκευή, belli.

mĕdĭtāte, ἐπίρ. 1) μετὰ μελέτης, ἐσκεμμένως, ἐπίτηδες· 2) -aliquid teneo, ἀκριβῶς ἐπίσταμαί τι.

mĕdĭtātio, ōnis, θ. (meditor)· 1) μελέτη, λογισμός, σκέψις, futuri mali· 2) παρασκευὴ πρός τι, mortis· 3) μελέτη, ἄσκησις· -dicendi, ῥητορική·

mĕdĭtātus, a, um (μετχ. τοῦ meditor), μεμελετημένος, ἐσκεμμένος.

mĕdĭterrānĕus, a, um (medius, terra), μεσόγαιος· οὐσ. -um, i, οὐ. καὶ συνηθέστ. -a, ōrum, οὐ. πλ. τὰ μεσόγαια.

mĕdĭtor, ἀποθ. α'. 1) μελετῶ, λογίζομαι, σκέπτομαί τι, aliquid· (σπαν.) -ad rem ἢ de re aliqua, σπουδάζω περί τι· 2) μελετῶ, διανοοῦμαι, ἐπινοῶ (=ἐν νῷ ἔχω), fugam φυγεῖν· (π.) - in proelia, εἰς τὴν μάχην μελετῶ πορεύεσθαι· 3) μελετῶ, ἀσκοῦμαι, προγυμνάζομαι.

mĕdĭus, a, um, μέσος: - collis, τὸ μέσον τοῦ λόφου· in -o foro, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀγορᾶς· per -os hostes, διὰ μέσων τῶν πολεμίων· - tempus, τὸ μέσον τοῦ χρόνου· ἐντ. μετφ. α) (μ.) vir m. ἢ aetatis -ae, ἀνὴρ μεσῆλιξ· β) μέσος, μέτριος, κοινός, homo, oratio· γ) μέσος, ἀμφίβολος, ἀσαφής, responsum· δ) μέσος, οὐδέτερος, μετ' οὐδετέρου ὤν: mediis consiliis sto, οὐδέτερος μένω· ε) μέσος, μεσίτης: offero me m., μεσιτεύω· ϛ) μέσος, εἰς μέσον παρεισερχόμενος πρός βλάβην κ. τ. ὅμ. quos inter m. venit furor, ὧν εἰς μέσον παρεισῆλθε τὸ μῖσος, τ. ἔ. διέστησεν αὐτούς· ζ) ἐν τῇ αἰτ. = μέσον, διὰ μέσου, ἐν μέσῳ, ἐν τῷ μεταξύ. Ἐντ. οὐσ. **medium**, ii, οὐ, τὸ μέσον, aedium τῆς οἰκίας· -o eo τὴν μέσην ὁδὸν πορεύομαι· relinquo in -o, μεταξὺ καταλείπω, ἐῶ ἄκριτον· ἐντ. α) τὸ μέσον, τὸ κοινόν, τὸ φανερόν: in -um profero, εἰς τὸ μέσον φέρω, πᾶσι δῆλον ποιῶ· in m. venio (procedo) εἰς τὸ μέσον ἔρχομαι, δῆλος γίγνομαι· β) prodeo in -um, παρέρχομαι εἰς τὸ φανερόν, εἰς τὸ δημόσιον· γ) de (e) medio tollo, ἐκποδῶν ποιοῦμαι, θανατῶ· δ) verba e m. (sumpta), ῥήματα χυδαῖα· ε) consulo in -um, ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ βουλεύομαι. res cadit in -um, τὸ πρᾶγμα κοινόν ἐστι· res in m. positae, τὰ εἰς μέσον κείμενα, τὰ κοινὰ πᾶσιν ἀγαθά· rem in -um do, τὸ πρᾶγμα εἰς μέσον, εἰς κοινὴν χρῆσιν καταλείπω.

medius fidius, ἰδὲ Fidius.

medūlla, ae, θ. μυελός ὀστῶν (κοιν. μεδούλι)· μετφ. τὸ ἔνδον, τὸ ἐντός, τὸ -ωτάτω, οἷον καρδία, σπλάγχνα κ. τ. ὅμ. haereo in -is alicui, ἐκ τῆς καρδίας ὑπό τινος φιλοῦμαι. est flamma -as, φλόξ (ἔρωτος) καταβιβρώσκει τὰ σπλάγχνα, τὴν ψυχήν.

Mĕdullĭa, ae, θ. Μεδυλλία, πόλις τῆς Λατίνης. ἐντ. -īnus, a, um, Μεδυλλῖνος.

mĕdullĭtus, ἐπίρ. (medulla), μυελόθεν, ἐκ μυελοῦ· μετφ. = ἐκ τῆς καρδίας, ἐκ τῆς ψυχῆς, amo φιλῶ.

Mēdus, a, um, ἰδὲ Medi· οὐσ. -us, i, ἀ. Μῆδος· α) ποταμὸς τῆς Περσίας· β) υἱὸς τῆς Μηδείας.

Mĕdūsa, ae, θ. Μέδουσα, μία τῶν Γοργόνων· ἐντ. **Mĕdūsaeus**, a, um, Μεδουσαῖος, τῆς Μεδούσης, os, coma; -equus ἢ praepes = ὁ Πήγασος· -a fons = ἡ Ἱπποκρήνη.

Mĕgăbocchus, i, ἀ. Μεγάβουχος.

Megaēra, ae, θ. Μέγαιρα, ἐρινύς.

Mĕgălēsia, ἢ -lensia, ium, οὐ. πλ. τὰ Μεγαλήσια, ἑορτὴ τῆς Κυβέλης, ἢ μεγάλη (magna mater) ἐκαλεῖτο.

Mĕgălŏpŏlis, is, θ. Μεγαλόπολις, πόλις Ἀρκαδίας· ἐντ. 1) -polītae, ārum, ἀ. πλ. οἱ Μεγαλοπολῖται· 2) -polītānus, a, um, Μεγαλοπολίτης· οὐσ. -polītāni, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Μεγαλοπολῖται.

Mĕgăra, ōrum, οὐ. πλ. καὶ **Megăra**, ae, θ. τὰ Μέγαρα, πόλις τῆς Μεγαρίδος καὶ τῆς Σικελίας· ἐντ. 1) **Megarensis**, e, Μεγαρεύς· οὐσ. -renses, ium, ἀ. πλ. οἱ Μεγαρεῖς· 2) **Megareus**, ĕi καὶ ĕos, ἀ. Μεγαρεύς· 3)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Mĕgărĭcus, a, um, Μεγαρικός· μάλ. **-rĭci**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Μεγαρικοί (φιλόσοφοι, οἱ περὶ τὸν Εὐκλείδην· 4) **Mĕgărus**, a, um (π.), Μεγαρικός, ἐν Μ[illegible] (τῇ Σικελίᾳ).

Mĕgărĕus, ĕi, ἀ. ὁ Μεγαρεύς, υἱὸς τοῦ Ἰπποδάμου, πατὴρ τοῦ Ἱππομένους, ὃς διὰ τοῦτο καλεῖται heros **Mĕgărēĭus**, Μεγαρεὺς ἥρως.

Mĕgăris, ĭdis ὁ, Μεγαρίς· 1) ἡ παρὰ τὴν Ἀττικήν· 2) = Megara, πολις Σικελίας.

mĕgistānes, um, ἀ. πλ. (συγγ. τῷ μεγιστᾶνες), μεγιστᾶνες, οἱ εὐγενεῖς.

mehercule, ἰδὲ Hercules.

mejo, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), γ' οὐρῶ.

mel, mellis, οὐ. (παρὰ ποιητ. ὡς τὰ πολλὰ ἐν τῷ πληθ. mella), μέλι· ντ μετρ. a) (π.) **-a** poetica, ἥδιστα ποιήματα· **mel** mihi est, γλυκύ ἐστί μοι· b) μέλι = γλυκυφωνία, εὐφωνία.

Melae, ārum, θ. πλ. αἱ Μέλαι, κώμη τῆς Σκυρίτιδος.

Mĕlampus, ŏdis ἀ. Μελάμπους.

mĕlancholĭcus, a, um, μελαγχολικός.

Mĕlănippe, es, θ. Μελανίππη.

Mĕlănippus, i, ἀ. Μελανίππος.

Melanthĭus, ĭi, ἀ. Μελάνθιος.

Melantho, us, θ. Μελανθώ.

Mĕlanthus, i, ἀ. Μελανθος· 1) ποταμὸς Σαρματίας· 2) βασιλεὺς Ἠλιάδος καὶ εἶτα Ἀθηνῶν πατὴρ Κόδρου ἐντ. **-thēus**, a, um, τοῦ Μελάνθου.

Mĕlas, αἴτ. ăna, καὶ an, ἀ. Μέλας, ὄνομα ποταμῶν.

melcŭlum, = melliculum, ὃ ἰδέ.

Meldi, ōrum, ἀ. Μέλδοι, ἔθνος Γαλλικόν.

Mĕleāger, gri, ἀ. Μελέαγρος· ἐντ. **Meleāgrĭdes**, ĭdum, ἀ. πλ. Μελεαγρίδες, ἀδελφαὶ τοῦ Μελεάγρου.

1. Mēles, ētis, ἀ. Μέλης, πατ. Ἰωνίας· ἐντ. 1) **Mēlētēus**, a, um (π.) = Ὁμηρικός· 2) **Mēlētīnus**, a, um, τοῦ Μέλητος, εἰς τὸν Μέλητα ποταμὸν διατρίβων.

2. mēles ἡ **-is**, is, θ. γαλῆ, τρώγος.

Mĕlĭboea, ae, θ. Μελίβοια, πόλις Θεσσαλίας· ἐντ. **-boeus**, a, um, Μελιβοικός.

Mĕlĭcerta ἡ **-tes**, ae, ἀ. Μελικέρτης, υἱὸς τῆς Ἰνοῦς.

mĕlĭcus, a, um (π. καὶ μ.)· 1) μελικός· 2) λυρικός ἐντ. οὐσ. **mellĭcus**, i, ἀ. ὁ μελικός, λυρικὸς ποιητής.

mĕlĭlōtos, i, θ. ἡ -s, i, οὐ. μελίλωτος, μελίλωτον, εἶδος τριφυλλου.

mĕlĭmēlum, i, οὐ (μελι-μηλον).

1. mĕlīnus, a, um, (mel) μέλινος· οὐσ. **-na**, ae, θ. βαλάντιον, πήρα ἐκ δέρματος γαλῆς.

2. mēlīnus, a, um, μήλινος, ἐκ μήλου· ἐντ. οὐσ. **melīnum**, i, οὐ, 1) ὑπον. oleum), μήλινον ἔλαιον· 2) ὑπον. vestimentum μήλινον, μηλωτὴ ἔνδυμα.

mĕlĭor, οὐδ. **-ius**, γεν. ōris, συγκρ. τοῦ bonus· 1) βελτίων, ἀμείνων, καλλίων· in melius, ἐπὶ τὸ βέλτιον· 2) ἀμείνων, κρείττων, moribus τὰ ἤθη (π.) **-pugnā**, κρείττων (νικῶν) ἐν τῇ μάχῃ· ἰδὲ bonus.

mĕlisphyllum, i, οὐ, μελίφυλλον.

Mĕlissus, i, ἀ. Μέλισσος, 1) φιλόσοφος· 2) ἀπελεύθερος τοῦ Μαικήνα.

Mĕlĭta, ae, θ. Μελίτη νῆσος, ταυτ. Malta· ἐντ. **-tensis**, e, Μελιταῖος· πλ. **Melitensia**, ium, οὐ. πλ. τὰ Μελιταῖα ἐνδύματα.

mellĭus, συγκρ. α) τοῦ bonus· β) τοῦ bene.

meliuscŭle, ἐπίρ. βέλτιόν πως.

meliuscŭlus, a, um, συγκρ. ὑποκ. τοῦ melius, βελτίων πως.

Mella ἡ **Mela**, ae, ἀ. Μέλας, ποταμὸς τῆς ἄνω Ἰταλίας.

mellĭcŭlum, i, οὐ. (ὑποκ. τοῦ mel), μετρ. (ὡς χολικεύμα) = γλυκυτάτη.

mellĭfer, ĕra, ĕrum, (mel, fero), (π.) μέλι φέρων.

mellīlla, ae, θ. (Πλ.), γλυκυτάτη.

mellĭnĭa, ae, θ. (Πλ.) γλυκύτης.

mellītŭlus, a, um (ὑποκ. τοῦ mellitus) γλυκύς, ἐράσμιος.

mellītus, a, um (mel)· 1) μελίτινος· 2) μελιχρός (γλυκὺς ὡς μέλι)· 3) μετρ. (κωμ.) γλυκὺς = ἀρεστός, ἐράσμιος.

Melodūnum, i, οὐ. Μελούδουνον πολις ἐπὶ νήσου τοῦ Σηκουάνα, ταυτ. Melun.

mĕlos, οὐ. (π.), τὸ μέλος.

Mĕlos, i, θ. Μῆλος· **-ius**, Μήλιος.

Melpŏmĕne, es, θ. Μελπομένη.

membrāna, ae, θ. (membrum)· 1) ὑμήν, δερμάτιον· (π.) = τὸ δέρμα τοῦ ὄφεως· 2) μεμβράνα, περγαμηνή· 3) (Λουκρ.) ἡ ἐπιπολή, coloris χρώματος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

membrānācĕus, a, um, ὑμένινος.
membrānŭla, ae, θ. μικρὰ περγαμενή.
membrātim, ἐπίρ. (membrum), μεληδόν, κατὰ μέλη: - caedo aliquem, διαμελίζω τινά· 2) κατὰ μέρη, καθ' ἓν ἕκαστον· μάλ. ἐπὶ λόγου· = κατὰ κῶλα, κατὰ προτάσεις, dico λέγω.
membrum, i, οὐ. 1) μέλος (ζῴου), κῶλον (πρβλ. artus)· 2) μετρ. μέλος = μέρος ὅλου, οἷον οἰκίας, πολιτείας· μάλ. = κῶλον λόγου.
mĕmĭni, isse, ἐλλειπτ. ῥῆμ. μέμνημαι, virorum τῶν ἀνδρῶν, beneficia τῶν εὐεργετημάτων· -te narrare, μέμνημαί σου διηγουμένου ἢ σε διηγούμενον· (σπ.) = μιμνήσκομαί τι, μνημονεύω τι, μνήμην ποιοῦμαί τινος, de exsulibus τῶν φυγάδων.
Memmĭus, a, um, Μέμμιος, τοῦ Μεμμίου· οὐσ. ἀ. ὁ Μέμμιος· ἐντ. 1) **Memmĭădes**, ae, ἀ. Μεμμιάδης· 2) **Memmiānus**, a, um, τοῦ Μεμμίου.
Memnon, ŏnis, ἀ. Μέμνων, υἱὸς τοῦ Τιθωνοῦ καὶ τῆς Ἠοῦς, βασιλεὺς τῶν Αἰθιόπων, ἐπίκουρος τῶν Τρῳῶν, ὃν Ἀχιλλεὺς ἀπέκτεινεν· ἐκ δὲ τῆς πυρᾶς τοῦ νεκροῦ αὐτοῦ ἀνέπτοντο οἱ **aves memnoniae**, οἱ μέμνονες, αἱ μεμνονίδες (εἴδας μελαινῶν ὀρνίθων)· ἐντ. **Memnŏnĭus**, a, um, Μεμνόνιος· (π.) = ἀνατολικός, domus.
mĕmor, ŏris, γεν. πλ. -um, ἐπίθ. (memini)· 1) μνήμων, μεμνημένος, officii τοῦ καθήκοντος· ἐντ. α) -regni sui μεμνημένος, ἀεί ποτε ἐν νῷ ἔχων τὸ αὐτοῦ βασίλειον· β) ἀπολύτ. μνήμων = εὐχάριστος, εἰδώς (εὐγνώμων), καὶ = μνημονικός, μνημονικὸν ἔχων· γ) ἐπὶ πραγμ. ira, poena m., μνησίκακος ὀργή, ποινή· auris m. οὖς πιστῶς τὰ ἀκουσθέντα τηρῶν· supplicium parum m. rerum humanarum = ἀπάνθρωπος τιμωρία· vox m. libertatis, φωνὴ ἔτι φέρουσα τὰ ἴχνη τῆς ἐλευθερίας· 2) μνήμων (μνημονεύων τι), μνησικάκος, εὔμνηστος, nota, versus.
mĕmŏrābĭlis, e, (-ior)· 1) (ἀρχ.) μνημονευτός· 2) συνηθ. ἀξιομνημόνευτος, ἀξιόλογος, μνήμης ἢ λόγου ἄξιος.
mĕmŏrandus, a, um ἀξιομνημόνευτος, ἀξιόλογος.
mĕmŏrātor, ōris (π.) ὁ ἀφηγούμενος, διηγούμενος.
1. mĕmŏrātus, us, ἀ. μνεία, ἀφήγησις
2. mĕmŏrātus, a, um, μετχ. τοῦ memoro.
mĕmŏrĭa, ae, θ. (memor)· 1) ἡ μνήμη, τὸ μνημονικόν· 2) μνήμη, ἀνάμνησις: in -ā habeo aliquid, μέμνημαί τι· revoco aliquid in -am, ἀναμιμνήσκομαί τινος· prodo (trado, mando) aliquid - ae, (ἐπὶ ἱστοριογράφου) = διὰ συγγραφῆς παραδίδωμί τι τῇ μνήμῃ, ἱστορῶ τι· 3) ὁ χρόνος (καθ' ὅσον τις τούτου μέμνηται): superiore m. ἐν παλαιοτέροις χρόνοις· hujus memoriae philosophi = οἱ καθ' ἡμᾶς (οἱ σύγχρονοι ἡμῶν) φιλόσοφοι· usque ad nostram - am, μέχρι τῶν ἡμετέρων χρόνων· 4) συμβάν, γεγονός (οὗ τινός τις μέμνηται), veteris -ae recordatio· 5) διήγησις, de hac re· 6) ὑπόμνημα.
mĕmŏrĭālis, e, (μ.) μνημονικός· libellus m. ὑπόμνημα, ἐφημερίς.
mĕmŏrĭŏla, ae, θ. (Κικέρ.) μνήμη, μνημονικόν.
mĕmŏrĭter, ἐπίρ. (memor), ἀπὸ μνήμης, ἐντ. = ἀκριβῶς.
mĕmŏro, ā'. (σπανιώτ. τοῦ commemoro)· 1) μνημονεύω τινός ἢ τι, ἐντ. = διηγοῦμαι, λέγω, ἀναφέρω τι· παθητ. = μνημονεύομαι, ὑμνοῦμαι, in contione· ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ· vocabula alicui memorata (π.) λέξεις, αἷς τις ἐχρήσατο· 2) μέμνημαι περί τινος.
Memphis, is, ἡ Ĭdis, θ. Μέμφις, πόλις τῆς μέσης Αἰγύπτου (τρία μίλια μεσημβρ. τοῦ Καΐρου). Ἐντ. 1) **memphītes**, ae, ἀ. Μεμφίτης· -bos = ὁ Ἆπις· 2) **Memphītĭcus**, a, um, Μεμφιτικός (π.) = Αἰγυπτιακός· 3) **memphītis**, ĭdis, θ. Μεμφῖτις, Αἰγυπτία.
Mĕnae, ārum, θ. πλ. Μεναί, πόλις τῆς Σικελίας· ἐντ. **Mĕnaeni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Μεναῖοι.
Mĕnander, dri, ἀ. Μένανδρος, ὁ κύριος ποιητὴς τῆς νεωτέρας κωμῳδίας. ἐντ. -drēus, a, um, Μενάνδρειος.
Menăpĭi, ōrum, ἀ. Μενάπιοι, ἔθνος τῆς ἀρκτώου Γαλλίας.
menda, ae, θ. καὶ **mendum**, i, οὐ. ἁμάρτημα φύσεως, τὸ κακόν· α) τὸ ἐν σώματι κακόν οἷον λοξὸν στόμα, βραχέα μέλη, σαρκώδης ἀπόφυσις κ. τ. ὅμ. β) τὸ γραπτὸν ἁμάρτημα· γ) πλημμέλημα, σφάλμα.
mendācĭlŏquus, a, um, (Πλ.) ψευδολόγος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

mendăcĭlŏlum ἡ **-ciuncŭlum**, i, οὐ. (ὑποκ. τοῦ mendacium) ψευδάριον.

mendăcĭum, ii, οὐ. (mendax)· 1) ψεῦδος· 2) μετφ. α) (μ.) ψευδὴς μ(μησις)· 6) (π.) πλάσμα.

mendax, ācis, ἐπίθ. (-ior, -issimus)· 1) ψευδής, ψευδολόγος, homo: Carthaginenses -es, ἄπιστοι· -issimus, μέγας ψεύστης· 2) μετφ. α) ψευδὴς, ἀπατηλός· fundus m. κτῆμα ἧττω τῶν ἐλπιζομένων ἀποφέρον· 3) (π.) α) = πλαστός, 6) = κίβδηλος.

Mendes, ētis, θ. Μένδης, πόλις Αἰγύπτου, ἐντ. **-sĭus**, a, um, Μενδήσιος.

mendĭcābŭlum, i, οὐ. (Πλ. καὶ μ.), ὁ πτωχός, ὁ ἐπαίτης.

mendīcātĭo, ōnis, θ. πτωχεία.

mendīce, ἐπίρ. πτωχικῶς.

mendīcĭtas, ātis, θ. πενία ἡ ἐσχάτη.

mendīco, ā̆. πτωχεύω, ἐπαιτῶ.

mendīcŭla, ae, θ. πτωχικὸν ἔνδυμα.

mendīcus, a, um, (-issimus)· 1) πτωχός, homo· 2) ἄθλιος· οὐσ. ἀ. ὁ πτωχός, ὁ ἐπαίτης· πληθ. οἱ πτωχοὶ = οἱ ἱερεῖς τῆς Κυβέλης, Ὁράτ.

mendōse, ἐπίρ. (-ius, -issime), ἡμαρτημένως, πλημμελῶς, scribo γράφω.

mendōsus, a, um (-ior -issimus)· 1) πλήρης ἁμαρτημάτων, πλημμελής· 2) (π.) = vitiosus· 3) συχν. = ἁμαρτήματα (ἐν τῇ συντάξει) ποιῶν·

mendum, i, οὐ. ἴδε menda.

Menĕcles, is, ἀ. Μενεκλῆς, ῥήτωρ· ἐντ. **-clēius**, a, um, Μενέκλειος.

Mĕnĕdēmus, i, ἀ. Μενέδημος· α) φιλόσοφος· 6) ῥήτωρ.

Mĕnĕlāus, i, ἀ. Μενέλαος· ἐντ. 1) **Mĕnĕlāēus**, a, um, Μενελάειος· 2) **Menelāi** portus, λιμὴν καὶ πόλις Αἰγύπτου.

Mĕnēnĭus, a, um Μενήνιος, τοῦ Μενηνίου, tribus· οὐσ. ὁ Μενήνιος (M. Agrippa)· ἐντ. **-ānus**, a, um, τοῦ Μενηνίου, judicium.

Mēnīppus, i, ἀ. Μένιππος· α) κυνικὸς φιλόσοφος· 6) ἔξοχος ῥήτωρ.

Mēnoeceus, ĕi, ἀ. Μενοικεύς.

Mĕnoetĭus, ii, ἀ. Μενοίτιος, πατὴρ τοῦ Πατρόκλου· ἐντ. **-ădes**, ae, ἀ. Μενοιτιάδης = Πάτροκλος.

mens, ntis, θ. 1) (ἡ κρίνουσα καὶ λογιζομένη ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου) = νοῦς, διάνοια, φρένες· - animi, ὁ νοῦς τῆς ψυχῆς· -e aliquid comprehendo (comprehendor κ. τ. ὅμ.) = τῇ διανοίᾳ συλλαμβάνω, κατανοῶ τι· -e captus, φρενοβλαβής· ἐντ. α) in -e est mihi, ἐν νῷ ἔχω, σκοπῶ τι· (πρβλ. animus)· 6) venit (mihi) in mentem, ἔννοια εἰσέρχεταί μοι, ἀναμιμνήσκομαί τινος· (μετὰ γεν. temporis, hominis, ἢ μετ' ὄνομ. pugna, ἢ μετ' ἀπαρεμφ. dicere)· 2) διάνοια, σκοπός, βουλή: intelligo -em alicujus· 3) λογισμός, σκέψις: sine ulla m., ἀπερισκέπτως· 4) γνώμη, διάθεσις: -es hominum erga te· 5) θυμός, θάρρος: addo -em alicui, θυμάν, ῥώμην ἐμβάλλω τινί· 6) σκέψις, μέριμνα: -es hominum.

mensa, ae, θ. τράπεζα, μάλ. α) δειπνητικὴ τράπεζα, ἐντ. = τὸ δεῖπνον· -secunda, τὸ ἐπίδειπνον· 6) ἱερὰ τράπεζα· γ) τράπεζα κρεοπωλῶν, τὸ ἐπικόπανον.

mensārĭus, ii, ἀ. (mensa), δημόσιος τραπεζίτης ἢ λογιστής.

mensĭo, ōnis, θ. μέτρησις.

mensis, is, (γεν. πλ. -ium καὶ -um) μήν: primo, ineunte, exeunte -e ἀρχομένου, τελευτῶντος τοῦ μηνός.

mensor, ōris, ἀ. (metior), ὁ μετρητής, μάλ. = ὁ γεωμέτρης.

menstrŭālis, e, μηνιαῖος, ἑνὸς μηνός.

menstrŭus, a, um (mensis)· 1) = menstrualis, ἑνὸς μηνός, cibaria οὐσ. **menstrŭum**, ii, οὐ. (ὑπον. frumentum), σῖτος ἑνὸς μηνός· 2) ἔμμηνος, ὁ κατὰ μῆνα (ἐπαναλαμβανόμενος).

mensŭla, ae, θ. τραπέζιον.

mensūra, ae. θ. (metior)· 1) (π. καὶ μ.) μέτρησις· 2) μέτρον· m. ex aqua ἡ κλεψύδρα· 3) μέτρον, μῆκος, μέγεθος· 4) μετφ. - legali, τὸ τοῦ πρεσβευτοῦ ἀξίωμα· 5) μέτρον, συμμετρία.

mentha ἡ **menta**, ae, θ. ἡδύοσμον.

mentĭo, ōnis, θ. (memini), μνεία, μνήμη· -em facio (infero, moveo) rei alicujus ἢ de re aliqua, μνήμην, μνείαν ποιοῦμαι περί τινος, μνημονεύω τινός ἢ τι, ἀναφέρω περί τινος· -em facio in senatu, μνείαν περί τινος ἐν τῇ συγκλήτῳ ποιοῦμαι· sĕro -onem, πολλάκις μνημονεύω.

mentĭor, mentītus sum, ī̆. 1) ἀμετ. ψεύδομαι, ψευδολογῶ (ἀντίθ. verum dico ἀληθεύω): - apud aliquem, ψεύδομαι (ψεύδει ἀπατῶ) τινά· μετχ. ἐνεστ. οὐσ **mentiens**, entis, ψευδὴς ὁ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μενος = σόφισμα, Κικέρ. ἐντ. α) ποιῶ, πλάττω: Homerus ita -ītur· 6) ψεύδομαι, οὐ φυλάττω τὸν ἐμὸν λόγον· 3) = ἀπατῶ: frons -ītur· 2) μεταθ. α) ψεύδομαι, πλάττω, tantam rem· 6) (π. καὶ μ.) προσποιοῦμαι, ὑποκρίνομαι, μιμοῦμαί τι· γ) (π.) - spem, ψεύδω (διαψεύδω) τὴν ἐλπίδα.

mentītus, a, um, (μετγ. τοῦ mentior), ψευδής, πλαστός, προσποίητος.

Mentor, ŏris, ἀ. Μέντωρ, ὀνομαστὸς τορευτὴς (366 π. Χ.)· ἐντ. (π.) μετων. = ποτήριον τορευτόν· **-tŏrĕus**, a, um, τοῦ Μέντορος.

mentum, i, οὐ. γένειον, γένυς.

meo, ā΄. (συγγ. τῷ eo), πορεύομαι, κινοῦμαι. (σπ. ἐπὶ ἀνθρ. καὶ ζ.).

mephītis, tis, αἰτ. tim, θ. ὁ λοιμώδης ἀτμὸς τῆς γῆς· προσωποπ. ἡ Μεφῖτις = θεὰ ἀποτρόπαιος τοῦ τοιούτου ἀτμοῦ.

mĕrācŭlus, a, um, ζωρότερός πως

mĕrācus, a, um, (-ius), ζωρός, ἄκρατος, vinum οἶνος· μετφ. -a libertas, ἄκρατος ἐλευθερία, Κικέρ.

mercābĭlis, e, ὠνητός, ἀγοραστός.

mercātor, ōris, ἀ. ἔμπορος.

mercātōrĭus, a, um (Πλ.) ἐμπορικός· navis m. φορτηγὸς ναῦς.

mercātūra, ae, θ. 1) ἐμπορία: facio -am (ἐπὶ πλειόνων -as), ἐμπορεύομαι· 2) (Πλ.) ἐμπόρευμα.

mercātus, us, ἀ. 1) = mercatura· 2) τὸ ἐμπόριον = ἡ ἀγορά· 3) πανήγυρις.

mercēdŭla, ae, θ. (ὑποκ. τοῦ merces), μισθάριον.

mercēnārĭus, a, um, (merces) 1) μισθωτός, miles στρατιώτης, μισθοφόρος· - testis, μάρτυς χρήματα λαβών· arma -a, ὅπλα ἐπὶ μισθῷ ληφθέντα· liberalitas -a, ἀργυρώνητος· 2) οὐσ. **-rĭus**, i, ἀ. ὁ μισθωτός.

merces, ēdis, θ. 1) μισθός· mercede ἐπὶ μισθῷ· mercede milito, μισθοφορῶ· συχν. = τὸ πρὸς διαφθορὰν χρῆμα· 2) ὁ μισθὸς τοῦ διδασκάλου, τὰ διδασκάλια· 3) μισθός, ἀμοιβή, ἄθλον· 4) ζημία, τιμωρία, βλάβη· 5) πρόσοδοι (ἐξ οἰκιῶν, ἀγρῶν) = ἐνοίκιον, μίσθωμα· 6) τόκοι.

mercĭmōnĭum, ii, οὐ. ἐμπόρευμα.

mercor, ἀποθ. ā΄. (merx), ὠνοῦμαι, fundum κτῆμα.

Mercŭrĭus, ii, ἀ. Ἑρμῆς, θεὸς τῶν λογίων, ποιητῶν καὶ ἐμπόρων· ἐντ.

mercŭrĭālis, e, τοῦ Ἑρμοῦ· vir -āles, οἱ ποιηταὶ ὡς προσφιλεῖς ὄντες τῷ Ἑρμῇ· καὶ ἀπολύτ. **-āles**, = οἱ ἔμποροι.

merda, ae, θ. κόπρος ἀνθρ. (σκατόν)

mĕre, ἐπίρ. ἀμίκτως, καθαρῶς.

mĕrenda, ae, θ. τὸ δειλινὸν ἄριστον ὃ καὶ antecoenium πρόδειπνον ἐκαλεῖτο.

mĕrĕo, rŭi (ἄνευ σ.), ĭ΄. καὶ **merĕor**, ītus sum, ἀποθ. ĕ΄. 1) (ὡς τὰ πολλὰ ἐν τῷ ἐνεργ. τύπῳ), μείρομαι (λαμβάνω μερίδα), ἐντ. = λαμβάνω, πορίζομαι, κτῶμαι, κερδαίνω, aera χρήματα· μετφ. quid eos mereri velle censetis, τί νομίζετε αὐτοὺς βούλεσθαι κερδᾶναι (ἀπαιτῆσαι), ἵνα· ὡσαύτ. quid mereas, ut, τί βούλει κερδᾶναι (τί ἀπαιτεῖς), ἵνα· μάλ. m. stipendia καὶ ἁπλῶς mereo = μισθοφορῶ, στρατεύομαι, equo ἐφ' ἵππου, pedibus πεζῇ· 2) ἄξιός τινός εἰμι (καλοῦ ἢ κακοῦ), laudem ἐπαίνου, poenam ποινῆς, mori θανάτου· (π.) merens expendit poenas, δικαίως ποινὰς ἔτισεν· ἴσως καὶ poenae merentes = ἡ δικαία τιμωρία· ἐντ. merens, ntis, ἐπίθ. = ἔνοχός τινι· 3) (ὡς τὰ πολλὰ ἀποθ.) ἀμετ. bene m. de aliquo, ἄξιός τινι γίγνομαι, εὐεργετῶ, ὠφελῶ τινα, de republica τὴν πολιτείαν· male m. de aliquo, βλάπτω τινά.

mĕrĕtrīcĭe, ἐπίρ. (Πλ.) ἑταιρικῶς.

mĕrĕtrīcĭus, a, um, ἑταιρικός, πορνικός· ἐντ. οὐσ. **-cium**, ii, οὐ. πορνεία.

mĕrĕtrīcŭla, ae, θ. ἑταιρίδιον.

mĕrĕtrix, īcis, θ. ἑταίρα, πόρνη.

mergae, ārum, θ. πλ. θεριστικὸν δίκρανον· μετφ. -ae pugnae, πυγμαί.

merges, ĭtis, θ. (π. καὶ μ.) δέσμη (φάκελος) σταχύων, ἁμάλη.

mergo, mersi, mersum, γ΄. 1) καταδύω, βαπτίζω, βυθίζω: - pullos in aquam, καταβαπτίζω, ὕδατι πνίγω τὰ ὄρνιθια· - classem, καταβυθίζω, καταποντίζω τὸν στόλον· - me in mare (ἐπὶ πτηνοῦ) καταπυντίζομαι· mergor aquā, καταβυθίζομαι· mergor (ἐπὶ ἀτέρου) = δύομαι· 2) (π. καὶ μ.) ἐμβυθίζω, ἐμπήγνυμι· -rostra in corpora alicujus (ἐπὶ ἀπαράττοντος κυνός)· fluvius -ītur, ὁ ποταμὸς εἰσβάλλει· (π.) - aliquem funere, κηδεύω, θάπτω τινά· ἐντ. (π.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

= πρύπτω, vultum· 3) μετφ. βυθίζω, βαπτίζω τινά ἔν τινι, περιβάλλω τινά τινι, malis κακοῖς· mersus vino somnoque, ὑπό τε τοῦ οἴνου καὶ τοῦ ὕπνου νικηθέντες· -secundis rebus, ὄλβῳ περιῤῥέων· ἐντ. mersus foro, ὁφλήμασι βεβαπτισμένος, χρεωκόπος.

mergus, i, ἁ. κολυμβίς, αἴθυια (πτ.)

mĕrĭdiālis, e, μεσημβρινός.

mĕrĭdiānus, a, um, (meridies)· 1) μεσημβρινός, somnus ὕπνος· -tempus ἡ μεσημβρία· 2) μεσημβρινός, νότιος regio; - circulus, ὁ μεσημβρινός.

mĕrĭdiātĭo, ōnis, θ. (meridio)· ὁ μεσημβρινὸς ὕπνος, (ἡ μεσημβρινὴ ἀνάπαυσις).

mĕrĭdies, ēi, ἁ. (medius, dies)· 1) μέση ἡμέρα, μεσημβρία· 2) μεσημβρία, νότος.

mĕrĭdĭo, ā'. ἢ **-ior**, ἀποθ. ā'. μεσημβριάζω (καιν. μεσημερτιάζω).

Mĕrĭŏnes, ae, ἁ. Μηριόνης, ἡνίοχος.

1. mĕrĭto, ἐπίρ. (-issimo), ἀξίως, κατ' ἀξίαν, δικαίως, προσηκόντως.

2. mĕrĭto, ā'. (λίαν σπάν.)=mereo.

mĕrĭtōrĭus, a, um (meritum)· μίσθιος, μισθώσιμος (δι' οὗ τις χρήματα κερδαίνει), rheda, coenaculum: ἐντ. καὶ pueri -ii, οἱ παλλακοί· (π.) οὐσ. **-tōrĭa**, ōrum, οὐ. πλ. οἰκήματα μισθωτά.

mĕrĭtum, i, οὐ. (κυρ. οὐδ. τοῦ ἐπιθ. meritus)· 1) (ἀρχ. καὶ μ.) μισθός, ἀμοιβή, ἐνίοτε = τιμωρία· 2) ἀξία: pro merito, κατ' ἀξίαν, ἀξίως· merito tuo, ejus, ἀξίως σοῦ, αὐτοῦ· 3) = εὐεργέτημα, εὐεργεσία: magna sunt ejus in me -a, μεγάλαι εἰσὶν αἱ πρός ἐμὲ εὐεργεσίαι αὐτοῦ· nullo me in se -to, ἄνευ τινὸς πρὸς αὐτὸν εὐεργεσίας.

mĕrĭtus, a, um (μετχ. τοῦ mereo), ἄξιος, δίκαιος, mors θάνατος.

Mermessus, i, θ. Μερμησσός, πόλις τῆς Φρυγίας· ἐντ. **-messĭus**, a, um, Μερμήσσιος.

Mĕro, ōnis, ἁ. Ἀκρατοποτής, ἄκρατον (οἶνον) πίνων, σκωπτικὴ ἐπωνυμία τοῦ Νέρωνος.

mĕrōbĭbus, i, ἁ. ἀκρατοποτής, Πλ.

Mĕrŏē, es, θ. Μερόη, νῆσος τοῦ Νείλου.

Mĕrŏpe, es, θ. Μερόπη.

1. Mĕrops, ŏpis, ἁ. Μέροψ, βασιλεύς.

2. merops, ŏpis, θ. μέροψ (μελισσοφάγος πτ.).

merso, ā'. (π. καὶ μ.) = mergo.

1. merŭla, ae, θ. κάσσυφος.

2. Merŭla, ae, ἁ. Μερόλας, ἱερεὺς τοῦ Διός.

mĕrus, a, um, ἀκήρατος, ἄκρατος, ἄμικτος, ἀνόθευτος, καθαρός· μάλ. **-um** vinum καὶ οὐσ. **merum**, i, οὐ. = ὁ ἄκρατος (οἶνος)· 2) (ἀποκλειομένου ἄλλου τινός), ὅλος, μόνος: -a monstra nunciat, οὐδὲν ἄλλο ἢ τέρατα ἀναγγέλλει. 3) (σπ.) = γυμνός.

merx, cis, γεν. πλ. -ium, θ. 1) ἐμπόρευμα· 2) (Πλ.) πρᾶγμα, χρῆμα.

Mesembrĭa, ae, θ. Μεσημβρία, πόλις τῆς Θράκης παρὰ τὸν Εὔξεινον· ἐντ. **-ăcus**, ἢ **-ānus**, a, um, Μεσημβριακός.

Mĕsŏpŏtămĭa, ae, θ. Μεσοποταμία

Messāla, ae, θ. Μεσσάλας.

Messālīna, ae, θ. Μεσσαλίνα, ἡ ἀκόλαστος σύζυγος τοῦ αὐτοκρ. Κλαυδίου

Messāna, ae, θ. (δωρ. Μεσσάνα), Μεσσήνη, πόλις τῆς Σικελίας· ἐντ. **-ānĭus**, a, um, Μεσσήνιος.

Messăpĭa, ae, θ. Μεσσαπία, ἀρχ. ὄνομα τῆς νῦν Καλαβρίας· ἐντ. **-pĭus**, a, um, Μεσσάπιος· οὐσ. **-pĭi**, ōrum, ἁ. πλ. οἱ Μεσσάπιοι.

Messēne, -es, θ. Μεσσήνη, πόλις Μεσσηνίας· **-ēnĭus**, a, um, Μεσσήνιος, οὐσ. **-ēnii**, ōrum, ἁ. πλ. οἱ Μεσσήνιοι.

messis, is, θ. (meto 2.)· 1) ἀμητός, θερισμός· facio -em, θερίζω· 2) (π.) = ἡ τοῦ θερισμοῦ ὥρα, θέρος· 3) (π. καὶ μ.) οἱ τεθερισμένοι καρποί, ὁ σῖτος· 4) (Βεργ.) συλλογὴ μέλιτος· 5) μετφ. (π.) = τὸ συμφέρον.

messor, ōris, ἁ. (meto), θεριστής.

messōrĭus, a, um, θεριστικός.

met, μόριον (προστιθέμ. ταῖς ἀντων. ego, tu, suus) = γε; egomet, ἐγωγε· suismet τοῖς ἑαυτῶν γε.

mēta, ae, θ. 1) πᾶν κωνοειδὲς σχῆμα, κῶνος, πυραμίς: collis in modum metae· 2) συνήθ. (ἱπποδρόμου) στήλη, καμπτήρ, τέρμα, νύσσα, τ. ἔ. αἱ ἐν ἑκατέρῳ ἄκρῳ τῆς spinae τοῦ Ῥωμαϊκοῦ ἱπποδρόμου δύο κωνικαὶ στῆλαι, ἃς τοὺς ἁρματοδρομοῦντας ἑπτάκις ἔδει περιελθεῖν· ἐντ. (π.) = ἄκρον, ἀκρωτήριον· 3) τέρμα, τέλος, σκοπός.

mĕtălepsis, is, θ. μετάληψις, σχῆμα ῥητορ. = transsumptio.

mĕtăllum, i, οὐ. 1) μέταλλον,: -auri, χρυσός· -aeris χαλκός (οὐ σπαν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δὲ καὶ ἀπολύτ.)· (π.) = χρήματα· (μ.) = γόψος, θεῖον. 2) μέταλλα, μεταλλεῖον.

mĕtămorphōsis, is, θ. (μ.) μεταμόρφωσις· θ. πλ. -es, ĕon, αἱ Ὀβιδίου μεταμορφώσεις (ἐπικὸν ποίημα).

mĕtăphŏra, ae, θ. (μ.) μεταφορά.

mĕtaplasmus, i, ἀ. (μ.) μεταπλασμός.

Mĕtăpōntum, i, οὐ. Μεταπόντιον, πόλις τῆς Λευκανίας· ἐντ. **-tīnus**, a, um, Μεταπόντιος.

mētātor, ōris, ἀ. μετρητής, ὁ καταμετρῶν, χαράσσων (τὰ ὅρια τόπου τινός), castrorum.

Mĕtaŭrus, i, ἀ. Μέταυρος, ποταμὸς τῆς Ὁμβρικῆς.

Mĕtēllus a, um, Μέτελλος, τοῦ Μετέλλου· οὐσ. ἀ. ὁ Μέτελλος.

Mĕterēa turba, (ἀμφίβ.), ἄγνωστον Σκυθικὸν ἔθνος παρὰ τὸν Δούναβιν.

methŏdĭce, es, θ. (μ.) μεθοδική.

Mēthўmna, ae, θ. ἡ Μήθυμνα, πόλις τῆς Λέσβου· ἐντ. 1) **-naeus**, a, um Μηθυμναῖος, καὶ οὐσ. **-naei**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Μηθυμναῖοι· 2) **-nĭas**, ădis, θ. (π.) Μηθυμναία.

mētĭcŭlōsus, a, um (metus) (ἀρχ. καὶ μ.)· 1) ψοφοδεής, δειλός· 2) φοβερός.

mētĭor, mensus sum, ἀποθ. δ'. 1) μετρῶ (πρβλ. metor), agrum τὸν ἀγρόν, frumentum τὸν σῖτον· pedes syllabis m. = τὰς συλλαβὰς μετρῶ· παροιμ. nummos m. = ὑπερπλούσιός εἰμι· ἐντ. α) ἀπομετρῶ, μέτρῳ παραδίδωμι ἢ διανέμω τι: -frumentum militibus· β) μερίζω, annum, versus· 2) μετφ. α) διερχόμενος μετρῶ = περῶ, διανύω, πορεύομαι· β) μετρῶ, κρίνω, ἐξετάζω, homines virtute· γ) ἐπὶ τῶν αἰσθητηρίων· -aliquid auribus, ἀκούω τι, oculis θεωρῶ τι.

Mētiosēdum, i, οὐ. Μετιόσηδον, πόλις τῆς Γαλλίας.

Mētius ἢ **Mettius**, ii, ἀ. Μέτιος.

meto, α'. ἴδε metor.

mĕto, messŭi, messum, γ'. ἀμῶ, θερίζω, pabulum χόρτον· (π.) apes -unt flores, αἱ μέλισσαι ἐκμυζῶσι τὰ ἄνθη· παροιμ.: ut sementem feceris ita et metes, ὡς ἔσπειρας οὕτω καὶ θερίσεις· 2) (π.) ἀποκόπτω, δρέπομαι, rosam ῥόδον· -barbam ξυρῶμαι τὸν πώγωνα· ἐντ. =θερίζω, κατακόπτω, κατασφάττω, hostes τοὺς πολεμίους.

Mĕto, ōnis, ἀ. Μέτων, ἀστρονόμος.

mētōposcōpus, i, ἀ. (μ.) μετωποσκόπος.

mētor, ἀποθ. α'. (π. καὶ μ. **-to**, α'.) [meta]· 1) μετρῶν ἀφορίζω τι, καταμετρῶ τι, castra· ἐνίοτε: - castra = στρατοπεδεύω· 2) (π.) διέρχομαι, locum τὸν τόπον.

metrĭcus, a, um, μετρικός.

Metrŏdōrus, i, ἀ. Μητρόδωρος, ὄνομα φιλοσόφων τινῶν.

Mētrŏpŏlis, is, αἰτ. im, κλ. i, θ. Μητρόπολις, πόλις Θεσσαλίας· ἐντ. **-lītae**, ῶm, ἀ. Μητροπολῖται· 2) **-lītānus**, a, um, τῶν Μητροπολιτῶν.

metrum, i, οὐ. μέτρον, μάλ. μετρικῆς.

mētŭens, ntis, ἐπίθ. (-ior), (μετχ. τοῦ metuo), εὐλαβούμενος, φοβούμενος, δεδιώς, periculi τοὺς κινδύνους, legum τοὺς νόμους.

mētŭla, ae, θ. (meta) μικρὸς κῶνος.

metŭo, ŭi (ἄνευ σ.), γ'. (τὸ m. δείκνυσι τὸν ἐκ συνέσεως καὶ εὐλαβείας φόβον, πρβλ. timeo vereor, ὄθεν)· 1) εὐλαβοῦμαι, φοβοῦμαι, δέδια, aliquem τινά· -alicui, φοβοῦμαι περί τινος· -de mea vita, φοβοῦμαι περὶ τοῦ βίου· -ab Hannibale, φοβοῦμαι μή τι πάθω ὑπὸ τοῦ Ἀννίβου, φοβοῦμαι τὸν Ἀννίβαν· - ne, φοβοῦμαι μή· -ut (ἢ ne non), φοβοῦμαι μὴ οὐ· 2) οὐ κυριολ. α) = caveo, εὐλαβοῦμαι, φυλάττομαι, οὐ θέλω, ζητῶ ἀποφυγεῖν, Austrum; - aliquid reddere (ἐπὶ τοῦ βραδέως καὶ μόλις ἀποδιδόντος)· β) (κωμ.) φοβοῦμαι, ἀπορῶ, quid agam τί χρὴ ποιεῖν.

mĕtus, us, ἀ. 1) εὐλάβεια, φόβος, δέος (πρβλ. metuo): in -u sum, ἐν φόβῳ εἰμί, φοβοῦμαι· -um habeo, φοβοῦμαι· facio alicui -um, εἰς φόβον καθίστημί τινα, φοβῶ τινα· - hostium, φόβος ἀπὸ τῶν πολεμίων· ὠσαύτ. -hostilis· - regius, φόβος ἐκ τοῦ βασιλέως· -us a Romanis (πρβλ. metuo ab H.), φόβος ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων· - Parthicus ὁ ἀπὸ τοῦ πολέμου πρὸς τοὺς Πάρθους φόβος· - de fratre, ὁ περὶ τοῦ ἀδελφοῦ φόβος· 2) φόβος, αἰτία φόβου: pono aliquid in -u, φοβερὸν ἡγοῦμαί τι· habeo -um, φοβερός εἰμι, φόβον παρέχω· 3) ἡ φόβον ἐγείρουσα κατάστασις, ἡ κρίσιμος στιγμή, ὁ κίνδυνος: constans adversus -us, ὑπομονητὴς πρὸς τοὺς κινδύνους.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

meus, a, um, ἀντ. κτητ., ἐμός, -ή, -όν ἤ μου: herus meus, ὁ ἐμὸς κύριος· domus -a, ὁ ἐμὸς οἶκος, ὁ οἰκός μου· ἐντ. α) mei,meorum,ἀ. πλ. οἱ ἐμοί (δῆλ. οἰκεῖοι, ἑταῖροι, φίλοι)· β) mea, orum, οὐ. πλ. τὰ ἐμά, ἡ ἐμὴ οὐσία· γ) descriptio est mea, ἐστὶν ἐμή, τ. ἔ. ἐμὸν ἔργον· δ) (νίκ) meus sum (π.) = ἐν εἰμί (μόλις) εἰμί, ἤ = αὐτεξούσιός εἰμι· ε) (Σαλλ.) meusmet, ὁ ἐμός γε· μάλ. ἐν προσφων. mi, φίλτατε! mea, φιλτάτη! mi homo, φίλε! ὠσαύτ. Nero meus, ὁ ἐμὸς (φίλος) Νέρων.

Mēvānĭa, ae, θ. Μηουανία, πόλις τῆς Ὀμβρικῆς.

Mezentĭus, ii, ἀ. (συγκεκριμ. ἴσως = ἡγεμών), Μεζέντιος, μυθικὸν ὄναμα ὠμοῦ βασιλέως τῆς ἐν Τυρρηνίᾳ Καιρέας, ἀντίπαλος τοῦ Αἰνείου.

mia, ae, ἐπίθ. (Λουκρ.) μία.

mīca, ae, θ. ψίξ, ψίχα (Ἡσύχ), μικρὸν τεμάχιον, panis ἄρτου, auri χρυσοῦ· μετφ. -salis, ὀλίγη ἀστειότης.

Micipsa, ae, ἀ. Μικίψας, υἱὸς Μασινισσᾶ, βασιλεὺς τῆς Νομαδικῆς.

mĭco, cŭi, (ἄνευ σ.),α'. 1)πάλλομαι, πάλλω, ἀσπαίρω: cor -at, ἡ καρδία πάλλει· - auribus, διασείω τὰ ὦτα (ἐπὶ ἵππου)· -linquā, γλωττίζω (ἐπὶ ὄφεως)· μάλ. mico (ὑπον. digitis) = ἐπαλλάττω τοὺς δακτύλους, κληροῦμαι τοῖς δακτύλοις (παίζω τὴν παιδιάν, ἣν οἱ νῦν Ἰταλοὶ καὶ Ἑπτανήσιοι mora καλοῦσι, τ.' ἔ. μαντεύω πόσους δακτύλους ὁ συμπαίκτωρ αἴρει·) 2) ἐπὶ παλμώδους κινήσεως τοῦ φωτός· ἀστράπτω, στίλβω, λάμπω, ἀναλάμπω.

mictūrĭo, ēre, α'. (π.), οὐρησείω.

Mĭdaeum, i, οὐ. Μιδάϊον, ἀρχ. πόλις τῆς Φρυγίας· ἐντ. **Midaenses**, ium, ἀ. πλ. οἱ πολῖται τοῦ Μηδαίου.

Mĭdas, ae, ἀ. Μίδας, βασιλ. τῆς Μακεδονίας, εἶτα δὲ τῆς Φρυγίας.

Migdŏnes, ŭm, ἀ. Μιγδόνες, = Λίβυες καὶ Τύριος, Καρχηδόνιος.

migrātĭo, ōnis, θ. (migro)· 1) μετοίκησις, μετανάστασις· 2) μεταφορά.

migro, ā'. 1) ἀμετ. μετοικῶ,μεταγίσταμαι,μεταβαίνω,Romam εἰς Ῥώμην· μετφ. e (de) vita = ἀποθνήσκω· μάλ. μετφ.= μεταβαίνω, μεταβάλλομαι, in nigrum colorem· 2) μεταβ. α) ἀποχομίζω τι, aliquid· β) -legem, jus, παραβαίνω, ποιῶ παρὰ τὸν νόμον παρὰ τὸ δίκαιον.

Mīlănĭon, ōnis, αἰτ. ōna ἀ. Μειλανίων, σύζυγος τῆς Ἀταλάντης.

mīle, κτλ. ἀντὶ mille κτλ.

mīles, ĭtis ,ἀ. καὶ θ. 1) στρατιώτης· μάλ. α) ὁ μὴ ἱππεύς (eques) = ὁ πεζός· β)=ὁ ἰδιώτης στρατιώτης· γ) περιληπτ. miles= οἱ στρατιῶται, ὁ στρατός· 2) μετφ.(π.) m. deae = ἀκόλουθος θεᾶς.

mīlēsĭmus, ἰδὲ millesimus.

Mīlētus, i, Μίλητος· α) ἀ. ὁ τῆς Μιλήτου θεμελιωτής· β) θ. πόλις τῆς Καρίας· ἐντ. 1) **Mīlēsĭus**, a, um, Μιλήσιος· carmina -a = ἀκόλαστα· οὐσ. -sĭi, ōrum,ἀ. πλ. οἱ Μιλήσιοι· 2) **Mīlētis**, ĭdis, θ. α) θυγάτηρ τοῦ Μιλήτου = ἡ Βυβλίς· β) ἐπίθ. τῆς Μιλήτου· urbs M. = Tomi, ἀποικία τῆς Μιλήτου.

mīlies ἤ mīliens, ἰδὲ millies.

mīlĭtāris, e, καὶ (ἀρχ.) **-rĭus**, a, um, (miles), στρατιωτικός, πολεμικός· aetas -, ἡ στρατεύσιμος ἡλικία· via -, στρατιωτικὴ ὁδός, λεωφόρος· res -es, τὰ πολεμικά, τὰ περὶ τὸν πόλεμον.

mīlĭtārĭter, ἐπίρ. στρατιωτικῶς.

mīlĭtĭa, ae, θ. (miles)· 1) στρατεία, prima, transmarina· 2) πόλεμος· minor m. Italiae· ἐντ. militiae = ἐν πολέμῳ, ἀντίθ. domi =οἴκοι· magister -ae, = στρατηγός· 3) στρατεία,ἡ τοῦ στρατιώτου τάξις· disciplina -ae, ἡ στρατιωτικὴ πειθαρχία· vacatio -ae, ἄφεσις (ἀπὸ τῆς στρατείας)·ἐντ.α) (μ.) = ἡ λοχαγία· β) = στρατιά,στρατιῶται: cogo -am, συνάγω στρατιάν· γ) μετφ. πόνος, ἀγών, ἔργον.

mīlĭtĭŏla, ae, θ. (μ.) μικρὰ στρατεία.

mīlĭto, α'. (miles)· 1) στρατεύω (στρατιώτης εἰμί), in exercitu alicujus παρὰ τῷ στρατῷ τινος· 2) στρατεύω (ἐκστρατεύω), adversus aliquem ἐπὶ τινα.

mīlĭum, i, οὐ. ἡ κέγχρος.

mille, 1) ἐπίθ. ἀριθμ. ἄκλ. χίλιοι, -αι, -α: -passibus, χίλια βήματα· (π.) bis, ter m. δισχίλιοι, τρισχίλιοι· μετφ. = πολλοί, ἀναρίθμητοι, ἄπειροι· 2) οὐσ. οὐδ. ἑπομ. γενικῆς· α) ἐν τῷ ἑν. ἄκλ. χιλιάς : -passuum erant,χιλιὰς βημάτων, χίλια βήματα ἦν· -hominum, χίλιοι ἄνθρωποι· β) ἐν τῷ πληθ. **milia** ἤ millia, ium, πλείονες χιλιάδες : duo, tria -ia hominum, δισχίλιοι, τρισχίλιοι ἄνθρωποι· σπαν. παραλείπ. ἡ γενική, ἥτις ὑπονοεῖται : tria milia (ὑπον. hominum) numero erant.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

millēsĭmus, a, um, χιλιοστός. ἐντ. ἐπιρρηματ. millesimum, τό χιλιοστόν.

milliārĭus, a, um (mille), χιλίων, ἐκ χιλίων συγκείμενος: porticus -a, στοὰ χιλίων ποδῶν· aper -us, κάπρος χιλίων λιτρῶν· ala -a, τάγμα ἱππέων ἐκ χιλίων ἀνδρῶν. ἐντ. οὐσ. **milliārĭum**, ii, οὐ. α) τό μιλιάριον, τό ὀκταστάδιον, ἤτοι αἱ στῆλαι αἱ ἀνὰ χίλια βήματα εἴτε ἀνὰ ὀκτὼ σταδίους ἐπὶ τῶν Ῥωμ. λεωφόρων ἱστάμεναι πρὸς δήλωσιν τῆς ἀπὸ Ῥώμης ἀποστάσεως: ad tertium m. = τρεῖς χιλιάδας βήματα, τ. ἔ. εἴκοσι καὶ τέσσαρας σταδίους (ἀπὸ τῆς Ῥώμης)· 2) (π.) = ἓν Ῥωμαϊκόν μίλιον: fossa sexaginta -a.

millĭes, ἐπίρ. χιλιάκις. μετφ. ἀπειράκις.

1. Mĭlo, ōnis, ὁ, Μίλων ὁ ἀθλητής.

2. Mĭlo, ōnis, ὁ. Μίλων ὁ φονεὺς τοῦ Κλωδίου· ἐντ. **-nĭānus**, τοῦ Μίλωνος.

Miltĭădes, is, ὁ. Μιλτιάδης ὁ Ἀθηναῖος, ὁ ἐν Μαραθῶνι νικήσας τοὺς Πέρσας (490 π. Χ.).

milvīnus, a, um, (milvus), τοῦ ἰκτίνου, plumae· μετφ. ἁρπακτικός· οὐσ. **-īna**, ae, θ. (ὑπον. fames) = βουλημία.

milvus, i, ὁ. (π. καὶ miluus)· 1) ἰκτῖνος (εἶδος ἱέρακος)· 2) μετφ. ἅρπαξ· 3) εἶδος λάβρακος.

Mĭlўas, ădis, ădа, θ. Μιλυάς, χώρα (τῆς μεγάλης Φρυγίας), ἧς οἱ κάτοικοι Μιλύαι· ἐντ. **commune Mĭlўădum**, τό κοινὸν τῶν Μιλύων.

mīma, ae, θ. ἡ μῖμος γυνή.

Mĭmallŏnes, um, θ. Μιμαλλόνες, Βάκχαι· ἐντ. α) **-nĕus**, a, um, Βακχικός· 2) **-ŏnis**, ĭdis, θ. (Ὀθ/θ.), Βάκχη.

Mimas, antis, ὁ. Μίμας· 1) ἀκρωτήριον τῆς Ἰωνίας· 2) γίγας.

mimiambi, ōrum, ὁ. μιμίαμβοι.

mīmĭce, ἐπίρ. μιμικῶς.

mīmĭcus, a. um, (mimus), μιμικός· ἐντ. **-jocus**, τολμηρὰ παιδιά.

Mimnermus, i, ὁ. Μίμνερμος, ἐλεγειοποιός (500 π. Χ.)

mimographus, i, ὁ. μιμογράφος.

mīmŭla, ae, θ. (ὑποκ. τοῦ mima), ἡ μῖμος γυνή.

mīmus, i, ὁ.· 1) μῖμος (ἀνήρ), μιμολόγος· 2) μῖμος, σατυρικὴ κωμῳδία (γελοῖαι σκηνικαὶ ἐν πιζῷ λόγῳ παραστάσεις διὰ σχηματισμοῦ τοῦ προσώπου καὶ τοῦ σώματος καὶ δι' ὀργήσεως)· ἐντ. μετφ. = κωμῳδία, παίγνιον, γελοῖον.

1. mĭna, ae, θ. μνᾶ = 100 δραχμαί (1/60 τοῦ ταλάντου)· ἐντ. α) **-argenti**, ἀργυρᾶ μνᾶ = 100 δραχμαὶ ἢ 100 Ρωμ. δηνάρια· β) **-auri**, χρυσῆ μνᾶ = πέντε ἀργυραῖ μναῖ.

2. mĭna ovis, ἡ ψιλὴ τὴν κοιλίαν ὄις.

mĭnācĭter, ἐπίρ. (-ius), ἀπειλητικῶς.

mĭnae, ārum, θ. πλ. (συγγ. τῷ mineo)· 1) ἐπάλξεις: **-murorum**· 2) μετφ. ἀπειλή, ἀπειλαί (ἀντίθ. blanditiae): **-is utor**, ἀπειλαῖς χρῶμαι· **-as jacto**, ἀπειλητικοὺς λόγους ἐκφέρω.

mĭnātĭo, ōnis, θ. (σπ.), ἀπειλή.

mĭnax, ācis, (-ior, -issimus)· 1) (π.) ὑπερέχων, ἐξέχων, scopulus· 2) ἀπειλητικός.

Mincĭus, ii, ὁ. Μίγκιος, ποταμὸς Ἰταλίας, τανῦν Mincio.

Mĭnerva, ae, θ. Ἀθηνᾶ, θεὰ τῆς σοφίας καὶ τέχνης (μάλ. τοῦ ὑφαίνειν)· ἐντ. 1) (π.) = ταλασιουργία· 2) παροιμ. α) pingui, (crassā) -vā, ἀτέχνως καὶ ἀμαθῶς, ἁπλούστερον, ἀμαθέστερον· β) sus -am (docet), ὗς πρὸς Ἀθηνᾶν (ἐρίζει)· γ) invitā -vā, ἐναντιουμένης τῆς φύσεως, ἀδεξίως· 3) **Minervae arx** ἢ **Minervium**, ii, οὐ. τὸ Ἀθήναιον, πόλις τῆς Καλαβρίας, ναὸν Ἀθηνᾶς ἔχουσα· 3) **-ae promontorium**, Ἀθήναιον, ἀκρωτήριον τῆς Καμπανίας.

mingo, minxi, minctum ἢ mictum, ĕre. οὐρῶ (εὐγενεστ. ἔκφρ. τοῦ mejo).

mĭnĭānus, a, um μιλτωτός.

mĭnĭātŭlus, a, um, μιλτωτός πως.

mĭnĭme, ἐπίρ. ὑπερθ. τοῦ paulum καὶ parum· 1) ἥκιστα, ἐλάχιστα, λίαν σπανίως· 2) οὐδαμῶς, οὐδ' ὁπωστιοῦν· 3) τὸ ἐλάχιστον, τὸ ὀλίγιστον.

mĭnĭmus, a, um, ὑπερθ. τοῦ parvus.

1. mĭnĭo, āre, (minium), μιλτῶ· μάλ. ἐν τῇ μετχ. **miniātus**, a, um, μεμιλτωμένος, μιλτωτός.

2. Mĭnĭo ἢ **Mĭnĭo**, ōnis, ὁ. Μινίων, ποτάμιον τῆς Τυρρηνίας, Βεργ.

mĭnister, stri, ὁ. (manus)· 1) διάκονος, ὑπουργός, ὑπηρέτης, θεράπων, ἐντ. = συνεργός, βοηθός: **-imperii, regis**; **-sermonum**, διαγγελεύς· Hannibale **-o**, τῇ τοῦ Ἀννίβου βοηθείᾳ καὶ συμβουλῇ· (π.) baculo **-o**, βάκτρῳ ἐρειδόμενος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

mĭnistĕrium ii, οὐ. (minister)· 1) διακονία, ὑπουργία, ὑπηρεσία, θεραπεία, λατρεία· 2) ὑπηρεσία, ἔργον : -scribarum· 3) διάκονοι, ὑπηρέται· -a nautica, οἱ ὑπηρέται, οἱ ναῦται· conscribo magistratibus m. (τ'. ἔ. lictores, viatores κ. τ. ὅμ.).

mĭnistra, ae, θ. (τοῦ minister), ἡ διάκονος, ἡ ὑπηρέτις, ἡ θεράπαινα.

mĭnistrātor, ōris, ἀ. = minister.

mĭnistrātrix, īcis, θ. = ministra

mĭnistro, α'. 1) διακονῶ, ὑπηρετῶ alicui tinί· -alicui bibere, οἰνοχοῶ τινα· ἐντ. ἐπὶ πλοίου : m. velis (δοτ.), χειρίζω (διοικῶ) τὰ ἱστία· 2) -α) προχειρίζομαι, χορηγῶ, παρέχω, δίδωμι, alicui aliquid· β) διακονῶ, διοικῶ, ἐπιτελῶ, omnia πάντα, jussa τὰ προσταχθέντα.

mĭnĭtābundus, a, um, ἀπειλῶν.

mĭnĭtor, ἀποθ. α'. (minor), ἀπειλῶ, bellum· 2) -alicui aliquid, ἐπαπειλῶ, ἐπισείω τινί τι.

mĭnĭum, ii, οὐ. μίλτος, κιννάβαρι.

1. mĭnor, ἀποθ. α'. (mineo πρβλ. minae)· 1) ἀμετ. ἀνατείνω, ἀνέχω, αἴρομαι: duo scopuli -antur in coelum; machina minans (εἰς ὕψος αἰρομένη)· 2) μεταβ. ἀπειλῶ, ἐπαπειλῶ, ἐπισείω τινί τι· 3) (π.) ἀπειλῶ τι = μεγαλαυχῶν ὑπισχνοῦμαι, multa πολλά.

2. mĭnor, συγκρ. τοῦ parvus, ὅ ἰδέ.

Mīnos, ōis, ἀ. Μίνως, βασιλεὺς καὶ νομοθέτης τῆς Κρήτης· ἐντ. 1) **Mīnōĭs**, ĭdis, θ. Μινωΐς, ἡ θυγάτηρ τοῦ Μίνωος, ἡ Ἀριάδνη· 2) **Mīnōĭus** ἢ **Mīnōus**, a, um, Μινῷος· (π.)= Κρητικός.

Mīnōtaurus, i, ἀ. Μινώταυρος.

Mĭnturnae, ārum, θ. πλ. αἱ Μιντοῦρναι, πόλις τῆς Λατίνης· ἐντ. **-nensis**, e, Μιντουρνήσιος· **-nenses**, ium, ἀ. πλ. οἱ Μιντουρνήσιοι.

Mĭnŭcĭus, ii, ἀ. Μινούκιος.

mĭnŭo, nŭi, nūtum, γ'. 1) (μινύω, μινύθω), μειῶ, ἐλαττῶ, μικρύνω, rem familiarem τὴν οὐσίαν. ἐντ. α) = ἐλαττῶ, κολούω, εὐτελίζω τι (ἀντιθ. amplifico)· β) -suspicionem, opinionem, καταστέλλω τὴν ὑποψίαν, τὴν οἴησιν· γ) -controversiam, διαλύω τὴν ἔριν· δ) (π.) - aliquid mirari, οὐχ ὡς πρότερου θαυμάζω τι· 2) ἀμετ. ἐλαττοῦμαι· aestu minuente, ἐλαττουμένου τοῦ καύσωνος· 3) (π.) α) κατὰ μικρὰ ποιῶ, σχίζω, ligna τὰ ξύλα· β) - aliquem, κατασυντρίβω τινά.

mĭnus, ἐπίρ. συγκρ. (τοῦ paulum καὶ parum), μεῖον, ἧττον, ἔλαττον: -bonus, ἧττον καλός· haud m. duo millia, οὐκ ἔλαττον δισχιλίων· μάλ. οὐ non (haud) m. quam (atque) = οὐχ ἧττον ἤ· β) quo minus... eo (ἐν τοῖς συγκριτ.)= ὅσῳ μεῖον...τοσούτῳ· γ) quo m., ἰδὲ quominus· δ) m. minusque, ἀεὶ ἧττον· ε) (ἐν ἀποκρίσ.) mihil m. = οὐδαμῶς· ς ἧττον, οὐ πάνυ: m. multi, οὐ πάνυ πολλοί· ζ) si minus (ἄνευ ῥήματος) εἰ δὲ μή· η) (π.) = πλήν: me m., πλὴν ἐμοῦ.

mĭnuscŭlus, a, um, (ὑποκ. τοῦ minor), ὀλίγῳ μικρότερος.

mĭnūtal, ālis, οὐ. (π.) ὁ μυττωτός, (εἶδος ἐδέσματος).

mĭnūtātim, ἐπίρ. 1) κατὰ μικρόν, κατὰ μικρὰ (μέρη)· 2) μετῳ. κατὰ μικρόν, κατ' ὀλίγον, καθ' ἕκαστον.

mĭnūte, ἐπίρ. (-ius, -issime)· 1) κατὰ μικρόν, κατὰ μικρὰ (μέρη)· 2) μετῳ. α) λεπτομερῶς, aliquid tracto· β) μικρολόγως, grandia dico.

mĭnūtĭa, ae, θ. μικρότης, λεπτότης.

mĭnūtim, ἐπίρ. κατὰ μικρὰ (μέρη.)

mĭnūtĭo, ōnis, θ. μείωσις, ἐλάττωσις.

mĭnūtŭlus, a, um, λίαν μικρός.

mĭnūtus, a, um (-ior, -issimus) (μετχ. τοῦ minuo)· 1) μικρός· iter -um, βραχεῖα ὁδός· 2) εὐτελής, οὐδενός ἄξιος· 3) -animus, μικροψυχία.

Mĭnўas, ae, ἀ. Μινύας, μυθικὸς βασιλεὺς τοῦ Ὀρχομενοῦ, οὗ ἀπόγονοι ἦσαν οἱ **Mĭnўae**, ārum, ἀ. πλ. οἱ Μινύαι = οἱ Ἀργοναῦται· ἐντ. 1) **Mĭnўēĭas**, ădis, θ. Μινυηΐας· 2) **Mĭnўēĭdes** -dum, θ. πλ. Μινυηΐδες, θυγατέρες τοῦ Μίνωος· 3) **Mĭnўēĭus**, a, um, Μινυήϊος.

mīrābĭlis, e, (-ior, -issimus)· 1) θαυμαστός = α) ἔξοχος· β) παράδοξος.

mīrābĭlĭter, ἐπίρ. (-ius), θαυμαστῶς, θαυμασίως, διαφερόντως, πάνυ· homo m. moratus est, ὁ ἀνὴρ ἐστὶ θαυμασίου χαρακτῆρος.

mīrābundus, a, um, (miror), σφόδρα θαυμάζων, πλήρης θαυμασμοῦ.

mīrācŭlum, i, οὐ. (miror)· 1) θαῦμα, θαυμαστόν τι, ὑπερφυές τι· 2) θαῦμα, θαυμασμός: sum miraculo alicui, θαυμάζομαι ὑπό τινος· 3) θαῦμα, θαυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Θεσσ

μαστόν, θαυμάσιον, magnitudinis τὸ μέγεθος· - audaciae, victoriae, θαυμασία τόλμη, νίκη.

mīrandus, a, um (γερουνδίδ. τοῦ miror) θαυμαστός, θαυμάσιος.

mīrātĭo, ōnis, ὁ. θαυμασμός.

mīrātor, ōris, ὁ. θαυμαστής.

mīrātrix, īcis, ὁ. ἡ θαυμάζουσα.

mīre, ἐπίρ. θαυμαστῶς ὡς, σφόδρα.

mīrĭfĭce, ἐπίρ. θαυμασίως, μεγάλως.

mīrĭfĭcus, a, um (mirus, facio) θαυμαστός, θαυμάσιος, διαφέρων, ἔξοχος.

mirmillo, ōnis, ὁ. μορμύλλων, εἶδος μονομάχων.

mīror, ἀποθ. α΄. 1) θαυμάζω τι, ἀπορῶ ἐπί τινι, negligentiam hominis; - quod, θαυμάζω, ὅτι· 2) θαυμάζω, ἄγαμαι, ἐπαινῶ, aliquem τινά, tabulas τοὺς πίνακας· 3) (π.) - aliquem justitiae, θαυμάζω τινὰ τῆς δικαιοσύνης.

mīrus, a, um, θαυμαστός, παράδοξος ἢ θαυμάσιος, διαφέρων· - um in modum (π. -is modis), θαυμαστὸν ὅσον· ἰδίᾳ δὲ τὸ οὐδ. **mīrum**· α) m. si (nisi), θαυμαστὸν εἰ (εἰ μή)· β) m. quantum, θαυμαστὸν ὅσον = διαφερόντως· γ) quid mirum? τί θαυμαστόν;

Mīsargўrĭdes, ae, ὁ. Μισαργυρίδης.

miscellānĕa, ōrum, οὐ. πλ. (κυρ. οὐδ. ἐπιθέτου), πολύμικτα ἐδέσματα = φαῦλα ἐδέσματα τῶν μονομάχων.

mīscellus, a, um, (misceo), μικτός, σύμμικτος.

miscĕo, miscŭi, mistum ἢ mixtum, β΄. 1) μίσγω, μίγνυμι, ἀναμίγνυμι, συμμίγνυμί τί τινι, aquas nectare ὕδωρ νέκταρι, lacrimas meas cum tuis τὰ ἐμὰ δάκρυα τοῖς σοῖς· (π.) - certamina, proelia, manus = μάχην συνάπτω· -ent vulnera, ἀμοιβαίως τιτρώσκονται· (π.) - me viris (δοτ.), ἐν τοῖς ἀνδράσιν ἀναμίγνυμαι (ἐνοῦμαι)· hoc me miscet superis, μίγνυσι τοῖς θεοῖς, τ'. ἔ. τίθησί με (ὡς πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν) παρὰ τοῖς θεοῖς· ἐντ. α) (μ.) - curas cum aliquo, κοινωνῶ τινι τῶν μεριμνῶν· β) κεράννυμι (κερνῶ), poculum alicui· 2) μίγνυμι, ταράττω, συγχέω, ἄνω καὶ κάτω ποιῶ τι· ἐντ. α) ἐγείρω, διεγείρω, seditiones στάσεις· β) (π.) ἀναπίμπλημι, πληρῶ, moenia luctu, τὰ τείχη θρηνώδους βοῆς· 3) ἑνῶ, συνδέω, animum alicujus cum meo.

mīsellus, a, um (ὑποκ. τοῦ miser) λίαν ἄθλιος, λίαν ταλαίπωρος.

Mīsēnum, i, οὐ. καὶ (π.) **-na**, ōrum οὐ. πλ. Μισηνόν, ἀκρωτήριον καὶ πόλις τῆς Καμπανίας· ἐντ. **-nensis**, e, Μισηνός.

mīser, ĕra, ĕrum, (-ĭor, -errimus) (συγγ. τῷ μῖσος)· 1) ἄθλιος, ταλαίπωρος, δύστηνος, κακοδαίμων (ἀντίθ. beatus, felix, fortunatus)· 2) ἐλεεινός, ἄθλιος, φαῦλος, οὐδενὸς ἄξιος, πονηρός, κακός· 3) (π.) = σφοδρός, ἰσχυρός, amor ἔρως.

mīsĕrābĭlis, e, (-ĭor)· 1) οἰκτρός, ἐλεεινός, homo· 2) θρηνώδης, vox, elegi.

mīsĕrābĭlĭter, ἐπίρ. (-ius), οἰκτρῶς, ἐλεεινῶς, θρηνωδῶς.

mīsĕrandus, a, um (γερουνδίδ. τοῦ miseror), οἰκτρός, ἐλεεινός.

mīsĕrātĭo, ōnis, ὁ. (miseror) οἶκτος, οἰκτισμός, κατοίκτισις· μάλ. ῥητορ. τεχν. ὅρ. = ὁ θρηνώδης τρόπος τοῦ λέγειν.

mīsĕre, ἐπίρ. (-ius, -errime)· 1) ἀθλίως, ταλαιπώρως, οἰκτρῶς, ἐλεεινῶς· 2) σφοδρῶς, ἰσχυρῶς, cupio, amo.

mīsĕrĕor, ĕrĭtus, (απ. ertus) sum, ἀποθ. β΄. (ἀρχ. καὶ **-reo**, β΄.), οἰκτείρω, ἐλεῶ τινα, συμπαθῶ τινι, alicujus, nominis Romani.

mīsĕresco, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), β΄. 1) (Πλ.) κακοδαιμονῶ (;)· 2) (π.) = misereor· 3) (ἀρχ.) ἀπρόσ. = miseret.

mīsĕret, β΄. (καὶ παθητ. miseretur, miseritum est, ἄνευ διαφορᾶς σημασίας), βήμ. ἀπρόσ. (δεχόμενον κατ' αἰτ. μὲν τὸ ὑποκείμ., κατὰ γεν. δὲ τὸ ἀντικ.), οἰκτείρω, ἐλεῶ τινα: -me tui, οἰκτείρω σε· te miseretur fratrum, οἰκτείρεις τοὺς ἀδελφούς, συμπάσχεις τοῖς ἀδελφοῖς.

mīsĕrĭa, ae, ὁ. (miser)· 1) ἀθλιότης, ταλαιπωρία, κακοδαιμονία, ἀπορία. 2) Miseria, (Κικέρ.), ἡ θυγάτηρ τοῦ ἐρέβους καὶ τῆς νυκτός.

mīsĕrĭcordĭa, ae, ὁ. (misericors), ἔλεος, οἶκτος, οἰκτιρμός, συμπάθεια.

mīsĕrĭcors, rdis, (-ĭor, -issimus) [miser, cor], ἐλεήμων, οἰκτίρμων.

mīsĕrĭter, ἐπίρ. = misere.

mīsĕror, ἀποθ. α΄. 1) οἰκτείρω, ἐλεεινολογῶ, aliquem, fortunam· 2) (π.) = misereor.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

miserŭlus, a, um, (miser) = misellus.

missĭcĭus, a, um, ἐστρατευμένος.

missĭcŭlo, ā'. (Πλ.) θαμὰ πέμπω τι.

missĭlis, e, (mitto), βλητός, βαλλόμενος· -lapis, σφενδόνη· -ferrum, βέλος· ἐντ. οὐσ. α) **-missĭle**, is, οὐ. τὸ βέλος, τὸ βλῆμα· β) res -es, ἡ οὐ. **missĭlia**, ium, οὐ., δῶρα ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος τῷ λαῷ ῥιπτόμενα.

missĭo, ōnis, θ. (mitto)· 1) πέμψις, ἀποστολή, literarum, legatorum; -telorum, ἄφεσις βέλους, βλῆμα, βολή. 2) ἄφεσις, ἐλευθέρωσις, μάλ. α) αἰχμαλώτου· β) συχν. ἄφεσις στρατιώτου, μονομάχου: m. gratiosa, ἄφεσις πρὸς χάριν γιγνομένη (ἀντίθ. m. justa)· γ) ἐν ἀγῶνι = συγγνώμη, χάρις· pugno sine -one, μέχρι θανάτου μάχομαι· 3) διάλειμμα, παῦσις, ludorum.

missĭto, ā'. (σπ.) = missiculo.

1. missus, a, um, μετχ. τοῦ mitto.

2. missus, us, ἀ. (mitto)· 1) (κυρ. μόνον ἐν τῇ ἐν. ἀφαιρ.), πέμψις: venio -u Caesaris, ἔρχομαι πεμφθεὶς παρὰ Καίσαρος· 2) (σπ.) ἄφεσις βέλους, βολή, βλῆμα· 3) (μ.) ἄφεσις ἵππων, δρόμος (ἐν ἁρματοδρομίᾳ).

mistim ἢ **mixtim**, ἐπίρ. μίγδην.

mistūra ἢ **mixtūra**, ae, θ. μίξις, σύμμιξις· μετφ. συναφή, ἕνωσις, σύνδεσμος.

mĭtella, ae, θ. (mitra), μικρὸν διάδημα.

mītesco, (ἄνευ πρχ. καὶ σ.), γ'. (mitis)· 1) πεπαίνομαι, ὥριμος γίγνομαι· 2) μετφ. α) πραΰνομαι, ἥπιος γίγνομαι· β) ἡμεροῦμαι.

Mithras ἢ **Mithres**, ae, ἀ. Μίθρας, περσικὴ θεότης, ὁ Ἥλιος.

Mithrĭdātes, is, ἀ. Μιθριδάτης, βασιλεὺς τοῦ Πόντου· ἐντ. **-tĭcus**, a, um, Μιθριδατικός.

mītĭfĭco, ā'. (mitis, facio), πεπαίνω· cibus mitificatus, τροφὴ πεφθεῖσα· 2) μετφ. πραΰνω, ἡμερῶ, τιθασσεύω.

mītĭgātĭo, ōnis, θ. (mitigo) (σπ.) πραΰνσις, ἡμέρωσις.

mītĭgo, ā'. (mitis)· 1) πεπαίνω, fruges τοὺς καρπούς· -cibum, ὀπτῶ τὸ ἔδεσμα· -agros, τὴν γῆν τῶν ἀγρῶν ἀραιῶ· 2) μετφ. α) ἡμερῶ, τιθασσεύω· β) πραΰνω, καταπραΰνω, καταπαύω, καταστέλλω τινά ἢ τι.

mītis, e, (-ior, -issimus)· 1) (π.) πέπων, πέπειρος, ὥριμος, uva σταφυλή, pomum μῆλον· solum -e = εὔφορος γῆ· 2) μετφ. πρᾷος, ἥμερος, ἥπιος, homo; fluvius m., ἠρεμαῖος ποταμός· taurus m. ἥμερος, τιθασσὸς ταῦρος.

mitra, ae, θ. μίτρα, κεφαλόδεσμος των Ἀσιανῶν καὶ εἶτα τῶν Ἑλληνίδων καὶ Ῥωμ. γυναικῶν καὶ τῶν ἀβροδιαίτων ἀνδρῶν.

mītrātus, a, um, μιτροφόρος.

mitto, misi, missum, γ'. 1) πέμπω, στέλλω, ἀποστέλλω, legatos Romam πρέσβεις εἰς Ῥώμην· - equitatum ante me, προαποστέλλω τὸ ἱππικόν· misit qui diceret, ἔπεμψέ τινα ἐροῦντα· ἐντ. ἐπὶ σκοποῦ. - ad, in negotium, ad bellum, πέμπω πρὸς ἐμπορίαν, εἰς πόλεμον. -πολιτ. τεχν. ὅρ. -centurias in suffragium, δίδωμι τοῖς λόχοις τὴν ψῆφον (ἀφίημι τοὺς λόχους ψηφηφορῆσαι)· -judices in consilium, ἀφίημι τοὺς δικαστὰς βουλεύεσθαι καὶ μετὰ ταῦτο ἐπιψηφίζειν· Μάλ. α) ἐπιστέλλω, ἀγγέλλω τινί τι, καὶ ἀπολ. ἐπιστέλλω = γράφω τινί τι. β) πέμπω, βάλλω, ῥίπτω, pila ὑσσούς, lapides λίθους· -panem (alicui), παρατίθημί τινι ἄρτον· - me in aquas, ῥίπτω ἐμαυτὸν εἰς τὸ ὕδωρ· - in foveam, ἐμβάλλω εἰς βόθρον· γ) πέμπω, παρασκευάζω, αἴτιος γίγνομαί τινος· - funera Teucris· 2) πέμπω, παραπέμπω, συνοδεύω, animas τὰς ψυχάς· fines Italas mittēre (= mitteris), εἰς τὴν Ἰταλίαν τῇ τῶν θεῶν βοηθείᾳ ἀφίξει· 3) ἀφίημί τινα: mitte me, ἄφες με· ἐντ. α) ἀφίημι, διαφίημι, διαλύω, ἀποπέμπω· συνηθ. missum facio = ἀπὸ τοῦ στρατοῦ ἀποπέμπω· 2) ἀφίημι, ἐλευθερῶ, servum, exercitum· γ) ἀφίημι, ἀπαλλάττω, aliquem e vinculis· δ) ἀφίημι, ἐῶ, παύω: -illud dicere, ἐῶ ταῦτα (λέγειν), - quaerere, παύω ζήτησιν ποιούμενος· -timorem, παύω τὸν φόβον· ἐντ. missum facio, ἐῶ = παύω, amorem τὸν ἔρωτα, καὶ = παραλείπω, οὐ μνημονεύω: ut haec missa faciam· ε) ἀφίημι, προϊημι, vocem φωνὴν = λέγω· -sonum, ἠχῶ· -radices, ῥιζοβολῶ· -flores ἀνθῶ· ς) -me in aliquem, ἐπιφέρομαι, ἐφορμῶ τινι· ζ) -equos, quadrigas (de) carceribus, ἀφίημι, ἐλαύνω ἵππους, ἅρματα ἐκ τῆς ἀφετηρίας· η) - aliquem in fabu-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

las, sermonesque, in ora hominum = διαβάλλω τινὰ εἰς τοὺς πολλούς.

mītŭlus, mȳtŭlus mȳtĭlus, i, ἁ. μιτύλος, τελλίνη (εἶδος κογχυλλίου).

Mitylēne, ἴδε **Mytilene**.

Mnēmon, ŏnis, ἁ. Μνήμων ('Αρταξέρξης).

Mnēmŏnĭdes, dum, θ. πλ. Μνημονίδες, Μοῦσαι, θυγατέρες τῆς Μνημοσύνης.

Mnēsarchus, i, ἁ. Μνήσαρχος, στωϊκὸς φιλόσοφος.

mōbĭlis, e, (-ior, -issimus), κινητός, κινούμενος· μετφ. α) εὐκίνητος, εὔστροφος· β) φεύγων, ταχύς, hora, ventus· γ) εὔστροφος εὐάγωγος, εὐπειθής, animus, aetas· δ) ἐγέρσιμος, ὀξύς, ad cupiditatem· ἐντ. ἐπὶ κακοῦ = εὐμετάβλητος, ἄστατος.

mōbĭlĭtas, ātis, θ. (mobilis)· 1) εὐκινησία· 2) κίνημα, σεισμός, dentium· 3) εὐμεταβλησία, ἀστασία, τὸ τῆς γνώμης ἀγχίστροφον.

mōbĭlĭter, ἐπίρ. (-ius, -issime) εὐκινήτως, ταχέως· μετφ. ῥᾳδίως.

mōbĭlĭto, α'. εἰς κίνησιν τίθημί τι.

mŏdĕrābĭlis, e, (π.), μέτριος.

mŏdĕrāmen, ĭnis, οὐ. καὶ (π.) **-amentum**, i, οὐ. 1) ὁ εὐθυντήρ, μάλ. ὁ εὐθυντὴρ οἴαξ. 2) διεύθυνσις, διοίκησις, κυβέρνησις.

mŏdĕranter, ἐπίρ. (Λουκρ.) μετρίως.

mŏdĕrāte, ἐπίρ. (-ius, -issime), μετὰ μετριότητος, ἐν δέοντι μέτρῳ, μετρίως, ἠπίως.

mŏdĕrātim, ἐπίρ. (π.) κατὰ σμικρόν.

mŏdĕrātĭo, ōnis, θ. 1) μετριότης, ἐγκράτεια, περιστολή, περιορισμός· 2) μετριότης, σωφροσύνη, κοσμιότης (ἐν τῷ λέγειν)· 3) μετριότης, πραότης, ἠπιότης, ἐπιείκεια (ἀντίθ. superbia)· 4) μετριότης, ἠπιότης (τοῦ θάλπους κ.λ.), εὐκρασία, aëris, caeli· 5) -numerum, ἁρμονικὴ μέτρησις· - vocis, διάρθρωσις· 6) διοίκησις, κυβέρνησις, mundi τοῦ κόσμου.

mŏdĕrātor, ōris, ἁ. εὐθυντής, κυβερνήτης, διοικητής· - exercitus, στρατηγός· - equorum, ἡνίοχος· -arundinis, ἁλιεύς. -reipublicae, προστάτης.

mŏdĕrātrix, īcis, θ. 1) ἡ κολάζουσα, ἡ κρατοῦσα, ἑαυτῆς· 2) ἡ εὐθύνουσα, ἡ διοικήτρια, ἡ ἄρχουσα, κυρία.

mŏdĕrātus, a, um (-ior -issimus) μέτριος, σώφρων, ἥσυχος.

mŏdĕror, ἀποθ α'. (ἀρχ. καὶ **-ro**)· 1) (μετὰ δοτ.), μετριάζω, συστέλλω, κατέχω τι, κρατῶ τινος· irae, orationi, (σπαν. μετ' αἰτ.), gaudium· 2) εὐθύνω, διευθύνω, διοικῶ, κυβερνῶ, navem, equos· ἐντ. = συμμετροῦμαί τί τινι, ῥυθμίζω, κανονίζω τι πρός τι: - consilia officio: ingenium moderatum utroque (= temperatum), φύσις ἑκατέρῳ κεκραμμένη, ἐξ ἑκατέρου τι ἔχουσα.

mŏdeste, ἐπίρ. (-ius, -issime)· 1) μετρίως, μετὰ μετριότητος, συνετῶς· 2) σωφρόνως, ἐγκρατῶς· 3) κοσμίως, αἰδημόνως.

mŏdestĭa, ae, θ. 1) μετριότης, σωφροσύνη, ἐγκράτεια· 2) μετριότης, μετριοφροσύνη, ταπεινότης· 3) ταπεινότης, πειθαρχία, militum· 4) σωφροσύνη, σεμνότης, αἰδώς, αἰδημοσύνη· 5) = εὐταξία, τὸ ἐν καιρῷ λέγειν καὶ ποιεῖν· 6) τὸ μέτριον, ἡ ἠπιότης, hiemis τοῦ χειμῶνος.

mŏdestus, a, um, (-ior, -issimus) [modus]· 1) μέτριος, σώφρων, ἐγκρατής· 2) μέτριος, ταπεινός, εὐπειθής, ὑπήκοος, πρᾶος, ἤπιος, δίκαιος: plebs -a (ἀντίθ. seditiosa)· 3) κόσμιος, αἰδήμων, τίμιος.

mŏdĭālis, e, μοδίου χωρητικός.

mŏdĭce, ἐπίρ. 1) μετρίως, οὐ πολύ· 2) μετὰ μετριότητος = ἁπαθῶς, πράως, aliquid ferro, dico· 3) - utor aliqua re, συνετῶς χρῶμαί τινι· 4) (μ.) = ἐνρύθμως.

mŏdĭcus, a, um, (modus)· 1) μέτριος, οὐχ ὑπερβαίνων τὸ προσῆκον μέτρον, ἐντ. = οὐ πολύς, οὐ μέγας, ταπεινός, μικρός, ὀλίγος· (μ.) modico ante, οὐ πολὺ πρότερον· 2) μέτριος, μετριοπαθής· 3) κόσμιος, αἰδήμων.

mŏdĭfĭcātĭo, ōnis, θ. μέτρησις.

mŏdĭfĭco, α'. μετρῶ· εὖχρ. σχεδ. μόνον ἐν τῇ μετχ. **modĭfĭcātus**, a, um, ἔμμετρος, εὔρυθμος.

mŏdĭus, ii, ἁ. μόδιος (= 1/6 τοῦ μεδίμνου), ἑκτεύς· παροιμ. pleno m., = ἀφθόνως.

mŏdŏ, (σπ. mŏdo), ἐπίρ. (ἀφαιρ. τοῦ modus)· 1) μόνον: semel m., ἑαυτόν γε μόνον· non modo...sed (verum), οὐ μόνον... ἀλλὰ· non m. (non) ...sed ne = οὔτε... οὐδέ· Μάλ. α) = εἰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βούλει, ἐάν, ἐάνπερ, εἴπερ· 6) si m., dum m., (π.) καὶ modo = ἐὰν μόνον· m. non, ἐὰν μόνον μή· γ) (ἀρχ. καὶ μ.) m. non (= συχνότ. tantum non)=μόναν οὐκ, μόνον οὐχί· δ) = δή: propera m. 2) χρονικῶς· α) ἄρτι, ἀρτίως, νεωστί, ἐναγχος· 6) (κωμ.)= αὐτίκα· γ) modo...modo, ἄρτι...ἄρτι, τοτὲ μὲν...τοτὲ δέ, ποτὲ μέν...ποτὲ δὲ· (ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ δευτέρου modo ἕπεται tum ἢ deinde).

mŏdŭlāte, ἐπίρ. (-ius), ἐμμελῶς, εὐρύθμως, ῥυθμικῶς.

mŏdŭlātĭo, ōnis, θ. ἐμμέλεια, ῥυθμός, εὐρυθμία, ἁρμονία· - pedum = ἡ ὄρχησις.

mŏdŭlātor, ōris, ἀ. μουσικός, Ὀράτ.

1. mŏdŭlātus, a, um, (-ior, -issimus), (μετχ. τοῦ modulor), ἐμμελής, εὔρυθμος, ἔμμετρος, ἁρμονικός.

2. mŏdŭlātus, us, ἀ.= modulatio.

mŏdŭlor, ἀποθ. α'. 1) (μ.) μετρῶ, ῥυθμίζω, κανονίζω τι· 2) μάλ. ὡς τεχν. μουσ. ὅρ. α) = μελεάζω, μελίζω, ἁρμονικῶς ἐκφωνῶ, μελῳδῶ, ᾄδω τι· 6)=ψάλλω, lyram λύραν.

mŏdŭlus, i, ἀ. (ὑποκ. τοῦ modus)· 1) μέτρον, κανών. 2) νόμος, ἁρμονία, μέλος, μελῳδία· 3) ἐμβάτης.

mŏdus, i, ἀ. μέτρον, ἐντ. = περιφέρεια, μέγεθος, μῆκος, ποσότης κ. τ. ὅμ. ἐντ· α) = (προσῆκον, ἁρμόδιον) μέτρον, **mĕtrĭum**: extra, praeter - um, πέρα τοῦ μετρίου, καθ' ὑπερβολήν, ἄγαν· ἐντ. = μέτριον, μετριότης: -um habeo (adhibeo), μετρίως χρῶμαί τινι· sine -o, ἀμέτρως· modo ἢ bono m. = μετὰ μετριότητος· 6) μέτρον (καθ' ὅσον οὐ δύναταί τις τοῦτο ὑπερβῆναι), ἐντ. = τέλος, πέρας: statuo, facio, impono m. rei alicui, τέλος ἐπιτίθημί τινι, παύω τι· γ) μέτρον, ῥυθμός, ἁρμονία, μελῳδία, μέλος· (π.) modi Pierii= ἡ ᾠδή, ἡ ποίησις· γ) νόμος, κανών, διάταξις: -um belli facio, νόμους πολέμου τάττω· in -um venti, ὅπως ἂν τῷ ἀνέμῳ δόξῃ· δ) τρόπος: hoc modo ἢ ad (in) hunc modum, τοῦτῳ τῷ τρόπῳ, τοῦτον τὸν τρόπον· servilem in -um, κατὰ δουλικὸν τρόπον· ἐντ.= ὥσπερ, δίκην: in fluminis -um, ὥσπερ ποταμός· ε) ἐν τῇ γραμμ. = ἔγκλισις· -fatendi, ἡ ὁριστική.

moecha, ae, θ. (π.), μοιχή, μοιχαλίς.

moechillus, i, ἀ. ὑποκ. τοῦ moechus.

moechisso, ā'. (Πλ.), μοιχεύω τινά.

moechor, ἀποθ. α'. (π.) μοιχεύω, μοιχός εἰμι.

moechus, i, ἀ. (π.) μοιχός (λατιν.= adulter).

moenĕra = munera, ἴδε munus.

1. moenĭa, ium, οὐ. πλ. = munia.

2. moenĭa, ium οὐ. πλ. (moenio = munio)· 1) τό (τῆς πόλεως) τεῖχος, τὰ τείχη· 2) τὰ ἐντὸς τῶν τειχῶν, αἱ οἰκίαι τῆς πόλεως, ἡ πόλις: intra -ibus· 3) (π.) οἱ τοῖχοι, theatri, navis: -Ditis = τό ἀνάκτορον τοῦ Πλούτωνος (ὅ καὶ οἴκησις ἦν τῶν ψυχῶν).

moenīmentum, i, οὐ. (ἀρχ.)= munimentum.

moenio, δ'. (ἀρχ.) = munio.

Moenis, is, ἀ. ἢ **Moenus**, i, ἀ. Μοῖνος, ποτ. Γερμανίας, ταννῦν Main.

Moeris, ĭdis, θ. Μοῖρις, τεχνητὴ λίμνη τῆς Αἰγύπτου.

Moesi, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Μοισοὶ ἢ Μυσοί, ἔθνος, οὗ χώρα ἦν ἡ **Moesia**, ae, θ. Μοισία, ἡ ταννῦν Βουλγαρία καὶ Σερβία· ἐντ. **Moesĭcus** καὶ **Moesius**, a, um, Μύσιος.

Mŏgontiăcum, ἴδε Magontiacum.

mŏla, ae, θ. 1) (σπ.) ὁ μυλίτης λίθος· 2) ἐν τῷ πλ. μύλη, μύλος· 3) οὐλαί, οὐλοχύται (αἱ χονδροαλεσμέναι κριθαὶ αἱ ἐπὶ τοῦ ἱερείου ἐπιχεόμεναι).

mŏlāris, e, καὶ (ἀρχ.) **-ārius**, a, um, (mola), μυλαῖος: lapis m. μυλίτης λίθος, πέτρα· 6) ὁ μυλώδους, ὁ γομφίος ὀδούς.

mōles, is, θ. 1) ὄγκος, βάρος, μέγα καὶ βαρὺ πρᾶγμα: (π.) - pinae, στόλος μεγάλων νεῶν· -clipei, μεγάλη καὶ ἰσχυρὰ ἀσπίς. Latinus ingenti -e, ὁ Λατῖνος γιγάντειον, πελώριον σῶμα ἔχων· - aquae, σφοδρὸν κῦμα· ἐντ. α) = μέγα οἰκοδόμημα· 6) τὸ ἐν τῇ θαλάσσῃ χῶμα, τὸ πρόχωμα (κοιν. ὁ μῶλος)· γ) - belli, πολεμικὰ ὄργανα (μηχαναί κ. τ. ὅμ.)· δ) = ἀνθρώπων πλῆθος, μάλ. ὁ πολὺς στρατός· 2) μετφ. ἀφηρ. α) -pugnae, κρατερὰ μάχη· -mali, invidiae, ἄχθος, βάρος τοῦ κακοῦ, τοῦ μίσους· 6) = χαλεπότης, δυσχέρεια: haud magna -e, οὐ λίαν χαλεπῶς· tantae molis erat, οὕτως χαλεπόν, ἐργῶδες ἦν.

mōleste, ἐπίρ. (-ius, -issime), βαρέως, χαλεπῶς, δυσχερῶς, ἀχθεινῶς.

mōlestĭa, ae, θ. (molestus)· 1) ὁ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὄχλος, τό ὀχληρόν, ἡ ὄχλησις: habeo exhibeo -am (ἐπὶ πραγμάτων) = ὀχληρός εἰμι, ὄχλον, πράγματα παρέχω· -navigandi = ναυτία· ἐντ. = τὸ πεπλασμένον, τὸ περιέργως τετεχνημένον, ἡ προσποίησις: elegantia sine -a· 2) ἄχθος, λύπη, ἀνία, ἀηδία: aspergo alicui -am, ἄχθος παρέχω τινί· traho, capio -am ex re, ἡ afficior -ā, ἄχθομαί τινι, ἀνιᾶμέ τι.

mŏlestus, a, um, (-ior, -issimus) [moles]· 1) ὀχληρός, δυσχερής, δύσφορος, ἀνιαρός, labor, homo; nisi molestum est, εἰ μὴ ὀχληρὸν ἐστι· 2) ἐπὶ λόγου· = πεπλασμένος, προσποίητος, περιέργως τετεχνημένος.

mōlīnen, ĭnis, οὐ, καὶ **-līmentum**, i, οὐ. (molior)·1) ἔντασις τῶν δυνάμεων, βία, πόνος, κάματος, δυσχέρεια: res est parvi m. τὸ πρᾶγμα δεῖται οὐ πολλοῦ πόνου· res magni m. (μ.) πρᾶγμα μεγάλης ἐνεργείας· (π.) rerum -ā, ἡ τῆς πολιτείας μεταβολή, ὁ νεωτερισμός· μετων. = τὸ οἰκοδόμημα.

mōlĭor, ītus sum, ἀπόθ. ὅ'.(moles)· 1) ἐντείνω τὰς δυνάμεις, κινῶ βαρύ τι, ἐντ. = κινῶ, προκινῶ τι· -ancoras, αἴρω τὰς ἀγκύρας· -currum, προελαύνω ἅνω τὸ ἅρμα· -terram ἀνασκαλεύω, ἀνασκάπτω τὴν γῆν· -flumina, ignem, βάλλω κεραυνούς· -portam, fores, βία ἀνοίγω τὴν θύραν· -corpus ex somno, χαλεπῶς ἐγείρομαι· μετφ. -fidem, τὴν πίστιν σαλεύω· 2) συντόνως ἐπιλαμβάνομαι ἔργου τινός· ἐντ. = οἰκοδομῶ, κατασκευάζω, muros, classem· 3) μετφ. α) ἐπιχειρῶ τινι (ἔργῳ), ἀναδέχομαί τι, ἐντ. = μηχανῶμαι, παρασκευάζω τι· β) μηχανῶμαι, διανοοῦμαι, μελετῶ τι· γ) κινῶ, ἐγείρω, διεγείρω, γεννῶ, ἐμποιῶ, morbos, amorem, misericordiam· 3) ἀμετ. α) κινοῦμαι, ἐξορμῶ, hinc ἐντεῦθεν·ἐντ· m.a terra (ἐπὶ νεὼς)= ἀπαίρω· β) -in re aliqua, πονῶ, σπουδάζω περί τι· γ) προσπολεμῶ τινι: adversus fortunam molitus.

mōlītĭo, ōnis, θ. (molior)·1) ἡ ἔκσπασις, ἐκκοπή, valli τοῦ χαρακώματος· 2) παρασκευή· rerum· -mundi, ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου.

mōlītor, ōris, ὁ (molior), ἐπιχειρητής, κατασκευαστής, μάλ. μεγάλου καὶ δυσχεροῦς ἔργου· -mundi, ὁ δημιουργός· -navis ὁ ναυπηγός· ἐντ. = ὁ μηχανησάμενός τι, ὁ ἐπινοήσας τι, ὁ αἴτιός τινος.

mōlītrix, īcis, θ. ἡ αἰτιάς τινος.

molesco, (ἄνευ πρ κ. καὶ π.) γ' (mollis)· 1) μαλλάσσομαι, ἁπαλύνομαι· 2) μετ. α) πραΰνομαι, ἡμεροῦμαι· β) ἐκθηλύνομαι.

mollĭcēllus καὶ **mollĭcŭlus**, a, um (π.) πάνυ, μαλακός, τρυφερός.

mollīmentum, i, οὐ. (μ.) κούφισμα.

mollĭo, īvi καὶ ĭi, ītum ō'. (mollis)· 1) μαλάσσω, μαλακῶ, ἁπαλύνω τι, cerum τὸν κηρόν· ἐντ. μετφ. α) μαλάσσω, πραΰνω τινά τινι ἢ τι· β) πραΰνω, καταπραΰνω, (ἀνα) κουφίζω, ἠπιώτερον, ἀνεκτότερον ποιῶ τι· γ) ἡμερῶ, fructus τοὺς καρποὺς· δ) κινῶ, διακινῶ, aliquem· ε) ἐκθηλύνω, legionem, animos.

mollĭpes, ĕdis, ἐπίθ. εἰλίποους, bos.

mollis, e, (-ior, issimus), [ἀντὶ movilis ἐκ τοῦ moveo, ἀναλόγως τῷ agilis, facilis]· 1) εὐκίνητος, εὔκαμπτος, εὔστροφος, ὑγρός, μαλακὸς brachia· ἐντ. = μαλακός, ἁπαλός (ἀντίθ. durus, aridus)· 2) μετφ. α) μαλακός, πρᾷος, ἥσυχος· β) μαλακός, πρᾷος, ἐπιεικής, ἵλεως· γ) = εὔνους, κατάλληλος, καλός, hora, tempora fandi· δ) μαλακός, ἁβρός, τρυφερός· ε) μαλακός, ἀνανδρος, δειλός: carmen (versus) m. τρυφερὸν ἐρωτικὸν ποίημα· vir m., παθικός, κίναιδος· ς) εὐμετάβλητος, ἄστατος.

mollĭter, ἐπίρ. (-ius, -issime)· 1) εὐκινήτως, ὑγρῶς, μαλακῶς, ἁπαλῶς, οὐ σκληρῶς· 2) μετφ. α) μαλακῶς, πράως, aliquid fero· β) μαλακῶς, ἀσθενῶς, fero dolorem· γ) μαλακῶς, ἁβρῶς, τρυφερῶς.

mollĭtĭa, ae, θ. ἡ **-ĭtĭes**, ēi, θ. ἡ **-ĭtūdo**, ĭnis, θ. (mollis)·1) τὸ εὐκίνητον, τὸ εὔστροφον, τὸ μὴ σκληρόν, τὸ μαλακόν, cervĭcis τοῦ αὐχένος· ἐντ. 2) = μαλακότης, ἁπαλότης· 3) μετφ. α) τὸ μαλακὸν τῆς ψυχῆς, τῆς φύσεως· = ἁπαλότης λεπτότης, πραότης, τὸ εὐπαθές· β) ἀνανδρία, ἀσθένεια, animi τῆς ψυχῆς· γ) μαλακία, ἁβρότης, τρυφερότης, θρυπτικότης.

mŏlo, ŭi, ĭtum, γ'. μύλλω, ἀλῶ, ἀλήθω.

Mŏlo, ōnis, ἀ. Μόλων, ῥήτωρ.

Mŏlorchus, i, ἀ. Μόλορχος, ἀμπελουργὸς ἐν Νεμέᾳ· **-chi** luci (π.) = τὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐν Νεμέᾳ ἄλση· **-chēus**, a, um, (π.) τοῦ Μολόρχου.

Mŏlōssi, ōrum, ἀ. πλ. Μολοσσοί, ἔθνος τῆς Ἠπείρου· ἐντ. 1) **Molossĭa**, ae, θ. καὶ **Molōssis**, ĭdis, θ. Μολοσσία, Μολοσσίς· 2) **Molossus** ἡ **-ssĭcus**, a, um, Μολοσσικός· parasitus M., φαγᾶς ὡς κύων μολοσσός.

mōly, yos, οὐ. μῶλυ, μυθῶδες φυτόν κατὰ τῆς μαγείας.

mōmen, ĭnis, οὐ. (ἀρχ.) = momentum.

mōmentum, i, οὐ. (= movimentum ἐκ τοῦ moveo·) 1) ἡ κίνησις (ὡς ἐνοικοῦσα δύναμις), τὸ κινοῦν, τὸ διὰ τοῦ αὐτοῦ βάρους ποιοῦν τι ῥέπειν, μάλ. τὴν πλάστιγγα, ἐντ. = σήκωμα, καὶ μετφ. α) ῥοπή, δύναμις, ἰσχύς, αἰτία, ἀφορμή. β) ῥοπή, κῦρος, ἐμβρίθεια, σπουδαιότης· γ) ῥοπή, τροπή, μεταβολή· 2) (ἴσως κυρ. = κίνησις τοῦ ὀφθαλμοῦ), ἡ χρόνου στιγμή, ὁ ἀκαρὴς χρόνος· -o temporis ἢ horae ἢ ἁπλῶς momento ἐν ἀκαρεῖ (χρόνῳ)· ἐντ. = χρόνος, καιρός, περίοδος· 3) (μ.) ἡ τόπου στιγμή, τὸ χωρίον· ex alio coeli m. 4) = διάστημα: parvo -o antecedo, ὀλίγον προβαίνω.

momordi, πρκ. τοῦ mordeo.

Mŏna, ae, θ. Μόνα, δύο νῆσοι παρὰ τὴν Βρεττανίαν, ἡ ταυῦν α) Man, β) Anglesey.

Monaeses, is, ἀ. Μοναίσης, στρατηγὸς Πάρθων.

mŏnēdŭla, ae, θ. ὁ κολοιός.

mŏnĕo, nŭi. nĭtum, ē'. (συγγ. τῷ memini)· 1) ὑπομιμνήσκω, ἀναμιμνήσκω τινά τι, aliquem aliquid ἢ de re aliqua καὶ (μ.) alicujus rei· 2) παραινῶ τινι, νουθετῶ τινα (πρβλ. hortor): -eos desinant furere, παραινῶ αὐτοῖς παύεσθαι τῆς μανίας· 3) (π. καὶ μ.) = doceo, διδάσκω τινά τι· vates multa -et, ὁ μάντις πολλὰ σημαίνει, προλέγει· -puerum verbere, τῇ μάστιγι σωφρονίζω τὸν παῖδα· 4) παρακελεύω τινί, προτρέπω τινά.

mŏnēris, is, θ. ὄῆλ. navis, μονήρης (ὑπον. ναῦς).

Mŏnēta, ae, θ. 1) = Μνημοσύνη, μήτηρ τῶν Μουσῶν· 2) Μονῆτα, ἐπίκλησις τῆς Ἥρας. Ἐν τῷ ἐν Ῥώμῃ ναῷ ταύτης ἐκόπτοντο τὰ νομίσματα, ἐντ. α) = ἀργυροκοπτεῖον, νομισματοκοπτεῖον· μετφ. ex nostra m. = ἐκ τῆς ἡμετέρας σχολῆς· β) = νόμισμα (κοιν. μονέδα).

mŏnētālis, e, νομισματικός· μετφ. σκωπτ. vir m. ἀνὴρ φιλοχρήματος.

mŏnīle, is, οὐ. ὅρμος, περιδέραιον.

mŏnĭmentum, i, οὐ. = monumentum.

mŏnĭtĭo, ōnis, θ. παραίνεσις.

mŏnĭtor, ōris, ἀ. (moneo)· 1) παραινέτης, νουθετητής· 2) μάλ. α) ὁ ὑπομιμνήσκων (ἐν δικαστηρίῳ) τὸν ῥήτορα, ὁ ὑποβολεύς. 3) = nomenclator.

mŏnĭtum, i, οὐ. (μετχ. τοῦ moneo) εὔχρ. ἐν τῷ πληθ. 1) ὑπόμνησις, παραίνεσις, νουθέτησις· 2) τὸ τοῦ θεοῦ σημεῖον, ἡ μαντεία.

mŏnĭtus, us, ἀ. (παρὰ τοῖς δοκίμοις πεζογρ. εὔχρ. μόνον ἐν τῇ ἐν. ἀφαιρ.) = monitum.

Mŏnoecus, i, ἀ. Μόνοικος, ἐπίκλησις τοῦ Ἡρακλέους· **Monoeci** arx, portus, ἀκρωτήριον καὶ λιμὴν τῆς Λιγυστικῆς, ταυῦν Monaco.

mŏnŏgrammus, a, um, μονόγραμμος· dii -i = οἱ ἀσώματοι θεοί.

mŏnŏpŏdĭum, ii, οὐ. μονοπόδιον, ἡ μονόπους τράπεζα.

mŏnŏpōlĭum, ii, οὐ. μονοπώλιον.

monosyllăbus, a, um, (μ.), μονοσύλλαβος.

mŏnŏtrŏpus, a, um, μονότροπος.

mons, ntis, ἀ. ὄρος· (π.) = μέγας σωρός, ὄγκος, argenti ἀργύρου· -aquae, μέγα κῦμα· καὶ ἀπολύτ. μέγας λίθος, πέτρα. παροιμ. polliceor montes ἢ -es auri, χρυσᾶ ὄρη ὑπισχνοῦμαι·

monstrābĭlis, e, ἀξιόλογος.

monstrātĭo, ōnis, θ. (ἀρχ. καὶ μ.) δεῖξις, ἐπίδειξις.

monstrātor, ōris, ἀ. δείκτης, ὁδηγός· ἐντ. διδάσκαλος, εὑρέτης.

monstrātus, a, um, (Τάκ.), περίβλεπτος, θαυμαστός.

monstro, ā'. (monstrum)· 1) δείκνυμι, alicui viam τινὶ τὴν ὁδόν· -aliquem digito, δακτυλοδεικτῶ τινα· 2) (π. καὶ μ.) μετφ. α) = δείκνυμι, δῆλον ποιῶ τινί τι, διδάσκω τινά τι· β) δείκνυμι, ἀποδείκνυμί τι· γ) = τάττω, προστάττω, παραγγέλλω, aras, piacula, ignes· δ) σημαίνω, δηλῶ: monstratus fatis· ε) παραινῶ, προτρέπω, παροξύνω τινά· ϛ) (μ.) καταμηνύω τινά.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

monstrōsus ἀμφίδ. = monstruosus.

monstrum, i, οὐ. 1) (ἐν τῇ θρησκευτ. γλώσσῃ), θεῖον, οὐράνιον σημεῖον· ἐντ. 2) πέλωρ, πελωρον, τέρας, ὑπερφυής (Πολύφημος, Σκύλλα, Δούρειος ἵππος, Ἀργώ, θάλασσα)· 3) ἐπὶ πράξ. = παρὰ φύσιν, ἄτοπος· 4) ἐπὶ ἀνθρ. = μυσαρός, μιαρός, βδέλυγμα, Clodius· 5) μετο. -a narro, dico, θαύματα, τερατώδη καὶ ἀλλόκοτα διηγοῦμαι.

monstruōse, ἐπίρ. τεραστίως, ἀλλοκότως.

monstruōsus, a, um (monstrum), τεράστιος, τερατώδης, ἀλλόκοτος.

1. montānus, a, um, (mons)· 1) ὄρειος, ὀρεινός· οὐσ. **-āni**, ōrum, ἀ. πλ. (ἀντίθ. campester πεδινός), οἱ ὀρεῖται, οἱ ὀρεινοί· **-āna**, ōrum, οὐ. πλ. (Λιβ.) τὰ ὀρεινά, ἡ ὀρεινὴ (χώρα)· 2) ὀρεινός, βουνώδης, regio χώρα.

2. Montānus, i, ἀ. Μοντανός, διαβόητος ῥήτωρ· ἐντ. **-niānus**, a, um, τοῦ (ῥήτορος) Μοντανοῦ.

montĭcŏla, ae, ἀ. καὶ θ. ὀρεσίβιος.

montĭvăgus, a, um (mons, vagor) διὰ τῶν ὀρέων πλανώμενος· cursus -a, ἡ διὰ τῶν ὀρέων πορεία.

montuōsus, (**-tōsus**), a, um (σπ.), ὀρεινός, βουνώδης.

mŏnŭmentum, i, οὐ. (καὶ **monĭm.** γραφομ.) [moneo]· 1) μνημεῖον, ὑπόμνημα, μνημόσυνον, pugnae, amoris, clementiae· 2) μάλ. α) μνημεῖον, τ'. ἔ. ἄγαλμα, ἀνδριάς, ἀνάθημα, οἰκοδόμημα· β) ἐπὶ τεθν. = μνῆμα, σῆμα, τάφος· γ) ἐν τῷ πληθ. γραπτὰ μνημεῖα, συγγράμματα: -rerum gestarum, ἱστορικὰ συγγράμματα· -annalium, χρονικά.

Mopsŏpĭa, ae, θ. Μοψοπία, ἀρχ. ὀνομασία τῆς Ἀττικῆς· ἐντ. **Mopsŏpĭus**, a, um, Ἀττικός.

Mopsuestĭa, ae, θ. Μόψου ἑστία, Μοψουεστία, πόλις τῆς Κιλικίας.

Mopsus, i, ἀ. ὁ Μόψος.

1. mŏra, ae, θ. τριβή, διατριβὴ (χρονοτριβή), ἀναβολή, ὑπέρθεσις (πρβλ. cunctatio): affero, (infero, facio, interpono) -am alicui, διατρίβω, βραδύνω τι, ἀναβολὴν ποιοῦμαί τινος, (τῆς μάχης)· -am facio creditoribus, ἀναβάλλομαι τὴν ἀπόδοσιν (χρημάτων)· res est mihi morae (καὶ morā) τὸ πρᾶγμα βραδύνει, κωλύει με· nulla (non) m. est (dicere), παραχρῆμα (ἐρῶ)· m. est, μακρόν ἐστι· sine, haud, nec m. = ἀμελλητί, ἀνυπερθέτως· μάλ. α) = παῦλα λόγου· β) m. (temporis), διάστημα χρόνου, χρόνος· ἐντ. ἡ ἀφ. morā = τῷ χρόνῳ (μὲ τὸν καιρόν· γ) = κώλυμα, ἐμπόδιον, pugnae τῆς μάχης.

2. mŏra, ae, θ. μόρα, μοῖρα, τάγμα ἐξ ὀκτακοσίων Σπαρτιατῶν.

mōrālis, e, (mos), ἠθικός.

mŏrātor, ōris, ἀ. (moror), ὁ (κωλύμασι) μηκύνων, ὁ ἐπὶ μῆκος προάγων τι· ἐπὶ στρατ. = ὁ ὑστερῶν ἀπό τῆς στρατιᾶς.

mōrātus, a, um, (mos)· 1) ἠθη ἔχων (σχεδ. ἀεί ποτε μετ' ἐπιρ.): bene, male m. = χρηστοήθης, κακοήθης· venter male m. = κακῆς φύσεως· 2) ἠθολόγος: fabula recte -a, δρᾶμα καλὴν ἠθολογίαν ἔχον· τοῦτο σημαίν. καὶ poëma -a.

morbĭtus, a, um (morbus)· 1) (π.) νοσερός, νοσῶν· 2) ἀρχ.) νοσώδης.

Morbōnĭa, ae, θ. (καὶ **Morbovia**), ἴσως = ἡ χώρα τῶν νόσων· εὔχρ. μόνον ἐν τῷ abire -am, ἀπιέναι εἰς κόρακας, Σουητ.

morbōsus, a, um, (morbus)· 1) νοσῶν· 2) παθικός.

morbus, i, ἀ. νόσος, νόσημα: -o laboro, νοσῶ· jactor -o, χαλεπὴν νόσον νοσῶ· -ingravescit, ἡ νόσος αὐξάνεται· -regius, ὁ ἴκτερος· μετφ. animi morbi = πάθη.

mordācĭter, ἐπίρ. (-ius, -issime) δηκτικῶς· μετφ. ὀξέως.

mordax, ācis, (-ior, -issimus) [mordeo]· 1) δηκτικός, δάκνων, canis κύων· 2) μετφ. (π. καὶ μ.) α) κεντῶν, κνίζων, καίων, arista στάχυς, urtica κνίδη· β) ὀξύς, ferrum πέλεκυς· γ) -acetum, ὁριμὺ ὄξος· δ) ἐπὶ πρυσώπ. δηκτικός, ἄγραικος· ε) -carmen, δηκτικόν, δάκνον τὴν ψυχὴν ποίημα· sollicitudo m. μέριμνα δάκνουσα, ἀνιῶσα.

mordĕo, mŏmordi, morsum, 6'. 1) δάκνω, aliquem τινά· -hastile, ἐνδάκνω τὸν ξυστόν· -terram (humum), ὀδὰξ λαμβάνομαι τῆς γῆς = ἐν πολέμῳ ἀποθνήσκω· 2) μετφ. α) ἐνδάκνω, λαμβάνω, vestem τὴν ἐσθῆτα· β) δάκνω, τρώγω τι· γ) (π.) κατατρώγω, καταδιαβρώσκω· δ) ἐπὶ γεύσεως· δάκνω, δηκτικός, ὁριμός εἰμι· ε) δάκνω, καίω (ἐπὶ ψύχους, θάλπους)· ς) δάκνω,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κνίζω· ζ) δάκνω τινά, δάκνω τὴν ψυχήν τινος, καθάπτομαί τινος· η) δάκνω, λυπῶ, ἀνιῶ: mordeor re aliquā, δάκνομαι, ἀνιῶμαι ἐπί τινι.

mordĭcĭtus (ἀμφίβ.) καὶ **mordĭcus**, ἐπίρ. ὀδάξ, τοῖς ὀδοῦσι· μετφ. -teneo aliquid, ἀπριξ, ἰσχυρῶς ἔχω τι.

mōre, ἐπίρ. (Πλ.), μωρῶς.

mŏrētum, i, οὐ. (π.) τὸ μυττωτόν (εἶδος σκορδαλιᾶς).

mŏrĭbundus, a, um (morior)· 1) ἀποθνήσκων· 2) (π.) θνητός. 3) (π.) θανατηφόρος, νοσερός, sedes.

mōrĭgĕror, ἀποθ. α'. ἦ (ὀρχ.) **-ro**, α'. (morigerus) = ἁρμόζομαι πρὸς τὴν βούλησίν τινος· ἐντ. = χαρίζομαι, ὑπηρετῶ τινι· -servituti, ὑπομένω τὴν δουλείαν.

mōrĭgĕrus, a, um, (mos, gero), χαριζόμενος, πειθόμενός τινι, alicui.

Mōrīni, ōrum, ἀ. πλ. Μορινοί, ἔθνος τῆς Βελγικῆς Γαλλίας.

mŏrĭor, mortŭus sum (μετ. μέλ. moriturus), ἀποθ. γ'. (mors)· 1) ἀποθνήσκω, τελευτῶ, morbo νόσῳ, pro patria ὑπὲρ πατρίδος· ἐντ. **mortuus**, a, um τεθνεώς, νεκρός· οὐσ. ὁ νεκρός· 2) μετφ· α) -in studio, ὅλως εἰμὶ πρός τὴν μάθησιν· β) ἀποβέννυμαι, μαραίνομαι, ἀφανίζομαι, ἀπόλλυμαι: dies -itur, ἡ ἡμέρα τελευτᾷ· verba - iuntur (μ.), αἱ λέξεις ἄχρηστοι γίγνονται· flores m. ἄνθη μαρανθέντα· leges -ae, ἄκυροι νόμοι· plausus -us, ἀσθενὴς κρότος.

mormyr, yris, θ. μόρμυρος, ἄγνωστος ἰχθύς.

mōrŏlŏgus, a, um, μωρολόγος.

1. mōror, ἀποθ. α'. (mōrus), μωραίνω, μωρὸς εἶμι (λέξις Νέρωνος).

2. mŏror, ἀποθ. α'. 1) ἀμετ. διατρίβω, διαμένω, μένω, paucas dies in provincia ὀλίγας ἡμέρας ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ, Brundisii ἐν Βρεντεσίῳ· haud multa moratus, οὐ πολὺ διατρίψας· 2) μεταβ. μετὰ τοῦ nihil ἢ non καὶ αἰτ. = οὐ διατρίβω περί τι, οὐδέν μοι μέλει τινός, οὐκ ἐπιθυμῶ τι, ὀλιγωρῶ τινος: 3) διατρίβω, μέλλω, ὄκνῳ, bellum facere πόλεμον ποιεῖσθαι· 4) διατρίβω, βραδύνω, κωλύω, διακωλύω, κατέχω, ἐπέχω, aliquem, impetum hostium; ne (te) multis moror, ἵνα μὴ μακρολογῶν σὲ κατέχω· ἐντ. α) κατέχω, τέρπω, populum, aures Caesaris· β) -Orcum, βραδύνω τὸν θάνατον· γ) nihil ἢ non ampius m. aliquem, οὐ κωλύω τινά, ἀφίημί τινα· ἔπτε τοῦ ὑπάτου παύοντος τὰς συνόδους τῆς βουλῆς (nihil vos moror, P. C., ἀφίημι ὑμᾶς, Πατέρες συγγεγραμμένοι) καὶ ἐπὶ τοῦ (ἐν δικαστ.) διώκοντος, εἰ οὗτος τὴν κατά τινος κατηγορίαν κατέλιπεν.

mōrōse, ἐπίρ. (-ius, -issime)· 1) περιέργως, μικρολόγως, ὑπερακριβῶς· 2) δυσκόλως, ἰδιοτρόπως.

mōrōsĭtas, ātis, θ. (morosus)· 1) (Σουητ.), περιεργία, μικρολογία, ὑπερακρίβεια· 2) δυσκολία (τρόπων), ἰδιοτροπία.

mōrōsus, a, um (-ior, -issimus) [mos]· 1) (μ.) περίεργος, μικρολόγος, ὑπεράκριβὴς (τὰ ἤθη καὶ τοὺς τρόπους)· 2) δύσκολος (τοὺς τρόπους), ἰδιότροπος· 3) μετφ. (π.) morbus m., νόσος δυσαπάλλακτος.

Morpheus, ĕos, αἰτ. ĕa, ἀ. Μορφεύς.

mors, rtis, θ. (μόρος, μοῖρα)· 1) θάνατος, τελευτή: obeo (oppeto, occumbo) -em, ἀποθνήσκω, τελευτῶ· -em mihi conscisco, αὐτοκτονῶ· -mea, tua, sua κτλ., ὁ αὐτόματος, (φυσικὸς) θάνατος· praeclarae -es, οἱ μετὰ δόξης θάνατοι· 2) μετων. α) = νεκρός, νεκρὸν σῶμα· β) = αἷμα (Βεργ.)· 3) ἅπαξ παρὰ Κικέρ.) = θάνατος, δήμιος.

morsiuncūla, ae, θ. (ὑποκ. τοῦ ἀχρ. morsio = morsus), ἐρωτικὸν δῆγμα τοῦ φιλοῦντος (τῷ στόματι).

morsum, i, οὐ. (μετχ. τοῦ mordeo), (π.), δῆγμα.

1. morsus, us, ἀ. (mordeo)· 1) δηγμός, δῆξις, δῆγμα, serpentis ὄφεως, avium πτηνῶν· 2) δῆξις τροφῆς, τὸ ἐσθίειν, Βεργ. 3) μετφ. α) δῆξις, ἐναρμογή, λῆψις· ἐντ. - uncus, οἱ ὀδόντες τῆς ἀγκύρας· β) ἀνία, λύπη· γ) δῆξις (ψυχῆς), κερτομία, Ὁράτ.

mortālis, e, (mors)· 1) θνητός, συγν. οὐσ. **mortāles**, = οἱ θνητοί, οἱ ἄνθρωποι· ἐντ. ἐπὶ πραγμ. = ὀλιγοχρόνιος, (ἀντίθ. sempiternus)· 2) θνητός, ἀνθρώπινος: vulnus -e, τὸ ἐξ ἀνθρώπου τραῦμα· 3) οὐσ. **mortāle**, is, οὐ. τὸ ἀνθρώπινον· πλ. -ia, ium, οὐ. πλ. τὰ ἀνθρώπινα.

mortālĭtas, ātis, θ. 1) τὸ θνητόν, τὸ ὀλιγοχρόνιον· 2) (μ.) ἡ (θνητὴ) ἀν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θρωπεία φύσις: -em expleo = ἀποθνήσκω· 3) (μ.) ἡ ἀνθρωπότης, οἱ ἄνθρωποι.

mortĭcīnus, a, um, (mors), εὔχρ. (μόνον ἐπὶ ζώων), θνησιμαῖος.

mortĭfer, ĕra, ĕrum, θανατηφόρος, θανάσιμος, καίριος, morbus, vulnus.

mortĭfĕre, ἐπίρ. θανασίμως, καιρίως.

mortuālĭa, ium, οὐ. πλ. θρηνώδια.

mōrŭlus, a, um, μέλας, μελανόχρους.

mōrum, i, οὐ. 1) μῶρον, συκάμινον· 2) μόρον (κοιν. βατόμουρον).

1. mōrus, i, θ. (Ὀβίδ.) μορέα, συκαμινέα.

2. mōrus, i, ἀ. (Πλ.) ὁ μῶρος, ὁ μωρός.

mōs, mōris, ἀ. 1) βούλησις, νόμος: impono -em pacis, ἐπιβάλλω γενέσθαι τὴν εἰρήνην ἐφ' οἷς βούλομαι· pono -es viris, τοῖς ἀνδράσι νόμους τίθημι· -es patior, νόμους παραλαμβάνω· sine -e, ἐκνομίως, ἀχαλινώτως· συγν. -em gero alicui = morigeror, ᾧ ἴδε· 2) ἔθος, νόμιμον, νομιζόμενον: mos ἢ moris est, ἔθος ἐστί, νομίζεται· venio in -em, ἐν ἔθει γίγνομαι· praeter -em, παρὰ τὸ ἔθος, ἀήθως· 3) ἐν τῷ πληθ. ἤθη, τρόποι: -es feri, ἤθη ἄγρια, perditi, μοχθηρά, modesti μέτρια· 4) ἔθος, συνήθεια, τρόπος: -e Graeco, humano, κατὰ τὸ τῶν Ἑλλήνων, τῶν ἀνθρώπων ἔθος· ὡσαύτ. in ἢ ad -em (flaminis) = ὥσπερ (ποταμός).

Mōsa, ae, ἀ. Μόσας, ποταμὸς τῆς ἀρκτῴας Γαλλίας, ταννῦν Maas.

Moschus, i, ἀ, Μόσχος, ῥήτωρ ἐκ Περγάμου σύχρονος Ὁρατίου.

Mōsella, ae, ἀ. Μοσέλλας, ποταμὸς τῆς ἀρκτῴας Γαλλίας, ταννῦν Mosel.

Mostellāria, ae, θ. Φάσμα, κωμῳδία Πλαύτου.

Mostēni, ōrum, ἀ. Μοστηνοί, οἱ πολῖται τῆς ἐν Λυδίᾳ πόλεως Mostena.

mōtĭo, ōnis, θ. 1) κίνησις· 2) κίνησις, πάθος· 3) continuata m. = ἐνδελέχεια.

mōtiuncŭla, ae, θ. μικρὸς πυρετός.

mōto, āvi. (π.) ἰσχυρῶς κινῶ τι.

mōtus, us, ἀ. (moveo)· 1) κίνησις, navium τῶν νεῶν· -siderum, ἡ φορὰ τῶν ἀστέρων· terrae m. ὁ σεισμός· μάλ. α) ἡ ἔντεχνος κίνησις τοῦ σώματος: -us palaestrici, αἱ παλαιστικαὶ (αἱ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς παλαίστρας) κινήσεις· β) = ἡ ὄρχησις: -us Ionici· γ) ψυχῆς κίνησις, πάθος (ἔρως, ἐπιθυμία, μῖσος, ὀργὴ κ. τ. λ.)· jucundus, dulcis m., = ἡδονή· -us animorum αἱ τῆς ψυχῆς ἐνέργειαι· δ) -divinus, ὁ ἐνθουσιασμός· 2) τεχν. ὥρ. α) τοῦ ᾄσματος κίνησις, θόρυβος, ταραχή, στάσις, ἐπανάστασις· β) τῶν πολιτειῶν κίνησις, νεωτερισμός· γ) ἐν τῇ ῥητορ. = τρόπος· 3) (Βεργ.) πλοίων κίνησις, ἀπόπλους.

mŏvĕo, mōvi, mōtum, 2'. 1) κινῶ τι· (π.) -urnam, διακινῶ, σείω τὴν κληρωτίδα· -tympana κρούω· -lila sonantia ἢ citharam, ψάλλω τὴν κιθάραν· -corpus, membra καὶ μέσ. moveor = ὀρχοῦμαι· -arma, μάχομαι· 2) κινῶ, ἀποκινῶ τι: -me loco, μετακινοῦμαι· -ex urbe, κινοῦμαι, (ἀναχωρῶ) ἐκ τῆς πόλεως· -castra ἢ ἁπλ. moveo = κινῶ τὸ στρατόπεδον, ἀναζεύγνυμι, ἀπέρχομαι· -hostes, εἰς φυγὴν τρέπω τοὺς πολεμίους· -aliquem senatu, ἐκβάλλω τινὰ τῆς συγκλήτου· -agro, ἐκδιώκω τινὰ τοῦ ἀγροῦ· -literam, ἐξαλείφω τὸ γράμμα· -aliquem de sententiā, ἀποτρέπω τινὰ τῆς γνώμης· μεταφ. -sententiam, μεταβάλλω γνώμην· 3) κινῶ, ἐγείρω, ποιῶ τι, risum γέλωτα, bellum πόλεμον· -mentionem, μνείαν ποιοῦμαι· μάλ. m. aliquid, κινῶ, ταράττω τι· 4) (σπ.) ἀνιῶ, ταλαιπωρῶ, aliquem· 5) μετφ. κινῶ τὴν ψυχήν τινος, ἐντ. α) ἐμποιῶ τινι πάθος (μῖσος, ὀργήν, λύπην, τρόμον, ἔλεος, ἔρωτα κ. τ. λ.)· 2) κινῶ, ἐγείρω, παρορμῶ, παροξύνω τινὰ ἐπί τι, μάλ. ἡ μετοχ. motus = κινηθείς, παρορμηθείς, παροξυνθείς, irā, amore, precipus κτλ. καὶ m. aliquem = ἐρεθίζω τινά· γ) -aliquid καὶ συχνότ. m. aliquid animo, διανοοῦμαι περί τινος· δ) = muto, ἀλλοιῶ, μεταβάλλω τι· ε) ἀμετ. (σπ.) κινοῦμαι: terra -et, ἡ γῆ σείεται· res moventes, τὰ ἕρπλα· exercitus -et, ὁ στρατὸς ἐξορμᾷ.

mox, ἐπίρ. ἐν βραχεῖ, ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, μετ' ὀλίγον, ταχέως, ἤδη, εὐθύς· β) νυνδή, ἀρτίως, ὀλίγῳ πρότερον· 3) (μ.) α) εἶτα, ἔπειτα, ὕστερον· β) εἶτα, ἔξῆς, μετὰ τοῦτο.

mū, ἄκλιτ. (ἀρχ.) μῦ, γρῦ (ἀεί ποτε μετ' ἀρνήσ.): neque mu, οὐδὲ γρῦ.

mūcĕo, 2'. ἐπὶ οἴνου· ἐκτροπίας εἰμί.

mūcesco, γ'. ἐκτροπίας γίγνομαι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

mūcĭdus, a, um· 1) ἐπὶ ἄρτου· εὐρωτιῶν, ἐπὶ οἴνου· ἐκτροπίας.

Mūcĭus, a, um, Μούκιος, τοῦ Μουκίου· κύρ. ὄνομ. = ὁ Μούκιος. **Mucia**, ae, ἡ Μουκία· Mucia, ārum, οὐ. πλ. τὰ Μούκια, ἑορτὴ ἐν Ἀσίᾳ ἀγομένη εἰς τιμὴν τοῦ Μουκίου Σκαιόλα.

mucro, ōnis, ὁ. 1) ἀκωκή, ἀκμή, ἀκή (ξίφους, δρεπάνου, ὀδόντος· 2) = ensis, ξίφος, μάχαιρα· 3) ἄκρα, ἔσχατον, τέρμα· 4) μεταφ. α) ὀξύτης, ἰσχύς, δύναμις· β) - tribunicius, ἡ κινδυνώδης καὶ ἀήττητος δημαρχικὴ ἐξουσία.

mūcus, i, ὁ. μῦκος, μύξα.

mūgil ἢ **mūgilis**, is, ὁ. μυξίνος (ἰχθύς).

mūgĭnor, ἀποθ. α'. (σπ.) ὑχνῶ, μέλλω.

mūgĭo, īvi καὶ ĭi, ītum, 4'. 1) μυκῶμαι· mugientes = οἱ βόες· 2) μὴ κυριολ. α) μυκῶμαι, ψοφῶ, βρέμω, παταγῶ· 2) ἠχῶ, φθέγγομαι, κλάζω.

mūgītus, us, ὁ. (mugio)· 1) μυκηθμός, μύκημα· 2) ψόφος, σμαραγή.

mūla, ae, θ. ἡμίονος.

mulcĕo, mulsi, mulsum, 2'. 1) ψῶ, καταψῶ, ψηλαφῶ, barbam manu τὸν πώγωνα τῇ χειρί· 2) (π.) ἐλαφρῶς ψαύω, ἐπιπνέω, flores, rosam· -aëra pennis, κινῶ· 3) μετφ. α) μαλάσσω, πραΰνω, καταπραΰνω, ἡμερῶ· β) κηλῶ, θέλγω, τέρπω.

Mulcĭber, ĕri, ὁ. (mulceo), Μαλακτὴρ (τοῦ σκληροῦ μετάλλου). ἐπίκλησις τοῦ Ἡφαίστου· μετων. = τὸ πῦρ.

mulco, α'. μαστιγῶ, ῥαβδίζω, τύπτω, αἰκίζομαι, λυμαίνομαί τινα, κακοποιῶ τινα.

mulcta, ἰδὲ multa.

mulctra, ae, θ. καὶ **-trum**, i, οὐ ἢ (ἀμφιβ.) **-trārĭum**, i, οὐ. (mulgeo), ἀμολγεύς (κοιν. καρδάρα).

mulgĕo, mulsi, mulsum, 2'. ἀμέλγω· παροιμ. ἐπὶ ἀδυνάτων -hircos, τράγον ἀμέλγω.

mŭlĭĕbris, e, (mulier)· 1) γυναικεῖος, τῶν γυναικῶν, vestis ἐσθής, -e certamen, ὁ πρὸς γυναῖκα ἀγών· 2) ἐπὶ κακοῦ· γυναικεῖος, ἀνανδρος (ἀντίθ. virilis), sententia γνώμη· 3) οὐσ. **muliebria**, ium, οὐ. πλ. γυναικεῖα· -patior, παθητεύομαι, κίναιδος γίγνομαι.

mŭlĭebrĭter, ἐπίρ. γυναικείως, κατὰ τὰς γυναῖκας, ὥσπερ γυναῖκες.

mŭlĭebrōsus, (ἀμφιβ.) = mulierosus

mŭlĭer, ĕris, θ. 1) γυνὴ (παρθένος τε καὶ γαμετή)· 2) γυνή, γαμετή, σύζυγος· 3) (Πλ.) ἐπὶ ἀνδρὸς· γυνή, ἀνανδρος.

mŭlĭĕrārĭus, a, um, γυναικεῖος.

mŭlĭercŭla, ae, θ. γύναιον.

mŭlĭerōsĭtas, ātis, θ. φιλογύνεια (λέξις Κικέρωνος, ἄλλως δὲ ἄχρηστος).

mŭlĭerōsus, a, um, φιλογύνης.

mūlĭo, ōnis, ὁ. (mulus), ἡμιονηγός.

mūlĭōnĭus ἢ (μ.) **-nĭcus**, a, um, τοῦ ἡμιονηγοῦ, τοῦ ὀρεοκόμου.

mullus, i, ὁ. τρίγλη (κοιν. μπαρμπούνι).

mulsus, a, um, (mulceo)· 1) μελίκρατος· ἐντ. οὐσ. **mulsum**, i, οὐ. τὸ οἰνόμελι· 2) μετφ. (Πλ.), γλυκύς, ἡδύς.

multa (**mulcta**), ae, θ. ζημία χρημάτων, τίμημα, πρόστιμον· -am dico, impono, ζημίαν τάττω, ἐπιτίθημι· peto, irrŏgo) -am, αἰτοῦμαι, προτείνω ἐπιβολὴν τῆς ζημίας· -am suffero, subeo, τὴν ζημίαν ἀποτίνω· certo -am = certo pro -ā ἢ contra -am, ἀγωνίζομαι ὑπὲρ ἐπιβολῆς ἢ μὴ ἐπιβολῆς ζημίας.

mult-angŭlus, a, um, πολύγωνος.

multātĭcĭus, a, um, τῆς ζημίας, ἐκ τοῦ προστίμου, pecunia χρῆμα.

multātĭo, ōnis, θ. ζημίωσις, ἀφαίρεσις bonorum τῶν κτημάτων.

multēsĭmus, a, um, πολλοστός :, -a pars, τὸ πολλοστὸν μέρος, Λουκρ.

multĭbĭbus, a, um, πολυπότης.

multĭ-căvus, a, um, (π.) διάκοιλος, πολύτρητος, pumex.

multĭcĭus, a, um (μ.), λεπτοσπαθής (pecten, σπάθη)· ἐντ. = λεπτός, παλυτελής (μόνον ἐπὶ ἐνδυμάτων).

multĭfăriam, ἢ (μ.) **-rĭe**, ἐπίρ. πολλαχοῦ, ἐν πολλοῖς τόποις.

multĭ-fĭdus, a, um, πολύσχιστος.

multĭ-fŏris, e, ἢ **-fŏrus**, a, um, πολύθυρος, πολλὰ στόμια ἔχων, specus.

multĭ-formis, e· 1) πολύμορφος· 2) πολυειδής· 3) μετφ. = εὐμετάβλητος.

multĭ-gĕnĕris, e, ἢ **multĭ-gĕnus**, a, um, πολυγενής, πολυειδής.

multĭ-jŭgus, a, um καὶ **multĭjŭgis**, e· 1) -ī equi, πολλῶν ζυγῶν (πολλοὶ ὁμοῦ ἐζευγμένοι) ἵπποι· 2) μετφ. literae, quas -es accepi, ἐπιστολαί, ἃς πολλαπλασίας (πολλὰς ὁμοῦ) ἐκομισάμην.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

multĭ-lŏquax, ācis, ἡ **-lŏquus**, a, um. (Πλ.), πολύλαλος, πολυλόγος.
multĭ-loquĭum, ii, οὐ, πολυλογία.
multĭ-mŏdis, ἐπίρ. (ἀντὶ multis modis) (:.) π ο λ υ τ ρ ό π ως, πολλαχῶς
multĭplex, ĭcis, ἐπίθ. (multus, plico)· 1) πολύπτυχος, lorica· 2) πολυκαμπής, ἑλικτός: -domus (= ὁ Λαβύρινθος)· - lapsus (περὶ γλήματος)· 3) πολλαπλοῦς, πολλαπλάσιος· ἐντ. α) = μέγας, μακρός, spatium· β) = πολύς, πολλοί· καὶ ὡς ἀναλογικὸν ἐπίθ. = π ο λ λ α π λ ά σ ι ο υ ς, καὶ ἐπόμ. τοῦ quam: clades m. quam pro numeris, σφαγαὶ πολλαπλάσιαι (πολὺ πλείονες) ἢ κατὰ τὸν ἀριθμόν. β) πολυειδής, ποικίλος· γ) μετφ. πολλαπλοῦς, πολύτροπος, πανοῦργος, κρύφιος, εὐμεταβλήτος.
multĭplĭcābĭlis, e, πολλαπλοῦς, πολλαπλᾶς ἀπείρας ἔχων, draco ὄφις.
multĭplĭcātĭo, ōnis, θ. (μ.) πολλαπλασίασις· ὡς τεχν. ὅρ. = πολλαπλασιασμός.
multĭplĭcĭter, ἐπίρ. πολλαπλασίως.
multĭplĭco, ā̆. πολλαπλασιάζω, αὐξάνω, μεῖζον ποιῶ, ἐνισχύω.
multĭ-pŏtens, ntis, (Πλ.), πολυδύναμος
multĭtūdo, ĭnis, θ. 1) πλῆθος, hominum· καὶ ἀπολύτ. = πλῆθος ἀνθρώπων· 2) τὸ πλῆθος, οἱ πολλοί, ὁ ὄχλος (οἱ μὴ εὐγενεῖς, οἱ μὴ σοφοί κτλ.) καὶ = οἱ κοινοὶ στρατιῶται (οἱ μὴ ἡγεμόνες).
multĭ-vŏlus, a, um, (π.) πολλὰ ἐπιθυμῶν.
multo, ā̆. (multa)· 1) ζημιῶ (τιμωρῶ, κολάζω) τινά τινι, μάλ. χρήμασιν· ἀλλὰ καὶ morte θανάτῳ· -aliquem sacerdotio, ζημιῶ τινα τῇ ἱερατείᾳ, ἀφαιροῦμαί τινα τὴν ἱερατείαν· -aliquem exsilio, ζημιῶ τινα ἀειφυγίᾳ, ἐξορίζω τινά.
multus, a, um (συγκρ. **plus** καὶ ὑπερθ. **plurimus**, a, um, ἃ ἰδέ)· A) ἐν τῷ ἑν. 1 πολύς, ἄξιος λόγου, μέγας, labor, sermo, homo; adeo -um est, τόσον μέγα (σπουδαῖόν) ἐστι. Τίθεται δὲ α) ἐπὶ χρόνου: -ā nocte, πόρρω τῆς νυκτός· -o die, προϊούσης τῆς ἡμέρας· ad -um diem (ἢ diei), εἰς (ἐπὶ) πολὺ τῆς ἡμέρας· -ā pace, ἐν πλήρει εἰρήνῃ· β) ἡ αἰτ. multum (μετὰ ῥημ. καὶ ἐπίθ.) καὶ ἡ ἀφ. multo (ἐπὶ συγκρίσεως καὶ χρόνου) ἐπιρρηματ. = πολύ, πολλῷ: -um dispar, πολὺ ἀνόμοιος· -um te amo, πολὺ φιλῶ σε· -o major, πολλῷ μείζων· -o aliter, πολὺ ἄλλως· -o ante, πολλῷ πρότερον· non -o post, οὐ πολλῷ ὕστερον· 3) αἱ αἰτ. multum καὶ multa ἐπιρρηματ. ἐπὶ χρόνου· = πολὺν χρόνον· 2) πολύς, μακρός, διεξοδικός: ne m. sim, ἵνα μὴ μακρολογῶ· 3) πολύς, οὐκ ὀλίγος, συχνός· 4) -in opere, πολύς, ἐπιμελὴς ὡς τὸ ἔργον· -est in eā re, ὅλος δεδομένος ἐστὶν εἰς ἐκεῖνο· B) ἐν τῷ πληθ. polloi: bene -i, λίαν πολλοί· -i hominum, πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων· συγν. δὲ m u l t i = οἱ π ο λ λ οί, τὸ πλῆθος, ὁ πολὺς ὄχλος: unus de -is, τῶν ἐκ τοῦ πολλοῦ ὄχλου εἷς· ἐντ. καὶ: orator e multis, ῥήτωρ κοινός· una e multis, μία τῶν πολλῶν (γυναικῶν)· ne multa ἢ multis, ἵνα μὴ μακρολογῶ, διὰ βραχέων· quid multa? τί δὲ μακρολογῶ;
mūlus, i, ἀ. ἡμίονος (ὁ ἐξ ὄνου καὶ φοράδος, πρβλ. hinnus).
Mulvĭus pons, Μουλβία γέφυρα, μία τῶν ἐπὶ τοῦ Τιβέρεως γεφυρῶν.
Mummĭus, a, um, Μόμμιος, τοῦ Μομμίου· οὐσ. ἀ. ὁ Μόμμιος, ὁ τὴν Κόρινθον ἑλών (146 π. Χ.).
Mūnātius, a, um, Μουνάτιος, τοῦ Μουνατίου· οὐσ. ἀ. ὁ Μουνάτιος.
Munda, ae, θ. Μοῦνδα, πόλις τῆς νοτίου Ἱσπανίας, παρ' ἣν ὁ Καῖσαρ ἐνίκησεν (45 π. Χ.).
mundānus, i, ἀ. κοσμοπολίτης.
munde, ἐπίρ. καθαρίως.
mundĭter, ἐπίρ. (ἀρχ.) = munde.
mundĭtĭa, ae, θ. (ὡς τὰ πολλὰ ἐν τῷ πληθ.) καὶ **-tĭes** ēi, θ. 1) (ἀρχ.) καθαριότης· 2) τὸ κομψόν, ἡ κομψότης, (ἐνδυμάτων, σκευῶν κτλ.) μετφ. = γλαφυρότης.
mundŭlus, a, um, καθάριος, κομψός.
1. mundus, a, um· 1) (π. καὶ μ.) καθάριος, καθαρός· 2) καθάριος, κομψός, λεπτός· μετφ. ἐπὶ λόγου· = γλαφυρός.
2. mundus, i, ἀ. 1) κόσμος, τὰ πρὸς καλλωπισμὸν σκεύη· ἐντ. = κοσμήματα· 2) συνήθ. ὁ κ ό σ μ ο ς, τὸ σύμπαν· ἐντ. α) (π.) = ἡ γῆ· 2) = οἱ ἄνθρωποι· γ) = ὁ οὐρανός.
mūnĕrārĭus, ii, ἀ. ὁ χορηγὸς τῶν μονομαχιῶν.
mūnĕrātor, ōris, ἀ. = munerarius.
mūnĕrĭgĕrŭlus, i, ἀ. δορυφόρος.
mūnĕro, ā̆. καὶ **-ror**, ἀποθ. ā̆.

Αριθμός Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βέροιας

(munus)· 1) δωροῦμαι, δίδωμι, alicui aliquid· 6) -te aliqua re, δωροῦμαί σέ τινι.

mūnia, ōrum, πλ. (εὔχρ. ἐν τῇ ὀνομ. καὶ αἰτ.), ἔργα, καθήκοντα (= munus 1.).

mūnĭceps, cĭpis, ὁ. καὶ θ. (munus, capio) 1) ἰσοπολίτης, ἰσοπολῖτις· 2) ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς ἰσοπολίτιδος πόλεως, ὁ πολίτης, συμπολίτης, ὁμόπολις.

mūnĭcĭpālis, e, (municeps)· 1) τῆς ἰσοπολίτιδος πόλεως· m. homines, ἄνθρωποι ἐξ ἰσοπολίτιδος πόλεως· m. dolor, ἡ τῶν ἰσοπολιτῶν λύπη· m. ambitio, ἡ (ἐπι)δίωξις τῆς εὐνοίας ἰσοπολίτιδος πόλεως

mūnĭcĭpātim, ἐπίρ. κατ' ἰσοπολίτιδας πόλεις, ὥσπερ ἰσοπολίτιδες πόλεις.

mūnĭcĭpĭum, ii, οὐ. (municeps), ἰσοπολῖτις πόλις, πόλις ἐν Ἰταλίᾳ (ἐπὶ δὲ αὐτοκρατόρων καὶ ἐκτὸς τῆς Ἰταλίας αὐτόνομος καὶ αὐτόδικος, ἧς οἱ πολῖται τῆς ἐν Ῥώμῃ πολιτείας μετεῖχαν (τὸ μὲν πρῶτον ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἄνευ ψήφου, εἶτα δὲ μετὰ ψήφου).

mūnĭfĭce, ἐπίρ. φιλοδώρως, ἐλευθερίως, εὐεργετικῶς.

mūnĭfĭcentĭa, ae, θ. φιλοδωρία, μεγαλοδωρία, ἐλευθεριότης, εὐεργεσία.

mūnĭfĭco, ā', δωροῦμαί τινά τινι.

mūnĭfĭcus, a, um (-entior, -entissimus) [munus, facio], φιλόδωρος, μεγαλόδωρος, ἐλευθέριος, εὐεργετικός.

mūnīmen, ĭnis, οὐ. (π.) καὶ **mūnīmentum**, i, οὐ. (munio)· 1) τείχισμα, περιτείχισμα, ἔρυμα, ὀχύρωμα, χαράκωμα· 2) ἔρυμα, ἔρεισμα, στήριγμα, σκέπη, σκέπασμα· -urbis, τὸ ἔρυσμα τῆς πόλεως (= ὁ Ὁράτιος Κόκλης).

mūnĭo (ἀρχ. moenio), īvi καὶ ĭi, ītum, ī'. (moenia)· 1) τειχίζω, κατασκευάζω τεῖχος· -viam, ὁδοποιῶ, ἐντ. -silvam, rupem, ὁδὸν τέμνω διά, πορεύσιμον ποιῶ· μετφ. -viam ad consulatum, τὴν ἐπὶ τὴν ὑπατείαν ὁδὸν τέμνω· 2) τειχίζω, ὀχυρῶ, χαρακῶ τι· 3) μετφ. σκεπάζω, ἀσφαλίζω, φυλάττω τι.

mūnis, e, θεραπευτικός, ὑπηρετικός.

mūnītio, ōnis, θ. (munio)· 1) τειχισις· -operis, ἡ ὀχύρωσις· -fluminum, ἡ περιχάρωσις· -viarum, ἡ ὁδοποίησις· 2) περιτείχισις, ὀχύρωσις, oppidi· 3) = munimentum τείχισμα, περιτείχισμα, ἔρυμα, ὀχύρωμα.

mūnīto, ā'. ἰσχυρότ. τοῦ munio μετφ. -viam, ὁδὸν τέμνω.

mūnītor, ōris, ἀ. (munio)· 1) (π.) ὁ κτίστης, οἰκιστής, Trojae· 2) ὁ τειχιστής, ὁ ὀχυρῶν, μάλ. = ὑπονομευτής.

mūnītus, a, um (-ior, -issimus) ὀχυρός, ἀσφαλής.

mūnus, ĕris, οὐ. 1) τὸ ἔργον, τὸ προσῆκον, τὸ καθῆκον (κατ' ἔννοιαν νομικήν, πρβλ. officium, ὃ τὸ ἠθικὸν καθῆκον δηλοῖ)· hoc est m. tuum, σὸν ἔργον τοῦτό ἐστιν· m. -et officium, ἔργον καὶ καθῆκον· fungor -e interpretis, ἔργον ἑρμηνέως ἐπιτελῶ· 2) ἡ λειτουργία, τὸ δημόσιον ὑπούργημα, ἡ ἀρχή: -a reipublicae = τὰ τῆς πόλεως πράγματα· summa -a, αἱ ἀνώτατα ἀρχαί· omni civium -e functus = ἰσοτελής· -a belli, τὰ στρατιωτικὰ ἔργα· vaco -e, ἀλειτούργητός εἰμι, στρατιωτικῶν ἔργων ἀπήλλαγμαι· 3) ὑπούργημα, θεραπεία, ὑπηρεσία, χάρις: -e fungor, ὑπουργῶ, ὑπηρετῶ τινι· tui muneris sum, χάριν σοι ὀφείλω· ἐντ. α)-e rei alicujus = διά τινος· 6) = ἡ κηδεία: effero aliquem amplo -e, μεγαλοπρεπῶς κηδεύω τινά· 4) χάρις, χάρισμα, δῶρον: do alicui aliquid -i, πέμπω τινί τι δῶρον· 5) θέαμα, μονομαχία, ἑστίασις, (καθ' ὅσον ταῦτα παρείχοντο τῷ λαῷ αἱ ἀρχαί, μάλ. δὲ οἱ ἀγορανόμοι): functus est maximo -e aedilico, ἀγορανόμος ὢν μέγιστον θέαμα παρέσχετο· ἐντ. (μ.) τὸ διὰ θεάματα οἰκοδόμημα, τὸ θέατρον· μετφ. = ὁ κόσμος (ὡς θεῖον οἰκοδόμημα).

mūnuscŭlum, i, οὐ. μικρὸν δῶρον.

Mūnўchĭa, ae, θ. Μουνυχία, λιμὴν Ἀθηνῶν· ἐντ. **-chĭus**, a, um, Μουνύχιος· (π.) = Ἀθηναῖος, τῶν Ἀθηναίων.

mūraena, ae, θ. μύραινα, (ἰχθύς).

mūrālis, e, (murus), τειχικός, τῶν τειχῶν, falces δρέπανα· μάλ. m. corona α) ὁ τειχικὸς στέφανος, ὁ ἐν τῇ ἁλώσει πόλεως ὡς ἀριστεῖον διδόμενος στέφανος τῷ πρώτῳ ἐπὶ τὰ τείχη ταύτης ἀναβάντι· 6) ὁ τείχεσι καὶ πύργοις κεκοσμημένος στέφανος τῆς Κυβέλης.

Murcia, ae, θ. (myrtus?) ἡ Μυρκία, ἐπίκλησις τῆς Ἀφροδίτης.

Mūrēna, ae, ἀ. ὁ Μουρήνας.

mūrex, ĭcis, ἀ. 1) πορφύρα, κογχύλη· 2) (π.) πορφύρα, πορφυροῦν χρῶμα· 3) ὀξεῖα πέτρα.

Murgantĭa, ae, θ. Μοργαντία· 1)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πόλις τῆς Σαμνίτιδος· 2) (καὶ **Murgentia**), πόλις Σικελίας· ἐντ. **-tīnus**, a, um, Μαργεντῖνος, καὶ οὐσ. **-tīni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Μαργεντῖνοι.

mŭrĭa, ae, θ. ἅλμυρίς, ἅλμη.

mūrĭātĭcus, a, um (Πλ.) ἁλμευθείς.

mūrĭcīdus, a, um (mus, caedo) (Πλ.), μυοκτόνος· μετφ. = νωθρός.

mūrīnus, a, um, μύϊνος, τοῦ μυός, pellis δορά.

murmur, ŭris, οὐ. 1) ψιθυρισμός, γογγυσμός, θόρυβος (πολλῶν ἡσύχως διαλεγομένων)· (π.) m. longum, ἥσυχος προσευχή· 2) κάχλασμα ὕδατος, βόμβος μελισσῶν, ῥόθος θαλάσσης, ὄουπος βροντῆς, ῥοῖζος ἀνέμου, ψόφος σεισμοῦ, ὀθόγγος, κλαγγὴ ἐμπνευστοῦ ὀργάνου.

murmŭrātĭo, ōnis, θ. ψιθυρισμός, γογγυσμός, τονθορύς.

murmŭro, α΄. 1) μορμύρω, ψιθυρίζω, καχλάζω, ἐντ. βομβῶ, ῥοθῶ, ψοφῶ κτλ. (ἰδὲ murmur)· 2) ἐπὶ ἀνθρ. ψιθυρίζω, γογγύζω, τονθορύζω, ὑποθορυβῶ.

murrha, ae, θ. μύρρα, μορρία, μορρίνη λιθίνη (εἶδος πορκελλάνης ἐξ ἧς πολύτιμα σκεύη κατεσκευάζοντο).

murrhĕus, a, um· 1) = murrhinus· 2) = myrrheus.

murrhĭnus, a, um· 1) μόρρινος, ἐκ μορρίνης λιθίας, ἰδὲ murrha· 2) = myrrheus.

murreus, ἑτέρα γραφὴ τοῦ murrhinus.

murtus, ἰδὲ myrtus.

mūrus, i, ἀ. 1) τεῖχος, συνήθ. ἐν τῷ πληθ. muri, τεῖχη (πόλεως)· ἐντ. μετφ. = τεῖχος, σκέπη, ἔρκος· 2) (μ.) χεῖλος ὀοχείου.

mus, mūris, (γεν. πληθ. -ium καὶ σπ. -um), ἀ. μῦς: rusticus ἢ agrestis, ὁ ἀρουραῖος μῦς, ἀντίθ. urbanus ὁ κατοικίδιος μῦς.

Mūsa, ae, θ. ἡ Μοῦσα, καὶ πληθ. Musae, ārum, αἱ Μοῦσαι, αἱ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης θυγατέρες: μετφ. (μ.) crassiōre -ā, ἀμούσως· 2) μετφ. α) = ποίησις, ποίημα, ᾠδή· β) = ἡ παιδεία, ἡ περὶ τὰ γράμματα ἀπουδή· -ae mansuetiores = ἡ φιλοσοφία.

Mūsaeus, i, ἀ. Μουσαῖος.

musca, ae, θ. (μυῖσκα, ὑποκ. τοῦ) μυῖα, μετφ. ὀχληρὸς ἄνθρωπος.

muscĭpŭla, ae, θ. καὶ **-lum**, i, οὐ (mus, capio) (μ.), μυάγρα.

muscōsus, a, um, (-ior) βρυώδης

muscŭlus, i, ἀ. (ὑποκ. τοῦ mus)· 1) (μικρὸς) μῦς· 3) μῦς (τοῦ σώματος), μυών· 3) πολιορκητικὴ μηχανή, εἶδος κινουμένης στέγης, ὑφ' ἣ οἱ πολιορκηταὶ ἵσταντο.

muscus, i, ἀ. βρύον, μνίον.

mūsēus, a, um, μουσεῖος, τῶν Μουσῶν· ἐντ. οὐσ. **musēum**, i, οὐ, μουσεῖον.

mūsĭca, ae, θ. ἢ **-ce**, es, θ. ἡ μουσική (τέχνη μετὰ τῆς ποιήσεως ἢ ἄλλων ἐλευθερίων τεχνῶν).

mūsĭce, ἐπίρ. (Πλ.) κομψῶς, πολυτελῶς.

mūsĭcus, a, um, μουσικός, ἐντ. οὐσ. α) **-cus**, i, ἀ. ὁ μουσικός· β) **-ca**, ōrum, οὐ. πλ. τὰ μουσικά, ἡ μουσική: dedo me musicis, Κικέρ.

mussĭto, α΄. (musso)· 1) μύζω, γρύζω, ψιθυρίζω, ἡσύχως ὁμιλῶ, metu ἐκ φόβου· apes -ant, αἱ μέλισσαι βομβοῦσιν· ἐντ. μεταβ. α) ψιθυρίζω, ἡσύχως λέγω τι· 2) κρύπτω injuriam.

musso, α΄. (mutio)· 1) μύζω, γρύζω, ψιθυρίζω, ἡσύχως ὁμιλῶ· 2) σιωπῶ, ἀναυδος ἀναμένω, Βεργ. 3) ἐνδιαιάζω, ὀκνῶ, dicere λέγειν.

mustācĕus, ĕi, ἀ. ἢ **-cĕum**, i, οὐ. μουστάκιον (κοιν. μουστόπητα).

mustēla, ae, θ. ἡ ἰκτὶς (κοιν. νυφίτσα).

mustelīnus, a, um, ἰκτίδειος.

mustĕus, a, um, (mustum), ἐκ γλεύκους· ἐντ. = χλωρός, πρόσφατος.

mustus, a, um· 1) (ἀρχ.) νέος, πρόσφατος, aqua, vinum· 2) οὐσ. **mustum** i, οὐ. γλεῦκος· β) (π.) tercentum mustum video, τριακοσίων ἐτῶν ἡλικίαν ἔχω.

Musulāmii, ōrum, ἀ. πλ. Μουσουλάμιοι, ἔθνος τῆς Νομαδικῆς.

Mūta, ae, θ. ἡ Ἄφωνος, νύμφη, ἡ καὶ Lara καὶ Tacita καλεῖται.

mūtābĭlis, e, (-ior), μεταβλητός, εὐμετάβλητος, ἄστατος.

mūtābĭlĭtas, ātis, θ. (mutabilis), τὸ μεταβλητόν, ἡ εὐμεταβλησία.

mūtātĭo, ōnis, θ. (muto)· 1) μεταβολή, ἀλλοίωσις· -rerum, ἡ τῆς πολιτείας μεταβολή, ὁ νεωτερισμός· 2) μεταβολή, ἀλλαγή, ἀνταλλαγή· 3) ῥη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τορ. τεχν. ὄρ. = ἀλλοίωσις, ὑπαλλαγή.

mūtĭlo, āvi. (mutilus) 1) ἀκρωτηριάζω, κολοβῶ, caudam, corpora. 2) μετφ. μειῶ, ἐλαττῶ, exercitum.

mūtĭlus, a, um, μίτυλος, ἡ μύτιλος, κολοβός, ἠκρωτηριασμένος. bos, aries, m. ἀκέρατος· navis· m. ναῦς τὸ ἔμβολον ἀποβαλοῦσα· μετφ. ἐπὶ λόγου· κολοβός, σύντομος.

Mūtĭna, ae, θ. Μουτίνη, πόλις τῆς ἄνω Ἰταλίας, τανῦν Modena. Ἐντ. **-nensis**, e, τῆς Μουτίνης· m. proelium, ἡ περὶ Μουτίνην μάχη.

mūtĭo, īvi, ītum, δ'. μύζω, γρύζω.

mūtītĭo, ōnis, θ. μυγμός. (κοιν. μούγγρισμα).

1. mūto, ā'. (ἀντὶ movito, ὃ ἐκ τοῦ moveo)· 1) (σπ.) μετακινῶ, μετατίθημι, μεθίστημί τι: mutor finibus, civitate, μετανίσταμαι, ἐκδιώκομαι ἐκ τῆς χώρας, ἐκ τῆς πόλεως· muto ἢ mutor, μεθίσταμαι, ἀπέρχομαι, aliquo loco ἔκ τινος τόπου· ἐπὶ δένδρων = μεταφυτεύομαι· 2) ἀλλάττω, μεταλλάττω, μεταβάλλω, testimonium, sententiam, ἐντ. α) -solum, μεταβάλλω τόπον, φεύγω (ἐξορίζομαι)· ἀλλὰ -terras ἢ lares et urbem, εἰς ἄλλην γῆν, εἰς ἄλλην πόλιν μεταβαίνω· β) -colorem, μεταβάλλω χρῶμα· -vellera luto, κρόκιον χρῶμα τὰ ἔρια βάπτω· γ) vinum mutatum (Ὁρατ.) = οἶνος τετραμμένος, ἐκτροπίας· 3) μεταβάλλω, ἀλλοιῶ, μεταποιῶ, μεταμορφῶ τι· 4) -aliquid cum aliqua re, ἀλλάττω τι ἀντί τινος, ἐντ. = αἱροῦμαί τι ἀντί τινος· 5) ἀμεταβ. α) μεταβάλλομαι, ἀλλοιοῦμαι, διαφέρω· β) μεταπίπτω εἴς τι, in superbiam εἰς ὑπερηφανίαν, ὑπερήφανος γίγνομαι.

2. mūto, ōnis, ἀ. τὸ πέος, ὁ φαλλός.

mūtuātĭcius, ἡ (**-tīcĭus**), a, um (μ.) δανειστικός.

mūtuātĭo, ōnis, θ. ὁ δανεισμός.

mūtŭe, ἐπίρ. ἀμοιβαίως.

mūtuĭtans, ntis, (μετχ. τοῦ ἄλλως ἀχρ. mutuor) δανείσασθαι βουλόμενος.

mūtŭo, ἐπίρ. = mutue, ἀμοιβαίως· me m. diligas, ἀντιφιλεῖς με.

mūtŭor, ἀποθ. α'. καὶ **-tŭo**, α'. δανείζομαι, pecuniam ab aliquo χρήματα παρά τινος, domum οἰκίαν πρὸς οἴκησιν· μετφ. παραλαμβάνω τι παρά τινος· μετφ. verbum a simili, μεταφορικῶς λέγω.

mūtus, a, um 1) ἄφωνος, ἄλαλος, homo· 2) ἄφωνος, σιωπηλός, ἡσυχος, mare, lyra· ἐντ. artes -ae, αἱ εἰκαστικαὶ τέχναι· μεταφ. tempus m. a literis, χρόνος ἐν ᾧ οὐδὲν ἐγράφθη· 3) (γραμμ.) consonantes -ae, τὰ ἄφωνα.

mūtŭus, a, um, (ἐκ τοῦ mut-o, ὡς τὸ riguus ἐκ τοῦ rig-o)· 1) δανειζόμενος: pecuniam do -am, δανείζω ἀργύριον· pecunias -as sumo ab aliquo, ἀργύριον δανείζομαι παρά τινος· argentum -um rogo, exoro, δάνειον αἰτοῦμαι· 2) ἀμοιβαῖος, metus φόβος· mutuum mecum facit, ὁμοίως ἠμείψατό με· (π.) mutua ἢ per mutua, ἐπιρρημ. = ἀμοιβαίως.

Mūtўce, es, θ. Μοτύκα, πόλις τῆς Σικελίας· ἐντ. **-censis**, e, Μοτυκαῖος καὶ οὐσ. **-censes**, ium, ἀ. πλ. οἱ Μοτυκαῖοι.

Mўcăle, es, θ. Μυκάλη, ἀκρωτήριον Ἰωνίας.

Mўcēnae, ārum, θ. πλ. ἡ **-ne**, es, θ. Μυκῆναι, (π.) Μυκήνη· ἐντ. 1) **-naeus**, a, um, Μυκηναῖος· 2) **-nenses**, ium, ἀ. πλ. οἱ Μυκηναῖοι· 3) **-nis**, ĭdis, αἰτ. ĭda θ. Μυκηνίς = ἡ Ἰφιγένεια.

Mўcŏnos, i, θ. Μύκονος, νῆσος.

Mygdŏnes, um, ἀ. πλ. Μύγδονες, ἔθνος Θρακικόν, μεταναστεῦσαν εἰς Φρυγίαν, Βιθυνίαν καὶ Μεσοποταμίαν· ἐντ. 1) **Mygdonĭa**, ae, θ. Μυγδονία, χώρα τῆς Φρυγίας· 2) **Mygdŏnĭdes**, ae, ἀ. Μυγδονίδης· 3) **Mygdŏnis**, ĭdis, θ. Μυγδονίς = Λυδία· 4) **Mygdŏnĭus**, a, um (π.) Μυγδόνιος = Λύδιος, Φρύγιος.

Mўlae, ārum, θ. πλ. Μυλαί, φρούριον ἐπὶ τῆς νήσου Ζάγκλης.

Mўlăsa, ae, θ. Μύλασα, πόλις τῆς Καρίας· ἐντ. 1) **Mўlăsēni**, ōrum, ἡ **-senses**, ium, ἀ. πλ. οἱ Μυλασεῖς· 2) **-sĕus**, a, um, Μυλασεύς.

Myndus, i, θ. Μύνδος, ἐπίνειον τῆς Καρίας· ἐντ. **Myndĭi**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Μύνδιοι.

myŏpăro, ōnis ἀ. μυοπάρων, εἶδος ἐλαφροῦ πλοίου.

myrīce, es, θ. ἡ **-ca**, ae, θ. μυρίκη (εἶδος θάμνου).

Mўrīna, ae, θ. Μύρινα, ὀχυρὰ πόλις τῆς Μυσίας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Myrmēcĭdes, ae, θ. Μυρμηκίδης, ὀνομαστὸς ἐρμογλύφος.

Myrmĭdŏnes, num, ἀ. πλ. Μυρμιδόνες.

Mўro, ōnis, ἀ. Μύρων, ὀνομαστὸς γλύπτης.

mўrŏpōla, ae, ἀ. μυροπώλης.

mўrŏpōlĭum, i, οὐ. μυροπώλιον.

myrrha, (murrha murra), ae, θ. 1) μύρρα, σμύρνα, μύρον· 2) δένδρον Ἀραβίας ἐξ οὗ ἡ σμύρνα στάζει· 3) κύρ. ὄν. ἡ Μύρρα.

myrrhĕus (murrheus, murreus) 1) μύρρινος· 2) μυρρίτης (ὑπόξανθος), onyx ὄνυξ.

myrrhĭnus, (murrhinus), a, um, (Πλ.) μύρρινος.

myrtētum, i, οὐ. (myrtus), μυρσινών.

myrtĕus, a, um, (myrtus)· 1) μύρτινος, μύρσινος, corona· 2) (π.) α) μύρτοις κεκοσμημένος, corona στέφανος· 2) μυρσινοειδής.

Myrtĭlus, i, ἀ. Μυρτίλος, υἱὸς Ἑρμοῦ, ἡνιόχος Οἰνομάου.

Myrtos, i, θ. Μύρτος, νῆσος ὑπὸ τὴν Εὔβοιαν· ἐντ. **Myrtōus**, a, um, mare, τὸ Μυρτῶον πέλαγος.

Myrtus, i, ἡ us, θ. μύρτος, μυρσίνη.

Mys, os, ἀ. Μῦς, ὀνομαστὸς τορευτής, σύγχρονος Φειδίου.

Myscĕlus, i, ἀ. Μύσκελος.

Mўsi, ōrum, ἀ. πλ. Μυσοί· ἐντ. **Mўsus** ἡ **Mўsius**, a, um, Μύσιος· **Mўsĭa**, ae, ἡ Μυσία.

mysta, ae, ἡ **-es**, ae, ἀ. μύστης.

mystăgōgus, i, ἀ. μυσταγωγός.

mystērĭum, ĭi, οὐ. μυστήριον.

mystĭcus, a, um, μυστικός.

Mўtĭlēnae, ārum, θ. πλ. ἡ **-ne**, es, θ. Μυτιλήνη, ἐντ. **-naeus**, a, um, ἡ **-nensis**, e, Μυτιληναῖος.

mўtĭlus, ἰδὲ mitylus.

Myus, untis, θ. Μυοῦς, πόλις τῆς Καρίας, ἡ μικροτάτη τῶν τοῦ Ἰωνικοῦ δεσμοῦ.

N

N, **n**, τὸ τρισκαιδέκατον γράμμα τῆς Λατιν. Ἀλφαβήτου, ἐκφωνούμ. en.- Συντόμως γεγραμ. N. δηλοῖ τὸ προωνύμιον Numerius.

Năbătaei, ōrum, ἀ. πλ. Ναβαταῖοι, ἔθνος Ἀραβίας· ἐντ. **-taeus**, a, um (π.) Ναβαταῖος, = Ἀραβικός.

1. nabis, (ἄκλ.) καμηλοπάρδαλις.

2. Nabis, ĭdis, ἀ. Νάβις, τύραννος τῆς Σπάρτης.

nablia, ἰδὲ naulia.

nactus ἡ **nanctus**, a, um, μετχ. τοῦ nanciscor.

nae (ὀρθότ. nē), ἐπίρ. ναί, νή. συχν. ἑνοῦται ἄντων. (nae tu, tu nae, ναὶ μὰ τὸν Δία, σύ γε), ἢ ἄλλῳ τινὶ βεβαιωτ. μορίῳ) (medius fidius nae tu, νὴ Δία σύ γε.

naenia, ἰδὲ nenia.

Naevĭus, a. um, Ναίβιος, τοῦ Ναιβίου· οὐσ. ἀ. ὁ Ναίβιος, ἐπικὸς καὶ δραματ. ποιητὴς (250 π. Χ.).

naevŭlus, i, ἀ. μικρὸς φακὸς (κηλίς).

naevus, i, α. φακός, κηλὶς σώματος.

Nahanarvāli, ōrum, ἀ. πλ. Ναναρβάλιοι, ἔθνος Γερμανικόν.

Nāïas, ădis ἡ **Nāïs**, ĭdis θ. Ναΐας, Ναΐς· Naïdes, πλ. αἱ Ναΐάδες· (π.) = τὸ ὕδωρ· μετφ. πᾶσα Νύμφη.

nam, σύνδ. αἰτιολ. καὶ διασαφ., γάρ, ἐπεί (διότι, ὅῆλα ὅή)· 1) τίθεται ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως, ἐνίοτε δὲ παρὰ ποιητ. καὶ μετ' ἄλλην λέξιν (his n. plebecula gaudet)· 2) ἐν ἐρωτηματ. προτάσεσι τίθεται πρὸς ἐντονωτέραν ἔκφρασιν τῆς ἐρωτήσεως: nam quis ἢ quis nam καὶ συνήθ. quisnam = τίς γάρ; τίς ποτε; 3) ἑνοῦται τοῖς mehercule, edepol = ναὶ μὰ τὸν Δία· 4) = autem, vero: n. quod de Appio scribis, ὅ,τι δὲ περὶ τοῦ Ἀππίου γράφεις.

nam-que, (παρὰ Κικέρ. πρὸ φωνήεντος, παρὰ τοῖς ἄλλοις δὲ καὶ πρὸ συμφώνου), συνδ. αἰτιολ. ἐντονώτερος τοῦ nam, γάρ, ἐπεί, ἐπεί τοι (= ἐπειδὴ τῷ ὄντι)· ἰδὲ nam.

nanciscor, nactus ἢ nanctus sum, ἀποθ. γ'. 1) τυγχάνω, ἐπιτυγχάνω τι-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νώς, λαγχάνω, λαμβάνω τι (συνήθ. ἀνέλπιστον ἀγαθόν· πρβλ. accipio, adipiscor, impetro), rem aliquam; (σπ.) -morbum, febrim, νόσος, πυρετὸς λαμβάνει με· 2) καταλαμβάνω, εὑρίσκω τι, castra, locum.

Nannētes ἡ **Namnētes**, tum, ἀ. πλ. Ναμνῆται, ἔθνος τῆς ὀυτ. Γαλλίας.

nānus, i, ἀ. νᾶνος κ. νάννος (Λατιν. pumilio)· (μ.) καὶ = μικρὸς ἵππος.

Nāntŭātes, ium ἀ. Ναντουᾶται, Ἀλπειον ἔθνος.

Napaeae, ārum, θ. πλ. (π.) Ναπαῖαι νύμφαι.

Nar, āris, ἀ. Νάρνος, ποτ. Ἰταλίας ἐνούμενος ἐν τῇ Ὀμβρικῇ τῷ Τιβέρει.

Narbo, ōnis, ἀ. ἡ Ναρβών, πόλις τῆς Γαλλίας, ἢ ὡς Ρωμαϊκὴ ἀποικία N. Martius ἐκαλεῖτο,

narcissus, i, ἀ. 1) νάρκισσος (φ.)· 2) κύρ. ὄν. ὁ Νάρκισσος.

nardĭnum, i, οὐ. (vinum), ναρδίτης οἶνος.

nardus, i, θ. καὶ **-dum**, i, οὐ. 1) ἡ νάρδος, ὄνομα πολλῶν εὐωδῶν φυτῶν· 2) τὸ ἐκ τῆς νάρδου ἔλαιον.

nāris, is, θ. 1) ἐν τῷ ἐν. μυκτήρ, ῥώθων· 2) ἐν τῷ πλ. (π. καὶ ἐν τῷ ἑνικῷ, οἱ μυκτῆρες, οἱ ῥώθωνες, αἱ ῥῖνες· -ibus uior, μυκτηρίζω· ἐντ. μετφ. homo emunctae naris, ἄνθρ. ἀστεῖος (ἀντίθ. obesae naris κορυζῶν)· acritae -es = ἄνθρωπος ἀγχίνους.

Narisci, ōrum, ἀ. Ναρισταί (Πτολ. Οὐαριστοί), ἔθνος Σουηβικόν.

nārīta, ae, ἀ. νηρίτης (ὄστρεον)·

Narnĭa, ae, θ. Ναρνία, πόλις Ὀμβρικῆς· ἐντ. **-niensis**, e, τῆς Ναρνίας καὶ οὐσ. **-nienses**, ium, ἀ. πλ. οἱ Ναρνιᾶται.

narrābilis, e, (π.), λεκτός, διηγητός.

narrātĭo, ōnis, θ. διήγησις, διήγημα.

narrātĭuncŭla, ae, θ. διηγημάτιον

narrātor, ōris, ἀ. ὁ διηγούμενος.

narrātus, us, ἀ. = narratio.

narro, ā'. 1) ἀφηγοῦμαι, διηγοῦμαι, λόγῳ διεξέρχομαι, δηλῶ, ἀγγέλλω τι· 2) λέγω· quid narras, τί λέγεις; is narratur hoc fecisse, οὗτος ἐλέγετο (ἐθρυλλεῖτο) ποιῆσαι τοῦτο.

narthēcium, ii, οὐ. ναρθήκιον, πυξίς, θήκη (κυρ. ἐκ νάρθηκος πεποιημένη).

narus, ἰδὲ gnarus.

Nāryx, ўcis, θ. Νάρυξ, Νάρυκος, πόλις τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν, ἐξ ἧς Αἴας ὁ Ὀϊλέως καὶ ἡ ἐν Βρεττίῳ πόλις Λοκροί· Ἐντ. **Nāryсĭus**, a, um, Ναρύκιος, Λοκρικός· -heros, Αἴας ὁ Ὀϊλέως. **Narycia** (δηλ. urbs), Ναρυκία, ἡ ἐν Βρεττίῳ πόλις Λοκροί.

Năsămōnes, um, αἰτ. as, ἀ. πλ. Νασαμῶνες, ἔθνος τῆς Λιβύης· ἐντ. **-niăcus**, a, um, Νασαμωνιακός, Λιβυκός.

nascor, nātus sum (μέλ. μτχ. nasciturus), ἀποθ. γ'. 1) γεννῶμαι, φύομαι, γίγνομαι, patre praeclaro ἐκ πατρὸς μάλα ἐνδόξου, servā ἐκ δούλης, ἀλλὰ καὶ ex fratre et sorore ἐξ ἀδελφοῦ καὶ ἀδελφῆς· (π.) - de pellice, ab aliquo, γεννῶμαι ἐκ παλλακίδος, ἀπό τινος· 2) ἐπὶ ἀψύχων· γίγνομαι, φύομαι, εὑρίσκομαι: violae -untur; plumbum ibi -ĭtur; 3) γίγνομαι, φύομαι (ἐκ τινος), ἀρχὴν λαμβάνω, ἀνατέλλω, amnis, ventus; luna - ĭtur, ἀνατέλλει, ἐπιτέλλει, collis - ĭtur, αἴρεται, ἀνέχει· 4) ἡ μετχ. **nātus**, a, um· α) πεφυκώς πρός τι, οἰκείως ἔχων πρός τι, ἱκανὸς εἴς τι, ad rem ἢ rei alicui· π.) καὶ in rem καὶ (π.) ἀπαρεμφ. β) πέφυκε, φύσει ἐστίν: locus ita n. est· ἐντ. pro (σπ. καὶ e) re nata, ὡς πέφυκε τὰ πράγματα, ἐκ τῶν ἐνόντων, ἐκ τῶν παρόντων· 6) μετ' αἰτ. χρον. = γεγονώς: homo annos nonaginta natus ἄνθρωπος ἐννενήκοντα ἔτη γεγονώς, ἢ ἄνθρ. ἐνενηκοντούτης· ἐσθ' ὅτε προστίθ. τὸ major ἢ minor μετὰ τοῦ quam ἢ ἄνευ τοῦ quam, ἰδὲ magnus· γ) οὐσ. ἀ. = ὁ υἱός· θηλ. = ἡ θυγάτηρ· ἐν τῷ πληθ. = τὰ τέκνα.

Nasīca, ae, ἀ. (nasus, ἴσως = ὀξύρρις), Νασικᾶς, ἐπωνυμία τῶν Σκηπιώνων

Năsĭdiēnus, i, ἀ. Νασιδιηνός, ὁ ἐξ ἰδιώτου μέγας γενόμενος.

Năsĭdĭus, i, ἀ. Ναιδιος, ἱππότης· ἐντ. **-diānus**, a, um, τοῦ Ναιδίου, naves νῆες.

năsŭterna, ae, θ. (nasus, terni), πρόχους, προχύτης τρισχεδὲς στόμιον ἔχων.

Năso, ōnis, ἀ. (nasus, κυρ. μεγαλόρρινος), Νάσων, ἰδὲ Ovidius.

Năsos, i, θ. Νᾶσος, Νῆσος, προάστειον τῶν Συρακουσῶν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

nassa, ἡ **naxa**, ae, θ. κύρτος (κόφινος ἁλιευτικός)· μετφ. = βρόχος, κινδυνώδης θέσις.

nasturtĭum, ii, οὐ. κάρδαμον.

nāsus, i, ἀ. ἡ ῥίς· 2) μετφ. (Ὁράτ.) α) ῥίς, ὄσφρησις· β) μυκτήρ, μυκτηρισμός.

nasūte, ἐπίρ. μετὰ μυκτηρισμοῦ.

nāsūtus, a, um, (nasus)· 1) μεγαλόρινος· 2) μετφ. α) = ἀγχίνους· β) μυκτηρίζων, σκωπτικός.

nātālīcĭus, a, um (natalis)· 1) γενεθλιακός, γενέθλιος, dapes, sidera; -praedicta, γενεθλιαλογία· 2) οὐσ. **natalicia**, ae, θ. (ὑπον. scena), γενεακὸν δεῖπνον.

nātālis, e (nascor)· 1) γενέθλιος, dies, ἡμέρα· (π.) humus, solum n. ἡ πατρίς· 2) οὐσ. Α) ἐν. **-lis**, is, ἀ. α) ὑπον. dies, γενέθλιος ἡμέρα, τὰ γενέθλια· β) ὑπον. deus, ὁ γενέθλιος δαίμων· γ) ὑπον. locus, ἡ πατρίς· Β) **-les**, ium, ἀ. α) γένος, γενεά: clari -les, περιφανὲς γένος· β) **-lium** peritus, γενεθλιαλόγος.

nātātĭo, ōnis, θ. νῆξις, κολύμβησις.

nātātor, ōris, ἀ. νήκτης, ὁ νηχόμενος, ὁ κολυμβητής.

nātĭo, ōnis, θ. (nascor)· 1) γέννησις· ἐντ. (προσωπόπ.) ἡ τῆς γενέσεως θεά· 2) τὸ γένος, ἡ φυλή, τὸ εἶδος· 3) τὸ γένος, ἡ τάξις, ἡ ἑταιρία· 4) γένος, φῦλον, ἔθνος, λαός.

nātis, is, θ. γλουτός, συνήθ. ἐν τῷ πληθ. = γλουτοί, πυγαί (κωλομέρια).

nātīvus, a, um· 1) γεννητός· μετφ. verba -a, πρωτότυποι λέξεις· 2) ἔμφυτος, lepos χάρις· 3) αὐτοφυής, φυσικός (οὐ τεχνητός), speccus, color.

năto, ā΄. (no)· 1) νήχομαι, piscis -at. ἐντ. (π.) μεταθ. ἐννήχομαί τινι, διανήχομαί τι, aquas τὸ ὕδωρ· unda natatur piscibus, ἰχθύες ἐννήχονται τοῖς κύμασιν· ἡ μετχ. οὐσ. natantes ium (π.) = οἱ ἰχθύες· 2) κυμαίνω, κυματοῦμαι, κινοῦμαι, ῥέω, ἐκχέομαι, ἐκτείνομαι, fluvius, folia, seges, vestis m: ἐντ. campi natantes, αἱ θάλασσαι· 3) μετφ. α) νήχομαι, ῥέω τινί = πλήρης, ἀνάπλεως εἰμί τινος: -avant pavimenta vino, τὸ ἔδαφος οἴνῳ ἔρρει (πλῆρες οἴνου ἦν)· β) ἐπὶ μεθυόντων καὶ ἀποθνησκόντων, = ἀβέβαιος, ἀμφίλυς εἰμι· 3) ἐπὶ ποδὸς ἐν λίαν μεγάλοις ὑποθήμασιν· ἀστατῶ, πλέω· ἐντ. μετφ. = ἀστατῶ, ἀβέβαιός εἰμι, ἐνδοιάζομαι.

natrix, īcis, θ. ἡ ὕδρα· μετφ. (Σουητ.) = ἐπικίνδυνος ἄνθρωπος, ὄφις.

nātūra, ae, θ. (nascor)· 1) (ἀρχ.) φύσις = γέννησις: -ā pater, ὁ φύσει, γόνῳ πατήρ: -ā filius, ὁ κατὰ φύσιν υἱός· 2) φύσις = ἡ φυσικὴ ἰδιότης, animae τῆς ψυχῆς, montis τοῦ ὄρους, bona n. = σῶμα εὐπαγές· 3) φύσις = θυμός, χαρακτήρ, τρόπος· 4) φύσις = φυσικὴ πορεία, φυσικὸς νόμος: est in rerum -ā ἢ cadit in rerum -am = φύσιν ἔχει (μετ' ἀπαρεμφ.) = ἐνδέχεται, δυνατόν ἐστιν· satis facio, cedo, concedo -ae = ἀποθνήσκω· 5) φύσις = κόσμος (ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ λέγεται m. rerum ἢ τῶν ὄντων φύσις)· 6) φύσις = οὐσία, ὄν: duae -ae= γῆ καὶ ὕδωρ.

nātūrālis, e, (natura)· 1) φυσικός, filius υἱὸς (ἀντίθ. adoptivus)· 2) φυσικός, αὐτοφυής, moles ὄγκος· 3) φυσικός (ὁ μὴ ἐκ τῆς παιδείας κ.λ. μεταβληθείς), societas, notio, mors· 4) -āle, οὐσ. οὐ. = φυσικὸν δῶρον· 5) -āles questiones, αἱ περὶ φύσεως διατριβαί.

nātūrāliter, ἐπίρ. (naturālis), φυσικῶς, φύσει, κατὰ φύσιν.

1. nātus, us, ἀ. (nascor), εὔχρ. μόνον ἐν τῇ ἐν. ἀφαιρ. **natu**, (=γενεῇ, Ὅμ.), τῇ ἡλικίᾳ, τὴν ἡλικίαν: magnus grandis natu, προβεβηκώς, πρεσβύτης· major natu, πρεσβύτερος· minimus natu, νεώτατος.

2. nātus, a, um, ἰδὲ nascor 4.

nauclērĭcus ἢ **-rĭus**, a, um, ναυκληρικός, ναυκλήριος, Πλ.

naucum, i, οὐ. εὔχρ. μόνον κατὰ τὴν γεν. τοῦ ἐν. **nauci**, μετ' ἀρνήσ. καὶ μετὰ τῶν ῥημ. facio, abeo = περὶ ὀλίγου ποιοῦμαι, ἐν οὐδενὶ λόγῳ τίθεμαι.

naufrăgĭum, ii, οὐ. (navis, frango), 1) ναυαγία. -facio, ναυαγῶ· ἐντ. μετφ. = φθορά, ἀπώλεια, patrimonii τῆς πατρῴας οὐσίας· 2) τὸ ναυάγιον, τὰ ναυάγια, μάλ. μετφ. n. reipublicae.

naufrăgus, a, um (navis frango)· 1) ναυαγός, homo· οὐσ. ὁ ναυαγός. ἐντ. μετφ. = ναυαγός, ἀπολωλώς, μεγάλην συμφορὰν παθών, homo· -patrimonio, ὁ τὴν πατρῴαν οὐσίαν ἀποβαλών· 2) (π.) ἐπὶ θαλάσ. = ναυαγίαν ἐπιφέρων, ναυφθόρος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

naulĭa ἡ, **nablĭa**, ōrum, οὐ. πλ. (π.) ἡ ναῦλα ἢ νάβλα, ἄγνωστον ἐντατόν μουσικόν ὄργανον.

naulum, i, οὐ. (μ.) ναῦλον.

naumăchĭa, ae, θ ναυμαχία, ἧ γάριν θέας ἐπετελεῖτο· ἐντ. καὶ ὁ ἐν ᾧ αὕτη ἐγίγνετο τόπος (ὃς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἦν ὀξαμενή).

naumăchiārĭus, a, um, τῆς ναυμαχίας· οὐσ. **-rĭus**, ii, ἀ. ὁ ἀγωνιζόμενος ἐν τῇ πρὸς θέαν γιγνομένῃ ναυμαχίᾳ.

Naupāctus, i, θ. Ναύπακτος· ἐντ. **-tōus**, a, um, Ναυπάκτιος.

Nauplĭus, ii, ἀ. Ναύπλιος, πατὴρ τοῦ Παλαμήδους· ἐντ. **Naupliădes**, ae, ἀ. Ναυπλιάδης = ὁ Παλαμήδης.

nausĕa, ae, θ. (navis)· 1) ναυσία, ναυτία· 2) ἔμεσις, ἔμετος.

nauseābundus, a, um, ναυτιῶν.

nauseo, ā. (nausea)· 1) ναυσιῶ, ναυτιῶ· 2) ἐμῶ· 3) μετφ. (π.) ἀσῶμαι, σικχαίνομαι.

nauseŏla, ae, θ. μικρά τις ναυτία.

nausĕōsus, a, um, ἐμετοποιός.

Nausĭcăa, ae, θ. Ναυσικάα.

nauta, ae, ἀ. (ἐκ τοῦ navita)· 1) ναύτης, ναυβάτης· 2) (Ὁράτ. ὠδ. 1, 1, 14) = mercator, ἔμπορος.

nautĕa, ae, θ. ἄντλος (κ. σεντίνα).

nautĭcus, a, um, ναυτικός· **-um verbum**, ναυτικὴ λέξις· **-clamor** βοὴ τῶν ναυτῶν· **res -ae**, τὰ ναυτικά· οὐσ. ἀ. πλ. = οἱ ναυτικοί, οἱ ναῦται.

nāvālis, e, 1) νήϊος, ναυπηγήσιμος, **materia** ξυλεία· 2) νήϊος, ναυτικός· **bellum -e**, ὁ κατὰ θάλασσαν πόλεμος· **castra -ia**, ὁ ναύσταθμος· **socii -es**, συνηθ. = οἱ ναῦται, οἱ κωπηλάται, ἀλλὰ καὶ = οἱ ναυτικοὶ στρατιῶται, οἱ ἐπιβάται· 3) οὐσ. ἐν τῷ πληθ. (π. καὶ ἐν τῷ ἑν.) **navalia**, ium, οὐ. πλ. α) τὰ ναυπήγια, νεώρια, οἱ νεώσοικοι· β) (π.) ὁ λιμήν· γ) ὁπλίσματα νεώς.

nāvārchus, i, ἀ. ναύαρχος.

nāvĭcŭla, ae, θ. πλοιάριον.

nāvĭcŭlārĭus, a, um, ναυκληρικός· ἐντ. οὐσ. α) **-rĭa**, ae, θ. (res), ἡ ναυκληρία: **-am facio**, ναυκληρῶ· β) **-rĭus**, ii ἀ. (homo), ὁ ναύκληρος.

nāvĭfrăgus, a, um, ναυαγίαν ἐπιφέρων, ναυφθόρος.

nāvĭgābĭlis, e, πλωτός, **amnis** ποταμός.

nāvĭgātĭo, ōnis, θ. (navigo) πλοῦς· **-diei**, ἡμερήσιος πλοῦς· **bona n.** πλοῦς οὔριος, εὔπλοια· **patiens -ōnis**, πλωτὸς, ναυσίπορος.

nāvĭgātor, ōris, ἀ. (μ.), ναύτης.

nāvĭger, ĕra, ĕrum, (π.), πλώϊμος, πλωτός.

nāvĭgĭŏlum, i, οὐ πλοιάριον.

nāvĭgĭum, ii, οὐ. (navis)· 1) πλοῖον· 2) (Λουκρ.) πλοῦς.

nāvĭgo, ā. (navis, ago)· 1) ἀμετ. πλέω, **in Asiam** εἰς Ἀσίαν· **-e portu**, ἐκπλέω τοῦ λιμένος, ἀνάγομαι· παροιμ. **-in portu = ἀσφαλῆς εἰμι**· ἀπρόσ. **navigātur** = πλέουσιν. ἐντ. (π.) = νήχομαι· 2) μετβ. α) πλέω τι ἢ διά τινος, ἱστιοδρομῶ διά τινος· β) **quae homines -ant**, ὁ πλοῦς τῶν ἀνθρώπων.

nāvis, is, θ. 1) ναῦς, **-longa**, ἡ μακρὰ ναῦς, ἡ τριήρης· **-oneraria**, ἡ φορτηγὸς ναῦς, ἡ ὁλκάς· **-tecta (constrata)**, ναῦς κατάστρωμα ἔχουσα (ἀντιθ. **aperta**)· **-em orno (adorno** κ.τ.λ.), ἐξοπλίζω, ἐξαρτύω ναῦν· **deduco -em**, καθέλκω ναῦν (ἀντιθ.) **subduco -em**, ἀνέλκω ναῦν· **-em solvo**, ἀποπλέω· **-solvit**, ἡ ναῦς ἐκπλεῖ· **-em apello (applico) ad terram** ἢ **terrā**, προσορμίζω τὴν ναῦν· **vehor nave** ἢ **in nave**, πλέω· 2) **navis Argolica** ἢ ἁπλ. **navis**, ἡ Ἀργὼ (ἄστρον)· 3) μετφ. (ἐπὶ πόλεως) = ἡ τύχη, μοῖρα, Κικέρ.

nāvīta, ae, ἀ. (π. καὶ μ.) = nauta.

nāvītas, ātis, θ. ἐνέργεια, ὁραστηριότης, ἐπιμέλεια, προθυμία.

nāvĭter, ἐπίρ. 1) ἐνεργῶς, ὁραστικῶς, ἐπιμελῶς, προθύμως· 2) ὅλως, ἐντελῶς.

nāvus (καὶ **gnavus**), a, um, ἐνεργός, ὁραστήριος, ἐπιμελής, πρόθυμος, φιλόπονος.

Naxus, i, θ. Νάξος, νῆσος· ἐντ. **Naxĭus**, a, um, Νάξιος.

1. nē, ἰδὲ nae.

2. nĕ, ἐρωτηματ. μόριον προσαρτώμενον ἐν τέλει τῆς λέξεως δι' ἧς γίγνεται ἡ ἐρώτησις· 1) ἢ (κοιν. ἔ): **putasne?** ἢ οἴει; (= νομίζεις ἔ;), **erasne in schola?** ἦσθα ἐν τῇ σχολῇ; 2) = nonne, ἆρ' οὔ: **videsne?** ἆρ' οὐχ ὁρᾷς; 3) ἐν τῇ διαζευτικῇ ἐρωτήσει· ἢ: **rerum verborumne?** τῶν ἔργων ἢ τῶν λόγων; 4) εἰ (= ἄν): **quaero, rectene memi-**

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

nerim, ἐρωτῶ, εἰ ὀρθῶς μέμνημαι: ne... an = εἰ... ἤ (πότερον... ἤ).

3. nē, ἐπίρ. καὶ σύνδ. 1) μή, ὅπως μή, ἵνα μή, ὡς μή: ne dicas, μὴ εἴπῃς· ne id Jupiter sineret, μὴ τοῦτο Ζεὺς τελέσειεν· ne multis, ἵνα μὴ μακρολογῶ· ἐντ. α) metuo ne fiat, δέδοικα μὴ γένηται (τὸ δὲ ἀντίθ. metuo ut fiat, δέδοικα μὴ οὐ γένηται)· 2) ne non = μὴ οὐ· 3) ne sit = οὐκ ἂν εἴη (δεδόσθω ὅτι οὐκ ἐστίν)· 2) (σπ.) = ne quidem, οὐδέ, μηδέ: 4) (σπ.) = nedum, μὴ ὅτι· ne nunc senem, μὴ ὅτι (πολλῷ δὲ μᾶλ.) νῦν γέροντα.

Neaera, ae, θ. Νέαιρα, ἑταίρα.

Neāpŏlis, is, θ. Νεάπολις, 1) τὸ τέταρτον τμῆμα τῶν Συρακουσῶν· 2) πόλις τῆς Καμπανίας· ἐντ. **-tānus**, a, um, τῆς Νεαπόλεως· οὐσ. **-tāni** ōrum ἀ. πλ. οἱ Νεαπολῖται.

nĕbŭla, ae, θ. 1) νεφέλη, ὁμίχλη, ἀτμός, νέφος· 2) καπνός· 3) μετφ. σκοτεινός καὶ ἀκατάληπτος.

nĕbŭlo, ōnis, ἀ. ὁ οὐδενὸς ἄξιος, ὁ οὐτιδανός, ἀγύρτης.

nĕbŭlōsus, a, nm, (nebula)· 1) νεφελώδης, ὁμιχλώδης· 2) μεταφ. σκοτεινός.

nĕc καὶ **nĕque**· 1) ἐπίρ. = non, οὐ: (εὔχρ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν συνθέσει, necne, necopinatus): n. recte, οὐκ ὀρθῶς· 2) σύνδ. Α) ἁπλοῦς = et non, καὶ οὔ: nuntii tristes nec varii, ἀγγελίαι λυπηραὶ καὶ οὐ ποικίλαι· μάλ. α) ἡνωμ. τοῖς enim, vero, tamen, οὔτε γάρ, οὐδὲ γάρ, ἀλλ' οὐδέ, οὐδ' ὅμως· β) neque... non = et: neque tu hoc non intelligis, καὶ σὺ τοῦτο οὐ κατανοεῖς· γ) (σπ.) = neve, καὶ μή· δ) = ne quidem, οὐδέ· ε) nec non, πρός δ' ἔτι, πρὸς τούτοις δέ· ϛ) nec non et, nec non etiam, πρὸς δ' ἔτι καί, ὡσαύτως δὲ καί· Β) διπλοῦς, α) nec... nec, (ἐν δυσὶν ἀρνητ. προτάσ.) = οὔτε... οὔτε· β) neque... et (σπ. que) οὔτε ... τε, τὰ μὲν οὔ ... τὰ δέ· γ) et ... neque, καὶ ... καὶ οὔ: via et certa neque longa, ὁδὸς καὶ ἀσφαλὴς καὶ οὐ μακρά· δ) ἐνίοτε εὕρ. neque ...neque...aut.

nec-dum, (neque-dum), ἐπίρ. (καὶ διηρημ. γραφόμενον)· 1) οὔτε πω, καὶ οὔπω· 2) οὐδέπω.

nĕcessārĭe, ἐπίρ. (σπ.) = necessario.

nĕcessārĭo, ἐπίρ. (necessarius), ἀναγκαίως, ἐξ ἀνάγκης.

nĕcessārĭus, a, um, (necesse) 1) ἀναγκαῖος: quae ad vitam -ia sunt, τὰ πρὸς τὸν βίον ἀναγκαῖα, τὰ ἐπιτηδεια· ἐντ. α) ἀναγκαῖος, ἀνέκφευκτος, mors· β) ἀναγκαῖος, ἀναγκάζων, causa 2) μετφ. ἀναγκαῖος, προσήκων, στενῶς συνδεδεμένος (συγγενείᾳ, φιλίᾳ, πελατείᾳ), ἐντ. οὐσ. συγγενής, ἐπιτήδειος, φίλος, πελάτης, πάτρων.

nĕcĕsse καὶ (ὡς τὰ πολλὰ ἀρχ.) **necessum**, ἐπίθ. (οὗ εὔχρ. μόνον ἡ ἐνικ. ὀνομ. καὶ αἰτ. τοῦ οὐδ), ἀναγκαῖον, ἀνάγκη: homini n. est mori, τῷ ἀνθρώπῳ ἀναγκαῖόν ἐστιν ἀποθανεῖν· n. est haec oratio nulla sit τὸν λόγον τοῦτον μηδένα εἶναι ἀνάγκη ἐστιν· id quod n. est, ὅπερ ἀναγκαῖόν ἐστιν· non n. habeo scribere, οὐκ ἀναγκαῖον ἐστί μοι γράφειν.

nĕcessĭtas, ātis, θ. (necesse)· 1) ἀνάγκη, ἀνάγκης δύναμις: pareo -ti, πείθομαι τῇ ἀνάγκῃ· ex -āte facio aliquid, ἐξ ἀνάγκης ποιῶ τι· ultima (extrema) n. = ὁ θάνατος· 2) μετφ. ἀνάγκη, ἀναγκαιότης, ἐπιτηδειότης, φιλία· ἐντ. = ἡ συγγένεια· 3) ἐν τῷ πληθ. = ἀνάγκαι, χρεῖαι· 4) (μ.) ἀνάγκης δεινά, στέρησις· 5) (σπ.) = necessitudo 2.

nĕcessĭtūdo, ĭnis, θ. (necesse)· 1) = necessitas, 1 καὶ 3· 2) συνήθ. ἀνάγκη, ἀναγκαιότης, ἐπιτηδειότης, ἦτοι φιλία, οἰκειότης, συναρχοντία, πελατεία, ξενία, σχέσεις· ἐντ. (μ.) μετων. ἐν τῷ πληθ. = οἱ ἀναγκαῖοι, οἱ προσήκοντες, οἱ συγγενεῖς, οἱ φίλοι.

neclĕgo, ἴδε negligo.

nec-ne, ἐπίρ., ἢ οὔ· 1) ἐπὶ πλαγίας ἐρωτ. α) utrum... necne, πότερον... ἢ οὔ· β) ne... necne: sintne dei n. εἰσὶν θεοὶ ἢ οὔ; 2) (σπ.) ἐπὶ εὐθείας ἐρωτήσ. sunt haec tua verba necne?

nec-non (neque non), ἴδε nec.

nĕco, ā'. φονεύω, ἀποκτείνω, διαφθείρω τινά (φαρμάκῳ, ἀγχόνῃ, πείνῃ, πυρί, μαστιγώσει, κεραυνῷ, σπαν. δι' ξίφει· πρβλ. interficio, jugulo, trucido)· μετφ. = διαφθείρω, καταπαύω.

nĕc-ŏpīnans, ntis, ἐπίθ. ἀπροσδόκητος, οὐ προσδοκῶν

nĕc-ŏpīnāto, ἐπίρ. ἀπροσδοκήτως.

nĕc-ŏpīnātus, a, um, ἀπροσδόκητος, οὐ προσδοκώμενος, adventus, bunum; ex necopinato, ἐπιρημ. = ἀπροσδοκήτως.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

nĕc-opīnus, a, um (π.)· 1)= necopinatus· 2) = necopinans.

nectar, ăris, οὐ. νέκταρ· α) θεῖον ποτόν· β) θεῖον μύρον ('Οβίδ.)· γ) μετφ. (π.) πρὸς δῆλωσιν τοῦ γλυκέος καὶ εὐαρέστου· γάλα, μέλι, εὐοσμία.

nectărĕus, a, um (π.) νεκτάρεος· ἐντ. (π.)· α) = θεῖος : aquae -ae = δρύσος· β) = γλυκύς, ἡδύς.

necto, nexŭi καὶ nexi, nexum, γ'. 1) πλέκω, retia δίκτυα, coronas στεφάνους· -catenas, συνδέω ἁλύσεις· (π.) -brachia, περιπλέκω τοὺς βραχίονας· ἐντ. περιδέω, ἀναδέω, comam myrto. 2) μετφ. α) συνδέω, συνάπτω τινί, ἐξαρτῶ ἔκ τινος· β) πλέκω, μηχανῶμαι, dolum· γ) -moram, ἀείποτε ἀναβάλλομαί τι· δ) δέω: sacramento nexus, ὅρκῳ δεθείς· ε) τεχν. ὅρ. τὸν ὀφειλέτην ἐπί τινα χρόνον ὑποχείριον ποιῶ τῷ δανειστῇ, τόκε nexum. Ἐντ. **nexi**, ōrum, ἀ. πλ = οἱ ὑποχείριοι τῷ δανειστῇ ὀφειλέται, οἱ ἀναγκαζόμενοι ὀφειλέται δουλεύειν τοῖς δανεισταῖς ἕως ἂν τὸ χρέος ἀποδῶσιν.

nēcŭbi, ἐπίρ. (ne,alicubi), μή που, ἵνα μή που, ὅπως μή που.

nēcunde, ἐπίρ. (ne,alicunde) (Λίβ.), μήποθεν, ὅπως μήποθεν.

nēdum, σύνδ. μὴ ὅτι, μή τι, μή τι γε (= πολλῷ δὲ ἧττον, πολλῷ δὲ μᾶλλον): satrapes non potest, n. tu possis, ὁ σατράπης οὐ δύναται, μὴ ὅτι σὺ δύνασαι· adulationes etiam victis graves, n. victoribus, αἱ κολακεῖαι καὶ τοῖς ἡττημένοις ἐπαχθεῖς εἰσι, μὴ ὅτι τοῖς νικηταῖς· 3) (ἀμφίβ.) = non modo, οὐ μόνον (ἐπομ. τοῦ sed etiam).

nĕ-fandus, a, um (ὡς τὸ πολὺ π. καὶ μ.), κυρ.= ἄρρητος. ἐντ. = οὐ θεμιτός, ἀνόσιος, ἀσεβής, μιαρός· οὐδ. οὐσ. = τὸ πονηρόν, τὸ κακούργημα.

nĕfārie, ἐπίρ. ἀνοσίως, ἀσεβῶς.

nĕfārius, a, um, ἄρρητος, ἀθέμιτος, ἀνόσιος, ἀσεβής, μιαρός.

nĕfās, οὐ. (εὔχρ. μόνον ἐν τῇ ὀνομ. καὶ αἰτ. τοῦ ἑνικοῦ)· 1) τὸ ὑπὸ τῶν θεῶν ἀπαγορευόμενον, τὸ ἀνόσιον, ἀθέμιτον (ἀντίθ. fas θεμιτόν): n. est dictu, οὐ θέμις εἰπεῖν· πολλάκ. τίθεται ὡς ἐπιφών. ἢ παρένθ. = φῦ! φεῦ! 2) μετφ. (π.) = ἀνόσιος, μιαρὸς ἄνθρωπος.

nĕ-fastus, a, um, 1) dies -i, αἱ ἀποφράδες, αἱ μὴ δικάσιμοι ἡμέραι· 2) (π. καὶ μ.) = nefarius· 3) (π. καὶ μ.) ἀποτρόπαιος, ἀπαίσιος, δυσαιώνιστος, ὀλέθριος.

nĕgantĭa, ae, θ. (nego) = negatio.

nĕgātĭo, ōnis, θ. (nego), ἄρνησις.

nĕgĭto, ā'. (nego) (σπ.) ἀρνοῦμαι.

neglectĭo, ōnis, θ. (negligo), ἀμέλησις, ὀλιγώρησις ἀδιαφορία.

1. neglectus, a, um (μετχ. τοῦ negligo) ἠμελημένος, οὐκ ἐν τιμῇ ὤν.

2. neglectus, ūs, ἀ. = neglectio.

neglĭgens, ntis (-ior -issimus)· [μετχ. τοῦ negligo], ἀμελής, ὀλίγωρος, ἀδιάφορος, homo; -in amicis elegentis, ἀλιγώρως ἔχων περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν φίλων· -legum, officii, ὀλιγωρῶν τῶν νόμων, τοῦ καθήκοντος· μάλ. = δαπανηρός (ἀντίθ. parcus).

neglĭgenter, ἐπίρ. (-ius,-issime), ἀμελῶς, ὀλιγώρως, ῥᾳθύμως.

neglĭgentĭa, ae, θ. (negligens), ἀμέλεια, ὀλιγωρία, ἀδιαφορία, ἀφροντιστία, ῥᾳθυμία, ὄκνος.

neglĭgo (καὶ **neglĕgo, necllĕgo**), ēxi, ectum, γ'. (nec,lego), δθ. κυρ. = οὐκ ἐκλέγω, ἀντίθ. diligo)· 1) ἀμελῶ, ὀλιγωρῶ, aliquid facere ποιεῖν τι, mandatum τοῦ προσταχθέντος, (σπ.) de aliquo ἀμελῶ τινός. ἐντ. α) (π.) -committere facinus = παρ' οὐδὲν ἡγοῦμαι ἀνόσιόν τι πράττειν· 2) συχν. μετ' αἰτιατ. = ὀλιγώρως, ἀδιαφόρως θεωρῶ τι, οὐ τιμωροῦμαί τι, injurias τὰς ἀδικίας· καὶ μέτ' αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ. = ἀφροντιστῶ, ἀδιαφορῶ, ἐῶ, Gallias vastari τὰς Γαλλίας δηωμένας· 2) ἀμελῶ, παραμελῶ, καταφρονῶ τινος, leges τῶν νόμων, deos τῶν θεῶν.

nĕgo, ā'. (nec)· 1) ἀμετ. ἀποφάσκω, ἀρνοῦμαι: vel ajas, vel neges· 2) μεταδ. α) ἀρνοῦμαί τι, crimen (ἀντίθ. dico, confiteor)· β) αἰτ. καὶ ἀπαρέμφ., οὗ φημι, λέγω ὅτι οὐ: n. quicquam esse bonum· γ) ἐν τῷ παθητ., negor ἐπομένου ὀνόμ. ἢ ἀπαρεμφ. =, οὗ φασιν, λέγουσιν ὅτι ἐγώ (σύ, αὐτός) οὐ: casta (ὑπον. esse) negor = λέγουσιν ὅτι οὐκ ἁγνή εἰμι· vis facta (esse) negabitur, ἐρεῖ ὅτι βία οὐκ ἐγένετο· γ) ἀπαρνοῦμαι, ἀρνοῦμαί τινί τι, auxilium Vejentibus· δ) (π.) n. (me) comitem, οὐ βούλομαι ἀκολουθήσειν· n. me vinculis, ἀποβάλλω τὰ δεσμά· regio -at

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

poma, ἡ χώρα οὐ παράγει μῆλα· n. domibus (π.), στεροῦμαι οἰκιῶν.

nĕgōtĭālis, e, (σπ.), πραγματικός, πρακτικός, pars (ἀντίθ. judicialis).

nĕgōtĭātĭo, ōnis, θ. ἐμπορία, μάλ. τραπεζιτική ἐργασία.

nĕgōtĭātor, ōris, ἀ. μεγαλέμπορος, ἔμπορος, μάλ. τραπεζίτης.

nĕgōtĭor, ἀποθ.α'. (negotium), ἐμπορεύομαι, μετέρχομαι τὸν μεγαλέμπορον ἢ τραπεζίτην· ἢ μετχ. **negotians**, ntis, οὐσ. ἀ. μεγαλέμπορος, τραπεζίτης.

nĕgōtĭōsus, a, um, (-ior, -issimus), πολυπράγμων, φιλοπράγμων, πραγματικός, πρακτικός, δραστικός, ἄσχολος· ilies -i, ἐργάσιμοι ἡμέραι (ἀντίθ. sacri)· ἐντ. provincia -a, ἐπαρχία πράγματα παρέχουσα.

nĕgōtĭum, ii, οὐ. (nec, otium)· 1) ἀ σ χ ο λ ί α, πρᾶγμα, ἔργον, sum in n. (ἀντίθ. in otio), πολλὴν ἀσχολίαν ἔχω· μάλ. α) τὰ τῆς πόλεως, τὰ πολιτικά· β) ἐμπορία (ἰδὲ negotiator)· γ) (μ.) οἰκη· δ) ὁ οἶκος, τὰ οἰκεῖα: -male gero. τὰ περὶ τὸν οἶκον κακῶς διοικῶ· 2) πρᾶγμα, ἔργον ἐργῶδες, δυσχερές, χαλεπόν, οὐ ῥᾴδιον, ὀχληρὸν κ. τ. ὅμ.: nihil -ii est id facere, ῥᾴδιόν ἐστι τοῦτο ποιῆσαι· nullo -o καὶ sine -o, ῥᾳδίως, οὐ δυσχερῶς· ἐντ. α) = ὄχλος, πράγματα: facesso (exhibeo) alicui n. ὀχλον, πράγματα παρέχω τινί· β) πρᾶγμα, χρῆμα; quid -ii, τί τὸ πρᾶγμα; καὶ ἐπὶ ἀνθρ. inhumanum n. = ἀπάνθρωπός τις· γ) θέσις, κατάστασις: in atroci n., ἐν δεινῇ καταστάσει.

Nēlĕus, ĕi, ἀ. Νηλεύς, βασιλεὺς τῆς Πύλου, πατὴρ τοῦ Νέστορος· ἐντ. 1) **Nēlēĭus**, καὶ **-lēus**, a, um, Νηλήϊος· ὡς οὐσ. ἀ. = ὁ Νέστωρ· 2) **Nēlīdes**, ae, ἀ. Νηλείδης, ὁ Νέστωρ.

Nēmausum, i, οὐ. Νέμαυσος, πόλις Γαλλίας· **-senses**, ium, ἀ. πλ. οἱ Νεμάσιοι.

Nemĕa, ae, θ. Νεμέα· ἐντ. 1) **Nĕmeaeus**, a, um, Νεμεαῖος· 2) **Nĕmĕa**, ōrum, οὐ. πλ. τὰ Νέμεα, οἱ παρὰ τὴν Νεμέαν ἀγῶνες.

Nĕmĕsis, is καὶ idos, θ. Νέμεσις.

Nēmētes, tum, ἀ. πλ. Νέμητες, ἔθνος τῆς ἀρκτῴας Γαλλίας.

Nemetocenna, ae, θ. Νεμετοκίννη, μητρόπολις τῶν Ἀτρεβατῶν.

nēmo, γεν. nullius, δοτ. -ĭni, αἰτ. -ĭnem, ἀφ. συνήθ. nullo, (ἀντὶ nehemo, ὃ ἐκ τοῦ ne καὶ τοῦ ἀρχ. hemo = homo)· 1) οὐσ. οὐδείς: -amicorum, οὐδεὶς τῶν φίλων· non nemo, ἔνιοι· nemo non, οὐδεὶς ὅστις οὐ, οἱ πάντες· 2) ἐπίθ. = nullus, οὐδείς, μηδείς· -vir, οὐδεὶς ἀνήρ· -hostis, οὐδεὶς πολέμιος· καὶ -homo, οὐδεὶς ἄνθρωπος. — Σ η μ. Οὐδ. τοῦ nemo ἐστὶ τὸ nihil ἢ nulla res (=οὐδέν, μηδέν) γεν. nullius rei, δοτ. nulli rei, ἀφ. nulla re.

nĕmŏrālis, καὶ **nĕmŏrensis**, e, (π. καὶ μ.), τοῦ νέμους, τοῦ ἄλσους, ἐν νέμει, ἐν ἄλσει, μάλ. τῆς ἐν ἄλσει Ἀρτέμιδος (περὶ τὴν Ἀρικίαν)· οὐσ. in Nemorensi, ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ δρυμοῦ τῆς Ἀρικίας.

nĕmŏrĭ-cultrix, icis, θ. (π.) ἡ ὑλάδιος, ἡ ἐν δρυμῷ οἰκοῦσα.

nĕmŏrĭ-văgus, a, um, (π.) ἐν δρυμῷ πλανώμενος, aper κάπρος.

nĕmŏrōsus, a, um, (nemus)· 1) ἀλσώδης, ὑλώδης, δρυμώδης, vallis· 2) δασύς, πυκνός, silva· 3) πυκνόφυλλος, cupressus κυπάρισσος.

mempe, ἐπίρ. (mam-pe ?), δή, δῆτα, δήπου, δῆλον ὅτι, δῆλα δή, μέντοι, οἶμαι, ὡς εἰκός, τῷ ὄντι, ἀληθῶς.

mĕmus, ŏris, οὐ. 1) τὸ νέμος, τὰ τέμπη· 2) (π.) α) δρυμός, δάσος· β) ὕλη, ξύλα· γ) ἄλσος, μάλ. τὸ περὶ τὴν Ἀρικίαν ἄλσος τῆς Ἀρτέμιδος.

nēnĭa, (**naenĭa**), ae, θ. 1) ν η ν ί α, ᾠδὴ ἡ ἐπιτάφιος· 2) (π.) πᾶσα ᾠδή, μάλ. α) θρηνῳδία, ἔλεγος, ὁ ἰάλεμος· β) ἡ ἐπῳδή, τὸ μαγικὸν ᾆσμα· γ) χυδαῖον ᾆσμα, ἐντ. = βαυκάλημα·

nēnu ἢ **noenu** καὶ **nēnum** ἢ **noenum**, ἐπίρ. ἀρχ. (ἀντὶ ne unum) = non.

neo, nēvi, nētum, 6'. 1) ν έ ω, νήθω, κλώθω τι· 2) (π.) = ὑφαίνω, tunicam χιτῶνα.

Nĕŏbūle, es, θ. Νεοβούλη, κόρη τις.

Neŏcles, is καὶ i, ἀ. Νεοκλῆς· 1) πατὴρ τοῦ Θεμιστοκλέους· ἐντ. **Neoclĭdes**, ae, ἀ. Νεοκλείδης = ὁ Θεμιστοκλῆς· 2) πατὴρ τοῦ Ἐπικούρου.

Neoptŏlĕmus, i, ἀ. Νεοπτόλεμος.

nĕpa, ae, θ. (λέξ. Λιβυκή)· 1) ὁ σκορπιός (τὸ ζῷον καὶ τὸ ἄστρον)· 2) ὁ καρκῖνος (τὸ ζῷον καὶ τὸ ἄστρον).

Nĕpĕte, es, θ. ἡ Νέπετα, πόλις τῆς Τυρρηνίας· ἐντ. **Nepesīnus**, a,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

um, Νεπεσῖνος· οὐσ. **-sīni**, ōrum, ἀ. Νεπεσῖνοι.

Nĕphĕle, es, θ. ἡ Νεφέλη, μήτηρ τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Ἕλλης· ἐντ. **Nĕphĕlēis**, ĕīdis, θ. Νεφεληΐς, θυγάτηρ τῆς Νεφέλης.

1 nēpos, ōtis, ἀ. (πρβλ. τὸ τῶν Ἀλεξανδρ. νέποδες = τέκνα)· 1) ἔγγονος· - ex filia, θυγατριδοῦς· 2) (π.) ἐν τῷ πληθ. ἔκγονος· -es Remi, οἱ Ῥωμαῖοι· 3) (μ.) ὁ ἀδελφιδοῦς, υἱὸς τοῦ ἀδελφοῦ ἢ τῆς ἀδελφῆς· 4) (ἀρχ.) = neptis.

2. nēpos, ōtis, ἀ. Νέπως (Κορνήλιος), ὀνομαστὸς βιογράφος.

nēpōtātus, ūs, ἀ. ἀσωτεία, σπατάλη.

nēpōtīnus, a, um (ἀμφιθ.), ἄσωτος.

nēpōtor, ἀποθ. α'. (nepos **2.**) ἀσωτεύω, μετφ. κούφως ἀποβάλλω, līberlatem τὴν ἐλευθερίαν.

nēpōtŭlus, i, ἀ. μικρὸς ἔγγονος.

neptis, is, θ. (nepos **1.**), ἡ ἐγγονή.

Neptūnus, i, ἀ. ὁ Ποσειδῶν, θεὸς τῆς θαλάσσης, ἐντ. (π.) = ἡ θάλασσα· ἐντ. 1) **Neptūnīne**, es, θ. ἡ Ποσειδωνιάς, = ἡ Θέτις· 2) **Neptūnĭus**, a, um, Ποσειδώνιος: Troja N. ἡ ὑπὸ Ποσειδῶνος κτισθεῖσα Τροία· Heros N. = ὁ Θησεύς, N. dux = ὁ Σέξτιος Πομπήϊος.

nēquam, ἐπίθ. ἄκλ. (nequior, nequissimus), οὐτιδανός, οὐδενὸς ἄξιος, πονηρός, φαῦλος, μάλ. ἐπὶ νεανιῶν = ἀκόλαστος, ἄσωτος.

nē-quāquam, ἐπίρ. οὐδαμῶς, μηδαμῶς.

nĕque κτλ. ἴδε nec.

nĕ-quĕo, īvi καὶ ĭi, ĭtum, ĕ̄. οὐ δύναμαι, ἀδυνατῶ, ἀδύνατός εἰμι, aliquid facere ποιεῖν τι· - quin clamem, οὐ δύναμαι μὴ βοᾶν· συντασσόμ. μετὰ παθητ. ἀπαρεμφ. λέγεται καὶ nequītur = ἀδύνατόν ἐστιν.

nē-quicquam ἢ **nē-quidquam**, 1) (λίαν απ.) οὐσ. οὐδ. = nihil, οὐδέν· 2) ἐπίρ. μάτην, διακενῶς· non n. ausi sunt (Καῖσ.), οὐκ εἰκῇ ἐτόλμησαν.

nequĭter, ἐπίρ. (-ius, -issime), φαύλως, α) = κούφως· bellum n. susceptum· β) = ἀσώτως, ἀκολάστως, coenare, δειπνεῖν (ἀντίθ. frugaliter c).

nēquĭtĭa, ae, θ. (nequam), φαυλότης, ἦτοι· 1) ἐπὶ πράγ. πικρότης, aceti τοῦ ὄξους· 2) ἐπὶ προσ. α) χαυνότης, χαλαρότης, νωθρότης· β) ἐλαφρότης, κουφόνοια· γ) ἀσωτεία, ἀκολασία, ἀσέλγεια· δ) τὸ ἀγενές, ἡ ἀνελευθερία.

Nēreus, ĕos καὶ ĕi, αἰτ. ĕa, ἀ. Νηρεύς· ἐντ. 1) **Nērēis**, ĭdis, θ. Νηρηΐς· 2) **Nērēius**, a, um, Νηρήϊος: genetrix N. = ἡ Θέτις, nepos N. = Ἀχιλλεύς· 3) **Nērīne**, es, θ. (π.)=Nereïs.

Nĕrĭa, ae, θ. ἢ **Nĕrĭo**, ōnis, θ. (λ. Σαβινική), Ἰσχύς, σύζυγος τοῦ Ἄρεως.

Nērĭtos, i, θ. ὁ Νήριτος, τὸ Νήριτον, ὄρος τῆς Ἰθάκης· ἐντ. **Nērĭtĭus**, a, um, (π.) Νηρίτιος, καὶ (π.)=Ἰθακήσιος, τοῦ Ὀδυσσέως.

Nĕro, ōnis, ἀ. Νέρων· ἐντ. **Nĕrōnēus**, **-niānus**, καὶ **-nĭus**, a, um, τοῦ Νέρωνος.

Nersae, ārum, θ. αἱ Νέρσαι, πόλις τοῦ Λατίου.

Nerŭlum, i. Νέρουλον, πόλις Λευκανίας **-lensis**, e, τῶν Νερούλω.

Nerva, ae, ἀ. Νερούας, αὐτοκράτωρ.

nervĭa, ae, θ. νεῦρία, χορδή.

Nervĭi, ōrum, ἀ. πλ. Νερούϊοι, ἔθνος τῆς ἀρκτώας Γαλλίας.

nervōse, ἐπίρ. (-ius)· 1) (π.) νευρωδῶς· 2) ἰσχυρῶς, γενναίως· 3) μετφ. ἐπὶ λόγου· ἐντόνως, ἐμφατικῶς, μετὰ δεινότητος.

nervōsus, a, um, (nervus)· 1) (π.) νευρώδης· 2) (μ.) ἰσχυρός, γενναῖος· 3) μετφ. ἐπὶ λόγου· νευρώδης, ἔντονος.

nervŭli, ōrum, ἀ. πλ. νεῦρα, ἰσχύς.

nervus, i, ἀ. 1) νεῦρον, τένων. 2) μετφ. ἐν τῷ πλ. α) νεῦρα, δύναμις, ἰσχύς· β) ἐπὶ λόγου· ἰσχὺς λόγου, δεινότης, τόνος· 3) χορδὴ ὀργάνου· 4) νευρὰ τόξου· 5) δέρμα, δι' οὗ ἀσπὶς ἐπενδύεται· 6) ἱμάς· ἐντ. α) δεσμός, ἄλυσις· β) ἡ εἰρκτή.

ne-scĭo īvi κ. ĭi, ītum, ī̆. 1) οὐκ οἶδά τι, ἀγνοῶ τι, aliquid; - eum venisse, οὐκ οἶδα ὅτι ἐλήλυθεν· ἐντ. α) nescio an = οὐκ οἶδα εἰ, ἴσως, τάχα (ἰδὲ an)· β) nescio qui, quae, quod (ἐρωτημ.) nescio quis, quid (πρὸς δεῖξιν τινὸς ἀορίστου καὶ ἀγνώστου) = οὐκ οἶδά τις, οὐκ οἶδα ὅστις, ὅ,τι, = τίς, τί· n. quā permotus divinatione, οὐκ οἶδα τίνι προαισθήσει· = προ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αισθήσει τινὶ (ἀγνώστῳ ἐμοί)· prope me n. quis loquitur, πλησίον ἐμοῦ (οὐκ οἶδα ὅστις) διαλέγεταί τις· 2) -Latine Graece, ἀπείρως ἔχω τῆς Ἑλλ. τῆς Λατινικῆς γλώσσης· -rasci, οὐκ οἶδα, οὐ δύναμαι ὀργίζεσθαι· vox missa -it reverti = οὐ δυνατόν ἐστιν ἐπανελθεῖν· 3) (π. καὶ μ.) οὐ γιγνώσκω, aliquem, literas.

nescĭus, a, um, (nescio)· 1) οὐκ εἰδώς, ἀγνοῶν, futuri τὸ μέλλον, veri τὸ ἀληθές· non sum n. = οὐκ ἀγνοῶ, εὖ οἶδα. 2) (π.) οὐκ εἰδώς, οὐ δυνάμενος, fari λαλεῖν· 3) (ἀρχ. καὶ μ.) παθητ. (ὡς τὸ ignarus) = ἄγνωστος· -um habeo (aliquid) οὐ γιγνώσκω τι.

Nēsis, ĭdis, θ. Νησίς, νησίδιον πλησίον τῆς Νεαπόλεως, ἡ θερινὴ διατριβὴ τῶν εὐγενῶν Ῥωμαίων.

Nessus, i, ἀ. Νέσσος, ποταμ. Θρᾴκης· ἐντ. **Nessēus**, a, um, Νέσσειος.

Nestor, ŏris, ἀ. Νέστωρ, βασιλεὺς τῆς Πύλου· ἐντ. **Nestŏrĕus**, a, um, Νεστόρειος, Νεστόρειος.

nētē, es, θ. νήτη (δῆλ. χορδή).

Nētum, i, οὐ. Νήτον, πόλις τῆς Σικελίας, ἐντ. **Netīni**, ōrum καὶ **-nenses**, ium, ἀ. πλ. οἱ Νεαιτῖνοι.

neu, = neve, ὃ ἰδέ.

neuter, tra, trum, γεν. neutrīus, δοτ. neutri (ne, uter)· 1) οὐδέτερος, μηδέτερος: in -am partem moveor = μετ' οὐδετέρου εἰμί, οὐδέτερος (ἀδιάφορος) εἰμι· neutri, οὐδέτεροι· 2) ἐν τῇ γραμ. nomina -a, ὀνόματα οὐδέτερα· 3) ἐν τῇ φιλοσ. neutrae res ἢ οὐσ. neutra, = ἀδιάφορα, οὔτε ἀγαθὰ οὔτε κακά, Κικέρ.

neutĭquam (συγγ. τοῖς neu, neuter) ἐπίρ., οὐδαμῶς, οὐδαμῇ.

neutrālis, e, (μ.), οὐδέτερος·

neutro, ἐπίρ. (neuter), οὐδετέρωσε, πρὸς οὐδέτερον μέρος.

neutr-ŭbi, ἐπίρ. ἐν οὐδετέρῳ τόπῳ.

nĕ-ve, καὶ (ἀποβαλ. τοῦ e) **neu**, σύνδ. = et ne, καὶ μή, μήτε· neu sinas, καὶ μὴ ἐάσῃς· neve . . . neve, μήτε . . . μήτε.

nĕ-vŏlo κτλ., ἀρχ. ἀντὶ nolo.

nex, nĕcis, θ. (συγγ. τῷ νέκυς)· 1) (βίαιος) θάνατος, φόνος· (π.) imbutus nece Phrygiā, πλήρης τοῦ αἵματος τοῦ φονευθέντος Φρυγός· 2) (μ.) (αὐτόματος) θάνατος, τελευτή.

nexi, ōrum, ἀ. πλ. ἰδὲ necto,

nexĭlis, e, πλεκτός, ἐμπεπλεγμένος.

nexŭi, πρκμ. τοῦ necto.

nexum, i, οὐ. (necto)· 1) τὸ ὑποχείριον (τοῦ ὀφειλέτου) τῷ δανειστῇ· ἡ ἐπὶ χρόνον τινὰ ἕνεκα χρέους δουλεία τοῦ ὀφειλέτου: n. inībant, ὑποχείριοι ἐγίγνοντο τῷ δανειστῇ· libero, tollo n. ἐλευθερῶ τὸν ὀφειλέτην τῆς δουλείας· 2) ἡ ἐπὶ χρόνον τινὰ κτῆσις τινός· ἰδὲ mancipatio.

1. nexus, us, ἀ. (necto)· 1) πλοκή, ἐμπλοκή, συμπλοκή· 2) μεταφ. (Τάκ.), α) -legis, αἱ ἐκ τοῦ νόμου φυόμεναι περιπλοκαί· 2) συνάφεια, δεσμός· 3) ἰδὲ nexum: nexu alicujus sum ἢ lio, ὑποχείριός εἰμι ἢ γίγνομαί τινι (τῷ δανειστῇ)· qui se nexu obligavit, ὁ ὑποχείριος τῷ δανειστῇ γενόμενος.

2. nexus, a, um, ἰδὲ necto.

ni, A) ἐπίρ.= non, οὐ, ἀλλὰ μόνον ἐν τοῖς συνθ. quidni καὶ nimirum, ἃ ἰδέ· B) σύνδ. α) (ἀρχ. καὶ π.) = nē, μή· 2) συνηθ. = nisi, εἰ μή.

Nīcaea, ae, θ. Νίκαια, 1) πόλις τῆς Βιθυνίας· ἐντ. **Nicaeensis**, e, Νικαεύς· οὐσ. **-enses**, ium, ἀ. πλ. οἱ Νικαεῖς· 2) πόλις Λοκρίδος πρὸς ταῖς Θερμοπύλαις· 3) πόλις Λιγυστικῆς, ταυτὸν Nizza· 4) πόλις τῶν Ἰνδιῶν.

nīco, nīci, γ'. (Πλ.), νεύω.

Nīcŏmēdes, is, ἀ. Νικομήδης.

Nīcŏmēdīa, ae, θ. Νικομήδεια.

Nīcŏpŏlis, is, θ. Νικόπολις ἡ ἐν Ἠπείρῳ.

nicto, α'. καὶ **-tor**, ἀποθ. α'. (nico)· 1) σκαρδαμύττω τοῖς ὀφθαλμοῖς, νεύω τινί, alicui· 2) ἐπὶ πυρός· πάλλω.

nictus, us, ἀ. (π.) σκαρδαμυγμός.

nīdāmentum, i, οὐ. τὰ πρὸς νεοσσοποιΐαν·

nīdĭfĭco, α'. νεοσσιάν, καλιὰν ποιῶ.

nīdĭfĭcus, a, um, νεοσσιὰν ποιῶν.

nīdor, ōris, ἀ. κνίσσα.

nīdŭlus, i, ἀ, μικρὰ νεοσσιά.

nīdus, i, ἀ. νεοσσιά, καλιά· ἐντ. (π.) α) οἰκία: servo -um, οἴκοι διατρίβω· β) = πόλις ἐπὶ ὕψους κειμένη· γ) nidi = οἱ νεοσσοί.

nĭger, gra, nigrum (-ior, -rimus), 1) μέλας, -αινα, -αν, homo, crinis, nubes; -fluvius, ποταμὸς μέλας (ἕνεκα τοῦ βάθους)· 2) μεταφ. α) ὁ σκότος ποιῶν, ventus· β) (= ater), μέλας, λυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γρός, ἀπαίσιος: dies n. ἡ τοῦ θανάτου ἡμέρα· ignes -i ἡ πυρά· sol n. ὀλέθριος ἡμέρα· γ) = πονηρός, ἀσεβής, homo ἄνθρωπος.

Nīgĭdĭus (Figulus) Νιγίδιος, ὄνομαστὸς γραμματικὸς ἐπὶ Κικέρωνος· ἐντ. **-diānus**, a, um, τοῦ Νιγιδίου.

nigresco, grŭi, (ἄνευ σ.), γ'. (niger) μελαίνομαι, μέλας γίγνομαι.

nigrĭtĭa, ae, θ. = nigritudo.

nigrĭtūdo, ĭnis, θ. μελανότης, μελανία.

nīgro, ā. μελανίζω, μέλας εἰμί.

nigror, ōris, ά. = nigrituto.

nĭhil καὶ (σπ. καὶ ὡς τὸ πολὺ π.) **nīl** [ἐκ τοῦ nihilum, ὃ σύνθ. ἐκ τοῦ ni = ne καὶ hilum], οὐ. ἄκλ. 1) οὐδέν, μηδὲν -mali, οὐδὲν κακόν· -bonum, οὐδὲν ἀγαθόν· non n., τί· -non, οὐδὲν ὅτι οὐ = ἅπαντα· 2) ἴδιαι φράσεις· α) -agis, οὐδὲν πράττεις, μάτην πονεῖς· β) -quicquam ἢ n. unum, οὐδὲ ἕν· γ) -nisi, -aliud nisi, οὐδὲν εἰ μή, οὐδὲν ἄλλο ἢ· δ) -est quod (cur, quominus), οὐδέν ἐστιν ὅτι ὄ, οὐδεμία αἰτία ἐστὶν ἐφ' ᾗ· ε) -ad me (ὑπον. pertinet) οὐδὲν πρὸς ἐμέ· ς) -minus, πάντων ἥκιστα = οὐδαμῶς· ζ) -nihi cum illo, οὐδὲν ἐστί μοι πρὸς ἐκεῖνον· η) ἀντὶ nemo, nullus: n. illo eloquentius fuit, οὐδεὶς εὐφραδέστερος ἐκείνου ἦν· -sum οὐδεὶς (οὐδέν) εἰμι· θ) ἐπιρρηματ. (ἰσχυρότ. τοῦ non) = οὔ, οὐδέν, οὐδαμῶς: illi n. moti sunt, ἐκεῖνοι οὐκ (οὐδαμῶς) ἐκινήθησαν.

nihil-dum, ἐπίρ. οὐδέν πω, οὐδὲν ἔτι.

nihĭlōmĭnus, ἴδε nihilum.

nihĭlum, i, οὐ. (ni = ne, hillum), οὐδέν, μηδέν. Εὔχρηστοί δ' εἰσιν οἱ τύποι: 1) ἡ γεν. nihili ἐν φράσ. τιμὴν καὶ ἀξίαν δηλούσαις: facio (aestimo pendo) aliquid nihili, οὐδενός ἄξιον ἡγοῦμαί τι, περὶ οὐδενὸς ποιοῦμαί τι· homo n., ἄνθρωπος οὐδενὸς ἄξιος, οὐτιδανός· 2) ἡ αἰτ. nihilum, συνήθ. μετὰ τῆς προθ. ad καὶ in: ad nihilum redigo, οὐδενῶ, ἀφανίζω τι· ad n. venio, recido, ἀφανίζομαι, ἀπόλλυμαι· καὶ (π.) ἐπιρρημ. ὡς τὸ nihil ἰσχυρότ. τι non: οὐδέν, οὐδαμῶς, distat διαφέρει· 3) ἡ ἀφαιρ. nihilo· α) ἐπὶ συγκριτ. οὐδὲν (κατ' οὐδέν): n. sapientior, οὐδὲν σοφώτερος· n. minus (secius) ἢ **nihillominus**, οὐδὲν ἧττον· n. aliter, οὐκ ἄλλως, κατ' οὐδὲν ἄλλως· β) μετὰ τῆς προθ. de: de n. = ἐξ οὐδενός, ἢ = εἰκῇ, ἄνευ αἰτίας· γ) μετὰ τῆς προθ. pro: pro n. habeo, παρ' οὐδὲν τίθεμαι.

nīl (σπ. καὶ ὡς τὸ πολὺ π.) = nihil.

Nīlus, i, ά. ὁ Νεῖλος, ποταμὸς τῆς Αἰγύπτου· ἐντ. 1) **Nīlĭăcus**, a, um, τοῦ Νείλου· (π.) = Αἰγυπτιακός· 2) **Nīlōtĭcus**, a, um (μ.) Νειλωτικός· 3) **Nilōtis**, ĭdis, ἐπίθ. Νειλῶτις· οὐσ. θ. = διῶρυξ.

nimbĭfer, ĕra, ĕrum, θυελλώδης.

nimbōsus, a, um, ζοφερός, πλήρης ὑετίων νεφῶν, θυελλώδης.

nimbus, i, ά. 1) γνόφος, ζόφος, ζοφερὰ ὁμίχλη, χειμών, θύελλα· μετφ. hic n. = τοῦτο τὸ δεινόν· 2) νέφος ὑετίον. ὕπαμβρος νεφέλη· 3) ὄμβρος, ὑετὸς βαγδαῖος· 4) μετφ. (π.) ὄμβρος, νέφος, (μέγα) πλῆθος· 5) ὁμίχλη, ἀχλύς, νεφέλη (ἣ οἱ θεοὶ ἐκαλύπτοντο).

nĭmĭo, ἴδε nimius.

nĭmĭŏpĕre, ἐπίρ. ἴδε opus.

nĭmīrum, ἐπίρ. (ni ἀντὶ ne = non, καὶ mirum, κυρ. οὐδὲν θαῦμα)· 1) ὄντως, ὄντι, τῷ ὄντι, ἀναμφιλέκτως (ὡς τὰ πολλὰ εἰρωνικῶς).

nĭmis, ἐπίρ. 1) ἄγαν, λίαν, μᾶλλον τοῦ δέοντος, ὑπερβαλλόντως: - saepe, ἄγαν συχνῶς· καὶ οὐσ. μετὰ γενικ. n. insidiarum, ὑπερβάλλων δόλος· 2) non (haud) nimis = οὐκ ἄγαν, οὐ πάνυ· 3) (Πλ.) = ἄγαν, σφόδρα, id genus odi, τοῦτο τὸ γένος μισῶ.

nĭmĭus, a, um, (nimis)· 1) ὁ ἄγαν, ὁ λίαν ὑπερβάλλων, ὑπέρμετρος: homo n. ἄνθρωπος ἄγαν ὄνατὸς καὶ ὑπερέχων· legio n. λεγεὼν ἀπειθής· animus n. ψυχὴ ὑπερήφανος· -ii secundis rebus (Τάκ.), θρασεῖς ἐπὶ τῇ εὐπραγίᾳ· ἐντ. καὶ n. in re, ὑπερβολικός· -mero (π.) ὁ λίαν ἀκρατοπότης· καὶ μετὰ γενικ. -sermonis, ὁ λίαν πολυλόγος· συγκ. τὸ οὐδ. **nimium**, οὐσιαστικῶς = τὸ ἄγαν, ἡ ὑπερβολή· 2) (Πλ.) διαφέρων, pulchritudine κάλλει· 3) ἐπιρρημ. α) **nĭmio**, μάλ. μετὰ τοῦ συγκριτ. plus, = ὑπερβαλλόντως πολύ· β) **nimium** = nimis, ἄγαν, λίαν, πάνυ· non n. οὐ θαυμαστόν· n. quantum valent, θαυμαστὸν ὅσον (= πάνυ) ἰσχύουσι (κυρ. = valent tantum, quantum n. est).

ningo, ninxi, (ἄνευ σ.) γ'. συνήθ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἁπρος. νίφει, χιονίζει· (Λουκρ.) ningunt floribus, πάδουσιν ἄνθη.

ninguis is, θ. (ἀρχ.) = nix.

Nīnus ἡ **Nīnos**, i. Νῖνος· 1) θ. = ἡ Νινευή· 2) ἀ. βασιλεὺς τῆς Ἀσσυρίας.

Nīnўa, ae, ἀ. Νινιάς, υἱὸς Νίνου.

Niŏbe, es θ. Νιόβη· ἐντ. **Niobēus**, a, um, τῆς Νιόβης.

Niphātes, ae, ἀ. Νιφάτης, χιονοσκεπὲς ὄρος τῆς Ἀρμενίας.

Niptra ōrum, οὐ Νίπτρα, τραγῳδία τις τοῦ Πακουβίου.

Nīrĕus, ĕi ἢ eos, ἀ. Νιρεύς.

Nisaeus, **Nisēis**, **Nisēĭus**, ἴδε Nisus.

nisi, σύνδ. (ne, si)· 1) εἰ μή, ἐάν μή· - insanio, εἰ μὴ μαίνομαι· -forte, -vero, ἢ καὶ ἁπλῶς nisi = εἰ μὴ ἄρα, εἰ μή γε, ἐκτὸς εἰ μή· ἐνίοτε εὕρηται nisi si = nisi· 2) μετ' ἄρνησιν· = εἰ μή, πλήν, ἐκτός· nemo n. improbus, οὐδεὶς εἰ μὴ πονηρός· ἐντ. α) μετ' ἀρνητ. πρότ. πολλάκ. = πλήν, ὅμως, ἐν τούτοις· β) n. quod ἢ ut, πλὴν ὅτι. γ) nisi si quid, πλὴν εἴ τι, εἰ μή τι.

1. Nīsus, i, ἀ. Νῖσος· 1) βασιλεὺς τῶν Μεγάρων, πατὴρ τῆς Σκύλλας· ἐντ. α) **Nīsaeus**, a, um, Νῖσαιος· -canis, ἡ Σκύλλα· β) **Nisĭas**, ădis, θ. Νισιάς· (π.) = Μεγαρική· γ) **Nisēis**, ĕidis, θ. Νησηΐς = ἡ Σκύλλα· δ) **Nisēĭus**, a, um, Νισηΐος, τοῦ Νίσου· -virgo, ἡ Σκύλλα· 2) (π.) φίλος τοῦ Εὐρυάλου.

2. nīsus, καὶ nixus, us, ἀ. (nitor 1)· 1) ἔρεισις, ἐπέρεισις εἴς τι, ἡ ὁρμὴ ἐπί τι, φορά, κίνησις· sedato n. = βαδίσει· - pinnarum, -i insoliti = φυγή, πτῆσις· - per saxa = ἀνάβασις, ἀναρρίχησις· tela nisu vibro, μεθ' ὁρμῆς πάλλω· 2) (μ.) διάτασις, ἔντασις, ἀπουδή· 3) (π. καὶ μ.), ὠδίς, τόκος, λοχεία.

3. nīsus, a, um, μετχ. τοῦ nitor.

nītēdŭla, ae, θ. εἶδος ἀρουραίου μυὸς ἢ σκιούρου.

1. nītens, ntis, (-ior) [μετχ. τοῦ niteo]· 1) στίλβων, λάμπων· oculi· μετφ. α) = καλός, εὐειδής· β) εὔτραφής, παχύς, εὐθαλής· γ) ἐπὶ λόγου· κομψός, γλαφυρός· δ) περιβόητος, ὀνομαστός.

2. nītens, ntis, μετχ. τοῦ nitor.

nītĕo, tŭi, (ἄνευ σ.), ēre. (hix, ὅθεν κυρ. ὡς γιὼν στίλβω)· 1) στίλβω, λάμπω, lumine τῷ φωτί· 2) μετφ. α) ἐπὶ ζώων· λάμπω λιπαρότητι = εὐτραφής, παχύς εἰμι· β) ἐπὶ ἀνθρ. στίλβω καὶ λέει = εὐειδὴς εἰμι· tu mihi nites, εὐειδὴς φαίνει μοι ὤν. γ) ὀνομαστὸς εἰμι, gloriā recenti· δ) ἀπολύτ. = ἀρέσκω· εἰ ἐπὶ λόγου· κομψός, γλαφυρός εἰμι· ς) εὐθαλὴς εἰμι· θάλλω κτλ.

nītesco, nitŭi, γ'. (π. καὶ μ.), στιλπνός, λαμπρὸς γίγνομαι· ἐντ. μετφ. λαμπρός, εὐειδής, λιπαρός, ὀνομαστὸς γίγνομαι, ἰδὲ niteo.

nītĭde, ἐπίρ. λαμπρῶς, μεγαλοπρεπῶς.

nītĭdiuscŭle, ἐπίρ. (Πλ.) μεγαλοπρεπῶς.

nītĭdiuscŭlus, a, um (Πλ.) πάνυ στίλβων μύροις, caput.

nītĭdus, a, um, (-ior, -issimus) [niteo]· 1) στιλπνός, λαμπρός· μάλ. α) ἐπὶ λευκοῦ χρώματος· -dies, λαμπρά, αἰθρία ἡμέρα· β) ὁ μύροις κ.τ. ὁμ. στίλβων, ἐντ. homo n. = μυροβαφής, μυρίων· 2) -α) λιπαρός, εὐτραφής· β) εὐειδής, κομψός, χαρίεις· γ) μετφ. πεπαιδευμένος, αἰσθητικός (ἀντίθ. rusticus), homo· καὶ ἐπὶ λόγου = κομψός, γλαφυρός· δ) εὐθαλής, θαλερός, εὐδαίμων, agri, colles· -annus, εὐδαίμων ἔτος.

Nitiobrĭges, gum, ἀ. πλ. Νιτιόβριγες, Κελτικὸν ἔθνος ἐν Ἀκουιτανίᾳ.

1. nītor, ōris, ἀ. (niteo)· 1) στίλβη, στιλπνότης, λαμπρότης, μάλ. τοῦ λευκοῦ χρώματος· -diurnus, -τὸ φῶς (τοῦ ἡλίου)· ἐντ. (π.) = χρῶμα· 2) μετφ. α) τὸ λιπαρόν, τὸ κάλλος, τὸ εὐειδές· β) ἡ κομψότης, ἁγλαΐα, χάρις· γ) μάλ. ἐπὶ λόγου· κομψότης, γλαφυρότης, τὸ κομψὸν ὕφος· δ) στίλβη, λαμπηδών, δόξα, εὐγένεια.

2. nītor, nīxus καὶ nisus sum, ἀποθ. γ'. 1) ἐρείδομαι, ἐπερείδομαι, baculo τῇ βακτηρίᾳ, (π.) in hastam τῷ δόρατι· -genibus, εἰς τὰ γόνατα πίπτω· 2) -α) ὀρθοῦμαι· β) ἐπὶ πτηνῶν κ.τ.ὁμ. -alis = αἰωροῦμαι· γ) ἀπολύτ. βαδίζω, χωρῶ, humi· 3) μετφ. α) ἀπερείδομαι εἴς τι, ἀνήρτημαι ἐκ τινος, εἰμὶ ἐπί τινι· salus reipublicae -itur in illo homine· β) θαρρῶ ἐπί τινι, πιστεύω, πέποιθά τινι, spe aliqua, consilio alicujus· 4) διατείνομαι, τείνω πρός τι σημεῖον (μάλ. εἰς ὕψος τι ἀρικέσθαι), ad coelum· - gradibus, αἴρομαι, ἀναβαίνω· -pennis in aëra, αἴρομαι, πέτομαι· ἐντ. μετφ. τείνω, σπεύ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δω εἴς τι, ad immortalitatem· 5) μετφ. διατείνομαι πρός τι, προθυμοῦμαι, πειρῶμαι, συντόνως διώκω τι, patriam recuperare τὴν πατρίδα ἀνακτήσασθαι· -pro libertate, ἀγωνίζομαι ὑπὲρ ἐλευθερίας· contra aliquem πρός τινα· (σπ.) n. ut, πᾶν ποιῶ ὥστε μή, ἀγωνίζομαι μή· n. aliquid percipi posse, πειρῶμαι ἀποδεῖξαι, ὅτι κτλ.

nitrum, i, οὐ. νίτρον.

nīvālis, e, (nix)· 1) χιονώδης, νιφετώδης· 2) (π.) κρυερός, ψυχρός, dies compes n. ὁ πάγος· 3) (π.) χιονώδης, χιονόχρους.

nīvātus, a, um (μ.) χιόνι ψυχθέν.

nīvĕus, a, um, (nix)· 1) ἐκ χιόνος· agger n., ὄγκος χιόνος· 2) χιονώδης, νιφετώδης, mons· 3) χιονόχρους.

nīvōsus, a, um, (nix), πολύνιφος, χιονώδης, νιφετώδης.

nix, nivis, γεν. πλ. -ium, θ. (νίφω, αἰτ. νίφα)· 1) νιφάς, χιών· ἐντ. (π.), α) πολιὰ κόμη· β) παγετός, κρύος.

Nixi, dii, patres (nītor), τρία ἐν τῷ Καπιτωλίῳ γονυπετῆ ἀγάλματα.

nixor, ἀποθ. α'. (π. καὶ σπ.) ἐρείδομαί τινι· μεταφ. ἐπερείδομαι εἴς τι, ἴδε nitor.

1. **nixus**, a, um, μετοχ. τοῦ nitor.

2. **nixus**, us, ὰ. ἴδε nisus, us.

nō, nāvi, (ἄνευ σ.), α'. 1) νέω, νήχομαι· 2) (π.), πλέω, πέτομαι, ἐρέσσω· 3) undae nant, τὰ ὕδατα κυμαίνουσιν.

nōbĭlis, e, (-ior, -issimus), [nosco]. 1) (ἀρχ. καὶ μ.), γνωστός, γνώριμος· ei non sum n. οὐκ εἰμὶ γνώριμος ἐκείνῳ· 2) (ἐν τοῖς ἀνθρώποις) γνωστός, πασίγνωστος· ἐντ. = ὀνομαστός, σπαν. = διαβόητος· 3) γνώριμος, εὐδόκιμος, ἔνδοξος· 4) εὐγενής, ἐπιφανής (τὸ γένος), ἤτοι Ῥωμαῖος, οὗ πλείονα μέλη τοῦ αὐτοῦ οἴκου μείζονας ἀρχὰς ἦρχον· 4) γενναῖος, ἔξοχος, ἄριστος, ἐξαίρετος.

nōbĭlĭtas, ātis, θ. (nobilis)· 1) (σπ.) εὐδοκιμία, εὐδοξία, δόξα· 2) γενναιότης, εὐγένεια, τὸ εὐγενὲς γένος (ἰδὲ nobilis 3 καὶ 4.)· 3) συγκεκρ. = οἱ εὐγενεῖς· 4) εὐγένεια, τὸ ἔξοχον.

nōbĭlĭto, α'. (nobilis), γνώριμον καθίστημι, συνήθ. = ὀνομαστὸν καθίστημι· nobilitatus, ὀνομαστός· (σπ.) = διαβόητον καθίστημι.

nŏcens, ntis, (-ior, -issimus), [μετχ. τοῦ noceo]· 1) βλαβερός, ἐπιβλαβής· 2) ἀνόσιος, ἄδικος, κακός, πονηρός· πολλάκ. οὐσ. = κακοῦργος.

nŏcĕo, cŭi, cĭtum, ē'. 1) βλάπτω τινά, alicui; ἀπολύτ. ad nocendum, πρὸς βλάβην· hoc ei nihil -et, τοῦτο οὐδαμῶς βλάπτει αὐτόν· nocetur mihi ab eo, βλάπτομαι ὑπ' ἐκείνου· 2) -noxam, ἐργάζομαι βλάβην = πονηρὰς πράξεως ὀρέγομαι.

nŏcīvus, a, um, βλαβερός.

noctĭfer, ĕra, ĕrum, ὁ τὴν νύκτα φέρων = ὁ Ἕσπερος.

noctĭ-lūca, ae, θ. (π.), ἡ ἐν νυκτὶ λάμπουσα = ἡ Σελήνη.

noctĭ-văgus, a, um, (π.), νυκτιπλανὴς, ὁ ἐν νυκτὶ πλανώμενος.

nocti-vigĭlus, a, um, (Πλ.), ὁ τὴν νύκτα ἐγρηγορῶν.

noctū, ἀφαιρ. τοῦ ἄλλως ἀχρ. noctus = nox, συνήθ. μόνον ἐπιρρηματ. = νύκτωρ, τῆς νυκτός.

noctŭa, ae, θ. (nox), ἡ γλαύξ.

noctuābundus, a, um, νυκτερινός.

noctuīnus, a, um, γλαυκοειδής.

nocturnus, a, um, (nox), νυκτερινός· -venit, νύκτωρ ἦλθεν.

nōdo, α'. (nodus), εἰς ἄμμα συμπλέκω, καθάπτω, πλέκω, crines τὴν κόμην· collum laqueo nodatus, τὸν τράχηλον τῷ βρόχῳ συσφιγχθείς.

nōdōsus, a, um, (nodus)· 1) ὀζώδης, πλήρης ὄζων· 2) μετφ. δυσχερής.

nōdus, i, ὰ. ἄμμα, κάθαμμα, πλοκή· ἐντ. (π.) α) ζώνη· -anni, ὁ ἰσημερινὸς κύκλος· β) ὄγκος (εἶδος ἐπικεφαλαίου κόσμου τῶν Ῥωμαίων γυναικῶν)· γ) -ahenus, ἅλυσις· δ) complector aliquem in -um, περιβάλλω τινά· 3) μετφ. δεσμός, amicitiae τῆς φιλίας· (π.) plures impono nodos, ὅρκοις καταλαμβάνω· 4) ὄζος : baculus cine n. 5) μετφ. περιπλοκή, δυσχέρεια· 6) nodi (Καῖσ.) = τὰ αφυρὰ καὶ γόνατα.

Nōla, ae, θ. Νῶλα, πόλις τῆς Καμπανίας· ἐντ· **Nōlānus**, a. um, Νωλανός· οὐσ. **-āni**, ōrum, οἱ Νωλανοί.

nōlo nōlŭi, nolle (non, volo), οὐ βούλομαι, οὐ θέλω, aliquid facere ποιεῖν τι· nollem factum, οὐκ ἐβουλόμην (οὐκ εὐχόμην) ταῦτα γενέσθαι· non n. ἀσμένως θέλω· μάλ. α) συχν. ἡ προστακτ. noli μετ' ἀπαρεμφ. τίθετ. ἀντὶ τοῦ με μετὰ προστακτ. noli putare, μὴ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νομίσῃς· καὶ πλεοναστ. noli velle μὴ θέλε· 6) alicui, οὐκ εὐνοῶ τινι.

Nŏmas, ădis, ἀ. κ. θ. 1) νομάς· 2) κύρ. ὄν. ὁ Νομᾶς· ἐντ. **Nomădes**,um, οἱ Νομάδες.

nōmen, ĭnis, οὐ. (ἀντὶ novimen, ἐκ τοῦ nosco)· 1) ὄνομα: do, impono alicui n., ὄνομα δίδωμί τινι· est mihi n. Cajo ἡ Cajus (σπ. καὶ Caji), ὄνομά ἐστί μοι, ὀνομάζομαι: Γάϊος· μάλ. α) nomen (ἐπὶ πλειόνων nomina) do, edo, profiteor, ἢ ad n. respondeo, ἀπογράφομαι, καταγράφομαι, καταλέγομαι (εἰς τοὺς στρατιώτας)· 6) -alicujus defero, ἐγκαλῶ τινι, κατηγορῶ τινος (ἐν δικαστηρίῳ)· γ) τὸ ὄνομα τῆς γενεᾶς (gentis), ὃ ἦν τὸ μέσον τῶν τριῶν ὀνομάτων, ἃ πᾶς Ῥωμαῖος ἔφερε κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ cognomen καὶ praenomen· 2) λαός, ἔθνος: socii et n. Latinum· ἐντ. ἐν ταῖς πρὸς Ῥωμ. προσφωνήσεσιν: n. vestrum = vos, ὑμεῖς· 3) ὄνομα, κλέος, φήμη, δόξα· 4) ὄνομα, κενὸν ὄνομα: rex nomine magis quam re, βασιλεὺς ὀνόματι μᾶλλον ἢ ἔργῳ· ἐντ. α) ἢ ἐν. ἀφαιρ. nomine = ὀνόματι, ἐπ' ὀνόματί τινος, ἐπὶ προφάσει, classis στόλου· 6) = ὀνόματι, ἐν ὀνόματι, ἕνεκά τινος, διά τι: unius criminis n., ἕνεκα ἑνὸς ἐγκλήματος· non suo, sed meo nomine, οὐ χάριν ἑαυτοῦ, ἀλλὰ χάριν ἐμοῦ· eo n., διὰ τοῦτο, διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν· lucri n. ἐπὶ κέρδει· sceleris n διὰ κακούργημα· 5) (π.) fortissima -a, οἱ ἀνδρειότατοι ἥρωες· -a tanta, τοσοῦτοι ἄνδρες· 6) ὄνομα ὀφειλέτου (καθ' ὅσον τοῦτο ἐν τῷ δανειστικῷ συμβολαίῳ ἐτίθετο)· ἐντ. α) ὁ ὀφειλέτης, χρεώστης· 6) τὸ ὀφείλημα, τὸ χρέος, τὸ δάνειον: -a mea solvo, ἀποδίδωμι τὸ χρέος· loco n. (μ.) = δανείζομαι, -a facio, δανείζω· pecunia ei est in nominibus, χρήματα ὀφείλουσιν αὐτῷ.

nōmenclātor, ōris, ἀ. (nomen, calo), ὀνοματοκλήτωρ, ὀνοματολόγος· (ἦν δὲ οὗτος δοῦλος ἀκολουθῶν τῷ κυρίῳ καὶ τούτῳ τὰ ὀνόματα τῶν καθ' ὁδὸν ἀπαντώντων λέγων).

Nōmentum, i, οὐ. Νώμεντον, πόλις οὐ μακρὰν τῆς Ῥώμης κειμένη· ἐντ. **-tānus**, a, um, Νωμεντανός· οὐσ. **-tāni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Νωμεντανοί.

nōmĭnātim, ἐπίρ. ὀνομαστί.

nōmĭnātio, ōnis, θ. 1) ὀνομασία· 2) ἀναγόρευσις· 3) (ἀρχ.), ῥῆμα, λέξις.

nōmĭnātīvus casus, ὀνομαστικὴ πτῶσις.

nōmĭnātus, a, um, (μετχ. τοῦ nomino), ὀνομαστός, πολυθρύλητος.

nōmĭnĭto, ā'. (ἀρχ.) = nomino.

nōmĭno, ā'. (nomen)· 1) ὀνομάζω, καλῶ τινα· 2) ὀνομάζω, μνημονεύω τινά· 3) ἀναγορεύω, αἱροῦμαι, dictatorem δικτάτωρα· 4) = μηνύω, καταμηνύω, aliquem.

nŏmisma (ἢ nŭmisma), ătis, οὐ. νόμισμα (λατιν. nummus).

nŏmos (**nŏmus**), i, ἀ. 1) νομός, ἐπαρχία· 2) ἐν τῇ μουσ. νόμος, μελῳδία.

nōn, ἐπίρ. 1) οὐ, μή (πρβλ. haud): non est ita, οὐχ οὕτως ἐστίν· non solum, οὐ μόνον· non nisi, εἰ μή, μόνον· tantum non, ὅσον οὐ, σχεδόν· μάλ. α) μετὰ οὐσιαστ. συνάπτ. εἰς μίαν ἔννοιαν· non corpus, ἀσώματόν τι· non honesta, τὰ φαῦλα· 6) non possum non dare, οὐχ οἷόν τέ μοί ἐστι μὴ οὐ δοῦναι· γ) et (ac, atque) non=καὶ οὐ· δ) (π. καὶ μ.) ἀντὶ τοῦ nē· ε) non modo... sed ne... quidem, ἀντὶ non modo non κτλ. 2) ἐν ἀποκρίσεσιν· = οὔ.

Nōna ae, Νῶνα, μία τῶν Μοιρῶν.

Nōnăcris, is, im, i, θ. Νώνακρις, πόλις πρὸς ἄρκτον τῆς Ἀρκαδίας· ἐντ. **Nonăcrĭus**, καὶ **-crīnus**, a, um, Νωνάκριος, (π.) = Ἀρκαδικός· N. virgo = ἡ Καλλιστὼ καὶ Ἀταλάντη.

nōnae, ārum, θ. πλ. (nonus), αἱ νῶναι, ἡ ἐνάτη πρὸ τῶν εἰδῶν τοῦ μηνὸς ἡμέρα, ὅθεν ἡ πέμπτη ἡμέρα τῶν πλειόνων μηνῶν, καὶ ἡ ἑβδόμη τοῦ Ἰουλίου, Μαρτίου, Μαΐου καὶ Ὀκτωβρίου· -Januariae, Apriles, ἡ πέμπτη Ἰανουαρίου, Ἀπριλίου· a. d. tertium n. Februarias, τῇ τρίτῃ Φεβρουαρίου.

nōnāgēni, ae, a, ἀνὰ ἐνενήκοντα.

nōnāgēsĭmus, a, um, ἐνενηκοστός.

nōnāgĭes, ἐπίρ. ἐνενηκοντάκις.

nōnāginta, ἐπίθ. ἄκλ. ἐνενήκοντα.

nōnānus, a, um (nonus), τῆς ἐνάτης λεγεῶνος, miles.

non-dum, ἐπίρ. οὔπω, μήπω.

nongentēsĭmus, a, um, ἐνακοσιοστός.

nongenti, ae, a, ἐνακόσιοι.

non-ne, ἐπίρ. 1) ἐν εὐθείαις ἐρωτήσ. οὐ; πῶς οὔ; - meministi? 2) ἐν πλαγίαις ἐρωτήσ. = εἰ οὔ.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

non-nēmo, ĭnis, ἐπίθ. ἔστιν ὅστις, τις, ἰδὲ nemo· πολλάκις γράφεται καὶ διῃρημένως.

non-nihil, οὐ. ἄκλ. ἔστιν ὅτι, τι.

non-nullus, a, um, οὐκ οὐδείς, τίς· ἐν τῷ πληθ. τινές, ἔνιοι.

non-nunquam, ἐπίρ. ἐσθ' ὅτε, ἐνίοτε (πρβλ. interdum).

non-nusquam, ἐπίρ. ἐνιαχοῦ.

nōnus, a, um, ἔνατος.

nōnusdĕcĭmus, a, um, δέκατος ἔνατος.

Nōra, ae, θ. Νῶρα, πόλις, α) Καππαδοκίας, β) Σαρδηνίας, γ) Ἰνδίας. ἐντ. **Norensis**, e, Νωρανός· οὐσ. **-renses**, ĭum, ἀ. πλ. οἱ Νωρανοί.

noram = noveram, ἰδὲ nosco.

Norba, ae, θ. Νώρβα, πόλις τῆς Λατίνης· ἐντ. **-bānus**, a, um, Νωρβανός· **-bāni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Νωρβανοί.

Nōrēja, ae, θ. Νωρηΐα, πόλις Νωρικοῦ.

Nōrĭcum, i, οὐ. τὸ Νωρικόν, χώρα μεταξὺ τοῦ Δανουβίου καὶ τῶν Ἄλπεων ἐν τῇ τανῦν Αὐστρίᾳ· ἐντ. **Norĭcus**, a, um, Νωρικός.

norma, ae, θ. (nosco)· 1) (μ.) ὁ γνώμων, ἡ στάθμη· 2) μετφ. γνώμων, κανών, νόμος..

normālis, e, (norma), κανονικός.

Nortĭa, ae, θ. (ἀντὶ Nevortia, ἐκ τοῦ ne verto) (ἡ Ἄτροπος), ἡ Τύχη, παρὰ τοῖς Τυρρηνοῖς.

nōrunt, ἀντὶ noverunt, ἰδὲ nosco.

nos, (νώ), ἡμεῖς, nosmet ἡμεῖς γε· nemo nostrum, οὐδεὶς (ἐξ) ἡμῶν· ἰδὲ ego καὶ noster.

noscĭtābundus, a, um, ἀναγνωρίζων.

noscĭto, α'. (nosco)· 1) διαγιγνώσκω, ἐξετάζω, aliquid· 2) γιγνώσκω, μανθάνω, γνωρίζω, aliquem· 3) ἀναγνωρίζω, aliquem facie.

nosco, nōvi, nōtum, γ'. 1) ὁ ἐνεστ. καὶ οἱ ἐξ αὐτοῦ χρόνοι = α) γιγνώσκω, μανθάνω τι mores, τὰ ἤθη· β) διαγιγνώσκω, ἐξετάζω τι· μάλ. ἐπὶ πραίτωρος : -rem, ἐξετάζω, ἀνακρίνω· γ) (σπ.) ἀναγινώσκω, ἀναγνωρίζω τι, res meas· δ) δέχομαι, ἀποδέχομαι, excusationem· 2) ὁ παρακείμ. novi καὶ οἱ ἐξ αὐτοῦ χρόνοι· = γιγνώσκω, οἶδα, ἐπίσταμαι, noveram, ἐγίγνωσκον, ᾔδειν, ἠπιστάμην·

noster, stra, nostrum, ἀντ. κτητ. 1) ἡμέτερος, -α, -ον : nostra provincia· 2) ἡμέτερος, φίλος, οἰκεῖος, κύριος : salve nostre ! (προσφώνησις τοῦ δούλου πρὸς τὸν οἰκοδεσπότην)· δ) = ἐπιτήδειος ἡμῖν, εὔκαιρος ἡμῖν, εὔνους ἡμῖν : Marte nostro pugnamus μαχόμεθα ὑπὲρ ἡμῶν οὔσης τῆς ἐκδάσεως τῆς μάχης· γ) ἡ ἐν. γεν. nostri εὔχρηστός ἐστιν ὡς γεν. ἀντικειμένου ἀντὶ τῆς γεν. τῆς προσωπ. ἀντωνυμίας. amor nostri, ἡ ἀγάπη ἡμῶν· studiosus nostri, ὀπαδὸς ἡμῶν· δ) ἐνίοτε ἡ ὀνομ. noster τίθεται ἀντὶ τῆς γεν. nostri: amor noster, ἡ πρὸς ἡμᾶς ἀγάπη· ε) nostra, ōrum, οὐ. τὰ ἡμέτερα (ἀντιθ. aliena τὰ ἀλλότρια).

nostras, ātis, ἐπίθ. (noster), ἡμεδαπός, ἐγχώριος.

nŏta, ae, θ. (nosco)· 1) γνώρισμα, σημεῖον : 2) μάλ. α) γραπτὸν σημεῖον : -ae literarum ἢ μόνον notae, γράμματα· ἐντ. (π.) α) τὸ γεγραμμένον, ἐπιστολή· β) γραφικὸν σημεῖον (ᾧ οἱ στενογράφοι χρῶνται)· δ) στίγμα, διάστιξις· ε) σημεῖον ἐπὶ οἰνοφόρου σκεύους : vinum optimae -ae· ἐντ. = εἶδος, ποιότης· ex hac nota corporum est aër· ς) ὁ τύπος νομίσματος· μετφ. ὁ χαρακτήρ, animi· ζ) ἔγκαυμα, στίγμα· η) κηλὶς τοῦ προσώπου, φακός· θ) σημεῖον, (τὸ ἐν τῷ καταλόγῳ παρὰ τὸ ὄνομα τοῦ πολίτου ὑπὸ τοῦ τιμητοῦ τιθέμενον πρὸς δήλωσιν μομφῆς)· ἐντ. μετφ. = αἰσχύνη, ὄνειδος· ι) νεῦμα.

nŏtābĭlis, e, (-ior)· 1) ἐπίσημος, εὔδηλος, φανερός, fundamenta· 2) ἀξιομνημόνευτος, θαυμάσιος, exitus.

nŏtābĭlĭter, ἐπίρ. (-ius), ἐπισήμως, φανερῶς, σφόδρα.

nŏtārĭus, ĭi, ἀ. 1) σημειογράφος (στενογράφος)· 2) γραμματεύς, γραφεύς.

nŏtātĭo, ōnis, θ. (noto)· 1) σημείωσις, μάλ. ἡ τοῦ ψήφου (ἑτερόχρῳ κηρῷ), n. tabellarum· 2) αἴσθησις, κατανόησις, naturae· -temporum, διάγνωσις τῶν καιρῶν· 3) ἡ μεμπτικὴ σημείωσις τοῦ τιμητοῦ (ἰδὲ nota, θ)· 4) ἐτυμολογία· 5) ἐξέτασις, δοκιμασία, judicum τῶν δικαστῶν.

notesco, tŭi, γ'. γιγνώσκομαι.

nŏthus, a, um, νόθος· ἐντ. μετφ. νόθος, κίβδηλος, ψευδής, ξένος.

nōtĭo, ōnis, θ. (nosco)· 1) γνῶσις,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἔννοια, ἰδέα· 2) ἔννοια, νόησις· 3) διάγνωσις, ἐξέτασις, ἀνάκρισις.

nōtĭtĭa, ae, θ. καὶ (ἀρχ.) **-tĭtĭes**, ēi, θ. 1) γνωριμότης (γνωριμία), γνώρισις· 2) γνῶσις, ἔννοια, ἰδέα.

noto, ā'. 1) σημειῶ τι· -genas ungue, ὀρύπτω τὰς παρειάς· μάλ. α) γράφω· β) σημείοις γράφω (στενογραφῶ)· 2) μετφ. α) σημειῶ, δηλῶ, δεικνύω, ἐκφράζω, μνημονεύω· β) αἰνίττομαι, senatum· γ) ἐτυμολογῶ· δ) -aliquid mente, ἐντυπῶ τι τῇ διανοίᾳ· ε) σκοπῶ, ἐφορῶ, θεωρῶ τι· ς) τεχν. ὅρ. ἐπὶ τιμητοῦ· σημειῶ τινα (ἐν τῷ καταλόγῳ σημείῳ μεμπτῷ), ἐντ. = μέμφομαι, ἐπιτιμῶ τινος· homines ignominiā notati, ἄνθρωποι ἀτιμασθέντες.

nōtor, ōris, ἀ. γνωστήρ, γνώστης τινός.

1. nōtus, a, um (-ior, issimus) γνωστός, ἐγνωσμένος, animi paterni ἐπὶ πατρικῇ ἀγάπῃ· ἐντ· α) γνωστός, ὀνομαστός· β) διαβόητος· οὐσ. **noti**, οἱ γνώριμοι, οἱ φίλοι· (π.) γνώριμος, συνήθης, sedes ἕδρα.

2. nŏtus, i, ἀ. νότος· καὶ = ἄνεμος.

nŏvăcŭla, ae, θ. (novus) ἡ νεωστὶ ἀκονηθεῖσα μάχαιρα, μάλ. τὸ ξυρόν, (ξυράφιον).

nŏvālis, is θ. (ὑπον. terra) καὶ **novāle**, is, οὐ. (ὑπον. solum) ἡ νειός (γῆ), ὁ νεωστὶ ἠροτριωμένος ἀγρός· (π.) ὁ ἀγρός.

nŏvātor, ōris, ἀ. ὁ ἀνανεῶν.

nŏvātrix, īcis, θ. ἡ ἀνανεοῦσα.

nŏve, ἐπίρ. (-issime)· 1) κοινῶς, ἀληθῶς· 2) ὑπερθ. α) νεωστί· 2) τέλος, τελευταῖον.

nŏvĕllo, ā'. νεάζω τὰ κλήματα.

nōvellus, a, um (novus), νεαρός, νέος.

nŏvem, ἀριθ. ἄκλ. ἐννέα.

Nŏvember, bris, ἀφ. i, (novem), α) mensis, ὁ Νοέμβριος· β) idus, nonae, -bres, αἱ τοῦ Νοεμβρίου εἰδοί, νῶναι.

nŏvendĕcim, ἐπίθ. ἐννενηκοστός.

nŏvendiālis, e, (novem, dies), ἐνατιαῖος, α) ὁ δι' ἐννέα ἡμερῶν ἐπιτελούμενος· ἐντ. cena n. τὰ ἔνατα, τὰ περίδειπνον· pulveres n. = recentes, ἢ πρόσφατος, ἢ ἔτι θερμὴ τέφρα.

nŏvēni, ae, a, ἀνὰ ἐννέα.

Nŏvensīles, dii, ξένοι (ἐπακτοί), θεοί.

Nŏverca, ae, θ. (novus), μητρυιά.

novercālis, e, μητρυιώδης, ἀσπονδος.

Nŏvēsĭum, ii, οὐ. Νοβέσιον, πόλις τῆς Γερμανίας.

nŏvĭcĭus, a, um (novus), νέος, πρόσφατος· ἐντ. = νεαρός, ἄπειρος.

nŏvies, ἐπίρ. (novem), ἐννεάκις.

Nŏviŏdūnum, i, οὐ. Νοβιόδουνον, πόλις τῆς Γαλλίας.

nŏvĭtas, ātis, θ. 1) νεότης, νέον, μάλ. καινότης, ἀήθεια, rei· (π.) n. anni=τὸ ἔαρ· πληθ. -ātes = νέαι φιλίαι· ἐντ. = τὸ νέον, τὸ νεωστὶ συμβάν· 2) νέα εὐγένεια (ἰδὲ novus 1, δ).

nŏvo, ā'. 1) νεῶ, ἀνανεωνῶ, transtra τὰ ἑδώλια· -membra, ἀναψύχω, ἀναζωπυρῶ· -vulnus ἀναξέω ἕλκος· 2) καινίζω τι, νέον τι πλάττω ποιῶ ἢ εὑρίσκω· 3) μεταβάλλω, pugnam, aliquid in legibus· μάλ. ἐν τῇ πολιτείᾳ n. res (omnia, quidquam κτλ.) = res novas (ἰδὲ novus· 1) δ.) ποιῶ = νεωτερίζω, καινοτομῶ, καινοτομίας ἐν τῇ πολιτείᾳ ἢ ταραχὰς πειρῶμαι ποιεῖν, τὴν καθεστῶσαν πολιτείαν πειρῶμαι καταλῦσαι.

nŏvus, a, um, (-issimus)· 1) θετ. νέος (ἀντίθ. antiquus): - exercitus, miles, νεόλεκτος στρατός, στρατιώτης· Πολλάκ. = νέος, ἀήθης, θαυμαστός, monstrum, species· Μάλ. α) res novae = νεώτερα, νέα· β) συνηθέστ. πολιτ. τέχν. ὅρ., = καινοτομίαι ἐν τῇ πολιτείᾳ, πολιτικαὶ ταραχαί, κατάλυσις τῆς καθεστώσης πολιτείας· γ) tabulae -ae, ἰδὲ tabula· δ) n. homo ἢ homo n. καινὸς ἄνθρωπος, ὁ ἐξ ἀφανῶν ἐπιφανὴς γενόμενος, νέος εὐγενής (πρβλ. ignobilis)· ε) ἀήθης, ἄπειρος· 2) ὑπερθ. **novissimus**, a, um, νεώτατος ("Ομηρ.) ἔσχατος, τελευταῖος: novissimi, οἱ ἔσχατοι, οἱ οὐραγοῦντες, (ἢ ὀπισθοφυλακή)· μετφ. ἔσχατος, δεινός, μέγιστος.

nox, ctis, θ. νύξ· μάλ. α) nocte (καὶ de n.) ἢ noctu, ἐπιρρημ. = νυκτός, νύκτωρ· β) die et nocte, ἡμέρας καὶ νυκτός· γ) media nocte, μεσούσης τῆς νυκτός, ἀμφὶ μέσας νύκτας· multā n. (καὶ de multa n.), ἀκμαζούσης τῆς νυκτός· in multam -em, μέχρι πόρρω (βαθείας) τῆς νυκτός· 2) μετφ. α) νυκτερινὸς θόρυβος: insanā n. β) = νύξ, σκότος, σκοτεινότης· γ) σύγχυσις, δεινὴ θέσις, reipublicae· δ) = τυφλότης, ἄνοια, τὸ σκοτεινόν· ε) χειμών,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θύελλα· ς) ὁ θάνατος, καὶ = ὁ ᾅδης· ζ) ὕπνος.

noxa, ae, θ. (noceo)· 1) βλάβη : -ae sum, βλάπτω· sine noxa ἀβλαβῶς· 2) αἰτία, ἀδικία, ἁμάρτημα : sum in noxa ἁμαρτάνω· 3) (Λατ.) τιμωρία (ἁμαρτήματος).

noxia, ae, θ. = noxa 1 καὶ 2.

noxiōsus, a, um (noxia)· 1) βλαβερός· 2) ἄδικος, ζημίας ἄξιος.

noxĭus, a- um, (noxa)· 1) βλαβερός, ἐπιβλαβής· 2) ἔνοχος, ζημίας ἄξιος· noxii, = οἱ ἐγκληματίαι.

nūbĕcŭla, ae, θ. μικρὸν νέφος.

nūbes, is, θ. 1) νέφος, νεφέλη· 2) νέφος κονιορτοῦ, καπνοῦ· μάλ. μετφ. α) = σκότος· β) ἀτυχία, δεινὴ κατάστασις· δ) νέφος, πυκνὸν πλῆθος· ε) νεφέλη = κενόν τι.

nūbĭfer, ĕra, ĕrum, 1) νέφη φέρων, notus· 2) νεφελώδης, συνεφές, mons.

nūbĭgĕna, ae, ἁ. νεφελογενής.

nūbĭlis, e, (nubo) ἐπίγαμος, virgo.

nūbĭlus, a, um, 1) νεφελιώδης, coelum· συνήθ. οὐσ. **nubĭlum**, i, οὐ. ὁ συννεφὴς οὐρανός, ἡ συννέφεια, συννεφὴς ἡμέρα· πολλάκ. ἐν τῷ πληθ. = τὰ νέφη· 2) νέφη φέρων· 3) σκοτεινός, ζοφερός· ἐντ. μετφ. α) κατηφής, περίλυπος· β) δυστυχής, δεινός, tempus· γ) δυσμενής.

nūbo, **nupsi**, **nuptum**, γ'. (nubes)· 1) μεταβ. καλύπτομαι : tellus se nubit plantis· 2) ἀμετ. ἐπὶ νύμφης· καλύπτομαι, ἐντ. = γαμοῦμαι (ὑπανδρεύομαι) τινι, viro ἀνδρί· do (loco, colloco) alicui filiam nuptum, τὴν θυγατέρα τινὶ νυμφεύω, ἐκδίδωμι ἀνδρί· nupta sum alicui, γυνὴ (σύζυγος) τινός εἰμι· ἐντ. (π.) οὐσ. **nupta**, ae, θ. νύμφη, γυνὴ γαμετή· ἐνίοτε ἐπὶ φυτῶν : vites populis -unt, κλήματα παραφυτεύονται ταῖς λεύκαις.

Nūcĕrĭa, ae, θ. Νουκερία, πόλις Καμπανίας· **-rīnus**, a, um, Νουκερῖνος· **-rīni**, ōrum, ἁ. πλ. οἱ Νουκερῖνοι.

nŭcĭfrangĭbŭlum, i, ἁ. (Πλ.) καρυοκατάκτης.

nŭclĕus, i, ἁ. (nux), ὁ πυρήν, μάλ. τὸ ἐδώδιμον τοῦ καρύου καὶ ὁμ. καρπῶν· ἐντ. μετ. α) = τὸ ἔνδον πράγματός τινος· **-conchae**, ὁ μαργαρίτης.

nūdĭus (ἐκ τοῦ nunc dies est) συνάπτεται τακτικῷ ἀριθμητικῷ = ἤδη· n. tertius, τρίτην ἤδη ἡμέραν = προχθές· n. quartus, τετάρτην ταύτην ἡμέραν, πρὸ τεσσάρων ἤδη ἡμερῶν.

nūdo, α'. (nudus)· 1) γυμνῶ, corpus τὸ σῶμα· -hominem, ἐκδύω τὸν ἄνθρωπον· -gladium, γυμνῶ, σπῶμαι τὸ ξίφος· tectum nudatum, στέγη τῶν κεράμων γυμνωθεῖσα· n. agros, τὴν σπορὰν τῶν ἀγρῶν διαφθείρω· ἐντ. μετ. = γυμνῶ τι τῆς βοηθείας, ἀπροστάτευτον ἀφίημί τι, latera, tergum, litora. 3) γυμνῶ, στερῶ τινά τινος· ἐντ. nutor, γυμνοῦμαι, ἀπογυμνοῦμαι, ἐρημοῦμαί τινος, οὐκ ἔχω τι· 3) ἀποκαλύπτω, φανερόν τι ποιῶ.

nūdus, a, um· 1) γυμνός, ἀκάλυπτος· μετφ. α) (π.) = γυμνὸς ὅπλων, ἄοπλος ἢ γυμνήτης· β) = γυμνός, ἀπροστάτευτος, latus, ala· γ) (π.) n. nemus ὄρυμὸς γυμνὸς τῶν φύλλων· cacumina, vertex n. ψιλός, φαλακρός, ἄνευ πώας· n. jacet in arena = ἄταφος· capilli n. ἀκαλλώπιστος κόμη· 2) n. re ἢ ab re, καὶ alicujus rei, γυμνός τινος, ἔρημος, ἐστερημένος τινός, οὐκ ἔχων τι· ἐντ. (π.) = ἐνδεής, ἄπορος, homo, senectus· 3) μετφ. α) γυμνός, μόνας, καθαρός : -a ira· 2) = ἀφελής, ἁπλοῦς.

nūgae, ārum, θ. πλ. 1) φλυαρίαι, λῆρος, φλυαρήματα, παίγνια· ἐντ. = φαῦλον ποίημα· 2) φλύαρος, λῆρος, οὐδενὸς λόγου ἄξιος ἄνθρωπος.

nūgātor, ōris, ἁ. (nugor) φλύαρος, λῆρος, μάλ. = ἀλαζών.

nūgātōrĭus, a, um, (nugator), ληρώδης, ἄχρηστος, ἀνωφελής.

nūgax, ācis, ἐπίθ. φλυαρώδης, λῆρος.

nūgĭpŏlўlŏquĭdes, ae, ἁ. (nugae -πολύ - loquor)· (Πλ.) ληροπολυλογίδης.

nūgor, ἀποθ. α'. (nugae)· 1) φλυαρῶ, ληρῶ· 2) φλυαροκοπῶ, ἀλαζονεύομαι.

nullus, a, um (ne, ullus)· οὐδείς· homo n. non, οὐδεὶς ὅστις οὐ, πᾶς non n. ἔστιν ὅστις, τις· n. dum, οὐδεὶς πω· μάλ. α) n. sum, οὐδὲν ἔτι εἰμὶ καὶ μετφ. n. sum ἀπόλωλα· β) nullo (ἀφ.) ἐπιρρηματ. οὐδαμοῦ· γ) = non : n. venit, οὐκ ἔρχεται· 2) οὐδείς, οὐτιδανός, εὐτελής, ὀλίγου ἄξιος, φαῦλος· 3) nullus, i, οὐσ. οὐδείς, μηδείς· πληθ. nulli, οὐδένες.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βερμίας

num, σύνδ. ἐρωτημ. 1) μῶν (=μήπως), ἆρα, ἆρά γε; -negare audes? ἆρά γε τολμᾷς ἀρνηθῆναι· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δὲ ἐπιτείνεται τῷ ne ἢ quid: numne, numquid, μῶν τι; 2) εἰ (= ἄν): quaero n. venerit ἐρωτῶ, εἰ ἦλθεν.

Nūma Pompilius, Νομᾶς Πομπήλιος, Ος βασιλεὺς τῆς Ῥώμης.

Nūmantĭa, ae, ἡ, Νουμαντία, πόλις τῆς ἀρκτῴας Ἱσπανίας· ἐντ. **-tīnus**, a, um, Νουμαντῖνος.

nūmārĭus, a, um, (numus)· 1) νομισματικός, χρηματικός· lex -a, ὁ περὶ κιβδηλίας νόμος· 2) ὠνοδόκος, δεκαζόμενος, judex δικαστής.

nūmātus, a, um, πολυχρήματος.

nūmen, ĭnis, ἀ. 1) νεῦμα, capitis τῆς κεφαλῆς· 2) μετφ. α) νεῦμα, βούλησις, θέλημα, κέλευσμα, μάλ. θεοῦ· β) ἐξουσία, δύναμις, μάλ. θεοῦ· 3) (π. καὶ μ.) τὸ θεῖον· α) = θεία φύσις, θεία μεγαλειότης· n. Junonis· β) ἡ θεότης, ὁ θεός, ὁ δαίμων: precor magna -a, ἱκετεύω τοὺς μεγάλους θεούς· haud n. nostro, δυσμενοῦς ὄντος τοῦ θεοῦ· pūrum n. (ἐπὶ Διός) = καθαρὸν φῶς.

nŭmĕrābĭlis, e, ἀριθμητός, μικρός.

nŭmĕrātĭo, ōnis, ἡ, ἀρίθμησις.

nŭmĕrātus, a, um, (μετχ. τοῦ numero) κυρ. ἠριθμημένος, ἐντ. duo talenta -a, δύο τάλαντα ἀργυρίου ἕτοιμα (μετρητά)· συνηθ. οὐσ. **numerātum**, ī, οὐ, ἀργύριον ἕτοιμον (= μετρητά)· in numerato, ἀργυρίῳ ἑτοίμῳ (= τοῖς μετρητοῖς).

1. nŭmĕro, ā'. 1) ἀριθμῶ τι· -senatum, ἀριθμῶ τοὺς βουλευτάς (ὅτε ἀμφέβαλλον περὶ ἀπαρτίας)· ἐντ. α) = καταριθμῶ, καταλέγω, auctores meos· β) (π.) n. chordas = κιθαρίζω· 2) ἀριθμῶ, ἀποδίδωμι, pecuniam χρήματα, stipendium τὸν μισθόν· 3) λογίζομαι, καταλογίζομαί τι ἔν τινι: -aliquid in bonis, λογίζομαί τι ἐν τοῖς ἀγαθοῖς· -nullo loco, ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιοῦμαί τι· 4) λογίζομαι, ἡγοῦμαι, aliquem oratorem τινὰ ῥήτορα.

2. nŭmĕro, ἐπίρ. (κυρ. ἀφ. τοῦ numerus), 1) ἐν καιρῷ· 2) ταχύ, ταχέως· 3) μάλ. λίαν ταχέως.

nŭmĕrōse, ἐπίρ. 1) πολυπληθῶς· 2) ῥυθμικῶς, εὐρύθμως, ἐν ῥυθμῷ.

nŭmĕrōsus, a, um (-ior, -issimus)· 1) πολυάριθμος, πολυπληθής· ἐντ. α) πολυάνθρωπος· β) πολυμερής, εὐρύχωρος· γ) ποικίλος· 2) ῥυθμικός, εὔρυθμος, ἁρμονικός.

nŭmĕrus, i, ἀ. ἀριθμός: tres -o, τρεῖς τὸν ἀριθμόν· multi -o, πολλοὶ τὸν ἀριθμόν· ineo -um, ἀριθμῶ, λογίζομαι· ἐντ. α) in -um deorum refero, ἐν τοῖς θεοῖς τίθημι· in hostium -o duco (habeo), ἐν τοῖς ἐχθροῖς λογίζομαι· β) ἀριθμός, μέρος στρατιωτῶν (κοάρτεις, τῖλαι)· sparsi -i· γ) ἀριθμὸς (ἀόριστος), πλῆθος, hominum, frumenti· δ) ἀριθμός (ἀξίας), ἐντ. = ὁ ἀξίαν, τιμὴν ἔχων, ὁ λόγου ἄξιος· ε) (π.) ἀριθμός (ἁπλοῦς), ἐντ. = ὁ ἄνευ ἀξίας, ὁ οὐδενὸς λόγου ἄξιος, ὁ φαῦλος· ς) οἱ (ἀριθμὸν φέροντες) κύβοι· ζ) κατάλογος (στρατ. ἢ πολιτῶν)· η) ἡ μαθηματικὴ ἢ ἀστρολογία· θ) τάξις· ι) ὡς τὸ πολὺ ἐν τῷ πληθ.) = οὐσιῶδες μέρος ὅλου τινός: omnes -os habeo, τέλειός εἰμι· ια) ῥυθμός, ἁρμονία: in -um, ἐν ῥυθμῷ· extra -um, οὐκ ἐν ῥυθμῷ· ιβ) στίχος: -i impares, ἐλεγειακοὶ στίχοι, graves ἡρωϊκοί· ιγ) ὁ μετρικὸς πούς.

Nŭmĭcĭus, (ἢ **-cus**), ii, ἀ. Νομίκιος· 1) μικρὸς ποταμὸς τῆς Λατίνης· 2) ὄνομα γένους.

Nŭmĭda, ae, ἀ. Νομάς, ἰδε· πλ. **-ae** = Νομάδες· ἐντ. **Nŭmĭdĭa**, ae, ἡ, ἡ Νομαδική, χώρα τῆς ἀρκτῴας Ἀφρικῆς· ἐντ. **-dus**, a, um, Νομαδικός.

nŭmisma, ἴδε nomisma.

Nŭmĭtor, ōris, ἀ. Νουμίτωρ, βασιλεὺς τῆς Ἄλβας, πάππος τοῦ Ῥωμύλου.

nummus, κτλ. ἴδε numus.

nŭmōrum-expalpŏnĭdes, ae, ἀ. (Πλ.), ὁ θωπεύμασιν ἀργύριον λαμβάνων.

numquam ἢ nunquam (ne-umquam), ἐπίρ. οὔποτε, μήποτε, οὐδέποτε, οὐδεπώποτε: n. non, ἀείποτε· ἐνίοτε = οὐδαμῶς.

num-quid, ἴδε num.

num-quis, ὀρθότ. διῃρημ. num quis.

nūmŭlārĭus, ii, ἀ. (numulus), κερματιστής, κολλυβιστής.

nūmŭlus, i, ἀ. (ὑποκ. τοῦ numus) (νουμίον), νομισμάτιον, κερμάτιον.

nūmus, i, ἀ. (Σικελ. νοῦμος = νόμος)· 1) νόμισμα· adulterini -i, κίβδηλα νομίσματα· ἐν τῷ πληθ. = ἀργύ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ριον, χρήματα· 2) μάλ. = sestertius, ἐνίοτε καὶ n. sestertius, ὁ ἰδέ· 3) μετφ. τὸ ἐλάχιστον: ad n. convenit, μέχρι τοῦ ἐλαχίστου συνᾴδει = λίαν ἀκριβῶς.

nunc, ἐπίρ. 1) νῦν, ἤδη: qui n. homines sunt, οἱ νῦν (βιοῦντες) ἄνθρωποι· n. ipsum, νῦν ἤδη, νυνί· n. nuper, νῦν δή, ἀρτίως· 2) nunc ... nunc, νῦν μέν ... νῦν δέ, ἄρτι μέν ... ἄρτι δέ· ἐνίοτε δὲ ἀντὶ τοῦ δευτέρου nunc, τίθεται mox ἢ postremo· 3) n. ἤ n. vero ἤ n. autem, νῦν δέ, ἀλλά, ὅμως.

nuncŭbi, ἐπίρ.(=num,alicubi), μῶν ποῦ; ἆρά που;

nuncŭpātĭo, ōnis, θ. (nuncupo) (κυρ. ὀνόμασις)· 1) κατάστασις εἰς κληρονομίαν· 2) προσφώνησις βιβλίου· 3) ἐκφώνησις εὐχῶν (votorum), μάλ.ὑπὲρ τοῦ αὐτοκράτορος.

nuncŭpo, ā'. (nomine, capio ?)· 1) ὀνομάζω τι, ὄνομα ἐπιτίθημί τινι· 2) προσαγορεύω, ἀναγορεύω, regem· 3) (δημοσίᾳ καὶ ἐπισήμως) ἐκφωνῶ, λέγω, κηρύττω τι·ἐντ.α) -aliquem (heredem), κηρύττω, καθίσταμαί τινα κληρονόμον· 6) -vota, εὐχὰς ἐκφωνῶ, εὐχὰς ποιοῦμαι (ὑπέρ τινος).

nundĭnālis, e (Πλ.) φαῦλος.

nundĭnātĭo, ōnis, θ. (nundinor), ἐμπορία, καπηλεία, πώλησις.

nundĭnor, ἀποθ. ā'. (nundinae)· 1) ἀμετ. α) καπηλεύω· 6) (Κικέρ.) θαμίζω: angues n. ad focum solent. 2) μετφ. ὠνοῦμαι, ἀργυρίῳ λαμβάνω τι παρά τινος, jus ab aliquo.

nundĭnae, ārum, ἀ. πλ. (ἐκ τοῦ ἀχρ. nundinus = novem, dies),ὑπον. feriae, =ἡ δι' ἐνάτης ἡμέρας ἀγορὰ τῶν ὠνίων, ἡ ἐν ἄστει ἀγορὰ τῶν ὠνίων, ἡ (καθ' ἑβδομάδα) ἀγορά, ὁπότε οἱ ἐκ τῶν ἀγρῶν εἰς τὸ ἄστυ συνερχόμενοι ἐωνοῦντό καὶ ἐπίπρασκον καὶ τῶν τῆς πόλεως γνῶσιν ἐλάμβανον· ἐνίοτε = πρᾶσις, πώλησις.

nundĭnum, i, οὐ. ὑπον. tempus, συνήθ. trinum n. ἢ trinundinum,χρόνος δέκα ἑπτὰ ἡμερῶν, ἐν ᾧ τρεῖς ἀγοραὶ ἐγίγνοντο (ἰδὲ nundiae).

nuntĭa, ae, θ. ἰδὲ nuntius.

nuntiātĭo, ōnis, θ. ἀγγελία σημείου.

nuntĭo, ā'. (nuntius), ἀγγέλλω, alicui aliquid τί τινι ἢ πρός τινα, is nuntiatur venire, ἀγγέλλεται ὅτι (αὐτὸς) ἔρχεται· -alicui salutem ἀγγέλλω τινὶ χαίρειν· μετφ. sensus (αἱ αἰσθήσεις) -ant aliquid.

nuntĭus, a, um (π.), ἀγγελτικός, ἀγγέλλων, ἐξαγγέλλων, δεικνύων, οὐσ. nova nuntia, νέα ἀγγέλματα· ἐντ. οὐσ. 1) **nuntius**, ii, ἀ. α) ἄγγελος, ἀγγελιοφόρος: per-um, δι' ἀγγέλου· literas ei -os, ἐπιστολὴν καὶ ἀγγέλους (ἵνα ἀπὸ στόματος εἴπωσιν)· 6) ἄγγελος (Πολύϐ. 1, 72, 4) = ἀγγελία, ἄγγελμα: -um accipio, ἀγγελίαν λαμβάνω· pareo -o legatorum τῇ ἀγγελίᾳ (= ταῖς προφορικαῖς διαταγαῖς) τῶν πρέσϐεων ὑπακούω· -um uxori remitto (ἐπὶ ἀνδρὸς) = λύω τὸν γάμον, ἀποπέμπω (διαζεύγνυμι) τὴν γυναῖκα· (σπ.) ἐπὶ γυναικός: -um remitto viro = διαζεύγνυμι, ἀπολείπω τὸν ἄνδρα· μετφ· -um remitto virtuti, ἀποκηρύττω τὴν ἀρετήν· 2) **nuntĭa**, ae, θ. ἡ ἄγγελος.

nūper, ἐπίρ. ὑπερθ. nūperrĭme, νεωστί, ἐναγχος, νυνδή, ἀρτίως· ἐνίοτε = πάλαι, προτοῦ, τὸ πρίν.

nūpĕrus, a, um (Πλ.) νέος (νεωστί).

nupsi, πρκμ. τοῦ nubo.

nuptĭae, ārum, θ. πλ. (nubo), γάμος, γάμοι· -arum expers, ἄγαμος· -iis alicujus, ἐν τοῖς γάμοις τινός· mulier multarum n. γυνὴ πολύγαμος.

nuptĭālis, e, γαμήλιος, donum.

1. nuptus, i, ἀ. (Πλ.), νυμφίος.

2. nuptus, a, um, μετχ. τοῦ nubo.

nūrus, us, θ. 1) νυός, νύμφη· 2) (π.) = νέα γυνή.

nusquam, ἐπίρ. (ne, usquam)· 1) οὐδαμοῦ, eum· μετφ. οὐδαμοῦ, ἐν οὐδενὶ πράγματι, ἐν οὐδεμιᾷ περιστάσει· 2) οὐδαμόσε, οὐδαμόθεν· 3) πρὸς οὐδέν (πρὸς οὐδένα ἄλλον σκοπόν).

nūtātĭo, ōnis, θ. 1) νεῦσις, νεῦμα· 2) κλόνησις, κίνδυνος.

nūto, ā'. 1) νεύω, alicui· 2) μετφ. σφάλλομαι, κλονοῦμαι ἔν τινι, α) ἐν τῇ κρίσει = οὐ βέϐαιός εἰμι· 6) ἐν τῇ πίστει = ἀπίστως ἔχω· γ) -discrimine, ἐν κινδύνῳ εἰμί, κινδυνεύω.

nūtrīcātus, us, ἀ. 1) θηλασμός, θρέψις, τροφή· 2) αὔξησις.

nūtrīcĭus, i, ἀ. (nutrix), θρεπτήρ, τροφός, τροφεύς.

nūtrīco, ā', καὶ **-cor**, ἀποθ. ā'.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(nutrix) τιθηνῶ, θηλάζω, τρέφω, pueros παῖδας.

nūtrīcŭla, ae, θ. 1) ἡ τίτθη, ἡ θηλάστρια· 2) μετω. τροφός, θρέπτειρα, πατρίς.

nūtrīmen, ĭnis, οὐ. (π.) τροφή, θρέψις.

nūtrīmenta, ōrum, οὐ. πλ. τροφή, ἀνατροφή, παιδαγωγία, (πρώτη) παιδεία: locus -ōrum ejus, ὁ τόπος, ἐν ᾧ οὗτος τὸ πρῶτον ἐπαιδεύθη· educata hujus -is eloquentia, εὐφράδεια ἀναπτυχθεῖσα τῇ τούτου ἀνατροφῇ καὶ ἐπιμελείᾳ.

nūtrĭo, īvi καὶ ĭi, ītum, ī̆re. (π. καὶ **-ior**, ἀποθ. ī̆rī)· 1) τιθηνῶ, θηλάζω, ἐντ. τρέφω, ἀνατρέφω, pueros παῖδας· nutritus in armis, ἐν ὅπλοις τραφείς, αὐξηθείς· 2) μετφ. α) τρέφω, τροφὴν παρέχω τινί τι: corpora foliis· 2) θεραπεύω, προάγω, amorem, pacem· γ) -ingenium, ἀναπτύσσω τὸ πνεῦμα.

nūtrītor, ōris ἀ. (μ.) θρεπτήρ, τροφός, τροφεύς, ἀνατρυφεύς.

nutrix, īcis, θ. (nutrĭo)· τίτθη, τιθήνη· ἐντ. τροφός, θρέπτειρα· μετφ. ἡ τρέφουσα, ἐπαυξάνουσα: nox n. curarum.

nūtus, a, um, (nuo)· 1) νεῦσις (τῆς γῆς πρὸ τὸ κέντρον) = ῥοπή: terra vi suā nutuque tenetur· 2) νεῦσις (τῆς κεφαλῆς), νεῦμα· ἐντ. = θέλημα, βούλησις.

nux, nŭcis, (γεν.πλ. nŭcum)· 1) κάρυον, ἐντ. καρπὸς σκληρὸν ἔχων κέλυφος: -es castaniae, κάστανα· 2) καρύα, καὶ (π.) ἀμυγδαλῆ.

Nyctĕlĭus, a, um, Νυκτέλιος, ἐπίκλησις τοῦ Βάκχου, ἅτε τῶν ὀργίων νυκτὸς τελουμένων.

Nycteus, ĕi, ἀ. Νυκτεύς, πατὴρ τῆς Ἀντιόπης· ἐντ. **Nyctēis**, ĭdis, θ. Νυκτηΐς = ἡ Ἀντιόπη.

Nyctĭmēne, es, θ. Νυκτιμένη.

nympha, ae, θ. 1) (π.) νύμφη, νέα γυνή (μάλ. ὡς ἐρωμένη)· 2) νύμφη, θεὰ τῶν πηγῶν, τῆς θαλάσσης, τῶν δένδρων, τῶν ὀρέων κτλ. 3) (π.), = τὸ ὕδωρ.

Nymphaeum, i, οὐ. Νυμφαῖον, ἄκρα καὶ λιμὴν τῆς Ἰλλυρίας.

Nȳsa, ae, θ. Νῦσα· 1) πόλις Καρίας· 2) ὄρος (ἢ πόλις) Ἰνδίας, ὅπου ὁ Βάκχος ἀνετράφη· 3) τροφὸς τοῦ Βάκχου· ἐντ. **Nysaeus**, a, um, Νυσαῖος, α) πληθ. **-saei**, ōrum, οἱ Νυσαῖοι (τῆς Καρίας)· β) (π.) = Βακχικός· 2) **Nysēis**, ĭdis, θ. Νυσηΐς, τοῦ ὄρους Νύσης· 3) **Nyseus**, ĕi καὶ ĕos, ἀ. Νυσεύς, ἐπίκλησις τοῦ Βάκχου· 4) **Nȳsĭas**, ădis, θ. Νυσιάς· 5) **Nȳsĭgĕna**, ae, ἀ. καὶ θ. Νυσιγενής. 6) **Nȳsĭus**, a, um, Νύσιος, ἐπίκλησις τοῦ Βάκχου.

O

1. O, o. ἀντιστοιχεῖ τοῖς ἑλλ. **ο** καὶ **ω**, ἐν δὲ τῇ ἀρχαίᾳ γραφῇ ἐτίθετο ἀντὶ τοῦ e, οἷον vorsus ἀντὶ versus· συντόμως σημαίνει optimus, omnis, καθ' ἁπάσας τὰς πτώσεις· ἐντ. I. O. M. = jovi optimo maximo, Διὶ ἀρίστῳ τε καὶ μεγίστῳ.

2. ō, ἐπιφών. ὦ ἢ ὤ: o Romule, ὦ Ῥώμυλε! o me miserum, ὤ τάλας ἐγώ· ὡσαύτως καὶ o mors, o utinam κτλ. o si κτλ. ō ego laetus καὶ ὦ Alexi.

Ŏărĭon, ōnis, ἀ. (π.) = Orion.

Oaxes, is, ἀ. Ὀάξης, ποτ. Κρήτης.

ŏb, πρόθ. μετὰ αἰτ. 1) (ἀρχ.) α) πρός τι· duco legiones ob Romam· β) πρό τινος, ob oculum, ob oculos, πρὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ, πρὸ ὀφθαλμῶν· 2) μετφ. α) (σπ.) ἐπί τινι: ob emolu mentum, ἐπ' ὠφελείᾳ· β) συνήθ. διά τι, ἕνεκά τινος: ob metum, διὰ τὸν φόβον· quam ob rem (καὶ quamobrem), διὰ τοῦτο· eam ob rem, ob id, ob hoc, δι' ὅ, διὰ τοῦτο· γ) ὑπέρ τινος: moror ob rempublicam· γ) ἀντί τινος: dedit talentum ob unam fabulam, τάλαντον ἔδωκεν ἀντὶ ἑνὸς δράματος.

ŏb-aerātus, a, um, κατάχρεως.

ŏb-ambŭlātĭo, ōnis θ. περίπατος.

ŏb-ambŭlo, ā̆re. 1) περιπατῶ· 2) περιοδεύω.

ŏb-armo, ā̆re. καθοπλίζω, dextras.

ŏb-ăro, ā̆re. ἀρῶ, ἀροτριῶ.

Obba, ae, θ. Ὄββη, πόλις Λιβύης.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

obdĭtus, a, um, μετχ. τοῦ obdo.

obbrūtesco, tui, γ'. ἀπαμβλύνομαι.

obc..., ἴδε **occ...**

ob-do, dĭdi, dĭtum, γ'. (π. καὶ μ.), ἐπιτίθημι, ἐμβάλλω, pessulum ostio τὸν μοχλὸν τῇ θύρᾳ· ἐντ. -fores κλείω τὰς θύρας (trabe δοκῷ)· -ceram auribus, κηρῷ φράττω τὰς ἀκοάς.

ob-dormio, δ'. ἀπο-κοιμῶμαι.

ob-dormisco, mīvi, mītum, γ'. κοιμῶμαι· μετφ. παύομαι.

ob-dūco, duxi, ductum, γ'. 1) προσάγω, ἐπάγω, exercitum ad oppidum τὸν στρατὸν πρὸς τὴν πόλιν· ἐντ. -diem, διάγω (ἀγαλίσκω) ἡμέραν· 2) παρατείνω, ἐλαύνω, fossam τάφρον· ἐντ. μετφ. -callum dolori, ἀναισθητῶ πρὸς τὴν λύπην· obducta nocte, ἐν βαθείᾳ νυκτί· 3) ἐπιτίθημι, seram τὸν μοχλόν· μετφ. -tenebras rebus, ἐπισκοτῶ τὰ πράγματα· 4) συνάγω, vela, vestem; -frontem, συνοφρυοῦμαι· 5) περιλαμβάνω, περιβάλλω τί τινι· ἐντ. α) ἐπικαλύπτω, καλύπτω, σκεπάζω τί τινι· 6) περι-καλύπτω τι· 5) πίνω, venenum δηλητήριον.

obductĭo, ōnis, θ. ἐπικάλυψις.

ob-ducto, α'. (Πλ.) προσάγω τινά.

obduresco, rŭi, (ἄνευ σ.)· γ'. σκληρύνομαι· μετφ. ἀναίσθητος γίγνομαι.

obdūro, α'. σκληρός εἰμι· μόνον μετφ. ἐγκαρτερῶ, ὑπομένω τι.

ŏbēdiens, ntis, (-ior, -issimus) [μετχ. τοῦ obedio], ὑπήκοος, εὐπειθής: dicto obediens sum alicui, ὑπακούω, πείθομαί τινι.

ŏbēdienter, ἐπίρ. (-ius, -issime), εὐπειθῶς.

ŏbēdientĭa, ae, θ. εὐπείθεια.

ŏbēdĭo, īvi (ĭi), ītum, δ'. (ob, audio)· 1) (Νέπ.) ἀκούω τινός· 2) ἐπακούω, ὑπακούω, πείθομαί τινι, alicui, ventri, tempori.

ŏbeliscus, i, ἀ. (μ.), ὀβελίσκος.

ŏbĕo, īvi, (συνήθ.) ĭi, ĭtum, ĕ'. Α) ἀμετ. 1) πρόσειμι, προσέρχομαι εἴς τι, in infera loca εἰς τοὺς κάτω τόπους, εἰς τὰ κάτω· - 2) ὑπαντῶ τινί, 3) ἐπὶ ἀστέρ. = δύομαι· 4) μετφ. ἀφανίζομαι, τελευτῶ, urbs, homo· Β) μετδ. 1) περιέρχομαι, περιοδεύω τι, regiones· 2) πάρειμι, παραγίγνομαι, ἥκω, φοιτῶ εἴς τι, comitia εἰς τὴν ἐκκλησίαν, coenam εἰς δεῖπνα· ἐντ. α) ἐξετάζω (ἐπιθεωρῶ), exercitum; -aliquid oratione, μνημονεύω τι· -oculis ἢ visu περισκοπῶ τι· 6) (π.) περιβάλλω, chlamydem· 3) ἐπιχειρῶ τινι, ἐπιτελῶ τι, negotium, bellum· ἐντ. α) -periculum, κίνδυνον ὑπομένω· 6) -locum tempusque, τηρῶ τὸν τόπον καὶ τὸν καιρόν· γ) - vadimonium, εἰς τὴν προθεσμίαν (ἐν τῷ δικαστηρίῳ) πάρειμι· -diem, παραγίγνομαι τῇ ῥητῇ ἡμέρᾳ· δ) -diem (supremum, -meum) ἢ mortem, τελευτῶ, ἀποθνήσκω· morte obita, (ἐμοῦ) ἀποθανόντος.

ŏb-ĕquito, α'. ἐφιππεύω, προσελαύνω (ἐφορμῶ) τινι ἢ πρός τι, Romanis portis.

ŏb-erro, α'. 1) περιπλανῶμαι, ignotis locis· 2) μετφ. α) hoc -at mihi, τοῦτο παρίσταταί μοι· 6) (Ὁράτ.) ἁμαρτάνω.

ŏbēsĭtas, ātis, θ. παχύτης.

ŏbēsus, a, um (ob, edo)· 1) παχύς, εὔσαρκος, πιαρὸς (ἀντίθ. gracilis)· ἐντ. -ae fauces, λάρυγξ ἐξωγκωμένος· 2) μετ. ἀμβλύς, ἀναίσθητος.

ŏbex, ĭcis ἢ (π.) jĭcis, ă. καὶ θ. (objicio)· 1) ἐπιβλής, μοχλός (μεῖζων ἢ ὁ pessulus),· 2) μετφ. ἐμπόδιον (πρὸς προχώρησιν) οἷον πρόχωμα, χαράκωμα, προβολὴ πέτρας.

obf..., ἴδε **off...**

obg..., ἴδε **ogg...**

ŏb-haerĕo, ē'. (μ.) ἔχομαι, προσκολλῶμαι, vado ἐν τῷ τενάγει.

ŏb-haeresco, haesi, haesum, γ'. (π. καὶ μ.), ἐνέχομαι, μένω προσκεκολλημένος, in flumine.

obĭcĭo, ἐκφων. ὡς objicio, ĕ ἴδέ.

ŏb-īrascor, ἀποθ. γ'. ὀργίζομαί τινι, alicui.

ŏb-īrātus, a, um, ὀργιζόμενός τινι.

ŏbīrātĭo, ōnis, θ. ὀργή.

ŏbĭter, ἐπίρ. (ob, iter)· (μ.)· 1) καθ' ὁδόν, ἐν τῇ ὁδῷ, πορευόμενος, lego· 2) ἐν παράδῳ, ὡς ἐν παρέργῳ, dico· ἐντ. (π.) = παραχρῆμα, συγχρόνως.

1. ŏbĭtus, us, ἀ. (obeo)· 1) (ἀρχ.) περιοδεία· 2) δύσις, α) κυρ. - stellae· 6) μετφ. = τελευτή, θάνατος· γ) = ἀφανισμός: o. occasusque (οὕτω Κικέρων καλεῖ τὴν αὐτοῦ φυγήν).

2. ŏbĭtus, a, um, μετγ. τοῦ obeo.

2. ob-jăceo, jăcŭi, ē'. ἀντίκειμαί τινι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ob-jectātĭo, ōnis, θ. ὀνειδισμός.

objecto, ā'. (ob, jacto)· 1) προβάλλω, ῥίπτω: -caput fretis, ἐπὶ κεφαλὴν ῥίπτω ἑμαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν· συνήθ. μετφ. α) -aliquem (caput meum) periculis, προϊεμαι, δίδωμι, ῥίπτω τινά (ἑμαυτὸν) εἰς κινδύνους· -animam pro cunctis, κινδυνεύω ὑπὲρ πάντων· β) -moras, ἀναβολὴν ποιοῦμαι· 3) ὀνειδίζω τινί τι, vecordiam τὴν ἀφροσύνην, natum τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ.

1. objectus, a, um, μετχ. objicio.

2. objectus, us, ὁ. (objicio), τὸ προκεῖσθαι, τὸ ἀντικεῖσθαι, τὸ ἐξ ἐναντίου κεῖσθαι: objectu = διὰ τὸ ἀντικεῖσθαι (τῇ θαλάσσῃ) τὰς πλευρὰς (τῆς νήσου)· objectu montis, ἕνεκα τοῦ ἐπιπροσθοῦντος ὄρους· -molium, τὰ προεξέχοντα προχώματα· (Νέπ.) quo objectu visu, διὰ τῆς προσπεσούσης αὐτοῖς ταύτης θέας.

objĭcĭo, jēci, jectum, γ'. (ob, jacio)· 1) προβάλλω, παραβάλλω, cibum porcis τροφὴν τοῖς χοίροις· res objicitur, τὸ πρᾶγμα προσπίπτει (= αἴφνης παρουσιάζεται)· re terribili objecta, θέας φοβερᾶς προσπεσούσης· insula objecta urbi, νῆσος προκειμένη τῆς πόλεως· (π.) -nubem, καλύπτω· ἐντ. α) προϊεμαι, παραδίδωμί τινά τινι, consulem morti· ἐντ. objectus παραδοὺς ἑαυτόν, fortunae τῇ τύχῃ· β) (πρὸς ἄμυναν) προβάλλω, προβάλλομαί τι, scutum τὴν ἀσπίδα· ἐντ. -fores, κλείω τὴν θύραν· 2) μετφ. ἐμβάλλω, ἐμποιῶ, παρέχω τινί τι· -alicui spem, timorem, ἐμποιῶ τινι ἐλπίδα, φόβον· ἐντ. objicitur mihi malum, συμβαίνει μοι κακόν, metus φόβος καταλαμβάνει με· 3) ὀνειδίζω τινί, alicui; -alicui de re, ἐπιτιμῶ τινι περί τινος, eum ad Bajas fuisse (ἢ quod.... fuit) ὅτι ἐν Βαΐοις ἦν· ἐντ. (μ.) **objecta** ōrum οὐ. πλ. οἱ ὀνειδισμοί, αἱ ἐπιτιμήσεις.

objurgātĭo, ōnis, θ. (objurgo), λοιδορία, ἐπιτίμησις, ἐπίπληξις, μέμψις.

objurgātor, ōris, ἀ. (objurgo), ὁ λοιδορῶν, ὁ ἐπιτιμητής, ὁ ψέκτης.

objurgātōrĭus, a, um, ἐπιτιμητικός, ἐπιπληκτικός, epistola, verba.

objurgĭto, ā'. (Πλ.) λοιδορῶ, aliquem τινά.

ob-jurgo, ā'. καὶ **-gor**, ἀποθ. ā'. λοιδορῶ τινα, ἐπιτιμῶ, ἐπιπλήττω τινί amicum φίλῳ, ἀλλὰ καὶ -aliquem de (in) re aliqua, ἐπιτιμῶ τινι ἐπί τινι ἔργῳ· 2) (μ.) κολάζω τινα, flagris μάστιξιν

ob-languesco, gŭi, γ'. ἄτονος ἀσθενής, ῥάθυμος γίγνομαι, Κικέρ.

oblātrātix, īcis, θ. (Πλ.) ἡ προσυλακτοῦσα (γυνή, ἢ λοιδορεῖ τινα).

ob-lātro, ā'. προσηλακτῶ τινι· ἐντ. λοιδορῶ τινα.

oblātus, a, um, μετχ. τοῦ offero.

oblectāmen, ĭnis, οὐ. (π.) κα

oblectāmentum, i, οὐ. (oblecto) ψυχαγώγημα, τέρψις, θέλγητρον.

oblectātĭo, ōnis, θ. ψυχαγωγία τέρψις, ἀπόλαυσις, ἡδονή.

oblecto, ā'. (ob, lacio)· 1) ψυχαγωγῶ, εὐφραίνω, τέρπω, animos τὰ ψυχάς· συνήθ. -me ἢ oblector, εὐφραίνομαι, τέρπομαι, (in) re aliqua ἐπί τινι· -(cum) aliquo, καθηδύνομαι τ συνουσίᾳ τινός, cum libris τῇ τῶν βι βλίων ἀναγνώσει· 2) ἡδέως διάγω, tem pus τὸν χρόνον.

ob-lĕnĭo, ī'. (μ.) πραΰνω, θέλγ τινά, aliquem.

oblēvi, πρκμ. τοῦ oblĭno.

oblĭdo, īsi, īsum, γ'. (ob, laedo συλλαμβάνω, συμπιέζω, collum, fauce τὸν τράχηλον, τὸν λάρυγγα = ἄγχω ἀποπνίγω.

oblĭgātĭo, ōnis, θ. δέσις, δεσμός linguae τῆς γλώσσης· μετφ. = ἀνάγκη

oblĭgātus, a, um (μετχ. τοῦ obligo) o. ei nihil eram, οὐδεμίαν χάριν ὤφει λον αὐτῷ· mihi -tior, μᾶλλον ἐμοὶ κε χαρισμένος.

ob-lĭgo, ā'. 1) ἐπιδέω, δέω τι, vul nus τὸ τραῦμα, oculos alicui τοὺς ὀ φθαλμούς τινος· obligatus corio, δεδε μένος ἐν δέρματι (ἐν ἀσκῷ)· 2) δέω συνδέω, συνάπτω, manipulos τὰς σπε ρας, tabellas (ἐπιστολήν)· μετφ. for tuna -at me vobis, ἡ τύχη συνενοῖ ἡ μᾶς· 3) μετφ. α) δέω, δεσμεύω = περιο ρίζω, aliquem judicio τινὰ κρίσει τινί β) = κατέχω, καταλαμβάνω τινά, jure jurando ὅρκῳ· -me votis, εὐχὰς ποι οῦμαι· γ) -aliquem ἢ me (caput meum scelere, impia fraude, ποιῶ τινὰ ἢ ἐμαυτὸν ἔνοχον κακουργήματι, ἀνοσίῳ ἀπάτῃ, (θεωρῶ τινα ἢ ἐμαυτὸν ἔνοχον κακουργήμ. κτλ.)· δ) ὑποτίθημι, ἐνεχυριάζω, praedia fratri τὰ κτήματα τοῦ ἀ-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὀελφοῦ· aedes obligatae, οἰκία ὑπέγγυος (ἐνυπόθηκος).

oblīmo, ā'.(ob, limus)· 1) κατιλύω, βορβόρῳ καλύπτω, agros τοὺς ἀγρούς· 2) μετφ. κατασπαθῶ, rem meam τὴν οὐσίαν.

ob-līno, ēvi, ĭtum, γ'. 1) ἐπιχρίω, malas cerussa τὰς παρειὰς ψιμυθίῳ· oblitus unguento, μύροις κεχρισμένος· ἐντ. α) περιαλείφω τι, gypso γύψῳ· β) (μ.) ἐξαλείφω τι (γεγραμμένον)· 2) μετφ. α) ἐπιπληρῶ, ὑπερπληρῶ τινος, ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ μετχ. **oblītus**, ὑπερπληρωμένος (ἐν μεγάλῃ ποσότητι ἔχων τι)· β) ῥυπαίνω μολύνω, μιαίνω, parricidio μιαφονίᾳ.

oblīque, ἐπίρ. 1) πλαγίως, λοξῶς· 2) μετφ. πλαγίως, ἐμμέσως.

oblīquĭtas, ātis, θ. λοξότης.

oblīquo, ā', (π. καὶ μ.), πλαγιάζω, λοξῶ τι, πλάγιον τίθημί τι, ensem τὸ ξίφος· -oculos, λοξῶ τὰ ὄμματα (πρὸς τὸν ἥλιον)· - crines, ἀναστρέφω τὴν κόμην· -sinus in ventum, πλαγιάζω, πρὸς ἀντίους τοὺς ἀνέμους (κατὰ τοῦ ἀνέμου στρέφω τὰ ἱστία).

oblīquus, a, um, (-ior, -issimus), (ob, liquis, πρβλ.τὸ Ὁμ. λικριφὶς= πλαγίως)· 1) πλάγιος, λοξός: - motus, πλαγία κίνησις· -iter, λοξὴ ὁδός· -ictus ἢ ἐκ τοῦ πλαγίου πληγή· cursus o. δρόμος ἑλικτός· -oculus, ὀφθαλμὸς λοξὰ βλέπων· μετφ.= φθονερός. Ἐπιρρηματ. ab (ex) obliquo ἐκ πλαγίου· ad (in, per) obliquum, εἰς πλάγιον, εἰς τὰ πλάγια· 2) μετφ. πλάγιος, σκολιός, oratio λόγος.

oblĭtĕro, ā'. (oblino, litera)· 1) (μ.) ἐξαλείφω, διαγράφω, nomina· 2) μετφ. α) ἐκ τῆς μνήμης ἐξαλείφω τι, pugnam τὴν μάχην· β) -famam, ἀφανίζω τὴν φήμην.

oblĭtĕrus, a, um (ἀρχ.) ἄμνηστος.

oblĭtesco, tŭi, γ'. ἀπο-κρύπτομαι.

1. oblĭtus, a, um, μετχ. τοῦ obliviscor.

2.oblĭtus, a, um, μετχ.τοῦ oblĭno.

oblīvĭo, ōnis, θ. λήθη, ἐπιλησμοσύνη· venio in -ōnem rei alicujus ἢ -ōni do aliquid, ἐπιλανθάνομαί τινος· per - ōnem, ἐκ λήθης· capit me o. rei alicujus = ἐπιλανθάνομαί τινος.

oblīvĭōsus, a, um· 1) ἐπιλήσμων· 2) λήθην ἐμποιῶν, vinum οἶνος.

oblīviscendus, a, um, ἰδὲ obliviscor.

oblīvīscor, oblītus sum, ἀποθ. γ'. (oblino ?)· 1) ἐπιλανθάνομαι, ἀμνηστῶ. hominis τοῦ ἀνθρώπου, injuriarum ἢ injurias τῶν ἀδικιῶν· (ἀντίθ. memini, in mentem venit)· ἐντ. **oblītus**, a, um, ἐπιλαθόμενος, καὶ **obliviscendus**, a, um, λήθης ἄξιος· 2) μετφ. -me· α) = τῇ ἐμαυτοῦ φύσεως ἐπιλανθάνομαι· β)= οὐκ ἔχω συνείδησίν τινος (μετὰ θάνατον).

oblīvĭum, ĭi, οὐ. (π. καὶ μ.) (ὡς τὸ πολλὰ ἐν τῷ πληθ.) = oblivio.

ob-lŏco, ā'. ἐκ-μισθῶ.

oblŏcūtor, ōris, ὁ. (Πλ.) ὁ ἀντιλέγων.

ob-longus, a, um, ἐπιμήκης.

ob-lŏquor, cūtus sum, ἀποθ. γ'. 1) ἀντιλέγω τινί, alicui· 2) (Τάκ.) ὀνειδίζω, ἐπιτιμῶ τινι· 3) (π.) ὑπᾴδω.

ob-luctor, ἀποθ. α'. ἀντιπαλαίω, difficultatibus πρὸς τὰς δυσχερείας.

ob-lūdo, lūsi, γ'. (Πλ.) σκώπτω τινά

ob-mōlĭor, ītus sum, ἀποθ. δ'. 1) (πρὸς ἄμυναν) προκυλίω, προβάλλω, arborum truncos· 2) (προωθῶν) ἐμφράττω.

ob-murmŭro, ā'. (π. καὶ μ.) προσ-ψιθυρίζω, ψοφῶ.

ob-mūtesco, tŭi, γ'. κωφοῦμαι, ἄφωνος γίγνομαι,σιωπῶ· μετφ. ἐκλείπω.

ob-nātus, a, um, μετχ. (ob, nascor) παραπεφυκώς, ripis ταῖς ὄχθαις.

ob-nītor, nīxus (nīsus) sum, ἀπόθ. γ'. ἀντερείδομαι, toto corpore· (π.) -trunco arboris, ἐπερείδομαι κορμῷ δένδρου·obnixo genu scuto (δοτ.) ἐπερεισάμενος τὸ γόνυ τῇ ἀσπίδι.μετφ.-adversis,ἀντιπαλαίω πρὸς τὰς δυστυχίας.

obnīxe, ἐπίρ. συντόνως, ἐπιμόνως.

obnīxus, a, um (μετχ. τοῦ obnitor) ἔντονος, σύντονος, ἰσχυρός, καρτερικός, ἄσειστος, ἀστυμφέλικτος.

obnōxĭe, ἐπίρ. 1) ἐνόχως,ἐπιζημίως· 2) δουλικῶς.

obnoxiōse, ἐπίρ. (Πλ.), δειλῶς.

obnoxiōsus a, um, ὑπήκοος, ὑποχείριος.

obnoxĭus, a, um (ob, noxa)· 1) (Πλ.), ἄξιος ζημίας, tibi ὡς πρὸς σέ· 2) ἐκκείμενος (ἐκτεθειμένος) insidiis ταῖς ἐνέδραις, incendiis ταῖς πυρκαϊαῖς· ἐντ. α) ἀσθενής, corpus· β) ἐπικίνδυνος·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γ) ἔνοχος, ἐνεχόμενος, libidini τῇ ἡδονῇ, culpae communi τῷ κοινῷ πταίσματι· 2) ὑποκείμενός τινι· ἐντ. α) ὑπήκοός τινος, alicui· β) ὑπόχρεός τινι· γ) ὑποχείριος, δουλικός, ταπεινός, homo ἄνθρωπος· pax εἰρήνη ἐπονείδιστος.

ob-nūbilus, a, um, (ἀμφίβ.) συνεφής, σκοτεινός.

ob-nūbo, nupsi, γ'. ἐπι-καλύπτω.

obnuntiātĭo, ōnis, θ. τεχν. ὄρ. ἀγγελία ἀπαισίου οἰωνοῦ.

ob-nuntĭo, α'. τεχν. ὄρ. (ἐπὶ τῶν οἰονοσκόπων ἢ ἀρχόντων ἐν ταῖς ἐκκλησίαις), ἀγγέλλω κώλυμά τι ἢ ἀπαίσιον οἰωνόν, consuli τῷ ὑπάτῳ.

oboedio κτλ. ἰδὲ obedio κτλ.

ob-ŏlĕo, lŭi, γ'. ἀπόζω τινός.

ŏbŏlus, i, ἀ. ὀβολός, = ἕκτον δραχμῆς.

ob-ŏrior, ortus sum, ἀποθ. ὀ. ἐπιγίγνομαι, γίγνομαι, ἀναφαίνομαι· lux mihi -ĭtur φῶς ἐμοὶ ἐπιτέλλει, ἀναφαίνεται· lacrimis obortis, δακρύων ἐξορμησάντων.

1. obortus, a, um, μετχ. oborior.

2. obortus, us, ἀ. γένεσις. Λουκρ.

ob-rĕpo, repsi, reptum, γ'. 1) (π. καὶ μ.) προσέρπω πρός τινα, alicui· 2) μετφ. α) -ad honores, ὑφέρπω, ὑπέρχομαι (λάθρᾳ καὶ τεχνάσμασι λαμβάνω) τὴν ἀρχήν· β) ἐφέρπω, λαθὼν ἐπέρχομαι, ἐξαίφνης καταλαμβάνω τινά· γ) ἐξαπατῶ τινα, alicui.

ob-repto, α'. = obrepo.

ob-rētĭo, ῑ̄'. δικτύῳ περιβάλλω τινα.

ob-rĭgesco, gŭi, γ'. πήγνυμαι.

Obrĭma, ae, ἀ. Ὄβρῑμας, ποταμὸς τῆς Φρυγίας εἰς τὸν Μαίανδρον ἐκβάλλων.

ob-rōdo, γ'. (Πλ.) περιτρώγω τι.

ob-rŏgātĭo, ōnis, θ. ἀκύρωσις.

ob-rŏgo, α' ἄκυρον ποιῶ, legi νόμον, legibus νόμους (τῇ εἰσαγωγῇ ἄλλου νόμου).

ob-rŭo, rŭi, (rŭtum, μετχ. μέλ. rŭĭtūrus), γ'. 1) καταχώννυμί τινα (γῇ, ἄμμῳ, ἐνδύμασι, χιόνι), ἐντ. α) = καλύπτω τινά· β) κατορύττω τι· γ) -puppes, καταδύω τὰς ναῦς· δ) -lapitibus, καταλιθοβολῶ· 2) μετφ. α) ἐπικαλύπτω, κρύπτω, facinus tenebris; -aliquid oblivione = τῇ λήθῃ παραδίδωμί τι· β) ἀμαυρῶ, nomen· γ) - consulatum, τὴν ἐκ τῆς ὑπατείας φήμην ἀφανίζω· 3) ὑπερεμπίπλημι, aliquem vino et epulis· -me vino, μεθύω· aere alieno -or, καταχρεώς εἰμι· ἐντ. α) obruimur numero, περιγιγνόμεθα· β) -testem, αὐγχέω τὸν μάρτυρα· γ) -aliquem, προέχω τινός τῷ ἀξιώματι· δ) -orationem, τὴν ἐκ τοῦ λόγου καλὴν διάθεσιν ἀφανίζω.

obrussa, ae, θ. ὄβριζα, ἡ διὰ πυρὸς βάσανος (δοκιμασία) τοῦ χρυσοῦ· aurum ad -am, τὸ ὄβρυζον, ὁ καθαρὸς χρυσός· μετφ. βάσανος, ἀκριβὴς δοκιμασία.

obrŭtus, a, um, μετχ. τοῦ obruo.

obsaepio, ἰδὲ obsepio.

ob-sātūro, α'. (κωμ.) κατακορένυμαί τινος.

obscaevo, α'. (Πλ.) ἀπαίσιον οἰωνὸν φέρω.

obscoene (obscēne) ἐπίρ. (-ius, issime), αἰσχρῶς, ἀπρεπῶς, αἰσχημόνως, ἀσελγῶς.

obscoenĭtas (obscēnĭtas), ātis, θ. αἰσχρότης, ἀπρέπεια, ἀσχημοσύνη.

obscoenus (obscēnus), a, um, (-ior, -issimus) [ob, coenum?]· 1) (π.) αἰσχρός, ἀσχήμων, βδελυρός, volucres pelagi (αἱ Ἅρπυιαι)· -haustus, (ὑπαρὸν ὕδωρ)· 2) αἰσχρός, ἀσελγής, homo· 3) (π.) ἀπαίσιος, ἀποτρόπαιος, βλαβερός, ὀλέθριος, omen, fames· 4) πληθ. **obscoena**, ōrum, α) (ὑπον.) membra), τὰ αἰδοῖα· β) = excrementa, τὰ διαχωρήματα.

obscūrātĭo, ōnis, θ. (obscuro), ἀμαύρωσις· - solis, ἔκλειψις τοῦ ἡλίου.

obscūre, ἐπίρ. (-ius, -issime)· 1) ἀμαυρῶς· 2) μετφ. σκοτεινῶς, ἀσαφῶς· 3) λαθραίως, κρυφίως (ἀντίθ. aperte, perspicue)· 4) ἀφανῶς, regno βασιλεύω.

obscūrĭtas, ātis, θ. 1) τὸ ἀμαυρόν, τὸ σκότος· 2) μετφ. α) τὸ σκοτεινόν, ἡ ἀσάφεια· β) = ἀπορία· γ) ἀγένεια, ἀσημότης, ἀφάνεια γένους.

obscūro, α'. (obscurus)· 1) ἀμαυρῶ, ἐπισκοτῶ τι· συνήθ. ἐν τῷ παθητ. ἀμαυροῦμαι, ἐπισκοτίζομαι ὑπό τινος, nocte, luce solis· 2) ἐπισκοτῶ, ἐπικαλύπτω, ἀποκρύπτω, nefarios· 3) μετφ. α) ἐπὶ λόγου· σκοτεινόν, ἀσαφὲς ποιῶ τι, ἀσαφῶς λέγω τι· β) ἀφανίζω, ἀναιρῶ, consuetudinem τὸ ἔθος· συχν. παθητ. memoria -atur, ἡ μνήμη ἀπόλλυται· vocabula -antur, αἱ λέξεις ἀπαρχαιοῦνται· γ) ἀμαυρῶ, ἀδόξον ποιῶ τι, nomen (ἀντίθ. celebro).

obscūrus, a, um (-ior, -issimus)·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

1) σκιερός, σκοτεινός, ἀμαυρός, locus τόπος, vox φωνὴ ἀμαυρά, aqua θολερὸν ὕδωρ· 2) μετφ. α) ἐπὶ λύγου· σκοτεινός, ἀσαφής, ἀκατάληπτος· β) ἄδηλος, ἄγνωστος· γ) ἐπὶ γένους· ἄσημος, ἀφανὴς (τὸ γένος), ἄδοξος· δ) σκοτεινός, δυσδιερεύνητος, natura· ε) κρυψίνους, homo· ς) vultus -, σκυθρωπὸν πρόσωπον.

obsĕcrātĭo, ōnis, θ. (obsecro), ἀντιβόλησις, λιπαρία, ἱκεσία, δέησις, μάλ. ἡ δημοσία γενομένη πρὸς τοὺς θεοὺς δέησις, ἡ λιτανεία, (ἵνα οἱ θεοὶ ἵλεώ τε καὶ εὐμενεῖς γένωνται).

obsĕcro, α′. (ob, sacer) ἀντιβολῶ, λιπαρῶ, ἱκετεύω τινά, δέομαί τινος· πολλάκ. τὸ obsecro ἢ obsecro te (παρενθέντ.) = πρός θεῶν, πρός τῶν θεῶν (κοιν. παρακαλῶ).

ob-sĕcundo, α′. ὑπηρετῶ τινι, εὐπειθὴς εἰμί τινι, ἀκολουθῶ τινι, alicui.

ob-sēpĭo, sepsi, septum, ē′. ἀποφράττω τι, ἀπρόσβατον ποιῶ τι· (μ.) κλείω τι.

obsĕquēla, ae, θ. = obsequium.

obsĕquens, ntis, (-ior, -issimus) [μετχ. τοῦ obsĕquor], ὑπηρετικός, ὑπεικτικός, ἀρεστός, alicui· -patri εὐπειθὴς τῷ πατρί.

obsĕquenter, ἐπίρ. (-issime), ὑπηρετικῶς, ὑπεικτικῶς, εὐπειθῶς.

obsĕquentĭa, ae, θ. ὑπουργία, πειθαρχία, εὐπείθεια.

obsĕquiōsus, a,um, (Πλ.) εὐπειθής.

obsĕquĭum, ĭi, οὐ. (obsequor)· 1) ὑπείξις, παραχώρησις (ἔνδοσις)· 2) ὑπουργία, θεραπεία· 3) ἀρεσκεία, χάρις, εὔνοια· 4) (μ.) εὐπείθεια, πειθαρχία· 5) -ventris, ἀδηφαγία.

ob-sĕquor, quūtus ἢ cūtus sum, ἀποθ. γ′. 1) χαρίζομαι, πείθομαι, ὑπείκω τινί, alicui, voluntati· 2) (σπ.) ὅλος εἰμὶ περί τι, studiis, amori.

1. ob-sĕro, α′. μοχλῶ, κλείω τι.

2. ob-sĕro, sēvi, sĭtum, γ′. 1) σπείρω, frumentum σῖτον· μετφ. -aerumnam in aliquem, λύπην παρέχω τινι· 2) κατασπείρω, καταφυτεύω, terram τὴν γῆν.

observābĭlis, e, (μ.) εὐφύλακτος.

observans, ntis, (-ior, -issimus) [μετχ. τοῦ observo]· 1) τηρητής, officiorum· 2) -alicujus, τιμῶν, ἐν τιμῇ ἔχων τινά.

observantĭa, ae, θ. τιμή, ἡ θεραπεία, εὐσέβεια, σέβας (πρός τινα).

observāte, ἐπίρ. (μ.), ἐπιμελῶς.

observātĭo, ōnis, θ. 1) παρατήρησις, siderum τῶν ἀστέρων· 2) ἐπιτήρησις, προσοχή, ἐπιμέλεια, in bello· 3) κανών, ὑπογραμμός, sermonis· 4) = observantia.

observātor, ōris, ἀ. παρατηρητής.

ob-servĭto, α′. ἐπιμελῶς παρατηρῶ.

ob-servo, α′. 1) παρατηρῶ, θεωρῶ, ἐπισκοπῶ, ἐφορῶ τι, προσέχω τινί· ἐντ. α) -aliquem, ἐπιτηρῶ, παραφυλάττω τινά, ἐπιβλέπω τινί· β) (= servo) τηρῶ, φυλάττω, διαφυλάττω τινά ἢ τι· ἐντ. = τηρῶ, ἐπιτηρῶ (ἐκτελῶ), leges τοὺς νόμους, imperium τὸ ἐπίταγμα· γ) θεραπεύω, τιμῶ, σέβομαί τινα (μάλ. ἐπὶ πελάτου).

obses, ĭdis, ἀ. καὶ θ. ὅμηρος, pacis τῆς εἰρήνης· ἐντ. ἐγγυητής· ejus rei obses sum, ἐγγυῶμαι τὸ πρᾶγμα.

obsessĭo, ōnis, θ. (σπ.) περικάθησις, πολιορκία, ἀπόκλεισις.

obsessor, ōris, ἀ. 1) ὁ παρακαθήμενος, ὁ μένων ἐν τόπῳ τινί· 2) συνήθ. ὁ περικαθήμενος, ὁ πολιορκητής, curiae τῆς βουλῆς.

obsĭdĕo, sēdi, sessum, ē′. (ob, sedeo)· 1) (κωμ.) παρακάθημαι, κάθημαι, διατρίβω, domi οἴκοι· 2) κάθημαι, aram, ἐπὶ τοῦ βωμοῦ· ἐντ. α) = κατέχω τι, περιέχομαι ὑπό τινος, πλήρης εἰμί τινος, salictis ἰτεῶν, corporibus σωμάτων· μάλ. = μετὰ στρατοῦ κατέχω τι, Italiam· β) κατέχω, συστέλλω τι: tribunatus obsessus, δημαρχία περιωρισμένη· qui tempus meum obsideret, ὁ ἀφαιρούμενος ἐμὲ τὸν (πρὸς τὸ λέγειν) χρόνον· 3) κατασκοπῶ, ἐπιτηρῶ, rostra τὸν ῥήτορα· -facinus, καιροσκοπῶ πρὸς ἔγκλημα.

obsĭdĭo, ōnis, θ. (odsideo)· 1) περικάθησις, ἀπόκλεισις, πολιορκία· 2) (σπ.) στρατιωτικὴ κατοχή· 3) μετφ. α) (μ.) αἰχμαλωσία, δουλεία· β) κίνδυνος, τὰ δεινά.

obsĭdiōnālis, e, πολιορκητικός.

1. obsĭdĭum, ĭi, οὐ. (π. καὶ μ.) = obsidio.

2. obsĭdĭum, ĭi, οὐ. ὁμηρεία.

ob-sīdo, sēdi, sessum, γ′. προσκαθέζομαί τινι (τόπῳ), καταλαμβάνω

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τι (τόπον τινά), μάλ. μετὰ στρατοῦ: -pontem, portas· ἐντ. μετφ. dictatura obsedit (= προσεποιήσατο, ἐκτήσατο).

obsignātor, ōris, ὁ. ἐπισφραγιστής, μάλ. ὁ (διαθήκην) ὑπογράφων καὶ ὑποσφραγίζων μάρτυς.

ob-signo, α'. 1) ἐπισφραγίζω, literas ἐπιστολήν· 2) - tabulas, testamentum, ἐπι-σφραγίζω διαθήκην, ποιοῦμαι διαθήκην· ἐντ. μετφ. πρὸς δήλωσιν τετελεσμένου πράγματος· volo o. tabulas = τὸ πρᾶγμα ἀποτετελεσμένον ἡγοῦμαι.

obsĭpo, α'. (Πλ.), ἐπιρραίνω τι.

ob-sisto, stĭti, γ'. ἀνθίσταμαι, ἐνίσταμαι, ἐναντιοῦμαι, alicui τινί, fortunae τῇ τύχῃ.

obsĭtus, a, um, (μετχ. τοῦ obsero)· 1) κατάφυτος, virgultis θάμνων· 2) κεκαλυμμένος τινί, nive χιόνι· -aevo = ὑπέργηρως· μάλ. = κατάπλεως, squalore ῥύπου.

obsŏlĕ-fīo, factus sum, γ'. παλαιοῦμαι, ἀπαρχαιοῦμαι, ἐντ. = τὴν ἀξίαν ἀπόλλυμι.

obsŏlesco, lēvi, lētum, γ'. (obs, oleo) παλαιοῦμαι, ἀπαρχαιοῦμαι, ἐντ. κοινὸς γίγνομαι, oratio, laus; vectigal -it, ὁ δασμὸς ἐλαττοῦται.

obsŏlēte, ἐπίρ. (-ius), ἀρχαιοτρόπως, κακῶς, vestitus ἐνδεδυμένος.

obsŏlētus, a, um, (obsolesco)· 1) παλαιός, πεπαλαιωμένος: -tectum, σαθρὸς οἶκος· venisti o., ἦλθες ἀρχαιότροπα ἐνδυμένος· 2) παλαιός, τετριμμένος, κοινός, συνήθης, oratio, crimina· ἐντ. = οὐδενὸς ἄξιος, οὐδεμίαν ἀξίαν ἔχων, honores· (π.) μεμιασμένος, sanguine αἵματι.

1. obsōno, κτλ. ἴδε opsōno κτλ.

2. ob-sŏno, α'. ὑπολαμβάνω λόγον.

ob-sorbeo, bŭi, (ἄνευ σ.), 6'. καταρροφῶ, καταπίνω· μετφ. περιποιοῦμαι (σφετερίζομαι) τι.

obstĕtrix, īcis, θ. μαῖα.

obstĭnāte, ἐπίρ. (-ius, -issime), ἀδιατρέπτως, ἀμεταπείστως, ἰσχυρογνωμόνως.

obstĭnātio, ōnis, θ. ἀδιατρεψία· α) = εὐστάθεια· β) (ἐπὶ κακοῦ) = τὸ ἀμετάπειστον, ἡ ἰσχυρογνωμοσύνη.

obstĭnātus, a, um (-ior, -issimus), ἀδιάτρεπτος, α) = εὐσταθής, ἀκλόνητος, ἄκαμπτος, ἀδιάτρεπτον γνώμην ἔχων· β) ἐπὶ κακοῦ)· = ἀμετάπειστος, ἰσχυρογνώμων.

ob-stĭno, α'. ἀδιατρέπτως διέγνωκα, ἀδιάτρεπτον γνώμην ἔχω, vincere aut mori νικᾶν ἢ ἀποθανεῖν· -at (μετ' αἰτ.) σφόδρα ἐπιμένω εἴς τι.

obstĭpesco, ἴδε obstupesco.

ob-stīpo, α'. (Πλ.) λοξῶς, πλαγίως (εἰς τὰ ὀπίσω) κλίνω, verticem τὴν κεφαλήν.

obstīpus, a, um, (π. καὶ μ.), λοξός, πλάγιος (ἀντίθ. rectus εὐθύς): α) -cervix, λοξὸς αὐχήν, εἰς τὰ ὀπίσω κλίνων· β) -caput, λοξὸν κάρη, κεφαλὴ κύπτουσα.

obstĭti, πρκ. τοῦ obsisto καὶ obsto.

obstĭta, ōrum, οὐ. πλ. (obsisto) τεχν. ὅρ. (ἐπὶ οἰωνοσκοπ.)=σημεῖον ἐμποδὼν κείμενον, τ. ἔ. ἀπαίσιον.

ob-sto, stĭti, stātum, α'. 1) (σπ.) προέστηκά τινος, παρέστηκά τινι: 2) μετφ. ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι, ἐναντίος εἰμι, consiliis alicujus τῇ γνώμῃ τινός, pecuniae τῇ κτήσει χρημάτων· -ne (quominus) aliquid fiat, ἀνθίσταμαι, κωλύω ὅπως μὴ γένηταί τι.

obstrĕpo, strepŭi, strepĭtum, γ'. 1) ψοφῶ, θορυβῶ· ἐπὶ θαλάσσης = ῥοιζῶ, Bajis πρὸς τὰς ἀκτὰς τῆς Βαΐας· 2) καταθορυβῶ τινος, ὑπερφθέγγομαι, ὑπερβοῶ, ὑπερηχῶ, alicui τινός, clamoribus τῶν κραυγῶν (ἐπὶ σάλπιγγος)· ἐντ. -alicui, θορυβῶν κωλύω τινὰ λέγειν, διακόπτω τινά· obstrepitur ei, καταθορυβεῖται, οὐ δύναται ὑπὸ τοῦ θορύβου λέγειν· 3) μετφ. α) ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι, laudi alicujus· β) ἐνοχλῶ τινι, literis ἐπιστέλλων.

obstrĭgillo, α'. ἐναντιοῦμαι.

ob-stringo, strinxi, strictum, γ'. 1) συνδέω, δέω, σφίγγω, συσφίγγω τὸ -collum alicui = ἀποπνίγω τινά· 2) μετφ. α) δέω, ἐνδέω, ἐνδέομαι, ἀναρτῶμαι, ἀνακτῶμαί τινά τινι, aliquem donis τινὰ δώροις, -alicui jure jurando, ἐνδέομαι, καταλαμβάνω τινὰ ὅρκοις· β) δέω, δεσμεύω (ὑποχρεῶ) τινα, legibus νόμοις, foedere σπονδαῖς· beneficio obstrictus, χάριτι ὑπόχρεως· ἀλλὰ obstrictus aere alieno = κατάχρεως· γ) ἐμπλέκω, περιβάλλω, περιάπτω τινί τι· -aliquem crimine, περιάπτω τινὶ ἔγκλημα· -me crimine, ἐνέχομαι ἐγκλήματι· ἐντ. -voluptatibus, κατέχομαι ὑφ'

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἡδονῆς· ὃ)(Τάκ.) - clementiam meam, καταπιστῶ τὴν ἐμὴν ἐπιείκειαν.

obstructĭo, ōnis, θ. ἔμ-ἀπό-φραξις.

obs-trūdo, ἴδε ob-trudo.

ob-strŭo, struxi, structum, γ'. 1) προοικοδομῶ, ἐποικοδομῶ, murum τεῖχος· saxa obstructa, πέτραι (ὡς πρόχωμα) προκείμεναι· μάλ. -luminibus alicujus, οἰκοδομῶν ἀποφράττω τὸ φῶς (τῆς οἰκίας) τινός· ἐντ. μετφ. -luminibus Catonis, ἀμαυρῶ τὴν τοῦ Κάτωνος φήμην· 2) ἀποφράττω, ἐμφράττω, φράττω τι, portos, flumina; ἐντ. μετφ. -cognitionem, ἐμποδίζω τὴν ἀνάκρισιν.

ob-stŭpĕfăcĭo, fēci, factum, γ'. ἐκθαμβῶ, ἐκπλήττω τινά, hostes τοὺς πολεμίους· -factum, ἀμβλύνω τὸ πένθος· παθητ. **obstŭpĕfĭo**, factus sum, fieri, ἐκθαμβοῦμαι· παθητ. μετχ. **obstupefactus**, a, um, ἔκθαμβος, ἐκπεπληγμένος.

ob-stŭpesco, pŭi γ'. ἐκθαμβοῦμαι, ἐκπλήττομαι (ἐκ θαύματος, τρόμου).

ob-stŭpĭdus, a, um (ἀρχ) ἔκθαμβος.

ob-sum, fŭi, esse, ἐναντίος εἰμί, βλάπτω, Miloni τὸν Μίλωνα (ἀντίθ. prosum ὠφελῶ).

ob-sŭo, sŭi, sūtum, γ'. (π. καὶ μ.) ἐπιρράπτω, προσράπτω, συρράπτω τι.

ob-surdesco, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), γ'. ἐκκωφοῦμαι, οὐκ ἀκούω τινός.

ob-taedescit, (Ιλ.) ἀηδίαν παρέχει.

obtectus, a, um, μετχ. τοῦ ἑπομ.

ob-tĕgo tĕxi, tectum, γ'. ἐπικαλύπτω· ἐντ. α) ἐπι-στεγάζω, δια-φυλάττω, σώζω· β) ἀποκρύπτω τι.

obtemperātĭo, ōnis, θ. εὐπείθεια.

ob-tempĕro, α'. ἁρμόζομαι πρός τινα ἢ πρός τι, ἐντ. = χαρίζομαι, πείθομαι, ὑπακούω τινί (ἑκουσίως, πρβλ. obedio καὶ pareo).

ob-tendo, tendi, tentum, γ'. παρατείνω τί τινι, προτείνω τί τινος, τείνω τί τινος, nebulam pro viro νεφέλην πρὸ τοῦ ἀνδρός· terra illa obtenditur Hispaniae, ἡ γῆ ἐκείνη παρατείνει παρὰ τὴν Ἰσπανίαν, ἀντίκειται τῇ Ἰβ. 2) προτείνω, προΐσχομαι, προβάλλομαι, προφασίζομαί τι· 3) καλύπτω, diem nube νεφέλῃ τὴν ἡμέραν.

1. obtentus, a, um, μετχ. τοῦ obtendo καὶ τοῦ obtineo.

2. obtentus, us, ὁ. (obtendo)· 1) παράτασις, frondis συλλώματος, ἡ φύλλοις ἐπικάλυψις· 2) ἀπόκρυψις· 3) πρόσχημα, πρόφασις.

ob-tĕro, trīvi, trītum, γ'. 1) ἐπιτρίβω, κατατρίβω, συντρίβω τινά ἢ τι· 2) μετφ. α) κατατρίβω, καταπατῶ, διαφθείρω, ἀφανίζω· β) εὐτελίζω, ἐξουδενίζω τι· γ) ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιοῦμαι, voluptates τὰς ἡδονάς.

obtestātĭo, ōnis, θ. (obtestor), ἐπιθειασις, ἐπίκλησις τῶν θεῶν (ὡς μαρτύρων), ἐντ. = λιπαρία, ἱκεσία.

ob-testor, ἀποθ. 1) ἐπιμαρτύρομαι, μαρτυρα ἐπικαλοῦμαί τινα ἢ τι· - deos ἐπιθειάζω, ἐπιμαρτύρομαι τοὺς θεούς· 2) ἐπιμαρτύρομαί τι, τῇ ἐπικλήσει τῶν θεῶν βεβαιοῦμαι, me moriturum esse, ὅτι μέλλω ἀποθανεῖσθαι· 3) λιπαρῶ, ἱκετεύω τινά.

ob-tĕxo, texŭi, textum, γ'. 1) περιυφαίνω· 2) ἐπικαλύπτω, coelum umbrā τὸν οὐρανὸν τῇ σκιᾷ.

obtĭcentĭa, ae, (ῥητ. σχ.) ἀποσιώπησις.

obtĭcĕo, cŭi, (ἄνευ σ.), ϐ'. (ἴσως καὶ **obticesco**, cŭi γ'.), ἀποσιωπῶ.

obtĭgo, (Ιλ.), ἴδε **obtego**.

obtĭneo, tĭnŭi, tentum, ϐ'. (ob, teneo)· 1) ἔχω, κατέχω, κέκτημαί τι, domum οἰκίαν, imperium ἀρχήν· -numerum deorum, ἐν τοῖς θεοῖς λογίζομαι· ἐντ. α) -provinciam, ἐπαρχίαν διοικῶ, ἄρχω ἐπαρχίας· καὶ ἀπολύτ. me obtinente, ἐμοῦ ἄρχοντος (τῆς ἐπαρχίας) ὄντος· β) caligo -et noctem, ἀχλὺς τὴν νύκτα κατέχει· ea fama -et plerosque, οὕτω ὑπό τῶν πλείστων πιστεύεται· 2) φυλάττω, διαφυλάττω, τηρῶ τι· 3) φυλάττω, ἀμύνω, βοηθῶ τινι. provinciam, pontem· - quod dicimus, ἀποδείκνυμι ὅπερ λέγομεν· 4) νικῶ, ἐπικρατῶ, jus suum· ἐντ. 5) -litem, causam, αἱρῶ (κερδαίνω) τὴν δίκην· 6) (μ.) -rem aliquam, τυγχάνω τινός.

ob-tingo, tĭgi, (ἄνευ σ.), γ'. (ob, tango) κυρ. ἐφάπτομαί τινος, ὄθεν· 1) τυγχάνω τινός, λαμβάνω τι, provinciam· 2) **obtingit**, συμβαίνει (μόνον ἐπὶ εὐτυχῶν συμβάντων, πρβλ. accido, evenio κ. τ. ὁμ.)· si quid nihi obtigerit, ἐάν τι (ἀνθρώπειον) πάθω, τ' ἔ. ἐάν ἀποθάνω.

ob-torpesco, torpŭi, γ'. ἀπο-ναρκοῦμαι, ἀμβλύνομαι, ἀναίσθητος γίγνομαι· μετφ. = ἐξίσταμαι τοῦ φρονεῖν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ob-torqueo, torsi, tortum, 6'. 1) ἐπιστρέφω, πολλάκις στρέφω τι, aurum per collum· μετφ. obtorto collo (gulā) aliquem rapio, ἰσχυρῶς ἀπό τοῦ λαιμοῦ λαμβάνων τινά ἀπάγω εἰς τό δικαστήριον ἤ εἰς τό δεσμωτήριον· obtorti circulus auri, κρίκος συνεστραμμένου χρυσοῦ.

obtortus, a, um, μετχ. obtorqueo.

obtrectātĭo, ōnis, ὁ. ζηλοτυπία, ἡ ἐκ ζηλοτυπίας μείωσις.

obtrectātor, ōris, ἀ. ζηλότυπος, ὁ ἐκ ζηλοτυπίας μειῶν τι, ὁ διαβολεύς, ὁ ἐχθρός.

ob-trecto, α'. (ob, tracto)· 1) ζηλοτυπῶ, ἐκ ζηλοτυπίας ἐναντίος εἰμί· obtrectarunt inter se, διέβαλλον ἀλλήλους, πολιτικοί ὄντες ἀντίπαλοι ἐπειράθησαν βλάψαι ἀλλήλους· 2) μειῶ, ἐλαττῶ τι, εὐτελίζω, ψέγω.

ob-trūdo (ἤ **obstrūdo**), trūsi, trūsum, γ'. (κυρ. ἐπωθῶ)· 1) βίᾳ προσάγω τινά τινι, alicui uxorem· 2) (Πλ.) καταβρυχθίζω, cibum· γ) (μ.) μετχ. **obstrusus** = κεκρυμμένος.

ob-trunco, α'. κατακόπτω, regem.

ob-tŭĕor, ἀπόθ. 6'. (Πλ.) προσβλέπω τινά aliquem.

obtŭli, παρκμ. τοῦ offero.

ob-tundo, tūdi, tūsum καὶ tunsum, γ'. 1) (Πλ.), τύπτω, os alicui τινά εἰς τό στόμα· 2) (ἀρχ.) ἀμβλύνω, telum· 3) μετφ. α) -mentem, ἀμβλύνω τήν διάνοιαν· 6) - aciem oculorum, ἀμαυρῶ τήν ὄψιν· γ) - aliquem ἤ aures alicujus ἐκκωφῶ τινα· δ) -aliquem longis epistolis, ταῖς μακραῖς ἐπιστολαῖς ἐνοχλῶ τινι· ε) -vocem, βραγχνώδη ποιῶ τήν φωνήν· ς) -aliquem rogando, ταῖς δεήσεσι ταλαιπωρῶ τινα. ζ) πραΰνω τι.

ob-turbo, α'. 1) ταράττω, εἰς ἀταξίαν ἐμβάλλω, hostes; -aquam, θολῶ τό ὕδωρ· 2) ταράττω, ἐνοχλῶ, aliquem· 3) ἀπολύτ. patres obturbabant = οἱ πατέρες ἀντεδύων· ἐντ. λόγοις, φωναῖς θορυβῶ (διακόπτω) τινά.

obturgesco, γ'. (Λουκρ.) οἰδαίνω.

obtūro, α'. ἐπιφράττω, ἐμφράττω τι· μετφ. - aures alicui, οὐ βούλομαι ἀκοῦσαί τινα.

obtūsus, a, um, (-ior) [μετχ. τοῦ obtundo), ἀμβλύς· σχεδόν μόνον μετφ. - homo, ἀμβλύς (τόν νοῦν), ἠλίθιος· oculi -i, ἀμβλεῖς τήν ὄψιν ὀφθαλμοί· vires -ae, ἀσθενεῖς δυνάμεις· vox -a, βραγχαλέα φωνή· pectora -a, ἀναίσθητος καρδία.

obtūtus, us, ἀ. (obtueor), πρόσοψις, ὄψις, βλέμμα: obtutu aliquem figo, ἀσκαρδαμυκτεί βλέπω τινά· 2) θεωρία, θέα.

ŏb-umbro, α'. 1) ἐπισκιάζω, ἐπισκοτίζω· 2) μετφ. α) ἐπισκοτῶ, ἀμαυρῶ τι· 6) ἐπικαλύπτω, ἀποκρύπτω, crimen· γ) (Βεργ.) σκεπάζω, φυλάττω, σώζω τινά.

ŏb-uncus, a, um, (π.), γαμψός.

ŏb-ustus, a, um, (uro), (π.) ἐπικεκαυμένος, ἀπεξηραμένος, πεπηγμένος.

ob-vāgĭo, δ'. (Πλ.), βληχῶμαι.

ob-vallo, α'. περιχαρακῶ τι· μετφ. locus obvallatus = ἠσφαλισμένος.

ob-vĕnĭo, vēni, ventum, δ'. 1) παραγίγνομαί τινι, pugnae τῇ μάχῃ· 2) τυγχάνω τινός (ἀγαθοῦ), λαγχάνω τι, sorte κλήρῳ· 3) vitium obvenit consuli, σφάλμα περί τούς οἰωνούς συνέβη τῷ ὑπάτῳ.

ob-versor, ἀποθ. α'. 1) ἀναστρέφομαι, περιφέρομαι, φαίνομαι, διατρίβω, Carthagini ἐν Καρχηδόνι, in urbe ἐν τῇ πόλει· - alicui, ἐν ὄψει τινός εἰμι· 2) μετφ. obversatur alicui ante oculos ἤ animo, δοκεῖ τινι τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁρᾶν, παρίσταταί τινι. -in somnis, φοιτῶ ἐν ὀνείρασι, δοκῶ ὁρᾶν ἐν ὀνείρῳ.

ob-verto, verti, versum, γ'. ἐπιστρέφω, ἀντιστρέφω τί τινι, στρέφω τι ἐπί τινα, στρέφω τι πρός τινα ἤ πρός τι· ἐντ. ἡ μετχ. **obversus** (Τάκ.) α) profligatus obversis, καταβληθείς ὑπό τῶν ἐναντίων· 6) μετφ. -ad caedem ἐπί φόνον τετραμμένος· γ) obversis militum studiis, τῆς τῶν στρατιωτῶν εὐνοίας πρός αὐτόν στραφείσης.

ob-vĭam, ἐπίρ. εἰς ὑπάντησιν, εἰς ἀπάντησιν: - fio, venio, eo, me do alicui, ὑπαντῶ, ἀπαντῶ, συναντῶ τινι, μάλ. ἐχθρ., ἀπαντῶ τινι, ἀντίον εἶμι τινι, ἐναντίον τινός ἔρχομαι· ἐντ. α) -eo periculo, injuriae, ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι· 6) -eo timori, μειῶ, ἐλαττῶ τόν φόβον.

ob-vĭgĭlo, α'. (Πλ.), ἐπαγρυπνῶ.

obvĭus, a, um, (ob, via)· 1) ἀντίος, ἐναντίος: -sum (fio) alicui, ἀπαντῶ, συναντῶ τινι· obvii inter se erant, ἀπήντησαν ἀλλήλοις· μάλ. ἐχθρικῶς ἀ-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παντῶ τινι, ἐναντιοῦμαί τινι· 2) ἐξ ἐναντίου κείμενος: montes -ii erant itineri; ἐντ. furiis ventorum-, ἐκκείμενος, (ἐκτεθειμένος) τῇ μανίᾳ τῶν ἀνέμων· 3) (μ.) α) πρόχειρος, εὐπροσήγορος, homo· β) πρόχειρος, εὐχερής, ῥᾳδίως κτώμενος.

obvŏlūtus, a, um, μετχ. τοῦ obvolvo.

ob-volvo, volvi, volūtum, γ'. περιελίττω, καλύπτω, caput τὴν κεφαλήν. μετφ. (π.) κρύπτω, ἀποκρύπτω τι.

occaeco, α'. (ob, caeco)· 1) (μ.) τυφλῶ, aliquem· 2) τυφλῶ (ἐπί τινα χρόνον) κωλύω ὁρᾶν: hostis occaecatus pulvere· ἐντ. μετφ. τυφλῶ, ἐξαπατῶ· occaecatus cupiditate· 3) ἐπισκοτῶ τὴν ἡμέραν, diem· ἐντ. μετφ. = ἀκατάληπτον ποιῶ, orationem τὸν λόγον· 4) ἀόρατον ποιῶ, κρύπτω: terra -ai semen· 5) (π.) - artus, ἀναίσθητα ποιῶ τὰ μέλη.

occallesco, callŭi, γ'. (ob, callus) μετφ. τυλοῦμαι, ἀμβλύς καὶ ἀναίσθητος γίγνομαι.

oc-căno, nŭi, γ'. φθέγγομαι, ἠχῶ.

occāsĭo, ōnis, θ. (ἐκ τοῦ occasum, συμπλ. τοῦ occĭdo)· 1) καιρός, εὐκαιρία: -ōnem amitto (praetermitto), -ōni desum, ἀφίημι τὸν καιρόν, οὐ χρῶμαι τῷ καιρῷ· -ōne datā ἢ ex -ōne ἢ per -ōnem, καιροῦ, εὐκαιρίας τυχών, ὅταν καιρὸς ᾖ· 2) (μ.) εὐπορία· 3) (Κοϊντιλ.) ἀφορμή.

occāsiuncŭla, ae, θ. εὐκαιρία.

1. occāsus, us, ἀ. (occĭdo)· 1) δύσις ἀστέρος (ἀντίθ. ortus, exortus)· 2) δυσμαί, ἑσπέρα· 3) βίου δυσμαί, θάνατος· 4) ὄλεθρος, ἀπώλεια, ἀφανισμός, πτῶσις· -noster (Κικέρ.), ἡ ἐμὴ φυγή.

2. occāsus, a, um, μετχ. occĭdo.

occātio, ōnis ἀ. βωλοκοπία.

occātor, ōris, ἀ. βωλοκόπος.

oc-cēdo, cessi, (ἄνευ σ.), γ'. προσχωρῶ, προσέρχομαι, ἔρχομαι πρός τι.

occento, α'. (ob, canto), (πρὸ τῆς θύρας ἢ πρὸ τινος) ᾄδω· μάλιστα (πρὸ τῆς θύρας) σίλλον (γελοῖον ᾆσμα) ᾄδω.

occentus us, ἀ. (μ.), ᾠδή.

occepto, α'. (occipio), ἄρχομαι.

occĭdens, ntis, ἀ. (μετχ. τοῦ occĭdo, ὃθ. κυρ. ὁ δυόμενος ἥλ. sol ἥλιος = ἡ δύσις, αἱ δυσμαί.

occĭdĭo, ōnis, θ. (occĭdo), παγωλεθρία, ἐξολόθρευσις, ἀφανισμός· συνήθ. -ōne caedo (occīdo), καὶ -ōni do, ἄρδην ἀφανίζω, μέχρι τοῦ τελευταίου ἀνδρός κατακόπτω· -ōne occumbo, κατασφάττομαι.

1. occīdo, cīdi, cīsum, γ'. (ob, caedo)· 1) κατακόπτω, κατακαίνω, ἀποκτείνω, φονεύω (πρβλ. interficio, neco)· 2) μετφ. διαφθείρω, ἀπόλλυμι, τρυχῶ, βασανίζω τινά· -έντ. ἡ μετχ. occīsus, ἐπίθετ. (μεθ' ὑπερθ.) = δυστυχής.

2. occĭdo, cĭdi, cāsum, γ'. (ob, cado)· 1) (ἀρχ.) καταπίπτω, arbor· 2) (ἐπὶ ἀστέρων) δύομαι, sol (ἰδὲ occĭdens)· καὶ (ἀρχ. καὶ μ.) sol occasus = sol occĭdens· 3) μετφ. ἀπόλλυμαι, ἀφανίζομαι, ἐντ. = τελευτῶ, ἀποθνήσκω, in bello ἐν πολέμῳ· (π.) -ab aliquo, ἀποθνήσκω ὑπό τινος· (κωμ.) occĭdi, ἀπόλωλα.

occĭdŭus, a, um, (occĭdo)· 1) δυόμενος, sol ἥλιος· μετφ. senecta -a, γῆρας ἤδη πρὸς τῷ θανάτῳ ὄν· 2) δυτικός.

occillo, α'. (Πλ.) συνθλίβω τι.

occĭno, cĭnŭi, (ἄνευ σ.), γ'. (ob, cano), ᾄδω, φθέγγομαι (ἐπὶ πτηνοῦ, οὗ ἡ ᾠδὴ ἀπαίσιος οἰωνός ἐστιν).

occĭpĭo, cēpi, ceptum, γ'. (ob, capio)· 1) ἄρχομαί τινος, ἐπιχειρῶ τινι· -magistratum, καθίσταμαι εἰς ἀρχήν· occepta est (fabula), ἤδη ἤρξατο· 2) ἀμετ. ἄρχομαι, ἀρχὴν λαμβάνω.

occĭpĭtĭum, ii, οὐ. (ob, caput), (μ.) τὸ ὀπισθοκράνιον.

occīsĭo, ōnis, θ. φόνος, πανωλεθρία.

occīsor, ōris, ἀ. (Πλ.) φονεύς.

occīsus, a, um, μετχ. occīdo.

oc-clāmito, α'. (ἐναχλῶν) προσβοῶ.

occlūdo, clūsi, clūsum, γ'. (ob, claudo)· 1) κατα-κλείω, ostium τὴν θύραν· 2) κατακλείω, εἰργνυμί τινα· 3) μεταφ. -linguam, κατέχω τὴν γλῶσσαν.

occlūsus, a, um, (-ior, -issimus) [μετχ. τοῦ occludo, κατάκλειστος.

occo, α'. βολοκοπῶ· (π.) = γεωργῶ.

oc-cŭbo, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), α'. (νεκρὸς) κεῖμαι, τέθαμμαι, tumulo ἐν τύμβῳ, umbris μεταξὺ τῶν σκιῶν.

occulco, α'. (ob, calco), καταπατῶ τινα, aliquem.

occŭlo, culŭi, cultum, γ'. (ob, celo?) καλύπτων ἀποκρύπτω, ἐπικαλύπτω τι,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐντ. = κρύπτω τι, κεκρυμμένον τηρῶ τι· μετρ. = ἀπόκρυφον, ἀπόρρητον τηρῶ τι.

occultātĭo, ōnis, θ. ἀπό-κρυψις.

occultātor, ōris, ἁ. ὁ ἀποκρύπτων· locus o. latronum, τόπος κρυπτήριον τοῖς λῃσταῖς παρέχων.

occulte, ἐπίρ. (-ius, -issime), κρύβδην, κρύφα (ἀντίθ. aperte, palam).

occulto, ā΄. ἀποκρύπτω τι.

occultus, a, um, (-ior, -issimus) [κυρ. μετχ. τοῦ occulo]· 1) κεκρυμμένος, κρυπτός, κρύφιος· in ἢ ex occulto καὶ per occultum, κρύβδην, κρύφα, λάθρα· 2) ἐπὶ προσώπ. α) -homo κρυψίνους· β) (π.) ὁ ἀπόρρητον τηρῶν· γ) (Τάκ.) -odii, ὁ τὸ μῖσος αὐτοῦ κρύπτων.

occumbo, cŭbŭi, cŭbĭtum, γ΄. (ob, cubo)· 1) περιπίπτω, in gladium τῷ ξίφει· μάλ. ἐπὶ ἀστέρος = δύομαι· 2) πίπτω, ἀποθνήσκω, τελευτῶ, pro libertate· συνήθ. -mortem ἢ morte, (π.) καὶ morti, ἀποθνήσκω.

occŭpātĭo, ōnis θ. (occupo)· 1) κατάληψις, κατάσχεσις κατοχή· ἐντ. ἐν τῇ ῥητορ. = πρόληψις· 2) ἀσχολία: -rei alicujus, ἡ περί τι ἀσχολία.

occŭpātus, a, um (-ior, issimus) [μετχ. τοῦ occupo], ἄσχολος homo· -in re aliqua, ἀσχολούμενος περί τι.

occŭpo, ā΄. (ob, capio)· 1) καταλαμβάνω, κατέχω, locum τὸν τόπον, montem τὸ ὄρος· -urbem aedificiis οἰκοδομημάτων ἐμπίπλημι τὴν πόλιν· 2) καταλαμβάνω, κύριος γίγνομαί τινος, regnum, possessiones· ἐντ. μετρ. timor, somnus -at aliquem, φόβος, ὕπνος καταλαμβάνει τινά· 3) - aliquem gladio, τῷ ξίφει ἐπιτίθεμαί τινι· 4) προκαταλαμβάνω, προφθάνω, πρότερος ποιῶ τι· 5) ἀσχολῶ τι· παθητ. ἀσχολοῦμαι περί τι· ἰδὲ occupatus· συνήθ. -pecuniam, ἀργύριον εἴς τι κατατίθημι· -pecuniam grandi fenori, δανείζω ἀργύριον ἐπὶ μεγάλῳ τόκῳ.

occurro, curri καὶ cucurri, cursum, γ΄. 1) προστρέχω, σπεύδω παραγενίσθαι, proelio τῇ μάχῃ, concilio, ad ἢ in concilium εἰς τὸ συνέδριον· 2) ἀπαντῶ, συναντῶ, ἐντυγχάνω τινι, alicui μάλ. ἐχθρ. = ὑπαντῶ, ἀπαντῶ, ἀντίον ἔρχομαι, hosti τῷ πολεμίῳ· 3) (μ.) α) ἀντίκειμαί τινι: Taurus -it Euphrati· β) ἐπιπροσθῶ τινι: mons -it fluminibus· 4) μετρ. aliquid -it oculis, τοῖς ὀφθαλμοῖς προσφέρεταί τι, δείκνυται, ἐμφαίνεται· συνήθ. aliquid -it animo, cogitationi, ἐπέρχεταί τινί τι, παρίσταταί τινί τι· 5) ἀπαντῶ, συμβαίνω· 6) ἀπαντῶ ἐπακουρῶ τινι, θεραπεύω τι, morbo τὴν νόσον· 6) ἀντιπράττω, ἐναντιοῦμαι, ἀντιτείνω, consiliis alicujus· 8) ἐπὶ ῥήτ. ἀντιλέγω τινί· Ἀπροσώπως (Κικέρ. occurretur, occursum est, ἀντιλογία γίγνεται, ἐγένετο.

occursātĭo, ōnis, θ. προϋπάντησις.

occursio, ōnis, θ. (μ.) ὑπάντησις.

occurso, ā΄. (ἀρχ. καὶ μ.), ἰδ. occurro, οὗτινος ἐπιτεταμένον ἐστὶ τὸ occurso.

occursus, us, ἁ. (σπ.) ὑπάντησις, συνάντησις: via vacua -u honimum ὁδὸς ἐν ᾗ οὐδένα τις συναντᾷ· itinerum -us et recursus, αἱ τῶν ὁδῶν κάμψεις.

Oceănītis, ĭdis, θ. (π.) Ὠκεανῖτις, ἡ θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ.

Oceănus, i, ἁ. Ὠκεανός· καὶ ἐπιθετ. ὠκεάνειος, τοῦ Ὠκεανοῦ.

ŏcellātus, a, um, (μ.) ὀμματωμένος· οὐσ. occelati, ōrum (ὑπον. lapilli) οἱ ὀμματωμένοι = οἱ κῦβοι.

ŏcellus, i, ἁ. (ὑποκ. τοῦ oculus) ὀφθαλμίδιον, ὀμμάτιον· μετρ. τὸ κάλλιστον, τιμιώτατον, φίλτατον, Κικέρ.

Ocĕlum, i, οὐ. Ὤκελον, πόλις τῆς ἐντεῦθεν τῶν Ἄλπεων Γαλλίας.

ōcĭor, ōris, συγκρ., ὠκίων, ὠκύτερος, θάττων· ὑπερθ. **ocissimus**, a, um, ὠκιστος, τάχιστος.

ōcĭter, ἐπίρ. ὠκέως, ταχέως· συνήθ. εὖχρ τὸ συγκρ. **ōcĭŭs**, ὠκύτερον, θάττον. ὑπερθ. **ocissime** ἢ **ocissume**, ὠκιστα, τάχιστα· Ἐνίοτε τὸ συγκρ. ocius = ociter.

Ocnus, i, ἁ. Ὄκνος, κτίστης τῆς πόλεως Μαντούης, Βεργ.

ŏcrĕa, ae, θ. κνημίς, συνήθ. πληθυντ. **ōcreātus**, a, um, (π. καὶ μ.) κνημιδωτός, κνημῖδας ἔχων.

Ocrĭcŭlum, i, οὐ. οἱ Ὀκρικλοι, πόλις τῆς Ὀμβρικῆς· ἐντ. **-lānus**, a, um, Ὀκρικολανός· οὐσ. **-lāni**, ōrum, ἁ. πλ. οἱ Ὀκρικολανοί.

octāvāni, ōrum, ἁ. πλ. (μ.) οἱ τῆς ὀγδόης λεγεῶνος στρατιῶται.

Octāvĭus, a, um, Ὀκταούϊος, τοῦ Ὀκταουΐου· οὐσ. ἁ. ὁ Ὀκταούϊος, Ὀκτάβιος. Τούτων ἐπιφανέστατος ἦν **Gajus Octavius** (γενν. ἐν Ἴτει 6

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

π. X. καὶ ἀποθανὼν ἐν ἔτει 14 μ. X.), ὁ ὕστερον ὑπὸ τὸ ὄνομα Octaviānus Ὀκταβιανὸς ἢ **Augustus** Αὔγουστος πρῶτος αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων.

octāvus, a, um, (octo), ὄγδοος· octava (ὑπον. hora), ἡ ὀγδόη ὥρα· octavum, ὡς ἐπίρ. = τὸ ὄγδοον.

octāvus-decĭmus, ὀκτωκαιδέκατος·

octĭes, ἐπίρ. ὀκτάκις.

octingentēsĭmus, ὀκτακοσιοστός.

octingenti, ae, a, ὀκτακόσιοι.

octĭ-pes, ĕdis, ἐπίθ. (π.) ὀκτάπους.

octō, ἄκλ. ὀκτώ.

Octōber, bris, e, (octo), τοῦ ὀγδόου μηνός (ἀπὸ τοῦ Μαρτίου) = τοῦ Ὀκτωβρίου· - mensis ὁ Ὀκτώβριος μήν.

octōgēnārĭus, a, um, (octoginta), ὀγδοήκοντα περιέχων· homo o. ἄνθρωπος ὀγδοηκοντούτης.

octōgēni, ae, a, ἀνὰ ὀγδοήκοντα.

octōgēsĭmus, a, um, ὀγδοηκοστός.

octōgĭes, ἐπίρ. ὀγδοηκοντάκις.

octōginta, ἄκλ. ὀγδοήκοντα.

octōjŭgis, e, (octo, jugum), ὀκτὼ ἐζευγμένοι = ὀκτὼ ὁμοῦ.

octōnārĭus, a, um, ἐξ ὀκτὼ συγκείμενος· versus o. ὀκταμελής.

octōni, ae, a, ἀνὰ ὀκτώ· (π.)= ὀκτώ.

octōphŏros, on, ἐπίθ. ὀκτώφορος, ὑπὸ ὀκτὼ φερόμενος· οὐδ. οὐσ. **on-**, ὀκτώφορον (φορεῖον).

octuplĭcātus, a, um, ὀκταπλάσιος.

octŭplus, a, um, ὀκταπλοῦς.

octussis, is, ὁ. (π.) ὀκτὼ ἀσσάρια.

ŏcŭlātus, a, um (oculus)· 1) ὀφθαλμοὺς ἔχων· testis o. ὁ αὐτόπτης· male o. δυσόμματος, κακῶς βλέπων· 2) ἐπὶ τόπου· περίβλεπτος.

ocŭlĕus, a, um = oculatus 1.

ŏcŭlus, i, ὁ. (ῥίζ. oc = ὀπ. ἐξ ἧς ὤωρ. ὀπταλμός,)· 1) ὀφθαλμός, ὄμμα· adjicio -os ad (in) rem ἢ alicui rei, ἐποφθαλμιῶ τῷ πράγματι, ὀρέγομαι τοῦ πράγματος· -os dejicio, ἀποστρέφω, τοὺς ὀφθαλμούς, demitto, ταπεινῶ τὸ ὄμμα· est ante -os πρὸ ὀφθαλμῶν ἐστι, ὁρατόν ἐστιν· in -is alicujus, ἐν ὄψει, ἐνώπιόν τινος· amitto -os = τὴν ὄψιν ἀπόλλυμι· μετφ. -i animi, τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα· sum in -is alicujus ἢ alicui, ἐπερφιλοῦμαι καὶ τιμῶμαι· gesto (fero) aliquem in -is, ὑπερφιλῶ τινα· 2) μὴ ὑριολεκτ. α) (π.) -mundi, ὁ ἥλιος· β) ὀφθαλμοειδὲς στίγμα ἢ ποίκιλμα (ζῴων τινῶν)· γ) ὀφθαλμὸς φυτῶν· δ) μετφ. τιμιώτατον, τὸ κάλλιστον, τὸ ἄνθος, «μαργαρίτης»: -i orae maritimae (περὶ Καρχηδόνος καὶ Κορίνθου)· ε) ocule mi! φίλτατε «μάτια μου».

Ocyrrhŏe, es, ἡ. Ὠκυρρόη, Νύμφη

ōdēum, i, οὐ. ᾠδεῖον.

ōdi, odisse, μετχ. μέλ. ōsūrus· 1) μισῶ, vulgus τὸν ὄχλον· 2) ἀηδῶς ἔχω τι, οὐ φιλῶ, ἀπεχθάνομαί τι.

ōdiōse, ἐπίρ. μισητῶς, ἀπεχθῶς.

ōdĭōsĭcus, a, um, (Πλ.)= odiosus.

ōdĭōsus, a, um, (-ior, -issimus)· 1) μισητός, ἀπεχθής, ἀχθεινός, ἀνιαρός· -ōsum est alicui, ἀνιᾷ τινά· 2) βαρύς, δεινός: odiosum est quod κτλ. τὸ δὲ δεινότατόν ἐστιν, ὅτι κτλ.

ōdĭum, ii, οὐ. 1) μῖσος, ἀπέχθεια (ἀντίθ. amor, benevolentia, gratia, favor): -in ἢ erga ἢ adversus aliquem, τὸ πρός τινα μῖσος· - est mihi cum illo, μισοῦμεν ἀλλήλους· venio in o. alicujus, ἀπεχθής εἰμί τινι· -concito, μῖσος ἐγείρω· sum alicui odio (δοτ.) ἢ in odio ἐν μίσει τινί εἰμι· habeo o. rei alicujus, μῖσος ἔχω τινί=μισῶ τι· voco aliquem in o., εἰς μῖσος καθίστημί τινα· 2) ἀπέχθεια, ἀντιπάθεια, ὄχλησις· 3) (μ.) τὸ μῖσος, ὁ μισητός ἄνθρωπος: -deorum et hominum.

Odŏmantes, um, ἀ. πλ. Ὀδόμαντες, ἔθνος τῆς Θράκης· ἐντ. **-tĭcus**, a, um, τῶν Ὀδομάντων.

ŏdor, ōris, ἀ. 1) ὀσμή, suavis, ἡδεῖα· καὶ ἄνευ ἐπιθέτ. ὅτε μέν = εὐωδία, ὅτε δέ = δυσωδία· ἐντ. α) ἀτμός· β) ἐν τῷ πληθ. «φάρμακα» = μῦρα, ἀλοιφαί κτλ· 2) μετφ. α) ὄσφρησις, ὀσμή, ὑποψία, ὑπόνοιά τινος· β) ἀσθενὴς αἴσθησις, ἀσθενὴς ἐλπίς τινος· - urbanitatis, ἀσθενῆ ἴχνη ἀστειότητος.

ŏdōrātĭo, ōnis, θ. ὄσφρησις, ὀσμή.

1. ŏdōrātus, us, ὁ. 1) = odoratio· 2) ἡ ὄσφρησις ὡς αἴσθησις.

ŏdōrātus, a, um, μετχ. τοῦ odoror

ŏdōrĭfer ĕra, ĕrum, (π. καὶ μ.) ὀσμὴν φέρων· ἐντ. 1) εὐώδης· 2) ἀρώματα φέρων, terra, gens· 3) μετφ. ἐπαγωγός.

1. ŏdōro, α'. ὀσμῆς πληρῶ, aëra.

2. ŏdōror, ἀποθ. α'. (odor)· 1) (π. καὶ μ.), ὀσφραίνομαι, ὀσμῶμαί τινος, τῇ ὀσμῇ αἰσθάνομαί τι· 2) μετφ. α) διερευνῶ, ἐξετάζω τι· β) θηρεύω, διώκω

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόρειος

τι, decemviratum. γ) (μ.) = ἐπιπολῆς γινώσκω τι, philosophiam.

ŏdōrus, a, um, (-ior)· 1) ὑσμώδης, εὐώδης, εὔοσμος, flos· 2) -a canum vis, ἡ τῶν κυνῶν ὄσφρησις.

odos, ἰδὲ odor.

Odrўsae, ārum, ἀ. πλ. Ὀδρύσαι, ἔθνος τῆς Θρᾴκης, ἐντ. **Odrysĭus**, a, um, Ὀδρύσιος, Θρᾴκιος· οὐσ. **-sii**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Ὀδρύσιοι, οἱ Θρᾷκες.

Odyssēa, ae, θ. Ὀδύσσεια Ὁμήρου.

Oea, ae, θ. Οἶα, πόλις τῆς Λυβύης· ἐντ. **Oeensis** (civitas) = Oea· πλ. οὐσ. **Oeenses**, ium, ἀ. οἱ τῆς Οἴας πολῖται.

Oeāgrus, i, ἀ. Οἴαγρος, βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης· ἐντ. **Oeagrius**, a, um, Οἰάγριος, (π.) = Θρᾴκιος.

Oebălus, i, ἀ. Οἴβαλος, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, πάππος τῆς Ἑλένης· ἐντ. α) **Oebălĭdes**, ae, ἀ. Οἰβαλίδης, (π.) = Λάκων· 2) **Oebălis**, ĭdis, θ. α) Οἰβαλίς, Λάκαινα· Nympha O = ἡ Ἑλένη· 2) Σαβίνη γυνή (ὅτι οἱ Σαβῖνοι ἐκ Λακεδαιμ. κατήγοντο)· 3) **Oebălĭus**, a, um (π.), α) Οἰβάλιος, Λακωνικός· ἐντ. **Oebalĭa**, ae, Οἰβαλία (ὑπον. πόλις) ἐπωνύμιον τοῦ Τάραντος, ὅτι ἐκ Σπάρτης ἀπῳκίσθη· 2) Σαβῖνος.

Oechălĭa, ae, θ. Οἰχαλία, πόλις τῆς Εὐβοίας· ἐντ. **Oechălis**, ĭdis, θ. Οἰχαλίς (γυνή).

Oecleus, ĕi, ἀ. Οἰκλεύς, πατὴρ τοῦ Ἀμφιαράου· ἐντ. **Oeclīdes**, ae ἀ. Οἰκλείδης = Ἀμφιάραος.

oecŏnŏmĭa, ae, θ. οἰκονομία.

oecŏnŏmĭcus, a, um, οἰκονομικός.

Oedĭpus, i, καὶ ŏdis, αἴτ. pŏda καὶ pum, ἀ. Οἰδίπους· ἐντ. **Oedĭpŏdes**, ἡ **-da**, ae, ἀ. Οἰδιπόδης = Οἰδίπους· ἐντ. **Oedĭpŏdionius**, a, um, Οἰδιποδιώνιος, Οἰδιπόδιος.

Oenĕus, ĕi, καὶ ĕos, ἀ. Οἰνεύς, βασιλεὺς τῆς Καλυδῶνος· ἐντ. 1) **Oenēĭus**, ἡ **Oenēus**, a, um, Οἰνήϊος· 2) **Oenēis**, ĭdis, θ. Οἰνηΐς· 3) **Oenīdes**, ae, ἀ. Οἰνείδης = Μελέαγρος ἢ Διομήδης.

Oenomăus, i, ἀ. Οἰνόμαος.

Oenōne, es, θ. Οἰνώνη, νύμφη.

Oenopĭa, ae, θ. Οἰνοπία = Αἴγινα· ἐντ. **-pĭus**, a, um, Οἰνόπιος.

oenophŏrum, i, ἀ. (ὑπον. vas), οἰνοφόρον.

Oenopĭon, ōnis, ἀ. Οἰνοπίων, βασιλεὺς τῆς Χίου.

oenopōlĭum, ii, οὐ. οἰνοπωλεῖον.

Oenōtrĭa, ae, θ. Οἰνωτρία, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς **M. A.** Ἰταλίας· ἐντ. **Oenotrĭus**, a, um, Οἰνώτριος = Ἰταλικός.

oenus, ἀρχ. ἀντὶ unus.

oestrus, i, ἀ. οἶστρος (ἔντομον).

oesus, ἀπηρχ. ἀντὶ usus.

Oeta, ae, ἢ **Oete**, es, θ. Οἴτη, ὄρος Θεσσαλίας· ἐντ. **Oetaeus**, a, um, Οἰταῖος· μάλ. οὐσ. = Ἡρακλῆς (ὅτι αὐτοῦ ἐκάη).

ŏffēlla, ae, (ὑποκ. τοῦ offŭla), ψωμίον,

offa, ae, θ. ψωμός, βλωμὸς (ἄρτου) μάλ. μάζα, σφαιροειδὲς φύραμα ἐκ μέλιτος· -melle soporata, (π.) μελιττοῦτα· 2) βῶλος, θρόμβος· 3) (π.) οἴδημα.

offātim, ἐπίρ. (Πλ.) κατὰ μικρά.

offendĭcŭlum, i, οὐ. πρόσκομμα.

offendo, fendi, fensum, γ'. (ob, fendo)· **A)** μεταβ. 1) προσκρούω, προσπταίω, προσκόπτω, pedem τὸν πόδα, caput ad furnĭcem τὴν κεφαλὴν τῇ ἀψῖδι· 2) -scopulum (ἀλλὰ καὶ in scopulis), προσκρούω, ἐξοκέλλω, εἰς σκόπελον· ἀπολύτ. navis -it, ἡ ναῦς καταδύεται· ἐντ. α) προσκρούω, ἐντυγχάνω τινί, εὑρίσκω τινά, aliquem imparatum· 3) προσκρούω τινί, ἀνιῶ, λυπῶ, aliquem ἢ animum alicujus· -existimationem alicujus, βλάπτω τὴν ὑπόληψιν τινός· ἐντ. **offendor** = ἀνιῶμαι, λυποῦμαι, ἄχθομαι· **B)** ἀμετάβ. μετφ. 1) -in (apud) aliquem, in aliqua re, προσκρούω, προσπταίω, πταίω τινί, σφάλλομαι, ἀποτυγχάνω ἔν τινι, ἀπόλλυμαί τι· 2) ἁμαρτάνω, in aliqua re περί τι, nihil εἰς οὐδέν· 3) -apud plebem, προσκρούω τῷ λαῷ (πίπτω εἰς τὴν δυσμένειαν τοῦ λαοῦ).

offensa, ae, θ. (offendo)· 1) (μ.) πρόσκρουσις, κροῦσις, dentium τῶν ὀδόντων· 2) μετφ. α) πρόσκρουσις ἀπίχθεια, δυσμένεια, μῖσος· β) ἀνία, λύπη.

offensātĭo, ōnis, θ. (offenso)· 1) = offensa 1· 2) σφάλμα, memoriae.

offensĭo, ōnis, θ. (offendo)· 1) = πρόσκρουσις, κροῦσις, pedis· 2) μετφ. α) πρόσκρουσις, ἀπέχθεια, δυσμένεια, μῖσος· β) ἀνία, λύπη· γ) ἀτυχία, ἀτύχημα, συμφορά, ἀπώλεια· δ) -es judiciorum, ἀπότευξις (ἕνεκα δικασμοῦ τῶν δι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καστῶν)· ε) καχεξία (ἐκ νόσου).

offensiuncŭla, ae, θ. (ὑποκ. τοῦ offensio)· 1) μικρόν πρόσκομμα· 6) μικρόν σφάλμα, μικρὰ βλάβη.

offenso, ā̆. (offendo)· 1) μεταβ. προσκρούω, προσπταίω, προσκόπτω τινί· 2) ἀμετ. (ἐπὶ λόγου) = παύομαι.

1. offensus, a, um (-ior, -issimus) [μετχ. τοῦ offendo]· 1) ἐνεργ. ὠργισμένος, δυσμενής· 2) παθητ. μισητός, ἀπεχθής.

2. offensus, us, ὁ. ἀνία, ἀπέχθεια.

offĕro, obtŭli, oblātum, offĕrre· 1) προσφέρω τινί τι, καθίστημί τι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τινος, δείκνυμι τινί τι, aciem venientibus· ἐντ. μέσ. α) - me alicui, = ἐμφανὴς γίγνομαί τινι, ἥ = ὑπαντῶ τινί, καὶ ἔχθρ. = ἀντίον ἔρχομαί τινος· β) -me periculis, in discrimem, ad mortem, δίδωμι ἐμαυτὸν εἰς κίνδυνον, εἰς θάνατον· γ) offertur religio, metus alicui, φόβος ἐμπίπτει τινί, occasio καιρὸς παραπίπτει τινί· 3) μετφ. α) προσφέρω, προτείνω, alicui operam meam τινὶ τὴν ἐμὴν σύμπραξιν· β) προσφέρω, παρέχω, δίδωμι, ἐμποιῶ τινί τι, luctum πένθος, laetitiam χαράν· ἐντ. -alicui beneficium, εὖ ποιῶ τινα, auxilium βοηθῶ τινι, alicui injuriam ἀδικῶ τινα, mortem θανατῶ τινα· -virgini vitium, stuprum, ἀτιμάζω παρθένον.

offĕrūmentae, ārum, θ. πλ. προσφοραὶ (σκωπτ.) = πληγαί, ῥαπίσματα.

officīna, ae, θ. (ἀντὶ opificina ἐκ τοῦ opifex), ἐργαστήριον· -armorum ὁπλοποιεῖον, ferraria σιδηρουργεῖον, vestium ἱματιουργεῖον.

officio, fēci, fectum, γ'. (ob, facio), 1) (Λουκρ.) ὑπηρετῶ, ὑπουργῶ· 2) alicui, ἐμποδών τινί εἰμι· - itineri, ἀποκλείω τὴν ὁδόν, ἐμποδίζω· -luminibus alicujus, ἀποικοδομῶ τὸ φῶς τινος· ἐντ. = βλάπτω.

officiōse, ἐπίρ. (-ius, -issime), ὑπηρετικῶς, θεραπευτικῶς, φιλοφρόνως, προθύμως, ἑθελουσίως

officiōsus, a, um (-ior, -issimus)· 1) ὑπηρετικός, θεραπευτικός, φιλόφρων, πρόθυμος, homo, voluntas· 2) προσήκων, πρέπων, δίκαιος, dolor, pietas.

officium, ii, οὐ. (ob, facio)· 1) ἡ ὑπηρεσία (ἡ ἑκουσίως γιγνομένη), ἡ ὑπουργία· ἐντ. α) ἡ θεραπεία, ἡ τιμὴ (μάλ. ἡ τῶν πελατῶν πρὸς τοὺς πάτρωνας)· β) τὸ ὑπηρετικόν, τὸ θεραπευτικόν, ἡ προθυμία, φιλοφροσύνη· 2) τὸ καθῆκον, προσῆκον, δέον: facio (exsequor, perficio) - um, satisfacio -o, πράττω, ποιῶ τὰ δέοντα, τὰ προσήκοντα, τὰ καθήκοντα· (ἀντίθ. desero of., ἢ discedo ab of.)· sum in -o, ἐμμένω τῷ καθήκοντι, μάλ. περὶ νικητῶν· contineo aliquos in -o, πειθομένους ἔχω τινάς· 3) ἡ ὑπηρεσία, τὸ ἔργον: - maritimum, τὰ ναυτικὰ ἔργα· ὡσαύτ. - legationis, πρέσβεων ἔργα· ἐντ. -celebro, impleo τὰ περί τι ἐπιτελῶ· 4) (μ.) -praetoris, τὸ δικαστήριον.

of-figo, γ'. (ἀμφίβ.) προσπήγνυμι.

offirmāte, ἐπίρ. ἰσχυρῶς, ἰσχυρογνωμόνως.

offirmātus, a, um, (-ior) [μετχ. τοῦ offirmo] εὐσταθής, καρτερικός, ἰσχυρογνώμων.

of-firmo, ā̆. στερεῶ τι, ἐντ. μετφ. -me, ἐμμένω τῇ γνώμῃ, ἰσχυρίζομαι· -animum, ἀναθαρρῶ· -viam quam decrevi sequi καὶ -facere aliquid, ἐπιμένω ποιεῖν, ὃ ἔγνων.

offla, συγκεκομ. τοῦ offula, ὃ ἰδέ.

of-flecto, γ'. (Πλ.) στρέφω, navem.

offōco, ā̆. (ob, fauces), (μ. ἀμφίβ.) στραγγαλίζω.

offrēnātus, a, um (ob, freno), (Πλ.) χαληνωθείς, ἥμερος.

offūcia, ae, θ. (ob, fucus) φῦκος, ψιμύθιον, γοητεία, δόλος.

offŭla, ae, θ. (ὑποκ. τοῦ offa) ψωμίον, κόμμα (κομμάτιον).

offulgeo, fulsi, 6'. ἀντιλάμπω, ἐπιλάμπω τινί, oculis, Βεργ.

of-fundo, fūdi, fūsum, γ'. 1) ἐπιχέω, προχέω, παραβάλλω, cibum τροφὴν· aër -itur nobis, ὁ ἀὴρ ἡμᾶς περιβάλλει· rubor -itur alicui, ἐρύθημα περιχέει τινά = ἐρυθριᾷ· ἐντ. μετφ. -noctem rei, νύκτα τῷ πράγματι καταχέω = περικαλύπτω· - pavorem, δέος ἐμποιῶ· religio offusa animis, τῇ ψυχῇ ἐμβεβλημένος θρησκευτικὸς φόβος· -errorem πλανῶ τινα· 2) παθητ. ἀμαυροῦμαι, luce ὑπὸ τοῦ φωτός· μετφ. offusus pavore ὑπὸ δέους κρατούμενος.

og-gannio, īvi. ītum, 6'. (ἀρχ.), κυρ. καθυλακτῶ· ἐντ. μετφ. = ἀντιβοῶ, alicui aliquid.

og-gĕro, gessi, γ'. (Πλ.), alicui

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

osculum, προσφέρω τινὶ φίλημα = φιλῶ τινα.

Ogȳges, is, **Ogȳgus**, i, ἀ. Ὠγύγης, Ὤγυγος, ὁ τῶν Θηβῶν κτίστης· ἐντ. **Ogȳgĭus** a, um, Ὠγύγιος = Θηβαῖος.

oh, ἐπιφώνημ. ὦ.

ōhē, ἐπιφών. ὠή! ὠέ!

oiei, ἐπιφών. (κωμ.), οἴμοι!

Oĭleus, ĕi καὶ ĕos, ἀ. Ὀϊλεύς, βασιλεὺς τῶν Λοκρῶν· ἐντ. α) **Oĭlēus**, a, um, τοῦ Ὀϊλέως· β) **Oĭlīdes**, ae, ἀ. Ὀϊλείδης, ὁ τοῦ Ὀϊλέως υἱός = ὁ Αἴας.

Olbĭa, ae, θ. Ὀλβία, πόλις τῆς νήσου Σαρδοῦς· ἐντ. **Olbiensis**, e, (ἐκ) τῆς Ὀλβίας.

ŏlĕa, ae, θ. ἐλαία.

ŏleāgĭneus καὶ **oleāgĭnus**, a, um, 1) ἐλάϊνος, τῆς ἐλαίας· 2) ἐλαιώδης.

oleānis, e καὶ **oleānĭus**, a um, τοῦ ἐλαίου, ἐλαιοδόκος· οὐσ. ἐλαιοπώλης, ἐλαίας πωλῶν.

Olĕārŏs καὶ **-us** καὶ **Oliāros**, i, θ. Ὠλέαρος, Ὠλίαρος, νῆσος, ταυτὸν Ἀντίπαρος.

ŏleaster, stri, ἀ. ὁ ἔλαιος, ὁ ἀγριέλαιος, ἡ ἀγριελαία.

Olĕnus, ī **-ŏs** i, θ. Ὤλενος· 1) πόλις Ἀχαΐας· 2) πόλις Αἰτωλίας· ἐντ. **Olenĭus**, a, um Ὠλένιος = Αἰτωλικός.

olĕo, lŭi (ἄνευ σ.), **ē**'. (=odeo, ŏdo), ὄζω, ἀπόζω, ὀσμὴν ἔχω· **-bene**, ἡδὺ ὄζω· **-male** κάκιστον ὄζω· **-ceram**, vina, ὄζω κηροῦ, οἴνου· μετφ. ὄζω τινός, τ. ἔ. δηλῶ, σημαίνω, καταφανὲς ποιῶ τι, **malitiam** τὴν κακίαν· **olet Academiam**, ὄζει (=φέρει τὰ ἴχνη) τῆς Ἀκαδημίας· **non olet unde sit**, οὐ δῆλον ποδαπός ἐστιν· **aurum huic olet**, χρυσοῦ ὄζει αὐτῷ, αἰσθάνεται ὅτι χρυσίον ἐστί μοι.

ŏlĕum, i, οὐ. 1) ἔλαιον· 2) (ἐπεὶ ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἐλαίῳ ἠλείφοντο),=ἡ παλαίστρα, ὁ ἀγὼν (**decus eram olei**), ἐντ. μετφ. ἀγὼν (λόγων).

ol-făcĭo, fēci, factum, γ'. ὀσφραίνομαί τινος = τῇ ὀσφρήσει αἰσθάνομαί τινος· **-sagacissime**, ὀξύτατα ὀσφραίνομαι ἔχω· ἐντ. μετφ. = ὀσμῶμαί τινος, ἀνιχνεύω τι, **numum** τὸ νόμισμα.

olfacto, ā', περιοσφραίνομαί τι, προσβάλλω τὰς ῥῖνάς τινι, aliquid.

olfactĭus, ūs, ἀ. (μ.) ὄσφρησις.

ŏlĭdus, a, um, (oleo), (π. καὶ μ.) ὀσμήρης, ὄζων, μάλ. κακὸν ὄζων, δυσώδης, βαρύοσμος.

ōlim, ἐπίρ. (ollus = ille?)· 1) ἐπὶ παρελθόντος· ποτέ, τὸ πρίν, τὸ πάλαι, τὸ παλαιόν· **sic o. loquebantur**, οὕτω ποτε (τὸ πάλαι) ἔλεγον· 2) ἐπὶ μέλλοντος· ποτέ, ὕστερον· **non, si nunc male, et o. erit**. 3) ἐν γένει α) = ποτέ· **o. si**, ἐάν ποτε· β) = ἐσθ' ὅτε, ἐνίοτε, ἤ (ἐπὶ συγκρίσεων) = ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, συνήθως· 4) (μ.) πρὸ πολλοῦ, ἤδη ἐκ πολλοῦ χρόνου· **o. provisum erat** κτλ.

ōlĭtor, ōris, ἀ. ὁ λαχανεύς.

ōlĭtōrĭus, a, um, λαχανικός· **forum -ium**, ἡ τῶν λαχάνων ἀγορά· ἰδὲ **forum**.

ōlīva, ae, θ. = olea, ἐλαία· ἐντ. 1) = βακτηρία ἐκ ξύλου ἐλαίας· 2) = κλάδος ἐλαίας.

ōlīvētum, i, οὐ. ἐλαιών.

ōlīvĭfer, ĕra, ĕrum, ἐλαιοφόρος.

ōlīvum, i, οὐ. (π. καὶ μ.) = oleum· καὶ = μύρον· μετων. = ἡ παλαίστρα.

olla, ae, θ. (ἀρχ. aula), χύτρα.

ollus, a, um, ἀρχ. = ille, a, ud.

olo, γ'. oleo.

ŏlor, ōris ἀ. κύκνος.

ŏlōrīnus, a, um, (olor), κύκνειος.

ŏlus, ĕris, οὐ. λάχανον, κράμβη.

ŏlusculum, i, οὐ. λαχανίδιον.

Olympĭa, ae, θ. Ὀλυμπία, τόπος ἱερὸς τοῦ Διὸς ἐν Ἤλιδι· ἐντ. α) **-pĭăcus**, a, um, Ὀλυμπιακός· 2) **Olympĭas**, ădis, θ. α) Ὀλυμπιάς, ἡ τετραέτις περίοδος· β) Ὀλυμπιάς, ἡ μήτηρ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου· 3) **Olympĭcus**, a, um, (π.), Ὀλυμπικός· 4) **Olympiēum**, ēi, οὐ. Ὀλυμπιεῖον, ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου Διός· 5) **Olympiŏnīces**, ae, ἀ. Ὀλυμπιονίκης· 6) **Olympĭus**, a, um, Ὀλύμπιος· ἐντ. α) **-ĭum**, ii, οὐ. Ὀλύμπιον, ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου Διός, ἐκ τούτου πολίχνη Σικελίας, ναὸν τοῦ Διὸς ἔχουσα· **-ĭa**, ōrum, οὐ. πλ. τὰ Ὀλύμπια: **vinco O.**, Ὀλύμπια (Ὀλυμπιακὴν νίκην) νικῶ.

Olympias, Olympiŏnīces κτλ. ἰδὲ Olympia.

Olympus, i, ἀ. Ὄλυμπος· 1) ὄνομα ὀρέων τινῶν, μάλ. δὲ ὁ ἐν Θεσσαλίᾳ Ὄλυμπος, ἡ τῶν θεῶν ἕδρα· ἐντ (π.) = οὐρανός· 2) αὐλητής τις, μαθητὴς τοῦ Μαρσύου.

2. Olympus, i, θ. Ὄλυμπος, πόλις τῆς Λυκίας, παρὰ τὸ ὄρος Ὄλυμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πον· ἐντ. **Olympēni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Ὀλυμπηνοί.

Olynthus, i, θ. Ὄλυνθος, πόλις τῆς Χαλκιδικῆς· ἐντ. **Olynthĭi**, ōrum ἀ. πλ. οἱ Ὀλύνθιοι.

ōmāsum, i, οὐ. βόεια ἐγκοίλια.

ōmen, ĭnis, οὐ. (ἀρχ. osmen, ἐκ τοῦ os στόμα), φήμη, κληδών, οἰωνός (καλὸς ἢ κακός)· πολλάκ. περὶ εὐ̓ῶν, αἷς προπέμπομέν τινα· ἐντ.=εὐγαί: fausta, optima -a· 2) μετων. (Βεργ.) a) prima omina = nuptiae, γάμος (ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι πρὸ τοῦ γάμου τοῖς οἰωνοῖς συνεβουλεύοντο)· b) omen erat, ἱερὸν ἔθιμον ἦν.

ōmentum, i, οὐ. (μ.) 1) ἐπίπλοον· 2) ἔγκατα, ἔντερα.

ōmĭnātor, ōris, ἀ. οἰωνιστής, μάντις.

ōmĭnor, ἀποθ. α΄. (omen), οἰωνίζομαι, μαντεύομαι, προφητεύω, προσημαίνω, alicui aliquid.

ōmĭnōsus, a, um, ἀπαίσιος, res.

ōmissus, a, um, (-ior) [μετχ. τοῦ omitto], ἠμελημένος, ἀμελής, ἀδιάφορος.

ō-mitto, mīsi, missum, γ΄. (ob, mitto)· 1) ἀφίημι, habenas τὰς ἡνίας, arma τὰ ὅπλα (πεσεῖν)· -animam, ἀφίημι τὸ πνεῦμα, τελευτῶ· 2) μετφ. a) ἀφίημί τι, (ὅλως) παύομαί τινος, tristitiam τῆς λύπης· b) (ἐν τῷ λόγῳ) παρίημι, παραλείπω, ἐῶ τι ἢ τινα: ut hoc, ut eum omittam· γ) ἐῶ, παρ' οὐδὲν τίθεμαί τι, ὀλιγωρῶ, ἀμελῶ τινος, occasionem, Galliam.

omnĭfer, ĕra, ĕrum, (omnis, fero) (Ὀβ.), παμφόρος.

omnĭ-gĕnus, a, um (π. καὶ μ., ἀμφίβ.), παντοῖος.

omnĭ-mŏdis καὶ **omni-mŏdo** (μ.), παντοιοτρόπως.

omnĭno, ἐπίρ. (omnis)· 1) πάντως, πάμπαν, παντάπασιν, παντελῶς· nihil o., τὸ παράπαν οὐδέν· 2) ὅλως, καθόλου, ἐν γένει· ἐντ. = διὰ βραχέων, o., ut te absolvam· 3) ἐπὶ ἀριθμ. οἱ πάντες, ἐν συνόλῳ: quinque o. fuerunt· 4) (ἐπομένου τοῦ sed) = πάντως, δῆ: danda o. est opera... sed κτλ.

omnĭ-părens, ntis, παγγενέτης, aether αἰθήρ.

omnĭ-pŏtens, ntis, παντοδύναμος.

omnis, e, 1) ἐν τῷ ἑν. a) πᾶς, ἕκαστος (ἐν γένει, πρβλ. quisque)· 2) πᾶς, ἅπας, ὅλος· -insula, πᾶσα, ὅλη ἡ νῆσος· -in hoc sum, ὅλος ἐντριβής εἰμι = περὶ τοῦτο διατρίβω· γ) (κωμ.) ἀντὶ ullus, τις: sine omni periculo· 2) ἐν τῷ πληθ. πάντες· -es homines, πάντες οἱ ἄνθρωποι· -ia facio, τὰ πάντα ποιῶ (ὅπως)· -ĭbus precibus rogo = λιπαρῶ μάλ. τὸ οὐδ. πληθ. omnia, πάντα· in eo sunt -ia, ἐν τούτῳ κεῖνται πάντα· alia -ia, πάντα τἀναντία· per -ia καὶ (μ.) μόναν -ia = κατὰ πάντα, διὰ παντός, πάντα· -ia prius erunt quam κτλ. πάντα πρότερον συμβήσεται ἢ κτλ. eădem -ia, τὰ αὐτὰ πάντα.

omnĭ-tĕnens, ntis, (π.) παντόπτης.

omnĭ-văgus, a, um, παντοπλανής.

omni-vŏlus, a, um (π.), πάντων ὀρεγόμενος.

Omphăle, ae, θ. Ὀμφάλη, βασίλισσα τῆς Λυδίας, παρ' ᾗ Ἡρακλῆς ἐδούλευεν.

ŏnăger ἢ **ŏnăgrus**, i, ἀ. ὄναγρος.

ŏnăgos, i, ἀ. (Πλ.) ὀναγός, ὀνηλάτης.

onchesmītes, ae, ἀ. ὀγχησμίτης (ὑπον. ἄνεμος), πνέων ἀπὸ τοῦ τῆς Ἠπείρου λιμένος Ὀγχησμοῦ.

ŏnĕrārĭus, a, um, (onus), φορτηγός, φορταγωγός, navis ναῦς· καὶ ἀπολύτ. oneraria (ὑπον. navis), φορταγωγὸς ναῦς, ὁλκάς· jumenta -ia, τὰ σκευοφόρα (ὑποζύγια).

ŏnĕro, α΄. (onus)· 1) φορτίζω τι ἤ τινα, ἐπιτίθημι, ἐπιβάλλω τινὶ φορτίον, navem, jumenta· 2) γεμίζω, ὑπερπληρῶ, βαρύνω, ventrem τὴν γαστέρα· ἐντ. onerari cibo, ὑπερπληροῦσθαι τροφῆς· 3) -manus jaculis, ὁπλίζω τὰς χεῖρας ἀκοντίοις· 4) -membra sepulcro, τάφῳ καλύπτω τινά· 5) μετφ. a) -aliquem promissis, laudibus, ὑπερπληρῶ τινα ὑποσχέσεων, ἐπαίνων· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δὲ ἐπὶ κακοῦ: -aliquem contumeliis, καθυβρίζω τινά· b) βαρύνω, ἐνοχλῶ, aures τὰ ὦτα· 3) βαρύνω, ἐπιβαρῶ, provinciam tributo· 6) (Λίβ. καὶ Τάκ.) βαρύτερον ἢ δεινότερον ποιῶ τι, ἐπαυξάνω (κακόν) τι, injuriam, pericula· 7) (π.) πληρῶ, γεμίζω τί τινος, vina cadis τοὺς κάδους οἴνου.

ŏnĕrōsus, a, um, (-ior)· 1) βαρύς, 2) μετφ. φορτικός, ὀχληρός, λυπηρός.

ŏnus, ĕris, οὐ. (ὄνος;)· 1) φόρτος, φορτίον, ἄχθος (ὄνου, ἀνθρώπου, πλοίου)· ἐντ. (π.) -ventris ἢ ἁπλῶς onus,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὁ φόρτος τῆς κοιλίας, τὸ κύημα· 2) μετφ. α) ἄχθος, βάρος, ὄχλησις, τὸ ὀχληρόν, τὸ ἐπαχθές, officii· ἐντ. sum oneri, ἐνοχλῶ· β) βάρος φόρων, φόρος· μάλιστα τὸ τῶν χρεῶν βάρος, τὰ χρέη.

ŏnustus, a, um (onus), πεφορτισμένος, κατάφορτος, navis ναῦς· -auro, πεφορτισμένος χρυσῷ· ἐντ. μετφ. πλήρης, telis βελῶν.

ŏnyx, ўchis, θ. ὄνυξ (δακτύλου)· ἐντ. α) = ὁ ὑπόξανθος τίμιος λίθος· β) = ὑπόξανθον μάρμαρον καὶ τὸ ἐκ τούτου σκεῦος, μάλ. (Ὁράτ.) = ἡ λήκυθος.

ŏpācĭtas, ātis, θ. τὸ σύσκιον.

ŏpāco, ā΄. συσκιάζω, locum.

ŏpella, ae, θ. μικρὰ ἐργασία.

ŏpĕra, ae, θ. (opus, ĕris)· 1) ἐργασία, ἔργον, πόνος, ἐπιμέλεια: consilio et -ā, λόγῳ καὶ ἔργῳ· datā -ā, ἐπιμελῶς, ἀλλὰ -ā dedita = ἐξεπίτηδες, ἐκ προνοίας, ἐκ προθέσεως· -am in re aliqua pono (loco, colloco, consumo) ἢ rei alicui tribuo (impendo) καὶ in rem aliquam confero = πόνον, ἐπιμέλειαν εἴς τι ἀναλίσκω, ἐπιμελοῦμαι περί τινος· edo -am, ἐργάζομαι, ἀλλὰ edo -am viri fortis, διαπράττομάι ἔργον ἀνδρείου· Μάλ. α) -am do, tribuo (ἰσχυρότ. navo) rei alicui, ἐπιμέλειαν ποιοῦμαι περί τι, εἰμὶ περί τι, καταγίνομαι ἔν τινι· -am do alicui, χαρίζομαί τινι, ἀλλὰ καὶ = προσέχω τινὶ (ὡς νεώτερος)· -am do ut (ne), ἐπιμελοῦμαι ὅπως (μή)· β) -ā meā, tuā, suā, δι' ἐμοῦ, δι' ἐμέ· γ) unā ἢ eādem -ā, ἅμα· δ) -ae pretium est, ἄξιόν ἐστιν· 2) ὑπηρεσία: -as do, reddo, ὑπηρετῶ· 3) -mihi est (deest) σχολὴ ἐστί μοι (οὐκ ἔστιν)· 4) (ἀρχ. καὶ μ.) α) = opus, ἔργον· β) ἡ τῆς ἡμέρας ἐργασία· 5) ὡς τὰ πολλὰ ἐν τῷ πληθ. operae α) = ἐπὶ μισθῷ ἐργαζόμενος· β) περιφρονητ. = ὁ (θεατρικὸς) μισθάρνης (ὃν πρὸς ἐπιδοκιμασίαν ἢ ἀποδοκιμασίαν ἐμισθοῦντο).

ŏpĕrārĭus, a, um, (opera), ἐργάσιμος, ἐργαζόμενος· homo o. = ὁ ἐργάτης· καὶ ἐπὶ μισθωτῶν ἐν θεάτρῳ, ἰδὲ opera 5, β΄. Μάλ. οὐσ. α) **-ius**, ii, ἀ. ὁ ἐπὶ μισθῷ ἐργαζόμενος, ὁ ἐργάτης· β) **-ĭa**, ae, θ. ἡ τῷ σώματι ἐργαζομένη = ἡ πόρνη, τὸ πορνίδιον.

ŏpercŭlum, i, οὐ. καὶ **ŏpĕrīmentum**, i, οὐ. (operio), ἐπίθημα, ἐπίβλημα, σκέπασμα.

ŏpĕrĭo, pĕrŭi, pertum, ī΄. 1) καλύπτω, ἐπικαλύπτω, σκεπάζω, amphoras auro· ἐντ. capite operto, καλυψάμενος τὴν κεφαλήν· 2) μετφ. α) -aliquem contumeliis, καθυβρίζω τινά· β) καλύπτω, κρύπτω, ἀποκρύπτω, luctum· 3) κλείω, ostium τὴν θύραν, oculos τοὺς ὀφθαλμούς.

ŏpĕror, ἀποθ. α΄. (opĕra), ἐργάζομαί τι, ἀσχολοῦμαι περί τι, rei alicui· μάλ. -sacris ἢ ἁπλῶς operor, ἱερεύω, θυσίαν προσφέρω.

ŏpĕrōse, ἐπίρ. (operōsus)· 1) ἐπιπόνως, ἐργωδῶς· 2) ἐπιμελῶς, ἀκριβῶς.

opĕrōsĭtas, ātis, θ. (μ.) περιεργία.

ŏpĕrōsus, a, um (-ior, -issimus)· 1) ἐνεργὸς, ἐνεργητικός, δραστήριος· 2) συνηθ. πολύπονος, πολλοὺς πόνους παρέχων, labor πόνος.

ŏpertōrĭum, ii, οὐ. σκέπασμα.

ŏpertus, a, um, (μετχ. τοῦ operio), κεκρυμμένος, ἀπόκρυφος, ἀπόρρητος: Apollinis -a, οἱ ἀσαφεῖς χρησμοὶ τοῦ Ἀπόλλωνος· -um deae bonae, ὁ καθιερωμένος τόπος· in operto, ἀσαφῶς· -a telluris ὁ Ἅδης.

ŏpes, um, ἰδὲ ops.

Ophĭon, ŏnis, ἀ. Ὀφίων, πατὴρ τοῦ Ἀμύκου· ἐντ. **-ŏnĭdes**, ae, ἀ. Ὀφιονίδης (υἱὸς τοῦ Ὀφίονος) = Ἄμυκος.

Ophiūsa, ae, θ. Ὀφιοῦσα, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Κύπρου· ἐντ. **-iusĭus**, a, -um, Ὀφιούσιος, Κύπριος.

ophthalmĭas, ae, θ. (Πλ.), ὀφθαλμία (ἰχθύς).

ŏpĭcus, a, um, (ἀντὶ opscus, oscus), Ὀπικός, Ὀσκικός· προσαγ. = ἄξεστος, ἄγροικος.

ŏpĭfer, ĕra, ĕrum, (ops, fero), ἐπικούριος.

ŏpĭfex, ĭcis, ἀ. καὶ θ. (opus, facio) δημιουργός, κατασκευαστής, ποιητής, πλάστης, τεχνίτης μάλ. χειροτέχνης.

ŏpīllo, ōnis, ἀ. (ovis), (ἀρχ. καὶ π.) οἰοπόλος, ποιμήν.

ŏpīme, ἐπίρ. ἀφθόνως, πολυτελῶς.

Opimĭus, a, um, Ὀπίμιος, τοῦ Ὀπιμίου. Κύρ. ὄν. ὁ Ὀπίμιος, ὕπατος (120 π. Χ).

ŏpīmĭtas, ātis, θ. εὐπορία, πολυτέλεια.

ŏpīmus, a, um, (-ior), [opes]· 1) πίων, πιαρός, εὐτραφής, παχύς, bos βοῦς· 2) καρποφόρος, εὔκαρπος, vitis

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἄμπελος· -a Larissa, « Λάρισσα ἐριθῶλαξ». 3) ἐν τῇ ῥητορ. -um genus dicendi, τὸ ἄκομψον εἶδος τοῦ λόγου· 4) πλούσιος, ἄφθονος, πολυτελής· praeda -a καὶ (μ.) οὐδ. πληθ. opīma, ōrum, οὐ. πλ. πλούσια λάφυρα· μάλ. spolia -a (Λίβ.), τὰ ἀπὸ τοῦ τῶν πολεμίων στρατηγοῦ σκῦλα.

ŏpīnābĭlis, e, (opinor), δοξαστός, οἰητός, ἐντ. οὐκ ἀσφαλής, ἀβέβαιος.

ŏpīnātio, ōnis, θ. δόξα, δοξασία.

ŏpīnātor, ōris, ἀ. δοξαστής, ὁ δοξασίαν (οὐ βεβαιότητα) ἔχων περὶ τῶν ἑαυτοῦ πραγμάτων.

1. ŏpīnātus, a, um, (μετχ. τοῦ opinor), δοξαστός, οἰητός, δοκῶν, bonum.

2. ŏpīnātus, us, ἀ. δοξασία.

ŏpīnio, ōnis, θ. (opinor)· 1) δόξα, δόκησις, γνώμη : ut o. mea est (fert), ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, κατὰ τὴν γνώμην τὴν ἐμήν· -ōne vulgi, κατὰ τὴν τῶν πολλῶν γνώμην· habeo -ōnem, δοκεῖ μοι· ἀλλὰ habeo -ōnem virtutis = δόξαν ἀρετῆς ἔχω, καλός κἀγαθὸς νομίζομαι· in -ōnem venit, ὑπέλαβον· 2) μάλ. α) = δόξα, εἰκασία, προσδοκία : contra (praeter) -iōnem, παρὰ δόξαν (γνώμην), παρὰ προσδοκίαν· -ōne cilius θᾶττον δόξης, θᾶττον πάσης προσδοκίας. β) χρηστὴ δόξα, εὐδοκιμία : vicit ille -ōnem meam· γ) οὐκ ὀρθὴ δόξα, οἴησις (ἀντίθ. veritas) : - timoris, πλαστὸς φόβος· δ) (μ.) δόξα, φήμη, λόγος : -exiit, λέγεται, θρυλεῖται.

ŏpīniōsus, a, um, πλήρης εἰκασιῶν.

ŏpīnor, ἀποθ. α'. δοξάζω, οἶομαί τι multa πολλά· -male de aliquo, κακόν τι περί τινος δοξάζω· πολλάκ. παρενθετικῶς : opinor = ὡς ἐγῷμαι, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ.

ŏpĭpăre, ἐπίρ. πολυτελῶς, μεγαλοπρεπῶς, δαψιλῶς,

ŏpĭpărus, a, um, (Πλ.)πολυτελής.

ŏpisthŏgrăphus, a, um, (μ.) ὀπισθόγραφος.

ŏpĭtŭlor, ἀποθ. α'. [ops -tuli (fero)]· βοηθῶ τινι (πιεζομένῳ· πρβλ. juvo)· -inopiae, ἐπικουρῶ τῇ ἀπορίᾳ· ἐνίοτε καὶ ἀπολύτως.

ŏpŏbalsămētum, i, οὐ. τόπος, ἔνθα φύεται τὸ ὀποβάλσαμον, Ἰουστ.

opŏbalsămum, i, οὐ. ὀποβάλσαμον.

ŏportet, tŭit, 6'. ῥ. ἀπρόσ. (ἀρχ. καὶ ἐν τῷ πληθ.)· δεῖ, χρή, προσήκει· oportŭit, ἔδει, ἐχρῆν· πολλάκ. = εἰκός ἐστιν, ἀναγκαῖόν ἐστιν· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ συντάσ. ὑποτακτ. ἄνευ τοῦ ut.

op-pango, pēgi, γ'. (Πλ.) κυρ. προσπήγνυμι· - alicui suavium, καταφιλῶ τινα.

op-pecto, γ'.(Πλ.) ἀποτρώγω, piscem ἰχθύν.

op-pĕdo, γ'. (π.) καταπέρδω τινός = μυκτηρίζω, σκώπτω τινά, Ὁράτ.

oppĕrior, pertus sum, ἀποθ. δ' καραδοκῶ, ἀναμένω, περιμένω, προσδοκῶ (ἰσχυρότ. τοῦ praestōlor), hominem ἄνθρωπον, adventum τὴν ἔλευσιν.

oppĕto, īvi, καὶ ii, ītum, γ'. (κακῷ τινι) ὑπαντῶ, περιπίπτω, πάσχω τι, pestem, poenas· μάλ. - mortem, τελευτῶ· ἐντ. (π. καὶ μ.) ἀπολύτ. oppĕto = ἀπόλλυμαι, fame τῷ λιμῷ.

oppĭdānus, a, um, (oppidum), ὁ ἐν τῇ πόλει (ἀλλ' οὐ ὁ ἐν τῇ Ῥώμῃ, ὃς ἐλέγετο urbanus)· ἐνίοτε καταφρονητ. =μικροπολιτικός· ἐντ. οὐσ. -āni, ōrum, ἀ. πλ. οἱ ἐν τῇ πόλει, οἱ πολῖται (πλὴν τῆς Ῥώμης).

oppĭdātim, ἐπίρ. (μ.) κατὰ πόλεις, ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν.

oppĭdo, ἐπίῤ. λίαν, ἄγαν, πάνυ· -pauci, ὀλίγιστοι· -quam (=sane quam) διαφερόντως, σφόδρα· ἐν ἀποκρίσεσιν = πάνυ μὲν οὖν, μάλιστα.

oppĭdŭlum, i, οὐ. πολίχνη.

oppĭdum, i, οὐ. (μικρὰ) πόλις πλὴν τῆς Ῥώμης (ἥτις κατ' ἐξοχὴν urbs ἐκαλεῖτο)· ἐνίοτε δὲ = ἡ Ῥώμη, αἱ Ἀθῆναι, κτλ

op-pignĕro, α'. ἐνεχειρίζω τι.

op-pīlo, α'. (σπ.) ἐμφράττω, ἀποφράττω, ostium τὴν θύραν, scala τὰς κλίμακας.

op-plĕo, ēvi, ētum, 6'. καταπίμπλημι, πληρῶ, γεμίζω, aedes spoliis τὴν οἰκίαν λαφύρων· μετῳ. -aures alicujus, πληρῶ τὰ ὦτά τινος.

op-pōno, pŏsŭi, pŏsĭtum, γ'. 1) ἀντιτίθημι, ἀνθίστημι, ἀντιτάττω (μάλ. πρὸς σκοπὸν ἐχθρικόν), armatos ad portas ἐνόπλους πρὸς τῇ θύρᾳ· -me alicui, ἀνθίσταμαί τινι· moles oppositae fluctibus, χώματα προβεβλημένα πρὸς τὰ κύματα· -manum fronti, προτίθημι τὴν χεῖρα πρὸ τοῦ μετώπου· luna opposita soli, σελήνη ἀντικειμένη τῷ ἡ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λίω· fores oppositae, θύραι κεκλεισμέναι· 2) μετφ. α) ἀντιτίθημι, ἀντιτάττω τι (ὡς ἐναντίον λόγον ἢ ἀντίρροπον)· μάλ. ἀντιπαρατίθημί τί τινι, ἀντιπαραβάλλω τι πρός τι· β) ἐναντιοῦμαι ἀντιλέγω, Stoicis τοῖς Στωϊκοῖς· γ) -pignori ἢ ἁπλῶς o. = ἐνεχυρίζω· δ) προτείνω, δείκνυμι, alicui formidines τινὶ φόβητρα· ε) -me periculi, ἀντιτάττομαι πρός (δίδωμι ἐμαυτὸν εἰς) τοὺς κινδύνους.

opportūne, ἐπίρρημ. εὐκαίρως, ἐν καιρῷ, κατὰ καιρόν, ἐν (τῷ) δέοντι.

opportūnĭtas, ātis, θ. (opportunus)· 1) τὸ πρόσφορον, τὸ κατάλληλον, ἡ ἐπιτηδειότης, loci τοῦ τόπου· -temporis, καιρός, εὐκαιρία, ἐπικαιρία· -corporis, ἡ τοῦ σώματος εὐφυΐα· 2) συμφέρον, ὠφέλημα, ὠφέλεια: habeo -es, ὠφελείας τυγχάνω.

opportūnus, a, um (-ior, -issimus) [ob, portus?]· 1) πρόσφορος, ἐπιτήδειος, (κατάλληλος), εὐνοϊκός, locus, nox; -um tempus, ὁ ἐπιτήδειος (κατάλληλος) καιρός, ἡ εὐκαιρία· 2) πρόσφορος, ἁρμόδιος, δεξιός τινι ἢ πρός τι, rei alicui ἢ ad rem· ἐπὶ πραγμ. = χρήσιμος, ὠφέλιμος· 3) πρόσφορος (ταῖς τῶν πολεμίων ἐφόδοις), ἐκτεθειμένος, μάλ. ὁ πληθ. οὐσ. οὐδ. -na, orum (moenium, locorum).

oppŏsĭtĭo, iōnis, θ. ἐν τῇ ῥητορ. 1) ἀντίθεσις, ἀντίθετα· 2) ἀνθυποφορά.

1. oppŏsĭtus, a, um (μετχ. τοῦ oppono)· 1) ἀντικείμενος, καταντικρύ κείμενος· 2) ἀντιλέγων.

2. oppŏsĭtus, us, ἀ. (ἐν τῷ ἐν. μόνον ἡ ἀφαιρ. -u), τὸ ἀντικεῖσθαι, ἡ ἐκ τοῦ καταντικρὺ θέσις, lunae τῆς σελήνης.

oppressĭo, ōnis, θ. 1) καταπίεσις, καταπαυσις, καταστροφή, legum τῶν νόμων, libertatis τῆς ἐλευθερίας· 2) ἡ βιαία κατοχή, curiae τῆς βουλῆς.

oppressiuncŭla, ae, θ. πίεσις.

oppressor, ōris, ἀ. ὁ καταπαύσας, καταστρέψας, dominationis τὴν δεσποτείαν.

1. oppressus, ūs, ἀ. καταπίεσις, κατάθλιψις.

2. oppressus, a, um. μετχ. τοῦ ἑπομένου:

opprĭmo, pressi, pressum, γ'. (ob, premo)· 1) καταπιέζω, καταθλίβω: -or onere, καταβαρύνομαι τῷ φορτίῳ· -ruinā, ὑπό τῶν ἐρειπίων κατασυντρίβομαι· -terrā καταχώννυμαι ὑπό τῆς γῆς· -classem καταδυθίζω τὸν στόλον· - os loquentis, ἐπιστομίζω τινά· 2) μετφ. α) κατέχω, καταστέλλω, καταπαύω, tumultum τὸν θόρυβον· β) κατασβέννυμι, ignem τὸ πῦρ· γ) ματαιῶ, fraudem τὴν ἀπάτην· δ) καταδυναστεύω, χειροῦμαι, Graeciam· ε) -or aere alieno, dolore, somno, timore, καταπιέζομαι, κατέχομαι ὑπό χρέους, λύπης, ὕπνου, φόβου· ς) κατέχω, ἀποκρύπτω, iram τὴν ὀργήν· 2) (αἴφνης) λαμβάνω, καταλαμβάνω, hostes incautos· τοὺς πολεμίους ἀφυλάκτους· mors eum -it, ὁ θάνατος (αἴφνης) κατέλαβεν αὐτόν· ἐντ. -aliquem consilio, παράττω, θορυβῶ τινα.

opprŏbrāmentum, i, οὐ. (Πλ.) = opprobrium.

opprŏbrĭum, ii, οὐ. (ob, probum) ὀνείδισμα, ὀνειδισμός, ὄνειδος, ψόγος λοιδόρημα: hoc ei -o fuit, τοῦτο αὐτῷ ἐπονείδιστον ἦν· ἐπὶ προσώπ. -majorum, ὄνειδος τῶν προγόνων.

opprŏbo, α'. ὀνειδίζω τινί τι.

oppugnātĭo, ōnis, θ. προσβολή (πόλεως ἢ στρατοπέδου), πολιορκία· μετφ. = ἐπίπληξις.

oppugnātor, ōris, ἀ. ὁ προσβάλλων, ὁ πολιορκῶν, ὁ πολιορκητής.

op-pugno, α'. (Πλ.) 1) πύξ παίω, os alicujus· 2) συνήθ. προσβάλλω, ἐπέρχομαι, πολιορκῶ, oppidum τὴν πόλιν· ἐντ. α) = καθάπτομαί τινος, λόγοις ἐπιπλήττω τινί· β) - aliquem pecuniā δεκάζω τινά.

1. (ops) γεν. opis, αἰτ. opem, ἀφ. ope (ἡ ὀνομ. καὶ ἡ δοτ. τοῦ ἐν. οὐ εὑρηνται)· 1) ἔνικ. α) δύναμις, μάλ. ἐν τῷ omni ope = πάσῃ δυνάμει· (π.) non opis est nostrae, οὐκ ἐφ' ἡμῖν ἐστιν· β) ἐπικουρία, βοήθεια: opem fero alicui (= opitulor), ἐπικουρῶ, βοηθῶ τινι· sine ope tua, ἄνευ τῆς σῆς βοηθείας· γ) (π.) =opes· 2) πληθ. opes, opum, opibus· α) δύναμις (μάλ. πολιτική), ἀξίωμα, εὐδοκιμία· β) περιουσία, εὐπορία, πλοῦτος (ὡς μέσα δυνάμεως)· γ) δύναμις (στρατιωτική).

2. Ops, ŏpis, θ. ἡ Ῥέα ἢ ἡ Κυβέλη.

opsōnātor, ōris, ἀ. ὀψώνης, ἀγοραστής.

opsōnātus, us, ἀ. ὀψωνία.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

opsōnĭum, ii, οὐ, ὀψώνιον.

opsōno, ā'. καὶ ἀποθ. **-nor**. ἀποθ. ā'. 1) ὀψωνῶ, ὄψα ἀγοράζω· 2) ἐστιῶ.

optābĭlis, e, (-ius), εὐκτός, εὐκταῖος, ποθεινός· alicui -ius est, αἱρετώτερόν ἐστί τινι.

optābĭlĭtĕr, ἐπίρ. (μ.) εὐκταίως.

optandus, a, um, (opto), εὐκτός, ποθητός, ἀσπαστός.

optātĭo, ōnis, θ. (opto), εὐχή.

optātus, a, um (-ior issimus), [μετχ. τοῦ opto], εὐκτός, ποθεινός, ποθητός, ἀσπαστός· ἐντ. α) ἀφαιρ. **optato**, ἐπίρ. ὥσπερ εὔχεταί τις (κατ' εὐχήν), κατὰ νοῦν, κατὰ γνώμην· β) οὐσιαστικ. **optātum**, i, οὐ. ἡ εὐχή, τὸ εὐχηθέν, ὁ πόθος.

opt....., ἰδὲ obt.....

optĭmas, ātis, (optimus, ὑπερθ. τοῦ bonus)· 1) ἐπίθ. ἀριστοκρατικός· parum o., οὐ πολὺ μεριμνῶν περὶ τῶν ἀριστοκρατικῶν· 2) οὐσ. ἐν τῷ πληθ. **-ātes**, γεν. **-ŭm** καὶ um, οἱ (ἐν τῇ πολιτείᾳ) δυνατοί, οἱ ἄριστοι, οἱ ἐπιφανεῖς, (ἀντίθ. populares).

optĭneo, ἰδὲ obtineo.

optĭme, ἐπίρ. (ὑπερθ. τοῦ bene)· 1) ἄριστα, κάλλιστα βέλτιστα· 2) πάνυ ἐν καιρῷ, venit ἦλθεν.

optĭmus, (ἀρχ. optŭmus), a, um, (ὑπερθ. τοῦ bonus), ἄριστος, κάλλιστος, βέλτιστος, κράτιστος, ἰδὲ καὶ bonus.

optĭo, ōnis, θ. (opto)· 1) αἵρεσις, ἐκλογή, ἐξουσία, ἐλευθερία, eligendi (πλεοναστ.) τοῦ ἐκλέγειν· 2) οὐσ. ἀ. = ὁ ὀπτίων, ὁ (ἐκλεγόμενος) συνεργός (διαγγελεύς) τοῦ ἑκατοντάρχου ἢ χιλιάρχου.

optīvus, a, um, (opto), αἱρετός, ἀρεστός. cognomem, Ὁράτ.

opto, ā' 1) αἱροῦμαι, ἐκλέγομαι, locum τόπον, ducem ἡγεμόνα· 2) εὔχομαι, fortunam εὐτυχίαν· -aliquid ab aliquo = δέομαί τινός τι.

ŏpŭlens, ntis (σπ.) καὶ **ŏpŭlentus**, a, um (-ior, -issimus), [opes]· 1) εὔπορος, πλούσιος, πολυχρήματος (ἀντίθ. inops), homo ἄνθρωπος· arva -a, ἀγροὶ εὔκαρποι· -oppidum, εὐδαίμων πόλις· 2) δυνατός, δυνάμενος, λόγου ἄξιος, 3) (μ.) πολυτελής, μεγαλοπρεπής,

ŏpŭlenter, ἐπίρ. (-ius), πολυτελῶς, δαψιλῶς, μεγαλοπρεπῶς.

ŏpŭlentĭa, ae, θ. (opŭlens)· 1) εὐπορία, πλοῦτος· 2) δύναμις, ἰσχύς (ἐπιρροή), Lydorum.

ŏpŭlentĭtas, ātis, θ. = opulentia.

ŏpŭlento, ā'. ('Ορ.), πλουτίζω, herum τὸν κύριον.

1. ŏpus, ĕris, οὐ. 1) ἔργον· μάλ. α) = πολιορκητικὸν καὶ ὀχυρωματικὸν ἔργον, τείχισμα, ὀχύρωμα: opere castrorum perfecto· β) = μηχανή, μάλ. ἐν τῷ πληθ. opera, αἱ μηχαναὶ = οἱ κινητοὶ πύργοι, ὁ κριὸς κ. τ. ὅμ. admoveo -a· β) = οἰκοδόμημα, τεχνούργημα, πόνημα, σύγγραμμα κτλ. γ) = ἔργον πρᾶξις: -a immortalia· 2) ἔργον, ἐργασία, ἀσχολία· -oratorium· 3) = opera, ἐργασία, τέχνη· locus opere et naturā munītus, τέχνῃ καὶ φύσει ὀχυρός. μάλ. magno (maximo), tanto opere, ἰδὲ magnopere, tantopere.

2. ŏpus, ἀκλ. χρεία: 1) opus est, α) χρεία ἐστί: - nobis est duce ἡμῖν ἐστι, δεόμεθα στρατηγοῦ· maturato o. est, δεῖ σπεύδειν· (σπ.) -est argenti, δεῖ χρημάτων· β) δεῖ, χρή, συμφέρει: ne o. quidem est. 2) (μ.) -habeo re aliqua, χρείαν ἔχω τινός.

3. Opus, untis, θ. Ὄποῦς, πόλις τῆς Λοκρίδος· ἐντ. **Opuntius**, a, um. Ὀπούντιος· καὶ οὐσ. **-tii**, ōrum, οἱ Ὀπούντιοι.

ŏpuscŭlum, i, οὐ. (ὑποκ. τοῦ opus). πονημάτιον, συγγραμμάτιον, ἰδὲ opus 1, β.

ōra, ae, θ. 1) ὁ ὅρος, τὸ ὅριον, τὸ ἔσχατον, τὸ τέρμα (πράγματός τινος), ἐντ. = ἡ περιφέρεια, τὸ χεῖλος τῆς νεώς· resolvo -as, λύω τὰ πρυμνήσια· 2) συνηθ. ora maritima καὶ ἁπλῶς ora, τὰ παράλια, τὰ ἐπιθαλάσσια, ἡ ἀκτή, (πρβλ. litus)· 3) (π.) α) χώρα, τόπος· β) κλίμα· γ) ζώνη γῆς· (π.) luminis orae, ὁ βίος, ὁ κόσμος· exeo in oras luminis, γεννῶμαι.

2. Ora, ae, θ. Ὥρα, ἐπίκλησις τῆς ἀποθεωθείσης Ἐρσιλίας.

ōrācŭlum, i, οὐ. (oro)· 1) μαντεῖον, χρηστήριον· 2) μαντεία, χρησμός: -edo, χρησμῳδῶ, χρησμοδοτῶ· -peto, μαντεύομαι, ἐρωτῶ τὸν θεόν· 3) χρησμός, ἀξίωμα σοφοῦ (ἢ ὡς τοιούτου νομιζομένου).

ōrārĭus, a, um (ora), τῆς παραλίας.

ōrātĭo, ōnis, θ. (oro)· 1) ὁ λόγος,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τό λέγειν: habeo -ōnem alicui, διαλέγομαί τινι· oratiōne λόγῳ, κατ' ἀντιθ. πρὸς τὸ re, ἔργῳ· 2) λόγος, δημηγορία: -pro aliquo ὁ ὑπέρ τινος λόγος· -in aliquem, ὁ κατά τινος λόγος· -ōnem habeo, dico, ago, λόγον ποιοῦμαι, λέγω, δημηγορῶ, de re aliqua περί τινος· 3) λόγος, λέξις, φράσις, τό εἶδος τοῦ λέγειν, ὁ τῆς λέξεως τρόπος, fortis, placida κτλ. 4) εὐέπεια, εὐγλωττία: satis in eo fuit -ōnis· 5) ὁ λόγος ὁ πεζός (ἡ μὴ ποίησις): et in poematis et in o. 6) ἐπὶ τῶν Καισάρων· αὐτοκρατορικὴ ἀπόκρισις· 7) = lingua, γλῶσσα, διάλεκτος.

ōrātiuncŭla, ae, θ. (ὑποκ. τοῦ oratio), λογύδριον, λογάριον, κομψὸς (γλαφυρὸς) λόγος.

ōrātor, ōris, ἀ. (oro)· 1) ῥήτωρ, δημηγόρος (πρβλ. rhetor)· 2) ὁ ἐν πρεσβείᾳ λέγων, ὁ πρεσβευτής· 3) (Πλ.) ἱκέτης.

ōrātōrĭe, ἐπίρ. ῥητορικῶς.

ōrātōrĭus, a, um, ῥητορικός, ornamenta; οὐσ. **-rĭa**, ae, θ. ὑπον. ars, ἡ ῥητορική.

ōrātrix, īcis, θ. 1) (Κοϊντλ.), ἡ ῥητορική· 2) (Πλ.) ἡ ἱκέτις.

ōrātum, i, οὐ. (Τερ.) ἡ δέησις.

ōrātus, us, ἀ. (εὔχρ. ἐν τῇ ἐν. ἀφαιρ.), δέησις.

orbātĭo, ōnis, θ. (orbo), στέρησις.

orbātor, ōris, ἀ. (orbo), ὁ τῶν τέκνων (ἢ τῶν γονέων) ὀρφανίζων τινά.

orbĭcŭlātus, a, um, κυκλοτερής, κυκλοειδής, σφαιροειδής· malum -um, μῆλον ἐξαίρετον.

orbĭcŭlus, i, ἀ. (ὑποκ. τοῦ orbis), μικρὸς κύκλος.

Orbĭlĭus, ii, ἀ. Ὀρβίλιος, γραμματικὸς ἐν Ῥώμῃ.

orbis, is, ἀ. 1) κύκλος: duco effĭcĭo -em, ἄγω κύκλον· consisto in -em, (ἐν) κύκλῳ ἵσταμαι· pugno in -em, κυκλοειδῶς ἱστάμενος μάχομαι· μάλ. -signifer, ζῳδιακὸς κύκλος, -lacteus ὁ γαλαξίας κύκλος· -es finientes, ὁ ὁρίζων· ὡσαύτως = ἡ περιφορὰ ἀστέρος, ἡ σπεῖρα ὄφεως· Ἐντ. μετφ. α) ἀνακύκλησις χρόνου ἢ συμβάντος: -annuus ἐνιαυτός· idem o. volvitur, τὸ αὐτὸ συμβαῖν ἀνακυκλεῖται· senis oris in orbem (ἐκ διαδοχῆς) pugnaverunt· β) per (in) orbem eo, ἐν κύκλῳ πορεύομαι· γ) (μ.) - doctrinae, ἐγκύκλιος παιδεία· δ) -verborum ἢ orationis περίοδος· 1) κυκλοειδὴς ἐπιφάνεια, οἷον δίσκος τῆς σελήνης καὶ τοῦ ἡλίου, ὀφθαλμός, στρογγύλη τράπεζα, ἀσπίς, τροχός, πλάστιγξ, οὐρανός· μάλ. -terrarum (σπ. -terrae), ἡ οἰκουμένη, ἡ γῆ· ἐντ. = μέρος γῆς.

orbĭta, ae, θ. (orbis), ἁρματοτροχιά, ἁμαξοτροχιά· μετφ. = παράδειγμα.

orbĭtas, ātis, θ. (orbus)· 1) στέρησις πρωσφιλῶν προσώπων, μάλ. γονέων, τέκνων κλπ., ὀρφανία· 2) στέρησις, ἀπώλεια.

orbo, ā'. (orbus)· 1) ὀρφανίζω τινὰ προσφιλῶν προσώπων, μάλ. γονέων, τέκνων κλ. 2) στερῶ τινα (τιμίου πράγματος).

Orbōna, ae, θ. (orbus), Ὀρβῶνα, θεά τις προστάτης τῶν ἀτέκνων, ἣν οἱ γονεῖς κινδυνευόντων τῶν τέκνων αὐτῶν ἐπεκαλοῦντο.

orbus, a, um, (ὀρφός), ὀρφανός, ἔρημος γονέων ἢ τέκνων, pater, filius· μετφ. - alicujus ἢ ab aliquo, ὀρφανός, ἐστερημένος, ἔρημός τινος, οὐκ ἔχων τι.

orca, ae, θ. 1) ὄρυξ, εἶδος κήτους· 2) (π.) ὕργη, πίθος πλατεῖαν κοιλίαν ἔχων.

Orcădes, um, θ. Ὀρκάδες, νῆσοι τῆς Σκωτίας.

orchas, ădis, θ. ὀρχάς, εἶδος ἐλαίας.

orchestra, ae, θ. (μ.) ὀρχήστρα τοῦ τῶν Ῥωμαίων θεάτρου (πλησίον τῆς σκηνῆς), ἔνθα αἱ τῶν βουλευτῶν ἕδραι ἦσαν· ἐντ. μετων. = ἡ βουλή.

Orchŏmĕnus, i, θ. Ὀρχομενός· 1) ἀρχαία πόλις τῆς Βοιωτίας· ἐντ. **-nĭus**, a, um, Ὀρχομένιος, καὶ **-menĭi**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Ὀρχομένιοι· 2) πόλις τῆς Ἀρκαδίας.

orcīnus, a, um, (orcus), τοῦ ᾅδου, χαρώνειος· senatores -ni, οἱ Χαρωνῖται (βουλευταί), ἤτοι οἱ κατὰ τὴν διαθήκην τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος εἰς τὴν βουλὴν καταλεχθέντες βουλευταί.

orcus, i, ἀ. (συγγ. τῷ ὄρχος καὶ ὅρκος)· 1) ὁ ᾅδης, οἱ τῶν νεκρῶν τόποι, τὰ κάτω (ἀντιθ. terra)· 2) Orcus, ὁ Θεὸς τοῦ ᾅδου, ὁ Πλούτων· 3) (π.), ὁ θάνατος.

ordĭa (ōrum, οὐ. πλ.) **prima** (Λουκρ.), = primordia, ὃ ἰδέ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροια

ordĭnārĭus, a, um (ordo), τακτικός, συνήθης, consules (ἀντίθ. suffecti).

ordĭnātē, ἐπίρρ. (Πλ.), κατὰ τάξιν.

ordĭnātim, ἐπίρρ. (ordo), κατὰ τάξιν, κατὰ στοῖχον, κατὰ στοίχους.

ordĭnātĭo, ōnis, θ. (Σουητ.)· 1) τάξις, διάταξις, anni τοῦ ἔτους· 2) διοίκησις, orientis· 3) διαταγή, διάταγμα· 4) (εἰς ἀρχήν) κατάστασις.

ordĭnātor, ōris, ὁ (μ.), διαθέτης, εἰσηγητής, litis τῆς δίκης.

ordĭnātus, a, um, (-ior -issimus) [μετχ. τοῦ ordino], τακτικός, κανονικός, cursus, vir.

ordĭno, āvi, ātum (ordo)· 1) τάττω, διατάττω, παρατάττω, agmina, aciem· ἐντ. μετφ. (μ.) -cupiditates, ταξινομῶ· 2) διατάττω, εὐθετῶ, ῥυθμίζω, διακοσμῶ, orationem, causam· 3) (μ.) α) διοικῶ, provinciam· β) καθίστημι, ἀποδείκνυμι, consules ὑπάτους.

ordĭor, orsus sum, ἀποθ. δ'. 1) ἄρχομαί τινος, ἀρχὴν ποιοῦμαί τινος: -sermonem, ἄρχομαι λέγειν· πολλάκις ἀπολύτως = ἄρχομαι λέγειν, διηγεῖσθαι περί τινος, bellum περὶ πολέμου· 2) ἀμεταβ. ἄρχομαι, ἀρχὴν λαμβάνω: inde est orsa oratio· 3) μετχ. **orsa**, ōrum, οὐ. πλ. α) ἡ ἀρχή· β) (π.) οἱ λόγοι, αἱ λέξεις, τὰ ῥήματα: refero orsa alicujus.

ordo, ĭnis, ὁ. 1) τάξις, στοῖχος (δένδρων, βάθρων, ἑδωλίων κτλ.)· - temporum, ἡ τῶν χρόνων διαδοχή· 2) τάξις στρατεύματος: observo -es, μένω ἐν τῇ τάξει· ἐντ. α) ταξιαρχία: duco -es, ταξιαρχῶ· β) ταξίαρχος, ἑκατόνταρχος: primi -es· γ) ἐπιρρημ. ordine (καὶ ex, in -e, ἢ in, per -em) = κατὰ τάξιν, ἐν τάξει, ἐκ διαδοχῆς· 3) τάξις, κόσμος, εὐταξία: conservo teneo -em, φυλάττω τὴν τάξιν, εὐτακτῶ· in -em cogo aliquem, ταπεινῶ τινα. Ἐντ. ἐπιρρήματ α) ordine, κατὰ τάξιν, προσηκόντως: recte et -e· β) extra ordinem παρὰ τὴν τάξιν = οὐχ ὡς ἔθος ἐστίν: extra o. provinciam alicui decerno, ἢ = παρὰ τὴν διαταγήν: extra o. pugnasti, ἢ = διαφερόντως, σφόδρα: extra o. spem habeo de aliquo· 4) ἡ ἐν τῇ πόλει τάξις τῶν πολιτῶν: - amplissimus, οἱ βουλευταί, equester ἡ τῶν ἱππέων τάξις· -plebejus ἡ δημοτικὴ τάξις, οἱ δημοτικοί· ἐντ. καὶ -scribarum, aratorum, ἡ τάξις τῶν γραφέων, τῶν γεωργῶν.

Orēas, ădis, θ. (π.) Ὀρειάς, νύμφη τῶν ὀρέων.

Orestes, ae καὶ is, ὁ. Ὀρέστης· ἐντ. **Orestēus**, a, um, Ὀρέστειος.

orgănĭcus, a, um, ὀργανικός· ἐντ οὐσ. **-cus**, i, ὁ. ὁ μουσικός.

orgănum, i, οὐ. ὄργανον. μάλ. μουσικόν.

orgĭa, ōrum, οὐ. πλ. ὄργια.

ŏrĭchălcum, i, οὐ. ὀρείχαλκος.

ōrĭcīlla, ae, θ. ἀντὶ auricilla, ὑποκ. τοῦ auricula.

Orĭcos, i, θ. καὶ **-cum**, i, οὐ. Ὠρικός, -όν, ἐπίνειον τῆς Ἠπείρου· ἐντ. α) **Orĭcĭus**, a, um, Ὠρίκιος· 2) **Orĭcīni**, ōrum, ὁ. πλ. οἱ Ὠρίκιοι.

ōrĭens, ntis, ὁ. (μετχ. τοῦ orior), ὑπον. sol, ὁ ἀνατέλλων ἥλιος· ἐντ· 1) ἡ ἀνατολή, αἱ ἀνατολαί, (ἀντίθ. occidens) 2) ἥλιος ἢ ἡμέρα.

orientālis, e, ἀνατολικός, ventus.

ōrīgĭnātĭo, ōnis, θ. ἐτυμολογία.

ōrīgo, ĭnis, θ. (orior)· 1) γένεσις, ἀρχή, αἰτία, rerum τῶν πραγμάτων· 2) μάλ. α) γένεσις, γένος, γενεά· β) -gentis, ὁ ἀρχηγέτης, πρόγονος· γ) (ἐπὶ ἀποικίας) = μητρόπολις· δ) -mundi, ὁ τοῦ κόσμου δημιουργός.

Orĭon, ōnis, αἴτ. ōnem καὶ ōna, Ὠρίων, ἄστρον θύελλαν καὶ βροχὴν φέρον.

orĭor, (ŏrĕris orĭtur, orĭmur orimini uriuntur), ortus sum, (μετχ. μέλ. oriturus), ἀποθ. δ'. ὄρνυμι, ἐντ. 1) (ἐπὶ οὐρανίων σωμάτων), ἀνατέλλω, ἐπιτέλλω: orto sole, ἁμ' ἡλίῳ ἀνίσχοντι· ab orto sole, ἀφ' ἡλίου ἀνατέλλοντος· 2) μετφ. α) ἐγείρομαι, ἀνίσταμαι, ἀναφύομαι, controversia, clamor· β) ἄρχομαι, a re aliqua ἀπό τινος· γ) (ἐπὶ προσώπων) γίγνομαι, γεννῶμαι, πέφυκα, (κατάγομαι): ab illo natus, ἐξ ἐκείνου γεγονώς· δ) (ἐπὶ ποταμοῦ), ἀνατέλλω, τὰς πηγὰς ἔχω ἔκ τινος· ε) φύομαι, βλαστάνω.

Orĭthyia, ae, θ. Ὠρείθυια, θυγάτηρ τοῦ Ἐρεχθέως.

ŏrĭundus, a, um (orior), γεγονώς, πεφυκώς, (καταγόμενος), ex Etruscis· - diis, ἔκγονος θεῶν.

ornāmentum, i, οὐ. (ornο)· 1) κόσμος, κόσμημα, καλλώπισμα, καλλω-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πισμός· -a consularia, τά τῶν ὑπάτων παράσημα· ἐντ. κοσμητικὴ ἐσθής, στολή· 2) κόσμος (πολεμιστῶν), ὁπλισμός, ὅπλα, (εἰς πόλεμον) παρασκευή.

ornāte, ἐπίρ. (-ius, -issime), εὐκόσμως, κομψῶς, μετὰ καλλωπισμοῦ, μεγαλοπρεπῶς, λαμπρῶς.

ornātrix, īcis, θ. (π. καὶ μ.), καλλωπίστρια (δούλη ἐπιμελουμένη τοῦ καλλωπισμοῦ δεσποίνης).

1. ornātus, a, um (-ior, -issimus)· [μετχ. τοῦ orno]· 1) κεκοσμημένος, κεκαλλωπισμένος, εὔκοσμος, κομψός, καλός, λαμπρός, oratio, versus· 2) καθωπλισμένος τινί, armis ὅπλοις· 3) χρηστός, ἐξαίρετος, adulescens· 4) ἔντιμος, τιμὴν παρέχων, ἐπιφανής, locus· 5) τετιμημένος, a vobis.

2. ornātŭs, ūs, ἀ. (orno)· 1) κόσμησις, κόσμος, καλλωπισμός, μάλ. ἡ στολὴ (ἡ μεγαλοπρεπής)· -militaris, ὁ ὁπλισμός· -equi = τὰ τῶν ἵππων φάλαρα· μάλ. ὁ τοῦ λόγου κόσμος: affero -um orationi, κοσμῶ, καλλωπίζω τὸν λόγον.

Orni, ōrum, ἀ. Ὄρνοι, χωρίον ὀχυρὸν ἐν Θράκῃ, Νέπ. Ἀλκ. 7, 4.

orno, ā'. 1) κοσμῶ, καλλωπίζω, capillos τὴν κόμην, orationem τὸν λόγον· 2) μετφ. α) = λόγοις κοσμῶ τινα, ἐπαινῶ τινα· β) κοσμῶ, τιμῶ τινα, beneficiis εὐεργεσίαις· ἐνίοτε = χάριν ἀνταποδίδωμι· 2) κοσμῶ, ἐξαρτύω, παρασκευάζω, classem στόλον· -provincias, ταῖς ἐπαρχίαις πάντα χορηγῶ· -fugam πάντα παρασκευάζω πρὸς φυγήν.

ornus, i, θ. μελία (δένδρον).

ōro, ā'. (os, oris)· 1) λέγω, διαλέγομαι, aliquid· μάλ. -litem, causam, ἀπολογοῦμαι· ars orandi, ἡ ῥητορική· 2) δέομαι, ἱκετεύω, deos τοὺς θεούς· 3) -ab aliquo aliquid, δέομαί τινός τι, αἰτοῦμαί παρά τινός τι· 4) αἰτῶ τινά τι· aliquem aliquid.

Orontes, is καὶ ae, ἀ. Ὀρόντης, ποταμὸς τῆς Συρίας· ἐντ. **-tēus**, a, um, Ὀρόντειος, Σύριος.

Orōpus, i, θ. Ὠρωπός, πόλ. Βοιωτ.

Orpheus, ĕi καὶ eos, ἀ. Ὀρφεύς, ἐνν. **Orphēus**, a, um, Ὀρφειος, τοῦ Ὀρφέως, vox φωνή· **Orphĭcus**, a, um, Ὀρφικός, carmen.

orsa, ῶν ordior.

orsus, ūs, ἀ. (σπ.) 1) (Βεργ.) ὁ στήμων· 2) ὁρμή, ἐπιχείρημα, ἀρχή.

ōrthographĭa, ae, θ. ὀρθογραφία.

Ortona, ae, θ. (Λίβ.) Ὀρτῶνα, πόλις τοῦ Λατίου.

1. ortus, us, ἀ. (orior)· 1) ἀνατολὴ οὐρανίου σώματος· ἐντ. = ἡ ἀνατολή, αἱ ἀνατολαί· 2) γένεσις, ἀρχή, σύστασις, 3) ἐπὶ ἀνθρώπων) γένεσις, γέννησις, (ἀντίθ. interitus): ab Elide ortum duco, ἀπὸ τῆς Ἤλιδος τὸ γένος ἔχω.

2. ortus, a, um, μετχ. τοῦ orior.

Ortўgĭa, ae, θ. Ὀρτυγία· 1) ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Δήλου· ἐντ. **Ortygĭus**, a, um, Ὀρτύγιος· -dea, ἡ Ἄρτεμις· 2) νῆσος τῶν Συρακουσῶν.

ŏryx, ўgis, ἀ. καὶ θ. ὄρυξ, εἶδος ἀγρίας αἰγός.

orўza (oriza), ae, θ. ὄρυζα.

1. os, ōris, οὐ. στόμα· μάλ. α) στόμα ὡς ὄργανον γλώσσης: sum in ore (hominum), πᾶσι διὰ στόματός εἰμι, ὑπὸ πάντων θρυλοῦμαι· habeo aliquid in ore, ἀνὰ στόμα ἔχω τι, ἀεὶ περί τινος λέγω· uno ore, ἐξ ἑνὸς στόματος, μιᾷ φωνῇ· β) = γλῶσσα, λόγος: -planum, σαφὴς λόγος· -Pindari, ἡ τοῦ Πινδάρου ποιητικὴ γλῶσσα, ἡ ποίησις· γ) (μ.) τὸ ῥάμφος· ἐντ. (μ.) ὁ (τῆς νεώς) ἔμβολος· 2) στόμα, στόμιον, εἴσοδος: -fluminis = ἐκβολή, καὶ = πηγή· 3) πρόσωπον: in ore alicujus, ἐν ὄψει τινός· laudo aliquem in os, κατὰ πρόσωπον ἐπαινῶ τινα· μάλ. α) -durum impŭdens, τὸ θρασὺ καὶ ἀναιδὲς πρόσωπον· ἐντ. ἀπολύτ. os, τὸ θράσος, ἡ τόλμη, ἡ ἀναίδεια· τοὐναντίον os molle, πρόσωπον αἰδήμον· ἐντ. α)=αἰδημοσύνη· β) = κεφαλή· γ) (π.) προσωπεῖον.

2. os, ossis, (γεν. πληθ. ossium), οὐ. ὀστοῦν: lego ossa, τὰ ὀστᾶ καέντος πτώματος συλλέγω· ἐντ. μετφ. α) = τὸ ἐντὸς πράγματός τινος· β) = ὁ πυρὴν τῶν καρπῶν.

Osca, ae, θ. Ὄσκα, πόλις Ἀρραγωνίας· ἐντ. **Oscensis**, e, τῆς Ὄσκης· οὖσα. **-nses**, ium, οἱ πολῖται τῆς Ὄσκης.

oscen, ĭnis ἀ. καὶ θ. (os, cano), ὁ ὄρνις, ὁ οἰωνὸς (οἷον κύραξ, γλαῦξ, κτλ.) ὁ δι' ὠδῆς ἢ φθόγγου τὰ παρὰ τῶν θεῶν σημαίνων.

Osci, ōrum, ἀ. πλ. Ὄσκοι, πανάρχαιος λαὸς τῆς Καμπανίας· ἐντ. **Oscus**, a, um, τῶν Ὄσκων· **osce**, ἐπίρ. τῇ τῶν Ὄσκων γλώσσῃ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

oscillum, i, οὐ. (ὑποκ. τοῦ osculum) κυρ. μικρὸν στόμα· ἐντ. (π.) μικρόν τι ἀνδρείκελον, εἴδωλον.

oscitanter, ἐπίρ. (oscito), χασμωδῶς, χαύνως, ἀμελῶς, ἀδιαφόρως.

oscĭtātĭo, ōnis, θ. χάσμη.

oscĭto, ā'. (os)· 1) χασμῶμαι, χάσκω· ἐντ. μετφ. χασμῶμαι, νυστάζω, χαλαρός εἰμι, ἀμελῶ.

oscŭlābŭndus, a, um, (μ.) φιλῶν.

oscŭlātĭo, ōnis, θ. φίλημα.

oscŭlor, ἀποθ. ā'. κατα-φιλῶ τινα· μετφ. τρυφερῶς ἐρῶμαι, περί πολλοῦ ποιοῦμαι, scientiam τὴν ἐπιστήμην.

oscŭlum, i, οὐ. (ὑποκ. τοῦ os, oris)· 1) (π.) μικρὸν στόμα· 2) φίλημα.

Osīris ĭdis, ἀ. Ὄσιρις, θεός Αἰγυπτίων.

osor, ōris, ἀ. (odi), μισητής.

Ossa, ae, θ. Ὄσσα, ὄρος Θεσσαλίας· ἐντ. **Ossaeus**, a, um, Ὀσσαῖος, Ὄσσειος.

ossicŭlum, i, οὐ. ὀστάριον.

ossĭ-frăgus, i, ἀ. καὶ **-ga**, ae, θ. (os ossis - frago), ὀστεοκόπος, εἶδος ἀετοῦ.

ostendo, tendi, tensum (ἀρχ. καὶ tentum), γ'. (obs, tendo)· 1) προτείνω, προβάλλω, manus τὰς χεῖρας· 2) (π.) προτίθημι, ἐκτίθημι, glebas τὰς βώλους· 3) προτείνω, δείκνυμί τινί τι, ἐῶ τινα ὁρᾶν τι, aciem, τὴν παράταξιν· -me φαίνομαι· 4) μετφ. α) δείκνυμι, δηλῶ, φανερόν ποιῶ τι, sententiam· 6) προτείνω τινί τι, ποιῶ τινα προσδοκᾶν τι spem ἐλπίδα· (Λίϊ.) victoria ostenditur (ἕνεκα σημείου τινός) ἐλπίς ἐστι νικῆσαι· γ) ἀνατείνομαι, ἐπαπειλῶ τινί τι, oppugnationem, bellum· δ) δηλῶ, φράζω, λέγω, διηγοῦμαι, διασαφηνίζω τι·

ostentātor, ōris, ἀ. (ostento)· 1) (Τάκ.) ὁ δείκτης τινός, ὁ ἐμφανὲς ποιῶν τι· 2) ὁ ἀλαζὼν περί τινος, factorum.

ostentātĭo, ōnis, θ. 1) δεῖξις, ἐκδήλωσις, saevitiae τῆς ὠμότητος· 2) ἐπίδειξις, ingenii· 3) προσποίησις, πράσχημα (ἀντίθ. veritas).

ostento, ā'. (ostendo)· 1) προτείνω, δείκνυμι, campos τὰ πεδία· -jugulum, προτείνω, προσφέρω τὸν λαιμόν· 2) μετφ. α) ἐπιδείκνυμί τι, εἰς ἐπίδειξιν ποιῶ τι, ἀλαζονεύομαι περί τινος· β) προτείνω, ὑπισχνοῦμαί τι· γ) ἐπαπειλῶ servitutem δουλείαν· δ) δηλῶ, φανερὸν ποιῶ τινα.

ostentum, i, οὐ. (ostendo), τὸ σημεῖον, τὸ διοσημεῖον, τὸ θαῦμα, τὸ ὑπερφυές (πρβλ. augurium, omen).

1. ostentus, a, um, μετχ. τοῦ ostendo.

2. ostentus, us, ἀ. εὔχρ. ἐν τῇ ἐν. ὁτ. 1) δεῖξις, θέα· 2) ἀπόδειξις· 3) ἐπίδειξις.

Ostĭa, ae, θ. Ὤστια, ἐπίνειον τῆς Ῥώμης πρὸς ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Τιβέρεως· ἐντ. **Ostiensis**, e, Ὠστιανός.

ostĭārĭus, a, um, τῆς θύρας· μόνον οὐσ. α) **-ium**, ii, οὐ. φόρος θυρῶν· β) **-ius**, ii, ἀ. ὁ θυρωρός.

ostiātim, ἐπίρ. κατὰ θύρας, κατ' οἰκίας (ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν).

ostiŏlum, i, οὐ. θυρίδιον.

ostĭum, ii, οὐ. (os, oris)· 1) στόμα, ἐκβολή, fluminis ποταμοῦ. - portus εἴσοδος λιμένος· 2) (πᾶσα) θύρα (πρβλ. janua).

ostrĕa, ae, θ. κ. **ostrĕum**, i, ὄστρεον

ostreātus, a, um (Πλ.), ὀστρειώδης

ostreōsus, a, um (-ior), (π.) ὀστρειώδης, ὀστρέων μεστός.

ostrĭfer, a, um, (π.) ὀστρέων πλήρης.

ostrĭnus, a, um (π.) πορφυροῦς.

ostrum, i, οὐ. (ὄστρον), ὄστρεον. πορφύρα· ἐντ. = πορφυρᾶ ἐσθής.

ōsus, a, um, (μετχ. τοῦ odi μισῶ)· -sum = odi μισῶ.

Otho, ōnis, ἀ. Ὄθων· ἐντ. **-niānus**, a, um, τοῦ Ὄθωνος, Τάκ.

Othryădes, ae, ἀ. Ὀθρυάδης = Πάνθος.

Othrys, yos, ἀ. Ὄθρυς, ὄρος Θεσσαλίας.

1. ostiŏlum, ĭi, οὐ. θυρίδιον.

2. ōtiŏlum, i, οὐ. ὀλίγη τις σχολή.

ōtĭor, ἀποθ. ā'. σχολάζω, ἀργῶ.

ōtiōse, ἐπίρ. 1) σχολαίως, ἀπραγμόνως, ἀργῶς· 2) σχολῇ, ἠρέμα. βραδέως (ἀντίθ. strenue)· 3) ἀφόβως.

ōtiōsus, a, um, (-ior -issimus), [otium]· 1) ὁ ἀπράγμων, ὁ σχολάζων, ὁ ἀργός, μάλ. = ὁ ἰδιώτης (ἀντίθ. negotiosus, occupatus)· 2) σχολαῖος, ἄπρακτος, tempus, dies; 3) ἥσυχος, ἠρεμαῖος, ἀτάραχος, ἀδιάφορος, animus, homo, spectator· 4) (μ.) ἐλεύθερός τινος, ἄνευ τινός, alicujus rei καὶ aliqua re· 5) (μ.) ἀνωφελής.

ōtĭum, ii, οὐ. 1) σχολή, ἀπραγμοσύνη, ἀπραξία, ἀνάπαυσις, ἄνεσις· 2)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σχολή (καιρός) πρός τι: habeo o. ad aliquid faciendum, σχολὴ ἐστί μοι (εὐκαιρῶ) ποιεῖν τι· quum est o., ὅταν σχολάζω· otio ἢ per otium, σχολῇ, κατὰ σχολήν, καθ' ἡσυχίαν· 3) (π.) = τὸ προϊὸν τῆς σχολῆς, οἷον παίγνιον· 4) ἡ ἀργία, languesco in o. 5) ἡσυχία, εἰρήνη (κατ' ἀντίθ. πρός τὸν πόλεμον καὶ ἄλλας ταραχάς).

ŏvātĭo, ōnis, θ. (ovo), (μ.), ὁ εὐαστὴς θρίαμβος, ὁ ἐλάσσων θρίαμβος, ὁπότε ὁ κατάγων αὐτὸν νικητὴς στρατηγὸς πεζὸς ἢ ἔφιππος καὶ μυρρίνῳ στεφάνῳ ἐστεφανωμένος εἰσήρχετο εἰς τὴν πόλιν.

Ovidĭus, ii, ἀ. Ὀβίδιος, ποιητὴς Ῥωμαῖος, γεννηθεὶς ἐν Σουλμῶνι ἐν ἔτει 43ῳ π. Χ. καὶ ἀποθανὼν ἐν Τόμοις ἐν ἔτει 17ῳ μ. Χ.

ŏvīle, is, οὐ. 1) (ὑπον. stabulum), τὸ αὔλειον, ἡ μάνδρα· 2) τὸ περίφραγμα ἐν τῇ ἀγορᾷ τῆς Ῥώμης, ἐν ᾧ οἱ Ῥωμαῖοι ἐκκλησιάζοντες ἐψηφοφόρουν.

ŏvillus, a, um, (ovis) προβάτειος.

ŏvis, is, θ. ὄϊς, πρόβατον· (π.) = τὰ ἤρια· μετφ. = σχολαστικός.

ŏvo, ā'. 1) εὐάζω, ἀγάλλομαι· 2) κατάγω τὸν ἐλάσσονα θρίαμβον. ἴδε ovatio.

ōvum, i, οὐ. ᾠόν, μάλ. α) ἐπεὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἐν τῇ τραπέζῃ ἀπ' ᾠῶν ἀρχόμενοι εἰς τὰ μῆλα ἐτελεύτων, ἐλέγετο: famem integram affero ad o, πρὸ τοῦ γεύματος οὐδενὸς ἐγευσάμην, καὶ ab ovo usque ad mala, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

Oxus, i, ἀ. Ὦξος, ποταμὸς τῆς Κεντρικῆς Ἀσίας, ἐκβάλλων εἰς τὴν λίμνην Ἀράλην, ταυτὸν Amu.

P

P, **p**, δηλοῖ τὸ προωνύμιον Publius· P. C. = Patres conscripti· P. M. = Pontifex Maximus· P. R = Populus Romanus· P. VIII = pedum octo

pābŭlātĭo, ōnis, θ. (pabulor), στρατ. τεχν. ὅρ. προνομή, ἐπισιτισμός, σιτολογία, χορτολογία.

pābŭlātor, ōris, ἀ. (pabulor), ὁ προνομευτής, σιτολόγος, χορταλόγος (στρατιώτης).

pābŭlor, ἀποθ. α'. (pabulum), στρατ. τεχν. ὅρ. προνομὴν ποιοῦμαι, ἐπισιτίζομαι, σιτολογῶ, χορτολογῶ.

pābŭlum, i, οὐ. (pasco)· 1) νομή, βοσκή· 2) στρατ. τεχν. ὅρ. = προνομή, σιτισμός, σιτολογία· 3) χόρτος· 4) μετφ. τροφή, amoris.

pācālis, e, (pax), (π.) εἰρηνικός.

pācātor, ōris, ἀ. = pacificator.

pācātus, a, um, (-ior -issimus), [μετχ. τοῦ paco), εἰρηνευόμενος, εἰρηναῖος, εἰρηνικός (ἀντίθ. hostilis), civitas πολιτεία.

Păchȳnum, i, οὐ. ἡ Πάχυνος, ἀκρωτήριον τῆς Σικελίας.

Păcĭdejānus, i, ἀ. Παχιδιανός, ὀνομαστὸς ἀθλητής.

pācĭfer, ĕra, ĕrum, (pax, fero), (π. καὶ μ.), εἰρηνοποιός. εἰρηνικός.

pācĭfĭcātĭo, ōnis, θ. εἰρήνευσις.

pācĭfĭcātor, ōris, ἀ. εἰρηνοποιός.

pācĭfĭcātōrĭus, a, um, περὶ εἰρήνης, legatio πρεσβεία.

pācĭfĭco, ā'. καὶ **pācĭfĭcor**, ἀποθ. α'. (pax, facio)· 1) εἰρήνην ποιοῦμαι· 2) μετφ. (π.) εἰρηνεύω, καταπραΰνω mentem τὴν ψυχήν.

pācĭfĭcus, a, um, εἰρηνοποιός.

păcisco, γ'. (ἀρχ.) = paciscor.

păciscor, pactus sum, ἀποθ. γ'. (πρβλ. pango)· 1) συντίθεμαι, ὁμολογῶ, ὁρίζω τί τινι: paciscuntur inter se, συντίθενται ἀλλήλοις· - cum aliquo magna mercede, συντίθεμαι, ὁρίζω τινὶ μέγαν μισθόν. 2) διομολογοῦμαι περί τινος, provinciam, decem minas· p. vitam ab aliquo τῆς ζωῆς παρά τινος συνθήκῃ τυγχάνω· μάλ. - puellam, ἐγγυῶ (νυμφεύω) τινὶ τὴν παῖδα· haec ei pacta erat, αὕτη ἠγγυημένη (νενυμφευμένη) ἦν αὐτῷ· ἐντ. οὐσ. **pacta**, ae, θ. ἡ νύμφη· 3) (π.) δίδωμι, vitam pro laude τὴν ζωὴν ἀντὶ δόξης, ἀποθνήσκω ὑπὲρ δόξης.

pāco, ā'. (pax)· 1) εἰρηνεύω, συνήθ. = κατηρεμῶ, ὑποτάττω, δαμάζω, Galliam, hostes· 2) (π.) ἐξημερῶ, silvam τὸ δάσος.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

pactĭo, ōnis, θ. (paciscor)· 1) συνθήκη, σύμβασις, ὁμολογία (συμφωνία)· per -ōnem, κατὰ τὴν ὁμολογίαν, ἐκ συνθήκης· 2) σύστασις, συνωμοσία.

Pactōlus, i, ἀ. Πακτωλός, ποταμὸς Λυδίας· ἐντ. **Pactōlis**, ĭdis, θ. Πακτωλίς.

pactor, ōris, ἀ. (paciscor) μεσίτης.

pactum, i, οὐ. (μετχ. τοῦ paciscor)· 1) τὸ συγκείμενον, ἡ συνθήκη, ἡ σύμβασις, ἡ ὁμολογία (συμφωνία)· 2) ἐν τῇ ἀφαιρ. τοῦ ἐν. = τρόπῳ, τρόπον: hoc pacto, τούτῳ τῷ τρόπῳ· nullo pacto, οὐδένα τρόπον, οὐδαμῶς, alio pacto, ἄλλῳ τινὶ τρόπῳ.

Pactŭmējus, ἀ. Πακτουμήϊος.

pactus, a, um (μετχ. τοῦ paciscor), παθητ. = συγκείμενος (συμπεφωνημένος), -um pretium, ἡ συγκειμένη (συμπεφωνημένη) τιμή.

Pactўe, es, θ. Πακτύη, πόλις Θράκης, πρὸς τῇ Προποντίδι.

Pācŭvĭus, ĭi, ἀ. Πακούβιος, ἀρχαῖος Ῥωμαῖος ποιητής· ἐντ. **-viānus**, a, um τοῦ Πακουβίου.

Pădaei, ōrum, ἀ. πλ. Παδαῖοι, ἄγριον νομαδικὸν ἔθνος τῆς Ἰνδίας.

Pădus, i, ἀ. Πάδος, ποταμὸς τῆς ἄνω Ἰταλίας, τανῦν Po.

Pădūsa, ae, θ. Παδοῦσα, διώρυξ τις τοῦ Πάδου ποταμοῦ, Βεργ.

Paean, ānis, ἀ. Παιάν. 1) ἐπωνύμιον τοῦ Ἀπόλλωνος· 2) ὁ παιάν, ὕμνος Ἀπόλλωνος.

paedăgōgĭum, ĭi, οὐ. παιδαγωγεῖον· 1) ὁ τόπος ἐν ᾧ δοῦλοι ἐπαιδεύοντο· μετ. = οἱ ἐν τούτῳ διδασκόμενοι παῖδες.

paedăgōgus, i, ἀ. παιδαγωγός· ἐντ. μετφ. διδάσκαλος, ὁδηγός, ἡγεμών.

paedor, ōris, ἀ. ῥύπος, ῥύμμα.

paegnĭārĭus, a, um (μ.), παιγνιώδης· μάλ. gladiatores -ii, οἱ χάριν παιδιᾶς μονομαχοῦντες.

Paeligni, ōrum, ἀ. Παιλιγνοί, ἔθνος τῆς Ἰταλίας· ἐντ. **Paelignus**, a, um, Παιλιγνός, τῶν Παιλιγνῶν.

Paemāni, ōrum, ἀ. Παιμανοί, ἔθνος τῆς Βελγικῆς.

paene ἢ **pēne**, ἐπίρ. ἐγγύς, σχεδόν, σχεδόν τι, παρὰ μικρόν (πρβλ. fere): -periit, παρὰ μικρὸν ἀπώλετο.

paenĭnsŭla, ae, θ. χερσόννησος.

paenĭtet, ĭtŭi poenitet.

paenŭla, ae, θ. ὁ φαινόλης, μακρὸς μαλλωτὸς μανδύας ἄνευ χειριδῶν, ὃν οἱ Ῥωμαῖοι ὁδοιποροῦντες ἢ ἐν ὥρᾳ χειμῶνος ἐπενδύοντο μετὰ τὸν χιτῶνα· ἐκ τούτου τὸ παρ' ἡμῖν φελόνι.

paenŭlātus, a, um, τὸν φαινόλην περιβεβλημένος, ἰδὲ paenula.

paeon, ōnis, ἀ. παιών, μετρικὸς πούς.

Paeŏnes, um, ἀ. Παίονες, ἔθνος Μακεδονίας· ἐντ. 1) **Paeonĭa**, ae, θ. Παιονία· 2) **Paeŏnis**, ĭdis, θ. Παιονίς· 3) **Paeonĭus**, a, um, Παιόνιος.

paeōnĭus, a, um, παιώνιος, ἰατρός· herbae -ae, βοτάναι ἰατικαί· mos p. ἔθος τῶν ἰατρῶν.

Paestum, i, οὐ. ἡ Παῖστος, πόλις τῆς Λευκανίας, ἢ καὶ Posidonia Ποσειδωνία ἐκαλεῖτο· ἐντ. **Paestānus**, a, um, Παιστανός, τῆς Ποσειδωνίας, οὐσ. **Paestāni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Ποσειδωνιᾶται.

paetŭlus, a, um, μύωψ.

paetus, a, um, μύωψ, (πρβλ. strabo)· συνήθ. = ὑγρὸν ὁρῶν, ἐρωτικῶς βλέπων πρός τινα.

pāgānus, a, um (pagus), (π. καὶ μ.)· 1) κωμητικός, ἀγροικικός, focus· ἐντ. οὐσ. **-ānus**, i, ἀ. α) ὁ κωμήτης, ὁ χωρίτης· β) ὁ μὴ στρατεύων· 2) ἄγροικος, ἀπαίδευτος.

Păgăsa, ae, θ. ἢ **-ăsae**, ārum, θ. πλ. αἱ Παγασαί, τανῦν Βόλος· ἐντ. **Pagasaeus**, a, um, Παγασαῖος· μάλ. conjux P. = ἡ Ἄλκηστις· Pagasaeus = ὁ Ἰάσων.

pāgātim, ἐπίρ. (pagus), (σπ.), κωμηδόν, κατὰ κώμας, κατὰ δήμους, Λίβ.

pāgella, ae, θ. (ὑποκ. τοῦ pagina), μικρὰ σελίς, σελίδιον, Κικέρ.

pāgĭna ae, θ. (pango), σελὶς (βιβλίου)· μετφ. τὸ γεγραμμένον (οἷον ποίημα, σύγγραμμα).

pāgĭnŭla, ae, θ. σελίδιον.

pāgus, i, ἀ. δῆμος, κώμη, χωρίον (παρὰ τοῖς Γερμανοῖς καὶ Γαλάταις, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ oppidum)· (π.) = χώρα.

pāla, ae, θ. (ἀντὶ pagēla ἐκ τοῦ pango)· 1) σκαφεῖον· 2) σφενδόνη δακτυλίου.

Pălaemon, ōnis, ἀ. Παλαίμων· 1) θαλάττιός τις θεός· 2) γραμματικός τις.

Pălaepharsālus, i, θ. ἡ παλαιὰ Φάρσαλος, πόλις Θεσσαλίας.

Pălaeste, es, θ. Παλαιστή, πόλις

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῆς ἐν Ἠπείρῳ Χαονίας· ἐντ. **-stīnus**, a, um, Παλαιστῖνος.

Păl|aestīna, ae, θ. Παλαιστίνη, χώρα τῆς Συρίας· ἐντ. **-stīnus**, a, um, Παλαιστῖνος· οὐσ. **-stīni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Παλαιστῖνοι.

păl|aestra, ae, θ. παλαίστρα· **-nitida, uncta** (ὅτι οἱ παλαίοντες ἐλαίῳ ἠλείφοντο)· 2) ἡ πάλη, τὸ πάλαισμα, ἡ παλαιστική· 3) μετφ. α) ἡ τοῦ λόγου, ἡ τῆς ῥητορικῆς παλαίστρα, ἡ ἄσκησις καὶ ἡ ἐκ ταύτης ὀξυδέρκεια καὶ χάρις ἐν τῷ λέγειν· β) ἄσκησις, παίδευσις.

păl|aestrĭce, ἐπίρ. παλαιστρικῶς, ὡς ἐν τῇ παλαίστρᾳ εἴθισται.

palaestrĭcus, a, um, παλαιστρικός, παλαιστικός, motus· ἐντ. οὐσ. (μ.) α) **-ca**, ae, θ. (ὑπον. ars.), ἡ παλαιστική, γυμναστική· β) **-cus**, i, ἀ. ὁ γυμναστής.

păl|aestrīta, ae, θ. παλαιστρίτης, ὁ ἐπιμελητὴς τῆς παλαίστρας.

, păl|am, 1) ἐπίρ. α) φανερῶς, ἐν τῷ φανερῷ (ἀντίθ. occulte ἢ clam λάθρα)· β) φανερῶς, καταφανῶς, προδήλως: **-est**, πᾶσιν ὅῆλόν ἐστιν· **-facio** γνώριμον καθίστημι· γ) φανερῶς, ἀπαρακαλύπτως, dico· 2) πρόθ. μετ' ἀφαιρ. = ἐνώπιόν τινος: me p. ἐν ὄψει ἐμοῦ.

Păl|ămēdes, is, ἀ. Παλαμήδης.

pălans, ntis, μετχ. τοῦ palor.

Păl|ātīnus, a, um, Παλατῖνος, collis λόφος, μετφ. = αὐτοκρατορικός· ἴδε palatium.

păl|ātĭum, ii, οὐ. 1) Παλάτιον, ὁ Παλατῖνος λόφος, εἷς τῶν ἑπτὰ τῆς Ῥώμης λόφων· 2) (π.) τὰ βασίλεια (κοιν. τὸ **παλάτι**· ὅτι ἐπὶ τοῦ Παλατίνου λόφου ὁ βασίλειος οἶκος τοῦ Αὐγούστου ἦν).

păl|ātum, i, οὐ. καὶ ἴσως, **-tus**, us, ἀ. 1) οὐρανός, οὐρανίσκος, ὑπερῴα, μάλ. ὡς ὄργανον τῆς γεύσεως ἢ τοῦ λόγου, ἐντ. obsero p. = σιωπῶ· 2) (π.) **-coeli**, ἡ ἁψὶς τοῦ οὐρανοῦ.

păl|ĕa, ae, θ. ἄχυρον.

păl|ĕar, āris, οὐ. (palea), λωγάνιον (τοῦ βοός).

Păles, is, θ. (pa, πα-ω, pasco), Πάλη, ποιμενικὴ τις θεά· ἐντ. 1) **Păl|īlis**, e, τῆς Πάλης· **-flamma**, ἡ ἐν τῇ ἑορτῇ τῆς Πάλης πυρά· 2) **Palĭlia**, ium, οὐ. πλ. τὰ **Παλήλια**, ἡ τῆς Πάλης ἑορτή.

Păl|īci, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Παλικοί δίδυμοι ἀδελφοὶ καὶ υἱοὶ τοῦ Διός.

palimbacchius, ii, ἀ. παλιμβάκχειος, μετρικὸς πούς (⏑ – –).

pălimpsestus, i, ἀ. παλίμψηστος (χάρτης).

Păl|īnūrus, i, ἀ. Παλινοῦρος· 1) ὁ τοῦ Αἰνείου πηδαλιοῦχος· 2) ἀκρωτήριον Λευκανίας.

pālĭtans, ntis, (Πλ.) (μετχ. τοῦ ἄλλως ἀχρήστου palitor), πλανώμενος.

pālĭtūrus, i, θ. παλίουρος (κοιν. παλιούρι).

palla, ae, θ. 1) πέπλος (τῶν Ῥωμαίων γυναικῶν, ὃς ἦν εὐρὺς καὶ ποδήρης καὶ ὅμοιος τῇ τῶν ἀνδρῶν toga)· ἐνίοτε δὲ καὶ ὁ ποδήρης χιτὼν τῶν ἀνδρῶν· 2) (μ.) παραπέτασμα.

palläca, ae, θ. παλλακή, παλλακίς· **1. Pallas**, ădis, θ. Πάλλας· 1) ποιητικὸν ὄνομα τῆς Ἀθηνᾶς· 2) μετφ. (π.) α) = ἡ ἐλαία· β) τὸ ἔλαιον: infundo P. γ) Palladium· ἐντ. **Palläd|ĭus**, a, um, Παλλάδιος, τῆς Παλλάδος (Ἀθηνᾶς): arx P. ἡ Ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν· ramus P. κλάδος ἐλαίας· μάλ. οὐσ. **Palläd|ĭum**, ii, οὐ. Παλλάδιον, εἰκὼν τῆς Παλλάδος ἐν Τροίᾳ.

2. Pallas, antis, ἀ. Πάλλας· 1) Γίγας, ἢ Τιτάν· 2) πατὴρ ἢ υἱὸς τοῦ Εὐάνδρου· ἐντ. 1) **Pallăntias**, ădis, ἡ **-tis**, ĭdis, θ. Παλλαντιάς, Παλλαντὶς = ἡ Ἠώς· 2) **Pallantēus**, a, um, Παλλάντιος· οὐσ. **Pallantēum**, i, οὐ. Παλλάντιον· αἱ πόλις τῆς Ἀρκαδίας· β) πόλις τῆς Ἰταλίας· 3) **Pallantĭus**, a, um, Παλλάντιος· heros P. = ὁ Εὔανδρος.

Pallēne, es, θ. Παλλήνη, πόλις καὶ χερσόννησος τῆς Μακεδονίας· ἐντ. **Pallēnensis**, e, Παλληναῖος.

pallens, ntis, ἴδε palleo.

pallĕo, pallŭi, (ἄνευ σ.), **6'**. 1) ὠχριῶ. ὠχρὸς ἢ χλωρός εἰμι, morbo ὑπὸ νόσου, fame ὑπὸ πείνης· πολλάκ. pallens, ἐπιθετ. = πελιδνός (ἐπὶ τῶν ἀποθανόντων)· (π.) ἐπὶ πραγμ. = ὠχρός, φαιός, ἀμαυρός εἰμι· 2) μετφ. α) μέχρι ὠχριάσεως σπουδάζω περί τι, συντόνως ἐργάζομαι· 3) ὠχριῶ, ἐκπλήττομαι ἐπί τινι, φοβοῦμαί τι, pontum τὸν πόντον, alicui ὑπέρ τινος· 4) ἡ μετχ. **pallens**, α) (π.) ὠχρὸν ἢ χλωρόν ποιῶν, morbus, philtrum· β) (μ.) ἀμβλύς, κακός.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

pallesco, pallui, (ἀνευ σ.), γ'. (palleo), (π. καὶ μ.)· 1) ὠχριῶ, ὠχρός ἢ χλωρὸς γίγνομαι· 2) μετ. α) ἐξ ἐπιθυμίας ὠχριῶ: -in aliqua, ὠχριῶ ἔρωτί τινος, σφόδρα ἐρῶμαί τινος· β) ὑπὸ φόβου ὠχριῶ, φοβοῦμαί τι.

palliātus, a, um, 1) τὸ ἑλληνικὸν ἱμάτιον ἠμφιεσμένος, ἴδε pallium· ἐντ. πολλάκ. = ἑλληνικός· -āti = ἀγάλματα ἑλληνικὴν περιβολὴν ἔχοντα.

pallĭdŭlus, a, um, παντάπασιν ὠχρός.

pallĭdus, a, um (-ior, -issĭmus), [palleo]· 1) ὠχρός, χλωρός· ἐντ. (π.) α) ὠχροποιός· β) -in aliqua, ὠχριῶν ἔρωτί τινος, σφόδρα ἐρώμενός τινός· γ) ἐκ φόβου ὠχριῶν, φοβούμενος.

palliŏlātim, ἐπίρ. (Πλ.) ἐν ἱματιδίῳ.

pallĭŏlātus, a, um, θερίστριον φέρων.

pallĭŏlum, i, οὐ. ἱματίδιον, τριβώνιον (τῶν φιλοσόφων)· 2) θερίστριον (κάλυμμα τῆς κεφαλῆς)· Ὀβίδ.

palllum, li. οὐ. (Ἑλληνικόν) ἱμάτιον, τὸ φᾶρος, ὃ καὶ αἱ Ῥωμαῖαι ἑταῖραι ἔφερον. -o amictus, ἱμάτιον ἠμφιεσμένος· 2) ἡ χλαῖνα· 3) τὸ παραπέτασμα.

pallor, ōris, ἀ. (palleo)· 1) ὠχρότης, χλωρότης· duco -em ὠχριῶ· 2) μετφ. (π.) φόβος· 3) Palor, ὁ Φόβος (θεός).

pallŭla, ae, θ. ὑποκ. τοῦ palla.

palma, ae, θ. 1) π α λ ά μ η, παλαιστή· ἐντ. α) ἡ χείρ· β) πλάτη, ταρσὸς κώπης· 2) φοίνιξ (δένδρον)· ἐντ. α) φοίνιξ, φοινικοβάλανος· β) κλάδος φοίνικος (ὡς σύμβολον ἦν νίκης· ἐντ. μετφ. τὸ ἆθλον, τὸ βραβεῖον, ἡ νίκη· ἐνίοτε δὲ = ὁ νικητής· 3) = palmes, ὃ ἴδε· 4) (π.) ἕτερος τύπος τῆς parma.

palmārĭs, e, (palma), τοῦ φοίνικος, μάλ. ἄξιος φοίνικος τ. ἔ. στεφάνου, ἐντ. = ἄριστος, ἔξοχος.

palmārĭus, a, um, (Κωμ.) = palmaris.

palmātus, a, um, (palma), τοῦ φοίνικος· tunica (toga) -a, χιτὼν (τήβεννος) πεποικιλμένος κλάδοις φοίνικος, ὃν ἠμφιέννυντο οἱ θρίαμβον κατάγοντες στρατηγοί.

palmes, ĭtis, ἀ. 1) τὸ κλῆμα, ὃ κλάδος τῆς ἀμπέλου· 2) (π.) α) πᾶς κλάδος· β) ἡ ἄμπελος.

palmētum, i, οὐ. (palma) φοινικών.

palmĭfer, a, um, (π.) φοίνικας φέρων

palmōsus, a, um, φοινίκων πλήρης.

palmŭla, ae, θ. 1) μικρὰ παλάμη· 2) ταρσὸς κώπης, καὶ αὐτὴ ἡ κώπη.

pālor, ἀποθ. α'. σκεδάννυμαι διασπείρομαι, πλανῶμαι, περιφέρομαι (εὔχρ. ἐπὶ πολλῶν, πρβλ. vagor, erro).

palpātĭo, ōnis, θ. (palpo), ψηλάφησις, θωπεία, κολακεία.

palpātor, ōris, ἀ. (palpo), ὁ ψηλαφῶν, ὁ θωπεύων, ὁ κόλαξ.

palpĕbrae, ārum, θ. πλ. (ὁ ἑν. εὔχ. μόνον παρὰ τοῖς μεταγν.)· 1) τὰ βλέφαρα· 2) (μ.) αἱ βλεφαρίδες.

palpĭto, α'. σπαίρω, ἀσπαίρω, μάλ. ἐπὶ τῶν πρὸς τὸν θάνατον παλαιόντων.

palpo, α'. καὶ (π.) **-por**, ἀποθ. α'. 1) ψηλαφῶ, aliquem· 2) ψηλαφῶ, θωπεύω, κολακεύω τινά, alicui καὶ aliquem.

palpum, i, οὐ. (palpo), ψηλάφημα. θώπευμα.

pălūdāmentum, i, οὐ. ἡ χλαμύς, τὸ ἐπίβλημα τῶν στρατηγῶν (καὶ ἄλλων τοῦ στρατοῦ ἡγεμόνων) ὃ περιβάλλοντο ὑπὲρ τὴν πανοπλίαν· τὸ δὲ τῶν στρατιωτῶν ἐκαλεῖτο sagum.

pălūdātus, a, um, χλαμύδα περιβεβλημένος, ἴδε paludamentum.

pălūdōsus, a, um, (palus), τελματώδης.

pălumbes, is, ἀ. καὶ θ. (καὶ σπ. **-ba**, ae, θ. καὶ **-bus**, i, ἀ., φάττα, (φάσσα).

1. pālus, i, ἀ. (κυρ. paglus ἐκ τοῦ pango), πάσσαλος, χάραξ, σκόλοψ (κοιν. πᾶλος).

2 pălus. ūdis, θ. τέλμα, ἕλος.

paluster, stris, e, (palus) τελματώδης, ἑλώδης.

Pamphȳlĭa, ae, θ. Παμφυλία, ἐντ. **-lĭus**, a, um, Παμφύλιος, οὐσ. **-lĭi**, ōrum, ἀ. πλ. Πάμφυλοι.

pampĭnĕus, a, um, (pampinus), οἰνάρεος (ἐξ ἀμπελίνων φύλλων), corona στέφανος· umbra p. ἡ ἐκ τῶν ἀμπελίνων φύλλων σκιά· 2) περιβαλλόμενος ἢ κεκοσμημένος οἰνάρῳ (ἀμπελίνοις φύλλοις) ἢ κλήματι.

pampĭnus, i, ἀ. 1) οἰναρίς, ἀμπέλου βλαστός· 2) οἴναρον, ἀμπέλινα φύλλα.

Pan, Pānos, Pāna, ἀ. ὁ Πάν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

pănăcēa, ae, θ. καὶ **-ăces**, is, ἀ. καὶ **-ax**, ăcis, ἀ. πανάκεια, πάνακες, πάναξ, (πλαστή τις) βοτάνη, ἣ πᾶσαν νόσον ἐθεράπευεν.

Pănaetĭus, ĭi, ἀ. Παναίτιος, Στωϊκὸς φιλόσοφος, διδάσκαλος Σπηπίωνος τοῦ νεωτέρου.

Pănaetōlĭcus, ἢ **-lĭus**, a, um, Παναιτωλικός, Παναιτώλιος.

pānārĭum, ii, ἀ. (panis), ἀρτοφόρον, ἀρτοθήκη (κοιν. πανέριον).

Pănăthēnăĭcus, a, um, Παναθηναϊκός, τῶν Παναθηναίων· οὐσ.ὁ Ἰσοκράτους (λόγος) Παναθηναϊκός.

Panchāĭa, ae, θ. Παγχαία, μυθικὴ νῆσος τῆς Ὠμβρικῆς. Ἔντ. **Panchaeus, -chaĭus, -chaĭcus**, a, um, τῆς Παγχαίας.

panchrestus, a, um, πάγχρηστος.

pancrătiastes, ae, ἀ. (μ.) παγκρατιαστής.

pancrătĭce, ἐπίρ. παγκρατιαστικῶς. ἐντ. = σφόδρα, μάλα, valeo ὑγιαίνω.

pancrătĭum, ii, οὐ. π α γ κ ρ ά τ ι ο ν, ἄσκησις μετὰ πάλης καὶ πυγμῆς.

Pandătārĭa, ae, θ. Πανδαταρία, νῆσος τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης.

pandĭcŭlor, ἀποθ. α′. (Πλ.), σκορδινῶμαι, ἐκ τοῦ ὕπνου ἐγειρόμενος διατείνω (τανύω) ἐμαυτόν.

Pandīon, ōnis, ἀ. Πανδίων, βασιλεὺς Ἀθηνῶν. ἐντ. **Pandĭŏnĭus**, a, um, Πανδιόνιος, (π.) Ἀθηναῖος.

1. pando, pandi, pansum (σπανιώτ. passum), γ′. 1) π ε τ ά ν ν υ μ ι, ἀναπετάννυμι, ἐκτείνω τι, pennas τὰς πτέρυγας, vela τὰ ἱστία, crines passi λελυμένη κόμη· manibus passis, ἀναπετάσαντες τὰς χεῖρας· ἐντ. α) μέσ. pandor, ἀναπέπταμαι, ἐκτείνομαι, mare, planities· β) ἐκτείνω τι (πρὸς ἀποξήρανσιν), uvas τὰς σταφυλὰς· ἐντ. μετχ. **passus**, ἐξηραμένος, ξηρός: -uva, σταφίς, οὐσ. **passum**, i, οὐ. ὁ ἐκ σταφίδων οἶνος· 2) ἀναπετάννυμι, ἀνοίγω, januam τὴν θύραν· μετφ. ἀνοίγω, διαβατὸν ποιῶ, rupem· ἐντ. (π. καὶ μ.), α) ἀναπετάννυμι, ἐκτίθημι, διηγοῦμαι, δηλῶ, φανερῶ, nomem, fata· β) res panditur, τὸ πρᾶγμα δῆλόν ἐστιν.

2. pando, α′. (pandus)· 1) κυρτῶ, κάμπτω· 2) ἀμετ. κυρτοῦμαι, κάμπτομαι.

Pandōra, ae, θ. Πανδώρα, ἡ τοῦ Ἐπιμηθέως γυνή, μήτηρ δὲ τῆς Πύρρας.

Pandōsĭa, ae, θ. Πανδωσία, πόλις Βρεττίων.

Pandrŏsos, i, θ. Πάνδροσος, θυγάτηρ τοῦ Κέκροπος καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἀγραύλου.

pandus, a, um (π. καὶ μ.) βικνός, κυρτός, καμπύλος, carina τρόπις.

pănēgўrĭcus, a, um, πανηγυρικός· οὐσ.ὁ Ἰσοκράτους Πανηγυρικὸς (λόγος).

Pangaeus mons ἢ **Pangēa**, ōrum, οὐ. πλ. τὸ Πάγγαιον, ὄρος τῆς Μακεδονίας.

pango, panxi ἢ pēgi, (panctum), γ′. 1) π ή γ ν υ μ ι, ἐμπήγνυμι, clavum ἦλον· -literam in cera = ἐντυπῶ γράμμα τῷ κηρῷ· ἐντ. (π. καὶ μ.) α) = φυτεύω, ramum κλάδον· β) καταφυτεύω, collem λόφον· 2) μετφ. ποιῶ, συγγράφω versus στίχους, carmina ποιήματα· ἐντ. = ᾄδω, facta alicujus. 3) ὁ παρακείμενος pepĭgi καὶ ἡ ἐκ τοῦ συμπίνου μετχ. pactus σημαίνουσιν ὅτι καὶ τὸ paciscor, δηλ. συντίθεμαι, ὁμολογῶ, ὁρίζω τι.

pānĭcĕus, a, um (panis), (π. καὶ μ.), τοῦ ἄρτου, ἐξ ἄρτου πεποιημένος.

pānĭcŭla, ae, θ. ἀνθήλη φυτῶν.

pānĭcum, i, οὐ. (panis), ἔλυμος = μελίνη (εἶδος σίτου).

pānĭfĭcĭum, i, οὐ. ἀρτοποιΐα.

Pānĭōnĭus, a, um, Πανιώνιος.

pānis, is, ἀ. (ἀρχ. καὶ pane, is, οὐ.), [ῥ. pa, ἑλλ. πα, ἐξ ἧς pa-sco, πά-ομαι), ἄρτος: -cibarius ἢ secundus, ὁ πιτυρίας ἄρτος.

Paniscus, i, ἀ. Πανίσκος, μικρὸς Πάν.

pannicŭlus, i, ἀ. ῥάκιον.

Pannŏnĭa, ae, θ. Παννονία, ἡ χώρα ἡ μεταξὺ Δακίας, Νωρικοῦ καὶ Ἰλλυρίας, (τανῦν δὲ μέρος τῆς Οὐγγαρίας, Σλαβονίας καὶ Βοσνίας)· ταύτης δὲ οἱ κάτοικοι ἐκαλοῦντο **Pannŏnĭi**, ōrum, ἀ. πλ. Παννόνιοι.

pannōsus, a, um, (pannus)· 1) ῥακώδης, ῥακενδύτης· 2) μετφ. βικνός, ῥυτιδώδης.

pannus, i, ἀ. (πῆνος, δωρ. πᾶνος)· 1) ῥάκος· 2) ὀθόνιον· 3) ταινία.

Pănomphaeus, i, ἀ. Πανομφαῖος, ἐπίκλησις τοῦ Διὸς τοῦ τῶν χρησμῶν καὶ διοσημείων αἰτίου.

Pănormus, i, θ. καὶ **-mum**, i. οὐ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροι

Πάνορμος, πόλις Σικελίας· ἐντ. **-mitānus**, a, um, Πανορμηνός.

pansa, ae, ἀ. (pando), πλατύπους.

Pantăgias, ae, ἀ. Πανταγίας, ποτάμιον (;) Σικελίας.

Panthēra, ae, θ. ὁ Πάνθηρ.

panthērīnus, a, um· 1) τοῦ πάνθηρος· 2) ἐστιγμένος ὡς πάνθηρ· homo p. ἄνθρωπος οὗ τὸ σῶμα ἐκ τῶν ῥαβδισμῶν ἐστιγμένον ἐστὶν (κατ' ἄλλους δὲ = ποικίλος τὸ ἦθος).

Panthŏus ἢ **Panthus**, i, ἀ. Πάνθοος, Πάνθους, πατὴρ Εὐφόρβου· ἐντ. **Panthoïdes**, ae, θ. Πανθοΐδης· α) = Εὔφορβος· β) = Πυθαγόρας.

pantĭces, cum, ἀ. πλ. (π.), ἔντερα.

pantŏmīma, ae, θ. ὀρχήστρια.

pantŏmīmĭcus, a, um, ὀρχηστικός.

pantŏmīmus, i, ἀ. (μ.), παντόμιμος, ὀρχηστής· 2) ὄρχησις (ballet).

pāpae, ἐπιφ. (κωμ.) παπαί!

papāver, ĕris, οὐ. ἡ μήκων (κοιν. παπαροῦνα).

pāpāvĕrĕus, a, um, τῆς μήκωνος.

Paphlăgo, ŏnis, ἀ. Παφλαγών, οὗ ἡ χώρα **Paphlăgonia**, ae, θ. Παφλαγονία μεταξὺ Πόντου καὶ Βιθυνίας.

Păphos, ἡ **-us**, i, ἀ. 1) ὁ Πάφος, κτίστης τῆς Πάφου· 2) θ. ἡ Πάφος, πόλις Κύπρου, ἱερὰ τῆς Ἀφροδίτης· ἐντ. **Paphĭus**, a, um, Πάφιος (π.) = ἱερὸς τῆς Ἀφροδίτης.

păpĭllo, ōnis, ἀ. ψυχὴ (κοιν. πεταλοῦδα).

păpilla, ae, θ. 1) θηλὴ τοῦ μαστοῦ· 2) ὁ μαστός.

Păpīrĭus, a, um, Παπίριος, τοῦ Παπιρίου· οὐσ. **-rĭus**, i, ἀ. ὁ Παπίριος· ἐντ· **Papiriānus**, a, um, τοῦ Παπιρίου, domus οἶκος.

pappārĭum, ii, οὐ. (μ.) ὁ πόλτος (τροφὴ τῶν νηπίων).

pappas, ae, ἀ. πάππας, ὁ τροφεύς.

pappo, ā'. ἐσθίω.

pappus, ἡ **-os**, i, ἀ. πάππος.

păpŭla, ae, θ. ἐξάνθημα.

păpȳrĭfer, a, um, πάπυρον φέρων.

păpȳrus, i, ἀ. καὶ θ. ἡ **-um**, i, οὐ. 1) πάπυρος· 2) ἰσθὴς ἐκ φιλύρας, παπύρου· 3) (ἐκ τῆς βίβλου) χάρτης.

pār, păris, Α) ἐπίθ. ἴσος (τὸ μέγεθος ἢ τὸν ἀριθμόν κ. τ. ὅμ. ὅθεν ὁηλοῖ τὸν βαθμόν, πρβλ. aequalis, similis): -aelate, ἴσος τὴν ἡλικίαν· pares inter se, ἴσοι ἀλλήλοις· pares amore, ἴσοι τὴν ἀγάπην, τὴν αὐτὴν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην ἔχοντες· -(in) aliqua re alicui ἴσος τινί τι (ὡς πρός τι)· καὶ μετὰ τῆς ad: p. ad virtutem, ἴσος τὴν ἀρετήν· ἑπομέν. δὲ τοῦ ac, atque, et ἢ τοῦ quam = ἴσος τινί, ὁ αὐτός τινι, ὁ αὐτὸς ὥσπερ (ἄλλος) τις· ὡς οὐσ. = ἴσος, ἑταῖρος, σύντροφος, (Ὀβίδ.) = σύζυγος· Ἐντ· α) ἴσος, ὅμοιος, προσήκων, ἁρμόζων. rebus τοῖς πράγμασιν· ὅθεν ἀπρόσ. par est, εἰκός ἐστι, προσήκει, πρέπει· β) par pari refero ἢ respondeo, τὰ ἴσα ἀνταποδίδωμι· γ) (μ.) paria (καὶ parem rationem) facio, τοῖς ἴσοις ἀμείβομαι· δ) ἱκανός πρός τι: -armis sum, ἱκανός εἰμι φέρειν ὅπλα· ἐντ. = ἐναμίλλος· Tydides superis p. ὡς οὐσ. ἀντίπαλος, ἀνταγωνιστής: -em habeo. aspernor· ε) ἴσος ἑαυτῷ: homo animo ac viribus p., ἀνθρ. ἴσην τὴν ψυχὴν τῇ ῥώμῃ ἔχων· ς) (μ.) ex pari, ἐξ ἴσου (τῷ αὐτῷ τρόπῳ)· **-B)** οὐσ. οὐ. ζεῦγος, fratrum ἀδελφῶν· tria paria amicorum, τρία ζεύγη φίλων, ἓξ φίλοι.

părābĭlis, i, εὔκτητος, εὐπόριστος.

părăbŏla, ae, θ. (μ.), παραβολή.

părădŏxa, ōrum, οὐ. πλ. παράδοξα, ἀλλόκοτα τῶν Στωϊκῶν ἀξιώματα.

Paraetăcēne, es, θ. Παραιτακηνή, ὀρεινὴ χώρα τῆς Μηδίας, ἧς οἱ κάτοικοι **Paraetăcae**, ārum, ἀ. Παραιτάκαι (Νέπ.), ἢ **Paraetacēni**, ōrum, Παραιτακηνοί.

Paraetŏnĭum, ii, οὐ. Παραιτόνιον, πόλις τῆς Λιβύης.

părăphrăsis, is, θ. παράφρασις.

părăsīta, ae, θ. ἡ παράσιτος, Ὁράτ.

părăsītaster, stri, ἀ. (κωμ.) παράσιτος.

părăsītātĭo, onis, θ. (Πλ.) παρασιτία.

părăsītĭcus, a, um, παρασιτικός.

părăsītor, ἀποθ. ā'. παρασιτῶ.

părăsītus, i, ἀ. παράσιτος·

părāte, ἐπίρ. (-ius, -issime)· 1) μετὰ παρασκευῆς, οὐκ ἀμελετήτως, μεμελετηκότως· 2) (Πλ.) ἐπιμελῶς, ἀκριβῶς· 3) δεξιῶς, εὐχερῶς.

părātĭo, ōnis, θ. (Σαλλ.), ἀπουδὴ πρὸς κτῆσιν, regni τῆς βασιλείας.

paratrăgoedo, ἡ **-dio**, ā'. παρατραγῳδῶ, τραγικῶς (πομπωδῶς) λαλῶ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

1. părātus, us, ἡ. παρασκευή, ἑτοιμασία· -funebris, ταφή, κηδεία· Tyrius p. ἐσθής, στολὴ Τυρία.

2. părātus, a, um, (-ior, -issimus), [μετχ. τοῦ paro]· 1) ἕτοιμος, πρόχειρος: omnia erant -a; victoria p., νίκη ῥᾳδία· 2) ἕτοιμος, παρεσκευασμένος εἴς τι, ad dimicandum· 3) παρεσκευασμένος, συγκεκροτημένος εἴς τι, ἔχων τι, ab omni πάντα· -in jure, ἔμπειρος, ἐντριβὴς τῷ δικαίῳ· μετ' ἀφαιρ. (Ταχ.) p. simulatione, δεινὸς τὴν ὑπόκρισιν.

Parca, ae, θ. Μοῖρα, πληθ. **Parcae**, αἱ Μοῖραι (Κλωθώ, Λάχεσις καὶ Ἄτροπος).

parce, ἐπίρ. (-ius, -issime), φειδωλῶς, εὐτελῶς, λιτῶς· ἐντ. α) = μετρίως, ὀλίγον· β) = σπανίως.

parcĭmōnĭa, ἀντὶ parsimonia.

parciprōmus, a, um, (Πλ.) γλίσχρος.

parcĭtas, ātis, θ. = parsimonia.

parco, pĕperci καὶ (ἀρχ. καὶ μ.) parsi, parsum, γ'. 1) φείδομαί τινος, φειδωλῶς χρῶμαί τινι, rei alicui, operae· 2) φείδομαί τινος, φειδώ τινος ἔχω, οὐ βλάπτω, διαφυλάττω τινὰ ἤ τι, alicui, valetudini· 3) ἀπέχομαί τινος, οὐ παύομαί τινος, bello πολεμῶν, metu φοβούμενος -auxilio = τῇ (παρεχομένῃ) βοηθείᾳ οὐ χρῶμαι· -oculis (luminibus), οὐκ ἀποβλέπω πρός τι.

parcus, a, um, (-ior, -issimus), [parco]· 1) φειδωλός, οὐ δαπανηρός· ἐπὶ κακοῦ = μικρολόγος, γλίσχρος (ἀντίθ. magnificus, elegans)· (π. καὶ μ.) φειδόμενός τινος, pecuniae τῶν χρημάτων· -donandi, φειδωλῶς δωροῦμενος· ἐντ. = μέτριός εἰμι ἔν τινι, μετρίως χρῶμαί τινι, οὐκ ἀκρατής εἰμί τινος· 2) (π. καὶ μ.) φειδωλός, εὐτελής, ὀλίγος, οὐ πολύς, οὐκ ἄφθονος· 3) (π.) μέτριος.

pardălis, is, θ. (μ.) πάρδαλις.

pardus, i, ἀ. πάρδος, ὁ ἄρρην πάνθηρ.

1. părens, ntis, (-ior), [μετχ. τοῦ pareo]· 1) ὑπήκοος, εὐπειθής· 2) οὐσ. πλ. parentes, ntium, οἱ ἀρχόμενοι, οἱ ὑπήκοοι.

2. părens, ntis, ἀ. καὶ θ. (pario) γεννήτωρ καὶ γεννήτρια, πατὴρ καὶ μήτηρ· ἐντ. = πατήρ, αἴτιος, κτίστης, εὑρέτης, operis, lyrae· 2) πλ. parentes, ntum, οἱ γονεῖς· ἐνίοτε δὲ ὁ εἷς τούτων· παρὰ δὲ τοῖς μτγν. = συγγενής, ἢ προπάτωρ.

părentālis, e, (parens), τῶν γονέων, umbrae· μάλ. dies p., ἡμέρα τῶν θανατουσίων, καὶ οὐσ. **-tālia**, ium, οὐ. πλ. τὰ θανατούσια, τὰ νεκύσια, ἐναγισμὸς (μνημόσυνον τῶν τεθνεώτων γονέων).

părento, ā'. (parens), (τοῖς τεθνεῶσι γονεῦσιν ἢ συγγενέσιν) ἐπιτελῶ τὰ θανατούσια, ἐναγίζω· 2) μετφ. ἐναγίζω τινί τινά, ἀποσφάττω τινὰ ὑπέρ τινος ἀποθανόντος· ἐντ. p. umbris, ἱλάσκομαι τὰς σκιάς, Ὀδ/δ.

părĕo, ŭi, (ἄνευ σ.)· **6'.** 1) (σπ.) α) (μ.) φαίνομαι, φανερός εἰμι, alicui· β) μάλ. ἀπροσώπ. **păret**, φαίνεται, φανερόν, δῆλόν ἐστι· 2) μετφ. α) κατὰ διαταγήν τινος φαίνομαι, ὑπηρετῶ, διακονῶ τινι (= τῷ εὐχρηστοτ. appareo), magistratui tali ἀρχαῖς· ἐντ. β) ὑπακούω, πείθομαί τινι (ὡς ἀργύμενος, ὡς ὑπήκοος)· gens illi paret, τὸ ἔθνος ὑποτεταγμένον ἐκείνῳ ἐστίν· γ) ἐφαρμόττω ἐμαυτόν πρός τι, necessitati πρὸς τὴν ἀνάγκην· δ) χαρίζομαί τινι, κρατοῦμαι ὑπό τινος, ἰσᾶ ὑπὸ τῆς ὀργῆς· ε) -promissis, ἀποτελῶ τὰ ὑπεσχημένα.

parĭcīda, κτλ. ἴδε parricida κτλ.

părĭes, ĕtis, ἀ. ὁ τοῖχος.

părĭĕtīnae, ārum, θ. πλ. (paries), ἡμίπτωτοι τοῖχοι ἢ ἡμίπτωτα τείχη, ἐρείπια.

părĭlis, e, (par), (π.) ἴσος.

părĭo, pĕpĕri, partum, γ'. 1) τίκτω, liberos τέκνα, ova ᾠά· 2) γεννῶ, φύω, παράγω, ἐντ. αἰ ποιῶ, πλάττω fabulam μῦθον· β) κτίζω, urbes· 3) κατασκευάζω, παρασκευάζω, παρέχω, alicui dolorem τινὶ λύπην· ἐντ. -fiduciam, θάρρος ἐμποιῶ· -odium μῖσος ἐγείρω· -mihi letum, αὐτοκτονῶ· -mihi laudem, divitias, κτῶμαι ἔπαινον πλοῦτον· ἐντ. ἡ μετχ. **parta**, ōrum, οὐ. πλ. τὰ κεκτημένα, ἡ κτῆσις· parta a prioribus, αἱ τῶν προτέρων κτήσεις.

Părĭs, ĭdis, ἀ. Πάρις.

Părīsii, ōrum, ἀ. πλ. Παρίσιοι, ἔθνος τῆς ἀρκτῴας Γαλλίας, ὧν μητρόπολις ἦν ἡ Lutetia (Parisiorum) Λουκοτεκία (τῶν Παρισίων), τανῦν Paris.

părĭter, ἐπίρ. (par)· 1) ἴσως, ἴσον, ἐξ ἴσου (κατὰ τὸν αὐτὸν βαθμόν)· p. ac

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(atque, et, ut), κατὰ ταὐτά, κατὰ ταυτὰ ὥσπερ· καὶ p. mecum, ὁμοίως ὥσπερ ἐγώ· p. propinquis (δοτ.) ὁμοίως ὥσπερ (καὶ) οἱ συγγενεῖς· 2) ἅμα, ὁμοῦ, ἐξαίφνης· p. cum occasu solis, ἅμα τῇ τοῦ ἡλίου δύσει· 3) (π.) ὡσαύτως.

părĭto, āvi, ātum, āre, (Πλ.), παρασκευάζομαι, διανοοῦμαι, aliquid facere.

Părĭum, ii, οὐ. Πάριον, ἐπίνειον Μυσίας· ἐντ. **-ānus**, a, um, Παριανός.

Parĭus, a, um, ἰδὲ Paros.

1. parma, ae, θ. πάρμη, ἡ μικρά, περιφερὴς ἀσπὶς τῶν ἱππέων καὶ ψιλῶν· ἐπιμήκης δὲ ἦν ἡ τῶν Θρᾳκιστὶ ὡπλισμένων μονομάχων.

2. Parma, ae, θ. Πάρμα, πόλις τῆς ἄνω Ἰταλίας· ἐντ. **Parmensis**, e, Παρμαῖος, Παρμήσιος· οὐσ. **-enses**, ium, οὐ. πλ. οἱ Παρμαῖοι.

parmātus, a, um, ὁ πάρμην φέρων.

Parmenĭdes, is, ἀ. ὁ Παρμενίδης.

parmŭla, ae, (ὑποκ. τοῦ parma) μικρὰ πάρμη, ἰδὲ parma.

parmŭlārĭus, ii, ἀ. (Σουητ.) ὁ τῆς πάρμης ὑπαδός, ὁ ἐν ἀμφιθεάτρῳ τῶν πάρμῃ ὡπλισμένων μονομάχων ὑπαδὸς ὤν, ἰδὲ parma.

Parnāsus ἢ **-nassus**, i, ἀ. Παρνασός καὶ μτγν. Παρνασσός, ὄρος Φθιώτιδος, ἔνθα οἱ Δελφοί· ἐντ. α) **Parnāsĭus**, a, um, Παρνάσιος, (π.) τῶν Δελφῶν τοῦ Ἀπόλλωνος· β) **Parnāsis**, ĭdis, θ. Παρνασίς.

Parnes, ētis, ἀ. ἡ Πάρνης, ὄρος Ἀττικῆς.

1. părо, āvi, ātum, āre, (συγγ. τῷ pario)· 1) παρασκευάζω, ἑτοιμάζω τι, convivium συμπόσιον, insidias ἐνεδραν· -turres, κατασκευάζω, οἰκοδομῶ πύργους· -necem alicui, ἐπιβουλεύω τινὶ (θάνατον) -fugam, παρασκευάζομαι εἰς φυγήν· -bellum, παρασκευάζομαι ὡς πολεμήσων· -me ita ut (ne), παρασκευάζομαι ὅπως, ὅπως μή· me p. proelio, ad proelium, παρασκευάζομαι εἰς μάχην· 2) παρασκευάζομαι, διανοοῦμαι, aliquid facere· 3) πορίζομαι, κτῶμαί τι, exercitum στρατόν· μάλ. = διὰ ὠνῆς κτῶμαι, ὠνοῦμαι, frumentum σῖτον.

2. părо, āvi, ātum, āre, (par)· 1) (Πλ.) ἰσῶ τινά, aliquem· 2) -me cum aliquo, παραβάλλω ἐμαυτὸν πρός τινα, Κικέρ.

3. părо, ōnis, ἀ. πάρων, εἶδος πλοίου.

părŏcha, ae, θ. παροχή, ἰδὲ parochus.

parŏchus, i, ἀ. πάροχος, ὁ ἐν ἑκάστῳ σταθμῷ πορίζων ταῖς ὁδοιπορούσαις ἀρχαῖς τὰ ἀναγκαιοῦντα αὐταῖς 2) (π.) ἑστιάτωρ.

Părŏpămīsus, i, ἀ. Παροπάμισος, ὄρος τῆς κεντρικῆς Ἀσίας· ἐντ. **-mi-sădae**, ārum, ἀ. πλ. Παροπαμισάδαι.

păropsis, ĭdis, θ. παροψίς, πατάνιον (πιάτον) ἐπιδορπίων.

Părŏs, i, θ. Πάρος, νῆσος· ἐντ. **Parĭus**, a, um, Πάριος, - lapis, Παρία λίθος, Πάριον μάρμαρον· οὐσ. **Parĭi**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Πάριοι.

parra, ae, θ. ὁ κελεός, πτηνὸν οὗ ἡ φωνὴ ἦν κακὸς οἰωνός.

Parrhāsĭa, ae, θ. Παρρασία, χώρα καὶ πόλις τῆς Ἀρκαδίας· ἐντ. α) **Parrhăsis**, ĭdis, θ. Παρρασίς, (π.) = Ἀρκαδική· οὐσ. = ἡ Καλλιστώ· β) **-sĭus**, a, um, Παρράσιος, Ἀρκάδιος· **-a virgo**, ἡ Καλλιστώ· **-dea**, ἡ Καρμέντη· **-rex** = ὁ Εὔανδρος.

Parrhasĭus, ii, ἀ. Παρράσιος, ζωγράφος ἐξ Ἐφέσου (400 π. Χ.).

parrhēsiastes, ae, ἀ. παρρησιαστής.

parrĭcīda, ae, ἀ. καὶ θ. (ἴσως ἀντὶ patriscida, ἐκ τοῦ pater caedo), πατροκτόνος· ἐντ. α) **-fratris**, ἀδελφοκτόνος, filii παιδοκτόνος· β) ἀνθρωποκτόνος, φονεύς· μάλ. ἱεροῦ προσώπου: **-civium**, οἱ τοῦ Καίσαρος φονεῖς patricidae ἐκλήθησαν· γ) ὁ τῆς πατρίδος προδότης ἢ ἐχθρός.

parrĭcīdālis, e, μιαρός, ἀνόσιος.

parrĭcīdātus, us, ἀ. (μ.) parricidium.

parrĭcīdĭum, ii, οὐ. (parricida), πατροκτονία· ἐντ. α) μητροκτονία, ἀδελφοκτονία· β) μιαιφονία· γ) τῆς πατρίδος προδοσία.

pars, partis, αἰτ. partem καὶ partim, θ. 1) μέρος, μερίς, (κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ ὅλον, πρβλ. portio): **-imperii**, μέρος τῆς ἀρχῆς· in quattuor **-es**, εἰς τέτταρα (μέρη)· bona (magna) p., μέγα μέρος, πολλοί· pars ... pars, μέρος μέν ... μέρος δέ, οἱ μέν ... οἱ δέ· major p., οἱ πλείονες· sum in **-e** rei alicujus ἢ **-em** habeo in re aliqua, μετέχω (μέρος), συμμετέχω, κοινωνῶ τινος venio in **-em** rei alicujus, μεταλαγ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χάνω, μεταλαμβάνω τινός· voco (revoco) in -em alicujus, μεταδίδωμί τινος· μάλ· α) ἐπιρρηματ. (ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ προθέσ.): ex parte, κατὰ μέρος· ex magna -e, κατὰ μέγα μέρος· ex (ab) omni -e, κατὰ πάντα· ex aliqua -e, κατά τι μέρος, μέρος τι· magnam -em, τὸ πολύ· maximam -em, τὸ πλεῖστον· parte, (π.) in parte, κατὰ μέρος, μέρος· nulla -e (π.), οὐδαμῶς, οὐδ' ὁπωστιοῦν· pro -e, τὸ μέρος· pro mea, tua, sua -e, τὸ ἐμόν, τὸ σόν, τὸ ἐκείνου μέρος· per -es, μέρος, τὸ μέρος· β) duabus -ibus plus, δὶς πλέον· omnibus -ibus major, κατὰ πάντα μείζων· γ) omnibus -ibus ῆ in omnes -es, πανταχῆ· nullam in -em, οὐδαμῶς, οὐκ ἐσθ' ὅπως· δ) ab sinistra -e, ἀπὸ τοῦ εὐωνύμου (μέρους)· utraque -e Tiberis, ἐξ ἑκατέρας ὄχθης τοῦ Τιβέρεως· ε) in bonam -em accipio aliquid, ἐπὶ τὸ βέλτιον ἐκδέχομαί τι· in -em mitiorem interpretor, ἐπὶ τὸ ἠπιώτερον ἐξηγοῦμαί τι· 2) μέρος τῆς γῆς: orientis -es, τὰ πρὸς ἀνατολὰς (μέρη), in -e Carthageniensium, ἐν τῇ χώρᾳ (κοιν. εἰς τὰ μέρη) τῶν Καρχηδονίων· 3) (ὡς τὸ πολὺ ἐν τῷ πληθ.) ἡ πολιτικὴ μερίς τινος, ἡ φιλία τινος, τὰ τινος: nullius -is sum, οὐδετέρᾳ εἰμι· -es Sullanae, ἡ τοῦ Σύλλα μερὶς (τὸ κόμμα)· -es alicujus sum, φρονῶ τὰ τινος· 4) ἐν τῷ πληθ. τὰ (ἐν θεάτρῳ) πρόσωπα, οἱ ὑποκριταί· ἐντ. = τὸ μέρος τινός, τὸ ἔργον, τὸ καθῆκον.

parsĭmōnĭa, ae, θ. φειδώ, φειδωλία.

Parthāon, ŏnis, ἀ. Παρθάων, βασιλεὺς τῆς Καλυδῶνος· ἐντ. α) **-ōnĭdes**, ae, ἀ. Παρθαονίδης = Μελέαγρος· β) **-ōnĭus**, a, um, τοῦ Παρθάονος.

Parthēni καὶ **-thīni**, ōrum, ἀ. πλ. Παρθεινοὶ καὶ Παρθινοί, ἔθνος Ἰλλυρικόν.

Parthĕnĭae, ārum, ἀ. πλ. Παρθενίαι, οἱ ἐκ παρθένων Σπαρτιατίδων καὶ Εἱλώτων γεννηθέντες.

parthĕnĭce, es, θ. (π.) παρθενική, παρθένιον (βοτ.).

1. Parthenĭus, ĭi, ἀ. Παρθένιος, Ἕλλην ἐρωτικὸς ποιητής.

2. Parthenĭus, ii, ἀ. (mons), Παρθένιον, ὄρος τῆς Ἀρκαδίας· ἐντ. **-thenĭus**, a, um, Παρθένιος, τοῦ Παρθενίου (ὄρους), nemus ὄρυμός.

Parthĕnŏpaeus, i, ἀ. Παρθενοπαῖος, εἷς τῶν ἐπτὰ ἐπὶ Θήβας.

Parthĕnŏpe, es, θ. Παρθενόπη, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Νεαπόλεως.

Parthi, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Πάρθοι, λαὸς τῆς κεντρικῆς Ἀσίας (πρὸς ἄρκτον τῆς Περσίας), ὀνομαστοὶ ἱππεῖς καὶ τοξόται ὄντες· ἐντ. 1) **Parthĭa**, ae, θ. καὶ (μ.) **Parthiēne**, es, θ. Παρθία, Παρθυηνή· 2) **Parthĭcus** καὶ **Parthus**, a, um, Παρθικός.

partĭceps, cĭpis, (pars, capio), μέτοχος, κοινωνός, μετέχων τινός· -sum alicujus rei, μετέχω, κοινωνῶ τινος· -sum alicui sceleris, κοινωνῶ τινι τοῦ κακουργήματος· ἐντ. οὐσιαστικῶς = ὁ μέτοχος, ὁ κοινωνός· -meus ὁ ἐμὸς ἑταῖρος.

partĭcipālis, e, μέτοχος, κοινωνός.

participĭum, i, οὐ. τεχν. γραμ. ὄν. μετοχή.

partĭcĭpo, ā̆. (particeps)· 1) κοινωνόν τινος ποιοῦμαί τινα, μεταδίδωμί τινί τινος, servum consilii mei· 2) (σπ.) ποιοῦμαί τινα κοινωνόν τινος, κοινόν ποιοῦμαί τί τινι, aliquid cum aliquo· 3) (π. καὶ μ.) κοινωνῶ, μετέχω, μεταλαμβάνω, voluptatem τῆς ἡδονῆς.

partĭcŭla, ae, θ. (ὑποκ. τοῦ pars)· 1) μόριον, μικρὸν μέρος, coeli, arenae· 2) ἐν τῇ γραμμ. μόριον.

partĭcŭlātim, ἐπίρ. (μ.) κατὰ μέρη.

partim, ἐπίρ. (κυρ. αἰτ. τοῦ pars ἀντὶ partem)· 1) ἐπιρρημ. α) (σχεδ. ἀεὶ ποτε διπλοῦν) partim .... partim, μέρος μὲν-μέρος δέ, οἱ μὲν - οἱ δέ· ἐνίοτε τίθεται τὸ p. μόνον ἐν τῷ δευτέρῳ μέλει, πολλάκις δὲ τίθεται καὶ alius ἀντὶ p. 2) ὡς μεριστ. ἐπίθ. ἐν τῇ ὀνομ. καὶ αἰτ. = μέρος τι, τινές, ἔνιοι: p. eorum, τινὲς τούτων· p. praedae μέρος τι τῆς λείας· mittit p. copiarum, μέρος τι, τινὰς τῶν δυνάμεων πέμπει· p. e nobis, ἔνιοι ἡμῶν.

1. partĭo, īvi καὶ ii, ītum, δ'. καὶ συνηθέστ. **partĭor**, partītus sum, ἀποθ. δ'. 1) μερίζω, διαιρῶ τι, provincias τὰς ἐπαρχίας· ἐντ. ἡ μετχ. **partītus**, a, um, μερισμένος, διῃρημένος· ἀπολύτ. μετχ. partiuntur inter se = διαλάττονται· 2) -aliquid cum aliquo, μερίζομαι, διανέμομαί τι πρός τινα· 3) μερίζω, διαιρῶ, διαστέλλω, in species εἰς εἴδη· 4) δια-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νέμω, διαδίδωμι, praedam in socios τὴν λείαν τοῖς συμμάχοις.

2. partĭo, ōnis, θ. μερισμός, διαίρεσις.

partīte, ἐπίρ. μεμερισμένως, διηρημένως μετὰ εὐκρινοῦς διαιρέσεως. dico.

partītĭo, ōnis, θ. 1) μερισμός, διαίρεσις, artium τῶν τεχνῶν· μάλ. ἡ λογικὴ καὶ ῥητορικὴ διαίρεσις· 2) διαμερισμός, διανομή, pecuniae χρημάτων.

partĭtūdo, ĭnis, θ. (Πλ.) τοκετός.

partŭrĭo, īvi, ītum ἀνευ σ.), δ΄. (pario)· 1) ἀμετ. τοκῶ, ὠδύνω· 2) μετφ. τίκτω, γεννῶ, φέρω τι, imbres ὑετούς· ἀπολύτ. arbor -it, τὸ δένδρον ἀναβλαστάνει· 3) μετφ. α) ὠδύνω, κύω, κυοφορῶ τι = βουλεύομαι, ἐν νῷ ἔχω τι· 2) ὠδίνω, = ἀγωνιῶ, ἀθυμῶ πρός τι.

1. partus, us, ἀ. (pario)· τόκος, τοκετός, τέξις· ἐντ. γένεσις, ἀρχή, Κικέρ. 2) τόκος, τέκνον, τέκνα: -terrae, οἱ γίγαντες· fero -um κυοφορῶ.

2. partus, a, um. μετχ. τοῦ pario.

părum, ἐπίρ. (συγγ. τῷ parvus καὶ παῦρον)· 1) μικρόν, ὀλίγον, (οὐχ ἱκανόν, οὐκ ἀρκετόν, πρβλ. paulum): -eloquentiae, ὀλίγη εὐγλωττία· 2) οὐ πάνυ: - intellexi, οὐ πάνυ κατενόησα· -multi, οὐ πάνυ πολλοί. 3) (σπ. μ.) ἀντὶ paulum, ὀλίγον (ὀλίγου ἄξιον)· -συγκρ. minus, ὑπερθ. minime, ἄ ἰδέ.

părumper, ἐπίρ. (parum; παῦρόν περ;), ὀλίγον τινὰ χρόνον, ὀλίγον, face σιώπα.

paruncŭlus, i, ἀ. μικρὸς πάρων.

parvi-pendo, (ἄνευ πρκμ. καὶ σ.), γ΄. περὶ ὀλίγου ποιοῦμαί τι.

parvĭtas, ātis, θ. μικρότης.

parvŭlus, a, um (ὑποκ. τοῦ parvus)· 1) μικύλος, μικρός τις, πάνυ μικρός: hoc -lum, τοῦτο τὸ μικρὸν τὸ οὐδ. ἐπιρ. = paulum: - differt, ὀλίγον διαφέρει· 2) μικρὸς (τὴν ἡλικίαν), νέος· ἐντ. οὐσ. **parvŭlus**, i, ἀ. ὁ μικρός, τὸ παιδίον.

parvus, a, um, (πάρος), μικρός (ἀντίθ. magnus, amplus): -equus, μικρὸς ἵππος· - um beneficium, μικρὰ εὐεργεσία· τὸ οὐδ. parvum, οὐσ. μικρόν, ὀλίγον: parvo contentus, ὀλιγαρκής· (σπ.) ἐν τοῖς συγκριτ. (ἀντὶ paulo) parvo plures, ὀλίγῳ πλείονες· Ἐντ. α) (κωμ.) μικρός, βραχύς, ὀλίγος, tempus, consuetudo· β) μικρὸς (τὴν ἡλικίαν) νέος· ἐντ. parvi liberi καὶ ἀπολύτ. parvi, οἱ μικροί, τὰ παιδία· a parvo, a parvis, ἐκ παίδων· οὐσ. parvus ἡ parva = παῖς· γ) parva voce, βαιᾷ τῇ φωνῇ· δ) (π.) μικρός, ταπεινός, ἀδύνατος, ψοφοδεής, animus ψυχή· ε) (π. καὶ μ.) τὴν τάξιν, τὸ γένος, τὴν οὐσίαν μικρός, ταπεινός· parvi et amplĭ, οἱ φαῦλοι καὶ οἱ ἐπιφανεῖς. - Συγκρ. **mĭnor**, οὐδ. minus, γεν. ōris, μικρότερος, ἐλάττων· ὑπερθ. **mĭnimus**, a, um, μικρότατος, ἐλάχιστος· ἐντ. α) minor, minimus (natu), ὁ νεώτερος, ὁ νεώτατος· β) minores, οἱ νέοι, καὶ (Βεργ.) = οἱ ἀπόγονοι· γ) τὸ οὐδ. ἐντ. parum ἐπὶ ἀξίας, τιμῆς κ. τ. ὅμ. = μικρόν, ὀλίγον: parvi (minoris, minimi) rem facio, περὶ ὀλίγου (ἐλάττονος, ἐλαχίστου) ποιοῦμαί τι, parvi sum, ὀλίγου ἄξιός εἰμι· δ) τὸ οὐδ. minimum ἐπιρρημ. = τοὐλάχιστον, τὸ ὀλίγιστον, ἢ = ἥκιστα, ἐλάχιστα.

Pasargădae, ārum, θ. Παρσαγάδαι, ἀρχαία μητρόπολις καὶ θησαυροφυλάκιον τοῦ Περσῶν βασιλέως.

pasco pāvi, pastum, γ΄. (ῥ. pa, ἐξ ἧς καὶ τὸ panis, ἑλλην. π α, ἐξ οὗ τὸ πάομαι)· 1) βόσκω, νέμω, ποιμένω, sues ὗς· ἀπολύτ. = ποιμαίνω ποίμνια· ἐντ. τὸ παθητ. pascor (ἐπὶ ζώων) = βόσκομαι, νέμομαι ποιμαίνομαι· οὕτω δὲ ἐνίοτε (π.) καὶ τὸ ἐνεργ. pasco· 2) βόσκω, τροφὴν παρέχω, τρέφω, bestias ζῷα, greges ἀγέλας· (π.) p. barbam, τρέφω πώγωνα· p.numos alienos, ἔχω χρήματα· παθητ. pascor, τρέφομαί τινι, frontibus φύλλοις, sceleribus κακουργήμασι· καὶ ἀποθ. pascor silvas, νέμομαι τὴν ὕλην· 3) μετφ. βόσκω, τέρπω, εὐφραίνω, oculos τοὺς ὀφθαλμούς· pascor re aliqua, ἥδομαί τινι· 4) (π.) α) -colles καταβόσκομαι τοὺς λόφους· β) καταβιβρώσκω: cibus pastus, τροφὴ καταβρωθεῖσα.

pascŭus, a, um, (pasco), νόμιος, τῆς νομῆς, τῆς βοσκῆς, ager ἀγρός· ἐντ. οὐσ. -ŭum, i, οὐ. (συνήθ. ἐν τῷ πληθ. pascŭa, ōrum) βοσκή, νομή.

Pāsĭphaë, es, θ. Πασιφάη, θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ μήτηρ τοῦ Μινωταύρου· ἐντ. **Pasiphaēĭus**, a, um, Πασιφαήϊος· οὐσ. **Pasiphaeia**, ae, θ. Πασηφαΐα, ἡ τῆς Πασιφάης, θυγάτηρ = ἡ Φαίδρα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Pāsĭthĕa, ae, θ. Πασιθέα (Χάρις).

passer, ĕris, ȧ. 1) στρουθός· 2)-marinus, στρουθοκάμηλος· 3) εἶδος ἰχθύος.

passercŭlus, i, ȧ. στρουθίον.

passim, ἐπίῤῥ. (pando)· 1) σποράδην, ἔνθα καὶ ἔνθα, τῇδε κακεῖσε, vagor πλανῶμαι· 2) (π. καὶ μ.) ἀτάκτως, ἀδιαφόρως: indocti doctique passim.

1. passus, us, ȧ. (pando)· 1) βῆμα: procedo passu anili, γραικῷ βήματι προχωρῶ· 2) τὸ διπλοῦν βῆμα, μέτρον πέντε ποδῶν, τ. ἔ. 1 μ., 54· (τὸ δὲ gradus, ἤτοι τὸ ἁπλοῦν βῆμα, ἦν = 0μ., 54): centum viginti quinque passus= ἓν στάδιον· mille passus, ὀκτὼ στάδιοι.

2. passus καὶ **passum**, ἰδὲ pando.

3. passus, a, um, μετχ. τοῦ patior.

pastillus, i, ȧ. (panis?) τροχίσκος.

pastĭo, ōnis, ȧ. (pasco)· 1) τὸ βόσκειν, νέμειν· 2) ἡ βοσκή, νομή.

pastor, ōris, ȧ. (pasco)· 1) νομεύς, βοσκός, ποιμήν· 2) βοσκός, φύλαξ ὀρνίθων, ὀρνιθοτρόφος.

pastōrālis, e, (pastor), ποιμενικός, vita, βίος· p. manus, στίφος ποιμένων.

pastōrĭcĭus, a, um, = pastoralis.

pastōrĭus, a, um, = pastoralis.

pastus, us, ȧ. (pasco)· 1) τὸ νέμειν, τὸ βόσκειν· ἐντ. ἡ νομή, ἡ βοσκή· 2) μετῳ. ἐπὶ ἀνῤῥ. ἡ τροφή· μετῳ. p. animorum, τροφὴ τῶν ψυχῶν.

pătăgĭārĭus, i, ȧ. ὁ τὰ παταγεῖα κατασκευάζων, ἰδὲ patagium.

pătăgĭātus, a, um, τῷ παταγείῳ κεκοσμημένος, ἰδὲ patagium.

pătăgĭum, ĭi, οὐ. παταγεῖον, παρυφὴ πορφυρᾶ τῆς ἐσθῆτος τῶν Ῥωμαίων δεσποινῶν.

Pătăra, ōrum, οὐ. πλ. Πάταρα, πόλις τῆς Λυκίας, μαντεῖον Ἀπόλλωνος ἔχουσα· ἐντ. **-rēus** ἢ **raeus**, a, um, Παταρικός· καὶ **-rāni**, ōrum, ȧ. πλ. οἱ Παταρεῖς.

Pătăvĭum, ĭi, οὐ. Πατάβιον, πόλις Ἰταλίας, πατρὶς τοῦ Λιβίου· ἐντ. α) **-vīnus**, a, um, Παταβῖνος· καὶ οὐσ. **-vini**, ōrum, ȧ. πλ. οἱ Παταβῖνοι· β) **-vinĭtas**, ātis, θ. ἡ τῶν Παταβίνων διάλεκτος.

pătĕ-făcĭo, fēci, factum, γ'. παθητ. **patefĭo**, factus sum, fieri· 1) ἀνοίγω, ἀναπετάννυμι, portam· ἐντ. = ἀνοίγω, εἰσβατὸν ποιῶ τι, viam, locum· (π.) **-sulcum**, τῷ ἀρότρῳ αὔλακα ἀνοίγω· 2) ἀνοίγω, ἀναπτύσσω, ἐκτείνω, aciem· 3) lux **-it** orbem, τὸ φῶς φωτίζει (ὁρατὴν καθίστησι) τὴν γῆν· ἐντ. μετῳ. δῆλῶ, φανερῶ, ἐκφαίνω, ἀποκαλύπτω τι, conjurationem τὴν συνωμοσίαν

pătĕfactĭo, ōnis, θ. φανέρωσις.

pătĕfĭo, ἰδὲ patefacio.

pătella, ae, (ὑποκ. τοῦ patina), πάτελλα, λεκανίς, πινάκιον, μάλ. τὸ πρὸς θυσίαν χρήσιμον.

pătellārĭus, a, um, τῆς πατέλλης, τῆς λεκανίδος, (τῆς θυτικῆς)· dii **-ii** οἱ Λάρητες καὶ οἱ Ἔρκιοι θεοί.

pătens, ntis, (-ior, -issimus), (μετχ. τοῦ pateo)· 1) ἀνοικτός, ἀναπεπταμένος, εὐρύς· 2) μετῳ. δῆλος, φανερός, ἐμφανής.

patentĭus, συγκρ. ἐμφανέστερον.

pătĕo, tŭi, (ἄνευ σ.), ē'. 1) ἀνέῳγμαι, ἀναπέπταμαι (ἀντίθ. clausus sum)· ἐντ. μετῳ. α) ἀναπέπταμαί τινι, ἐν κοινῷ ἢ ἐν μέσῳ κεῖμαι, εὐπρόσιτός εἰμι· β) μετῳ. δῆλος, φανερός εἰμι· ἀπρόσ patet = δῆλον, πρόδηλόν ἐστιν· δ) ἐπὶ τόπου· ἐκτέταμαι, ἐκτεταμένος εἰμί· μετῳ late patens, μακρὰν ἢ ἐπὶ πολὺ ἐκτεταμένος (διαδεδομένος) εἰμί.

păter, tris, ȧ. πατήρ: **-familias**, ὁ οἰκοδεσπότης· (π.) = πατήρ, αἴτιος, δημιουργός· ἐντ. α) patres, οἱ πατέρες = ἡ παρελθοῦσα γενεά· β) = ὁ τροφός, ὁ τροφεύς· γ) = ὁ πενθερός· δ) ὡς τιμητικὴ προσηγορία: **-Aeneas**· **-patriae**, πατὴρ τῆς πατρίδος· p. Lemnius (π.) = ὁ Ἡφαιστος· ε) συνήθ. patres = patres conscripti = οἱ βουλευταί, ἰδὲ conscriptus· (λίθ.) patres = patricii· ζ) **-coenae**, ὁ ἑστιάτωρ· ζ) p. patratus, ὁ πρωτεύων τῶν Φητιάλεων.

pătĕra, ae, θ. φιάλη, δέπας, μάλ. τὸ πρὸς θυσίαν.

Păterculus, i, ȧ. Πάτερκλος.

păternus, a um, (pater)· 1) πατρικός (τοῦ πατρός), horti κῆποι, virtus ἀρετή· 2) πατρῷος, πατρόθεν: bona **-a**, ἡ πατρῴα οὐσία· ὡσαύτ. p. odium, πατρῷον μῖσος· 3) (π.), πάτριος, τῆς πατρίδος.

pătesco, pătŭi, γ'. (pateo)· 1) ἀνοίγομαι, ἀναπετάννυμαι· ἐντ. μετῳ. = δηλοῦμαι, φανεροῦμαι· 2) ἐκτείνομαι.

pătĭbĭlis, e, (pateor)· 1) ἀνεκτός, ἀνασχετός, μέτριος· 2) εὐπαθής, παθητικός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

pătĭbŭlātus, a, um, (Πλ.) ὁ τὸν κύφωνα (πρὸς τιμωρίαν) φέρων.

pătĭbŭlum, i, οὐ. (pateo) κύφων, ἤτοι ξύλον δίκρανον, ὅπερ ἐπιθέντες τοῖς τραχήλοις τῶν πονηρῶν δούλων καὶ τὰς χεῖρας αὐτῶν εἰς τοῦτο προσδήσαντες καὶ μαστιγοῦντες αὐτοὺς περιέφερον.

pătiens, ntis, (-ior, -issimus), [μετχ. τοῦ patior]· 1) καρτερικός, laborum πρὸς τοὺς πόνους· -navium, πλωτός· 2) ὑπομονητικός, μεθ' ὑπομονῆς φέρων· 3)(π.) -aratrum, στερεόν ἄροτρον.

pătienter, ἐπίρ. (-ius, -issime), καρτερικῶς, ὑπομονητικῶς.

pătientĭa, ae, θ. (patiens). 1) καρτερία, famis πρὸς τὴν πεῖναν· 2) ὑπομονή· 3) (Τάκ.) εὐπείθεια, ὑποταγή· 4) ἐκδοσις εἰς τὰς ἡδονάς.

pătĭna, ae, θ. πατάνη, λοπάς.

pătĭnārĭus, a, um, (Πλ.), τῆς λοπάδος = ἀδηφάγος.

pătĭor, passus sum, ἀποθ. γ'. (ῥ. pat, πρβλ. ἔ-παθ-ον)· 1) πάσχω, multa πολλά· (Λίβ.) -vulnus, λαμβάνω τραῦμα· 2) φέρω, ὑπομένω, ἀνέχομαι, mala τὰ κακά· μάλ. μετ' ἐπιρρημ. φράσεων: moleste (aegre, iniquo animo) p. βαρέως φέρω τι ἢ ἐπί τινι· facile (aequo animo) p., ἀσμένως ὁρῶ τι, χαίρω ἐπί τινι· 3) ἀνέχομαι = ἐῶ, illud fieri ἐκεῖνο γίγνεσθαι· ut tempus locusque patitur, ὡς ὁ χρόνος καὶ ὁ τόπος ἐπιτρέπουσιν· 4)(π.) -in silvis, διάγω ἐν δρυμοῖς· (π.) -novem secula, ἐννέα αἰῶνας ζῶ.

Patrae, ārum, θ. πλ. Πάτραι· ἐντ. **Patrensis**, e, Πατραῖος· οὐσ. πλ. **-enses**, ium, ἀ. πλ. οἱ Πατρεῖς.

pātrātio, ōnis, θ. πρᾶξις, ἐπιτέλεσις.

pātrātor, ōris, ἀ. πράκτωρ, ἐπιτελεστής, ἐκτελεστής.

pātrātus, ἰδὲ pater, ζ.

patria, ἰδὲ patrius.

patrĭce, ἐπίρ. (Πλ.) πατρικῶς.

patrĭcĭātus, us ἀ. (patricius), ἡ τῶν πατρικίων τάξις, ἡ τῶν πατρ. τιμή.

patrĭcīda, ae, θ. πατροκτόνος.

pătrĭcĭus, a, um, (pater), πατρίκιος, τῶν πατρικίων, τῶν εὐπατριδῶν· μάλ. οὐσ. **patricii**, ōrum, οἱ πατρίκιοι, οἱ Ῥωμαῖοι εὐπατρίδαι, οἱ τῶν ἀρχαιοτάτων κατοίκων τῆς Ῥώμης ἀπόγονοι (κατ' ἀντίθ. πρὸς τοὺς δημοτικούς)· exeo ex -iis, ἐκ τῶν πατρικίων ἐξέρχομαι εἰς τοὺς δημοτικούς.

patrĭe, ἐπίρ. (μ.) πατρικῶς.

patrĭmōnĭum, ii, οὐ. πατρῴα οὐσία.

patrĭmus, a, um (pater), ὁ τὸν πατέρα ἔτι ζῶντα ἔχων.

patrisso, ā'. (Πλ.) πατρίζω, τῷ πατρὶ ὅμοιος γίγνομαι.

patrītus, a, um, (pater), πατρῷος.

patrĭus, a, um, (pater)· 1) πάτριος (τῶν πατέρων ἢ προγόνων): -i mores, πάτρια ἤθη· -sermo, ἡ ἐγχώριος γλῶσσα· οὐσ. **patria**, ae, θ. (ὑπον. terra), ἡ πατρίς, καὶ (ὑπον. urbis), ἡ γενέθλιος πόλις· -major, ἡ μητρόπολις (κατ' ἀντίθ. πρὸς τὰς ἀποικίας)· 2) πατρικός (τοῦ πατρός), animus ψυχή, (μ.) **patrium**, ii, (ὑπον. nomem) = patronymicum· 3) πατρῷος (ἐκ τοῦ πατρὸς κληρονομηθείς): -res, πατρῴα οὐσία· -regnum, πατρῷον βασίλειον.

1. patro, ā'. ἐπιτελῶ, ἀποτελῶ, περαίνω, πράττω, διαπράττω, ποιῶ τι· -pacem, εἰρήνην ποιοῦμαι· -jusjurandum (Λίβ.), συμμαχίαν ποιοῦμαι.

2. Patro, ōnis, ἀ. Πάτρων, Ἐπικούρειος φιλόσοφος.

pātrōcĭnĭum, ii, οὐ. (ἀντὶ patronicinium, ἐκ τοῦ patronus)· 1) πατρωνία, προστασία (πάτρωνος, ἰδὲ patronus)· 2) συνηγορία, ἀπολογία ὑπέρ τινος (ἐν δικαστηρίῳ)· 3) συγκεκριμ. = πελάτης.

pātrōcĭnor, ā'. προστατῶ τινος.

Patrŏcles, is, καὶ **Patrŏclus**, i, ἀ. Πατροκλῆς, Πάτροκλος.

pātrōna, ae, θ. ἡ προστάτις.

pātrōnus, i, ἀ. (pater), πάτρων, προστάτης (πελάτου, πόλεως ἢ καὶ ἐπαρχίας), ὃν οὗτοι ἠροῦντο ἐκ τῶν ἐν Ῥώμῃ εὐγενῶν πρὸς προστασίαν ἐν δικαστηρίῳ καὶ ἐν τῇ συγκλήτῳ· ἐντ. = συνήγορος, σύνδικος.

pătrŭēlis, e, (patruus), τοῦ ἀνεψιοῦ (= τοῦ ἐξαδέλφου, συνήθ. τοῦ πρὸς πατρός, πρβλ. consobrinus)· ἐντ. frater p. ἢ ἁπλῶς patruelis, οὐσ. ὁ ἀνεψιός (= ἐξάδελφος).

pătrŭus, (pater)· 1) οὐσ. patrŭus, ii, ἀ. πάτρως, πατράδελφος, θεῖος (πρὸς πατρός, πρβλ avunculus)· ἐντ· = αὐστηρός· 2) ἐπιθ. **-us**, a, um, τοῦ πατραδέλφου, τοῦ θείου.

pătulcius, ii, ἀ. (pateo)· 1) προσηγορία τοῦ Ἰανοῦ, ὡς τὸν οὐρανὸν ἀνοίγοντος· 2) ὀφειλέτης Κικέρωνος· ἐντ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

-cianus, a, um, τοῦ Πατουλκίου, nomen (χρέος).

pătŭlus, a, um, (pateo)· 1) ἀνοικτός, ἀνεῳγμένος, ἀναπεπταμένος· (π.) locus p. τόπος τοῖς πᾶσιν ἀνοικτός = κοινός· 2) ἐκτεταμένος, εὐρύς.

paucĭlŏquĭum, ii, οὐ. (Πλ.), ὀλιγομυθία.

paucĭtas, ātis, θ. (paucus), ὀλιγότης, τὸ ὀλίγον, ἡ σπανιότης, ἡ σπάνις, (ἀντίθ. multitudo).

paucŭlus, a, um, (ὑποκ. τοῦ paucus), ὀλίγος τις, πολὺ ὀλίγος· οὐσ. -la, ōrum, οὐ. πλ. ὀλίγα τινά.

paucus, a, um, (-ior, -issimus) 1) (π.καὶ μ.) ἐνικ. α) (παῦρος), μικρός, numerus ἀριθμός· ἐν τοῖς περιληπτ. = ὀλίγον: -um aes, ὀλίγον ἀργύριον· β) ὀλίγος, βραχύς, tempus χρόνος· paucis diebus, ἐν ὀλίγαις ἡμέραις ἢ (ἐνίοτε) = μετ' ὀλίγας ἡμέρας· 2) πληθ. ὀλίγοι, ὀλίγοι τινές, homines· πολλάκ. = οἱ ὀλίγοι, οἱ ἀριστοκρατικοί· pauca, ὀλίγα, βραχέα· μάλ. paucis, δι' ὀλίγων, διὰ βραχέων, ἢ = ὀλίγον: ausculta paucis, μικρὸν πρόσεξον· paucis te volo, ὀλίγα τινὰ βούλομαι διαλεχθῆναί σοι· in pauca confer, δι' ὀλίγων εἰπέ.

paulātim (paullātim), ἐπίρ. 1) κατὰ μικρόν, κατ' ὀλίγον· 2) κατ' ὀλίγους· 3) ἠρέμα.

paulisper (paullisper) ἐπίρ. μικρὸν ἢ ὀλίγον τινὰ χρόνον.

paulŭlus, a, um (ὑποκ. τοῦ paulus), μικρός τις, πάνυ μικρός, ὀλίγος τις, πάνυ ὀλίγος· ἐντ. **paulŭlum**, ἐπίρ. = μικρόν τι, ὀλίγον τι.

1. paulus, a, um, (συγγ. τῷ φαῦλος)· 1) μικρός, ὀλίγος, sumptus· 2) μόνον ἐν τῷ οὐδ. ἑν.: α) οὐσ. paulum, i, οὐ. (ἄνευ γεν. καὶ ὁστ.), μικρόν, ὀλίγον· ἢ ὃ ἀφαιρ. paulo = μικρῷ, ὀλίγῳ: -plus, ὀλίγῳ πλεῖον· -major μικρῷ μείζων· -ante μικρῷ πρόσθεν· -post μετὰ μικρόν· β) ἐπίρ. paulum, μικρόν, ὀλίγον (χρόνον), sedeo.

2. Paulus, i, ἀ. Παῦλος.

pauper, ĕris, (-ior, -rimus), [ἐκ τοῦ pauci - per]· 1) πένης, ἄπορος, homo· 2) ('Οράτ.) ἐνδεής τινος, aquae, argenti· 3) πενιχρός, μικρός, domus, οἶκος.

paupercŭlus, a, um (ὑποκ. τοῦ pauper), πάνυ πένης, mater μήτηρ.

paupĕries, ēi, θ. (π. καὶ μ.) = paupertas.

paupĕro, ā'. (pauper), (π.) aliquem, πένητα ποιῶ τινα· ἐντ. -aliquem aliqua re = στερῶ τινά τινος.

paupĕrtas, ātis, θ. (pauper), πενία (ἀντίθ. divitia)· μετφ.- sermonis, ἰσχνότης λόγου·

pausa, ae, θ. παῦσις, παῦλα.

Pausānĭas, ae, ἀ. Παυσανίας, α) ὁ ἐν Πλαταιαῖς στρατηγός· β) ὁ φονεὺς τοῦ Φιλίππου.

pausārĭus, ii, ἀ. (pausa), κελευστής (τῶν κωπηλατῶν, οἷς ἐσήμαινε παῦσιν).

Pausĭas, ae, ἀ. Παυσίας, ζωγράφος· ἐντ. **Pausiăcus**, a, um, τοῦ Παυσίου, tabella γραφή.

pauso, ā'. παύομαι (λέγων).

pauxillātim, ἐπίρ. = paulatim.

pauxillisper, ἐπίρ. = paulisper.

pauxillŭlus, a, um, καὶ **pauxillŭlum**, ἐπίρ. (ἀρχ.) = paulus, paulum.

păvens, ntis, (μετχ. τοῦ paveo), ἐπτοημένος, περιδεής, περίφοβος.

păvĕ-factus, μετχ. (π.) ἐπτοημένος.

păvĕo, pāvi (ἄνευ σ.), ē'. 1) ἐπτόημαι, δέδια, φοβοῦμαι ἐπί τινι, περίφοβός εἰμι ἐπί τινι, ad omnia· - admiratione, ὑπὸ θαυμασμοῦ κατέχομαι· 2) ἐπτόημαι, φοβοῦμαί τι· (π.) -facere aliquid, δέδια ποιεῖν τι.

păvesco, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), ĕ'. (paveo)· 1) πτοοῦμαι, περίφοβος γίγνομαι ἐπί τινι· 2) πτοοῦμαι, φοβοῦμαι, bellum τὸν πόλεμον.

păvĭde, ἐπίρ. (σπ.) περιδεῶς.

păvĭdus, a, um (-ior, -issimus), [paveo]· 1) ἐπτοημένος, περιδεής, περίφοβος, ψοφοδεής· -lucis, nandi, φοβούμενος τὸ φῶς, τὸ νεῖν· 2) (μ.) φοβερός, φόβον ἐμποιῶν, quies, fuga· -metus, ὁ ἀγωνίαν ἐμποιῶν φόβος.

păvīmentum, i, οὐ. δάπεδον.

păvĭo, īvi, ītum, ē.' (παίω), τύπτω, ἐδαφίζω, terram τὴν γῆν.

păvĭto, ā'. (π.) = paveo.

păvo, ōnis, ἀ. ταώς.

păvor, ōris, ἀ. (paveo), πτοία, δέος, τρόμος, φόβος· -aquae, ὑδροφοβία.

pax, păcis, θ. (ῥ. pac, ἐξ οὗ τό τε paciscor καὶ πήγνυμι)· 1) εἰρήνη: concilio, facio pacem cum aliquo, εἰρήνην ποιοῦμαι πρός τινα· -Caudina, ἡ ἐν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καυδίῳ εἰρήνη· in pace, ἐν εἰρήνῃ· -em agito, exerceo, pace utor, εἰρήνην ἄγω· cum pace ἢ cum bona p., εἰρηνικῶς (ἄνευ βλάβης)· 2) εἰρήνη, ἡσυχία, ventorum τῶν ἀνέμων, maris τῆς θαλάσσης· Ἐντ. α) μετφ.= ἀταραξία, ἀπάθεια· β) ὡς ἐπιφών. pax! σίγα! 3) = συγχώρησις. ἄδεια: pace tua, mea, alicujus, τῇ σῇ, τῇ ἐμῇ, τῇ ἐκείνου ἀδείᾳ· 4) χάρις, εὔνοια, βοήθεια (τῶν θεῶν).

peccātum, i, οὐ. τὸ ἁμάρτημα (εἰς τοὺς νόμους, εἰς τὴν σύνεσιν, τὴν ἠθικήν), ἡ ἁμαρτία, τὸ πλημμέλημα.

peccātus, us, ἀ. (ἁμφίβ.), ἁμάρτημα, πλημμέλημα.

pecco, α΄. ἁμαρτάνω, aliquid ἢ in re aliqua περί τι ἢ εἴς τι· -in ἢ erga aliquem, ἁμαρτάνω εἴς τινα· -in muliere (ἐπὶ ἀνηθίκου ἔρωτος)· -μετγ. οὐσ. peccantes=οἱ ἁμαρτόντες.

pĕcŏrōsus, a, um, (π.) πολύμηλος πολλὰ κτήνη ἔχων.

pecten, ĭnis, ἀ. (pectō· 1) ὁ κτείς (κοιν. χτένι)· 2) ὅ,τι ἔοικε κτενί· α) ὑφαντικὸς κτείς· β) κηπουρικὸς κτείς· γ) (Βεργ.) πλῆκτρον· ἔντ. ('Οβίδ.) ἡ ὠδή· δ) ('Οβίδ.) κτεὶς τῆς χειρός· ε) ('Οράτ.) κτείς, εἶδος κόγχης.

pecto, pexi ἢ pexui (ἀμφότ. σπ.), pexum, γ΄. 1) (πεκτέω) κτενίζω, capillos τὴν κόμην· ἔντ. ἡ μετχ. **-pexus**, a, um, ἐπιθετικ. α) homo p. ἄνθρ. ἐκτενισμένος, τὴν τρίχα κεκοσμημένος· β) vestis p. ἐσθὴς εὔποπος, ἔτι τὸ ἔριον ἔχουσα, τ' ἔ. καινουργής· 2) πεκτῶ, ξαίνω, lanam ἔρια.

pectus, ŏris, οὐ. 1) στέρνον, στέρνα, στῆθος (ἀνθρ. καὶ ζῴων): pectore adverso, πρόσθεν τοῦ στήθους· 2) τὸ στῆθος ὡς ἕδρα τῶν αἰσθημ. καὶ τοῦ νοῦ, ὅθεν ὁτὲ μέν = καρδία, ὁτὲ δέ = ψυχή, πνεῦμα, νοῦς.

pĕcu, δοτ. ui. ἀφ. u, πληθ. ua, ŭbus, οὐ. (ἀρχ.) = pecus, ŏris.

pĕcŭārĭus, a, um (pecu), τῶν κτηνῶν· res p. ἡ κτηνοτροφία· ἔντ. οὐσ. α) **-ius**, ii, ἀ. κτηνοτρόφος· μάλ. = ὁ τὰς δημοσίας νομὰς ὠνούμενος· β) **-ia**, ae, θ. (ὑπον. res), ἡ κτηνοτροφία· γ) **-ia**, ōrum, οὐ. πλ· ἡ ἀγέλη.

pĕcŭlātor, ōris, ἀ. (peculor), (σπ.), σφετεριστής, κλέπτης δημοσίων (χρημάτων), κλέπτης.

pĕcŭlātus, us, ἀ. (peculor), σφετερισμός, κλοπὴ δημοσίων (χρημάτων)· -um facio, τὰ δημόσια κλέπτω.

pĕcŭlĭāris, e, (peculium)· 1) ἴδιος, ἰδιόκτητος· 2) ἴδιος, οἰκεῖος, οὐ κοινός· 3) ἴδιος, ἰδιωτικός, οὐ δημόσιος, servus· 4) (μ.) ἐξαίρετος, διαφέρων.

pĕcŭlĭārĭter, ἐπ/ρ. (μ.), ἐξαιρέτως κατ' ἐξοχήν.

pĕcŭlĭātus, a, um, (λίαν σπ.), ἴδιόν τι ἔχων, εὔπορος.

pĕcŭlĭo, α΄. (Πλ.) ἴδιόν τι δίδωμι, δωροῦμαί τινί τι, aliquem aliquid.

pĕcŭlĭŏlum i, οὐ. (ὑποκ. τοῦ peculium), (μ.) μικρὰ ἰδία οὐσία.

pĕcŭlĭum, ii, οὐ. (συγγ. τῷ pecus καὶ pecunia), οὐσία (ἡ κατ' ἀρχὰς ἐκ κτηνῶν συνέκειτο): cura peculi· ἔντ. ἰ δ ί α ο ὐ σ ί α, τὸ ἴδιον ἀργύριον υἱοῦ, γυναικός, μάλ. = τὸ ἀποκείμενον ἀ ρ γ ύ ρ ι ο ν δούλου (ᾧ οὗτος ὡς τὰ πολλὰ τὴν ἐλευθερίαν ἐκτᾶτο).

pĕcŭlor, ἀποθ. α΄., ἰδιοῦμαι, σφετερίζομαι, κλέπτω τὰ δημόσια (χρήματα).

pĕcūnĭa, ae, θ. (ἐκ τοῦ pecus, κτῆνος, ὅτι ἡ τῶν ἀρχαίων οὐσία ἐκ κτηνῶν συνέκειτο)· 1) οὐσία, πλοῦτος: -am facio, οὐσίαν κτῶμαι· 2) χρήματα, ἀργύριον (περιληπτ. πρβλ. numus)· dies -ae, ἡ τῆς ἀποτίσεως (χρημάτων) ἡμέρα· p. praesens, numerata, ἀργύριον ἕτοιμον (μετρητά).

pĕcūnĭārĭus, a, um, (paecunia), χρηματικός· res -a, τὰ χρήματα, lis -a, δίκη χρημάτων·

pĕcūnĭōsus, a, um (pecunia), πολυχρήματος, πλούσιος, homo.

1. pĕcus, ŏris, οὐ. 1) κτῆνη, θρέμματα, μάλ. πρόβατα, αἶγες· (περιληπτ. ὡς γένος· πρβλ. armentum καὶ pecus ŭdis)· (π.) καὶ ἐν τῷ πληθ. = οἱ κτηνώδεις ἄνθρωποι, οἱ φαῦλοι, οἱ ἄλογοι· 2) (π.) = pecus, ŭdis.

2. pecus, ŭdis, θ. 1) κτῆνος, ζῷον, μάλ. κατοικίδιον, οἷον πρόβατον κτλ. (πρβλ. jumentum)· (π.) = pecus, ŏris, ὁ ἰδέ· 2) μετφ. κτῆνος, ἄλογος ἄνθρωπος.

pĕdālis, e, (pes), ποδιαῖος, ἑνὸς ποδὸς (τὸ μῆκος, τὸ εὖρος κτλ.).

pĕdārĭi, ōrum, ἀ. πληθ. ἢ senatores pedarii, (pes), βουλευταὶ ἐλάττονος ἀξίας, οἳ οὐκ εἶχον δικαίωμα ἐν τῇ συγκλήτῳ γνώμην ἀποφαίνεσθαι, ἀλλὰ μόνον (ἐν τῇ διαστάσει τῶν ψηφηφορούν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

των) τοῖς ποσὶ μετέβαινον πρὸς τοῦτον ἢ ἐκεῖνον τῶν ψηφηφορούντων (pedibus ire in sententiam)· τοιοῦτοι δὲ ἦσαν παλαιότατα μὲν οἱ πλεῖστοι τῶν patres minorum gentium, ὕστερον δὲ οἱ διὰ προτέραν τιμὴν εἰσαγόμενοι μὲν εἰς τὴν βουλήν, ἀλλὰ μόνον ἕδραν ἐν αὐτῇ ἔχοντες.

Pēdăsa, ōrum, οὐ. πλ. Πήδασα, πόλις Καρίας.

1. pēdātus, ū, ἀ. (pes), προσβολή.

2. pēdātus, a, um, πόδας ἔχων.

3. pēdātus, a, um, μετχ. τοῦ pedo.

pēdes, dĭtis, ἀ. (pes)· 1) πεζός: -eo πεζὸς πορεύομαι· 2) ὁ πεζὸς στρατιώτης (ἀντίθ. eques): equites peditesque, ἱππεῖς καὶ πεζοί = ἅπαντες οἱ Ῥωμαῖοι, ἐνίοτε δὲ = οἱ πατρίκιοι καὶ οἱ δημοτικοί.

pēdester, stris, stre, (pes)· 1) πεζός, πεζικός (ἀντίθ. equester)· -exercitus, τὸ πεζόν, τὸ πεζικόν· -pugna πεζομαχία· 2) πεζὸς (ἀντίθ. maritimus, navalis)· 3) μετφ. α) πεζός, οὐ ποιητικός, oratio λόγος· β) πεζός, ἁπλοῦς, ἄνευ πάθους, sermo λόγος.

pēdētentim ἢ **pēdētemptim**, ἐπίρ. 1) (Πακούβ.) βάδην· 2) ἠρέμα, ἡσύχως, κατὰ μικρόν, διεσκεμμένως.

pēdĭca, ae, θ. (pes), ποδάγρα, πέδη, πάγη, παγίς.

pēdĭcŭlus, i, ἀ. (ὑποκ. τοῦ pes)· 1) ποδάριον, πόδιον· 2) ὁ μίσχος καρπῶν (τινων) ἢ φύλλων· 3) φθεῖρ.

pēdis, is, ἀ. καὶ θ. (pes), φθεῖρ.

pēdisĕquus (ἢ **-sĕcus**), i, ἀ. καὶ **-qua**, ae, θ. (pes, sequor), ὁ, ἡ ἀκόλουθος, ὀπαδός τινος, ἐντ. = ὁ δοῦλος, ἡ δούλη, ὁ, ἡ ἀκόλουθος.

pēdĭtātus, us, ἀ. (pedes), τὸ πεζόν, τὸ πεζικόν, ἡ πεζικὴ δύναμις (ἀντίθ. equitatus).

pēdĭtum, i, οὐ. (pedo), πορδή.

pedo, pepēdi, pedĭtum, γ'. πέρδω.

Pēducaeus, a, um, Πηδουκαῖος, τοῦ Πηδουκαίου (νόμος περὶ αἱμομιξίας).

1. pēdum, i, οὐ. κορύνη, λαγωβόλον, ἡ κυρτὴ ποιμενικὴ ῥάβδος, Βεργ.

2. Pēdum, i, οὐ. Πέδα, πόλις τοῦ Λατίου· ἐντ. **Pedānus**, a, um, Πεδανός· οὐσ. **-āni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Πεδανοί.

Pēgăsus, i, ἀ. Πήγασος, ὁ πτερωτὸς ἵππος· μετφ. ὁ ταχὺς ἄγγελος· ἐντ. 1) **Pēgăsĕus**, a, um, Πηγάσειος, μετφ. = ταχύς· 2) **Pēgasēius**, a, um, Πηγασήϊος· 3) **Pēgăsis**, ĭdis, θ. Πηγασίς· undae, ἡ Πηγασὶς κρήνη, ἡ Ἵππου Κρήνη· -πλη θ. οὐσ. **Pegasĭdes**, Πηγασίδες, αἱ Μοῦσαι.

pēge, es, θ. πηγὴ (Λατιν. fons).

pegma, ătis, οὐ. πῆγμα, μάλ. ἀνάλογεῖον.

pegmāris, e, (ἀμφίθ.) ὁ ἐπὶ τοῦ πήγματος ἱστάμενος, gladiator μονομάχος.

pējĕro ἢ **per-jūro**, α'. 1) ἐπιορκῶ, ψευδορκῶ, ψευδῆ ὅρκον ὀμνύω· 2) (Πλ.) = ψεύδομαι.

pējor, us, ἰδὲ malus,

pejus, ἐπίρ. ἰδὲ male.

pĕlăgĭus, a, um, πελάγιος.

pĕlăgus, i, οὐ. πέλαγος (Λατιν. mare)· (π.) = ὁ μέγας τοῦ ὕδατος ὄγκος.

Pelăgŏnes, num, ἀ. πλ. Πελαγόνες, ἔθνος τῆς ἀρκτώας Μακεδονίας· ἐντ. **-gonĭa**, ae, θ. Πελαγονία (χώρα καὶ πόλις).

Pĕlasgi, ōrum, ἀ. πλ. Πελασγοί, τὸ παλαιότατοι κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος καὶ πολλῶν παραλίων τῆς Μεσογείου· ἐντ. 1) **Pelasgĭas**, ădis, θ. Πελασγιάς, (π.) = Ἑλληνική, urbs· 2) **Pelasgis**, ĭdis, θ. Πελασγίς, (π.) = Ἑλληνίς· 3) **Pelasgĭcus**, a, um, Πελασγικός· 4) **Pelasgus**, a, um, Πελασγικός, Πελασγός, (π.) = Ἑλληνικός.

Pĕlēthrŏnĭus, a, um, Πελεθρόνιος, τῆς Πελεθρονίας, χώρας τῆς Θεσσαλίας, ἔνθα οἱ Κένταυροι καὶ Λαπίθαι ᾤκουν· ἐντ. οὐσ. **-nii**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Λαπίθαι.

Pēleus, ei καὶ eos, ἀ. Πηλεύς· ἐντ. 1) **Pēlĭăcus**, a, um, Πηλιακός, τοῦ Πηλίου ὄρους· 2) **Pelīdes**, ae, ἀ. Πηλείδης = ὁ Ἀχιλλεύς.

Pĕlĭas, ae, ἀ. Πελίας, βασιλεὺς τῆς Ἰολκοῦ· ἐντ. **Peliădes**, dum, θ. πλ. αἱ Πελιάδες, αἱ τοῦ Πελίου θυγατέρες.

Pĕligni, ōrum, ἀ. πλ. Πελιγνοί, ἔθνος Ἰταλίας ἐν τῇ Σαυνίτιδι· ἐντ. **Pelignus**, a, um, Πελιγνός, τῶν Πελιγνῶν, (π.) = μαγικός.

Pēlĭon, ii, οὐ. καὶ **-os**, ii, ἀ. Πήλιον, ὄρος Θεσσαλίας· ἐντ. 1) **Pelĭas**, ădis, θ. Πηλιάς, τοῦ Πηλίου ὄρους, arbor· 2) **Pelĭăcus**, a, um, Πηλιακός· **-cuspis**, Πηλιακὸν δόρυ (Ἀχιλλέως).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Pella, ae, καὶ **Pelle**, es, θ. Πέλλα, πόλις τῆς Μακεδονίας· ἐντ. **Pellaeus**, a, um, Πελλαῖος· (π.), α) = Μακεδονικός· δι Ἀλεξανδρινός· γ) = Αἰγύπτιος, ὅτι Ἀλέξανδρος ἐν Αἰγύπτῳ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἔκτισεν.

pellăcĭa, ae, θ. ἐπαγωγή, ἀπάτη.

Pellaeus, a, um, ἴδε Pella.

pellax, ācis, (pellicio), (π.), ἐπαγωγός, ἀπατηλός, ποικιλομήτης, μηχανορράφος, πανοῦργος.

pellĕcĕbrae ārum, θ. πλ. (pellicio), δελέατα, θέλγητρα.

pellectĭo, ōnis, θ. ἀνάγνωσις.

Pellēne, es, θ. Πελλήνη, πόλις τῆς Ἀχαΐας· ἐντ. **-naeus**, a, um καὶ **-nensis**, e, Πελληναῖος.

pellex, ĭcis, θ. πάλλαξ, παλλακίς, παλλακή· (ἀντίθ. uxor): -Oebalia = Ἐλένη, Tyria = Εὐρώπη, barbara = Μήδεια.

pellĭcātus, us, ἀ. παλλακεία.

pellĭcĭo ἢ perlicio, lexi, lectum, γ'. (per, lacio), ἐπάγομαι, προσάγομαι. ἑλκύω τινὰ ἢ τι.

pellĭcŭla, ae, θ. (ὑποκ. τοῦ pellis), δερμάτιον.

pellĭo, ōnis, ἀ. δερματουργός.

pellis, is, θ. (πέλλα)· 1) δέρμα (θηρίων, ὡς τὰ πολλὰ μετὰ τοῦ μαλλοῦ), δορά· -leonis, λεοντῆ· (π.) = δέρμα ἄνθρ. ἢ βατράχου· 2) = σκηνὴ στρατιωτική· ὅτι αὕτη δέρμασιν ἐστεγάζετο· 3) (π.) δερματίνη ἐσθής, διφθέρα: -es manicatae, δερμάτιναι μετὰ χειρίδων ἐσθῆτες.

pellītus, a, um, δερματοφορῶν

pello, pepŭli, pulsum, γ'. 1) ὠθῶ, κρούω, foras τὴν θύραν, humum τὸ ἔδαφος· **-mare ramis**, ταῖς κώπαις πλήττω τὴν θάλασσαν, κωπηλατῶ· p. lyram manu, τὴν λύραν (τὰς χορδὰς) πλήττω τῇ χειρί· 2) προσβάλλω, αἰσθησιν ποιῶ, ταράττω: visa nos pellunt· 3) ἐξωθῶ, ἐξελαύνω, ἐκδιώκω, ἐκβάλλω, aliquem domo τινὰ ἐκ τῆς οἰκίας· **-aliquem civitate (regno, loco) in exilium** ἐκβάλλω τινὰ τῆς πόλεως· ἐπὶ τῆς μάχης = τρέπω εἰς φυγήν, τρέπομαι, hostem τοὺς πολεμίους· ἐντ. α) μετφ. **-maestitian ex animo**, ἐξελαύνω τὴν ἀνίαν ἐκ τῆς ψυχῆς· **-sitim** σβέννυμι τὴν δίψαν· **-famem**, κορέννυμι τὴν πεῖναν· 2) (π.) **-sagittam**, ἀφίημι βέλος· γ) (Πλ.) κρατῶ τινος, animum.

pellūcĕo ἢ per-lūceo, xi, (ἄνευ σ.). γ'. 1) διαλάμπω· μετφ. honestum perlucet, τὸ τίμιον διαλάμπει· 2) διαφαίνομαι, διαφανὴς εἰμί· perlucens aether, amictus, διαφανὴς αἰθήρ, διαφανὲς περίβλημα· (π.) perlucens regia διαφανῆ βασίλεια (ὅτι οἱ τοῖχοι πλήρεις ῥηγμάτων εἰσίν)· p. avena, σύριγξ πολλὰς ὀπὰς ἔχουσα· p. oratio, λόγος σαφής.

pellūcĭdŭlus, a, um (ὑποκ. τοῦ pellucidus), (π.) ἱκανῶς διαφανής.

pellūcĭdus, a, um (pellueo)· 1) λαμπρός, stella ἀστήρ· 2) διαφανής, membrana· (μ.) homo p. ἀνὴρ διαφανῆ ἐσθῆτα φέρων.

Pĕlŏponnēsus, i, θ. Πελοπόννησος· ἐντ. 1) **-nnēsĭăcus**, a, um, Πελοποννησιακός· **-nnesĭus**, a, um, Πελοποννήσιος· **-nnesĭi**, ōrum, a, πλ. οἱ Πελοποννήσιοι.

Pĕlops, ŏpis, ἀ. Πέλοψ· ἐντ. 1) **Pelopēias**, ădis, θ. Πελοπηΐας, Πελοπηΐς· 2) **Pelopēius**, a, um καὶ **Pelopēus**, a, um, Πελοπήϊος, Πελόπειος· 3) **Pelopĭdae**, ārum, ἀ. πλ. Πελοπίδαι.

pĕlōris, ĭdis, θ. πελωρίς, εἶδος μεγάλης κογχης.

Pĕlōrum, i, οὐ. καὶ **-ros**, i, ἀ. Πέλωρος, Πελωριάς, ἀκρωτήριον τῆς Σικελίας· ὡσαύτ. δὲ καλεῖται **Pelorĭas**, ădis, θ. Πελωριὰς ἄκρα, καὶ **Pelōris**, ĭdis, θ. Πελωρίς.

pelta, ae, θ. πέλτη, μικρὰ καὶ ἐλαφρὰ μηνοειδὴς ἀσπίς.

peltastae, ārum, ἀ. πλ. πελτασταί.

Pēlūsĭum, ii, οὐ. Πηλούσιον, πόλις τῆς Αἰγύπτου. ἐντ. **Pelusiăcus** καὶ **Pelusĭus**, a, um, Πηλουσιακός, Πηλούσιος.

pelvis, is, ἀ. πέλις, λεκάνη.

pĕnārĭus, a, um, (penus), τοῦ σίτου· cella -a, σιτοβολών.

pĕnātes, tum, ἀ. πλ. πατρῷοι θεοί, οἱ μύχιοι ἢ ἔρκιοι θεοί, οἱ προστάται τοῦ οἴκου· ἐντ. = οἰκία· (π.) = ναός.

pĕnātĭger, a, um, (penates, gero), ὁ τοὺς πατρῴους θεοὺς φέρων = ὁ Αἰνείας.

1. pendĕo, pependi, pensum, ē'. 1) κρέμαμαι, ἐξήρτημαι, ex arbore ἐκ τοῦ δένδρου, de collo alicujus ἀπὸ τοῦ τραχήλου τινός· telum -et clypeo τὸ βέλος ἐμπαγὲν τῇ ἀσπίδι κρέμαται,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2) ἐπὶ πέτρας = κρέμαμαι, ἐπικρέμαμαι· 3) (ὡς τὰ πολλὰ π.), κρέμαμαι, αἰωροῦμαι: tellus -et in aëre· p. in summo fluctu, αἰωροῦμαι ἐν τῇ κορυφῇ τοῦ κύματος· ἐντ. μετρ. α) ἐπὶ προσώπ. αἰωροῦμαι, ταλαντεύομαι, μετέωρός εἰμι· β) ἐπὶ πραγμ. ἀστατῶ, ἄστατός εἰμι· γ) ἵσταμαι, οὐ προχωρῶ: opera interrupta -ent = οὐ προχωροῦσιν· 4) μετρ. α) ἐξήρτημαι ἔκ τινος: -ex (π. de) aliquo ἔκ τινος, ex fortuna ἐκ τῆς τύχης, aliunde ἐξ ἄλλων· β) (π. καὶ μ.) -ab ore alicujus ἐκ τοῦ στόματός τινος κρέμαμαι, προσέχω τινί· γ) (π.) διατρίβω, μακρὸν καταμένω.

2. pendo, pependi, pensum, **γ'**. 1) (ἀρχ. καὶ μ.) σταθμῶμαι, ζυγοστατῶ, lanam τὸ ἔριον· ἐντ. μετρ. α) σταθμῶμαι, ἐξετάζω, μετρῶ, κρίνω τι, ex veritate τῇ ἀρετῇ· β) -aliquem magni, plurimi, τιμῶ τινα πολλοῦ, πλείστου· flocci, ἐν οὐδενὶ λόγῳ τίθεμαί τι· ἐντ. ἢ μετχ. **pensus**, a, um, ἐπιθετικ. (**-ius**), τίμιος, (λόγου) ἄξιος, μάλ. ἐν τοῖς nihil (nec quicquam) pensi habeo, οὐδενὸς μέλει μοι, οὐδενὸς φροντίζω· γ) (π. καὶ μ.) σταθμὸν ἢ βάρος ἔχω, ἕλκω, tantundem ταὐτὸ· μετρ. = τιμὴν ἢ ἀξίαν ἔχω· 2) ἀποτίνω, τελῶ τι, alicui pecuniam τινὶ ἀργύριον· ἐντ. -poenas, ποινὰς τίνω.

pendŭlus, a, um, (pendeo)· (π. καὶ μ.) 1) κρεμάμενος, κρεμαστός· 2) μετρ. αἰωρούμενος, ἀστατῶν, ἄστατος, ἀβέβαιος, ἀμφίβολος.

pēne, ἐπίρ. ἴδε paene.

Penēis, **Penēus**, ἴδε Peneus.

Pēnĕlŏpa, ae, ἡ **-pe**, es, θ. Πηνελόπη, **Πηνελόπεια**· ἐντ. **-pēus**, a, um, Πηνελόπειος.

pĕnes, πρόθ. μετ' αἰτ. 1) παρά τινι, ἔν τινι, ἐπί τινι· potestas (jus, imperium) est p. eum· ὡσαύτ. eloquentia est p. eum, εὐγλωττίαν οὗτος ἔχει· ἐντ. p. me sum, ἐν ἐμαυτῷ εἰμι· 2) = apud.

Penestae, ārum, ἀ. πλ. Πενέσται, ἔθνος τῆς Ἑλληνικῆς Ἰλλυρίας.

penetrābĭlis, e, (penetro)· 1) διαβυτικός, εἰσδεόμενος, telum, frigus· 2) τρωτός, corpus.

pĕnetrālis, e, (συγγεν. τῷ penetro καὶ penitus)· 1) (ἀρχ.) = penetrabilis· 2) μύχιος: dii penetrales = penates, ὃ ἰδέ. 3) οὐσ. **-āle**, is, οὐ, μᾶλλον δὲ πληθ. **-alĭa**, ium, οὐ. πλ. ὁ μυχὸς οἰκίας, μάλ. ὁ μυχὸς ναοῦ.

pĕnĕtro, **α'**. (συγγ. τῷ penus, penitus)· 1) (ἀρχ. καὶ μ.) εἰσδύνω τι, εἰσω τινὸς τίθημί τι· -me, εἰσδύομαι, μάλ. -me in fugam διαδύομαι (τρέπομαι) εἰς φυγήν· -me foras ex aedibus, διεκδύομαι (ἐξέρχομαι) ἐκ τῆς οἰκίας· 2) (π. καὶ μ.) διαδύομαι, εἰσδύομαι, locum τόπον· ἐντ. μετρ. id -at animum altius, τοῦτο βαθύτερον τὴν ψυχὴν εἰσδύεται.

Penēus, ἡ **-ēos**, i, ἀ. Πηνειός, ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας· ἐντ. 1) **Penēius** καὶ **Penēus**, a, um Πηνήϊος· 2) **Penēis**, ĭdis, θ. Πηνηΐς.

pēnĭcillus, i, ἀ. ἢ **-lum**, i, οὐ. (ὑποκ. τοῦ peniculus), γραφίς, μάλ. ἡ τριχίνη γραφίς (ὁ χρωστὴρ) τῶν ζωγράφων· μετρ. = ὁ τῆς λέξεως τρόπος (τὸ ὕφος).

pēnĭcŭlus, i, ἀ. (ὑποκ. τοῦ penis), (Πλ.)· 1) τὸ κάλλυντρον (κοιν. βαύρτσα)· 2) σπογγίον.

pēninsŭla, ἴδε paeninsula.

pēnis, is, ἀ. 1) (ἀρχ.) ἡ οὐρά. 2) τὸ πέος, ἡ πόσθη· μ. τρ. = ἡ πορνεία.

pĕnĭte, ἐπίρ. ἐνδομύχως, ἔνδον.

1. penĭtus, a, um, οὐ. ἔνδον ἔχων.

2. penĭtus (penus 1) ἐπίθ. us, a, um, (ὑπερθ. -issimus), μύχιος, ἐνδόμυχος· -issimus, ἐνδότατος· Scythae -issimi, οἱ μυχαίτατα οἰκοῦντες Σκύθαι. 2) ἐπίρ. α) μυχοῖ, ἐν τῷ μυχῷ, ἔνδον: -in Thraciam, εἰς τὸν μυχὸν τῆς Θράκης· defodio p. βαθέως κατορύττω· μετρ. p. do me in causam, βαθέως εἰσδύομαι εἰς τὴν αἰτίαν· β) = ἄρδην, πάμπαν, παντελῶς· (π. καὶ μ.) μετὰ συγκρ. καὶ ὑπερθετ. ἀντὶ τοῦ longe, μακρῷ, λίαν: -crudelior, -infestissimus· γ) ἀσμένως, rogo ἐρωτῶ. Κικέρ.

Penĭus, ii, ἀ. Πενιός, ποταμὸς Κολχίδος.

penna, ae, θ. (πρβλ. pinna)· 1) πτερόν, πτερά, (τὰ μείζονα καὶ σκληρότερα πτερὰ τῆς πτέρυγος, πρβλ. pluma)· 2) (π.) πληθ. = πτέρυγες· (ἐπ' ἴσης καὶ αἱ τῶν ἐντόμων): verto -as (π.), ἀφίπταμαι· ἐντ. α) τὸ τοῦ βέλους πτερόν, καὶ (π.) = τὸ βέλος· β) (π.) = πτῆσις ὀρνίθων τινῶν καὶ ὁ ἐκ ταύτης οἰωνός.

pennātus, a, um, πτερωτός.

penniger, a, um, πτεροφόρος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Penninus, a, um, Ποίνινος, τῶν Ποινίνων Ἄλπεων· P. mons, τό Ποίνινον ὄρος (= ὁ μέγας ἅγιος Βερνάρδος)· P. iter, ἡ ὑπὲρ τὸ Ποίνινον ὄρος πορεία.

pennĭpes, ĕdis, ἐπίθ. πτερόπους.

penni-pŏtens, ntis, πτερωτός.

pennŭla, ae, θ. πτερύγιον.

pensĭlis, e, (pendeo), (π. καὶ μ). κρεμαστός, κρεμάμενος: facio me p. = κρέμαμαι, αἰωροῦμαι (ἐπὶ λίαν ὑψηλοῦ οἰκοδομήματος κ. τ. ὅμ.).

pensĭo, ōnis, θ. (pendo)· 1) ἀπότισις· 2) (μ.) α) ἡ μίσθωσις, τὸ ἐνοίκιον· β) τὸ μίσθωμα·

pensĭto, ā᾽. (penso)· 1) (μ.) σταθμῶμαι, ζυγοστατῶ τι· 2) ἀποτίνω τι· vectigalia, τελῶ φόρον· 3) (μ.) σταθμῶμαι, ἐξετάζω τι, σκέπτομαι περί τινος, aliquid καὶ de re aliqua· ἐντ. 4) (μ.) = παραβάλλω, rem cum re τι πρός τι,

penso, ā᾽. (pendo)· 1) (σπ.) σταθμῶμαι, ζυγοστατῶ, σηκῶ, aurum χρυσόν· ἐντ. μετφ. α) (=compenso), ἀντισηκῶ, ἐξισῶ τι, ἀμείβομαί τι· β) σταθμῶμαι, ἐξετάζω τι· γ) κρίνω, aliquem ex factis· 2) (π.) τίνω, ἀποτίνω, poenas ποινάς.

pensum, i, οὐ. (μετχ. τοῦ pendo)· 1) τό (ἡμερήσιον) ἔργον, ἡ ἐργασία· 2) μετφ. τό (προσταχθέν) ἔργον, τό καθῆκον: conficio p. meum.

pensus, a, um, μετχ. τοῦ pendo.

pentămĕter, tri, ă. πεντάμετρος.

Pentĕlĭcus mons, Πεντελικόν ὄρος· ἐντ. **Pentellĭcus**, a, um, Πεντελικός, Πεντελήσιος.

pentēris, ĭdis, θ. πεντήρης (ναῦς).

Penthĕsĭlēa, ae, θ. Πενθεσίλεια, βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων.

Penthĕus, i καὶ eos, ă. Πενθεύς, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν· ἐντ. α) **Penthēus**, a, um Πενθήϊος, τοῦ Πενθέως· β) **-thīdes**, ae, ă. Πενθίδης.

pēnūrĭa, ae, θ. (συγγ. τῷ πεῖνα), ἀπάνις, ὀλιγότης, ἀπορία (ἀντίθ. copia.)

pĕnus, ŏris, οὐ. ἦ **-nus**, us, καὶ i, θ. ἦ **-num**, i, οὐ. (ὅ,τι ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐστί, μάλ.) τὰ ἐπιτήδεια, τὰ σιτία, ἡ τροφή.

Pĕpărēthus, ἡ **-thos**, i. Πεπάρηθος, νῆσος, ἡ τανῦν Σκόπελος.

peplum, i, οὐ. ἦ **-los**, i, ă. πέπλον, πέπλος, εὐρὺ περιβόλαιον τῶν Ἑλληνίδων, μάλ. τῶν Ἀθηναίων.

per, προθ. μετ᾽ αἰτ. 1) ἐπὶ τόπου· α) διά τινος: p. forum, διὰ τῆς ἀγορᾶς, per mare, διὰ θαλάσσης· β) ἀνά τι, κατά τι, κατά τινος: -montes ἀνὰ τὰ ὄρη· -vias, κατὰ τὰς ὁδούς. -caput κατὰ κεφαλῆς· 2) ἐπὶ χρόνου (ἐπὶ διαρκείας)· διά τινος, κατά τι, παρά τι: -decem dies, διὰ δέκα ἡμερῶν· -triennium, διὰ τριετίας· -ludos, κατὰ τοὺς ἀγῶνας. -totam vitam, παρ᾽ ὅλον τὸν βίον· -somnum, καθ᾽ ὕπνον· 3) ἐπὶ ὀργάνου, τρόπου, αἰτίας κτλ. διά τινος, διά τι: -servum, διὰ δούλου· per Ciceronem, διὰ Κικέρωνος· -litteras, δι᾽ ἐπιστολῶν· -se, καθ᾽ ἑαυτόν, δι᾽ ἑαυτόν. -virtutem, δι᾽ ἀρετῆς, (μετ᾽ ἀρετῆς· -jocum, διὰ παιδιᾶς, ἐν παιδιᾷ· 4) ἐπὶ ὅρκου καὶ παρακλήσεων· πρός τινος, νή τινα: -deos, πρὸς θεῶν. -jovem, νὴ τὸν Δία· 5) ἐπὶ τοῦ πόρρωθεν αἰτίου· ἕνεκά τινος: -me licet, ἕνεκά γ᾽ ἐμοῦ ἔξεστι, τὰ κατ᾽ ἐμὲ οὐ κωλύω· -aetatem, τῆς ἡλικίας γ᾽ ἕνεκα· 6) ἐπίρρημ. πέρι (Ὁμηρ.), πάνυ: -mihi videtur, πάνυ μοι θαυμαστὸν δοκεῖ· -. Ἐν συνθέσει ἡ per σημαίνει· α) μετὰ ῥημάτων τὴν τελείαν πλήρωσιν ἢ τὴν ἐπίτασιν τῆς ἐννοίας αὐτῶν, οἷον perficio, διαπράττω, perdoleo, ἀφύδρα λυποῦμαι· β) μετ᾽ ἐπιθέτων καὶ ἐπιρρημ. ἐπίτασιν καὶ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν περί, πάνυ, οἷον perpulcher περικαλλής, πάνυ καλός.

pĕra, ae, θ. πήρα.

pĕr-absurdus, a, um, πάνυ ἄτοπος.

pĕr-accomŏdātus, a, um, πάνυ ἁρμόδιος, πάνυ εὔκαιρος.

pĕr-ăcer, cris, cre, πάνυ δριμύς.

pĕ-ăcerbus, a, um, πάνυ πικρός.

pĕr-ăcesco, ăcŭi, ī᾽. διαπικραίνομαι· μετφ. δύσθυμος γίγνομαι, ἀγανακτῶ.

pĕractĭo, ōnis, θ. διάνυσις.

pĕr-ăcūte, ἐπίρ. πάνυ ὀξέως, πάνυ εὐστόχως, πάνυ ἀγχίνως.

pĕr-ăcūtus, a, um, 1) πάνυ ὀξύς. 2) πάνυ διάτορος, vox φωνή· 3) πάνυ εὐσύνετος, πάνυ ἀγχίνους.

pĕr-ădŏlescens, ntis, πάνυ νέος.

pĕr-ădŏlescentŭlus, i, ă. (ὑποκορ.) πάνυ μειράκιον.

1. **Pĕraea**, ae, θ. Περαία, πόλις Ἀργαλίδος.

2. **Peraea**, ae, θ. Περαία (ὑπον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γῆ), ἡ πέραν ποταμοῦ ἢ θαλάσσης γῆ.

pĕr-aeque, ἐπίρ. πάνυ ἐξ ἴσου, πάνυ ὁμοίως, (ἄνευ διαφορᾶς).

pĕr-agĭto, α΄. 1) (μ.) διακινῶ, ἀνακινῶ τι· 2) μετφ. α) διαταράττω, ἐνοχλῶ, προσβάλλω, hostes τοῖς πολεμίοις· β) κεντρίζω, παροξύνω τινά.

pĕr-ăgo, ēgi, actum, γ΄. 1) (π.) περιάγω, περιελαύνω, pecus τὸ ποίμνιον· ἐντ. -fretum, διαπλέω τὴν θάλασσαν· -latus ense, διελαύνω τὸ ξίφος διὰ τῆς πλευρᾶς· 2) διαπράττομαι, ἀποτελῶ, ἐπιτελῶ, τελειῶ τι, iter, inceptum· -vitam, aetatem, διάγω τὸν βίον· tempus peragitur, ὁ χρόνος παρέρχεται· -dona, τὴν διανομὴν τῶν δώρων τελειῶ· μέλ. α) ἐπὶ λόγου· διέρχομαι, διεξέρχομαι, ἐκτίθημί τι, res gestas, sententiam· β) -accusationem, διεξάγω τὴν κατηγορίαν· ἐντ. p. reum, εἰσάγω τινὰ εἰς δίκην καὶ τὴν τούτου καταδίκην διαπράττω.

pĕrăgrātĭo, ōnis, θ. περιοδεία.

pĕrăgro, α΄. (μ.) καὶ **-gror**, ἀποθ. α΄. (per, ager)· 1) διοδεύω, περιοδεύω, provincias· 2) (μ.) περιπλέω, litora· 3) μετφ. α) ζητῶ, ἐρευνῶ τι· β) ἀμετ. fama -āvit, ἡ φήμη διεδόθη· -per animos, ἐπενεργῶ ἐπὶ τῶν ψυχῶν.

pĕr-ămans, ntis, ὑπερφιλῶν τινα.

pĕr-ămanter, ἐπίρ. πάνυ φιλικῶς.

pĕr-ambŭlo, α΄. (π. καὶ μ.)· 1) διοδεύω, διέρχομαι, περιέρχομαι, multas regiones· 2) (ἐπὶ ἰατροῦ) ἐπισκαπῶ, ἐπισκέπτομαι, aegrotos τοὺς ἀσθενεῖς.

pĕr-ămoenus, a, um, πάνυ τερπνός.

pĕr-amplus, a, um, πάνυ μέγας.

pĕr-anguste, ἐπίρ. πάνυ στενῶς.

pĕr-angustus, a, um, πάνυ στενός.

pĕranno, α΄. (per, annus), διενευτιάζω, ἓν ἔτος ζῶ, Σουητ.

pĕr-antīquus, a, um, πάνυ παλαιός, παμπάλαιος.

pĕr-appŏsĭtus, a, um, πάνυ ἐπιτήδειος.

pĕr-arduus, a, um, πάνυ χαλεπός.

pĕr-ārgūtus, a, um, πάνυ ἀγχίνους, πάνυ εὐφυής, Κικέρ.

pĕr-armo, α΄. (μ.), ἐξοπλίζω.

pĕr-ăro, α΄. (π. καὶ μ.)· 1) διαυλακίζω τι· -pontum, διαπλέω τὸν πόντον· 2) μετφ. γράφω, epistolam.

pĕrātim, ἐπίρ. (pera), διὰ τῆς πήρας.

pĕr-attente, ἐπίρ. πάνυ προσεκτικῶς.

pĕr-attentus, a, um, πάνυ προσεκτικός.

pĕr-audiendus, a, um, (Πλ.) πάνυ ἀξιάκουστος.

pĕr-bacchor, ἀποθ. α΄. διέρχομαι βακχεύων, διάγω ἐν πότοις καὶ κώμοις, multos dies πολλὰς ἡμέρας.

per-beātus, a, um, πάνυ εὐδαίμων.

per-bēlle, ἐπίρ. πάνυ χαριέντως.

per-bĕne, ἐπίρ. πάνυ καλῶς.

per-bĕnĕvŏlus, a, um, πάνυ εὔνους.

per-bĕnigne, ἐπίρ. πάνυ φιλοφρόνως, πάνυ εὐνοϊκῶς.

Perbĭbĕsĭa, ae, θ. (Πλ.) ἡ τῆς Ὑπερποσίας ἢ τῆς Πολυποσίας χώρα.

per-bĭbo, bibi, γ΄. (π. καὶ μ.)· 1) καταπίνω, ἐμπίνω, πίνω τι· μετφ. πνευματικῶς εἰσδέχομαι, μανθάνω τι· 2) ἐμπίπλαμαί τινος, rabiem λύσσης. 3) ἐκπίνω, ἐκμύζω τινός τι.

per-bĭto, γ΄. (ἀρχ.)· 1) διαβαίνω, πορεύομαι, in Siciliam· 2) = pereo, ἀπόλλυμαι.

per-blandus, a, um, πάνυ κολακευτικός, πάνυ ἐπαγωγός.

per-bŏnus, a, um, πάνυ καλός.

per-brĕvis, e, πάνυ βραχύς.

per-brĕvĭter, ἐπίρ. πάνυ βραχέως.

per-caedo, cĕcīdi, γ΄. (μ.), κατακόπτω, exercitum τὸν στρατόν.

per-călĕfăcĭo, fēci, factum, γ΄. διαθερμαίνω τι· -παθητ. -calefĭo, factus sum, fieri, διαθερμαίνομαι.

1. per-callesco, lŭi, γ΄. διαθερμαίνομαι.

2. per-călesco, calŭi, γ΄. 1) τολοῦμαι, σκληροῦμαι, ἀναίσθητος γίγνομαι· 2) πάνυ ἔμπειρός τινος γίγνομαι, ἀκριβῶς ἐπίσταμαί τι.

per-cārus, a, um, πάνυ τίμιος, πολλοῦ ἄξιος, πάνυ προσφιλής.

per-cautus, a, um, πάνυ φυλακτικός.

per-cĕlĕber, bris, e, πάνυ ἔνδοξος.

per-cĕlĕbro, α΄. διαθρυλῶ, rem.

per-cĕler, ĕris, e, πάνυ ταχύς.

pĕr-cĕlĕrĭter, ἐπίρ. πάνυ ταχέως.

percello, cŭli, culsum, γ΄. 1) προσαράττω τινά τινι, τύπτω τινά τινι· 2) καταράσσω, καταβάλλω, ἀνατρέπω, aliquem, arborem· Ἐντ. μετφ. α) ἀνατρέπω, καταλύω, imperium, rempublicam· β) καταβάλλω, καταπολεμῶ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

nostes· γ) καταπλήττω, ἐκπλήττω, .ταφοβῶ, aliquem, civitatem.

per-censĕo, censŭi, (ἄνευ σ.), 6′. 1) ἐξετάζω, ἐξέτασιν ποιοῦμαι, καταριθμῶ, captivos τοὺς αἰχμαλώτους· ἐντ. = μετρῶ, ἀναμετρῶ, acceptam cladem· 2) ἐξετάζω, κρίνω, κριτικῶς διέρχομαι, orationem· 4) περιερχόμενος ἐξετάζω, Thessaliam τὴν Θεσσαλίαν.

percepta, ōrum, οὐ. πλ. (σπ.), τὰ θεωρήματα, τὰ ἀξιώματα, οἱ κανόνες, artis τῆς τέχνης.

perceptĭo, ōnis, θ. (percipio)· 1) συλλογή, frugum καρπῶν· 2) μετφ. κατάληψις, κατανόησις, γνῶσις.

percīdo, cīdi, cīsum, γ′. (per, caedo), κατακόπτω, καταθραύω.

percĭo, cīvi, cĭtum, δ′. καὶ (συνηθέστ.) **per-cieo**, cīvi, cĭtum, 6′. 1) διακινῶ, κινῶ, ἐντ. = ἐρεθίζω τινά· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δὲ εὔχρηστόν ἐστιν ἐν τῇ μετχ. **percĭtus**, a, um, κεκινημένος, παροξυνθείς, ἐρεθισθείς, ira ὑπ ὀργῆς, amore ὑπ' ἔρωτος· καὶ ἐπιθετ. = εὐκίνητος, εὐερέθιστος, ὁρμητικός· 2) (Πλ.) καλῶ τινα, impudicum ἀναιδῆ.

percĭpio, cēpi, ceptum, γ′. (per, capio)· 1) λαμβάνω, συλλέγω, fruges καρπούς· 2) λαμβάνω, δέχομαι, praemia βραβεῖα, hereditatem κληρονομίαν· 3) λαμβάνω, ἀναλαμβάνω, ἀναδέχομαι, rem in se· 4) (ἀρχ.) καταλαμβάνω τι, κρατῶ τινός· horror -it membra, φρίκη τὰ μέλη κατέλαβεν. Ἐντ. μετφ. α) (τῇ διανοίᾳ) λαμβάνω τι, ἐντ. = καταλαμβάνω, κατανοῶ, ἢ = μανθάνω· habeo aliquid perceptum, ἔχω τι μεμαθηκώς· β) (ταῖς αἰσθήσεσι) λαμβάνω τι, ἐντ. = αἰσθάνομαί τι· -aliquid oculis ὁρῶ τι, auribus ἀκούω τινός· -voluptatem, dolorem, ἐγγίγνεταί μοι ἐπιθυμία, λύπη.

percīsus, a, um, μετχ. τοῦ percido

percĭtus, a, um, μετχ. τοῦ percĭo

percīvīlis, e, λίαν εὐπροσήγορος.

per-cognosco, (nōvi), nĭtum, γ′. καταγιγνώσκω, ἀκριβῶς γιγνώσκω, aliquem τινά.

1. **per-cōlo**, α′. 1) διηθῶ, διυλίζω, humorem τὸ ὕδωρ· 2) terra p. imbres, ἡ γῆ δέχεται ἐν ἑαυτῇ τοὺς ὑετούς.

2. **per-cŏlo**, colŭi, cultum, γ′. (ἀρχ. καὶ μ.)· 1) ἐξεργάζομαι, ἀποτελῶ, τελειῶ τι· 2) πάνυ κοσμῶ, feminam· 3) -aliquem aliqua re, πάνυ τιμῶ τινά τινι.

per-cŏmis, e, πάνυ φιλόφρων.

per-commŏde, ἐπίρ. πάνυ ἐπιτηδείως, πάνυ ἁρμοδίως, πάνυ εὐκαίρως.

per-commŏdus, a, um. (Λίβ.), πάνυ ἐπιτήδειος, πάνυ ἐπικαίριος.

percontātĭo, ōnis, θ. πύστις, ἐρώτησις, ἀνάκρισις· -em facio, ἀνάκρισιν ποιοῦμαι.

percontātor, ōris, ἀ. (π.), ὁ διαπυνθανόμενος, ὁ ἀνακρίνων.

percontor, ἀποθ. α′. καὶ (ἀρχ. καὶ μ.) **-to**, α′. (per, contus), πυνθάνομαί τι παρά τινος, ἐρωτῶ τινά τι ἢ περί τινος, aliquid ex (ab) aliquo, καὶ aliquem de re aliqua.

percontŭmax, ācis, ἐπίθ. (κωμ.), πάνυ ἀδιάτρεπτος, πάνυ ἰσχυρογνώμων.

per-cōpiōsus, a, um, (μ.) πάνυ ἄφθονος (ἐν λόγοις) = εὔπορος λόγων.

per-cŏquo, coxi, coctum, γ′. (π. καὶ μ.)· 1) διέψω, carnem τὸ κρέας· 2) πεπαίνω, uvas τὰς σταφυλάς. 3) διακαίω, ἡλιῶ: percocti viri, ἡλιωμένοι ἄνδρες = Αἰθίοπες· 4) διαθερμαίνω, humorem τὸ ὕδωρ.

per-crēbesco, (**-bresco**), brŭi, γ′. 1) πολὺς γίγνομαι, ἐπικρατῶ, ἐκνικῶ· 2) διαδίδομαι, διαθρυλοῦμαι, διαβοῶμαι, γνωστὸς γίγνομαι.

per-crĕpo, α′. περιηχῶ, μέγα ἠχῶ.

per-crăcĭo, α′. (Πλ.) πάνυ ἀνιῶ.

per-cŭpĭdus, a, um, πάνυ ἐπιθυμητικός· -tui, πάνυ εὐνοϊκός σοι.

per-cŭpio, γ′. πάνυ ἐπιθυμῶ.

per-cūriōsus, a, um, πάνυ περίεργος.

1. **per-cūro**, α′. τελείως θεραπεύω, vulnus τὸ τραῦμα· μετφ. -mentem.

2. **per-curro**, cŭcurri ἢ curri, cursum, γ′. 1) ἀμετ. διατρέχω, διέρχομαι, per mare διὰ θαλάσσης, ad forum τὴν ἀγοράν· 2) μεταβ. διατρέχω, διεξέρχομαί τι, agrum· ἐντ. μετφ. p. honores, τὰς τιμάς διατρέχω, ἐφεξῆς (τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην) λαμβάνω· μάλ. τῷ λόγῳ (τῇ γραφῇ) ἐπιτρέχω τι, συντόμως διεξέρχομαί τι, συντόμως διηγοῦμαί τι· -paginas, ἐπιτροχάδην ἀναγινώσκω· -aliquid animo, ταχέως τῇ ψυχῇ περιοδεύω ἢ θεωρῶ τι· 3) -ad aliquem, τρέχω πρός τινα·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

4) περιτρέχω τι, conventus τὰς συνόδους.

percursātio, ōnis, θ. (percurso), ταχεῖα περιοδεία, Italiae τῆς Ἰταλίας.

percursio, ōnis, θ. (percurro), ἐπιτροχασμός, σύντομος διήγησις· ἐντ. animi p. multarum rerum, ἡ τῆς ψυχῆς ταχεῖα θεώρησις πολλῶν πραγμάτων.

per-curso, α'. 1) μεταβ. (μ.) διατρέχω, ripas τὰς ἀκτάς· 2) ἀμετ. πλανῶμαι, Λ/6.

percussio, ōnis, θ. (percutio)· 1) πλῆξις, τύψις, capitis τῆς κεφαλῆς· -digitorum, ἡ ἀπολάκησις τῶν δακτύλων· 2) τεχν. ὅρ. ἐν τῇ μετρ. = ἡ βάσις, ὁ ῥυθμός.

percussor, ōris, ἀ. (percutio), ὁ πλήξας, ἐντ. = ὁ φονεύς, ὁ δολοφόνος.

percussus, us, ἀ. = percussio.

percŭtio, cussi, cussum, γ'. (per, quatio)· 1) διακεντῶ, διαπείρω, διατιτρώσκω, aliquem τινά, pectus alicui τὸ στῆθός τινος. -venam alicui, φλεβοτομῶ, ἀφαιμάττω τινά· ἐντ. α) ἀποκτείνω, aliquem securi τινὰ πελέκει· -hostem, καταβάλλω τὸν πολέμιον· β) (μ.) -foedus, σπονδὰς ποιοῦμαι· γ) (μ.) -fossam, = τάφρον ὀρύττω· 2) πατάσσω, πλήττω, τύπτω τινά, aliquam· -januam, κόπτω (κρούω) τὴν θύραν· percussus fulmine ἢ de coelo, κεραυνῷ πληγεὶς ἢ βληθείς· ἐντ. α) (μ.) -numum, κόπτω νόμισμα· β) (π.) -lyram, κρούω τὴν λύραν· γ) (π.) -pennas, τινάσσω τὰς πτέρυγας· δ) μετφ. πλήττω, ἐκπλήττω, ἰσχυρὰν αἴσθησιν ποιῶ, σφόδρα ἅπτομαί τινος: illud animum -it· ε) φρενακίζω, ἀπατῶ τινα.

perdĕcōrus, a, um, (μ.), πάνυ εὐπρεπής.

per-dēlīrus, a, um (Λουκρ.), πάνυ παράφρων.

perdeo, (ἀρχ.) = pereo.

per-difficĭlis, e, (-limus), πάνυ χαλεπός, πάνυ δυσχερής.

perdifficĭlĭter, ἐπίρ. πάνυ χαλεπῶς.

per-dignus, a, um, πάνυ ἄξιος.

per-dīligenter, ἐπίρ. πάνυ ἐπιμελῶς.

per-disco, dĭdĭci, γ'. καταμανθάνω

per-diserte, ἐπίρ. πάνυ εὐεπῶς.

perdĭte, ἐπίρ. (perditus)· 1) κακούργως, πονηρῶς· 2) σφόδρα, ἀκρατῶς.

perdĭtor, ōris, ἀ. διαφθορεύς, κατοστροφεύς (ἀντίθ. servator).

perdĭtus, a, um, (-ior, -issimus), (μετχ. τοῦ perdo)· 1) ἀπολωλώς, διεφθαρμένος, ἀπεγνωκώς, ἄνελπις· res, valetudo· 6) ἀκρατής, ἀκόλαστος, amor γ) -luctu, εἰς μέγα πένθος περιπεσών· δ) = ἀπολωλώς, διεφθαρμένος, ἐξώλης, πονηρός, φαῦλος, ἀνόσιος, μιαρός.

per-dĭu, ἐπίρ. πάνυ πολὺν χρόνον.

perdĭus, a, um (per, dies), (μ.), πανημέριος (=δι' ὅλης τῆς ἡμέρας).

perdĭūturnus, a, um, (Κικέρ.), πάνυ πολυχρόνιος.

per-dīves, ĭtis, πάνυ πλούσιος.

perdix, ĭcis, ἀ. καὶ θ. πέρδιξ.

perdo, dĭdi, dĭtum, γ'. (ἀντὶ pessum, do)· 1) ἀπόλλυμι, λυμαίνομαι, διαφθείρω, amicos τοὺς φίλους, rempublicam τὴν πολιτείαν, fruges τοὺς καρπούς· ἐντ. α) (ἐπὶ ἀρᾶς): di te perduint (ἀρχ. ὑποτακτ.) = ὀλέσειάν σε οἱ θεοί· β) (π.) ἀποκτείνω, serpentem ὄφιν· γ) ἀναλίσκω, δαπανῶ fortunas· δ) ἀπόλλυμι, ἀποβάλλω, vitam τὴν ζωήν, spem τὴν ἐλπίδα· ε) (κωμ.) - nomem = ἐπιλανθάνομαι· - Παθητ. δὲ τούτου ἐστὶ τὸ pereo = ἀπόλλυμαι.

per-dŏcĕo, docŭi, doctum, ϐ'. 1) ἐκδιδάσκω, διδάσκω τινά τι· 2) (μ.) = περιφανῶς δείκνυμί τι.

per-docte, ἐπίρ. (Πλ.) πάνυ σοφῶς

per-doctus, a, um, πάνυ ἐπιστήμων, πάνυ πεπαιδευμένος, πάνυ σοφός.

per-dŏlĕo, dolŭi, dolĭtum, ϐ'. 1) σφόδρα λυποῦμαι· 2) id p. τοῦτο λυπεῖ.

per-dolesco, dolŭi, γ'. σφόδρα ἀλγῶ.

per-dŏmo, domŭi, domĭtum, α'. 1) καταδαμάζω, tauros· ἐντ. = καταγωνίζομαι, χειροῦμαι, καταδουλῶ, Latium, gentes· 2) (μ.) διαφύρω τι.

per-dormisco, γ'. ἐπὶ πολὺ καθεύδω.

per-dūco, duxi, ductum, γ'. 1) διάγω, μετάγω, προσάγω, ἄγω, aliquem ad aliquem τινὰ πρός τινα, legiones in Allobroges τὰς λεγεῶνας ἐπὶ τοὺς Ἀλλοβρόγας· ἐντ. α) (Κικέρ.) μαστροπεύω, προαγωγεύω τινά· β) ἄγω, κατασκευάζω, viam ὁδόν, murum τεῖχος, fossam τάφρον· γ) ἄγω, ὀχετεύω aquam ὕδωρ· 2) μετφ. α) προάγω, προδιδάζω, ἀναδιδάζω τινά, ad hono-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

res εἰς τιμάς· -rem eo, ut κτλ. εἰς τοῦτο τὸ πρᾶγμα προάγω, ὥστε κτλ. -it rem disputatione, τὸ πρᾶγμα τῇ διατριβῇ (=τῇ συζητήσει) προήγαγεν· -ad centesimum annum = ζῶ μέχρι τοῦ ἑκατοστοῦ ἔτους· β) προάγω, πρατρέπω τινά εἴς τι, πείθω, ἀναπείθω, καταπείθω τινά: quum -ĕre eum non posset· 3) (π.) περιλαμβάνω τί τινι, ἐντ. = περιχρίω, ἐπιχρίω τί τινι, corpus odore τὸ σῶμα μύροις.

per-ducto, ā'. (Πλ.) μαστροπεύω.

perductor, ōris, ἀ. μαστροπός.

perductus, a, um, μετχ. τοῦ perduco.

per-dūdum, ἐπίρ. (Πλ.) πάνυ πολὺ πρότερον.

perduellĭo, ōnis, θ. (perduellis), τὸ τῇ πατρίδι πολέμιον ἔργον, ἐντ. = ἡ τῆς πατρίδος προδοσία διὰ βλάβης τοῦ πολιτεύματος ἢ τῆς ἀρχῆς τοῦ λαοῦ, διὰ συμμαχίας πρὸς (ἐξωτερικὸν) πολέμιον κτλ. ἐντ. μετων. perduelliones = perduelles.

perduellis, e. (per, duellum = bellum), (ἀρχ. = hostis), ὁ διὰ πολέμου τινὶ ὢν, = ὁ πολέμιος· ἐντ. (Πλ.) = ἐχθρός.

per-dūro, ā'. (π. καὶ μ.) διαρκῶ.

Pĕrĕdĭa, ae, θ. (peredo), (κωμ. λέξις), ἡ τῆς Πολυδαισίας χώρα.

per-ĕdo, ēdi, ēsum, γ'. (π.), διατρώγω, διαβιβρώσκω, καταβιβρώσκω τι.

pĕrĕgre, (ἀρχ. καὶ -gri), ἐπίρ. (per ager?) ἔξω (ὑπον. τῆς χώρας), ἐντ. α) = ἐπὶ ξένης: -sum, ἀποδημῶ· β) = εἰς τὴν ξένην: -proficiscor, ἀποδημῶ· γ) = ἐκ τῆς ξένης, redeo ἐπανέρχομαι.

pĕrĕgrīnābundus, a, um, περιοδεύων.

pĕrĕgrīnātĭo, ōnis, θ. περιοδεία, ἀποδημία.

pĕrĕgrīnātor, ōris, ἀ. περιοδευτής.

pĕrĕgrīnĭtas, ātis, θ. 1) ἡ τῶν ξένων τάξις (ἐν Ῥώμῃ, ἰδὲ peregrinus)· 2) τὰ τῶν ξένων ἤθη, μάλ. ἡ τῶν ξένων διάλεκτος.

pĕrĕgrīnor, ἀποθ. ā'. ἀποδημῶ, περιοδεύω· ἐντ. μετφ. α) πλανῶμαι· β) ξένος, ἄγνωστός εἰμι.

pĕrĕgrīnus, a, um, (perĕgre)· 1) ἀλλοδαπός, ξένος, mulier, morbus, μάλ. οὐσ. peregrinus, i, ἀ. ὁ ἐν Ῥώμῃ ξένος, ὁ μὴ πολίτης (civis)· 2) μετφ. ξένος (τινός) = ἀμαθής, ἄπειρός τινος.

pĕr-ēlĕgans, ntis, πάνυ κομψός.

pĕr-ēlĕganter, ἐπίρ. πάνυ κομψῶς.

pĕr-ēlŏquens, ntis, πάνυ εὐεπής.

peremnis, e, (per, amnis), εὔχρ. μόνον τοῖς οἰωνοσκόποις: auspicium p. ἢ μόνον ὁ πληθ. **peremnĭa**, οἰωνοσκοπίαι γιγνόμεναι ἐπὶ τῇ διαβάσει ὑδάτων, ὧν ἡ πηγὴ ἱερὰ ἦν.

peremptor, ōris, ἀ. (μ.), φονεύς.

pĕrendĭe, ἐπίρ. μεταύριον.

perendĭnus, a, um, τῆς μεταύριον ἡμέρας· die -ino = perendie.

perennis, e, (-ior), [per, annus], διετίζων, ὅλον τὸ ἔτος διαρκῶν· ἐντ. = ἀέναος, ἀδιάλειπτος, ἀκατάπαυστος, διαρκής, αἰώνιος.

pĕrennĭ-servus, i, ἀ. (Πλ.) ὁ ἀεὶ δοῦλος ὤν.

pĕrennĭtas, ātis, θ. τὸ ἀέναον.

pĕrenno, ā'. διετίζω, διαρκῶ.

pĕrentĭcīda, ae, ἀ. (pera, caedo), βαλαντιοτόμος, Πλ.

pĕr-ĕo, ii, ĭtum, ε'. (ἀντὶ pessum, eo), ἀπόλλυμαι· μάλ. α) ἀπόλλυμαι, ἀποθνήσκω (βιαίῳ θανάτῳ, πρβλ. intereo)· β) (π.) -amore, ἀπόλλυμαι ἐξ ἔρωτος· γ) ἀπόλλυμαι, οἴχομαι, μάταιος γίγνομαι· opera -it· δ) (κωμ.) perii! ἀπόλωλα! peream, nisi κτλ. = ἀπολοίμην, εἰ μὴ κτλ.

per-ĕquĭto, ā'. 1) μεταβ. διιππεύω, διελαύνω, aciem τὴν παράταξιν· 2) ἀμετ. περιιππεύω, περιελαύνω.

per-erro, ā'. (π. καὶ μ.) 1) διαπλανῶμαι, περιπλανῶμαι διά τινος, περιοδεύω τι, Latium· ἐντ. μετφ. -aliquem oculis, ἐξέτασιν ποιοῦμαί τινος.

pĕr-ērŭdītus, a, um, πάνυ εὐπαίδευτος.

pĕrēsus, a, um, μετχ. τοῦ perĕdo.

pĕr-excelsus, a, um, πάνυ ἐξέχων.

pĕr-exĭgŭe, ἐπίρ. πάνυ φειδωλῶς.

pĕr-exĭgŭus, a, um, 1) πάνυ μικρός, (ἀντίθ. maximus)· 2) πάνυ ὀλίγος· 3) πάνυ βραχύς.

per-expĕdītus, a, um, πάνυ ῥᾴδιος.

per-fabrĭco, ā'. ἐξαπατῶ τινα.

per-făcēte, ἐπίρ. πάνυ ἀστείως.

per-făcētus, a, um, πάνυ ἀστεῖος.

per-făcĭle, ἐπίρ. πάνυ ῥᾳδίως· ἐντ. = πάνυ ἀσμένως.

per-făcĭlis, e, πάνυ ῥᾴδιος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

per-făcundus, a,um, πάνυ εὐεπής.
per-fămĭlĭāris, e, πάνυ οἰκεῖος οὐσ. = ὁ φίλτατος.
perfecte, ἐπίρ. ἐντελῶς, τελέως.
perfectĭo, ōnis, ϑ. ἐντέλεια.
perfector, ōris, ἀ. ὁ ἀποτελῶν τι.
perfectus, a, um, (-ior, -issimus), [μετχ. τοῦ perficio], τετελεσμένος, τέλειος.
perfĕrens, ntis, (μετχ. τοῦ perfero), ἀνεκτικός, καρτερικός τινος, alicujus.
per-fĕro, tŭli, lātum, ferre, γ'. 1) διαφέρω, διακομίζω, mandata τὰ προσταχθέντα· litteras τὰς ἐπιστολάς· 2) φέρω ἢ κομίζω μέχρι τοῦ τέλους, onus τὸ φορτίον· lapis non -ert, ὁ λίθος οὐ φέρεται μέχρι τοῦ τέλους, οὐκ ἐξικνεῖται· fama Romam -ertur, ἡ φήμη ἐξικνεῖται, διήκει μέχρι τῆς Ῥώμης· Ἐντ. μετ. α) φέρω, ἀνέχομαι, μετὰ καρτερίας ὑπομένω, frigus et famem τὸ ψῦχος καὶ τὴν πεῖναν· β) ἀγγελίαν φέρω, διαγγέλλω τί τινι· γ) -legem διαπράττομαι ὥστε τὸν νόμον κυρωθῆναι· δ) (μ.) -legationem, εἰς πέρας φέρω τὴν πρεσβείαν· ε) -me, μεταβαίνω.
perfĭcĭo, fēci, fectum, γ'. (per facio)· 1) διαπράττω, ἀποτελῶ, περαίνω, τελειῶ τι· ἐντ. μετφ. (π.) -Achillem, ἐντελῶς παιδεύω τὸν Ἀχιλλέα· 2) διαπράττω, ἐργάζομαι, ποιῶ, κατασκευάζω τι· 3) -ut (ne) κτλ., διαπράττομαι, ὥστε (μὴ) κτλ.
perfĭcus, a, um, (Λουκρ.) τελεστικός, περαντικός.
perfĭde, ἐπίρ. (μ.) ἀπίστως.
per-fĭdēlis, e, πάνυ πιστός.
perfĭdĭa, ae, ϑ. (per, fides) ἀπιστία.
perfĭdĭōse, ἐπίρ. ἀπίστως.
perfĭdĭōsus, a, um (-issimus), ἄπιστος.
perfĭdus, a, um, (per, fides)· 1) ἄπιστος· 2) ἐπισφαλής, ἐπικίνδυνος, via ὁδός.
per-fīxus, a, um (Λουκρ.), διαπεπαρμένος, ὅλος κατεχόμενος.
per-flābĭlis, e, 1) διαπνεόμενος, τῷ ἀέρι ἐκτεθειμένος· 2) διαπνευστικός.
per-flāgĭtĭōsus, a, um, πάνυ μοχθηρός, πάνυ μιαρός, παμμίαρος, παμπόνηρος, Κικέρ.
per-flo, α'. διαπνέω, terras.
per-fluctŭo, α'. ὑπέρπλεως εἰμι.
per-flŭo, fluxi, fluxum, γ'. (π. καὶ μ.)· 1) διαρρέω διά τινος, per colum· 2) μετφ. hac atque illac p. = οὐ δύναμαι σιωπᾶν· 3) (ἐπὶ ποταμ.) ῥέω εἰς, ἐκβάλλω, in mare εἰς τὴν θάλασσαν.
per-fŏdio, fōdi, fossum, γ'. 1) διορύττω, διασκάπτω, montes τὰ ὄρη· ἐντ. = διατρυπῶ, thoracem· 2) διορύττων ποιῶ τι, fretum πορθμόν.
per-fōro, α'. 1) διατρυπῶ, τρυπῶ, navem· 2) -lumen, διατρυπῶν θυρίδα ποιῶ· 3) διελαύνω τὸ ξίφος, διατιτρώσκω· 4) μετφ. διεκδύομαι, ab animo, Κικέρ.
per-fortĭter, ἐπίρ. πάνυ γενναίως.
perfossor, ōris, ἀ. ὁ τοιχωρύχος.
per-frĕmo, γ'. πάνυ ψοφῶ.
perfossus, a, um, μετχ. τοῦ perfodio.
per-frequens, ntis, πάνυ συχνός (συχναζόμενος) = πολυάνθρωπος.
perfractus, a, um, μετχ. τοῦ perfringo.
per-frĭco, fricŭi, fricātum καὶ frictum, α'. 1) περιτρίβω, ἰσχυρῶς τρίβω τι· 2) μετφ. -frontem = πᾶσαν αἰδὼ ἀποβάλλω.
per-frictus, a, um, μετχ. τοῦ perfrico.
per-frĭgĕfăcĭo, γ'. (Πλ.) p. cor alicui, ῥῖγος (μέγαν τρόμον) ἐμποιῶ τῇ ψυχῇ τινος.
per-frĭgesco, frixi (ἄνευ σ.), γ'. (μ.), περιψύχομαι, ψυχροῦμαι.
perfrĭgĭdus, a, um, πάνυ ψυχρός.
perfringo, frēgi, fractum, γ'. (per, frango)· 1) διακλῶ, διαρρήγνυμι, κατάγνυμι, κατασυντρίβω τι· 2) διαρρήγνυμι, διαιρῶ, διακόπτω τι· 3) μετφ. α) διαφθείρω, καταλύω, leges τοὺς νόμους· β) ἐπικλῶ, κατακλῶ (ἰσχυρῶς κινῶ), animos τὰς ψυχάς.
per-frŭor, fructus sum, ἀποϑ. γ'. 1) ἀπολαύω τινός, re aliqua· 2) (Ὀβίδ. ἀμφίδ.) ἐντελῶς ἐπιτελῶ, mandatis τὰ προσταχθέντα.
perfŭga, ae, ἀ. (perfugio), αὐτόμολος, λιποτάκτης.
per-fŭgio, fūgi, fugĭtum, γ'. 1) καταφεύγω, προσφεύγω, Corinthum εἰς Κόρινθον, ad aliquem πρός τινα· 2) αὐτομολῶ, ad Caesarem.
perfŭgĭum, ii, οὐ. (perfugio), καταφυγή, καταφύγιον, ἄσυλον,

perfunctio, ōnis, θ. ἐπιτέλεσις, (ἐκ) πλήρωσις (τῶν καθηκόντων).

perfundo, fūdi, fūsum, γ'. 1) καταχέω τινός τι, βρέχω τινά τινι, aliquem aquā, lacrimis· -or aquā, ὕδατι καταχέομαι, λούομαι· (π.) sudor -it artus, ὁ ἱδρὼς καταχεῖται τῶν μελῶν· vestes perfusae ostreo, ἐσθῆτες πορφύρᾳ βεβαμμέναι· ἐντ. καταπάσσω τι τινος, canitiem pulvere· -fecta auro, χρυσῷ στεγάζω· 2) μετφ. α) ἀναπίμπλημι, πληρῶ τί τινος· -or laetitiā, πληροῦμαι ἡδονῆς· β) -aliquem judicio, ἐκ-, καταπλήττω τινὰ κρίσει· γ) (μ.) -studiis ἐξ ἐπιπολῆς ἅπτομαι τῶν μαθήσεων.

per-fungor, functus sum, γ'. 1) ἐπιτελῶ, πληρῶ, opere τὸ ἔργον· 2) ἀπαλλάττομαί τινος, periculo τοῦ κινδύνου· -vita, ἀπαλλάττομαι τοῦ βίου, τελευτῶ· 3) (π.) ἀπολαύω τινός, epulis ἐδεσμάτων.

per-fŭro, γ'. (π.) σφόδρα μαίνομαι, διατελῶ μαινόμενος.

perfūsōrius, a, um, 1) ἐπιπόλαιος, ῥᾴδιος· 2) διαστρέφων (τὸ πρᾶγμα).

Pergămum, i, οὐ. ἤ **-mus**, i, θ. καὶ συνήθ. **-ma, ōrum**, οὐ. πλ. τὸ Πέργαμον, ἡ Πέργαμος, τὰ Πέργαμα· 1) ἡ τῆς Τροίας ἀκρόπολις· 2) πόλις τῆς Μυσίας· ἐντ. 1) **-mēnus**, a, am, Περγαμηνός, τῆς ἐν Μυσίᾳ πόλεως Περγάμου, ἧς οἱ πολῖται· **-mēni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Περγαμηνοί· 2) **-mēus**, a, um, α) Περγάμιος, ἐντ. (π.) = Τρωϊκός· β) = Περγαμηνός.

per-gaudeo, δ'. ὑπερχαίρω, Κικέρ.

pergnārus, a, um, πάνυ ἔμπειρος, loci τοῦ τόπου..

pergo, **perrēxi**, **perrectum**, γ'. (per, rego)· 1) διατελῶ, οὐ διαλείπω ποιῶν τι· -proficisci, οὐ διαλείπω πορευόμενος· 2) -iter, ποιοῦμαι πορείαν, πορεύομαι· ἐντ. = πορεύομαι, χωρῶ (διευθύνομαι), in Macedoniam εἰς τὴν Μακεδονίαν· pergitur (Τάκ.) χωρεῖ, πορεύεταί τις· - obviam alicui, ἀπαντῶ τινι· ἐντ. α) χωρῶ εἴς τι (ἔργον), ἐπιχειρῶ τινι· β) ἐν τῷ λόγῳ χωρῶ, προχωρῶ, προέρχομαι: perge explicare, πρόϑι καὶ διέξελϑε· perge de Caesare, πρόϑι λέγων περὶ Καίσαρος· p. praeterita (ὑπον. commemorare), παρέρχομαι ἐν σιγῇ (οὐ μνημονεύω), παραλείπω τὰ λοιπά.

per-graecor, ἀποθ. α'. (Πλ.) ἑλληνικῶς τρυφῶ.

per-grandis, e, πάνυ μέγας, πάμμεγας· - natu, πάνυ προβεβηκὼς τῇ ἡλικίᾳ.

per-graphĭcus, a, um, (Πλ.) πάνυ λεπτός, πάνυ πανοῦργος.

per-grātus, a, um, πάνυ κεχαρισμένος, πάνυ ἀρεστός, πάνυ ἀσπαστός.

per-grăvis, e, πάνυ βαρύς, πάνυ ἐμβριθής, πάνυ σπουδαῖος.

per-grăvĭter, ἐπίρ. πάνυ βαρέως, πάνυ σφοδρῶς, πάνυ χαλεπῶς.

pergŭla, ae, θ. (ἀρχ. καὶ μ.)· 1) ἡ προστάς, τὸ γεῖσον (οἰκίας ἢ τοίχου)· Ἐντ. α) διδασκαλεῖον· μετων. = οἱ μαθηταὶ (Σουητ.)· β) ἀστρονομικὴ σκοπιά, ἀστεροσκοπεῖον· γ) καλύβη· δ) οἴκημα πορνῶν.

pĕr-hĭbĕo, bŭi, bĭtum, β'. (per, habeo)· 1) παρέχω, δίδωμι, προσφέρω τινί τι, alicui aliquid· 2) παρέχομαι, ἐπιδείκνυμαί τινί τι· ἐντ. α) -testimonium, παρέχομαι μαρτυρίαν· -exemplum, παραδείγματι χρῶμαι· β) ὀνομάζω, καλῶ τινα, optimum vatem; is perhibendus est, τοῦτον ὀνομαστέον ἐστίν· 3) (ἐκ στόματος παρέχω) = φάσκω, φημί, διηγοῦμαι: ut perhibent, ὡς φασιν.

per-hĭlum, i, οὐ. (Λουκρ.) πάνυ ὀλίγον τι.

pĕr-hŏnōrĭfice, ἐπίρ. (Κικέρ.), πάνυ τιμητικῶς, πάνυ ἐντίμως.

pĕr-hŏnōrĭfĭcus, a, um, (Κικέρ.)· 1) πάνυ τιμητικός, πάνυ ἔντιμος· 2) τιμὴν ἀπονέμων.

per-horresco, horrŭi, (ἄνευ σ.), γ'. 1) (π.) aequor -it = σφόδρα κυμαίνει· 2) φρίττω, φρικιῶ, τρέμω, corpus, Aetna· 3) φρίττω, ὀρρωδῶ τι.

pĕr-horrĭdus, a, um, πάνυ φρικτός.

pĕr hūmānĭter, ἐπίρ. πάνυ φιλοφρόνως, πάνυ φιλικῶς.

pĕr-hūmānus, a, um, πάνυ φιλάνθρωπος, πάνυ φιλόφρων.

Periander, dri, ἀ. Περίανδρος.

Pĕrĭcles, is, ἀ. Περικλῆς ὁ πάνυ († 429 π. Χ).

pĕrĭclĭtātĭo, ōnis, θ. πεῖρα.

pĕrĭclĭtor, ἀποθ. α'. (periculum)· 1) μεταβ. ἀπο-πειρῶμαί τινος, πεῖραν λαμβάνω τινός, omnia πάντων, fortunam τῆς τύχης, animum τῆς ψυχῆς· ἐντ. = ἐμβάλλω εἰς κινδύνους, salutem

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

reipublicae· ἀμετ. ἐν κινδύνῳ εἰμί, κινδυνεύω περί τινος, de re aliqua.

pĕrīcŭlōse, ἐπίρ. (-ius, -issime), ἐπικινδύνως, κινδυνωδῶς.

pĕrīcŭlōsus, a, um, (-ior, -issimus), ἐπικίνδυνος, κινδυνώδης, κίνδυνον ἐπαπειλῶν.

pĕrīcŭlum, καὶ συγκεκ. **-clum**, i, οὐ. (συγγ. τῷ experior)· 1) πεῖρα, ἀπόπειρα· -um facio, πεῖραν λαμβάνω, πειρῶμαι· ἀφαιρ. -lo, πείρᾳ, ἐκ πείρας· 2) (σπ.) = δοκίμιον· 3) συνήθ. κίνδυνος· in -lo versor, ἐν κινδύνῳ εἰμί, κινδυνεύω· libero aliquem -lo, ἀπαλλάττω τινὰ τοῦ κινδύνου· -facio, comparo, molior alicui, κίνδυνον παρασκευάζω τινί· -vito, ἀποφεύγω τὸν κίνδυνον (ἀντιθ. subeo)· -capitis, ὁ περὶ ψυχῆς (ζωῆς) κίνδυνος· meo, tuo -lo, ἐπὶ τῷ ἐμῷ, ἐπὶ τῷ σῷ κινδύνῳ· magno -lo sum, μέγαν κίνδυνον κινδυνεύω· non est p. ne, οὐδείς κίνδυνός ἐστι μή· ἐντ. α) = ὁ ἐν δικαστηρίῳ κίνδυνος, ὁ ἀγών, ἡ δίκη· β) = κατασκοπή.

pĕr-īdōnĕus, a, um, πάνυ ἐπιτήδειος, πάνυ ἱκανὸς εἴς τι.

Perillos, i, ὁ. Πέριλλος.

per-illustris, e· 1) πάνυ λαμπρός, πάνυ ξύλος· 2) πάνυ ἐπιφανής.

per-imbĕcillus, a, um, πάνυ ἀσθενής, πάνυ ἀδύνατος.

Pĕrīmēde, es, θ. Περιμήδη, φαρμακεύτρια· ἐντ. **-dēus**, a, um, Περιμήδειος, (π.) = μαγικῶς.

pĕrīmo, ēmi, emptum, ĕre, (per, emo)· 1) ἀναιρῶ, καθαιρῶ, ἀπόλλυμι, φθείρω, consilium, urbem· 2) ἀναιρῶ, ἀποκτείνω τινά.

pĕr-incertus, a, um, (μ.), πάνυ ἀβέβαιος,

pĕr-incommŏde, ἐπίρ. πάνυ ἀνεπιτηδείως, πάνυ ἀκαίρως.

pĕr-incommŏdus, a, um, πάνυ ἀνεπιτήδειος, πάνυ ἄκαιρος.

pĕr-inde, ἐπίρ. 1) κατὰ ταὐτά, ἴσως, ὁμοίως, ὡσαύτως· 2) μάλ. μετὰ συνδέσμ. α) p.... ac (atque), ὁμοίως.... καί· β) p..., ac si, quasi, tanquam, quam si, ὁμοίως ὥσπερ εἰ, ὥσπερ ἄν εἰ· γ) p. ut (utcunque) ἤ (μ.) prout, ὁμοίως ὥσπερ, οὕτως ὥστε· δ) (μ.) haud p.... quam, οὐ τοσοῦτον... ὅσον, οὐχ οὕτως... ὡς.

pĕr-indigne, ἐπίρ. (μ.) πάνυ χαλεπῶς.

pĕr-indulgens, ntis, πάνυ ἐπιεικής

pĕr-infirmus, a, um, πάνυ ἀδύνατος

pĕr-ingĕnĭōsus, a, um, πάνυ ἀγχίνους.

pĕr-ingrātus, a, um, πάνυ ἀχάριστος.

pĕr-ĭnīquus, a, um· 1) πάνυ ἀνεπιεικής, πάνυ ἄδικος· 2) πάνυ χαλεπός.

pĕr-insignis, e, πάνυ ἐπίσημος, πάνυ θαυμαστός, Κικέρ.

Pĕrinthus, i, θ. Πέρινθος, πόλις τῆς Θράκης· ἐντ. **-thius**, a, um, Περίνθιος.

pĕr-invītus, a, um, πάνυ ἀκούσιος.

pĕrĭŏdus, i, θ. περίοδος.

Pĕrĭpătētĭcus, a, um, Περιπατητικός· οὐσ. **-ci**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Περιπατητικοὶ (φιλόσοφοι).

pĕrĭpetasmăta, tum, οὐ. πλ. περιπετάσματα (ἐπικαλύμματα).

periphrăsis, is, θ. περίφρασις.

per-irātus, a, um, σφοδρὰ ὠργισμένος τινί, alicui.

periscĕlis, ĭdis, θ. (π.) περισκελίς.

peristrōma, ătis, οὐ. περίστρωμα.

pĕristўlĭum, ii, οὐ περιστύλιον.

pĕrīte, ἐπίρ. (-ius, -issime), ἐμπείρως, ἐπισταμένως, συνετῶς.

pĕrītĭa, ae, θ. ἐμπειρία (καὶ ἡ ἐκ ταύτης) γνῶσίς τινος.

pĕrītus, a, um, [-ior, -issimus], [συγγ. τῷ experior καὶ comperior], ἔμπειρός τινος ἢ περί τι, ἐμπείρως ἔχων τινός, ἐντ. = ἐπιστήμων τινός, εἰδώς τι, γνωρίζων τι, regionis, juris ἢ jure· καὶ ἀπολύτ. duces peritissimi, ἡγεμόνες ἐμπειρότατοι.

per-jūcunde, ἐπίρ. πάνυ ἡδέως, πάνυ τερπνῶς, πάνυ εὐαρέστως.

per-jūcundus, ἐπίρ. πάνυ ἡδύς, πάνυ τερπνός, πάνυ εὐάρεστος.

perjūrātiuncŭla, ae, θ. μικρὰ ἐπιορκία.

perjūrĭōsus, a, um, (Πλ.) ἐπίορκος.

perjūrium, ii, οὐ. ἐπιορκία.

per-jūro = pejero.

perjūrus, a, um, (per, jus)· 1) ἐπίορκος, ἄπιστος· 2) (Πλ.) ψευδολόγος.

per-lăbor, lapsus sum, ăbi, θ. α'. (π.) 1) διολισθάνω, διαδύομαι, in aedem τὸν ναόν· ἐντ. = ἀφικνοῦμαι, διήκω, ad nos· 3) (π.) κατολισθαίνω τινός.

per-laetus, a, um, (Λίβ.) πάνυ εὔθυμος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

perlapsus, a, um, μετχ. τοῦ perlabor.

per-lāte, ἐπίρ. (Κικέρ.), πάνυ εὐρέως, πάνυ μακράν.

per-lātĕo, tŭi, (ἄνευ σ.), 6'. διατελῶ κρυπτόμενος, διαλανθάνω 'Οβίδ.

perlātus, a, um, μετχ. τοῦ perfero.

per-lĕcĕbrae, ἰδὲ pellecebrae.

per-lĕgo, lēgi, lectum, γ'. 1) (μ.) καταθεῶμαι, θεῶμαί τι· 2) διαναγιγνώσκω, ἀναγιγνώσκω, librum βιβλίον· 3) διέρχομαι· ἀναγιγνώσκων, senatum τὰ ὀνόματα τῶν συγκλητικῶν.

per-lĕpĭde, ἐπίρ. (Πλ.), πάνυ χαριέντως, πάνυ κομψῶς.

per-lĕvis, e, πάνυ εὐτελής.

per-lĕvĭter, ἐπίρ. πάνυ μικρόν τι.

per-lĭbens, ntis, πάνυ ἀσμένως (ὁρῶν).

per-lĭbenter, ἐπίρ. πάνυ ἀσμένως.

per-lĭbĕrālis, e, (Τερ.), πάνυ ἐλευθερίως παιδευθείς.

perlĭbĕrālĭter, ἐπίρ. πάνυ ἐλευθερίως.

pĕr-lĭbet, bŭit, 6'. πάνυ ἀρέσκει.

per-lĭbro, α'. (μ.) ἰσοπεδῶ, solum.

per-lĭto, α', (Λίβ.) καλλιτερῶ (εὐπρόσδεκτον θυσίαν προσφέρω).

per-longe, ἐπίρ. (Τερ.), πάνυ μακράν.

per-longinquus, a, um (Πλ.), πάνυ μακρός, πάνυ πολυχρόνιος.

per-longus, a, um, πάνυ μακρός.

per-lūceo, ἰδὲ pellucio.

perlūcĭdŭlus, ἰδὲ pellucidulus.

perlūcĭdus, ἰδὲ pellucidus.

perluctŭōsus, a, um, πάνυ λυπηρός.

per-lŭo, lŭi, lūtum, γ'. ἐκλούω, λούω, νίπτω, manum undā· παθητ. = λούομαι.

per-lustro, α'. 1) (μ.) καθαίρω, ἁγνίζω τι· 2) -aliquid oculis, καταθεῶμαι, θεώμαί τι· 3) aliquid animo, τῇ γνώμῃ ἐξετάζω τι· 4) διαπορεύομαι, διέρχομαί τι.

perlūtus, a, um, μετχ. τοῦ perluo.

per-mădĕfăcio, γ'. (Πλ.) διαβρέχω τι.

per-mădesco, dŭi, (μ.) γ'. 1) διαβρέχομαι· 2) μετφ. τρυφῇ διαχέομαι, μαλακίζομαι.

per-magnus, a, um, πάνυ μέγας, πάνυ πολύς· -o vendo, πάνυ πολλοῦ πιπράσκω.

per-măle, ἐπίρ. (ἀμφ.) πάνυ κακῶς.

per-mānasco, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), γ'. (Πλ.), διαχέομαι· εὔχρ. μόνον μετφ. -it ad me, εἰς τὰς ἀκοάς μου ἀφικνεῖται.

per-mănĕo, mansi, mansum, 6'. διαμένω, Athenis ἐν Ἀθήναις· - in officio, ἐμμένω τῷ καθήκοντι· ira -et, ἡ ὀργὴ οὐ παύεται.

per-māno, α'. 1) ἀμετ. διαρρέω, humor -at· ἐντ. = διαχέομαι, διαδίδωμαι, διήκω· μετφ. illud -at ad sensus, ἐκεῖνο ἰσχύει ταῖς αἰσθήσεσιν· 2) μεταβ. διαδύομαί τι, argentum τὸν ἄργυρον.

permansĭo, ōnis, θ. διαμονή.

per-mārīnus, a, um, (Λίβ.), θαλάσσιος· εὔχρ. μόνον ἐν τῷ lares -ni, θεοὶ φυλακτικοὶ τῶν πλεόντων.

per-mātūresco, **mātūrŭi**, γ'. (π.) ἐκπεπαίνομαι, ἐντελῶς ὥριμος γίγνομαι.

per-mĕdĭŏcris, e, πάνυ μέτριος.

per-mĕdĭtātus, a, um, (Πλ.), πάνυ μεμελετηκώς.

permensus, a, um, μετχ. τοῦ permetior.

per-mĕo, α', 1) ἀμετ. διαβαίνω, μεταβαίνω in Calliam· 2) μεταβ. διέρχομαι, urbem τὴν πόλιν.

Permēssus, i, ὁ. Περμισσός, ποταμὸς τῆς Βοιωτίας.

per-mĕtĭor, mensus sum, ἀποθ. δ'. 1) διαμετρῶ, καταμετρῶ τι· 2) (π.) διέρχομαι, διανύτω, viam ὁδόν.

per-mingo, minxi, γ'. κατουρῶ, hunc τοῦτον.

per-mīrus, a, um, πάνυ θαυμαστός.

per-miscĕo, miscŭi, mistum ἢ mixtum, 6'. 1) διαμίγνυμι, συμμίγνυμι, μίγνυμι, naturam materiā τὴν φύσιν τῇ ὕλῃ· permixti cum suis fugientibus συμμιχθέντες τοῖς ἑαυτῶν φεύγουσιν· ἐντ. μετφ. permixtus alicujus consiliis, μετασχὼν τῆς βουλῆς τινος· 2) συγχυκῶ, συγχέω, ἄνω καὶ κάτω ποιῶ, Graeciam τὴν Ἑλλάδα.

permissĭo, ōnis, θ. (σπ.) 1) παραχώρησις (εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός)· (Λίβ.) τεχν. στρ. ὅρ. = παράδοσις, ἔκδοσις· 2) συγχώρησις (ἄδεια).

permissum, i, οὐ. (permitto), συγχώρημα, ἐξουσία (ἄδεια).

1. permissus, a, um, μετχ. τοῦ permitto.

2. permissus, us, ὁ. συγχώρησις· εὔχρ. μόνον κατ' ἐν. ἀφαιρ. μετὰ κτητ. ἀντωνυμ. ἢ γενικῆς = συγχωροῦντός (τινος).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

per-mitto, mīsi, missum, γ'. 1) ἐφίημι, ἀφίημί τι: -equum in hostem, ἀφίημι, ἐλαύνω τὸν ἵππον ἐπὶ τὸν πολέμιον· -me in aliquem, ἐλαύνω ἐπί τινα, ἐφορμῶ τινι· 2) (π. καὶ μ.) ἐφίημι, ἀφίημι, βάλλω, telum βέλος· 3) μετφ. α) -tribunatum, ἀκρατῶς χρῶμαι τῇ δημαρχίᾳ δι(μ.)· -bonitatem ad aliquem, τὴν ἀγαθότητα ἀφίημι (ἐκτείνω) ἐπί τινα· 4) -alicui aliquid, α) = ἐφίημί τινί τι, συγχωρῶ τινί τι, ἐξουσίαν τινὸς δίδωμί τινι· β) = ἐπιτρέπω τινί τι, διαπιστεύω τινί τι, παραδίδωμι, δίδωμί τινί τι· γ) = χάριν τινὸς ἐφίημι (ἀποβάλλω) τι, χαρίζομαί τινί τι, inimicicias τὰς ἔχθρας· 5) -aliquid iracundiae tuae, ἐφίημι, ἐῶ τι τῆς σῆς ὀργῆς.

per-mixte, ἐπίρ. ἀναμίξ, φύρδην.

per-mixtio, ōnis, θ. ἀνάμιξις, σύμμιξις, μίξις· (Σαλλ.) -terrae σύγκρουσις τῶν στοιχείων τῆς γῆς.

permixtus, a, um, μετχ. τοῦ permisceo.

per-mŏdestus, a, um, πάνυ μέτριος, πάνυ αἰδήμων, πάνυ συνετός.

per-mŏdĭcus, a,um, (μ.), πάνυ μέτριος, πάνυ μικρός.

per-mŏleste, ἐπίρ. πάνυ βαρέως, πάνυ χαλεπῶς, πάνυ δυσαρέστως.

per-mŏlestus, a,um, πάνυ ὀχληρός.

per-mollis, e, (μ.) πάνυ μαλακός.

per-mŏlo, γ'. uxores alienas ('Οράτ.) = μύλλω (βινῶ) τὰς ἀλλοτρίας συζύγους.

per-mōtĭo, ōnis, θ. κίνησις· -ōnis causa, ἕνεκα τοῦ κινῆσαι· μάλ. α) = τὸ (τῆς ψυχῆς) πάθος· β) mentis p. divina, ὁ ἐνθουσιασμός.

permōtus, a, um, μετχ. τοῦ permoveo.

per-mŏvĕo, mōvi, mōtum, δ'. 1) (π. καὶ μ.) διακινῶ, ἰσχυρῶς κινῶ τι: terram = ἀρῶ τὴν γῆν· mare permotum, θάλασσα θυελλώδης· 2) μετφ. α) διακινῶ, κινῶ, ταράττω, ἐκπλήττω, ἄγχω τινὰ ἤ τι· μάλ. δὲ ἐν τῇ μετχ. permotus = τεταραγμένος, ἐκπεπληγμένος, irā, metu, amore, ὑπ' ὀργῆς, ὑπὸ φόβου, ὑπὸ ἔρωτος· 2) κινῶ ἐπαίρω, παρορμῶ, παροξύνω τινά τινι, pollicitationibus ὑποσχέσεσιν· ἐντ. ἡ μετχ. permotus = ἐπαρθείς παρορμηθείς, auctoritate τῷ ἀξιώματι· -mente, κεκινημένος τὰς φρένας, παράφρων· γ) κινῶ, ἐγείρω, iram τὴν ὀργήν.

per-mulceo, mulsi, mulsum. δ' καταψῶ, καταψήχω, ψηλαφῶ aliquem manu τινὰ τῇ χειρί· 2) μετφ. α) καταψῶ, καταπραύνω τινά. β) θέλγω, τέρπω, κατακηλῶ.

permulsus, a, um, μετχ. τοῦ permulceo.

per-multus, a, um, πάμπολυς· α) -i viri, πάμπολλοι ἄνδρες· β) οὐσ. -um, i, οὐ. πάμπολυ· πληθ. -a, πάμπολλα· ἐντ. μετὰ συγκρ. -o clariora, πάμπολυ λαμπρότερα· γ) ἐπίρ. -um, πάμπολυ, interest διαφέρει· p. ante, πάμπολυν χρόνον πρότερον, Κικέρ.

per-mūnĭo, īvi, ītum, δ'. 1) διατειχίζω, τελειῶ τὴν κατασκευήν, mūnimenta τῶν ὀχυρωμάτων· 2) περι-τειχίζω, urbem τὴν πόλιν, -castra, ὀχυρῶ τὸ στρατόπεδον.

per-mūtātĭo, ōnis, θ. (permuto)· 1) ἀλλαγή, μεταλλαγή, μεταβολή· 2) ἀλλαγή, διάμειψις (πραγμάτων)· 3) συνάλλαγμα· 4) ἀντίδοσις, captivorum τῶν αἰχμαλώτων.

per-mūto, α'. 1) (μ.) ἀναστρέφω, arborem τὸ δένδρον· 2) ἀλλάττω, μεταλλάττω, μεταβάλλω, sententiam γνώμην· 3) ἀλλάττομαι (ἀνταλλάσσω) τι, ἐντ. = ὠνοῦμαί τι· 4) -pecuniam Athenas, (τραπεζικὸν) γραμματεῖον εἰς Ἀθήνας ἀντὶ χρημάτων πέμπω· quod tecum permutavi, τὸ ἀργύριον ὃ (τραπεζικῷ) γραμματείῳ παρὰ σοῦ εἴληφα.

perna, ae, θ. πέρνα, ἡ σκελίς, μάλ. τῶν ὑῶν (κοιν. χοιρομέρι).

per-nĕcessārĭus, a, um, 1) πάνυ ἀναγκαῖος, πάνυ κατεπείγων· 2) πάνυ οἰκεῖος.

per-nĕcesse, ἐπίρ. πάνυ ἀναγκαίως.

per-nĕgo, α'. (Πλ.) σφόδρα ἀρνοῦμαί τι.

pernĭcĭābĭlis, e, (μ.) καὶ **pernicialis**, e, = perniciosus.

pernĭcĭes, ēi θ. (per, nex), φθορά, ὄλεθρος (ἀντίθ. salus): -mea, ὁ ἐμὸς θάνατος· ἐντ. συγκεκρ. Verres p. Siciliae, Οὐέρης ὁ τῆς Σικελίας ὄλεθρος.

pernĭcĭōse, ἐπίρ. ὀλεθρίως.

pernĭcĭōsus, a, um, (-ior, -issimus), ὀλέθριος, φθοροποιός, βλαβερός.

pernĭcĭtas, ātis, θ. (pernix), ἡ ταχύτης, τὸ ἰσχνότητα, ἴδε pernix.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

pernīcĭter, ἐπίρ. (pernix), ταχέως, εὐκινήτως, ἐλαφρῶς, κούφως.

pernĭger, gra, grum, (Πλ.) πάνυ μέλας.

per-nĭmĭum, ἐπίρ. (Τερ.) ὑπερλίαν.

pernix, icis, (-ior, -issimus), ταχύς, εὐκίνητος, ἐλαφρός (μόνον ἐπὶ ἐμψύχων, πρβλ. velox καὶ celer).

per-nōbĭlis, e, πάνυ ὀνομαστός.

pernocto, α'. διανυκτερεύω.

pernōnĭdes, ae, (Πλ.) περνονίδης, υἱὸς τῆς πέρνης = τεμάχιον πέρνης, ἴδε perna.

per-nosco, nōvi, (ἄνευ σ.), γ'. 1) διαγιγνώσκω, ἀκριβῶς γιγνώσκω aliquem, aliquid· 2) ἀκριβῶς ἐξετάζω τι.

per-nōtesco, nōtŭi, γ'. (μ.) 1) ἀκριβῶς γνωρίζομαι· 2) διαθρυλλοῦμαι.

per-nōtus, a, um, πάνυ γνωστός.

per-nox, octis, εὔχρ. μόνον ἐν τῇ ὀνομ. καὶ ἀφ.), πάννυχος, παννύχιος· luna -e, ἐν τῷ νυκτερινῷ τῆς σελήνης φωτί.

1. pĕro, ōnis, ὁ. (π.) ἀρβύλη, εἶδος στρατιωτικοῦ ὑποδήματος.

2. Pĕro, ūs, θ. Πηρώ, θυγάτηρ Νηλέως.

pĕr-obscūrus, a, um, πάνυ σκοτεινός.

pĕr-ŏdĭōsus, a, um, πάνυ μισητός.

per-officĭōse, ἐπίρ. πάνυ προθύμως.

pĕr-ŏlĕo, ē'. (Λουκρ.) σφόδρα ὄζω.

pĕr-opportūne, ἐπίρ. πάνυ ἐγκαίρως.

pĕr-opportūnus, a, um, πάνυ ἐπιτήδειος, πάνυ καίριος, πάνυ καλός.

per-optātō, πάνυ κατ' εὐχήν.

per-ŏpus, ἄκλ. (κωμ.) est, πολλὴ χρεία, πολλὴ ἀνάγκη ἐστίν.

pĕrōrātĭo, ōnis θ. (peroro)· 1) ἐπίλογος· 2) ἡ τελευταία ἀγόρευσις.

per-orno, α'. διακοσμῶ τι, ἀείποτέ εἰμι ὁ κόσμος, **senatum** τῆς συγκλήτου.

pĕr-ōro, α'. 1) (μέχρι τοῦ τέλους) ποιοῦμαι λόγον, διαλέγομαι περί τινος, ἐντ. = λέγω, ἀγορεύω τι· 2) ποιοῦμαι τὸν ἐπίλογόν τινος, ἀνακεφαλαιῶ τι.

per-ōsus, a, um, μετχ. σφόδρα μισῶν τι· ἐντ. ἐπιθ. = πάνυ μισητός.

per-pāco, α'. ἐντελῶς εἰρηνεύω τινα.

per-parce, ἐπίρ. (Τερ.), πάνυ φειδωλῶς.

per-parvŭlus, a, um, ὑπερβαλλόντως μικρός.

per-parvus, a, um, πάνυ μικρός.

per-pastus, a, um, (μ.) εὐτραφής, εὖ τεθραμμένος· (ἀντίθ. macie confectus).

per-pauci, ae, a, ἀ. πάνυ ὀλίγοι.

per-paulŭlus, a, um, πάνυ ὀλίγος τις, πάνυ μικρός τι.

per-paulum, ἐπίρ. πάνυ ὀλίγον.

per-pauper, ĕris, πάνυ πένης.

per-pauxillum, i, οὐ. πάνυ ὀλίγον τι, πάνυ μικρόν τι.

per-păvĕfăcĭo, γ'. (Πλ.) διαπτοῶ, πάνυ πτοῶ τινα.

per-pello, pŭli, pulsum, γ'. κυρ. ἰσχυρῶς κινῶ· ἐντ. 1) κινῶ, προτρέπω, παροξύνω, πείθω, aliquem, ut (ne) aliquid faciat· 2) διαπράττομαι, καταπράττω, ut aliquid fiat ὥστε γενέσθαι τι.

perpendĭcŭlum, i, οὐ. ἡ μολύβδαινα, ὁ μολύβδινος κανών, ἡ κάθετος: ad p. κατὰ κάθετον.

per-pendo, pendi, pensum, γ'. σταθμῶμαι, μόνον μετφ. = σταθμῶμαι, ἐξετάζω, κρίνω τι.

perpensus, a, um, μετχ. τοῦ perpendo.

perpĕram, ἐπίρ. ἡμαρτημένως, οὐκ ὀρθῶς, πλημμελῶς, κακῶς, loquor.

Perperna (-nna), ae, ἀ. Περπέρνας.

perpes, ĕtis, ἐπίθ. = perpetuus.

perpessĭcĭus, a, um, καρτερικός.

perpessĭo, ōnis, θ. (perpetior), καρτέρησις, ὑπομονή, doloris.

perpĕtĭor, pessus, sum, ἀποθ. γ'. (per, patior), ἀνέχομαι, καρτερῶ, ὑπομένω, φέρω, paupertatem τὴν πενίαν.

perpĕtro, α'. (per, patro)· 1) διαπράττω τι· 2) ἀποτελῶ, περαίνω τι, bellum· 3) ἐργάζομαι, ποιῶ τι, sacrificium θυσίαν.

perpĕtŭālis, e, (μ.), καθολικός.

perpĕtŭĭtas, ātis, θ. (perpetuus), συνέχεια, διάρκεια· -vitae, ὁ ὅλος βίος: -sermonis, ὁ συνεχὴς λόγος· ad -ātem = συνεχῶς, διηνεκῶς, ἀεί.

1. perpĕtŭo, ἐπίρ. (perpetuus), συνεχῶς, ἀδιαλείπτως, ἐνδελεχῶς, διηνεκῶς, ἀεί.

2. per-pĕtŭo, α'. συνεχῶς, ἀδιαλείπτως ποιῶ τι: -verba, συνεχῶς (ἄνευ διακοπῆς) λέγω· -potestatem, συνεχῆ τηρῶ τὴν ἐξουσίαν.

perpĕtŭus, a, um, (per, peto)· 1) συνεχής, ἀδιάλειπτος, ἀδιάπαυστος, ἐνδελεχής, διηνεκής· ἐντ. α) ἀδιάπαυστος,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ăsbestos, ignis· 6) -um carmen, ὠδὴ κυκλική· γ) ἐπὶ χρόνου: dies p. ἡ ἡμέρα ὅλη· -um tribunum, ἡ τριημερία ὅλη· in perpetuum = εἰσαεί, (ἀντίθ. ad tempus ἐπὶ χρόνον)· 2) -jus, καθολικὸν (κοινὸν) δίκαιον.

per-plăcĕo, 6′. πάνυ ἀρέσκω.

perplexābĭlis, e, πολύπλοκος, περίπλοκος, ἀσαφής.

perplexābĭlĭter, ἐπίρ. πολυπλόκως.

perplĕxe, ἐπίρ. πολυπλόκως, ἀσαφῶς.

perplĕxim, ἐπίρ. = perplexe.

perplĕxor, ἀποθ. α′. (Πλ.), περιπλέκω.

perplĕxus, a, um, (per, plecto), περίπλεκτος, περιπεπλεγμένος, πολύπλοκος· ἐντ. μετφ. (ἐπὶ λόγου)· πολύπλοκος, ἀσαφής, αἰνιγματώδης.

per-plĭcātus, a, um, περιπεπλεγμένος.

per-plŭo, 6′. 1) (ἀρχ.) κατομβρῶ· 2) διασταζω, τὸ ὕδωρ ἐῶ διελθεῖν· 3) μεταφ. (Πλ.) ἐνστάζω τι.

per-pŏlĭo, īvi, ītum, 6′. κατα-λεαίνω τι· μετφ. ἐξεργάζομαι, βέλτιον ποιῶ τι, καλλύνω τι.

per-pŏlīte, ἐπίρ. ἐξειργασμένως.

perpŏlītĭo, ōnis, θ. ἐξεργασία.

per-pŏlītus, a, um, ἐξειργασμένος.

per-pŏpŭlor, ἀποθ. α′. καταπορθῶ, διαρπάζω, λεηλατῶ, agros, Italiam.

per-porto, α′. διακομίζω.

per-pōtātĭo, ōnis, θ. τὸ διαπίνειν, τὸ συμπίνειν, ὁ πότος.

per-pōto, α′. 1) ἀμετ. διατελῶ πίνων, totos dies· 2) μεταθ. (Λουκρ.) ἐκπίνω, καταπίνω τι.

perprĭmo, pressi, pressum, γ′. (per, premo), πιέζω τι· -cubilia, ἀεὶποτε κατακέκλιμαι.

per-prŏpĕre, ἐπίρ. (Πλ.) πάνυ ταχέως.

per-prŏpinquus, a, um, ὁ πάνυ πλησίον· οὐσ. **-us**, i, ἀ. πάνυ πλησίον συγγενής.

per-prosper, a, um, πάνυ εὐτυχής.

per-prūrisco, γ′. πάνυ λίχνος γίγνομαι.

per-pugnax, ācis, πάνυ μάχιμος.

per-pulcher, chra, chrum, (Τερ.) περικαλλής, πάγκαλος.

per-purgo, α′. 1) διακαθαίρω, ἐντελῶς καθαρὸν ποιῶ· -me = καθαίρομαι· auribus perpurgatis, τεταμένοις τοῖς ὠσίν· 2) μετφ. ἐκκαθαίρω (τοὺς λογισμούς)· 3) ἐντελῶς ἀνασκευάζω, crimina.

per-pŭssillus, a, um, πάνυ μικρός· -lum = πάνυ μικρόν τι, ἢ = οὐ πολλοῦ ἄξιον.

per-pŭto, α′. (Πλ.) ἐκτίθημί τι.

per-quam, ἐπίρ. (per, = περί, quam), πάνυ, ὑπερβαλλόντως, grave βαρύ.

perquīro, quīsīvi, quīsītum, γ′. (per, quaero)· 1) ἀναζητῶ, συντόνως ζητῶ, vasa illa· 2) ἀκριβῶς ζητῶ τι, ἐξετάζω, διερευνῶ, ἐξακριβῶ τι· 3) -aliquid ab aliquo, ἐρωτῶ τινά τι·

perquīsīte, ἐπίρ. ἐξηκριβωμένως, ἀκριβῶς.

perquīsītor, ōris, ἀ. ἐξεταστής.

perquīsītus, a, um, μετχ. τοῦ perquiro.

per-rāro, ἐπίρ. πάνυ σπανίως.

per-rārus, a, um, πάνυ σπάνιος.

per-rĕcondĭtus, a, um, (Κικέρ.), πάνυ ἀπόκρυφος.

per-rĕpo, repsi, reptum, γ′. 1) (μ.) διέρπω τι· 2) (π.) ἐφέρπω.

per-repto, α′. 1) ἀμετ. περιέρπω, latebris· 2) μεταθ. διέρπω τι.

Perrhaebĭa, ae, θ. Περραιβία, χώρα τῆς Θεσσαλίας· ἐντ. **Perrhaebus**, a, um, Περραιβός· (π.) = Θεσσαλικός· οὐσ. **Perrhaebi**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Περραιβοί.

perrexi, πρκμ. τοῦ pergo.

per-rīdĭcŭle, ἐπίρ. (Κικ.), πάνυ γελοίως.

per-rīdĭcŭlus, a, um, πάνυ γελοῖος παγγέλοιος.

per-rōgo, α′. 1) -sententiam, ἅπαντας ἑξῆς (κατὰ σειρὰν) ἐρωτῶ τίνα γνώμην ἔχουσιν· 2) διαπράττομαί τι.

per-rumpo, rūpi, ruptum, γ′. 1) ἀμετ. διαρρήγνυμαι, διαδύομαι, διαπίπτω, per hostes διὰ τῶν πολεμίων· ἐντ. = εἰσπίπτω, βίᾳ εἰσέρχομαι, in urbem εἰς τὴν πόλιν· ἐντ. castra perrupta (Τάκ.) = στρατόπεδον εἰσβεβιασμένον· 2) μεταθ. διαρρήγνυμι, διακλῶ, συντρίβω τι· ἐντ. -paludem, διαδύομαι διὰ τῆς λίμνης· -aera, διαδύομαι διὰ τοῦ ἀέρος· -hostes, διαρρήγνυμι τὰς τῶν πολεμίων τάξεις· -fores, διακόπτω, διασχίζω τὰς θύρας· 3) μετφ. -legem καταλύω νόμον· -periculum, ὑφίστα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μαι, ὑπομένω κίνδυνον· -fastidia, νικῶ τὰς δυσχερείας.

perruptus, a, um, μετχ. perrumpo.

Persa, ae, θ. Πέρση, θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ. ἐντ. **Persēis**, ĭdis, θ. Περσηΐς = Ἑκάτη.

Persae, ārum, ἀ. πλ. Πέρσαι· ἐν τῷ ἐν. εὐχρηστός ἐστι μόνον ἡ ὀνομ. **Perses**, ĭdis, θ. Περσίς (χώρα), τανῦν Farsistam· 2) **Pērsĭcus**, a, um. Περσικός· ἐντ. α) **Persĭca**, ōrum, οὐ. Περσικά, Περσῶν ἱστορία· β) **Persĭce**, ἡ Περσικὴ (στοὰ ἐν Λακεδαίμονι)· γ) ἐπίρ. **-ce**, Περσικῶς.

per-saepe, ἐπίρ. πάνυ συχνά.

per-salsus, a, um, πάνυ ἀστεῖος.

persălūtātĭo, ōnis, θ. ὁ ἐξῆς (= ὁ κατὰ σειράν) χαιρετισμὸς ἁπάντων.

per-sălūto, ἅπαντας ἐξῆς (= κατὰ σειράν) προσαγορεύω, χαιρετίζω.

per-sancte, ἐπίρ. πάνυ ἁγίως· εὔχρ. **ō** ἐν τῷ p. juro = μέγαν ἢ δεινὸν ὅρκον ποιοῦμαι

per-sāno, α'. ἐντελῶς ἰῶμαί τι.

per-sāpiens, ntis, πάνυ σοφός.

per-sāpienter, ἐπίρ. πάνυ σοφῶς.

perscienter, ἐπίρ. πάνυ συνετῶς.

per-scindo, scĭdi, scissum, γ'. διασχίζω, nubem τὴν νεφέλην, carbasum· τὰ ἱστία.

per-scītus, a, um, πάνυ λεπτός, πάνυ ἀστεῖος.

per-scrībo, scripsi, scriptum, γ'. 1) ὁλογραφῶ τι, verba, summa· 2) ἀναγράφω, καταγράφω, συγγράφω, γράφω, res Romanas τὰς τῶν Ῥωμαίων πράξεις· -alicui orationem, γεγραμμένον λόγον πέμπω τινί· -senatus consultum, ἀναγράφω τὸ δόγμα τῆς βουλῆς· 2) ἀπογράφω, ἐν γραμματείῳ καταχωρίζω (τὰ ἔσοδα καὶ ἔξοδα)· μάλ. -alicui pecuniam, διαγράφω τινὶ ἀργύριον, διὰ τραπεζίτου ἀποδίδωμί τινι ἀργύριον·

perscriptĭo, ōnis, θ. 1) ἀναγραφή, καταγραφή, μάλ. καταγραφή, καταχώρισις (ἐν τῷ γραμματείῳ)· 2) διαγραφή, ἡ διὰ τραπεζίτου ἀπόδοσις ἀργυρίου, συνάλλαγμα.

perscriptor, ōris, ἀ. (perscribo) ἀναγραφεὺς (ἐν γραμματείῳ).

perscrūtātĭo, ōnis, θ. ἔρευνα, ζήτησις

per-scrūtor, ἀποθ. α'. 1) ἐκγρυτεύω, διερευνῶ, arcas τὰς θήκας· 2) ἐξακριβῶ τι, sententiam alicujus.

per-sĕco, secŭi, sectum, α'. διατέμνω, διαχόπτω τι, μάλ. = ἀνατέμνω· ἐντ. μετφ. α) -vitium, ἀφανίζω τὴν κακίαν· β) ἐξακριβῶ τι.

per-sector, ἀποθ. α'. διώκω, διερευνῶ τι.

persĕcūtĭo, ōnis, θ. ἡ (ἐν δικαστηρίῳ) δίωξις, ἡ κατηγορία.

persĕcūtus, a, um, μετχ. τοῦ persequor.

per-sĕdĕo, (ἢ **-sīdeo**), sēdi, sessum, ē'. διατελῶ καθήμενος, in equo ἐπὶ τοῦ ἵππου.

pēr-segnis, e, (Λιβ.), πάνυ ὀκνηρός.

per-sĕnesco, γ'. ὑπέργηρως γίγνομαι.

per-sĕnex, sĕnis, (Σουητ.) ὑπέργηρως.

per-sentĭo, nsi, nsum, ī'. (Βεργ.) καταισθάνομαι, βαθέως αἰσθάνομαι, καταναῶ τι.

persentisco, γ'. (ἀρχ.) = persentio.

Persĕphŏne, -es, θ. Περσεφόνη, Ἑλλ. ὄνομα τῆς Proserpina, ὃ ἰδέ.

Persĕpŏlis, is, θ. Περσέπολις.

perséquens, ntis, μετχ. τοῦ persequor.

per-sĕquor, sĕcūtus καὶ **sĕquutus** sum, γ'. 1) διώκω τινά, ἕπομαί τινι, ἀκολουθῶ τινι, aliquem· ὡσαύτ. -vestigia alicujus, ἕπομαι τοῖς ἴχνεσί τινος· ἐντ. α) ἕπομαι τῷ παραδείγματί τινος, μιμοῦμαί τινα, aliquem· -Academiam, ἀκολουθῶ τοῖς μαθήμασι τῆς Ἀκαδημίας· β) (διώκων) καταλαμβάνω, (φθάνω) τινά, aliquem· 2) ἐχθρικῶς διώκω = καταδιώκω, fugientes τοὺς φεύγοντας, feras τὰ θηρία· ἐντ. α) -aliquem bello, ἐπιφέρω τινὶ πόλεμον· -aliquem judicio, διώκω τινὰ ἐν δικαστηρίῳ· -pecuniam ab aliquo, ἐνάγων τινὰ εἰς τὸ δικαστήριον ἀπαιτῶ (παρ' αὐτοῦ) τὸ ἀργύριον· β) δίκην λαμβάνω ὑπέρ τινος, ἐκδικῶ τι, mortem τὸν θάνατον· 3) διώκω τι, ἐπιζητῶ τι, ἐφίεμαί τινος, voluptates· ἐντ. α) -jus meum, διώκω (ἀξιῶ λαμβάνειν) τὸ ἐμὸν δίκαιον· 4) διώκω τὴν ἐπιτέλεσίν τινος· ἐντ. α) ἐπιτελῶ, mandata τὰ προσταχθέντα· β) διατελῶ, διάγω: -societatem, διατελῶ σύμμαχος ὤν· -quaerendo, διατελῶ ζητῶν· -vitam, διάγω βίον· -otium, διατελῶ σχολάζων· γ) τῷ λόγῳ ἢ τῇ γρα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ᾗ διεξέρχομαί τι: -aliquid literis Latinis, πραγματεύομαί τι Λατινιστί· -versibus, ᾄδω· -scripturā, συγγράφω. -voce, λέγω· -omnes voluptates, πάσας τὰς ἡδονὰς καταλέγω.

Perses, ae, ὁ. Πέρσης· 1) πατὴρ τῆς Ἑκάτης· 2) = Perseus 2.

Perseus, ĕi ἢ ĕos, ὁ. Περσεύς· 1) υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δανάης· 2) ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας· ἐντ. **Persēus** καὶ (π.) **-sēĭus** ἢ **sēus**, a, um, Περσεῖος, τοῦ Περσέως.

persĕvĕrans, ntis, (-ior, -issimus), [μετχ. τοῦ persevero], ἐπίμονος, καρτερικός.

persĕvĕranter, ἐπίρ. (-ius, -issime), ἐπιμόνως, καρτερικῶς.

persĕvĕrantĭa, ae, θ. ἐπιμονή, καρτέρησις, καρτερία, oppugnandi εἰς τὸ προσβάλλειν.

persĕvĕro, α'. (per, severus), ἐμμένω, προσκαρτερῶ τινι, in sententia meā τῇ ἐμῇ γνώμῃ· -aliquid, διαμένω ἔν τινι, ἐπιμένω τινί· perseverātur, ἐπιμένει τις· -Romam, ἄχρι τῆς εἰς Ῥώμην ἀφίξεως ἀδιαπαύστως πορεύομαι navis -it ἡ ναῦς, ἀδιαπαύστως ἔπλεεν· -it, se esse Orestem, ἐπέμεινε, διισχυρίσθη Ὀρέστης εἶναι· μετ' ἀπαρεμ. = οὐ παύομαι (ἀντίθ. desino), facere ποιῶν τι.

per-sĕvērus, a, um, (Τάκ.), πάνυ αὐστηρός.

Persĭa, ἰδὲ Persis.

Persĭcus, a, um, ἰδὲ Persis.

persīdo, sēdi, sessum, γ'. (π.) ἐγκαθίζομαι, ἐνοικιάζομαι, κατοικίζομαι.

per-signo, α'. 1) σημειοῦμαι, ἀναγράφω, dona τὰ δῶρα· 2) ἐπισημαίνω τι.

per-sĭmĭlis, e, πάνυ ὅμοιος.

per-simplex, ĭcis, πάνυ ἁπλοῦς.

per-sisto, γ'. ἐμμένω τινί.

persolla, ae, θ. (ὑποκ. τοῦ persona). προσωπίδιον, μορμολύκιον. Πλ.

Persĭus, ĭi, ὁ. Πέρσιος, σατυρικὸς ποιητὴς ἐπὶ Νέρωνος.

per-sōlus, a, um, (Πλ.) μονώτατος.

per-solvo, solvi, solūtum, γ'. 1) (Κικέρ.), ἀναλύω, ἀναπτύσσω, hoc ζήτημα· 2) διαλύω, ἀποτίνω, ἐκτίνω, ἀποδίδωμι, aes alienum τὸ χρέος· ἐντ. α) ἀποδίδωμι, ἀπονέμω, praemia βραβεῖα, gratiam χάριν, honorem = sacrificium (diis)· β) -promissa, ἐκπληρῶ τὰ ὑπεσχημένα· γ) -alicui mortem, ἀποκτείνω τινά· δ) (alicui) poenas, supplicia, ποινὰς ἀποτίνω (τινί), κολάζομαι ὑπό τινος, ἀλλὰ καὶ = κολάζω τινά· ε) (σπ.) -epistolae, ἀποκρίνομαι πρὸς τὴν ἐπιστολήν.

persōna, ae, θ. πρόσωπον· 1) τὸ προσωπεῖον (τῶν ὑποκριτῶν)· ἐντ. p. tragica = πρόσωπον τραγικόν· 2) τὸ (ὑποκρινόμενον) πρόσωπον, ὁ ὑποκριτής: p. parasiti· ἐντ. α) μετφ. πρόσωπον, χαρακτήρ, σχῆμα, ἔργον, καθῆκον, τά τινος: -accusatoris, τὰ τοῦ κατηγόρου· -am alienam fero (ago, sustineo, tueror), σχῆμά τι, τά τινος ὑποκρίνομαι· β) ὁ ἄνθρωπος αὐτός: p. regis, αὐτὸς ὁ βασιλεύς· mea, tua, nostra p. ἐγὼ αὐτός, σὺ αὐτός, ἡμεῖς αὐτοί.

persōnātus, a, um (persona)· 1) προσωπεῖον ἔχων, Roscius; pater p. πατὴρ ἐν κωμῳδίᾳ· 2) μετφ. ὑποκριτικός· felicitas p. δοκοῦσα εὐτυχία.

per-sŏno, sŏnŭi, sŏnĭtum, α'. 1) ἀμετ. περιηχῶ, ἀντηχῶ· 2) μεταβ. α) περιηχῶ τι, ἤχου ἀναπίμπλημί τι, aures τὰ ὦτα· β) (π.) -citharā, κιθαρίζω· γ) (Κικέρ.) διακωδωνίζω τι, res· δ) βοῶ, ἀναβοῶ τι.

perspecte, ἐπίρ. περιεσκεμμένως.

perspecto, α'. 1) (Πλ.) ἐπισκοπῶμαί τι· 2) (Σουητ.) καταθεῶμαι, μέχρι τέλους θεῶμαί τι, certamen.

perspectus, a, um (-issimus), [μετχ. τοῦ perspicio] κατεγνωσμένος, ἀκριβῶς ἐγνωσμένος· -um habeo, κατανενόηκα· virtus -a, ἀρετὴ δεδοκιμασμένη.

per-spĕcŭlor, ἀποθ. α'. (Σουητ.), διασκοπῶ, διερευνῶ τι.

per-spergo, rsi, rsum, γ'. (per spargo), καταρραίνω, ῥαίνω τι, templum τὸν ναόν· μετφ. -orationem sale, καταπάσσω τὸν λόγον ἀστεϊσμοῖς.

perspĭcācĭtas, ātis, θ. ὀξυδέρκεια.

perspĭcax, ācis (perspicio), διορατικός, εὐσύνετος, ἀγχίνους.

perspĭcientĭa, ae, θ. κατανόησις, veri τοῦ ἀληθοῦς.

per-spĭcio, spexi, spectum, γ'. (per, specio)· 1) διορῶ, ἐμβλέπω· ἐντ. α) ὁρῶ, ἀποκαλύπτω τι· β) διεξέρχομαι, epistolam· 2) μετφ. διορῶ, κατανοῶ, aliquid· β) κατασκοπῶ, ἀκριβῶς ἐρευνῶ, domum τὴν οἰκίαν.

perspĭcŭe, ἐπίρ. σαφῶς, ἐναργῶς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

perspicuĭtas, ātis, θ. 1) (μ.) διαφάνεια· 2) μετφ. ἐνάργεια, σαφήνεια.

perspĭcŭus, a, um (perspicio)· 1) (π. καὶ μ.) διαφανής· 2) μετφ. φανερός, σαφής, καταφανής, προφανής, ἐναργής.

per-sterno, strāvi, strātum, γ'. (Λίθ.) καταστρώννυμι λίθοις, viam τὴν ὁδόν.

perstĭmŭlo, ā'. (Ταχ.) κατ-ερεθίζω.

per-sto, stĭti, stātum, α'. 1) διατελῶ ἱστάμενος, μένω ἱστάμενος· 2) διαμένω ἔν τινι, ἐμμένω τινί, ἐπιμένω ἐπί τινι· -in sententiā, ἐμμένω τῇ γνώμῃ. (π. καὶ μ.) p. facere aliquid, διατελῶ ποιῶν τι.

per-strĕpo, pŭi, (ἄνευ σ.) γ'. (ἀρχ. καὶ μ.), πάνυ θορυβῶ, πάνυ ψοφῶ.

perstrictus, a, um, μετχ. τοῦ perstringo.

per-stringo, strinxi, strictum, γ'. 1) διασφίγγω, συσφίγγω τι· 2) μάλ. ἀμύσσω, ἐλαφρῶς τιτρώσκω, femur τὸν μηρόν· -terram aratro, διασχίζω τὴν γῆν τῷ ἀρότρῳ· 3) μετφ. α) horror -it animos, ἡ φρίκη ἅπτεται τῶν ψυχῶν· β) -rem breviter, τῷ λόγῳ ἢ τῇ γραφῇ ἀκροθιγῶς ἅπτομαι τοῦ πράγματος· γ) διασύρω τινά, ἐπιτιμῶ τινι, καθάπτομαί τινος· - aliquem suspicione, ὑποψίαν τινά ἔχω πρός τινα· δ) ἀμβλύνω, ἐκκωφῶ, aures τὰ ὦτα· - oculos, ἀμαυρῶ τὴν ὄψιν.

per-stŭdĭōse, ἐπίρ. (Κικ.), πάνυ σπουδαίως, πάνυ προθύμως, μετὰ μεγάλου ζήλου.

per-stŭdĭōsus, a, um, (Κικ.) πάνυ σπουδαῖος, πάνυ σπουδάζων περί τι, πάνυ ἐπιθυμητικός τινος, literarum.

per-suādĕo, suāsi, suāsum, β'. 1) πείθω, ἀναπείθω τινά τι (ποιεῖν τι)· -alicui ut abeat, πείθω τινὰ ἀπελθεῖν· huic persuaderi non potuit ut κτλ. τοῦτον οὐχ οἷός τ' ἦν πεῖσαι. ἐντ. μετφ. = αἴτιός εἰμί τινος, ποιῶ τι: quod nox et vinum persuasit· 2) πείθω, καταπείθω, τινα (ποιῶ τινα πιστεῦσαί τι)· p. mihi hoc ἢ persuadetur mihi, πείθω ἐμαυτόν, πείθομαι· mihi persuasum (καὶ ὑπερθ. persuasissimum) est ἢ persuasum habeo = πέπεισμαι· - Ἰστέον δ' ὅτι παρὰ τοῖς μετγν. εὑρηται καὶ ἡ μετχ. persuasus παθητ. = πεισθείς.

persuāsĭbĭlis, e, πιθανός, πειστικός.

persuāsĭbĭlĭter, ἐπίρ. πιθανῶς, πειστικῶς.

persuāsĭo, ōnis, θ. 1) ἡ πειθώ, τὸ πείθειν, τὸ καταπείθειν· 2) (μ.) τὸ πιστεύειν, ἡ πίστις, ἡ δόξα.

persuastrix, īcis, θ. (Πλ.) ἡ ἀναπείθουσα, ἡ πείθουσα.

1. persuāsus, us, ἀ. (εὖχρ. μόνον ἐν τῇ ἐν. ἀφαιρ.) ἡ πειθώ, ἡ πεῖσις.

2 persuāsus, a, um, μετχ. τοῦ persuadeo.

per-subtĭlis, e, (Κικ.), πάνυ λεπτός, μετφ. πάνυ ἐσκεμμένος.

persulto, ā'. (per, salto)· 1) ἁμετ διασκιρτῶ, περιπηδῶ· -in agro eorum, ἐμβάλλω εἰς τὴν χώραν αὐτῶν· 2) μετφ. διαπορεύομαι, διατρέχω, Italiam.

pertaedet, pertaesum est, β'. ἄπροσ. ἄση, σικχασία, κόρος ἐστί, p. me alicujus, α) ἀσῶμαι ἐπί τινι, σικχαίνομαί τι· β) κορέννυμαί τινος.

pertaesus, a, um, (μετὰ γεν. ἢ αἰτ.), κεκορεσμένος, κατάκορός τινος, βαρέως φέρων τι.

per-tĕgo, tēxi, tectum, γ'. (Πλ.) καταστεγάζω τι, villam.

per-tendo, tendi, tensum ἢ tentum, γ'. 1) διατείνω, συντείνω, συντόνως πορεύομαι, σπεύδω, in castra εἰς τὸ στρατόπεδον· 2) ἐμμένω τινί· (μ.) p. me (esse) innocentem, ἰσχυρίζομαι ὅτι ἀθῷός εἰμι· 3) μετφ. διαπράττω, ἐπιτελῶ τι.

per-tento (καὶ pertempto), α'. (π. καὶ μ.) πανταχόθεν ψαύω τινός, ἐντ. α) = ἀποπειρῶμαί τινος, ἐξετάζω τι, rem animos militum· β) (Βεργ.) gaudia -at pectora, χαρὰ λαμβάνει, πληροῖ τὴν ψυχήν· tremor -at corpora, τρόμος καταλαμβάνει τὰ σώματα.

per-tĕnŭis, e, πάνυ λεπτός· μετφ. (Κικέρ.) πάνυ μικρός, πάνυ ἀσθενής, πάνυ εὐτελής.

per-tĕrĕbro, ā'. διατρυπῶ τι.

per-tergĕo, tersi, tersum, β'. (π.), ἀπομάττω, ἀποκαθαίρω, mensam τὴν τράπεζαν· μετφ. (Λουκρ.) = ἐπιψαύω.

perterrĕ-făcĭo, γ'. (ἀρχ.) = perterreo.

per-terreo, terrŭi, territum, β'. καταφοβῶ, καταπλήττω τινά· -aliquem ab aedibus, φόβῳ ἐξελαύνω τινὰ τῆς οἰκίας.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

perterrĭ-crĕpus, a,um, (p. -crepo), (Λουκρ.), ἐκπληκτικῶς ψοφῶν.

perterrĭtus, a, um, μετχ. τοῦ perterreo.

per-tĕxo, texŭi, textum, γ'. 1) διυφαίνω τι· 2) μετφ. (τῷ λόγῳ ἢ τῇ γραφῇ) ὑφαίνω τι, ἐντ. = διέρχομαι, ἀναπτύσσω τι.

pertextus, a,um, μετχ. τοῦ pertexo.

pertĭca, ae, θ. κάμαξ, μακρὸν ξύλον.

pertĭmĕ-factus, a, um, καταπεφοβημένος, Κικέρ.

per-timesco, timŭi, γ'. 1) καταφοβοῦμαι, de salute περὶ τῆς σωτηρίας· 2) σφόδρα φοβοῦμαι, potentiam, legatum· ὡσαύτ. μετὰ τοῦ ne καὶ ὑποτακτικῆς.

pertĭnācia, ae, θ. (pertinax)· 1) ἀδιατρεψία, σκληροτραχηλία· 2) (σπ.) ἐπὶ καλοῦ = ἡ καρτερία, τὸ ἐπίμονον.

pertĭnācĭter, ἐπίρ. 1) ἰσχυρῶς, haereo· 2) ἀδιατρέπτως, σκληροτραχήλως· 3) καρτερικῶς, ἐπιμόνως.

pertĭnax, ācis, θ. (per, tenax)· 1) ἀδιάτρεπτος, σκληροτράχηλος, ἰσχυρογνώμων· 2) ἐπὶ καλοῦ· καρτερικός, ἐπίμονος· 3) διαρκής, συνεχής· 4) (Πλ.) πάνυ φειδωλός.

pertĭnĕo, tinŭi, pertentum, ϐ'. (per, teneo)· 1) διατείνω, διατείνομαι, ἐπ-εκτείνομαι, διήκω μέχρι τινός, ἐξικνοῦμαι ἐπί τι ἢ ἐπί τινα· 2) μετφ. διατείνω, διήκω πρός τι, προσήκω τινί, ἀνήκω εἴς τι· μάλ. α) quod ad te p., τὸ κατὰ σέ· quae ad victum p., τὰ κατὰ τὴν τροφήν· β) omen p. ad illud, ὁ οἰωνὸς σημαίνει ἐκεῖνο· γ) facinus p. ad eum, τὸ ἔργον ἀνήκει εἰς ἐκεῖνον, ἐκεῖνος αἴτιός ἐστι τοῦ ἔργου· δ) hoc eodem p. τοῦτο οὕτως ἔχει.

pertingo γ'. (per, tango) ψαύω, ἅπτομαί τινος, oculos. Παρὰ Σάλλ. (Ἰουγ. 48. 3) pertingens = pertinens, διήκων μέχρι.

per-tŏlĕro, α'. (Λουκρ.), aliquid, διακαρτερῶ πρός τι.

per-torqueo, ϐ'. (Λουκρ.) διαστρέφω τι.

pertractāte, ἐπίρ. (Πλ.) διηκριβωμένως.

pertractātio, ōnis, θ. (pertracto), ψαῦσις, μετφ. = ἡ μεταχείρισις, ἡ περί τι διατριβή, ἡ πραγμάτευσίς τινος.

per-tracto (tresto), α'. 1) ψαύω, ψηλαφῶ, caput τὴν κεφαλήν· 2) (ἐπὶ ῥήτορος) διατίθημι. mentes hominum· 3) σπουδάζω περί τι, διαπραγματεύομαί τι, διεξέρχομαί τι, ea quae scripsi τὰ γεγραμμένα· - aliquid cogitatione, διασκέπτομαί τι.

per-trăho, traxi, tractum, γ'. 1) διέλκω τι· 2) ἕλκω, ἄγω, aliquem in castra τινὰ εἰς τὸ στρατόπεδον.

per-transeo, ii, δ'. 1) διεξέρχομαί τι· 2) παρέρχομαί τι.

per-trĭbŭo, bŭi, γ'. (μ.) παρέχω.

per-tristis, e· 1) πάνυ λυπηρός· 2) πάνυ σκυθρωπός, πάνυ δύσκολος.

pertŭmultŭōse, ἐπίρ. πάνυ θορυβωδῶς.

per-tundo, tŭdi, tūsum ἢ tunsum γ'. διατετραίνω, διατρυπῶ τι· ἐντ. **pertusus**, a, um, διατετρημένος· guttae -unt saxa, σταγόνες πέτρας κοιλαίνουσιν.

perturbāte, ἐπίρ. τεταραγμένως, συγχεχυμένως, dico λέγω.

perturbātio, ōnis, θ. 1) διατάραξις, ταραχή, σύγχυσις· - valetudinis, διατάραξις τῆς ὑγιείας· - coeli, ὁ χειμών (ἀντίθ. serenitas)· 2) αἱ ἐν τῇ πολιτείᾳ ταραχαί, αἱ στάσεις· 3) μετφ. (ὡς τὰ πολλὰ μετὰ τῆς γεν. animi), = τὸ πάθος.

perturbātrix, īcis, θ. (Κικέρ.) ἡ διαταράττουσα.

perturbātus, a, um, (-ior, issimus), [μετχ. τοῦ perturbo]· 1) τεταραγμένος, συγχεχυμένος, ἀσαφής· 2) τεταραγμένος, τεθορυβημένος, ἐκπεπληγμένος, metu ὑπὸ φόβου.

per-turbo, α'. διαταράττω, ταράττω τινά, ταραχὴν ἐμποιῶ τινι, hostes, τοῖς πολεμίοις· - conditiones συγχέω, λύω τὰς σπονδάς· - animos, ταράττω, θορυβῶ τὰς ψυχάς· μάλ. = ἐκπλήττω (ἀντίθ. placo).

per-turpis, e, πάνυ αἰσχρός, Κικέρ.

pertūsus, a, um, μετχ. τοῦ pertundo.

pĕrŭla, ae, θ. μικρὰ πήρα.

pĕrunctus, a, um, μετχ. τοῦ perungo.

pĕr-ungo, unxi, unctum, γ'. καταλείφω, καταχρίω, corpus oleo τὸ σῶμα ἐλαίῳ.

pĕr-urbāne, ἐπίρ. πάνυ ἀστείως, πάνυ χαριέντως.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

pĕr-urbānus, a, um· 1) πάνυ ἀστεῖος, πάνυ λεπτός, πάνυ χαρίεις· 2) πάνυ ἀστικός, πάνυ φιλῶν τὸ ἄστυ (ἀντίθ. rusticus).

pĕr-ūrgeo, ursi, 6'. σφόδρα ἔγκειμαί τινι, σφόδρα βιάζομαί τινα, ut aliquid faciat, ποιεῖν τι.

per-ūro, ussi, ustum, γ'. 1) διακαίω, κατακαίω, corpus τὸ σῶμα· ἐντ. μὴ κυριολεκτ. α) sol -it agros, ὁ ἥλιος ἀφεύει (καίει) τοὺς ἀγρούς· 6) colla perusta (boum), οἱ παρατετριμμένοι, οἱ ἠλκωμένοι τράχηλοι· γ) perustus frigore, κεκαυμένος ὑπὸ τοῦ ψύχους· 2) μετφ. -agros, δῃῶ τοὺς ἀγρούς· 2) μετφ. ἐπὶ παθῶν κ. τ. ὅμ. peruror aestu, ἔρωτι φλέγομαι, ὠσαύτ. p. inani gloria, ματαίᾳ φιλοδοξίᾳ φλέγομαι.

Pĕrūsĭa, ae, θ. Περουσία, μία τῶν δώδεκα συμμαχίδων πόλεων ἐν Τυρρηνίᾳ· ἐντ. **-sīnus**, a, um, Περουσῖνος· οὐσ. **-sīni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Περουσῖνοι.

perustus, a, um, μετχ. τοῦ peruro.

per-ūtĭlis, e, πάνυ ὠφέλιμος.

per-vādo, vāsi, vasum, γ'. 1) διέρχομαι, per agros διὰ τῶν ἀγρῶν· ἀλλὰ καὶ μεταθ. -illas oras, διέρχομαι τὰς ἀκτὰς ἐκείνας· μετφ. fama -it urbem, λόγος διέρχεται τὴν πόλιν, διαδίδοται εἰς τὴν πόλιν· opinio -it animos, διέρχεται, καταλαμβάνει, πληροῖ τὰς ψυχάς. 2) εἰσέρχομαι, εἰσχωρῶ, ἢ καὶ ἁπλ. ἔρχομαι, χωρῶ.

pervăgātus, a, um, (-ior, -issimus), [μετχ. τοῦ pervagor]· 1) διαδεδομένος, διατεθρυλλημένος, πολυθρύλλητος, πάνυ γνωστός· 2) καθολικός, γενικός.

per-văgor, ἀποθ. α'. 1) πλανῶμαι, in omnibus locis· 2) διαπορεύομαι, διέρχομαι, περιέρχομαι, orbem terrarum τὴν οἰκουμένην· μετφ. laetitia p. animos, ἡ χαρὰ πληροῖ τὰς ψυχάς.

per-văgus, a, um, (π.) πολυπλανής.

per-vălĕo, 6'. πάνυ ἰσχυρός εἰμι.

per-vărie, ἐπίρ. (Κικ.) πάνυ ποικίλως.

per-vasto, α'. κατερημῶ, Italiam.

per-vectus, a, um, μετχ. τοῦ perveho.

per-vĕho, vēxi, vectum, γ'. 1) διακομίζω, μετακομίζω, aliquem in urbem τινὰ εἰς τὴν πόλιν, commeatum τὰ ἐπιτήδεια· 2) παθητ. pervehor aliquid = ὀχοῦμαι (διά τινος)· ἐντ. α) διαπλέω τι, πλέω εἴς τι, in portum· 6) ὀχοῦμαι, ἐλαύνω (ἐφ' ἵππου), in urbem εἰς τὴν πόλιν.

per-vello, velli, (ἄνευ σ.), γ'. διατίλλω τι· ἐντ. μετφ. α) dolor, fortuna -it aliquem, ἡ θλῖψις ἢ τύχη λυπεῖ, λυμαίνεται αὐτόν· 6) -stomachum, ἐρεθίζω τὸν στόμαχον· -fidem alicujus ad, κινῶ, παρακινῶ, εἰς· γ) -jus civile, διασείω τὸ πολιτικὸν δίκαιον.

per-vĕnĭo, vēni, ventum, 6'. 1) διικνοῦμαι, ἀφικνοῦμαι, ἔρχομαι, in castra εἰς τὸ στρατόπεδον· 2) μετφ. -in senatum, εἰσέρχομαι (δεκτὸς γίγνομαι) εἰς τὴν βουλήν, -ad sexagesimum annum, εἰς τὸ ἑξηκοστὸν ἔτος εἰσέρχομαι, προέρχομαι· sine me -ire quo volo, ἔασόν με εἰς τὸ τέρμα τοῦ λόγου εἰσελθεῖν· -ad primos comoedos, ἐν τοῖς πρώτοις κωμῳδοῖς καταριθμοῦμαι· -in scripta alicujus, ἐν τοῖς συγγράμμασί τινος μνείαν ἐμοῦ γίγνεται· -in amicitiam alicujus, εἰς τὴν φιλίαν τινός δεκτὸς γίγνομαι· -in odium, in invidiam, εἰς μῖσος, εἰς φθόνον καθίσταμαι = μισοῦμαι φθονοῦμαι· laus, pecunia -it ad me, ἔπαινον, ἀργύριον κτῶμαι· praedium, hereditas ad me -it, κτῆμα, κληρονομίαν λαμβάνω.

per-vĕnor, ἀποθ. α'. διέρχομαι, urbem τὴν πόλιν.

perverse, ἐπίρ. (perversus)· 1) ἀνεστραμμένως, collocata· 2) διεστραμμένως, ἡμαρτημένως, οὐκ ὀρθῶς.

perversĭo, ōnis, θ. ἀναστροφὴ (λέξεων).

perversĭtas, ātis, θ. ἡ διαστροφή, τὸ ἡμαρτημένον, opinionum τῶν γνωμῶν· μετφ. α) -hominum, ἡ πονηρία τῶν ἀνθρ. 6) -morum, ἡ κακοήθεια.

perversus, a, um, (-ior, -issimus)· 1) ἀνεστραμμένος· 2) διεστραμμένος, διάστροφος, στρεβλός. ἐντ. μετφ. α) διεστραμμένος, ἡμαρτημένος, οὐκ ὀρθός, φαῦλος· 6) homo p. = πονηρός, κακοήθης· γ) (π.) -um omen, ἀπαίσιος οἰωνός· p. dies, ἀποφρὰς ἡμέρα.

perverto (vorto), verti (vorti), versum (vorsum), γ'. 1) ἀνατρέφω, ἀνατρέπω, turrim τὸν πύργον· rupes perversae, πέτραι ἀπότομοι· 2) μετφ. α) διαστρέφω τι: perverso more, τὰ ἤθη διαστρέψας, παρὰ τὰ ἤθη· perverso nu-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

mine, παρὰ τὴν τῶν θεῶν θέλησιν· δ) ἀνατρέπω, καταλύω, civitatem· γ) καταλύω, διαφθείρω, amicitiam, mores· δ) ἀνατρέπω, καταστρέφω τινά, τὴν πτῶσίν τινος παρασκευάζω.

per-vespĕri, ἐπίρ. ὑψὲ τῆς ἑσπέρας.

pervestīgātĭo, ōnis, θ. τὸ διιχνεύειν, τὸ διερευνᾶν.

per-vestīgo, α΄. 1) (ἐπὶ κυνὸς) ῥινηλατῶ· 2) μετφ. διιχνεύω, διερευνῶ, ἐξερευνῶ.

per-vĕtus, vetĕris, πάνυ παλαιός, πάνυ ἀρχαῖος, rex, amicitia.

per-vĕtustus, a, um, πάνυ ἀρχαῖος, πάνυ ἀρχαϊκός.

per-vĭam, ἐπίρ. (ἀρχ.), διαβατός.

pervĭcācĭa, ae, θ. (pervicax)· 1) δυστραπελία, ἰσχυρογνωμοσύνη· (2 (σπ.) ἐπὶ καλοῦ· ἐπιμονή, καρτερία.

pervĭcācĭter, ἐπίρ. (-ius)· 1) ἰσχυρογνωμόνως· 2) ἐπιμόνως, καρτερικῶς.

pervĭcax, ācis, (pervinco)· 1) ὁ βουλόμενος ἐνικῆσαι· ἐντ. 1) δυστράπελος, ἰσχυρογνώμων, ἀδιάτρεπτος, ἀνένδοτος· μετφ. pugna p. μάχη σκληρά· 2) (π.) ἐπίμονος, καρτερικός.

pervictus, a, um, μετχ. τοῦ pervinco.

per-vĭdĕo, vīdi, vīsum, ϐ΄. 1) καθορῶ, καταθεῶμαι, omnia ἅπαντα· 2) μετφ. α) διασκοποῦμαί τι· ϐ) διορῶ, κατανοῶ, aliquid.

per-vĭgĕo, gŭi, ϐ΄. πάνυ ἀκμάζω.

per-vĭgil, ĭlis, (π. καὶ μ.), πάνυ ἄγρυπνος, ἀείποτε ἀγρυπνῶν.

per-vĭgĭlātĭo, ōnis, θ. τὸ παννυχίζειν, μάλ. = ἡ παννυχίς, ἡ παννύχιος ἑορτή.

per-vĭgĭlĭa, ae, θ. τὸ διαγρυπνεῖν.

pervĭgĭlĭum, ii, οὐ. 1) = pervigilia· 2) ἡ παννυχίς, ἡ παννύχιος ἑορτή.

per-vĭgĭlo, α΄. 1) διαγρυπνῶ, διανυκτερεύω, in armis ἐν ὅπλοις· 2) -Veneri, παννυχίζω (παννύχιον ἑορτὴν ἄγω) τῇ Ἀφροδίτῃ· 3) (π.) p. dies, διημερεύω.

per-vīlis, e, (Λίϐ.) πάνυ εὐωνος, πάνυ εὐτελής.

per-vinco, vīci, victum, γ΄. 1) (π. καὶ μ.) ἐνικῶ, κατανικῶ, aliquem; vox -it sonum, ἡ φωνὴ ὑπερηγεῖ· ἐντ. ἀμετ. νικῶ, εἰμὶ νικητής· 2) -Rhodios, ut, καταπείθω τοὺς Ῥοδίους, ὥστε· 3) κατεργάζομαι, (μετὰ πόνου) διαπράττω, ut κτλ. ὥστε· 4) (Λουκρ.) -aliquid dictis, ἀποδείκνυμί τι.

per-vĭus, a, um, (per, vĭa)· 1) διαϐατός, περάσιμος, locus τόπος, amnis ποταμός· -naves, νῆες περάσιμοι (ὅτι ἡ παράταξις αὐτῶν ῥήγματα ἔχει)· transitio p. καὶ οὐσ. **pervĭum**, ii, οὐ. ἡ ὁδός· p. usus (π.), συνήθης ὁδός· 2) μετφ. α) ἀνεωγμένος, cor· ϐ) εὐπρόσιτος, ambitioni τῇ φιλοδοξίᾳ.

per-vīvo, vīxi, (ἄνευ σ.), γ΄. διαϐιῶ, (μέχρι χρόνου τινός) ζῶ.

per-vŏlĭto, α΄. (π.), διαπέτομαι.

1 per-vŏlo, α΄. 1) μεταϐ. διαπέτομαί τι· ἐντ. μετφ. = διατρέχω, ταχέως διέρχομαί τι· 2) ἀμετ. ταχέως ἀφικνοῦμαι, in eam sedem.

2. per-vŏlo, vŏlŭi, velle, πάνυ ϐούλομαι, πάνυ ἐθέλω, πάνυ ἐπιθυμῶ, videre aliquem ἰδεῖν τινα· pervellem, πάνυ ἂν ἐϐουλόμην.

per-vŏlūto, α΄. ἀνελίττω = συχνὰ ἀναγινώσκω, libros τὰ ϐιϐλία.

per-volūtus, a, um, μετχ. τοῦ ἑπομ.

per-volvo, volvi, volūtum, γ΄. 1) διακυλινδῶ, περικυλινδῶ, aliquem in luto τινὰ ἐν τῷ πηλῷ· 2) μετφ. διατρίϐω, ἀσχολοῦμαι περί τι, in illis locis· 3) (π.) -librum, ἀνελίττω, ἀναγινώσκω ϐιϐλίον τι.

per-vulgāte, ἐπίρ. (μ.), πάνυ κοινῶς, πάνυ χυδαίως.

per-vulgātus, a, um, (-ior -issimus), [μετχ. τοῦ pervulgo], τετριμμένος, πάνυ κοινός, συνήθης.

per-vulgo, α΄. 1) κοινῶ τι, κοινὸν πᾶσι ποιῶ τι, praemia virtutis· 2) κοινόν, πασίγνωστον ποιῶ τι, (εἰς μέσον) ἐκφέρω, tabulas· 3) (ἐπὶ πόρνης) -me omnibus, ἔκδοτός εἰμι πᾶσιν· 4) (π.) φέρομαι, coelum διὰ τοῦ οὐρανοῦ.

pēs, pĕdis, ἀ. (ῥ. ped, ἑλλ. ποδ-ς)· 1) πούς, hominis, equi. Ἐντ. α) fero -em (π.), τὸν πόδα φέρω = ἔρχομαι· quo te pedes (ὅπον. ferunt), ποῖ πορεύει; -em effero, ἐκφέρω τὸν πόδα = ἐξέρχομαι· -e incerto feror, σφάλλομαι (=κλονίζομαι)· excipio me in -es, ἀπὸ τοῦ ἵππου καταϐαίνω· -em oppono, μετφ. = πράγματα παρέχω· -e dextro, αἰσίως (ἀντίθ. -e sinistro)· -e presso, ἐπὶ πόδα, ἀνὰ πόδα (ἠρέμα, ϐραδέως)· servus a -ibus, δοῦλος ὁ ἀκόλουθος. ϐ) μετφ. sum sub -ibus alicujus, ὑπὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πόδας, ἐν τῇ ἐξουσίᾳ τινός εἰμι· traho pedem, ἕλκω πόδα = χωλαίνω· -e terram pulso, τῷ ποδὶ τὴν γῆν ὠθῶ = ὀρχοῦμαι· ante -es sum (sto, positus sum), πρὸ τῶν ποδῶν κεῖμαι = ἐγγύς εἰμι. γ) pedibus = τοῖς ποσί, πεζῇ (ἀντίθ. equis)· adpedes desilio, ἀπὸ τοῦ ἵππου καταβαίνων πεζῇ μάχομαι· deduco equites ad -es, ἱππέας ἀπὸ τοῦ ἵππου καταβιβάζω (ἵνα πεζῇ ἀγωνισθῶσιν)· ὡσαύτ. pedibus = πεζῇ (διὰ ξηρᾶς) (ἀντίθ. navibus)· δ) -em refero, ἀναχωρῶ, ὀπίσω χωρῶ· confero -em, εἰς χεῖρας ἔρχομαι· ε) -em do = βοηθῶ· ς) ἐπὶ γερουσιαστῶν· -idus eo in sententiam alicujus, προστίθεμαι τῇ γνώμῃ τινός (πρβλ. pedarius)· ζ) μετων. -ibus vinco, νικῶ στάδιον· η) ῥοή, ῥεῦμα (ποταμοῦ): -e crepante· θ) -ripae, τὸ χεῖλος τῆς ὄχθης· 2) πούς τραπέζης, κλίνης κ.τ. ὁμ. 3) ὁ πούς, ὁ κάλως τοῦ ἱστίου· ἐντ. navigo -e aequo, οὐρίῳ ἀνέμῳ χρῶμαι, ἐξ οὐρίας πλέω· 4) πούς ὄρους, πρόποδες· 5) πούς στίχου: -ibus verba claudo, στίχους ποιῶ· 6) πούς, μέτρον· -em discedit, ἕνα πόδα τὸ εὖρος ἐστιν.

pessime, ἐπίρ. ἴδε male.

pessimus, a, um, ἴδε malus.

Pessinus, undis, θ. ἡ Πεσσινοῦς, πόλις τῆς ἐν τῇ Ἑλλάσσονι Ἀσίᾳ Γαλατίας· ἐντ. **-nuntius**, a, um, Πεσσινούντιος.

pessŭlus, i, ἀ. πάσσαλος, μοχλός.

pessum, ἐπίρ. (ἴσως αἰτ. οὐσιαστικοῦ τινος)· 1) (ἀρχ. καὶ μ.) εἰς τὸν βυθόν, εἰς βάθος, κάτω: rete p. abiit, τὸ δίκτυον κατέδυ, ἐβυθίσθη· 2) μετῳ. (ὡς τὰ πολλὰ ἀρχ. καὶ μτγν. ἀντὶ δὲ τούτου εὔχρ. ἐστὶ παρὰ τοῖς δοκίμοις ἡ per ἐντοῖς συνθ. perdo καὶ pereo, α) pessum eo = pereo, ἀπόλλυμαι, ἀφανίζομαι, οἴχομαι· β) p. do ἢ ἡνωμ. **pessumdo**, dĕdi, dătum, dăre, α'. (= perdo), ἀπόλλυμι, ἀφανίζω, διαφθείρω τινά ἢ τι· pessumdatus ad inertiam (Σαλλ.) νωθρείᾳ περιπεσών.

pestifer, ĕra, ĕrum (pestis, fero), λοιμοφόρος, φθοροποιός, ὀλέθριος.

pestifĕre, ἐπίρ. ὀλεθρίως, Κικέρ.

pestilens, ntis, (-ior, -issimus)· 1) λοιμώδης, νοσώδης, νοσηρός, locus, annus· 2) μετῳ. = pestifer.

pestilentia, ae, θ. (pestilens)· 1) ὁ λοιμός, ἡ λοιμώδης νόσος· 2) ὁ νοσώδης ἀήρ, τὸ νοσηρὸν τόπου τινός· 3) μετῳ. = pestis.

pestilĭtas, ātis, θ. = pestilentia.

pestis, is, θ. 1) (μᾶλ. π.) = pestilentia· 2) μετῳ. φθορά, ὄλεθρος, λύμη· ἐντ. = ὄλεθριος ἄνθρωπος, λυμεών, patriae τῆς πατρίδος.

pĕtăsātus, a, um, πέτασον φορῶν.

pĕtăsĭo ἢ **-āso**, ōnis, ἀ. ὁ πετασών (χοιρομήριον).

pĕtăsuncŭlus, i, ἀ. (ὑποκ. τοῦ pĕtasio), ὁ μικρὸς πετασών.

pĕtăsus, i, ἀ. ὁ πέτασος.

pĕtaurum, i, οὐ. (μ.), πέταυρον.

Pĕtēlĭa, ae, θ. Πετηλία, πόλις τῆς Βρεττίας· ἐντ. **-līnus**, a, um, Πετηλῖνος.

pĕtesso ἢ **pĕtisso**, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), γ'. (σπ.) ζητῶ, διώκω, θηρεύω τι.

pĕtītio, ōnis, θ. (peto)· 1) ὁρμὴ (ἐπί τινα), ἐπίθεσις, ἔφοδος· μετῳ. = ἡ ἐπίπληξις· 2) (μ.) αἴτησις, δέησις· 3) μάλ. = ζήτησις ἀρχῆς (ὑποψηφιότης)· 4) (Κικ.) δικαστικὴ ἀγωγή, pecuniae ἐντ. = δικαίωμα, ἐξουσία τοῦ αἰτεῖν.

pĕtītor, ōris, ἀ. (peto)· 1) (π. καὶ μ.), ὁ ζητῶν ἀρχήν (ὁ ὑποψήφιος)· 2) ὁ ἐνάγων δικαστικῶς.

pĕtītŭrĭo, ō'. (ἐφετ. τοῦ peto), θέλω μεταπορεύεσθαι τὴν ὑπατείαν.

pĕtītus, us, ἀ. 1) (ἀρχ.) -terrae, ἡ πρὸς τὴν γῆν κλίσις· 2) αἴτησις.

pĕto, īvi, ītum, δ'. (συγγ. τῷ bito, eo, εἶμι)· 1) ἔρχομαι, πορεύομαι εἰς τόπον τινά: - Dyrrhachium, castra· (π.) -coelum pennis, πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀνίπταμαι· mons -it astra, ὄρος αἴρεται πρὸς τὰ ἄστρα· locus petitus Graecis, τόπος εἰς ὃν οἱ Ἕλληνες ἦλθον· ἐντ. -viam, τρέπομαι ὁδόν· 2) ἐπέρχομαί τινι, ἐπιτίθεμαί τινι: -urbem bello, πόλεμον ἐπιφέρω τῇ πόλει· 3) -aliquid in (ad) locum, ἔρχομαι εἰς τόπον τινὰ κομισόμενός τι, ἐντ. = κομίζω, φέρω τι ἔκ τινος τόπου· -aliquid a Graecis, κομίζομαι, λαμβάνω τι παρὰ τῶν Ἑλλήνων· -gemitum, ἀναφέρω στεναγμόν, στενάζω· 4) μετέρχομαί τι, ζητῶ τι, consulatum τὴν ὑπατείαν. ἐντ. α) -virginem, μετέρχομαι, μνηστεύω παρθένον· β) ζητῶ τι, exempla παραδείγματα· ὡσαύτ. -salutem fugā τῇ φυγῇ ζητῶ τὴν σωτηρίαν· γ) ζητῶ τι, ἐπιθυμῶ τινος, ἐφίεμαί τινος, glo-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

riam δόξης, sapientiam σοφίας· δ) αἰτῶ τι παρά τινος· ε) -a te (ne) id ut facias, αἰτοῦμαί σε, δέομαί σου (μὴ) ποιεῖν τοῦτο· ς) αἰτῶ δικαστικῶς: is unde petitur, ὁ δικαστικῶς ἐναγόμενος (ἀντίθ. is qui petit = petitor, ὁ ἐνάγων.

pĕtorrĭtum, i, οὐ. εἶδος τετρακύκλου Γαλλικοῦ ὀχήματος.

Pĕtōsīris, idis, ἀ. Πετόσιρις, ὄνομαστὸς Αἰγύπτιος μαθηματικός.

1. pĕtra, ae, θ. πέτρα (βράχος).

2. Pĕtra, re, θ. Πέτρα, πόλις· α) Ἀραβίας· β) Μακεδονίας· γ) Θράκης· δ) Ἰλλυρίας· ἐντ. **Petrīni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Πετρῖνοι, ἡ τῆς Πέτρας πολῖται.

Pĕtrējus i, ἀ Πετρήϊος, ὕπαρχος Πομπηΐου· ἐντ· **Pĕtrējānus**, a, um, τοῦ Πετρηΐου.

Petrīnum, i, οὐ. τὸ Πετρῖνον, κώμη καὶ κτῆμα ἐν Καμπανίᾳ, Ὁράτ.

petro, ōnis, ἀ. (Πλ.), γέρων κριός.

Pĕtrŏcŏrii, ōrum, ἀ. Πετροκόριοι, Γαλλικὸν ἔθνος τῆς Ἀκυϊτανίας.

Pĕtrōnĭus, i, ἀ. ὁ Πετρώνιος, ὁ ἐπικαλούμενος Arbiter, συγγραφεὺς σατυρικοῦ μυθολογήματος.

pĕtŭlans, ntis, (-ior, -issimus), (peto), ὁ ἐπιτιθέμενός τινι, ἐντ. ὑβριστής, ὑβριστικός, ἰταμός, ἀκόλαστος, ἀσελγής, ἀναίσχυντος.

pĕtŭlanter, ἐπίρ. (-ius, issime), ὑβριστικῶς, ἰταμῶς, ἀκολάστως, ἀσελγῶς, ἰδὲ petulans.

pĕtŭlantia, ae, θ. (petulans), ὕβρις, ἰταμότης, ἀκολασία, ἀσέλγεια, ἀναισχυντία (ἀντίθ. pudor, modestia.)

pĕtulcus, a, um, (peto), κορυφτίλος, τοῖς κέρασιν ἐπιτιθέμενος.

Peucĕtĭa, ae, θ. Πευκετία, ἡ μέση Ἀπουλία, ἐντ. **-tĭus**, a, um, Πευκέτιος.

Phaeăces, cum, ἀ. πλ, Φαίακες, οἱ μυθικοὶ κάτοικοι τῆς Σχερίας (Κερκύρας)· ὁ ἐνικ. **Phaeax**, **ācis**, οὐσ. καὶ ἐπίθ. Φαίαξ, populus· ἐντ. **Phaeăcius**, καὶ (π.) **-cus**, a, um, Φαιάκιος· **Phaeăcis**, ĭdis, ἐπίθ. καὶ οὐσ. α) **Phaeacĭa**, ae, θ. Φαιακία, ἡ νῆσος τῶν Φαιάκων· β) **Phaeācis**, ĭdis, θ. Φαιακίς, ποίημα.

Phaecăsiātus, a, um, Φαικάσια (λευκὰ ὑποδήματα) ὑποδεδεμένος.

Phaecăsium, i, οὐ. (μ.) Φαικάσιον, εἶδος λευκοῦ ὑποδήματος.

Phaedon, ōnis, ἀ. Φαίδων, ὁ Σωκράτους ὁμιλητὴς καὶ Πλάτωνος φίλος.

Phaedra, ae, θ. Φαίδρα, γυνὴ Θησέως.

Phaedrus, i, ἀ. Φαῖδρος, 1) φιλόσοφος, διδάσκαλος Κικέρωνος· 2) μυθοποιός, ἀπελεύθερος τοῦ Αὐγούστου.

Phaestum, i, οὐ. Φαιστός· 1) πόλις τῆς Κοίτης· ἐντ. α) **Phaestias**, ădis, θ. Φαιστιάς· β) **-stĭus**, a, um, Φαίστιος· 2) πόλις τῆς Θεσσαλίας· 3) πόλις τῆς Λοκρίδος.

Phaëthon, ntis, ἀ. Φαέθων· 1) ἐπίκλησις τοῦ ἡλίου· 2) υἱὸς τοῦ ἡλίου· ἐντ. α) **Phaëthontēus**, a, um, Φαεθόντειος, ignes· β) **Phaëthontĭas**, ădis, θ. Φαεθοντιάς, ἡ τοῦ Φαέθοντος ἀδελφή· γ) **Phăëthūsa**, ae, θ. Φαέθουσα, ἀδελφὴ τοῦ Φαέθοντος.

phalangae, ārum, θ. αἱ φαλάγγαι, αἱ κάμακες, μάλ. οἱ χάρακες.

phălangītae, ārum, ἀ. πλ. οἱ φαλαγγῖται, οἱ τῆς φάλαγγος στρατιῶται.

phălanx, ngis, θ. ἡ φάλαγξ, πυκνὴ (στρατιωτῶν) παράταξις.

Phalăra, ōrum, οὐ. πλ. Φάλαρα, ἐπίνειον Φθιώτιδος, ταφὴν Στυλίς.

Phălăris, ĭdis ἢ is, ἀ. Φάλαρις, ὁ ἐπὶ ὠμότητι διαβόητος τύραννος τοῦ Ἀκράγαντος.

phălĕrae, ārum, θ. τὰ φάλαρα, λεῖα καὶ στίλβοντα κοσμήματα· α) τοῦ στήθους μάλ. τῶν πολεμιστῶν· β) τοῦ μετώπου καὶ τοῦ στήθους τῶν ἵππων.

phălĕrātus, a, um· 1) φάλαρα φορῶν, ἰδὲ phalĕrae· 2) μετφ. (κωμ.) dicta -a, λόγοι κεκαλλωπισμένοι.

Phălērum, i, οὐ. καὶ **-ēra**, ōrum, οὐ. πλ. τὸ Φάληρον, τὰ Φάληρα, ὁ ἀρχαιότατος λιμὴν τῶν Ἀθηνῶν· ἐντ. 1) **Phălēreus**, ĕi, καὶ **-ĭcus**, i, ἀ. Φαληρεύς, Φαληρικός.

Phānae, ārum, θ. πλ. Φαναί, ἀκρωτήριον τῆς Χίου· ἐντ. **Phanaeus**, a, um, τῶν Φανῶν: rex Ph. = ὁ τῶν Φανῶν οἶνος, οἱονεὶ ὁ τῶν οἴνων βασιλεύς.

phantăsĭa, ae, θ. (μ.), φαντασία.

phantasma, ătis, οὐ. φάντασμα.

Phantăsus, i, ἀ. Φάντασος, υἱὸς τοῦ Ὕπνου.

Phăon, ōnis, ἀ. Φάων, ἐραστὴς Σαπφοῦς.

phărĕtra, ae, θ. (π.) φαρέτρα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

phărĕtrātus, a, um, φαρετροφόρος· -puer, ὁ Ἔρως· -virgo, ἡ Ἄρτεμις. **pharmăcŏpōla**, ae, ἁ. φαρμακοπώλης.

Pharmăcūsa, ae, θ. Φαρμακοῦσα, νῆσος μεταξὺ Κρήτης καὶ Ἀσίας.

Pharnăces, is ἁ. Φαρνάκης, βασιλεὺς τοῦ Πόντου.

Phăros ἡ **-rus**, i, θ. Φάρος, μικρὰ νῆσος πρὸς τῇ Ἀλεξανδρείᾳ· ἐντ. **Phărius**, a, um, Φάριος· (π. =Αἰγύπτιος· Ph. turba, οἱ τῆς Ἴσιδος ἱερεῖς.

Phārsālus i. θ. ἡ Φάρσαλος, πόλις Θεσσαλίας· ἐντ. 1) **Phārsālĭcus**, a, um, Φαρσαλικός· 2) **Pharsālĭus**, a, um, Φαρσάλιος· 3) οὐσ. **Pharsalĭa**, ae, θ Φαρσαλία, ἡ τῆς Φαρσάλου χώρα.

Phăsēlis, ĭdis, θ. Φασηλίς, πόλις Λυκίας· ἐντ. **-lītae**, ārum, ἁ. πλ. οἱ Φασηλῖται.

phăsēlus, i, ἁ. καὶ θ. φάσηλος.

Phāsis, ĭdis, Φᾶσις· 1) ἁ. ποταμὸς τῆς Κολχίδος· 2) θ. πόλις ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Φάσιος· ἐντ. 1) **Phāsis**, ĭdis καὶ **-sĭas**, ădis, θ. Φασιάς=Κολχική· 2) **Phasiăcus**, καὶ **Phasiānus**, a, um, Φασιακός, Φασιανός, = Κολχικός· οὐσ. **Phasĭas**, ădis καὶ **Phasis**, ĭdis, θ. Φασιάς, Κολχίς = Μήδεια.

phasma, ătis, οὐ. φάσμα.

Phayllus, ī, ἁ. Φάυλλος, τύραννος Ἀμπρακίας· ἐντ. **Phayllēus**, a, um, τοῦ Φαύλλου.

Phēgĕus, ĕi καὶ ĕos, ἁ. Φηγεύς, βασιλεὺς τῆς Ψωφίδος· ἐντ. 1) **Phēgēĭus**, a, um, Φηγήϊος, τοῦ Φηγέως· 2) **Phēgis**, ĭdis, θ. Φηγίς, θυγάτηρ Φηγέως.

Phēmĭus, ii, ἁ. Φήμιος, κιθαρῳδός.

Phĕnĕos, i, θ. Φενεός, βασιλεὺς Ἀρκαδίας· ἐντ. **Phenĕātae**, ārum, ἁ. πλ. οἱ Φενεᾶται.

phengītes, ae. ἁ. (μ.) φεγγίτης.

Phĕrae, ārum, θ. πλ. Φεραί· α) πόλις Μεσσηνίας· β) πόλις Θεσσαλίας· ἐντ. **Phĕraeus**, a, um, Φεραῖος· π.) = Θεσσαλικός· gens Ph. γένος ὡμὸν ὡς Ἀλέξανδρος ὁ Φερραῖος.

Phĕrĕclus, i, ἁ. Φέρεκλος· ἐντ. **Phereclēus**, a, um, Φερέκλειος.

Phĕrĕcrātes, αἰτ. in, ἁ. Φερεκράτης.

Phĕrĕcўdes, is, ἁ. Φερεκύδης· 1) Ἕλλην φιλόσοφος· (550 π. Χ.) ἐντ **-dēus**, a, um, Φερεκύδειος· 2) λογογράφος Ἀθηναῖος (480 π. Χ.)

Phēres, ētis, ἁ. Φέρης, ἡγεμὼν τῆς Θεσσαλίας, πατὴρ Ἀδμήτου· ἐντ. **-ētĭades**, ae, ἁ. Φερετιάδης = ὁ Ἄδμητος.

phĭăla, ae, θ. φιάλη.

Phīdĭas, ae, ἁ. Φειδίας· ἐντ. **-diăcus**, a, um, Φειδιακός, τοῦ Φειδίου.

phīdĭtĭa, ἴδε philitia.

Philădelphīa, ae. ἁ. Φιλαδέλφεια, πόλις Λυδίας· ἐντ. **-phēni**, ōrum, ἁ. πλ. Φιλαδελφεῖς.

Phĭlădelphus, i, ἁ. Φιλάδελφος.

Phĭlaeni, ōrum, ἁ. πλ. Φίλαινοι, δύο ἀδελφοὶ Καρχηδόνιοι, οἱ ζῶντες ἐτάφησαν.

Phĭlēmo, ōnis, ἁ. Φιλήμων, Ἕλλην κωμῳδοποιός.

Philētas, ae, ἁ. Φιλητᾶς, ἐλεγειοποιὸς· ἐντ. **-tēus**, a, um, τοῦ Φιλητᾶ.

Philīppi, ōrum, θ. πλ. Φίλιπποι, πόλις Μακεδονίας· ἐντ. **Philippensis**, e, Φιλιππήσιος· -e bellum, ἡ ἐν Φιλίπποις μάχη.

Phĭlippŏpŏlis, ĕos, αἰτ. -in καὶ im, ἀσ. ĭ, θ. Φιλιππόπολις, πόλις Θράκης.

Phĭlīppus, ī, ἁ. Φίλιππος· ἐντ. 1) **Philippēus**, a, um, Φιλίππειος, nummus, ὁ Φιλίππειος χρυσοῦς· 2) **Phĭlippĭcus**, a, um, Φιλιππικός: orationes ph. οἱ Δημοσθένους Φιλιππικοὶ (λόγοι, καὶ οἱ Κικέρωνος κατ' Ἀντωνίου).

Philistus, i, ἁ. Φίλιστος, ἱστοριογράφος.

phĭlĭtĭa, ōrum, οὐ. πλ. τὰ φιλίτια ἢ **phĭdĭtĭa**, ōrum, οὐ. πλ. τὰ φιδίτια τῶν Σπαρτιατῶν.

Phĭlo, ōnis, ἁ. Φίλων, φιλόσοφος ἢ ἀργιτέκτων.

Philoctēta, ἡ **-ctes**, ae, αἰτ. am, ἁ. Φιλοκτήτης ὁ Ποίαντος, ὁ Ἡρακλέους ἑταῖρος, οὗ ἀποθανόντος τὰ τόξα ἔλαβεν· ἐντ. **Philoctētēus**, a, um, Φιλοκτήτειος.

Philodēmus, i, ἁ. Φιλόδημος, φιλόσοφος.

phĭlŏlŏgĭa, ae, θ. φιλολογία.

phĭlŏlŏgus, i, φιλόλογος.

Phĭlŏmēla, ae, θ. Φιλομήλα, ἡ εἰς ἀηδόνα μεταμορφωθεῖσα· ἐντ. μετων. (Βεργ.) = ἀηδών.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Phĭlŏmēlĭum, ii, οὐ. Φιλομήλιον, πόλις τῆς Φρυγίας· ἐντ. **-lienses**, ium, ἀ. πλ. Φιλομηλεῖς.

Phĭlŏpātor, ōris, ἀ. Φιλοπάτωρ, σκωπτικὴ ἐπίκλησις τοῦ τὸν πατέρα αὐτοῦ ἀποκτείναντος Πτολεμαίου Δ'.

phĭlŏsŏphĭa, ae, θ. 1) φιλοσοφία· 2) μετων. α) φιλοσοφικὸν ὑποκείμενον, Νέπ. Ἐπ. 3, 3. β) ἐν τῷ πληθ. = φιλοσοφικὰ συστήματα.

phĭlŏsŏphor, ἀποθ. α'. φιλοσοφῶ.

phĭlŏsŏphus, i, ἀ. καὶ **-pha**, ae, θ. ὁ φιλόσοφος, ἡ φιλόσοφος.

philtrum, i, οὐ. φίλτρον, ἐρωτικὸν ποτόν.

1. phĭlўra, καὶ **philŭra**, ae, θ. φιλύρα (λατ. tilia).

2. Phĭlўra, ae, θ. Φιλύρα, νύμφη.

phīmus, i, ἀ. (π.), φιμός.

Phīnĕus, ĕi, καὶ ĕos, ἀ. Φινεύς, ἐντ. α) **Phīnēĭus**, a, um καὶ **-nēus**, a, um, Φινήϊος, Φίνειος· β) **-nīdes**, ae, ἀ. Φινείδης.

Phintĭa, ae, θ. Φιντία, πόλις Σικελίας.

Phintĭas, ae, ἀ. Φιντίας.

Phlĕgĕthon, ontis, ἀ. Φλεγέθων, Πυριφλεγέθων, ποταμὸς ᾅδου· ἐντ. **Phlegethontis**, ĭdis, θ. ἐπίθ., τοῦ Φλεγέθοντος, unda ὕδωρ.

Phlegra, ae, θ. Φλέγρα (= φλεγυρά), ἀρχ. ὄνομα τῆς Παλλήνης· ἐντ. **Phlegraeus**, a, um, Φλεγραῖος· μετφ. campus Ph. τὸ (παρὰ τὴν Φάρσαλον) Φλεγραῖον πεδίον.

Phlĕgўae, ārum, ἀ. πλ. Φλεγύαι, ληστρικὸν ἔθνος τῆς Θεσσαλίας.

Phlĕgўas, ae, ἀ. Φλεγύας, βασιλεὺς Λαπιθῶν.

Phlīus, untis, θ. Φλιοῦς, πόλις Πελοποννήσου· ἐντ. **Phliasĭus**, a, um, Φλιάσιος, οὐσ. **Phliasĭi**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Φλιάσιοι.

phōca, ae, θ. φώκη (κ. φώκια).

Phōcaea, ae, θ. Φώκαια, πόλις τῆς Ἰωνίας, μητρόπολις τῆς Μασσαλίας· ἐντ. 1) **Phōcaeensis**, e, Φωκαϊκός· οὐσ. **-ses**, ium, ἀ. πλ., Φωκαεῖς· 2) **Phōcaei**, ōrum, καὶ (π.) **-censes**, ium, ἀ. πλ. = Φωκαεῖς· 3) **Phōcāĭcus**, a, um, Φωκαϊκός.

Phōcis, ĭdis, θ. Φωκίς· ἐντ. 1) **Phocaĭcus**, a, um, Φωκαϊκός, καὶ (π.) **Phocēus**, a, um, Φώκειος, Φωκικός· juvenis Ph. = ὁ Πυλάδης· 2) **Phōcenses**, ium, καὶ **Phocii**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Φωκεῖς.

Phōcus, i, ἀ. Φῶκος, ἀδελφὸς Πηλέως.

Phoebe, es, θ. Φοίβη· 1) (π.) = ἡ Ἄρτεμις· 2) θυγάτηρ τῆς Λήδας· 3) θυγάτηρ Λευκίππου.

Phoebĭgĕna, ae, ἀ. Φοιβογενής (= Ἀσκληπιός).

Phoebus, i, ἀ. Φοῖβος, ποιητικὴ ἐπίκλησις τοῦ Ἀπόλλωνος· ἐντ. = ὁ ἥλιος· snb utroque Ph. = πρὸς ἕω καὶ πρὸς δυσμάς· ἐντ. α) **Phoebas**, ădis, θ. Φοιβάς, Ἱέρεια Ἀπόλλωνος, ἐντ. = προφῆτις· 2) **Phoebēĭus** καὶ **-bēus**, a, um, Φοιβήϊος, Φοιβεῖος· Ph. ictus, αἱ ἡλίου ἀκτῖνες, iampas ὁ Ἥλιος, ars ἡ ἰατρική, ales ὁ κόραξ, anguis ὁ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ὄφις, virgo ἡ Δάφνη.

Phoenīces, cum, ἀ. πλ. Φοίνικες· ὁ ἑν. **Phoenix**, īcis, ἀ. Φοίνιξ· ἐντ. 1) **Phoenīce**, es, θ. Φοινίκη· 2) **phoenīcĕus**, καὶ **-cĭus**, a, um, φοινικοῦς, πορφυροῦς· ἐντ. οὐσ. **-cĭa**, ae, θ. = Phoenīce, Φοινίκη· 3) **Phoenissa**, ae, θ. Φοίνισσα, Φοινικική.

Phoenix, īcis, ἀ. Φοίνιξ· 1) ἓν. τοῦ phoenices· 2) κύρ. ὄνομα· α) ὁ τοῦ Ἀχιλλέως ἀκόλουθος· 2) ἀδελφὸς τοῦ Κάδμου· 3) μυθικὸν πτηνόν.

Phŏlŏē, es, θ. Φολόη, ὄρος τῆς Ἀρκαδίας.

Phŏlus, i, ἀ. Φόλος, Κένταυρος.

phōnascus, i, ἀ. φωνασκός, ὁ τοῦ ᾄσματος καὶ τῆς ὑποκριτικῆς διδάσκαλος

Phorcus, i. ἀ. ἢ **Phorcys**, ўos, καὶ **phorcyn**, ўnos, ἀ. Φόρκος, -κύς, -κυν, υἱὸς Ποσειδῶνος· ἐντ. **Phorcўnis**, ĭdis, θ. Φορκὶς = Μέδουσα· 2) **Phorcis**, ĭdis, θ. Φορκίς.

Phormĭo, ōnis, ἀ. Φορμίων.

Phŏrōneus, ĕi, ἀ. Φορωνεύς, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, ἀδελφὸς τῆς Ἰοῦς, ἥτις ἐκ τούτου καλεῖται **Phŏrōnis**, ĭdis, θ. Φορωνίς.

Phraātes, ae, ἀ. Φραάτης, ὄνομα πολλῶν Πάρθων βασιλέων.

phrăsis, is, θ. φράσις, ῥητορικὴ ἔκφρασις (= elocutio).

phrĕnēsis, is, θ. ἡ φρένησις, ἡ φρενῖτις, ὁ φρενετισμός.

phrĕnētĭcus, a, um, φρενητικός (παράφρων).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Phrixus, i, ἁ. Φρίξος, υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Νεφέλης· ἐντ· **Phrixēus**, a, um, Φρίξειος, τοῦ Φρίξου.

Phrўges, gum, ἁ. πλ. Φρύγες, ὁ ἑν. **Phryx**, Phrўgis, Φρύξ· καὶ ἐπιθ. = Φρύγιος· ἐντ. = α)=ὁ Αἰνείας· β) = ἱερεὺς τῆς Κυβέλης· Ἐκ τούτου 1) **Phrygĭa**, ae, θ. Φρυγία· 2) (μ.) **Phrўgĭcus**, a, um, Φρυγικός· 3) **Phrўgio**, ōnis, ἁ. ὁ (χρυσῷ) ποικιλτής· 4) **Phrўgĭus**, a, um, Φρύγιος· πολλάκις = Τρώς ἢ κάτοικος τῆς Ἑλάσ. Ἀσίας· Ph. pastor = Πάρις, vates = Ἕλενος, marītus = Αἰνείας, tyrannus = Λαομέδων· Ph. mater = Κυβέλη, buxum, ὁ αὐλός ἐν τῇ ἑορτῇ τῆς Κυβέλης, vestes χρυσοποίκιλτοι ἐσθῆτες· Ph. lapis, τὸ μάρμαρον, columnae κίονες ἐκ Φρυγίου μαρμάρου· οὐσ. **Phrygĭae**, ārum, θ. πλ. = αἱ Τρωάδες.

Phrўne, es, θ. Φρύνη, ἑταίρα.

Phrўx, ўgis, ἁ. Φρύξ· 1) ἴδε Phryges· 2) ποταμὸς Λυδίας.

Phthīa, ae, θ. Φθία, πόλις Θεσσαλίας· ἐντ. 1) **Phthĭas**, ădis, θ. Φθιάς, γυνὴ ἐκ Φθίας· 2) **Phtiōta**, ae, ἁ. Φθιώτης· 3) **Phthiōtis**, ĭdis, θ. Φθιῶτις· ἐντ. **Phthiotĭcus**, a, um, Φθιωτικός· μετων. = Θεσσαλικός· 4) **Phthius**, a, um, Φθῖος, vir = Ἀχιλλεύς, rex = Πηλεύς.

phthisis, is, θ. (μ.), φθίσις.

phui ἢ **phy**, ἐπιφών. φῦ! φεῦ!

phўlăca, ae, θ. (Πλ.) φυλακή, εἰρκτή.

Phўlăce, es, θ. Φυλάκη, πόλις Ἠπείρου

phўlăcista ae, ἁ. φυλακιστής, δεσμοφύλαξ· μετφ. = ὁ πολιορκῶν (τὸν ὀφειλέτην) καὶ ἀείποτε ἀπαιτῶν δανειστής.

Phўlăcus, i, ἁ. Φύλακος, πάππος τοῦ Πρωτεσιλάου· ἐντ. **-cĭdes**, ae, ἁ. Φυλακίδης = ὁ Πρωτεσίλαος.

phўlarchus, i, ἁ. φύλαρχος.

Phўle, es, θ. Φυλή, φρούριον.

Phillis, ĭdis, θ. Φυλλίς.

Phyllos, i, θ. Φύλλος, πόλις Θεσσαλίας· ἐντ. **Phyllēĭus**, a, um, Φυλληΐος· (π.) = Θεσσαλός.

phўsĭce, ἐπίρ. φυσικῶς.

phўsĭcus, a, um, φυσικός· ἐντ. οὐσ. α) **-ĭca**, ae, θ. καὶ **-ĭca**, ōrum, οὐ πλ. ἡ φυσική· β) **-ĭcus**, i, ἁ. ὁ φυσικός.

phўsiŏlŏgĭa, ae, θ. φυσιολογία.

pĭābĭlis, e, (π.) καθάρσιος, fulmen.

pĭācŭlāris, e, ἐξιλαστήριος, ἐξιλαστικός· -sacrificium, ἡ καθαρτήριος θυσία.

pĭācŭlum, i, οὐ. (pio)· 1) ἱλαστήριον, ἵλασμα, ἐξίλασμα, ἐξιλέωμα, καθάρσιον, καθαρμός, ἁγνισμός· ἐντ. μετφ. = ζημία, τιμωρία· 2) τὸ καθαρμὸν ἀπαιτοῦν = ἄγος, μύσος, ἀσέβημα, τὸ ἀνόσιον, τὸ κακούργημα.

pĭāmen, ĭnis, οὐ. (π.) καὶ **pĭāmentum**, i, οὐ. (μ.) = piacŭlum 1.

piatrix, īcis, θ. ἡ ἁγνίζουσα (ἱέρεια).

pīca, ae, θ. κίσσα.

pĭcārĭa, ae, θ. τὸ πισσουργεῖον.

pĭcātus, a, um, μετχ. τοῦ pico.

pĭcĕa, ae, θ. (pix), ἡ πεύκη.

Pĭcēnum, i, οὐ. ἡ Πικεντίνη, χώρα περὶ τὴν ταννῦν Ἀγκῶνα· ἐντ. **Pĭcens**, ntis, καὶ **-centīnus** ἢ **-cēnus**, a, um, Πικεντῖνος· οὐσ. **Pĭcentes**, tum, ἁ. πλ. Πίκεντες, Πικηνοί.

pĭcĕus, a, um, πισσοειδής, μέλας.

pĭco, ā'. (pix), πισσῶ, καταπισσῶ, μάλ. ἐν τῇ μετχ. **pĭcātus**, a, um, πεπισσωμένος.

Pictăvi, ōrum = Pictŏnes.

Pictŏnes, um, (μ. καὶ **Pictăvi**, ōrum), ἁ. πλ. Πίκτονες, ἔθνος τῆς Ἀκουϊτανῆς Γαλλίας.

pictor, ōris, ἁ. (pingor), ζωγράφος.

pictūra, ae, θ. (pingo)· 1) ἁφῆρ. ζωγραφία, ζωγραφική· ἐντ. (Πλ.) = τὸ φῦκος· 2) συγκεκρ. = α) ζωγραφία, ζωγράφημα, γραφή, εἰκών· ἐντ. μετφ. = ἡ παράστασις, ἡ ἔννοια· p. virtūtum· β) μετφ. ἡ τῶν ποιητῶν γραφικὴ τέχνη, Κικέρ.

pictūrātus, a, um, (π.), ποικιλτός, πεποικιλμένος.

pictus, a, um, (-ĭus), [μετχ. τοῦ pingo]· 1) ποικίλος· 2) κομψός, καλλιεπής· 3) πλαστός, κενός. metus.

Pĭcumnus, i, ἁ. καὶ **Pĭlumnus**, i, ἁ. θεοὶ τῶν Ῥωμαίων, προστάται τῶν νενυμφευμένων καὶ τῶν νεογνῶν.

1. pīcus, i, ἁ. 1) δρυοκολάπτης· 2) ὁ γρύψ (πτ. μαντικόν).

2. Pīcus, i, ἁ. (π.) Πίκος, πατὴρ τοῦ Φαύνου, πρῶτος βασιλ. τοῦ Λατίου.

pĭe, ἐπίρ. (-issime), εὐσεβῶς, ὁσίως (ἀντίθ. scelerate).

Pĭĕria, ae, θ. Πιερία, χώρα μεταξὺ Μακεδονίας καὶ Θεσσαλίας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Pĭĕrus, i, ἀ. Πίερος, οὗ κόραι αἱ Πιερίδες ἦσαν· ἐντ. 1) **Pĭĕris**, ĭdis, θ. Πιερίς· α) θυγάτηρ τοῦ Πίερου· β) Μοῦσα· 2) **Pĭĕrius**, a, um, Πίεριος, ὁτὲ μὲν = Θεσσαλικός, ὁτὲ δὲ = Μακεδονικός, ἄλλοτε δὲ = τῶν Μουσῶν ἱερός, ποιητικός: Pierii modi, ποιήματα· οὐσ. **Pierĭae**, ārum, θ. πλ. αἱ Μοῦσαι.

1. pĭĕtas, ātis, θ. (pius)· 1) εὐσέβεια (περὶ τοὺς θεούς, εἰς τοὺς γονεῖς, τὴν πατρίδα κτλ.)· 2) (π.) δικαιοσύνη: si qua est coelo p. 3, πραότης, εὔνοια, χάρις.

2. Pĭĕtas, ātis, θ. Εὐσέβεια, θεά.

pĭger, gra, pigrum, (-ior, -rimus), (piget)· 1) νωθής, νωθρός, ὀκνηρός, ad aliquid πρός τι, ἀλλὰ καὶ p. in re militari· 2) μετῳ. α) ἀργός, ἀδρανής, vita βίος· β) -campus, ἄκαρπον πεδίον· γ) -mare (palus), ἀκίνητος θάλασσα, ἢ = νεκρὰ θάλασσα· δ) -annus, ἔτος βραδέως παρερχόμενον· ε) -bellum, πόλεμος πολυχρόνιος.

pĭget, gŭit ἢ gĭtum est, 6', ἀπρόσ. (μετ. αἰτ. προσώπ. καὶ γενικ. τοῦ ἐγείροντος τὸ πάθος): p. me (te, illum) alicujus, δυσχεραίνω ἐπί τινι, λυπεῖ ἢ ἀνιᾷ μέ τι· (κωμ.) id me p. τοῦτο ἀνιᾷ με· p. aliquid facere, ἀποκνῶ ποιεῖν τι· 2) = poenitet· 3) = pudet.

pigmentārĭus, ii, ἀ. χρωματοπώλης, μυροπώλης.

pigmentum, i, οὐ. (pingo), χρῶμα, βάμμα, βαφή, φῦκος· μετῳ. = λόγου καλλώπισμα.

pignĕrātor, ōris, ἀ. (Κικ.), ὁ ἐνεχυράζων.

1. pignĕro α'. (pignus), ἐνεχυράζω, ἐνέχυρον ἢ ὑποθήκην τίθημι, rem τὸ πρᾶγμα· μετῳ. -animos, ἐνεχυράζω, ἀναρτῶμαι τὰς ψυχάς.

2. pignĕror, ἀποθ. α'. (pignus), ἐνεχυράζω, ἐνέχυρον ἢ ὑποθήκην λαμβάνω τι, ἐντ. μετῳ. = ἀναρτῶμαι, προσποιοῦμαι, ἐπικτῶμαί τινα· -fidem militum, τὴν τῶν στρατιωτῶν πίστιν ἐπικτῶμαι· (π.) -omen, τὸν οἰωνὸν αἴσιον δέχομαι.

pignus, ŏris, οὐ. 1) ἐνέχυρον: -ŏri do (oppono) aliquid, ἐνεχυράζω τι· accipio p. ἐνέχυρον δέχομαι· capio -ŏra, ἐνέχυρα λαμβάνω· ἐντ. α) = ὁ ὅμηρος· β) περίδοσις (στοίχημα)· da p. περιδίδου μοι (στοιχημάτισον μὲ ἐμέ)· -ŏri tecum certo ἢ contendo, παριδίδομαι (στοιχηματίζω) σοι· p. pono cum aliquo, συντίθεμαι (συμφωνῶ) τινι· 2) μετῳ. α) τὰ πιστά, ἡ πίστις, τεκμήριον, σημεῖον· β) ἐν τῷ πλ. (ὡς τὰ πολλὰ π. καὶ μ.) τὰ τῆς εὐνοίας σημεῖα, οἷον τέκνα, γονεῖς, ἀδελφοί, καὶ ἐν γένει συγγενεῖς: -ŏra uxorum et liberorum, οἱ σύζυγοι καὶ τὰ τέκνα.

Pĭgre, ἐπίρ. (-ius), νωθρῶς, ὀκνηρῶς.

pigrĭtĭa, ae καὶ **-ies**, ēi, θ. νωθρεία, νωθρότης, ὀκνηρία, ὄκνος: - stomachi ἡ τοῦ στομάχου ἀδυναμία.

pigror, ἀποθ. α'. ὀκνῶ, βραδύνω.

1. pīla, ae, θ. ὅλμος, ἴγδη, (ἰγδίον).

2. pīla, ae, θ. ἀντηρίς, στήλη· (Βεργ.) χῶμα ἐν θαλάσσῃ (κοιν. μόλος).

3. pīla, ae, θ. 1) σφαῖρα: ludo -ā = σφαιρίζω· 2) ὁ ψῆφος· 3) ὅ,τι σφαιροειδές, οἷον ἡ σφαῖρα τῆς γῆς, ἡ τολύπη κλπ.

pīlānus, i, ἀ. (pīlum) = triarius.

pīlārĭus, ii, ἀ. (pila 3.), σφαιριστής, τὴν σφαῖραν παίζων, ἐντ. = θαυματουργός.

pīlātus, a, um (pīlum), ὑσσὸν φέρων.

pīleātus, a, um, (pileus), πιλοφόρος, ὁ ἐρεοῦν πῖλον φορῶν· plebs -a πιλοφόρος (ὃ σημεῖον ἦν τῆς ἐλευθερίας)· p. turba, ὁ Ῥωμαίων ὄχλος ἐν τοῖς Κρονίοις.

pīlentum, i, οὐ. τετράκυκλος ἁρμάμαξα, πολυτελὲς ὄχημα (πρβλ. carpentum).

pīlĕŏlus, i, ἀ. πιλίδιον.

pīlĕus, i, ἀ. ἢ **-ĕum**, i, οὐ. πῖλος, ὁ ἐρεοῦς πῖλος τῶν Ῥωμαίων, ὃν ἐφόρουν ἐν θρησκευτικαῖς τελεταῖς, μάλ. δὲ ἐν τοῖς Κρονίοις· ἦν δὲ ὁ πῖλος σύμβολον ἐλευθερίας· ἐντ. voco servos ad -ea = ἀπαλλαγὴν δουλείας ὑπισχνοῦμαι τοῖς δούλοις (οὓς διὰ τούτου εἶλκυον ἐν κινδύνῳ ἵνα λάβωσι τὰ ὅπλα)· καὶ capio -um = ἀπελευθεροῦμαι.

pīlicrĕpus, i, ἀ. (μ.) σφαιριστής.

pīlōsus, a, um, (pīlus), τριχώδης.

pīlum, i, οὐ. ὁ ὑσσός, τὸ ἀκόντιον τῶν Ῥωμαίων ὁπλιτῶν, ὃ ἦν βραχὺ μέν, παχὺ δὲ καὶ βαρὺ (πρβλ. hasta).

1. pīlus, i, ἀ. 1) θρίξ, (ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ζώων, ὅθεν αἱ βραχεῖαι τρίχες πρβλ. crinis)· 2) μετῳ. μικρόν τι, ἐλάχιστον, boni viri χρηστοῦ ἀνδρός.

2. pīlus, ī, ἀ. (σχεδὸν ἀείποτε ἡνωμ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῷ primus), ὁ πρῶτος λόγος τῶν Τριαρίων τῆς P. λεγεῶνος· primus p. dico, ἡγοῦμαι (λοχαγός εἰμι) τοῦ πρώτου λόχου τῶν Τριαρίων· πολλάκ. δὲ παραλείπεται καὶ ἡ λέξις centurio· οἷον primus pilus ἢ primi pilus = centurio primi pili, ὁ ποεσβύτερος λοχαγὸς τοῦ πρώτου λόχου τῶν Τριαρίων.

Pimpla, ae, θ. Πίμπλα, πόλις καὶ πηγὴ τῆς Πιερίας, ἱερὰ τῶν Μουσῶν· ἐντ. **-plēus**, a, um, τῆς Πιμπλείας, τῶν Μουσῶν ἱερός· καὶ οὐσ. **Pimplēa**, ae, θ. = ἡ Μοῦσα.

pīna, ae, θ. πίνα.

pīnārius, a, um, Πιναρίος, τῶν Πιναρίων, domus οἰκία. Οἱ Pinarii καὶ Potitii τὰς θυσίας ἐποιοῦντο ἐν τῇ ὑπὸ Εὐάνδρου καὶ Ῥωμύλου δεκτὴ γενομένη λατρείᾳ Ἡρακλέους.

Pindărus, i, ἀ. Πίνδαρος, λυρικὸς ποιητὴς ἐκ Θηβῶν (522-442 π. Χ.) ἐντ. **Pindārĭcus**, a, um, Πινδαρικός.

Pindēnissus, i, θ. Πινδένισσος, πόλις τῆς Κιλικίας· ἐντ. **-nissītae**, ārum, ἀ. πλ. Πινδενισσῖται.

Pindus, i, ἀ. ἡ Πίνδος, ὄρος Θεσσαλίας.

pīnētum, i, οὐ. (pinus), πιτυών.

pīneus, a, um, (pinus), (π.) πιτύϊνος, πιτύων, silva δάσος.

pingo, pinxi, pictum, γ'. 1) γράφω, ζωγραφῶ, simulacrum, homines· ἐντ. tabula picta = γραφή, ζωγράφημα, εἰκών· 2) μετφ. ποικίλλω, χρωματίζω, κοσμῶ, καλλωπίζω τι· 3) μετὰ τῆς ἀφαιρ. acu ἢ ἄνευ ταύτης = (τῇ βαφίδι) ποικίλλω τι· ἐντ. **pictus**, a, um, πεποικιλμένος, ποικιλτός.

pinguesco, γ'. (pinguis), πιαίνομαι, παχύνομαι, λιπαίνομαι, sanguine τῷ αἵματι.

pinguis, e, (-ior, -issimus)· 1) πίων, παχύς, πιμελής, λιπαρός (ἀντίθ. macer ἰσχνός)· οὐσ. **pingue**, is, οὐ. τὸ λίπος (τὸ ἐν τῷ κρέατι, πρβλ. adeps)· Ἐντ. α) λιπαρός, πιαρός, γόνιμος, ager ἀγρός. p. stabula apum, κυψέλαι ἀφθονον μέλι ἔχουσαι· (π.) -flumem, fimus = γόνιμον ποιῶν· β) = παχύς, πυκνός, toga; - coelum, βαρὺς ἀήρ· γ) παχύς, σαρκώδης, ἔγχυμος, ficus· δ) (π.) -coma, κόμη μυροβαφής, taeda δᾷς πλήρης ῥητίνης, flamma φλὸξ παχεῖα, μεγάλη· ε) -ara βωμὸς τῷ αἵματι καὶ τῷ λίπει τῶν ἱερείων ἐρραντισμένος· 2) μετφ. α) παχύς, παχυλός, σκαιός, μωρός· β) ἐπὶ λέγοντος = κομπώδης, διθυραμβώδης· γ) (π. καὶ μ.), ἥσυχος, ἀτάραχος, somnus ὕπνος.

pinguĭtūdo, ĭnis, θ. (Κοιντ.) παχύτης (ἐν τῇ ἐκφωνήσει).

pīnĭfer καὶ **pīnĭger**, ĕra, ĕrum, (π.), πίτυς φέρων, πιτυώδης, mons ὄρος.

1. pinna, ae, θ. = pina.

2. pinna, ae, θ. (ἕτερος τύπος τοῦ penna)· 1) πτίλον, πτερόν· ἐντ. (π.) μετων. α) ἡ πτέρυξ· β) τὸ βέλος· γ) τὰ πτερύγια τῶν ἰχθύων· 2) ἐπάλξεις τοῦ τείχους.

pinnātus, a, um (pinna), πτερωτός, (Cupido ἔρως).

pinnĭger, ĕra, ĕrum (π.)· 1) πτερυγοφόρος· 2) (π.) πτερυγιοφόρος.

pinnĭrăpus, i, ἀ. (pinna 2, rapio), ὁ τὸν λόφον τῆς κόρυθος τοῦ ἀντιπάλου ἁρπάζων μονομάχος.

pinnŏtēres, ae, ἀ. πιννοτήρης, πιννοφύλαξ (εἶδος καρκίνου).

pinnŭla, ae, θ. (ὑποκ. τοῦ pinna 2), πτερύγιον.

pinso (ἢ **pīso**), pinsŭi ἢ pinsi, pinsĭtum ἢ pinsum ἢ pistum, γ'. πτίσσω, κατατρίβω, κόπτω, farinam· (Πλ.) - aliquem flagro, μαστιγῶ.

pīnus, us ἢ i, θ. πίτυς· ἐντ. (π.) ὅ,τι ἐκ πίτυος πεποίηται, μάλ. α) = ναῦς· β) = δᾷς· γ) στέφανος πίτυος, ὃν ὁ Πὰν ἔφερεν.

plo, α'. [pius] (π. καὶ μ.)· 1) ἁγνίζω, καθαίρω· ἐντ. α) -fulmen, ἀποτρέπω τὸν κεραυνόν (θυσίαις κ. τ. ὁμ. τὸ διὰ τοῦ κεραυνοῦ σημανθὲν δυστύχημα ἀποτρέπω)· β) -nefas, τὴν τιμωρίαν ἁμαρτήματος ἀποτρέπω· γ) -damna, ἐπανορθῶ τὴν βλάβην· δ) ἐξοικῶ, τιμωρῶ, morte θανάτῳ· 2) ἱλάσκομαι, ἐξιλάσκομαι, Tellurem porco τὴν Γῆν χοίρῳ· 3) α) -sacra, θυσίαν ποιοῦμαι· β) -aras ture, θυμίαμα ἐπὶ τῶν βωμῶν καίω· γ) - pietatem (Πλ.), ἀσκῶ εὐσέβειαν

pĭper, ĕris, οὐ, τὸ πέπερι.

pīpĭlo α'. καὶ **pīpĭo**, α'. πιππίζω, τιτίζω (ἐπὶ πτηνῶν).

pīpŭlum, i, οὐ. καὶ **-lus**, i, ἀ. τὸ πίππισμα, πίππισις· ἐντ. (Πλ.) κλαυθμυρισμός.

Piraeeus, ĕi, αἰτ. ĕum, καὶ ĕa, ἀ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

π. καὶ **Piraeus**), Πειραιεύς, δῆμος καὶ λιμὴν τῆς ἀρχαίας Ἀττικῆς· ἐντ. **Piraeus**, a, um, Πειραϊκός.

pīrāta, ae, ὁ. πειρατής.

pīrātĭcus, a, um, πειρατικός· οὐσ. **-tĭca**, ae, θ. ἡ πειρατεία.

Pīrēne, es, θ. Πειρήνη, πηγὴ ἐν Κορίνθῳ· ἐντ. **Pīrēnis**, ĭdis, θ. Πειρηνίς, (π.) = Κορινθία.

Pīrĭthous, i, ὁ. Πειρίθους, φίλος Θησέως.

pīrum, i, οὐ. ἄπιον.

pīrus, i, θ. ἡ ἄπιος (ἀπιδιά).

Pīrustae, ārum, ὁ. πλ. Πειρῶσται, ἔθνος λῃστρικὸν τῆς Ἰλλυρίας.

Pīsa, ae, θ. καὶ **Pīsae**, ārum, θ. πλ. Πῖσα, πόλις τῆς Ἤλιδος, πρὸς ἣν οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες ἐπανηγυρίζοντο· ἐντ. **Pīsaeus**, a, um, Πισαῖος· hasta P. δόρυ Οἰνομάου· οὐσ. **Pīsaea** = ἡ Ἱπποδάμεια· 2) (**Pīsae**, ārum) θ. αἱ Πισαί, Πεῖσαι, ἡ Πῖσα, πόλις Τυρρηνίας, ἔτι καὶ νῦν Πῖσα καλουμένη· ἐντ. **Pīsānus**, a, um, τῶν Πεισῶν, καὶ οὐσ. **-sāni**, ōrum, ὁ. πλ. οἱ Πεισᾶται.

Pīsaurum, i, οὐ. Πίσαυρον, πόλις Ὀμβρικῆς· ἐντ. **-rensis**, e, Πισαύριος·

piscārĭus, a, um, (piscis), τῶν ἰχθύων, forum ἀγορά.

piscātor, ōris, ὁ. (piscor), ἁλιεύς.

piscātōrĭus, a, um, ἁλιευτικός.

piscātus, us, ὁ. 1) ἁλιεία, ἁλίευμα· ἐντ. μετφ.= κέρδος· 2) (Πλ.)=οἱ ἰχθύες.

piscĭcŭlus, i, ὁ. ἰχθύδιον.

piscīna, ae, θ. (piscis)· 1) ἰχθυοτροφεῖον· 2) (μ.) κολυμβήθρα, λίμνη, δεξαμενή.

piscīnārĭus, ĭi, ὁ. (piscina), ἰχθυοτρόφος, ὁ πρὸς τέρψιν ἰχθυοτροφεῖον ἔχων.

piscis, is, ὁ. 1) ἰχθύς· 2) πλ. οἱ ἰχθύες (τὸ ἄστρον),

piscor, ἀποθ. α'. ἁλιεύω.

piscōsus, a, um, (π.), ἰχθυώδης.

piscŭlentus, a, um, πολύϊχθυς.

Pīsĭdĭa, ae, θ. Πισιδία· ἐντ. **Pīsĭdae**, ārum, ὁ. πλ. οἱ Πισίδαι.

Pīsistrătus, i, ὁ. Πεισίστρατος, ἐντ. **-tĭdae**, ārum, ὁ. πλ. οἱ Πεισιστρατίδαι.

Pīso, ōnis, ὁ. Πείσων· ἐντ. **Pīsōnĭānus**, a, um, τοῦ Πείσωνος, tempus.

pistillum, i, οὐ. ἢ **-lus**, i, ὁ. (pinso), τὸ ὔπειρον, ὁ τριπτήρ.

pistor, ōris, ὁ. (pinso), μυλωθρός ὃς σύναμα καὶ ἀρτοπαιὸς ἦν.

Pistōrĭum, ĭi, οὐ. ἡ Πιστωρία, πόλις τῆς Τυρρηνίας, πρὸς ἣ ὁ Κατιλίνα μαχόμενος ἀπέθανεν· ἐντ. **-rĭensis** e, τῆς Πιστωρίας, oppidum πόλις.

pistrilla, ae, θ. μικρὸς μυλών.

pistrīna, ae, θ. (σπ.) ἢ (συνήθ.) **-num**, i. οὐ. (pinso)· 1) μυλών· detrudo aliquem in p. βάλλω τινὰ (δοῦλον πρὸς τιμωρίαν) εἰς τὸν μυλῶνα· ἐντ. μετφ. α) = ταλαίπωρος βίος· β) = ἀρτοποιεῖον.

pistris(ἢ **pristis**), is, καὶ **pistrix**, īcis, θ. πρίστις, πίστριξ· 1) εἶδος κήτους, κῆτος (φάλαινα, καρχαρίας κ. τ. ὅμ.)· 2) (π.) τὸ κῆτος (ἄστρον)· 3) εἶδος ταχείας νεώς.

Pĭtăne, es, θ. Πιτάνη, πόλις τῆς Ἐλάσσονος Ἀσίας, τανῦν Santarlik.

Pĭthēcūsa, ae, θ. ἡ **-ssae**, ārum, θ. πλ. Πιθηκοῦσα, -σαι, νῆσος τοῦ Τυρρηνικοῦ πελάγους, τανῦν Ἰσχία.

Pittăcus, i, ὁ. Πιττακός ὁ Μυτιληναῖος, εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν.

Pittheus, ĕi καὶ ĕos, ὁ. Πιτθεύς, πρὸς μητρὸς πάππος Θησέως· ἐντ. 1) **Pitthēis**, ĭdis, θ. Πιτθηΐς = Αἴθρα· 2) **Pitthēius**, a, um, Πιτθήϊος.

pĭtŭīta, ae, θ. τὸ φλέγμα, ἡ ἐκροὴ ἐν τῇ συναγχῇ

pĭtŭītōsus, a, um, φλεγματώδης.

pius, a, um, (magis p., -maxime p.)· 1) εὐσεβής (πρὸς τοὺς θεούς)· ἐντ. = ἁγνός, ἱερός, locus τόπος, far οὐλαὶ (ὅτι ταῖς θυσίαις ἐχρῶντο)· 2) εὐσεβής, (πρὸς τοὺς γονεῖς, τὴν πατρίδα), εὔνους, φιλόστοργος· -Aeneas, ὁ εὐσεβὴς (φιλόστοργος πρὸς τὸν πατέρα Ἀγχίσην) Αἰνείας· -dolor, metus, ἡ λύπη, ὁ φόβος ἐκ προσφιλοῦς προσώπου· 3) ὅσιος, δίκαιος, νόμιμος, bellum πόλεμος· -quaestus, νόμιμον κέρδος· jus piumque, τὸ δίκαιον καὶ ὅσιον (νόμιμον)· 4) (π.) προσφιλής: pia sarcina nati (περὶ Ἀγχίσου, ὃν ὁ Αἰνείας φέρει).

pix, pĭcis, θ. πίσσα.

plăcābĭlis, e (-ius), εὐξύλαστος, εὐκατάλλακτος, εὐδιάλλακτος, εὐκατάπραύντος.

plăcābĭlĭtas, ātis, θ. τὸ εὐκατάλλακτον, τὸ εὐδιάλλακτον, τὸ εὐκατάπραύντον.

plăcāmen, ĭnis, οὐ. καὶ (μ.) **-āmen-**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

tum, i, οὐ. ἱλαστήριον, ἱλαστικόν.
plācāte, ἐπίρ. (-ius), πράως, ἤερο.
plācātĭo, ōnis, θ. 1) ἱλασμός, ἐξίλασις, ἐξιλασμός, deorum· 2) πράϋνσις, animorum.
plācātus, a, um, (-ior, -issimus), (μετχ. τοῦ placo)· 1) ἵλεως, εὐμενής, εὔνους τινί, alicui· 2) πρᾷος, ἥσυχος, ἠρεμαῖος, εἰρηνικός.
plācenta, ae, θ. πλακοῦς.
Plācentĭa, ae, θ. Πλακεντία, πόλις τῆς ἀρκτῴας Ἰταλίας, τανῦν Piacenza. ἐντ. **-tīnus**, a, um, Πλακεντῖνος· οὐσ. **-īni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Πλακεντῖνοι.
plăcĕo, cŭi καὶ cĭtus sum, 2΄. ἀρέσκω τινί, alicui (ἀντίθ. displaceo): fabula placuit, τὸ δρᾶμα ἤρεσε (ἠδοκίμησεν)· placens uxor (Ὁράτ.) = σύζυγος ἀξιέραστος· mihi p. ἐμαυτῷ ἀρέσκω· 6) μάλ. placet (alicui ἢ ἀπολύτ.) α) δοκεῖ τινι: placuit mihi ut, ἔδοξέμοι (μετ' ἀπαρεμφ.)· si placet, εἰ δοκεῖ σοι, ἂν σὺ θέλῃς· senatui -et, δοκεῖ τῇ συγκλήτῳ (ἡ σύγκλητος ἀπαιτεῖ προστάττει)· β) δοκεῖ μοι, δόξαν, γνώμην ἔχω, (παραδέχομαι): - Carneadi; ut Stoïcis p. ὡς οἱ Στωϊκοὶ οἴονται.
plăcĭde, ἐπίρ. (-ius, -issime), ἡσύχως, πράως, ἠρέμα, κατὰ σμικρόν.
plăcĭdus, a, um, (-ior, -issimus), ἥσυχος, πρᾷος, ἀτάραχος, ἠρεμαῖος· -mare, θάλασσα ἀκύμαντος· -urbs, εἰρηνικὴ (φιλική) πόλις.
plăcĭto, α΄. (placeo), πάνυ ἀρέσκω.
plăcĭtus, a, um, (placeo), ἀρεστός, εὐάρεστος, ἡδύς, amor ἔρως· ἐντ. οὐσ. **plăcĭtum**, i, οὐ. α) τὸ ἀρεστόν· ultra p. πέρα τοῦ μετρίου, Βεργ. β) (συνηθ. ἐν τῷ πληθ.) τὸ δεδογμένον, τὸ ἀξίωμα, τὸ πρόσταγμα, ἡ γνώμη.
plāco, α΄. 1) ἱλάσκομαι, ἐξιλάσκομαι, deos τοὺς θεούς· ἐντ. α) πραΰνω, καταπραΰνω τινά· β) -aliquem alicui, διαλλάττω τινὰ πρός τινα· 2) καταπραΰνω τι, aequora τὸν πόντον, sitim σβέννυμι τὴν δίψαν.
1. plāga, ae, θ. 1) (ὥρ. πλαγά), πλαγή, πλῆξις· ἐντ. = ὁρμή, ἐπιφορά· 2) πληγή, τραῦμα (ὑπὸ μὴ κοπτεροῦ ὀργάνου, πρβλ. vulnus)· ἐντ. μετφ. α) πλῆξις, αἴσθησις: oratio magnam p. fecit· β) πληγή, συμφορά, ἀπώλεια.
2. plāga, ae, θ. πλέγμα, θήρατρον, δίκτυον, ἄρκυς· μετφ. δίκτυον, πλεκτάνη. πανουργία ἢ δυσχέρεια.
3. plăga, ae, θ. πλάγος, μέρος, χώρα, χωρίον, κλίμα, caeli τοῦ οὐρανοῦ· -aetheria, ὁ αἰθήρ· quatuor -ae, αἱ τέσσαρες ζῶναι· - solis iniqui = p. fervida, ἡ διακεκαυμένη ζώνη.
plăgĭārĭus, ĭi, ἀ. (μτγν. plagium, ἀνδραποδισμός) = ἀνδραποδιστής.
plāgĭger, ĕra, ĕrum, καὶ **plāgĭgĕrŭlus**, a, um, πληγὰς λαμβάνων.
plāgĭpătĭda, ae, ἀ. μαστιγίας.
plāgōsus, a, um (plāga), (Ὁράτ.) πληγῶν μεστός.
plăgŭla, ae, θ. (plăga, 2), τὸ τῆς κλίνης παραπέτασμα.
plăgūsĭa, ae, θ. (Πλ.) εἶδος ἰχθύος.
Planasĭa, ae, θ. Πλανασία, νῆσος (πρὸς μεσημβρ. τῆς Ἕλβας), ὅπου ἐπὶ Καισάρων διετρίβον οἱ φυγάδες.
Plancius, i, ἀ. Πλάγκιος.
planctus, us, ἀ. (plango) στερνοτυπία, καὶ ἐντ. (ὁ διὰ ταύτης ἐκδηλούμενος) κοπετός, κομμός.
Plancus, i, ἀ. Πλάγκος.
plāne, ἐπίρ. (-ius, -issime), [planus]· 1) σαφῶς, ἐναργῶς, loquor· 2) πάντως, παντελῶς, τελέως, (ἀντίθ. paene, vix) 3) (ἀρχ.) πάνυ γε, τῷ ὄντι.
plānēta, ae, θ. πλανήτης.
plango, planxi, planctum, γ΄. (π. καὶ μ.)· 1) πλήσσω, τύπτω, κτυπῶ, κρούω τι· καὶ ἀποθ. plangitur (ἐπὶ συλληφθέντος πτηνοῦ) = πτερύσσεται· 2) (ὡσαύτ. καὶ τὸ ἀποθ. **plangor**), κόπτομαι, τύπτομαι τὰ στέρνα, τὸν μηρόν· ἐντ. -aliquem, στερνοτυποῦμαι ἐπί τινι, ὀδύρομαι, θρηνῶ τινα· agmina plangentia (Βεργ.), τὰ ὀδυρόμενα πλήθη.
plangor, ōris, ἀ. (plango)· 1) (π.) κτύπος, κρότος, πάταγος· 2) στερνοτυπία, κοπετός.
planguncŭla, ae, πλαγγάν, πλαγγάνιον, κηρίνη κόρη (κούκλα) τῶν νηπίων.
plānĭlŏquus, a, um, (Πλ.) σαφῶς λέγων.
plānĭpes, ĕdis, ἀ. (κυρ. γυμνόπους), πιθαν. = παντομίμος, ὃς ἐπὶ τῆς σκηνῆς γυμνόπους ἦν.
plānĭtas, ātis, θ. σαφήνεια.
plānĭtĭes, ēi, θ. (σπ. **-tĭa**, ae, θ.), τὸ ἐπίπεδον, τὸ ὁμαλὸν πεδίον, ἡ πεδιάς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

planta, ae, θ 1) μόσχευμα, φύτευμα 2) (π.) πᾶν φυτόν· 3) πέλμα.

plan ārĭa, ĭum, οὐ. πλ. φυτώσια.

plantātĭo, ōnis, θ. (μ.) φύτευσις.

planto, ā'. (planta) φυτεύω τι.

1. plānus, a, um, (-ior, -issimus) 1) ὁμαλός (ἀντίθ. asper): -locus, χωρίον ὁμαλόν, ἐπίπεδον· ἐντ. οὐσ. **plānum**, i, οὐ. τὸ ὁμαλόν, τὸ ἐπίπεδον· Ἔντ. α) (μ.) κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ δικαστικὸν βῆμα = τὸ ἔδαφος: e ἢ in plano, οὐκ ἐπὶ βήματος, καὶ ἐντ. = ἄνευ δίκης· β) de plano (Λουκρ.) ἄνευ δυσχερειῶν· γ) in plano = ἐν ταπεινῇ θέσει· 2) μετφ. σαφής, ἐμφανής. ἐναγής, narratio διήγησις· -um facio aliquid, ἐμφανὲς καθίστημί τι, δῆλον ποιῶ τι.

2. plānus, i, ἀ. πλάνος, ἀγύρτης.

Plătaeae, ārum, θ. πλ. Πλαταιαί· ἐντ. **Plataeenses**, ium, ἀ. πλ. οἱ Πλαταιεῖς.

plătălĕa, ae, θ. πελεκάν.

plătănus, i, θ. πλάτανος.

platĕa, ae, θ. (πλατεῖα?), ὁδὸς ἐν τῇ πόλει.

Plăto, ōnis, ἀ. Πλάτων· 1) ὁ ἐπιφανὴς Ἀθηναῖος φιλόσοφος· ἐντ. **Plătŏnĭcus**, a, um, Πλατωνικός, καὶ οὐσ. **-ĭci**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Πλατωνικοὶ (φιλόσοφοι)· 2) Ἐπικούρειος φιλόσοφος ἐπὶ Κικέρωνος.

plaudo, plausi, plausum, γ'. 1) μεταβ. πλήττω, κρούω, κροτῶ: pectora manu τὰ στήθη τῇ χειρί. 2) ἀμετ. α) (π.) κροτῶ, κροταλίζω, pennis ταῖς πτέρυξιν, rostro τῷ ῥύγχει· β) manus plaudunt, τὰς χεῖρας κροτοῦσιν· γ) (πρὸς ἐπιδοκιμασίαν) κροτῶ, «plaudite» = κροτήσατε τὰς χεῖρας (ἔλεγε τοῖς θεαταῖς ἐν τέλει τοῦ δράματος τῶν ὑποκριτῶν τις)· Ἐντ. = ἐπικροτῶ, ἐπαινῶ, alicui τινά.

plausĭbĭlis, e, κροτικός, ἐπαινετός.

plausor, ōris, ἀ. ὁ κροτῶν, ὁ ἐπαινέτης.

plaustellum, i, οὐ. ὑποκ. τοῦ ἑπομ.

plaustrum, i, οὐ. (φορτηγικὴ) ἅμαξα (πρβλ. currus, carpentum).

1. plausus, a, um, μετχ. τοῦ plaudo.

2. plausus, us, ἀ. (plaudo)· 1) (π. καὶ μ.), κρότος, ψόφος· 2) κρότησις τῶν χειρῶν (χειροκρότημα)· 3) μετφ. ἐπικρότησις, ἔπαινος.

1. Plautius (Plōtius), a, um Πλαύτιος, τοῦ Πλαυτίου· οὐσ. ā, ὁ Πλαύτιος, ποιητής· ἐντ. **Plautĭānus**, a, um, τοῦ Πλαυτίου.

2. Plautus, i, ἀ. (κυρ. ὁ πλατύπους), Πλαῦτος, κωμικὸς ποιητής († 80 π. Χ.)· ἐντ. **Plautĭnus**, a, um, Πλαυτῖνος, τοῦ Πλαύτου.

plēbēcŭla, ae, θ. ταπεινὸς ὄχλος.

plēbējus, a, um, (plebs)· 1) δημοτικός, ἐκ τοῦ δήμου (ἀντίθ. patricius)· οὐσ. **plēbējus**, i, ἀ. δημοτικός, τῶν τοῦ δήμου εἷς· καὶ **plebēja**, ae, θ. ἡ δημοτικὴ (ἡ μὴ πατρικία)· 2) καινός, χυδαῖος, εὐτελής, φαῦλος.

plēbĭcŏla, ae, θ. δημοκόπος.

plebs (καὶ **plebis**), plēbis ἢ **plēbes**, ēi, θ. (ὁ πληθ. σχεδ. ἄχρηστός ἐστι), [πλέες, πληθύς]· 1) δημοτικοί, δῆμος, τὸ πλῆθος, οἱ πολλοί, α) οἱ μὴ ὄντες patricii, τ. ἔ., οἱ ἐκ μεταναστάσεων ἢ ἀλώσεων ἐν Ῥώμῃ κάτοικοι· β) (ὕτε τῆς πολιτείας μετέλαβον) οἱ μὴ ὄντες nobiles, οἱ μὴ βουλευταί· 2) ἐπὶ κακοῦ· ὁ ὄχλος (οἱ μὴ optimates), οἱ πένητες (οἱ μὴ divites.)

plectĭlis, e, (Πλ.), πλεκτός.

plecto, γ'. πλέκω, εὔχρ. δὲ μόνον ἡ μετχ. **plexus**, a, um, πλεκτός, πεπλεγμένος.

plector, γ'. (εὔχρ. μόνον τὸ παθητ.)· 1) μάστιγι τιμωροῦμαι, Ὁράτ. 2) συνήθ. τιμωροῦμαι, κολάζομαι ἐπί τινι, negligentiā· 3) (Νέπ.) ἐπιτιμῶμαι, in re aliqua ἐπί τινι.

plectrum, i, οὐ. πλῆκτρον κιθάρας· ἐντ. μετων. = λυρικὸν ποίημα.

Plēĭas, Plejas, Plĭas, ădis, αἰτ. ăda, θ. Πληϊάς, Πλειάς· συνήθ. ὁ πληθ. Pleiădes καὶ Plejădes, ădum, αἰτ. ădas, αἱ Πλειάδες (λατιν. Vergiliae).

Plēĭŏne, es, θ. Πληϊόνη, μήτηρ τῶν Πλειάδων.

Plēmmўrĭum, ii, οὐ. Πλημμύριον ἀκρωτήριον ἐγγὺς τῶν Συρακουσῶν.

plēne, ἐπίρ. (-ius, -issime), ἀφθόνως, τελείως, ἐντελῶς, παντελῶς, ὁλοτελῶς.

plēnus, a, um (-ior, -issimus)· 1) (μετὰ γενικῆς ἢ σπαν. μετ' ἀφαιρ.) πλέος πλήρης, μεστός τινος, γέμων τινός: - sum argenti, ornamentis, πλήρης, μεστός εἰμι, γέμω ἀργύρου, κοσμημάτων· ὡσαύτ. καὶ -irae fraudis, πλήρης ὀργῆς, γέμων ἀπάτης·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

-negotii, πάνυ ἄσχολος· pleno ore = πολλοῖς λόγοις· ἐντ. α) πλήρης, εὔπορος, ἄφθονος, urbs, mensa· β) (π. καὶ μ.), πλήρης, μεστός, κορεστός, κεκορεσμένος τινός, aliqua re· γ) -femina, ἔγκυος· 2) πλήρης, ὅλος, numerus ἀριθμός· p. annus, ὅλον ἔτος· -exercitus πλήρης (τέλειος) στρατός· -pecunia, ἄφθονον ἀργύριον· -orator, τέλειος ῥήτωρ· ἐντ. α) = πλήρης, παχύς, εὔσαρκος, homo, corpus· β) ἐπὶ φωνῆς· = εὔτονος, μεγάλη· γ) ἐπὶ ἐκφωνήσεως· = πλήρης, πλατειάζων· verbum· δ) pleno gradu eo, προσβολὴν ποιοῦμαι· ε) (μ.) in plenum, ἐπίρ. = καθόλου, ἐν γένει.

plērum-que, ἐπίρ. (οὐδ. τοῦ plerusque)· 1) τὸ πολύ, ὡς τὰ πολλά, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ (συνήθως)· 2) (μ.) ἐνίοτε, πολλάκις.

plērus-que, răque, rumque· 1) ὁ ἐν. (σπ.) εὔχρ. ὲὲ ἐπὶ περιληπτ., ἢ ὅλον τι διαιρετὸν σημαινόντων ὀνομάτων = ὁ πολύς, ἡ πολλή, τὸ πολύ· -exercitus, ὁ στρατὸς ὁ πολύς, τὸ πολὺ τοῦ στρατοῦ· -Graecia, τὸ πολὺ τῆς Ἑλλάδος· οὐσ. οὐδ. plerumque (noctis), τὸ πολύ, τὸ πλεῖστον (τῆς νυκτός)· 2) συνηθ. ὁ πληθ. plerique, raeque, răque, οἱ πολλοί, οἱ πλεῖστοι, τὸ πλεῖστον μέρος· -credunt, οἱ πολλοὶ (οἱ πλεῖστοι) οἴονται· β) πολλοί τινες, πάνυ πολλοί. -Ἰστέον δ' ὅτι ἡ γεν. τοῦ πληθ. ἄχρηστός ἐστιν, ἀντὶ ταύτης δὲ λέγεται plurimorum.

Pleumosii, ōrum, ἀ. πλ. Πλευμόσιοι. ἔθνος τῆς Γαλλίας.

Pleuron, ōnis, θ. ἡ Πλευρών, πόλις Αἰτωλίας· ἐντ. **Pleurontius**, a, um, Πλευρώνιος, (ἐκ) τῆς Πλευρῶνος.

plexus, a, um, μετχ. τοῦ plecto.

Plīas, ădis Pleias.

plĭco, ŭi, ātus, ā'. (πλέκω), πτύσσω, διπλῶ, chartam τὸν χάρτην· anguis se p. = συστρέφεται.

Plīnĭus, a, um, Πλίνιος τοῦ Πλινίου· οὐσ. ā. ὁ Πλίνιος· 1) ὁ πρεσβύτερος (ἀποθ. τῷ 79 π. Χ.), ὁ συγγραφεὺς μάλ. φυσικῆς ἱστορίας· 2) ὁ νεώτερος, ὁ φίλος καὶ ἐπαινέτης τοῦ Τραϊανοῦ.

Plisthĕnes, is, ἀ. Πλεισθένης, πατὴρ Ἀγαμέμνονος· ἐντ. **Plisthenĭcus**, a, um, Πλεισθένιος, Ἀγαμεμνόνιος.

plōdo, γ'. = plaudo.

plōrātus, us, ἀ. (ploro)· 1) οἰμωγή, κλαυθμός, ὀδυρμός· 2) (μ.) τὰ δάκρυα ὀφθαλμῶν.

plōro, ā'. (ἐκ τοῦ fleo κλαίω, ὡς porto ἐκ τοῦ fero)· 1) οἰμώζω, κλαίω, ὀδύρομαι· jubeo te plorare = οἰμώζειν λέγω σοι· 2) μεταδ. (π. καὶ μ.) οἰμώζω, κλαίω, ὀδύρομαί τινα, juvenem τὸν νεανίαν.

plostellum, i, οὐ. ἁμάξιον (φορτηγικόν).

plostrum, i, οὐ. = plaustrum.

ploxĕmum, i, οὐ. (π.), δίφρος ὀχήματος.

pluit, pluit ἢ plovit (ἄνευ σ.), γ'. ἀπρόσ. ὕει, βρέχει· μετφ. (π.) = καταχέεται, εἰς πλῆθος πίπτει.

plūma, ae, θ. 1) πτίλον· 2) (π.) ὁ χνοῦς, ἡ λάχνη (τοῦ πώγωνος)· 3) (π.) αἱ τοῦ θώρακος φολίδες.

plūmātĭle, is, οὐ. ἐσθὴς ποικιλτή.

plūmātus, a, um, (pluma)· 1) πτιλωτός, πτερωτός· 2) φολιδωτός, λεπιδωτός.

plumbātus, a, um (μ.) μολύβδινος.

plumbeus, a, um, (plumbum)· 1) μολυβδοῦς, μολύβδινος, vas; numus p. = νόμισμα εὐτελές· ἐντ. α) μετφ. (π.) βαρύς, χαλεπός· β) ἀμβλύς, gladius· ἐντ. μετφ. = ἀναίσθητος, μωρός.

plumbum, i, οὐ. μόλυβδος· (π.) ὅ,τι ἐκ μολύβδου πεποίηται, οἷον μολυβδὶς (σφαῖρα), ἡ μολύβδαινα.

plŭmĕus, a, um, (pluma), πτιλωτός.

plūmĭpes, ĕdis, θ. (π.) πτερόπους.

plumōsus, a, um, (π.) πτιλωτός, πτερωτός.

plūrālis, e, (plures), πληθυντικός· μάλ. numeros p. ὁ πληθυντικὸς ἀριθμός.

plūres, a (σπ. ia), ium, πλ. (συγκρ. τοῦ multus)· 1) πλείονες, πλείονα: multo plures quam, πολλῷ πλείονες ἢ· 2) = complures, πλείονες (ἄνευ συγκρίσ.), διάφοροι: pluribus presentibus, πλειόνων παρόντων.

plūrĭfārĭam, ἐπίρ. (plures), πολλαχῶς, πολλαχοῦ.

plūrĭmum, ἐπίρ. (αἰτ. τοῦ οὐδ. τοῦ plurimus)· 1) πλεῖστον, valeo ἰσχύω· -aliquem diligo, πλεῖστον ἀγαπῶ τινα. 2) πλεῖστον, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ. 3) (μ.) ἐπὶ ἀριθμ. τὸ πλεῖστον, τὸ μέγιστον.

plūrĭmus, a, um, (ὑπερθ. τοῦ mul-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

tus)· 1) ὁ ἐνικός· α) πλεῖστος, πάνυ πολύς· -a praeda, πλείστη λεία· sol erat p. ὁ ἥλιος λίαν ἰσχυρὸς ἦν· silva p. ὅασος πυκνότατον· p. collis, πάνυ μέγας λόφος· p. salus, ἀπολλὰ χαίρειν·» ὅ) τὸ οὐδ. τοῦ ἐν. οὐσιαστικῶς: -laboris, πλεῖστον πόνου· plurimi (γεν.) facio, περὶ πλείστου ποιοῦμαι· 2) ὁ πληθ. plurimi, πλεῖστοι, πάνυ πολλοί.

plūs, γεν. plūris (καὶ οὐδὲν πλέον), ἐπ.(θ. οὐδ. ἐνικόν (συγκρ. τοῦ multus)· 1) οὐσιαστικῶς· πλεῖον· -pecuniae, πλεῖον ἀργύριον· -hostium, πλείονες πολέμιοι· -animi, πλείων εὐψυχία· pluris emo, πλείονος ὠνοῦμαι· sum pluris, πλείονος (ἄξιός) εἰμι· pluris facio, πλείονος ποιοῦμαι· quam quatuor millia, πλείονες ἢ δέκα χιλιάδες· (ὑπὲρ τὰς δέκα χιλ.)· -unus rex, πλεῖον ἢ εἷς βασιλεύς· -triduo, πλεῖον τριῶν ἡμερῶν· 2) ἐπιρρηματ. πλεῖον, πλέον· α) ἐπὶ ῥημ. -noceo, diligo, πλεῖον βλάπτω, πλεῖον ἀγαπῶ· ὅ) -quam frater, πλέον ἢ ἀδελφός.

plusculus, a, um (ὑποκ. τοῦ plus)· 1) μικρῷ πλείων, μικρόν τι πλείων· 2) ἐν τῷ πληθ. = πλείονές τινες· 3) τὸ οὐδ. =μικρῷ πλέον, πλέον τι, μικρόν τι πλέον· -um annum, πλέον τι ἢ ἔτος.

plŭtĕus, i, ἀ. καὶ (σπ.) **plŭtĕum**, i, οὐ. 1) (κινητὴ καὶ ἐκ λύγων κατεσκευασμένη) γερροχελώνη, ἄμπελος (δι' ἧς οἱ πολιορκηταὶ ἐφυλάττοντο τὰ βέλη τῶν πολεμ(ων)· 2) θωράκιον, ξύλινος θώραξ (ἀκίνητος) πύργων καὶ πλοίων· 3) (μ.) τὸ ἐπίκλιντρον (καθίσματός τινος)· 4) (μ.) θήκη βιβλίων.

Plŭto, ōnis, ἀ. Πλούτων, Ἅδης· ἐντ. **Plūtōnĭus**, a, um, Πλουτώνιος· -domus, ὁ τάφος· οὐσ. -**nĭa**, ōrum, οὐ. πλ. (ὑπον. loca), τὰ Πλουτώνια (ἡ εἰς Ἅδου κατάβασις).

Plŭtus, i, ἀ. (μ.), Πλοῦτος (ὁ θεός).

plŭvĭa, ae, θ. ὑετός, ὑέτιον ὕδωρ.

plŭvĭālis, e, (pluvia), ὑέτιος, ὑετώδης, ὄμβριος, ἔπομβρος, auster νότος, dies ἡμέρα.

plŭvĭus, a, um, = pluviālis; -ros, aqua τὸ ὑέτιον ὕδωρ, arcus ἡ Ἶρις, Jupiter, ὁ Ὑέτιος Ζεύς.

pōcīllum, i, οὐ. ποτηρίδιον.

pōcŭlum, i, οὐ. (πόω, πίνω). 1) ποτήριον, ἔκπωμα· in poculis ἢ inter -a, μεταξὺ πίνων· 2) (π.) πῶμα, ποτόν· 3) μάλ. = τὸ κώνειον.

pŏdăgra, ae, θ. ποδάγρα.

pŏdăgrōsus, a, um, ποδαγρῶν.

Pŏdălīrĭus, ii, ἀ. Ποδαλείριος, ἰατρός τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων.

pōdex, ĭcis, ἀ. (π.) πρωκτός.

pŏdĭum, ii, οὐ. πόδιον, τὸ περὶ τὴν παλαίστραν τοῦ ἀμφιθεάτρου θεωρεῖον τοῦ αὐτοκράτορος καὶ τῶν ἐν τέλει.

Poeas, antis, ἀ. Ποίας, πατὴρ Φιλοκτήτου· ἐντ. **-ntiădes**, ae, ἀ. Ποιαντιάδης, = Φιλοκτήτης· καὶ **-ntĭus**, ă, um, Ποιάντιος,, heros, καὶ οὐσ. = Φιλοκτήτης.

Poecĭle, ēs, θ. Ποικίλη, ἡ ποικίλη στοὰ ἐντῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηνῶν, κεκοσμημένη γραφαῖς, μάλ. τοῦ Πολυγνώστου.

pōēma, ātis, οὐ. ποίημα.

poena, ae, θ. ποινή, τιμωρία, δίκη· -am ἢ -as do (solvo, reddo, pendo, expendo) alicui, ποινάς, δίκην δίδωμί τινι (τιμωροῦμαι ὑπό τινος)· =am ἢ as rei alicujus solvo (pendo, suscipio, supeo, patior), τιμωρίας τυγχάνω ἀντί τινος· -am pedo (repeto, capio, sumo) ad aliquo, δίκην ἢ τιμωρίαν ἀπαιτῶ, λαμβάνω παρά τινος, τιμωροῦμαί τινα· -as capio pro aliquo, τιμωρῶ ὑπέρ τινος, ἀλλὰ de aliquo = τιμωροῦμαι (ἐκδικοῦμαί) τινα, -as habeo ab aliquo, δίκην, τιμωρίαν εἴληφα παρά τινος (= ἐξεδικήθην τινά), ἀλλά: is habet -am meritam = τὴν δίκην, τιμωρίαν δικαίαν ἔχει (δικαίως ἐτιμωρήθη)· ἐντ. (π.) -votorum, πλήρωσις εὐχῆς· 2) προσωποπ.) ἡ Ποινὴ (θεά) ἢ ἡ Ἐρινύς· 3) (μ.) πόνος, μόχθος, ταλαιπωρία, ἀνία.

Poeni, ōrum, ἀ. πλ. Φοίνικες = (οἱ τὸ γένος ἐκ εὼν Φοινίκων ἔχοντες) Καρχηδόνιοι· ὁ ἑν. **Poenus**, i, ἀ. Φοῖνιξ, Καρχηδόνιος· ἐντ. 1) **Poenus**, a, um, (π.) Φοινικικός, Καρχηδονιακός· 2) **Pūnĭcus** (**Pōenicus**), a, um. α) Φοινικικός, Καρχηδονιακός; P. malum, ἡ ῥόα, ῥοιὰ (κ. ῥόδι)· ὅ) = φοινικοῦς, πορφυροῦς· ἐντ. τὸ ἐπίρ. **punĭce** Φοινικιστί· 3) **Pūnĭcānus**, a, um, Φοινικικός (ὡς τῶν Φοινίκων).

Poenicius, lδὲ Phoenicius.

poenio ἢ **poenior**=punio, punior.

poenĭtentĭa, ae, θ. (poenitet), μεταμέλεια, μετάνοια· ago -am rei alicujus, μεταμέλομαι ἐπί τινι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

poenĭtet, tuit, (ἄνευ σ.), 6'. 1) ἀπρόσ. α) (μετ' αἰτ. προσώπου καὶ γεν. πράγμ.): -me (eum, omnes) rei alicujus, μεταμέλει μοί (αὐτῷ, πᾶσί) τινος ἢ ἐπί τινι· β) διπλῇ αἰτιατ. - me hoc dixisse, μεταμέλει μοι ταῦτο εἰπόντι· γ) μόνον μετ. αἰτ. προσ: solet eum -ēre, εἴωθε μεταμέλεσθαι· δ) δυσαρεστοῦμαί τινι, δυσχερῶς φέρω τι, ἀπαρέσκει μέ τι: me p. morum civitatis, δυσχεραίνω ἐπὶ τοῖς τῆς πόλεως ἤθεσιν· 2) ἄλλοι τύποι εὔχρηστοί εἰσιν: α) τὸ ἀπαρέμφ. καὶ μετὰ προσωπ. ὑποκ.: illi primi -ēre coeperunt, ἐκεῖνοι πρῶτοι ἤρξαντο μεταμέλεσθαι· β) ἡ μετχ. poenitens, μεταμελόμενος· γ) τὸ γερούνδ. poenitento, διὰ μετανοίας· vis poenitendi, ἡ τῆς μετανοίας δύναμις· δ) τὸ γερουνδΐδιον: nobis poenitendum, μεταμελητέον ἡμῖν ἐστιν· poenitendus, ἀπάρεστος, ἀπόβλητος, φαῦλος, dux.

poēsis, is, θ. α) ποίησις, ποιητική· 2) ποίησις, ποίημα· (ἀντίθ. oratio).

poēta, ae, ἀ. ποιητής· μετφ. (Πλ.) ἐπινοητής (δόλου).

poētĭce, ἐπίρ. ποιητικῶς.

poētĭcus, a, um, ποιητικός· ἐντ. οὐσ. **-ca**, ae, ἡ **-ce**, es, θ. ποιητική.

poētrĭa, ae, θ. ποιήτρια.

pol, ἐπιφών. (συντετμ. ἐκ τοῦ Pollux), νὴ τὸν Πολυδεύκη, νὴ Δία, τῇ ἀληθείᾳ.

Pŏlĕmo, ōnis, ἀ. Πολέμων· 1) Ἕλλην Ἀκαδημαϊκὸς φιλόσοφος (300 π. Χ.)· ἐντ. **Polĕmōnĭus**, a, um, Πολεμώνιος· 2) βασιλεὺς τοῦ Πόντου· ἐντ. **-nĭăcus**, a, um, Πολεμωνιακός.

pŏlenta, ae, θ. (πάλη), τὰ ἄλφιτα.

pŏlentārĭus, a, um, ἀλφιτικός.

pŏlĭo, īvi, ītum, 6'. 1) ξέω, ἀποξέω, λεαίνω, λειῶ τι· ἐντ. α) = λαμπρύνω τι, arma· β) κονιῶ, columnas albo κίονας λευκῷ κονιάματι· β) καλλωπίζω, domum· γ) μετφ. λαμπρύνω, καλλύνω, καλλωπίζω, κασμῶ, ἐπεξεργάζομαι, μάλ. ἀποτορνεύω· ἡ μετχ. politus, ἠν ἴδε.

Pŏlĭorcētes, ae, ἀ. Πολιορκητής, ἐπίκλησις τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Δημητρίου.

pŏlīte, ἐπίρ. (-ius, -issime), κομψῶς, γλαφυρῶς, dico, scribo.

Pŏlītes, ae, ἀ. Πολίτης, υἱὸς Πριάμου ὑπὸ Πύρρου φονευθείς.

pŏlītĭa, ae, θ. πολιτεία (Πλάτωνος).

pŏlītĭcus, a, um, πολιτικός, libri.

pŏlītus, a um, (-ior, -issimus)· 1) ξεστός, λεῖος, lapis λίθος· 2) κομψῶς κεκαλλωπισμένος, domus· 3) κομψός, γλαφυρός, oratio· 4) -artibus, κομψός, λεπτὸς (ἐκ τῆς παιδείας)· p. e schola, εὐπαίδευτος· -ior humanitas, ἐλευθέριος παιδεία· ars -issima, ἡ τῆς τέχνης τελειότης.

Polla, ae, θ. Πῶλλα, σύζυγος τοῦ Δ. Βρούτου.

pollen, ĭnis, οὐ. πάλη, παιπάλη.

1 pollentĭa, ae, θ. (Πλ.), ἰσχύς.

2. Pollentĭa, ae, θ. Ἰσχύς (θεά).

3. Pollentĭa, ae, θ. Πολλεντία, πόλις τῆς Λιγυστικῆς· ἐντ. **-tīnus**, a, um, Πολλεντῖνος.

pollĕo, 6'. (potis καὶ valeo), ἰσχύω, δύναμαι, ἰσχὺν καὶ δύναμιν ἔχω, in republica ἐν τῇ πολιτείᾳ· μετ' ἀφαιρ. ἰσχύω τινί, προέχω τινί: -formā, προέχω τῇ μορφῇ· -pecunia χρήμασιν ἰσχυρός· ἐντ. ἡ μετχ. pollens ἐπιθετ. α) δυνατός, ἰσχυρός, gens· β) (π.) = εὔπορος.

pollex, ĭcis, ἀ. 1) ἀντίχειρ, ὁ μέγας δάκτ. τῆς χειρός: premo καὶ verto-ĭcem, μονομάχῳ χάριν ἀπονέμω ἢ ἐπιτάττω ἀποθανεῖν· utroque p. laudo, ὑπερεπαινῶ τι· 2) ὁ μέγας δάκτυλος τοῦ ποδός.

pollĭcĕor, cĭtus sum, 6'. ἀποθ. ὑπισχνοῦμαι, ἐπαγγέλλομαί τι ἢ τινί τι (ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐξ οἰκίας βουλήσεως, πρβλ. promitto).

pollĭcĭtātĭo, ōnis, θ. ὑπόσχεσις.

pollĭcĭtor, ἀ'. ἐντονώτ. τοῦ polliceor.

pollĭcĭtus, a, um, μετχ. τοῦ polliceor.

pollĭnārĭus, a, um, τῆς παιπάλης.

pollinctor, ōris, ἀ. νεκροστόλος.

pollingo, nxi, nctum, γ'. περιστέλλω τινὰ (νεκρόν), νεκροστολῶ τινα.

Pollĭo, ōnis, ἀ. Πολλίων, ὀπαδὸς τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος καὶ Αὐγούστου καὶ ἱδρυτὴς τῆς πρώτης ἐν Ῥώμῃ βιβλιοθήκης.

pollūcĕo, lūxi, luctum, 6'. (ἀρχ.). 1) παρατίθημί τινι δαῖτα, ἑστιῶ, εὐωχῶ τινα· 2) ἀπάρχομαί τινι (θεῷ) τι, θύω τινί τι.

pollūcĭbĭlĭter, ἐπίρ. πολυτελῶς.

polluctum, i, οὐ. καὶ **-tūra**, ae, θ. δαίς, εὐωχία, μάλ. τὸ μετὰ τὴν θυσίαν δεῖπνον.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

polluo, ŭi, ūtum, 3'. 1) μιαίνω, μολύνω, dapes ore τὴν τροφὴν τῷ στόματι· 2) μετφ. α) μολύνω, μιαίνω, domum scelere τὴν οἰκίαν κακουργήματι· β) - feminam, αἰσχύνω, διαφθείρω γυναῖκα· γ) παραβαίνω, jura τὰ δίκαια· pacem, λύω τὴν εἰρήνην· δ) (π.) -Jovem, ὑβρίζω τὸν Δία· ε) -rempublicam, καταλύω τὴν πολιτείαν.

pollūtus, a, um, μεμιασμένος, μιαρός, βέβηλος, μεμολυσμένος, ἀκάθαρτος.

Pollux, lūcis, ἀ. Πολυδεύκης· P uterque (Ὁράτ.) = Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης.

pōlus, i, ἀ. 1) πόλος· 2) (π.) = οὐρανός.

Pŏlўblus, ii. ἀ. Πολύβιος, ἐπιφανὴς ἱστοριογράφος καὶ φίλος Σκιπίωνος τοῦ νεωτέρου.

Polyclētus, i, ἀ. Πολύκλειτος, ὀνομαστὸς γλύπτης.

Polycrātes, is, ἀ. Πολυκράτης, τύραννος Σάμου.

Polydămas, mantis, ἀ. Πολυδάμας.

Pŏlўdōrus, i, Πολύδωρος, υἱὸς Πριάμου.

Polydectes, ae, ἀ. Πολυδέκτης, βασιλεὺς Σεριφου.

Pōlygnōtus, i, ἀ. Πολύγνωτος, ὀνομαστὸς ζωγράφος.

Pōlўhymnia, ae, θ. Πολυύμνια, Πολύμνια.

Pŏlўmăchaerŏplăcĭdes, ae, ἀ. (πολὺς - μάχαιρα - placeo), Πολυμαχαιροχάρης, Πλ.

Polymnestor, (**-mestor**), ŏris, ἀ. Πολυμνήστωρ, Πολυμήστωρ, βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης.

Pōlўnīces, is, ἀ. Πολυνείκης.

Pŏlўphēmus, i, ἀ. Πολύφημος.

pōlўplūsĭus, a, um, (Πλ.) πολυπλούσιος.

pŏlўpus, i, ἀ. πολύπους, (θαλάσ. ζῷον)· 2) μετφ. ἁρπακτικὸς ἄνθρωπος.

Pŏlyxĕna, ae, θ. Πολυξένη, ἡ Πριάμου θυγάτηρ· ἐντ. **-xĕnius**, a, um, τῆς Πολυξένης.

pōmārĭus, a, um, τῶν ὀπωρῶν· ἐντ. οὐσ. 1) **-ārĭus**, ii, ἀ. ὀπωροπώλης· 2) **-ārium**, ii, οὐ. α) ὀπωροφόρος κῆπος· β) ὀπωροθήκη.

pōmĕrĭdiānus, a, um, (post, meridianus), ὁ μετὰ μεσημβρίαν, tempus.

Pōmētĭa, ae, θ. (καὶ Suessa Pometia) καὶ **-tĭi**, ōrum, ἀ. πλ. Πωμέτιον, ἀρχαία πόλις τῶν Οὐόλσκων· ἐντ. **-tīnus**, a, um, Πωμεντῖνος.

pōmĭfer, ĕra, ĕrum, ὀπωροφόρος.

pōmoerium (**pomerium**), ii, οὐ. (post moerus ἀντὶ murus), πωμήριον, ὁ παρὰ τὸ τεῖχος τῆς πόλεως (ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν ταύτης) ἀργὸς καὶ ἀκατοίκητος τόπος.

Pōmōna, ae, θ. Ὀπώρα (θεά).

pōmōsus, a, um, (π.) ὀπωροφόρος.

pompa, ae, θ. πομπὴ ἑορταστικῆς ἡμέρας, θριάμβου, ἐκφορᾶς, μάλ. ἱπποδρομίων, ὁπότε αἱ εἰκόνες τῶν θεῶν ἐφέροντο· ἐντ. α) πομπή, ἀκολουθία, ἀκόλουθοι· β) ἐπὶ πραγμ. = ὁ στοῖχος, τὸ πλῆθος, sarcinarum· γ) μετφ. = πομπή, μεγαλοπρέπεια, μάλ. λόγου.

Pompējōpŏlis, is, θ. Πομπηϊούπολις.

Pompēji, ōrum, οἱ Πομπηΐοι, ἡ Πομπηΐα, πόλις πρὸς μεσημβρ. τῆς Καμπανίας· οὐσ. **Pompejānum**, i, οὐ. (ὑπον. praedium), τὸ παρὰ τὴν Πομπηΐαν κτῆμα Κικέρωνος.

Pompējus, i, ἀ. Πομπήϊος, ὁ τοῦ Καίσαρος ἀντίπαλος· ἐντ. **Pompējus** καὶ **Pempējānus**, a, um, τοῦ Πομπηΐου.

Pompĭlĭus, a, um, Πομπίλιος, τοῦ Πομπιλίου· οὐσ. ὁ Πομπίλιος, Β' βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων.

Pompōnĭus, a, um, Πομπώνιος, τοῦ Πομπωνίου· οὐσ. ὁ Πομπώνιος, φίλος τοῦ Κικέρωνος· ἐντ. **-ānus**, a, um, Πομπωνιανός.

Pomptīnus, a, um, Ποντῖνος, Πωμεντῖνος, ὀνομασία τόπου τινὸς ἐν Λατίῳ· μάλ. P. paludes, τὸ Ποντῖνον ἕλος.

pōmum, i, οὐ. πᾶσα ὀπώρα (μῆλον, κεράσιον, κάρυον, κτλ. 2) (π. καὶ μ.) ὀπωροφόρον δένδρον.

pōmus, i, θ. ὀπωροφόρον δένδρον.

pondĕro, ā'. (pondus)· 1) (π. καὶ μ.) σταθμῶμαι, ζυγοστατῶ, rem τὸ πρᾶγμα· 2) μετφ. σταθμῶμαι, κρίνω τι, causa τὰς αἰτίας, fidem ex fortuna, τὴν πίστιν ἐκ τῆς τύχης.

pondo, οὐσ. 1) ἀφαιρ. τοῦ ἑνικοῦ· = σταθμῷ, ὁλκῇ, ὁλκήν, τὸ βάρος: uncia p., τὸν σταθμόν, τὸ βάρος οὐγγία· 2) οὐσ. ἄκλιτ. οὐδ. = ἡ λίτρα: auri quinque p., χρυσοῦ πέντε λίτραι· torques aureus duo p., στρεπτὸς χρυσοῦς δύο λιτρῶν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

pondus, ĕris, οὐ.(συγγ. τῷ pendo)· 1) σταθμός, βάρος, ὁλκή: saxa magni ponderis, πέτραι μεγάλου βάρους· ἐντ. α) ἐπὶ πλάστιγ. = σταθμίον, σήκωμα: -a iniqua, ἄνισα σταθμία· β) = ἡ ἰσορροπία· 2) βάρος, βαρὺ (σῶμα), ὄγκος: omnia -a, πάντα τὰ βαρέα (σώματα)· ἐντ. (π.) = τὸ κύημα (καὶ p. uteri)· 3) μετφ. α) βάρος, = ἀξία, ῥοπή, δύναμις, ἀξίωμα, κῦρος: magnum p. habeo apud aliquem, μέγα δύναμαι παρά τινι· β) ἐμβρίθεια, σπουδαιότης· γ) (π.) = onus, βάρος, φορτίον, senectae· δ) (π.) = σταθερότης: nulla femina habet p. οὐδεμία γυνὴ εὐσταθής στιν.

pōne, ἐπίρ. (σπ. ὡς τὰ πολλὰ ἀρχ.)· 1) ἐπίρ. κατόπιν, κατόπισθεν, ὄπισθεν, ὀπίσω· 2) πρόθ. μετ' αἰτ. ὄπισθέν τινος, aliquem; -aedem Cereris, ὄπισθεν τοῦ ναοῦ τῆς Δήμητρος· -castra, ὄπισθεν τοῦ στρατοπέδου.

pōno, pŏsŭi, pŏsĭtum, γ'. (ἐκ τοῦ po-sĭno)· A) τίθημι, fundamenta θεμέλια· -libros in mensa, τίθημι βιβλία ἐπὶ τὴν τράπεζαν· μάλ. 1)= τίθημι, ἵστημι, ἱδρύομαι· -columnam, ἵστημι στύλον ἐν τῇ ἀγορᾷ· -castra, στρατοπεδεύομαι· -domum, οἰκίαν κατασκευάζω· -tropaeum,ἵστημι τρόπαιον·-donum in aede Jovis, ἐν τῷ τοῦ Διὸς ναῷ δῶρον ἀνατίθημι· -urbem, aram,ἱδρύομαι πόλιν,βωμόν· 2) τίθημι,καθίστημι, praesidium φρουράν, legionem in castris τὴν λεγεῶνα ἐν τῷ στρατοπέδῳ· 3) (π. καὶ μ.) τίθημι = φυτεύω, vitem ἄμπελον· 4) (π. καὶ μ.) παρατίθημι, cibum τροφήν· 5) καθίστημι, τάττω, custodem φύλακα· 6) τίθημι, προτίθημι (ὡς ἀμοιβήν), proemium ἆθλον· 7) = ἐνεχυράζω, rem· 8) (π.) = εὐθετῶ, κοσμῶ, comam τὴν κόμην· 9) ἐν τάφῳ τίθημι, ἐνταφιάζω τινά· positus in somno, βαθέως κοιμώμενος·-B) μετφ. 1) τίθημι, ἀνατίθημι, spem in aliquo, τὴν ἐλπίδα εἴς τινα· 2) τίθημι, ὑπολαμβάνω, ἡγοῦμαι, νομίζω, mortem in malis τὸν θάνατον ἐν τοῖς κακοῖς· -aliquid dubio, ἀμφισβητῶ περί τινος· 3) multum p. in re aliqua, μεγάλην ἀξίαν δίδωμί τινι· 4) ἀναλίσκω, μάλ. χρόνον ἐπί τινι· 5) τίθημι, δίδωμι, nomen ὄνομα; -leges, νομοθετῶ· 6) τίθημι, ὑποτίθημι: pone, θές, ὑπόθες· 7) θέμα πρὸς συζήτησιν τίθημι: -quaestionem· 8) -pecuniam in fenore apud aliquem, δανείζω χρήματα· -Γ) μάλ. 1) ἀποτίθεμαι, κατατίθεμαι, arma τὰ ὅπλα, libros de manibus τὰς βίβλους ἐκ τῶν χειρῶν· 2) παύω, καταπαύω, freta τὴν θάλασσαν, iram τὴν ὀργήν· -vitam, τελευτῶ τὸν βίον· -metum, curas, ἀπαλλάττομαι τοῦ φόβου, τῶν μεριμνῶν· 3) (σπ.) ἀμετ. venti -unt, οἱ ἄνεμοι καταπαύονται.

pons, ntis, ὁ. γέφυρα, fluminis ποταμοῦ· μάλ. α) ἀποβάθρα (νεώς)· β) γέφυρα, ἐπιβάθρα τῶν πολιορκητικῶν πύργων, ἢ ἐπὶ τὰ τῶν πολεμίων τείχη ἐβάλλετο· γ) σανίδωμα πύργου· δ) κατάστρωμα νεώς· ε) pontes, αἱ πάροδοι, αἱ διαβάσεις δι' ὧν ὁ λαὸς ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐπορεύετο εἰς τὰ περιφράγματα (saepta) ψηφηφορήσων.

pontĭcŭlus, i, ὁ. γεφύριον.

1. Pontĭcus, a, um, ἰδὲ Pontus.

2. Pontĭcus, i, ὁ. Ποντικός, ποιητής.

pontĭfex, ĭcis, ὁ. ποντίφηξ, ἱεροφάντης, ἀρχιερεὺς ἐν Ῥώμῃ. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἦσαν ἐν Ῥ'ώμῃ πέντε, εἶτα δὲ ἕξ, τὸ δὲ τελευταῖον πέντεκαίδεκα ποντίφικες, οἳ ἐπιμεληταὶ καὶ ἐπίσκοποι ἁπάντων τῶν ἱερῶν κατεστάθησαν. ὁ τούτων δὲ προϊστάμενος ἐκαλεῖτο p. maximus, μέγιστος, ἄκρος ἀρχιερεύς.

pontĭfĭcālis, e, τῶν ποντιφίκων, τῶν ἱεροφαντῶν, τῶν ἀρχιερέων.

pontĭfĭcātus, us, ὁ. τὸ τοῦ ποντίφικος ἀξίωμα, ἡ ἀρχιερωσύνη.

pontĭfĭcĭus, a, um = pontificalis.

Pontĭus, i, ὁ. ὁ Πόντιος.

ponto, ōnis, ὁ. (λ. γαλλική), μέγας ἁλιτενὴς λέμβος, Καΐσ.

1. pontus, i, ὁ. πόντος, θάλασσα (ὡς βαθεῖα θεωρουμένη)· (π.) -maris, ἡ βαθεῖα θάλασσα· (π.) = τὸ μέγα κῦμα.

2. Pontus, i, ὁ. Πόντος· 1) ὁ Εὔξεινος πόντος· 2) χώρα τῆς Ἀσίας παρὰ τὸν Εὔξεινον πόντον· ἐντ. **Pontĭcus**, a, um, Ποντικός. P. mare = ὁ Εὔξεινος πόντος· - serpens, ὁ τὸ χρυσοῦν δέρας ἐν Κολχίδι φυλάττων δράκων.

pŏpa, ae, θ. ὁ θύτης.

pŏpānum, i, οὐ. (Ἰουδ.), πόπανον.

popellus, i, ὁ. (ὑποκ. τοῦ populus), ταπεινὸς ὄχλος.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Pŏpĭlĭus, a, um, Ποπλιος, τοῦ Ποπιλίου, gens γενεά. οὐσ. ὁ Ποπλιος· **-lĭa**, ae, θ. Ποπλία.

pŏpīna, ae, θ. (συγγ. τῷ popa), ὀψοπωλεῖον· μετων. ὄψον.

pŏpīno, ōnis, ἀ. ὀψοφάγος, λίχνος.

poples, ĭtis, ἀ. ἰγνύα· ἐντ. = γόνυ.

Poplĭcŏla, ae, ἀ. Ποπλικόλας.

pŏposci, παρκ. τοῦ posco.

Poppaea, ae, θ. Ποππαία, σύζυγος τοῦ Νέρωνος.

poppysma, ătis, οὐ. ἡ **-smus**, i, ἀ. πόππυσμα, ποππυσμός, κλωγμός.

pŏpŭlābĭlis, e, (π.), (ἐπὶ φλογός)= φθαρτός.

pŏpŭlābundus, a, um, πορθῶν, δηῶν.

pŏpŭlāris, e, (populus)· 1) δημοτικός, τοῦ δήμου: strepitus p. θόρυβος τοῦ δήμου· laus p. ἡ, παρὰ τοῦ δήμου εὔνοια· οὐσ. **popularia**, ium, οὐ. πλ. αἱ τοῦ δήμου ἕδραι ἐν τῷ θεάτρῳ· 2) δημοτικός, δημώδης, κοινός· p. opinio, γνώμη κοινή· p. verba, δημώδη (τῆς δημώδους γλώσσης) ῥήματα· 3) (ἐν τῇ πολιτείᾳ)· α) δημοτικός, φιλόδημος, δημοκρατικός, φιλοπολίτης, ἐντ. οὐσ. **populāres**, οἱ δημοκρατικοί· β) δημοτικός, φιλόδημος, ἀρεστὸς τῷ δήμῳ, lex νόμος· 4) ἐπιχώριος, ἐγχώριος· συχν. οὐσ. **populāris**, is, ἀ. α) δημότης, πατριώτης: p. meus ὁ ἐμὸς πατριώτης· p. loci, ὁ κάτοικος τόπου τινός· β) κοινωνός, μέτοχος, ἑταῖρος: -es nostri, οἱ ἡμέτεροι ἑταῖροι = ὀπαδοὶ τῆς αὐτῆς φιλοσοφικῆς αἱρέσεως

pŏpŭlārĭtas, ātis, θ. (popularis) 1) (μ.) τὸ δημοτικόν, ἡ δημοτικότης· 2) (Πλ.) ἡ ὁμοφυλία.

pŏpŭlārĭter, ἐπίρ. 1) δημοτικῶς, κοινῶς, χυδαίως· 2) δημοτικῶς, δημοκρατικῶς, δημαγωγικῶς, στασιαστικῶς.

pŏpŭlātĭo, ōnis, θ. 1) πόρθησις, λεηλασία, λεία· 2) φθορά, βλάβη.

pŏpŭlātor, ōris, ἀ. πορθητής, λεηλατής, λῃστής.

pōpŭlĕus, a, um, (π.), λεύκινος.

pōpŭlĭfer, ĕra, ĕrum, λεύκας φέρων.

pōpulnĕus καὶ **-nus**, a, um, (Πλ.) = populeus.

pŏpŭliscītum, i, οὐ. ἰδὲ scitum.

Pŏpŭlōnĭa, ae, θ. **-um**, i, οὐ. Ποπλώνιον, πόλις τῆς Τυρρηνίας· ἐντ· **-enses**, ium, ἀ. πλ. οἱ Ποπλώνιοι.

pŏpŭlor, ἀποθ. α'. ἦ (ὡς τὰ πολλὰ ἐν τῷ παθητ) **popŭlo**, α'. 1) λῃΐζομαι, πορθῶ, λεηλατῶ (πόλιν, χώραν· ἔστι δὲ ἀσθενέστ. τοῦ vasto)· μετῳ. -Siculos, κακῶ τοὺς Σικελούς· 2) (π.) ἀφαιρῶ, ἁρπάζω τι· β) = λωμαίνομαι, φθείρω: flamma p. comas· γ) = στερῶ τί τινος.

1. pŏpŭlus, i, ἀ. (πολύς)· 1) πλῆθος, fratrum ἀδελφῶν· 2) λαός, ἔθνος, Samnitium· μάλ· ἐν Ῥώμῃ = ὁ δῆμος, ἅπαντες οἱ ἐλεύθεροι πολῖται, οἵ τε πατρίκιοι καὶ (ὅτε τῆς πολιτείας μετέλαβον) οἱ δημοτικοί· p. Romanus, ὁ Ῥωμαίων δῆμος· 3) = plebs, οἱ δημοτικοί, οἱ πολλοί, ὁ ὄχλος.

2. pōpŭlus, i, θ. λεύκη.

porca, ae, θ. ἡ ὗς, ἡ χοῖρος.

porcellus, i, ἀ. χοιρίδιον.

porcīnārĭus, ii, ἀ. χοιροπώλης.

porcīnus, a, um, χοίρειος, τοῦ χοίρου, vox φωνή· ἐντ. οὐσ. **-īna**, ae, θ. (ὑπον. caro), τὸ χοίρειον κρέας.

Porcĭus, a, um, Πόρκιος, τοῦ Πορκίου, lex· ἐντ. οὐσ. ἀ. ὁ Πόρκιος (Κάτων)· **Porcia**, ae, θ. ἡ Πορκία, ἡ Κάτωνος ἀδελφή.

porcŭla, ae, θ καὶ **-us**, i, (ὑποκ. τοῦ porca καὶ -us), χοιρίδιον.

porcus, i, ἀ. ὁ χοῖρος· μάλ. ὁ νέος (πρβλ. sus): -femina, ἡ χοῖρος· μετῳ. = ἄνθρωπος λίχνος.

porgo, (π.) κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ porrigo, ὃ ἰδέ.

porphўrētĭcus, a, um, (μ.) πορφυριτικός, τοῦ πορφυρίτου λίθου.

Porphўrion, ōnis, ἀ. Πορφυρίων, Γίγας.

porrectĭo, ōnis, θ. ἔκτασις, ἀνάτασις.

1. porrectus, a, um, (-ior, -issime), [μετχ. τοῦ porrigo], ἐκτεταμένος, πεδινός, ὁμαλός: loca -a· ἐντ. syllaba p. μακρὰ συλλαβή· senex p. γέρων ἐκτάδην κείμενος = ἀποθανών· p. frons (Πλ.) ἱλαρὸν μέτωπον.

2. porrectus, a, um, μετχ. τοῦ porricio.

porrĭcĭo, (ἄνευ πρκμ.), ectum, γ' (ἀρχ. καὶ εὔχρ. μόναν ὡς θρησκευτ. τεχν. ὅρος· ἔστι δὲ ἕτερος τύπος τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

projicio), exta in fluctus (ὡς θυσίαν) ἐμβάλλω (προσφέρω) εἰς τὰ κύματα σπλάγχνα ἱερείου.

1. porrīgo, ĭnis, θ. πιτυρίασις.

2. porrĭgo, rexi, rectum, γ'. (porro ἢ pro, rego)· 1) προτείνω, ἐκτείνω, ἀνατείνω, brachium τὸν βραχίονα· μάλ. -manum, ἀνατείνω τὴν χεῖρα (ἐπὶ χειροτονίας)· ἐντ. α) ἐκτείνω, παρατείνω, aciem τὴν φάλαγγα· β) -me ἢ συγν. porrigor, ἐκτείνομαι: planicies -cta, πεδιὰς ἐκτεταμένη· γ) - hostem, καταβάλλω τὸν πολέμιον· δ) προτείνω, ὀρέγω, προσφέρω, δίδωμί τινί τι, alicui munera τινὶ δῶρα· -opem amicis, τοῖς φίλοις βοήθειαν παρέχω.

Porrĭma, ae θ. (π.), Πορρίμη, θεὰ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων δεσποινῶν τιμωμένη.

porro, ἐπίρ. 1) τοπικῶς (σπ.)· α) μετὰ ῥημ. κινήσεως· πόρρω, πρόσω, ago armentum· β) μετὰ ῥημ. στάσ. πόρρω, μακράν, habito οἰκῶ· 2) χρονικῶς· α) (π. σπ.), πρό τοῦ, πάλαι: quod p. fuerat· β) τὰ λοιπόν, τοῦ λοιποῦ, εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον· 3) εἶτα, ἔπειτα, πρὸς τούτοις.

porrum, i, οὐ, ἢ **-rus**, i, ἀ. πράσον.

Porsĕna ἢ **Porsēnna**, ae, ἀ. Πορσήνας, βασιλεὺς τοῦ ἐν Τυρρηνίᾳ Κλουσίου.

porta, ae θ. πύλη, πύλαι (πύλεως, στρατοπέδου κτλ.)· ἐντ. = εἴσοδος, δίοδος, πάροδος, καὶ ἐντ. = τὰ στενά· -jecoris, μέρος τοῦ ἥπατος· μετφ. (Λουκρ.) = μέσον.

portātĭo, ōnis, θ. μετακομιδή, armorum τῶν ὅπλων.

portendo, tendi, tentum, γ'. (porro= pro tendo)· κυρ. προτείνω ἐντ. 1) προσημαίνω, σημαίνω, προφητεύω, malum κακόν· -spem ἐλπίδας δίδωμι· -auspicia, πέμπω οἰωνούς· ἐντ· α) μετφ. = ἐπάγω, ἐπιφέρω, caedem σφαγήν· β) μέσ.= προέχω, προκύπτω.

portentĭfĭcus, a, um, (portentum, facio), τερατουργὸς (ἄλλοι δὲ γράφ. **pontentĭfer**, a, τερατοφόρος).

portentōsus, a, um, (-ior, -issimus), τερατώδης, τεράστιος, ὑπερφυής.

portentum, i, οὐ, (portendo). 1) σημεῖον (ὑπερφυὲς καὶ ἔκτακτον), θαῦμα, (πρβλ. omen, augurium)· ἐντ. α) (π.) dira -a, δειναὶ τέρατα· β) (περὶ Κλωδίου) = ὁ ἀλάστωρ· γ) poetorum -a, αἱ τῶν ποιητῶν φανταστικαὶ παραστάσεις.

porthmeus, ei, ἀ. πορθμεύς (Χάρων).

porticŭla, ae, θ. στοΐδιον, μικρὰ στοά.

portĭcus, us, θ. 1) στοά· μάλ. ἡ βασιλική, ἐνθα τὸ τοῦ πραίτωρος (ὡς δικαστοῦ) βῆμα ἦν· 2) Στοά, οἱ Στωϊκοὶ (φιλόσοφοι, ὅτι Ζήνων ἐν τῇ ποικίλῃ Στοᾷ ἐδίδασκεν)· 3) πληθ. στοαὶ (πολιορκητικὴ μηχανή).

portĭo, ōnis, θ. (συγγ. τῷ pars)· 1) μερίς, μέρος, μοῖρα· 2) λογος, ἀναλογία (σχεδὸν ἀεί ποτε ἐν τῷ pro -one, ad -onem (ἢ καὶ ἁπλῶς -one), κατὰ λόγον, κατὰ τὴν ἀναλογίαν, συμμέτρως.

portiscŭlus, i, ἀ. ἡ σφῦρα, ἧπερ ὁ κελευστὴς τοὺς κωπηλάτας ἐκέλευεν· μετφ. = κέλευσμα.

1. portĭtor, ōris, ἀ. (porto), πορθμεύς.

2. portĭtor, ōris, ἀ. (portus), τελώνης.

porto, α'. (fero)· 1) φέρω, κομίζω, βαστάζω (μάλ. μέγα τι καὶ βαρύ· πρβλ. fero, gero)· 2) μετφ. α) φέρω, κομίζω τινί τι, poma alicui· β) -timorem alicui, φέρω, ἐμποιῶ τινι φόβον.

portōrĭum, ii, οὐ. (portus)· 1) ἐλλιμένιον (ὄφλ. τέλος), τελωνεῖον, τέλος, δασμός· 2) μετφ. -circumvectiōnis, φόρος ἐπιβαλλόμενος τοῖς περιάγουσι πράγματα πρὸς πώλησιν.

portŭla, ae, θ. (porta), πυλίς.

Portūnus, i, ἀ. (portus), θεὸς τῶν λιμένων παρὰ Ῥωμαίοις (ἀνάλογος τῷ τῶν Ἑλλ. Παλαίμονι).

portuōsus, a, um, (-ior) πολυλίμενος.

portus, us, ἀ. (ῥ. por, ἐξ ἧς ἡ τε porta καὶ τὸ porto)· 1) λιμήν· in portu operam do = τελώνης εἰμὶ (ἰδὲ portitor)· 2)· μετφ. = λιμήν, καταφυγή, ἀσφάλεια, omnium gentium· 2) ἐκβολὴ ποταμοῦ.

Pōrus, i, ἀ. Πῶρος, βασιλεὺς Ἰνδίας ὑπὸ Ἀλεξάνδρου νικηθείς.

posca, ae, θ. τὸ ὀξύκρατον (ποτόν).

posco, pŏposci, (ἄνευ σ.), γ'. 1) αἰτῶ τι παρά τινος, argentum ab aliquo ἀργύριον παρά τινος· ὠσαύτ. -aliquem pretium, αἰτῶ τινα (παρά τινος)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τόν μισθόν, τήν τιμήν· poscor aliquid, αἰτοῦμαί τι (ὑπό τινος)· -ut is veniat, αἰτῶ ἐλθεῖν ἐκεῖνον· -veniam, αἰτοῦμαι συγγνώμην· μάλ. α) (π.) poscimur, αἰτούμεθα, προσκαλούμεθα (ᾄσαι)· β) poscunt majoribus, αἰτοῦσι πιεῖν ἐν μείζοσι ποτηρίοις· γ) μετφ. quos populus -it, οὕς (μονομάχους) ὁ λαός (ἵνα ἀγωνισθῶσιν) ἀπαιτεῖ· δ) (π.) -causas, ζητῶ, ἐρωτῶ (μαθεῖν) τάς αἰτίας· 2) ἐπί πραγμ. αἰτῶ, ἀπαιτῶ τι: quos res -ĕre videtur· 3) -hominem, καλῶ τόν ἄνθρωπον· ἐντ. (π.) = ἐπικαλοῦμαι, numina tua· 4) καλῶ τινα εἰς τό δικαστήριον: quos populus -it, οὕς ὁ λαός καλεῖ (εἰς τό δικαστήριον).

Posīdōnius, ii, ἁ. Ποσειδώνιος, Στωϊκός φιλόσοφος, διδάσκ. Κικέρωνος.

pŏsĭtĭo, ōnis, θ. (pono)· 1) θέσις· α) θέσις = χρῆσις λέξεως· -nominis pro nomine = μετωνυμία· β) θέσις, κατάφασις· γ) θέσις, θέμα· δ) ἐν τῇ γραμ. = κατάληξις· ε) ἐν τῇ μετρ. (κυρ. p. pedis), θέσις (ἀντίθ. sublatio ἄρσις)· 2) -loci, θέσις τόπου· ἐντ. α) θέσις, στάσις, σχῆμα, corporis τοῦ σώματος· β) -mentis, διάθεσις ψυχῆς.

pŏsĭtor, ōris, ἁ. (pono) (π.), κτίστης.

pŏsĭtūra, ae, θ. (π. καί μ.) = positus.

1. pŏsĭtus, a, um μετφ. pono.

pŏsĭtus, us, ἁ. (π. καί μ.)· 1) ἡ θέσις, τό κεῖσθαι· 2) ἡ τῆς κόμης διάταξις, εὐθέτησις τῆς κόμης.

possessĭo, ōnis, θ. 1) (possĭdo), κτῆσις, bonorum· 2) (possideo), α) κατοχή: sum in -one alicujus, κατέχω τι· β) κτῆσις, κτῆμα, χωρίον: habeo magnas -ones, μεγάλα κτήματα ἔχω.

possessĭuncŭla, ae, θ. κτημάτιον.

possessor, ōris, ἁ. (possideo), ὁ κτήτωρ τινός: -bonorum ἢ ἁπλῶς possessor = γαιοκτήμων, κτηματικός (κ. κτηματίας).

possĭbĭlis, e, (possum), δυνατός.

1. possĭdĕo, sēdi, sessum, ēre (pot-is, sedeo)· 1) κατέχω, ἔχω, κέκτημαι, νέμομαί τι, agrum· 2) κατέχω τόπον τινά: -forum armatis, ἐνόπλοις τήν ἀγοράν κατέχω.

2. possĭdo, sēdi, sessum, ĕre (pot-is, sido)· κατέχω, καταλαμβάνω τι, bona alicujus τά κτήματά τινος. possessa Achaja, ἡ κατεχομένη, ἡ κατειλημμένη Ἀχαΐα.

possessus, a, um, μετχ. τοῦ possido καί possideo.

possum (ἐκ τοῦ pot=potis, καί sum), **potŭi** (ἐκ τοῦ pot-fui), **posse**, (ἐκ τοῦ pot-esse)· 1) δυνατός εἰμι, δύναμαι· non p. οὐ δύναμαι, ἀδυνατῶ· quam p. ὡς δυνατόν, ὡς δύναμαι· quantum (quod) p. ὅσον δύναμαι· non p. non scribere ἢ non p. quin scribam, οὐ δύναμαι μή οὐ γράφειν (ὑφείλω γράφειν)· fieri potest, δυνατόν ἐστιν, ἐνδέχεται· ἐντ. καί potest = fieri potest, δυνατόν ἐστιν· 2) δυνατός εἰμι, δύναμαι, ἰσχύω: multum p. in senatu, πολύ ἰσχύω ἐν τῇ βουλῇ· plus potest, πλέον δύναται, πλέον ἰσχύει.

post, (= ponst ἐκ τοῦ pone, ὡς juxta ἐκ τοῦ junxta), Α) ἐπίρ. 1) ἐπί τόπου· ὄπισθεν: qui p. erant, οἱ ὄπισθεν ὄντες· ἐντ. μετφ. invidia et superbia p. erant, ὁ φθόνος καί ἡ ὑπεροψία ἐν δευτέρᾳ τάξει ἦσαν· illud putavit p. esse, ἐκεῖνο μικροῦ λόγου ἠγήσατο· 2) ἐπί χρόνου· ὕστερον: paulo (multo) p. ἢ p. paulo (p. non multo), ὀλίγον (πολύ) ὕστερον· multis p. annis ἢ multis annis p. πολλοῖς ἔτεσιν ὕστερον, μετά ταῦτα· -Β) πρόθ. μετ' αἰτ. 1) ἐπί τόπου· ὄπισθέν τινος, aliquem, castra· ἐντ. μετφ. Lucia erat p. Chloen, ἡ Λυδία ἐν ἐλάττονι τιμῇ ἦν, ὑστέριζε τῆς Χλόης· 2) ἐπί χρόνου· μετά τι, ὕστερόν τινος: p. Vejos captos, μετά τήν τῶν Οὐηΐων ἅλωσιν· p. Brutum proconsulem, μετά τήν τοῦ Βρούτου ἀνθυπατείαν· p. annum quartum, μετά τό τέταρτον ἔτος· p. hominum memoriam, ἐφ' ὅσον ἡ μνήμη τῶν ἀνθρώπων ἐξικνεῖται.

postĕā, ἐπίρ. (ἐκ τῆς post καί τῆς ἀφ. ea)· 1) μετά ταῦτα, ὕστερον· multo p. πολύ ὕστερον· p. quam ἢ (ἡνωμ.) posteāquam = postquam· (Σαλλ.) p. loci = postea· 2) = α) εἶτα, ἔπειτα· β) = πρός τούτοις, πρός δέ.

postĕri, ōrum, ἰδέ posterus.

posterĭor, ἰδέ posterus.

postĕrĭtas, ātis, θ. (posterus)· 1) ὁ μέλλων χρόνος, τό μέλλον. 2) οἱ ἐπιγιγνόμενοι (οἱ μεταγενέστεροι)· servio -atem, εὔκλειαν παρά τῶν ἔπειτα (ἐσομένων) θηρεύω.

postĕrĭus, ἰδέ posterus.

postĕr(us), a, um, [post], (ἡ ἐν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

ὀνομ. τοῦ ἄρσ. οὐχ εὕρηται)· A) θετ. ἐπὶ χρόνου ὕστερος (ἑπόμενος): in posterum, εἰς τὸν ὕστερον χρόνον, τοῦ λοιποῦ, ἢ = εἰς τὴν ὑστεραίαν· postero =postero die, τῇ ὑστεραίᾳ (τῇ ἑτέρᾳ ἡμέρᾳ)· ἐντ. οὐσ. **postĕri**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ ἀπόγονοι· -B) συγκρ. **posterĭor**, **ĭus**: 1) ἐπὶ τόπου· ὀπίσθιος, pes πούς· 2) ὕστερος, ἐλάττων, salus patriae ei p. erat· 3) ἐπὶ χρόνου· ὕστερος, δεύτερος: -ōres cogitationes, αἱ δεύτεραι φροντίδες· -Γ) ὑπερθ. -α) **postrēmus**, a, um· 1) ἐπὶ τόπου· (π. ὀπίστατος), ὕστατος, ἔσχατος, τελευταῖος: p. acies, ἡ ἐσχάτη τάξις(τοῦ στρατοῦ)·in p.libro ἐν τῷ τέλει τῆς βίβλου·2) μτφ.ὕστατος,φαυλότατος: homines -i,ἄνθρωποι φαυλότατοι· 3) ἔσχατος,μέγιστος: -um malorum, τὸ μέγιστον τῶν κακῶν· 3) ἐπὶ χρόνου· ὕστατος, τελευταῖος· ἐντ. ἐπιρρηματ. postrēmum καὶ postrēmo, ὕστατον, τελευταῖον, τέλος· -β) **postŭmus**, a, um· 1) (π.) ὁ ὀψίγονος, ὁ νεώτατος (υἱός)·2) ὁ ἐπιγενόμενος (υἱός), ὁ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός.

post-fĕro, (ἄνευ πρκμ. καὶ σ.), γ'. ἐν ὑστέρῳ ποιοῦμαι, ἐν ἐλάττονι τίθεμαί τί ἤ τινα· (ἀντίθ. praefero).

post-geniti, ōrum, ἀ. (Ὁράτ), οἱ ἐπιγιγνόμενοι, οἱ ἐπιγενόμενοι,ἀπόγονοι.

post-hăbeo, bŭi, bĭtum, 6'. ἐν ὑστέρῳ ποιοῦμαι, ἐν δευτέρᾳ τάξει ἤ ἐν ἐλάττονι τιμῇ τίθεμαί τι.

post-hāc, ἐπίρ. 1) μετὰ ταῦτα, ἔπειτα· 2) τὸ ἀπὸ τοῦδε, τοῦ λοιποῦ.

post-ĭbi, ἐπίρ. (Πλ.), ἔπειτα.

postĭcŭlum, i, οὐ. τὸ ὄπισθεν οἰκίδιον.

postĭcus, a, um, ὀπίσθιος: -ae partes aedium, τὰ ὄπισθεν τῆς οἰκίας· ἐντ. **postĭcum** i, οὐ. (π.) ὑπον. ostium, ἡ ὄπισθεν θύρα.

postĭdĕā, ἐπίρ. (Πλ.) = postea.

postĭlēna, ae, θ. (Πλ.) ὑπουρίς.

post-illā, ἐπίρ. (κωμ.) = postea.

postis, is, ἀ. 1) παραστάς, φλιά· 2) (π.) συνήθ. ἐν τῷ πληθ. = θύρα, πύλη· μετφ. = οἱ ὀφθαλμοί.

postlĭmĭnĭum, ii, οὐ. (post, limen?) κάθοδος (μάλ. αἰχμαλώτων) καὶ ἡ τῆς πολιτείας ἀνάκτησις.

postmĕrĭdĭānus, ἴδε pomeridianus.

post-mŏdo, ἢ **mŏdum**, ἐπίρ. (ὡς τὸ πολύ ἀρχ. καὶ π.) = postea.

post-partor, ōris, ἀ. (Πλ.) ὁ ὕστερον κτησόμενος = ὁ κληρονόμος.

post-pōno, **posŭi**, **positum**, γ'. = posthabeo, ὃ ἴδε.

post-princĭpĭa, ōrum, οὐ. πλ. τὰ μετὰ τὴν ἀρχήν,=πρόοδος, προχώρησις.

post-pŭto, ā'. (Τερ.) = posthabeo.

post-quam, σύνδ. 1) χρον. ἐξ οὗ, ἀφ' οὗ, ἐξ ὅτου, ἐπεί ἐπειδή· 2) (ἀρχ.) αἰτιολ. ἐπειδή, διότι.

postrēmo, **postrēmus**, ἴδε posterus

postrīdĭe (ἀρχ. καὶ **-duo**), ἐπίρ. (postero, die), τῇ ὑστεραίᾳ, τῇ ἑτέρᾳ ἡμέρᾳ : -nonas, idus, τῇ ὑστεραίᾳ τῶν νονῶν, τῶν εἰδῶν, καὶ p. ludos τῇ ὑστεραίᾳ τῶν ἀγώνων. (Καῖσ.) -ejus diei, τῇ ὑστεραίᾳ τῆς ἡμέρας ταύτης; p. quam discessi, τῇ ὑστεραίᾳ ἀφ' ἧς ἀπῆλθον.

postcēnĭum, ii, οὐ. (Λουκρ.) τὰ ὄπισθεν τῆς σκηνῆς· μετφ. = τὰ ἀπόκρυφα.

post-scrĭbo, psi, ptum, γ'. μετά τι γράφω τι.

postŭlātĭcĭus, a, um, ἀπαιτούμενος, ἀπαιτηθείς: glatiadores -ĭi = quos populus poscit, ἴδε posco.

postŭlātĭo, ōnis, θ. (postulo)· 1) αἴτησις, αἴτημα, ἀξίωμα, ἀξίωσις, δέησις· 2) (ἡ πρὸς τὸν πραίτωρα δέησις ὅπως συγχωρήσῃ τὴν εἰσαγωγὴν τινος εἰς δίκην) = καταμήνυσις, κλῆσις· 3) κατηγορία (ἐν δικαστηρίῳ).

postŭlātor, ōris, ἀ. (μ.) κατήγορος.

postŭlātum, i, οὐ. (ὡς τὰ πολλὰ ἐν τῷ πληθ.), τὸ αἴτημα, ἡ αἴτησις.

postŭlātus, us, ἀ. = postulatio, 3.

postŭlo, ā'. (= posculo, ἐκ τοῦ posco)· 1) αἰτῶ, ἀπαιτῶ, ἀξιῶ, auxilium βοήθειαν· -aliquid ab aliquo, αἰτῶ τι παρά τινος· καὶ παθητ. postulor aliquid ab aliquo, αἰτεῖ τίς τι παρ' ἐμοῦ τι· -ut (ne) illud facias, ἀξιῶ σε (μὴ) ποιῆσαι ἐκεῖνο· -eam servire, ἀξιῶ ταύτην δούλην εἶναι· 2) (κωμ.) = ἀξιῶ, ζητῶ, βούλομαι, aliquid facere· 3) καλῶ τινά (εἰς τὸ δικαστήριον), εἰσάγω τινὰ εἰς δίκην, διώκω (κατηγορῶ) τινὰ ἐν δικαστηρίῳ.

Postŭmĭus, a, um, Ποστούμιος, τοῦ Ποστουμίου, via ὁδός· οὐσ. ὁ Πο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στούμιος· ἐντ. -ānus, a, um, Ποστουμιανός, τοῦ (δικτάτορος) Ποστουμίου.

postŭmus, ἴδε posterus.

Postvorta, ae, θ. θεά τις, ἀδελφὴ τῆς Καρμέντης.

pōtātĭo, ōnis, θ. (poto), πόσις, πότος.

pōtātor, ōris, ὁ. (Πλ.), ὁ πότης.

pŏte, ἴδε pŏtis.

pŏtens, ntis, (-ior, -issimus), [possum]· 1) ἀπολύτ. δυνάμενος, δυνατός, ἰσχυρός, civitas, urbs; ἐντ. (π.) herba p. βοτάνη ἰσχυρὰ (ἰατικὴ ἢ μαγική)· p. ad, ὁ μέγα δυνάμενος πρός τινα (ὁ μεγίστην ἐπιρροὴν ἔχων ἐπί τινος)· 2) δυνάμενός τι: -efficiendi quae velit, δυνάμενος ἐπιτελεῖν ἃ βούλεται· -regni, δυνάμενος κυβερνᾶν· -pugnae, ἱκανὸς εἰς τὸ μάχεσθαι· 3) ἐγκρατής τινος, κρατῶν τινος, κύριός τινος, urbis τῆς πόλεως· (diva) p. Cypri, κυρία, δέσποινα τῆς Κύπρου· p. sui ἢ mentis, κρατῶν ἑαυτοῦ, σωφρονῶν· ἀλλὰ καὶ p. sui = κύριος ἑαυτοῦ, αὐτεξούσιος· -imperii, ᾧ οἱ στρατιῶται ὑπακούουσιν· 4) (ὡς τὰ πολλὰ π. καὶ μ.), ὁ τυχών τινος· α) -ingenti praedā, κάτοχος μεγάλης λείας· β) -parvis, ὁ ὀλίγοις ἀρκούμενος· γ) -voti, τυχὼν τῆς εὐχῆς, pacis τῆς εἰρήνης· -jussi, ὁ ἐπιτελέσας τὸ προσταχθέν.

potentātus, us, ὁ. (potens), (σπ.), δύναμις, δυναστεία.

pōtenter, ἐπίρ. (potens), (π. καὶ μ.)· 1) δυνατῶς, ἰσχυρῶς· 2) κατὰ δύναμιν.

potentĭa, ae, θ. (potens)· 1) ἡ δύναμις, ἐνέργεια (herbarum) τῶν βοτανῶν· 2) μάλ. (ἡ πολιτικὴ) δύναμις, τὸ μέγα δύνασθαι, ἡ δυναστεία· -singularis, ἡ μοναρχία, ἡ τυραννίς.

pōtērĭum, ii, οὐ. (Πλ.), ποτήριον.

pŏtessem, ἀρχ. = possem, παρατ. ὑποτ. τοῦ possum.

pŏtestas, ātis, θ. (potis)· 1) δύναμις, ἐξουσία: sum in alicujus -āte (καὶ -ātem) = ἐπί τινί εἰμι, ὑποχείριός τινί εἰμι, ἢ = ὑπό τινί εἰμι, ὑπήκοός τινός εἰμι· habeo -ātem vitae necisque, κύριός εἰμι τῆς τε ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου· habeo familiam in meā -āte = τοὺς δούλους οὐκ (ἐλευθέρους) ἀφῆμι· senatus populi -ātem fecit, ἡ βουλὴ τὸ πρᾶγμα τῇ τοῦ λαοῦ γνώμῃ ἀνέθηκεν· ἐντ. μάλ. exeo ex -āte, οὐκέτι κρατῶ ἑμαυτοῦ, ἔξω ἐμαυτοῦ εἰμι. 2) δύναμις, ἐξουσία, ἀρχή· -praetoria, ἡ στρατηγικὴ ἐξουσία· -ātem gero, ἀρχὴν ἄρχω· ἐντ. μετων.= ἡ ἀρχή, ὁ ἄρχων· 3) ἐξουσία, ἄδεια, dicendi, faciendi τοῦ λέγειν, τοῦ ποιεῖν· non habeo -ātem alicujus, οὐκ ἔχω ἐξουσίαν πρός τινα διαλέγεσθαι· ἐπὶ μάχης: facio -ātem sui = συνάπτω μάχην.

potin', ἴδε potis.

1. pōtĭo, ōnis, θ. (συγγ. τῷ poto)· 1) πόσις, τὸ πίνειν· in media -one, μεταξὺ πίνων· 2) τὸ ποτόν, τὸ πῶμα, μάλ. α) = δηλητήριον· 2) = φάρμακον, γ) = τὸ φίλτρον.

2. pōtĭo, īvi, ītum, ī'. (potis), (Πλ.)· 1) -aliquem servitutis, καταδουλῶ τινα· 2) potitus hostium, ὑποχείριος τοῖς πολεμίοις γενόμενος.

pōtĭōnātus, a, um, (μ.) ὁ φίλτρον πιών.

1. pōtĭor, ītus sum, ī'. (παρὰ δὲ ποιητ. εὔχρ. εἰσι καὶ οἱ κατὰ τὴν 2ην συζυγ. τύποι potĭtur, poterentur), [potis]· 1) κύριος γίγνομαί τινος, κυριεύω τινός, κρατῶ τινος, καταλαμβάνω τι, imperio, castris (ἀφαιρ.), ἀλλὰ καὶ γεν.: -regni urbis; spes castrorum potiendorum, ἡ ἐλπὶς τοῦ κρατῆσαι τοῦ στρατοπέδου· -rerum, κύριος τῶν πραγμάτων γίγνομαι, τῆς ἡγεμονίας τυγχάνω· 2) κύριός τινός εἰμι, κρατῶ τινος, κατέχω, ἔχω τι· -mari, κρατῶ τῆς θαλάσσης, θαλασσοκρατῶ· -rerum, κύριος τῶν πραγμάτων εἰμί, τὴν ἡγεμονίαν ἔχω, δυναστεύω· -voluptatibus, ἀπολαύω τῶν ἡδονῶν.

2. pŏtĭor, ĭus, γεν. ōris, ἐπίθ. συγκρ. (potis), κρείττων, ἀμείνων, patre τοῦ πατρός, servitute τῆς δουλείας· nihil nihil -ius fuit, οὐδὲν μὴ αἱρετώτερον ἦν· ὑπερθ. **potissĭmus**, a, um κράτιστος, ἄριστος, servus.

pŏtis, e, ἐπίθ. ἄκλ. (ἀεί ποτε ἤνωμ. τῷ sum), δυνατός: (potis est = potest, p. esse = posse): pote est = potest (fieri), δυνατόν ἐστιν, ἐνδέχεται· potin' = potisne es ἢ potisne est, δύνασαι; δύναται;

potissĭmum, ἢ **-issime**, ἴδε potius

pōtĭto, a'. (Πλ.), μάλα πίνω.

potĭtus, a, um, μετχ. τοῦ potior.

potĭuncŭla, ae, θ. μικρὸν ποτόν.

pŏtĭus, ἐπίρ. συγκρ. (potis), μᾶλλον, (ἐπὶ δύο πραγμ., ὧν τὸ ἕτερον ἰσχύει,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρβλ. magis): p. quam, μᾶλλον ἤ vel p., μᾶλλον δέ· ὑπερθ. **potissimum** καὶ (σπ.) **-issime**, μάλιστα.

Potnĭae, ārum, θ. πλ. αἱ Ποτνιαί, κώμη τῆς Βοιωτίας· ἐντ. (π.) **Potnĭas**, ădis, θ. Ποτνιάς· **-es equae**, αἱ Ποτνιάδες ἵπποι τοῦ Γλαύκου, ὃν ἐσπάραξαν.

pōto, pōtāvi, potātum, ἢ **pōtum**, α΄. 1) ἀμετ. α) ἐπὶ ζῴων· πίνω (ἀφθόνως πρβλ. bibo): juvenci **-unt**, οἱ μόσχοι πίνουσιν· β) ἐπὶ ἀνθρ. = πίνω, συμπίνω, συμποσιάζω· μετχ. potus, πιών, πεπωκώς, ἐνίοτε = (κοιν. πιομένος), μέθυσος· 2) μεταβ. πίνω τι, aquam ὕδωρ· p. crapulam, εἰς κραιπάλην (μέχρι κραιπάλης) πίνω· ἐντ. α) = πίνω, μύζω (ἐπὶ χρωμάτων)· β) **-fluvium** = ὁ παροικῶν ποταμόν.

pōtrix, īcis, θ. πότις, φιλοπότις.

pōtŭlentus, a, um (potus)· 1) ποτός· οὐσ. **potulenta**, ōrum, οὐ. = λ. τὰ ποτά· 2) (μ.) εὖ μάλα πιών, μέθυσος

pōtus, ūs, ἀ. 1) πότος, πόσις· 2) ποτόν, πῶμα.

prae, Α) ἐπίρ. 1) πρόσθεν: eo p. προηγοῦμαι· 2) (ἀρχ. καὶ π·) praequam ἢ praeut, παρά τι, πρός τι (παραβαλλόμενος πρός τι)· - Β) πρόθ. μετ' ἀφαιρ. (παραί), πρόσθεν, ἔμπροσθεν, πρό τινος· (ἀρχ.) p. manu πρόχειρων, πρόχειρος· ἐντ. μετφ. α) p. me fero, ἐμφανίζω, δηλῶ, εἰς τὸ φανερὸν φέρω, ἐπιδείκνυμαι· β) παρά τι, πρός τι (παραβαλλόμενος πρός τι): p. nobis beatus, πρὸς ἡμᾶς (παραβαλλόμενος) εὐδαίμων ἐστίν· 3) (μάλ. ἐν ἀρνητ. προτάσεσι) διά τι, ὑπό τινος· p. lacrimis loqui non possum, ὑπὸ τῶν δακρύων οὐ δύναμαι λέγειν· p. laetitiā ὑφ' ἡδονῆς· vix p. strepitu lex audita erat, μόλις διὰ τὸν ψόφον ὁ νόμος ἠκούσθη.

Prae-ăcūtus, a, um, ὀξύς τὰ ἄκρα.

prae-altus, a, um· 1) ὑπερύψηλος, μάλα ὑψηλός· 2) μάλα βαθύς.

praebĕo, bŭi, bĭtum, 6΄. 1) παρέχω, προτείνω, ὀρέγω, ubera τοὺς μαστούς, manum τὴν χεῖρα· μετφ. **-aliquem hosti ad caedem**, προίεμαι, παραδίδωμί τινα τῷ πολεμίῳ εἰς σφαγήν· **-aures dictis**, προσέχω τοῖς λεγομένοις· 2) παρέχω, προσφέρω, χορηγῶ τινί τι, panem alicui· 3) μετφ. α) παρέχω, περιάπτω, ἐμποιῶ, gaudium χαράν, terrorem τρόμον· **-suspiciorem**, παρέχω, ἐγείρω ὑποψίαν· β) παρέχω, δείκνυμι, alicui fidem· **-operam reipublicae**, ἐπιδείκνυμαι (πράττων) ἄξια ἔργα τῇ πόλει· **-me fortem**, παρέχομαι, ἐπιδείκνυμαι ἐμαυτὸν ἀνδρεῖον.

prae-bĭbo, bĭbi, γ΄. προπίνω (τινί).

praebĭtio, ōnis, θ. παροχή, χορηγία.

praebĭtor, ōris, ἀ. πάροχος, χορηγός.

praebĭtum, i, οὐ. (μετχ. τοῦ praebeo), τὸ παρεχόμενον (εἰς τροφήν), τὰ τροφεῖα, τὸ σιτηρέσιον.

prae-călĭdus, a, um, (μ.), μάλα θερμός.

prae-calvus, a, um, (μ.), μάλα φαλακρός.

prae-cantātrix, īcis, θ. (Πλ.), ἡ ἐπῳδός, ἡ φαρμακίς.

prae-cānus, a, um (Ὁράτ.), προπόλιος.

praecautus, a, um, μετχ. τοῦ ἑπομ.

prae-căvĕo, cāvi, cautum, 6΄. 1) προφυλάττομαι, ab insidiis (ἀπό) τὰς ἐνέδρας· **-ne quid accidat**, φυλάττομαι ὅπως μὴ γένηταί τι· 2) **-alicui**, προνοῶ (ὑπὲρ τῆς ἀσφαλείας) τινός· 3) φυλάττομαι, προλαμβάνω, injurias τὰς ἀδικίας.

prae-cēdo, cessi, cessum, γ΄. 1) (π. καὶ μ.) προπορεύομαι, προηγοῦμαι, aliquem τινός· καὶ ἀπολύτ. Victoriā praecedente (τοῦ ἁγάλματος) τῆς Νίκης προπορευομένης· 2) μετφ. = προέχω, ὑπερτερῶ, Callos virtute τῶν Γαλλων τῇ ἀνδρείᾳ· (ἀρχ.) καὶ p. alicui, προέχω τινός.

praecellens, ntis, (**-ior**, **-issimus**), [μετχ. τοῦ praecello], προέχων, ὑπερέχων, ὑπερβάλλων.

prae-cello, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.)· 1) (μ.) προέχω, ὑπερέχω, ὑπερβάλλω τινά τινος, aliquem aliqua re· 2) (ἀρχ. καὶ μ.) προέχω τινός τινι, dignitate τῷ ἀξιώματι· 3) (μ.) προίσταμαι, ἄρχω, genti τῆς γενεᾶς.

prae-celsus, a, um, (Βεργ.), μάλα προέχων, μάλα ἀνέχων, μάλα ὑψηλός.

praecentĭo, iōnis, θ. (praecano), ἡ προῳδός, τὸ πρόᾳσμα, Κικέρ.

praeceps, cĭpĭtis, (ἀρχ. καὶ **-cĭpis**), ἐπίθ. (prae, caput)· 1) προπετής, καπὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κεφαλῆς, ἐπὶ κεφαλήν: ab equo p. decidit, ἀπὸ τοῦ ἵππου κατὰ κεφαλῆς ἔπεσεν· 2) προπετής, ὁρμητικός, σφοδρός, ταχύς· 3) μετφ. α) προπετής, ἐπιρρεπής, in avaritiam εἰς φιλαργυρίαν· 6) ἐπὶ ἀφῃρ. ἐννοιῶν· προπετής, ἀπερίσκεπτος, ἀλόγιστος, consilium· 4) ἐπὶ τόπων· πρανής, κρημνώδης, ἀπόκρημνος, locus, via· ἐντ. τὸ οὐσ. **praeceps**, cĭpĭtis, n. = τὸ πρανές, ὁ κρημνός· καὶ μετφ. = ὁ κίνδυνος, ὁ μέγιστος κίνδυνος: in praecipiti sum, ἐν ἐσχάτῳ κινδύνῳ εἰμί· p. tempus, ὁ δεινὸς καιρός· 5) κάτω φερόμενος, κλίνων: sol p. in occasum, ὁ ἥλιος κλίνει· 6) (μ.) ὡς οὐσ. οὐ. = τὸ ὄφηλόν, τὸ μεγαλοπρεπές· 7) (μ.) ἐν τῷ τύδ. ἐν. ἐπίρρηματ. = εἰς τὸν βυθόν· p. trahere aliquos· μετφ. p. do famam alicujus, ἀφανίζω τὴν φήμην τινός.

praeceptĭo, ōnis, f. (praecipio)· 1) πρόληψις, προκατάληψις· 2) τὸ στοιχεῖον· 3) παραίνεσις, παράγγελμα, διδαχή, Stoicorum τῶν Στωϊκῶν.

praeceptīvus, a, um, παραινετικός.

praeceptor, ōris, m. 1) ὑφηγητής, καθηγητής, διδάσκαλος· 2) (μ.) ὁ κύριος, δεσπότης.

proeceptrix, īcis, f. ἡ διδάσκαλος.

praeceptum, i, οὐ. (praecipio)· 1) παράγγελμα, πρόσταγμα, ἐντολή· 2) διδαχή, συμβουλή.

praecerpo, psi, ptum, ĕre. (prae carpo)· 1) (π. καὶ μ.) προαφαιρῶ (πρὸ τοῦ καθήκοντος χρόνου) ἀφαιρῶ, κόπτω, messes τοὺς καρπούς· 2) μετφ. πρό ἄλλου τινός ἀφαιρῶ· 3) περιτίλλω τι.

praecīdo, cīdi, cīsum, ĕre. (prae, caedo)· 1) ἐπιτέμνω, ἀποτέμνω, ἀποκόπτω τι (προεξέχον)· ἐντ. = ἀκρωτηριάζω τι· 2) μετφ. α) ὑποτέμνω = ἀφαιρῶ τινός τι, alicui spem τινὸς τὴν ἐλπίδα· 6) ἀπαρνοῦμαί τι, aliquid plane· γ) ἀπολύτ. συντέμνω ἢ συστέλλω τὸν λόγον· 3) (Πλ.) - os alicui, παίω τινὰ εἰς τὸ στόμα.

praecinctus, a, um, μετχ. τοῦ ἑπομ.

prae-cingo, cinxi, cinctum, ĕre. 1) περιζώννυμι, διαζώννυμι (εὔχρ. μόνον ἐν τῷ παθητ.): -or ense, περιζώννυμι ξίφος· altius praecinctus, εὐζωνότερος = κουφότερος ὀδοιπορῶν (ἀντίθ. tardus)· 2) περιλαμβάνω τί τινι, fontem vallo, Προπ.

praecĭno, cĭnŭi, centum, ĕre, (prae, cano)· 1) (ἐπὶ μουσ. ὀργάνου) προανακρούομαι, προκιθαρίζω· 2) ἐπὶ προσώπ. α) (π.), ἐπᾴδω τινά· 6) προλέγω, προφητεύω.

praecĭpĭo, cēpi, ceptum, ĕre. (prae, capio)· 1) προλαμβάνω, προκαταλαμβάνω, locum τόπον· p. pecuniam mutuam, ἀργύριον προδανείζομαι· ἐντ. p. iter, aliquantum viae, προλαμβάνω τῇ πορείᾳ· ὡσαύτ. p. spatium. προέρχομαι διάτημα· tempore praecepto, προλαμβάνοντες τὸν χρόνον· -laetitiam, προαπολαύω· -bellum, πολέμου πρότερον (ἢ ὡς προσεδοκᾶτο) ἄρχομαι· -aliquid animo, cogitatione, προλαμβάνω τῇ διανοίᾳ, προορῶ τι· -rem famā, ἐκ φήμης πρότερον πυνθάνομαί τι· - opinione, προεικάζω· 2) παραγγέλλω, ἐπιτάττω, προστάττω τινί τι, alicui aliquid· 3) διδάσκω τινά τι.

praecĭpĭtanter, ἐπίρ. προπετῶς, ταχέως.

praecĭpĭtātĭo, ōnis, f. (praecipito), (μ.) κατακρήμνισις, κατάπτωσις.

praecĭpĭtium, ii, οὐ. (praeceps)· ἀπόκρημνος, ἀπότομος τόπος, κρημνός.

praecĭpĭto, āvi, ātum, āre. (praeceps)· A) μεταβ. 1) κρημνίζω, κατακρημνίζω, καταβάλλω, καταρρίπτω, equites ex equis τοὺς ἱππεῖς ἀπὸ τῶν ἵππων· -me ex saxo, de turri, in fossas, κρημνίζω, ῥίπτω ἐμαυτόν κατὰ τῆς πέτρας, κατὰ τοῦ πύργου, εἰς τὴν τάφρον· συχν. p. me ἢ praecipitor = καταφέρομαι· ἐντ. μετφ. α) praecipitata nox = ἡ κλίνουσα νύξ, ὡσαύτ. -a aetas = ἡ κλινούσα (ἡ πρὸς τὸν τάφον σπεύδουσα) ἡλικία· 6) -aliquem ex altissimo dignitatis gradu, κρημνίζω τινά ἀπό τοῦ ὑψίστου ἀξιώματος· γ) -civitatem, καθαιρῶ, καταλύω τὴν πολιτείαν· -spem, ἀποκόπτω (ἀφαιρῶ) τὴν ἐλπίδα· 2) προπετῶς, ἀπερισκέπτως ποιῶ τι, editionem librorum; -concilia, προπετῶς, εἰκῇ βουλεύομαι· 3) (μ.) ἐπείγομαι, σπεύδω, facere aliquid· B) ἀμετ. 1) κρημνίζομαι, καταφέρομαι, ex montibus ἐκ τῶν ὀρέων· -in fossam καταπίπτω εἰς τάφρον· nox coelo -at (ὑπον. oceanum) (π.), ἡ νὺξ καταφέρεται ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· sol -at, ὁ ἥλιος κλίνει (πρὸς τὴν δύσιν)· ἐντ. μετφ. α) respublica praecipitans, πολιτεία καταλυομένη· hiems p. ὁ χειμὼν τελευτᾷ· 6) praecipitans, καταπίπτων = δυστυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χής· γ) -in insidias, ἐμπίπτω εἰς ἐνέδραν· -in amorem (Πλ.), ἔρωτι περιπίπτω· 2) (Κικέρ.) -āre istuc quidem est, τοῦτό γε ἄλμα προπετῶς ποιεῖν καλεῖται.

praecĭpŭe, ἐπίρ. διαφερόντως, ἐξαιρέτως, κατ' ἐξοχήν, μάλιστα.

praecĭpŭus, a, um, (prae,capio)· 1) κύριος, ἴδιος· (ἀντίθ. communis, par)· οὐσ. **praecipŭum**, i, οὐ. ἴδιον· 2) διαφέρων, ὑπερέχων, ἐξαίρετος, vir, opera, amor· 3) παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς· praecipua = τὰ προηγμένα, ἐξαίρετα πράγματα (ἀντίθ. rejecta, ἀπόβλητα.)

praecīse, ἐπίρ. 1) συντόμως, διὰ βραχέων (ἀντίθ. plene et perfecte)· 2) ἀποτόμως, παντάπασιν, nego.

praecīsĭo, ōnis, θ. (praecido), ἀποτομή· μετφ. ῥητ. σχ. = ἀποσιώπησις.

praecīsus, a, um, (μετχ. τοῦ praecido)· 1) (π.) ἀπότομος, ἀπόκρημνος, κρημνώδης, iter, saxum· 2) (μ.) ἐπίτομος, σύντομος.

praeclāre, ἐπίρ. (-ius, -issime)· 1) μάλα σαφῶς, intelligo· 2) μάλα καλῶς, κάλλιστα, διαφερόντως, facio.

prae-clārus, a, um, (-ior, -issimus)· 1) (π.) μάλα λαμπρός, lux· 2) μάλα εὐκλεής, μάλα ἔνδοξος, ἐπιφανής, homo, dux· (σπ.) = διαβόητος, sceleribus· 3) μάλα λαμπρός, ἐξαίρετος, διαφέρων, homo ἀρετή, res οὐσία.

praeclūdo, clūsi, clūsum, γ'. (prae claudo)· 1) ἀποκλείω, κλείω, fores τὴν θύραν· -portas consuli, ἀποκλείω τὰς πύλας τῷ ὑπάτῳ· 2) (μ.) negotiatores perclusit, ἀπέκλεισε τοὺς ἐμπόρους.

praeco, ōnis ἀ. κήρυξ.

prae-cōgĭto, α'. (σπ.) προσκέπτομαι, facinus τὸ κακούργημα.

prae-cognosco, (cognōvi), gognitum, γ'. (σπ.) προγιγνώσκω, adventum τὴν ἄφιξιν.

prae-cŏlo, cŏlŭi, cultum, γ'. 1) μετφ. προπαιδεύω, animi habitum ad virtutem· 2) = α) (Τάκ.), διαφερόντως τιμῶ, ὑπερτιμῶ, nova. 6) μετχ. praecultus, διαφερόντως κεκοσμημένος.

prae-commŏvĕo, 6'. (μ.) μάλιστα κινῶ τινα.

prae-compŏsĭtus, a, um, (π.) προπαρεσκευασμένος, προμεμελετημένος.

praecōnĭus, a, um, (praeco), κηρύκειος, τοῦ κήρυκος, quaestus· ἐντ. οὐσ. **praecōnĭum**, ii, οὐ. 1) κηρυκεία· -facio, κηρυκεύω, κήρυξ εἰμι· 2) κήρυξις, perago p. casus, κηρύττω, γνωστὸν ποιῶ τὸ συμβάν· 3) ἔγκώμιον, ἔπαινος, laborum suorum.

prae-consūmo, consumptus, γ'. ('Οθίδ.), προαναλίσκω, vires meas.

prae-contrecto, α'. ('Οθίδ.) -videndo, τῷ βλέμματι πρότερον ἅπτομαι (περιβάλλω).

prae-cordĭa, ōrum, οὐ. πλ. (prae, cor)· 1) διάφραγμα, διάζωμα (τοῦ θώρακος), φρένες· 2) σπλάγχνα· 3) στῆθος· 4) (π.) καρδία.

prae-corrumpo, rūpi, ruptum, γ'. ('Οθίδ.) προδιαφθείρω.

praecox, ŏcis (ἀρχ. καὶ **-cŏquis** καὶ **-cŏquus**), πρώϊος, πρώωρος, πρώϊμος,uva σταφυλή· ἐντ. arbor p. δένδρον πρωΐκαρπον· -locus, τόπος καρποὺς πρωΐμους φέρων· 2) μετφ. πρώωρος, παράκαιρος, audacia, risus.

praecultus, a,um, μετχ. τοῦ praecolo.

prae-cupĭdus, a, um, μάλα ὀρεγόμενος.

prae-curro, **cucurri** καὶ **curri**, **cursum**, γ'. 1) προθέω, προτρέχω· ἐντ. μετφ. α) προτρέχω, προπορεύομαι, προδιαδίδομαι· 6) προγίγνομαι, προϋπάρχω· 2) προτρέχω τινός, προηγοῦμαί τινος· ἐντ. μετφ. προτερῶ, προέχω τινός, ὑπερτερῶ τινά τινι.

praecursĭo, ōnis, θ. (praecurro)· 1) προδρομή, τὸ προτρέχειν· 2)(μ.) στρτ. τεχν. ὅρ. προδρομὴ ἐπὶ τοὺς πολεμίους, ἀψιμαχία· 3) προεισαγωγή.

praecursor, ōris, ἀ. (praecurro), ὁ πρόδρομος· μάλ. ἐν τῷ πληθ. στρατ. τέχν ὅρ. = οἱ πρόδρομοι, τὸ ἡγούμενον (μέρος) τῆς στρατιᾶς, ἡ πορεία.

praecursōrĭus, a, um,(μ.) ὁ προτρέχων.

praecūtio, **cussi**, **cussum**, γ'. ('Οθίδ.), -taedas προπορεύομαι σείων λαμπάδας.

praeda, ae, θ. 1) λεία (ἐν γένει, πρβλ. manubiae, spolia): sum alicui -ae, εἰμὶ λεία τινός· ἐντ. = ἁρπαγή· 2) (π. καὶ μ.) ἡ λεία ἣν τις θηρῶν ἢ ἁλιεύων ποιεῖται = ἄγρα, ἄγρευμα, θήραμα· 3) μετφ. κέρδος ὠφέλημα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

praedābundus, a, um, (Σαλλ.), λεηλατῶν.

prae-damno, α'. προκαταγιγνώσκω τινός, προκαταδικάζω τινά· -spem προαποβάλλω τὴν ἐλπίδα.

praedātĭo, ōnis, θ. λεηλασία.

praedātor, ōris, ὰ. (praedor), ὁ λεηλατῶν, λεηλάτης· ἐντ. (π.) = ὁ θηρατής, ὁ κυνηγός· 2) (π.) ἐπιθετικ. = θηρατὴς κέρδους, φιλοκερδής.

praedātōrĭus, a, um, λεηλατικός, ληστρικός· - nāvis, ναῦς πειρατική.

praedātus, a, um, μετχ. τοῦ praedor.

prae-dēlasso, α'. (π.), πρότερον καταπονῶ τι, ἐντ. = ἀσθενῶ τι.

prae-destĭno, α'. προορίζω τι.

praedĭātor, ōnis, ὰ. (praedium), ὠνητὴς δημευομένων κτημάτων.

praedĭātōrĭus, a, um, lex, ὁ περὶ δημευομένων κτημάτων νόμος· -jus, αἱ αὐλαι.

praedĭcābĭlis, e, (Κικ.) ἐγκωμιαστέος.

praedĭcātĭo, ōnis, θ. (praedico)· 1) κήρυξις· 2) ἐγκώμιον, ἔπαινος.

praedĭcātor, ōris, ὰ. (σπ.) ἐγκωμιαστής.

1. prae-dĭco, α'. 1) κηρύττω τι· 2) φημί, φάσκω τι, ὀηλῶ τι· 3) μνημονεύω τι, paucitatem nostram· 4) ἐγκωμιάζω, ἐπαινῶ, θρυλλῶ τι.

2. prae-dīco, dixi, dictum, γ'. 1) προαγορεύω, προλέγω τι, aliquid· ἐντ. (μ.) praedictus, ὁ προμνημονευθείς· 2) προαγορεύω, πρότερον ὁρίζω, horam· 3) προαγορεύω τινί τι, ἐπιτάττω τινί τι, alicui ne (ut) faciat aliquid· 4) προλέγω, μαντεύομαι defectionem solis τὴν ἔκλειψιν τοῦ ἡλίου.

praedictĭo, ōnis, θ. πρόρρησις.

praedictum, i, οὐ. (praedico)· 1) χρησμός, μαντεία· 2) συνθήκη, ὁμολογία· 3) πρόσταγμα, dictatoris.

praedictus, a, um, μετχ. τοῦ praedico. 2.

praedĭŏlum, i, οὐ. κτημάτιον.

praedis, γεν. τοῦ praes.

prae-disco, dĭdĭci, γ'. προμανθάνω, rem τὸ πρᾶγμα.

prae-dispōsĭtus, a, um, (Λίβ.), προδιατεθειμένος, nuntius.

praedĭtus, a, um, (prae, do), ἔχων ἢ λαβών τι: (μετ' ἀφαιρ.) -virtute, spe, ἀρετήν, ἐλπίδα ἔχων: -metu, ἐμφοβος.

praedĭum, ii, οὐ. κτῆμα, μάλ. τὸ ἐν ἀγρῷ κτῆμα, χωρίον, ἔπαυλις.

prae-dīves, ĭtis, ὑπερπλούσιος.

prae-dīvīno, α'. προαισθάνομαι.

praedo, ōnis, ὰ. (praeda), λεηλάτης, λῃστής· maritimi - ōnes = πειρατα(π.) = raptor (ἐπὶ Πλούτωνος).

praedŏcĕo, doctus, ϐ'. (σπ.) προδιδάσκω τινά, aliquem.

prae-dŏmo, domŭi, α'. πρότερον δαμάζω, πρότερον κατισχύω.

praedor, ἀποθ. α'. (praeda). 1) ἀμετ. λεηλατῶ, λῃζομαι· ὠσαύτ. καὶ ἐπὶ ἀρπακτικῶν ζώων· ἐντ. α)=ὠφελοῦμαι, πλουτίζομαί τινι, ἔκ τινος, in (de) bonis alicujus· ϐ) ἡ μετχ. **praedātus**, a, um, ἐπιθετ.= λεηλατήσας, λείαν ἔχων. 2) μεταϐ. α) λεηλατῶ, λῃζομαι, πορθῶ τι· ϐ) ἁρπάζω τι, bona alicujus· γ) θηρῶ, ἀγρεύω τι· μετρ. puella me praedata est = αἰχμάλωτον ἐμὲ κατέστησεν· anni euntes multa -antur = πολλὰ ἀπάγουσιν, ἁρπάζουσιν.

prae-dūco, duxi, ductum, γ'. πρόσθεν τινὸς ἄγω τι.

prae-dulcis, e, (π. καὶ μ.) μάλα γλυκύς, ἐντ. = μάλα ἡδύς.

prae-dūrus, a, um, (π. καὶ μ.)· 1) μάλα σκληρός· 2) μάλα στερεός, μάλα καρτερικός, μάλα ἰσχυρός, homo, corpora (ἀντιθ. teneri).

prae-ēmĭnĕo, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), ϐ'. προέχω, ὑπερέχω, ceteros τῶν λοιπῶν.

prae-ĕo, ĭvi, καὶ ĭi, ĭtum, ϐ'. 1) προπορεύομαι· α) ἀμετ. -Romam, προπορεύομαι εἰς Ῥώμην· ϐ) μεταϐ. (μ.) -aliquem, προπορεύομαί τινος· -famam τῆς φήμης προηγοῦμαι· 2) ὑφηγοῦμαι (ὅρκου κτλ.), ὑπαγορεύω τινὶ (ὅρκον, προσευχήν, ᾠδὴν κτλ. ἵνα καὶ οὗτος τὰ αὐτὰ εἴπῃ)· - sacramentum, verba ἐντ. α) ὑπαγορεύω, ὑποϐάλλω τινί τι, iis quid judicent· ϐ) (Λίϐ.) προαγορεύω, παραγγέλλω, κελεύω.

praefātĭo, ōnis, θ. (praefor)· 1) τὸ πρότερον λέγειν: sine -one clementiae, ἵνα μὴ πρότερον εἴπω περὶ τῆς αὐτοῦ ἐπιεικείας· 2) (μετὰ γεν.), αἱ πρὸ τῆς ἐνάρξεως θρησκευτ. ἢ πολιτικῆς πράξεως λόγοι· 3) πρόλογος, προοίμιον (λατιν. exordium).

praefectūra, ae, θ. 1) (τὸ ἔργον, ἡ ἀρχὴ τοῦ praefectus, ἴδε τὴν λέξιν)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

= προστασία, ἐπιστασία: -morum, ἡ τιμητεία· -equitum ἡ ἵλαρχία· -urbis, ἡ τοῦ πολιάρχου τιμή· -praetorii, ἡ ὕπαρχία τῆς αὐλῆς· ἐντ. = ἡ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις παρὰ τῷ στρατῷ ἡγεμονεία (ἐπάρχου, ἀνθυπάτου κτλ.)· 2) πόλις τῆς Ἰταλίας ὑπὸ Ῥωμαίου ἄρχοντος διοικουμένη· 3) (μ.) α) διοίκησις ἐπαρχίας· β) μετων. = νομός.

praefectus, i, ά. (μετχ. τοῦ praeficio)· 1) ὁ ἐφεστὼς τινι, ὁ προεστὼς (προϊστάμενος), ἐπιστάτης τινός, ὁ ἐπί τινος (ἔν τε τῷ ἰδιωτικῷ καὶ τῷ δημοσίῳ βίῳ): -gymnasii, ὁ γυμνασιάρχης· -custodum, ὁ φρούραρχος· μάλ. -morum, ὁ ἐπιμελητὴς τῶν ἠθῶν, ὁ τιμητής· -annonae (rei frumentariae), ὁ ἐπὶ τοῦ σίτου, ὁ ἐπὶ τῶν τροφῶν· -urbis, ὁ πολίαρχος· μάλ. α) ὡς στρατιωτ. τεχν. ὅρ. α) -equitum ἢ ἁπλῶς praefectus, ὁ ἵππαρχος τῶν συμμάχων· β) (μ.) -praetorio, ὁ ὕπαρχος τῆς αὐλῆς, ὁ τῶν τοῦ αὐτοκράτορος σωματοφυλάκων ἄρχων (ἰδὲ praetorium)· γ) -legionis = legatus· δ) ἐπὶ ξένων ἐθνῶν = στρατηγός· ε) -fabrum ὁ ἐπὶ τῶν τεχνιτῶν (ὁ πρῶτος τῶν τεχνιτῶν)· ϛ) -regis ἢ regius, ὁ σατράπης· ζ) = ὁ ἔπαρχος, Aegypti.

prae-fĕro, tŭli, lātum, ferre, γ'. 1) προφέρω, προκομίζω τι, προέρχομαι ἢ ἡγοῦμαι φέρων ἢ ἔχων τι, ardentem facem· ὡσαύτ. -faces praetoribus, προηγοῦμαι τῶν ὑπάτων φέρων τὰς ῥάβδους· ἐντ. α) παθητ. μάλ. ἡ μτχ. **praelātus**, a, um, παραδραμών, παραθέων, castra παρὰ τὸ στρατόπεδον, praeter urbem, παρὰ τὴν πόλιν· -equo, παρελάσας, παρίππευσας παρά· β) προλαμβάνω, diem triumphi, Λίβ. 2) προαιροῦμαι, προκρίνω τινά τινος, aliquem alicui· ἐντ. μετ' ἀπαρεμφ. p. abire, βούλομαι ἀπιέναι· 3) = prae me fero aliquid (ἰδὲ fero)· 4) προφαίνω, ἐμφαίνω, ἐμφανίζω, δηλῶ τι· opinio praefertur, ἡ γνώμη ἐκδηλοῦται.

prae-fĕrox, ōcis, μάλα θρασύς.

prae-ferrātus, a, um, (Πλ.), σιδηροδέσμιος.

prae-fervĭdus, a, um, 1) ὑπέρθερμος, balneum· 2) μετφ. -ira, ἀφόρητος ὀργή.

prae-festīno, ᾱ'. 1) μάλα ἐπείγομαι (ποιεῖν τι)· 2) ταχέως παραπλέω, sinum τὸν κόλπον.

praefĭca, ae, θ. (Πλ.) θρηνήτρια.

praefĭcio, fēci, fectum, γ'. (prae, facio) ἐφίστημί τινά τινι, aliquem provinciā τινά τῇ ἐπαρχίᾳ· -aliquem in exercitu, προϊστημί τινα τοῦ στρατοῦ· -classi, navibus, καθίστημί τινα ναύαρχον.

prae-fĭdens, ntis, λίαν θαρρῶν.

prae-fīgo, fixi, fixum, γ'. 1) προσπήγνυμί τι πρό τινος, ἐμπήγνυμί τί τινι, πήγνυμι ἐπί τινός τι, capita in hastis· 2) πρόσθεν ἔχω τι· -ora capistris, κημῶ, φιμῶ τα στόματα· jacula praefixa ferro, ἀκόντια ἀκροσίδηρα· 3) (μ.) ἀποκλείω, κλείω, prospectum τὴν θέαν· 4) (π.) διατρυπῶ, latus τὸ πλευρόν.

prae-fīnĭo, īvi καὶ ĭi, ītum, δ'. προορίζω, προσδιορίζω, diem τὴν ἡμέραν, sumptum τὸ ἀνάλωμα.

praefiscīne ἢ **praefiscĭni**, ἐπίρ. (prae, fascĭnum), ἀβασκάντως· ἐντ. = εἰ ἔξεστι τοιοῦτον εἰπεῖν.

praefixus, a, um, μετχ. τοῦ praefigo.

prae-flŏro, ᾱ'. ἀπανθίζω τι· ἐντ. = μαραίνω, μειῶ, gloriam alicujus.

prae-flŭo, γ'. παραρρέω παρά τι, urbem παρὰ τὴν πόλιν.

prae-fŏdio, fōdi, fossum, γ'. 1) (π.) πρόσθεν τινὸς ὀρύττω τι· -portas, τάφρον πρόσθεν τῶν πυλῶν ὀρύττω· 2) (μ.) πρότερον ὀρύττω, scrobes βόθρους· 3) (π.) πρότερον κατορύττω, aurum χρυσόν.

prae-(for), fātus sum, fāri, ἀποθ. α'. (ἄχρ. τὸ 1ον πρός. τοῦ ἐνεστ.)· 1) προλέγω, πρότερον λέγω τι, προοιμάζομαι· p. arrogantius, ἀλαζονικῶς προοιμίῳ χρῶμαι· ἐντ. α) προοιμιάζομαι τινα (θεόν), προσεύχομαί τινι, Jovi τῷ τῷ Διΐ· ἐντ. = πρότερον ἐπικαλοῦμαι deos· β) -honorem = συγγνώμην τῶν ῥηθησομένων αἰτοῦμαι (ποδλ. τὸ τῇ καθωμιλ. μὲ συμπάθειο)· 2) -carmen, ἡγοῦμαι τῆς ᾠδῆς· 3) (σπ.) προλέγω, προφητεύω τι.

prae-formīdo, ᾱ'. (μετγν. ἀμφίβ.) προφοβοῦμαι, rem.

prae-formo, ᾱ'. (μ.), προκατασκευάζω, προδιαγράφω.

praefrācte, ἐπίρ. (praefractus), ἀποτόμως, σκληρῶς, τραχέως.

prae-frāctus, a, um, (-ior -issi-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

mus), [μετχ. τοῦ praefringo] κύρ. τὸ ἄκρον ἀποκεκλασμένος· ἐντ. μετφ. 1) ἐπὶ λόγου· ἀπότομος, ἀσυνάρτητος, βραχύς· 2) ἐπὶ τρόπου· ἀπότομος, σκληρός, τραχύς.

prae-frīgĭdus, a, um, ὑπέρψυχρος.

praefringo, frēgi, fractum, γ'. (prae, frango), ἀποκλῶ τὸ ἄκρον, basias τῶν δοράτων, cornu τοῦ κέρατος.

prae-fulcĭo, fulsi, fultum, δ'. 1) στηρίζω, ὑποστηρίζω (ὅτι ἐγένετό τι)· 2) (Πλ.) -aliquem negotiis meis, ἐπιτρέπω τινὶ τὰ ἐμαυτοῦ.

prae-fulgĕo, fulsi, (ἄνευ σ.), δ'. (π. καὶ μ.)· 1) ὑπερλάμπω, σφόδρα λάμπω· 2) μετφ. λαμπρότητι διαφέρω, prae ceteris τῶν ἄλλων.

prae-gĕlĭdus, a, um, ὑπέρψυχρος.

prae-gestĭo, δ'. προεπιθυμῶ (ἰδεῖν).

prae-gigno, γ'. (Πλ.) ἀναφύω.

praegnans, ntis (ἀρχ. καὶ **-gnas**, ātis), ἐπιθ. (prae geno)· 1) ἔγκυος, κυοφόρος (ἐπί τε ἀνθρώπων καὶ ζῴων, πρβλ. gravidus, fetus)· 2) ἐπὶ φυτῶν· πλήρης χυμοῦ· ἐντ. ἐν γένει = πλήρης, μεστός τινος.

prae-gnāvĭter, ἐπίρ. μάλα ἐπιμελῶς

prae-grăcĭlis, e, κάτισχνος.

prae-grandis, e, ὑπερμεγέθης.

prae-grăvis, e, (π. καὶ μ.)· 1) ὑπέρβαρυς, λίαν βαρύς· 2) μετφ. λίαν ὀχληρός.

prae-grăvo, α'. 1) ἐπιβαρύνω, βαρύνω τινὰ ἢ τι· ἐντ. μετφ. βαρύνω, ἐνοχλῶ, aliquem, animum· 2) (π. καὶ μ.) μετφ. α) βαρύτητι ὑπερβάλλω, ὑπερέχω, ὑπερτερῶ, κρείττων εἰμί τινος· β) = καταβρίθω τι.

praegrĕdĭor, gressus sum, ἀποθ. ī'. (prae, gradior)· 1) προβαδίζω, προπορεύομαι· amici progredientes· ἐντ. α) -aliquem, προπορεύομαί τινος· β) μετφ. = προτερῶ τινος· 2) παραπορεύομαι, castra παρὰ τὸ στρατόπεδον.

praegressio, ōnis, θ. 1) πρόβασις, εἰς τὸ ἔμπροσθεν πορεία· 2) μετφ. προύπαρξις.

praegustātor, ōris, ὁ. (praegusto), προγευτής προγεύστης, ὁ τῶν ἐδεσμάτων καὶ ποτῶν πρὸ τοῦ δεσπότου προγευόμενος δοῦλος, Σουητ.

prae-gusto, α'. προγεύομαί τινος, cibum· 2) (π.) πρότερον λαμβάνω, medicamenta (ἀντιφάρμακον).

prae-hĭbeo ē'. (Πλ.) = praebeo·

prae-jăcĕo, ē'. (Τάκ.), πρόκειμαί τινος.

prae-jūdĭcĭum, ii, οὐ. 1) πρόκρισις (ἢ κανόνι χρώμεθα ἑτέρας κρίσεως)· ἐντ. (ἐν δικαστ.) = προδικασία· 2) τὸ πόρισμα, τὸ παράδειγμα (ὃ ἐξάγομεν ἔκ τινος πράξεως ἢ ᾧ χρώμεθα πρὸς διάγνωσιν τῶν μελλόντων). 3) (μ.) = βλάβη.

prae-jūdĭco, α'. 1) προδικάζω, προδιαλαμβάνω, de aliquo, περί τινος. 2) (ἐν γένει) πρότερον κρίνω, μάλ. εὔχρ. ἡ μετχ. **praejudicātus**, a, um, προκεκριμένος, ἤδη κεκριμένος, res; opinio -āta, ἡ προειλημμένη γνώμη, ἡ οὐκ ὀρθὴ δόξα, ἡ οἴησις, Κικέρ.

prae-jŭvo, α'. προβοηθῶ, fidem.

prae-lābor, lapsus sum, ἀποθ. γ'. παραφέρομαι, παραρρέω: -nando, παρανήχομαι· (Βεργ.) p. rotis flumen, παρελαύνω παρὰ τὸν ποταμόν.

prae-lampo, γ'. (π.), προλείχω τι.

prae-largus, a, um, (π.), μάλα δαψιλής.

prālēlātio, ōnis, θ. προτίμησις.

praelātus, a, um, μετχ. τοῦ praefero.

pra-lautus, a, um, μάλα πολυτελής, μάλα κομψός, Σουήτ.

praelectus, a, um, μετχ. τοῦ praelego.

praelectĭo, ōnis, θ. ἀνάγνωσις, ἑρμηνεία, Κοϊντ.

praelector, ōris, (μ.) ἀναγνώστης, ἑρμηνευτής, Κοϊντ.

prae-lĕgo, lēgi, lectum, γ'. 1) (Κοιντ.), ἀναγινώσκω, ἑρμηνεύω, Vergilium· 2) παραπλέω, Campaniam παρὰ τὴν Καμπανίαν.

prae-lĭcenter, ἐπίρ. (μ.), μάλα τολμηρῶς.

prae-lĭgo, α'. 1) πρόσθεν ἢ πρός τὰ ἄκρα τινός δέω τι, sarmenta φρύγανα· 2) (μ.) περιδέω, coronam fasciā· 3) ἐπιδέω τι, vulnera τὰ τραύματα· μτφ. (Πλ.) pectus praeligatum, ἀναίσθητον στῆθος.

prae-lĭno, (lēvi), lĭtum, γ'. πρόσθεν κονιῶ τι· μετφ. καλλωπίζω τι.

praelĭor, ἰδὲ proelior.

praelĭum, ἰδὲ proelium.

praelŏcūtĭo, ōnis, θ. πρόλογος.

prae-longus, a, um, ὑπερμήκης.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

prae-lŏquor, lŏcūtus sum, ἀποθ. γ'. 1) (Ιλ.) πρότερόν τινος λέγω· 2) (μ.) προλογίζω.

prae-lūcĕo, lūxi, (ἄνευ σ.), 6'. (μ.) προλάμπω· μάλ. = φῶς προκομίζω, ἡγούμενος φῶς φέρω· μετφ. (π.) ἐπὶ πραγμ. λαμπρότητί τινος ὑπερβάλλω.

prae-lūdo, lūsi, (ἄνευ σ.), γ'. (μετὰ δοτ.), προγυμνάζομαι πρό τινος (πρὸ τῆς διδασκαλίας δράματος, πρὸ τοῦ ᾄσαι κτλ.)

praelum, i, οὐ. ἴδε prelum.

prae-lūsĭo, ōnis, θ. (μ.) προγύμνασμα.

prae-lustris, e, (prae, lux), (π.), ὑπέρλαμπρος, περιφανής.

prae-mando, α'. 1) πρότερον ἐντέλλομαι, πρότερον ἐπιτάττω τι· ἐντ. **praemandata**, ōrum, οὐ. πλ. αἱ προγραφαὶ αἱ κελεύουσαι συλλαμβάνειν τινά.

prae-mătūre, ἐπίρ. πρὸ ὥρας.

prae-mătūrus, a, um, 1) πρώϊος, πρωΐμος· 2) πρώωρος, ἄωρος, ἄκαιρος. mors, honores.

prae-mĕdĭcātus, a, um, (π.), φαρμάκοις προσυλαττόμενος.

praemĕdĭtātĭo, ōnis, θ. προμελέτη, πρόνοια, προύρασις, πρόγνωσις, malorum τῶν κακῶν.

prae-mĕdĭtor, ἀποθ. α'. προμελετῶ τι· παθητ. mala praemeditata, προμελετηθέντα κακά.

prae-mercor, ἀποθ. α'. προαγοράζω τι.

praemĕtŭens, ntis, (μετχ. τοῦ premetuo), προφοβούμενος, προϋποπτεύων, doli δόλον.

prae-mĕtŭo, γ'. προφοβοῦμαι, alicui ὑπέρ τινος· μεταβ. -ĭras, προφοβοῦμαι τὴν ὀργήν.

prae-mĭnistro, α'. διακονῶ, ὑπηρετῶ τινι (ἀριστῶντι).

praemĭor, ἀποθ. α'. (μ.) μισθὸν συντίθεμαι (συμφωνῶ).

prae-mitto, misi, missum, γ'. προπέμπω, προαποστέλλω, equitatum τοὺς ἱππεῖς· -vocem, πρυλέγω, προαγορεύω.

praemĭum, ii, οὐ. 1) ἆθλον, γέρας, βραβεῖον, ἀριστεῖον· (π.) εἴρων. = τιμωρία: -sceleris, 2) (π.) λεία· 3) γέρας, ὠφέλημα, legis· 4) δῶρον, χάρισμα, fortunae τῆς τύχης.

prae-mŏdŭlor, ἀπόθ. α'. (μ.) πρότερον ῥυθμίζω τι, ἐν ῥυθμῷ ψάλλω ἢ ᾄδω τι.

prae-mŏlestĭa, ae, θ. τὸ προλυπεῖσθαι.

prae-mōlĭor, ἀποθ. δ'. (Λίϐ.) προμηχανῶμαι, προπαρασκευάζω τι, rem.

prae-mollĭo, δ'. (μ.) προμαλάσσω τι· μετφ. πρότερον πραΰνω τι.

prae-mŏnĕo, ŭi, ĭtum, 6'. 1) προμιμνήσκω τινά, προπαραινῶ τινι, aliquem ne(ut) faciat aliquid, μὴ ποιεῖν (ποιεῖν) τι· ὡσαύτ. -aliquem aliquid καὶ de re aliqua, προϋπομιμνήσκω τινά τι ἢ περί τινος· 2) (π. καὶ μ.) προσημαίνω, μαντεύομαί τι.

1. praemŏnĭtus, us, ἁ. (π.) προϋπόμνησις, προσημασία, παραίνεσις, μαντεία.

2. praemŏnĭtus, a, um, μετχ. τοῦ praemoneo.

praemonstrātor, ōris, ἁ. ὑφηγητής, ὁδηγός.

prae-monstro, α'. (π. καὶ μ.)· 1) προδείκνυμι, ὑποδείκνυμί τινί τι, alicui aliquid· 2) προσημαίνω, προφητεύω, ventos τοὺς ἀνέμους.

prae-mordĕo, mordi, morsum, 6'. (π. καὶ μ.)· 1) πρόσθεν δάκνω, aliquem· 2) ἀποδάκνω, ἀποσπῶ, aliquid·

prae-mŏrĭor, mortŭus sum, ἀποθ. γ'. προαποθνήσκω· μεταφ. = φθείρομαι, ἀπόλλυμαι.

praemortŭus, a, um, μετχ. τοῦ praemorior,

prae-mūnĭo (-moenio), īvi, ītum, δ'. κυρ. προτειχίζω· 1) μετφ. προβάλλομαί τι, παρατίθεμαί τι πρὸς συνηγορίαν καὶ βεβαίωσιν: -aliquid ex accusatorum oratione· 2) διατειχίζω, ὀχυρῶ, Isthmum, τὸν Ἰσθμόν· μετφ. προφυλάττομαι.

prae-mūnītĭo, ōnis, θ. κυρ. προτείχισις· μετφ. ῥητορικὴ προπαρασκευή.

prae-narro, α'. (κωμ.), προδιηγοῦμαί τι.

prae-nāto, α'. 1) (π. καὶ μ.) προνήχομαι· 2) παρανήχομαι· ἐντ. amnis domos -natat (Βεργ.), ὁ ποταμὸς παραρρεῖ παρὰ τὰς οἰκίας.

prae-nāvĭgo, α'. παραπλέω, littus.

Praeneste, is, οὐ. τὸ Πραίνεστον, ἡ Πραίνεστος, πόλις τῆς Λατίνης· ἐντ. **-stīnus**, a, um, Πραινεστῖνος, οὐσ. **-stīni**, ōrum, ἁ. πλ. οἱ Πραινεστῖνοι.

prae-nĭtĕo, tŭi, 6'. (π. καὶ μ.),

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ποολάμπω, ἐκλάμπω· μετφ. -alicui, τῇ λαμπρότητι ὑπερβάλλω τινά.

prae-nōmen, ĭnis, οὐ. 1) προωνύμιον, προσηγορικόν (τὸ τοῦ προσώπου ὄνομα), ὃ πρό τοῦ ὀνόματος τῆς γενεᾶς τίθεται, οἷον M. Tullius Cicero. Τὰ προωνύμια, οὐ πλείονα τῶν ὀκτωκαίδεκα ὄντα, οὐχ ὁλογραφεῖται, ἀλλ' ἢ δι' ἑνός ἢ διὰ δύο ἢ διὰ τριῶν γραμμάτων γράφεται· οἷον M. = Marcus Μάρκος, Ti. = Titus Τίτος, Sex. = Sextus Σέξτος· 2) ἐπίκλησις (τίτλος).

prae-nosco, nōvi, nōtum, γ'. προγιγνώσκω, futura τὰ μέλλοντα.

prae-nōtĭo, ōnis, θ. πρόληψις (Ἐπικούρου), ἡ διὰ τῶν αἰσθήσεων ἐν τῷ νῷ γενομένη ἰδέα.

prae-nūbĭlus, a, um, (π.), μάλα συνεφής, μάλα σκοτεινός, locus.

prae-nuntĭo, α'. προαγγέλλω, προσημαίνω, futura τὰ μέλλοντα.

prae-nuntĭus, a, um, προάγγελος, calamitatum δυστυχιῶν.

prae-occŭpātĭo, ōnis, θ. (σπ.) προκατάληψις.

prae-occŭpo, α'. 1) προκαταλαμβάνω, πρό ἑτέρου τινὸς καταλαμβάνω, Macedoniam· ἐντ. καὶ timor -at, φόβος προκαταλαμβάνει· καὶ p. aliquid facere, φθάνω ποιῶν τι, πρότερος ποιῶ τι· 2) προφθάνω, aliquem.

prae-opto, α'. 1) προαιροῦμαι, μᾶλλον βούλομαι, illum dominum· 2) -aliquid alicui rei, προαιροῦμαί τι μᾶλλόν τινος, προτιμῶ τι ἀντί τινος.

prae-pando, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), γ'. πρόσθεν τινὸς ἀναπετάννυμι, ἀνοίγω τι· ἐντ. μετφ. α) προδηλῶ, προσημαίνω τι· β) διαδίδωμι, rem τὸ πρᾶγμα.

praepărātĭo, ōnis, θ. καὶ (μ.) **praepŭrātus**, us, ἀ. προπαρασκευή.

praepărāto, ἐπίρ. μετὰ προπαρασκευῆς.

prae-păro, α'. (σπ.) προπαρασκευάζω τι· -me ad, προπαρασκευάζομαι πρός· -profectionem, πάντα πρὸς πορείαν παρασκευάζω· ex praeparato =praeparato, ὃ ἰδέ.

praepĕdīmentum, i, οὐ. ἐμπόδιον.

praepĕdĭo, īvi καὶ ĭi, ītum, δ'. (prae, pes)· 1) πεδῶ, δέω, καταδέω, δεσμεύω, aliquem· 2) μετφ. ἐμποδίζω, κωλύω, fugam hostium τὴν φυγὴν τῶν πολεμίων· praepeditus valetudine παρεμποδιζόμενος ὑπὸ τῆς εὐεξίας, gaudio ὑπὸ χαρᾶς κρατούμενος· avaritia -iit (bonas artes), ἡ φυλαργυρία διακωλύει, ἀχρήστους ποιεῖ.

prae-pendeo, pendi (ἄνευ σ.), δ'. προκρέμαμαι, πρόσθεν τινὸς κρέμαμαι (ἐπὶ ὑφασμάτων κ. τ. ὅμ.)

praepes, pĕtis, ἀφ. pede καὶ peti, γεν. πληθ. pĕtum, (π. καὶ μ.)· 1) πετόμενος, ἱπτάμενος, πτηνός, penna· συχν. οὐσ. = τὸ πτηνόν, ὁ ὄρνις: -Iovis, ὁ τοῦ Διὸς ὄρνις (ὁ ἀετός)· -Medusaeus, ὁ Πήγασος· ἐντ. = ὁ προφητικὸς ὄρνις, ὁ οἰωνός, καὶ μάλ. ὁ αἴσιος οἰωνός· 2) μετφ. α) ταχύς, cursus (ἐπὶ πτηνοῦ)· β) πτερωτός, deus (ὁ Ἔρως).

praepīlātus, a, um, (prae, pila), ἐσφαιρωμένος, ἐσφαιρωμένον τὸ ἄκρον ἔχων, σφαιρίδιον ἐπὶ τοῦ ἄκρου ἔχων.

prae-pinguis, e, (π. καὶ μ.), ὑπερπαχυς, μάλα πιαρός (ἀντίθ. exilis).

prae-pollĕo, pollŭi, (ἄνευ σ.), δ'. 1) μάλα ἰσχύω, ὑπερισχύω· 2) ὑπερέχω τινί, κρείττων εἰμὶ εἴς τι: p. divitiis, virtute, λίαν πλούσιος, λίαν ἀγαθός εἰμι.

prae-pondĕro, α'. 1) ἀμετ. ὑπερσταθμίζομαι, βαρύτητι ἢ σταθμῷ ὑπερέχω· ἐντ. ῥέπω πρός τι, in partem humaniorem· ὡσαύτ. neutro ἐπ' οὐδέτερα· 2) μεταβ. προτερῶ, ὑπερέχω: honestas -at omnia commoda, ἡ ὠφέλεια πάντα τὰ καλὰ ὑπερέχει.

prae-pōno, pŏsŭi, posĭtum, γ'. 1) προτίθημί τί τινος, τίθημί τι πρό τινος, aditum aedibus εἴσοδον πρὸ τῆς οἰκίας· pauca p. ὀλίγα πρότερον λέγω· causae praepositae, αἱ προειρημέναι αἰτίαι· 2) προΐστημί τινά τινος, ἐφίστημί τινά τινι, καθίστημί τινα ἐπί τι, (δίδωμί τινι τὴν διοίκησιν, τὴν ἐπιμέλειάν τινος): -aliquem bello, proviciae (ὡς ἔπαρχον)· 4) μετφ. προτιμῶ, προκρίνω τί τινος, amicitiam pratiae· Ἐντ. **praepŏsĭta**, ōrum, οὐ. πλ. (= producta), τὰ προηγμένα, ἃ οὔπω bona ἐγένοντο (τεχν. ὅρ. τῶν Στωϊκῶν).

prae-porto, α'. (π.) προκομίζω τι.

prae-posĭtĭo, ōnis, θ. 1) προτίμησις· 2) ἐν τῇ γραμμ. = ἡ πρόθεσις.

1. praepŏsĭtus, a, um, μετχ. τοῦ praepono.

2. praepŏsĭtus, i, ἀ. ὁ ἐπιστάτης,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὁ ἐπί τινος ἔργου, μάλ. = ἄρχων στρατοῦ ἢ ἔπαρχος.

prae-possum, κτλ.(μ.) ὑπερισχύω.

prae-postĕre, ἐπίρ. πρωθυστέρως, ἀνεστραμμένως.

prae-postĕrus, a, um, πρωθύστερος, ἀνεστραμμένος, ἀνάστροφος, ordo, postulatio· μετφ. ἐπί προσώπ. ἄτοπος, ἄτυπόν τι παιῶν.

prae-pŏtens, ntis, ὑπερισχύων, πολὺ δυνάμενος, ὑπέροχος, vir -omnium rerum παντοκράτωρ.

prae-prŏpĕranter, ἐπίρ. μάλα ταχέως.

prae-prŏpĕre, ἐπίρ. μάλα ταχέως, μάλα ἐπισπερχῶς, μάλα ἐσπευσμένως.

prae-prŏpĕrus, a, um, 1) μάλα σπερχνός, μάλα ταχύς, festinatio· 2) προπετής, ἀπερίσκεπτος, ἀλόγιστος, ingenium, amor.

praequam, ἰδὲ prae, A, 2.

prae-quĕror, questus sum, ἀποθ. γ'. (π.) πρυτερον μέμφομαι.

prae-rădĭo, α'. (π.), ὑπερλάμπω.

prae-răpĭdus, a, um, (μ.) μάλα σφοδρός, μαλα ὁρμητικός.

praereptus, a, um, μετχ. τοῦ praeripio.

prae-rigesco, rigŭi, (ἄνευ σ.), γ'. (Τάκ.) πέπηγα τὸ ἄκρον, ὑπὸ ψύχους ἀποκαίομαι, manus τὰς χεῖρας.

praerĭpĭo, rĭpŭi, reptum, γ'. (prae, rapio), προαρπαζω, ὑφαρπάζω τινός τι· ἐντ.= ἁρπάζω τινός τι, παραιροῦμαί τινός τι, ἀποστερῶ τινά τινος, alicui cibos, arma· ἐντ. α) πρὸ τῆς ὥρας ἀποσπῶ τι ἀπό τινος, beneficium deorum· β) λάθρα ἁρπάζω τινός τι, oscula φιλήματα· γ) προλαμβάνω, consilium tuum.

prae-rōdo, rōsi, rōsum, γ'. περιτρώγω, digitos τὸ ἄκρον τῶν δακτύλων· -bamum τὸ δέλεαρ τοῦ ἀγγίστρου ἀποτριώγω.

praerōgātīvus, a, um, (praerogo), προερωτώμενος, πρῶτος εἰς ἀπόφανσιν γνώμης καλούμενος· ἔστι δὲ εὔχρ. μόνον ὡς πολιτ. τεχν. ὅρ.: centuria ἡ tribus -a, ὁ λόχος (ἢ ἡ φυλή), ὁ κατὰ κλῆρον πρῶτος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ πρός ἀπόφανσιν γνώμης καλούμενος, οὗ τὴν γνώμην οἱ λοιποὶ λόχοι (ἢ αἱ φυλαί) αἴσιον οἰωνὸν ὑπολαμβάνοντες τὴν αὐτὴν ψῆφον ὡς τὰ πολλὰ ἔφερον. Συνήθ. δὲ εὔχρ. ἐστὶν ὡς οὐσ. **-tīva**, ae, θ. = α) τὸ ἀποδὰν τῆς ψηφοφορίας τοῦ πρώτου λόχου· β) προηγηθεῖσα ψηφοφορία ἢ αἵρεσις· γ) αἴσιος οἰωνός, προάγγελος, triumphi θριάμβου.

prae-rōgo, α'. sententias, προερωτῶ τὴν γνώμην, πρῶτον καλῶ τινα εἰς ἀπόφανσιν γνώμης.

prae-rumpo, rūpi, ruptum, γ'. ἀπορρήγνυμι, ἀποτέμνω τι.

praerōsus, a, um, μετχ. praerodo

prae-ruptus, a, um, (-ior, -issimus), [μετχ. τοῦ praerumpo]· 1) ἀπορρώξ, ἀπότομος, ἀπόκρημνος, saxum fossa· 2) μετφ. juvenis p. animo, ὁρμητικός νεανίας· dominatatio p. δεσποτεία βιαία· periculum p. κίνδυνος θεινός.

1. praes, praedis, ἀ. ἐγγυητής (χρημάτων, πρβλ. vas, vadis): sum p. pro aliquo, ἐγγυητής (ὑπέρ) τινός· εἰμί· vendo -em = πωλῶ τὰ τοῦ ἐγγυητοῦ (κτήματα).

2. praes, ἐπίρ. (Πλ.) πάρα: p. est tibi, πάρειστι, πρόχειρά ἐστιν· πρβλ. praesto.

praesaepe, ἰδὲ praesepe.

prae-sāgĭo, īvi, ītum, δ'. (Πλ. καὶ **-or**, ἀποθ. δ'.)· 1) προαισθάνομαι, προορῶ, προμαντεύομαι, victoriam τὴν νίκην· 2) προσημαίνω, προλέγω, μαντεύομαί τί τινι, alicui aliquid. ἐντ. = ὑποφαίνω, recessum ὑποχώρησιν.

praesāgītĭo, ōnis, θ. προαίσθησις.

praesāgium, ii, οὐ. (praesagio), (π. καὶ μ.)· 1) προαίσθησις, προμάντευμα· 2) προάγγελσις, προάγγελμα.

prae-sāgus, a, um (π. καὶ μ.)· 1) προαισθανόμενος, προμαντευόμενος, mali τὸ κακόν· 2) μαντικός, προφητικός, fulmen, verba.

prae-scĭo, scīvi, δ'. προγιγνώσκω τι.

prae-scisco, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), γ'. προγιγνώσκω, προμανθάνω, aliquid.

praescĭus, a, um, (prae, scio), (π. καὶ μ.), προγιγνώσκων, προειδώς, periculorum τοὺς κινδύνους.

prae-scrĭbo, scripsi, scriptum, γ'. 1) προγράφω, πρόσθεν γράφω, ἐπιγράφω, nomen· 2) μετφ. α) προγράφω, ὑπογραφω, ἐντ. = διδάσκω, ὑπαγορεύω, alicui carmina τινὶ ᾠδάς· β) προγράφω = παραγγέλλω, ἐπιτάττω, ἐντέλλομαί τινί τι· γ) προφασίζομαι, aliquem ἢ aliquid· δ) (μ.) ἀντιλέγω.

praescriptĭo, ōnis θ. (praescribo),

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸ προγράφειν· ἐντ. 1) ἐπιγραφή, τίτλος, ἀρχὴ (δημοσίου ἐγγράφου)· 2) ἐπίταγμα, παράγγελμα, ἐντολή, naturae, rationis· 3) (μ.) ἀντιλογία.

praescriptum, i, οὐ. (μετχ. τοῦ praescribo)· 1) (π.) τὸ προγεγραμμένον (ὅριον)· 2) μετφ. παράγγελμα, ἐπίταγμα, πρόσταγμα, consulis ὑπάτου.

prae-sĕco, sĕcŭi, secātum καὶ sectum, α′. προτέμνω, περιτέμνω, περικόπτω, crines; μετφ. ad unguem praesectum = μάλα ἀκριβῶς.

praesegmen, ĭnis, οὐ. (Πλ.), ἀπότμημα, περίτμημα.

praesens, ntis, (-ior, -issimus), [prae, sum]· 1) παρών: me -ente, ἐμοῦ παρόντος· μάλ. α) -enti tempore ἢ συχνότ. in -enti, ἐν τῷ παρόντι, τὸ νῦν· δ) in (μ. καὶ ad) praesens ἢ in p. tempus, εἰς τὸ παρόν· γ) = παραχρῆμα γενόμενος, poena; pecunia p. ἕτοιμον ἀργύριον, παραυτίκα ἀποδοτέον· deditio p. ἡ παραχρῆμα γενομένη παράδοσις· δ) πολλάκ. = παρών, αὐτός: -egi tecum; p. sermo, ὁ ἀπὸ στόματος λόγος· ε) ἐμφανής, φανερός, res, insidiae· ς) δικαν. in re -enti, ἐν αὐτῷ τῷ πράγματι, ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ ἔνθα ἐγένετό τι· venio in rem -entem, παρὰ τὸ πρᾶγμα αὐτό, ἐπὶ τὸν τόπον αὐτόν (τοῦ γεγονότος) πάρειμι· 2) μετφ. α) παρών, παραστάτης, βοηθός, εὔνους, dii· β) δυνατός, ἰσχυρός: deus tam p. (π.) p. tollere, δυνάμενος αἴρειν· γ) ἐνεργής, δραστικός, auxilium. ἐντ. animus p. παράστασις, τῆς ψυχῆς παράστημα, ἀταραξία.,

praesensĭo, ōnis, θ. προαίσθησις.

praesensus, a, um, μετχ. τοῦ praesentio.

praesentārĭus, a, um, (Πλ.) παραχρῆμα γενόμενος, malum; -ium argentum, ἕτοιμον ἀργύριον (πρὸς ἀπόδοσιν).

praesentĭa, ae, θ. (praesens)· 1) παρουσία: animi p. τὸ τῆς ψυχῆς παράστημα, ἡ ἀταραξία· ἐντ. in praesentiā, ἐν τῷ παρόντι, εἰς τὸ παρόν, τὸ νῦν· 2) (π.) ἐνέργεια, ἰσχύς, veri τοῦ ἀληθοῦς.

prae-sentĭo, sensi, sensum, δ′. προαισθάνομαι, μαντεύομαι, προορῶ, futura τὰ μέλλοντα.

prae-sēpes ἢ **-pis**, is, καὶ **-ĭpa**, ae, θ. ἢ **praesēpe**, is, οὐ. καὶ **-pium**, ii, οὐ. (ὡς τὰ πολλὰ εὐχρ. ὁ πληθ.) χωρ. πᾶς φραγμός· ἐντ. 1) ἡ φάτνη· καταφρονητ. = ἡ τράπεζα· 2) ὁ σταθμός, τὸ αὔλιον· μετφ. intra -es meas, ἐν τῇ ἐμῇ οἰκίᾳ.

prae-sēpĭo, psi, ptum, δ′. πρόσθεν φράττω, περιφράττω, locum τὸν τόπον.

praeseptus, a, um, μετχ. praesepĭo.

praesertim, ἐπίρ. (prae, sero), ἄλλως τε καί, μάλιστα δέ, καὶ μάλιστα, μάλιστα.

praeses, ĭdis, (praesideo)· 1) ἐπιθ. προστατικός, dextra· 2) οὐσ. ἀ. καὶ θ. α) ὁ προστάτης, ἡ προστάτις, ὁ ἢ φύλαξ· β) φρουρός τινος, ὁ φυλάττων τε· γ) (Εὐτρ.) ἀντιστράτηγος· δ) -provinciae, ὁ ἔπαρχος.

praesĭdeo, sēdi, sessum, ℰ. (prae, sedeo)· 1) πρόσθεν τινὸς κάθημαι, προκάθημαί τινος, foribus coeli (περὶ τοῦ Ἰανοῦ)· ἐντ. 2) προκάθημαι, προστατῶ τινος, φρουρῶ, φυλάττω τι, urbi τὴν πόλιν· (Τάκ.) -Galliam· 3) προστατῶ, προΐσταμαί τινος, προεδρεύω τινός, (μάλ. περὶ τῶν ἐν τέλει ἐν τῇ βουλῇ κτλ.): -ludis προεδρεύω τοῦ ἀγῶνος, judicii τοῦ δικαστηρίου· (Τάκ.) p. exercitum, προΐσταμαι τοῦ στρατοῦ.

praesĭdiārius, a, um, (praesidium), φρουρικός, τῆς φρουρᾶς: -i milites, φρουροί, φύλακες.

praesĭdĭum, ii, οὐ. (praesideo)· 1) ἐπικουρία, βοήθεια: -dio sum alicui, ἐπικουρῶ, βοηθῶ τινι· ὠσαύτ. proficiscor alicui -dio, πορεύομαι ἐπικουρήσων, βοηθήσων τινί· 2) ἐπικούρημα, βοήθημα, ὠφέλημα, ad vitam, virtutis· 3) μάλ. ἐν τῇ στρατιωτ. γλώσσῃ· α) φρουρά, φυλακή, φρουροί, φύλακες: - impono urbi· β) (πολεμικὴ) δύναμις, ὁ στρατός: sum in -iis alicujus, ἐν τῷ στρατῷ τινος ὑπηρετῶ· γ) ὀχυρὸν χωρίον, ὀχύρωμα, ἀκρόπολις, φρούριον, στρατόπεδον.

prae-signĭfĭco, α′. προσημαίνω τι.

praesignis, e, (prae, signum), (π.), ἐπίσημος, ἐπιφανής, διακεκριμένος, ἔξοχος.

prae-sĭlĭo, δ′. (Πλ.), προπηδῶ.

prae-sŏno, α′. (π.), προηχῶ.

prae-spargo, (-spergo), γ′. πρότερον ἐπιπάσσω, viam τὴν ὁδόν.

praestābĭlis, e, (-ior, -issimus) = praestans.

praestans, ntis, (-ior, -issimus), [μετχ τοῦ praesto 1.], προέχων, δια-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρέρων, ὑπερβάλλων, ὑπέροχος, ἔξοχος, ξαίρετος, civis, natura· μετ' ἀφαιρ. καὶ (π. καὶ μ.) μετά γεν.: -virtute, διαφέρων τῇ ἀρετῇ· -animi, ἔξοχος τὴν ψυχήν.

praestantia, ae, θ. (praestans), ὑπεροχή, ἐξοχή, ἀρετή.

praestat, ĭtĭt praesto 1.

praestātĭo, ōnis, θ. πίστις, ἐγγύη.

prae-sterno, γ'. πρότερον στρώνυμι, folia· μετφ. προπαρασκευάζω τι.

praestes, ĭtis, ά. καὶ θ. (π. καὶ μ.), ὁ προστάτης, ἡ προστάτις· -es lares, οἱ προστάται Λάρητες.

praestĭgĭae, ārum, θ. πλ. (praestringo), τερθρεία, γοητεία, τερατεία, ἐντ. = ἀπάτη, δόλος: per pr. ἀπατηλῶς· -verborum, κενὸς καὶ ὀγκηρὸς ὄχλος λόγων.

praestĭgĭātor, ōris, ἀ.καὶ **-trix**, īcis, θ. (praestigiae), ὁ ἡ τερθρεύς, ὁ γόης, ἡ γοῆτις, ὁ ἢ θαυματοποιός.

praestĭno, α'. ἀγοράζω, piscem.

praestĭtŭo, stĭtŭi, stĭtūtum, γ'. (prae, statuo), πρότερον ὁρίζω, tempus τὸν χρόνον.

praestĭtūtus, a, um. μετχ. τοῦ praestituo.

1. prae-sto, stĭti, stātum, α'. 1) προέχω, ἐξέχω, ὑπερέχω, διαφέρω, κρείττων εἰμί, inter aliquos; -aliquare, διαφέρω τινί· μάλ. ἀπρόσ. praestat, κρείττόν ἐστιν· multo p. πολλῷ κρεῖττόν ἐστιν· p. mori quam vivere, κρεῖττόν ἐστι τὸ τεθνάναι τοῦ ζῆν· 2) προέχω, διαφέρω τινός τινι, ὑπερβάλλω τινά τινι, aliquem virtute τινά τῇ ἀρετῇ· 3) παρέχω, παρέχομαι, ἀποτελῶ, ἐπιτελῶ, officium τὸ καθῆκον· -rempublicam salvam, παρέχω σώαν, σῴζω τὴν πολιτείαν· p. populum, τὸν λαὸν σῶον τηρῶ· 3) παρέχω, παρέχομαι, ἐπιδείκνυμι, δείκνυμι, benevolentiam εὔνοιαν, fidem πίστιν, virtutem ἀρετήν. Ἐντ. α) -alici memoriam, διὰ μνήμης ἔχω τινά· -mille milites, παρέχω, παρίζω χιλίους στρατιώτας· -stipendium, τὸν μισθὸν ἀποτίνω· β) -sententiam senatui, τῇ συγκλήτῳ τὴν γνώμην ἀποφαίνομαι (ἀμφιβλ)· γ) ἀποδείκνυμί τι: sin omnia p., ἢν ἐπιδείξω ὅτι πάντα (παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ) εὑρηνται· 5) ἐγγυῶμαί τι, ἀναδέχομαί τι: -damnum alicui, ἐγγυῶμαι πρός τινα τὴν βλάβην (ὅτι τὴν βλάβην ἐπανορθώσει)· -factum alicujus, ἀναδέχομαι τὴν ἀπολογίαν πράξεώς τινος. **2. praestō**, ἐπίρ.(prae,sto?), πάρα· εὕρηται δὲ ἀεί ποτε ἡνωμ. τῷ sum: p. est apud me ἢ mihi, παρίσταταί μοι· ἐντ. α) -sum, παρίσταμαι (βοηθός), βοηθῶ· -sum ad omnia, ἅπασι παρίσταμαι· β) -sum alicui, ὑπηρετῶ τινι· γ) commeatus exercitui p. est, τὰ ἐπιτήδεια τῷ στρατῷ πρόχειρά ἐστιν.

praestōlor, ἀποθ. α'. (praesto) (κυρ. ἕτοιμος ἵσταμαι δεχθῆναί τινα ἤ τι, ἐντ. α) περιμένω, ἀναμένω τινά ἤ τι, alicui, καὶ (ἀρχ.) aliquem· β) ἀπολ. = περιμένω, ἀναμένω.

prae-stringo, strinxi, strictum, γ'. 1) (π. καὶ μ.) ἀποσφίγγω, διασφίγγω, περισφίγγω, manum τὴν χεῖρα· 2) ἀμβλύνω, ἀπαμβλύνω τι· ἐντ. μετφ. α) ἀμβλύνω, ἀμαυρῶ, oculos τοὺς ὀφθαλμούς· β) ἐκκωφῶ, κωφῶ, aures τὰ ὦτα.

praestructus, a, um. μετχ. τοῦ ἑπομένου:

prae-strŭo, struxi, structum, γ'. 1) προοικοδομῶ· ἐντ. μετφ. α) πρότερον παρασκευάζω ἐμαυτῷ, περιποιοῦμαί τι, fidem sibi· β) (μ.) πρότερον ἑτοιμάζω τι· 2) (π.) παροικοδομῶ, οἰκοδομῶν φράττω, ἀποφράττω τι.

praesul, ŭlis, ά. (praesilio), ὁ προπηδῶν = ὁ προορχηστής, ὁ τοῦ χοροῦ ἡγεμών, ludis ἐν τοῖς ἀγῶσιν· μάλ. = ὁ προεστὼς τῶν Σαλίων ἱερέων ἐν ταῖς διὰ τῆς πόλεως ὀρχηστικαῖς αὐτῶν πομπαῖς.

praesultātor, ōris, ά. (Λίβ.) = praesul.

praesulto, α'. (prae, salto), πρόσθεν τινὸς ὀρχοῦμαι, signis, Λίβ.

praesultor, ōris, ά. (μ.) = praesul.

prae-sum, fŭi, esse, πρόσθεν εἰμί· ἐντ. 1) προίσταμαι, προέστηκα, προστατῶ, ἐπιστατῶ τινος, sacris τῶν ἱερῶν, negotio τοῦ ἔργου· -provinciae, προέστηκα τῆς ἐπαρχίας· ἐντ. α) ἐπιμελοῦμαί τινος, β) -exercitui (classi), ἡγοῦμαι τοῦ στρατοῦ· γ) -crudelitati, ἡγοῦμαι τῆς ὠμότητος, πρῶτος ἐν τῇ ὠμότητι εἰμί· δ) -studio, artificio, διαφερόντως σπουδάζω (περί τι)· ὀξυτ. (δεξιώτατός) εἶμι εἴς τι· ε) -potentati, ἀρχὴν ἄρχω· 2) (π.) προστατεύω, moenibus τὰ τείχη, τὴν πόλιν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

prae-sūmo, sumpsi, sumptum, γ'. (π. καί μ.) 1) πρότερον λαμβάνω τι, μαλ. = προτερον προσφερομαι τι, πρότερον απολαυω τινός, dapes,gaudium· 2) προλαμβάνω τι, spem τήν ἐλπίδα, futura τα μελλοντα· opinio (suspicio) praesumpta, προειλημμένη (προληπτική) γνώμη, προληψις· ἐντ. α) πούτερον κατανοῶ, προνιγνωσκω, futura τα μέλλοντα· -gravem militiam, προεικάζω· β) -officia, πρότερον ἐπιτελω τα καθήκοντα.

praesumptĭo, ōnis, θ. (praesumo), (μ.) κυρ. τό προλαμβάνειν· ἐντ. α) προαπολαυσις, rerum· 2) ὑπόληψις, δόξα, εικασια, προσδοκία· 3) ἐν τῇ ῥητορ. = προληψις.

prresumptus, a, um, μετχ. τοῦ praesūmo.

prae-sūo (sūtus), γ'. (π. καί μ.), ἐπιῤῥαπτω τι· ἐντ. ἐπί τό ἄκρον τινός· ἐπιτίθημι ἤ δέω τι· nasta praesuta pennis.

prae-sūtus, a, um, μετχ. praesuo.

prae-tego, texi, γ'. ἐπικαλύπτω τι.

prae-tendo, tendi, tentum, γ'. 1) προτείνω, cornua· 2) προτείνω, προβάλλω τι πρό τινος, προτίθημι, προπετάννυμι τι (πρό) τινος, ἐντ. = κατασκευάζω τι πρό τινος, parietem segeti, περίβολον πρό τοῦ σίτου· -insidias, ἐνέδραν κατασκευάζω· ἐπί τόπου: praetendor μετά δοτ. = παρατείνομαι, παρατέταμαι παρά τι, παρεκτείνομαί τινι· 3) μετφ. α) -taedas conjugis, ὑπισχνοῦμαι πραγματικόν γάμον· β) (μετά δοτ. καί ἀφαιρ.) προτείνω, προβάλλομαι, προφασίζομαί τι, χρῶμαί τινι προφάσει ἤ αἰτίᾳ: -numen deorum scelerī meo, τήν τῶν θεῶν θέλησιν πρόφασιν ἤ πρόσχημα ποιοῦμαι τοῦ κακουργήματος· (καί ἄνευ δοτ.)-ignorantiam, προφασίζομαι ἄγνοιαν.

prae-tento, (-tempto), α'. (π. καί μ.), προψηλαφῶ τι, ἐντ. πρότερον πεῖράν τινος ποιοῦμαι, προδοκιμάζω τι.

prententus, a, um, μετχ. τοῦ praetendo.

praetĕnŭis, e, (μ.), ὑπέρλεπτος.

prae-tĕpeo, 6'. (π.) πρότερον καίομαι

praeter, (prae)· A) ἐπίρ. 1) (ρχ.) = μᾶλλον: -sapit quam, μᾶλλον σωφρονεῖ ἤ· 2) πλήν: -ille πλήν ἐκεῖνος· -damnatis, πλήν τῶν καταδικασμένων· B) πρόθ. μετ' αἰτ., παρά τι: -castra eo, παρά τό στρατόπεδον πορεύομαι· -oculos alicujus, παρά τούς ὀφθαλμούς, πρό τῶν ὀφθαλμῶν τινος· -oram, παρά τήν ἀκτήν (κατά μῆκος τῆς ἀκτῆς)· 2) μετφ. παρά τι, ἄλλως ἤ: -spem, παρ' ἐλπίδα· -opinionem, παρά γνώμην· -consuetudinem, παρά τό ἔθος· -naturam, παρά φύσιν· 3) πρό τινος = μᾶλλον ἤ: unus p. ceteros, εἷς πρό τῶν ἄλλων· 4) ὑπέρ τι: -modum, ὑπερ τό μέτρον· 5) πλήν (χωρίς, ἐκτός) τινος.

praeter-ăgo, γ'. (π.), παρελαύνω, equum τόν ἵππον.

praeter-bĭto, γ'. (Πλ.) παραπορεύομαί τι.

praeter-dūco, γ'. (Πλ.), παράγω, aliquem τινά.

praetĕr-eā, ἐπίρ. 1) παρά ταῦτα, χωρίς τούτων, πρός τούτοις, πρός δέ. 2) (π.) ἔπειτα, μετέπειτα.

praetĕr-ĕo, īvi καί ĭi, ĭtum, δ'. 1) παρέρχομαι, παραπορεύομαι, παραμείβομαί τι (παρά) τινα ἤ τι, aliquem, hortes; praeteriens dixit, ἐν παρόδῳ εἶπεν· amnis -it, ὁ ποταμός παραρρεῖ· tempus -it, ὁ χρόνος παρέρχεται· Ἐντ. μετφ. α) aliquid me praeterit (ὡς ἐπί τό πολύ ἀ π ρ ο σ.), ἐμέ παρατρέχει τι, λανθάνει μέ τι, ἄγνωστόν ἐστί μοι: non me praeterit, οὐ λανθάνει με, εὖ οἶδα· β) (κωμ.) = ἀποφεύγω, malum· γ) ὑπερέχω, aliquem· δ) ὑπερβάλλω, modum τό μέτριον· ε) παρέρχομαι, παρατρέχω τινά, cursu δρόμῳ· 2) μετφ. παρατρέχω, α) λέγων ἤ γράφων παραλείπω, παρασιωπῶ, οὐ ποιοῦμαι μνείαν, aliquem, caedem alicujus· β) παραλείπω, οὐ λαμβάνω πρό ὀφθαλμῶν (ἐν κληρονομίαις, ἀμοιβαῖς, ἀρχαῖς κ.τ.ὅμ.) ἐντ. = ἀποδοκιμάζω, poëmata· (π.) -facere aliquid, οὐ ποιοῦμαί τι.

praeter-equito, α'. (Λίβ.), παρ-ιππεύω.

praeter-fĕror, γ'. (Λίβ.), παραφέρομαι, παρέρχομαί τι, latebras.

praeter-flŭo, γ'. 1) παρρέω, castra παρά τό στρατόπεδον· 2) μετφ. παρέρχομαι, φεύγω, voluptas.

praeter-grĕdĭor, gressus, sum, γ'. (gradior), παρέρχομαι, castra τό στρατόπεδον.

praeter-hāc, ἐπίρ. (Πλ.) παρά ταῦτα ἀπό οὗτος.τ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

praetĕrĭtus, a, um, (praetereo)· 1) παρειχόμενος, παρελθών χρόνος· ἐντ. **praeterĭta**, ōrum, οὐ. πλ. τὸ παρελθόν· (π.) viri p. οἱ οἰχόμενοι, οἱ ἀποθανόντες· p. stipendium, ὁ παραλειπόμενος (μὴ ἀποδοθείς) στρατιωτικὸς μισθός.

praeter-lābor, lapsus sum, γ'. παραφέρομαι, παραρρέω παρά τι· -tellurem, tumulum = παραπλέω παρα κτλ. μετφ. definitio -ītur = ἐκρεῖ.

praeter-mĕo, α'. παραπορεύομαί τι.

praetermissĭo, ōnis, θ. παράλειψις· -aedilitatis, ἡ μὴ περὶ τὴν ἀγορανομίαν σπουδή.

praetermissus, a, um, μετχ. τοῦ ἑπομένου:

praeter-mitto, misi, missum, γ'. 1) παραπέμπω, παραλείπω, παρίημί τι, ἀμελῶ τινος· 2) παραπέμπω, παρατρέχω, παρασιωπῶ τι (λέγων ἢ γράφων)· 3) (ἀρχ.)- aliquid, παραλείπω τι ἀτιμώρητον.

praeter-nāvĭgo, α'. (μ.), παραπλέω τι.

prae-tĕro, trīvi, γ'. (Πλ.), ἀποτρίβω τι.

praeter-quam, ἐπίρ. 1) πλήν: nihil p. seditio, οὐδὲν πλὴν στάσις. p. quod, πλὴν ὅτι (ἐκτὸς ὅτι)· p. si, πλὴν εἰ, πλὴν ἐάν· 2) πλήν τινος, πρός τινι· p. majestate... etiam, πρός τῷ ἀξιώματι... καί.

praeter-vectĭo, ōnis, θ. παράπλους.

praetervectus, a, um, μετχ. τοῦ ἑπομένου:

praeter-vĕhor, vectus sum, γ'. ὡς ἀποθ. (ὁπότε καὶ ἡ μετχ. praetervehens), παροίχομαι παρά τι, ἐντ. α) = παρελαύνω, παραπλέω· β) παραμείβομαί τι, templa· γ) μετφ. παρέρχομαι, διέρχομαι, locum silentio τὸν τόπον ἐν σιγῇ· oratio praetervecta est aures, ὁ λόγος παρῆλθε τὰ ὦτα, οὐκ ἠκούσθη μεθ' ἱκανῆς προσοχῆς, ὡσαύτ. -scopulos, οὐ παρέχω δυσχερείας.

praeter-vŏlo, α'. 1) παραπέτομαι, 2) μετφ. α) opportunitas temporis -at, ταχέως παρέρχεται, ταχέως φεύγει· β) λέγων ἢ γράφων παρατρέχω τι· γ) λανθάνω τινά.

Prae-tĕxo, texŭi, tectum, γ'. 1) προὔρχαίνω, ἐντ. α) (μ.) προτίθημι, προτάττω, nomina auctorum τὰ ὀνόματα τῶν συγγραφέων· β) μετφ. προβάλλομαι, προφασίζομαί τι, nomina· 2) παρυφαίνω τι: purpura -xit amictus tuos, πορφύρα παρυφασμένα εἶσιν αἱ σαὶ ἐσθῆτες (πορφυρᾶ παρυφὴ κοσμεῖ)· ἐντ. μάλ. toga (porpurā) praetexta, ἡ πορφύρα παρυφασμένη, ἡ περιπόρφυρος ἐσθής, ἥνπερ ἐφόρουν οἱ ὕπατοι, στρατηγοί, ἀγορανόμοι, ἱερεῖς, βασιλεῖς ἐν Ῥώμῃ, ἔτι δὲ καὶ τὰ τῶν ἐλευθέρων τέκνα μέχρι τοῦ 17ου ἔτους· Ἐντ. μετφ. α) περιέχω, περιβάλλω, περιλαμβάνω τι· β) παρατείνομαι, παρατέταμαι· γ) (π.) καλύπτω, litora· δ) ἐπικαλύπτω, ἐπικρύπτομαι, culpam.

praetexta, ae, θ. ἰδὲ praetextus.

praetextātus, a, um, ἰδὲ praetexo 2)· 1) ὁ τὴν περιπόρφυρον ἐσθῆτα περιβεβλημένος· aetas p. = ὁ ἔφηβος· 2) = ἀκόλαστος, ἀσελγής, verba, mores.

1. praetextus, a, um, (μετχ. τοῦ praetexo)· 1) toga p. ἡ μόνον praetexta, ae, θ. ἰδὲ praetexo 2· 2) **praetextum**, i, οὐ. (μ.) α) κόσμημα, παράσημον· 2) πρόφασις.

2. praetextus, ἀρ. ū, ἀ. (praetexo)· 1) κόσμημα, ἄξίωμα, τιμή· 2) πρόσχημα, πρόφασις.

prae-tĭmĕo, 6'. προφοβοῦμαι.

prae-tinctus, a, um, προβεβρεγμένος

praetor, ōris, ἀ. (= praeitor, ἐκ τοῦ praeeo)· 1) κυρ. (καὶ οὕτως πρὸ πάντων ἐν ἀρχαιοτ. χρόνοις) = α) προεστώς, προστάτης, ἄρχων· β) ἡγεμών, στρατηγός, μάλ. μὴ Ῥωμ. λαῶν· 2) ὁ ἐν Ῥώμῃ ἐξαπέλεκυς ἡγεμών, (πολιτικὸς) στρατηγός, ὁ ἀμέσως μετὰ τοὺς ὑπάτους ἄρχων, ὁ τὰς δίκας δικάζων, ὁ **πραίτωρ** (τὸ μὲν πρῶτον εἷς, εἶτα δὲ δύο, ὕστερον δὲ πλείονες μέχρις ἑκκαίδεκα)· 3) = propraetor, ὃ ἰδέ.

praetōrĭānus, a, um, (praetorium), δορυφορικός, τῆς σωματοφυλακίας· exercitus, cohors, τὸ δορυφορικόν· p. miles, δορυφόρος.

praetōrĭus, a, um, (praetor)· 1) στρατηγικός, τοῦ στρατηγοῦ, (ἰδὲ praetor 1.): cohors p. οἱ τοῦ στρατηγοῦ δορυφόροι· navis p. ἡ ναυαρχίς· imperium -um, ἡ στολαρχία, ναυαρχία· porta p. ἡ τοῦ στρατοπέδου πύλη, ἡ πλησιαίτατη τῇ τοῦ στρατηγοῦ σκηνή· 2) τοῦ (πολιτικοῦ) στρατηγοῦ, τοῦ **πραίτωρος** (ἰδὲ praetor 2)· p. potestas, ἡ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(πολιτική) στρατηγία, ἡ ἐξαπέλεκυς ἀρχή· comitia p. αἱ τῶν στρατηγῶν ἀρχαιρεσίαι· 3) τοῦ ἐπάρχου· Ἐντ. οὐδ. **praetōrium**, ii, οὐ. α) ἡ ἐν τῷ στοατοπέδῳ τοῦ στρατηγοῦ σκηνή, τὸ στρατήγιον· β) οἱ τοῦ στρατηγοῦ σύμβουλοι· γ) τὸ τοῦ ἐπάρχου ἀνάκτορον, το πραιτώριον· δ) (μ.) μεγαλοπρεπὴς ἔπαυλις· ε) (μ) = milites praetoriani, οἱ τοῦ αὐτοκράτορος δορυφόροι, ὧν ὁ ἄρχων ἐκαλεῖτο praefectus praetorio = ὕπαρχος τῆς αὐλῆς.

prae-torquĕo, tortus, **6'**. (ἀρχ. καὶ μ.) διαστρεβλῶ.

prae-trĕpĭdo, **α'**. (π.) ὑπερεπείγομαι.

prae-trĕpĭdus, a, um, (μ.) περίφοβος.

prae-trunco, **α'**. (Πλ.) ἀκρωτηριάζω τι.

praetūra, ae, θ. (praetor)· 1) στρατηγία, Κικ. 2) (πολιτική) στρατηγία, ἡ ἐξαπέλεκυς ἀρχή.

Praetūtiānus, a, um, Πραιτετιανός· -ager, ἡ Πραιτετιανή, χώρα τῆς Ἰταλίας.

prae-umbro, **α'**. ἐπισκιάζω, ἀμαυρῶ.

prae-ustus, a, um, (μετχ. τοῦ praeuro), κεκαυμένος· τὸ ἄκρον, ἐπίκαυστος.

praeŭt, ἰδὲ prae.

prae-vălens, ntis, (μετχ. τοῦ praevaleo), μᾶλλ. ἰσχυρός.

prae-vălĕo, vălŭi, (ἄνευ σ.), **6'**. μᾶλλ. ἰσχύω, ὑπερισχύω, ἐπικρατῶ· -gratiā, opibus, πολλὴν εὐναιαν, πολλὰς δυνάμεις ἔχω· ἐντ. = ὑπερέχω, κρείττων εἰμί (ἑτέρου τινός).

prae-vălĭdus, a, um, μᾶλλ. ἰσχυρός, ἰσχύι διαφέρων, legiones, urbs; terra p. γῆ μᾶλλ. εὔφορος· vitium p. κακία ὑπερβάλλουσα.

praevārĭcātĭo, ōnis, θ. (praevarĭcor) ἐπὶ συνηγόρου ἢ κατηγόρου· καθύφεσις δίκης, ἐθελοκακία (ἢ συμπαιγνία) ἐν δίκῃ (ἵνα κερδήσῃ ὁ ἀντίπαλος)· **praevarĭcātor**, ōris, ἁ. (praevarĭcor) ὁ καθυφιεὶς τὴν δίκην ὁ ἐθελοκοκῶν ἐν δίκῃ (συνήγορος ἢ κατήγορος, ἵνα ὁ ἀντίπαλος κερδήσῃ)· μετὰ γεν. -Catilinae, ψευδὴς κατήγορος τοῦ Κατιλίνα.

praevārĭcor, ἀποθ. **α'**. (prae, varico)· 1) ἐκκλίνω τῆς εὐθείας· 2) μεταφ. ἐκκλίνω τοῦ καθήκοντος, παραβαίνω τὸ καθῆκον, μᾶλ. δὲ ἐπὶ συνηγόρου ἢ κατηγόρου = καθυφίημι τὴν δίκην, ἐθελοκακῶ ἐν δίκῃ (ἵνα ὁ ἀντίπαλος ταύτην κερδήσῃ)· p. accusationi, ὑπηρετῶ τῇ κατηγορίᾳ.

praevectus, a, um, μετχ. τοῦ ἑπομ.

prae-vĕhor, vectus sum, **γ'**. 1) προοχοῦμαι· -equo, παρελαύνω, προϊππεύω· -navi, προπλέω· ἐντ. tela -untur, βέλη ἐπιφέρεται· 2) παροχοῦμαι, παραμειβόμαι τι· ἐπὶ ποταμοῦ = παραρρέω τι· ἐντ. ἡ μετχ. praevectus, a) -equo, παρελάσας, παριππεύσας· β) -classe, παραπλεύσας.

prae-vĕlox, ōcis, (μ.) μᾶλλ ταχύς.

prae-vĕnĭo, vēni, ventum, **6'**. προέρχομαι· ἐντ. = προλαμβάνω, προφθάνω, hostem τὸν πολέμιον· praeventus est morte, ὁ θάνατος προέλαβεν αὐτον.

prae-verro, **γ'**. (π.) πρότερον σαρῶ, viam τὴν ὁδόν.

prae-verto, verti, versum, **γ'**. καὶ **prae-vertor**, ἀποθ. **γ'**. 1) (π.) ποοτρεπομαι, προφθάνω, προτρέχω, ventos, Hevrum· Ἐντ. μετφ. α) προλαμβάνω, ἐξ ἀπροσδοκήτου καταλαμβάνω, ματαιον (ἀνωφελές, περιττὸν) καθίστημί τι· β) (Πλ.) -poculum, πρὸ ὥρας πίνω· γ) (π.) -animos amore, τὰς ψυχὰς ἔρωτι προκαταλαμβάνω· δ) ὑπερβάλλομαί τι, κρείττων εἰμί τινος, amore τοῦ ἔρωτος, bello τοῦ πολέμου· 2) ἀποθ. praevertor, πρὸ πάντων τρέπομαι πρός τι· illuc praevertamur, πρῶτον πάντων ἐπ' ἐκεῖνο τρεπώμεθα (ἐκεῖνο ἐπισκοπῶμεν)· δι-aliquid alicui, πρὸ πάντων ποιοῦμαί τι, προὐργιαίτερον (σπουδαιότερον) ποιοῦμαί τί τινος· μᾶλ. δὲ ἐν ταῖς φράσεσι: praevertendum puto, νομίζω προὐργιαίτερον· alia mihi praevertenda sunt, ἄλλα μοί ἐστι προὐργιαίτερα (σπουδαιότερα).

prae-vĭdĕo, vīdi, vīsum, **6'**. (π. καὶ μ.) προορῶ, προβλέπω, futura τὰ μέλλοντα.

prae-vĭtĭo, **α'**. (π.) προδιαφθείρω πρότερον θολερὸν ποιῶ, aquam τὸ ὕδωρ.

praevĭus, a, um (prae, via), πρόδρομος, προπορευόμενός τινος, Ὀβίδ.

prae-vŏlo, **α'**. (σπ.) προΐπταμαι.

praevorto, ἰδὲ praeverto.

Praexaspes, is, ἁ. Πρηξάσπης.

pragmătĭcus, a, um, πραγματικός, πραγματομαθής, πρακτικός·

ἐντ. οὐσ. **-tĭcus**, i, ἁ. ὁ νομομαθής, ὁ τοῦ δικαίου ἐξηγητής.

prandĕo, prandi, pransum, ē'. (prandium)· 1) ἀμετ. ἀριστῶ· ἐντ.μάλ. ἡ μετχ. **pransus**, ἐνεργ. = ἠριστηκώς· milites curati et pransi=πρὸς ἀνάζευξιν ἕτοιμοι· pransus, potus, φαγὼν καὶ πιὼν (φαγωμένος καὶ πιωμένος)· 2) μεταβ. (π.) ἐσθίω τι (μάλ. ἄριστον).

prandium, ii, οὐ. (prandeo). τὸ ἄριστον (τὸ γεῦμα)· (π. καὶ μ.) = τροφὴ τῶν κτηνῶν.

pransĭto, ā'. = prandeo 2.

pransor, ōris, ἁ. ὁ ἐπ' ἄριστον (εἰς γεῦμα) κληθείς.

pransōrĭus, a, um, τοῦ ἀρίστου.

pransus, a, um, μετχ. prandeo.

Prasĭi, ōrum, ἁ. πλ. Πράσιοι, Ἰνδικὸν ἔθνος παρὰ τὸν Γάγγην ποταμόν.

prăsĭnus, a, um, (μ.), πράσινος· factio p. οἱ πράσινοι (ἐν τοῖς ἱπποδρομίοις).

prātensis, e, (pratum), (π. καὶ μ.), λειμώνιος, τοῦ λειμῶνος.

prātŭlum, i, ὑποκ. τοῦ pratum.

prātum, i, οὐ. λειμών, λιβάδιον· ἐντ. (π.), α) = λειμῶνος πόα, γράστις· β) p. Neptunia = θάλασσα.

prāvē, (-issime)· ἐπίρ. σκολιά, ἐντ. οὐκ ὀρθῶς, πονηρῶς, φαύλως (ἀντίθ. recte).

prāvĭtas, ātis, θ. (pravus)· 1) σκολιότης, διαστροφή, τὸ διεστραμμένον, membrorum τῶν μελῶν, oris τοῦ στόματος· 2) μετφ. α) διαστροφή, πονηρία, φαυλότης· β) μοχθηρία, κακία, κακοήθεια· γ) κακὴ ἐκφώνησις,

prāvus, a, um, (-ior, -issimus)· 1) σκολιός, διάστροφος, διεστραμμένος· in pravum (μ.), ἐπιρρημ. = σκολιά· 2) μεταφ. διεστραμμένος, πονηρός, φαῦλος, κακός, homo· dux p. ἡγεμὼν ἀδέξιος· in pravum, ἐπιρρημ. = πονηρῶς.

Praxĭtĕles, is ἁ. Πραξιτέλης, ἐπίσημος γλύπτης Ἀθηναῖος (400 π. Χ.)· ἐντ. **Praxĭtĕlĭus**, a, um, Πραξιτέλειος, τοῦ Πραξιτέλους.

prĕcārĭo, ἐπίρ. (precarius)· 1) μετὰ δεήσεως, μετὰ δεήσεων· -trado, ταῖς δεήσεσι χαριζόμενος παραδίδωμί τι· 2) ἀβεβαίως, ἀσταθῶς.

prĕcārĭus, a, um, (preces)· 1) διὰ δεήσεων λαμβανόμενος ἢ δοθείς, vita, auxilium· 2) (π. καὶ μ.) ἀβέβαιος, μεταβλητός, φθαρτός, forma.

prĕcātĭo, ōnis, θ. (precor), δέησις, εὐχή, προσευχή.

prĕcātor, ōris, ἁ. (Πλ.) παραιτητής, ὁ ἱκετεύων τινὰ ὑπέρ τινος.

prĕces, cum, θ. πλ. (τοῦ ἑν. ἀπαντῶσι μόνον ἡ ἀφ. prece καὶ σπ. ἡ δοτ. preci)· 1) δέησις· 2) εὐχή, προσευχή· μάλ. (π.) α) = παραίτησις, ἡ ὑπέρ τινος ἱκεσία· β) = ἀρά.

prĕcor, ἀποθ. α'. (preces)· 1) δέομαί τινός τι, aliquid ab aliquo· ὡσαύτ. καὶ -aliquem (ut id faciad)· 2) εὔχομαι, προσεύχομαι, deos (σπ.) ad deos τοὺς θεοὺς· 3) εὔχομαί τινί τι, alicui aliquid· 4) κατάρχομαί τί τινος, καταρῶμαι τινί τι.

prehendo, prehendi, prehensum, γ'. καὶ συγκεκ. **prendo**, prendi, prensum, γ'. 1) ὀράττομαί τινος, ἐπι-λαμβάνομαί τινος, λαμβάνω τι, dextram alicujus· 2) λαμβάνω, καταλαμβάνω, συλλαμβάνω τινά, furem τὸν κλέπτην· - in furto ἢ furti, καταλαμβάνω τινὰ κλέπτοντα· ἐντ. α) prensus in mari, καταληφθεὶς ἐν τῇ θαλάσσῃ ὑπὸ θυέλλης· β) -aliquem solum, λαμβάνω τινὰ κατ' ἰδίαν ἵνα αὐτῷ διαλεχθῶ· γ) -oras Italiae, καταλαμβάνω, ἀφικνοῦμαι εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἰταλίας.

prehensĭo, ōnis, θ. σύλληψις = ἐξουσία τοῦ συλλαβεῖν τινα.

prehenso ἢ ὡς τὰ πολλὰ **prenso**, ā'. (prehendo)· 1) ἐπιλαμβάνομαί τινος· -manum alicujus, λαμβάνω τινὰ τῆς χειρός· 2) λαμβάνω τινὰ ἵνα αὐτῷ διαλεχθῶ, ἵνα αἰτήσω αὐτὸν χάριν τινά, ἵνα εὐχαριστήσω αὐτῷ ἐπί τινι· -amicos, patres· 3) (ὡς ἐπὶ τὸ πολύ ἀποβλ.) ἐπὶ τῶν μεταπορευομένων (ζητούντων) ἀρχήν τινα, οἵ πρὸς κολακείαν τὸν λαὸν ἐδεξιοῦντο· ἐντ. = ζητῶ ἀρχήν τινα.

prehensus καὶ **prensus**, a, um, μετχ. τοῦ prehendo.

prēlum, i, οὐ. (premo), πιεστήριον.

prĕmo, pressi, pressum, γ'. 1) πιέζω, θλίβω τινά ἢ τι· ὄθεν = πατῶ τινα ἢ τι· Ἐντ. α) τῷ σώματι πιέζω, ὄθεν = κάθημαι ἐπί τινος· -tergum equi, κάθημαι ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ ἵππου· -currum, ὀχοῦμαι ἐφ' ἁμάξης· β) (π.) -frena dente, δάκνω τὸν χαλινόν· -ubera, ἀμέλγω· -vina, ἀποθλίβω τὸν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οἶνον ἐκ τῶν βοτρύων· γ) -litus, παραπλέω ἐγγὺς τῆς ἀκτῆς· -aëra = πέτομαι· δ) -lac, τυρὸν ποιοῦμαι· (π.) -frena, συνέχω τοὺς χαλινούς· ε) πιέζω, βαρύνω, ἐπιβαρῶ τινά τι· ἐντ. = γεμίζω τί τινος· pressus mero, οἴνῳ βεβαρημένος· ς) πιέζω, θλίβω τινά, ἔγκειμαι, ἐπίκειμαί τινι, hostes τοῖς πολεμίοις· ζ) πιέζω, παρορμῶ, προτρέπω τινά (ποιεῖν τι), aliquem ad exeundum· η) -equum, δαμάζω ἵππον· - 2) (π.) ἐμπιέζω, ἐνθλίβω, ἐντυπῶ, dentes· μετφ. = ἐπιτίθημι, ἐπιβάλλω τί τινι, rem notā· - 3) (π. καὶ μ.) καταπιέζω, καταβάλλω, ἐῶ τι καταβαίνειν: -currum χθαμαλῶς ὀχοῦμαι· mundus premitur = καταφέρεται· Ἐντ. α) -virgulta, φυτεύω θάμνους· -sulcum, ἄγω αὔλακα ἢ ἀροτριῶ· -fossam, ὀρύττω τάφρον· μετφ. β) -aliquem, καταβάλλω, ἀποκτείνω τινά· γ) καταπιέζω, καταβάλλω, ταπεινῶ, μειῶ τι· δ) ὑπερβάλλω, ὑπερέχω, ἐπισκιάζω, ἀμαυρῶ· ε) πιέζω, ἄρχω, populos· ς) πιέζω, βλάπτω, reum· 4) συμπιέζω, συνθλίβω, σφίγγω, fauces τὸν λάρυγγα· -collum laqueo, ἀπάγχω· Ἐντ. α) -falce vitem, κολάζω, κλαδεύω τὴν ἄμπελον· β) (π.) -habenas, ἔλκω τὰς ἡνίας· γ) συστέλλω, συντέμνω τι, aliquid. δ) πιέζω, κατέχω, ἐμποδίζω τι, κρατῶ τινος, sanguinem, iram, ventos; -vocem, ἐπιστομίζω τινά· 5) (π. καὶ μ.) καλύπτω, κρύπτω, ἀποκρύπτω τι· -ossa, καλύπτω γῇ, ἐνταφιάζω τὰ ὀστᾶ· -aliquid, ἀποσιωπῶ, οὐ λέγω τι.

prendo, ἰδὲ prehendo.

prensātĭo, ōnis, θ. δεξίωσις (τοῦ λαοῦ), ἐντ. = ζήτησις ἀρχῆς, ἰδὲ prehenso 3.

prenso, α'. ἰδὲ prehenso.

prensus, a, um, μετχ. τοῦ prendo.

presse, ἐπίρ. (-ius)· 1) συντόμως, συνεσταλμένως, dico, scribo· 2) σαφῶς, εὐχρινῶς, loquor· 3) ἀκριβῶς καὶ βραχέως, definio ὁρίζω.

presso, α'. (premo), πιέζω τι, pedem τὸν πόδα· -ubera, ἀμέλγω.

1. pressus, a, um, (-ior), [μετχ. τοῦ premo]· 1) στενός, συνεσταλμένος· ἐντ. presso gradu (pede) incedo, βραδεῖ καὶ στερρῷ βήματι βαδίζω· 2) μετφ. α) ταπεινός, ἀμαυρός, λυγρὸς modi, vox· β) σύντομος, ἀκαλλώπιστος, ἰσχνός oratio καὶ orator· γ) ἀκριβής, σαφής.

2. pressus, us, ἀ. (premo)· 1) πιεσμός, βάρος· 2) συμπιεσμός, palmarum; -oris, ὁ τοῦ στόματος πιεσμός (ἵνα μὴ ἡ λέξις πλατέως ἐκφωνηθῇ).

prester, ēris, ἀ. (ἀρχ. καὶ μ.) πρηστήρ. εἶδος στροβίλου.

prētiōse, ἐπίρ. (-ius), πολυτίμως, πολυτελῶς, μεγαλοπρεπῶς.

prētiōsus, a, um (-ior, -issimus), [pretium] 1) τίμιος, πολύτιμος, πολυτελής· 2) (π.) δαπανηρός, πολυδάπανος.

prētium, ii, οὐ. 1) τιμή, ἀξία: constituo (facio) p. merci, καθίστημι (ὁρίζω) τὴν τιμὴν τοῦ ἐμπορεύματος· -ia parent, αἱ τιμαὶ ἐκπίπτουσιν· sum magni, parvi pretii, πολλοῦ, ὀλίγου ἄξιός εἰμι· habeo p. ἢ sum in pretio, πολλοῦ ἄξιός εἰμι· 2) τιμή, ἀργύριον, χρήματα, μάλ. ἐν τῇ ἀφαιρ. pretio, ἀργυρίου: magno pretio, πολλῶν χρημάτων (=ἀκριβά)· parvo pretio, ὀλίγων χρημάτων (=εὐθυνά)· 3) τιμή, ἀξία, ἀμοιβή, ἆθλον, μισθός· 4) operae p. est, (τοῦ κόπου) ἄξιόν ἐστι, aliquid facere ποιεῖν τι.

Prĭămus, i, ἀ. Πρίαμος, βασιλεὺς τῆς Τροίας· ἐντ. α) **Priămēis**, ĭdis, θ. Πριαμηΐς = ἡ Κασσάνδρα· β) **Prĭămēĭus**, a, um, Πριαμήϊος τοῦ Πριάμου: -hospes = ὁ Πάρις· -conjux = ἡ Ἑλένη (ἡ Πριάμου γυνή)· γ) **Prĭămĭdes**, ae, ἀ. (ἡ πρώτη συλλαβὴ ἔνεκα τοῦ μέτρου μακρά ἐστιν) = Πριαμίδης· πληθ. -ĭdae, = Πριαμίδαι.

Prĭāpus, i, ἀ. Πρίαπος, υἱὸς τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Ἀφροδίτης· μετφ. τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός, καὶ μετφ. = ὁ λάγνος.

prīdem, ἐπίρ. (συγ. τῷ prior)· 1) πρότερον, πρὸ τοῦ, πάλαι, πρὸ πολλοῦ: jam p., πολὺν ἤδη χρόνον· non ita p., οὐχ οὕτω πρὸ πολλοῦ, ὀλίγον πρότερον· 2) (Ἰουστ.) ἀρτίως· 3) ἄλλοτε.

prīdiānus, a, um, (pridie), τῆς προτεραίας, τῆς χθές, χθεσινός, cibus.

prīdĭe, ἐπίρ. [pri(or) - die(s)], τῇ προτέρᾳ ἡμέρᾳ, τῇ προτεραίᾳ· -quam veni, τῇ προτέρᾳ ἡμέρᾳ ἢ ἦλθον· μάλ. -eum diem καὶ p. ejus diei, τῇ προτεραίᾳ τῆς ἡμέρας ταύτης· - Kalendas nonas, idus, τῇ προτεραίᾳ τῇ πρὸ μιᾶς, μιᾷ πρὸ τῶν Καλανδῶν, τῶν νωνῶν, εἰδῶν· (Τάκ.) -insidiarum, τῇ προτεραίᾳ τοῦ φόνου.

Prĭēne, ēs, θ. Πριήνη, πόλις Ἰωνίας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

prīmaevus, a, um, (primus, aevum), (π.) πρώθηβος, νεαρός, νεανικός.

prīmāni, ōrum, ά. πλ. (primus) στρατιῶται τῆς πρώτης λεγεῶνος.

prīmārius, a, um, πρωτεύων, ἔξοχος, ἐπιφανής· -locus, ἡ πρώτη θέσις.

prīmĭgĕnĭus, a, um, (primus, geno), ἀργέγονος, ἐντ. = πρωτότυπος· ούσ. θ. ἡ Πριμιγένεια, ἡ Πρωτογένεια, ἐπέκλησις τῆς Τύχης.

prīmĭgĕnus, (π.) = primigenius.

prīmĭpīlāris, is, ά. καὶ **-lārius**, ii, ά. = primipilus.

prīmĭ-pīlus, i. ά., ἰδὲ pilus.

prīmĭtĭae, ārum, θ. πλ. (primus)· 1) (π. καὶ μ.) αἱ ἀπαρχαί (τῶν καρπῶν, τοῦ σίτου κ.τ. ὁμ)· -metallorum, αἱ ἐκ τῶν μετάλλων πρῶται πρόσοδοι· spolia et p., τὰ ἀκροθίνια· 2) μετφ. τὰ πρῶτα, ἡ ἀρχή: -miserae, ἡ ἔναρξις τῶν πολεμικῶν ἔργων.

prīmĭtus, ἐπίρ. (τὸ) πρῶτον.

primo, ἐπίρ. (primus)· 1) τὸ πρῶτον, κατ' ἀρχάς· 2) (σπ.) = primum.

prīmordĭum, ii, ού. (ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εὐχρ. ἐν τῷ πληθ.), [primus, ordior], πρώτη ἀρχή, καταρχή, γένεσις, τὰ πρῶτα, αἱ ἀρχαί· (Τάκ.)=μυστήρια.

prīmōris, e, (ἡ ὀνομ. τοῦ ἐν. οὐχ εὑρηται· τινὲς δὲ γράφ. primor, ōris)· 1) πρῶτος: imbres -es, οἱ πρῶτοι ὑετοί· ἐντ. -es dentes, οἱ πρωτοφυεῖς ὀδόντες· μετφ. inter -es, ἐν τοῖς προμάχοις· 2) ἀρχή, ἐντ. ἄκρα: -es manus, τὰ τῶν δακτύλων ἄκρα· 3) πρόσθιος, ὁ ἔμπροσθεν· 4) μετφ. πρῶτος, πρωτεύων, κύριος· ούσ. primōres, um, ά. πλ. οἱ πρῶτοι, οἱ πρωτεύοντες, οἱ πρόκριτοι.

prīmŭlum, ἐπίρ. (ἀρχ.), ὑποκ. τοῦ primus, πρῶτον, τὸ πρῶτον.

prīmum, ἐπίρ. (primus). 1) πρῶτον, τὸ πρῶτον: hodie p., σήμερον πρῶτον· 2) ἐπὶ ἀπαριθμ. ἑπομένου τοῦ deinde, postea κτλ. = πρῶτον μέν. . ., ἔπειτα δέ· 3) μετὰ τοῦ ut, quam, quum, simulac, ubi = ὡς τὸ πρῶτον, ὡς ταχίστα, ἐπεὶ τάχιστα, εὐθὺς ἐπεί, εὐθὺς ὡς, ἅμα ὡς.

prīmus, a, um, (ὑπερθ. τοῦ prior)· 1) πρῶτος, ὁ πρῶτος: α) ducem p. interfecit, τὸν ἡγεμόνα πρῶτον ἀπέκτεινεν· in primis mater, ἐν τοῖς πρώτοις ἡ μήτηρ· β) p. dies, ἡ πρώτη ἡμέρα· primo quoque tempore, ὡς τάχιστα, ὅτι τάχιστα· γ) prima nocte, ἅμα τῇ νυκτί· primo tumultu, ἅμα τῷ θορύβῳ· p. sol ἅμα τῇ τοῦ ἡλίου ἀνατολῇ· a primo ἐξ ἀρχῆς, in primo, ἐν ἀρχῇ, κατ' ἀρχάς· ἐντ. δ) οὐσ. **prima**, ōrum, οὐδ. πλ. τὰ πρῶτα, αἱ ἀρχαί: prima naturae (φιλοσ. τεχν. ὅρ.) = principia naturae, αἱ ἀρχαί, τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως· 2) πρῶτος, πρόσθιος, ὁ πρόσθεν, ὁ ἔμπροσθεν: p. dentes, οἱ πρόσθιοι ὀδόντες· in p. provincia, εἰς τὰ ἔμπροσθεν τῆς ἐπαρχίας· ἐντ. = ὁ ἄκρος: primis labris, ἄκροις τοῖς χείλεσιν· primo digito, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ· μάλ. οὐσ. succedo in primum = εἰς τὸν τῶν προμάχων τόπον χωρῶ· in primo eo, ἐν τοῖς προμάχοις (ὤν) πορεύομαι· 3) πρῶτος, πρωτεύων· καὶ ἐν τῷ πληθ. primi, οἱ πρῶτοι, οἱ πρωτεύοντες· ἐντ. α) **primae**, ὑπον. partes, α) οἱ ὁράματος πρωταγωνισταί (κυρ. καὶ μετφ.): ago -as, πρωταγωνιστῶ· β) τὰ πρωτεῖα: -as do, τὰ πρωτεῖα δίδωμι· ὡσαύτ. καὶ -a teneo, πρωτεύω· β) in ἢ cum primis (ὃ καὶ ὁμοῦ γράφεται), ἐπίρρ.=ἐν πρώτοις, πρὸ πάντων, κατ' ἐξοχήν, μάλιστα.

princeps, cĭpis, (primus, capio)· 1) πρῶτος (τῶν ἄλλων), κατάρχων, ἡγούμενός τινος: -in proelium ibat, πρῶτος (τῶν ἄλλων) εἰς τὸν ἀγῶνα ἐπορεύετο· Sicilia p., πρώτη (τῶν ἄλλων ἐπαρχιῶν) ἡ Σικελία· -sum in agendo, κατάρχω τοῦ ποιεῖν, πρῶτος ποιῶ τι· -agebat agmen, ἡγεῖτο τῆς στρατιᾶς· (π.) -limus, ἡ πρώτη (ἡ ἀρχικὴ) ὕλη· 2) πρῶτος, πρωτεύων, ἔξοχος, ἐπιφανής, ἔντιμος, ἄριστος· ἐντ. οὐσ. **principes** = οἱ πρωτεύοντες, οἱ ἐπιφανεῖς, οἱ ἄριστοι· Μάλ. α) -senatus (σπ.) senatorum, ὁ πρῶτος, ὁ πρόκριτος τῶν γερουσιαστῶν· β) -juventutis, οἱ πρωτεύοντες, οἱ ἐπιφανεῖς ἱππόται· ἐπὶ Καισάρων = οἱ τοῦ αὐτοκράτορος υἱοί, οἱ τανῦν πρίγγηπες· 3) πρῶτος, ἔξαρχος, κορυφαῖος, ἀρχηγός· -conjurationis. 4) (π. καὶ μ.) ἡγεμών, βασιλεύς, αὐτοκράτωρ· 5) principes, οἱ πρίγγηπες, οἱ ταῖς ἡλικίαις ἀκμαιότατοι στρατιῶται τῆς λεγεῶνος, οἳ κατεῖχον τὸ μέσον τῆς παρατάξεως (ἐν μεσῳ τῶν hastati καὶ triarii)· ἐντ. princeps, α) περιληπτ. = principes· β) ὁ ἑκατόνταρχος τῆς σπείρας τῶν πριγγήπων

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(πρβλ. primus, secundus hastatus).
princĭpālis, e, (princeps)· 1) πρῶτος, πρωτότυπος, προϋπάρχων· 2) πρῶτος, πρωτεύων, κυριώτατος, μέγιστος· 3) (μ.) ἡγεμονικός, βασιλικός, αὐτοκρατορικός· 4) -es portae, αἱ δύο κατὰ τὰ πλάγια τοῦ στρατοπέδου πύλαι· -vĭa, ἡ εὐρεῖα τοῦ στρατοπέδου ὁδός.
princĭpālĭter, ἐπίρ. ἡγεμονικῶς.
princĭpātus, us, ἀ. (princeps). 1) ἡ πρωτεία, τὰ πρωτεῖα: Gallia -um tenet=πρωτεύει (τὴν πρώτην θέσιν κατέχει)· teneo -um sententiae, τὰ πρωτεῖα ἔχω ἐν τῷ ἀποφαίνεσθαι γνώμην· 2) ἀρχή, ἡγεμονία (ἐν τῇ πολιτείᾳ)· 3) (μ.) ἀρχή, ἡγεμονία, βασιλεία: p. et libertas, ἡ μοναρχία καὶ ἡ ἐλευθερία· 4) (Κικ.) τὸ ἡγεμονικόν, ἡ κυριωτάτη τῶν ὄντων δύναμις· 5) (Κικ.) ἡ ἀρχή, ἡ γένεσις.
princĭpiālis, e, (Λουκρ.) ἀρχέγονος
principĭum, ii, οὐ. (princeps)· 1) ἀρχή: - pontis, ἡ ἀρχὴ τῆς γεφύρας· -dicendi, ἡ ἀρχὴ τοῦ λόγου, τὸ προοίμιον· ἐντ. ἐπιρρ. principio ἢ in principio, ἐν ἀρχῇ· a principio, ἐξ ἀρχῆς· 2) μτων. α) ἀρχή, αἰτία, πηγή: hoc est p. movendi· (π.) p. avorum = ἀρχηγέτης (τοῦ γένους)· β) ἐν τῷ πληθ. **αἱ ἀρχαί**, τὰ στοιχεῖα, rerum· ἐντ. p. **naturae**, ἰδὲ primus 1, δ'.)· 3) στρατ. τεχν. ὅρ. principia, ōrum, οὐ. πλ. α) = οἱ πρόμαχοι: post pr. ὄπισθεν τῶν προμάχων· β) = τὰ ἀρχεῖα, τ' ἔ. ὁ ἐν τῷ στρατοπέδῳ ἀναπεπταμένος τόπος, ἔνθα ἦσαν αἱ σκηναὶ τοῦ στρατηγοῦ, τῶν ὑπάρχων καὶ τῶν χιλιάρχων, ἅμα δὲ καὶ αἱ ἐκκλησίαι καὶ αἱ δίκαι ἐγίγνοντο.
prior, **prius**, γεν. ōris (συγκρ., πρβλ. primus)· 1) πρότερος: p. comitia, αἱ πρότεραι ἐκκλησίαι· p. Dionysius, ὁ πρεσβύτερος Δ. -annus, aestas, τὸ παρελθόν (περυσινόν) ἔτος, θέρος· priore loco dico πρότερος (πρῶτος ἐκ τῶν δύο) λέγω· ἐντ. (π.) priores = οἱ πρόγονοι· 2) (σπ.) πρόσθιος: p. pedes, οἱ πρόσθιοι πόδες· 3) πρότερος, κρείττων, ἀμείνων: nemo habetur p. οὐδεὶς ἐνομίζετο κρείττων· p. sum, προτερῶ, ὑπερτερῶ.
prisce, ἐπίρ. ἀρχαιοπρεπῶς, αὐστηρῶς
priscus, a, um, (συγγ. τοῖς prior, primus), ἀρχαῖος, παλαιός (μετὰ τῆς ἐννοίας τοῦ σεβαστοῦ, ἀντίθ. junior, recens)· prisci = οἱ πάλαι ἄνθρωποι· ἐντ. α) (π.) = pristĭnus, ὁ πρότερος, ὁ πρόσθεν, Venus ἔρως, nomen τὸ πρότερον ὄνομα· β) (π.) ἀρχαιοπρεπής, σεμνός, αὐστηρός.
pristĭnus, a, um, (συγγ. τῷ prior), ὁ πρίν, ὁ πρότερος, ὁ πρόσθεν, ὁ ἀρχαῖος· ἐντ. -dies, ἡ προτεραία· -nox, ἡ προτέρα νύξ.
pristis καὶ **pristix**, ἰδὲ pistris.
prius, ἐπίρ. (prior)· 1) (ἄνευ τοῦ quam)· α) πρότερον, πρίν, πρό· β) (π.)=πρότερον, ἄλλοτε (ἀντίθ. nunc). 2) (μετὰ τοῦ **quam**) prius - quam ἢ (σπανιώτ.) ἡνίκα. priusquam, α) πρίν, πρὶν ἤ· β) πρότερον, μᾶλλον· γ) ἀνεστραμ. quam prius = prius quam.
priusquam, ἰδὲ prius.
prīvātim, ἐπίρ. (privus)· 1) ἰδίᾳ, οὐ κοινῇ· 2) ἰδίᾳ, κατ' ἰδίαν, χωρίς· 3) (σπ.) κατ' ἰδίαν, οἴκοι: -me teneo· 4) (μ.) ἰδίως, κατ' ἐξοχήν, μάλιστα.
prīvātĭo, ōnis, θ. (privo), στέρησις (κακοῦ τινος), ἐντ.= ἀπαλλαγή, doloris.
prīvātīvus, a, um, (privo) ἐν τῇ γραμματ. = στερητικός.
prīvātus, a, um (privo), ἴδιος, οὐ κοινός, ἰδιωτικός (ἀντίθ. publicus δημόσιος)· ἐντ. α) homo p. ἢ οὐσ. **privātus**, ὁ ἰδιώτης, ὁ ἰδιωτεύων· ἐντ. p. spectacula θεάματα ὑπὸ ἰδιωτῶν παρεχόμενα· β) μετὰ προθέσ. τὸ οὐδ. **privātum**, εὔχρ. ὡς οὐσ.: tributum confero ex privato, φόρον τελῶ ἐκ τῶν ἰδίων (χρημάτων)· ἀλλὰ proripio me ex privato = ἐκθορῶ ἐκ τῆς οἰκίας· in privato, ἐν τοῖς ἰδίοις, οἴκοι·
Prīvernum, i, οὐ. τὸ Πρίβερνον, πόλις τῆς Λατίνης· ἐντ. **-rnas**, ātis, θ. τῶν Πριβέρνων, ager, χώρα· **-rnātes**, ium, ἀ. πλ. οἱ Πριβερνᾶται.
prīvigna, ae, θ. (τοῦ privignus), ἡ προγόνη (κοιν. προγονή), Κικέρ.
prīvignus, i, ἀ. (privus, gigno), ὁ πρόγονος (κοιν. ὁ προγονός).
privīlēgĭum, ii, (privus lex)· ἴδιος νόμος, ὁ ἐφ' ἑνὶ μόνῳ πολίτῃ τεθεὶς νόμος· ἐντ. (μ.) = προνομία, προνόμιον (μάλ. τὸ πρὸς βλάβην ἄλλων).
prīvo, ā'. (privus)· 1) στερῶ, ἀποστερῶ τινά τινος: -aliquem vitā, oculis,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στερῶ τινα τοῦ βίου, τῶν ὀφθαλμῶν· -aliquem somno, ἀφαιροῦμαί τινα τὸν ὕπνον· ἐντ. **privātus**, a, um, ἐστερημένος, στερηθείς, lumine τοῦ φωτός· 2) ἀπαλλάττω τινά τινος, ἐλευθερῶ τινά τινος, exilio, injuriā· ἐντ. **privātus**, a, um. ἀπηλλαγμένος, ἀπαλλαγείς· ἴδε καὶ τὸ ἐπίθ. privatus.

prīvus, a, um, κυρ. ἐστερημένος· ἐντ. 1) ἴδιος, ἕκαστος, μάλ. ἐν τῷ πληθ. privi: in dies -os. καθ' ἑκάστην ἡμέραν· lapides -os ferunt, ἕκαστος λίθον φέρει· 2) ἴδιος, οἰκεῖος, ἰδιωτικός: p. triremis, ἰδιωτικὴ τριήρης· aliud privum, ἄλλο τι ἴδιον, ἄλλο τι οὐ κοινὸν τοῖς ἄλλοις.

1. prō ἢ proh, ἐπιφών. θαυμαστ. ἢ σχετλιαστ. φεῦ! ὦ! -scelus, φεῦ τῆς κακίας· -dii immortales, ὦ πρὸς τῶν θεῶν· -Jupiter, ὦ πρὸς Διός.

2. prō, πρόθ. μετ' ἀφαιρ. 1) π ρ ό τινος, πρόσθεν τινός, ἔμπροσθέν τινος: sedeo p. aede, πρὸ τοῦ ναοῦ κάθημαι· καὶ μετὰ ῥηματ. κινήσεως: produco copias p. castris, προάγω τὰς δυνάμεις ἔμπροσθεν τοῦ στρατοπέδου· 2) ἐπί τινος, ἀπό τινος: pronuntio aliquid p suggestu, tribunali, rostris, κηρύττω τι ἀπὸ τοῦ βήματος, ἀπὸ τῶν ἐμβόλων· p. contione, ἐν ἐκκλησίᾳ· 3) πρό τινος, ὑπέρ τινος: oratio pro Archia poeta, ὁ ὑπὲρ Ἀρχίου τοῦ ποιητοῦ λόγος (ἀντίθ. in μετ' αἰτ.)· p. patria, ὑπὲρ πατρίδος· p. me, ὑπὲρ ἐμοῦ (ἀντίθ. contra me)· 4) πρό τινος ἀντί τινος· μάλ. ἐν τοῖς p. consule, ἀντὶ ὑπάτου = ἀνθυπάτος, p. praetore, ἀντὶ στρατηγοῦ = ἀντιστράτηγος (ἀνθ' ὧν ὕστερον proconsul, propraetor), ἅτινα ἄνευ τινὸς μεταβολῆς προστίθενται τῷ ὀνόματι: Caesarem non vocat p. praetore, τὸν Καίσαρα οὐ καλεῖ ἀντιστράτηγον· C. Atilii p. consule nomine, ἐν ὀνόματι τοῦ ἀνθυπάτου Γ. Ἀτιλλίου· ἐντ. α) ἀντί τινος, ἐν μέρει τινός, ὡς τινα: hunc amavi p. amico, τοῦτον ὡς οἰκεῖον ἠγάπησα· p. victis, ὡς ἡττηθέντες· p. amico, ἀντὶ φίλου, ὡς φίλον· nihil p. sano facio = nihil sani, οὐδὲν συνετὸν ποιῶ· ὡσαύτ. p. certo=βέβαιον· β) ἀντί τινος, ἐν ὀνόματί τινος: p. collegio· 5) κατά τι, πρός τι: p. viribus, κατὰ δύναμιν· p. dignitate, κατ' ἀξίαν· p. se quisque, ἕκαστος καθ' ἑαυτόν· p. meā (virili) parte, τὰ κατ' ἐμέ· p. tempore, κατὰ τὸν καιρόν. quam p. numero ἢ κατὰ τὸν ἀριθμόν (= ἀνώτερος τοῦ ἀριθμοῦ)· p. meritis meis=p. eo ac mereor· p. tempore et p. re, κατὰ τὸν καιρὸν καὶ τὴν ὑπόθεσιν· ἐντ. p. eo quod = καθ' ὅτι, διότι· p. eo quanti te facio, καθ' ὅσον σε περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι· p. eo ut = prout, ὡς, καθάπερ· p. eo ac debeo, κατὰ τὸ χρέος, κατὰ τὸ ἐμὸν καθῆκον.

prŏāgŏrus, i, ἀ. π ρ ο ά γ ο ρ ο ς, προήγορος, ἡ ἀνωτάτη ἀρχὴ ἔν τισι τῶν πόλεων τῆς Σικελίας.

prŏ-auctor, ōris, ἀ. ἀρχηγέτης.

prŏ-ăvĭa, ae, θ. προμάμμη.

prŏ-ăvītus, a, um, (π.), προπαππικός, προγονικός, regnum.

prŏ-ăvus, i, ἀ. 1) πρόπαππος· 2) πρόγονος.

prōbābĭlis, e, (-ior)· 1) δόκιμος, εὐδόκιμος, ἀρεστός, ἐπαινετός, καλός, orator, ingenium· 2) εὔλογος, πιθανός, ratio, conjectura.

prōbābĭlĭtas, ātis, θ. (probabilis), τὸ εὔλογον, ἡ πιθανότης.

prōbābĭlĭter, ἐπίρ. (probabilis)· 1) δοκίμως, εὐδοκίμως, ἐπαινετῶς, καλῶς· 2) εὐλόγως, πιθανῶς.

prŏbātĭo, ōnis, θ. (probo)· 1) δοκιμασία, ἐξέτασις, equitum· 2) συναίνεσις, ἔγκρισις, ἀποδοχή. 3) (μ.), ἀπόδειξις, ἔλεγχος.

prŏbātor, ōris, ἀ. (probo), ὁ ἐγκρίνων, ὁ ἀποδεχόμενός τι.

prŏbātus, a, um, (-ior, -issimus), [μετχ. τοῦ probo]· 1) δόκιμος, εὐδόκιμος, καλός, ἐξαίρετος· 2) δόκιμος, δεκτός, ἀρεστός· -sum alicui, ἀρέσκω τινί, λίαν ἀγαπῶμαι ὑπό τινος.

prŏbe, ἐπίρ. (-ius, -issime)· 1) εὖ, καλῶς, factae πεποιημέναι· narras p. καλὰς ἀγγελίας φέρεις· 2) εὖ μάλα, μάλα, σφόδρα, poto, erro. 3) = εὖγε.

prŏbĭtas, ātis, θ. (probus), χρηστότης, καλοκἀγαθία, ἀρετή.

problēma, ătis, οὐ. πρόβλημα.

prŏbo, ā. (ἀρχ. π. καὶ μ.)· 1) δοκιμάζω, ἐξετάζω, munera· ἐντ. = ἐπισκοπῶ τι· 6) ἐξετάζω, κρίνω, milites a moribus, τοὺς στρατιώτας τοῖς ἤθεσιν· 3) δοκιμάζω, δόκιμον κρίνω, ἀποδέχομαί τινα ἢ τι· ἐντ. = ἀρέσκει μοί τι, rem, τὸ πρᾶγμα· -me, ἀρέσκω ἐμαυτῷ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐντ. α) δόκιμον, δεκτόν, ἀρεστὸν παρέχω τί τινι, alicui librum· -me ἢ probor alicui ἀρέσκω τινί· β) ἀποδείκνυμί τί τινι, alicui aliquid· probor esse pater, ἀποδείκνυμαι πατὴρ ὤν· γ) δείκνυμι, ἐπιδείκνυμι, virtutem τὴν ἀρετήν.

prōboscis, ĭdis, θ. (μ.) προβοσκίς.

probrōsus, a, um, (-ior, -issimus), [probrum]· ὀνειδιστός, ἐπονείδιστος, ἄτιμος· carmen p. τὸ ὑβριστικὸν ἆσμα.

prŏbrum, i, οὐ. 1) ἐπονείδιστον ἔργον, ἀνόσιον, ἄτιμον ἔργον· μάλ. = ἀνόσιος συνουσία, μοιχεία, πορνεία· 2) ὄνειδος, ἀτιμία· probro sum, ὀνειδος φέρω· 3) ὀνείδισμα, ὀνειδισμός, λοιδορία: dico alicui probra, ὀνειδίζω τινί, λοιδορῶ τινα· ὡσαύτ· καὶ jacto (jacio) probra in aliquem.

prōbus, a, um, (-ior, -issimus)· 1) χρηστός, ἀγαθός, δόκιμος, εὐδόκιμος, καλός, δεξιός· 2) ἐπὶ πραγμ. δόκιμος, καλός, στερεός, δεινός.

prŏbācĭtas, ātis, θ. (procax), ἀναίδεια, ἀσέλγεια, ἀκολασία.

prŏbācĭter, ἐπίρ. (-ius, -issime), ἀναιδῶς, ἀσελγῶς, ἀκολάστως.

Prōcas (Proca), ae, ἀ. Πρόκας, βασιλεὺς τῆς Ἄλβης, πατὴρ τοῦ Νουμίτωρος.

prŏcax, ācis, (-ior, -issimus), (proco), ἀναιδής, ἀσελγής, ἀκόλαστος, ὑβριστής, θρασύς.

prō-cēdo, cessi, cessum, γ'. 1) προχωρῶ, χωρῶ πρόσω, προβαίνω· Ἐντ. μετῳ. α) ἐπὶ στρατοῦ· προχωρῶ, προέρχομαι, in aciem· β) ἐπὶ χρόνου· προχωρῶ, προέρχομαι· dies procedens ἡ προϊοῦσα ἡμέρα· γ) ἐπὶ οἰκοδομ. προχωρῶ, προβαίνω· δ) προβαίνω εἴς τι, προκύπτω ἔν τινι, ἐπιδίδωμι εἴς τι, in philosophia· ε) - aetate, προβαίνω, προχωρῶ τῇ ἡλικίᾳ· ς) aliquid alicui procedit = προχωρεῖ, χωρεῖ τινί τι, προβαίνει (ἀποβαίνει) τινί τι, prospere εὐτυχῶς, bene καλῶς, parum οὐ καλῶς· ζ) aliquid procedit, συμβαίνει τι· η) eo ἢ in id furoris processit, ut, εἰς τοῦτο μανίας προὐβλήθη, ὥστε· 2) ἐκχωρῶ, ἐξέρχομαι, ἐκβαίνω, foras ἔξω, de castris ἐκ τοῦ στρατοπέδου· ἐντ. μετῳ. α) ἐξέρχομαι, προέρχομαι, παρέρχομαι, in publicum εἰς τὸ φανερόν, in medium εἰς τὸ πλῆθος· β) ἐπὶ ἀστέρ. = ἀνατέλλω· 3) χωρῶ, ἔρχομαι, illuc ἐκεῖσε· -lente, ἠρέμα βαδίζω.

prōcella, ae, θ. (procello), θύελλα, καταιγίς· ἐντ. μετῳ. α) καταιγίς, ταραχή, civilis· β) ὁρμή, eloquentiae· γ) ἐπιφορά, ἐπιδρομὴ (τοῦ ἱππικοῦ).

prō-cello, γ'. me, προκλίνομαι.

prŏcellōsus, a, um, θυελλώδης.

prŏcĕres, ĕrum, ἀ. πλ. οἱ πρωτεύοντες ἐν τῇ πολιτείᾳ, οἱ μεγιστᾶνες, οἱ ἀριστοκρατικοί, (ἀντίθ. vulgus, pauperes).

prōcĕrĭtas, ātis, θ. τὸ περίμηκες, τὸ εὔμηκες, ἡ μακρότης, τὸ μῆκος.

prōcērĭus, ἐπίρ. (συγκρ. τοῦ ἀχρ. procere), πορρωτέρω, ἐπὶ πλέον, Κικέρ.

prōcērus, a, um (-ior, -issimus), [συγγ. τῷ cresco], περιμήκης, εὔμηκης, μακρός (ἀντίθ. brevis).

prōcessĭo, ōnis, θ. προχώρησις.

1. processus, a, um, μετχ. τοῦ procedo.

2. processus, us, ἀ. (procedo), μόνον μετῳ.=πρόοδος, προκοπή, ἐπίδοσις.

Prŏchўta, ae, θ. Προχύτη, νῆσος.

prōcĭdo, cĭdi (ἄνευ σ.), γ'. (pro, cado), προπίπτω· -ad pedes alicujus, προσπίπτω τινί.

Procilla, ae, θ. Προκίλλα.

prōcinctus, us, ἀ. (pro, cingo), εὐχρ. μόνον ἐν τῷ in procinctu, ἐν παρασκευῇ εἰς μάχην, παρεσκευασμένος εἰς μάχην, sto, sum; testamentum in p. facio, διαθήκην ποιοῦμαι παρεσκευασμένος ὢν εἰς μάχην (πρὸ τῆς μάχης)· μετῳ. habeo aliquid in p. πρόχειρον ἔχω τι.

prōclāmātĭo, ōnis, θ. ἀναβόησις.

prōclāmātor, ōris, ἀ. βύης, ὁ βοῶν.

proclāmo, α'. ἀναβοῶ, κραυγάζω.

Prŏcles, is, καὶ (Νέπ.) i, ἀ. Προκλῆς, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης.

proclīno, α'. proklínw· ὡς τὰ πολλὰ εὐχρ. ἡ μετχ. proclinātus a, um, οἷον res proclinata, πρᾶγμα κλίνον, ῥέπον ἐπὶ τὴν ἔκβασιν, ἐντ. ἐνίοτε καὶ = πρᾶγμα ῥέπον ἐπὶ κακὴν ἔκβασιν: adjuvo rem proclinatam, Καῖσ.

prōclīve, ἢ **-iter**, ἐπίρ. (-ius), κατὰ πρανοῦς, κάτω· μετῳ. (Λουκρ.), ῥᾳδίως.

prōclīvis, e (ἀρχ. καὶ μ. καὶ **-īvus**, a, um), [συγγ. τῷ proclino]· 1) προ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κλινής, ἐπικλινής, κατάντης, κατωφερής, τρανής, via ὁδός· in ἢ per proclive, κατὰ πρανοῦς· 2) μετφ. α) ἐπιρρεπής, ῥέπων ἐπί τι, ad aliquid· β) ῥάδιος, εὔχερής, εὔκολος.

prōclīvĭtas, ātis, θ. (proclivis)· 1) ἡ κατωφέρεια, τὸ πρανές· 2) ἡ ἐπιρρέπεια, ἡ ῥοπὴ πρός τι·

Procne, es, θ. Πρόκνη, ἀδελφὴ τῆς Φιλομήλας· μετων. = χελιδών.

prōco, α΄. ἢ **-cor**, ἀποθ. α΄, αἰτῶ.

prō-consŭl, ŭlis, ἀ. (ἀντὶ τοῦ μᾶλλον εὐχρήστου παρὰ τοῖς δοκίμοις pro consule, ἴδε pro, 4.), ἀνθύπατος, ἔπαρχος ὑπατικῆς ἐξουσίας.

prōconsŭlāris, e, (proconsul), ἀνθυπατικός· imago p. σκιὰ ἀνθυπατικῆς ἐξουσίας· vir ἢ ἄνευ τοῦ vir, ἀνθύπατος.

prōconsŭlātus, us, ἀ. ἀνθυπατεία.

prōcrastĭnātĭo, ōnis, θ. (Κικέρ.), ὑπέρθεσις, ἀναβολή.

prōcrastĭno, α΄. (pro crastinus), αὐρίζω, εἰς αὔριον ὑπερτίθεμαι, ἐντ. = ἀναβάλλομαί τι.

prōcrĕātĭo, ōnis, θ. γέννησις.

prōcrĕātor, ōris, ἀ. γεννήτωρ, γεννήτης· ἐντ. procreatores = οἱ γονεῖς.

procreātrix, īcis, θ. γεννήτειρα.

prō-crĕo, α΄. 1) γεννῶ, filiam· 2) γεννῶ, φύω, truncos· 3) ποιῶ τι·

pro-cresco, γ΄. ἐπίδοσιν λαμβάνω.

Prŏcris, ĭdis, θ. Πρόκρις, θυγάτηρ Ἐρεχθέως.

Procrustes, ae, ἀ. Προκρούστης, λῃστὴς ἐν Ἀττικῇ.

prō-cŭbo, α΄. (Βεργ.) κατάκειμαι, ἐκτέταμαι, umbra.

prō-cūdo, cūdi, cūsum, γ΄. χαλκεύω, στομῶ, ὀξύνω, ensem· ἐντ. μετφ. α) πλάττω, μηχανῶμαι, dolos· β) (π.) παράγω, ignem· γ) μορφῶ, linguam γλῶσσαν.

prōcul, ἐπίρ. 1) πόρρω, μακράν: sto p. a castris, πόρρω ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου ἑστηκα· ἐντ. (ὡς τὰ πολλὰ π. καὶ μ.) ἄνευ τῆς ab, ὡς πρόθ. μετ' ἀφ.: p. mare, urbe, πόρρω τῆς θαλάσσης, τῆς πόλεως· ὡσαύτ. μετφ. p. a metu, πόρρω τοῦ φόβου, p. dubio, ἀναμφισβητήτως· haud p. adfuit, quin, οὐ πόρρω ἦν τοῦ· 2) πόρρωθεν, μακρόθεν, aliquid conspicio θεῶμαί τι.

prōculcātĭo, ōnis, θ. καταπάτησις.

prōculco, α΄. (pro, calco), καταπατῶ, segetem· μετφ. πατῶ, προπηλακίζω, καταφρονῶ τινος.

Prōculējus, i, ἀ. Προκλήϊος.

Prŏcŭlus, i, ἀ. Πρόκλος.

prō-cumbo, cŭbŭi, cŭbĭtum, γ΄. 1) κατεκλίμαι, in toro ἐπὶ τῆς κλίνης· 2) (π.) προπίπτω, προκύπτω (ἐπὶ κωπηλατῶν)· 3) πίπτω, καταπίπτω, postes· 4) -ad pedes alicui ἢ ad genua alicujus, προσπίπτω τινί· 5) μετφ. α) πίπτω, ἀπόλλυμαι: respublica p. β) -in voluptates ῥέπω ἐπὶ τὰς ἡδονάς.

prōcūrātĭo, ōnis, θ. (procuro)· 1) ἐπιμέλεια, φροντίς, μάλ. = ἐπιτροπή· ἐντ. α) ἡ ἀρχὴ ἐπιτρόπου τοῦ Καίσαρος, ἡ ἐπιτροπεία (ἐπαρχίας)· β) ἡ περὶ καθαρμοῦ ἐπιμέλεια· ἐντ. = ἁγνισμός, καθαρμός.

prōcūrātiuncŭla, ae, θ. (μ.), μικρὰ φροντίς.

prōcūrātor, ōris, ἀ. (procuro)· 1) ἐπιμελητής, ἐπιστάτης, μάλ. = ἐπίτροπος· p. regni, ὁ μεσοβασιλεύς· 2) (μ.) ἐπίτροπος τοῦ Καίσαρος, ὁ τῶν προσόδων τοῦ αὐτοκράτορος ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ἐπιμελούμενος.

prōcūrātrix, īcis, θ. ἡ ἐπιμελουμένη.

1. prō-cūro, α΄. 1) ἐπιμελοῦμαί τινος, μάλ. = ἐπιτροπεύω τινί τι, negotia alicujus· ἐντ. ἐπὶ Καισάρων· τοῦ αὐτοκράτορος ἐπίτροπός εἰμι, in Hispania, ἴδε procurator 2)· 2) ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω τινός, θεραπεύω τι, arbores, corpus· 3) ἐπιμελοῦμαι τοῦ καθαρμοῦ, καθαρμὸν ποιοῦμαι.

2. pro-curro, curri καὶ cucurri, cursum, γ΄. 1) προθέω, προτρέχω, μάλ. ἐπὶ στρατοῦ = προέρχομαι, προχωρῶ, ἐντ. (π. καὶ μ.) ἐπὶ τόπων = προέχω, ἐκτείνομαι, in mare· 2) (μ.) προχωρῶ, προκόπτω, ἐπίδοσιν λαμβάνω.

prōcursātĭo, ōnis, θ. προδρομή, μάλ. ἡ ἐν τῇ μάχῃ = τὸ ἀκροβολίζεσθαι.

prōcursātōres, um, ἀ. πλ. οἱ πρόδρομοι = οἱ ἀκροβολισταί.

prōcursĭo, ōnis, θ. (μ.)· 1) τὸ προβαίνειν· 2) παρέκβασις (τοῦ θέματος).

prō-curso, α΄. προτρέχω, μάλ. ἐν τῇ μάχῃ = ἀκροβολίζομαι.

prō-cursus, us, ἀ. 1) προδρομή, ἐκδρομή, militum· 2) (μ.) α) ἐπὶ τόπ. = προοχή· β) = πρόοδος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

pro-curvus, a, um, (π.), ἐπίκυρτος.
prŏcus, i, ἀ. ὁ μνηστήρ.
prŏcyon, ōnis, ἀ. προκύων (ἀστήρ)· καθαρ. Λατιν. = antecanis.
prō-de-ambŭlo, ā̆, (κωμ.), προέρχομαι περιπατήσων.
prō-d-ĕo, ĭi, ĭtum, **δ'**. 1) προέρχομαι, ἐξέρχομαι, foras ἔξω, ex portu ἐκ τοῦ λιμένος· -obviam alicui, ὑπαντῶ τινι· 2) -in scenam, παρέρχομαι (παρουσιάζομαι) εἰς τὴν σκηνήν· ἀλλὰ Jupiter p. in tragoedia = Ζεὺς ὑποκρίνεται· 3) προέρχομαι, προχωρῶ, προβαίνω, longius πορρωτέρω· μετφ. -extra modum, πέρα τοῦ μετρίου προβαίνω· -quadam tenus, μέχρι τινός ὁρίου προχωρῶ· 4) προβαίνω, προέχω, ἐξέχω, rupes· 5) ἐπὶ φυτῶν· = ἐκφαίνομαι ἐκ τῆς γῆς, βλαστάνω. 6) μετφ. εἰς φῶς ἐκφέρομαι, φαίνομαι, ἐκδίδομαι·
prō-dīco, dixi, dictum, **γ'**. 1) (σπ.) προλέγω τι· 2) ὑπερτίθεμαι, ἀναβάλλομαι, diem τὴν ἡμέραν.
prō-dictātor, ōris, ἀ. ὁ ἀντιδικτάτωρ, ὃς ἠρεῖτο πρὸς αἵρεσιν δικτάτορος (ἴσως δὲ ἀναγνωστ. dictator).
Prŏdĭcus, i, ἀ. Πρόδικος, σοφιστής. ἐντ. **Prodicĭus**, a, um, τοῦ Προδίκου.
prōdĭge, ἐπίρ. προετικῶς, ἀσώτως.
prō-dīgentĭa, ae, θ. πρόδεσις, ἀσωτία.
prōdĭgĭālis, e, (prodigium)· 1) τεράστιος· 2) (Πλ.) Jupiter p., ὁ ἀποτρέπων τὰ ἀπαίσια σημεῖα Ζεύς.
prōdĭgĭālĭter, ἐπίρ. τερασ τίως.
prōdĭgĭōsus, a, um, (prodigium), τερατώδης, τεράστιος, ὑπερφυής.
prōdĭgĭum, ii, οὐ. (ἀντὶ prodicium ἐκ τοῦ prodico), σημεῖον, διασημεῖον, θαῦμα· ἐντ. ἐπὶ προσώπου = τέρας, πέλωρ, πέλωρον.
prōdĭgo, ēgi, actum, **γ'**. (pro, ago)· 1) (ἀρχ.) προάγω, ἐξάγω· 2) προβαίνω, προέρχομαι, καταναλίσκω, κατασπαθῶ, bona patria τὴν πατρῴαν οὐσίαν.
prōdĭgus, a, um, (prodigo), προετικός, ἀφειδής (χρημάτων), homo· ἐντ. α) ἀφειδής, ἄφθονος, herbae· καὶ ἀπολύτ. terra p., γῆ καρποφόρος· β) ἀφειδής, οὐ φειδόμενος, animae τῆς ψυχῆς· -arcani, ὁ τὸ ἀπόρρητον δηλῶν.
prōdĭtĭo, ōnis, θ. (prodo)· προδοσία, δήλωσις· -arcanorum, ἐξαγόρευσις τῶν ἀπορρήτων· multorum -ōnes= ἀπιστία.
prōdĭtor, ōris, ἀ. (prodo), προδότης, patriae τῆς πατρίδος· exercitus p. disciplinae = στρατὸς ἀπειθής· (π.), ἐπιθετ. ὁ προδίδων, ὁ δηλῶν.
prōdĭtus, a, um, μετχ. τοῦ ἐκφ.
prōdo, dĭdi, dĭtum, **γ'**. 1) (ὡς τὰ πολλὰ π. καὶ μ.) προφέρω, ἐκφέρω, vina οἴνους (ἐκ τῆς ἀποθήκης)· -suspiria, στενάζω· fumus proditus, καπνὸς ἀναδιδόμενος· -exemplum, δίδωμι παράδειγμα· 2) πρὸς γνῶσιν ἐκφέρω, γνώριμον ποιῶ, decretum· ἐντ. α) ἐκφέρω (εἰς τὸν δῆμον), ἐξαγγέλλω, δηλῶ, conscios τοὺς συνειδότας· β) ἀναγορεύω, interregem μεσοβασιλέα· 3) ὑπερτίθεμαι, ἀναβάλλομαι, diem τὴν ἡμέραν· -vitam, παρατείνω τὸν βίον τινός· 4) παραδίδωμι, aliquem in mortem· ἐντ. α) παραδίδωμι, καταλείπω τινί τι, alicui imperium· β) -memoria ἢ ἁπλῶς prodo, παραδίδωμι τῇ μνήμῃ, ἐντ. = διηγοῦμαι, ἱστορῶ· ut produnt, ὡς παραδίδονται, ὡς ἱστοροῦσιν· 5) προδίδωμι, καταπροδίδωμι, patriam· 6) (π.) ἐπὶ ἐδάφ. = ἐκβλαστάνω.
prō-dŏcĕo, **δ'**. (π.), προδιδάσκω.
pro-drŏmus, i, ἀ. π ρ ό δ ρ ο μ ο ς, μάλ. = ὁ πρόδρομος ἄνεμος, ὁ ἀργέστης.
prŏ-dūco, duxi, ductum, **γ'**. 1) προάγω, ἐξάγω, α) -equos, jumenta, ἐξάγω τοὺς ἵππους, τὰ ὑποζύγια (ἐκ τῆς πόλεως)· (π.) -scamnum lecto, τίθημι τὸ ὑποπόδιον πρόσθεν τῆς κλίνης· β) στρατ. τεχν. ὅρ. -exercitum in aciem, ἐξάγω τὸν στρατόν (ἐκ τοῦ στρατοπέδου) εἰς παράταξιν· 2) -in, προάγω, παράγω, εἰσάγω τινὰ εἴς τι· ἐντ. -testem, παρέχομαι μάρτυρα· 3) προάγω, προδιδάζω τινά· Ἐντ. α) προάγω, προτρέπω εἴ τι· productus studio· β) μετφ. -aliquem aliqua re, παράγω τινά τινι, ἐξαπατῶ τινά τινι· γ) εἰς φῶς προάγω, ἐξαγορεύω, δηλῶ, crimina τὰ ἁμαρτήματα· δ) (σπ.) παράγω, γεννῶ, liberos, sonos· ε) παράγω, ποιῶ τι· ἐντ. = διαπράττω τι, salutem· ζ) (π.) -arborem, θεραπεύω δένδρον· ἐντ. (κωμ.) = ἐκτρέφω, ἀνατρέφω, filiam· 4) πρός θέαν ἢ πρὸς πρᾶσιν προάγω τινά, servum· 5) εἰς μῆκος προάγω τι, ἐντ. α) ἐκτείνω, μηκύνω τι· β) μηκύνω, παρατείνω, vitam τὸν βίον· γ) ἀναβάλλομαι, diem. δ) (κωμ.) -diem, διάγω τὴν ἡμέραν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

prōducte, ἐπίρ. (-ius), ἐκτεταμένως (ἐν τῇ ἐκφωνήσει).

prōductio, ōnis, θ. 1) ἔκτασις, μηκυσμός· 2) ἐπὶ χρόνου = ὑπέρθεσις, ἀναβολή.

prōductus, a, um, (-ior, -issimus), [μετχ. τοῦ productus)· 1) ἐκτεταμένος, ἐντ. = μακρός· 2) οὐσ. **producta**, ōrum, οὐ. πλ. φιλοσ. τεχν. ὅρ. τῶν Στωϊκῶν = τὰ προηγμένα, ἐξαίρετα πράγματα (= praecipua, praeposita).

proegmĕna, ōrum, οὐ. = producta.

proeliāris, e, τῆς συμπλοκῆς· pugna p. ἡ συμπλοκή, ἡ παράταξις.

proeliātor, ōris, α΄. (μ.). μαχητής.

proeliŏr, ἀποθ. α΄. (proelium), συμπλέκομαι, ἀγωνίζομαι, μάχομαι pedibus πεζῇ, curro ἐφ' ἅρματος· proeliatum est ('Ιουστ.) = μάχη ἐγένετο· μετφ. (ἐν δικαστηρίῳ) ἀγωνίζομαι.

proelium, ii, οὐ. 1) συμπλοκή, ἀγών, μάχη· committo p., μάχην συνάπτω· -o cado, ἐν τῇ μάχῃ πίπτω· (π.) proelia = οἱ μαχόμενοι· 2) μάχη, σύγκρουσις· 3) μετων. ('Ιουστ.) = bellum, πόλεμος.

Proetus, i, ἀ. Προῖτος, βασιλεὺς τῆς Τίρυνθος· ἐντ. **Proetis**, ĭdis, θ. Προῖτις, θυγάτηρ τοῦ Προίτου.

prŏfāno, α΄. (profanus), βεβηλῶ τι.

prŏfānus, a, um, (pro, fanus). κυρ. μακρὰν τοῦ ἱεροῦ κείμενος, ἐντ. 1) μὴ ἱερός, βέβηλος, locus· ἐντ. = ἀνόσιος, ἀσεβής, μιαρός· 3) (π.) μάντις κακῶν, bubo βύας (μποῦφος).

prŏfectĭo, ōnis, θ. (proficiscor)· 1) ἔξοδος, ὁρμή, ἀναχώρησις (στρατεύματος). ἀπύπλους (στόλου)· μετφ. πρόσοδος, pecuniae χρημάτων.

prŏfecto, ἐπίρ. (pro, factum ?), τῷ ὄντι, ἀληθῶς, ὡς ἀληθῶς, δή. ἐντ. = πάντως.

1. prŏfectus, us, ἀ. (proficio)· 1) προχώρησις, προκοπή, ἐπίδοσις. 2) ἐνέργεια.

2. prŏfectus, a, um, μετχ. τοῦ proficiscor.

prŏ-fĕro, tŭli, lātum, ferre, γ΄. 1) προφέρω, ἐκφέρω, ἐξαιρῶ, arma ex oppido τὰ ὅπλα ἐκ τῆς πόλεως, numos ex arca νομίσματα ἐκ τῆς θήκης· -linguam, digitum, ἐξαίρω, προβάλλω, προτείνω τὴν γλῶσσαν, τὸν δάκτυλον. Ἐντ. α) προβάλλομαι, παρέχομαι, testem μάρτυρα· β) (μ.) ἐπὶ τῆς γῆς= ἐκφέρω, φύω, laurum δάφνην· γ) (μ). προφέρω, ἐκφωνῶ, syllabam· 2) μετφ. α) εἰς φῶς ἐκφέρω, γνώριμον ποιῶ, φανερόν ποιῶ τι, aliquid; -librum, ἐκδίδωμι βιβλίον· ars profertur, ἡ τέχνη προφαίνεται, γεννᾶται· -studia δείκνυμι προθυμίαν· -me, γνώριμος γίγνομαι· β) προφέρω, λέγω, καλῶ, μνημονεύω, aliquem nominatim· 3) προάγω, μηκύνω, ἐκτείνω τι, fines τὰ ὅρια, pomoerium τὸν κύκλον τῆς πόλεως· -gradum, pedem, προβαίνω (εἰς τὸ πρόσθεν), προχωρῶ· ἐντ. α) pietas eum longius protulit, ἡ εὐσέβεια πορρωτέρω προήγαγεν αὐτόν· β) παρέλκω, ἀναβάλλομαί τι· γ) μηκύνω, vitam beatam τὸν εὐδαίμονα βίον.

prŏfessĭo, ōnis, θ. (profiteor)· 1) (δημοσία) ὁμολογία, δήλωσις (τοῦ ὀνόματος, τῆς οὐσίας κ. τ. ὁμ.)· ἐντ. = ἀπογραφή, καταγραφὴ οὐσίας· 2) ἐπαγγελία, ὑπόσχεσις. 3) ἐπάγγελμα, τέχνη, ἐπιστήμη. 4) δήλωσις, ἐκδήλωσις, ἔνδειγμα, pietatis εὐσεβείας.

professor, ōris, ἀ. (profiteor), ὁ ἐπαγγελλόμενος ἐπιστήμην ἢ τέχνην τινά, ἐντ. = διδάσκαλος, καθηγητής.

prŏfessōrĭus, a, um, διδασκαλικός.

prŏfessus, a, um, μετχ. profiteor.

prŏ-festus, a, um, 1) ἀνέορτος, ἐργάσιμος (ἡμέρα)· 2) (μ.) κοινός.

prŏficio, fēci, fectum, γ΄. 1) προβαίνω, προχωρῶ· 2) μετφ. α) προκόπτω, ἐπιδίδωμι, ἐπίδοσιν ποιοῦμαι πρός τι· ἐντ. β) = λυσιτελῶ, ὠφελῶ.

proficisco, γ΄. (Πλ.) = proficiscor.

prŏficiscor, fectus sum, ἀποθ. γ΄. (συγγ. τῷ proficio)· 1) ὁρμῶ, ὁρμῶμαι, πορεύομαι, Romam εἰς Ῥώμην, ad bellum εἰς τὸν πόλεμον· -subsidio, πορεύομαι βοηθήσων· -ad somnum, ad dormiendum, καθευδήσων τρέπομαι· 2) ὁρμῶ, ἐξορμῶ, ἐξέρχομαι, ἀπέρχομαι, Romā ἐκ Ῥώμης, -ab urbe ἀπὸ τῆς πόλεως, ex castris ἐκ τοῦ στρατοπέδου. navis p. ἡ ναῦς ἀνάγεται· Ἐντ. μετφ. α) (κωμ.) = βούλομαι πορευθῆναι· β) nunc p. ad reliqua, νῦν δὲ προβαίνω (τῷ λόγῳ) πρὸς τὰ λοιπά· γ) -a re aliqua, ἄρχομαι, γίγνομαι ἔκ τινος: inde oratio p., ἐκεῖθεν ὁ λόγος ἄρχεται· omnia quae a me ad te profecta sunt, πάνθ' ὅσα σοι παρ' ἐμοῦ ἐγένετο, ὅσα σοι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐγὼ ἐποίησα· 4) προέρχομαι, γεννῶμαι ἐκ τινος, a natura ἐκ τῆς φύσεως· genus a Pallante profectum, γενος ἐκ Πάλλαντος γεγονός· qui a Zenone profecti, οἱ Ζήνωνος μαθηταί.

prŏfĭteor, fessus sum, ἀποθ. 6'. 1) -aliquid, ὁμολογῶ τι, λέγω τι οὐδὲν ὑποστειλάμενος (πρβλ. confiteor)· ἐντ. α) ὁμολογῶ, ἐπαγγέλλομαι, ὑπισχνοῦμαί τι, operam meam· 6) ἐπαγγέλλομαι (ἐπιστήμην ἢ τέχνην) διδάσκω, philosophiam ἐντ. (μ.) ἀπολύτ. p. = καθηγητὴς εἰμι· γ) ἐπαγγέλλω, δηλῶ, μηνύω. indicium τὸ γενόμενον· 2) (δημοσίᾳ) ὁμολογῶ, δηλῶ τὸ ἐμόν ὄνομα, τὴν οὐσίαν κ. τ. ὁμ.)· -nomen ἢ ἁπλῶς profiteor = ἀπογράφομαι εἰς τοὺς στρατιώτας· μεταφ. nomen in his p., καταλογίζομαι ἐν ἐκείνοις· 3) (π. καὶ μ.) ἡ μετχ. **professus**, a. um, ὁμολογηθείς, γνωστός· ex professo, ἐπιρρηματ., ἀναφανδόν, ἐξ ἐπίτηδες.

prōflīgātor, ōris, ὁ. (μ.) ἄσωτος.

prōflīgātus, a. um, (-ior, -issimus), [μετχ. τοῦ profligo]· 1) ὁ προξεδηκώς, ὁ σχεδὸν ἐπὶ τέλος ἄγων· (μ.) aetas p., ἡλικία προξεδηκυῖα· 2) διεφθαρμένος, ἐξώλης, μιαρός· 3) ταπεινός, ἄθλιος.

prōflīgo, α'. 1) πράγω, προδιεξάγω τι, σχεδὸν ἐπὶ τέλος ἄγω τι, περαίνω τι, bellum, res· 2) καταβάλλω, καταγωνίζομαι, copias τὰς δυνάμεις ἐντ. = καταλύω, ἀνατρέπω, rempublicam τὴν πολιτείαν.

prō-flo, α'. (π. καὶ υ.)· 1) ἐκπνέω, ἐκφυσῶ, flammas φλόγας· 2) χωνεύω τι.

prōflŭens, ntis, (μετχ. τοῦ profluo), κυρ. προρρέων· ἐντ. 1) μετφ. ἐπὶ λόγου· = εὔρους, ῥέων· 2) οὐσιαστικ. θ. (ὑπον. aqua), τὸ ῥέον ὕδωρ, ὁ ποταμός.

prōflŭenter, ἐπίρ. (-ius)· 1) (μ.) ἐπὶ λόγου· μετ' εὐροίας· 2) (Κικέρ.), ἀφθόνως.

prōflŭentĭa, ae, θ. εὔροια.

prō-flŭo, fluxi, fluxum, γ'. προρρέω, καταρρέω, ῥέω, φέρομαι, ex monte ἐξ ὄρους· μετφ. α) profluxi ad hominum famam, ἀνεπαισθήτως ἔτυχον τῆς φήμης τῶν ἀνθρώπων· 6) (Τάκ.) -ad incognitas libidines, ἐξοκέλλω εἰς ἀγνώστους ἡδονάς.

prōflŭvĭum, ii, οὐ. τὸ προρρέειν.

prō-for, ἀποθ. α'. (π. καὶ μ.)· 1) ἀποθέγγομαι, λέγω· 2) προλέγω, προφητεύω.

prō-fŭgĭo, fūgi, fugĭtum, γ'. 1) προφεύγω, ἐκφεύγω, domo ἐκ τῆς οἰκίας, ex oppido ἐκ τῆς πόλεως, in Britanniam εἰς τὴν Βρεττανίαν· ἐντ. α) = καταφεύγω, ad aliquem πρός τινα· 6) ἀποδιδράσκω, a domino ἐκ τοῦ δεσπότου· 2) ἐκφεύγω, διαφεύγω, ἀποφεύγω.

prŏfŭgus, a, um, (profugio) 1) προφυγών, ἐκφυγών, διαφυγών, ἀποδρᾶς, e proelio ἐκ τῆς μάχης· μαλ. = ἐκπεσὼν τῆς πατρίδος, φυγὼν τὴν πατρίδα· 2) (π.) ὁ πλανώμενος (ἐπὶ νομαδικῶν λαῶν).

prō-fundo, fūdi, fūsum, γ'. 1) προχέω, ἐκχέω τι, lacrimas δάκρυα· συχν. p. me ἢ μέσ. profundor, προχέομαι, προρρέω· p. me in lacrimas, εἰς δάκρυα ἐκχέομαι· 2) μετφ. α) ἐκχέω, καταχέω, odium μῖσος· p. vires, τὰς δυνάμεις προΐεμαι, καταναλίσκω· ὃ) προΐεμαι, θυσίαν προσφέρω, vitam pro patriā τὴν ζωὴν ὑπὲρ τῆς πατρίδος· γ) προΐεσαι, καθηδυπαθῶ, patrimonia τὰ πατρῶα· ἐντ. = ἀνωφελῶς χρῶμαι, verba· 3) ἐκφέρω· -suspiria, στενάζω· 4) (π.) λύω, ἐκτείνω, membra τὰ μέλη· ἐντ. profusus, ἐκτεταμένος.

prōfundus, a, um, (-ior, issimus)· 1) βάθος ἔχων, βαθύς: -um mare, ἡ βαθεῖα θάλασσα· (π.) ἐπὶ Ἅιδου = βύθιος, ἐν τῷ βάθει κείμενος· (π.) poeta profundo ore (ἡ εἰκὼν εἴληπται ἐκ ποταμοῦ) = ποιητὴς ἀφθόνου λέξεων ῥεύματα ἔχων· ἐντ. οὐσ. **profundum**, i, οὐ. τὸ βάθος· α) = τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, ἡ θάλασσα· 6) μετφ. (μ.) p. miseriarum, μέγιστα ταλαιπωρίαι· 2) = altus, βαθύς, ὑψηλός, coelum οὐρανός· 3) μετφ. α) ἄπειρος, ἀπέραντος, ἄμετρος, cupiditas ἐπιθυμία, libido ἡδονή· 2) δεινός, amor ἔρως· γ) ὑπερβαλλων, γαλεπός, labor πόνος.

prōfūse, ἐπίρ. (-ius, -issime)· 1) ἐκκεχυμένως, χύδην, ἀτάκτως· 2) ἀμέτρως, ὑπερβαλλόντως· 3) δαπανηρῶς, μετὰ μεγάλης δαπάνης.

prōfūsĭo, ōnis, θ. δαπάνη, σπατάλη.

prōfūsus, a, um, (-ior, -issimus), [profundo]· 1) ἐκκεχυμένος, ἀνειμένος, ἀκόλαστος, ἄμετρος, ὑπερβάλλων, libi-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

do hilaritas, 2) προετικώς, ἄσωτος, ἀφειδής, homo: -sui, ἀφειδὴς τῶν ἰδίων· 3) πολυτελής, epulae, convivia.

prō-gĕner,ĕri,ά. (μ.) ἀνὴρ ἐγγόνης.

prō-gĕnĕro, α'. γεννῶ.

prōgĕnĭes, ēi, θ. (pro, gigno· 1) ἀφηρ. γενεά, γένος· 2) συγκ. ἔκγονος, ἔκγονοι, ἀπόγονοι, τέκνον, παῖς.

prō-gĕnĭtor, ōris, ά. (σπ.), προπάτωρ. πρόγονος, ἀρχηγέτης (τοῦ γένους)·

prō-gigno, gĕnŭi, genĭtum, γ'. γεννῶ τινά ἢ τι.

prognārĭter, ἐπίρ. ἰδιαμόνως,διαρρήδην, ἀκριβῶς.

pro-gnātus, a, um, (μετχ. τοῦ ἄλλως ἀχρήστου pro-(g)-nascor)· 1) γεννηθείς, πεφυκώς, γεγονώς, deo ἐκ θεοῦ. 2) ἔκγονος, ex Cimbris τῶν Κίμβρων· prognati = τὰ τέκνα.

Progne, es, θ. ἴδε Procne.

prognostĭca, ōrum, οὐ. πλ. τὰ (Ἀράτου προγνωστικά.

pro-grĕdior, gressus sum, ἀποθ. γ'. (gradior· 1) προβαίνω, προέρχομαι, προχωρῶ: regredi quam p. malunt, ἐπανιέναι αἱροῦνται μᾶλλον ἢ προϊέναι· ἐντ. μετρ. α) προβαίνω, προκόπτω, ἐπιδίδωμι, in virtute εἰς ἀρετήν· progressus aetate, τῇ ἡλικίᾳ προβεβηκώς· β) προβαίνω τῷ λόγῳ, ad reliqua πρὸς τὰ λοιπά· 2) πρόερχομαι, ἐξέρχομαι, ex domo, Italia ἐντ. -in publicum, ἐξέρχομαι, παρέρχομαι εἰς τὸ φανερόν (εἰς τὸ δημόσιον).

progressĭo, ōnis, θ. (progredior)· 1) πρόβασις· ἀλλὰ μόνον μετφ. = προκοπή, ἐπίδοσις· 2) ῥητορ. σχῆμα· ἡ κλίμαξ.

1. progressus, a, um, μετχ. τοῦ progredior.

2. prōgressus, us, ά. (progredior)· 1) τὸ προβαίνειν, μετφ. = ἀρχή: primus p. 2) τὸ προϊέναι, τὸ προχωρεῖν, πρόβασις, πρόοδος, προχώρησις (ἀντίθ. regressus, reditus)· 3) μετφ. α) πρόοδος, προκοπή, ἐπίδοσις, in studiis· β) -rerum, ἡ πρόοδος (ἢ περαιτέρω ἀνάπτυξις) τῶν πραγμάτων.

progymnastes, ae, ά. (μ.) προγυμναστής.

prŏhĭbeo, bŭi, bĭtum, β'. (pro, habeo)· 1) ἐπέχω τινά τινος, ἀπείργω, κωλύω τινά τινος: -exercitum itinere, κωλύω τὸν στρατὸν τῆς πορείας· -me ab injuria, ἀπέχομαι τῆς ἀδικίας· ἐντ. = φυλάττω, διαφυλάττω, διασώζω, cives calamitate, a periculo, τοὺς πολίτας ἀπὸ τῆς συμφορᾶς, ἀπὸ τοῦ κινδύνου· 2) μετφ. α) κωλύω, οὐκ ἐῶ, ἀποτρέπω τινά ἢ τι: -ne id fiat, οὐκ ἐῶ γενέσθαι τοῦτο· dii prohibeant! μὴ γένοιτο! β) ἀπαγορεύω, οὐκ ἐπιτρέπω τι: lex p. aliquid (ἀντίθ. impero)· orator prohibetur abire, τῷ ῥήτορι οὐκ ἐπιτρέπεται ἀπιέναι.

prōhĭbĭtĭo, ōnis, θ. (σπ.) κώλυσις.

prŏinde, (καὶ συγκεκ. **proin**),ἐπίρ. 1) διό, διὰ ταῦτα, ὅθεν (μάλ. ἐπὶ παρορμήσεως καὶ προτροπῆς)· 2)= perinde, 2, ὃ ἰδέ.

prōjectĭcĭus,a, um,ἔκθετος, infans.

prōjectĭo, ōnis,θ. (Κικ.), προβολή, ἔκτασις, brachii (ἀντίθ. contractio).

prōjecto, α'. (projicio), λόγοις προσβάλλω, προπηλακίζω, aliquem.

1. prōjectus, us, ά. (σχῆμ. μόνον κατ' ἀφ. τοῦ ἑν.), προβολή, ἔκτασις, corporis τοῦ σώματος.

1. prōjectus, a, um, (-ior, -issimus), [μετχ. τοῦ projicio]· 1) προεξεβλημένος, προέχων· 2) μετφ. α) προέχων, ἐξέχων, ὑπερβάλλων, ὑπέρμετρος· β) -ad libidinem,προπετής (δεδομένος) πρὸς ἡδονήν· homo p. ad audendum, ἄνθρωπος τολμηρός· 2) ἀπόκλητος,ἐντ. = μισητός, φαῦλος, imperium, res· 4) (μ.) = ταπεινός, κατηφής, vultus.

prōjĭcĭo,jēci,jectum,γ'.(pro,jacio). 1) προβάλλω, παραβάλλω, cani cibum τῷ κυνὶ τροφήν· ἐντ. = ῥίπτω, aliquid in ignem τι εἰς τὸ πῦρ· -me ad pedes alicujus, προσπίπτω τινί· Μάλ. α)-me in forum, ὁρμῶ, τρέχω εἰς τὴν ἀγοράν· ἐντ. ἀπολύτ. p. me= ῥίπτω ἑαυτόν εἰς κινδύνους· p. me in fletus, ἐκρήγνυμαι εἰς δάκρυα· β) ἐκβάλλω, aliquem foras τινὰ ἔξω. ab urbe ἐκ τῆς πόλεως· ἐντ. = ἐκπατρίζω τινά· γ) (μ.) ἀναβάλλομαί τι (εἰς ἄλλοτε)· 2) ἀποβάλλω, ῥίπτω, ἀπορρίπτω, arma τὰ ὅπλα· ἐντ· α) ἀποβάλλω, ἀπόλλυμι, libertatem, patriam· β) ἀπολείπω, προδίδωμι, aliquem· γ) προβάλλω, προτείνω, nasum τὸ ῥύγχος· -clipeum pro me, προβάλλομαι τὴν ἀσπίδα· ἐντ. α) ἐπὶ οἰκοδομ. κ. τ. ὁμ. = προέχω· β) -linguam, ἐξαίρω τὴν γλῶσσαν· γ) -pedem, προτείνω τὸν πόδα, προβαίνω τῷ ποδί.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

prō-lābor, lapsus sum, γ'. 1) πρόσω ὀλισθαίνω, serpens; elephantus. p. clunibus, ὁ ἐλέφας τοῖς γλουτοῖς εἰς τὸ πρόσω ὀλισθαίνει· ἐντ. μετφ. α) ἐξολισθαίνω, ἰξακέλλω, κατα-φέρομαι εἴς τι, in dedecus εἰς αἰσχρόν· -in misericordiam, ad superbiam, καταφέρομαι εἰς ἔλεος, εἰς ὑπερηφανίαν = λελῃθότως ἐλεήμων, ὑπερήφανος γίγνομαι· -longius, εἰς μακρότερον λόγον ἐξοκέλλω, μακροτέροις τοῖς λόγοις χρῶμαι· ita prolapsa est juventus, οὕτω ἐξώκειλεν ἡ νεολαία, ὥστε p.eo, huc, εἰς τοῦτο ἀφικνοῦμαι· β) ἐξολισθαίνω, ἐκπίπτω, verba p. 2) κατολισθαίνω, καταπίπτω, ex equo· ἐντ. μετφ. α) κατολισθαίνω, καταπίπτω, καταρρέω, διαφθείρομαι, mores, imperium, res· β) σφάλλομαι, πλανῶμαι, in multis rebus.

prōlapsio, ōnis, θ. (σπ.), ὀλίσθησις, ὀλίσθημα.

prōlapsus, a, um, μετχ. prolabor.

prōlātio, ōnis, θ. (profero)· 1) προσαγωγή, exemplorum· 2) προαγωγή, αὔξησις, ἔκτασις· 3) ἀναβολή, παρέλευσις, diei (τῆς πρὶς ἀπότισιν τακτῆς ἡμέρας)· -rerum, ἀνάπαυσις (ἀργία) ἀπὸ τῶν δημοσίων ἀσχολιῶν.

prō-lāto, α'. pro, latus· 1) προάγω, εὐρύνω, αὐξάνω, ἐκτείνω, agros, imperium· ἐντ. μετφ. p. vitam, μηκύνω τὸν βίον· 2) μηκύνω, παρατείνω, ἀναβάλλομαί τι, comitia, bellum.

prōlātus, um, μετφ. τοῦ profero.

prōlecto, α'. (prolicio), ἐπάγομαι, θέλγω, δελεάζω, aliquem aliqua re.

prōlēpsis, is, θ. ἐν τῇ ῥητ. = πρόληψις.

prōles, is, θ. (pro, oleo), (σχεδ. π.)· 1) ἐπὶ ἀνθρ. ὁ, ἡ ἔκγονος, γόνος, γένος, γενεά, ἤτοι τέκνον, ἔγγονος, ἀπόγονος· 2) νεολαία, νέοι, Arcadiae· 3) (Βεργ.) ἐπὶ ζώων καὶ φυτῶν· = ὁ γόνος.

prōlētārius, a, um, (proles)· 1) τῶν ἐκγόνων· ἐντ. οὐσ. **proletarius**, i, ἀ. πολίτης τῆς κατωτάτης κλάσεως (μᾶλλον δὲ οὐδεμιᾶς κλάσεως), ἄνευ οὐσίας (census), τῇ πολιτείᾳ ὑπηρετῶν μόνον τοῖς αὐτοῦ ἐκγόνοις (proles)· 2) (Πλ.) = γυδαῖος, κοινός, sermo.

prō-lĭcio, γ'. (pro, lacio), ἐπάγομαι, ἐφέλκομαι, aliquem ad spem.

prōlixe, ἐπίρ. (-ius), κυρ. ἐκτενῶς, ἐντ. 1) ἀρθόνως, δαψιλῶς, ἀφειδῶς: -promitto, δαψιλεῖς ὑποσχέσεις ἐγώ 2) προθύμως, φιλοφρόνως,

prōlixus, a, um, (pro, la ἐκτενής, εὐμήκης, μακρός, bar pus· 2) μετφ. α) καλῶς χωρ χωρῶν, εὐτυχής· β) πρόθυμο φρων. εὔνους, animus.

prōlŏgus, i, ἀ. (ἀρχ. καὶ πρόλογος (ῥάμματος)· 2) ὁ πρ ὑποκριτής.

prō-lŏquor, locūtus (lo sum, ἀποθ. γ'. 1) ἀμετ. π 2) μεταθ. α) προλέγω, ἀπο λέγω τι: -apud aliquem, δι τινι· β) προλέγω, μαντεύομαί

prōlŭbium, ii, οὐ. (pro, 1) ἐπιθυμία, ὄρεξις· 2) ἡδονή.

prō-lūdo, lūsi, lūsum, γ' μνάζομαι, προασκοῦμαι εἴς τι.

prō-lŭo, lui, lūtum, γ'. 1 ἐπικλύζω, προσκλύζω: fluctu tantem· 2) ἀποκλύζω, ἀποπλύν ἐντ. μετφ. (μ.) = καθηδυπαθῶ niam· 3) (π.) ἐκπλύνω, πλύ nus· 4) (Βεργ) -me pleno a σῆν φιάλην πλήρη οἴνου ἐκπί

prōlūsi, πρκμ. τοῦ proludo

prōlūsio, ōnis, θ. προγυμν

prōlūsus, a, um, μετχ. pr

prōlūtus, a, um, μετχ. p

prōlŭvies, ēi, θ. 1) ἐπίκλ ἔκκλυσις τῆς κοιλίας, διάρροι

prōmercālis, e, (pro, m νιος, ὠνητός.

prō-mĕrĕo, ŭi, ĭtum, ē'. **merĕor**, ĭtus sum, ἀποθ. μεταθ. α) ἄξιός τινός εἰμι ἢ ἄ γίγνομαι, aliquid· α) = κτῶμ vorem· γ) -aliquem, προσάγ κτῶμαί τινα· 2) ἀμετ. (ὡς ἐπὶ ἀποθ.), πολλοῦ ἄξιός εἰμι, ἀγαθῶν αἴτιος γίγνομαί τινι, d καὶ in aliquem· bene de m πολλοῖς πολλῶν ἀγαθῶν αἴτι μαι, πολλοὺς εὐεργετῶ ἢ ὠφελ inde ut tu meritus es, καθά εἶ, ὡς προσήκει σοι.

prōmĕrĭtum, i, οὐ. (pro 2) (π. καὶ μ.), εὐεργεσία, εὐ in aliquem; male p., ἡ κακ

Promētheus, ĕi καὶ ĕos, κλητ. eu, ἀ. Προμηθεύς, πατὴ λίωνος· ἐντ. **Promēthĭădes** Προμηθιάδης = Δευκαλίων.

prō-mĭnĕo, minŭi, (ăvευ σ.), 6'. 1) προέχω, ἐξέχω, προβάλλω, προκύπτω· ἐντ. μετφ. = ἐφικνοῦμαι εἰς· in prominente litoris, ἐν ἐξέχοντι μέρει τῆς ἀκτῆς.

prōmiscam (ἀρχ.) καὶ **prōmisce** (μ.) ἐπίρ. = promiscue, ὃ ἴδε

prōmiscŭe, ἐπίρ. (promiscuus), ἐπιμίξ, ἀδιαφόρως, ἀδιακρίτως, κοινῇ, κοινῶς.

prōmiscŭus ἢ prōmiscus, a, um, (pro, misceo)· 1) συμμιγής, συμμικτος, ἀδιάκριτος (ἐν ᾧ οὐδεμία διάκρισις ἢ διαφορά ἐστιν), ἐντ. = ἐπίκοινος, κοινός· -a connubia, ἐπίκοινοι γάμοι, ἐπιγαμία (πατρικίων καὶ δημοτικῶν)· consulatus p., ὑπατεία κοινὴ (τοῖς πατρικίοις καὶ δημοτικοῖς)· in promiscuo sum, κοινός εἰμι· 2) (μ.) κοινός, συνήθης, cibus· 3) ἐν τῇ γραμμ. nomen p. = epicoenum, ἐπίκοινον.

prōmissĭo, ōnis, θ. ὑπόσχεσις.

prōmissor, ōris, ά. ὁ ὑπισχνούμενος.

prōmissum, i, οὐ. (promitto), ἡ ὑπόσχεσις, τὸ ὑπεσχημένον· ἐντ. promissa, αἱ ὑποσχέσεις τὰ ὑπεσχημένα.

prōmissus, a, um (ἐπὶ κόμης)· ἀνειμένος, καθειμένος.

promitto, mīsi, missum, γ'. 1) προπέμπω, βάλλω, tela ἀκόντια· 2) ἀνίημι, καθίημι, capillum τὴν κόμην = κωμῶ, barbam τὸν πώγωνα = πωγωνοτροφῶ· 2) ὑπισχνοῦμαι, ἐπαγγέλλομαί τι (ὡς τὸ πολὺ κατ' ἀξίωσίν τινος, πρβλ. polliceor): -alicui aliquid, ὑπισχνοῦμαί τινί τι· -de re aliqua, ὑπισχνοῦμαι περί τινος· -bene, καλὰς ὑποσχέσεις ποιοῦμαι· μάλ· α) -alicui ad coenam, ὑπισχνοῦμαι δειπνῆσαι παρά τινι· -ad aliquem, ὑπισχνοῦμαι πρὸς τινα (ὡς ξένος) ἐλθεῖν· β) -damni infecti (ὑπον. causā), ὑπισχνοῦμαι τὴν ἐπανόρθωσιν γενησομένης βλάβης· γ) (π.) = ἐλπίδας παρέχω· 3) προλέγω, μαντεύομαί τι.

prōmo, prompsi, promptum, γ'. (pro, emo)· ἐξαιρῶ, ἐκφέρω, ἐξάγω τι ἔκ τινος. pecuniam ex aerario χρήματα ἐκ τοῦ ταμείου· -se = ἐξέρχεσθαι· μετφ. α) προφέρω, εἰς τὸ μέσον φέρω τι, ἐντ. = ἀποκαλύπτω, consilia· β) -sententiam, ἀποφαίνομαι γνώμην· γ) -jura, ἐξηγοῦμαι τὰ δίκαια· δ) εἰς τὸ φῶς ἐκφέρω, obscura· ἐντ. = δηλῶ, λέγω, διηγοῦμαι, omnia πάντα.

prōmontōrĭum, ii, οὐ. (pro, mons)· 1) ἀκρώρεια· 2) ἀκρωτήριον, ἄκρα.

prō-mŏvĕo, mōvi, mōtum, 6'. 1) προκινῶ, προωθῶ, προάγω, saxa πέτρας· ἐντ. στρατ. τεχν. ὅρ. -castra ad Carthaginem, προκινῶ, προάγω τὸ στρατόπεδον εἰς τὴν Καρχηδόνα (= φέρω τὸ στρ. ἐνώπιον τῆς Κ.)· ὡσαύτ· -exercitum, aciem· -scalas, προκινῶ (= πλησιάζω) τὰς κλίμακας· 2) προάγω, αὐξάνω, moenia, imperium· 3) μετφ. α) προβιβάζω, προκόπτω, προχωρῶ, nihil· β) προάγω, προβιβάζω, ἐπαυξάνω, vim insitam· ἐντ. p. aliquem in aliquid, προάγω, προβιβάζω τινὰ εἴς τι (εἰς τιμάς)· γ) (κωμ.) ἀναβάλλομαι, nuptias τὸν γαμον· δ) **promōta**, ōrum, οὐ. πλ. = producta, ὃ ἴδε· 4) -pedem triclinio, προβαίνω τῷ ποδὶ ἔξω (=ἐξέρχομαι) τοῦ ἑστιατηρίου.

prompsi, πρκμ. τοῦ promo.

prompte, ἐπίρ. (-ius, -issime· 1) (π.) εὐχερῶς, ῥᾳδίως· 2) ἀμελλητί, ταχέως, ἐντ. = προθύμως, necem subeo· 3) ἀποκεκαλυμμένως, ἀνυποστόλως, ἀνειμένως, dico, loquor.

prompto, ā'. (promo), προχειρίζομαι (διαχειρίζομαι), thesauros.

1. promptus, a, um, (-ior, -issimus), (μετχ. τοῦ promo), κυρ. ἐξενηνεγμένος· ἐντ. 1) φανερός, προφανής, πρόδηλος, δῆλος: p. et apertus· 2) -α) ἐπὶ προσώπ., πρόχειρος εἴς τι, ἕτοιμος, πρόθυμος εἴς τι ἢ πρός τι: -ad vim, πρόθυμος πρὸς (πᾶσαν) βίαν, seditioni πρὸς στάσεις, ad bellum gerendum πρὸς πόλεμον· -manu, = fortis ἀνδρεῖος· -linguā, εὔγλωττος· -animi, συνετός· β) ἐπὶ πραγμ., πρόχειρος, ἕτοιμος, fides, auxilium· 3) εὔχερής, ῥᾴδιος, defensio, aditus.

2. promptus, us, ά. (promo), εὔχρ. μόνον ἡ ἐν. ἀφ. promptu, ἐν τῷ φανερῷ εἶναι· ἐντ = φανερόν, δῆλον εἶναι· ponere ἢ habere in p., ἐν τῷ φανερῷ τιθέναι ἢ ἔχειν τι, ἐντ. = δηλοῦν, δεικνύναι τι (formam, iram)· 2) in p. esse, habere, πρόχειρον, ἕτοιμον εἶναι, πρόχειρον ἔχειν τι· 3) in p. esse, εὐχερῆ, ῥᾴδιον εἶναι.

prōmulgātĭo, ōnis, θ. πρόθεσις, ἔκθεσις, μάλ. νόμου πρὸ τῆς κυρώσεως.

prō-mulgo, α'. (pro, vulgus?), προτίθημι, ἐκτίθημί τι, μάλ. ἐκτίθημι νόμον πρὸ τῆς κυρώσεως.

prōmulsis, ĭdis, θ. (pro, mulsum), τὸ πρόδειπνον, τ. ἔ. τὸ προεισαγόμενον τοῦ δείπνου ὄψον, ὅτε οἰνόμελι (mulsum) ἔπινον.

prōmus, i, ἀ. (promo), ὁ ἐπὶ τῆς ἀποθήκης, ὁ ταμίας (δοῦλος ἔχων τὸ ἔργον τοῦτο)· μετφ. = φύλαξ, p. ctori meo.

prō-nĕpos, ōtis, ἀ. ἀπέγγονος, υἱὸς ἐγγόνου.

prō-neptis, is, θ. ἡ ἀπέγγονος.

prōnoea, ae, θ. πρόνοια.

prō-nōmen, ĭnis, οὐ. ἀντωνυμία.

prōnōmĭnātĭo, ōnis, θ. γραμ. ὄρ. ἀντωνομασία.

prō-nŭba, ae, θ. ἡ παράνυμφος.

prōnuntĭātĭo, ōnis, θ. 1) ἡ κρίσις, ἡ ἀπόφασις (δικαστοῦ)· 2) ἀπαγγελία (ῥήτορος ἢ ὑποκριτοῦ)· 3) ἐν τῇ λογικῇ· ἡ πρότασις.

prōnuntĭātor, ōris, ἀ. διηγητής, ἀφηγητής, rerum gestarum.

prō-nuntĭo, α'. 1) προλέγω, ἀνακηρύττω, κηρύττω, victorum nomina τὰ τῶν νικητῶν ὀνόματα· ἐντ. α) -proelium, προλέγω (κηρύττω) μάχην· 2) προφέρω, ἀπαγγέλλω, multos versus· ἐντ. α) ὑποκρίνομαι· β) ἀποφαίνομαι, ἀπόφασιν ποιοῦμαι, de re περί τινος· 3) ἐπαγγέλλομαι, ὑπισχνοῦμαι, aliquid. 4) διηγοῦμαι, ἀφηγοῦμαί τι· 5) (μ.) (ἐπὶ συλλαβῆς) τόνον ἐπιτίθημι.

prō-nūrus, us, θ. (π.), γυνὴ ἐγγόνου.

prōnus, a, um, (-ior), [pro]· 1) πρανής, ἐντ. = προνεύων, προκύπτων, corpus, arbor· μάλ. ἐπὶ τοῦ προνεύοντος πρός τύψιν ἢ πρός λῆψίν τινος· Ἐντ. α) πρανής, κατωφερής, κατάντης, ἐπικλινής· β) -amnis, ποταμὸς καταφερόμενος· γ) ἐπικλινής, ἐπικεκλιμένος, κλίνων (πρός τι)· ἐντ. per pronum, κατὰ πρανοῦς· δ) (π.) ἐπὶ ἀστέρων· καταφερόμενος, κλίνων (πρὸς δύσιν)· ε) ἐπὶ χρόνου· καταφερόμενος, ταχέως παρερχόμενος, φεύγων· 2) μετφ. α) κλίνων, ῥέπων ἐπί τι, ad necem, in libidines· β) (π. καὶ μ.) εὔνους, εὐνοϊκός, alicui καὶ in aliquem· γ) εὐχερής, ῥᾴδιος· omnia virtuti p. ἅπαντα τῇ ἀρετῇ εὐχερῆ ἐστιν· id pronius ad fidem est, τοῦτο μᾶλλον πιθανόν ἐστιν.

prooemĭor, ἀποθ. α'. προοιμιάζομαι.

prooemĭum, ii, οὐ προοίμιον· (π.) = ἡ ἀρχή, r xae τῆς ἔριδος.

prōpāgātĭo, ōnis, θ. (propago)· 1) μόσχευσις, μεταφυτεία (παραφυάδος κλημάτων κ. τ. ὅμ.)· ἐντ. = διάδοσις, nominis· 2) - α) ἐπὶ τόπου· ἐπαύξησις, ἔκτασις· β) ἐπὶ χρόνου ἔκτασις, μηκυσμός.

prōpāgātor, ōris, ἀ. ὁ ἐπαυξάνων.

1. prōpāgo, ĭnis, θ. 1) μόσχευμα, ἀποφυάς, παραφυάς, μάλ. κλήματος· 2) (π.) μόσχος, κλάδος. ἐντ. = ἔκγονος, γένος, γόνος, τὰ τέκνα: -es virorum, ἡ κατὰ τὸ γένος διαδοχή.

2. prōpāgo, α'. 1) μοσχεύω, ἀποφυτεύω, μεταφυτεύω παραφυάδας, μάλ. κλημάτων· 2) μετφ γεννῶ, καταλείπω, prolem ἔκγονα· p. aliquid posteritati = παραδίδωμί τι τοῖς ἐπιγιγνομένοις· 2) ἐκτείνω, αὔξάνω τι, imperium· 3) ἐπὶ χρόνου· αὐξάνω, μηκύνω, εἰς μῆκος ἄγω, παρατείνω.

prō-pălam, ἐπίρ. 1) ἐν τῷ φανερῷ, πρὸ τῶν ὀμμάτων πάντων· 2) -fio, φανερὸς (τοῖς πᾶσι γνωστὸς) γίγνομαι.

prō-pătŭlus, a, um, ἀναπεπταμένος, ὑπαίθριος, locus· συχν. δὲ εὐχρ. ἐστὶ τὸ οὐδ. οὐσιαστικῶς, μετὰ τῆς in, οἷον in propatulo, α) ἐν ὑπαίθρῳ· in p. aedium, ἐν τῇ αὐλῇ· β) ἐν τῷ φανερῷ, ἐν τῷ κοινῷ.

prŏpe, (μετὰ συγκρ. propius καὶ ὑπερθ. proxime)· 1) πρόθ. μετ' αἰτ. ἐγγύς, πλησίον τινός, πρός τινε: α) ἐπὶ τόπου· -castra, ἐγγὺς τοῦ στρατοπέδου· -me, ἐγγὺς ἐμοῦ· β) ἐπὶ χρόνου· ἐγγύς τινος, περί τι: -lucem, ἅμα τῇ ἡμέρᾳ· -Galendas, περὶ τὰς Καλάνδας· γ) ἐπὶ ἄλλων σχέσεων· -metum, (τὸ πρᾶγμα) ἐγγὺς φόβου ἐστί· -secessionem, ἐγγὺς στάσεως· -2) ἐπίρ. α) ἐπὶ τόπου· ἐγγύς, ἐγγύθεν, πλησίον: -sum alicui, ἐγγύς τινός εἰμι· -ab Italia, ἐγγὺς τῆς Ἰταλίας· -a meis aedibus πλησίον τῆς ἐμῆς οἰκίας· -ad aliquem accedo, ἐγγύς τινος προσέρχομαι· β) ἐπὶ χρόνου· partus instat p., ὁ τοκετὸς ἐγγύς ἐστιν· γ) σχεδόν: - omnes σχεδὸν πάντες· ἐντ. p. est ut κτλ. = παρὰ μικρόν, παρ' ὀλίγον, παρ' οὐδὲν κτλ. p. erat ut pelleretur, παρὰ μικρὸν ἐτράπη (= ὀλίγου ἔλειψε νὰ τραπῇ)

prŏpĕ-dĭem, ἐπίρ. μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ἐν βραχεῖ, οὐκ εἰς μακράν, te videbo ὄψομαί σε.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

prō-pello, pŭli, pulsum, γ'. 1) προωθῶ, ἐλαύνω, navem remis τὴν ναῦν ταῖς κώπαις· (π.) -aliquem e scopulo, κατωθῶ· ἐντ. (π. καὶ μ.) προάγω, προτρέπω τινά εἴς τι, ad mortem· 2) ἀποθῶ, ἀποκρούω, εἰς φυγὴν τρέπω, hostes· ἐντ. = ἀποτρέπω, periculum.

prŏpĕ-mŏdum, ἐπίρ. σχεδόν, παρ' ὀλίγον.

prō-pendeo, pendi, pensum, ē'. (Ἰλ. καὶ **-do**, γ'.)· 1) προκρέμαμαι· ἐντ. = ῥοπὴν ἔχω, ῥέπω· 2) ῥέπω πρός τινα, πρόθυμος, εὔνους εἰμί τινι, alicui.

prōpense, ἐπίρ. (-ius), προθύμως.

prōpensĭo, ōnis, θ. προθυμία.

prōpensus, a, um, (-ior, -issimus), [propendeo], κυρ. προκρεμάμενος· 1) μετφ. α) ἐπιρρεπής, ῥέπων ἐπί τι, ad voluptates ἐπὶ τὰς ἡδονάς· β) (μ.) πρόθυμος, εὔνους τινί, alicui ἢ ad aliquem· 2) ῥοπὴν ἔχων, βαρύς, ἐμβριθής· 3) ἐγγὺς εἰμί τινος, ad veritatem τῆς ἀληθείας.

prŏpĕranter, ἐπίρ. (-ius), [μετχ. τοῦ propero], ἐπειγόντως, κατεσπευσμένως, ταχέως.

prōpĕrantĭa, ae, θ. καὶ **-ātĭo**, ōnis, θ. ἔπειξις, κατάσπευσις.

prŏpĕrātō, ἐπίρ. κατεσπευσμένως.

prŏpĕre, ἐπίρ. κατεσπευσμένως, ταχέως, σπουδῇ· **-sum**, σπεύδω.

prŏpĕro, α'. (properus)· 1) ἀμετ. ἐπείγομαι, σπεύδω, abire ἀπιέναι· properato opus est, ἀνάγκη ἐπείξεώς ἐστι· **-Romam** σπεύδω (ἐπανελθεῖν) εἰς Ῥώμην· μετφ. p. ad gloriam, συντόνως δόξαν διώκω· 2) μεταβ. (π. καὶ μ.) ἐπισπεύδω τι, ἐπείγομαί τι, ἐπιταχύνω τι, mortem, caedem, iter; **-opus**, συντόνως τὸ ἔργον διώκω· **-naves**, σπεύδων παρασκευάζω ναῦς.

Prŏpertĭus, ii, ὁ. Προπέρτιος, ὀνομαστὸς Ῥωμαῖος ἐλεγειακὸς ποιητής.

prŏpĕrus, a, um, ἐπειγόμενος, σπεύδων, agmen, homo· (Τάκ.) **-occasionis**, ὠφελούμενος τῆς εὐκαιρίας· **-clarescere**, ἐφιέμενος ὀνομαστὸς γενέσθαι.

prŏ-pēxus, a, um, (π.) εἰς τὰ πρόσω ἐκτενισμένος, ἐντ. = καθειμένος, barba πώγων.

prŏpĭnātĭo, ōnis, θ. (μ.) πρόποσις.

prŏ-pīno, (καὶ **prŏp.**), α'. 1) προπίνω τινί τι, alicui aliquid; **-salutem**, προπίνω τινὶ φιλοφρόνησιν· 2) δίδωμί τινι πιεῖν· ἐντ. μετφ. **-aliquem alicui deridendum**, παραδίδωμί τινά τινι πρὸς χλευασμόν.

prŏpinque, ἐπίρ. (-ius), πλησίον, ἐγγύς.

prŏpinquĭtas, ātis, θ. (propinquus)· 1) ἐγγύτης, hostium· 2) ἀγχιστεία, συγγένεια.

prŏpinquo, α'. (propinquus)· 1) πλησιάζω, ἐγγίζω, πλησίον ἢ ἐγγὺς εἰμί τινος, fluvio τοῦ ποταμοῦ, domui τῆς οἰκίας· καὶ dies **-at**, ἡ ἡμέρα ἐγγὺς ἐστιν· 2) (π. καὶ μ.) ἐπισπεύδω, ταχύνω, augurium τὴν προφητείαν.

prŏpinquus, a, um, (-ior, -issimus), [prope]· 1) ἐπὶ τόπου· πλησίον ἐγγὺς ὢν ἢ κείμενος, πλησιόχωρος, provincia· τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. in propinquo, ἐν τοῖς ἐγγύς, ἐν τοῖς πέριξ (τινός)· ex p. ἐγγύθεν (ἐκ τῶν πέριξ)· 2) ἐπὶ χρόνου· ἐγγὺς ὤν, οὐ μακρὰν ὤν, ἐπικείμενος, reditus, mors· 3) παραπλήσιος, παρόμοιός τινι, rei alicui· 4) ἀγχιστεύων, τῷ γένει προσήκων, συγγενής· συχν. οὐσ. **propinquus**, i, ὁ. καὶ **-a**, ae, θ. συγγενής, μάλ. ἐν τῷ πληθ. propinqui, ōrum, ὁ. πλ. οἱ ἀγχιστεῖς, οἱ συγγενεῖς (οἵ τε consanguinei καὶ οἱ affines).

prŏpĭor, οὐδ. **propĭus**, γεν. ōris, συγκρ. (prope)· 1) ἐπὶ τόπου· ἐγγύτερον ἢ πλησιαίτερόν (τινος) ὢν ἢ κείμενος ἢ τεταγμένος, ἐγγύτερος, πλησιαίτερος· 2) ἐπὶ χρόνου· α) ὕστερον γιγνόμενος, νεώτερος, tempora, epistola· β) μετφ. p. funeri, τοῦ θανάτου ἐγγυτέρω ὤν· 3) ἐγγύτερος, παραπλησιαίτερος, ὁμοιότερος, sceleri; propius vero = πιθανώτερον· 4) τῷ γένει ἐγγύτερος ὤν, ἐγγύτερον προσήκων τῷ γένει· 5) μετφ. α) **-amicus**, κυριώτερος (οἰκειότερος) φίλος· damnum p. medullis, βλάβη βαθέως λυποῦσα· β) μᾶλλον καταφερής, εὐκατάφορος, εὐεπίφορος πρός, irae πρὸς ὀργήν· aetas p. huic, ἡλικία μᾶλλον ἁρμόττουσα τούτῳ γ) ἐπιτηδειότερος: Λ. p. fuit supplemento, ἡ Λ. ἐπιτηδειοτέρα ἦν πρὸς καταγραφὴν στρατιωτῶν.

prŏpĭtĭo, α'. ἐξιλάσκομαι, Jovem.

prŏpĭtĭus, a, um, ἵλεως, εὐμενής, εὔνους, πρᾶος (μάλ. περὶ θεῶν), alicui· reddo aliquem p. ἵλεών τινα καθίστημι·

prŏpĭus, ἐπίρ. (καὶ πρόθ.), συγκρ. (prope)· ἐγγύτερον, ἐγγυτέρω, πλησιαίτερον, sto, accedo; p. a terra

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

sto. ἐγγυτέρω τῆς γῆς εἰμι· nihil p. factum est quam ut occideretur, παρ' οὐδὲν ἦλθεν ἀναιρεθῆναι (= ὀλίγον ἔλειψε ... συνεωθῇ).

prōpnigēum, i, οὐ. προπνιγεῖον, τὸ θερμὸν τοῦ λουτροῦ δωμάτιον.

Prōpoetĭdes, dum, αἱτ. das, θ. Προποιτίδες, Κύπριαι παρθένοι εἰς λίθον ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης μεταμορφωθεῖσαι.

prŏpōla, ae, ἁ. προπώλης, κάπηλος.

pro-pollŭo, γ'. (Τάκ.), λίαν μιαίνω.

pro-pōno, pōsŭi, pōsĭtum, γ'. 1) προτίθημι, ἐκτίθημί τι (μάλ. πρὸς θέαν)· ἐντ. ἐπὶ νόμου κ. τ. ὁμ. = προτίθ μι, ἐκφέρω (εἰς τὸν δῆμον)· 2) μετφ. α) ἐπὶ καλοῦ· προτίθημι, ὑπισχνοῦμαι, praemia· β) ἐπὶ κακοῦ· προτίθημι, ἀπειλῶ, mortem, θάνατον· γ) προφαίνω, παρέχω, ἐμποιῶ τιν! τι, spem, metum alicui· 3) προτίθημι, προτείνω, προβάλλω τι, quaestionem· ἐντ. p. mihi (animo)· α) προτίθεμαι, προαιροῦμαί τι· mihi p. facere ἢ ut faciam, προτίθεμαι ποιεῖν· β) προτίθεμαι, ὑποτίθεμαι· 4) ἐπὶ λόγου· προτίθημι, ἐκφέρω, λέγω, ἰσχυρίζομαί τι· 5) **propositus**, a, um, α) p. omnibus, ἅπασιν ἐκκείμενος (ἐκτεθειμένος)· β) ἐπικείμενος, ἀπειλητικός, p. periculum· 6) συλλογισμοῦ πρότασιν ποιῶ: quum proponimus, Κικέρ.

Prŏpondis, ĭdis, καὶ ĭdos, αἱτ. ĭdem κ. ĭda, θ. Προποντίς· ἐντ. **Prŏpontĭăcus**, a, um, τῆς Προποντίδος.

prō-porro, ἐπίρ. (Λουκρ.)· 1) πορρωτέρω, πόρρω· 2) παντελῶς.

prō-portĭo, ōnis, θ. ἀναλογία.

prōpŏsĭtĭo, ōnis, θ. (propono)· 1) παράστασις, ἔννοια· 2) θέσις, θέσις· 3) πρότασις συλλογισμοῦ· 4) (μ.) πρότασις.

prōpŏsĭtum, i, οὐ. (propono)· 1) πρόθεσις, προαίρεσις, σκοπός, βουλή, perago, exsequor· 2) ὑπόθεσις, θέμα, revertor ad p. 3) = πρότασις.

prōpositus, a, um, μετχ. propono.

pro-praetor, ōris, ἁ. (σπανιώτ., ἀντὶ pro praetore, ἴδε pro 2), ἀντιστράτηγος, ἔπαρχος (διοικῶν ἐπαρχίαν, πρότερον praetor ἐν Ῥώμῃ ὤν).

proprie, ἐπίρ. (proprius)· 1) ἰδίᾳ (ἀντίθ. promiscue κοινῇ)· 2) ἰδίᾳ, ἰδίως, χωρὶς (ἀντίθ. publice)· 3) κυρίως, κατ' ἐξοχήν, peritus· 4) κυρίως, κυριολεκτικῶς.

proprĭĕtas ātis, θ. (proprius)· 1) ἰδιότης, ἰδίωμα, rerum· 2) μετων. ἰδία κτῆσις, τὸ ἰδιόκτητον, τὸ κτῆμα· 6) (μ.) = κυριολεξία.

proprītim, ἐπίρ. (Λουκρ.), κυρίως.

prŏprĭus, a, um· 1) ἴδιος, οἰκεῖος· ἐντ. α) ἴδιος, ἀτομικός· β) -um ei fuit, ἴδιον, ἰδιότης (χαρακτηριστικόν) αὐτοῦ ἦν· 2) βέβαιος, μόνιμος.

propter, (ἐκ τοῦ prope ἀντὶ propiter)· 1) ἐπίρ. ἐγγύς, πλησίον· 2) πρόθ. μετ' αἰτ. α) ἐγγύς, πλησίον τινός, πρός τινι, παρά τι, διά τινος, ἕνεκά τινος, ἐπί τινι.

proptĕr-ĕā, ἐπίρ. διὰ τοῦτο, τούτου ἕνεκα· p. quod (διὰ τοῦτο, ὅτι) διότι· (κωμ.) πλεοναστ. id p., ergo p. = τούτου ἕνεκα.

prōpŭdĭōsus, a, um, ἀναιδής, μιαρός.

prōpŭdĭum, ii, οὐ. (pro, pudet)· 1) ἀναιδὴς ἄνθρωπος, αἶσχος· 2) ἀναίδεια, ἀναισχυντία.

prōpugnācŭlum, i, οὐ. (propugno)· 1) προμαχών, moenium, navium· -cŭla imperii = ὁ στόλος καὶ ὁ στρατός· ἐντ. = ἔρυμα, ὀχύρωμα, χαράκωμα· 2) μετφ. προβολή, προστασία, ὑπεράσπισις.

prōpugnātĭo, ōnis, θ. τὸ ὑπερμάχεσθαι, ἡ ὑπερμάχησις, ἡ ἄμυνα.

prōpugnātor, ōris, ἁ. 1) πρόμαχος, ὑπέρμαχος, μαχητής· 2) μετφ. ὑπέρμαχος, ὑπερασπιστής τινος.

prō-pugno, α'. 1) (ἔκ τινος τόπου) ἐξορμῶν μάχομαι: hostes ex silvis p. 2) προμάχομαι, ὑπερμάχομαι, μάχομαι ὑπέρ τινος, partu ὑπὲρ τῶν τέκνων· (μ.) p. munimenta, ὑπερασπίζω τὰ ὀχυρώματα.

prōpulsātĭo, ōnis, θ. (propulso), ἀπόκρουσις. periculi τοῦ κινδύνου.

prōpulsātor, ōris, ἁ. ὁ ἀποκρούων.

prōpulso, α'. ἀποκρούω, ἀπωθῶ, hostem· 2) ἀπαμύνω, ἀποτρέπω τι.

propulsus, a, um, μετχ. propello.

prŏpўlaeum, i, οὐ. προπύλαιον· μάλ. ἐν τῷ πληθ. τὰ προπύλαια τῆς τῶν Ἀθηνῶν Ἀκροπόλεως.

prō-quaestor, ōris, ἁ. (σπανιώτ. τύπος ἀντὶ pro quaestore, ἴδε pro 2), ἀντιταμίας, ὁ ἐν ἐπαρχίᾳ ταμίας, ὃς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πρότερον ἐν Ῥώμῃ τοιοῦτος ἐγένετο.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βερολίνου

prōra, ae, θ. 1) πρῷρα (ἀντίθ. puppis πρύμνη)· 2) (π.) = ἡ ναῦς.

prō-rēpo, repsi, reptum γ'. (π καὶ μ.)· 1) ἑρπω 2) μετφ. ἐκτείνομαι.

prōrēta, ae, ἀ. (Πλ), πρωρᾶτης, πρωρεύς.

prōreus, i, ἀ. (π.) = proreta.

prōrĭpĭo, rĭpŭi, reptum, γ'. (pro, rapio)· 1) ἀναρπάζω, ἐξαρπάζω, hominem· ἐντ. α) p. me, ἐκφέρομαι, ἐκθορῶ, ἐξορμῶ, ex curiā, portā· μετφ. libido p. se = δείκνυται· β) διατείνω, σπεύδω εἴς τι, in silvam· (π.) καὶ ἀπόλ. proripio· 2) μετ. -aliquem in caedem, ἁρπάζω, προάγω τινά εἰς θάνατον.

prōrĭto, α'. (συγγ. τῷ irrito), (μ.), ἐρεθίζω, ἐπάγομαί τινα.

prōrŏgātĭo, ōnis, θ. (prorogo)· 1) παράτασις, imperii τῆς ἀρχῆς· 2) ὑπέρθεσις, ἀναβολή, diei τῆς ἡμέρας.

prō rŏgo, α'. (κυρ. τὸν δῆμον ἐρωτῶ εἰ ἀναγκαία ἡ παράτασίς τινος, ἐντ.) 1) παρατείνω, μηκύνω, imperium τὴν ἀρχήν (τινος), provinciam τὴν διοίκησιν ἐπαρχίας· ἐντ. p. tempus, παρέλκω τὸν χρόνον· -vitam alicui, μηκύνω (διαφυλάττω) τὸν βίον τινός· β) ἀναβάλλομαι, diem τὴν ἡμέραν· 2) (μ.) μεταφυτεύω.

prorsum, ἐπίρ. (pro, versum)· 1) πρόσω· 2) εὐθύ, κατ' εὐθεῖαν· 3) μετφ. παντάπασι, παντελῶς.

prorsus, ἐπίρ. (pro, versus)· 1) (ἀρχ.) πρόσω, εἰς τοὔμπροσθεν· 2) εὐθύ, κατ' εὐθεῖαν· 3) μετφ. α) πάντως, παντελῶς, ὁλοσχερῶς, παντάπασιν· β) (Σαλλ.) ὅλως, ἁπλῶς, διὰ βραχέων.

prō-rumpo, rūpi, ruptum, γ'. 1) μεταβ. α) διαρρήγνυμι, pontem τὴν γέφυραν· β) Aetna p. nubem, ἐκριπτεῖ, ἐκβάλλει νεφέλην· p. me, ἐκθορῶ, ἐξορμῶ· 2) μεταβ. ἐξάττω, ἐκθέω, ἐκφέρομαι, ἐκχέομαι· ἐντ. α) εἰσβάλλω, ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω, in hostes; incendium p., ἡ πυρκαϊὰ ἐμπίπτει· β) μετφ. φέρομαι, ἐξοκέλλω, in bellum.

prō-rŭo, rŭi, rŭtum, γ'. 1) καταβάλλω, καταστρέφω, columnam, hostem· ἐντ. (κωμ.) p. me, ἐξορμῶ· 2) -α) ἐξάττω, ἐξορμῶ, ἐπιφέρομαι, in hostem· β) καταπίπτω.

prōruptus, a, um, (μετχ. τοῦ prorumpo), μεταφ. ἀκρατής, ἀκράτητος, audacia τόλμη.

prōsa, (ἀντὶ prorsa = proversa), ἐπίθ. εὔχρ. μόνον ἐν τῷ p. oratio (ἡ ἐνίοτε καὶ ἁπλῶς p.), ὁ πεζὸς λόγος.

prōsāpĭa, ae, θ. (ἀρχ.) τὸ γένος, ἡ γενεά· Junonis et Jovis p., ἔγγονος.

prōscēnĭum, ii, οὐ. προσκήνιον.

prō-scindo, scĭdi, scissum, γ'. (π. καὶ μ.)· 1) διασχίζω τι, ἐντ. = ἀροτριῶ, terram aratro; carina p. aequor = διασχίζει τὸ ὕδωρ, διαπλέει· 2) μετφ. διασύρω, λοιδορῶ τινα.

prō-scrībo, scripsi, scriptum, γ'. κυρ. προγράφω, ἐντ.)· 1) ἐγγράφως δηλῶ τι, τ'. ἔ. διὰ προγράμματος (ἐπὶ πίνακος κ. τ. ὁμ.)· φανερὸν ποιῶ τι, λέγω τι· ἐντ. p. (ἢ p. tabulam) me domum venditurum esse, ἐγγράφως δηλῶ, δημοσιεύω ὅτι τὴν οἰκίαν μέλλω πωλεῖν· 2) -domum, κηρύττω ὅτι πωλεῖται (ἢ μισθοῦται) ἡ οἰκία. Ἐντ. α) p. aliquem, προγράφω τινά, αἰ διὰ προγραφῆς ἀφαιροῦμαί τινα (δημεύω) τὴν οὐσίαν· β) (τὸ πρῶτον ἔνθα ὁ λόγος περὶ Σύλλα) = ἐπικηρύττω ἐπί τινι ἀργύριον καὶ δημεύω τὴν οὐσίαν αὐτοῦ.

proscriptĭo, ōnis, θ. (proscribo), προγραφή, α) = διὰ προγράμματος δήλωσις ἢ δημοσίευσις (ὅτι πωλεῖταί τι)· β) = ἐπικηρύξις τινος (= κήρυξις ἀποιβῆς διὰ τὸν φόνον τινός) καὶ τῆς οὐσίας δήμευσις.

proscriptus, a, um, μετχ. τοῦ proscribo.

prō-sĕco, sĕcŭi, sectum, α'. προτέμνω· -terram τὴν γῆν (ἀροτριῶν) αὐλακίζω· μάλ. p. exta, ἀποτέμνω τὰ εἰς θυσίαν μέρη τοῦ ἱερείου· ἐντ. **prosecta**, ōrum, οὐ. πλ. τὰ ἀποτετμημένα καὶ πρὸς θυσίαν ὡρισμένα σπλάγχνα τοῦ ἱερείου.

prosectus, a, um, μετχ. proseco.

prōsĕda, ae, θ. (Πλ.), πόρνη.

prōsēmĭno, α'. διασπείρω τι.

prō-sĕquor, cūtus (quūtus) sum, γ'. ἀποθ. 1) προπέμπω τινά, aliquem (συνηθ. ἐπὶ φίλων καὶ συγγενῶν ὁδοιπορούντων κ. τ. ὁμ.)· ἐντ. α) μετφ. μετ' αἰτ. καὶ ἀφαιρ. = περιέπω τινά τινι, τιμῶ τινά τινι: -aliquem donis, τιμῶ τινα δώροις· -aliquem benevolentiā, τιμῶ τινα εὐνοίᾳ, εὔνοιαν ἔχω τινί, beneficiis εὐεργεσίαν προσφέρω τινί, misericordiā ἐλεῶ τινα· -aliquem laudibus, ἐπαινῶ τινα· -oratione liberaliter, εὐμενῶς προσαγορεύω, cantu

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ᾄδω, ὑμνῶ, lacrimis θρηνῶ τινα· 6) συχν. p. exsequias, funus alicujus, προπέμπω τινὰ τελευτήσαντα, ἐπ' ἐκφορὰν ἀκολουθῶ τινι· 2) ἐχθρικῶς προπέμπω τινά, ἐντ. = κα αδιώκω τινά. ἐφέπομαί τινι, hostes· 3) (λόγω) διεξέρχομαί τι, διηγοῦμαί τι· 4) διώκω, μιμοῦμαί τι·

Prŏserpĭna, ae, θ. Περσεφόνη ἢ Περσεφόνη, ἡ Δήμητρος θυγάτηρ.

prō-serpo, γ'. ἑξέρπω.

prŏseucha, ae, θ. προσευχή.

prōsĭlĭo, sĭlŭi, (sĭlii), δ'. (pro, salio, προπηδῶ, ἐκπηδῶ, ex tabernaculo ἐκ τῆς σκηνῆς, ab sede ἀναπηδῶ ἐκ τῆς ἕδρας· ἐντ. = σπεύδω.

prō-sŏcer, ĕri, ἀ. προπένθερος.

prŏsōdĭa, ae, θ. (ἀρχ.) προσῳδία.

prŏsōpŏpoeĭa, ae, θ. προσωποποιΐα.

pro-specto, α'. 1) ἀμετ. ἀφορῶ, καθορῶ, e fenestris ἐκ τῶν θυρίδων· 2) μεταδ. α) καθορῶ, καταθεῶμαι, βλέπω τι, proelium, pontum· ἐντ. μετφ. ἐπὶ τόπου· = βλέπω πρός τι, τέτραμμαι, κεκλιμαι πρός τι, mare πρός τὴν θάλασσαν, septentrionem πρὸς ἄρκτον· β) ἀποβλέπω πρός τινα ἢ πρός τι, ἐντ. = προσδέχομαι, προσδοκῶ, περιμένω τι, auxilium βοήθειαν.

1. prospectus, a, um, μετχ. τοῦ prospicio.

2. prospectus, us, ά. (prospicio)· 1) ἄποψις, ὄψις, θέα, maris τῆς θαλάσσης· 2) (σπ.) = conspectus: sum in p. καθορῶμαι, καταφαίνομαι· in populi p., ἐν ὄψει τοῦ λαοῦ· ἐντ. 3) portus pulcherrimo p., λιμὴν κάλλιστος δεικνύμενος τοῖς θεωμένοις.

pros-pĕcŭlor, ἀποθ. α'. 1) ἀμετ. καθορῶ, ἐντ. = κατασκοπεύω· 2) μεταδ. καθορῶ τι, καταθεῶμαί τι, ἢ μᾶλ. = καραδοκῶ τι, adventum consulis.

prosper ἢ prospĕrus, ĕra, ĕrum, (-erior, -errimus), [pro, spero], ὄθεν κυρ. κατ' ἐλπίδα ἀποβαίνων, ἐντ. 1) εὐτυχής, εὐκτός, ποθεινός, αἴσιος· 2) ἀγαθός, καλός· ἐντ. p. fortuna, ἡ εὐτυχία· 3) δεξιός, ἐπιτήδειος πρός τι. frugum (πρὸς ὡρίμανσιν τοῦ σίτου)· 4) εὐμενής τινι· 5) ἡδύς: nihil p. praeter voluptatem· οὐσ. **prospera**, ōrum, τὰ εὐτυχήματα, αἱ εὐτυχίαι (ἀντίθ. adversa αἱ συμφοραί).

prospĕre, ἐπίρ. (-ius, -rime), ἐπίρ. κατ' ἐλπίδα, ἐντ. = εὐτυχῶς.

pro-spergo (spargo), rsi, rsum, γ'. ῥαίνω τί τινι, rem aqua.

prospĕrĭtas, ātis, θ. (prosper), εὐτυχία, vitae· -valetudinis, εὐεξία, καλὴ ὑγίεια.

prospĕro, α'. (prosper), εὐτυχὲς ποιῶ τι· ἐντ. = εὐτυχῆ ἔκβασιν παρέχω τινί, εὐτυχίαν δίδωμί τινι, alicui.

prospĭcientĭa, ae, θ. πρόνοια.

prospĭcĭo, spexi, spectum, γ'. (pro, specio)· 1) ἀμετ. α) προορῶ, καθορῶ (ἀντίθ. respicio, εἰς τοὐπίπω ὁρῶ)· -longe, multum, καθορῶ ἐπὶ πολύ, μακρὰν ὁρῶ· β) καθορῶ, παρατηρῶ, ab janua ἀπὸ τῆς θύρας· 2) μεταδ. α) προορῶ, καθορῶ τι, Italiam, campos· β) καθορῶ τι, βλέπω πρός τι, ad agros πρὸς τοὺς ἀγρούς. γ) προβλέπω τινά, aliquem· μετφ. δ) προορῶ, προβλέπω, exitum vitae· ἐντ. -senectutem, τὸ γῆρας προκύπτον ὁρῶ, πλησίον τῷ γήρᾳ εἰμί· -vitam τὸ ζῆν ὁρῶ, ζῶ· ε) προορῶ, προνοῶ, φροντίζω τινός, alicui; p. ne φροντίζω ὅπως μή· ς) παρίζω τινί τι, frumentum exercitui σῖτον τῷ στρατεύματι.

pro-sterno, strāvi, strātum, γ'. 1) καταστρώννυμι, στρώννυμί τι· ἐντ. καταστρώννυμι, καταβάλλω, καταρρίπτω τινά ἢ τι· -me ad pedes alicujus προσπίπτω τινί· -hostem, καταβάλλω τὸν ἐχθρόν· -aliquem telo, βέλει τινὰ ἀποκτείνω· 2) μετφ. α) καταλύω, διαφθείρω τι· β) -me, ταπεινῶ, καταισχύνω ἑμαυτόν· γ) -pudicitiam alicui, ἐκδίδωμι τὸ (ἐμὸν) σῶμα εἰς πορνείαν.

prostĭbŭlis, is, θ. = prostibulum.

prostĭbŭlum, i, οὐ. (Πλ. καὶ -bĭlis, is, θ.) ἡ προστάς, ἡ (ἐν τῷ φανερῷ πρὸς θέαν ἑστηκυῖα) πόρνη, χαμαιτύπη.

prostĭtŭo, stĭtŭi, stĭtūtum, γ'. (pro, statuo), προίστημί τινα = ἵστημί τινα (γυναῖκα) ἐν τῷ φανερῷ πρὸς πορνείαν, προαγωγεύω τινὰ (γυναῖκα)· μετφ. -famam, καταισχύνω τὴν φήμην.

pro-sto, stĭti, stātum, α'. ἀμετ. 1) προέστηκα, προέχω, ἐξέχω· 2) μάλ. α) (Πλ.) προέστηκα (πωλῶν)· β) πρόκειμαι (πρὸς πώλησιν), πωλοῦμαι· γ) ἐπὶ πόρνης· πωλῶ τὸ σῶμα εἰς ἡδονήν, πορνεύομαι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

prostrātus,a,um,μετχ. prosterno.
prostrāvi, πρκμ. τοῦ prosterno.
prō-sŭbĭgo, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), γ'. ὀρύττω, σκαριφῶμαι, terram τὴν γῆν.
prō-sum, prōfŭi, prodesse, συμφέρω, λυσιτελῶ τινι, ὠφελῶ τινα, alicui, ad virtutem; nihil p., οὐδαμῶς λυσιτελῶ· -est in commune, τῷ κοινῷ συμφέρει.
Prōtăgŏras, ae, ὁ. Πρωταγόρας, Ἕλλην σοφιστής· ἐντ. (μ.) **-rīon**, ii, τό. Πρωταγόρειον, ῥῆσις Πρωταγόρου.
prōtectum, i, οὐ. τὸ προστέγασμα.
prōtectus, a, um, (-ior), [μετχ. τοῦ protego], ἐστεγασμένος, κεκαλυμμένος· ἐντ. = ἀσφαλής.
prŏ-tĕgo, texi, tectum, γ'. στέγω, σκεπάζω, aliquem scuto τινα τῇ ἀσπίδι = ὑπερασπίζω τινά· -caput, καλύπτομαι τὴν κεφαλήν· μάλ. p. aedes, προστέγασμα προστίθημι τῇ οἰκίᾳ (ὅπως ταύτην ἀπὸ τοῦ χειμῶνος σκέπῃ)· 2) μετφ. α) σκέπω (προφυλάττω) ἀπό τινος, a vento· β) καλύπτω, ἀποκρύπτω, insidias risu τὰς ἐνέδρας γέλωτι.
prōtēlo α'. (pro, tel, συγγ. τῷ τηλε, ἐξ οὗ τηλεῖ), ἀπελαύνω, ἐξελαύνω τινά, Romanos.
prōtēlum, i, οὐ. 1) τὸ ἄμπρον (τοῦ ἀρότρου)· 2) συνέχεια· καὶ ἐπίρ. **protelo** = συνεχῶς.
prō-tendo, tendi, tentum (καὶ tensum), γ'. 1) προτείνω, ἀνατείνω, manus· 2 ἐκτείνω, παρατείνω, aciem ἐντ. **protentus**, ἐκτεταμένος, μακρός.
protĕnus, ἐπίρ. ἰδὲ protinus.
prō-tĕro, trīvi, trītum, γ'. 1) κατατρίβω, συντρίβω τι, frumentum τὸν σῖτον· (π.) aestas -it ver, τὸ θέρος ἀφανίζει τὸ ἔαρ· 2) μετφ. -aciem hostium ἢ hostes, καταβάλλω τοὺς πολεμίους· -aliquem, καταπατῶ, προπηλακίζω τινά.
prō-terrĕo, terrŭi, terrĭtum, β'. φυβῶ ἀπελαύνω τινά, aliquem.
prōterrĭtus,a,um,μετχ.proterreo.
prŏterve, ἐπίρ. (-ius), ἀσελγῶς, ἰταμῶς, θρασέως, ἀναιδῶς.
prŏtervĭtas, ātis, θ. ἀσέλγεια, ἰταμότης, θρασύτης, ἀναίδεια.
prŏtervus, a, um, (-ior, -issimus), [πιθαν. ἐκ τοῦ protero], ἐντ. = ὁ κατατρίβων πᾶν τὸ προστυχόν. 1) (π.) σφοδρός, λάβρος, ὁρμητικός, ventus· 2) ἀσελγής, λαμυρός, ἰταμός, ἀκόλαστος.
Prōtĕsĭlāus, i, ὁ. Πρωτεσίλαος· ἐντ. **-lāēus**, a, um, Πρωτεσιλάειος, τοῦ Πρωτεσιλάου, domus.
Prōteus, ei καὶ ĕos, αἰτ. μόνον ĕa, ὁ. Πρωτεύς, θαλάττιος θεός.
prŏthūme, ἐπίρ.(Πλ.), προθύμως.
prŏthūmĭa, ae, θ. (ἀρχ.), προθυμία.
prōtĭnam, ἐπίρ. (ἀρχ.) = protinus.
prōtĭnus, ἐπίρ. (pro, tenus· 1) πρόσω, εἰς τοὔμπροσθεν, pergo· 2) (π. καὶ μ.), ἑξῆς, ἐχομένως, συνεχῶς, συναφῶς· 3) συνεχῶς, ἀδιαλείπτως, ἀκαταπαύστως· 4) εὐθύς, αὐτίκα, παραχρῆμα· p. de via, εὐθὺς μετὰ τὴν πορείαν· ἐντ. p. ut (quam, quum, atque), εὐθὺς ἐπεί, ἢ = ἅμα, εὐθὺς (μετα μετχ.)· 5) (Λίβ.) συνάμα, ὁμοῦ.
Prōtŏgĕnes, is, ὁ. Πρωτογένης, Ἕλλην ζωγράφος.
pro-tello, [ἄνευ πρκμ. καὶ σ.), γ'. 1) προτείνω, ἐκτείνω, manum τὴν χεῖρα· 2) μετφ. α) μηκύνω,vitam· β) ἀναβάλλομαί τι, mortem.
prōtŏpraxĭa, ae θ. πρωτοπραξία.
protractus, μετχ. τοῦ ἑπομ.:
prō-trăho, trāxi, tractum, γ'. 1) προέλκω, ἐξέλκω, aliquem e tentorio τινὰ ἐκ τῆς σκηνῆς· 2) ἕλκω, ἀναγκάζω τινά, ad indicium· 3) -aliquid in lucem, in medium, ἐκφέρω τι εἰς τὸ φῶς, φέρω τι εἰς τὸ μέσον· 4) μετφ. α) ἀνακαλύπτω, φανερὸν ποιῶ, facinus· β) παρέλκω, παρατείνω, convivium· γ) protractus ad paupertatem, εἰς πενίαν περιπεσών.
protrītus, a, um, μετχ. τοῦ protero.
pro-trūdo, trūsi, trūsum, γ'. 1) προωθῶ, ἐξωθῶ τινα· 2) μετφ. ἀναβάλλομαι, comitia τὴν ἐκκλησίαν.
prō-turbo, α'. 1) ἀποσοβῶ, ἀπελαύνω, ἐκδιώκω, hostes· 2) (μ.) καταβάλλω, καταστρέφω, silvas.
pro-ut, σύνδ. (ἰδὲ pro), ὡς, καθάπερ.
provectus, a, um, μετχ. τοῦ proveho.
prō-vĕho, vexi, vectum, γ'. 1) προκομίζω, εἰς τὰ πρόσω κομίζω, aliquem τινά· navis -it saxa, ἡ ναῦς κομίζει πέτρας· συνηθ. δὲ ἐν τῷ παθητ. provectus equo, προελάσας· naves provectae a terra (ἀναχθεῖσαι) in altum·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐντ. 2) μετφ. προάγω τι: -aliquid in majus, εἰς μεῖζον προάγω τι, ἐπαυξάνω τι· -aliquem in honores, προάγω, προβιβάζω τινὰ εἰς τιμάς· μάλ. ἐν τῷ παθητ. a) eo audaciae provectus, εἰς τοῦτο τόλμης προελθών· aetate provectus, προβεβηκὼς τῇ ἡλικίᾳ· nox provecta erat, ἡ νὺξ προβεβηκυῖα ἦν· b) bellum provectum est longius, ὁ πόλεμος μακρότερον παρετάθη· γ) longius provehi, ῥᾳστώτερα προϊέναι τῷ λόγῳ· δ) -in maledicta, προάγομαι εἰς λοιδορίαν.

prō-vĕnĭo, vēni, ventum, 4'. 1) (ἀρχ. καὶ μ.) προέρχομαι, in scenam ἐπὶ τὴν σκηνήν ἐντ. a) ἐπὶ προϊόντων τῆς γῆς = φύομαι, γίγνομαι, καὶ (μ.) ἐπὶ ζώων = γεννῶμαι· b) = αὐξάνομαι, ἐπαυξάνομαι: frumentum angustius provenerat· b) προσπίπτειν, συμβαίνειν: ostentum p. alicui· 3) μετφ. a) id palam p., τοῦτο εἰς τὸ φανερὸν ἐκφέρεται (γνωστὸν γίγνεται)· b) προχωρῶ, χωρῶ, ἀποβαίνω, μάλ. = εὖ χωρῶ, καλῶς ἀποβαίνω, προκόπτω: recte provenisti, καλῶς σοι ἐχώρησε, καλῶς ἀπέβη σοι τὸ πρᾶγμα.

proventus, ūs, ἁ. (provenio)· 1) φορά, ἀποφορά, καρποί, πρόσοδος, μάλ. ἡ πλουσία πρόσοδος, τὰ προσιόντα· 2) φορά, πλῆθος, poetarum· 3) ἀπόβασις, ἔκβασις, μάλ. = ἡ καλὴ ἔκβασις.

prōverbĭum, ii, οὐ. (pro, verbum), παροιμία, τὸ λεγόμενον: est in proverbio, ἐν παροιμίᾳ ἐστίν· venio in proverbium, παροιμία γίγνομαι· proverbio, τὸ τῆς παροιμίας, τὸ λεγόμενον.

proversus, a, um, (μετχ. τοῦ ἀχρ. provertoi), εἰς τὸ πρόσω ἐστραμμένος.

prōvĭdens, ntis, (-ior, -issimus), [μετχ. τοῦ provideo], προνοητικός, πρόνους, προμηθής, φυλακτικός.

prōvĭdenter, ἐπίρ. προνοητικῶς.

prōvĭdentĭa, ae, θ. (provideo)· 1) πρόοψις, πρόβλεψις, πρόγνωσις· 2) πρόνοια, προμήθεια, φροντίς. 3) (μ.) πρόνοια, θεῖ τοῦ θεοῦ.

prō-vĭdĕo, vīdi, vīsum, 6'. 1) κυρ. a) ἀμετ. πρόορῶ, μακρὰν ὁρῶ, προκυ· b) μεταβ. πρόορῶ, μακρὰν ὁρῶ, navem ναῦν· καὶ (Ὁράτ.) = πρώτος ὁρῶ, aliquem ὅπως τοῦτον προσαγορεύσω)· 2) προορῶ, προβλέπω τι, morbum τὴν ὑσον· 3) προνοῶ, φυλάττομαί τι, προφυλάττομαί τι: -ut (ne) aliquid fiat, φυλάττομαι μή τι γένηται· 3) προορῶ, προνοῶ, προνοοῦμαι, προθυμοῦμαι, πρόνοιαν λαμβάνω, φροντίζω τινός, alicui ἢ saluti alicujus· ἐντ. = προνοῶ, πορίζω, frumentum exercitui σῖτον τῷ στρατεύματι.

prōvĭdus, a, um, (-entior, -entissimus), (provideo)· 1) προορατικός τινος, προορῶν τι: mens p. rerum futurarum· 2) προορατικός, προνοητικός, προμηθής, πρόνους, orator 3) προνοῶν τινος, φροντίζων τινός, utilitatum τοῦ ὠφελίμου· providum evenerat, τὸ ἐκ θείας προνοίας γενόμενον.

prōvĭncĭa, ae, θ. pro, vinco?)· 1) τὸ (ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πολεμικὸν) ἔργον, καθῆκον (ὃ ἄρχων τις περιεβάλλετο) ἐντ. = ἡ στρατηγία, ἡ στρατεία: huic Hernici p. evenit, οὗτος τῆς ἐπὶ τοὺς Ἑρνίκους στρατηγίας ἔτυχεν· partiri -as inter se, διανέμεσθαι πρὸς ἀλλήλους τὴν τῶν (διαφόρων) στρατευμάτων στρατηγίαν· ἐντ. a) p. urbana, τὰ ἐν τῇ πολιτείᾳ καθήκοντα· b) ἴδιον ἔργον, καθῆκον· 2) ἐπαρχία, τ. ἔ. δοριάλωτος χώρα ἔξω τῆς Ἰταλίας, ἣν Ῥωμαῖος ἔπαρχος διῴκει· p. consularis, praetoria, ἐπαρχία ὑπατική, στρατηγική (κατὰ τὴν ἀρχὴν ἣν ὁ ἔπαρχος ἐν Ῥώμῃ ἦρξεν, ὅτι ἡ τῆς ἐπαρχίας διοίκησις συνέχεια ἐκείνης ἐνομίζετο): aliquem -ae praeficio, ἐφίστημί τινα ἐπαρχίᾳ, ἀποδείκνυμί τινα ἔπαρχον· -am depono, τὴν ἐν ἐπαρχίᾳ ἀρχὴν ἀποτίθεμαι.

prōvincĭālis, e, (provincia 2) ἐπαρχιακός, τῆς ἐπαρχίας, ἐν ἐπαρχίᾳ: p. scientia, ἡ πρὸς διοίκησιν ἐπαρχίας ἐπιστήμη· οὐσ. **provincĭāles**, ium, ἁ. πλ. οἱ ἐπαρχιῶται.

prōvincĭātim, ἐπίρ. κατ' ἐπαρχίας.

prōvīsĭo, onis, θ. (provideo)· 1) πρόοψις, πρόγνωσις, animi τῆς ψυχῆς· 2) πρόνοια, προμήθεια, φροντίς· 3) προφύλαξις, vitiorum ἀπὸ τῶν κακιῶν.

1. prōvīso, ἐπίρ. (μ.), ἐκ προνοίας.

2. prōvīso, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), γ'. ἐπισκέπτομαι, hominem τὸν ἄνθρωπον.

prōvīsor, ōris, ἁ. (provideo), προνοητής, προβουλευόμενος.

1. prōvīsus a, um, μετχ. provideo.

prōvīsus, ūs, (Ἰάκ. δὲ μόνον ἐν τῇ ἐν. ἀφαιρ.), ἁ. (provideo)· 1) πρόοψις,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

πρόγνωσις· 2) πρόνοια, προμήθεια, ἐπιμέλεια, φροντίς· 3) πρόνοια, deum.

prōvŏcātĭo, ōnis, θ. (provoco· 1. (μ.) πρόκλησις (εἰς μάχην)· 2) ἔκκλησις, ἔφεσις (τῆς δίκης εἴς τινα), provocatione (καὶ de p.) certo = provoco 2.

prōvŏcātor, ōris, ἁ. 1) (Διδ.), ὁ προκαλούμενος (εἰς μάχην)· 2) εἶδος μονομάχων.

prōvŏcātus, a, um, μετοχ. τοῦ ἑπομένου·

prō-vŏco, ā'. 1) προκαλῶ, καλῶ, aliquem ad me· Ἐντ. μετφ. α) ἐκκαλοῦμαι, ἐξάγω, ἑλκύω, aliquid ab aliquo, sermones· β) προκαλοῦμαι, παρορμῶ τινὰ εἴς, aliquem ad hilaritatem· γ) ἐκκαλοῦμαί τι, αἴτιος γίγνομαί τινος, bella· 2) προκαλοῦμαί τινα, ad pugnam εἰς μάχην· -āmus Graecos elegiā, ἀμιλλώμεθα πρὸς τοὺς Ἕλληνας τῇ ἐλεγείᾳ· ἐντ. μετφ. -aliquem beneficiis, injuriā, ἀγωνίζομαι πρός τινα περὶ εὐποιΐας, περὶ ἀδικίας = πρῶτος εὖ ποιῶ, ἀδικῶ τινα· 3) ἀφίημι τὴν δίκην εἴς τινα· ἔφεσιν τῆς δίκης ποιοῦμαι, ad populum εἰς τὸν δῆμον.

prō-vŏlo, ā'. ἐξίπταμαι, ἀνίπταμαι· μετφ. ἐξάττω, ἐκθορῶ, ex castris.

prōvŏlūtus, a, um, μετχ. τοῦ ἑπομ.

pro-volvo, volvi, vŏlūtum, ĕ'. 1) προκυλινδῶ, lapides λίθους· -me ἢ provolvor ad pedes alicujus, προσπίπτω τινί· 2) μετφ. α) provolvor fortunis, ἀπόλλυμι τὴν οὐσίαν· β) provolvor (Τάκ.) = συγκαταβαίνω εἴς τι.

prō-vŏmo, ĕ'. (Λουκρ.), ἐξερεύγω τι.

prō-vulgo, ā'. Σουητ.) ἐκφέρω τι εἰς τὸ φανερόν, φανερὸν ποιῶ, rem.

proxĕnēta, ae, θ. προξενητής, μεσίτης.

proxĭme, πρόθ. καὶ ἐπίρ. ὑπερθ. τοῦ prope· 1) ἐπὶ τόπου· ἐγγύτατα, ἐγγυτάτω πλησιαίτατα· α) p. Carthaginem, ἐγγύτατα τῆς Καρχηδόνος· β) p. ab illa urbe, ἐγγύτατα ἐκείνης τῆς πόλεως· 2) ἐπὶ χρόνου· α) πρὸ ὀλίγου, πρώην, τελευταῖον δή· quem p. nominavi· β) μετ' ὀλίγον· 3) πλησιαίτατα, εὐθὺς μετά· p. deos· p. a Lacyde· 4) πλησιαίτατα, ὁμοιότατα· p. morem Romanum, ὁμοιότατα τῷ Ῥωμαϊκῷ ἤθει· p. atque ille, παραπλησιαίτατα ἐκείνῳ· ἐντ. = σαφέστατα, aliquid signo.

proxĭmĭtas, ātis, θ. (proximus), π. καὶ μ.· 1) ἐγγύτης· 2) μετφ. α) ἐγγύτης γένους, ἀγχιστεία· β) ὁμοιότης

proxĭmus, a, um (ὑπερθ. τοῦ propior)· 1) ἐπὶ τόπου· ἐγγύτατος, πλησιαίτατος, ἐγγύτατα ὤν· -a oppida, αἱ ἐγγύταται πόλεις· p. via, ἡ πλησιαιτάτη (βραχυτάτη) ὁδός· p. sum loco alicui καὶ locum aliquem, ἐγγύτατά τινός εἰμι· in proximo, ἐγγύτατα, πλησιαίτατα· 2) ἐπὶ χρόνου· α) ἐπὶ παρελθόντος· παρελθών, προτεραῖος, παρωχημένος, τελευταῖος, ὕστατος, νεώτατος· β) ἐπὶ μέλλοντος· ἐπιών, ὑστεραῖος, ἑπόμενος· p. nox, ἡ ἐπιοῦσα νύξ· 3) μετφ. α) ἐγγύτατα ὤν φιλίᾳ, γένει, ἡλικίᾳ, τιμῇ κτλ. p. cognatione, γένει ἐγγυτάτω τινός ὤν, συγγενής, ἀγχιστεύς οὐσ. proximi = οἱ ἐγγύτατα προσήκοντες τῷ γένει, οἱ ἀγχιστεῖς· β) -alicui, παραπλησιαίτατος, ὁμοιότατός τινι· γ) πρόχειρος.

prūdens, ntis, (-ior, -issimus), [ἀντὶ providens], προορῶν, προϊδών, ἐντ. α) προειδώς, εἰδώς, π. illud feci; sciens et prudens, εὖ εἰδώς· β) φρόνιμος συνετός, homo, orator· γ) φρόνιμος περί τι, σοφός, in respondendo· δ) ἔμπειρος, ἐπιστήμων τινός, εἰδώς τι.

prūdenter, ἐπίρ. (-ius, -issime), [prudens]· φρονίμως, συνετῶς, σοφῶς, ἐπιστημόνως.

prūdentĭa, ae, θ. (prudens)· 1) πρόοψις, πρόγνωσις, futurorum· 2) φρόνησις, σύνεσις· 3) ἐμπειρία, ἐπιστήμη, juris civilis.

pruīna, ae, θ. πάχνη· (π.) α) = χιών· β) = χειμών.

pruīnōsus, a, um, (pruina), παχνώδης, πλήρης πάχνης.

prūna, ae, θ. καιόμενος ἄνθραξ,

prūnĭcĭus, a, um, (prunus), (π.), κοκκυμηλίνος.

prūnum, i, οὐ. προῦνον, κοκκύμηλον.

prūnus, i, θ. προῦνος, κοκκυμηλέα.

prūrīgo, ĭnis, θ. καὶ **prūrītus**, us, ἁ. (prurio), κνησμός· μετφ. = ψώρα.

prūrĭo, ĭ'. κνήθομαι, κνίζομαι· ἐντ. μετφ. κνησμὸν ἔχω = σφόδρα ὀρέγομαί τινος.

Prūsa, ae, θ. ἢ **Prūsĭas**, ădis, θ. Προῦσα, πόλις Βιθυνίας· ἐντ. **Prūsenses**, ium, ἀ. πλ. οἱ Προυσαεῖς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Prūsĭas, ae, ἀ. Προυσίας, βασιλεὺς Βιθυνίας.

prȳtănēum, i, οὐ. πρυτανεῖον, οἰκοδόμημα ἐν ᾧ οἱ πρυτάνεις ἐσιτοῦντο.

prȳtănis, is, ἡ **-nes**, is, ἀ. πρύτανις, τῶν ἀνωτάτων ἀρχόντων τις ἐν πολλαῖς Ἑλληνικαῖς πόλεσιν.

psallo, γ'. ψάλλω, μάλ. κιθαρίζω.

psaltērĭum, ii, οὐ. ψαλτήριον, ἔγχορδον ὄργανον.

psaltes, ae, ἀ. ψάλτης, κιθαριστής.

psaltrĭa, ae, θ. ψάλτρια, κιθαρίστρια.

Psĕcas, ădis, θ. Ψεκάς, α) ὄνομα δούλης, τῆς ψεκαζούσης μύροις τὴν δέσποιναν· β) ὄνομα Νύμφης.

psephisma, ătis, οὐ. ψήφισμα.

Pseudo-cătо, ōnis, ἀ. Ψευδοκάτων.

Pseudo dămassĭppus, i, ἀ. Ψευδοδαμασίππος.

Pseudŏlus, i, ἀ. Ψευδολόγος, ὄνομα κωμῳδίας τοῦ Πλαύτου.

pseudŏmĕnos, i, ἀ. ἐν τῇ λογικῇ· ψευδόμενος, ὁ ψευδὴς συλλογισμός.

Pseudo-philĭppus, i, ἀ. Ψευδοφίλιππος

pseudothўrum, i, οὐ. ψευδόθυρον, ἡ κρυφία ὀπισθία (κηπαία) θύρα· παροιμ. per ps., διὰ τοῦ ψευδοθύρου = κρυφίως.

Psōphis, ĭdis, θ. Ψωφίς, πόλις Πελοποννήσου.

psychŏmantĭum, ii, οὐ. ψυχομαντεῖον.

Psylli, ōrum, ἀ. πλ. Ψύλλοι, ἔθνος τῆς ἀρκτῴας Ἀφρικῆς.

psўthĭus, a, um, ψύθιος, ὄνομα ἑλληνικῆς ἀμπέλου.

pte, μόρ. προσαρτώμενον τῇ ἐν. ἀφαιρ. τῶν κτητ. ἀντων. (σπαν. δὲ τῶν προσωπ.), τοι: meopte ingenio, τῷ ἐμῷ τοι (=τῷ ἰδίῳ ἐμαυτοῦ) πνεύματι, suapte manu, τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ χειρί.

Ptĕlĕum, ii, οὐ. Πτελεόν, πόλις Θεσσαλίας.

ptisăna, ae, θ. πτισάνη, κριθῆς ἀφλοίου χυμός.

ptĭsănārĭum, ii, οὐ. πτισανορρύφημα.

Ptŏlĕmaeus, i, ἀ. Πτολεμαῖος, ὄνομα βασιλέων τῆς Αἰγύπτου· ἐντ. 1) **-maeus** ἢ **-māĕus**, a, um, Πτολεμαϊκός· 2) **-māis**, ĭdis, θ. Πτολεμαΐς, ὄνομα πόλεων Αἰγύπτου καὶ Φοινίκης

pūbens, ntis, (π.), herba, χλόη ἁδρά, ἀκμαία.

pūbertas, ātis, θ. (puber)· 1) ἥβη ἐφηβεία· 2) τὸ ἐφήβαιον (τὸ περὶ τὰ αἰδοῖα πρῶτον τρίχωμα)· 3) (Τάκ.) ἡ ἀκμή, ἡ ῥώμη, τὸ ἀνδρεῖον· 4) (μ.) = pubes 3.

pūber ἢ **pūbes**, ĕris, ἡβῶν, ἔφηβος· οὐσ. pubĕres, ἀ. οἱ ἡβῶντες, οἱ ἔφηβοι (ἀντίθ. impuberes)· ἐπὶ φυτῶν· = μαλακῷ τριχώματι κεκαλυμμένος.

pūbes, is, θ. 1) (μ.) ἥβη, ἐφήβαιον (αἱ περὶ τὰ αἰδοῖα πρῶται τρίχες). 2) τὰ αἰδοῖα· 3) = ἡ ἔφηβος νεολαία, οἱ ἔφηβοι οἱ νέοι· ἐντ. (π.) = ἄνδρες, λαός.

pūbesco, (ἄνευ πρκμ. καὶ σ.), γ'. (puber)· 1) ἡβάσκω, ἐφηβῶ, ἔφηβος γίγνομαι, ἀνδροῦμαι· ἐντ. = αὐξάνομαι, ἀδροῦμαι, ἀδρύνομαι· 2) (π. καὶ μ.) γνοάζω, ἥβην φύω, καὶ ἐντ. = καλύπτομαί τινι: prata -unt flore.

publĭcānus, i, ἀ. δημοσιώνης, τελώνης, τ. ἔ. γενικὸς ὠνητὴς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τῶν Ῥωμαϊκῶν προσόδων· muliercula -āna, σύζυγος τελώνου·

publĭcātĭo, ōnis, θ. δήμευσις.

publĭce, ἐπίρ. (publicus)· 1) δημοσίᾳ, ἐν τῷ ὀνόματι τῆς πόλεως: **-interfectus**, δημοσίᾳ (=κελεύσει τῆς πόλεως) ἀναιρεθείς· **-efferor, alor**, δημοσίᾳ, ἐκ τοῦ δημοσίου (=δημοσίοις ἀναλώμασι) ἐκφέρομαι, τρέφομαι· **-scribo, litteras mitto**, δημοσίᾳ (=τοῖς ἄρχουσι) γράφω, ἐπιστέλλω· p. polliceor, δημοσίᾳ (=ἐν τῷ ὀνόματι τῆς πόλεως) ὑπισχνοῦμαι· **-laus est**, δημοσίᾳ (=παρὰ πάντων) ἐπαινεῖται· 2) δημοσίᾳ, κοινῇ, ἅπαντες· 3) (μ.) δημοσίᾳ, ἐν τῷ δημοσίῳ, ἐν τῷ φανερῷ.

Publĭcius, a, um, Ποπλίκιος· ἐντ. **-ānus**, a, um, Ποπλικιανός.

publĭcītus, ἐπίρ. (ἀρχ.) δημοσίᾳ, ἐκ τοῦ δημοσίου, ἀπὸ κοινοῦ.

publĭco, α'. (publicus)· 1) δημοσιῶ τι, δημόσιόν ἢ κοινὸν ποιῶ τι, παρέχω τι εἰς κοινὴν χρῆσιν, bibliothecas τὰς βιβλιοθήκας· 2) δημοσιῶ τι, ἐξαγγέλλω τι εἰς τὸ δημόσιον, δηλῶ τι εἰς τὸ κοινόν· 3) δημόσιον ποιῶ τι, δημεύω, bona τὴν οὐσίαν· ἐντ. **-orationem**, δημοσιεύω λόγον.

publĭcus, a, um, 1) δημόσιος, κοινός (ἀντίθ. privatus ἴδιος): **-ager**, ἡ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροια

δημοσία γώρα, αἱ κοιναὶ τῆς πόλεως ἀγροί· pecunia p., αἱ δημόσιοι πρόσοδοι· -ae litterae, τὰ δημόσια γράμματα· -a sacrificia, δημοτελεῖς θυσίαι· sollicitudo p., ἡ ὑπὲρ τῆς πόλεως φροντίς· funus p., δημοτελὴς κηδεία· res p. ἰδὲ respublica, ἐντ. οὐσ. **pub.lĭcum**, i, οὐ. α) τὸ δημόσιον, τὸ κοινόν: incurro in p. Campanum· β) τὸ δημόσιον, τὰ δημόσια χρήματα: refero, redigo in p. εἰσφέρω εἰς τὸ κοινόν, εἰς τὸ ταμεῖον τῆς πόλεως (ἐνίοτε δὲ = δημεύω)· de publico, ἐκ τοῦ δημοσίου, δημοσίοις ἀναλώμασι· teneor publico, τῷ δημοσίῳ ταμείῳ χρήματα ὀφείλω· γ) ὡς τὰ πολλὰ ἐν τῷ πληθ. p u b l i c a = vectigalia p., αἱ δημόσιοι πρόσοδοι, τὰ τέλη: conduco publica, τὰ τέλη μισθοῦμαι· δ) consulo in publicum, βουλεύομαι περὶ τοῦ κοινοῦ, περὶ τῆς πόλεως· ε) = τὸ δημόσιον ἔργον: dum in eo p. eram· ς) τὸ δημόσιον, τὸ φανερόν: prodeo in p., ἐξέρχομαι εἰς τὸ φανερόν· sum in p., ἐν τῷ φανερῷ εἰμι· legem propono in p., δημοσίᾳ προτίθημι νόμον· 2) δημόσιος, (τοῖς πᾶσι) κοινός, γενικός, pavor· 3) (π.) = κοινός, γυδαῖος, εὐτελής.

pūdendus, pūdens, pūdenter, ἰδὲ pudet.

pūdet, duit καὶ dĭtum est, **ē΄**. 1) ἀ π ρ ό σ. (μετ' αἰτ. προσώπ. καὶ γεν. τοῦ πάθους), p. me (illum, homines) sceleris, αἰσχύνομαι (ἐκεῖνος αἰσχύνεται, οἱ ἄνθρ. αἰσχύνονται) ἐπὶ τῷ ἐγκλήματι· p. te hoc facere, αἰσχύνει τοῦτο ποιεῖν (ἐξ αἰσχύνης οὐ ποιεῖς)· (μ.) p. dictu, αἰσχύνομαι λέγων· (ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν. προσώπου) p. deorum, αἰσχύνομαι τοὺς θεούς· 2) ἕ τ ε ρ ο ι τ ύ π ο ι τ ο ῦ p u d e t, α) (ἀρχ.) pudeo, αἰσχύνομαι, ἐρυθριῶ· β) (ἀρχ.) haec te pudent, αἰσχύνει ἐπὶ τούτοις· γ) γερούνδ. pudendo, τῷ αἰσχύνεσθαι· δ) γερουνδῖϊ. **pudendus**, a, um, αἰσχρός, ἐπονειδιστος· ε) μετχ. **pūdens**, ntis, ἐπίθετ. (-ior, -issimus), αἰσχυντηλός, αἰδήμων, σώφρων. vir, femina ἐντ. ἐπίρ. **pūdenter**, αἰσχυντηλῶς, αἰδημόνως.

pūdĭbundus, a, um, (pudet) (π. καὶ μ.) αἰσχυντηλός, αἰδήμων.

pūdīce, ἐπίρ. (pudicus), αἰσχυντηλῶς, αἰδημόνως, ἁγνῶς.

pūdīcĭtĭa, ae, θ. (pudicus), αἰδημοσύνη, αἰ ὡς, ἁγνεία.

pūdīcus, a. um, (-ior, -issimus), [pudet], αἰσχυντηλός, αἰδούμενος, αἰδήμων, ἁγνός, femina, vir, mores.

pŭdor, ōris, ἀ. (pudet)· 1) αἰσχύνη, αἰδώς: -paupertatis, ἡ ἐπὶ τῇ πενίᾳ αἰσχύνη· -est referre αἰσχύνομαι ἀναφέρειν· pudore, δι' αἰσχύνην· ἐντ. 2) αἰδώς, φιλοτιμία, φιλοδοξία, μάλ. ἐπὶ στρατ. = αἰδώς, αἰσχύνη, τιμή· 3) = αἰσχύνη, ὄνειδος: hoc tibi pudori est, τοῦτο ὄνειδός σοι φέρει· 4) (π.) αἰδημοσύνη, ἁγνεία· 5) (Βεργ.) προσωπ. = ἡ Αἰδώς, θεά.

puella, ae, θ. (puer)· 1) κοράσιον· μάλ. α) = ἡ ἐρωμένη· β) = κόρη, θυγάτηρ· γ) = νέα γυνή (περὶ Πηνελόπης κτλ.).

puellāris, e, (puella), κορασιώδης, τῆς κόρης, aetas, animus.

puellārĭter, ἐπίρ. κορασιωδῶς.

puellŭla, ae, θ. (ὑποκ. τοῦ puella), κοράσιον, παιδίσκη.

puellus, i, ἀ. (ὑποκ. τοῦ puer), παιδίον, παιδάριον.

puer, ĕri, ἀ. (Δακων. πόϊρ = παῖς)· ὁ, ἡ παῖς· συγκ. ἐν τῷ πληθ. pueri = παῖδες (ἐν γένει, πρβλ. liberi)· 2) ὁ παῖς, (παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις μέχρι τοῦ 17 ἐτους· ἐντ. καὶ περὶ πρεσβυτέρου = νέος, νεανίας): a puero ἢ (μάλ. ἐπὶ πλειόνων) a pueris, ἐκ παιδὸς, ἐκ παίδων· Ἐντ. α) (π.) υἱός: p. alicujus· β) παῖς, δοῦλος (μάλ. νέος, πρβλ. mancipium): pueri regii, οἱ περὶ τὸν βασιλέα παῖδες (δοῦλοι)· γ) (π.) = ἄγαμος.

puĕrasco, (ἄνευ προκ. καὶ σ.), **γ΄**. (puer), παῖς γίγνομαι (= εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν εἰσέρχομαι).

puĕrīlis, e, (-ior, -issimus), [puer]· 1) παιδικός, τοῦ παιδός, τῶν παίδων, aetas, delectatio· 2) παιδαριώδης, consilium βουλή.

puĕrīlĭtas, ātis, θ. (puerilis)· 1) παιδικὴ ἡλικία· 2) τὸ παιδαριῶδες.

puĕrīlĭter, ἐπίρ. (puerilis)· 1) παιδικῶς· 2) παιδαριωδῶς.

puĕrĭtĭa, (συγκ. **puertia**), ae, θ. (puer), ἡ παιδικὴ ἡλικία: a pueritia, ἀπὸ παιδός, ἐκ παίδων.

puerpĕra, ae, θ. (puer, pario), ἡ νεοτόκος, ἡ λεχώ.

puerpĕrĭum, ii, οὐ. (puer, pario) 1) λοχεία, τόκος· 2) λόχευμα, τέκνον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

puĕrŭlus, i, ἀ. παιδάριον.

pŭgil, ĭlis, (συγγ. τῷ pugnus πυγμή), πύκτης, πυγμάχος.

pūgĭlātĭo, ōnis, θ. πυγμαχία.

pūgĭlātōrĭus, a, um, = pugillaris.

pūgĭlātus, ūs ἀ. = pugilatio.

pŭgĭlĭce, ἐπίρ. (Πλ.) πυκτικῶς.

pŭgillāris, e, (pugillus)· 1) χειροπληθής· οὐσ. **pugillāres**, ium, ἀ. πλ. (ὑπον. libelli ἢ codicilli), αἱ δέλτοι, τὸ πιττάκιον, ἡ πινακίς (πρὸς γραφήν).

pŭgillus, i, ἀ. (ὑποκ. τοῦ pugnus πυγμή), ὀράξ, ὄραγμα (κοιν. φούχτα).

pūgĭo, ōnis, ἀ. ξιφίδιον, ἐγχειρίδιον (τοῦ πολεμιστοῦ, ἡ ἐξ sica τοῦ δολοφόνου).

pŭgiuncŭlus, i, ἀ. (ὑποκ. τοῦ pugio), μικρὸν ἐγχειρίδιον. Κικ. or. 25.

pugna, ae, θ. (συγγ. τῷ pugnus, πυγμή)· 1) ἀψιμαχία χειρῶν, πυγμαχία· ἐντ. = συμπλοκή, μάχη· μάλ. ἡ ἐκ παρατάξεως μάχη: -equestris, ἱππομαχία, navalis ναυμαχία· μετφ. ἔρις, λογομαχία· 2) = acies, τάξις, παράταξις: -media, τὸ μέσον τῆς παρατάξεως.

pugnācĭtas, ātis, θ. τὸ φιλόμαχον.

pugnācĭter, ἐπίρ. (-ius, -issime), μαχητικῶς, τ. ἔ. ἰσχυρογνωμόνως, δυστραπέλως, ἐπιμόνως.

pugnācŭlum, i, οὐ. προμαχών.

pugnātor, ōris, ἀ. μαχητής.

pugnātōrĭus, a, um, μαχητικός.

pugnax, ācis, (-ior, -issimus)· 1) φιλόμαχος, μαχητικός, μάχιμος. gens· 2) ἀψιθυμητικός, ἐριστικός, oratio· 3) δυσπράπελος, ἰσχυρογνώμων, ἐπίμονος· 4) (π.) ἐναντιούμενος, ἀνθιστάμενος.

pugnĕus, a, um, (Πλ.), τῆς πυγμῆς.

pugno, ā΄. (pugna)· 1) μάχομαι, cum aliquo ἢ contra aliquem πρός τινα, pro patriā ὑπὲρ πατρίδος· ἐντ. = λόγοις μάχομαι, λογομαχῶ, ἐρίζω, cum Peripateticis· -pugnam acrem, μάχομαι μάχην σφοδράν· 2) μάχομαι, ἐναντιοῦμαι, ἀνθίσταμαί τινι· 3) διατείνομαι, πειρῶμαι, πονῶ, μοχθῶ, aliquid τυχεῖν τινος· (π.) καὶ p. facere aliquid, πειρῶμαι ποιεῖν τι.

pugnus, i, ἀ. πυγμή, γρόνθος.

pulchellus, a, um, (ὑποκ. τοῦ pulcher), πάνυ καλός (τὴν ὄψιν), πάνυ εὐειδής.

pulcher, chra, chrum, καὶ **pulcer**, cra, crum (-ior, -rimus)· 1) καλός (τὴν ὄψιν), εὐειδής, εὐπρεπής, homo, ἄνθρωπος· ἐπὶ ποταμ. = εὔρους· 2) καλός, εὐτυχής, dies· 3) καλός, ἔνδοξος, mors θάνατος· 4) καλός, ἀνδρεῖος, Hercules· 5) καλός, ἐξαίρετος, exemplum; nihil virtute pulchrius, οὐδὲν τῆς ἀρετῆς ἄμεινον.

pulchre ἢ **pulcre**, ἐπίρ. (-ius, -rime), καλῶς, εὐπρεπῶς· μάλ. = καλῶς, εὖ, θαυμασίως· p. est mihi, εὖ ἔχω· ἐντ. pulchre! καλῶς, θαυμασίως, εὖ γε!

pulchrĭtūdo, ĭnis, θ. κάλλος, καλλονή (ἰδὲ pulcher).

pūlēĭum, i, οὐ. γλήχων (εἶδος εὐώδους φυτοῦ)· -sermonis, ἡ τοῦ λόγου χάρις.

pūlex, ĭcis, ἀ. ψύλλα, ψύλλος.

pullārĭus, ii, ἀ. ὀρνιθοφύλαξ.

pullātus, a, um, (pullus 2.)· 1) φαιοχίτων, μελανείμων (ἕνεκα πένθους)· 2) ῥυπαρῶς ἐνδεδυμένος· ἐντ. οὐσ. πληθ. = οἱ ἐκ τοῦ ὄχλου.

pullŭlo, ā΄. (pullus 1.), βλαστάνω, ἐκβλαστάνω, ἀναβλαστάνω· μετφ. luxuria -at, = ἡ τρυφὴ ἐκνικᾷ.

1. pullus, i, ἀ. 1) νεογνόν ζῴου· -equinus, πῶλος· 2) νεοσσός, μάλ. νεοσσὸς ἀλεκτορίδος, τὸ ὀρνίθιον (κοιν. πουλλί)· 3) μετφ. α) ὑποκοριστ. ἐπὶ υἱοῦ· νεόσσιον· β) p. milvinus, ὁ ἅρπαξ.

2. pullus, a, um, πέλλος, ὀρφνινος, ὑπομέλας, φαιός· μάλ. pulla vestis, pulla toga, ἡ φαιὰ ἐσθής, τὸ φαιὸν ἱμάτιον (τῶν πενθούντων καὶ τοῦ ὄχλου)· ἐντ. οὐσ. **pullum**, i, οὐ. = vestis pulla. τὸ οὐδ. pullum οὐσ. ('Οθών. Μ. 11, 48) = φαιόν, μέλαν χρῶμα.

pulmentārĭum, ii, οὐ. (pulmentum), προσφάγιον, ὄψον, ἤδυσμα.

pulmentum, i, οὐ. (pulpa)· 1) ὄψον, πᾶν τὸ ἐπεσθιόμενον ἄρτῳ· 2) ὄψον, ἔδεσμα.

pulmo, ōnis, ἀ. πλεύμων, πνεύμων

pulmōnĕus, a, um, (pulmo)· 1) πνευμονικός, τοῦ πνεύμονος· 2) πνευμονιώδης, μαλακὸς ὡς πνεύμων.

pulpa, ae, θ. (ἀρχ. καὶ μ.), σάρξ, τὸ σαρκῶδες τοῦ σώματος.

pulpāmentum, i, τὸ ἐκ σαρκὸς (pulpa) παρεσκευασμένον = τὸ ὄψον.

pulpĭtum, i, οὐ. σανιδωτὸν βῆμα ἀνάβαθρον, μάλ. (ἐν θεάτρῳ) = λογεῖον

puls, tis, θ. πόλτος.

pulsātĭo, ōnis, θ. (pulso), κροῦσις p. -ostii, θυροκοπία.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

pulso, ā'. (pello)· 1) κρούω, κόπτω, ostium τὴν θύραν· 2) κρούω, τύπτω, terram· 3) κρούω, ὠθῶ, nubem τὸ νέφος· 4) τύπτω, παίω, hominem· 5) κρούω, πλήττω, chordas τὰς χορδάς· 6) μετφ. α) πλήττω, ταράττω, animum τὴν ψυχήν, pectus τὴν καρδίαν· β) ταράττω, ἐνοχλῶ, aliquem· γ) ἀποκρούομαι, ἀπωθῶ, pericula τοὺς κινδύνους· δ) (π.) -sidera, πλήττω τοὺς ἀστέρας = μέχρις ἀστέρων αἴρομαι.

1. pulsus, a, um, μετγ. τοῦ pello.

2. pulsus, ūs, ἀ. (pello), κροῦσις, pedum τῶν ποδῶν (ποδοκρουσία)· -remorum, ἡ κωπηλασία· -lyrae ἡ κροῦσις τῆς λύρας· μετφ. α) ὠθισμός, παρόρμησις, p. externus· β) ἐντύπωσις: pulsu imaginum· γ) -brumalis, ἡ χειμερινὴ τροπή.

pultātĭo, ōnis, θ. (Πλ.) θυροκοπία.

pultĭphăgōnĭdes, ae, ἀ. καὶ **pultiphăgus**, i, ἀ. (pulps, φάγω) = πολτοφάγος, σκωπτ. = ὁ Ῥωμαῖος,

pulto, ā'. (ἀρχ.) = pulso.

pulvĕrĕus, a, um, (pulvis)· 1) τῆς κόνεως, τοῦ κονιορτοῦ· -a nubes, νέφος κονιορτοῦ· 2) = pulverulentus.

pulvĕrŭlentus, a, um, (pulvis)· 1) κονιορτώδης· 2) (μ.) -via, χαλεπὴ ὁδός.

pulvillus, i, ἀ. (ὑποκ. τοῦ pulvinar), προσκεφαλάδιον.

pulvīnar, āris, οὐ. κυρ. τύλη, στρῶμα πρὸς κατάκλισιν, ἐντ. 1) ἡ (πολυτελεῖ καλύμματι κεκαλυμμένη) στρωμνὴ τῶν θεατῶν, ἡ ἱερὰ (δειπνητικὴ) κλίνη τῶν θεῶν, ἢ ἐν τῇ ἑορτῇ lectisternium (ἴδε τὴν λέξιν) παρεσκευάζετο ἐν τοῖς ναοῖς πρὸ τῶν ἀγαλμάτων καὶ τῶν βωμῶν τῶν θεῶν, ἵνα καὶ οἱ ἄλλοι θεοὶ κοινωνήσωσι τῆς τούτων θοίνης· ἐντ. ad, apud, circa omnia -ia, ἐν ἅπασι τοῖς ναοῖς· ἐντ. μετφ. = ἡ τῶν θεῶν θοίνη: -ibus deorum· 2) κλίνη θεαινῶν ἢ αὐτοκρατείρων· ἐντ. = κλιντήρ.

pulvīnārĭum, ii, οὐ. (pulvinar)· 1) (ἀμφίβ.) = pulvinar· 2) (Πλ.) = ὁ ὄρμος.

pulvīnus, i, ἀ. 1) τύλη, προσκέφαλον· 2) ἄνδηρον.

pulvis, ĕris (π. καὶ is), ἀ. καὶ θ. 1) κόνις, κονιορτός· (π.) = ἔδαφος· 2) = arena, παλαίστρα ἀμφιθεάτρου· μετφ. = στάδιον (ἐνεργείας τινός)· ἐντ. sol et p. μετφ. = ἀγὼν ἐν τῷ δημοσίῳ βίῳ, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὴν οἰκοι προγυμναίαν (τοῦ ῥήτορος)· ἐντ. (π.) = ὁ ἀγών, ὁ πόνος: sine pulvere = ἀπονητί· 3) (π.) = γῆ, μάλ. ἡ κεραμῖτις.

pulviscŭlus, i, ἀ. (ὑποκ. τοῦ pulvis), κονία· μετφ. cum p., μέχρι καὶ τῶν ἐλαχίστων.

pūmex, ĭcis, ἀ. 1) κίσσηρις (πρὸς λειάνσιν χρήσιμος)· 2) (π.) πῶρος, σηραγγώδης πέτρα, σκόπελος.

pūmĭcĕus, a, um, (pumex), (π. καὶ μ.). κισσηρώδης· μετφ. oculi -ĕi, ὀφθαλμοὶ ξηροὶ (ἄνευ δακρύων.).

pūmĭco, ā'. (pumex), κισσηρίζω, κισσήρει λειῶ, dentem· ἐντ. ἡ μετχ. **pumicātus**, a, um (μ.) μετφ. homo p. = μαλθακός.

pūmĭcōsus, a, um, σηραγγώδης.

pūmĭlĭo, ōnis, ἀ. καὶ θ. νάννος.

pūmĭlus, i, ἀ. (μ.), νάννος, πυγμαῖος.

punctim, ἐπίρ. νύγδην (ἀντίθ. caesim).

punctĭo, ōnis, θ. κέντησις, κέντημα.

punctiuncŭla, ae, θ. (μ.), μικρὰ κέντησις.

punctum, i, οὐ. (pungo), νύγμα, κέντημα· Ἐντ. α) στιγμή, ποίκιλμα· β) τὸ στίγμα· γ) στιγμὴ (κύβου), μονάς· δ) ἡ ἐν τῇ τῶν ψήφων διαλογῇ σημειουμένη στιγμὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὑποψηφίου· ἐντ. = ψῆφος: omne tulit p., ἁπάσας τὰς ψήφους ἔλαβεν· ε) ἡ ματηματικὴ στιγμή· ἐντ. p. temporis (horae, diei), χρόνου στιγμή, ἀκαρὴς χρόνος.

pungo, pŭpŭgi, punctum, γ'. 1) νύττω, κεντῶ τινα, aliquem· 2) στίζω, στίγμα ποιῶ· ἐντ. α) -corpus, τῷ σώματι εἰσδύω· 2) μετφ. κεντῶ, ἀνιῶ, λυπῶ, aliquem καὶ animum alicujus.

Pūnĭcānus, ἴδε Poeni.

Pūnĭcĕus, a, um (π.)· 1) φοινίκεος, φοινικοῦς· 2) = Punicus, Φοινικικός, Καρχηδόνιος.

Pūnĭcus, κτλ. ἴδε Poeni.

pūnĭo. īvi καὶ ĭi, ītum, δ'. καὶ **-ior**, ἀποθ. δ'. (poena)· 1) τιμωροῦμαι, ζημιῶ, κολάζω τινά ἤ τι, aliquem, peccatum· 2) τιμωρίαν λαμβάνω τινός (ἐκδικοῦμαί τι), necem alicujus.

pūnītĭo, ōnis, θ. ποινή, τιμωρία.

punītor, ōris, ἀ. (punio)· 1) (μ.) τιμωρητής, κολαστής· 2) τιμωρητής, ἐκδικητής.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

pūnītus, a, um μετχ. τοῦ punio.

Pūnus, i, ὰ. (ἀρχ.) = Poenus (ἰδὲ τὴν λέξιν), Καρχηδόνιος· ἐν τῷ συγκριτ. =τῆς Φοινικικῆς (Καρχηδονιακῆς) γλώσσης μᾶλλον ἐπιστήμων.

pūpa, ae, θ. (μ.) κόρη, κοράσιον.

pūpilla, ae, θ. (ὑποκ. τοῦ pupa)· 1) ὀρφανή· 2) κόρη (ὀφθαλμοῦ), γλήνη.

pūpillāris, e, (pupillus), ὀρφανικός, ἄνηδος, aetas ἡλικία.

pūpillus, i, ὰ. ὁ ὀρφανός.

Pūpīnius, a, um, Ποπίνιος· p. ager ἡ οὐσ. -ĭa, ae, θ. Ποπινία χώρα (ἐν Λατίνῃ).

Pūpĭus, ii, ὰ. Πούπιος, τραγῳδοποιός· ἐντ. ἐπίθ. = τοῦ Πουπίου.

puppis, is, αἰτ. im, θ. πρύμνη· (π.) = ναῦς· (κωμ.) = τὰ νῶτα.

pupŭgi, πρκμ. τοῦ pungo.

pūpŭ·a, ae, θ. (π.) = pupilla.

pūpŭlus, i, ὰ. (ὑποκ. τοῦ pupus), παιδάριον.

pūpus, i, ὰ. (μ.), παῖς μικρός, παιδίον.

pūre καὶ (ἀρχ. καὶ π.) **pūrĭter**, ἐπίρ. (-ius, -issime)· 1) καθαρῶς, καθαρίως· 2) καθαρῶς, λαμπρῶς, λευκῶς· 3) μετφ. α) καθαρῶς, ὁσίως, ἁγνῶς· β) ἁπλῶς, φυσικῶς.

purgāmen, ĭnis, οὐ. (π.) καὶ **-mentum**, i, οὐ. (purgo)· 1) κάθαρμα, σάρωμα, περίττωμα, urbis τῆς πόλεως· -oris = τὸ σίαλον· 2) μετφ. ἐπὶ ἀνθρ. = κάθαρμα· 3) (π.) καθάρσιον, ἄγνισμα.

purgātĭo, ōnis, θ. 1) κάθαρσις, cloacarum, τῶν ὑπονόμων· -alvi, κλύσις (τῆς κοιλίας)· 2) α) μετφ. (μ.) καθαρμός, ἁγνισμός β) ἀπολογία.

purgātus, a, um, (-ior, -issimus), [μετχ. τοῦ purgo], κεκαθαρμένος, καθαρός· μετφ. ἀπολογηθείς.

purgĭto, α΄. (Πλ.), ἀπολογοῦμαι.

purgo, α΄. (purus)· 1) καθαίρω, fossam τὴν τάφρον· -oleam a foliis, καθαίρω τὴν ἐλαίαν τῶν φύλλων· μάλ. -me ἢ purgor = καθαίρω τὴν κοιλίαν, καθαίρομαι· Ἐντ. μετφ. καθαίρω τινὰ αἰτίας τινός· ἐντ. = ἀπολογοῦμαι ὑπέρ τινος, ἀπολύω, ἀπαλλάττω τινά τινος, adolescentem crimine· β) ἀπολογοῦμαι ὑπὲρ ἐμαυτοῦ· (misit legatos) qui purgarent· γ) -innocentiam meam, ἀπολογούμενος ὑπερασπίζω τὴν ἐμὴν ἀθωότητα· 2) ἐκκαθαίρω, rationem τὸν λογισμὸν (λογαριασμόν)· 3) (π. καὶ μ.) καθαίρω, ἁγνίζω τι καθαρμοῖς, agros, uefas· 4) (σπ.) ἀποκαθαίρω, rudera ἐρείπια· ἐντ. μετφ. α) -crimina, διαλύω ἐγκλήματα· β) (π.) nubes -ant se in aethera, ἀφανίζονται, ἀπέρχονται εἰς τὸν αἰθέρα.

pūrĭfico, α΄. (purus, facio), καθαίρω, μετφ. = ἁγνίζω καθαρμοῖς, agrum, me.

purĭter, ἐπίρ. ἰδὲ pure.

purpŭra, ae, θ. πορφύρα, πορφυροῦν χρῶμα, πορφυρᾶ βαφή· Ἐντ. αἱ πορφύραι, πορφυρᾶ ἢ περιπόρφυρος ἐσθής· β) (μ.) μετφ. ἀρχή, ὑπατεία, βασιλεία: ceptima p., ἡ ἑβδόμη ὑπατεία.

purpŭrātus, a, um (purpura), ὁ πορφυρᾶν ἐσθῆτα ἐνδεδυμένος· οὐσ. **-us**, i, ὰ. = ἡγεμών· ἐν τῷ πλῆθ. = οἱ περὶ τὸν βασιλέα, οἱ βασιλικοὶ θεράποντες.

purpŭrĕus, a, um, πορφύρεος, πορφυροῦς· p. vestis ἡ πορφύρα· -aurora, ἡ ῥοδοδάκτυλος Ἠώς· -arcus, ἡ Ἶρις· (π.) -anima, τὸ αἷμα· Πρὸς τούτοις (π.) purpurā, μελάγχρους, mare· 2) (π.) = purpuratus· 3) (π.) ἁγλαός, φαεινός, λαμπρός, κάλλιστος, lux, ver.

purpŭrissātus, a, um, φύκει ἐντετριμμένος·

purpŭrissum, i, οὐ. φῦκος (κ. κοκκινωδί)·

pūrus, a, um, (-ior, -issimus· 1) καθαρός, καθάρειος, manus, domus; -a aqua, καθαρὸν ὕδωρ· ἐντ. α) καθαρός, αἴθριος, dies, coelum· ὡσαύτ. purum, ὡς οὐσ. = τὸ ὑπαίθριον· β) -campus, πεδίον καθαρόν, ψιλόν (ἄνευ δένδρων, λόφων κ. τ. ὅμ.)· γ) -a hasta, δόρυ ἀσίδηρον· toga p. τήβεννος λευκή, ἀπόρφυρος· p. locus, τόπος καθαρός (ἄνευ) οἰκοδομημάτων· p. argentum, ἄργυρος ἄνευ τορευμάτων· ὡσαύτ. p. parma, πέλτη ἄνευ ἐμβλημάτων (κοσμημάτων)· δ) καθαρός, ἀκήρατος, ἄκρατος, aurum χρυσός· 2) μετφ. α) καθαρός, ἀκήρατος, ἀμίαντος· μάλ. = ἁγνός, ἄσπιλος· β) ὅσιος, δίκαιος, bellum· γ) καθαρός, ὀρθός, οὐ πλημμελής, sermo, oratio· δ) ἁπλοῦς, ἀφελής, sermo, genus dicendi· ε) purum = καθαρὸν κέρδος· 2) (π.) καθαίρων, sulphur.

pus, pŭris, οὐ. τὸ πῦον· μετφ. (π.) = λόγος ἀπεχθής.

pūsillus, a, um, (ὑποκ. τοῦ pusus

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μικρός)· 1) λίαν μικρός, λίαν βραχύς, homo· οὐσ. **-lum**, i, οὐ. = μικρόν τ· ἐντ. μετφ. α) μικρός, ἀσθενής, vox· β) μικρός, φαῦλος, ὀλίγον ἄξιος, res, causa· γ) (π.) **-animus**, ἡ μικροψυχία.

pūsĭo, ōnis, ἀ. (ἐκ τοῦ ἀχρ. pusus = puer), μικρὸς παῖς, παιδάριον.

pustŭla ἢ **pūsŭla**, ae, θ. (μ.), φυσαλίς, φλύκταινα, ἐξάνθημα.

pustŭlātus ἢ **pūsŭlātus**, a, um, (pustula), φυσαλίδας ἔχων· **p. argentum**, καθαρός, εἰλικρινὴς ἄργυρος.

pūtāmen, ĭnis, οὐ. (puto), τὸ κέλυφος.

pūtātĭo, ōnis, θ. (puto), κλάδευσις.

pūtātor, ōris, ἀ. ὁ κλαδευτής.

pūtĕal, ālis, οὐ. (puteus), φρέατος περιστόμιον, φρεάτιον στόμα· ἐντ. = ναΐσκος προσόμοιος περιστομίῳ φρέατος ἱδρυόμενος ἐπὶ τύπου, ὃς ἕνεκα πεσόντος κεραυνοῦ ἱερὸς ἐνομίζετο. Ἐν δὲ τῇ ἐν Ῥώμῃ ἀγορᾷ ἦν τόπος, Φρέαρ καλούμενος, ἔνθα οἱ τραπεζῖται (argentarii) ἐχρημάτιζον.

pūteālis, e, (π. καὶ μ.), φρεάτειος.

pūteārĭus, ii, ἀ. φρεωρύχος (κ. πηγαδᾶς).

pūtĕo, ŭi, **6'**. (πύθω, πύθομαι)· 1) σαπρίζω, σαπρός εἰμι· 2) σαπρίζω, σαπρὸν ὄζω.

Pūteŏli, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Ποτιόλοι, πόλις τῆς Καμπανίας· ἐντ. **Pūteŏlānus**, a, um, Ποτιολανός, Ποτιολήσιος· καὶ οὐσ. **-lānum**, i, οὐσ. τὸ ἐν Ποτιόλοις χωρίον (Κικέρωνος)· **-lāni**, ōrum, ἀ. πλ. Ποτιολανοί, Ποτιολεῖς.

pŭter, putris, putre καὶ **putris**, e, (puteo)· 1) σαπρός, μυδαλέος· 2) ψαθυρός, ἀραιός, εὔτριπτος, εὔθρυπτος· ἐντ. α) μετφ. (π.) **anima p.** ψυχὴ παρηκμακυῖα· β) μεμαρασμένος, **pomum**· 3) (π.) **oculi putres**, ὀφθαλμοὶ μαλακοί, ὑγροί.

pūtesco, ἢ **pūtisco**, tui, **γ'**. (puteo), σήπομαι.

pūtĕus, i, ἀ. 1) ὄρυγμα, βόθρος· 2) μάλ. = φρέαρ, δεξαμενή.

pūtĭde, ἐπίρ. (-ius, -issime), περιεργως, λεπτολόγως, λίαν ἀκριβῶς· ἐντ. καὶ = ἀηδῶς, ὀχληρῶς.

pūtĭdiuscŭlus, a, um, (ὑποκ. τοῦ putidus), λεπτολογώτερός τι τοῦ δέοντος.

pūtĭdus, a, um, (-ior, -issimus)· 1) σαπρός, **caro**, **uva**· ἐντ. μετφ. ἐπὶ ἀνθρ. καὶ ζῴων = μεμαρασμένος, γέρων καὶ ἀσθενής, vir, femina· 2) μετφ. α) ἀηδής, ὀχληρός· β) περίεργος, λεπτολόγος, κακόζηλος, σχολαστικός, oratio λόγος, orator ῥήτωρ.

pŭtillus, i, ἀ. (Πλ.), (ὑποκ. τοῦ putus 2), παιδίσκος, παιδάριον.

pŭtisco, **γ'**. ἴδε putesco.

pŭto, **α'**. (putus 1.)· 1) καθαίρω, ἐκκαθαίρω τι, lanam τὸ ἔριον· Ἐντ. α) ἐπὶ φυτῶν = κλαδεύω· β) ἐκκαθαίρω, rationem τὸν λογισμόν (λογαριασμόν)· γ) (ἀρχ.), λογίζομαι, λογισμὸν ποιοῦμαι· 2) λογίζομαι, ἡγοῦμαι, ποιοῦμαί τι περὶ πολλοῦ, τιμῶ τι· ἐντ. α) ἡγοῦμαι, νομίζω, ὑπολαμβάνω· **putes** ἢ putares, ἡγήσαιο ἄν, πᾶς ἂν ἡγήσαιτο ἢ ὑπολάβοι· ἐνίοτε δὲ παρενθετ. ὡς τὸ opinor, οἶμαι· β) λογίζομαι, σκέπτομαί τι, **multa mecum**, πολλὰ κατ' ἐμαυτόν.

pūtor, ōris, ἀ. (puteo), σαπρότης.

pūtrĕ-făcio, fēci, factum, **γ'**. 1) σαπρόν, σαθρόν, εὔτριπτον ποιῶ, saxa· 2) σήπω τι· παθητ. = σήπομαι.

pūtresco, **γ'**. 1) πύθομαι, σήπομαι· 2) σαθρός, εὔτριπτος γίγνομαι.

pūtrĭdus, a, um, (puter), σαπρός, σηπτός, σαθρός· ἐντ. = ψαθυρός, ἀραιός,

1. pūtus, a, um, (-ior), (ἀρχ. εὔχρ. σχεδ. μόνον μετὰ τοῦ purus)· καθαρός, καθάρειος· ἐντ. = καθαρός, ἀληθινός, γνήσιος· **oratio p.**, κομψὸς λόγος.

2. pūtus, i, ἀ. (π.) παιδάριον.

pycta, ἢ **-es**, ae, ἀ. (μ.) πύκτης (Λατιν. pugil).

Pydna, ae, θ. Πύδνα, πόλις τῆς Μακεδονίας· ἐντ. **Pydnaei**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Πυδναῖοι.

pȳga, ae, θ. (π.), πυγή = nates.

Pygmaei, ōrum, ἀ. πλ. Πυγμαῖοι, μυθικὸς νεννώδης λαός· ἐντ. **Pygmaeus**, a, um, Πυγμαῖος, τῶν Πυγμαίων **avis P.** = ἡ γέρανος· **virgo P.** = ἡ νάννος.

Pygmālĭon, ōnis, ἀ. Πυγμαλίων· 1 βασιλεὺς τῆς Συρίας· 2) βασιλεὺς τῆς Τύρου, ἀδελφὸς δὲ Διδοῦς.

Pȳlădes, ae ἢ is, ἀ. Πυλάδης· α) φίλος Ὀρέστου· ἐντ. παροιμ. = φίλος καὶ οἰκεῖος· **-dēus**, a, um, Πυλάδειος, τοῦ Πυλάδου· β) ὀνομαστὸς ὀρχηστὴς ἐπὶ Αὐγούστου.

Pylae, ārum, θ. πλ. Πύλαι, τὰ στενά, ἡ μεταξὺ ὀρέων στενὴ διάβασις·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μάλ. = Thermopylae· ἐντ. **Pylaïcus**, a, um, Πυλαϊκός· **-concilium**, conventus (Λ/6.) = ἡ Πυλαία, ἡ ἐν Θερμοπύλαις, τὸ ἐν Θερμοπύλαις συνέδριον τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων.

Pylaemĕnes, is, ἀ. Πυλαιμένης, βασιλεὺς τῶν ἐν Παφλαγονίᾳ Ἐνετῶν.

Pylus, i, θ. Πύλος, πόλις ἐν Μεσσηνίᾳ, ἐν Ἠλίδι καὶ ἐν Τριφυλλίᾳ (ἡ Νέστορος)· ἐντ. **Pylĭus**, a, um, Πύλιος, τῆς Πύλου, (π.) = Νεστόρειος, τοῦ Νέστορος (P. senectus, dies)· οὐσ. **-lii**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Πύλιοι.

pȳra, ae, θ 1) (π.) = rogus, πυρά· 2) (Λ/6.) κύρ. ὄν. Πυρά, τόπος ἐπὶ τῆς Οἴτης, ἔνθα Ἡρακλῆς ἐκάη.

Pȳracmon, ōnis, ἀ. (π.), Πυράκμων, Κύκλωψ.

Pȳracmos, i, ἀ. (π.), Πύρακμος.

pȳrămis, ĭdis, θ. πυραμίς.

Pȳrămus, i, ἀ. Πύραμος· α) ὄνομα νεανίου· β) ποταμὸς Κιλικίας.

Pȳrēne, es, θ. 1) Πυρήνη ἡ Βέβρυκος, Ἡρακλέους ἐρωμένη· 2) (π.) Πυρήνη, τὰ Πυρηναῖα ὄρη· ἐντ. **Pȳrēnaeus**, a, um, τῶν Πυρηναίων, saltus νάπη· συνήθ. P. mons ἢ ἐν τῷ πληθ montes = τὰ Πυρηναῖα ὄρη.

pȳrethron, i, οὐ. πύρεθρον (βοτ.)

Pyrgi, ōrum, ἀ. πλ. Πύργαι, πόλις τῆς Τυρρηνίας, ἐντ. **-gensis**, e, Πύργιος.

Pyrgō, ūs, θ. Πυργώ, ἡ τῶν Πριάμου τέκνων τροφός, Βεργ.

Pyrgŏpŏlīnīces, ī, ἀ. (πύργος κ. πόλις κ. νικάω), Πυργοπολινίκης, Πλ.

Pyriphlĕgēthōn, ontis, ἀ. Πυριφλεγέθων, ποταμὸς Ἅδου.

Pyrŏis, κ. **Pyrŏeis**, roentis, Πυρόεις, εἷς τῶν Ἡλίου ἵππων, Ὀβιδ.

pȳrōpus, i, ἀ. πυρωπός, πυρωπόν τι μίγμα χαλκοῦ καὶ χρυσοῦ.

Pyrrha, ae, θ. Πύρρα, 1) ἡ Ἐπιμηθέως καὶ Πανδώρας, γυνὴ Δευκαλίωνος· 2) ὄνομα πόλεων· ἐντ. α) **-rhaeus**, a, um, Πυρραῖος· β) **Pyrrhĭas**, ădis, θ. (π.) Πυρριάς, Λεσβιάς (ἐκ τῆς ἐν Λέσβῳ πόλεως Πύρρας).

Pyrrhĭa, ae, θ. Πυρρία, δούλη.

Pyrrhĭas, ae, ἀ. Πυρρίας, στρατηγὸς Αἰτωλῶν.

pyrrhĭcha, ae, θ. καὶ pyrrhĭche, es, θ. πυρρίχη, ἐνόπλιος χορός.

pyrrhĭchĭus, a, um. πυρρίχιος, πούς μετρικός (∪ – –).

Pyrrhĭdes, ae, ἀ. ἰδὲ Pyrrhus.

Pyrrho, ōnis, ἀ. Πύρρων, Ἕλλην φιλόσοφος ἱδρυτὴς τῆς τῶν Σκεπτικῶν Σχολῆς· ἐντ. **-onēi**, καὶ **-onīi**, ōrum, ἀ. πλ. Πυρρώνειοι, οἱ τοῦ Πύρρωνος ὀπαδοί = οἱ Σκεπτικοί.

Pyrrhus, ī, ἀ. Πύρρος, α) ὁ Ἀχιλλέως, ὁ καὶ Νεοπτόλεμος ἐπικαλούμενος, θεμελιωτὴς τοῦ ἐν Ἠπείρῳ βασιλείου· ἐντ. **Pyrrhĭdes**, ae, ἀ. Πυρρίδης· πληθ. = οἱ Ἠπειρῶται· β) ὁ πρὸς τοὺς Ῥωμαίους πολεμήσας βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου.

Pȳthăgŏras, ae, ἀ. Πυθαγόρας, ὀνομαστὸς Ἕλλην φιλόσ. ἐκ Σάμου (550 π. Χ.)· ἐντ. **Pȳthăgŏrēus**, καὶ **-gŏrĭcus**, a, um, Πυθαγόρειος, Πυθαγορικός· καὶ οὐσ. **-ēi** ἢ **-ĭci**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Πυθαγόρειοι.

Pytharātus, i, ἀ. Πυθάρατος, ἄρχων ἐν Ἀθήναις (270 π. Χ.).

pȳthaules, ae, ἀ. (μ.) πυθαύλης = ὁ τὰ Πύθια αὐλῶν.

Pȳtho, us, θ. Πυθώ, ἀργ. τῶν Δελφῶν ὄνομα· ἐντ. **Pythĭcus**, (σπ.) καὶ **Pythĭus**, a, um, Πυθικός, Πύθιος· P. incola, deus = Ἀπόλλων, regna = Δελφοί. Μάλ. οὐσ. α) **Pȳthĭa**, ōrum, οὐ. πλ. τὰ Πύθια, οἱ ἐν Δελφοῖς ἀγῶνες· β) **Pythĭa**, ae, θ. ἡ Πυθία, ἡ ἐν Δελφοῖς ἱέρεια.

Pȳthon, ōnis, ἀ. Πύθων, μέγας ἐν Δελφοῖς ὄφις, ὃν Ἀπόλλων ἀπέκτεινεν.

pȳtisma, ătis, οὐ. (μ.) πύτισμα (ἐπὶ δοκιμαζομένου οἴνου).

pytisso, ā'. (Πλ.) πυτίζω, ἰδὲ pytisma.

pyxis, ĭdis, αἴτ. πλ. ĭdas, θ. ἡ πυξίς, ἡ ἐκ πύξου ἢ καὶ ἐξ ἄλλης ὕλης θήκη μύρων, φαρμάκων κ. τ. ὁμ.

Q

Q, q· Τὸ γράμμα τοῦτο ἐγένετο (ἰδὲ Κοϊντ. 1, 4, 9) ἐκ τοῦ ἑλλ. κόππα (Ϙ), δ κατ' ἀρχὰς ἦν γράμμα κείμενον μεταξὺ τοῦ Π καὶ Ρ, ὡς τὸ Q κεῖται με-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ταξὺ τοῦ P καὶ R. -. Συντόμως δὲ γεγραμ. δηλοῖ τὸ προωνύμιον Quintus, Κόϊντος (οἷον Q. Caecilius Metellus) καὶ τὸν σύνδ. que (οἷον S. P. Q. R = senatus populusque Romanus)· τὸ δὲ Q. F. F. S. = quod felix faustumque sit.

quā, ἐπίρ. (ἀφαιρ. ἐν. θηλ. ἐρωτημ. ἢ ἀναφορ. ἀντωνυμίας)· 1) ἐρωτημ: α) ὅπῃ; πῇ; β) ἦπερ; ὅπως; 2) ἀναφ. α) ὅπῃ, ἦπερ, ᾗ (= δι' οὗ, δι' ἧς, δι' ὧν κτλ)· β) ὅπῃ (ὅπου), ἔνθα· γ) ᾗ, ὅσον, καθ' ὅσον: q. pŭtes, q. repugnat· δ) ὅπῃ, ὅπως: q. poterit· ε) (σπ.) qua . . . qua= πὴ μέν . . . πὴ δέ, ἢ καί . . . καί: q. dominus q. advocati.

quā-cunque, ἐπίρ. ἀναφ. ἀόρ. (ἀφ. ἐν. τοῦ θηλ. τοῦ quicunque)· 1) ὅπῃ ἄν, ὅπου ἄν: q. iter fecit· 2) ὁποτεποτέ, ὁποιοδήποτε, ὅπῃ περ: q. nos commovimus· 3) (Βεργ. Ἐκλ. 9,14)= ὁπωσδήποτε.

quādām-tĕnus, συνήθ. quadam tenus, ἐπίρ. (ἀφ. ἐν. τοῦ θηλ. τοῦ quidam), μέχρι τινός, πώς, πή.

Quādi, ōrum, ἀ. Κούαδοι, ἔθνος τῆς Μ-Α Γερμανίας.

quadra, ae, f. (quattuor), (τετράγωνος δειπνητική) τράπεζα, μάλ. τέμαχος ἄρτου (ᾧ οἱ Τρῶες ἀντὶ τραπ. ἢ πινακίου ἐχρήσαντο)· ἐντ. (π.) παροιμ. vivo alienā q., ὡς παράσιτος ζῶ.

quādrāgēnārĭus, a, um, (quadrageni), ἐκ τεσσαράκοντα συνεστηκώς· ἐντ. homo q. = τεσσαρακοντούτης.

quădrāgēni, ae, a, ἀνὰ τεσσαράκοντα, ἕκαστος ἢ ἑκάστοτε τεσσαράκοντα.

quădrāgēsĭmus, a, um, τεσσαρακοστός· μάλ. (μ.) οὐσ. **-ma**, ae, (ὑπον. pars), ἡ τεσσαρακοστή (τὸ τεσσαρακοστὸν μέρος, ὡς φόρος).

quădrāgĭes, ἐπίρ. τεσσαρακοντάκις· q. sistertium = τετρακόσιαι μυριάδες.

quădrāginta, ἀριθμ. ἄκλ. τεσσαράκοντα.

quădrans, ntis, ἀ. (κυρ. μετχ. τοῦ quadro, ὑπον. numerus), τὸ τεταρτημόριον τοῦ ἀσσαρίου, λεπτότατον χαλκοῦν νόμισμα, ὁ κοδράντης· ἐντ. πᾶν τεταρτημόριον, οἷον κληρονομίας (heres ex q.), πλέθρου, ξέστου κτλ.

quădrantal, ālis, οὐ. (quadrans)· 1) (μ.) ὁ κύβος· 2) (ἀρχ.) μέτρον ὑγρῶν = ὀκτὼ χοεῖς (congii) = εἷς ἀμφορεύς.

quădrantārĭus, a, um, (quadrans), ἀξίαν ἔχων τεταρτημορίου ἀσσαρίου = ἑνὸς κοδράντου, mulier q. = ἡ ἀντὶ κοδράντου τὸ ἑαυτῆς σῶμα πρὸς ἡδονὴν διδοῦσα.

quădrātus, a, um, μετχ. τοῦ quadro· 1) τετράγωνος, lapis, λίθος· agmen q. τὸ πλαίσιον, ἡ ἐν τῇ πορείᾳ μακρὸν τετράγωνον ἀποτελοῦσα τάξις τοῦ στρατεύματος, ἐντ. οὐσ. **quadrātum**, i, οὐ. τὸ τετράγωνον· 3) (μ.) σύμμετρος, ἀνάλογος.

quădrienn(ĭ)um, ii οὐ. (quattuor, annus), τετραετία.

quădrĭfārĭam, ἐπίρ. τετραχῶς.

quădrĭfĭdus, a, um, (quattuor, findo), (π.), τετράσχιστος, τετράτομος.

quădrīgae, ārum, θ. πλ. ὁ ἑν. **-ga**, ἀρχ. (ἀντὶ quadrijugae ἐκ τοῦ quattuor jugum), τετράζυγον, μάλ. τετράζυγοι ἵπποι ἐν τῷ σταδίῳ, τὸ τέθριππον, ἐντ. καὶ = τέθριππον ἅρμα· μετφ. (π.) navibus et quadrigis aliquid peto = πάσῃ σπουδῇ διώκω τι.

quădrīgārĭus, a, um (quadrigae), τοῦ τεθριππηλάτου, ἁρματηλάτου, habitus στολή· ἐντ. οὐσ. **-arĭus**, i, ἀ. τεθριππηλάτης, ἁρματηλάτης, ἡνίοχος.

quădrīgātus, a, um, (quadrigae), σχῆμα τεθρίππου ἔχων (ἐπὶ νομίσματος)

quădrīgŭlae, ārum, θ. πλ. (ὑπον. τοῦ quadrigae), μικρὸν τέθριππον.

quădrĭjŭgus, a, um, καὶ **-jŭgis**, e, (quattuor, jugum), (π.), τετράζυγος, τέθριππος· ἐντ. οὐσ. **-jŭgi**, ōrum, ἀ. πλ. (ὑπον. equi), οἱ τέθριπποι.

quădrĭ-lībris, e, τεσσάρων λιτρῶν.

quădrĭmestris, e, (mensis), τετράμηνος.

quădrīmŭlus, a, um, (ὑποκ. τοῦ quadrimus), σχεδὸν τετραετής, puer.

quădrīmus, a, um, τετραετής.

quădringēnārĭus, a, um, (quadringeni), ἐκ τετρακοσίων συνιστάμενος.

quădringēni, ae, a, ἀνὰ τετρακόσιους.

quădringentēsĭmus, a, um, τετρακοσιοστός.

quădringenti, ae, a, (quattuor, centum), τετρακόσιοι.

quădringentĭes, ἐπίρ. τετρακοσιάκις.

quădrĭpartītus, a, um, (quat-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

tuor, partio), τετραμερής, τετραπλοῦς.

quădrĭrēmis, e, (quattuor, remis), τετρήρης (ναῦς).

quădrĭvĭum, ii, οὐ. (quattuor, via), (π.), τετραόδιον, τετράοδος, σχιστὴ ὁδός.

quădro, α'. (quadrum)· 1) μεταδ. τετραγωνίζω, τετράγωνον ποιῶ, lignum τὸ ξύλον· ἐντ. α) - acervum, τὸ τεταρτημόριον προστίθημι = ἀποτελῶ· β) μετρ. - orationem, σύμμετρον ἀπεργάζομαι τὸν λόγον· 2) ἀμετ. συμμέτρως ἢ ἀναλόγως ἔχω, ἁρμόττω, ad multa πολλοῖς· μάλ. ἐπὶ λογισμοῦ = ὀρθῶς ἔχω.

quădrum, i, οὐ. (quattuor), τὸ τετράγωνον· μετρ. redigo aliquid in q. σύμμετρον ποιῶ τι.

quădrŭpĕdans, ntis, (quadrupes) τετραποδίζων, μαλ. ἐπὶ ἵππου = τριποδίζων· sonitus q., ἦχος ἵππου τριποδίζοντος· (π.) οὐσ. = ἵππος.

quădrŭpes, ĕdis, (quattuor, pes), τετραποδίζων, τετραποδητὶ βαδίζων (ἐπὶ ἀνθρώπου)· constringo aliquem q., χεῖρας καὶ πόδας τινὸς δέω· ἐντ. οὐσ. τετράπουν ζῷον, καὶ =πᾶν ζῷον.

quădrŭplātor, ōris, ἁ. 1) ὁ τετραπλασιάζων, μεγαλύνων, beneficiorum τὰς εὐεργεσίας· 2) ὁ συκοφάντης, ἀπατεών.

quădrŭplex, ĭcis, τετραπλοῦς, τετραπλάσιος· (π.) ἐν τῷ πληθ.=quattuor.

quădrŭplĭco, α'. τετραπλασιάζω τι

quădrŭplor, ἀποθ. α'. (Πλ.)· 1) τετραπλασιάζω, μεγαλύνω· 2) συκοφαντῶ.

quădrŭplus, a, um, τετραπλοῦς, τετραπλάσιος· ὡς τὸ πολὺ οὐσ. **-um**, i, οὐ. τὸ τετραπλάσιον.

quaerĭto, α'. (ἀρχ. καὶ μ.) = ἐπιτείνω. quaero, ὃ ἴδε.

quaero, quaesīvi, quaesītum, γ'. 1) ζητῶ, aliquem τινά, escam ἔδεσμα. Ἐντ. α) ζητῶ, ποθῶ, ἐπιζητῶ τι, occasionem· ἐκ τούτου = ἐπιποθῶ, ἐπιθυμῶ, Asiam, bellum· β) ζητῶ, διώκω, θηρεύω, famam φήμην· ὄθεν = πορίζομαι, κτῶμαί τι, rem οὐσίαν, laudem ἔπαινον· γ) παρέχω, περιάπτω, alicui gratiam, ignominiam· δ) mors quaesita = αὐτοκτονία· ε) (π. καὶ μ.) μετ' ἀπορίας, ζητῶ, πειρῶμαι, facere aliquid· ς) ἐπινοῶ, διανοοῦμαί τι, fugam· ζ) ἐπὶ πραγμ. = ἀπαιτῶ, χρήζω, eloquentiam oratoris· 2) -aliquid ab (ex de) aliquo ζητῶ μαθεῖν, πυνθάνομαί τι παρά τινος· ἐρωτῶ τί τινα· μάλ. α) si quaeris (quaerimus, quaeritis), καὶ si verum q. = εἰ βούλει εἰδέναι τἀληθές· β) quid quaeris? noli quaerere = συντόμως· διὰ βραχέων· γ) δικανικὴν ζήτησιν, ἀνάκρισιν ποιοῦμαι περί τινος, de morte alicujus, ἐντ. = ἐξετάζω, ἐρευνῶ, σκοπῶ τι, rem τὸ πρᾶγμα.

quaesītĭo, ōnis, θ. (μ.) = quaestio 2.

quaesītor, ōris, ἁ. (quaero), ζητητής· α) δικανικὸς ζητητής, ἐξεταστὴς ἀνακριτής, δικαστής (συνηθ. ἐπὶ πραίτωρος)· β) (μ.) ἐν τῇ ἐπιστήμῃ = ζητητής, ζητητικός, ἐρευνητής.

quaesītum, i, οὐ. (μετχ. τοῦ quaero). (π.) ἐρώτημα, ζήτημα.

quaesītus, a, um, (-ior, -issimus), [μετχ. τοῦ quaero]· 1) ἐζητημένος, ἐντ. = προσποιητός, πεπλασμένος, ἐπιτηδευτός, oratio, comitas· 2) (μ.) ἐκλεκτός, ἐξαίρετος, ὑπερβάλλων, honores.

quaeso, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), γ'. (quaero)· 1) (ἀρχ.) ζητῶ, medicum ἰατρόν· 2) δέομαί τινος, εὔχομαί τινι, ἱκετεύω τινά, deos· 3) συνηθέστ. ἀπολ., παρεμβαλλόμενον εἰς τὸν λόγον τοῦ λέγοντος. = εἰ βούλει, καὶ (quaesumus) εἰ βούλεσθε, πρός θεῶν (κοιν. = παρακαλῶ): tu, quaeso, crebro ad me scribe, σύ, εἰ βούλει, πυκνὰ γράφε (= σὺ συχνὰ γράφε, παρακαλῶ).

quaestĭcŭlus, i, ἁ. κερδάριον.

quaestĭo, ōnis, θ. (quaero)· 1) (Πλ.) ζήτησις· 2) ζήτησις, ἐξέτασις, ἔρευνα: res versatur in q. = ἐξετάζεται· 3) ἡ ζήτησις, τὸ ζήτημα: perdifficilis est q. de· 4) ἡ δικονικὴ ζήτησις, ἡ ἀνάκρισις, μάλ. = ὁ βασανισμός· 5) quaestiones perpetuae ἐκαλοῦντο οἱ ἀπὸ τοῦ 149 π. Χ. γιγνόμενοι ἔλεγχοι (δικαστήρια ἀπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ πραίτωρος) περὶ προδοσίας, μιαιφονίας, κλοπῆς δημοσίων κτλ.

quaestiuncŭla, ae, θ. ζητημάτιον.

quaestor, ōris, ἁ. (quaero)· 1) = quaesitor, ὃ ἴδε· οὕτω μάλ. **-es** parricidii, οἱ πατροκτονίας ἀνακοιταί· 2) συνήθ. α) ὁ ταμίας (τῶν δημοσίων χρημάτων ἔν τε τῇ Ῥώμῃ καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις)· β) ὁ ταμίας τοῦ στρατοῦ = ὁ μισθοδότης.

quaestōrĭus, a, um, (quaestor)· 1) ταμιευτικός, τοῦ ταμίου: aetas q.,

Δημοσιο Κεντρικη Βιβλιοθηκη Βεροιας

ήλικία ταμίου· porta q., μία τῶν πυλῶν τοῦ στρατοπέδου, ἡ πρὸς τῇ σκηνῇ τοῦ ταμίου· q. sceleris, ἀδίκημα ὑπὸ ταμίου γενόμενον· quaestorius (homo), ὁ ταμίας γενόμενος· ἐντ. οὐσ. **quaestorĭum**, ii, οὐ. α) ἡ τοῦ ταμίου σκηνὴ ἐν τῷ στρατοπέδῳ· β) ἡ οἰκία τοῦ ταμίου ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ.

quaestuārĭus, a, um, (quaestus), (μ.) χρηματιστικός· ἐντ. οὐσ. **quaestuarĭa**, ae, θ. = πόρνη.

quaestuōse, ἐπίρ. (-ius, -issime), (μ.), πολυκερδῶς, κερδαλέως, κέρδος φέρων.

quaestuōsus, a, um, (-ior, -issimus)· 1) πολυκερδής, κερδαλέος, mercatura· 2) ἐπὶ προσωπ. α) κερδαλέος, φιλοκερδής, homo· β) κερδητικός, εὔπορος.

quaestūra, ae, θ. (quaestor), ταμιεία.

quaestus, us, ὰ. (quaero)· 1) σπ.) κτῆσις, πορισμός, pecuniae· 2) χρηματισμός, χρημάτισις· quaestui habeo rem publicam, χρηματίζομαι ἀπὸ τῆς πολιτείας· pecuniam relinquo in quaestu = ἐπὶ τόκῳ· 3) κέρδος· συχν. facio q. = τὴν πόρνην μετέρχομαι.

quā-lĭbet καὶ **qualŭbet**, ἐπίρ. 1) (Πλ.) ὅπῃ βούλῃ, πανταχοῦ· 2) (Κάτουλ.) ὁπηοῦν, ὁτῳοῦν τρόπῳ, παντὶ τρόπῳ.

quālis, e, (ἐκ τοῦ quam, ὡς talis ἐκ τοῦ tam), ἀντων. 1) ἐρωτ. ποῖος; 2) ἀναφ. (συνήθ. ἀνταποκρ. πρὸς τὸ talis) = ὁποῖος, οἷος· ἐντ. = qualiter, οἷον, ὃν τρόπον, ᾧ τρόπῳ: q. Philomela queritur· 3) ἀόρ. ὡς φιλοσ. τεχν. ὅρ., ποιός· illa, quae appellant qualia, τὰ καλούμενα, ποιά.

quālis-cunque, **qualecunque**, ὁποῖος ἄν, ὁποιοσοῦν, οἱοσδήποτε, ὁποιοσδήποτε.

quālĭtas, ātis, θ. (λ. ὑπὸ Κικέρ. σχηματισθεῖσα), ποιότης, ὁποιότης.

quālĭter, ἐπίρ. 1) ἐρωτ. πῶς, τίνι τρόπῳ; 2) ἀναφ. οἷον, ὃν τρόπον, ᾧ τρόπῳ.

quālĭter-cunque, ἐπίρ. (μ.) ὅπως ἄν, ὅπως δήποτε, ὅτῳ δήποτε τρόπῳ.

quālum, i, οὐ, ἢ **-lus**, i, ὰ. κάλαθος.

quam, ἐπίρ. Α) ἐρωτημ., ὡς (πῶς; πόσον): -cupiunt laudari! ὡς (πῶς) ἐπιθυμοῦσι ἐπαινεῖσθαι· Β) ἀναφ. 1) ἀνταποκρ. πρὸς τὸ tam (κείμενον ἢ ὑπονοούμ.) ὡς, ὥσπερ, ὅπως, καθάπερ: non tam facile q. tu arbitraris, οὐχ οὕτως εὐκόλως, ὡς σὺ ἡγεῖ· injuriam non tulit, q. ferre debuit, τὴν ἀδικίαν οὐκ ἤνεγκεν ὅπως ἔδει· homo non, q. isti sunt, gloriōsus, ἄνθρ. οὐχ οὕτω μεγαλαυχής, ὥσπερ οἵδε εἰσιν· Ἐντ. α) μετὰ ὑπερθετ., μετὰ τοῦ possum ἢ ἄνευ τούτου, πρὸς δήλωσιν τοῦ ὑπάτου βαθμοῦ (πρβλ. possum): q. brevissime (possum), ὡς βραχύτατα (δύναμαι)· gratias q. maximas, χάριτας ὡς οἷόν τε μεγίστας· q. primum, ὅτι τάχιστα, ὡς τάχιστα, ὅσον αὐτίκα· β) μετὰ ὑπερθ. καὶ συγκρ. = ὅσῳ-τόσῳ (τοσούτῳ): q. acerbissima olea, tam oleum optimum, ὅσῳ πικροτέρα ἡ ἐλαία τόσῳ (τοσούτῳ) βέλτιον τὸ ἔλαιον· q. magis, tam magis, ὅσῳ μᾶλλον, τόσῳ (τοσούτῳ) μᾶλλον· 2) μετὰ συγκριτ., ὁπότε ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ συγκρ. συνδ. ἤ: is major est quam tu, οὗτος μείζων ἐστὶν ἢ σύ· ὡσαύτως δὲ τίθεται καὶ μετ' ἄλλας συγκριτ. λέξεις, οἷον α) μετὰ τὰ secus, alius: secus q. ἄλλως ἤ· nihil aliud q., οὐδὲν ἄλλο ἢ (πλήν)· β) μετὰ τὰ supra, ultra = πλέον ἤ· γ) multiplex q. pro numero, πολὺ πλείων ἢ κατὰ τὸν ἀριθμόν· dimidium tributi q. quod κτλ., τὸ ἥμισυ τοῦ φόρου, ὃν κτλ. δ) contra q. dixerat, ἄλλα (ἄλλως) ἢ εἰρήκει· ε) aeque q., ἐπ' ἴσης ὡς· ς) tyrannus, q. qui nunquam, saevissimus, τύραννος ὠμότατος, οἷος οὐκ ἄλλος ἐγένετο οὐδέποτε· ζ) haud secus q. = q. si, ἢ ἐάν· § 3) πρὸς ἐπίτασιν (προηγ.) ἐπιρρημ. ἢ ἐπιθέτων· = ὡς, πάνυ, nimis q., ὑπερβαλλόντως ὡς, mire q., θαυμαστῶς ὡς· q. magnum numerum, ὡς μέγαν (πάνυ μέγαν) ἀριθμόν· q. verum est, ὡς ἀληθές (πάνυ ἀληθές) ἐστιν.

quam-dĭū, ἐπίρ. (π. καὶ μ.) 1) ἐρωτημ. πόσον χρόνον; πόσος ἤδη χρόνος; 2) ἀναφ. ὅσον χρόνον, ὁπόσον χρόνον, ἐφ' ὅσον.

quam-dūdum, ἴδε dudum.

quam-lĭbet, ἐπίρ. (π. καὶ μ.) 1) ὅπως βούλει· 2) συνήθ. καὶ μάλα, καίπερ πάνυ, καίτοι πάνυ, εἰ καὶ πάνυ, καὶ ἂν πάνυ· 3) (σπ.) = quamvis, εἰ καί.

quam-ob-rem, ἐπίρ. 1) ἐρωτημ., τίνος ἕνεκα; διὰ τί; τί; 2) ἀναφορ., οὗ ἕνεκα, ὧν ἕνεκα· 3) ὅθεν, διὰ τοῦτο, διό.

quam-prīmum, ἐπίρ. (ὑρθότ. ἐν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

διαστάσει γεγραμ.) ἰδὲ quam B, 1, α.

quam-quam ἤ **quan-quam**, σύνδ. (συντάσ. μεθ' ὁριστ. ἀλλὰ παρὰ ποιητ. καὶ μεθ' ὑποτ.), εἰ καί, καίπερ, καίτοι: q. arbitrentur, tamen, καίπερ νομίζοντες, ὅμως· ἐντ. α) = καίτοι (=καὶ ὅμως)· β) τίθεται μετὰ ἐπιθέτου· q. expers belli, καίπερ ἄπειρος πολέμου.

quam-vis, (volo)· 1) ἐπιρρημ. α' ὅσον βούλει, ὅσον ἂν βούλῃ, ἐφ' ὅσον ἂν βούλῃ, ἐντ. = καὶ μάλα: q. multos, q. subito· β) ὡς, πάνυ, μάλα· 2) ὡς συνδ. εἰ καί, καὶ εἰ, καίτοι, καίπερ: q. illud occultetur, εἰ καὶ ἐκεῖνο ἐκρύπτετο.

quā-nam, ἐπίρ. ἐρωτ. (κυρ. ἀφαιρ τοῦ quaenam), ὅπῃ ποτέ; πῇ ποτε;

quandō, ἐπίρ. 1) ἐρωτημ., πότε; 2) ἀναφορ., ὅτε, ὁπότε, ὅταν, ὁπόταν, ἡνίκα, ὁπηνίκα (συνήθ. ἀνταποκρ. εἰς τὸ tum)· 3) ἀόριστ., ποτέ· ne q., μή ποτε, ἵνα μή ποτε· 4) (παρὰ Κικέρ. σπ.) αἰτιολ. σύνδ. = quoniam, ἐπεί, ἐπειδή: q. hoc volumus, ἐπεὶ τοῦτο βουλόμεθα.

quandō-cunque, ἐπίρ. (ὡς τὸ πολὺ ποιητ.) 1) ἀναφ. ὁποτεοῦν, ὁπότε, ὁπόταν, εἴ ποτε, ἐάν ποτε· 2) ἀόριστ. ποτέ (ἡμέραν τινά).

quandō-que, ἐπίρ. 1) = quandocunque, 1, 2) = quandocunque, 2, 3) (μ.), ἐσθ' ὅτε, ἐνίοτε.

quandō-quĭdem, σύνδ. ἐπεί περ, ἐπειδήπερ, ἐπειδή, ἐπεί τοι.

quanquam, ἰδὲ quamquam.

quantillus, a, um, (ὑποκ. τοῦ quantus)· 1) ἐρωτημ. πόσος τις; πόσον τι; 2) ἀναφορ. πόσον· 3) ἐπίρ. (Πλ.), ὡς μικρός.

quantĭtas ātis, ὁ, (μ.) ποσότης, ποσόν, πλῆθος· q. vocis, ἡ ἰσχὺς τῆς φωνῆς.

quantŏpĕre, (ὀρθότ. δὲ ἐν διαστάσει γεγραμ. quanto opere), ἐπίρ. ὡς σφόδρα, πῶς σφόδρα, ὡς, πῶς (=πόσον).

quantŭlus, a, um, (ὑποκ. τοῦ quantus)· 1) ἐρωτημ. πόσος, πηλίκος, πόσος τις; 2) ἀναφορ. ὅσος, ὁπόσος, ἡλίκος· 3) ἐπιφων. ὡς (πόσον) μικρός.

quantŭlus-cunque, ăcunque, umcunque, ὁποσοστιοῦν, ὁπηλικοσοῦν, (= ὅσον καὶ ἄν εἶνε μικρός).

quantumvis, ἰδὲ quantusvis.

quantus, a, um, (quam)· 1) ἐρωτημ. πόσος; quantum frumenti, πόσον σίτου; quanti emisti, πόσου ἐπρίω; 2) ἀναφορ., ὅσος, ὁπόσος, ἡλίκος, ὁπηλίκος (συνηθ. ἀνταποκρ. πρὸς τὸ tantus): tanta dimicatio, q. nunquam fuit, τοσοῦτος ἀγών, ὅσος οὐδέποτε ἐγένετο· (καὶ πρὸς ὑπερθ.): tanta distantia q. maxima esse potest, τοιαύτη ἀνομοιότης, ὅση μεγίστη δύναται· μάλ. quantus quantus = quantuscunque· Ἐντ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ.: Α) **quanto**, (ἀφ.)· α) ἐρωτ. πόσον; β) ἀναφ. ὅσῳ, ὁπόσῳ: q. major, q. ante, post. συνηθ. δὲ ἀνταποκρ. πρὸς τὸ tanto, = ὅσῳ... τοσούτῳ... q. gravior... tanto (eo, hoc) crebriores, ὅσῳ σφοδρότερα... τοσούτῳ συχνότεραι (literae)· Β) **quantum**, (αἰτ. καὶ ὀν.): α) ἐρωτημ. πόσον; ὡς μέγα, ὡς πολύ. q. mutatus· β) ἀναφ. ὅσον, καθ' ὅσον, ἐφ' ὅσον· q. in me est, ὅσον ἐπ' ἐμοί· q. possum, καθ' ὅσον δύναμαι· γ) mirum (nimium, immane) q. = θαυμαστὸν ὅσον, ἀμήχανον ὅσον, ὑπερφυὲς ὅσον.

quantus-cunque, quantăcunque, quantumcunque, ὁσοσουσοῦν, ὁσοσδήποτε, ὁποσουδήποτε, ὁπηλικοσοῦν (ὅσον καὶ ἄν εἶνε μικρός)· quantumcunque = ὁπόσον, ὁπόσον ἄν.

quantus-lĭbet, ălĭbet, umlĭbet, ὁσοσοῦν, ὁποσοσοῦν, ὁποσουδήποτε, ὁποσδήποτε· τὸ οὐδ. (Λίβ.) = ὅσον ἄν.

quantus-vis, quantăvis, quantumvis, ὅσος βούλει, ὁποσοσδήποτε, ὁσοσδήποτε (τὸ μέγεθος)· ἐντ. τὸ οὐ. **quantumvis** = quamvis: α) ὅσον βούλει, ὅσον ἄν βούλῃ· β) ὡς, πάνυ, μάλα, q. facundus· 2) = εἰ καί.

quā-propter, ἐπίρ. 1) ἐρωτημ. (ἀρχ.) τίνος ἕνεκα; διὰ τί; 2) ἀναφ., ὧν ἕνεκα, διὰ ἅ· 3) (Λουκρ.) διό, ὅθεν.

quā-quā, ἐπίρ. (ἀφαιρ. ἐν. θηλ. τοῦ quisquis) = quacunque, ὅπῃ ἄν.

quā-re, ἐπίρ. 1) (σπ.), ἐξ οὗ, ἐξ ὧν· 2) = cur: α) ἐρωτημ. διὰ τί; β) ἀναφ. διότι, διὰ τί, ὅτι, οὗ ἕνεκα· 3) (Σολ. Κατ. 52, 17), διό δή, ὅθεν, διὰ τοῦτο.

quartădĕcĭmāni, ōrum, ἀ. πλ. (quartus decimus), (Τακ.), στρατιῶται τῆς τεσσαρακαιδεκάτης λεγεῶνος.

quartānus, a, um, (quartus), τεταρταῖος· μαλ. οὐσ. α) **-āna**, ae, ὁ, (ὑπον. febris), τεταρταῖος πυρετός· β) (Τάκ.) **-āni**, ōrum, ἀ. πλ. στρατιῶται τῆς τετάρτης λεγεῶνος.

quartārius, i, ἀ. τέταρτον ξέστου.

quartus, a, um, 1) τέταρτος· q.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

pater (π.) = abavus· 2) οὐσ. **-tus**, i, ἁ. α) (ὑπον. liber), τὸ τέταρτον βιβλίον· β) (ὑπον. lapis), τὸ τέταρτον μιλιάριον· γ) **quarta**, ae, θ. (ὑπον. hora), ἡ τετάρτη (ὥρα)· 3) ἐπιρρημ. **quartum**, καὶ (π.) **-to**, τὸ τέταρτον.

quartus-dĕcĭmus, a, um, τεσσαρακαιδέκατος, τέταρτος καὶ δέκατος.

quă-sĭ, 1) σύνδ. (εὔχρ. ἐν ὑποθετικαῖς συγκρίτ. προτάσεσιν), ὡς εἰ, ὥσπερ εἰ, ὡς ἄν εἰ, ὥσπερ ἄν εἰ: α) μεθ' ὑποτ. q. nunc id agatur ita, ὡς εἰ νῦν τοῦτο γίγνεται οὕτω κτλ. proinde quasi...possimus, κατὰ ταὐτὰ ὥσπερ ἄν εἰ .. ἐδυνάμεθα· β) μετὰ μετχ. q. jam partā victoriā, ὡς ἄν εἰ νίκην ἤραντο· γ) πλεοναστ. quasi si = qausi· 2) ἐπίρ. α) (ἐν συγκρ. προτάσεσιν), ὡς, ὥσπερ: is servit q. ego servio· β) (συνηθ. ἡνωμ. τῷ quidam), ὥσπερ, ὡσπερεί, οἷον: procreatrix quaedam et p. parens, γεννήτειρα καὶ ὥσπερ (καὶ οἷον) μήτηρ· γ) (ἐπὶ ἀριθ. κ. τ. ὅμ.), ὡσεί, ὡς, ὅσον, περὶ (μετ' αἰτ.).

quăsillum, i, οὐ, καὶ **-us**, i, ἁ. (ὑποκ. τοῦ qualum ἢ -us), καλαθίσκος, καλάθιον, μάλ. ὁ τῶν ταλασιουργῶν, ἡ ταλαρίς, ἐντ. inter quasilia, ἐν τῷ δωματίῳ τῶν ταλασιουργῶν.

quassātĭo, ōnis, θ. 1) σεῖσις, capitis τῆς κεφαλῆς· 2) (μ.) σεισμός.

quasso, α'. (quatio)· 1) σείω, διασείω, caput τὴν κεφαλήν· q. hastam, ramum, σείω, τινάσσω, πάλλω τὸ δόρυ, τὸ ῥόπαλον· μάλ. = (σείων) βλάπτω, θλῶ, θραύω, ῥήγνυμί τι: naves quassatae, νῆες ῥήγματα λαβοῦσαι· (π.) quassata muri = τὰ ῥήγματα τοῦ τείχους· μετφ. q. rempublicam, διαφθείρω τὴν πολιτείαν· 2) οὐδ. σείομαι, σαλεύω.

1 **quassus**, a, um, μετχ. τοῦ quatio.

2 **quassus**, ūs, ἁ. (ἀρχ.), σεῖσις, τιναγμός.

quă-tĕnus, ἐπίρ. 1) ἐρωτημ. α) μέχρι τίνος; ἐπὶ πόσον; β) ἐπὶ χρόνου· μέχρι τίνος χρόνου; ἐπὶ πόσον χρόνον; 2) ἀναφ. α) ἐπὶ τόπου· μέχρις ὁπόσου, ἐφ' ὅσον· β) μετφ. ἐφ' ὅσον, καθ' ὅσον, καθότ· γ) (π. καὶ μ.) ἐπειδή.

quăter, ἐπίρ. τετράκις· q. quini τετράκις πέντε = εἴκοσιν· q. decies, τεσσαρακοντάκις.

quăterni, ae, a, ἀνὰ τέσσαρας, κατὰ τέσσαρας, ἑκάστοτε τέσσαρας.

quătĭo, quassi, quassum, γ'. 1) σείω, τινάσσω, alas τὰς πτέρυγας· ἐντ. α) σείω, ταράσσω, aquas τὰ ὕδατα· β) -populum, κινῶ τὸν λαὸν εἰς γέλωτα· γ) equus q. campum, ὁ ἵππος κροτεῖ (τοῖς ποσὶ) τὸ πεδίον, τ'. ἔ. διατρέχει τὸ πεδίον· 2) σείω, διασείω, muros τὰ τείχη· 3) (σείων) βλάπτω, θλῶ, ῥήγνυμί τι· navis quassa, ναῦς ῥήγματα λαβοῦσα· quassae faces, δᾷδες τεθλασμέναι· 4) μετφ. α) διασείω, διαταράττω, κινῶ, mentem τὴν ψυχήν· β) κακῶ, κατατρύχω, πιέζω, oppida bello· γ) -equum cursu, τρέχων καταπονῶ τὸν ἵππον· δ) vox quassa, φωνὴ κεκλασμένη· 5) πλήττω, ὠθῶ, aliquem foras τινὰ θύραζεν.

quătrĭdŭum, i, οὐ, (quattuor, dies), τετραήμερον, τέσσαρες ἡμέραι.

quattŭor, (ὀρθότ. ἢ quātuor), ἄκλ., τέσσαρες, τέσσαρα.

quattuor-dĕcim, ἄκλ., τεσσαρεσκαίδεκα· sedeo in q. (ordinibus), κάθημαι (ἐν τῷ θεάτρῳ) ἐν τοῖς τῶν ἱπποτῶν θρανίοις (14 τὸν ἀριθμὸν οὖσιν)= εἰμὶ ἱππότης.

quattuorvĭrātus, us, ἁ. τετραρχία.

quattuor-vĭri, ōrum, ἁ. πλ. οἱ τέσσαρες ἄρχοντες ἢ ἐπιμεληταί, οἱ τετράρχαι.

quĕ, ἐγκλιτ. σύνδ. (συνδέων ὅμοια καὶ συνάπτων τὸ δεύτερον μέλος οἱονεὶ ὡς προσθήκην, διὸ καὶ particula adjectiva καλεῖται)· 1) τέ: senatus populusque Romanus, ἡ βουλὴ ὅ τε Ῥωμαίων δῆμος· μάλ. α) que . . . et ἀντὶ τοῦ et...et, καί...καί· β) que...que (μάλ. ἐν ἀναφ. προτάσεσιν): quique... quique, οἵτε...οἵτε, ὅσοι τε...ὅσοι τε· γ) que... ac ἢ atque, τε...καί· δ) que et, καὶ et...que, τέ... καί· 2) τέ, καί, ἔτι· 3) ἤ: deni duodenique· 4) καί, μᾶλλον δέ: Jovi diisque, τῷ Διὶ καί (μᾶλλον δέ) ἅπασι τοῖς θεοῖς· 5) καί, καὶ μάλιστα.

quem-ad-mŏdum, ἐπίρ. 1) ἐρωτημ. κατὰ τίνα τρόπον; τίνι τρόπῳ; πῶς; 2) ἀναφ. καθ' ὃν τρόπον, ᾧ τρόπῳ, ὅπως (ἀνταποκρ. πρὸς τὰ sic, ita, item).

quĕo, ivi καὶ ii, itum, ε'. δύναμαι, δυνατός εἰμι, οἷός τέ εἰμι, dicere λέγειν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

quercētum, i. οὐ. (quercus), δρυμός, δρυιών.

quercĕus, a, um, (μ.) δρύϊνος· corona q. στέφανος δρυός.

quercus, us, θ. 1) δρῦς (πρβλ. robur)· ἐντ. (π.) α) = στέφανος δρυός: q civilis· β) (π.) δρυοβάλανος

quĕrēla, ae, θ. (queror)· 1) = querimonia· 2) θρῆνος, ὀδυρμός, ὀλοφυρμός, οἰμωγή, μάλ. ἡ θρηνώδης φωνὴ τῶν ζῴων· 3) ἔγκλησις, κατηγορία.

quĕrĭbundus, a, um, ὀδυρτικός, οἰκτρός.

quĕrĭmōnĭa, ae, θ. (queror), μέμψις, μουφή, δεινολογία, μεμψιμοιρία.

quĕrĭtor, ἀποθ. α'. (μ.) μεμψιμοιρῶ.

querneus ἢ **quernus**, a, um, δρύϊνος, δρυός, folium.

queror, questus sum, ἀποθ. γ'. 1 κινύρομαι, κλαυθμυρισμοὺς ἐκπέμπω (ἐπὶ πτηνοῦ, αὐλοῦ κ. τ. ὁμ.)· 2) ὀδύρομαι, ὀλοφύρομαι, θρηνῶ τι, fortunam τὴν τύχην· 3) ὀδύρομαι, μέμφομαί τι, μεμψιμοιρῶ, σχετλιάζω, injuriam ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ, de injuriis alicujus ἐπὶ ταῖς ἀδικίαις τινός· -cum aliquo ἢ apud aliquem (μ. καὶ alicui), μέμφομαί τινός πρός τινα, ὀδύρομαί τινι.

querquētŭlānus, a, um, (querquētum = quercetum), τοῦ δρυμῶνος· mons q. = mons Coelius.

querŭlus, a, um, (queror)· 1) κινυρός, κλαυθμηρός, ὀδυρτικός, οἰκτρός, vox· ἐντ. (ἐπὶ αὐλῶν κ. τ. ὁμ.) = κλαυθμώδη ἦχον ἐκπέμπων, ἠχώδης, ἁρμονικός· 2) μεμψίμοιρος, senex γέρων.

questĭo, ōnis, θ. (ἀμφίβ.) = querela.

1. questus, a, um, μετχ. τοῦ queror.

2. questus, us, ἀ. (queror)· 1) ὀδυρμός, ὀλοφυρμός, κλαυθμός· 2) οἰκτρὸν ἆσμα (τῆς ἀηδόνος)· 3) μεμψιμοιρία.

1. quī, ἐπίρ. (κυρ. ἀρχ. ἀφαιρ. τοῦ qui 2)· 1) ἐρωτημ. τίνι τρόπῳ; πῶς; 2) ἀναφορ., ὅτῳ τρόπῳ, ὅπως, πῶς· 3) (Πλ.) = quanti, πόσου; 4) ἐπὶ εὐχῶν· q. dii istum perdant! οἱ θεοὶ αὐτὸν ἀπολέσειαν!

2. qui, quae, quod, ἀντ. ἀναφ., ὅς ἢ, ὅ, ὅστις ἥτις ὅτι· colonia, quam Fregellas apellant, ἀποικία, ἣν Φρεγέλλας ὀνομάζουσιν· quem exitum acies habitura sit, ἥντινα ἔκβασιν ἡ μάχη λήψεται. Συντασσομένη μεθ' ὑποτ. δηλοῖ, α) ἀκολουθίαν: dignus est qui (= ut is) ametur, ἄξιός ἐστιν ἀγαπᾶσθαι· nemo est tam afflictus qui (=ut is) non possit, οὐδεὶς οὕτω ταλαίπωρος, ὥστε μὴ δύνασθαι· β) αἰτίαν: fortunate adulescens qui (=cum tu, ἐπειδὴ σύ) inveneris· γ) σκοπόν: tribunos... per quos (=ut per eos ἵνα διὰ τούτων) posset. Ἐν ἀρχῇ δὲ προτάσεως ἀντιστοιχεῖ τοῖς et is, is autem, is enim, is igitur.

3. qui κτλ. α) ἀντων. ἐρωτ. ἰδὲ quis 1. β) ἀντ. ἀόρ. ἰδὲ quis 2.

quiă, σύνδ. αἰτ., ὅτι, διότι· ideo (idcirco, propterea) quia, διὰ τοῦτο, ὅτι.

quiă-nam, ἐπίρ. (ἀρχ.), διὰ τί; τί δή;

quĭcum = quocum = cumquo, ἢ μετὰ ὑποτακτ. = ut cum eo.

quī-cunque, quaec., quodc. ἀντ. ἀναφ. ἀόρ. (σύσ. καὶ ἐπίθ.), πᾶς ὅστις, ὁστισοῦν, ὁστισδήποτε, ὅστις καί, ὅστις ἄν, ὃς ἄν, ὅσος ἄν.

quī-dam, quaedam, quiddam σύσ.) ἢ quoddam (ἐπίθ.) ἀντ. ἀόρ. (σημαίνουσα ὡρισμένον τι, ὃ ὁ λέγων οὐ βούλεται δηλῶσαι), τίς, τί: Arcidamas quidem, Ἀρχιδάμας τις· q. mali ἢ malum, κακόν τι· quodam tempore, ἐν χρόνῳ τινί, ποτέ. 3) (ὡς τὸ πολὺ μετὰ τοῦ quasi) = τίς, ὡς εἰπεῖν, σχεδόν εἰπειν.

quĭdem, σύνδ. (ἐξαίρων τὴν προηγουμ. αὐτῷ λέξιν)· 1) = γέ: nunc q. νῦν γε, τά γε νῦν· hoc q. tempore, τὰ νῦν γε, τά γε νῦν· mihi q., ἔμοιγε· hoc q., τοῦτό γε· certe (profecto, sane) q., πάνυ γε, καὶ πάνυ· 2) = καί, καὶ ταῦτα, καὶ δή· 3) ne... quidem, ἰδὲ nē· 4) (μετὰ δεικτ. ἀντ.) = μέν: ludo uti illo q. licet, sed κτλ., ἔξεστι μὲν ἐκείνῃ τῇ παιδιᾷ χρῆσθαι, ἀλλὰ κτλ.

quĭdni, ἰδὲ quis 1.

quĭes, ētis, θ. 1) ἡσυχία, ἀνάπαυσις (ἐξ ἔργου, ἐκ πόνου κ. τ. ὁμ.)· ἐντ. = παῦλα, ἀνάπαυλα, ἄνεσις· 2) ἡσυχία, εἰρήνη· 3) ἀνάπαυσις, ὕπνος· 4) (π.) αἰωνία ἀνάπαυσις = θάνατος· 5) ἡσυχία, ἡσυχος ἰδιωτεία· 6) ἡσυχία, ἠρεμία.

quĭesco, ēvi, ētum, γ'. (quies)· 1) ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι (ἐξ ἔργου, πόνου κ. τ. ὁμ.) 2) ἐπὶ ἀψύχων· ἡσυχάζω, ἠρεμῶ· 3) ἡσυχάζω, ἀπράκτῳ, μάλ. ἐν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀγῶνι = οὐ μετέχω· 4) ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι, κοιμῶμαι· 5) (π.) ἐν τῷ τάφῳ ἀναπαύομαι, νεκρός εἰμι· 6) σιγῶ, σιωπῶ· 7) -ab re aliqua, σχολάζω ἀπό τινος· 8) -potare, παύομαι πίνων· 9) ἡσυχάζω (ἐν τῷ λόγῳ), ἴσταμαι, Κικέρ. Ἀκ. 2, 93.

quiēte, ἐπίρ. (-ius, -issime), ἡσύχως· ἐντ. α) = καθ' ἡσυχίαν, ἀμαχητί, se recipere· β) -vivo, ἐν ἡσυχίᾳ, ἀπραγμόνως ζῶ· γ) -fero aliquid, πράως, ἀταράχως φέρω τι.

quiētus, a, um, (-ior, -issimus), [quiesco]· 1) ἥσυχος· ἐντ. α) ἡσυχος, ἀπράγμων· β) ἐπὶ ἀψύχων· ἥσυχος, ἠρεμαῖος, βραδύς· γ) = ἡσυχος, εἰρηνικός, πρᾶος· δ) = ὁ καθ' ἡσυχίαν ζῶν, ἡ = ἀμέτοχος, οὐδέτερος· ε) (π.) = κοιμώμενος· ς) ἡσύχιος, ἀπηλλαγμένος τινός, a bello· republicā quietā, τῆς πολιτείας ἡσυχαζούσης, ἐν εἰρήνῃ οὔσης.

quī-lĭbet, quaelĭbet, quidlĭbet (οὐσ.) καὶ quodlĭbet (ἐπίθ.), ἀόρ. ἀντ. 1) ὅστις βούλει, ὁστισοῦν, ὁστισδήποτε, πᾶς τις· 2) ὁ βουλόμενος, ὁ τυχών.

quin, σύνδ. A) ἐκ τοῦ quī (ἀρχ. ἀφαιρ. τοῦ ἀναφ. qui) = quo καὶ τοῦ ne = non· Τίθεται δὲ μετ' ἀρνητικὰς προτάσεις καὶ συντάσσεται μεθ' ὑποτ. 1) = qui non (σπ. quae non), quod non, ὅστις οὐ: nemo est, q. (=qui non) intelligat, οὐδείς ἐστιν, ὅστις οὐ νοεῖ· 2) = ut non, α) = ὥστε μή: nihil tam difficile est q. (=ut non) possit, οὐδὲν οὕτω χαλεπόν, ὥστε μὴ δύνασθαι· β) = μὴ οὐ, μὴ οὐχί: non possum ἢ facere non possum, q. mittam, οὐχ οἷός τέ εἰμι μὴ οὐ πέμψαι· μάλιστα μετὰ τῶν φράσεων non dubito, non est dubium: non dubito q. ille possit, οὐκ ἀμφισβητῶ μὴ οὐ δύνασθαι ἐκεῖνον· γ) (θετικ.) = ὡς, ὅτι: quis ignorat, q. tria genera sint? τίς ἀγνοεῖ, ὅτι τρία γένη ἐστίν; ἐντ. non quin = οὐχ ὅτι οὐ, οὐχ ὡς οὐ· 3) ἀλλὰ, δή, καὶ δή, νή: q. dic, ἀλλ' εἰπέ, λέγε δή· hercle q. recte dicis, νὴ τὸν Δία ὀρθῶς λέγεις· B) (ἐκ τοῦ quī, ἀρχ. ἀφαιρ. τοῦ ἐρωτημ. qui, καὶ τοῦ ne = non), τί οὐ; q. respondes? τί οὐκ ἀποκρίνει; (=responde ἀπόκρινα!)· q. igitur explicas? τί οὖν οὐκ ἐξηγεῖ; (=explica ἐξήγησον!).

quī-nam, quaenam, quodnam, ἀντ. ἐρωτ. (ἀρχ.), τίς δή; τίς οὖν;

Quīnctĭlis, κτλ. ἴδε Quintĭlis κτλ.

quincunx, uncis, ὁ. (quinque, uncia)· 1) πέντε δωδεκατημόρια τοῦ ἀσσαρίου = 5 οὐγγίαι· ἐντ. πέντε δωδεκατημόρια ὅλου τινός, οἷον κληρονομίας· ἐπὶ τόκων = πέντε ἐπὶ τοῖς ἑκατόν (ἐτησίως)· 2) ἐπὶ στίχων δένδρων = γιασμός.

quindĕcĭes, ἐπίρ. πεντεκαιδεκάκις.

quindĕcim, ἄκλ. πεντεκαίδεκα.

quindĕcim-primi, ōrum, ὁ. πλ. πεντεκαιδεκάπρωτοι (ἐπὶ γερουσιαστῶν ἰσοπολίτιδος πόλεως).

quindĕcim-vĭri, ōrum καὶ (συνήθ.) ūm, ὁ. πεντεκαίδεκα ἄνδρες, τῶν Σιβυλλείων χρησμῶν φύλακες.

quindecimvĭrālis, e, (μ.) τῶν πεντεκαίδεκα ἀνδρῶν.

quingēnārĭus, a, um, (quingeni), συγκείμενος ἐκ πεντακοσίων, cohortes.

quingēni, ae, a, ἀνὰ ἢ κατὰ πεντακοσίους.

quingentēsĭmus, a, um, πεντακοσιοστός.

quingenti, ae, a, πεντακόσιοι.

quingentĭes, ἐπίρ. πεντακοσιάκις.

quīni, ae, a, 1) ἀνὰ ἢ κατὰ πέντε· 2) πέντε.

quīnī-dēni (ἢ **quindēni**), ae, a, ἀνὰ ἢ κατὰ πεντεκαίδεκα.

quīnī-vīcēni, ae, a, ἀνὰ ἢ κατὰ πέντε καὶ εἴκοσιν.

quinquāgēnārĭus, a, um, συγκείμενος ἐκ πεντήκοντα· homo q. πεντηκοντούτης.

quinquāgēni, ae, a, ἀνὰ ἢ κατὰ πεντήκοντα.

quinquāgēsĭes, ἐπίρ. (ἀμφ.) πεντηκοντάκις.

quinquāgēsĭmus, a, um, πεντηκοστός· μάλ. **-ma**, ae, θ. (ὑπον. pars) = ἡ πεντηκοστὴ (ἐπὶ ὅασμοῦ).

quinquāgĭes, ἐπίρ. πεντηκοντάκις.

quinquaginta, ae, πεντήκοντα.

quinquātrus, uum, θ. πλ. ἡ-**trĭa**, ōrum καὶ ium, οὐ. πλ. τὰ Ἀθήναια, ἑορτὴ πενταήμερος πρὸς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Ῥώμῃ.

quinque, (αἰολ. πέμπε), πέντε.

Quinquĕgentiāni, ōrum, ὁ. οἱ Πενταπολῖται, λαός τῆς Κυρηναϊκῆς.

quinquennālis, e, (quinque annus)· 1) πενταετηρικός, certamen ἀγών· 2) πενταετής, censura.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

quinquennis, e, (quinque, annus) = quinquennalis.

quinquennium, ii, οὐ. πενταετηρίς, πενταετία· q. imperium, πενταετὴς ἀρχή.

quinquĕ-partītus, a, um, πενταμερής.

quinquĕ-prīmi, ōrum, ἀ. πλ. πεντάπρωτοι (ἐπὶ γερουσιαστῶν ἰσοπολίτιδος πόλεως).

quinquĕ-rēmis, e, πεντήρης, navis ναῦς· πολλάκ. οὐσ. θ. = ἡ πεντήρης.

quinquertĭo, ōnis, ἀ. (Λίϐ.), πένταθλος.

quĭnquĕvĭrātus, us, ἀ. ἡ τῶν πέντε ἀνδρῶν ἀρχή.

quinquĕ-vĭri, ōrum, ἀ. πλ. οἱ πέντε ἄνδρες, πέντε ἐπιμεληταὶ ἢ ἐπιστάται.

quinquĭes, ἐπίρ. πεντάκις.

quinqui-plĭco, ā'. (μ.), πενταπλασιάζω.

quintădĕcĭmāni, ōrum, ἀ. πλ. (quintus, decimus), οἱ τῆς πεντεκαιδεκάτης λεγεῶνος στρατιῶται.

quintānus, a, um, (quintus), τοῦ πέμπτου· μάλ. α) **-na**, ae, θ. (ὑπον.) via, ἡ πέμπτη, τ. ἔ, ὁδὸς τοῦ στρατοπέδου, διαχωρίζουσα τὰ πέμπτα τάγματα (manipulos) ἀπὸ τῶν ἕκτων, ἔνθα καὶ ἡ τῶν ὠνίων ἀγορά· ϐ) **-ni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ τῆς πέμπτης λεγεῶνος στρατιῶται.

Quintĭlĭānus, i, ἀ. (M. Favius), Κοϊντιλιανός, ὀνομαστὸς ῥήτωρ ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Τραϊανοῦ, γράψας de institutione oratoris.

Quintīlis, e, (quintus), Κυϊντίλιος, τοῦ Κυϊντιλίου (τοῦ πέμπτου μηνὸς ἀπὸ τοῦ Μαρτίου) = τοῦ Ἰουλίου· ἐντ. mensis q. = ὁ Ἰούλιος.

Quintĭus, a, um, Κοΐντιος, τοῦ Κοϊντίου· οὐσ. ἀ. ὁ Κοΐντιος.

quinto, ἐπίρ. (quintus), πέμπτον.

quintum, ἐπίρ. (quintus), τὸ πέμπτον.

quintus, a, um, (quinque), πέμπτος.

quintus-dĕcĭmus, a, um, πεντεκαιδέκατος.

quippe, (ἐκ τοῦ quia καὶ pe, ὡς nempe ἐκ τοῦ nam καὶ pe)· 1) ἐπίρ. δή, τῷ ὄντι, πάντως· 2) σύνδ. αἰτιολ. τιθέμενος· α) εἰρων. ἄτε, οἷα: q. homine erudito, ἄτε σοφῷ ὄντι· 2) (πρός ἔμφασιν μετὰ τῶν αἰτιολ. quia, quoniam, quum, ἢ μετὰ τῶν qui, quae, quod), ἄτε, ἅτε δή, ἐπειδή, ἐπεί τοι, ὅτι δή.

quippiam, ἰδὲ quispiam.

quippĕni, ἢ **quippini**, ἐπίρ. (quippe καὶ ni = ne), 1) πῶς γὰρ οὔ; τί γὰρ οὔ; 2) = πάντως, ὄντως.

quī-qui, ἀρχ. = quisquis.

Quĭrīnālis, e, (Quirinus), Κυρίνιος, τοῦ Κυρίνου (τοῦ Ῥωμύλου), trabea τραϐέα (ἐσθής), ὡς ταύτην Ῥωμύλος ἔφερεν· collis Q. ὁ Κυρίνιος λόφος (ἐν Ῥώμῃ)· οὐσ. **-īa**, ium, οὐ. ἡ τοῦ Κυρίνου (Ῥωμύλου) ἑορτή, ἀγομένη τῇ 17 Φεϐρουαρίου.

Quĭrīnus, i, ἀ. (συγγ. τῷ quiris)· 1) Κυρῖνος, Ἐνυάλιος, ὄνομα τοῦ ἀποθεωθέντος Ῥωμύλου· Ἐντ. α) ὄνομα τοῦ Ἰανοῦ· ϐ) (π.) ὄνομα ἐξόχων ἀνδρῶν, οἷον Αὐγούστου, Ἀντωνίου· 2) ἐπίθετ. = quirinalis.

1. quĭris, (ἄλλοι γράφ. curis), is, θ. (π.), Σαϐιν. λέξις = δόρυ.

2. Quĭris, ĭtis, ἀ. 1) καθ' ἓν. ἀριθμ. (σπ.), Κυρίτης, Ῥωμαῖος (ἅπαντα τὰ τοῦ Ρωμ. πολίτου δίκαια ἔχων)· 2) συνήθ. ἐν τῷ πληθ. **Quirītes**, ium καὶ um, ἀ. πλ. (ἴσως κατ' ἀρχὰς οἱ τῶν ἐν Σαϐίνῃ Κύρεων πολῖται· ἐντ. = οἱ Σαϐῖνοι, καὶ μετὰ ταῦτα) = οἱ **Κυρῖται**, οἱ Ῥωμαῖοι, οἳ ἐν τῇ ἐνασκήσει τῶν πολιτικῶν αὐτῶν δικαίων οὕτω πρασσηγορεύοντο (ὑπὸ τῶν ῥητόρων)· ἐν δὲ ταῖς στρατιαῖς milites (σκωπτ. δὲ Quirites) καὶ ἐν ταῖς πρὸς ξένα ἔθνη σχέσεσι Romani ἐκαλοῦντο.

quĭrītātio, ōnis, θ. ὀλολυγή, οἰμωγή.

Quirītes, ἰδὲ Quiris 2.

quĭrīto, ā'. (κυρ. ἴσως = fidem Quiritium imploro, τοὺς Κυρίτας ἐπικαλοῦμαι), ὀλολύζω, οἰμώζω· ἐντ. vox quiritantium ἡ τῶν ὀλοφυρομένων φωνή.

1. quis, (οὐσ.) καὶ **qui** (ὡς τὸ πολὺ ἐπιθ.), **quae**, **quid** (οὐσ.) καὶ **quod** (ἐπιθ.), ἐρωτ. ἀντ., τίς; τί; ποῖος, ποία, ποῖον; quis id fecit? τίς τοῦτο ἐποίησεν· quae tua patria est? τίς ἡ σὴ πατρίς ἐστιν· quid est tibi nomen, τί σοι ὄνομά ἐστιν; μάλ. τὸ οὐδ. quid ἐπίρρ. = τί; quid venisti? τί ἦκες; quid mulieris habes? ποίαν τινὰ γυναῖκα ἔχεις; quid argenti? πόσον ἀργύριον; quid ni (καὶ ἡνωμ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

quidni = πῶς οὔ; πῶς γὰρ οὔ; **2. quis** (οὐσ. καὶ ἐπίθ.) καὶ **quī** (ὡς τὸ πολὺ ἐπίθ., σύν. δὲ μόνον μετὰ τοὺς συνδ. si, nisi, ne, num), **quae** ἡ **quă, quid** (οὐσ.) καὶ **quod** (ἐπίθ.), ἀόρ. ἀντ. τίς, τί: si quis, εἴ τις· nisi quid, ἐάν μή τι, quo quis, ὅσῳ τις· ne quis, μή τις, ὅπως μή τις· - **q u i** (ἀφ οὗδ. ἐν.) μετὰ τῆς cum, quicum = quocum.

quis-nam ἡ **quī-nam** (quaenam), quid-nam ἡ quod-nam· 1) ἐρωτ. ἀντ. (ἐντονωτ. τῆς quis), τίς δή; τίς οὖν; τίς ποτε; 2) ἀόρ. ἀντ., εὔχρ. μόνον μετὰ τοῦ num, ὁπότε συνήθ. μιᾷ λέξει numquisnam γράφεται = μῶν τις· 3) ἀναφ ἀντ. ὅστις, τίς.

quis-piam, quaepiam, quidpiam, (οὐσ.) καὶ quodpiam (ἐπίθ.) ἀόρ. ἀντ (σπ.), τίς, τί (ὅλως ἀορίστως): deus q θεός τις.

quis-quam, **quidquam** (quicquam) ἀόρ. ἀντ. (ἄνευ θ. καὶ πλ.) συνήθ. οὐσ., τίς, τί: quemquam virum, ἄνδρα τινά.

quique, quaeque, quidque (οὐσ.) καὶ quodque (ἐπίθ.), ἀντ. ἀόρ. 1) ἕκαστος, πᾶς τις, πᾶς, (συνήθ. δὲ τίθεται μετὰ τῶν ὑπερθ., μετὰ τῶν τακτικῶν ἀριθμ. καὶ τῶν αὐτοπ. ἀντ. suus καὶ se): suo cuique judicio est utendum, τῇ ἑαυτοῦ κρίσει ἕκαστον δεῖ χρῆσθαι· pro se q., ἕκαστος καθ' ἑαυτόν, τὸ ἑαυτοῦ μέρος· decimus q., ἕκαστος δέκατος· μετὰ δὲ τῶν ὑπερθ. τίθεται πρὸς δήλωσιν γενικάτητός τινος: doctissimus q. = omnes docti· optimus q. = omnes boni· 2) ἐνίοτε τίθεται ἀντὶ τῆς quicunque = ὁστισδήποτε· 3) ὅστις ἄν, πρβλ. τὸ ἑλλ. κίσκε, ΣΚ σελ. 189.

quisquiliae, ārum, θ. πλ. (quisque), (κυρ. πράγματα παντὸς εἴδους) ἐντ. = σκύβαλα, καὶ μετρ. ἐπὶ ἀνθρ. = συρφετός, καθαρματα, ἀποκαθάρματα.

quis-quis, quidquid ἡ quicquid (εὔχρ. μόνον ἐν τῇ ὀν. καὶ ἀφ. τοῦ ἁρσ. καὶ οὐδ. καὶ ἐν τῇ αἰτ. τοῦ οὐδ.)· 1) ἀντ. ἀναφ. ἀόρ. (συνήθ. οὐσ.) = ὅστις, ὅστις καί: q. es, ὅστις εἶ, ὅστις ἂν ἦς· q. est, ὅ,τι καὶ ἐστιν, ὅ,τι ἂν ἦ· q. progredior, ἐφ' ὅσον προβαίνω· 2) ἀντ. ἀόρ. ὁστισδήποτε: quoquo modo, ὡτινιοδήποτε τρόπῳ.

quī vis, quaevis, quidvis (οὐσ.) καὶ quodvis (ἐπίθ.), ὅστις βούλει, ὁ βουλόμενος (ἄνευ διακρίσεως), πᾶς τις, ὁστισοῦν, ὁστιςδήποτε: q. unus, ὁ τυχών· quidvis οὐσ. θ, τι βούλει, τὰ πάντα.

quīvis-cunque, quaevisq. quodvisq. (π.) = quicunque.

1. quō, ἐπίρ. (ἰων. κοῦ)· A) ἐρωτημ. 1) ἐπὶ τόπου· ποῦ; q. ruitis? ποῖ φέρεσθε; ἐντ. μετρ. α) εἰς τί; πρός τί; πρός τίνα σκοπόν; β) πρὸς τί; τίνος ἕνεκα; γ) μετὰ τοῦ loci: q. loci? ποῦ; 2) ἐπὶ χρόνου· εὔχρ. μόνον ἐν τῷ quousque, ἰδὲ τὴν λέξιν· - B) ἀναφ. 1) ἐπὶ τόπου· ὅποι, ὅπου· μετρ. εἰς ὅσον (= εἰς πόσον βαθμόν)· 2) ὡς συνδ. μεθ' ὑποτακτ. α) ὅπως, ἵνα (κυρ. δὲ ἰσοδυν. τῷ ut eo = ἵνα διὰ τοῦτο): q. fiat, ἵνα γένηται. q. fieret ὅπως γένοιτο· β) ὅ τι, διότι (μετὰ τοῦ non· δηλοῖ δὲ οὐκ ἀληθῆ αἰτίαν): haec scribis non q., ταῦτα γράφεις οὐχ ὅτι κτλ. γ) (σπ.) διό, διόπερ: q. temperandum iis· - Γ) ἀόριστ: ποί, εἴς τινα τόπον: si q. me ire vis, ἐάν ποι βούλει ἐμὲ ἰέναι· aliove q. ἢ ἄλλοσέ ποι· - Δ) ὡς ἐν. ἀφαιρ. τοῦ οὐδ. τῆς ἀναφ. ἀντ. τίθεται μετὰ συγκριτ., ἀνταποκρινόμενον εἰς τὸ eo = ὅσῳ ... τοσούτῳ: q. magis ... eo magis, ὅσῳ μᾶλλον ... τοσούτῳ μᾶλλον.

2. quō, ἐν. ἀφαιρ. τοῦ οὐδ. τῆς ἀναφ. ἀντ. = ἐξ οὗ: quo factum est, ἐξ οὗ συνέβη.

quŏ-ad, ἐπίρ. A) ἐρωτημ. (σπ.)· 1) ἐπὶ τόπου· πόσον; 2) ἐπὶ χρόνου· μέχρι τίνος; πόσον χρόνον; - B) ἀναφ. 1) ἐπὶ χρόνου, α) μέχρις οὗ, ἕως· β) ὅσον χρόνον, ἐφ' ὅσον, ἕως, ἕως ἄν· 2) μέχρις οὗ, μέχρις ὁπόσου· 3) μέχρις ὅτου, ἐφ' ὅσον, καθ' ὅσον· q. possum ἐφ ὅσον δύναμαι. Ἐνίοτε τίθεται μετὰ τῆς γεν. ejus: q. ejus fieri poterit, ἐφ' ὅσον ἂν τοῦτο δύνηται γενέσθαι.

quō-circa, ἐπίρ. ἀναφ. διό, διὸ δή, ὅθεν.

quōcum = cum quo. ἰδὲ qui.

quŏd, σύνδ. (κατ' ἀρχὰς οὐδ. τῆς ἀναφ. ἀντων.) 1) ε ἰ δ ι κ ώ ς (ἐπεξηγῶν προηγουμ. ἔννοιαν ἢ περίπτωσιν), ὅ τ ι: cognito, q. insidiae pararentur, μαθών, ὅτι ἐνέδρα κατασκευάζοιτο· πολλάκ. δὲ προτάσσεται καὶ δεικτ. ἀντων.,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(id, hoc) μάλ. κατ' ἀφαιρ. Ἐντ. α) τίθεται ἐν ἀρχῇ προτάσεως ὡς αἰτ. τῆς ἀναφορᾶς: quod scribis, te velle scire, ὃ δὲ γράφεις, ἐπιθυμεῖν σε μαθεῖν (νεολλ.=καθ' ὅσον δὲ ἀφορᾷ κτλ.)· β) προτασσεται ἑτέρου συνδ. μεταβατικῶς: quod si, quod quum, quod quoniam, quod ubi, ἐν οἷς τὸ quod = δέ, οὖν: q. ubi intellexit, ἐπεὶ οὖν κατενόησεν· γ) (ἀρχ. καὶ μ.) = εἰ καί, καίπερ: q. est virgo, καίπερ παρθένος οὖσα· 2) αἰτιολογ. ὅτι, διότι: indignantur, q. spiratis, ἀγαναντοῦσιν ὅτι (διότι) ζῆτε.

quōdam-mŏdo, ἐπίρ. (qui, modus), πως, τρόπον τινά, ἁμωσγέπως.

quodni, ἰδὲ ni.

quod-sĕmĕl-arrīdes, is, ā. (Πλ.) ὁ μὴ ἀποδιδοὺς ὅ,τι ἂν ἅπαξ ἁρπάσῃ.

quodsi, ἰδὲ si.

quoi, **quojus**, ἀντὶ cui, cujus.

quojas, **quojus** = cujas, cujus.

quō-lĭbet, ἐπίρ. (π.), ὅποι βούλει, ὁποιοδήποτε.

quom = **quum**, ἰδὲ cum.

quō-mĭnus, συνδ. (κυρ. = ut eo minus), συντασσόμενος πρὸς ὑποτ. ἐπὶ κωλύσεως καὶ ἀπαρνήσεως: μή, τοῦ: deterreo aliquem q. biberet, ἀποτρέπω τινὰ πιεῖν, τοῦ πιεῖν· impedivit q. abirent eo, ἐκώλυσεν ἀπελθεῖν ἐκεῖσε· non prohibeo q. fiat (= ne fiat), οὐκ ἐῶ γενέσθαι.

quō-mŏdo, ἐπίρ. 1) ἐρωτ. τίνι τρόπῳ; πῶς; 2) ἀναφορ. ᾧ τρόπῳ, ὅπως, ἀνταποκρ. πρὸς τὸ sic (ita): q., ... sic, ὅπως...., οὕτως· 3) (Κικ.) ἐπίφων. οἵῳ τρόπῳ! ὡς!

quŏmŏdŏ-cunque, ἐπίρ. (Κικ.) ὅτῳ δήποτε τρόπῳ.

quō-nam, ἐπίρ. ποῖ δή; ποῖ οὖν; ποῖ ποτε;

quondam, ἐπίρ. (=quum, dam)· 1) ἐπὶ παρελθόντος· ποτέ, παλαι, τὸ παλαιόν· 2) (σπ.) ἐπὶ χρόνου ἐν γένει· ποτέ, ἔσθ' ὅτε, ἐνίοτε (σχεδ. = aliquando)· (π.) ἐπὶ μέλλοντος· ποτέ, ὕστερόν ποτε, εἰς τὸν ἔπειτά ποτε χρόνον.

quŏnĭam, σύνδ. (quom, jam), ἐπειδή, ἐπεί τοι, ἐπεί περ.

quō-pĭam, ἐπίρ. (ἀρχ.) ποί, εἰς τόπον τινά.

quō-quam, ἐπίρ. ποί, εἴς τινα τόπον· μετφ. (Δουκρ.) = in aliquam rem.

quŏque, σύνδ. συμπλ. ἐπιτασσόμενος· καί, ἔτι: tu q., καὶ σύ· Ἐνίοτε πλευναστ. συνάπτεται τῷ et καὶ etiam = ἔτι δὲ καί, ἔτι πρὸς τούτοις.

quō-quo, ἐπίρ. (quiquis), ὅποι ἄν, ὅποι ποτέ, ὁποιοδήποτε.

quŏquō-versum ἢ **-sus**, ἐπίρ. ὅπη, ὁπήποτε, ἁπανταχῇ.

quor, ἀντὶ cur.

quorsum ἢ **-sus**, ἐπίρ. ἐρωτ. (= quoversum -sus)· 1) ἐπὶ τόπου· πῇ; 2) πρὸς τί; εἰς τί; πρὸς τίνα σκοπόν;

quŏt, ἐπίθ. ἄκλ. 1) ἐρωτημ. πόσοι; πόσαι; πόσα; 2) ἀναφορ. ὅσοι. ὁπόσοι· ὡς τὰ πολλὰ δὲ ἀνταποκρ. τῷ tot: tot annos, quot habet, τόσα ἔτη, ὅσα γέγονεν· ἐντ. α) **quŏt-annis** (annus), ἐπιρρημ. καθ' ἕκαστον ἐνιαυτόν, ἐτησίως· β) ἡνωμ. μετ' ἄλλων οὐσιαστ. q. mensibus, καθ' ἕκαστον μῆνα.

quŏtannis, ἰδὲ quot.

quŏt-cunque, ἐπίθ. ἄκλ. ὁσοιδήποτε.

quŏtēni, ae, a, (ἐπὶ διαιρέσεως), κατὰ πόσους, ὁπόσοι καθ' ἕκαστον.

quŏtĭdiānus, (καὶ **quŏtĭd.**), a, um, (quotidie)· 1) καθημέριος, ὁ καθ' ἡμέραν, labor, πόνος· ἐπίρ. **-āno**, καθ' ἡμέραν· 2) = κοινός, χυδαῖος.

quŏtidie (καὶ **cotidie**), ἐπίρ. (quot, dies), ὁσημέραι καθ' ἡμέραν.

quŏties (ἢ **quotiens**), ἐπίρ. (quot)· 1) ἐρωτημ. ποσάκις; 2) ἀναφ. ὁσάκις, ὁποσάκις· q.... toties ἢ toties.... q. ὁσάκις...τοσάκις, τοσάκις... ὁσάκις.

quoties-cunque, ἐπίρ. (π.), ὁποσακισοῦν, ὁποσάκις ἄν.

quot-quot, ἐπίθ ἄκλ. = quotcunque.

quŏtŭmus, a, um, (Πλ.) = quotus.

quŏtus, a, um, (quot), πόστος (πόσος); (ἐρωτημ. καὶ ἀναφ.): q. annus? πόστον ἔτος; q. hora est, πόστη ὥρα ἐστί, πηνίκα (τῆς ἡμέρας) ἐστί; q. quisque philosophorum, πόστοι (πόσοι) τινὲς φιλόσοφοι; q. quisque est disertus, πόστοι τινὲς (=ὀλίγοι) εὐέπειες εἰσιν.

quŏtus-cunque, ἐπίθ. (π.) ὁποστοσοῦν.

quo-usque, ἐπίρ. ἐρωτ. ἐπὶ πόσον χρόνον; μέχρι τίνος; πόσον ἔτι χρόνον; ἕως πότε; μάλ. δὲ μετὰ τοῦ tandem.

quōvis ἐπίρ. (κωμ.), ὅσοι δήποτε.

quum, σύνδ. ἰδὲ cum 2.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

R

R, r, ἀντιστοιχεῖ τῷ Ἑλλ. Ρ, ρ.. ἐναλλάσσεται δὲ τῷ ς, οἷον honor καὶ honos καὶ ἀφομοιοῦται τῷ l, οἷον pellicio (per, lacio)· **R.** συντόμως δηλοῖ Romanus καὶ Rufus, recte, regnum κτλ. τὸ δὲ R. P. = res publica.

răbĭdē, ἐπίρ. λυσσαλέως, λυσσωδῶς.

răbĭdus, a, um, (rabies)· 1) λυσσαλέος, λυσσῶν, canis, κύων· 2) μετρ. λυσσώδης, μανιώδης, οἰστρώδης.

răbĭes, αἰτ. em, ἀφ. ē· 1) λύσσα (κυνῶν καὶ ἄλλων ζώων)· 2) ἐπὶ ἀνθρ. λύσσα, μανία, (μάλ. ἡ ἐρωτικὴ μανία)· ἐντ. μετρ. -ventris, βουλημία· -pelagi, ἡ ζάλη· -civica, ἡ μανία ἐμφυλίου πολέμου· (π.) = ὁ οἶστρος.

răbĭo, ī'. λυσσῶ. μαίνομαι.

răbĭōse, ἐπίρ. λυσσαλέως, λυσσωδῶς, μανικῶς (ἀντίθ. quiete).

răbĭōsŭlus, a, um, (ὑποκ. τοῦ rabiosus), λυσσῶν πως, ὑπομαινόμενος.

răbiōsus, a, um, = rabidus 2.

Răbĭrĭus, i, ἀ. Ῥαβίριος· α) δήμαρχος· 2) ποιητής· ἐντ. **-ānus**, a, um, τοῦ Ῥαβιρίου, domus οἰκία.

1. rabo, ōnis, ἀ. (Πλ.) = arrhabo.

2. răbo, ī'. (ἀρχ. καὶ μ.) = rabio.

răbŭla, ae, ἀ. (rabo), ὑλακτής, κεκράκτης.

răcēmĭ-fer, ĕra, ĕrum, κορυμβοφόρος, βοτρυφόρος, uva; - Bacchus, βοτρυοστέφανος Διόνυσος.

racēmus, i, ἀ. (π.)· 1) βότρυς (σταφυλῆς)· 2) κόρυμβος (κισσοῦ κ. τ. ὅμ.)· 3) μετων. α) ὁ βότρυς, ἡ σταφυλή· β) = οἶνος.

Răcīlĭus, i, ἀ. Ῥακίλιος, δήμαρχος.

Răcīlĭa, ae, θ. Ῥακιλία, γυνὴ Κιγκιννάτου.

rădiādus, a, um, (radius)· 1) ἀκτῖνας ἔχων, rota τροχός· 2) ἀκτινωτός, ἀκτινοβόλος, στίλβων, λάμπων· μάλ. = ἀκτινωτὸς στέφανος.

rādīcesco, ī'. (μ.), ριζοβολῶ.

rādīcĭtus, ἐπίρ. (radix), ριζόθεν, πρόρριζα· μετρ. = παντάπασιν.

rādīcŭla, ae, θ. (ὑποκ. τοῦ (radix), ῥιζίον, μικρὰ ῥίζα.

rădĭo ā'. καὶ **-ior**, ἀποθ. ā'. (π. καὶ μ.), ἀκτινοβολῶ, στίλβω, ἀστράπτω, λάμπω· ἐντ. **radians**, ntis, ἀκτινοβολῶν, στίλβων· οὐσ. radians (Κικ.) = sol, ἥλιος.

rădĭŏlus, i, ἀ. μικρὰ ἀκτίς.

rādĭōsus, a, um (Πλ.) ἀκτινοβόλος, sol ἥλιος.

rădĭus, ĭi, ἀ. ῥάβδος, ἐντ. α) ἀκτὶς τροχοῦ, κνήμη· β) κεραία τῶν μαθηματικῶν, ὁ κανών· γ) κερκίς· δ) ἀκτὶς κύκλου· ε) πλῆκτρον, κέντρων τῶν ὀρνίθων μάλ. τοῦ ἀλέκτορος· ς) ἀκτὶς (ἡλίου, ἀστραπῆς, χαλάζης· ζ) radii aurati, αἱ περὶ τὴν κεφαλὴν ἀκτῖνες, ὁ ἀκτινωτὸς στέφανος (τῶν θεῶν).

rādix, īcis, θ. (ῥάδιξ)· 1) ῥίζα· ago -es, ῥιζοβολῶ· ab -ibus eruo, πρόρριζον ἐκσπῶ τι· ἐντ. α) ῥίζα, βάσις· -es linguae· μάλ. -es montis, ὑπώρεια· ἐντ. μτφ. α) = ῥίζα, ἀρχή, γένος· β) vir iis -ibus, ἀνὴρ οὗ ἡ δύναμις ἐρρίζωται· 2) βρώσιμος ῥίζα, μάλ. = ῥαφανίς.

rādo, rāsī, rāsum, γ'. 1) ξέω, ξύω τι· ἐντ. α) ξύω, ἐξαλείφω τι· β) καθαίρω, ὁμαλίζω τι· γ) ξυρῶ, barbam (πρβλ. tondo κείρω)· 2) μετφ. α) ξαίνω τι, διακναίω, λυπῶ τι, ἐνοχλῶ, aures· β) (π.) ξαίνω τι, ἐγγύθεν παρέρχομαί τι, παραμείβομαί τι· -littora, πλέω παρὰ τὴν γῆν· avis -it aquas, ἵπταται παρὰ τὸ ὕδωρ· -freta sicco passu, ἐπιτρέχω ἐπὶ τὰ κύματα.

Raeti, ōrum, ἀ. οἱ Ραιτοί, πόλις ἐν τῷ τανῦν Τυρόλῳ· ἐντ. α) **Raetĭcus**, a, um, Ῥαιτικός, bellum πόλεμος· β) **-ĭus**, a, um, (π.), Ῥαιτικός.

rallus, a, um, (ὑποκ. τοῦ rarus?), ἀραιός, tunica χιτών, Πλ.

rāmālĭa, ium, οὐ. πλ. (π. καὶ μ.) φρύγανα, κλη μα τίδες.

rāmentum, i, οὐ. ἢ **-ta**, ae, θ. [ἀντὶ radimentum ἐκ τοῦ rado], ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εὔχρηστος ὁ πλ. **-ta**, ōrum, οὐ, πλ: ξύσματα (μετάλλου, ξύλου· ἐντ. = πελεκήματα, κλάσματα, θραύσματα, auri χρυσοῦ, ligni ξύλου.

rāmĕus, a, um, (π.), ἐκ κλάδων.

rāmex, ĭcis, ἀ. κῆλη· πληθ. -ices (Πλ.) αἱ τοῦ πνεύμονος ἀρτηρίαι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ramnes ētis **-nenses**, ium, ă. πλ. οἱ Ῥαμνῆται, μία τῶν τριῶν ἀρχαιοτάτων φυλῶν ἐν Ῥώμῃ (πρβλ. Laceres καὶ Tities)· ἐντ. καὶ εἷς τῶν τριῶν ὁμωνύμων ἱππικῶν λόχων, καὶ (π.) = οἱ ἱππεῖς.

rāmōsus, a, um, (-ior, -issimus)· 1) πολύκλαδος, arbor· μετφ. πολυσχιδής.

rāmŭlus, i, ă. κλαδίσκος.

rāmus, i, ă. 1) κλάδος, κλών· (π.) = τὸ Ἡρακλέους ῥόπαλον· 2) (Βεργ.) οἱ τῶν δένδρων καρποί.

rāna, ae, θ. βάτραχος.

rancens, ntis, (μετχ. τοῦ ἀχρ. ranceo) (Λουκρ.), ταγγός, σαπρός.

rancĭde, ἐπίρ. ταγγῶς· μετφ. ἀηδῶς.

rancĭdŭlus, a, um, (π. καὶ μ.) 1) ταγγός, σαπρός, cadaver σαπρὸν πτῶμα· 2) μετφ. ἀηδής.

rānuncŭlus, i, ă. (ὑποκ. τοῦ rana), μικρὸς βάτραχος· εἴρηται δὲ σκωπτ. περὶ τῶν κατοίκων ἑλώδους χώρας.

Răpācĭda, ae, θ. (σκωπτ. πατρωνυμ. ἐκ τοῦ rapax), Ἁρπαγίδης, Πλ.

răpācĭtas, ātis, θ· τὸ ἁρπακτικόν.

răpax, ācis, (-ior, -issimus), [rapio]· 1) ἅρπαξ, ἁρπακτικός, ἁρπαλέος, homo, lupus· 2) ῥαγδαῖος, ὁρμητικός, σφοδρός, ὀξύς, βίαιος, ventus, fluvius· 3) μετφ. ἁρπακτικός τινος, ῥᾳδίως καὶ ταχέως προσποιούμενος, κτώμενός τι, virtutis ἀρετήν.

răphănus, i, ă. ῥάφανος, ῥαφανίς.

răpĭde, ἐπίρ. (-ius, -issime), ἁρπακτικῶς, ὁρμητικῶς, ῥάγδην, βιαίως, ὀξέως.

răpĭdĭtas, ātis, θ. (rapidus), ῥαγδαιότης, τὸ ὁρμητικόν.

răpĭdus, a, um (-ior, -issimus), [rapio]· 1) ῥαγδαῖος, ὁρμητικός, σφοδρός, ὀξύς, βίαιος, equus ἵππος, venenum ὀξὺ φάρμακον· oratio r., αὐτοσχέδιος λόγος· 2) (π.) = rapax, ἅρπαξ, ἁρπακτικός, leo 3) μετφ. -sol, ὁ καταμαραίνων ἥλιος· -ignis, τὸ διαφθεῖρον πῦρ.

răpīna, ae, θ. (rapio), ἁρπαγή, α) ἀφῃρ. ἁρπαγή, ἁρπαγμός· β) μετων. ἅρπαγμα, λεία.

răpio, **răpŭi**, **raptum**, γ'. ἁρπάζω· 1) (π. καὶ μ.), ἁρπάζω, ἀναρπάζω τι, ὁράττομαί τινος, arma τὰ ὅπλα r. occasionem, ὁράττομαι τοῦ καιροῦ (τῆς εὐκαιρίας)· Μέλ. α) ἀναρπάζω, ἁπάγω, σπουδῇ φέρω τι, aliquid in naves τι εἰς τὰς ναῦς· -aliquem in supplicium, ἐνίοτε καὶ ἁπλῶς rapio = ἁπάγω τινά ἐπὶ θανάτῳ· -aliquem in jus, ἁπάγω τινὰ εἰς τὸ δικαστήριον· ἐντ. -me ἢ pedem καὶ παθητ. rapior = ταχέως σπεύδω· δ) (π.) ταχύνω, ἐπιταχύνω, ἐπισπεύδω, cursum τὴν πορείαν· ἐντ. -viam, iter, ταχύνω τὴν ὁδόν· -silvas, ταχέως διέρχομαι τὰ δάση· γ) μετφ. ἄγω, ἁπάγω, φέρω τινά, aliquem· παθητ. rapior in aliquid = ἄγομαι, φέρομαι εἴς τι· ἐντ. -aliquem ad aliquid, παρορμῶ τινα ἐπί τι· δ) -in me aliquid, ἁρπάζω, ἐφέλκομαι, σφετερίζομαί τι, ἀντιποιοῦμαί τινος· 2) ἁρπάζω, ἁρπαγὰς ποιοῦμαι· (ex) rapto, ἀφ' ἁρπαγῆς τὸν βίον ἔχω· μετφ. -castra, urbem, ταχέως αἱρῶ τὸ στρατόπ., τὴν πόλιν· ἐντ. (π. καὶ μ.) = ἁρπάζω, διαρπάζω, Armeniam τὴν Ἀρμενίαν.

raptim, ἐπίρ. (rapio), ῥάγδην, σπουδῇ, ταχέως.

raptio, ōnis, θ. (rapio), ἁρπαγή.

rapto, ā'. (ὡς τὰ πολλὰ π. καὶ ἐντονώτ. τοῦ rapio)· 1) ἁρπάζω, ἀναρπάζω, σπουδῇ ἄγω. legiones, τὰς λεγεῶνας· 2) βίᾳ ἕλκω, σύρω, Hectorem· 3) -deos in crimina = ἐγκαλῶ τοῖς θεοῖς· 4) ἁρπάζω, διαρπάζω.

raptor, ōris, ă. (rapio), ἅρπαξ, ἁρπακτής, ὁ ἁρπάσας.

1. raptus, a, um, μετχ. τοῦ rapio.

2. raptus, ūs ă. (rapio)· 1) ἁρπαγή, virginis τῆς παρθένου· 2) = rapina, ἁρπαγή, διαρπαγή, λεηλασία· 3) (Ὀβίδ.) σχίσις, διάσχισις.

rāpŭlum, i, οὐ. (ὑποκ. τοῦ rapum), μικρὰ ῥάπυς, γογγύλιον.

rāpum, i, οὐ. ῥάπυς, γογγύλη.

rārē-făcĭo, γ'. (Λουκρ.), ἀραιῶ, τι.

rāresco, γ'. ἀραιοῦμαι· ἐντ. montes -unt, τὰ ὄρη οὐ φαίνονται· μετφ. sonitus -it, ὁ ἦχος ἀσθενέστερος γίγνεται.

rārĭtas, ātis, θ. (rarus)· 1) ἀραιότης, (ἀντίθ. densitas)· 2) ὀλιγότης, σπανιότης (ἀντίθ. multitudo).

rāro, ἐπίρ. (-ius, -issime)· 1) ἀραιῶς (ἀντίθ. dense)· 2) σπανίως (ἀντίθ. saepe).

rārus, a, um, (-ior, -issimus)· 1) ἀραιός (ἀντίθ. densus, spissus): r. sil-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

να, ἀραιὸν δάσος· retia r. δίκτυα ἀραιά (πολλὰς ὀπὰς ἔχοντα)· r. tunica, χιτὼν ἀραιοῦ ὑράσματος· 2) σπάνιος, ὀλίγος, οὐ πολυάριθμος· ἐντ. rari = σπάνιοι, ὀλίγοι· συχν. milites r. (ἀντίθ. conferti πεπυκνωμένοι)· ἐντ. (σπάνιος ἐν τῷ αὐτοῦ εἴδει)=ἐξαίρετος, ἐκπρεπής.

rāsilis, e, (rado), ξεστός, λεῖος.

rāsĭto, ā᾽. (μ.), ξυρῶμαι.

rastellus, ὑποκ. τοῦ rastrum.

rastrum, i, οὐ. εὔχρ. ὁ πληθ. (τοῦ ἀρχ. raster) **rastri**, ōrum, ά. λίστρον. δίκελλα.

rătĭo, ōnis, θ. (reor)· 1) λόγος, λογισμός (ὁ δι᾽ ἀριθμῶν), ἀπολογισμός: ineo, duco, puto, habeo -em, λογισμὸν (τινος) ποιοῦμαι, λογίζομαί τι· -constat, ὁ λογισμὸς ὀρθῶς ἔχει· habeo -em piratorum, λογίζομαι, ἀριθμῶ τοὺς πειρατάς· re et -ōne conjunctus cum aliquo, συναλλάττομαί τινι· ἐντ. α) ἀριθμός, ποσόν, ποσότης· β) ἀπογραφή, καταγραφή, κατάλογος· 2) μετφ. αἱ λόγος, λογισμός, διαλογισμός, σκέψις: ineo, puto, -ōnem=λογίζομαι, σκοποῦμαί τι· μάλ. ἐν τῇ ἀφαιρ. ratione = μετὰ λογισμοῦ, ἐσκεμμένως· reddo, reposco -onem rei alicujus, λόγον (εὐθύνην) τινὸς δίδωμι, παρά τινος ἀπαιτῶ· 6) λόγος, φροντίς, ἐπιμέλεια, μέριμνα, πρόνοια· -onem habeo=ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω, προνοῶ· sine -ōne ejus, παραλείπων αὐτόν· dii -ōnem habent piorum et impiorum = ἀμείβουσι καὶ κολάζουσιν· est in me r. reipublicae = rationem habeo r. 3) λόγος, τρόπος, μέθοδος, τάξις, διάταξις, κατάστασις, διοίκησις· r. equestris proelii, ὁ τῆς ἱππομαχίας τρόπος· r. reipublicae, ἡ τῆς πολιτείας διάταξις, κατάστασις· mea r. in dicendo, ὁ ἐμὸς τοῦ λέγειν τρόπος· eodem -ōne, τῷ αὐτῷ τρόπῳ· Ἐνίοτε τίθεται μόνον πρὸς περίφρασιν· οἷον r. belli Gallici, = bellum Gallicum· r. veritatis, = veritas· novorum consiliorum -ōnes, = nova consilia· 4) λόγος, ἀναλογία· pro -ōne, ad -ōnem, κατὰ λόγον, (ἀναλόγως)· 5) χρεία, πρᾶξις πράγματα, τά τινος· r. domestica, bellica, τὰ ἐν εἰρήνῃ, τὰ πολεμικά· r. civitatis, τὰ τῆς πολιτείας· Ἐντ. meae, tuae κτλ. -ones = τὰ ἐμοί, τὰ σοὶ συμφέροντα· 6) ὁ λόγος, τὸ λογικόν, ὁ νοῦς· bona (sana) r., ὁ ὑγιὴς νοῦς· r. non est id facere, οὐ συμφέρον (ἄλογόν) ἐστι τοῦτο ποιῆσαι· 7) αἰτία, προτροπή, ἀφορμή· 8) τεκμήριον, μαρτύριον 9) συλλογισμός· 10) γνώμη· 11) ἡ θεωρία, τὸ σύστημα· r. Stoicorum· συχν. -ōne et viā (modo) = συστηματικῶς καὶ μεθοδικῶς· 12) διατριβή, ζήτησις, πραγματεία, ἔρευνα· 13) γνῶσις, ἐπιστήμη· μάλ. ἡ θεωρητικὴ γνῶσις.

rătiōcĭnātĭo, ōnis, θ. (ratiocinor) φιλοσ. καὶ ῥητ. τέχν. ὅρ. 1) (ἀτάραχος) λογισμός, διασκέψις, (ἀντίθ. impulsio)· 2) = σύλλογισμός.

rātiōcĭnātīvus, a, um, συλλογιστικός.

rătiōcĭnātor, ōris, ά. λογιστής· μετφ. συλλογιστής.

rătiōcĭnor, ἀποθ. α᾽. (ratio)· 1) λογίζομαι, λογισμὸν (=λογαριασμὸν) ποιοῦμαι· 2) συλλογίζομαι, συλλογισμὸν ποιοῦμαι.

rătiōnābĭlis, e. (μ.) = rationalis.

rătiōnālis, e, (ratio)· 1) λογικός ἔλλογος, animal. ἐντ. - philosophia = λογική· οὐσ. = ὁ λογιστής.

rătiōnālĭter, ἐπίρ. λογικῶς.

rătiōnārĭum, ii, οὐ. (μ.) ἀπογραφή (στατιστικὸς κατάλογος).

rātis, is, θ. σχεδία· (π.) = πλοῖον.

rătiuncŭla, ae, θ. (ὑποκ. τοῦ ratio)· (Κικ.)· 1) μικρός τις λόγος, μικρά τις αἰτία· 2) μικρὸς συλλογισμός.

rātus, a, um, (reor, ratio)· 1) ἀναλογος, εὔχρ. μόνον ἐν τῷ pro rata parte (ἢ καὶ ἐνίοτε pro rata) = κατὰ τὴν ἀναλογίαν, κατὰ λόγον, ἀναλόγως· 2) ῥητός, ὡρισμένος, τακτός, tempus χρόνος· 3) κύριος, lex, comitia tatum est, κῦρος ἔχει· jussum r. θέσμα κύριον· spes r. ἡ πληρουμένη ἐλπίς· r. habeo (duco) aliquid, κύριον ἡγοῦμαί τι = ἐπικυρῶ, ἀποδέχομαί τι.

raucĭ-sŏnus, a, um, (π.), βραγχώδης.

raucus, a, um, (ἀντὶ ravicus, ἐκ τοῦ rarus)· 1) (π.) βραγχώδης, βραγχὴν φωνὴν ἔχων, τραχύφωνος, ὀξύφωνος· 2) βραγχός.

Raudi campi, τὸ περὶ Βερκέλλας πεδίον, ἔνθα Μάριος τοὺς Κίμβρους κατεπολέμησεν.

raudus, ĕris, οὐ. (ἀρχ.) = rudus 1

raudusculum, i, οὐ. (ὑποκ. τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

raudus) μικρὸς βῶλος χαλκοῦ, ἐντ. = ὀλίγον τι ἀργύριον.

Raurăci, ōrum, α. πλ. Ραυρικοί, Γαλλικόν ἔθνος πρὸς τῷ Ῥήνῳ.

Răvēnna,ae,θ. Ῥαβεννα,πόλις τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Πάδου Γαλλίας· ἐντ. **Răvēnnas**, ātis, Ῥαβενάτης, Ῥαβεννήσιος.

rāvĭo, δ'. (ravis), βραγχύς εἰμι.

rāvis, is, im, θηλ. (συγγ. τῷ raucus), βράγχος (καιν. βραγχάδα).

rāvus, a, um, φαιός, μελάγχρους.

rĕ, (πρὸ φων., πρὸ δὲ τοῦ h καὶ τοῦ d red), ἀχώριστον μόριον, ἀποδιδόμενον διὰ τῶν: ἀνά, ἀπό, ἐπί, κατά, ἀντί, πάλιν, ὀπίσω.

reapse, (re-eapse = ipsa), τῷ ὄντι.

Reāte, οὐ. ἑλλ. (εὔχρ. ἐν τῇ ὀν. αἰτ. καὶ ἀφ.), Ῥέατον, Ῥεάτιον, ἀρχ. τῶν Σαβίνων πόλις ἐν Λατίῳ· ἐντ. **-tīnus**, a, um. Ῥεατῖνος· **-tīni**, ōrum, α. πλ. οἱ Ῥεατῖνοι.

reātus, us, ἀ. (reus), τὸ ὑπόδικον εἶναι, ἐντ. = δίκη, Ἰουστ.

rĕbellātĭo, ōnis, θ. (ρ.) = rebellio.

rĕbellātrix, īcis, θ. (σπ.), ἡ ἐπαναστατική, ἀποστάτις, provincia.

rĕbellĭo, ōnis, θ. (rebellis), ἐπανάστασις, ἀποστασία.

rĕbellis, e, (re,bellum) κυρ. ὁ ἀναπολεμῶν, ὁ τὸν πόλεμον ἀνανεούμενος (ἐπὶ ὑποτεταγμένων), ἐντ. = ἐπαναστατικός, ἀποστατικός· οὐσ. (Τάκ.) rebelles=οἱ ἀποστάται. μετφ. amor rebellis ἀφηνιάσας ἔρως.

rĕbellium, ii, οὐ. (ἀμφ.) = rebellio

rĕ-bello, α'. ἀναπολεμῶ, ἀνανεοῦμαι τὸν πόλεμον (ἐπὶ ὑποτεταγμένων), ἐντ. = ἐπανίσταμαι, ἀφίσταμαι, ἀφηνιάζω· (π.) = τὴν μάχην ἀνανεοῦμαι· μετφ. vitia -ant, αἱ κακίαι ἀναβλέκνυνται.

rĕ-bĭto, γ'. (ἀρχ.), ἐπανέρχομαι.

rĕ-bŏo, α'. (π.), ἀντηχῶ.

re-calcĭtro,α'. (π. καὶ μ.), ἀναλακτίζω, ἀπολακτίζω, ἐντ. = ἀποκωλύω.

rĕ-călĕfăcĭo καὶ (συνήθ.) **re-calfacĭo**, fēci, factum, γ'. ἀναθερμαίνω, πάλιν θερμαίνω τι.

rĕ-călĕō, ē'. (π.) μετφ. πάλιν θερμός εἰμι.

rĕ-călesco, lui, (ἄνευ σ.), γ'. ἀναθερμαίνομαι· μετφ. ἀναζωπυροῦμαι.

rĕcalvaster, stri, (μ.) καὶ **recalvus**, a, um, (Πλ.), ἀναφάλαντος.

rĕ-candesco, dŭi, (ἄνευ σ.), γ'. (π.)· 1) λευκαίνομαι· 2) ἀναπυροῦμαι, ἀναθερμαίνομαι.

rĕ-canto,α'. (π.)· 1) παλινῳδῶ, ἀνακαλῶ τι· 2) ἀφαιρῶ τι ἐπῳδαῖς.

rĕ-cēdo, cessi, cessum, γ'. ἀναχωρῶ (εἰς τοὐπίσω), ὑποχωρῶ, ex illo loco· ἐντ. α) μετφ. -de medio, οὐκέτι ἐπιχειρῶ τινι· β) ἐπὶ τόπων· ὑποχωρῶ = ἀπομακρύνομαι, ἀποκρύπτομαι, οὐ φαίνομαι, urbes, domus: introrsus r. εἰς τὴν μεσόγαιαν διήκω· καὶ ἐπὶ γραμμῆς = εἰς τοὐπίσω χωρῶ (ἀντίθ. emino προέχω)· γ) ἀφίσταμαι, χωρίζομαι ἀπό τινος, (α) natura ἀπὸ τῆς φύσεως· β) ἀποτίθεμαί τι, ab armis τὰ ὅπλα· r. vitā, ἀπαλλάττομαι τοῦ βίου, αὐτοκτονῶ· 2) ἀναχωρῶ,ἀποχωρῶ, e conspectu alicujus· συνηθέστ. δὲ μετφ. ἐκπυδῶν γίγνομαι, ἀφανίζομαι.

rĕ-cello, γ'. (σπ.), ἀνακάμπτω.

rĕcens, ntis, (-ior, -issimus)· 1) πρόσφατος, ἄρτι γενόμενος ἢ συμβάς, νεουργός, νέος. καινός (ἀντίθ. vetus; πρβλ. novus)· epistola -issima, ἡ νεωτάτη (τελευταία) ἐπιστολή· memoria -ior, ὁ νεώτερος χρόνος· recentiores (viri) = οἱ νεώτεροι, οἱ ἐπιγιγνόμενοι· recenti re (negotio), τοῦ πράγματος ἔτι προσφάτου ὄντος = παραχρῆμα, εὐθύς· 2) μετὰ προθέσ. α) recens a vulnere, τραῦμα ἄρτι λαβών· r. ab illorum aetate, οὐ πολὺ ὕστερος τοῦ ἐκείνων χρόνου· homines a Roma r. ἄρτι ἐκ Ῥώμης ἀφικόμενοι· β) r. ex provincia, ἅμα ἐκ τῆς ἐπαρχίας ἀφικόμενος· γ) μετ' ἀπλῆς ἀφαιρ. r. irā, dolore, οὐ πολλῷ ὕστερον ἀπὸ τῆς ὀργῆς, τῆς λύπης· r. victoriā, ὁ ἄρτι νενικηκώς, r. praeturā, ὁ ἄρτι τὴν στρατηγίαν ἀποθέμενος· δ) r. in dolore καὶ r. dolore, πρόσφατον ἔτι τὴν λύπην ἔχων· 3) μετφ. ἀκμαῖος (τὰς δυνάμεις) ἀκέραιος, ἄθραυστος, ἄτρωτος (ἀντίθ. defessus, defatigatus, vulneratus)· 3) τὸ οὐδ. recens, ἐπιρρημ. = προσφάτως, νεωστί, ἄρτι.

re-censĕo, censŭi, censum ἢ recensītum, ē'. 1) ἐπὶ στρατ., ἀριθμῶ, ἐξετάζω, θεωρῶ (νεοελλ. ἐπιθεωρῶ), ἐξέτασιν ποιοῦμαι· qui recensui non erant, οἱ μὴ καταγεγραμμένοι· 2) μετφ. διέρχομαί τι· α) τῇ διανοίᾳ = συλ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λογίζομαι, σκέπτομαί τι· 6) διὰ λέξεων = διεξέρχομαι, διηγοῦμαι· γ) (π.) = διατρέχω.

rĕcensĭo, ōnis, f. (recenseo), ἐξέτασις (ὑπό τοῦ τιμητοῦ), ἀπογραφή, κατάλογος (τῶν πολιτῶν).

1. rĕcensus, us, ἀ. (μ.)=recensio.

2. recensus καὶ **recencītus,** a, um, μετχ. τοῦ recenseo.

recenter, ἐπίρ. (-issime), ἔναγχος.

rĕceptācŭlum, i, οὐ. (recepto)· 1) δοχεῖον, ἐκδοχεῖον, ὑποδοχεῖον, θήκη, ἀποθήκη· 2) ὑποδοχή, καταφυγή, καταφύγιον, κρησφύγετον.

rĕceptātor, ōris, ἀ.=receptor.

rĕceptĭo, ōnis, f. (Πλ.), ὑποδοχή.

rĕcepto, ā᾽. (θαμιστ. τοῦ recipio· 1) ὑποδέχομαι, δέχομαι, mercatores ἐμπόρους· 2) -hastam, ἀνασπῶ, ἐξαιρῶ ἐξέλκω τὸ δόρυ· 3) stella receptet, ὁ ἀστὴρ γωρεῖ, Βέργ.

rĕceptor, ōris, ἀ. (recipio), ὁ ὑποδοχεύς, ὁ ὑποδεχόμενος, ὁ κρύπτων, ὁ ἀποκρύπτων.

rĕceptum, i, οὐ. (μετχ. τοῦ recipio) ὅ,τι τις ἀνεδέξατο, ἡ ἀναδοχή, τὸ ὑπεσχημένον.

1. rĕceptus, a, um, (μετχ. τοῦ recipio), (μ.), νόμιμος, νενομισμένος, συνήθης, mos.

2. rĕceptus, us, ἀ. (recipio)· 1) (Λίβ.) ἀνάληψις, ἀπόληψις, sententiae· 2) (μ.) τεχν. στρατ. ὅρ. = ἀνάκλησις, ἀναχώρησις, ὑποχώρησις· ἐντ. μετφ. = καταφυγή, καταφύγιον.

rĕcessim, ἐπίρ. (Πλ.), εἰς τοὐπίσω.

rĕcessus, us, ἀ. (recedo)· 1) ἀναχώρησις (εἰς τοὐπίσω), ἐντ. accessus et r. maris = ἡ πλημμύρα καὶ ἡ ἄμπωτις (τῆς θαλάσσης)· r. a rebus, ἡ ἀπό τῶν πραγμάτων ἀποχώρησις· r. animi, ἡ αἰδώς. 2) ἐν τῇ στρατ. γλώσσῃ = receptus, ἀναχώρησις, ὑποχώρησις, ἀνάκλησις· 3) ἀνακεχωρηκώς τόπος, εἰσοχή, μυχός, ἀποκρυφή, καταφύγιον.

rĕcharmĭdo, ā᾽. (Πλ.), (λέξις σκωπτ. σχημ. ἐκ τοῦ ὀνόμ. Χαρμίδης) = παύομαι Χαρμίδης ὤν.

rĕ-cĭdīvus, a, um, (recĭdo), ὑπότροφος, ἀνάστροφος, ὀπίσω ἐπανερχόμενος, ἐπαναλαμβανόμενος: Pergama r. τὰ παλίγκτιστα Πέργαμα.

1. rĕcĭdo, cĭdi casurus, γ᾽. (re, cado)· 1) ἀναπίπτω, πάλιν πίπτω, ὀπίσω πίπτω, in terras ἐπὶ τὴν γῆν· ἐντ. α) πάλιν ἀναλαμβάνω, ἀνακτῶμαί τι, potentatum τὴν ἀρχήν· β) πάλιν περιπίπτω τινί, in morbum νόσῳ, in servitutem δουλείᾳ· γ) πάλιν πίπτω ἔν τινι, καταλαμβάνω τινά, suspicio· δ) μετφ. κατα-παύομαι, contentio· 2) (τῆς σημασίας τοῦ μορίου re ἀναυρυμένης), ἔρχομαι εἴς τι, περιέστημι, περιέστηκα εἴς τι, καταντῶ εἴς τι· res eo (huc, illuc κτλ.) recidit, εἰς τοῦτο ἦλθε τὰ πράγματα· r. ad nihilum, εἰς τὸ μηδὲν καταντῶ· ἐντ. = συμβαίνω: res recidit in illum annum, τὸ πρᾶγμα τῷ ἔτει ἐκείνῳ συνέβη.

2. rĕcīdo, cīdi, cīsum, γ᾽. (re, caedo)· 1) ἀποκόπτω, ἀποτέμνω, caput τὴν κεφαλήν· ἐντ. α) -capillos, κείρομαι τὴν κόμην· β) (π.) -columnas, λιθοτομῶ κίονας· γ) μετφ. ἀφαιρῶ, multa πολλά· 2) (π. καὶ μ.) συντέμνω, συστέλλω, μειῶ, ἐλαττῶ, mercedem τὸν μισθόν.

rĕ-cingo, cinxi, cinctum, γ᾽. π.) ἀποζώννυμι, λύομαι, λύω τι, zonam τὴν ζώνην· vestis recincta, ἐσθὴς λελυμένη, καθειμένη· μέσον recingor, ἀποδύομαι, ἀποτίθεμαί τι.

rĕcĭno, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), γ᾽. (re, cano)· 1) ἀμετ. α) ἀντηχῶ· β) ἀντηχῶ, ἐπανειλημμένως βοῶ· 2) μεταβ. (π.) -nomen, ἠχῶ, ἐπαναλαμβάνω τὸ ὄνομα· -Latonam, ᾄδω τὴν Λητώ.

rĕcĭpĕro, κτλ. ἴδε recupero κτλ.

rĕcĭpĭo, cēpi, ceptum, γ᾽. (re, capio)· 1) ἀναλαμβάνω, ἀνασπῶ, ἐξέλκω, telum τὸ βέλος· ἐντ.=ἀνάγω, ἐπανάγω, ἀνακομίζω, copias in tumulum τὰς δυνάμεις εἰς τὸν λόφον· μάλ. r. me, ἀναχωρῶ (εἰς τοὐπίσω), ἀνακομίζομαι, ὑποχωρῶ, in castra εἰς τὸ στρατόπεδον· μετφ. r. me ad bonam frugem, μεταλλάττω τὴν γνώμην, σωφρονίζομαι· r. me ad cogitationem belli, ἄρχομαι πάλιν διανοούμενος περὶ πολέμου· 2) ἀναλαμβάνω, πάλιν ἢ ὀπίσω λαμβάνω, pecuniam τὸ ἀργύριον· ἐντ. α) ἀπολαμβάνω, ἀνακτῶμαι, res amissas τὰ ἀποβεβλημένα· β) ἀνακτῶμαι, πάλιν αἱρῶ (ἐνίοτε δὲ καὶ = αἱρῶ), urbem τὴν πόλιν· γ) λαμβάνω τι, θαρρύνομαί τινος, arma· δ) μετφ. -animum, ἀναλαμβάνω θάρρος· -me ex fuga, timore, ἀναλαμβάνω ἐμαυτόν ἐκ τῆς φυγῆς,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐκ τοῦ φόβου· ε) πάλιν ἐπαναρθῶ, res afflictas· 3) παρ' ἐμοὶ λαμβάνω = δέχομαι, ὑποδέχομαί τινα, in tecto εἰς τὴν οἰκίαν· (ὡσαύτ. καὶ r. domum meam, ad me)· -in amicitiam, φίλον ποιοῦμαί τινα· μάλ. r. urbem (civitatem) in deditionem, in fidem (καὶ ἄνευ τῶν λέξεων τούτων) = δέχομαι εἰς ὑποταγήν, λαμβάνω τὴν πόλιν (ὑποτασσομένην) ὑπὸ τὴν ἐμὴν προστασίαν· ἐντ. α) δέχομαι, ἐνδέχομαι, ἐπιδέχομαι, ἐπιτρέπω, cunctationem μέλλησιν· μάλ. ὡς τεχν. ὅρ. ἐπὶ πραίτωρος (δίκης πρὸς αὐτὸν εἰσαγομένης)· r. nomen alicujus (μτγν. δὲ καὶ rem ἢ cognitionem), εἰσαγώγιμον ποιῶ (ἐπιτρέπω) τὴν δίκην· β) ἀναδέχομαι, ἐγγυῶμαι, ὑπισχνοῦμαί τί τινι (πρβλ. polliceor, spondeo): -me illud esse facturum, ὑπισχνοῦμαι ἐκεῖνο ποιήσειν.

rĕcĭprŏco, α'. (reciprocus), ἀντιστρέφω, μεταστρέφω, navem τὴν ναῦν· aestus reciprocatur, ἡ πλήμμυρα ἐπαναχωρεῖ· ἐντ. = δεῦρο κἀκεῖσε κινῶ: -animam, ἀναπνέω· -motum, δεῦρο κακεῖσε κινοῦμαι· ἐντ. = στρέφομαι, μεταβάλλω ῥοῦν, παλλιρροῶ· in motu reciprocando, ἐν τῇ παλιρροίᾳ· mare -at, ἡ θάλασσα ἀναβαίνει καὶ καταβαίνει (ἐπὶ παλιρροίας)· μετφ. sic reciprocantur, οὕτω πρὸς ἄλληλά ἐστιν.

rĕcĭprŏcus, a,um, (π. καὶ μ.), ἀντίστροφος, παλίνδρομος: mare r., ἄμπωτις· vox r., ἡ Ἠχώ· μετφ. argumenta r. τὰ ἀντιστρέφοντα, οἱ ἀντίστροφοι ἔλεγχοι· ἐν τῇ γραμ. = αὐτοπαθὴς ἀντωνυμία (se, sibi)·

recīsus, a, um, μετχ. τοῦ recido 2.

rĕcĭtātĭo, ōnis, θ. ἀνάγνωσις (ἐγγράφων δικαστικῶν).

rĕcĭtātor, ōris, ἀ. ἀναγνώστης (δικαστικῶν. ἐγγράφων).

rĕ-cĭto, α'. ἀναγιγνώσκω (νόμον, ἐπιστολάς, ὀνόματα ἐν καταλόγῳ κ. τ. ὅμ.)· παρὰ τοῖς μτγν. συχν. = ποιήματα, λόγους ἀπαγγέλλω (ἐνώπιον φίλων)· -senatum, ἀναγιγνώσκω τὸν κατάλογον τῶν βουλευτῶν.

rĕclāmātĭo, ōnis, θ. (ἀποδοκιμαστική) ἀναβόησις, ἀντιφώνησις.

rĕ-clāmĭto, α'. σφόδρα ἀντιφωνῶ = σφόδρα ἀντιλέγω, rei alicui τινί.

rĕ-clāmo, α'. 1) ἀντιβοῶ, ἀντιφωνῶ, ἐντ. = ἀντιλέγω, ἐναντιοῦμαί τινι· 2) (π.) ἀνηχῶ, ἠχῶ.

reclīnis, e, (ἐδὲ reclino), (π.) ὕπτιος, κατακλιθείς, ὕπτιος.

re-clīno, α'. ἀνακλίνω, ἐπικλίνω τι, palmas, me· ἐντ. reclinatus, ἀνακλιθείς, κατακλιθείς, ἀνακείμενος· μετφ. otium -at aliquem ab labore, ἡ σχολὴ ἀναπαύει τινὰ ἀπὸ τῶν πόνων· (μ.) onus -ai in eum, τὸ βάρος κλίνει (στηρίζεται) ἐπ' αὐτοῦ.

reclūdo, clūsi, clūsum, γ'. (re, claudo)· 1) ἀνοίγω, ἀναπετάννυμι, fores τὴν θύραν, domum τὴν οἰκίαν· -pectus ense, διελαύνω τὸ στῆθος τῷ ξίφει· -humum, ὀρύττω τὴν γῆν· -thesauros, ἀνασκάπτω θησαυρούς. -iram τὴν ὀργὴν ἐκρήγνυμι· (π.) -fata (ἐπὶ Ἑρμοῦ), ἀποκαλύπτω· 2) μεταφ. ἀνοίγω, φανερὸν ποιῶ, ἐκφέρω τι· 3) (μ.) κατακλείω, aliquem τινά.

rĕclūsus, ā, um, μετχ. τοῦ recludo.

rĕcoctus, a,um, μετχ. τοῦ recoquo.

rĕ-cōgĭto, α'. (σπ.) ἀναλογίζομαι.

rĕcognĭtĭo, ōnis, θ. (recognosco), ἐξέτασις, δοκιμασία, equitum τῶν ἱππέων· r. scelerum, ἡ ἀνάγνωσις τῶν κακουργημάτων.

rĕ-cognosco, nōvi, nĭtum, γ'. 1) ἀναγιγνώσκω, ἀναγνωρίζω τινὰ ἢ τι· β) (σπ.) ἀναμιμνήσκομαί τινος, pristinam virtutem· 2) διαγιγνώσκω, ἐξετάζω, ἐπισταμένως διέργομαι, ἀνερευνῶ τι.

rĕ-colligo, lēgi, lectum, γ'. (διεσκορπισμένον τι) πάλιν συλλέγω, συνάγω, συναθροίζω: -gladium, πάλιν ἀναλαμβάνω τὸ ξίφος· ἐντ. μετφ. α) -me ἢ animum, ἀναλαμβάνω ἑαυτόν, πάλιν θάρρος κτῶμαι· -primos annos, πάλιν νέος γίγνομαι· β) -animum alicujus, πάλιν ἀνακτῶμαί τινα (τὴν φιλίαν τινός).

rĕ-cŏlo, cŏlŭi, cultum, γ'. 1) πάλιν θεραπεύω τι· -terram πάλιν γεωργῶ τὴν γῆν -metalla, πάλιν ἐργάζομαι τὰ μέταλλα· ἐντ. μετφ. α) πάλιν ἀσκῶ τι, πάλιν καταγίνομαι ἔν τινι, artem· β) πάλιν ἀσκῶ, πάλιν μορφῶ πάλιν παιδεύω, ingenium· γ) πάλιν τιμῶ τινά τινι, aliquem honoribus· δ) (μ.) ἀποκαθίστημι, πάλιν ἀνεγείρω, dignitatem, imagines· ε) ἀναλογίζομαι, ἀναπολῶ, aliquid mecum· ς) ἀνα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μιμνήσκομαί τινος, aliquid· 2) (π.) πάλιν φοιτῶ, πάλιν οἰκῶ, locum.

rĕ-comminiscor, ἀποθ. γ'. πάλιν ἀναμιμνήσκομαι.

re-compōno, (posŭi), positum, γ'. (π. καὶ μ.), πάλιν ῥυθμίζω, πάλιν εὐθετῶ. comam τὴν κόμην.

rĕconcĭlĭātĭo, ōnis, θ. (reconcilio· 1) ἀποκατάστασις, concordiae τῆς ὁμονοίας· 2) διαλλαγή, καταλλαγή, simulata προσποιητή· variae -ōnes, διάφοροι τρόποι διαλλαγῆς.

rĕconcĭlĭātor, ōris, ὁ. (reconcilio· ὁ ἀποκαθιστάς, pacis τὴν εἰρήνην.

rĕconcĭlĭo, α'. 1) ἀποκαθίστημι, pacem τὴν εἰρήνην, gratiam, concordiam τὴν εὔνοιαν, -studia patrum, ἀνακτῶμαι τὴν πατρικὴν εὔνοιαν· 2) φιλιῶ τινα, διαλλάττω, καταλλάττω τινὰ πρός τίνα, aliquem alicui· 3) (ἀρχ.) ἀποκαθίστημι, ἐπανάγω, aliquem domum τινὰ οἶκαδε.

re-concinno, α'. πάλιν ἐπισκευάζω· μετφ. πάλιν ἀνορθῶ τι.

rĕcondĭtus, a, um, (μετχ. τοῦ recondo)· 1) ἀποκείμενος, πόρρω κείμενος, ἀπόκρυφος, terra γῆ, saltus νάπη· -ita templi = τὰ ἄδυτα τοῦ ναοῦ· ἐντ. = βαθέως κείμενος, venae auri· 2) μετφ. κεκρυμμένος, βαθύς, διὰ βαθείας ἐξετάσεως γνώριμος γιγνόμενος, res, ratio, -sententia, βαθύνους γνώμη· -literae, ἀπόκρυφοι ἐπιστολαί· homo r. naturā, ἄνθρωπος κρυψίνους.

re-condo, dĭdi, dĭtum, γ'. 1) ἀποτίθημι, κρύπτω τι· -gladium in vaginam, πάλιν ἐντίθημι τὸ ξίφος ἐν τῷ κολεῷ· r. me in locum, καταφεύγω, κρύπτομαι εἰς τόπον· ἐντ. 2) ἀποτίθημι, κατατίθημι, ἀποταμιεύομαι, θησαυρίζω τι· (π.) r. aliquid alvo = καταπίνω τι· -ensem laleri, διελαύνω τὸ ξίφος εἰς τὴν πλευράν· r. oculos, κλείω τοὺς ὀφθαλμούς· 3) (π. καὶ μ.) ἀποκρύπτω τι, verba τοὺς λόγους.

rĕ-conflo, α'. (Λουκρ.), ἀναζωπυρῶ τι.

rĕ-cŏquo, coxi, coctum, γ'. 1) πάλιν ἕψω τι, ἀνεψῶ τι· 2) ἀναχωνεύω, μεταχαλκεύω, enses τὰ ξίφη· μετφ. senex recoctus = γέρων πανοῦργος· σκωπτ. scriba recoctus (ex) = ἀναχωνευθείς, ἀναπλασθείς.

rĕcordātĭo, ōnis, θ. (recordor), ἀνάμνησις· -veteris memoriae, ἡ ἀνάμνησις παλαιᾶς ἱστορίας.

rĕcordor, ἀποθ. α'. (re, cor)· 1) ἀναμιμνήσκομαι, μέμνημαί τι (παρελήλυθός· πρβλ. memini, reminiscor)· r. quid factum sit, ἀναμιμνήσκομαι ὅτι γεγονέ τι· r. me eadem esse perpessum, ἀναμιμνήσκομαι ὅτι ταὐτὰ ἔπαθον. 2) ἀναλογίζομαι, σκέπτομαί τι, quae sum passura ἃ μέλλω παθεῖν.

re-corrĭgo, rexi, (ἄνευ σ.), γ'. (μ.) ἀνορθῶ τι, animum.

rĕ-crĕo, α'. 1) (ἀρχ. καὶ μ.), ἀναγεννῶ, πάλιν γεννῶ τι· 2) (νέαν ζωὴν καὶ νέας δυνάμεις δίδωμι) = ἀναρρώνυμι, ἀναζωπυρῶ, ἀναψύχω τινά· συνήθ. μέσ. recreor καὶ recreo me = ἀναρρώνυμαι, ἀναλαμβάνω, ex morbo ἐξ ἀσθενείας, a limore ἐκ τοῦ φόβου· ὡσαύτ. civitas recreatur, ἡ πόλις ἀναλαμβάνει.

recrĕpo, α'. (π.)· 1) ἀμετ. ἀντηχῶ· 2) μεταβ. ἀντηχῶ, ἠχῶ τι.

re-cresco, crēvi, crētum, γ'. πάλιν αὔξομαι, πάλιν ἀναφύομαι.

re-crūdesco, crudŭi, (ἄνευ σ.), γ'. κυρ. πάλιν σκληροῦμαι, ἐντ. 1) ἐπιτραυμάτων· ἑλκοποιοῦμαι, πάλιν ἑλκοῦμαι· 2) μετφ. πάλιν ἐκρήγνυμαι, ἀνανεοῦμαι.

rectā, ἐπίρ. (ἐν. ἀφαιρ. τοῦ θ. τοῦ rectus, ὑπον. viā), εὐθύ, κατ' εὐθεῖαν.

recte, ἐπίρ. (-ius, -issime)· 1 = rectā: r. feror, κατ' εὐθεῖαν κινοῦμαι· 2) ὀρθῶς, καλῶς, εὖ, προσηκόντως, πρεπόντως, dico λέγω, facio πράττω· r. valeo, εὖ ἔχω· r. vivo πολλάκ. = εὐτυχῶς ζῶ· r. spero, χρηστὰς ἐλπίδας ἔχω· ἐντ. = ἀσφαλῶς, ἀκινδύνως· r. molestias fero = πράως φέρω τὰς ὀχλήσεις· 3) ἐν ἀποκρίσεσι καλῶς, κάλλιστα ἔχει.

rectĭo, ōnis, θ. (rego) διοίκησις, rerum publicarum τῶν δημοσίων.

rector, ōris, ὁ. (rego), εὐθυντήρ, εὐθύνων, (διευθύνων), διοικῶν, ὅθεν -navis κυβερνήτης, equi ἱππεύς ἢ ἡνίοχος, boum βουκόλος· sumus r. ὁ Ζεύς· συνήθ. δὲ = στρατηγός διοικητής, παιδαγωγός, κ. τ. ὅμ.

rectrix, īcis, θ. (μ.) ἡ διοικοῦσα.

rectus, a, um, (-ior, -issimus)· 1) εὐθύς, ὀρθός, -via, linea, εὐθεῖα ὁδός, γραμμή· -acies, ἡ ἐπὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὴν αὐτὴν εὐθεῖαν παράταξις. -aes (=tuba σάλπιγξ) εὐθεῖα· rupes r. πέτραι ὀρθαί, ἀπότομοι· homo r. ἄνθρ. εὐθυτενής· rectis oculis aspicio aliquem, ὀρθοῖς ὄμμασι (κατ' εὐθεῖαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς) προσβλέπω τινά· ἐντ. μετφ. = εὐθύς, ἁπλοῦς, ἀφελής, oratio λόγος· 2) ὀρθός, προσήκων, πρέπων, καλός· ἐντ. = ὀρθός, δίκαιος· μάλ. οὐσ. **rectum**, i, οὐ. τὸ ὀρθόν, (ἀντίθ. pravum)· παρὰ δὲ τοῖς Στωϊκοῖς=officium perfectum, τὸ καθῆκον τέλειον· 3) ἐν τῇ γραμμ. casus r., ἡ ὀρθὴ πτῶσις = ἡ ὀνομαστική.

rĕ-cŭbo, α΄ ἀνακέκλιμαι, ὕπτιος κατακέκλιμαι, ὕπτιος κατάκειμαι, ἐντ. = ἀναπαύομαι.

recultus, a. um, μετχ. τοῦ recŏlo.

rĕcumbo, cŭbŭi, cŭbĭtum, α΄. (recubo), ὕπτιος ἀνακλίνομαι, κατακλίνομαι, in herba ἐπὶ τῆς πόας, spondā ἐν τῇ κλίνῃ· μάλ. = κατακλίνομαι (καθευδήσων) ἢ κατακλίνομαι ἐπὶ δεῖπνον· 2) (π.) καταπίπτω, καταφέρομαι, juba -it, ἡ χαίτη καθίεται.

rĕcŭpĕrātĭo (recip·), ōnis, θ. ἀνάληψις, ἀνάκτησις, urbium.

rĕcŭpĕrātor (recip.), ōris, ά. 1) ὁ ἀνακτησάμενός τι· ἐντ. = ὁ πάλιν ἑλών, urbis πόλιν· 2) ἐν τῷ πληθ. οἱ διαιτηταί, συνέδριον δικαστῶν διαιτώντων τὰς περὶ ἀμφισβητησίμων κτημάτων ἢ χρημάτων δίκας (ἐνίοτε δὲ καὶ τὰς ἔριδας ξένων ἐθνῶν πρὸς τὴν Ῥώμην).

rĕcŭpĕro (rĕcĭpĕro), α΄. (recipio), ἀναλαμβάνω, ἀνακτῶμαι, πάλιν λαμβάνω, πάλιν κτῶμαι, res amissas τὰ ἀποβεβλημένα, libertatem τὴν ἐλευθερίαν· -urbem, πάλιν αἱρῶ τὴν πόλιν· -Pelopidam (in vicula conjectum) = ἐλευθερῶ· μετφ. -aliquem, πάλιν ἀνακτῶμαί τινα.

1) **rĕcūro**, α΄. (π. καὶ μ.), ἐπιμελῶς ἐργάζομαι, chartam· μετφ. -me θεραπεύω ἐμαυτόν.

2. **rĕ-curro**, curri. cursum, γ΄. 1) ἀνατρέχω, ἐπανατρέχω, ὀπίσω τρέχω ἢ σπεύδω εἰς (ad, in)· 2) ἐπανέρχομαι, πάλιν ἔρχομαι· μάλ. ἐπὶ χρόνου καὶ ἡλίου = περιπέλομαι· μετφ. -ad easdem condiciones = ἐπανέρχομαι, προσβάλλομαι· 3) μετφ. προστρέχω, καταφεύγω, ad aliquem πρός τινα.

rĕ-curso, α΄. (ἐπιτεταμ. recurro), ἐπανατρέχω, ἐπανέρχομαι· μετφ. virtus animo -at, ἡ ἀρετὴ εἰσδύει εἰς τὴν ψυχήν τινος.

rĕ-cursus, us, ά. (recurro), ἀνοδρομή, ἀναπόδισις, ἐπάνοδος, ἐπιστροφή.

rĕ-curvo, α΄. ἀνακάμπτω, ὀπίσω κάμπτω τι· (π.) -aquas, ποιῶ τὸ ὕδωρ ἀναρρεῖν· unda ecurvatae, ὕδατα κολπούμενα.

rĕ-curvus, a, um, (π.) ἀνάκυρτος, ἐπίκυρτος, ἐπικαμπής· -um tectum, λαβύρινθος.

rĕcūsātĭo ōnis, θ. (recuso)· 1) ἀνάνευσις ἀπάρνησις· 2) ἔνστασις.

rĕcūso, α΄. (re, causa), ἀνανεύω, ἀπαρνοῦμαι, οὐ δέχομαί τι, οὐκ ἐθέλω τι· aliquid facere ποιεῖν τι· non r. ne (quin, quominns) aliquid faciam, οὐκ ἀπαρνοῦμαι ποιεῖν τι· -laborem, periculum, φεύγω τὸν πόνον, τὸν κίνδυνον· (π.) genua -ant cursum = τὰ γόνατα οὐ δύνανται μακρότερον τρέχειν· 2) ἐνίσταμαι, ἔνστασιν ποιοῦμαι, μάλ. = ἐν δικαστ. ἐνίσταμαι.

rĕcŭtĭo, cussi, cussum, γ΄. (re, quatio), ἀνασείω, ἀνατύπτω, uterum τὴν κοιλίαν ὥστε ἀντηχῆσαι.

rēda, lδὲ rheda.

redactus, a, um, μετχ. τοῦ redigo.

rĕ-d-ambŭlo, α΄. (Πλ.) ἐπανέρχομαι.

rĕ-d-ămo, α΄. ἀντιφιλῶ, ἀνταγαπῶ.

rĕ-d-argŭo, gŭi, gūtum, γ΄. 1) ἀπελέγχω, ἐξελέγχω, ἐλέγχω, aliquem τινά, orationem τὸν λόγον· 2) (μ.) ἀνασκευάζω, ἀνατρέπω τι.

rĕ-d-auspĭco, α΄. (Πλ.) ἐπανέρχομαι in catenas.

redditĭo, ōnis, θ. (reddo), (μ.), τεχν. ὅρ. ἐν τῇ ῥητορ. = ἀπόδοσις.

re-d-do, dĭdi, dĭtum, γ΄. 1) ἀποδίδωμι, rem alicui τινὶ τὸ πρᾶγμα, captivos τοὺς αἰχμαλώτους· ἐντ. α) ἀποδίδωμι, ἀνταποδίδωμι: -beneficium, ἀντευεργετῶ, dolorem ἀντιλυπῶ· -gratiam=refero gr. -salutem, ἀντιχαιρετίζω· β) ἀποδίδωμι, ἀποτίνω debitum τὸ χρέος· -poenas, ποινὰς ἀποτίνω· -promissa, ἐπιτελῶ τὰ ὑποσχημένα· γ) -responsum, ἀποκρίνομαι· -clamorem, ἀποκρίνομαι πρὸς τὴν κραυγήν· ὡσαύτ. καὶ ἁπολ. reddo = ἀποκρίνομαι· δ) ἀποδίδωμι, ἐπιδίδωμι, litteras, ἐπιστολήν· ε) (τῆς σημασίας τοῦ μορίου re

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σχεδὸν ἀμαυρουμένης), ἐκφέρω, ἐκβάλλω τι· -vocem, ἀναφωνῶ· -sanguinem, πτύω αἷμα· -catulum partu, τίκτω σκύμνον· -animam, ἐκπνέω· terra -it fruges, ἡ γῆ καρποὺς φέρει· ς) εἰς ἄλλην γλῶσσαν ἀποδίδωμι· ἐντ. = μεθερμηνεύω, ἑρμηνεύω, verba verbo αὐτολεξεί, Latine μεθερμηνεύω Λατινιστὶ ζ) ἐκφωνῶ, verba male· η) (π.) μιμούμενος ἀποδίδωμι, ἐντ. = μιμοῦμαι, mores, τὰ ἤθη· -vultus, ὅμοιος τὸ πρόσωπον εἶμι· -aliquem nomine, φέρω τὸ αὐτὸ καί τις ὄνομα· 2) τῆς σημασίας τοῦ μυρίου τε σχεδὸν ἀμαυρουμένης· α) ἀποδίδωμί τι, jus δικαίως· -judicium, ὁρίζω τὴν τῆς δίκης ἡμέραν· -causam, τὴν αἰτίαν ἀποδίδωμι· β) δίδωμι, συγχωρῶ, iis connubia· 3) παρέχω, ποιῶ, καθίστημι (συνήθ. μετ' ἐπιθέτου): -servitutem lenem, τὴν δουλείαν ἡπίαν καθίστημι· -loca tuta, τοὺς τόπους ἀσφαλεῖς παρέχω· 4) r. me ἢ reddor = ἐπανέρχομαι, convivio εἰς τὸ συμπόσιον.

redduco, = reduco.

rĕdemptĭo, ōnis, ϑ. (redimo)· 1) ἐξώνησις, ἀπολύτρωσις, λύτρωσις· 2) ὠνὴ δημοσίων, ἐργολαβία· 3) δικασμός, judicii τῶν δικαστῶν.

rĕdempto, α'. (μ.) = redimo ἐξαγοράζω, ἀπο-λυτροῦμαί τινα.

rĕdemptor, ōris, ὁ. (redimo), ὁ τῶν δημοσίων ὠνητής, ὁ μισθωσάμενος τὰ δημόσια, ὠ.ἐργολάβος, ὁ ἐργολήπτης.

rĕdemptūra, ae, ϑ. (Λιϐ.), ἐργολαβία, ἐργοληψία, μίσθωσις τῶν δημοσίων.

rĕ-d-eo, ĭi, ĭtum, ĕ'. ἐπανέρχομαι, πάλιν ἔρχομαι, ἐπαναχωρῶ, πάλιν ἀναχωρῶ, ἐπιστρέφομαι, e foro ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς, a porta ἀπὸ τῆς πύλης, in castra εἰς τὸ στρατόπεδον, Romam εἰς Ῥώμην, huc αὖτόσε (ἀντίϑ. abeo, venio· πρϐλ. revertor)· ἐντ. μετφ. α) -in pristinum statum, ἀποκαθίσταμαι εἰς τὴν ἀρχαίαν κατάστασιν, ἀναλαμϐάνω, τὴν προτέραν κατάστασιν· -in gratiam cum aliquo, διαλλάττομαι πρός τινα· -ad ingenium, ad mores meos, ad me, πάλιν ἐπανέρχομαι εἰς τὰ ἐμὰ ἤϑη, λαμϐάνω τὴν προτέραν φύσιν, οὐ μεταϐάλλομαι· ἀλλὰ r. ad me = ἀναλαμϐάνω ἐμαυτόν, ἐν ἐμαυτῷ γίγνομαι· β) -ad fabulas, ad propositum, ad Scipionem, πάλιν ἐπανέρχομαι ἐπὶ τὴν ὑπόϑεσιν, ἐπὶ τὸν Σκιπίωνα (ἄρχομαι πραγματευόμενος περί)· γ) -in viam, μετφ. = ἐπὶ τὰ βέλτιω πάλιν τρέπομαι· 2) ἐπανέρχομαι εἴς τι, χρῶμαί τινι, χρῆσιν ποιοῦμαί τινος, ad gradios τῶν ξιφῶν, ad duas τῶν δύο (λεγιώνων)· ἐντ. α) bona -eunt ad me, πίπτει μοι (λαμϐάνω) τὰ κτήματα· summa rerum (imperii) -it ad eum, τὰ ὅλα, (τὴν ὅλην ἀρχὴν) ἐκεῖνος λαμϐάνει· ϐ) res -it ad eum locum ἢ eo, εἰς τοῦτο περιέστηκε, περιῆλϑε κατέντησε τὰ πράγματα· 3) (ἐπὶ προσώπων κ.τ.ὅμ.) προσέρχομαι, προέρχομαι, γίγνομαι, ex metallis ἐκ τῶν μετάλλων, ex pecore ἐκ τῶν προϐάτων.

rĕ-d-hālo, α'. (Λουκρ.) ἀποπνέω τι.

rĕdhĭbĕo, bŭi, bĭtum, ĕ'. (re-d-habeo)· 1) ἐπὶ ὠνουμένου· ἀποδίδωμι, rem τὸ πρᾶγμα· 2) ἐπὶ πιπράσκοντος· ἀναλαμϐάνω, ὀπίσω λαμϐάνω.

rĕdhĭbĭtĭo, ōnis, ϑ. (redhibeo), ἀνάληψις πράγματος ὠνηϑέντος.

rĕdĭgo, ēgi, actum, γ'. (re-d-ago)· 1) ἐπανάγω, ἀπελαύνω, ἀπωϑῶ, hostes in castra τοὺς πολεμίους εἰς τὸ στρατόπεδον· ἐντ. α) -in unum, συνάγω, συνελαύνω εἰς τὸ αὐτό· ϐ) μετφ. ἐπανάγω, ἐπαναφέρω, ad priscos mores εἰς τὰ ἀρχαῖα ἤϑη· -aliquos in gratiam, διαλλάττω τινὰς πρὸς ἀλλήλους· -in memoriam, ἀναμιμνήσκομαι· 2) (ἐκ πωλήσεως κ. τ. ὅμ.), πράττομαι (εἰσπράττομαι) τι, pecuniam ἀργύριον· quod inde redactum est, τὰ ἀπὸ τούτων γενόμενα (= εἰσπραχϑέντα) χρήματα· 3) (τῆς σημασίας τοῦ μυρίου τε σχεδὸν ἀφανιζομένης) = ἄγω, φέρω, καϑίστημι, hostes in servitutem τοὺς πολεμίους εἰς δουλείαν, καταδουλῶ τοὺς πολεμίους· -regionem sub imperium (jus dicionemque) καὶ in meam potestatem (dicionem), ὑποτάττω τὴν χώραν· -aliquos ad internicionem, τελέως ἀφανίζω τινάς· -aliquid ad irritum, ματαιῶ τι· -aliquem ad inopiam, καϑίστημί τινα ἄπορον· 4) -aliquid facile, ποιῶ τι ῥᾳδίως· 5) ἐπὶ ἀριϑμ. συνάγω, συστέλλω, ἐλαττῶ: ex tribus ad unum redactus, ἐκ τριῶν εἰς ἕνα ἐλαττωϑείς.

rĕdĭmĭcŭlum, i, οὐ. (redimio) ταινία, μάλ. ἀναδέσμη, ϑ. ἀδὴ μα, στρόφιον.

rĕdĭmĭo, ĭi, ītum, ĕ'. ἀναδέω, διαδέω, στέφω, στεφανῶ· ἐντ. ἡ παϑ. μετχ. **rĕdĭmītus**, a, um, α) διαδεδεμένος, στεμμένος· ϐ) περιλαμϐανόμενος, silvis.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

rĕdĭmo, ēmi, emptum, γ'. (re-demo)· 1) πάλιν ὠνοῦμαι, ὀπίσω ὠνοῦμαί τι· 2) (π. καὶ μ.) ἀντωνοῦμαί τι, ἀντί τινος ἄλλο τι ὠνοῦμαι· 3) ἐξωνοῦμαι, ἐξαγοράζω, ἐντ. = ἀπολυτροῦμαί τινα, captivos τοὺς αἰχμαλώτους· 4) (τῆς σημασίας τοῦ μορίου re ἀμαυρουμένης), Α) ὠνοῦμαι, ἀγοράζω, rem. πολλάκ. μετρ. α) = χρήμασιν ὠνοῦμαί τι παρά τινος, vitam ab aliquo· (μ.)= ἐκλιπαρῶ: auctores redempti· γ) μετρ· (παντὶ τρόπῳ) ἀποτρέπομαι (ἀπομακρύνω ἀπ' ἐμαυτοῦ ἢ ἄλλου τινός) τι (κακόν), metum τὸν φόβον, pericula τοὺς κινδύνους· δ) μετρ. ἀπαλλάττομαί τινος, ἀπολύσμαί τινος, ἀφανίζω τι, ignominiam τὴν ἀτιμίαν· Β) -α) ὠνοῦμαι, μισθοῦμαι, vectigalia τὰς προσόδους· β) ἀναδέχομαι, navem fabricandam τὴν ναυπήγησιν νεώς.

rĕ-d-intĕgro, α'. 1) ἀναπληρῶ, συμπληρῶ, copias τὰς δυνάμεις· 2) ἀνανεῶ, ἀποκαθίστημι, bellum τὸν πόλεμον· 3) ἀναψύχω, ἀναζωπυρῶ τι.

rĕdĭpiscor, (ἄνευ πρκ.), ἀποθ. γ'. (re-d-apiscor), (Πλ.), πάλιν ἀνακτῶμαί τι.

rĕdĭtĭo, ōnis, θ. (redeo) (σπ.) ἐπάνοδος, domum οἴκαδε.

rĕdĭtus, us, ἀ. (redeo)· 1) ἐπάνοδος, ἐπανέλευσις (μετὰ τὴν τελείωσιν τῆς πορείας· πρβλ. reversio): -Narvone, ἐπάνοδος ἐκ Ναρβώνης· (π.) πολλάκ. ἐν τῷ πληθ. r. in gratiam = διαλλαγή· 2) πρόσοδος· καὶ ἐν τῷ πληθ. αἱ πρόσοδοι.

rĕdīvīvus, a, um, (redi = re, vivus), κυρ. παλιν(ε)ώσας· μετρ. (ἐπὶ παλαιᾶς οἰκοδομῆς ὕλης χρησίμου πρὸς νέαν οἰκοδομήν) = π α λ ι ν α ί ρ ε τ ο ς, παλίγκτιστος· ἐντ. οὐσ. **-īva**, ōrum, οὐ. πλ., π α λ ι ν α ί ρ ε τ α (= ἡ πρὸς νέαν οἰκοδομὴν ὕλη).

rĕ-d-ŏlĕo, ŭi, (ἄνευ σ.), ϐ'. 1) ἀπόζω, ὄζω τινός (ἰσχυρότ. τοῦ oleo) thymo θύμου, vinum οἴνου· μετρ. ὄζω τινός, τὸν τύπον τινός φέρω, ὅμοιός τινός εἰμι: hoc r. antiquitatem, τοῦτο ὄζει ἀρχαιότητος.

rĕ-dŏmĭtus, a, um, (μετχ. τοῦ ἀχρ. re-domo), πάλιν χειρωθείς, πάλιν καταγωνισθείς.

Rĕdŏnes, (Rhed.), num, ἀ. πλ. Ῥηδόνες, ἔθνος τῆς Λουγδουνησίας.

rĕ-dōno, α'. (π.)· 1) πάλιν δωροῦμαι, πάλιν δίδωμί τινά τινι, aliquem patriae· 2) = condono 2.

rĕ-dormĭo, ϐ'. (μ.), πάλιν κοιμῶμαι.

rĕ-dūco, dūxi, ductum, γ'. ἐπανάγω, ἐπαναφέρω, turres τοὺς πύργους· aliquem de (ab) exilio, ἐπανάγω, κατάγω τινά φεύγοντα (= ἐξόριστον)· στρατ. τεχν. ὅρ., ἐπανάγω, ἀπάγω, exercitum, τὸ στράτευμα (ἀντίθ. produco)· -remos ad pectora = κωπηλατῶ· -clipeum, ὑπερασπίζω· -aliquem domum, προπέμπω τινὰ οἴκαδε (ἀντίθ. deduco)· -uxorem, τὴν σύζυγον πάλιν ἄγομαι· -regem (ἔκπτωτον) βασιλέα ἀποκαθίστημι εἰς τὴν ἀρχήν· -aliquos in gratiam, διαλλάττω τινάς· μετρ. - socios a morte (π.) = σώζω τοὺς ἑταίρους ἀπὸ τοῦ θανάτου.

rĕductĭo, ōnis, θ. (Κικέρ.) ἐπαναγωγή. -regis, ἀποκατάστασις τοῦ βασιλέως εἰς τὴν ἀρχήν.

rĕductor, ōris, ἀ. (Λίϐ.) ὁ ἐπαναγαγών, plebis R. τὸν P. λαόν.

rĕductus, a, um, (-ior, -issimus) [μετχ. τοῦ reduco]· 1) ἐπὶ τόπων· ἀνακεχωρηκώς, πόρρω κείμενος, μακρὰν ἀπέχων, μύχιος· 2) reducta (ōrum, οὐ πλ.) = τὰ ἀ π ο π ρ ο η γ μ έ ν α τῶν Στωϊκῶν.

rĕ-d-uncus, a, um, (π. καὶ μ.), ἀνάκυρτος· ἐντ. (Ὀϐίδ.) = καμπύλος, γρυπός, rostrum ῥάμφος (τοῦ ἀετοῦ).

rĕdundanter, ἐπίρ. (-ius), περισσῶς, ἀφθόνως (ἀντίθ. parcius).

rĕdundantĭa, ae, θ. (Κικέρ.) περισσολογία.

rĕ-d-undo, α'. 1) κυρ. ἐπὶ ὑδάτ. ὑπερεκχέομαι, ὑπερπολάζω, πλημμυρῶ· (π.) ἡ παθητ. μετχ. redundatus = redundans, ὑπερπολάζων (ἐπὶ ὑδατ.)· ἐντ. μετρ. α) nationes -ērunt in provinciam, ἔθνη ἐπλημμύρησαν, κατέκλυσαν τὴν ἐπαρχίαν· hinc pecuniae -arunt = ἐντεῦθεν τὰ ἀργύρια ἐπλεόνασαν· β) inde periculum ad me r. – τῶν κινδύνων μόνον μετέχω· invidia ad me -it, τῆς τῶν πάντων ἀγανακτήσεως ἔτυχον· γ) P. ei ea nausea reus -at = ὁ P. ἐκ τούτου τὰ μάλιστα ὑπαίτιος δείκνυται· δ) πλεονάζω, περισσεύω, in eo ἐν τούτῳ· orator -at, ὁ ῥήτωρ περισσολογεῖ. ἐντ. aliquid ex vectigali -at = περισσεύει (περίσσευμα μένει).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

rĕdŭvia, ae, f. παρωνυχίς· μετφ. -am curo, περὶ μικρὰ διατρίβω.

rĕ-dux, ŭcis, ἐπίθ. 1) ἐνεργ. ἐπαναγών, ἀνασώζων· μάλ. ὡς ἐπίθ. τοῦ Διός: Jupiter r. = ὁ Σωτὴρ Ζεύς· 2) παθητ. ἐπανελθών, κατελθών (εἰς τὴν πατρίδα), ἀνασωθείς, παλινόστας (μετὰ μακρὰν ἀπουσίαν, μάλ. ἐκ δουλείας, ἐξορίας ἢ αἰχμαλωσίας).

rĕfectio, ōnis, f. (reficio), (μ.)· 1) ἐπισκευή, Capitolii· 2) ἀνάψυξις.

rĕfector, ōris, m. ἐπισκευαστής.

rĕfectus, a, um, μετχ. τοῦ reficio.

rĕfello, felli, (ἄνευ σ.), γ'. (re, fallo)· 1) ἀπελέγχω, διελέγχω, ἐλέγχω τινά ἢ τι, ἐντ. = ἀνασκευάζω, ἀνατρέπω τι· 2) (π.) ἀπωθοῦμαί τι, ἀποκρούω τι.

rĕfercio, fersi, fertum, δ'. (re, farcio)· 1) σάττω, ἀναπίμπλημι, μεστῶ, cloacas corporibus τοὺς ὑπονόμους σωμάτων· ἐντ. μετφ. ἐμπίπλημι, πληρῶ, omnia libris πάντα βιβλίων· 2) συμφορῶ, (συσ)σωρεύω τι.

rĕ-fĕrĭo, δ'. ἀντιτύπτω, aliquem.

rĕ-fĕro, tŭli, lātum, γ'. 1) ἐπαναφέρω, ἐπανακομίζω, πάλιν ἢ ὀπίσω φέρω, literas ad Caesarem ἐπιστολὰς τῷ Καίσαρι, pecunias in templum ἀργύρια εἰς τὸν ναόν· -aurum mecum, λαβὼν τὸν χρυσὸν ἐπανέρχομαι· classis relata est (π.), ὁ στόλος ἐπανῆλθεν· sonus relatus, ἦχος ἀντηχῶν· -pedem, ἐπανέρχομαι, Romam εἰς Ῥώμην. Ἐντ. α) στρατ. τεχν. ὅρ. r. pedem (καὶ r. gradum), ἐπαναχωρῶ, ὀπίσω χωρῶ (ὀπισθοχωρῶ)· β) ἀποδίδωμι, ἀποτίνω τι, argentum ἀργύριον· γ) ἀμείβομαί τινά τι, ἀνταποδίδωμί τινί τι· -alicui salutem, ἀντασπάζομαι (ἀντιχαιρετίζω) τινά· δ) (ἄχρηστόν τι γενόμενον ἢ ἀπολεσθέν) ἐπαναφέρω, πάλιν εἰσάγω, ἀνασώζω, morem, consuetudinem τὸ ἔθος· ε) δι' ὁμοιότητα ἀναπαρίστημί τινα, ἑπομ. = παρεμφερής, ἐμφερής, ὅμοιός τινί εἰμι: -aliquem ore, sermone, ἐμφερὴς εἰμί τινι τὸ πρόσωπον, τὴν ὁμιλίαν· ς) ἐπαναλαμβάνω, responsum· (π.) r. aliquid = ἀναμιμνήσκομαί τινος· ζ) (ὡς τὰ πολλὰ τεχν. ὅρ.), ἀγγελίαν ἢ ἀπόκρισιν ἐπαναφέρω, ἐντ. = ἀπαγγέλλω, ἀναγγέλλω τι, haec ταῦτα· η) ἀποκρίνομαι, alicui aliquid· θ) = rursus fero, πάλιν ἀναφέρω τι πρός τινα, aliquid ad populum· 2) -α) ἀναφέρω, ἐπαναφέρω τι εἰς τι, omnia ad voluptatem, ἀναφέρω ἅπαντα εἰς τὴν ἡδονήν· μάλ. τὸ παθητ. referor = ἀναφέρομαι εἰς, ἀποβλέπω εἰς· hoc refertur ad te· β) τεχν. ὅρ. ἀναγράφω, καταχωρίζω, nomen, bona κ. τ. ὅμ.) alicujus in tabulas, τὸ ὄνομα (τὴν οὐσίαν κ.τ. ὅμ.) τινός εἰς τοὺς πίνακας· -rationes ad aerarium (ad aliquem) ἢ r. aliquid in rationibus, καταλογίζομαι, ὑπολογίζομαί τι· ἐντ. r. aliquem in numero deorum ἢ inter (in deos), ἀνάγω τινὰ εἰς τοὺς θεούς, τίθημί τινα ἐν τοῖς θεοῖς· γ) ἀναφέρω, διηγοῦμαι, λέγω, καταλέγω τι· δ) τεχν. ὅρ. ἀναφέρω, εἰσηγοῦμαι, rem ad senatum τὸ πρᾶγμα πρὸς τὴν σύγκλητον.

refersi, πρκμ τοῦ refercio.

rĕfert, retŭlit, referre [res (πρβλ. e re mea est) καὶ fero], ἀπρόσ. διαφέρει, μέλει· α) τίθεται μετὰ τῶν ἀφ. mea, tua, sua: hoc mea refert, τοῦτο διαφέρει μοι· tua nihi refert, οὐδὲν (οὐδαμῶς) σοι διαφέρει· καὶ μετὰ γεν.: fratris magis quam sua refert, τῷ ἀδελφῷ μᾶλλον ἢ αὑτῷ διαφέρει· β) (συνηθέστ.) τίθεται ἀπολύτ. quid refert? τί διαφέρει; τί συμφέρει; τί ὠφελεῖ; γ) (π.) μετὰ δοτ. r. alicui ἢ rei alicui, διαφέρει τινί.

rĕfertus, a, um, (-ior, -issimus), [μετχ. τοῦ refercio], σεσαγμένος, ἔντ. = ἀνάπλεως, μεστός, πλήρης, γέμων, praeda λείας, negotiatorum ἐμπόρων· domus r. οἶκος πλήρης, πλούσιος· aerarium r. ταμεῖον πλῆρες.

rĕ-fervĕo, δ'. ὑπερβράζω μετφ. refervens falsum crimen = σφοδρὰ δεινὴ διαβολή.

rĕfervesco, γ'. ἀναζέω, ἀναβράζω

rĕfĭcio, fēci, fectum, γ'. (re, facio)· 1) πάλιν ποιῶ τι, κατασκευάζω, arma ὅπλα· -regem, ἀποκαθίστημι τὸν βασιλέα εἰς τὴν ἀρχήν· ἐντ. ὡς τεχν. ὅρ. = ἀποδείκνυμι, αἱροῦμαι, consulem ὕπατον, tribunos δημάρχους· 2) ἀνασκευάζω, ἐπισκευάζω, ἀνανεῶ, ἀνακαινίζω, ἀνοικοδομῶ τι· -copias, exercitum, ἀναπληρῶ (=συμπληρῶ) τὸν στρατόν· ἐντ. μετφ. α) ἀναρρώνυμι, ἀναψύχω, (ἐνδυναμώνω), saucios τοὺς τετρωμένους· r. ma ἢ reficior = ἀναλαμβάνω, ἀναρρώνυμαι, ex morbo ἐκ τῆς νόσου· β) ἀναζωπυρῶ, animum τὴν ψυχήν· 3) προσέργε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τα/ τί μοι ἔκ τινος, γίγνεται/ τί μοι ἔκ τινος, καρποῦμαί τι ἔκ τινος, ἀπολαύω τι ἔκ τινο, ex fundo ἐκ τοῦ κτήματος.

rĕ-fīgo, fixi, fixum, γ'. 1) ἀποκαθηλῶ, καθαιρῶ, ἐξαιρῶ, tabulas τοὺς πίνακας, clipeum τὴν ἀσπίδα· ἐντ. μετφ. - leges, ἀκυρῶ τοὺς νόμους.

rĕfingo, γ'. ἀναπλάττω τι, rem.

refixus, a, um, μετχ. τοῦ refigo.

re-flāgĭto, α'. (σπ.), πάλιν ἀπαιτῶ.

re-flātus, ἀφ. u, ά. (reflo), ἀντίπνοια, ἐναντίος ἄνεμος.

re-flecto, flexi, flexum, γ'. 1) μεταβ. ἀνακάμπτω, ἐπιστρέφω, caput τὴν κεφαλήν, oculos τοὺς ὀφθαλμούς· -pedem ἢ gressum (π.) = ἐπιστρέφω, ἐπανακάμπτω· ἐντ. μετφ. - animum, mentes, ἐπιστρέφω, μεταστρέφω τὸν νοῦν· 2) (Λουκρ.) ἀμετ. ἐπιστρέφω.

reflexus, a, um, μετχ. τοῦ reflecto.

re-flo, α'. (ἐπὶ ἀνέμου) ἀντιπνέω, ἐκ τοῦ ἐναντίου πνέω· μετφ. (Κικέρ.) ἐπὶ τύχης = ἐναντιοῦμαι· (Λουκρ.) = ἐκπνέω.

re-flŭo, fluxi, fluxum, γ'. (π.) ἀναρρέω, ὀπίσω ῥέω· ἐντ. = ὑπερχέομαι.

reflŭus, a, um, (π.) ἀναρρέων, ὀπίσω ῥέων,

rĕ-fŏcillo, α'. ἀναζωπυρῶ, παραμυθοῦμαι, lugentem τὸν πενθοῦντα.

rĕ-fŏdĭo, fōdi, fossum, γ'. ἀνορύττω, ἀνασκάπτω, terram τὴν γῆν.

rĕformātĭo, ōnis, θ. ἀναμόρφωσις· μετφ. διόρθωσις, βελτίωσις, morum τῶν ἠθῶν.

rĕformātor, ōris, ά. ὁ ἀναμορφῶν, μετφ. ὁ διορθῶν.

rĕformīdātĭo, ōnis, θ, ὀρρωδία, φρίκη, σφοδρός φόβος.

rĕ-formīdo, α'. κατορροδῶ τι, σφόδρα φοβοῦμαι bellum τὸν πόλεμον, hominem τὸν ἄνθρωπον· -dicere, φοβοῦμαι λέγειν· ἀπολύτ. non r. οὐ φοβοῦμαι· ἐντ. = οὐ φέρω, οὐχ ὑπομένω, solem τὸν ἥλιον.

rĕ-formo, α'. (π. καὶ μ.), ἀναμορφῶ, μεταμορφῶ, μεταβάλλω: r. ad hominem, μεταμορφῶ εἰς ἄνθρωπον.

rĕfōtus, a, um. μετχ. τοῦ ἑπομ.

rĕ-fŏvĕo, fōvi, fōtum, β'. ἀναθάλπω τι· ἐντ. = ἀναψύχω, ἀναζωπυρῶ, corpus τὸ σῶμα, aliquem τινά· -provincias, ἀνορθῶ τὰς ἐπαρχίας.

rĕfractārĭŏlus, a. um, ὑποκ. τοῦ refractarius, ὃ ἰδέ.

rĕfractārĭus, a, um, (μ.), ἀντιλογικός, ἐριστικός.

rĕfractus a, um, μετχ. τοῦ refringo.

rĕfrāgor, ἀποθ. α'. ἀντιλέγω, ἐναντιοῦμαι, ἀντιτάσσομαί τινι.

rĕfrēnātĭo, ōnis, θ. κατοχή, συστολή, κατακράτησις, doloris.

rĕ-frēno, α'. 1) τῷ χαλινῷ κατέχω equos τοὺς ἵππους· 2) μετφ. α) κατέχω, ἀναστέλλω, ἀναχαιτίζω· β) κατέχω, κωλύω.

rĕ-frĭco, frĭcŭi, fricatūrus, α'. 1) ἀναξαίνω, cicatricem τὴν οὐλήν· ἐντ. μετφ. ἀνανεῶ, πάλιν ἐγείρω, desiderium τὸν πόθον· ἀμετ. = ἀναξαίνομαι.

rĕfrīgĕrātĭo, ōnis, θ. ἀνάψυξις.

refrīgĕro, α'. (re, frigus)· 1) ἀποψύχω, ψύχω, ψυχρῶ, aquam τὸ ὕδωρ, plumbum, τὸν μόλυβδον· μέσον = ἀναψύχομαι· 2) μετφ. ψυχρὸν ποιῶ τινα, ἧττον πρόθυμον ποιῶ τινα· συνηθ. παθητ. μᾶλ. ἐν τῇ μετχ. μετφ. **refrigerātus**, a, um, ἀπεψυγμένος, ψυχρὸς γενόμενος, ἀδρανής, χαλαρὸς γενόμενος, μειωθείς.

rĕ-frīgesco, frixi, (ἄνευ σ.), γ'. 1) ἀποψύχομαι, ψυχροῦμαι· 2) μετφ. α) ἀποψύχομαι, ψυχρός, ἀδρανής, χαλαρὸς γίγνομαι, οὐ προχωρῶ· β) ἀπόλλυμι τὴν εὔνοιαν· γ) παλαιοῦμαι, ἀπαρχαιοῦμαι.

re-fringo, frēgi, fractum, γ'. (re, frango)· 1) ἀναρρήγνυμι, ἐκκόπτω, βίᾳ ἀνοίγω, januam τὴν θύραν, carcerem τὴν εἱρκτήν· 2) (π. καὶ μ.) κόπτω, θραύω, ἀποκλῶ τι· 3) μετφ. καταθραύω, καταστέλλω, καταλύω, ἐξασθενῶ τινά ἢ τι, dominationem τὴν δεσποτείαν, Achaeos τοὺς Ἀχαιούς· 4) (σπ. μ.) ἐπὶ ἀκτίνων· = ἀνανακλῶμαι.

rĕ-fŭgĭo, fūgi, fŭgĭtum, γ'. 1) ἀναφεύγω, ἀποφεύγω, φεύγω ὀπίσω, ἢ εἰς τοὐπίσω, ἀποδιδράσκω· ἐντ. μετφ. α) ἐκτρέπομαί τινος, a consuetudine· ὃ ἀπέχομαί τινος, a dicendo· γ) -a genere hoc sermonis, οὐ χρῶμαι· 2) καταφεύγω πρός τινα, προσφεύγω τινί, ad aliquem· 3) (π.) ἐπὶ τόπων· ἀνακεχώρηκα = μακρὰν κεῖμαι, a litore τῆς ἀκτῆς· 4) ἀποφεύγω τινά ἢ τι, οὐ βούλομαι τινά, judicem δικαστήν· μετφ. ὑλαβοῦμαι, φυλάττομαί τι.

rĕfŭgĭum, ii, οὐ. καταφυγή, καταφύγιον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

rĕfŭgus, a, um, (re, fuga), (π. καὶ μ.) ἀναφεύγων, φεύγων, εἰς τοὐπίσω φεύγων· οὐσ. refŭgi (ἀντιθ. instantes)· (π.) -unda, τὸ ἀναρρέον ὕδωρ.

rĕ-fulgĕo, fulsi, (ἄνευ σ.), 2′. ἀνταστράπτω, ἀντιλάμπω, ἀποστίλβω, ἀστράπτω, λάμπω, στίλβω

rĕ-fundo, fūdi, fūsum, γ′. 1) ἀναχέω τι· συχν. μέσον, μάλ. ἡ μετχ. **refūsus**, a, um, ἀνακεχυμένος, ὑπερκεχυμένος· μετφ. ἀποδίδωμι, alicui, aliquid· 2) πάλιν ῥευστὸν ποιῶ τι, τήκω τι· 3) (τῆς σημασίας τοῦ μορίου re ἀφανιζομένης) **refūsus**, a, um, ἐκκεχυμένος, ἔκχυτος.

rĕfūtātĭo, ōnis, θ. ἀνασκευή, ἔλεγξις, ἀπέλεγξις.

rĕfūtātus, us, ἀ. = refutatio.

rĕ-fūto, ā′. (συγγ. τῷ refundo)· 1) ἀπελαύνω, ἀποκρούω, ἀπωθοῦμαι, nationes bello· 2) ἀναστέλλω, περιστέλλω, κατέχω, conatum τὴν ἀπόπειραν· 3) ἀναίνομαι, ἀποβάλλω, ἀπαρνοῦμαι, οὐ δέχομαί τι· 4) διελέγχω, ἐξελέγχω, ἐλέγχω, plebem τὸν ὄχλον· 5) ἐλέγχω, ἐξελέγχω, ἀνασκευάζω, ἀνατρέπω, argumenta τὰ τεκμήρια.

rēgālĭŏlus, i, ἀ. βασιλίσκος (πτν.)

rēgālis, e, (-ior)· 1) βασιλικός· -genus civitatis, res publica, potestas = ἡ βασιλεία· -virgo, ἡ βασιλάπαις· -carmen, βασιλικὴ ᾠδή, τὰ τοῦ βασιλέως ἔργα ὑμνοῦσα· ἐντ. μετφ. βασιλικός, μεγαλοπρεπής, λαμπρός.

rēgālĭter, ἐπίρ. (σπ.) = regie.

rĕgĕlo, ā′. (re, gelu), ὀιαλύω τὸν πάγον τινός, ἀναθερμαίνω τι, solum τὸ ἔδαφος.

rĕ-gĕro, gessi, gestum, γ′. 1) ἀνακομίζω, ἐπαναφέρω, onera βάρη· -tellurem, ἐπαναφέρω τὴν γῆν εἰς τὸ ὄρυγμα· -faces, εἰς τοὐπίσω βάλλω ἢ σφενδονῶ τὰς λαμπάδας· ἐντ. μετφ. r. alicui (convicia, crimem) = ἀποδίδωμι· -tibi Stoicos, τοὺς Στ. ἀντιτάττω σοι· 2) μετφ. α) κατατάττω, καταγράφω, ἐγγράφω τι· β) -culpam in aliquem, ἀναφέρω τὴν αἰτίαν ἐπί τινα.

rēgĭa, ἰδὲ regius.

rēgĭe, ἐπίρ. (regius) βασιλικῶς, α) ἐπὶ καλοῦ = μεγαλείως, μεγαλοπρεπῶς· β) ἐπὶ κακοῦ = δεσποτικῶς, τυραννικῶς.

rēgĭfĭce, ἐπίρ. (ἀρχ.) = regie.

rēgĭfĭcus, a, um, (π.) = regius.

rĕ-gigno, γ′. (Λουκρ.) ἀναγεννῶ τι

1. rēgillus, a, um, βασιλικός.

2. Rēgillus, i, ἀ. (καὶ -li, orum, ἀ. πλ.)· ἡ Ῥήγιλλος, πόλις τῆς Σαβίνης· ἐντ. -llensis, e, ἢ -llānus, a, um, Ρηγιλλανός, τῆς Ρηγίλλης· 2) (Λιβ.) ὁ Ῥήγιλλος.

3. Rēgillus, i, ἀ. ἡ Ρηγίλλα, λίμνη τῆς Λατίνης, πρὸς ἣ (596 π. Χ.· οἱ Ρωμαῖοι ἐνίκησαν τοὺς Λατίνους) ἐντ. -lensis, e, Ρηγιλλήσιος (Ποστούμιος).

rēgĭmen, ĭnis, οὐ. (rego)· 1) εὐθυνσις, διεύθυνσις· ἐντ. μετφ. = κυβέρνησις, διοίκησις, cohortium· παρὰ Ταχ. ἀποθ. = κυβέρνησις, ἀρχή· 2) (π.) τὸ δι' οὗ τις διευθύνει: r. carinae, = τὸ πηδάλιον· 3) κυβερνήτης, ἡγεμών, rerum τῆς πολιτείας.

rēgīna, ae, θ. (rex)· 1) βασίλεια, βασίλισσα, ἄνασσα· μάλ. α) ἡ Κλεοπάτρα· β) ἡ Διδώ· γ) ἡ Ἀριάδνη, ἡ Μήδεια· δ) ἡ γυνὴ τοῦ τῶν ἱερῶν βασιλέως· ε) (π.) ἐπίκλησις Ἥρας, Ἀφροδίτης· κ. λ. θ. 2) (κωμ.) ἡγεμών, βασιλίς: haec virtus (ὅηλ. justitia) est r. virtutum.

rēgĭo, ōnis, θ. (rego)· 1) φορά, γραμμή, συχν. recta r., ἡ εὐθεῖα γραμμή· ὡσαύτ. declino a r., ἀποκλίνω τῆς εὐθείας· regione portae illius, πρὸς τῇ πύλῃ ἐκείνῃ· ἐντ. ἐπιρρηματ. e regione, α) = κατ' εὐθεῖαν, εὐθύ· β) = καταντικρύ, ἀντικρύ τινος. oppidi, nobis (ὅρτ.) ἀπολύτ. aciem e regione instruo καταντικρὺ παρατάττομαι· 3) ὅρος, ὅριον πληθ. πληθ. = ὅροι, ὅρια· μετφ. -ōnes officii μάλ. τὸ ἐν τῷ οὐρανῷ ὅριον τῶν οἰωνοσκόπων· 4) χώρα, γωρίον, τόπος· -pestilens χώρα νοσερά· 5) πληθ. regiones, κῶμαι, τμήματα, συνοικίαι (τῆς Ῥώμης).

rēgĭōnātim, ἐπίρ. 1) κατὰ χώρας, κατὰ τόπους· 2) κατὰ κώμας (συνοικίας).

Rēgium, ii, οὐ. Rhegium.

rēgĭus, a, um, (rex)· 1) βασίλειος, βασιλικός, ornatus κόσμος. (πρβλ. regalis). -bellum, ὁ πρὸς βασιλέα πόλεμος· res r. ἡ regium, τὰ τοῦ βασιλέως· Ἐντ. οὐσ. A) **regii**, οἱ βασιλικοί, = τὸ τοῦ βασιλέως στράτευμα, ἢ = οἱ αὐλικοί· B) **regĭa**, ae, θ. α) (ὑπον. domus), ἡ βασιλικὴ οἰκία, τὰ βασίλεια· μάλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

= ἡ Ρηγία, τὰ ὑπὸ Νομᾶ ᾠκοδομημένα βασίλεια, τὰ εἰς ἱερὸν οἴκημα ὕστερον μετατραπέντα· δ) ὁ βασίλειος οἶκος, ἡ αὐλή· γ) = ἡ βασιλικὴ σκηνή· δ) (ὑπον. urbs), ἡ πόλις ἐν ᾗ ἐστι τὰ βασίλεια· ε) (ὑπον. potestas), ἡ βασιλεία· ϛ) = basilica, βασιλικὴ (στοά)· 2) μετφ. βασιλικός, μεγαλεῖος, μεγαλοπρεπής.

rĕ-glūtĭno, āvi, ātum, āre, ἀ. (π.) πάλιν λύω τι.

regnātor, ōris, m. ἀ. (regno), (π.), ὁ βασιλεύων, βασιλεύς, κύριος, Olympi.

regnātrix, īcis, f. (Τάκ.) (εὔχρ. μόνον ἐπιθετ.), ἡ βασιλεύουσα, ἡγεμονεύουσα, βασιλική, domus οἰκία.

regno, āvi, ātum, āre (regnum)· 1) βασιλεύω, Romae τῆς Ῥώμης, Albae τῆς Ἄλβης, in Colchis τῶν Κόλχων. παθητ. regnor, βασιλεύομαι, ὑπὸ βασιλεῦσιν εἶμι: Romae regnatum est, ἡ Ῥώμη ἐβασιλεύθη· μάλ. ἐν τῇ μετχ. (μετ' ἀφαιρ. τοῦ ποιητ. αἰτίου): terra regnata Lycurgo· 2) βασιλεύω, μέγα δύναμαι, ἀπεριόριστον ἐξουσίαν ἔχω. ἐντ. = δυναστεύω, ἄρχω· 3) ἐπὶ ἀψύχων· κρατῶ, ἐπικρατῶ, λυσσῶ.

regnum, i, οὐ. (rex)· 1) βασιλεία, βασιλικὴ ἀρχή· ἐντ. ἡ ἡγεμονία, ἀρχή, ἐξουσία· πολλάκις (κατὰ τὸ δημοκρατικὸν τῶν Ῥωμ. πνεῦμα) = δεσποτεία, τυραννίς: hoc vero r. est, τοῦτο τυραννίς ἐστι. exerceo r. τυραννῶ· 2) βασιλεία, βασίλειον, ἐπικράτεια, κράτος· Ἐντ. α) (Βεργ.) βασίλειον τῶν νεκρῶν· β) (μάλ. π. καὶ σκωπτ.) = κτῆμα· 3) (Ὁράτ.) regna vini = ἀρχιποσία.

rĕgo, rexi, rectum, ĕre, γ'. 1) εὐθύνω, διευθύνω) τι: -navem, κυβερνῶ ναῦν· -equum, ἡνιοχῶ ἵππον. -tella, βάλλω βέλη· (π.) r. iter, vestigia, τὴν ὁδόν, τοὺς πόδας εὐθύνω· μετφ. r. errantem, ὑφηγοῦμαι τῷ πλανωμένῳ· 2) τεχν. ὅρ. -fines, ὁρίζω ὅρια· 3) εὐθύνω = διοικῶ, κυβερνῶ, rempublicam τὴν πολιτείαν· -legiones, διοικῶ τὰς λεγεῶνας, exercitum, στρατηγῶ.

rĕgrĕdĭor, gressus sum, dī, ἀποθ. γ'. (re, gradior), ὀπίσω βαδίζω, ἀναβαδίζω, ἀναχωρῶ, ὑποχωρῶ, ἐντ. = ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφομαι.

rēgressĭo, ōnis, f. (μ.) ἐπάνοδος, μάλ. ἡ ἐν τῷ λόγῳ ἐπανάβασις = ἐπανάληψις λέξεως.

1. rĕgressus, a,um, μετχ. τοῦ regredior.

2. rĕgressus, us, ἀ. (regredior)· 1) ἀναποδισμός, ἀναχώρησις, ὑποχώρησις (ἀντίθ. progressus)· ἐντ. μετφ. habeo r., οὐκ ἀναποδίζω, οὐ μεταβάλλομαι· -ab ira non datus = χρόνος πρὸς ἐπάνοδον ἀπὸ τῆς ὀργῆς οὐκ ἐδόθη· -ad poenitendum, ἐπάνοδος εἰς μετάνοιαν· 2) (Τάκ.) καταφυγή, ad principem πρὸς τὸν ἄρχοντα.

rēgŭla, ae, θ. (rego)· 1) κανών: ad -am, κατὰ (πρός) κανόνα· 2) κανών, εὐθὺ βαθύϊον· 3) μετφ. ὁ κανών, ὁ νόμος, τὸ μέτρον. loquendi τοῦ λέγειν.

rēgŭlus, i. ἀ. (ὑποκ. τοῦ rex), βασιλίσκος, α) βασιλεὺς μικρᾶς χώρας· β) υἱὸς βασιλέως.

rĕ-gusto, āvi, ātum, āre, πάλιν γεύομαί τινος· μετφ. -lteras, πάλιν ἀναγινώσκω.

rĕ-gўro, āvi, ātum, āre, κύκλῳ περιέρχομαι.

reicio, ἴδε rejicio.

rējectānĕa, ōrum, οὐ. πλ. τὰ (τῶν Στωϊκῶν) ἀποπροηγμένα (πρβλ. rejecta, καὶ rejiciendus).

rējectĭo, ōnis, θ. κυρ. ἀναβολή· ἐντ. μετφ. ἀποβολή, ἀπάρνησις, ἀποποίησις, rei alicujus τινός· μάλ. -judicum, ἐξαίρεσις (κληρωθέντων) δικαστῶν, ἴδε rejicio.

rējectus, a,um, μετχ. τοῦ rejicio.

rējĭcĭo, jeci, jectum, ĕre, γ'. (re, jacio)· ἀναβάλλω τι, ὀπίσω ἢ εἰς τοὐπίσω βάλλω τι· -tela in hostem, ἀντιτοξεύω τὸν ἐχθρόν· -sanguinem, ἀναπτύω αἷμα· -vinum, ἐξεμῶ τὸν οἶνον· -togam ab humero, vestem ex humeros, ἀναβάλλομαι, διακαλύπτομαι τὴν τρίβεννον, τὴν ἐσθῆτα· -vestem de corpore, ἀποδύομαι, ἀποτίθεμαι τὴν ἐσθῆτα· -scutum, τὴν ἀσπίδα ἐπὶ τὰ νῶτα δέχομαι· ἐντ. α) ἀποβάλλω, ἀπωθοῦμαι, ἀποκρούω, ἀπελαύνω, hostes τοὺς πολεμίους· navis rejicitur, (ὑπὸ τῶν ἀνέμων) ἡ ναῦς ὀπίσω ὠθεῖται· -ferrum, ἀποκρούομαι τὸ ξίφος· ἐντ. -oculos, ἀποστρέφω τοὺς ὀφθαλμούς· -aliquem a libris, ἀποκωλύω τινὰ τῶν βιβλίων· β) ἀποκωλύω, ἀπείργω, ἀποτρέπω, minas τὰς ἀπειλάς· γ) μετφ. ἀποβάλλω, ἀπωθοῦμαι, ἀρνοῦμαι, οὐ δέχομαι, dona δῶρα, disputationem, τὴν πραγματείαν· μάλ. -judices, δικαστάς (κληρωθέντας) ἐξαιρῶ, ἀποδοκιμάζω 2) πέμπω, παρα-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πέμπω πρός τι· μάλ. ὡς τεχν. ὅρ. = ἀνάγω, ἀναφέρω πρός τινα: -rem ad senatum, ad pontifices, ἀναφέρω τὸ πρᾶγμα πρὸς τὴν βουλήν, πρὸς τοὺς ποντίφηκας· ἐντ. α) = ἀναβάλλομαι, ὑπερτίθεμαι rem in mensem Januarium· β) -me aliquo, τρέπομαι ἐπί τι = ἐπιμελοῦμαί τινος· 3) (τῆς σημασίας τοῦ μορίου ἀφανιζομένης) -me in gromium alicujus, ῥίπτομαι εἰς τὰ γόνατά τινος.

rējĭcŭlus, a, um, (rejicio), ἀπόβλητος, ἄχρηστος, ἀνωφελής.

relābens, ntis ἡ **relapsus**, a, um, μετχ. τοῦ relabor.

rĕ-lābor, lapsus sum, γ'. (π.), ὑπίσω φέρομαι· (εὔχρ. μάλ. ἐν τῇ μετοχῇ): iterum relabens, ἐπαναπίπτων (ἐπὶ τὴν κλίνην), κατακλινόμενος· r. verso vento, ἀναπλέων, ἀποπλέων (πάλιν)· unda relabens, ὕδωρ ἀναρρέον· sonus relapsus, ἦχος ἐπανελθών. r. ad praecepta A., ἔλαθον ἐμαυτὸν ἐπανελθὼν εἰς τὰ τοῦ A. διδάγματα.

rĕ-langŭesco, langŭi, (ἄνευ σ), γ'. πάλιν χαῦνος ἢ χαλαρὸς γίγνομαι, ἐντ. α) ἀποκάμνω, ἀπαυδῶ· β) λωφῶ, ἀμβλύνομαι, μειοῦμαι, ἀπομαραίνομαι· γ) (ἠθικ.) ἀπαλύνομαι, μαλακύνομαι.

rĕlātĭo, ōnis, θ. 1) (μ.) ἐπαναφορά, ἐπαναγωγή· crebra r. ἡ τῆς χειρὸς συχνὴ ἐπαναφορὰ εἰς τὸ μελανοδοχεῖον· ἐντ. α) -criminis (Κικέρ.). = ἀντέγκλημα· β) -gratiae, ἀπόδοσις χάριτος· γ) (ῥητ. σχ.) = ἐπαναφορά· δ) ἀναφορά, ἐξήγησις, διήγησις, rerum gestarum· ἐντ. r. causarum = αἰτιολογία· 2) τεχν. ὅρ. ἀναφορά, ἀπολογισμός, διήγησις, εἰσήγησις, μάλ. ἀρχῆς τινος πρὸς τὴν βουλήν (ἰδὲ refero 2, δ): egredior relatione (ἐπὶ βουλευτῶν) = ἔξω τῆς ὑποθέσεως (τῆς εἰσηγήσεως) λέγω· 3) (μ.) φιλοσ. τεχν. ὅρ. ἀναφορά, σχέσις.

rĕlātor, ōris, ἀ. (τεχν. ὅρ.), ὁ ἀναφέρων, ὁ εἰσηγούμενος (περί τινος εἰς τὴν βουλήν).

1. rĕlātus, a, um, μετχ. τοῦ refero.

2. rĕlātus, us, ἀ. (refero), (Τάκ.)· 1) λέξις, προφορά, ἀπαγγελία· 2) (ἀμφ.) = relatio 2.

rĕlāxātĭo, ōnis, θ. ἀνάπαυλα, ἄνεσις (ἀντίθ. contentio).

rĕ-lāxo, α'. 1) ἀναχαλῶ, χαλῶ, διανοίγω, ἀνοίγω, μᾶλλον εὐρύχωρον ποιῶ τι, ora, vias; ἐντ. μέσ. alvus relaxatur (ἀντίθ. astringitur) = ἡ κοιλία χαλᾷ (ἐπὶ διαρροίας)· 2) χαλῶ (= χαλαρώνω), ἀραιῶ, λύω, nodos, vincula, glebas· 3) μετῳ. α) χαλῶ, ἀνίημι, λύω, λωφῶ, πραύνω τι, curas, tristitiam· β) -animum ἢ -or animo, ἄνεσιν λαμβάνω· γ) μέσ. r. me, ἢ -or = λωφῶ τινος, ἄνεσίν τινος λαμβάνω, ἀναπαύομαι ἔκ τινος, occupationibus ἐκ τῶν ἐργασιῶν· δ) ἀπολ. χαλῶ, μειοῦμαι, dolor· παθητ. insani relaxantur, τῶν μαινομένων ἡ μανία ὑφίεται.

rĕlēgātĭo, ōnis, θ. ἀποπομπή, ἐντ. = ἐξορισμός, ὑπερορισμός· ἰδὲ relego 1.

1. rĕlĕgo, α'. 1) ἀποπέμπω, ἐκπέμπω, ἀποχωρίζω τινά (συνηθ. ὅταν τις βούληται ἀπαλλαγῆναί τινος)· ἐντ. α) ὑπερορίζω, ἐξορίζω, ἐκτοπίζω, ἀπομακρύνω τινὰ τῆς Ῥώμης (ἐπὶ ὡρισμ. χρόνον· ὅθεν ἡ relegatio ἦν ἠπιωτέρα ἐξορία. πρβλ. exsilium, deportatio)· ἐντ. καὶ πλεοναστ. relegatus in exsilium· -2 (μ.) -alicui aliquid, ἀναφέρω τι εἴς τινα, ἀνατίθημι (ἀποδίδωμί) τινί τι.

2. rĕ-lĕgo, lēgi, lectum, γ'. 1) (π.) ἀνατυλίσσω, filum τὸ νῆμα (τὸν μίτον τῆς Ἀριάδνης)· 2) (π. καὶ μ.) ἐπὶ τόπων πάλιν διέρχομαι, πάλιν διανύω τι, viam ὁδόν, litora ἐπαναπλέω τὰς ἀκτάς· 3) ἐπαναγινώσκω, πάλιν ἀναγινώσκω, scripta· 4) μετῳ. α) (τῷ λόγῳ) πάλιν διέρχομαι, διεξέρχομαί τι, λόγον ποιοῦμαι περί τινος, labores.

rĕ-lentesco, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), γ'. (π.), πάλιν χαλαρὸς γίγνομαι.

rĕ-lĕvo, α'. 1) (π.) πάλιν κουφίζω, πάλιν αἴρω, corpus τὸ σῶμα· 2) κουφίζω, onus τὸ φορτίον· ἐντ. μετῳ. α) ἀνακουφίζω, ἐπικουφίζω, ἐλαφρύνω, παραμυθοῦμαί τι, laborem τὸν πόνον, luctum τὸ πένθος· β) (Συντ.) ἐλαφρύνω, ἀπαλλάττω τινά τινος, parte mercedum· γ) (π.) -pectora mero, οἴνῳ εὐφραίνω τὴν καρδίαν· -membra ἀναπαύομαι· συχν. μέσ. = ἀνακουφίζομαι, ἀναπαύομαι.

rĕlictĭo, ōnis, θ. (relinquo), καταλειψις, ἐγκατάλειψις, προδοσία, Κικ.

relictus, a, um, μετχ. τοῦ relinquo.

rĕlĭcŭus, a, um, = reliquus.

rĕlĭgātĭo, ōnis, θ. ἀνάδεσις, vitium τῶν ἀμπέλων.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

rĕlĭgĭo, ōnis, θ. θρησκεία· 1) ἐσωτερικὴ· ἡ περὶ τοὺς θεοὺς εὐλάβεια, θεοσέβεια, ὁσιότης, εὐσέβεια· 2) ἐξωτερική, ἡ τῶν θεῶν θεραπεία, τὰ περὶ τοὺς θεούς, ἡ τῶν θεῶν λατρεία: -Cereris, ἡ τῆς Δήμητρος λατρεία· colo -ōnem, ἐπιμελῶς πράττω τὰ τῶν θεῶν· -ōnum cerimoniae, θεῖα νόμιμα, ἱερουργία· -ōnum jura, τὰ περὶ τοὺς θεοὺς δίκαια· 3) -α) ὁσιότης, ἱερότης, ἁγιότης, τὸ ἱεροπρεπές, τιμή, fani ieroῦ, signi ἀγάλματος· β) μετων.=τὸ ἱερόν, ὁ ναός, τὸ ἱερὸν ἄγαλμα: r. deorum, τὸ τῶν θεῶν ἱερόν· restituit illam -ōnem = τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἄγαλμα· 4) (ὁ ἐκ τῆς θεοσεβείας) ὅρκος, ὁ θεῖος φόβος, ἡ πρὸς τὸ θεῖον αἰδώς: r. mihi est dicere, εὐλαβοῦμαι (ὀκνῶ) εἰπεῖν· ejus rei r. tenuit senatum, τοῦτο ηὐλαβήθη, ἠδέσθη (ἀπώκνησεν) ἡ βουλή· ἐντ. α) = δεισιδαιμονία· β) ἅγος, μύσος: libero (solvo) templum -ōne, καθαίρω τοῦ μύσους ναόν. 4) (θρησκευτικόν) κῦρος, κράτος, sortis; -jusjurandi ἡ εὐορκία· 5) εὐλάβεια, χρηστότης, εὐσυνειδησία, ἀκρίβεια: r. antiqua, r. judicum, officii.

rĕlĭgĭōse, ἐπίρ. (-ius, -issime)· 1) θεοσεβῶς, εὐλαβῶς, ὁσίως, εὐσεβῶς· 2) εὐλαβῶς, εὐσυνειδήτως, ἀκριβῶς.

rĕlĭgĭōsus, a, um, (-ior, -issimus), [religio]· 1) θρῆσκος, θεοσεβής, ὅσιος, εὐσεβής, homo· 2) μετων. ἱερός, ἱεροπρεπής, ἅγιος, locus τόπος, signum ἱερὸν ἄγαλμα, r. delubra, ἱερὸς ναός. Ceres r. ἡ ἁγία Δημήτηρ· 3) εὐλαβής, εὐσεβής, δίκαιος, εὐσυνείδητος, ἀκριβής, testis, auctor· ἐντ. α) -aures, λεπτὰ ὦτα, λεπτὴ ἀκοή· β) (κωμ.) = δεισιδαίμων· δ) -ōsum erat consumere, οὐχ ὅσιον ἐποιοῦντο (ἀπώκνουν) ἀναλῶσαι· ε) dies r. ἡ ἀποφρὰς ἡμέρας.

rĕ-lĭgo, α΄. 1) ἀναδέω, ὀπίσω δέω, ἐντ. = καταδέω, δέω τινά ἤ τι, Hectorem, comas· μάλ. -navem ad terram, δέω τὴν ναῦν ἀπὸ τῆς γῆς, funem saxo τὸν κάλων ἐκ τῆς πέτρας· -ex, ab aggere classem, ἀπὸ τῆς προκυμαίας δέω τὸν στόλον· ἐντ. (π.) r. funem Cretam, προσορμίζομαι πρὸς τὴν Κρήτην· 2) (π.)= λύω, jugum τὸν ζυγόν.

rĕ-lĭno, lēvi, lĭtum, γ΄. (π. καὶ μ.) ἀποχρίω, ἀποσφραγίζω, ἐντ. = ἀνοίγω, dolia τοὺς πίθους· -mella ὑπεξαιρῶ τὸ μέλι.

rĕ-linquo, līqui, lictum, γ΄. 1) καταλείπω, puerum domi τὸν παῖδα οἴκοι· ἐντ. α) καταλείπω, ἐῶ τινα, hunc tοῦτον, insepultum ἄταφον· β) καταλείπω, λείπω τι (ἐξέρχομαί τινος), domum τὴν οἰκίαν· Ilio relicto, καταλιπὼν τὸ Ἴλιον· γ) -vitam, καταλείπω τὸν βίον, τελευτῶ τὸν βίον· δ) (ἀποθνήσκων) καταλείπω τι, λείπομαί τι, pecuniam ἀργύριον, memoriam μνήμην, filiam θυγατέρα· 2) λείπω, ὑπολείπω τι, μάλ. παθητ. ἐν τῷ 3ῳ ἐν. προσ. = λείπεται, ὑπολείπεται, καταλείπεται, λοιπὸς ἢ ὑπόλοιπός ἐστιν· 3) λείπω, ἀπολείπω, καταλείπω, ἐγκαταλείπω, προΐεμαί τινά ἤ τι, ἐντ. α) λείπω, προδίδωμί τι, signa τὰς σημαίας, τὴν τάξιν· β) καταλείπω, ἐῶ τι, ἀμελῶ, ὀλιγωρῶ τινος, bellum τοῦ πολέμου· -hostem ἀφίημι τὸν ἐχθρόν, οὐ πολεμῶ τῷ ἐχθρῷ· relictis omnibus rebus, ἐάσας πάντα τὰ ἔργα· β) καταλείπω, ἐῶ τι (ἀτιμώρητον), injurias τὰς ἀδικίας. -legatum interfectum, ἀτιμώρητον (ἀνεκδίκητον) καταλείπω τὸν πρεσβευτήν· γ) λέγων παραλείπω τι, οὐ ποιοῦμαι μνείαν τινος, caedes τῶν σφαγῶν· δ) (Κοϊντιλ.) omnes procul a se relinquit, πάντας μακρὰν αὐτοῦ ἀπολείπει = πάντες ὑστεροῦσιν αὐτοῦ (τοῦ Ὁμήρου).

rĕlĭquiae, ārum, θ. πλ. (relinquo) λείμματα, περιλείμματα, λείψανα, τὰ λοιπά, τὰ ὑπόλοιπα (δείπνου, στρατεύματος κ.τ.λ.)· r. alicujus, ἡ τέφρα κ.λ. καυθέντος νεκροῦ· ἀλλὰ r. Danaum=οἱ ἐκ τῆς σφαγῆς τῶν Δαναῶν περιλειπόμενοι (Τρῶες)· μάλ. = τὰ μὴ καυθέντα τοῦ ἱερείου, (ἀντίθ. exta). μετφ. dissipo -as = διασκορπίζω τὰς ὑπολοίπους δυνάμεις.

rĕlĭquus, a, um· 1) λοιπός, ἐπίλοιπος, ὑπόλοιπος: hoc mihi est -um, τοῦτο λοιπόν (ὑπόλοιπον) ἔχω· -um est, λοιπόν ἔστι, λείπεται· is r. est, οὗτος ἔτι λείπεται· -um vitae, ὁ ἐπίλοιπος βίος· -um belli, τὸ ἔτι λοιπὸν τοῦ πολέμου· ἐντ. α) nihil est reliqui, οὐδὲν ὑπόλοιπόν ἐστι· β) nihil fit reliqui victis = οὐδὲν τοῖς ἡττηθεῖσι λείπεται· ἀλλὰ nihil ad celeritatem reliqui fecerunt = ὑπερβολὴν ταχύτητος οὐκ ἀπέλιπον· γ) aliquid (aliquem, rem) reliquum (reliquam) facio = λείπω, ἀπολείπω, καταλείπω τι· δ) pecunia r. ἡ

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οὐσ. τὸ οὐδ. **reliqua, ōrum** = τὸ ἐπίλοιπον τοῦ ὀφειλήματος· 2) ἐπὶ χρόνου· λοιπός, ἐπίλοιπος, μέλλων, ὕστερος· **in reliquum**, ἐπιρρηματ. = τοῦ λοιποῦ· 3) λοιπός, ὁ ἄλλος· καὶ πληθ. **reliqui**, οἱ ἄλλοι (ὡς ὑπόλοιπον θεωρούμενοι, πρβλ. **ceteri**).

rĕlligio, κτλ. ἀντὶ religio.

relliquiae, ἀντὶ rĕliquiae.

rĕ-lūcĕo, luxi, (ἄνευ σ.), 6′. καὶ **rĕ-lūcesco**, luxi (ἄνευ σ.), γ′. ἀναλάμπω, ἀποστίλβω, ἀκτινοβολῶ (ἐκ τοῦ φωτός).

re-luctor, ἀποθ. α′. (π. καὶ μ.) ἀντιπαλαίω, ἀντιμάχομαι, ἀντιτείνω, ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι.

rĕ-lūdo, lūsi, γ′. (μ.), ἀντισκώπτω.

rĕ-macresco, γ′. πάλιν ἰσχναίνομαι.

rĕ-mălĕdīco, γ′. (μ.), ἀντιλοιδορῶ.

1. rĕ-mando, γ′. ἀναμασῶμαί τι.

2. re-mando, α′. ἀναγγέλλω.

rĕ-mănĕo, mansi, mansum, 6′. 1) ἀναμένω, μένω, domi οἴκοι, in Gallia ἐν Γαλλίᾳ· 2) διαμένω, μένω, οὐ παύομαι ὤν, post mortem μετὰ θάνατον.

rĕ-mānо, α′. (Λουκρ.), ἀναρρέω.

rĕmansĭo, ōnis, θ. διαμονή.

rĕmĕdĭum, ii, οὐ. (re medeor)· 1) ἴαμα, θεράπευμα, φάρμακον, doloris τῆς λύπης· 2) μετφ. ἐπικούρημα, βοήθεια, timoris τοῦ φόβου.

rĕ-mĕo, α′. ἐπανέρχομαι, in patriam, εἰς τὴν πατρίδα, (π.) urbes, εἰς τὰς πόλεις· ex Aegypto ἐκ τῆς Αἰγύπτου· rĕr -at = ἀναρρεῖ· -at victor, (θριαμβεύων) ὁ νικητὴς ἐπανέρχεται.

rĕ-mētĭor, mensus sum, ἀποθ. 6′. (π. καὶ μ.), ἀναμετρῶ τι· ἐντ. α) -astra, πάλιν ἀστρονομῶ· 6) ἀναμετροῦμαι πάλιν διέρχομαι, iter τὴν ὁδόν· pelago remenso, διαπλεύσαντες τὸ πέλαγος· γ) -omne vinum vomitu, ἐξεμῶ πάντα τῶν οἴνων.

rēmex, ĭgis, ἀ. (remus, ago)· 1) ἐρέτης, κωπηλάτης· 2) (π. καὶ μ.) περιληπτ. = τὸ ἐρετικόν, οἱ κωπηλάται (= remigium 3).

Rēmi, ōrum, ἀ. πλ. Ῥῆμοι, ἔθνος τῆς βορείου Γαλλίας, τανῦν Reims.

rēmĭgātĭo, ōnis, θ. (Κικέρ.), ἐρεσία, κωπηλασία.

rēmĭgĭum, ii, ἀ. (remex) 1) (π.) = remigatio· 2) τὸ ἐρέσσειν, κωπηλατεῖν· (π.) -io alarum, ταῖς πτέρυξιν ἐρέσσων = τῇ πτήσει· 3) περιληπτ. = οἱ ἐρέται, κωπηλάται.

rĕmĭgo, α′. (remex), κωπηλατῶ.

rĕ-mĭgro, α′. ἐπαναχωρῶ, ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφομαι.

rĕmĭniscor, ἀποθ. γ′. (re, memini)· 1) ἀναμιμνήσκομαί τινος ἢ τι, virtutis, aliquid (πρβλ. memini καὶ recordor)· 2) (Νέπ.) φαντάζομαι, ἀνεύρίσκω, plura bona.

rĕ-miscĕo, miscui, mistum καὶ mixtum, 6′. (π. καὶ μ.)· 1) πάλιν ἀναμίγνυμι, naturae τῇ φύσει· 2) ἀναμίγνυμι, μίγνυμι, venenum cibo φ ρμακον ἐν τῇ τροφῇ.

rĕmisse, ἐπίρ. (-ius, -issime)· 1) ἀνέτως, ἀνειμένως, πράως· 2) (Σουητ) ἀστείως, εὐτραπέλως.

rĕmissĭo, ōnis, θ. (remitto)· 1) ἄνεσις, κάθεσις, ὕφεσις· -superciliorum, καταβολὴ τῶν ὀρῶν, χάλασις τοῦ μετώπου (ἀντίθ. retractio συστολή)· -vocis, ὕφεσις τῆς φωνῆς (ἀντίθ. contentio ἔντασις)· 2) μετφ. α) ἄνεσις, ὕφεσις, ἔνδοσις, (κατὰ σμικρὸν) ἐλάττωσις, λώφωσις, morbi τῆς νόσου, febris τοῦ πυρετοῦ· 6) -poenae, ἄφεσις τῆς ποινῆς· -tributi, κούφισις (ἐλάττωσις) τῶν φόρων· 3) r. animi ἢ ἁπλῶς remissio· α) (ἡ δι' εὐθυμιῶν, ἡδονῶν κ. τ. λ.) ἄνεσις, ἀνακούφισις, ῥαστώνη τῆς ψυχῆς (ἀντίθ. tristitia)· 6) πραότης, ἠρεμία, χαυνοτης.

rĕmissus, a, um, (-ior, -issimus)· [μετχ. τοῦ remitto]· ἀνειμένος, ἄνετος, χαλαρός· μετφ. 1) ἐπὶ καλοῦ· α) μαλακός, οὐ σφοδρός, ἥσυχος, ventus ἄνεμος· 6) πρᾶος, ἥπιος, ἀτάραχος, animus, sermo· γ) φαιδρός, ἱλαρός, εὔθυμος· 2) ἐπὶ κακοῦ· α) χαλαρός, χαῦνος, νωθρός, ῥάθυμος· 6) μικρός, ὀλίγος, aestimatio.

rĕmistus, a, um, μέτχ. remisceo.

rĕ-mitto, misi, missum, γ′. 1) ἀναπέμπω, ἀποπέμπω, πάλιν πέμπω, in hiberna εἰς τὰ χειμάδια· -obsides alicui, ἀποπέμπω, ἀποδίδωμί τινι τοὺς ὁμήρους· -concionem, ἀποπέμπω (διαλύω τὴν ἐκκλησίαν· ἐντ. r. pila, βάλλω εἰς τοὐπίσω τοὺς οἰσοὺς (ἀντιπαίω)· -literas ad Caesarem ἢ Caesari, ἀντεπιστέλλω τῷ Καίσαρι γράμματα· -caltem, λακτίζω· Ἐντ. α) -beneficium,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀνταποδίζωμι εὐεργεσίαν, ἀντευποιῶ· 6) -aliquid ad senatum, ἀναφέρω τι πρὸς τὴν βουλήν· γ) -provinciam, ἐξίστομαι (τῆς διοικήσεως) τῆς ἐπαρχίας· δ) -uxori nuntium ἢ repudium, ἀποπέμπω τὴν γυναῖκα, διαλύω τὸν γάμον· ε) ἀνίημι, ἀναπέμπω, ἀναδίδωμι, sonum ἦχον, ramos κλῶνας, vocem ἠχώ· -labem, κηλῖδας καταλείπω· -2) ἀνίημι, καθίημι, χαλῶ (= χαλαρώω), arcum τὸ τόξον, habenas τὰς ἡνίας, frena τὸν χαλινὸν (ἀντίθ. contendo ἐντείνομαι)· -brachia, καθίημι, (καταιδάζω) τοὺς βραχίονας· -supercilia, καταβάλλω τὰς ὀφρῦς. Ἔντ· α) μετφ. -animum ἢ me καὶ παθητ. remittor, ἄνεσιν τῇ ψυχῇ παρέχω, διαναπαύομαι, cantus -it animum, τὸ ᾆσμα ἄνεσιν καὶ φαιδρότητα παρέχει τῇ ψυχῇ· β) ὑφίημι, χαλῶ, μειῶ, ἐλαττῶ, diligentiam τὴν ἐπιμέλειαν, de celeritate τὴν ταχύτητα, dolor, furor se -it ἢ remittitur, ἡ λύπη, ἡ μανία λωφᾷ, μειοῦται, ἰδὲ καὶ 3)· ὄθεν = παύομαι, pugnam μαχόμενος· γ) ἀφίημι, ἀπολύω, ἀπαλλάττω τινά τινος (τῆς τιμωρίας, τοῦ ὀφειλήματος κ. τ. λ.) ἐντ. = ἀφίημι, συγχωρῶ, alicui aliquid τινί τι· remittentibus tribunis = τῶν δημάρχων συγχωρούντων (γενέσθαι τὸ πρᾶγμα)· δ) -patriae inimicitias meas, τὴν ἔχθραν ἀποτίθεμαι χαριζόμενος τῇ πατρίδι· ε) ἀφίημι, παραχωρῶ, alicui legionem· 3) οὐδ. (=r. me, ἰδὲ 2· δ) = λωφῶ, μειοῦμαι, παύομαι.

rĕmixtus, a, um, μετγ. remisceo.

Remmĭus, a, um, τοῦ Ῥεμμίου· lex R. ὁ τοῦ Ῥεμμίου νόμος ὁ ὁρίζων σκληρὰν τιμωρίαν τῶν συκοφαντῶν.

rĕ-mŏlĭor, ītus sum 4′. (Ὀξίδ.), ἀνακινῶ, ἀποκινῶ, ἀπωθῶ τι (βαρύ).

rĕ-mollesco, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.) 3′. 1) ἀναμαλάσσομαι, ἀνατήκομαι· 2) μετφ. α) μαλάσσομαι, πραΰνομαι precibus ἱκεσίαις· β) μαλακύνομαι, ἐκθηλύνομαι.

rĕ-mollĭo, īvi, ītum, 4′. (π. καὶ μ.) α) ἀνα-μαλάσσω τι· 2) μετφ. α) (Συντ.) μαλάσσω, πείθω τινά, aliquem· β) (Ὀξίδ.) μαλάσσω, ἐκθηλύνω, artus τὰ μέλη.

rĕ-mŏra, ae, θ. (ἀρχ.) = mora.

rĕmŏrāmen, ĭnis, οὐ. (π.) ἀναβολή.

rĕ-mordeo, mordi, morsum, 2′. 1) (π.) ἀναβάκνω, πάλιν βάκνω τινά, aliquem· 2) μετφ. cura r. aliquem, ἡ μέριμνα πάλιν βάκνει, λυπεῖ αὐτόν.

rĕ-mŏror, ἀποθ. α′. 1) ἀμετ. διατρίβω, μένω, in Italia· 2) μεταβ. α) βραδύνω, παρατείνω τινά, aliquem· β) κατέχω, ἐπέχω, κωλύω, εἴργω, iter, ab negotiis· γ) poena eum remorata est, ἡ ποινὴ ἐβράδυνεν, οὐκ εὐθὺς συνέβη αὐτῷ.

rĕmōte, ἐπίρ. (-ius), πόρρω, μακράν.

rĕmōtĭo, ōnis, θ. κυρ. ἀποκίνησις· ἐντ. μετφ. διάκρουσις, ἀνασκευή, crimĭnis τῆς κατηγορίας.

rĕmōtus, a, um, (-ior, -issimus), [μετχ. τοῦ removeo]· 1) ἀνακεχωρηκώς, πόρρω κείμενος ἢ ἀπέχων, μακρὰν ἀφεστηκώς (ἐπὶ τόπου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ χρόνου): r. a memoria, λίαν ἀφεστηκὼς τῶν ἡμετέρων χρόνων· 2) μετφ. α) ἀφεστηκώς τινος, διαφέρων τινός, a strepitu forensi· β) ἀφεστηκώς, ἀπηλλαγμένος, ἐλεύθερός τινος, ab suspicione, a vino· 3) **remota** (Κικέρ.) = ἀποπροηγμένα = reducta, rejecta (τῶν Στωϊκῶν).

rĕmōvĕo, mōvi, mōtum, 2′. 1) ἀποκινῶ (ἀπο-πρό-μόνω), ἐκποδὼν ποιοῦμαί τι, equos, aliquid· μετφ. -moram, ἀποτίθεμαι τὴν μέλησιν· -suspicionem a me καὶ r. me a suspicione, ἀπαλλάττω, ἐλευθερῶ ἐμαυτὸν τῆς ὑποψίας· -aliquem a republica, ἀπαλλάττω τινὰ (τῆς συμμετοχῆς) τῆς πολιτείας· -aliquem praeturā, παύω τινὰ τῆς στρατηγίας· -aliquem a vita, ἀπαλλάττω τινὰ τοῦ βίου = ἀποκτείνω τινά·

rĕ-mūgĭo, 3′. (π.)· 1) ἀντιμυκῶμαι, ἀντιφθέγγομαι, ad verba alicujus· 2) ἀντιμυκῶμαι, ἀντηχῶ, ἀντικτυπῶ.

rĕ-mulcĕo, mulsi, mulsum, 2′. (π.) ἀνακάμπτω, caudam τὴν οὐράν.

rĕmulcum, i, οὐ. τὸ ῥῦμα, navem -o traho, ῥυμουλκῶ τὴν ναῦν.

Rĕmŭlus, i, ἀ. Ῥεμύλος, βασιλεὺς τῆς Ἄλβας.

rĕmŭnĕrātĭo, ōnis, θ. (Κικέρ.), ἀντίδωρεά, ἀντίδοσις, ἀνταπόδοσις, ἀμοιβή.

rĕ-mŭnĕror, ἀποθ. α′. (σπ. -ro, α′.) ἀντιδωροῦμαι, ἐντ. α) ἀμείβομαι τιμῶ τινά τινι, magno praemio· β) -meritum, ἀμείβομαι τὴν εὐεργεσίαν, ἀντευεργετῶ· γ) (σπ.) -aliquem supplicio, τιμωροῦμαί τινα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

rĕ-murmŭro, ā'. ἀντιπαταγῶ.

1. rēmus, i, ἀ. ἐρετμός, κώπη. Παρ' Ὀβιδίῳ remi· α) = πτέρυγες. β) χεῖρες καὶ πόδες τῶν νηχομένων.

2. Rēmus, i, ἀ. Ῥῶμος ἢ Ῥέμος, ὁ τοῦ Ῥωμύλου ἀδελφός· Remi nepotes, (π.) = οἱ Ῥωμαῖοι.

rĕ-narro, ā'. (π.), πάλιν διηγοῦμαι.

rĕ-nascor, nātus sum, ἀποθ. γ'. πάλιν γεννῶμαι, πάλιν γίγνομαι, ἐντ. α) πάλιν φύομαι, ἀναφύομαι, gentes. β) ἀνοικοδομοῦμαι, urbs· γ) ἀνανεοῦμαι, πάλιν ἄρχομαι, bellum.

rĕ-nāvigo, ā'. ἀναπλέω, ὀπίσω πλέω.

rĕ-nĕo, 6'. (π.) ἀνακλώθω = τὸ κεκλωσμένον νῆμα (τῆς Μοίρας) πάλιν λύω, ἐντ. = τὴν τύχην μεταβάλλω.

rēnes, num (ἀλλὰ καὶ -ium), νεφροί.

rĕ-nīdeo, 6'. (ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ π.)· 1) ἀπολάμπω, ἀντιλάμπω, mari ἐκ τῆς θαλάσσης· 2) ἀποστίλβω, ἀστράπτω, lacunar· 3) λάμπω, στίλβω· ἐντ. aes renidens, χαλκὸς λάμπων, ὅπλα στίλβοντα· μετφ. α) ἐκ χαρᾶς λάμπω = λίαν χαίρω, aliquid fecisse· ἐντ. ore renidendi, λάμποντι ἐκ χαρᾶς, φαιδρῷ προσώπῳ· β) μειδιῶ: falsum renidens vultu, κακοτρόπως μειδιάσας.

rĕnīdesco, γ'. (renideo), Λουκρ. ἄρχομαι ἀποστίλβων ἢ ἀναλάμπων.

rĕnītor, γ'. ἀποθ. ἀντερείδω, ἐντ = ἀντιτείνω, ἀνθίσταμαι.

rĕ-no, ā'. (π. καὶ μ.), ὀπίσω νήχομαι· 2) saxa -ant = ἀναδύονται, ἀνακύπτουσιν.

rēno καὶ **rhēno**, ōnis, θ. (γαλλ. λέξις· 1) τάρανδος (ζῷον)· 2) δορὰ ταράνδου.

rĕ-nōdo, ā'. (π. σπ.) διαλύω, comam τὴν κόμην.

rĕnŏvāmen, ĭnis, οὐ. [renovo]· (Ὀβίδ.), νέα μορφή.

rĕnŏvātĭo, ōnis, θ. ἀνανέωσις, ἀνακαίνησις· -numorum, ἀνατοκισμός.

rĕ-nŏvo, ā'. 1) ἀνανεῶ, ἀνακαινίζω, ἐπισκευάζω, templum τὸν ναόν· -scelus, πάλιν κακουργῶ· -memoriam, proelium, ἀνανεῶ τὴν μνήμην, τὴν μάχην· -omnes casus, πάλιν (ἐκ νέου) διεξέρχομαι· ἐντ. α) (σπ.) = ἐπαναλαμβάνω, ea quae dixi τὰ εἰρημένα· β) ἀναψύχω, ἀναζωπυρῶ, animum alicujus τὴν ψυχήν τινος· -me ἀναλαμβάνω ἐμαυτόν· γ) -agrum, νεάζω (ἀνανεῶ) τὸν ἀγρόν· δ) -foenus, ἀνατοκίζω.

rĕ-nŭmĕro, ā'. (Πλ.) ἀπαριθμῶ, ἀποδίδωμι, ἀποτίνω, alicui aurum.

rĕnuntĭātĭo, ōnis, θ. (renuntio), ἀπαγγελία, ἀγγελία, κήρυξις.

rĕnuntĭo, ā'. 1) ἀναγγέλλω, ἀπαγγέλλω, responsum τὴν ἀπόκρισιν· ψάλ. ὡς τέχν. ὅρ. ἀναγγέλλω, διαγγέλλω, aliquid ad senatum· -legationem, τὴν ἀποστολὴν τῆς πρεσβείας ἀναγγέλλω· 2) ἀγγέλλω, alicui aliquid· ἐντ. α) τεχν. ὅρ. (τὴν ἐκλογήν) ἀναγγέλλω, ἐντ. = ἀναγορεύω, (ἀνα)κηρύττω, aliquem consulem τινὰ ὕπατον· β) -alicui repudium, ἀποπέμπω τινὰ (γυναῖκα)· γ) ἀπαγορεύω (ἀπειπεῖν), διαλύω, alicui hospitium τὴν πρός τινα ξενίαν, societatem τὴν κοινωνίαν· ἐντ. μετφ. (μ. = ἀφίσταμαι, χωρίζομαι, ἀπαλλάττομαί τινος· vitae τοῦ βίου, foro τῆς ἀγορᾶς.

rĕ-nuntĭus, ii, ἀ. (Πλ.) ὁ ἀναγγέλλων.

rĕ-nŭo, ŭi, (ἄνευ σ.), γ'. 1) ἀνανεύω τινί, οὐκ ἐῶ τινα (ποιεῖν τι), alicui; deo renuente (π.) ἀνανεύοντος (παρὰ τὴν θέλησιν) τοῦ θεοῦ· 2) ἀνανεύω, ἐναντιοῦμαι, crimini τῇ κατηγορίᾳ, ἀποτρίβομαι τὴν αἰτίαν· 3) ἀνανεύω τι, ἀρνοῦμαι οὐ δέχομαι, convivium τὸ συμπόσιον.

rŭ-nūto, ā'. ἀνανεύω, ἀρνοῦμαί τι.

rĕ-nūtus, ūs, ἀ. (μ.), ἀνάνευσις.

rĕor, rātus sum, ἀποθ. 6'. (πλὴν τῆς μετχ. ratus ὡς τὸ πολὺ π.), λογίζομαι, νομίζω, ἡγοῦμαι, οἴομαι μετά τινα σκέψιν· πρβλ. puto, censeo, (opinor): -aliquid, νομίζω τι· -eos plures esse, ἡγοῦμαι αὐτοὺς πλείονας εἶναι· plures quam rebar, πλείους ἢ ἐνόμιζον· ἀπολυτ. reor, (παρεν θετ.) = οἴομαι, οἶμαι· ut potius r. = ὥσπερ μᾶλλον νομίζω.

rĕpāgŭla, ōrum, οὐ. πλ. (repango), ὁ ἐπιβλής, ὁ μάνδαλος, ὁ μοχλὸς θύρα· (ὁ ἐν τῷ τείχῳ ἐντιθέμενος, ὅθεν μείζων ἢ ὁ obex καὶ pessulus)· μετφ. omnia r. pudoris, (Κικέρ.) = πάντας τοὺς μοχλούς, πάντας τοὺς φραγμοὺς τῆς αἰδοῦς.

rĕpandĭrostrus, a, um, (repandus, rostrum) σιμὸν ῥύγχος ἔχων.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

repandus, a, um, σιμός, κυρτός, καμπύλος· ἐντ. (Ὀδίδ.) καὶ ἐπὶ δελφῖνος.

rĕpărăbĭlis, e, (ἐπὶ βλάβης), ἐπανορθωτός, ἀκεστός.

rĕparco, γ'. (ἀρχ.), φείδομαί τινος rei alicui.

rĕ-păro, α'. 1) πάλιν παρασκευάζω. bellum πόλεμον· -auxilia, παρασκευάζω (στρατολογῶ) ἐπικουρικὰς δυνάμεις· 2) ἐπανορθῶ, ἀποκαθίστημι, damnum τὴν βλάβην· ἐντ. α) ἀνορθῶ, ἀνοικοδομῶ τι· β) ἀναλαμβάνω, ἀνακτῶμαι, vires τὰς δυνάμεις· γ) ἀναζωπυρῶ: animos· δ) -me ἀναρρώννυμαι· ε)-membra, ἐνισχύω τὰ μέλη· 3)(π.) ἀνταγοράζω, vinum merce οἶνον ἀντὶ ἐμπορευμάτων (τῆς Συρίας)· 4) ('Οράτ.) -oras. ἀναζητῶ (μεταβαίνω εἰς) χώρας.

rĕpastĭnātĭo, ōnis, f. ἀνασκάλευσις.

rĕ-pastĭno, α'. ἀνασκαλεύω, σκαλίζω, terram τὴν γῆν.

rĕ-pecto, γ'. [οὐ εὔχρ. ἡ μετχ. repexus, a, um], (πάλιν) κτενίζω comam τὴν κόμην.

rĕ-pello, rĕpŭli ἢ (π.) reppŭli, rĕpulsum, γ'. 1) ὠθῶ ὀπίσω, ἀπωθῶ· repagula τὸν μοχλὸν (τῆς θύρας)· -mensam, aras, ἀνατρέπω τὴν τράπεζαν, τοὺς βωμούς· telum repellitur aere, τὸ βέλος ἀπωθεῖται ἀπὸ τῆς χαλκῆς ἀσπίδος· -tellurem hastā, ἐπὶ τοῦ δόρατος στηριζόμενος μετέωρος αἴρομαι· 2) ἀπωθῶ, ἀποκρούω, ἀπελαύνω, hostes in silvas τοὺς πολεμίους εἰς τὰ δάση, aliquem a ponte τινὰ ἀπὸ τῆς γεφύρας· 3) μετφ. α) ἀπωθῶ, ἀποτρέπω, κωλύω τινά τινος· a conatu τοῦ ἐπιχειρήματος, a gubernaculis reipublicae τῶν οἰάκων (τῆς κυβερνήσεως) τῆς πολιτείας· repellor spe, ἀποτυγχάνω τῆς ἐλπίδος· -aliquem a consulatu, κωλύω τινὰ μὴ γενέσθαι ὕπατον· δ) ἀπωθοῦμαι, ἀποτρίβομαι, preces τὰς δεήσεις· μάλ. repellor=repulsam fero, ἰδὲ repulsa· γ) ἀποτρέπω, ἀποτρίβομαι, periculum τὸν κίνδυνον, vim τὴν βίαν· δ) ἀπωθοῦμαι, οὐ δέχομαι, diadema τὸ διάδημα· ε) -causam, ἀντιλέγω, ἐναντιοῦμαι τῇ αἰτίᾳ· -criminationes, ἀνασκευάζω, τὰς κατηγορίας.

rĕ-pendo, pendi, pensum, γ'. 1) ἀντισταθμίζω τι, σταθμῷ παραδίδωμί τι· -aurum pro capite, ἀποδίδωμι χρυσὸν ἰσόσταθμον τῇ κεφαλῇ· ἐντ. (π.) miles repensus auro=λυτρωθεὶς στρατιώτης· 2) μετφ. α) ἀμείβομαί τινά τινι, ἀνταποδίδωμί τινί τι, alicui gratiam τινὶ χάριν· -vices ἀνταποδίδωμι τὰ ἴσα· -beneficium, ἀντευεργετῶ, ἀντευποιῶ (π.) -damna formae ingenio, τὴν τῆς μορφῆς βλάβην ἀντικαθίστημι τῷ προτερήματι τῆς ψυχῆς.

rĕpens, ntis, ἐπίθ. = τῷ συνηθεστ repentinus· τὸ δὲ οὐδ. **repens**, (π. ἐπίρρηματ. = repente. Παρὰ Τάκ. = αἴφνης ἢ ἄρτι γενόμενος· ἐντ. = πρό σφατος, νέας, causa, perfidia.

rĕ-penso, α'. (μ.) ἀμείβομαί τί τινι injurias injuriis.

repensus, a, um, μετχ. τοῦ rependo.

rĕpente, ἐπίρ. (repens), ἄφνω, αἴφνης, ἐξαίφνης, ἐξαπίνης, ἀπροσδοκήτως (πρβλ. subito),

rĕpentīno, ἐπίρ. (σπ.) = repente

repentīnus, a, um, (repente), αἰφνίδιος, ἐξαπιναῖος, ἀπροσδόκητος· hom r., ἄνθρωπος οὐ προσδοκῶν ἀρχὴν λα δεῖν· pecuniae r., χρήματα αἰφνιδίω πορισθέντα· exercitus r., στράτευμ ἐσπευσμένως συσκευασάμενον.

1. rĕpercursus, us, ἀ. (μ.) ἀντι τυπία· ἐντ. = ἀνάκλασις, ἀντανάκλασι vocis τῆς φωνῆς.

2. rĕpercursus, a, um, μετχ. το repercutio.

rĕ-percŭtĭo, cussi, cussum, γ' εἰς τοῦπίω ὠθῶ τι· ἐντ. = ἀναπάλλω discum τὸν δίσκον· -lumen ἢ Phoe bum, ἀνακλῶ τὸ φῶς, τὰς τοῦ ἡλίο ἀκτῖνας· συνήθ. ἐν τῷ παθητ. = ἀνα κλῶμαι· μάλ. δὲ ἐν τῷ παθητ. πρκμ repercussus, a, um, = ἀνακλώμενος ἀντικλώμενος. clamor p., κραυγὴ ἀν τηχοῦσα, valles repercusae (clamori bus), κοιλάδες ἀντηχοῦσαι (ἐκ τῶ κραυγῶν).

rĕ-pĕrĭo, rĕpĕri ἢ reppĕri, rĕ pertum, δ'. 1) (ἀρχ.) ἀνευρίσκω, pa rentes τοὺς γονεῖς· 2) εὑρίσκω τι (μετ ζήτησιν, πρβλ. invenio)· ἐντ. α) ἀνευ ρίσκω, εὑρίσκω, μανθάνω, γιγνώσκω τι rem omnem πᾶν τὸ πρᾶγμα· sic repe riebat, ἐμάνθανε τάδε· venisse re peritur = εὑρίσκεται ἐν τῇ ἱστορίᾳ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἱστορεῖται· δ) (διπλῆ αἰτ.), ἀνευρίσκω, εὑρίσκω, aliquem fidelem τινὰ πιστὸν ὄντα· συχν. δὲ ἐν τῷ παθητ. reperior = εὑρίσκομαι φαίνομαι, δείκνυμαι, falsus ψευδής, par ὅμοιος· γ) εὑρίσκω, λαμβάνω τι, τυγχάνω τινός, laudem ἐπαίνου· 3) - α) ἀνευρίσκω, ἐφευρίσκω, ἐξευρίσκω, μηχανῶμαι, ἐπινοῶ τι β) εὑρίσκω, ἀνακαλύπτω, δηλῶ τι.

repertor, ōris, ὁ. (reperio), ὁ ἀνευρών, εὑρετής, ἐφευρετής, medicinae.

repertus, a, um, μετχ. τοῦ reperio.

rĕpĕtentĭa, ae, θ. ἀνάμνησις.

rĕpĕtītĭo, ōnis, θ. (repeto), ἐπανάληψις, ejusdem verbi.

rĕpĕtītor, ōris, ὁ. ὁ ἀπαιτῶν τι.

rĕpĕtītus, a, um, μετχ. τοῦ repeto.

rĕ-pĕto, īvi καὶ ĭi, ītum, γ'. 1) πάλιν τρέπομαι, πάλιν ὁρμῶ (ἐπὶ τόπον)· ἐντ. = ἐπανέρχομαι, Africam εἰς τὴν Ἀφρικήν, castra εἰς τὸ στρατόπεδον, domum οἴκαδε· (π.) r. aliquem, ἐπανέρχομαι πρός τινα· -viam, ὁδέρχομαι, διανύτω ὁδόν· -pugnam, πάλιν ὁρμῶ εἰς τὴν μάχην· 2) ἐχθρ. πάλιν ἐπέρχομαί τινι, πάλιν ἐπιφέρομαι, πάλιν προσβάλλω τινί, aliquem· (π.) repetitus amore, πάλιν ὑπὸ τοῦ ἔρωτος προσβληθείς· ἐντ. (π.) = πάλιν εἰς δίκην ἄγω τινά, aliquem· 2) ἐπί τι πάλιν ἔρχομαι· ἐντ. = ἀνακομίζω, ἐπανάγω, ἀναλαμβάνω, impedimenta τὰ σκεύη· μετφ. α) -aliquid memoriā ἢ memoriam (recordationem) alicujus rei, ἢ ἀπολ. repeto = ἀναλαμβάνω, ἀναπολῶ τι εἰς τὴν μνήμην, ἀναμιμνήσκομαί τινος· β) ἐπαναλαμβάνω, ἀνανεῶ, αὖθις ποιῶ τι, αὖθις ἐπιτελῶ τι. αὖθις ἄρχομαί τινος, consilia, verba, auspicia; -aliquid facere, πολλάκις ποιῶ τι, καὶ ἀπολ. repeto = αὖθις λέγω, παλιλλογῶ· ἐντ. ἡ μετχ. repetitus, ἐπιρρηματ. πολλάκις, συχνόν, συχνά· γ) ἀναλαμβάνω τι (τὴν ἀρχήν τινος), ἄνωθεν ποιοῦμαι τὴν ἀρχήν τινος, ἄνωθεν ἄρχομαί τινος, orationem τοῦ λόγου· 3) πρὸς ἀπαίτησιν ἔρχομαι· ἐντ. = ἀπαιτῶ τι, pecuniam ἀργύριον, obsides ὁμήρους· -in antiquum jus, in libertatem, ἀπαιτῶ τὸ ἀρχαῖον δίκαιον, τὴν ἐλευθερίαν τῇ πάλει· -unt Homerum, ἀντιποιοῦνται τοῦ Ὁμήρου· - poenas ab aliquo, τιμωροῦμαί τινα· ἐντ. α) -res, πάλιν ἀπαιτῶ τὸ κτῆμα· β) τεχν. ορ. (res, pecuniae) **repetundae**, ārum, θ. πλ. ἄνομος ἀργυρολογία, παράνομος εἰσπραξις χρημάτων (παρὰ τῶν ἐπάρχων, ἅτινα δικαστικῶς ἀπητοῦντο)· ἐντ. = κάκωσις ἐπαρχίας· lex repetundarum, νόμος κακώσεως ἐπαρχίας· recuso aliquem repetundarum, κατηγορῶ τινος ἄνομον ἀργυρολογίαν· nomen alicujus defero de repetundis, εἰσαγγέλλω τινὰ ἐπ' αἰτίᾳ κακώσεως ἐπαρχίας.

repetundae, ārum, θ. ἴδε repeto.

repĕxus, a, um, μετχ. τοῦ repecto.

re-plĕo, plēvi, plētum, β'. 1) πάλιν ἀναπίμπλημι, πάλιν πίμπλημι, πάλιν πληρῶ, domos τὰς οἰκίας· 2) (τῆς σημασίας τοῦ μορίου ἀφανιζομένης) πίμπλημι, πληρῶ, campos strage hostium τὰ πεδία φόνους πολεμίων· -virginem, πληρῶ (ἔγκυον ποιῶ) γυναῖκα.

replētus, a, um. (μετχ. τοῦ repleo), ἀνάπλεως, πλήρης, γέμων τινός· amphorae r. argento, ἀμφορεῖς πλήρεις ἀργυρίου· scrobes r. (ὑπον. terrā) βόθροι πλήρεις· exercitus r. iis rebus quae κτλ. στράτευμα ἀφθόνως ἔχον κτλ.

re-plĭcātĭo, ōnis θ. (σπ.) (Κικέρ.), περιφορὰ (οὐράνιος)· r. mundi.

re-plĭco, cui (σπ. cāvi), cātum (σπ. cĭtum), α'. 1) (μ.) ἀνακάμπτω, cervices τοὺς αὐχένας· -radios, ἀνακλῶ τὰς ἀκτῖνας· 2) ἀνελίττω· μετφ. -memoriam annalium, ἀνελίττω τὰ χρονικά· ὡσαύτ. -memoriam temporum.

re-plĭo, γ'. (μ.), πάλιν ὕω (βρέχω).

rĕpo, repsi, reptum, γ'. 1) ἕρπω, ερπύζω (ἐπὶ ἐντόμων καὶ βραχυποδῶν ζώων πρβλ. serpo)· 2) ἕρπω, βραδέως βαδίζω· ἐντ. μετφ. α) ἐπὶ ὕδατος· βραδέως ῥέω· β) sermones repentes per humum, οἱ ταπεινοὶ λόγοι, τὸ ταπεινὸν τοῦ λόγου.

rĕ-pōno, pŏsŭi, pŏsĭtum, γ'. 1) εἰς τοὐπίσω τίθημι, ἀνακάμπτω, ἀνακλίνω, cervices τοὺς αὐχένας, digitum τὸ δάκτυλον· ἐντ. 1) ἀποτίθημι, ἀποταμιεύομαι, cibum σῖτον, alimenta τροφάς· -odium, μῖσος ἐν τῇ καρδίᾳ κατατίθεμαι· (π.) repositus tellure = τεθαμμένος· β) ἀποτίθεμαι, ἀποδύομαι, onus τὸ φορτίον, vestem τὴν ἐσθῆτα· artem ἀφίημι τὴν τέχνην· γ) (εἰς τὴν προτέραν θέσιν τίθημι), πάλιν τίθημι,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πάλιν κατατίθημι, pecuniam thesaurīs ἢ thesauros, τὸ ἀργύριον εἰς τοὺς θησαυρούς. -columnas ἀνορθῶ κίονας· (π.) -aliquem, εἰς τὴν βασιλείαν ἀποκαθίστημί τινα· δ) (εἰς τὴν προτέραν θέσιν καθίστημι), ἀποκαθίστημι, ἐπανορθῶ, ἐπισκευάζω, pontem τὴν γέφυραν, templa τοὺς ναούς. ε) μετφ. (π. καὶ μ.) ἐπαναφέρω τινά ἢ τι, μάλ. = ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἐπανάγω, πάλιν ὑποκρίνομαι, Achillem, τὸν Ἀχιλλέα· ς) ἀποδίδωμι, ἀποτίνω τινί τι, alicui aliquid· - 2) ἀντικαθίστημί τινά τινος, καθίστημί τινα ἢ τι ἀντί τινος, aliquem pro aliquo, diem diebus· ἔντ. α) ἀμείβομαι τινά τινι, ἀνταποδίδωμι τινί τι, aliquid pro aliquo· -injuriam alicui, ἀνταδικῶ τινα· β) ἀμείβομαι, ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ· - 3) (τῆς σημασίας τοῦ μπρίου re αφανιζομένης) τίθημί τι· ἔντ. α) τίθημί τινα ἔν τινι, ἀριθμῶ, λογίζομαί τινα, in deos ἐν τοῖς θεοῖς· β) τίθημι, ἀνατίθημι, ἔχω τι ἔν τινι, salutem in armis, τὴν σωτηρίαν ἐν τοῖς ὅπλοις· ἔντ. = πιστεύω τινί, in duce.

rĕ-porto, α'. 1) ἐπανακομίζω, ἀνακομίζω, ἐπανάγω, aurum χρυσόν, milites στρατιώτας· -pedem, ἐπανέρχομαι· -voces ἀποδίδωμι, ἀνακλῶ φωνάς (ἐπὶ Ἠχοῦς)· ἔντ. α) = ἀπαγγέλλω, ἀναγγέλλω, pacem εἰρήνην· β) κομίζομαι, φέρομαι, laudem ἔπαινον, praedam λείαν, καὶ συχν. -victoriam, αἴρομαι νίκην, νικῶ (νίκην).

rĕ-posco, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), ἀπαιτῶ, puerum ab aliquo τὸν παῖδα παρά τινος· -virginem aliquem, ἀπαιτῶ τινα τὴν παρθένον· μάλ. -aliquid, (ὡς ὀφείλημα, δικαίωμα) ἀπαιτῶ τι· -poenas, κολάζω τινά.

rĕpositus, a, um. μετχ. τοῦ repono.

rĕpostor, ōris, ὁ. ἐπισκευαστής.

rĕpostus, a, um (= repositus ἐκ τοῦ repono), (π.), πόρρω κείμενος, μακράν ἀπέχων.

rĕpōtĭa, ōrum, οὐ. πλ. (re, poto), ('Ορατ.) αἱ ἐπὶ δεῖπνα, τὸ τῇ ὑστεραίᾳ τῶν γάμων παρὰ τῷ νυμφίῳ συμπόσιον.

rĕpŏsui, παρκ. τοῦ repono.

reppĕri, παρκ. τοῦ reperio.

reppŭli, πρκ. τοῦ repello.

rĕpraesentātĭo, ōnis, θ. 1) (μ.) ῥητ. τεχν. ὅρ., παράστασις, ὑποτύπωσις· 2) τεχν. ὅρ. ἡ διὰ κερμάτων (δι' ἑτοίμου ἀργυρίου) ἀπότισις.

repraesento, α'. (re, praesens) 1) παρίστημι, ἀναπαρίστημι, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τίθημι, memoriam consulatus τὴν μνήμην τῆς ὑπατείας· -fidem τὴν πίστιν ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας τίθημι· 2) τεχν. ὅρ. παραχρῆμα ἀποδίδωμι, διὰ κερμάτων (δι' ἑτοίμου ἀργυρίου) ἀποτίνω, mercedem alicui τινί τὸν μισθόν· 3) παραυτίκα ποιῶ τι, παραυτίκα χρῶμαί τινι, παραχρῆμα ἐπιτελῶ τι (κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ ἀναβάλλομαί τι)· -vocem, παραυτίκα ᾄδω· -poenam, παραχρῆμα κολάζω· -minae repraesentantur, αἱ ἀπειλαὶ παραυτίκα ἐπιτελοῦνται.

rĕ-prĕhendo, prehendi, prehensum, γ'. καὶ συγκεκ. **reprendo**, prendi, prensum, γ'. 1) (σπ.) ἐπιλαμβάνομαι, λαμβάνομαί τινος, καταλαμβάνω, κατέχω τινά, aliquem· -aliquem manu, λαμβάνομαί τινος τῆς χειρός· ἔντ. α) συλλαμβάνω τινά, servum δοῦλον (ἀποδράντα)· β) κατέχω, ἀνακόπτω, κωλύω, cursum alicujus, τὴν πορείαν τινός. -me, κατέχω ἐμαυτόν, κρατῶ ἐμαυτοῦ· 2) μετφ. ἐπιλαμβάνομαί τινος = καθάπτομαί τινος, μέμφομαι, ψέγω τινά ἢ τι, ἐπιτιμῶ τινί ἢ τι (ἀντίθ. probo, laudo)· -aliquem in eo, quod κτλ., ψέγω τινὰ διὰ τοῦτο, ὅτι κτλ. id in me reprehendis, ἐπιτιμᾷς (μέμφει) ἐμοὶ τοῦτο· 3) τεχν. ῥητορ. ὅρ. (Κικέρ.) = ἀνασκευάζω τι.

rĕprĕhensĭo, ōnis, θ. 1) ἐπίσχεσις· sine -one, ἀπταίστως, ἀπτῶτι τῷ λόγῳ· 2) μέμψις, ψόγος, ἐπιτίμησις (ἀντίθ. laus)· 3) ῥητ. ὅρ. ἀνασκευή, ἔλεγχος.

rĕprĕhenso, α'. (Λίβ.) συντόνως ἐπιλαμβάνομαί τινος.

rĕprĕhensor, ōris, ὁ. 1) ψέκτης, ἐπιτιμητής· 2) (Κικέρ.) ὁ ἐπὶ τὸ βέλτιον καθιστάς τι, comitiorum.

rĕpressor, ōris, ὁ, ὁ καταστέλλων τι.

rĕpressus, a, um, μετχ. τοῦ reprimo.

rĕprĭmo, pressi, pressum, γ'. (re, premo)· 1) ἀναστέλλω τινά, ἢ τι (τὴν ὁρμὴν τινος), ἔντ. α) ἐπέχω, κατέχω (=σταματῶ) τινα ἢ τι· β) -pedem, manum, ἀνάγω, ὀπίσω ἕλκω τὸν πόδα, τὴν χεῖρα· γ) μετφ. ἀναστέλλω, καταστέλλω, κατέχω τι, κρατῶ τινος· Ἔντ. vix me r. ἢ παθητ. reprimor quin, μόλις κατέχω ἐμαυτόν τοῦ κτλ. δ) -aliquem

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

aliqua re, ἀναστέλλω, κωλύω τινά τινος.
rĕprōmissĭo, ōnis, θ. ἀνθυπόσχεσις, ἴδε repromitto.
rĕ-promitto, mīsi, missum, γ'. 1) ἀνθυπισχνοῦμαί τι, ἀντὶ τούτου (πρὸς ἀμοιβήν) τούτου ὑπισχνοῦμαί τινί τι, alicui aliquid· 2) πάλιν ἢ αὖθις ὑπισχνοῦμαί τι.
reptābundus, a, um, (μ.) ἑρπύζων·
reptātĭo, ōnis, θ. (μ.) ἑρπυσμός.
repto, α'. (repo), ἑρπύζω.
rĕpŭdiātĭo, ōnis, θ. ἀποδοκιμασία, καταφρόνησις τινος.
rĕpŭdĭo, α'. 1) ἀποδάλλω, ἀποδοκιμάζω τι, (καταφρονῶ τινος), supplicem τὸν ἱκέτην, preces τὰς δεήσεις -officium, ἐν ὑστέρῳ τίθεμαι τὸ καθῆκον· -iracundiam, ἀπέχω, κρατῶ ἐμαυτόν τῆς ὀργῆς· 2) ἀποποιοῦμαι, ἀποδάλλω, ἀπορρίπτω, οὐ δέχομαι, legem τὸν νόμον· 3) (ἀρχ. καὶ μ.) = repudium remitto, ἴδε repudium.
rĕpŭdĭōsus, a, um, (Πλ.) διαλύσεως ἄξιος, μεμπτός, nuptiae γάμος.
rĕpŭdĭum, ĭi, οὐ. (repudio), ἀποπομπή, μάλ. ἀποπομπὴ γυναικός, καὶ ἐν γένει = διάλυσις γάμου ἢ ἐγγύης (ἀρραβώνων)· r. renuntio (remitto, mitto, dico) uxori, τὸ τῆς ἀποπέμψεως γράμμα τῇ γυναικὶ πέμπω, ἀποπέμπομαι τὴν γυναῖκα, διαζεύγνυμαι.
rĕ-purĕasco, γ'. (Κικέρ.) ἀναναιοῦμαι, παλίμπαις γίγνομαι.
rĕpugnanter, ἐπίρ. μετ' ἀντιστάσεως, ἀκουσίως, ἀηδῶς.
1. rĕpugnantĭa, ae, θ. ἀντιμάχησις, ἀντίστασις· μετφ. ἐναντίωσις, ἐναντιότης, ἀντιλογία, (ἀντίθ. concordia).
2. rĕpugnantĭa, ium, οὐ. πλ. (Κικέρ.) τὰ ἀντιμαχόμενα, τὰ ἐναντία, ἀντίλογα.
rĕ-pugno, α'. 1) ἐπὶ πολέμου· ἀντιμάχομαι, ἀνθίσταμαι, ἀμύνομαι, fortiter· 2) (ἐν γένει) ἀντιτάσσομαι, ἐναντιοῦμαί τινι, fortunae τῇ τύχῃ· contra veritatem, πρὸς τὴν ἀλήθειαν· ἐντ. α) non r., οὐκ ἀντιλέγω· β) ἐπὶ πραγμ. ἀντιμάχομαι, ἐναντιοῦμαι, ἐναντίος εἰμί τινι, amicitiae τῇ φιλίᾳ.
repŭli, πρκμ. τοῦ repello.
rĕpulsa, ae, θ. (repello, 3, β)· 1) τεχ. ὅρ. ἐπὶ ζητήσεως ἀρχῆς· ἀποδοκιμασία, ἀποτυχία: dolor repulsae, ἡ ἐκ τῆς ἀποτυχίας (ἀρχῆς τινος) λύπη· fero (refero, σπ. accipio) repulsam consulatūs, ἀποτυγχάνω τῆς ὑπατείας· p. aedilicia, ἀστυνομικὴ ἀποτυχία. ἐντ. = ἀπότευξις, ἀποβολή (δεήσεως), ἀνάνευσις.
rĕ-pulso, α'. (Λουκρ. καὶ μόνον ἐν τῇ μετχ. ἐνεστ.)· 1) ἀνανακλῶ, ἀναποδίδωμι (ἦχον)· 2) μετφ. ἀπωθοῦμαι, ἀποτρίβομαι, verba τοὺς λόγους.
1. rĕpulsus, us, ὁ. (repello), (π. καὶ μ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εὖχρ. ἡ ἀφ.), ἀνανάκλασις (φωτός), ἀντιτυπία, ἀντήχησις (πετρῶν), σύγκρουσις (ὀδόντων).
2. rĕpulsus, a, um, μετχ. τοῦ repello.
rĕ-pungo, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), γ'. πάλιν κεντῶ· μετφ. πάλιν ἀνιῶ.
rĕ-purgo, α'. 1) ἀνακαθαίρω, πάλιν καθαίρω, iter τὴν ὁδόν· 2) ἀποκαθαίρω, καθαίρων ἀποδάλλω τι.
rĕpŭtātĭo, ōnis, θ. (reputo), ἀναλογισμός, λογισμός, σκέψις.
rĕ-pŭto, α'. 1) ἀναλογίζομαι, λογίζομαι (λογαριάζω) τι, annos τὰ ἔτη· 2) ἀναλογίζομαι, διαλογίζομαι, mecum ἢ cum animo meo κατ' ἐμαυτόν.
rĕ-quĭes, ētis, (αἴτ. καὶ requiem, ἀφ. καὶ requie), θ. ἀνάπαυσις, ἀνάπαυλα (πόνων), ἀναψυχή, ἄνεσις.
rĕ-quiesco, quiēvi, quiētum, γ'. 1) ἀναπαύομαι, ἀνάπαυσιν, ἀνάπαυλαν λαμδάνω (μετὰ ἐργασίαν, κίνησιν, κ. τ. ὅμ.) r. a muneribus, ἀναπαύομαι ἀπὸ τῶν ἔργων· (π.) amor -it, ὁ ἔρως λωφᾷ. r. in sepulcro, ἐν τάφῳ ἀναπαύομαι· ἐντ. r. ex miseriis, ἀναπαύομαι ἐκ τῶν ταλαιπωριῶν· 2) μεταδ. ἀναπαύω, καταπαύω, cursus τοὺς δρόμους, avenam τὸν αὐλόν.
rĕ-quiētus, a, um, (requiesco), ἀναπεπαυμένος, ἀναπαυσάμενος, ἀνάπαυσιν λαδών, miles, ager.
rĕquīrĭto, α'. (Πλ.), πυνθάνομαί τι.
rĕquīro, sīvi, sītum, γ'. (re, quaero) 1) ἀναζητῶ, ἐπιζητῶ, ζητῶ, ἐρευνῶ, aliquem τινά, libros τὰς βίδλους. ἐντ. = ἀναζητῶ, ἀνερευνῶ, ἐρευνῶ, ἐξετάζω τι, rationes· 2) ζητῶ, ἀναπυνθάνομαι, πυνθάνομαι τι, ex, ab aliquo παρά τινος· 3) ἐπιζητῶ, ποθῶ, ἐπιποθῶ τι, ἐνδεὴς εἰμί τινος· ἐντ. = δέομαί τινος, χρῄζω τινός, diligentiam ἐπιμελείας, auxilium βοηθείας.
requisītus, a, um, μετχ. requiro.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

rēs, rĕī, θ. 1) τὸ ὄν, πρᾶγμα: rerum natura, ἡ τῶν ὄντων (τοῦ παντός) φύσις, τὸ σύμπαν· imperitus rerum, ἄπειρος πάντων· magna res, μέγα πρᾶγμα, μέγα τι· Ἔντ. α) πρᾶγμα, θέσις, κατάστασις: res meae, τὰ ἐμά· res secundae, ἡ εὐπραγία· res adversae, ἡ δυσπραγία· pro (e) re nata ἢ μόνον pro re, ἐκ τῶν παρεστώτων (κατὰ τὰς περιστάσεις)· β) πρᾶγμα, αἰτία, (εὖγρ. δὲ μόνον ἐν τῷ) ea (hac) re, eam (hanc) ob rem, διὰ τοῦτο, τούτου ἕνεκα· γ) πρᾶγμα, ἔργον, ἀσχολία: res bellica, militaris, τὰ πολεμικά· res divina, ἡ ἱερουργία (θυσία)· δ) πρᾶγμα, δίκη: cognosco, judico rem· ε) τὰ ἴδιά τινος πράγματα, τὸ συμφέρον, ἡ ὠφέλεια: est in rem meam (mihi), ὠφέλιμον, λυσιτελές ἐστί μοι· ὠσαύτ. e re mea, publica, ἐπ' ἐμῇ ὠφελείᾳ, ἐπ' ὠφελείᾳ τῆς πολιτείας· ς) πράγματα, χρήματα, ὄντα, ὑπάρχοντα, κτήματα, οὐσία: rem augeo, τὴν οὐσίαν (περιουσίαν) αὐξάνω· res familiaris, τὰ οἰκεῖα· ζ) τὰ πράγματα, ἡ πολιτεία, ἡ διοίκησις, τὸ κοινόν: res Romana, ἡ Ῥωμαίων πολιτεία· rerum potior, κύριος τῆς πολιτείας γίγνομαι· Roma caput rerum, Ῥώμη ἡ μητρόπολις· μάλ. res publica, ἴδε respublica· η) πρᾶγμα, προκείμενον: redeo ad rem· - 2) τὸ ὄν, οὐσία, ἀλήθεια, ἔργον: re quam famā majores, ἔργῳ καὶ οὐ φήμῃ μείζονες· re (verā, ispā) = τῷ ὄντι, ὄντως, ἔργῳ, ἀληθῶς, ὡς ἀληθῶς· ἐντ. α) τὸ ἔργον, τὸ ἀποδάν: res probat vocem· β) ἡ πεῖρα, τὸ πάθημα: res eum mitiorem facit· - 3) τὸ ἔργον, τὸ πρᾶγμα, ἡ πρᾶξις: bene, male rem gero, ἔργον τι καλῶς, κακῶς πράττω· συγν. ἐπὶ πολέμ· ὅθεν = καλῶς ἢ κακῶς ἀγωνίζομαι, νικῶ ἢ ἡττῶμαι, καὶ ἐν γένει = εὐτυγχῶ ἢ δυστυγῶ, καλῶς ἢ κακῶς ἀποβαίνω· μαλ. = ἔργον, πρᾶξις (στρατηγοῦ ἢ ἐπάρχου)· res gestae = τὰ πεπραγμένα, αἱ πράξεις· ἐντ. = τὸ συμβάν, τὸ πραχθέν, ἡ ἱστορία, Neronis τοῦ Νέρωνος, populi Romani τοῦ Ῥωμαίων δήμου· - Σημ. Τὸ res τίθεται ἐνίοτε αἱ ἀντὶ ἐπαναλήψεως προηγουμένης λέξεως: multae artes... quibus rebus (= artibus)· β) τὸ ea (quae) res τίθεται ἀντὶ τοῦ id (quod), καὶ τἀνάπαλιν τὸ οὐδ. quod ἀναφέρεται εἰς τὸ ea res· γ) τὸ res τίθεται περιφραστ., οἷον res cibi = cibus, res Asiae = Asia.

rĕ-săcro, α'. (Νέπ.) τὰς ἀρὰς ἀφοσιοῦμαι, τῆς κατάρας ἀπαλλάττω, (ἀντιθ. devoveo κατ-αρῶμαι), aliquem.

rĕ-saevĭo, δ'. (Ὀβίδ.), πάλιν ἐξαγριαίνομαι ἢ ἐκμαίνομαι.

rĕsălūtātĭo, ōnis, θ. (Σουητ.) τὸ ἀντασπάζεσθαι, τὸ ἀντιπροσαγορεύειν.

rĕ-sălūto, α'. ἀντασπάζομαι, ἀντιπροσαγορεύω, ἀντιχαιρετίζω τινά.

rēsānesco, sānŭi, γ'. (re, sanus), (π.), πάλιν ὑγιὴς γίγνομαι, ἀναλαμβάνω.

rĕ-sarcĭo, sarsi sartum, δ'. 1) ἐπισκευάζω, ἐπιδιορθῶ, vestem τὴν ἐσθῆτα· 2) μετφ. ἀνορθῶ, ἐπανορθῶ, detrimentum τὴν βλάβην.

rĕ-scindo, scĭdi, scissum, γ'. 1) (π.) ἀνασχίζω, ἀναξαίνω, vulnus τὸ τραῦμα. μετφ. -luctum, ἀνανεοῦμαι τὸ πένθος· 2) (τῆς σημασίας τοῦ μορίου re ἀφανιζομένης). διασχίζω διαρρήγνυμι, διασπῶ, καταβάλλω, vallum τὸ χαράκωμα, domos τὰς οἰκίας· ἐντ. α) (βίᾳ) ἀνοίγω, vias τὰς ὁδούς· β) μετφ. καταλύω, ἀκυρῶ, ἀναιρῶ τι, acta τὰς πράξεις, testamenta τὰς διαθήκας.

rĕ-scisco, scīvi ἢ scĭi, scītum, γ'. πυνθάνομαι, μανθάνω, γιγνώσκω, rem τὸ πρᾶγμα.

rescissus, a, um, μετχ. τοῦ rescindo.

re-scrĭbo, scripsi, scriptum, γ'. 1) ἀντιγράφω, ἀντεπιστέλλω, δι' ἐπιστολῆς ἀποκρίνομαί τινι, alicui, (epistolam) ad aliquem, ὡσαύτ. r. ad aliquid ἢ literis, ad literas, ἀποκρίνομαι πρὸς τὴν ἐπιστολήν· μάλ. ἐπὶ Καισάρων = ἀπόκρισιν δίδωμι· ὅθεν **rescriptum**, i, οὐ. βασιλικὴ ἀπόκρισις, ἐπιταγή· 2) μεταγράφω τι, αὖθις γράφω τι· ἐντ. = ἐπεξεργάζομαί τι, commentarios τὰ ἀπομνημονεύματα· ἐντ. α) -legionem. αὖθις ἀπογράφω, πάλιν (πρὸς στρατείαν) καταλέγω τὴν λεγεῶνα· - legionem ad equum, μεταγράφω (μεταφέρω) τὴν λεγεῶνα εἰς τοὺς ἵππεις· β) τεχν. ὅρ. r. alicui pecuniam = perscribo alicui pecuniam, ὃ ἴδε· Ἔντ. (Ὁράτ.) πάλιν ἀποτίνω τι.

rescriptum, i, οὐ. ἴδε rescribo.

rescriptus, a, um, μετχ. τοῦ rescribo.

rĕ-sĕco, sĕcŭi, sectum, α'. 1) ἐπιτέμνω, ἀποτέμνω, ἀποκόπτω τι· 2) μετφ.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Σέριος

α) = ἐπιτέμνω, ἀφαιρῶ, κωλύω, συστέλλω, περιστέλλω, περιορίζω τι· 2) aliquid non ad vivum r., οὐκ ἀκριβολογοῦμαι περί τινος.

rĕsĕcro, α′. (κυρ.=resacro, ὃ ἰδέ), (Πλ.), πάλιν ἱκετεύω.

rĕ-sēmĭno, α′. (Ὀβίδ.), πάλιν σπείρω = πάλιν γεννῶ.

rĕ-sĕquor, secūtus sum, ἀποθ. γ′. (ἐξχρ. μόνον οἱ ἱστορικοὶ χρόνοι), ἐν τῷ λόγῳ ἀκολουθῶ τινι· ἐντ. aliquem his dictis, ἀποκρίνομαί τινι τούτους τοὺς λόγους.

rĕ-sĕro, α′. (sera)· 1) κυρ. ἀναζυγῶ = ἀνοίγω, ἀναπετάννυμι, fores, januam τὴν θύραν· μετφ. -aures, os· Ἐντ. Janus -at annum, ὁ Ἰανὸς ἀνοίγει τὸ ἔτος = ἀρχὴν τοῦ ἔτους ποιεῖ· 2) μετφ. (π.) = δηλῶ, φανερόν ποιῶ τι, oracula τοὺς χρησμούς· 3) ἀνοίγω, εἰσβατόν, προσιτὸν ποιῶ τι, Italiam.

rĕ-servo, α′. διαφυλάττω, ἀποτίθημι, κατατίθημι, ταμιεύομαι, θησαυρίζω τι, merces, praedam· ἐντ. α) διασώζω, σώζω τινά, aliquem· β) = τηρῶ, διατηρῶ, nihil οὐδέν.

rĕses, ĭdis, ἐπίθ. (resideo)· 1) ὑπολειπόμενος, μένων, καταμένων, aqua, plebs· 2) σχολαῖος. ἀπράγμων, ἀόρανης, homo ἄνθρωπος.

1. rĕ-sīdĕo, sēdi, sessum, ε′. (re,sedeo)· 1) καθήμενος διατελῶ, κάθημαι· 2) ὑπολείπομαι, μένω, καταμένω, in oppido ἐν τῇ πόλει· ἐντ. α) ὑπολείπομαι, καταλείπομαι, μένω, amor, res· β) μετφ. σχολάζω, ἀπρακτῶ, ἀργῶ.

2. rĕ-sīdo, sēdi, sessum, γ′. 1) καθίζομαι, καθίζω· μάλ. = κατοικίζομαι, καταμένω, Siculis arvis ἐν τῇ Σικελίᾳ· ἐντ. α) = ὑφιζάνω, ὑποχωρῶ, mare· β) καθιζάνω, mons· 2) μετφ. λωφῶ, ἡσυχάζω, λήγω, παύομαι, ira.

rĕsĭdŭus, a, um, (resideo)· 1) ὑπόλοιπος, ἐπίλοιπος, λοιπός· residui nobilium, οἱ ὑπολειπόμενοι εὐγενεῖς· pecunia r. τὸ ἀπόλειμμα (ὑπόλοιπον) τοῦ ἀργυρίου· οὐσ. **residŭum**, i, οὐ. τὸ λοιπόν, τὸ ὑπόλοιπον.

rĕ-signo, α′. 1) ἀνασφραγίζω, ἀποσφραγίζω, λύω, ἀνοίγω, literas τὴν ἐπιστολήν, testamentum, τὴν διαθήκην· 2) μετφ. α) ἀνοίγω, δηλῶ, φανερόν ποιῶ τι, fata· β) ἀναιρῶ, ἀθετῶ, fidem tabularum· γ) (π.) ἀποδίδωμι, ἀποτίνω τινί τι, alicui aliquid· δ) (π.) lumina resignat, (ὁ Ἑρμῆς) ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμούς.

rĕsĭlio, silŭi, ἢ silĭi, (ἄνευ σ.), δ′. (re, salio) ἀναπηδῶ. πάλιν πηδῶ, ὀπίσω πηδῶ, in lacus εἰς λίμνας· -ad manipulos, δρόμῳ ἀναχωρῶ εἰς τὰ τάγματα· sarissa r. ἀποπάλλεται· ὡσαύτ. μετφ. crimen r. ab illo, ἡ κατηγορία ἀποπάλλεται (οὐ προσκολλᾶται αὐτῷ)· ἐντ. μετφ. (μ.) r. a re aliqua, ἀφίσταμαι, ἀπέχομαί τινος.

rĕ-sīmus, a, um, (π. καὶ μ.) ἀνάσιμος, σιμός, nares.

rēsīna, ae, θ. ῥητίνη.

rēsīnātus, a. um, (resina), ῥητινούμενος ῥητινωθείς, (πρὸς ἀφαίρεσιν τῶν τριχῶν καὶ λειότητα τοῦ δέρματος).

rĕsĭpio, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), γ′. (re, sapio) χυμὸν (γεῦσίν) τινος παρέχω, picem πίσσης· μετφ. r. patriam, τὸν τύπον τῆς πατρίδος φέρω.

rĕsĭpisco, sīpŭi ἢ sīpĭi, (ἄνευ σ.), γ′. (resipio), κυρ. τὸν χυμὸν ἀνακτῶμαι· ἐντ. 1) ἀναφρονῶ, ἐν ἐμαυτῷ γίγνομαι, ἐμαυτὸν ἀναλαμβάνω· 2) πάλιν σωφρονίζομαι, πάλιν σώφρων γίγνομαι.

rĕ-sisto, stĭti, stĭtum, γ′. 1) ἐφίσταμαι· α) = μένω, διαμένω, Romae ἐν Ῥώμῃ, in regno ἐν τῷ βασιλείῳ, ibi ἐνταῦθα· β) ἐπέστην, ἔστιν, ἐπέχω, μένω, pugnandi causa· γ) μετφ. -cum aliquo, στὰς διαλέγομαί τινι· 2) (μετὰ δοτ.), ἀνθίσταμαι, ἀντέχω τινί, ὑπομένω τινά, hostibus· ἐντ. = β) ἀντέχω τινί, ἀνέχομαί τι, ὑπομένω τι, dolori τὸν πόνον.

rĕsolūtus, a, um, μετχ. τοῦ resolvo.

rĕ-solvo, solvi, sŏlūtum, γ′. (ὡς τὰ πολλὰ π. καὶ μ.)· 1) ἀπολύω, λύω, fila τὰ νήματα, vestes τὰς ἐσθῆτας· -equos, ἀποζεύγνυμι τοὺς ἵππους· -(virginem) catenis, ἐκ τῶν δεσμῶν λύω· resoluta capillos, λελυμένη τὴν κόμην· Ἐντ. α) λύω, ἀνοίγω, literas· (π.) r. fauces ἢ ora in haec verba, ἀνοίγω τὸ στόμα διαλεχθησόμενος· β) -nebulas, διαλύω, ἐκδιώκω τὰ νέφη· γ) = λύω, ἀραιῶ, terram τὴν γῆν· gleba se -it, ἡ βῶλος ἀραιοῦται· δ) -nivem, διαλύω τήκω τὴν χιόνα· 2) μετφ. α) ἀπολύω, χαλῶ (= χαλαρώνω): Gerberus terga -it, χαλᾷ, ἐκτείνει (πρὸς ὕπνον)· β) πα-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ραλύω, ἐκθηλύνω, eos αὐτούς· γ) -judices, ἡπιωτέρους καθίστημι τοὺς δικαστάς· δ)=ἐλευθερῶ τινα, aliquem· ε) καταλύω, ἀναιρῶ, jura, dicta· ς) ἐκποδὼν ποιοῦμαι, ἀποδιώκω, curas, τὰς μερίμνας· ζ) ἀναλύω, διευκρινῶ, ἐξηγοῦμαί τι· ἐντ. = δηλῶ, δείκνυμί τι· 3) λύω, ἀποτίνω, ἀποδίδωμι, pecuniam ἀργύριον· ἐντ. = τελῶ, ἐπιτελῶ, ea quae pollicitus sum ἃ ὑπεσχόμην.

rĕsŏnābĭlis, e, (π.) ἀντηχῶν.

rĕ-sōno, sōnŭi ἢ sōnāvi, (ἄνευ σ.), α'. ἀντιφθέγγομαι, ἀντηχῶ: theatrum resonans, θέατρον ἀντηχοῦν· -at plangoribus, τοῖς κοπετοῖς ἀντηχεῖ· locus -at voci (π.) = πρὸς τὴν φωνὴν ἀντηχεῖ· μετφ. gloria -at virtuti, ἡ δόξα (ὡς ἡ ἠχὼ) ἀχώριστος τῆς ἀρετῆς ἐστιν· ἐντ. (π.)=φθέγγομαι, ἠχῶ, ψοφῶ, βομβῶ· 2) μεταδ. α) silvae -ant Amaryllida, τὰ ἄλση ἀντηχοῦσιν Ἀμαρυλλίδα· β) -lucos cantu, ᾄδων ἀναπίμπλημι ἠχοῦς τὰ ἄλση.

rĕ-sŏnus, a, um, (π.), ἀντηχῶν.

rĕ-sorbĕo, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), β'. ἀναρροιβδῶ), ἀναρροφῶ. ἀναπίνω, fluctus τὸ κῦμα· mare serorbetur (in se) = ἡ θάλασσα ἀναπίπτει.

re-specto, α'. 1) ἀφορῶ, ἀποβλέπω, ad tribunal πρὸς τὸ βῆμα· 2) μετφ. α) ἀποβλέπω πρός τινα, φροντίζω τινός, pios τῶν εὐσεβῶν· β) -munus, προσδοκῶ δῶρον.

respectus, us, ά. (respicio)· 1) τὸ εἰς τοὐπίσω ὁρᾶν, ἡ τοῦ προσώπου μεταστροφή: sine respectu fugio (Λ:6.), ἀμεταστρεπτεὶ φεύγω· 2) μετφ. α) τὸ ἀποβλέπειν εἴς τι ἢ πρός τι: habeo -um amicitiae, ad senatum, ἀποβλέπω πρὸς τὴν φιλίαν, πρὸς τὴν βουλήν, προσέχω τῇ φιλίᾳ, τῇ βουλῇ· sine respectu (humanitatis) = οὐκ ἀποβλέπων πρός, οὐχ ὑπολογιζόμενος, ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιούμενος, οὐκ αἰδούμενος· β) καταφυγή, ἐλπίς.

respergo, spersi, spersum, γ'. (re, spargo), ῥαίνω, ῥαντίζω, oculos τοὺς ὀφθαλμούς· -aram sanguine, ῥαίνω τὸν βωμὸν αἵματι· ἐντ. = μολύνω, κηλιδῶ· μετφ. respersus probo, αἰσχύνην ἑαυτῷ περιάπτω.

respersĭo, ōnis, θ. ῥαντισμός.

respĭcĭo, spexi, spectum, γ'. (re, specio)· 1) εἰς τοὐπίσω βλέπω, τὸ πρόσωπον μεταστρέφω (ἵνα ἴδω), μεταστρέφομαι: α) ἀμετ. ad aliquem, πρός τινα· nemo respexit· β) μεταδ. r. aliquem, aliquid, μεταστρέφομαι πρός τινα, πρός τι, εἴς τι· μετφ. -tempus praeteritum, ἀναλογίζομαι τὸν παρεληλυθότα χρόνον· 2) μετφ. α) ἀφορῶ, ἀποβλέπω πρός τινα ἢ πρός τι, προσέχω τινί· ἐντ. = λόγον ποιοῦμαι, φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω τινός· σπανίως δὲ καὶ ἐπὶ κακοῦ· β)=προσδοκῶ, ἐλπίζω, praesidia· γ) r. exemplar, παράδειγμα πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχω· δ) ὁρῶ, παρατηρῶ τι.

re-spīrāmen, ĭnis, οὐ. (π.), ἀρτηρία (ἡ τραχεῖα), ἀναπνοή.

respīrātĭo, ōnis, θ. (respiro)· 1) ἀνάπνευσις, ἀναπνοή· 2) (ἡ ἐκ τῆς ἐργασίας) ἀνάπνευσις· ἐντ. = ἀνάπαυσις, παῦλα, παῦσις· sine r. = ἀκαταπαύστως· 3) (σπ.) φτμός.

respīrātus, us, ά. = respiratio 1.

re-spīro, α'. 1) ἀμετ. ἀναπνέω, πνέω, libere ἐλευθέρως· ἐντ. ἔκ τινος κακοῦ ἀναπνέω· ὅθεν α) = ἀνακουφίζομαι, ἀναλαμβάνω ἑμαυτόν, a metu ἐκ τοῦ φόβου· β) λωφῶ, μειοῦμαι, παύομαι, oppugnatio· 2) μεταδ. ἀποπνέω, ἐκπνέω, animam· 3) (Λουκρ.) ἐπὶ ἀνέμου· ἀντιπνέω.

re-splendeo, ē'. (π.), ἀντιλάμπω.

re-spondĕo, spondi, sponsum, ē'. 1) (ἀρχ.) ἀνθυπισχνοῦμαί τι, aliquid· ἐντ. par pari r., τοῖς ὁμοίοις ἀμείβομαι· ἐντ. 2) (ἀμείβομαι) = ἀπαντῶ, ἀποκρίνομαί τινι ἢ πρός τι, alicui ad aliquid· ὡσαύτ· -alicui aliquid, ἀποκρίνομαί τινί τι· -literis, ἀντεπιστέλλω· -crimini, ἀπαντῶ πρὸς κατηγορίαν, ἀνασκευάζω κατηγορίαν· (π.) ἐπὶ ἠχοῦς· saxa -ent voci, αἱ πέτραι ἀντηχοῦσι πρὸς τὴν φωνήν. Μάλ. α) ἐπὶ νομοδείκτου· r. jus ἢ (π.) jura καὶ de jure, ἐξηγοῦμαι τὰ δίκαια, τοὺς νόμους διασαφῶ, μάλ. δὲ τοῖς πελάταις· β) ἐπὶ στρατ. citati ad nomina -ent=ἀγγέλλουσιν ἑαυτούς (ὡς παρόντας)· ἐντ. = πάρειμι, παραγίγνομαι, ad tempus ἐν καιρῷ· 3) μετφ. συνᾴδω τινί, ἁρμόζω πρός τι· ἐντ. α) ὅμοιος, ἀνάλογος, κατάλληλος εἰμί τινι ἢ πρός τι: fortuna -et optatis, ἡ τύχη ἀνάλογός ἐστι ταῖς εὐχαῖς· eventus -et ad spem = συνᾴδει ταῖς ἐλπίσιν· metalla plenius -ent, τὰ μέταλλα πλουσιωτέρας προσόδους ἀποδίδωσιν· β) ἀντίπαλος, ἀξιόμαχος, ἀνάμιλλός εἰμί τινι· r. glo-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

r'ae, tumulis· γ) ἀνταποδίδωμι, amori τὴν ἀγάπην, ἀνταγαπῶ· γ) ἐπὶ ὀφειλέτου· -nominibus, ἀποτείνω τὸ ὀφείλημα· -ad tempus ἐν καιρῷ ἀποδίδωμι· 4) (Βεργ.) tellus -et contra, γῆ ἀπέναντι κεῖται.

responsĭo, ōnis, θ. (respondeo)· 1) ἀπόκρισις, ἀπάντησις, (ἀντίθ. interrogatio)· 2) ῥητ. σχ. = ἀ π ό κ ρ ι σ ι ς.

responsĭto, α΄. (σπ.) ἐπὶ νομοδείκτου· ἴδε respondeo 2, α.

responso, α΄. (ἀρχ. καὶ μ.)· 1) ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ τινι, alicui; ripae -ant = ἀντηχοῦσιν· 2) μετφ. = ἐναντιοῦμαι, fortunae τῇ τύχῃ.

responsor, ōris, ά. (Πλ.) ἐξηγητὴς τῶν δικαίων, νομοδείκτης.

responsum, i, οὐ. (μετχ. τοῦ respondeo)· 1) ἀπόκρισις, ἀπάντησις· -fero aufero, ἀπόκρισιν λαμβάνω· 2) ἀπόκρισις νομικοῦ· 3) ἀπόκρισις μαντείου, χρησμός.

responsus, a, um, μετχ. respondeo.

respublĭca, reipublicae κτλ. ἤ διηρ. **res publica** (ἴδε res)· 1) ἡ πολιτεία, τὰ τῆς πόλεως (πράγματα), τὰ πολιτικά, τὰ δημόσια, τὰ κοινά· 2) ἡ πολιτεία, ἡ πόλις (ἡ ἐλευθέρους θεσμοὺς ἔχουσα), ἡ δημοκρατία, τὸ κοινόν.

re-spŭo, ŭi, (ἄνευ σ.), γ΄. κυρ. ἀποπτύω, 1) ἐκβάλλω, ἀποβάλλω, ἀπωθῶ, ἀπείργω τι· 2) ἀπωθοῦμαι, ἀποτρίδομαι, οὐ δέχομαι, ψέγω, poetas τοὺς ποιητής· -interdictum, καταφρονῶ τοῦ παραγγέλματος (τοῦ πραίτωρος).

re-stagno, α΄. 1) ἐπὶ ὑδάτ. λιμνάζω· 2) ἐπὶ θαλάσ. = ἀναχίομαι, πλημμυρῶ· 3) ἐπὶ τόπου· λιμνάζω, ὑπὸ λιμναζόντων ὑδάτων καλύπτομαι.

restauro, α΄. (μ.)· 1) ἀνακαινίζω, ἐπισκευάζω, navem τὴν ναῦν· 2) ἀνανεοῦμαι, bellum τὸν πόλεμον

re-stillo, α΄. (ἀμφίθ.) πάλιν ἐνστάζω.

re-stinctĭo, ōnis, θ. σβέσις, παῦσις.

re-stinguo, stinxi, stinctum, γ΄. 1) ἀποσβέννυμι, κατα-σβέννυμι, ignem τὸ πῦρ, opera τὰ καιόμενα ἔργα, sitim, σβέννυμι, παύω τὸ δίψος· 2) μετφ. αἱ σβέννυμι, καταστέλλω, καταπαύω, ardorem· 6) σβέννυμι, κατέχω, ἀναιρῶ, διαφθείρω τι· ἐντ. -or, ἀπόλλυμαι.

restĭo, ōnis, θ. [restis] (Σουητ.) σχοινοπώλης.

restĭpŭlātĭo, ōnis, θ. ἀνθυπόσχεσις.

restĭpŭlor, α΄. ἀνθυπισχνοῦμαι.

restis, is, (αἴτ. im καὶ em), σειρά, σχοινίον (λεπτότ. τοῦ funis)· -im ductans salto, πρβλ. κ ά ρ δ α κ α ἕ λ κ ω (εἶδος χοροῦ).

restĭto, α΄. (resto), ἐφίσταμαι, ἵσταμαι, ὀπίσω μένω, βραδύνω.

restĭtrix, īcis, θ. (Πλ.) ἡ μείνασα.

restĭtŭo, ŭi, ūtum, γ΄. (re, statuo)· 1) (ἐν τῇ προτέρᾳ θέσει) π ά λ ι ν ἀ ν ί σ τ η μ ι, ἀνορθῶ. statuam τὸ ἄγαλμα. Ἐντ. α) r. aliquem in patriam, ἀποκαθίστημι, κατάγω (ἐπανάγω) τινὰ εἰς τὴν πατρίδα· β) ἀποκαθίστημι, ἀποδίδωμι, alicui aliquid τινί τι, bona τὴν οὐσίαν· 2) ἀποκαθίστημι, ἀνορθῶ, muros τὰ τείχη· -proelium, pugnam, ἀνορθῶ τὴν μάχην· rempublicam (εἰς τὴν προτέραν ἰσχύν) ἐπανάγω τὴν πολιτείαν· γ) -rem in integrum, in antiquum statum, ἀποκαθίστημι τὸ πρᾶγμα εἰς ἀκέραιον, εἰς τὴν ἐξ ἀρχῆς κατάστασιν· μάλ. r. aliquem = ἀποκαθίστημί τινα εἰς τὰς αὐτοῦ κτήσεις, εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ τιμήν, εἰς τὴν πατρίδα (ἐξόριστον ὄντα)· δ) -me amicum alicui, φιλίαν πάλιν πρός τινα συνάπτω· ε) -damnum, ἐπανορθῶ τὴν βλάβην· ς) ἀναιρῶ, ἀκυρῶ, judicia τὰς κρίσεις.

restĭtūtĭo, ōnis, θ. 1) ἀποκατάστασις, ἀνόρθωσις, ἐπανόρθωσις· 2) ἀποκατάστασις, καταγωγὴ (ἐκ τῆς ἐξορίας).

restĭtūtor, ōris, ά. ἐπανορθωτής.

restĭtūtus, a, um, μετχ. restituo.

re-sto, stĭti, stātum, α΄. ἀμέτ. 1) (σπ.) ἐφίσταμαι, ἵσταμαι, μένω: solus restitit, μόνος ἔμεινεν· 2) συνήθ. ὑπολείπομαι, ὑπόλοιπος ἐπίλοιπος λοιπός εἰμι (ἀντίθ. pereo ἀπόλλυμαι· πρβλ. supersum): pauci -ant, ὀλίγοι ἔτι ζῶσιν· dona restantia = σωθέντα (ἐκ τῆς φλογός)· Latio -at = ἔτι ἐξέχει· συχν. restat ut sit ἢ μετ' ἀπαρεμφ. (ὑπο)λείπεται εἶναι· quod restat, τὸν λοιπὸν χρόνον, τοῦ λοιποῦ· 3) ἀνθίσταμαι (συνήθ. μαχόμενος), ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπολύτ. r. fortiter, ἀνθίσταται ἀνδρείως· ἀλλὰ καὶ r. hostibus, ἀνθίσταμαι τοῖς πολεμίοις.

restricte, ἐπίρ. (-ius, -issime)· 1) στενῶς, λιτῶς, φειδωλῶς, γλίσχρως· 2) ἀκριβῶς, αὐστηρῶς, λεπτῶς.

restrictus, a, um, (ior -issimus). [μετχ. τοῦ restringo]· 1) (μ.) -a toga, συνεσταλμένη, πάνυ στενὴ τήβεννος (ἀν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τίθ. toga fusa)· 2) συνεσταλμένος, κόσμιος· 3) στενός, φειδωλός, γλίσχρος· 4) ἀκριβής, αὐστηρός.

rĕ-stringo, strinxi, strictum, γ'. 1) ἀναδέω: -manus ad terga, περιάγω τὼ χεῖρε (εἰς τοὐπίσω)· 2) δέω, καταδέω, aliquem τινά· -vinculum συσφίγγω τὸν δεσμόν· 3) μετφ. α) δεσμεύω (πρός τι)· 6) συστέλλω (περιορίζω) κατέχω, συντέμνω, μειῶ, delicias· 4) (Πλ.), r. dentes, σαίρω τοὺς ὀδόντας.

restructus, a, um, μετχ. restruo.

rĕ-sūdo, α'. πάλιν ἱδρῶ (ἐπὶ ἐδάφ.) = ἰκμάδα, γονιμότητα πάλιν παρέχομαι.

rĕ-sulto, α'. (π. καὶ μ.)· 1) εἰς τοὐπίσω ἅλλομαι, ἀνάλλομαι, ἀποπάλλομαι: tela· 2) ἀνακλῶμαι, ἀντηχῶ (ἐπί τε τῆς ἠχοῦς καὶ ἐπὶ τόπων).

rĕ-sūmo, sumpsi, sumptum, γ'. 1) ἀναλαμβάνω, πάλιν λαμβάνω τι, ἐντ. = πάλιν ἐνδύομαι. 2) μετφ. α) ἀναλαμβάνω, ἀνανεοῦμαι, pugnam· 6) ἀναλαμβάνω, ἀνακτῶμαί τι, dominationen τὴν ἀρχήν· γ) -animum, ἀναλαμβάνω ἑαυτόν (ἐπὶ ἀσθενοῦς).

resumptus, a, um, μετχ. resumo.

rē-sūpīno, α'. 1) ὑπτιάζω, ἀνακλίνω, collum τὸν τράχηλον. r. valvas διασπῶ τὰς θύρας. r. aliquem, α) ὕπτιον ἀνατρέπω τινά· 6) μετφ. ποιῶ τινὰ ὑπερήφανον.

rĕ-sūpīnus, a, um· 1) ὕπτιος, ἀνακείμενος, ὕπτιος κατακεκλιμένος, ὕπτιος· 2) μετφ. α) τὴν κεφαλὴν (ὑπερηφάνως) ὑπτιάζων· 6) (μ.) μαλθακός, νωθρός· 3) ἐπὶ τόπου· ὕπτιος, ἐπικλινής.

rĕ-surgo, surrexi, surrectum, γ'. 1) πάλιν ἀνίσταμαι, ἀνορθοῦμαι, ἐγείρομαι (ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, ἐκ τῆς κλίνης, μετὰ νόσον κ. τ. ὅμ.) luna· -it = ἀνατέλλει· 2) μετφ. α) πάλιν ἀνίσταμαι, πάλιν ἐγείρομαι, ἀνανεοῦμαι, amor· 6) πάλιν ἐπίδοσιν λαμβάνω.

rĕ-suscĭto, α'. πάλιν ἐγείρω, iram.

rĕtardātĭo, ōnis, θ. τὸ βραδύνειν, βραδυτής, μέλλησις, διατριβή.

rĕ-tardo, α'. 1) βραδύνω, ἐπέχω, κατέχω, aliquem τινά, impetum τὴν ὁρμήν· ἐντ. = κωλύω· 2) οὐδ. βραδύνω, ὑπολείπομαι.

rĕ-tăxo, α'. (Σουητ.), ἀντιφέγω τινά.

rēte, is, ἀφ. ē, οὐ. (πᾶν) δίκτυον (πρβλ. cassis, plaga), μάλ. δὲ ἐν τῷ πλ. retia, δίκτυα· μετφ. τὰ δίκτυα, αἱ παγίδες, ἡ ἐπιβουλή, ὁ δόλος· tendo retia alicui, παγιδεύω τινά.

retectus, a, um, μετχ. τοῦ rete.

rĕ-tĕgo, texi tectum γ'. ἀποκαλύπτω, γυμνῶ, caput τὴν κεφαλήν· hon(e)stum retectus, ἀκάλυπτος (ὑπὸ τῆς ἀσπίδος) -ensem, σπῶμαι τὸ ξίφος· ἐντ. α) ἀνοίγω, thecam τὴν θήκην· 6) ἀποκαλύπτω, ὁρατὸν ποιῶ τι, ἐντ. = φανερὸν ποιῶ τι, δηλῶ τι, scelus τὸ κακούργημα.

rĕ-tendo, tendi, tentum ἢ tensum, γ'. ἀνίημι, χαλῶ (=χαλαρώνω) arcum τὸ τόξον.

rĕtentĭo, ōnis, θ. (retineo), τὸ ἐπέχειν, ἡ ἐπίσχεσις, ἡ κάθεξις, aurigae τῶν ἵππων ὑπὸ τοῦ ἡνιόχου· μετφ. r. assensionis = ἡ ἐποχή (τῶν νέων Ἀκαδημαϊκῶν).

1. rĕtento, α'. (retineo)· ἐπέχω, κατέχω, κωλύω, legiones τὰς λεγεῶνας.

2. rē-tento, (retempto), α'. (Ὁβίδ.), ἀναπειρῶμαί τινος, πάλιν ἢ αὖθις πειρῶμαί τινος, πάλιν ἢ αὖθις ἐπιχειρῶ τινι· -fila lyrae, ἅπαξ ἔτι τῶν χορδῶν τῆς λύρας ἅπτομαι.

retentus, a, um, μετχ. τοῦ retendo καὶ τοῦ retineo.

retextus, a, um, μετχ. τοῦ retexo.

rĕtĕxo, texŭi, textum, γ'. 1) (ἐπὶ τῆς Πηνελόπης)· ἀναλύω, λύω τὸ ὕφασμα· ἐντ. α) ἀναλύω, διαλύω, humorem τὸ ὑγρόν· 6) καταλύω, καθαιρῶ, ἀχυρῶ τι, praeturam· 6) -dicta, παλιγνῳῶ· 2) ἀναφαίνω, πάλιν ὑφαίνω, fila· ἐντ. α) μεταποιῶ, ἐπεξεργάζομαι, scripta· 6) ἐπαναλαμβάνω, ἀνανεῶ, ἀνανεοῦμαί τι· γ) -fata (π.) = ἀνάγω τινὰ εἰς τὸν βίον.

rētiārĭus, ii, ἀ. (rete), δικτυδάλος, ὁ τῷ δικτύῳ ἀγωνιζόμενος (μονομάχος, ὃς τῷ δικτύῳ ἐπειρᾶτο περιβάλλειν τὸν ὑπεναντίον).

rĕtĭcentĭa, ae. θ. (reticeo), ἀποσίγησις, ἀποσιώπησις, σιώπησις, σιωπή· (ὅπου προσεδοκᾶτο ὁ λόγος)· μάλ. ἐν τῇ ῥητορ. = ἀποσιώπησις.

rĕtĭcĕo, cŭi, (ἄνευ σ.), ē'. (re, taceo)· 1) ἀμεταβ. ἀποσιωπῶ, κατασιωπῶ, σιγῶ (ἐπὶ ἐρωτήσεων κ. τ. ὅμ. ἐν οἷς προσεδοκᾶτο τὸ λέγειν· πρβλ. taceo, sileo), de re aliqua περί τινος· 2) μεταβ. ἀποσιωπῶ τι, aliquid.

rētĭcŭlum, i, οὐ. (ὑποκορ. τοῦ rete), μικρὸν δίκτυον· μάλ. = ὁ κεκρύφαλος

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῶν γυναικῶν ἢ θηλυδριῶν ἀνδρῶν.
rētĭnācŭlum, i, οὐ. (retineo), εὔχρ. σχεδὸν μόνον ὁ πληθ. (κυρ. τὸ κατέχον τι, ἔντ.) = δεσμός, δεσμά· (ἐπὶ πλοίου)=πρημνήσια· (ἐπὶ ἵππου)= σειρά.
rētĭnens, ntis (-issimus), [μετχ. τοῦ retineo], ἐχόμενός τινος, διασώζων τι.
rētĭnentĭa, ae, θ. ἀνάμνησις.
rētĭneo, tĭnŭi, tentum, 6'. (re, teneo)· 1) κατέχω, ἐπέχω, milites in loco τοὺς στρατιώτας ἐν τῷ τόπῳ· ἔντ. α) κατέχω, κωλύω, διακωλύω, οὐκ ἐῶ· β) μετρ. κατέχω, καταστέλλω, συστέλλω, χαλιναγωγῶ, gaudium τὴν χαράν· γ) διακατέχω, οὐκ ἀποδίδωμι, mercedem τὸν μισθόν· 2) διαφυλάττω, διατηρῶ, διασώζω, virtutem τὴν ἀρετήν· r. aliquid memoriā καὶ r. memoriam rei alicujus, ἀνα-μιμνήσκομαί τινος.
rĕtŏno, α'. (π.) ἀντιβροντῶ, ἀντηχῶ.
rĕ-torqueo, torsi, tortum, 6'. ἀντιστρέφω, ἐπιστρέφω, μεταστρέφω, εἰς τοὐπίσω στρέφω, caput τὴν κεφαλήν, oculos ad urbem, τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν πόλιν· r. tergum pantherae, τὴν τοῦ πάνθηρος δορὰν περιβάλλομαι· μετφ. (π.) mentem retorsit, μετεστράφη, μετέβαλε γνώμην (ἡ Ἥρα).
rĕ-torrĭdus, a, um, ἀπόξηρος, κατάξηρος, ξηρός.
retortus, a, um, μετχ. τοῦ retorqueo.
retractātĭo, ōnis, θ. (retracto), ἀπάρνησις, ἄρνησις, ἀνένευσις, ὄκνος, μέλλησις (εὔχρ. μόνον ἐν τῷ sine r.).
retractātus, a, um, (Κικέρ.), εὔχρ. μόνον ἐν τῷ συγκρ. retractatius syntagma, σύνταγμα μᾶλλον ἐπεξειργασμένον, μᾶλλον ἐπιδιορθωμένον.
rĕ-tracto, α'. 1) πάλιν μεταχειρίζομαί τι, πάλιν ἅπτομαί τινος, πάλιν λαμβάνω τι, arma τὰ ὅπλα· r. vulnus, ἀναξαίνω τὸ τραῦμα· 2) πάλιν ἐπιχειρῶ τινι· ἔντ. α) ἐπεξεργάζομαι, ἐπιδιορθῶ τι· β) πάλιν διέρχομαι, πάλιν ἀναγινώσκω τι· γ) πάλιν ἐν νῷ λαμβάνω τι, πάλιν λογίζομαι, ἀναπολῶ τι: r. memoriam, ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην· 3) - α) ἀπαρνοῦμαι, ἀρνοῦμαι, ἐναντιοῦμαι· β) -dicta, ἀνατίθεμαι, παλινῳδῶ.
retractus, a, um, (-ior), [μετχ. τοῦ retraho), ἀνακεχωρηκώς, πόρρω κείμενος, μακρὰν ἀπέχων, ἐν μυχῷ κείμενος, μύχιος, κρύφιος. locus, τόπος.
re-trăho, traxi, tractum, γ'. 1) εἰς τοὐπίσω ἕλκω, ἐπανάγω, manum τὴν χεῖρα, pedem τὸν πόδα· r. Hannibalem in Africam, τὸν Ἀννίβαν ἀναγκάζω ἀναχωρῆσαι εἰς Λιβύην· ἔντ. α) ἐπὶ φυγάδος· ἐπανάγω, ἐπανακομίζω, aliquem τινά· β) ἀποτρέπω, κωλύω τινά τινος, aliquem a studio· γ) ἀνασπῶ, ῥύομαι, σώζω, aliquem ab interitu τινὰ ἐκ τοῦ ὀλέθρου· δ) r. me, ἀπολείπω, ἀφίσταμαι = οὐ βούλομαι μετασχεῖν· ε) (μ.) ἔκ τινος ἀρθμοῦ ἀποσπῶ, ἀφαιρῶ· 2) (Τάκ.) πάλιν ἄγω, ἐκ νέου ἕλκω, ἢ φέρω τινά, ad eosdem cruciatus εἰς τὰς αὐτὰς βασάνους· 3) (τῆς σημασίας τοῦ μορίου re ἀφανιζομένης), ἕλκω, ἄγω, φέρω εἴς τι: r. aliquem in odium alicujus, μισητὸν καθίστημί τινι τινα.
rĕ-trĭbŭo, tribŭi, tribūtum, γ'. 1) ἀνταποδίδωμι, ἀποτίνω τινί τι, alicui aliquid· 2) τὸ προσῆκον ἀποδίδωμί τινι.
rĕtrō, ἐπίρ. (re)· 1) ἐπὶ λέξ. καὶ φράσεων κίνησιν δηλουσῶν· ὀπίσω, εἰς τοὐπίσω, εἰς τοὔπισθεν: r. flecto ora, εἰς τοὐπίσω τὸ πρόσωπον μεταστρέφω· - Πολλάκις τίθεται πλεοναστικῶς μετὰ τῶν μετὰ τοῦ re συντιθεμένων ῥημ. r. regredior, ὀπίσω ἐπανέρχομαι· ἔντ. μετφ. pretium r. abiit, ἡ τιμὴ ἠλαττώθη. sententia vobis r. versa est = μετεστράφη (μετεβλήθη)· 2) ἐπὶ ὁημάτων ἠρεμίας· ὄπισθεν, ἐν τῷ ὄπισθεν· est mihi r. Οὕτω καὶ ἐπὶ παρελθ. χρόνου: quod r. est, ὅ,τ· παρελήλυθεν· ἔντ. μετφ. ὀπίσω, ἀνάπαλιν, ἀντιστρόφως.
rĕtrō-ăgo, ēgi, actum, γ'. (μ.) εἰς τοὐπίσω ἄγω, μεταστρέφω τι· ἔντ. = μεταβάλλω, ἀλλοιῶ τι.
retrō-cēdo, cessi, γ'. εἰς τοὐπίσω χωρῶ, ἀναχωρῶ, ἀναποδίζω.
retrorsum καὶ **-sus**, ἐπίρ. (ἀντὶ retroversum, -sus)· 1) εἰς τοὐπίσω, εἰς τοὔπισθεν, ὀπίσω· 2) ἀνάπαλιν, ἀντιστρόφως.
retrō-versus, καὶ συγκ. **retrorsus**, a, um, (π.), εἰς τοὐπίσω στραφείς, μεταστραφείς.
rĕ-trūdo, γ'. εἰς τοὐπίσω ὠθῶ, alienem; ἔντ. ἡ μετχ. **retrūsus**, a, um, ἐπίθετικ. = πόρρω κείμενος, ἀποκεκρυμμένος.
rĕ-tundo, tŭdi, tūsum, γ'. 1) ἀποστομῶ, ἀμβλύνω, tela τὰ βέλη, gla-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

dios τὰ ξίφη· μετφ. ingenium retusum, ἀμβλὺ πνεῦμα (ἀντίθ. acutum ingenium)· 2) ἀμβλύνω, ἀνακόπτω, συστέλλω, inpetum τὴν ὁρμήν.

retūsus, a, um, μετχ. τοῦ retundo.

Reudigni, ōrum, ἀ. πλ. Ρευδίγνοι, ἔθνος πρὸς ἄρκτον τῆς Γερμανίας.

rĕus, i, ἀ. [καὶ **rĕa**, ae, θ.] ὁ,ἡ ὑπόδικος (κατηγορούμενος ἐν δικαστηρίῳ): r. parricidii, de vi, ὑπόδικος φόνου, βίας· aliquem reum ago (arguo, defero, facio, cito,) διώκω τινὰ (κατηγορῶ τινος ἐπὶ δικαστηρίου)· 2) ὑπαίτιος, ἔνοχος, desidiae ἀργίας· 3) ὑπαίτιος, ὑπεύθυνος, stationis tutandae τῆς ὑπερασπίσεως τοῦ σταθμοῦ· 4) (π.) r. voti, ὁ εὐχὴν (τάξιμον) τοῖς θεοῖς ὀφείλων (ἕνεκα πληρωθείσης ἐπιθυμίας).

rĕ-vălesco, lŭi, (ἄνευ σ.), γ'. (π. καὶ μ.)· 1) ἀναρρώνυμι· 2) μετφ. ubs -it, ἡ πόλις ἀναλαμβάνει.

rĕ-vĕho, vexi, vectum, γ'. 1) ἐπαναχομίζω, praedam τὴν λείαν· 2) συνηθ. ἐν τῷ παθητ. r e v e h o r = ἀνακομίζομαι, ἐπανέρχομαι, κατάγομαι, ἀφιπτεύω (μετὰ τοῦ equo, curru, nave ἢ ἄνευ αὐτῶν)· μετφ. (ἐν τῷ λόγῳ) εἰς παρελθυθότα χρόνον ἐπανέρχομαι.

1. rĕ-vello, revelli, vulsum, γ'. 1) ἀποσπῶ, ἀνασπῶ, ἐκσπῶ, ἐξέλκω, ἀφέλκω, ἐκριζῶ τι, tela, herbas; -murum, saxa, ἀποσπῶ, ἀπορρήγνυμι τὸ τεῖχος, τὰς πέτρας· -aliquos urbe, ἁρπάζω τινὰς ἐκ τῆς πόλεως· 2) διασπῶ, διαρρήγνυμι, ἀνοίγω τι· claustra τὰ κλεῖθρα· (π.) r. humum = ἀροτριῶ· 3) μετφ. r. aliquem ab aliquo, ἀποσπῶ, χωρίζω τινά ἀπό τινος.

2. rĕ-vĕlo, α'. ἀνακαλύπτω, ἀποκαλύπτω, caput τὴν κεφαλήν.

rĕvĕnĭo, vēni, ventum, δ'. πάλιν ἢ αὖθις ἥκω, ἐπανήκω, ἐπανέρχομαι (δηλοῖ δὲ τὴν τελείωσιν τῆς ἐπανόδου· πρβλ. redeo καὶ revertor).

rēvēra = re vera, ἴδε res 2.

rĕ-verbĕro, α'. (Κούρτ.), ἀντικρούω, συγκρούω, προσπταίω τινί, quis (= quibus) tisin.

rĕvĕrens, ntis, (-ior, -issimus), [μετχ. τοῦ revereor]· αἰδήμων, αἰσχυντηλός, εὐσεβής, alicujus πρός τινα.

rĕvĕrenter, ἐπίρ. (-ius, -issime), αἰδημόνως, μετ' αἰδοῦς, εὐλαβῶς, ταπεινῶς.

rĕvĕrentĭa, ae, θ. (reverens), αἰδώς, σέβας, σεβασμός, legum πρὸς τοὺς νόμους, advervus homines πρὸς τοὺς ἀνθρώπους· praestro-am alicui, αἰδοῦμαί τινα· ἐντ. = εὐλάβεια, ὄκνος· ούσ. θ. (π.) ἡ Αἰδώς (θεά).

rĕ-vĕrĕor, vĕrĭtus sum, ἀποθ. δ'. 1) (ἐξ αἰδοῦς) φοβοῦμαι, εὐλαβοῦμαί τινα· 2) αἰδοῦμαι, αἰσχύνομαι, σέβομαί τινα, aliquem.

rĕ-verro, γ'. (Πλ.), διασκεδάννυμί τι.

rĕversĭo, ōnis, θ. (revertor)· 1) γραμ. τεχν. ὅρ. ἀ ν α σ τ ρ ο φ ὴ (οἷον mecum ἀντὶ cum me)· 2) ἐπιστροφή, ἀνάκαμψις (ἐκ τῆς πορείας πρὸ τοῦ διανῦσαι ταύτην, πρβλ. reditus)· 3) ὑποτροπή, febrium τῶν πυρετῶν.

rĕ-vertor, (σπ. -to), πρκμ. verti (σπ. versus sum), ἀπαρέμφ. verti (σπ. vertere), γ'. ἀναστρέφω, ἐπιστρέφω, ἐπανακάμπτω, ἐπανέρχομαι (ἀντίθ. proficiscor)· δηλοῖ δὲ τὸ r. τὴν ἔναρξιν τῆς ἐπανόδου, ἥτις ὡς συνεχὴς διὰ τοῦ redeo δηλοῦται)· r. in patriam, ἐπιστρέφω εἰς τὴν πατρίδα, Epheso ἐξ Ἐφέσου, ad aliquem πρός τινα· μετφ. -or in gratiam cum aliquo, διαλλάττομαι πρός τινα· r: ad propositum, ἐπανέρχομαι εἰς τὴν ὑπόθεσιν.

revictus, a, um, μετχ. τοῦ revinco.

rĕvĭdeo, δ'. πάλιν ἐπισκέπτομαι.

1. rĕ-vincĭo, vinxi, vinctum, δ'. 1) (π.) εἰς τοὔπισθεν δέω, manus τὰς χεῖρας· 2) καταδέω, καταδεσμεύω, δέω, aliquem ad saxa τινὰ πρός τὰς πέτρας· r. trabes, καταδέω (στηρίζω) δοκούς· 3) ἀναδέω, διαδέω· ἐντ. = περιβάλλω.

2. rĕ-vinco, vīci, victum, γ'. (π. καὶ μ.)· 1) ἐπανειλημμένως νικῶ, κατανικῶ, aliquem τινά· 2) μετφ. α) ἐλέγχω, ἐξελέγχω τινὰ ἢ τι· β) ἀποδείκνυμι, φανερὰν ποιῶ, conjurationem τὴν συνωμοσίαν, (κατ' ἄλλους δὲ = καταστέλλω, καταπαύω).

rĕvinctus, a, um, μετχ. τοῦ revincio.

rĕ-vīresco, vīrŭi, γ'. 1) πάλιν ἀναθάλλω, ἀναθάλλω· μετφ. senex -it = ὁ γέρων πάλιν νέος γίγνεται· 2) μετφ. ἀναθάλλω, ἀνανεοῦμαι, ἐπιρρώννυμαι, κρατύνομαι.

rĕ-vīso, vīsi, vīsum, γ'. πάλιν ἐπισκοποῦμαι (ἐπισκέπτομαί) τι ἢ τινα, ἐντ. α) = ἐπανέρχομαί που· β) = φοιτῶ πρός τινα· γ) = σκοπῶ, ἐξετάζω τι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

rĕ-vīvisco, vixi, (ăneu c.), γ'. ἀναβιῶ, ἀναζῶ· μετρ. ἀναθάλλω, ἀνανεοῦμαι.

rĕ-vīvo, γ'. (μ. καὶ π.), πάλιν ζῶ.

rĕ-vŏcābĭlis, e, (revoco), (π.) ἀνακληθῆναι δυνάμενος· συνήθ. μετὰ τοῦ non: non r. = ἀμετάκλητος. ἀμετάγνωστος.

rĕvŏcāmen, ĭnis, oŭ. (revoco), (Ὀβίδ.) μετάκλησις (ἀπό τινος)· ἐντ. = ἀποτροπή, παραίνεσις (τοῦ μὴ ποιεῖν τι).

rĕvŏcātĭo, ōnis, θ. (revoco), ἀνάκλησις, a bello ἀπό τοῦ πολέμου· μάλ. τεχν. ῥητ. σχῆμα = ἡ πάλιν ἐκφώνησις λέξεως.

re-vŏco, α'. 1) ἀνακαλῶ, ἐπαναλαμβάνω, aliquem τινά· ἐντ. α) πάλιν καλῶ (προσκαλῶ), aliquem· β) κελεύω τινὰ (μάλ. ὃς ὑποκριτὴν ἐν θεάτρῳ) ταὐτὰ ἐπαναλαβεῖν, βοᾷ τινι λέγειν ἃ ὑθις (τὸ Ἰταλιστὶ da capo): r. actorem· γ) ἐπαναλαμβάνω, versus στίχους· 2) ἀποστρέφω, μεταστρέφω, ἐπανάγω τι· r. pedem, gradum = ἀναποδίζω· ἐντ. α) ἀποκαθίστημι, ἀνανεῶ τι: r. vires, ἀναλαμβάνω τὰς δυνάμεις, mores τὰ ἤθη· r. studia intermissa, πάλιν τῇ διακοπείσῃ σπουδῇ ἐπιχειρῶ· γ) μεταλαλῶ τινα ἀπό τινος, ἀπείργω, ἀποτρέπω, κωλύω τινὰ ἀπό τινος, a cupiditate, a consilio· γ) -aliquid ad spem, ἐλπίδα τινὶ ἐμβάλλω· r. me ad pristina studia, εἰς τὴν προτέραν σπουδὴν ἐπιστρέφω· r. memoriam rei alicujus) (revocor in memoriam rei alicujus), ἀναμιμνήσκομαί τινος· δ) -vires, πάλιν ἀνακτῶμαι δυνάμεις· ε) (π.) -praemia κ. τ. ὅμ. = ἀπαιτῶ· ς) -fata, = ἀκυρῶ, διαλύω· r. promissum, ἀναλαλῶ τὴν ὑπόσχεσιν· ζ) r. se, ἀναλαμβάνειν ἑαυτόν, ἀναφρονεῖν, ἢ = ἐξαιρεῖν ἑαυτὸν ἐξ ἀμηχανίας· 3) ἀναφέρω τι εἴς τι: -omnia ad scientiam, ἅπαντα εἰς τὴν ἐπιστήμην ἀναφέρω (κατὰ τὴν ἐπιστημ. σημασίαν κρίνω)· -rem in dubium, ἀμφίδολον καθίστημι τὸ πρᾶγμα· -aliquid ad meas res (ἐπὶ ῥήτορος) = εἰς ἐμαυτὸν ἀναφέρω τι.

rĕ-vŏlo, α'. πάλιν ἀποπέτομαι.

rĕvŏlūbĭlis, e, (π.) ἀνακυλινδητός, δυνάμενος ἀνακυλινδεῖσθαι.

rĕvŏlūtus, a, um, μετχ. τοῦ ἑπομ.

rĕ-volvo, volvi, volūtum, γ'. 1) ἀνακυλίω, ἀνακυλίνδω τι· r. fila (ἐπὶ τῶν Μοιρῶν), ἀνακλώθω τὸν μίτον = τὴν τύχην μεταβάλλω. Ἐντ. α) -me ἢ revolvor, ἐπανέρχομαι, in Tusculanum εἰς τὸν Τοῦσκλον· μάλ. = πάλιν περιπίπτω τινί, in eadem vitam τῷ αὐτῷ βίῳ· res eo revolvitur = τὸ πρᾶγμα εἰς τοῦτο περιέστηκεν· revolveris eodem, ἐπανέρχει εἰς τὸ αὐτό, πάλιν τὸ αὐτὸ λέγεις· 2) πάλιν ἀνελίττω βιβλίον· ἐντ. = πάλιν ἀναγινώσκω· 3) μετρ. (π. καὶ μ.), A) -iter, πάλιν διανύτω τὴν ὁδόν· r. aequora, πάλιν διαπλέω τὴν θάλασσαν· B) r. aliquid = α) ἀναπολῶ τι· β) πάλιν διηγοῦμαι, πάλιν διεξέρχομαί τι.

rĕvŏmo, vŏmŭi, γ'. (π. καὶ μ.) ἀνερεύγω, ἐξερεύγω, ἐξεμῶ, fluctus τὸ κῦμα.

1. rex, rēgis, ά. (rego)· 1) βασιλεύς: ἐντ. α) = ὁ μέγας βασιλεύς, ὁ Περσῶν βασιλεύς· β) ἐν τῷ πληθ. = οἱ βασιλεῖς (ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια): post reges exactos, μετὰ τὴν ἔξωσιν τῶν βασιλέων· καὶ μάλ. = οἱ υἱοὶ βασιλέως· γ) -mensae, (συμποσίου) βασιλεύς = συμποσίαρχος· δ) -sacrificus ἢ sacrorum, ὁ ἱερῶν βασιλεύς· 2) μετρ. α) (π.) βασιλεύς, ἄναξ, ὁ πρῶτος καὶ κράτιστος· r. divum, ὁ Ζεύς· r. Stygius, ὁ Πλούτων· β) ἐπ' ἴσης ἐπὶ λέοντος καὶ ἀετοῦ· γ) ὡσαύτ. rex (pueritiae) = ὁ διδάσκαλος· δ) τιμητικὴ προσηγορία τοῦ Αἰνείου· 3) βασιλεύς, ἡγεμών, ἀρχηγός, μάλ. = προστάτης, κύριος, πάτρων. 4) ἐπίθετ. populus late rex = λαὸς εὐρὺ ἀνάσσων, εὐρυκρείων.

2. Rex, ὁ Ῥῆξ, ῥηγός, ἐπωνύμιον τῆς Μαρκίας γενεᾶς.

Rhădămanthus, i, ά. Ῥαδάμανθυς, ὁ ἕτερος τῶν ἐν Ἅδῃ κριτῶν.

Rhaeti, ōrum, ά. πλ. οἱ Ῥαιτοί, ἐντ. **Rhaetia**, ae, θ. Ῥαιτία, τανῦν Τυρόλον· ἐντ. **Rhaetĭcus**, καὶ (π.) **Rhaetus**, a, um, Ῥαιτικός.

Rhamnus, untis, θ. Ῥαμνοῦς, δῆμος Ἀττικῆς, ἔνθα ναὸς Νεμέσεως, ἢ ἐκ τούτου ἐπεκαλεῖτο **Rhamnūsis**, ĭdis, θ. Ῥαμνουσία· ἐντ. **Ramnūsius**, a, um, Ῥαμνούσιος

rhapsōdĭa, ae, θ. ῥαψῳδία.

1. Rhea, ae, θ. Ῥέα, Ῥέα Ἰλία, Ῥέα Σιλουία, ἡ Ῥωμύλου μήτηρ.

Rhēa, ae, θ. Ῥέα, Κυβέλη.

rhēda, ae, θ. (Γαλλ. λάξις), εἶδος τετρακύκλου ὀχήματος (ὁδοιπορικοῦ), ἁπήνη, ἁρμάμαξα.

rhēdārĭus, ii, ά. ὁ ἡνίοχος τῆς ἁπήνης· ἴδε rheda.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Rhēgĭum, ii, οὐ. Ῥήγιον, πόλις τῆς Ἰταλίας· ἐντ. **-īnus**, a, um, Ῥηγῖνος.

rhēno, ōnis, ἰδὲ reno.

Rhēnus, i, ἀ. Ῥῆνος, ποταμὸς τῆς Γερμανίας· (π.) ὁ τοῦ Ῥήνου πάροικος = ὁ Γερμανός.

Rhēsus, i, ἀ. Ῥῆσος, βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης.

rhētor ŏris, ἀ. ῥήτωρ, ὁ τῆς ῥητορικῆς διδάσκαλος.

1. rhētŏrĭce, ἐπίρ. ῥητορικῶς (μὴ διαλεκτικῶς), loquor.

2. rhētŏrĭce, es, ἡ **-ca**, ae, θ. ῥητορική.

rhētŏrĭcōtĕros, i, ἀ. ῥητορικώτερος, ὡς συγκρ. τοῦ rhetorhicus.

rhētŏrĭcus, a, um, ῥητορικός· ars rh. καὶ ἁπλῶς rhethorica, ἡ ῥητορική· doctor rh. = rhetor, ῥήτωρ· libri **-ci**, τὰ περὶ ῥητορικῆς βιβλία (ἐπ' ἴσης καὶ τὸ οὐσ. **-ci**, ōrum, ἀ. πλ. καὶ **-ca**, ōrum, οὐ. πλ.).

rhīnŏcĕros, ōtis, ἀ. ῥινόκερως.

Rhīnŏcŏlūra, ae, θ. Ῥινοκόλουρα, πόλις τῆς Αἰγύπτου ἢ τῆς Συρίας.

Rhinton, ōnis, ἀ. Ῥίντων, Ἕλλην ποιητής.

Rhion ἢ **Rhium**, ii, οὐ. Ῥίον, ἀκρωτήριον τῆς Ἀχαΐας.

Rhĭpaeus, ἢ **Rhiphaeus**, a, um, Ῥιπαῖος: montes (arces) **Rhipaei**, τὰ Ῥιπαῖα ὄρη τῆς Σαρματίας.

Rhīzon, ōnis, ἀ. (Λ(ϐ.) Ῥίζων, ονος, πόλις τῆς Ἰλλυρίας· ἐντ. **-nītae**, ārum, ἀ. πλ. Ριζωνῖται.

rho, ἄκλ. τὸ ῥῶ, Κικέρ.

Rhŏda, ae, θ. (Λ(ϐ.), Ῥόδη, πόλις τῆς Ἱσπανίας, ταυτὸν Rosas.

Rhŏdănus, i, ἀ Ῥοδανός, ποταμὸς τῆς Γαλλίας, ταυτὸν Rhone.

Rhŏdŏpe, es, θ. Ῥοδόπη, ὄρος τῆς Θρᾴκης· (π.) = Θρᾴκη· ἐντ. **-pēius**, a, um, Ῥοδοπήϊος, Ῥοδόπειος, (π.) = Θρᾳκικός, r. regna = ἡ Θρᾴκη.

Rhodos καὶ **-dus**, i, θ. Ῥόδος, νῆσος. ἐντ. 1) **Rhŏdĭus**, a, um, Ῥόδιος· οὐσ. **-ĭi**, ἀ. πλ. οἱ Ῥόδιοι· 2) (μ.) **-diensis**, e, Ῥόδιος· καὶ οὐσ. **-enses**, ium, ἀ. πλ. οἱ Ῥόδιοι.

Rhoētēum, i, οὐ. Ῥοίτειον, πόλις καὶ ἀκρωτήριον τῆς Τρωάδος· ἐντ **Rhoetēus**, a, um, (π.) = Τρωϊκός· οὐσ. **-tēum**, i, οὐ. ἡ περὶ τὸ ἀκρωτήριον Ῥοίτειον θάλασσα.

Rhoetus, i, ἀ. (π.) Ῥοῖτος.

rhombus, i, ἀ. ῥόμϐος.

rhomphaea, ae, ῥομφαία, μακρὸν ξίφος βαρϐάρων ἐθνῶν.

Rhōsos i, θ. Ῥῶσος, πόλις τῆς Κιλικίας· ἐντ. **Rhōsĭăcus**, a, um, Ῥωσικός, τῆς Ῥώσου.

rhythmĭcus, a, um, ῥυθμικός· οὐσ. **rhythmĭci**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ ῥυθμικοί.

rhythmus, i, ἀ. ῥυθμός.

rīca, ae, θ. κρηδεμνον, εἶδος καλύμματος τῆς κεφαλῆς τῶν Ῥωμαίδων ἐκ μαλλίνου ὑφάσματος.

rictus, us, ἀ. καὶ (σπ.) **rictum**, i, οὐ. (ringor), χάσμα (ἄνοιγμα) τοῦ στόματος (μάλ. ἐκ γέλωτος)· καὶ ἐπὶ ζώων· = χάσμα τοῦ στόματος· (π.) = τὸ ἄνοιγμα τῶν ὀφθαλμῶν.

Rĭdagnus, i, ἀ. Ῥιδάγνος, ποτάμιον τῆς Ὑρκανίας.

rīdĕo, rīsi, rīsum, **2'**. (Βοιωτ. κριδδω)· 1) γελῶ, dulce ἡδύ· ἐντ. μετῳ. ἐπὶ πραγμ. α) γελῶ, στίλϐω, λάμπω, argento ἀργύρῳ· ϐ) fortuna mihi ridet, ἡ τύχη προσμειδιᾷ μοι, εὔνους μοί ἐστι· 2) γελῶ ἐπί τινι, ἐπιγελῶ τινι, καταγελῶ τινος· ridendus, γελοῖος, κωμικός· παθητ. ridetur = παρέχει, κινεῖ γέλωτα· 2) καταγελῶ τινος, καταγέλαστον ποιῶ τινα ἢ τι· παθητ. ridetur = καταγέλαστος γίγνεται· 3) haec non r., οὐ γελῶν λέγω ταῦτα.

rīdĭbundus, a, um, γελῶν.

rīdĭca, ae, θ. χάραξ ἀμπέλου.

rīdĭcŭlārĭus, i, ἀ. γελωτοποιός.

rīdĭcŭle, ἐπίρ. 1) γελοίως· 2) παιγνιωδῶς, χαριέντως.

rīdĭcŭlōsus, a, um, γελωτοποιός.

rīdĭcŭlus, a, um, γέλωτα ποιῶν. ἐντ. 1) ἐπὶ κακοῦ· γελοῖος, καταγέλαστος, homo, res· 2) γελωτοποιός, ἀστεῖος, κωμικός· Μάλ. οὐσ. α) **-us**, i, ἀ. ὁ γελωτοποιός· ϐ) **-um**, i, οὐ. τὸ γελοῖον, τὸ ἀστεῖον, ἡ παιδιά: per **-um**, μετὰ παιδιᾶς, παιδιᾷ· μάλ. ἐν τῷ πληθ. **-a**, ōrum, τὰ γελοῖα.

1. rĭgĕo, gŭi **6'**. 1) (ῥιγῶ), πέπηγα, frigore ὑπὸ ψύχους· ἐντ. = σκληρός ἢ πυκνός εἰμι· 2) φρίττω, πέφρικα, ὀρθὸς ἢ ἀκίνητος ἵσταμαι, ἀνίσχω· 3) φρίττω, βρύω, auro χρυσοῦ.

2. rĭgesco, gŭi, γ'. (rigeo) πήγνυμαι, ἀποπήγνυμαι· ἐντ. = ἀπασκληροῦμαι, σκληρὸς γίγνομαι· metu capilli

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

-unt, αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς ὑπὸ φόβου ῥίττουσιν.

rĭgĭde, ἐπίρ. (rigidus)· 1) σκληρῶς, στερεῶς, πυκνῶς· 2) μετφ. αὐστηρῶς.

rĭgĭdo, ā, σκληρῶ, σκληρὸν ποιῶ.

rĭgĭdus, a, um, (-ior, -issimus)· 1) ῥιγηλός, πεπηγός, παγείς· ἐντ. = σκληρός, στερεός· 2) (π.) ῥίττων, πεφρικώς, ὀρθός ἐστώς, ἀνέχων, columna, capilli· 3) μετφ. α) ἄκαμπτος, ἀδιάτρεπτος, ἄσειστος, ἀστεμφής, mens· γ) σκληρός, τραχύς, mores· γ) σκληρός, αὐστηρός, custos φύλαξ· δ) (π.) σκληρός, τραχύς, χαλεπός, ἄγριος.

rĭgo, ā, 1) (σπ.) ὀχετεύω, ἄγω, aquam per agros ὕδωρ διὰ τῶν ἀγρῶν· 2) ἄρδω, ἀρδεύω, hortum fonte τὸν κῆπον τῇ πηγῇ· καὶ r. terras, τὴν γῆν ἀρδεύω· 3) (π.) = βρέχω, ora lacrimis· 4) (σπ.) θηλάζω, natos τὰ τέκνα.

Rĭgŏdūlum, i, οὐ. Ῥιγόδουλον, πόλις ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Τρηουήρων.

rĭgor, ōris, ὁ. (rigeo)· 1) τὸ ῥῖγος, ὁ πάγος, τὸ κρύος· ἐντ. = σκληρότης, στερεότης· 2) μετφ. α) σκληρότης, αὐστηρότης, disciplinae· β) σκληρότης, τραχύτης (τῶν ἠθῶν).

rigŭus, a, um, (rigo)· 1) παθητ. ἀρδευτός, κατάρρυτος, hortus κῆπος· 2) ἐνεργ. ἄρδων, ἀρδεύων, amnis ποταμός.

rīma, ae, θ. 1) ῥῆγμα, ῥαγάς, σχίσμα· r. ignea, ἡ ἀστραπή· μετφ. = πρόφασις.

rīmor, ἀποθ. α′. (rima), ῥήγνυμι· ἐντ. 1) σκάλλω, σκαλεύω, terram τὴν γῆν· 2) ἐρευνῶ, ἀναζητῶ τι· μετφ. διερευνῶ, διαζητῶ, secreta τὰ ἀπόρρητα.

rīmōsus, a, um, (rima), ῥηγματώδης, ῥαγώδης· cymba r. = διάβροχος.

ringor, ἀποθ. γ′. σαίρω· ἐντ. μετφ. γογγύζω, ἀγανακτῶ.

rīpa, ae, θ. ὄχθη (ποταμοῦ· πρβλ. litus)· (π.) ἐνίοτε = litus, ἀκτή.

Riphaeus, a, um, ἴδε Rhiphaeus.

rīpŭla, ae, θ. (ripa), μικρὰ ὄχθη.

riscus, i, ὁ. (Τερ.) ῥίσκος, κιβωτός.

rīsĭo, ōnis, θ. (Πλ.) = risus.

rīsor, ōris, ὁ. γελοιαστής, σκώπτης.

rīsus, us, ὁ. (rideo), γέλως· moveo risum, γέλωτα κινῶ· risum do, praebeo, (ὕλην πρός) γέλωτα παρέχω· deus iis r. erat = ὁ θεὸς αὐτοῖς ὑποκείμενον γέλωτος ἦν· sum alicui risui, γέλωτά τινι ὀφλισκάνω, καταγελῶμαι ὑπό τινος.

rīte, ἐπίρ. (ritus)· 1) κατὰ τὸν ὅσιον νόμον, κατὰ τοὺς ἱεροὺς νόμους, κατὰ τὰ περὶ τοὺς θεοὺς νόμιμα, κατὰ νὰ νομιζόμενα· 2) νομίμως, προσηκόντως, ὀρθῶς, καλῶς, εὐτυχῶς· 3) ὡς νομίζεται, κατὰ τὸ εἰωθός, τρόπῳ τῷ εἰωθότι.

rītus, us, ὁ. 1) ὁ ὅσιος νόμος, ὁ ἱερὸς θεσμός, τὰ περὶ τοὺς θεοὺς νομιζόμενα, ἡ τελετή· mos et r. sacrorum· 2) τὰ νομιζόμενα, τὸ ἔθος, ὁ τρόπος· ritus (πληθ.) Cyclopum· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δὲ εὔχρ. ἡ ἀφαιρ. ritu (μετὰ γεν. ἢ ἐπιθ.) = ἔθει, τρόπῳ, κατὰ τὸν τρόπον, δίκην (τινός), ὥσπερ.

rīvālis, e, (rivus), κυρ. ὁμόρρειθρος· ἐντ. ὁ ἀντερῶν· ὅθεν οὐσ. = ἀντεραστής.

rīvālĭtas, ātis, θ. (Κικέρ.) τὸ ἀντεραν.

rīvŭlus, i, ὁ. (rivus), μικρὸς ῥύαξ.

rīvus, i, ὁ. 1) ῥύαξ, ῥεῖθρον· 2) ὑδραγωγός, ὀχετός.

rixa, ae, θ. νεῖκος, ἔρις, ἀγών.

rixātor, ōris, ὁ, ἐριστής, φιλόνικος.

rixor, ἀποθ. α′. ἐρίζω (περί τινος).

rōbĭgĭnōsus, a, um, (π.), ἰώδης.

rōbīgo (rubigo), ĭnis, θ. 1) ἰός (μετάλλων· (π.) ῥύπος ὀδόντων· 2) ἐρυσίβη (τοῦ σίτου).

Rōbīgo, ĭnis, θ. ἢ **Rōbīgus**, i, Ἐρυσιβίη, Ἐρυσίβιος, θεότης ἀποτρόπαιος τῆς ἐρυσίβης (τοῦ σίτου).

rōbŏrĕus, a, um, (robur), δρύϊνος.

rōbŏro, ā, (robur), ῥώννυμι, στερεῶ, artus τὰ μέλη· μετφ. ῥώννυμι, κρατύνω, ἐνισχύω τι.

rōbur, ŏris, οὐ. 1) ῥώμη, ἰσχύς, δύναμις, (ἥ τε φυσικὴ καὶ ἡ πνευματική)· ἐντ. α) ἐπὶ σιδήρου κ. τ. ὅμ. στερεότης σκληρότης· β) ἐπὶ λόγου· δεινότης· γ) τὸ κράτιστόν τινος· r. exercitus, οἱ κράτιστοι τοῦ στρατοῦ· δ) (π.) r. Herculeum, ὁ κράτιστος Ἡρακλῆς, τὸ σθένος τοῦ Ἡρακλέους· 2) τὸ στερεὸν τῆς δρυὸς ξύλον, τὰ δρύϊνα ξύλα· navis ex r. facta· ἐντ. α) πᾶν στερεὸν καὶ σκληρὸν ξύλον· β) (π.) = quercus, δρῦς· γ) ἄ,τι ἐκ δρυΐνου ξύλου πεποίηται, οἷον τὸ δόρυ, τὸ ῥόπαλον (τοῦ Ἡρακλέους), τὰ ἐδώλια, ὁ δούριος ἵππος· μάλ. δὲ ὁ δρύϊνος σκόλοψ εἰς ὃν οἱ κατα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δικαζόμενοι κακοῦργοι ἀνεσκολοπίζοντο ἐν μυχίῳ τόπῳ τοῦ ὑπὸ Τυλλίου ἐν Ῥώμῃ οἰκοδομηθέντος δεσμωτηρίου.

rōbustus, a, um, (-ior, -issimus) 1) ῥωμαλέος, εὔρωστος, στερεός, ἰσχυρός, δυνατός, κρατερὸς (ὅθεν συνών. τοῖς validus καὶ firmus)· 2) δρύϊνος, ἐξ ξύλου δρυός· ἰδὲ robur.

rōdo, rosi, rosum, γ'. 1) τρώγω, περιτρώγω, vitem τὴν ἄμπελον· 2) μετφ. ἀποφαυλίζω, διαβάλλω, aliquem.

rōgālis, e, (rogus), (π.), τῆς πυρᾶς·

rōgātĭo, ōnis, θ. (rogo)· 1) (σπ.) αἴτησις, δέησις, ἀξίωσις· 2) (σπ.) ἐρώτησις· 3) τεχν. ὅρ. (τὸ πρὸς τὸν δῆμον ἐπερώτημα), ἡ εἰσφορά, ἡ εἰσήγησις νόμου, νόμος (νεοελ. νομοσχέδιον)· -ōnem fero de re, νόμον περί τινος εἰσφέρω· -ōnem accipio, jubeo, ἐπικυρῶ τὸν νόμον.

rōgātiuncŭla, ae, θ. (ὑποκ. τοῦ rogatio)· 1) ἐρωτημάτιον· 2) εἰσήγησις μικροῦ τινος νόμου, μικρός (οὐ σπουδαῖος) νόμος.

rōgātor, ōris, ἀ. (rogo)· 1) (μ.) ὁ αἰτητής· 2) ὁ νόμον εἰσφέρων (προτείνων)· 3) rogatores, οἱ τοὺς ψήφους συλλέγοντες, τ'. ἔ. οἱ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἄνδρες, οἵ (κιβώτια περιφέροντες ἐν οἷς οἱ ψῆφοι ἐνετίθεντο) συνέλεγον τοὺς ψήφους.

1. rōgātus, us, ἀ. (rogo), δέησις, αἴτησις, ἀξίωσις (εὔχρ. μόνον κατ' ἀφαιρ. ἐν. μετὰ αντων. κτητικῆς ἢ μετὰ γεν.): meo, illius r. τῇ ἐμῇ, τῇ ἐκείνου δεήσει ἢ αἰτήσει.

2 rōgātus, a, um, μετχ. τοῦ rogo

rŏgĭtātĭo, ōnis, θ. (Πλ.) = rogatio.

rŏgĭto, α'. (θαμιστ. τοῦ rogo) διερωτῶ, (ἐπανειλημμένως) ἐρωτῶ τινα, aliquem, (π.) r. super aliquo, διαπυνθάνομαι περί τινος.

rŏgo, α'. (ῥ. rog, ἑλλ. οργ, ὀπόθεν ὀρέγω καὶ ὀρέγομαι, ἐντ.)· 1) αἰτῶ, aliquem auxilium τινὰ ἢ παρά τινος βοήθειαν· ἐντ. = δέομαί τινός τι: r. aliquem ut audiat, δέομαί τινος ἀκοῦσαι, ne abiat μὴ ἀπελθεῖν· 2) (ἐπιθυμῶ ἀκοῦσαι τὴν γνώμην τινός, ἐντ.) = ἐρωτῶ τινά τινι, πυνθάνομαί τινός τι. aliquem aliquid· ἀλλὰ καὶ r. de aliquo, ἐρωτῶ περί τινος. Μέλ. δὲ τεχν. ὅρ. α) (ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ βουλευτῶν): r. aliquem sctentiam, κελεύω τινὰ τὴν ἑαυτοῦ γνώμην ἀποφήνασθαι· ἐντ. primus rogatorum, ὁ πρῶτος τῶν γνώμην ἀποφηναμένων· β) r. populum ἢ legem ἢ ἁπλῶς rogo, νόμον εἰσηγοῦμαι, (νόμον) εἰσφέρω εἰς τὸν δῆμον· γ) r. (populum) magistratum, προβάλλομαι (προτείνω), συνίστημι τῷ δήμῳ ἀρχήν τινα (πρὸς ἐκλογήν)· ἐντ. r. consules, tribunos, συνίστημι τῷ δήμῳ (πρὸς ἐκλογήν) ὑπάτους, δημάρχους· δ) r. milites sacramento, ὁρκίζω, ἐξορκίζω τοὺς στρατιώτας.

rŏgus, i, ἀ. 1) πυρά· (π.) = θάνατος ἀφανισμός· 2) μετων. = τάφος.

Rōma, ae, θ. ἡ Ῥώμη, ἡ μητρόπολις τῶν Ῥωμαίων, κτισθεῖσα τῷ 753 π. Χ. ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Τιβέρεως, εἴκοσι δὲ καὶ τέσσαρας σταδίους ἀπέχουσα τῆς θαλάσσης· Ἐντ. α) **Rōmānus**, a, um, Ῥωμαῖος, Ῥωμαϊκός· Romano more = ἁπλῶς, ἐλευθέρως, εἰλικρινῶς· οὐσ. **-nus**, i, ἀ. ὁ Ῥωμαῖος· πληθ. οἱ Ῥωμαῖοι, ὁ Ῥωμαίων δῆμος· ἐνίοτε Romanus = ὁ Ῥωμαῖος στρατηγός.

Rōmŭlus, i, ἀ. Ῥώμυλος, ὁ κτίστης καὶ πρῶτος βασιλεὺς τῆς Ῥώμης· ἐντ. 1) **Rōmŭlĕus**, τοῦ Ρωμύλου, ensis ξίφος· (π.) = Ρωμαϊκός, urbs. 2) **Rōmĭlĭa** ἢ **Rōmŭlĭa** tribus, ἡ Ῥωμυλία φυλή· 3) **Rōmŭlus**, a, um, τοῦ Ῥωμύλου· (π.) καὶ = Ῥωμαϊκός· 4) **Rōmŭlĭdae**, darum, καὶ dum (π.), οἱ Ῥωμυλίδαι, οἱ Ῥωμαῖοι.

rōrārĭi, ōrum, ἀ. πλ. ψιλοί (στρατιῶται), ἀκροβολισταί.

rōrātus, a, um, μετχ. τοῦ roro.

rōrĭdus, a, um, (π.) = roscidus.

rōrĭfer, ĕra, ĕrum, δροσοφόρος.

rōro, α'. [ros], (π.)· 1) ἀμετ. δροσοβολῶ, δροσίζω, ψακάζω: rorat, δρόσος καταφέρεται· ἐντ. **rōrātus**, a, um, δεδροσωμένος· β) lacrimae rorantes, δάκρυα ὡς δρόσος ἐκρέοντα· γ) ψακάζω, στάζω, σταλάττω (ὕδωρ, αἷμα)· 2) μεταβ. δροσίζω, βρέχω, genas τὰς παρειάς· δ) aquae roratae, ὕδατα ἐπιρραντισθέντα.

rōs, rōris, ἀ. 1) ἡ δρόσος· (π.) = τὸ ῥάσμα, ἡ βανίς, ὅθεν: r. pluvii, ἡ βροχή· r. lacrimarum, τὸ δάκρυον· r. sanguineus τὸ αἷμα· r. vitalis, τὸ γάλα· r. Arabus ἢ Syrius, τὸ βάλσαμον· 2) r. marinus (π. καὶ r. maris

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ ἀντὶ τούτου r. salis ἢ μόνον ros), ἡ λιβανωτίς (φυτόν).

rōsa, ae, θ. ῥόδον· περιληπτ. = στέφανος ἐκ ῥόδων (οἷς ἐν συμποσίοις μάλ. ἐχρῶντο, ὅθεν) μετῳ. in rosā vīvo = εὐθυμον βίον ζῶ· 2 μετῳ. (Πλ.) mea rosa, γλυκυτάτη· 3) (π.) ἡ ῥοδῆ: flores rosae = ῥόδα.

rōsārĭus, a, um, (rosa), ῥόδινος, ἐκ ῥόδων· ἐντ. οὐσ. ā, ὁ ῥοδών, ἡ ῥοδωνιά.

roscĭdus, a, um, (ros), δροσερός, α) = δροσοβολῶν, δροσίζων: dea r. = ἡ Ἠώς· pruina r. ἡ δρόσος· 6) = ψεκάζων, στάζων, σταλάζων, ῥέων.

Roscĭus, a, um, Ῥώσκιος, τοῦ Ῥωσκίου· οὐσ. ā, ὁ Ῥώσκιος· ἐντ.

Rosciānus, a, um, τοῦ Ῥωσκίου.

Rōsĕa (Rosia), ae, θ. ἡ Ῥωσέα, ὁ παρὰ τὸ Ῥέατον (ἐν τῇ Σαβίνῃ) λειμών· ἐντ. **Rōsĕus**, καὶ **Rōsiānus**, τῆς Ῥωσέας, equi ἵπποι.

rōsētum, i, οὐ. (π.) ῥοδών, ῥοδωνιά

rōsĕus, a, um, (rosa)· 1) ῥόδεος, ἐκ ῥόδων, vinculum· 2) ῥόδεος, ῥοδόχρους· dea = ἡ Ἠώς. Ὡσαύτ. πρὸς δήλωσιν τοῦ κάλλους: r. labella, ῥόδινα μικρὰ χείλη.

ros-marīnus, ἴδε ros.

rostrātus, a, um, (rostrum), ἔμβολον ἔχων: μάλ. navis -a, ἡ χαλκέμβολος ναῦς· columna -a, τὸ ἐπὶ τῆς ἐν Ῥώμῃ ἀγορᾶς ἐμβόλοις νεῶν κεκοσμημένον τρόπαιον τῆς πρὸς Καρχηδονίους ναυμαχίας Δουιλίου· corona -a = corona navalis, ὁ ἐμβόλοις κεκοσμημένος στέφανος ὁ τοῖς κατὰ θάλασσαν ἀριστεύσασι διδόμενος.

rostrum, i, οὐ. (rodo)· 1) ῥύγχος, ῥάμφος (πτηνῶν)· 2) ῥύγχος, στόμα (ἄλλων ζῴων)· 3) ἐνίοτε ὑβριστικῶς=os, στόμα ἀνθρώπου· 4) ἐπὶ ἄκρων ῥαμφοειδῶν ἢ ἐπικαμπῶν· οἷον τὸ ἄκρον κλαστηρίου (=κλαδευτηρίου), ἀρότρου, σφύρας· μάλ. δὲ ὁ ἔμβολος, τὸ ἔμβολον νεώς· ἐντ. 5) **rostra**, ōrum, οὐ. πλ. οἱ ἔμβολοι, τὸ ἐν τῇ ἀγορᾷ τῆς Ῥώμης βῆμα, ὅπερ ἐκεκόσμητο τοῖς ἐμβόλοις ἐκ τῆς πρὸς Ἀντιάτας (337 π. Χ.) ναυμαχίας· ἐντ. in, pro rostris, ἀπὸ τῶν ἐμβόλων, ἀπὸ τοῦ βήματος (εἰπεῖν).

rŏta, ae, θ. 1) τροχός· Μάλ. α) = τροχὸς ἁμάξης· (π.) μετων. = ἅμαξα, ἅρμα· β) κεραμευτικὸς τροχός· γ) βασανιστήριος τροχός· μετῳ. versor in r. amoris, ὑπὸ ἔρωτος βασανίζομαι· δ) μετῳ, πρὸς δήλωσιν τοῦ ἀστάτου καὶ εὐμεταβλήτου· 2) - α) = ὁ κύκλος, ὁ τοῦ ἡλίου δίσκος· β) = κύκλος, περιφορὰ (ἐν ταῖς ἁρματοδρομίαις).

rŏto, ā'. (rota), (π.)· 1) μεταβ. κυκλῶ, κυκλεύω, κυκλικῶς στρέφω, περιστρέφω τι· ἐντ. = πάλλω, σφενδονῶ, δινῶ, κυλινδῶ τι· 2) ἀμετ. (Βεργ.) saxa rotantia, πέτραι κυλινδούμεναι.

rŏtŭla, ae, θ. τροχίσκος.

rŏtunde, ἐπίρ. στρογγύλως, κυκλοτερῶς· μετῳ. στρογγύλως, συμμέτρως, γλαφυρῶς.

rŏtundo, ā'. (rotundus), στρογγυλῶ τι· μετῳ. ἀποπληρῶ, mille talenta χίλια τάλαντα.

rŏtundus, a, um, (rota)· 1) τροχοειδής, κυκλοτερής, σφαιροειδής, περιφερής, στρογγύλος, mundus, coelum· 2) μετῳ. α) στρογγύλος, σύμμετρος, γλαφυρός, scriptor, oratio· β) (π.) r. homo = καλὸς κἀγαθός.

Rōxāne, es, θ. Ῥωξάνη, σύζυγος Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου.

rŭbĕ-făcĭo, fēci, factum, γ'. ἐρυθραίνω, ἐρυθρὸν ποιῶ τι.

rŭbens, ntis (-ior), [μετχ. τοῦ rubeo], ἐρυθρός, ἐρυθρόχρους.

rŭbĕo, ui, (ἄνευ σ.), β'. ἐρυθρός εἰμι· μάλ. ἐρυθριῶ (ὑπ' αἰσχύνης).

rŭber, bra, brum, ἐρυθρός· leges r. ἡ ἐρυθροῖς γράμμασιν ἐπιγραφὴ νόμου (ἴδε rubrica)· mare rubrum ἡ Ἐρυθρὰ θάλασσα.

rŭbesco, bui, (ἄνευ σ.), γ'. (ruber), ἐρυθρὸς γίγνομαι· μάλ. ἐρυθραίνομαι (ὑπ' αἰσχύνης).

rŭbētum, i, οὐ. (rubus), (π.) βατία.

1. rŭbĕus, a, um, (rubus), βάτινος.

2. rŭbĕus, a, um (rubeo), ἐρυθρός.

Rŭbi, ōrum, ā. πλ. οἱ Ῥοῦβοι, πόλις τῆς Ἀπουλίας, τανῦν Rubo.

Rŭbĭco, ōnis, ā. Ῥουβίκων, μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἰταλίας.

rŭbĭcundŭlus, a, um, ὑπέρυθρός πως.

rŭbĭcundus, a, um, (-ior), ὑπέρυθρος, πάνυ ἐρυθρός.

rŭbĭdus, a, um, πορφυροῦς, ὄρφνινος.

rubīgo, κτλ. ἴδε robigo κτλ.

rŭbor, ōris, ā. (rubeo)· 1) ἐρυθρό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

της, ἐρυθρὸν χρῶμα: medicamenta ruboris, τὸ ἔντριμμα, τὸ φῦκος· μάλ. ἐρύθημα, ἐρυθρίασις (ἐξ αἰδοῦς)· ἐντ. α) = αἰδώς· β) = αἰσχύνη, ὄνειδος.

rŭbrīca, ae, θ. (ruber), (π. καὶ μ.)· 1) ἐρυθρὸς πηλός, ἐρυθρὰ γῆ· 2) ἡ ἰῶς τὸ πολὺ ἐρυθροῖς γράμμασιν) ἐπιγραφὴ νόμου καὶ ὁ νόμος αὐτὸς (ὁ ἐρυθροῖς γράμμασι γεγραμμένος).

rŭbus, i, ἀ. 1) βάτος· 2) μόρον βάτου.

ructābundus, a, um, ἐρευγόμενος.

ructo, ā᾽. καὶ **ructor**, ἀποθ. ā᾽. 1) ἐρεύγομαι· 2) μεταφ. ἐξερεύγομαι, ἐξεμῶ, coenam τὸ δεῖπνον· μετφ. versus ructatur, στίχους ἐξερεύγεται.

ructuōsus, a, um, ἐρευγματώδης.

ructus, us, ἀ. (μ.) ἐρεύγμός.

rŭdens, ntis, ἀ. κάλως, πεῖσμα.

rudĕra, rum, ἰδὲ rudus.

Rudĭae, ārum, θ. πλ. Ῥωδαῖαι, πόλις τῆς Καλαβρίας, πατρὶς τοῦ Ἐννίου· ἐντ. **Rŭdīnus**, a, um, ἐκ Ῥωδιῶν· R. homo = ὁ Ἔννιος.

rŭdiārĭus, ii, ἀ. (μ.), ὁ τὴν σπάθην λαβὼν μονομάχος, ὁ ἀφειμένος μονομάχος, ἰδὲ rudis 2.

rūdīmentum, i, οὐ. (rudis), ἡ προπαιδεία, τὰ στοιχεῖα, ἡ πρώτη ἀπόπειρα, ἡ πρώτη πεῖρα.

Rudīnus, a, um, ἰδὲ **Rudiae**.

1. rŭdis, e, 1) ἀνέργαστος, ἀκατέργαστος (ὁ ἐν τῇ ἀρχικῇ καταστάσει ὤν, ὁ μὴ τῇ τέχνῃ μεταβληθείς)· ἐντ. α) -ager, ἀγεώργητος, γέρσος, ἀγρός· β) -aes, ἄσημος χαλκός· γ) r. aetas, ἡ παιδικὴ ἡλικία· δ) ἄγριος, ὠμός, τραχύς· ε) μετφ. ἄγροικος, ἄμουσος, ἄκομψος, ἀμαθής· ἐντ. rudia, τὰ ἀνεξέργαστα καὶ ἀτελῆ συγγράμματα· 2) ἄπειρός τινος, ἀπείρως ἔχων πρός τι, dicendi, literarum· συχν. δὲ καί r. in re aliqua, (σπ.) ad rem aliquam· (π.) animi r. ψυχαὶ ἔρωτι οὔπω πληγεῖσαι· ὡσαύτ. puella r., ἀλλὰ dextra r. = ἡ οὔπω αἷμα χέασα· Amphitrite r. ἡ οὔπω πλευσθεῖσα θάλασσα.

2. rŭdis, is, θ. σπάθη, ἣν οἱ στρατιῶται καὶ μάλ. οἱ μονομάχοι ἐγχρῶντο γυμναζόμενοι· ταύτην δὲ οἱ τῶν μονομαχιῶν ἀπολυόμενοι μονομάχοι ἐλάμβανον δῶρον (ἰδὲ rudiarius)· ἐντ. rude donor, ἀπολύομαι τῶν ἔργων (τῶν ὑποχρεώσεων).

rŭdo, dīvi, dītum, γ᾽. ἐπί ζώων· (ῥύζω), βρωμῶμαι, ὀγκῶμαι, βρυχῶμαι, μυκῶμαι· (π.) prora rudens, πρῶρα τρίζουσα.

rūdus ἢ **raudus**, ĕris, οὐ. μικρὸς βῶλος (ἀνεργάστου) χαλκοῦ, τιτάνου ἢ λίθου· 2) r. vetus ἢ ἁπλῶς rudus, ἐρείπιον, μάλ. ἐν τῷ πληθ. rudera = ἐρείπια.

Rufrae, ārum, θ. Ῥύφραι, πόλις τῆς Καμπανίας, Βεργ.

rūfŭlus, a, um, (Πλ.), ὑπόπυρρος.

Rūfŭli, ōrum, ἀ. πλ. οἱ χιλίαρχοι, οὓς ὁ στρατηγὸς (ἢ αὐτὸ τὸ στράτευμα) ἐν τῷ στρατοπέδῳ ἐξέλεγεν, κατ᾽ ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις χειροτονουμένους, οἵ comitiati ἐκαλοῦντο.

rūfus, a, um, (ἐρυθρός) πυρρός. Κύρ. ὄν. ὁ Ῥοῦφος (τ. ἔ. Πύρρος).

rūga, ae, θ. ῥυτὶς (τοῦ προσώπου)· ἐντ. μετφ. πρὸς δήλωσιν τῆς παλαιότητος (Κικέρ.), τῆς ἀνίας καὶ τῆς σκυθρωπότητος (Ὀβίδ.).

Rŭgĭi, ōrum, ἀ. πλ. (Τάκ.) Ῥύγιοι, ἔθνος Γερμανικόν.

rūgo, ā᾽. (ruga), ῥυτιδοῦμαι.

rūgōsus, a, um, (ruga), ῥυτιδώδης· r. cortex = ἀνώμαλος· pagus r. frigore, κώμη ἧς τὸ ἔδαφος πέπηγεν.

ruīna, ae, θ. (ruo)· 4) κατάρρηξις, καταφορά, κατάπτωσις, πτῶσις· μάλ. πτῶσις οἰκοδομημάτων· ἐντ. ἐρείπιον, μάλ. ἐν τῷ πληθ. ruinae, ārum, θ. πλ. = τὰ ἐρείπια, τὰ λείψανα· ἐντ. μετφ. α) πτῶσις, θάνατος, ἀφανισμός, συμφορά, ἀτυχία· β) σφάλμα, ἁμάρτημα: facio r., ἁμαρτάνω· γ) ἐπὶ ἀνθρ. = ὄλεθρος· δ) coeli r., βρονταὶ καὶ ἀστραπαί.

ruīnōsus, a, um, (ruina)· 1) ἐρείψιμος, σαθρός· 2) (π.) ἐρηριμμένος.

rūmex, ĭcis, θ. (Πλ.) ὀξαλίς, λάπαθον.

rūmĭfĭco, ā᾽. (rumor, facio), διαφημίζω, φημίζω.

1. Rullus, i, ἀ. Ῥοῦλλος, δήμαρχος.

2. rullus, a, um, ἄγροικος.

Rūmīna ficus = Ruminalis ficus.

Rūmīnālis, e, (ἐκ τοῦ Rumina, ὃ ἐκ τοῦ rume = θηλὴ μαστοῦ), μόνον μετὰ τοῦ ficus ἢ arbor· ἡ πρὸ τοῦ βουλευτηρίου ἱερὰ συκῆ, ὑφ᾽ ἣν ὁ Ῥώμυλος καὶ ὁ Ῥῶμος εὑρέθησαν καὶ ὑπὸ τῆς λυκαίνης ἐθηλάσθησαν.

rūmĭnātĭo, ōnis, θ. (rumino), ὁ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μηρυκισμός, ἀναμάσσησις· μετφ. = ἡ ἐπανάληψις τοῦ λόγου.

rūmĭno, ā̆. καὶ **rūmĭnor**, ἀποθ. ā̆. μηρυκῶμαι, ἀναμασσῶμαι, herbas· μετφ. ἀναπολῶ, ἐπαναλαμβάνω, πάλιν διηγοῦμαί τι.

rūmor, ōris, ἀ. (ὠρυθμός, ὀρυμαγδός) · 1) θροῦς, θρύλλημα, φήμη, λόγος· r. est, λόγος ἐστί, λέγεται· r. manat, serpit, ἡ φήμη ῥεῖ = διαδίδεται· 2) φήμη, δόξα: rumore sum, εὐδοκιμῶ· adverso -re sum ἢ (π.) flagro, οὐκ εὐδοκιμῶ· r. secundo, πολλάκ. (π.) = clamore secundo = εὐφημίαις, εὐφήμως.

rumpo, rūpi, ruptum, γ̆. 1) ῥήγνυμι, διαρρήγνυμί τι· (μάλ. δὲ εὔκαμπτόν τι· πρβλ. frango)· Ἐντ. α) διακόπτω, ἐκκόπτω, διασπῶ, διαλύω, λύω τι· β) σχίζω, διασχίζω, συντρίβω τι· γ) (π.) r. me ἢ rumpor, διαρρήγνυμαι ὑπ' ὀργῆς, φθόνου κ. τ. ὅμ. = ἄχθομαι· δ) ῥήγνυμι, βία ἀνοίγω, aditum, viam· ἐντ. = ἐκφέρω, ἀναδίδωμι, fontem πηγήν· r. voces, ῥήγνυμι φωνήν, vox rumpitur re aliqua, φωνὴ ἀναφέρεται, ἐξάγεται ἔκ τινος· 2) μετφ. α) λύω, διαλύω, ἀθετῶ, παραβαίνω τι· β) διακόπτω, ταράττω, somnum τὸν ὕπνον· -silentia, λύω τὴν σιωπήν· r. moras, ἐῶ τὴν μέλλησιν, παύομαι τοῦ ὄκνου.

rūmuscŭlus, i, ἀ. φαύλη φήμη.

rūna, ae, θ. (ἀμφιβ.) εἶδος βέλους.

runcīno, ā̆. (Ἱλ.) ῥυκανῶ· μετφ. = ἀπατῶ, aliquem τινά.

rŭo, rŭi, rŭtum (ἀλλὰ μετχ. μέλ. ruiturus), γ̆. (ῥύω = ῥέω)· 1) ἀμετ. ῥάγδην καταφέρομαι, καταρρέω, καταπίπτω, aedes, murus. (π.) pugnantes ruunt, οἱ μαχόμενοι πίπτουσιν, ἀποθνήσκουσιν· aether ἢ coelum ruit = καταρρήγνυται, ῥάγδην καταφέρεται (ἐπὶ σφοδρᾶς θυέλλης καὶ ὄμβρου)· Troja ruit = καταπίπτει· Ἐντ. α) δρόμῳ φέρομαι, ὁρμῶ, in castra εἰς τὸ στρατόπεδον, ad portas πρὸς τὰς πύλας· (π.) nox ruit Oceano = ἡ νὺξ ὁρμᾶται (ἀνέρχεται ταχέως), ἀνατέλλει ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ· ἀλλὰ nox ruit = σκέπτεται, δύεται· ver ruit = τὸ ἔαρ παρέρχεται· μετφ. r. in exitium, in pejus, φέρομαι εἰς ὄλεθρον, ἐπὶ τὸ χεῖρον· β) μετφ. = καταπίπτω, σφάλλομαι, καταλύομαι· γ) = προπίπτω, προπετῶς, ἀπερισκέπτως ὁρμῶ ἐπί τι, in dicendo, in agendo· ἐντ. ruentes, οἱ ἀπερισκέπτως ἐπί τι ὁρμῶντες (ἐπιχειροῦντές τι)· 2) μετ. α) καταρρήγνυμι, καταβάλλω, ἀνατρέπω, καταρρίπτω, aliquem, antemnas· Ἐντ. α) (π.) σκαλεύω, ἀνασκαλεύω, cinerem τὴν τέφραν· β) ἀνακινῶ, κυλινδῶ, arenam τὴν ἄμμον (ἐπὶ τρικυμίας)· navis ruit spumas salis = προρρίπτει, κυλινδεῖ πρὸ αὐτῆς.

rūpes, is, θ. (rumpo), ἡ ἀπορρώξ, ὁ κρημνός, ἡ πέτρα (= βράχος).

rūpex, ĭcis, ἀ. ἄγροικος ἄνθρωπος.

Rūpĭlĭus, ii, ἀ. Ῥουπίλιος, ὕπατος.

ruptor, ōris, ἀ. (rumpo), ὁ παραβάτης· - foederis = ὁ παράσπονδος.

rūrĭcŏla, ae, ἀ. καὶ θ. (rus, colo) ἀγροδίαιτος, ὁ ἐν τοῖς ἄγροις διατρίβων· ἐντ. α) γεωργικός· β) οὐσ. ὁ γεωργός, ὁ ἀγρότης.

rūrĭgĕna, ae, ἀ. (rus, gigno) (π.) ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ γεννηθείς = ἀγρότης.

rūro, ā̆. (rus), (Ἱλ.) = rusticor.

rursus, ἢ (ὡς τὸ πολὺ ἀρχ. **rursum** (=revorsus ἐκ τοῦ reverto)· 1) (ἀρχ.) ὀπίσω, εἰς τοὐπίσω (ἀντίθ. prorsum πρόσω). 2) ὀπίσω, πάλιν, αὖθις, ἐκ νέου (πρβλ. iterum)· 3) πρὸς δήλωσιν ἀντιθέτ. προτάσεως· πάλιν, ἀνάπαλιν, αὖ: ut illae...sic haec r., ὡς ἐκεῖναι... οὕτως πάλιν αὗται.

rūs, rūris, οὐ· 1) ὁ ἀγρός, οἱ ἀγροί, ἡ χώρα, τὰ ἔξω (κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ ἄστυ) ἐντ. = τὸ κατ' ἀγρὸν κτῆμα, τὸ χωρίον, ἡ ἔπαυλις· συνηθ. αἱ φράσεις· rus eo, κ. τ. ὅμ. (ἀγρόνδε) εἰς ἀγρὸν πορεύομαι, ruri sum (ἀγρόθι) ἐν τῷ ἀγρῷ εἰμι, ruri venio (ἀγρόθεν) ἐκ τοῦ ἀγροῦ ἔρχομαι· (ὅτε δὲ καὶ ἐπίθ. προστίθεται τὸ rure = ruri, οἷον: rure paterno, ἐν τῷ πατρῴῳ ἀγρῷ).

Rusc(ĭ)no, ōnis, θ. Ῥουσκίνων, πόλις τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας.

ruscum, i, οὐ. ὀξυμυρσίνη.

Rusellae, ārum, θ. πλ. Ῥουσέλλαι, πόλις τῆς Τυρρηνίας· ἐντ. **-llāni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Ῥουσελλανοί.

russus, a, um (π.) πυρρός, ξανθός.

rustĭcānus, a, um, (rusticus), ἀγροδίαιτος, χωριτικός, χωρίτης (εὐγενεστ. ἐκφράσεις τοῦ rusticus).

rustĭcātĭo, ōnis, θ. (rusticor) ἡ ἐν ἀγροῖς δίαιτα, ὁ κατ' ἀγρὸν βίος.

rustĭce, ἐπίρ. (-ius), ἀγροϊκως.

rustĭcĭtās, ātis, θ. 1) ἡ τῶν ἀγρο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῶν ἁπλότης, ἡ ἀφέλεια· 2) ἐπὶ κακοῦ· ἀγροικία, ἄγροικος τρόπος, τὸ ἄγροικον, τὸ ἀπαίδευτον, ἡ ἀπειροκαλία (ἀντίθ. urbanitas), ἰδὲ rusticus.

rusticor, ἀποθ. α'. ἀγραυλῶ, ἐν τῷ ἀγρῷ διαιτῶμαι ἢ διατρίβω.

rustĭcŭlus, i, ἀ. ἀγρότης, χωρίτης.

rustĭcus, a, um, (-ius)· 1) ἄγροικος, ὁ ἐν ἀγρῷ ἢ ὁ κατ' ἀγρόν, vita βίος, praedium τὸ ἐν ἀγρῷ κτῆμα· r. homo, ὁ ἀγρότης· ἐντ. οὐσ. **-cus**, i, ἀ. ὁ ἀγρότης, ὁ χωρίτης, καὶ **-ca**, ae, θ. ἡ ἀγρότις· 2) μετφ. ἄγροικος, ἀπαίδευτος, ἀπειρόκαλος, ἀνελεύθερος.

1. rūta ae, θ. ῥ ύ τ η ἢ ῥ υ τ ή, πήγανον (κοιν. ἀπήγανον, βοτ.)

2. ruta caesa, ἰδὲ caedo.

rūtābŭlum, i, οὐ. σκάλευθρον.

Rūtēni, ōrum, ἀ. πλ. Ῥουτηνοί, Κελτικὸν φῦλον τῆς δυτικῆς Γαλλίας.

Rūtĭlĭus, a, um, Ῥουτίλιος, τοῦ Ῥουτιλίου· Κύρ. ὄν, ὁ Ῥουτίλιος, ῥήτωρ καὶ γραμματικός.

rūtĭlo, α'. (rutilus)· 1) πυρρῶ τι, πυρρὸν χρῶμα δίδωμί τινι· 2) πυρρίζω, πυρρός εἰμι, πυρρὸν ατίλβω.

rūtĭlus, a, um, πυρρός, ξανθός.

rutrum, i, οὐ. (ruo), σκαλίς, σκαπάνη.

rūtŭla, ae, θ. πηγάνιον· ἰδὲ ruta.

Rŭtŭli, ōrum καὶ (π.) um, ἀ. πλ. οἱ Ῥούτουλοι, ἀρχαῖον τῆς Λατίνης ἔθνος· ἐντ. **-lus**, a, um, τῶν Ῥουτούλων, rex βασιλεύς = Τύρνος· οὐσ. ὁ Τύρνος.

Rŭtŭpĭae, ārum, θ. πλ. Ῥυτυπίαι, πόλις τῆς Βρεττανίας· ἐντ. **-pīnus**, a, um, τῶν Ῥυτυπιῶν.

rŭtus, a, um, μετχ. τοῦ ruo.

S

S, **s**, τὸ γράμμα τοῦτο ὅμοιόν ἐστι τῷ Ἑλλ. Σ. Καὶ ἔν τισι μὲν λέξεσιν ἀντικαθίστησιν αὐτὸ ἡ Ἑλλ. δασεῖα, οἷον: ὑπὲρ super, ὕδος sudor, ἕπομαι sequor· ἐν δὲ τῷ dis τὸ s ὁμοιοῦται πρὸς τὸ f, οἷον: difficilis, differo· ἐξ ἀφομοιώσεως δὲ πάλιν γεννᾶται s ἐκ τοῦ b, d καὶ ἐξ ἄλλων τινῶν γραμμάτων, οἷον: jubeo jussi (ἀντὶ jubsi), cedo cessi (ἀντὶ cedsi), premo pressi (ἀντὶ premsi)· Συντόμως δὲ ὅηλοῖ τὸ προωνύμιον Sextus· ἐπὶ δὲ νομισμάτων = semissis ἡμιασσάριον· ὡσαύτ. S. ἢ Sp. = Spurius. **S C.** = Senatus consultum. **S. P. Q. R** = Senatus populusque Romanus.

Săba, ae, Σάβη, πόλις τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας· ἐντ. **Sabaeus**, a, um, Σαβαῖος· (π.) = Ἀραβικός· οὐσ. α) **Sabaea**, ae, θ. (ὑπον. terra), ἡ Σαβαία χώρα (= ἡ Εὐδαίμων Ἀραβία)· β) **Sabaei**, ōrum, ἀ. οἱ Σαβαῖοι.

Sābāte, es, θ. ἡ Σαβάτα, πόλις τῆς Τυρρηνίας· ἐντ. **Sabatīnus**, a, um, τῆς Σαβάτης, lacus λίμνη.

Săbāzĭus, ii, ἀ. Σαβάζιος· 1) ἐπίκλησις τοῦ Διονύσου· 2) ἐπίκλησις τοῦ Διός· ἐντ. **Săbāzĭa**, ōrum, οὐ. πλ. τὰ Σαβάζια, ἑορτὴ Διονύσου.

sabbăta, ōrum, οὐ. πλ. σ ά β β α τ α, ἡ καθ' ἑκάστην ἑβδομάδα ἑορταστικὴ ἡμέρα τῶν Ἑβραίων· ἐντ. = πᾶσα ἑορταστικὴ ἡμέρα.

Săbelli, ōrum, ἀ. πλ. ὑποκ. τοῦ Sabini (π.), Σαβελλοι, ἐπώνυμον τῶν Σαυνιτῶν· Ὁράτιος δὲ κτῆμα ἐν Σαβίνῃ ἔχων ἐπονομάζει ἑαυτὸν ἀστεῖως Sabellum. Ἐντ. **Săbellĭcus** ἢ **Sabellus**, a, um, Σαβινικός, Σαβῖνος.

Săbīni, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Σαβῖνοι, οἱ τῶν Ρωμαίων ὅμοροι· ἑνικ. **Sabīnus**, ὁ Σαβῖνος· ἐντ. **Sabīnus**, a, um, Σαβῖνος, Σαβινικός.

Săbīnus, i, ἀ. Σαβῖνος, ποιητὴς καὶ φίλος Ὀβιδίου.

Săbis, is, ἀ. Σᾶβις, ποταμὸς τῆς ἀρκτῴας Γαλλίας, τανῦν Sambre.

Sabrăta, ae, θ. Σαβράτη, πόλις Λιβύης· ἐντ. **Sabrătensis**, e, ἐκ Σαβράτης, Σουητ.

săbŭlo, ōnis, ἀ. καὶ **sabŭlum**, i, οὐ. (μ.) ἡ ψάμμος (πρβλ.) arena.

săbŭlōsus, a, um, ψαμμώδης.

sabūrra, ae, θ. ἔρμα (τῶν πλοίων κοιν. σ α β ο ῦ ρ α).

săburro, α'. (saburra), ἐρματίζω· μετφ. saburatus sum, (τραφῆς καὶ οἴνου) ἐπληρώθην, ἐκορέσθην.

Sācae, ārum, ἀ. πλ. (σπάνιος ὁ ἑν. Saces, ae, Σάκας), Σάκαι, Νομαδικὸν φῦλον (ἢ φῦλα) πρὸς ἄρκτον τῆς Περσῶν ἐπικρατείας.

saccārĭus, a, um, (saccus) (μ.) τῶν σάκκων· s. navis ἴσως = ναῦς καταφορτος σάκκων.

saccēllus, a, um, (ὑποκ. τοῦ sacculus), σακκίον, βαλάντιον.

saccĭpērĭum, ii, οὐ. σακκοπήρα.

sacco, ā. σακκῶ, σακκίζω, διυλίζω, aquam τὸ ὕδωρ.

saccŭlus, i, ἀ. 1) σακκίον· 2) διυλιστήρ· 3) βαλάντιον.

saccus, i, ὁ. σάκκος (σίτου)· μάλ. διυλιστήρ (οἴνου).

săcellārĭus, (ἐκ τοῦ sacellus =saccellus, ὃ ἰδέ), βαλαντιοφύλαξ, θησαυροφύλαξ. Ἐκ τούτου τὸ παρ' ἡμῖν Σακελλάριος.

săcellum, i, οὐ. (ὑποκ. τοῦ sacrum), μικρὸν ἱερόν, μικρὸν τέμενος, ναΐσκος.

săcer, cra, crum, (συγγεν. τοῖς ἅγιος, ἁγνός)· 1) ἱερός (ἀντίθ. profanus βέλτιος): sacrae aedes = οἱ ναοί· sacrum jus (ἀντίθ. publicum, privatum)· vates s. ἱερὸς (τῷ Ἀπόλλωνι)· quercus s. Jovi, δρῦς ἱερὰ τοῦ Διός. Ἐντ. α) εὐσεβής, μετ' αἰδοῦς, silentium σιωπὴ· β) = sanctus, ἅγιος, σεμνός, σεβαστός· (π.) ἐπὶ θεοτήτων **s. Vesta**· μάλ. δέ (μ.) ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος: custos lateris sacri = αὐτοκρατορικὸς σωματοφύλαξ· 2) (ἐπεὶ τὸ ἱερὸν θεῷ τινι θῦμα ἦν ὡρισμένον εἰς σφαγίασιν, ἐντ.) α) = ἱερὸς τοῖς καταχθονίοις, θῦμα τῶν καταχθονίων, ἐντ. ἐναγής, ἐξάγιστος (κατάρατος)· τοῦτο δὲ σημαίνει ἐν προσευχαῖς καὶ νόμοις τὸ sacer esto, sit· β) ἐπάρατος, ἀποτρόπαιος, βδελυρός, αἰσχρός: s. fames auri, αἰσχρὰ τοῦ χρυσοῦ ἐπιθυμία.

săcerdos, dōtis, ἀ. καὶ θ. (sacer), ὁ ἱερεύς, ἡ ἱέρεια (ἐν γένει· πρβλ. flamen, pontifex).

săcerdōtālis, e, ἱερατικός.

săcerdōtĭum, ii, οὐ. ἱερατεία, ἱερεῖα, ἱερωσύνη.

săcrāmentum, i, οὐ. (sacro)· 1) παρακαταθολὴ (χρημάτων), ἡ παρακαταθήκη τῶν διαδικαζομένων, ἣν ὁ ἡττώμενος ἀπέβαλλε, τοῦ δημοσίου ταύτην λαμβάνοντος· ἐντ. = τὸ ἐπιτίμιον (πρόστιμον). Ἐντ. α) διαδικασία, δίκη; contendo justo s. = τὴν δίκην νικῶ· οἱ ἡ ῥήτρα, ἡ περίδοσις (= στίγμα)· 2) στρατιωτικὸς ὅρκος: obligo (rogo) milites) sacramento, adigo milites -to ἢ -tum, ὁρκίζω, ἐξορκίζω τοὺς στρατιώτας· dico -tum ἢ -to alicui, ὁρκίζομαι παρά τινος· teneor -to, ὅρκῳ κατέχομαι (ἐν τῇ στρατείᾳ).

Sacrānus, a, um, Σακρανικός, τῶν Σακρανῶν, (ἔθνους τῆς Λατίνης) acies.

săcrārĭum, ii, οὐ. (sacer)· 1) μυχὸς ναοῦ, ἄδυτον· 2) τὸ ἱερόν, ἱερὸν οἴκημα, ναΐδιον.

sacrātus, a, um, μετχ. τοῦ sacro.

sacrĭcŏla, ae, ὁ· (sacra, colo), ὁ ἱεροκόμος, ὁ ἱερεύς.

sacrĭfer, ĕra, ĕrum, ἱεροφόρος.

sacrĭfĭcālis, e, θυτικός, θυτήριος.

sacrĭfĭcātĭo, ōnis, θ. θυσία.

sacrĭfĭcĭum, ii, οὐ. θυσία, τὰ ἱερά πρβλ. victima κ. τ. ὅμ.): s. facio, θυσίαν ποιῶ.

sacrĭfĭco, ā'. θύω, θυσίαν ποιῶ ἢ ποιοῦμαι, Jovi τῷ Διΐ· σπαν. μετ' αἰτ. s. bovem, θύω βοῦν.

sacrĭfĭcŭlus, i, ὁ. (ὑποκ. τοῦ sacrificus), ἱερουργός, θυτήρ, θύτης· rex s. ὁ ἱερῶν βασιλεύς.

sacrĭfĭcus, a, um, (sacrum, facio), (π.)· 1) ἱερουργός, θυσπόλος: rex s. = rex sacrificulus. 2) τοῦ ἱερουργοῦ, θυηπόλου, securis ἀξίνη· s. os, ἡ γλῶσσα τοῦ θύτου.

sacrĭlĕgĭum, ii, οὐ. (sacra, lego)· 1) ἱεροσυλία, ἱεροσύλημα· 2) μετφ. βεβήλωσις (ναῶν).

sacrĭlĕgus, a, um, (sacra, lego)· 1) ἱερόσυλος· 2) βέβηλος, ἀνόσιος, μιαρός, ἀσεβής, βδελυρός.

Sacrī-portus, us, ἀ. Ἱερὸς λιμήν· α) πόλις Οὐόλσκων· ὁ) πόλις παρὰ τὸν Ταραντῖνον κόλπον.

săcro, ā'. (sacer)· 1) ἱερῶ, καθιερῶ, ἀφιερῶ τί τινι, aram Jovi βωμὸν τῷ Διΐ (πρβλ. dico)· ἐντ. α) (π.) ἀφιερῶ = δίδωμί τινί τι, προορίζω τινά τινι· β) -caput alicujus, ἐξάγιστον (κατάρατον) ποιῶ τινα· 2) ἱερῶ τι, ἱερὸν (ἀπαράβατον) ποιῶ τι· ἐντ. leges sacratae, ἱεροὶ τινες νόμοι, ὧν οἱ παραβάται κατάρατοι ἐγίγνοντο· 3) μετφ. ἱερόν, ἀείμνηστον, ἀθάνατον ποιῶ τινα, ἀπαθανατίζω τινά.

sacrō-sanctus, a, um, ἱερὸς καὶ ἄσυλος, ἱερὸς καὶ ἀπαράβατος, tribu-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

nervae τῆς Ἀθηνᾶς· 6) ἀγάλμα· sacra Trojae, ἀγάλματα ἅτινα ὁ Αἰνείας μεθ' ἑαυτοῦ ἔφερεν· 2) τὸ ἱερόν, ἡ ἱερουργία, θυσία, τελετή, ἑορτή, μάλ. δὲ ἐν τῷ πληθ. = τὰ ἱερά, ἡ θυσία· ἐντ. (π. καὶ μ.) τὰ ἱερά, = ἀπόρρητα, μυστήρια.

saecŭlum κτλ. ἴδε seculum κτλ.

saepe, ἐπίρ. πολλάκις· συγκρ. -ius, πλεοναάκις· ὑπερθ. -issime, πλειστάκις· ἐνίοτε δὲ καὶ ἠνωμ. τῷ numero (ἄνευ διαφορᾶς σημασίας), saepenumero = saepe.

saep... ἴδε εἰς sep...

saepes, ταυτό τῷ sepes.

saepĭcŭle ἢ saepiuscŭle, ἐπίρ. (Πλ.) ὑποκ. τοῦ saepe), πλεοναάκις.

sait..., ἴδε εἰς set...

saeve, ἐπίρ. (-ius, -issime), ἀπηνῶς, ἀγρίως, μανικῶς, λυσσωδῶς, ὠμῶς, χαλεπῶς, δεινῶς.

saevĭdĭcus, a, um. πικρόγλωσσος.

saevĭo, saevīi, saevītum, ī'. 1) ἀγριαίνω, μαίνομαι, λυσσῶ· 2) (π.) -alicui, ἀγριαίνω, χαλεπαίνω τινί· 3) -in aliquem, ἀγρίως, ὠμῶς, ἀπηνῶς, μανικῶς, λυσσωδῶς προσφέρομαι (χρῶμαί) τινι· -aliquid facere, λυσσωδῶς (σφόδρα) ἐπιθυμῶ ποιεῖν τι· 5) μετῳ. α) mare, ventus saevit, ἡ θάλασσα, ὁ ἄνεμος μαίνεται· 6) fortuna saevit, ἡ τύχη χαλεπή, δυσμενὴς γίγνεται.

saevĭter, ἐπίρ. (ἀρχ.) = saeve.

saevĭtĭa, ae, θ. καὶ (μ.) **-tĭes**, ēi, θ. (saevus), ἀγριότης, μανία· ἐντ. = ἀπήνεια, ὠμότης, χαλεπότης, τραχύτης, σκληρότης, ἀπανθρωπία.

saevus, a, um, (-ior, -issimus) ἠγριωμένος, ἐξηγριωμένος, μαινόμενος, mare· ἐντ. α) ἄγριος, ἀπηνής, ὠμός, χαλεπός, δεινός· β) s. Hector, ὁ ἀνδρεῖος Ἕκτωρ. Aeneas s. in armis, ὁ δεινὸς πολεμιστὴς Αἰνείας.

sāga, ae, θ. ἴδε sagus.

săgācĭtas, ātis, θ. (sagax)· 1) ἡ ὀξύτης τῶν αἰσθήσεων, μάλ. δὲ ἡ τῆς ὀσφρήσεως τοῦ κυνός = τὸ εὔρινον. 2) μετῳ. ἡ ὀξύτης τοῦ νοῦ, ἡ ἀγχίνοια, ἡ ὀξυδέρκεια, ἡ σύνεσις.

săgācĭter, ἐπίρ. (-ius, -issime)·

Sāgāris, is, ὁ, ἡ **Sangārius**, ὁ, Σαγγάριος, ποταμὸς Βιθυνίας καὶ Φρυγίας· ἐντ. **-rītis**, ĭdis, θ. ἡ Σαγγαρῖτις, Φρυγία.

săgātus, a, um, σάγον φορῶν.

săgax, ācis, (-ior, -issimus), [sagio]· 1) ὀξὺς τὰς αἰσθήσεις, ὀξὺ αἰσθανόμενος: anser s., χὴν ὀξὺ ἀκούων, μάλ. δὲ ὀξὺς τὴν ὄρρησιν, ὀξὺ ὀσφραινόμενος, εὔρινος, canis κύων· 2) ὀξὺς τὸν νοῦν, ἀγχίνους, συνετός, εὐσύνετος, ἐντ. = εὐστοχος, εἰδώς τι, ἐμπείρως ἔχων τινός (s. ad, in καὶ ἀφ., ἀλλὰ καὶ μετὰ ἁπλῆς ἀφαιρ. ποιητ. δὲ καὶ μετὰ γεν.).

săgīna, ae, θ. (σάττω)· 1) ἀφθονία σιτεία, σίτισις, σιτισμός, χορτασμός, χορτασία (πάχυνσις), anserum τῶν χηνῶν· 2) συγκεκρ. σῖτος, σιτίον, τροφή· 3) (μετ.) σάρξ, εὐσαρκία, εὐτραφία· 4) (Πλ.) σιτευτὸν κτῆνος.

săgīno, ā', (1) σιτῶ, σιτεύω, χορτάζω (πιαίνω), boves βοῦς· 2) σιτίζω, τρέφω aliquem τινά.

săgĭo, (ἄνευ πρκμ. καὶ σ.), ī'. ὀξὺ αἰσθάνομαι, ὀξὺ νοῶ τι (ἡ μεταφορὰ ἐκ τῶν ῥινηλατούντων κυνῶν).

săgitta, ae, θ. τόξευμα, βέλος: -e conjicio, βέλος ἀφίημι· μετῳ. βέλος (ἄστρον).

săgittārius, ii, ὁ. (sagitta), τοξότης, τοξοφόρος· μετῳ. τοξότης (τὸ ἄστρον).

săgittĭfer, ĕra, ĕrum· 1) οἰστοφόρος, βελοφόρος, pharetra· 2) τοξοφόρος, τοξότης, Parthi.

săgitti-pŏtens, ntis = sagittarius, τοξότης (τὸ ἄστρον).

săgitto, ā'. (sagitta), τοξεύω.

sagmĭna, um, οὐ. πλ. ἡ ἱερὸς βοτάνη (κοιν. σταυρόχορτον), ἣν οἱ Φητιάλεις καὶ ἄλλοι πρέσβεις τῶν Ῥωμαίων ἐφόρουν ὡς σημεῖον τοῦ ἱεροῦ καὶ ἀπαραβιάστου.

săgŭlātus, a, um, (Σουητ.), σάγον φορῶν, ἴδε sagum.

săgŭlum, ī, οὐ. (ὑποκ. τοῦ sagum), σάγιον, σάγος, χλαμύς, ἐπιθωρακίδιον.

săgum, ī, οὐ. ὁ σάγος, εἶδος παχείας χλαμύδος, ἣν οἱ Ρωμαῖοι ἐφόρουν στρατευόμενοι (τὴν δὲ togam τηβέννον ἐν εἰρήνῃ διατελοῦντες)· ἐντ. sun

saga, eo ad saga, ἐπὶ πόλεμον τρέπομαι, στρατεύομαι· sum in sagis, ἐν πολέμῳ εἰμί, πολεμῶ.

Săguntum, i, οὐ. καὶ **-tus**, ī, θ τὸ Σαγοὺντον, ἡ Σάγουντος, πόλις τῆς Β - Α.) Ἰσπανίας, σύμμαχος τῶν Ῥωμαίων, ὑπὸ Ἀννίβου ἁλοῦσα· ἐντ. **-tīnus**, a, um, Σαγουντηνός· οὐσ. **-tīni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Σαγουντηνοί.

sāgus, a, um, (sagio?), μαντικός, προφητικός· σχεδ. μόνον οὐσ. **sāga**, ae, θ, μάντις, φαρμακεύτρια.

Saïs, is, θ. Σαΐς, πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου· ἐντ. **Saïtae**, ārum, ἀ. πλ. οἱ Σαΐται.

săl, sălis, ἀ. (σπ. οὐ.), πλ. sales ἀ. 1) ὁ ἅλς (καιν. τὸ ἅλας· ἐντ. (π.)= ἡ ἅλς, ἡ ἅλμη, ἡ θάλασσα· 2) μετῳ. α) ἀστειότης, εὐτραπελία, σύνεσις· sales, οἱ ἅλες, οἱ ἀστεῖοι λόγοι, οἱ λεπτοὶ ἀστεϊσμοί, τὰ ἀστεῖα, ὁ ἀστεῖος καὶ εὐτράπελος λόγος· ὃ καμψάτης, φιλοκαλία, λεπτότης, tectum, in corpore.

Sălācĭa, ae, θ. (salum cieo?) θαλασσία θεότης, ἡ τῶν Ἑλλήνων Τηθύς, γυνὴ τοῦ Ὠκεανοῦ.

sălăco, ōnis, ἀ. σαλάκων, ἁλαζών.

Sălămis, īnis, (μ. καὶ **-mīna**, ae), θ. Σαλαμίς· 1) νῆσος πρὸς τῇ Ἀττικῇ κειμένη, ὀνομαστὴ ἐπὶ τῇ ἐν ἔτει 489 π. Χ. ναυμαχίᾳ· 2) πόλις τῆς Κύπρου· ἐντ. **Sălămīnĭus**, a, um, Σαλαμίνιος· οὐσ. **Sălămīnĭi**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Σαλαμίνιοι.

Sălăpĭa, ae, θ. Σαλαπία, πόλις τῆς Ἀπουλίας· ἐντ. **-pīni** καὶ **-pītāni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Σαλάπιοι οἱ Σαλαπιτανοί.

sălăpūtĭum, ii, οὐ. [salax, πόσθιον, πύσθη], (π.), νάννος ἀσελγής.

sălārĭus, a, um, (sal), τοῦ ἅλός (τοῦ ἅλατος)· s. annona, ἡ ἐτησία ἀπὸ τοῦ ἁλὸς πρόσοδος· ἐντ. (μ.) α) **sălārĭum**, ii, οὐ. τὸ ἁλατικόν, ἡ μερὶς τοῦ ἅλατος, ἣν ἐν τῷ στρατῷ οἱ στρατιῶται καὶ οἱ ἐν τέλει ἐλάμβανον, ἀνθ' οὗ ὕστερον χρήματα ἐδίδοντο· ἐντ. μισθός, ἐπίδομα, γέρας, σύνταξις· β) **Sălārĭa** = via Salaria, ἡ Σαλαρία ὁδός.

sălax, ācis, (salio), (π.)· 1) ἀσελγής, λάγνος· 2) ἀφροδισιαστικός, herba (= eruca).

sălĕbra ae, θ. (ὡς τὰ πολλὰ ἐν τῷ πληθ.), [salio], τραχεῖα, ἀνώμαλος ὁδός· ἐντ. μετῳ. α) = ἡ δυσχέρεια· β) ἡ τραχύτης, τὸ ἀνώμαλον, τὰ ἐμποδίσματα (τὸ μὴ ῥέαν τοῦ λόγου.

sălebrōsus, a, um, (salebra), τραχύς, ἀνώμαλος· μετῳ. ἐπὶ λόγου· τραχύς, ἀνώμαλος, ἐμποδιζόμενος (μὴ ῥέων)·

Sălentīni ἢ **Sallentini**, ōrum, ἀ. πλ. Σαλεντῖνοι, ἔθνος τῆς Καλαβρίας· μετων. in Salentinis, ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σαλεντίνων· ἐντ. **-tīnus**, a, um, Σαλεντῖνος, τῶν Σαλεντίνων, campi πεδία.

Sălernum, i, οὐ. Σάλερνον, παράλιος πόλις τῆς κάτω Ἰταλίας.

Sălĭāris, e, ἰδὲ Salii.

sălĭātus, us, ἀ. (Salii), ἡ ἱερατεία τοῦ Σαλίου (ἱερέως τοῦ Ἄρεως).

sălĭctum, i, οὐ. (ἀντὶ salicetum ἐκ τοῦ salix), ἡ ἐν Ἰτωσι φυομένη ἀμπελος.

sălignus καὶ **-gnĕus**, a, um, ἰτέινος, οἰσύινος.

Sălii, ōrum, ἀ. πλ. (salio), οἱ Σάλιοι (τ. ἔ. οἱ ὀρχησταί, οἱ ὑπὸ Νομᾶ καταστᾶντες δώδεκα (εἶτα δὲ εἴκοσι καὶ τέσσαρες) τοῦ Ἄρεως ἱερεῖς. Οὗτοι δὲ τοῦ Μαρτίου ἀρχομένου ἦγον διὰ τῆς πόλεως (Ῥώμης) ἐνοπλίους ὀρχήσεις, ἅμα ταῖς κινήσεσιν ᾄδοντες ὕμνους· Ἐντ. **Sălĭāris**, e, Σαλιακός τῶν Σαλίων· μετῳ. (ἐπεὶ ἐν ταῖς ἑορταῖς τοῦ Ἄρεως ἐγίνοντο εὐωχίαι πολυτελεῖς) = πολυτελής, dapes.

sălillum, i, οὐ. (π.) ὑποκ. τοῦ salinum· μετῳ. = μικρόν τι μόριον.

Sălīnātor, ōris, ἀ. Σαλινάτωρ.

sălīnus, a, um, τοῦ ἁλός· ἔστι δὲ εὔχρ. μόνον ὡς οὐσ. α) **salīnae**, ārum, θ. πλ. τὰ ἁλοπήγια, οἱ ἅλες· μάλ. = s. Romanae, τὰ παρὰ τὴν Ὄστίαν ἁλοπήγια· β) **salīnum**, i, οὐ. ἡ ἁλιά, ἁλοθήκη, τὸ ἁλατοδοχεῖον.

1. sălĭo, ĕ'. (ἀρχ.), ἁλίζω (ἁλατίζω).

2. sălĭo, sălŭi ἢ (σπ.) lii, (ἄνευ σ.), ĭ'. ἄλλομαι, πηδῶ, in aqua εἰς τὸ ὕδωρ· aqua -it, τὸ ὕδωρ ῥέει ἢ ἀποπηδᾷ· **salientes**, ὑπον. aquae, οἱ κρουνοί· mica (sal) saliens, τὸ ἀναπηδῶν ἅλας ἐν ταῖς θυσίαις (καλὸς οἰωνός)· vena, cor -it = πάλλει.

Salisubsŭlus, i, ἀ. (π.), ὁ ὀρχηστὴς ἱερεὺς τοῦ Ἄρεως.

sălĭunca, ae, ἡ ἀγρία νάρδος.

sălīva, ae. θ. σίαλος· μετῳ. α) ὄρεξις· β) χυμός, γεῦσις.

Δημόσιο Κεντρικό Βιβλιοθήκη Θέρμης

sălix, Icis, θ. (ἑλίκη), ἰτέα.

Sallustius, ii, ἁ. Σαλλούστιος· 1) ἐπιφανὴς ἱστοριογράφος (γεν. 86,+35 π. Χ.)· 3) ὁ ἐπὶ πλούτῳ ὀνομαστός· ἐντ. **Sallustiānus**, a, um, τοῦ Σαλλουστίου, horti κῆποι· οὐσ = μιμητὴς τοῦ ἱστοριογράφου Σαλλουστίου.

Sallūvii, ōrum, ἁ. πλ. Σαλλούβιοι, ἔθνος πρὸς ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Ῥοδανοῦ.

Salmăcis, idis, θ. ἡ Σαλμακίς, κρήνη· πρωσωπ. = ἡ νύμφη τῆς κρήνης· ἐντ. **Salmacĭdes**, ae, ἁ. (π.) Σαλμακίδης· προσηγ.=ἀνδρόγυνος, θηλυδρίας.

salmo, ōnis, ἁ. ἄτπακεύς (ἰχθύς.)

Salmōneus, ei, ἁ. Σαλμωνεύς, υἱὸς τοῦ Αἰόλου, βασιλεὺς τῆς Ἠλιδος.

Sălōna, ae, θ. καὶ **-ōnae**, arum, θ. πλ. ἡ Σάλων, αἱ **Σαλῶναι**, πόλις τῆς Δαλματίας.

sālsāmentārius, ii, ἁ. τὸ ταρίχος.

salsāmentum, i, οὐ. (salus)· 1) ὁ ταρίχος, τὸ ταρίχος· 2) ὁ ταριχευτὸς ἰχθύς.

salse, ἐπίρ. (-ius, -issime), μόνον μετρ. ἀστείως. κομψῶς.

salsi-pŏtens, ntis, ποντοκράτωρ.

salsūra, ae, θ. ἅλμευσις, ταριχεία· μετρ. (Πλ.) s. animae, ψυχῆς ἀθυμία.

salsus, a, um, (-ior, -issimus) [μετχ. τοῦ salio 1. ὅθεν = ἁλιτός]· 1) ἁλμυρός· (π.) = ἡ θάλασσα· mola s. ἡ (π.) farra s. ἰδὲ mola· 2) μετρ. ἁλμυρός, ἀστεῖος, εὐτράπελος· μαλ. δὲ ὁ πληθ. = οἱ ἀστεῖσμοί, οἱ ἀστεῖοι λόγοι· ἐντ. = οἱ δεικτικοὶ λόγοι.

saltātĭo, ōnis, θ. καὶ **-tātus**, us, ἁ. (salto), ὄρχησις μετὰ μιμήσεως.

saltātor, ōris, ἁ. ὀρχηστής.

saltātōrius, a, um, ὀρχηστικός.

saltātrix, Icis, θ. ὀρχήστρια.

saltātus, us, ἁ. ταὐτὸ τῷ saltatio.

saltem, ἐπίρ. γε, γε δή, γέ τοι, γοῦν, ἀλλά γε, ἀλλ' οὖν γε: nunc s., νῦν γε· ἐνίοτε δὲ τίθεται μετ' ἀρνήσεως: non s., neque s. = οὐδέ: non deorum s. οὐδὲ τῶν θεῶν.

saltĭto, ā', (μ.) ἐπιτεταμένον salto.

salto ā'. (salio 2.), ὀρχοῦμαι, χορεύω· μάλ. δὲ μετὰ μιμήσεως (ὡς ἐν τοῖς τῶν νεωτέρων μιμικοῖς χοροῖς· τοῦτο δὲ οἱ εὐγενεῖς Ῥωμαῖοι ἄτοπον καὶ ἄτιμον ἡγοῦντο: ὅθεν nemo saltat sobrius)· Ἐντ. α) μεταδ. ὀρχοῦμαί τινα = ὀρχούμενος καὶ χειρονομῶν παρίστημί τινα, Cyclopa τὸν Κύκλωπα· δ) μετρ. scriptor -at = χρῆται συντόμοις καὶ διακεκομμέναις προτάσεσιν.

saltuōsus, a, um, (saltus 2.), ναπαῖος ὀρεινὸς καὶ δασώδης.

1. saltus, us, ἁ. (salio), ἅλμα πήδημα: saltum do, πηδῶ.

2. saltus, us, ἁ. (συγγ. τῷ ἅλσος, ἅλτις)· 1) νάπη, βῆσσα, ὀρεινὸν δάσος, δασώδες καὶ ὀρεινὸν χωρίον (ὡς τὰ πολλὰ πρὸς νομὴν ἐπιτήδειον)· ἐντ. α) τὸ ὄρος: s. Pyrenaei, τὰ Πυρηναῖα ὄρη· s. Grajus, αἱ Ἄλπεις· δ) νομή.

sălūbris (σπ. **-ber**), bre, (-errimus (salus)· 1) ὑγιεινός, ὑγίειαν παρέχων (ἀντίθ. pestilens, λοιμώδης), locus τόπος· -annus, ἄνοσον ἔτος· 2) (σπ. = sanus, ὑγιής, εὖ ἔχων, corpus· 3) (σπ. = salutaris, σωτήριος, σύμφορος, λυσιτελής, ὠφέλιμος, sententia γνώμη.

sălūbrĭtas, ātis, θ. (saluber)· 1) τὸ ὑγιεινόν, loci τοῦ τόπου· 2) ὑγίεια εὐεξία, corporis τοῦ σώματος.

sălūbrĭter, ἐπίρ. (-ius, -errime)· 1) ὑγιεινῶς· 2) συμφερόντως, λυσιτελῶς, ὠφελίμως, χρησίμως.

sălum, i, οὐ. 1) ὁ σάλος, τὸ τῆς θαλάσσης καὶ ἐντ. τὸ τοῦ πλοίου σάλευμα: salo confecti· 2) τὸ πέλαγος (κατ' ἀντίθ. πρὸς τὴν ἀκτὴν καὶ τὸν λιμένα)· 2) (π.) ἡ θάλασσα.

sălus, ūtis, θ. (συγγ. τῷ salvus)· 1) ἡ σώα καὶ ἀβλαβὴς κατάστασις· Ἐντ. α) ὑγίεια, εὐεξία: ad salutem reduco, ὑγιᾶ τινα ποιῶ· β) εὐτυχία, εὐδαιμονία, εὐπραγία: s. civitatis nititur in te· πολλάκ. = πολιτικὸς βίος: restituo exuli salutem· γ) ἐπὶ κινδύνου = σωτηρία: fero alicui salutem, σωτήριον φέρω τινί, σώζω τινά· δ) κολακευτικῶς (Πλ.) mea salus! φιλτάτη! 2) ἡ ὑγίεια ἦν τις εὔχεταί τινι, ὁ ἀσπασμός: ascribo, nuntio, dico, do alicui salutem, ἐν ἐπιστολαῖς ἢ ἀπὸ στόματος ἀσπάζομαι, χαιρετίζω τινά, χαίρειν λέγω τινί: s. nomine (verbis) alicujus, παρά τινος χαιρετίζω τινά· ἐντ. salutem dico (fero) rei alicui, χαίρειν ἐῶ τι, ἀφίεμαί τι, ἀποπαύομαί τινος.

sălūtāris, e, (-ior), σωτήριος, σύμφορος, λυσιτελής· litera s. τὸ τῆς ἀπολύσεως (ἀθωώσεως) γράμμα, ἅτε ἀρκτικὸν τοῦ absolvo· (μ.) digitus s. ὁ λιχανός.

sălūtārĭter, ἐπίρ. σωτηρίως, συμφόρως, λυσιτελῶς, χρησίμως.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

sălūtātio, ōnis, θ. ἀσπασμός, πρόσρησις, χαιρετισμός, ἴδε saluto 2, 6.

sălūtātor, ōris, ἀ. ὁ ἀσπαζόμενος, ὁ χαιρετίζων· μάλ. τὸν αὐτοῦ πάτρωνα ἐν τῇ οἰκίᾳ· πρβλ. saluto 2, 6.

sălūtātrix, īcis, θ. ἡ ἀσπαζομένη, ἡ χαιρετίζουσά τινα. turba.

sălūtĭfer, ĕra, ĕrum (= salutaris)

sălūtĭgĕrŭlus, a, um, (Πλ.) ὁ τοὺς ἀσπασμοὺς διακομίζων.

sălūto, ā̆, (salus)· 1) ἀσπάζομαι, προσαγορεύω, χαιρετίζω, aliquem τινά· -aliquem alicujus verbis, χαιρετίζω τινὰ παρά τινος· ἐντ. προσαγορεύω, ἀνακηρύττω, ἀναγορεύω τινὰ (αὐτοκράτορα)· 2) ἐπισκεπτόμενός τινα χαιρετίζω· α) -deum, εἰς τὸν ναὸν θεοῦ εἰσέρχομαι προσκυνήσων αὐτόν· ἐντ.= προσκυνῶ τὸν Θεόν· β) ἐπὶ πελατῶν (εἰσιόντων, ὡς παρὰ Ῥωμαίοις εἴθιστο, πρωΐ εἰς τὸν πρόδομον τοῦ πάτρωνος πρὸς χαιρετισμόν)· = χαιρετίζω.

1. salvē, ἐπίρ. (salvus) εὖ, καλῶς, ὀρθῶς: s. ago, εὖ ἔχω.

2. salvē, προστ. τοῦ salveo.

salvĕo, (ἄνευ πρκμ. καὶ σ.), ē̆, (salvus), εὖ ἔχω, ἔρρωμαι, ὑγιαίνω, χαίρω· εὔχρηστος δέ ἐστι· α) ἡ προστακτ. salve, χαῖρε, χαίρειν σοι λέγω (ἀσπασμὸς τῶν ἀπαντιόντων), ἢ σπαν. (ἀσπασμὸς τῶν ἀπιόντων) = vale, χαῖρε, ὑγίαινε· β) ἡ ἀπαρέμφ. μετὰ τοῦ jubeo: jubeo de salvere = κελεύω σε χαίρειν, χαιρετίζω σε· Dionysium velim salvere jubeas, Διονύσιον παρ' ἐμοῦ προσαγόρευσον· γ) ὁ μέλλων (ἐπὶ ἐγγράφων ἀσπασμῶν): salvebis a Cicerone meo, προσερεῖσε ὁ ἐμὸς Κικέρων.

salvus, a, um, (συγγ. τῷ σάω), σῶς, σῶος, ἀκέραιος, ἀβλαβής· (ἀντ:θ. perditus)· πολλάκ. δὲ εὔχρ. κατ' ἀφαιρ. ἀπόλυτον: me salvo, ἐμοῦ ἔτι ζῶντος, salva lege, ἐννόμως, οὐ παρὰ τὸν νόμον· rebus salvis, τῶν τῆς πολιτείας ἔτι καλῶς ἐχόντων· res salva est ἢ πληθ. res salvae sunt, τὰ πράγματα καλῶς ἔχει.

Samaei, ōrum, ἴδε Same.

Sămărīa, ae, θ. Σαμάρεια, χώρα τῆς Παλαιστίνης· ἐντ. **-rītes**, ae, ἀ. ὁ Σαμαρίτης.

Sămărŏbrīva, ae, θ. Σαμαροβρίβη, πόλις τῆς ἀρκτῴας Γαλλίας, τανῦν Amiens.

sambūca, ae, θ. (μ.) σαμβύκη.

sambūcīna, ae, θ. (Πλ.) καὶ **-cistria**, ae, θ. σαμβυκίστρια, ἡ τὴν σαμβύκην ψάλλουσα.

Sāme, es, θ. Σάμη, νῆσος (Κεφαλληνία)· ἐντ. **Samaei**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Σαμαῖοι (Κεφαλλῆνες).

Samnĭum, ĭi, οὐ. ἡ Σαυνῖτις, χώρα τῆς Ἰταλίας· ἐντ. **Samnis**, ĭtis, Σαυνιτικός· καὶ οὐσ. α) = ὁ Σαυνίτης· β) ὁ ὡς Σαυνίτης ὡπλισμένος μονομάχος· ἐντ. **Samnĭtĭcus**, a, um, Σαυνιτικός.

Sāmos ἢ **Sāmus**, i, θ. Σάμος· 1) ἡ νῆσος· ἐντ. **Sāmĭus**, a, um, Σάμιος· terra S. ἡ Σάμος· 2) ἕτερος τύπος τοῦ Same, ὃ ἴδε.

Sămŏthrāce, es, (ἢ **-ca**, ae, ἢ **-cia**, ae), θ. Σαμοθράκη, νῆσος· ἐντ. **Sămŏthrācĭus**, a, um, Σαμόθρᾳξ· οὐσ. **-thrāces**, cum, ἀ. πλ. οἱ Σαμόθρακες.

Sampsĭcĕrămus, i, ἀ. Σαμψικέραμος, βασιλίσκος τις ἐν Ἐμέσῃ· οὕτω δὲ καλεῖται τοῦ ἀστείου χάριν καὶ ὁ τοῦτον νικήσας Πομπήϊος.

sānābĭlis, e, (-ior), ἰάσιμος.

sānātĭo, ōnis, θ. ἴασις, θεραπεία· μετφ. s. malorum.

sansaptis, ĭtis, θ. (Πλ.) πλαστὸν ὄνομα φυτοῦ.

sanctĭo, sanxi, sanctum καὶ sancītum, ē̆, ἱερὸν καὶ ἔμπεδον καθίστημί τι· ἐντ. 1) τίθημι, τάττω, ὁρίζω τι· 2) τάττω, διατάττω, κελεύω τι· ἐντ. -aliquid capite, ἀπαγορεύω τι ἐπὶ ἀπειλῇ θανάτου· 3) τάττω τιμωρίαν, τιμωρῶ (ἔγκλημά τι)· 4) (διὰ νόμου) κυρῶ, ἐπικυρῶ, ἐγκρίνω τι, ἀναγνωρίζω τι· ἐντ. -disciplinam militarem, διατηρῶ τὴν στρατιωτικὴν πειθαρχίαν.

sancte, ἐπίρ. (-ius, -issime), ἱερῶς, ἐμπέδως, εὐσεβῶς, juro, colo deos· ἐντ. = ἱερῶς, ἁγνῶς, καθαρῶς, ὁσίως.

sanctĭmōnĭa, ae, θ. = sanctitas.

sanctĭo, ōnis, θ. (sancio)· 1) ἱερὸς καὶ ἀπαράβατος νόμος· 2) κύρωσις, ἐπικύρωσις, legis νόμου.

sanctĭtas, ātis, θ. (sanctus)· 1) ἁγιότης, τὸ ἅγιον, ἡ ἀσυλία, (τὸ ἀπαραβίαστον), templi τοῦ ναοῦ· 2) ἁγιωσύνη, ἁγνεία, καθαρότης.

sanctor, ōris, ἀ. (Τάκ.), νομοθέτης.

sanctus, a, um, (-ior, -issimus) [κυρ. μετχ. τοῦ sancio]· 1) ἅγιος, ἱε-

ρός, ἀπαράβατος, ἀκίνητος· ἐντ. = ἅγιος, σεμνός, σεβαστός· (πρβλ. sacer): -i ignes, τὸ ἱερὸν (= τῆς θυσίας) πῦρ· -issimum orbis consilium (ἐπὶ τῆς τῶν Ῥωμ. βουλῆς)· vates s. ἡ Σιβύλλα· 2) μετφ. ἅγιος, ἁγνός, καθαρός, ὅσιος· μάλ. δὲ (ἐπὶ γυναικ.) = ἁγνή, σώφρων.

Sancus, i, ά. καὶ **Semo** (ἢ Semo S.) Σάγκος, θεὸς τῶν Σαβίνων, τὰ μὲν ὁ αὐτὸς τῷ Μιστίῳ Διΐ, τὰ δὲ ὁ αὐτὸς τῷ Ἡρακλεῖ.

sandălĭārĭus, a, um, (sandalium), τῶν σανδαλίων: Apollo s. τὸ ἐν τῷ μέρει ἔνθα ἐπωλοῦντο τὰ σανδάλια (vicus s.) τοῦ Ἀπόλλωνος ἄγαλμα.

santălĭgĕrŭla, ae, θ. (Πλ.) σανδαλιοφόρος, δούλη τῇ δεσποίνῃ τὰ σανδάλια κομίζουσα.

sandălĭum, i. οὐ, σανδάλιον.

sandăpĭla, ae, θ. νεκροφορεῖον.

sandix (ἢ sandyx), ĭcis, θ. ἡ σάνδιξ, ἡ μίλτος.

sāne, ἐπίρ. (-ius), [sanus]· 1) (σπ. καὶ π.), σωφρόνως, φρονίμως, amo· 2) βεβαιωτικῶν· ὁή, ὄῆτα, τῷ ὄντι, ὄντως: s. ego illum metuo· ἐντ. ἐπιτατ.=μάλα, πάνυ, σφόδρα: s. bene, μάλα καλῶς· s. brevi, διὰ πάνυ βραχέων· μάλ. δὲ ἡνωμένον ἄλλοις ἐπιτατ. μορίοις (s. quidem, s. Hercule)· s. quam, ὑπερβαλλόντως, λίαν· 3) εἰρων. ὄῆθεν. 4) ἐνδοτ. εἰ βούλει: sint falsa s. καὶ ἐπὶ προστακτ. = ὄή: age s. ἄγε ὄή!

sanguālis = sanqualis.

sanguen, ĭnis, οὐ (ἀρχ.)=sanguis.

sanguĭnārĭus, a, um, αἱματοχαρής, φονικός· bellum -ium, πόλεμος αἱματηρός.

sanguĭnĕus, a, um, (sanguis)· 1) αἱμάτινος: liquor s. = αἷμα· imber s. ὑετὸς αἵματος· 2) (π.) αἱματόεις, καθημαγμένος· ἐντ. (π.) αἱματοχροώδης, luna· 3) αἱματηρός, αἱμόδιψος, φονικός, Mavors Ἄρης, bellum πόλεμος.

sanguĭno, āre, (sanguis), (μ.) κυρ. αἱματοειδὴς εἰμι· ἐντ. μετφ. αἱματοχαρὴς εἰμι.

sanguĭnŏlentus, a, um, (sanguis)· 1) αἱματόεις, αἱματηρός, καθημαγμένος· ἐντ. μετφ. litera s. γράμμα λελωβημένον· 2) (π.) αἱματοειδής, color.

sanguis, ĭnis, ά. (εὔχρ. μόνον ὁ ἑνικός)· 1) αἷμα (τὸ ἐν ταῖς φλεψί· πρβλ. cruor): -em demo, detraho, φλεβοτομῶ· μετφ. -em mitto (provinciae), τὴν ἐπαρχίαν ἀφαιμάσσομαι (ἐκμυζῶ)· πολλάκ. α) χύσις αἵματος, φόνος: bellum oritur ab ejus s. = ἀπὸ τοῦ φόνου αὐτοῦ· β) = νεκρός: multus s. ac vulnera, πολλοὶ νεκροὶ καὶ τραυματίαι· 2) μετφ. α) = νεῦρα, ῥώμη, ἰσχύς, δύναμις, civitatis τῆς πόλεως· μάλ. ἐπὶ ῥήτορος καὶ λόγου· β) αἷμα, γένος, γενεά, φῦλον· -ne conjunctus, συγγενής· s. Trojanus, Τρὼς τὸ γένος· γ) (π.) ἀπόγονος, τέκνον, deorum θεῶν· δ) (π.) τὸ ὑγρόν, (οἶνος, ἔλαιον).

sānĭes, ēi, θ. (συγγ. τῷ sanguis)· 1) ὁ ἰχώρ, τὸ πυῶδες αἷμα (τὸ ἐκ τῶν τραυμάτων)· 2) (π.) τὸ σύαλον, ὁ ἀφρός, serpentium τῶν ὄφεων, Cerberi τοῦ Κερβέρου.

sānĭtas, ātis, θ. (sanus)· 1) ὑγεία (τοῦ σώματος), εὐεξία· 2) συνήθ. ἐπὶ ψυχῆς· σωφροσύνη, φρόνησις, τὸ ἔμφρον, τὸ φρόνιμον: reduco (revoco) aliquem ad-em, σωφρονίζω, φρενῶ τινα· 3) μετφ. ἐπὶ ῥήτ. ἡ λόγου· τὸ σῶφρον, τὸ ὑγιές (τοῦ λόγου), τὸ σύμμετρον καὶ ὀρθὸν τῶν λόγων· 4) (Τάκ.) s. victoriae = βεβαιότης ἢ τελειότης τῆς νίκης.

sanna, ae, θ. μῶκος, ὁ διὰ μορφασμοῦ τοῦ προσώπου χλευασμός.

sannio, ōnis, ά. μωκός, χλευαστής, γελωτοποιός, ἰδὲ sanna.

sāno, āre, (sanus)· ὑγιάζω, ἰῶμαι, θεραπεύω, aliquem τινά, vulnera τὰ τραύματα· συνήθ. δὲ μετφ. s. homines, mentes, διορθῶ, σωφρονίζω τοὺς ἀνθρώπους, τὰς διανοίας· s. discordiam, καταπαύω τὴν ἔριν· μάλ. = ἀνορθῶ, ἀποκαθίστημι, detrimentum τὴν βλάβην.

sanquālis, e (Sancus), τοῦ θεοῦ Σάγγου· ἐντ. οὐσ. ὑπον. avis, ἱερὰ θεῷ τινι ὄρνις.

Santŏnes, num, ἢ **-ni**, ōrum, ά. πλ. Σάντονοι ἢ Σάντωνες, ἔθνος τῆς Ἀκυϊτανίας, τῆς ταυῦν Saintonge· ἐντ. **Santŏnĭcus**, a, um, Σαντονικός.

sānus, a, um, (-ior, -issimus)· 1) ἐπὶ σώματ. ὑγιής, σῶς, εὖ ἔχων (πρβλ. validus, saluber), homo, corpus· μετφ. navis s. ναῦς ἀβλαβής, ἀκεραία· vox s. φωνὴ ἄπταιστος· s. ab vitiis, ἐλεύθερος ἁμαρτημάτων· 2) ἐπὶ ψυχῆς· ὑγιῆς τὰ: φρένας, σώφρων, φρόνιμος, homo ἄνθρωπος· male s. = ἄφρων, πα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ράφρων (ἐξ ἔρωτος),Dido· poetae male s. οἱ θεόληπτοι ποιηταὶ· ἐπὶ ῥητ. λόγου= σώφρων, μὴ ἐκλελυμένος, νηφάλιος.

săpa, ae, θ. ('Οδ.), ἔψημα.

Săpaei, ōrum, ἀ. ('Οδ.) Σαπαῖοι, ἔθνος τῆς Θράκης πρὸς τῇ Προποντίδι

săpĭens, ntis, (-ior, -issimus), [μετχ. τοῦ sapio], σοφός· ἐντ. (μᾶλ. π.)=φρόνιμος, συνετός, σώφρων, ἔμφρων· (μ.)s.rei alicujus,ἐπιστήμων τινός· παλλάκ. οὐσ. = ὁ σοφός, μάλ. ὁ φιλόσοφος.

săpienter, ἐπίρ. (-ius, -issime), [sapiens], σοφῶς, ἐντ. = φρονίμως, ἐμφρόνως.

săpientĭa, ae, θ. (sapiens), σοφία, ἐντ. α) = φρόνησις, σύνεσις, τὸ ἔμφρον, τὸ φρόνιμον· β) = ἐπιστήμη, μάλ. = ἡ τοῦ εὖ ζῆν ἐπιστήμη, ἡ φιλοσοφία.

săpientĭ-pŏtens, ntis, ('Εννν.) τῇ σοφίᾳ ἰσχύων.

săpĭo, (pīvi ἢ pii ἀμφίδ.), (ἄνευ σ.) ῐ. 1) ἐπὶ πραγμ. α) χυμόν, γεῦσιν ἔχω: s. bene, εὔχυμός εἰμι· β) μετὰ τῆς αἰτ. τοῦ πράγμ. = τὴν γεῦσιν ἢ τὸν χυμὸν ἔχω τινός; mel s. herbam· γ) (σπ.) ὄζω, ἀπόζω τινός, hircum τράγου· ἐντ. μετῥ. (π.) ὅμοιός εἰμι, patruos τοῖς θείοις· 2) γεύομαι=τῇ γεύσει αἰσθάνομαι: palatum s. Ἐντ. μετῥ. ἐπὶ πνευματικῆς γεύσεως· α) φρονῶ, σωφρονῶ,φρόνιμος,σώφρων,ἔμφρων εἰμί· β)(π.) μεταβ. ἐπίσταμαι,νοῶ, rem τὸ πρᾶγμα.

săpor, ōris, ἀ. (sapor)· 1) χυμός, γεῦμα (ἡ γεῦσις ἣν πρᾶγμά τι ἔχει): s. dulcis χυμὸς γλυκύς· ἐντ. (π.) εὔχυμον (εὐγευστον) ἔδεσμα, ὄψον,ἡδυσμα· 2) γεῦσις, ἡ γευστικὴ δύναμις· μετῥ. = νοῦς, σύνεσις: homo sine sapore.

Sappho, us, θ. Σαπφώ, λυρικὴ ποιήτρια ἐκ Λέσβου· ἐντ. **Sapphĭcus**, a, um, Σαπφικός.

sarcĭna, ae, θ. (sarcio), φάκελος, δέμα· ἐν τῷ πληθ. συνήθ. = τὰ σκεύη, ἡ ἀποσκευή (στρατιώτου). ἐντ. sub sarcinis = τὰς ἀποσκευὰς ἔχοντες (οὐκ ἀποθέμενοι)· ἐντ. α) = τὸ φορτίον (ζώου)· β) = ἄγθος· γ) = τὸ ἔμβρυον.

sarcĭnārĭus, a, um, σκευοφόρος.

sarcĭnātor, ōris, ἀ, παλαιορράφος.

sarcĭnātus, a, um, σκευοφόρος.

sarcĭo, sarsi, sartum, δ'. 1) ἀκοῦμαι, ἐπισκευάζω (ἐπιδιορθῶ), dolia τοὺς πίθους· 2) μετῥ. ἀνορθῶ, ἐπανορθῶ, damnum ζημίαν· ἐντ. ἡ μετχ. **sartus**, a, um, ἐπιθετικ. ἐπισκευασμένος, καλῶς ὠκοδομημένος, ἔπομ. = καλῶς ἔχων, ἀκέραιος,ἀβλαβής, σῶος, οὐδὲν κακὸν παθών· μάλ. ἐπὶ οἰκοδομ. μετὰ τοῦ tectus : aedem sartam tectam trado, τὸν ναὸν ἀβλαβῆ, σῶον παραδίδωμι.

sarcŏphăgus,i,ἀ. (μ.)σαρκοφάγος.

sarcŭlum, i, οὐ. ἢ **-lus**, i, ἀ. (sarrio), σκαλίς, σκαλιστήριον.

Sardānăpālus, i, ἀ. Σαρδανάπαλος,ὁ τελευταῖος τῶν Ἀσσυρίων βασιλεύς.

Sardes (ἢ **-dis**), ium, θ. πλ. αἱ Σάρδεις· ἐντ. **Sardĭus**, καὶ **-diānus** a, um, Σάρδιος, Σαρδιανός· οὐσ. **-diāni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Σαρδιανοί.

Sardi, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Σαρδῶοι, οἱ Σαρδώνιοι, κάτοικοι τῆς νήσου Σαρδοῦς· Ἐντ. 1) **Sardus** ἢ **Sardōus**, καὶ **Sardōnĭus**, a, um, Σαρδῶος, Σαρδώνιος· 2) **Sardĭnĭa**, ae, θ. Σαρδώ, Σαρδηνία· ἐντ. **-diniensis**, e, Σαρδωνικός: triumphus s.,θρίαμβος ἐπὶ τῇ ὑποταγῇ τῶν Σαρδωνίων.

sărissa, ae, θ. ἡ σάρισσα, τὸ μακρὸν τῶν Μακεδόνων δόρυ.

sărissŏphŏrus, i, ἀ. σαρισσοφόρος.

Sarmătae, ārum, ἀ. πλ. οἱ Σαρμάται, Σκυθικὸν ἔθνος· ὁ ἑνικ. **-ta**, ae, ἀ. Σαρμάτης· ἐντ. 1) **Sarmătĭa**, ae, θ. Σαρματίς· 2) **Sarmătĭcus**,a, um, Σαρματικός: mare s. ὁ Εὔξεινος πόντος· ἐντ. **-tĭce**, ἐπίρ. Σαρματικῶς, Σαρματιστί.

sarmen, ĭnis, οὐ. (Πλ.), φρύγανον.

Sarmenta, ōrum, οὐ. πλ. φρύγανα, κλη̆ματίδες, κάρφη.

Sarnus, i, ἀ. Σάρνος, ποταμὸς τῆς Καμπανίας.

Sărōnĭcus sinus,Σαρωνικὸς κόλπος

Sarpēdon, ŏnis, ἀ. Σαρπηδών, βασιλεὺς τῶν Λυκίων.

Sarra ἢ **Sāra**, ae, θ. Τύρος· ἐντ. **Sarrānus**, a. um, Τύριος· (κ.) = Καρχηδόνιος ἢ Σύριος.

sarrācum, i, οὐ. (γαλατ. τετράκυκλος) φορτηγὸς ἅμαξα· ἐντ. = ἅμαξα (τὸ ἄστρον).

Sarrastes,um,ἀ.πλ. ἔθνος τῆς Καμπανίας, τῷ ποταμῷ Σάρνῳ παροικοῦν.

sarrĭo, īvi καὶ ĭi, ītum, δ'. σκάλω, σκαλεύω, σκαλίζω, terram τὴν γῆν.

sarrītor καὶ **sartor**, ōris, ἀ. (sarrio), σκαλεύς, σκαλευτής.

Sarsīna ἢ **Sassīna**, ae, θ. Σάρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αινα, πόλις τῆς Ὀμβρικῆς, πατρὶς τοῦ ποιητοῦ Πλαύτου· ἐντ. **-nātis**, e Σαρσινάτης

sartāgo, ĭnis, θ. (π. καὶ μ.), τήγανον· μετφ. s. loquendi, πολυμιξία, παντοῖα.

sartus, a, um, μετχ. τοῦ sarcio.

sāt. ἰδὲ satis.

sătăgĭus, a, um (μ.), πολύπονος.

săt-ăgĭto, ā΄. (κωμ.) = satago 2.

săt-ăgo, γ΄. (καὶ διῃρημ. sat ago ἢ satis ago)· 1) (Πλ.) ἱκανὸν ποιῶ, τὸ ὀφείλημα ἀποτίνω· 2) ἱκανὸν ποιῶ ὑπέρ τινος, πολλὰ πονῶ, πολλὰ κάμνω περί τινος, rerum mearum περὶ τῶν ἐμαυτοῦ.

sătēlles, ĭtis, ἀ. καὶ θ. ὁ ἀκόλουθός τινος, μάλ. ἡγεμόνος, ἐντ. = δορυφόρος, σωματοφύλαξ, ἐν τῷ πληθ. = οἱ δορυφόροι· ἐντ. α) (π.) ὁ, ἡ ἀκόλουθος, διάκονος, θεράπων, θεράπαινα· s. Orci = ὁ Κέρβερος· s. pinnata Jovis = ὁ ἀετός· s.noctis=ὁ Ἕσπερος·-es Neptuni = οἱ ἄνεμοι· β) ἐπὶ κακοῦ· ὁ συνεργός, ὁ αἴτιος, audaciae τῆς θρασύτητος.

sătĭas, ātis, θ. = satietas.

sătĭātus, a, um, μετχ. τοῦ satio.

Sătĭcŭla, ae, θ. Σατικόλα, πόλις ἐν τῇ Σαμνίτιδι. ἐντ. **-lānus**, καὶ **-lus**, a,um, Σατικουλανός· οὐσ.**-lāni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Σατικολανοί.

sătĭētas, ātis, θ. (satis)· 1) κόρος, πλησμονή, ἀφθονία, cibi τῆς τροφῆς· ad s. μέχρι πλησμονῆς· 2) κόρος, ἀηδία (τινός).

sătin, ἰδὲ satis.

1. sătĭo, ā΄.(satis)·1) κορέννυμι, χορτάζω τινά, agnos, aliquem· ἐντ. α) ἐμπίπλημί τί τινος, terram stercore· β) κορέννυμι καταπαύω τι, famem, sitim· μετφ. -odium, κορέννυμι τὸ μῖσος, s. me poenā alicujus,κορέννυμαι τῆς ποινῆς τινος· (π.) satiātus caedis, κορεσθείς, ἐμπλησθεὶς σφαγῆς· 2) κόρον ἢ ἀηδίαν παρέχω τινί· συνήθ. δὲ ἐν τῷ παθητ· = κόρος ἢ ἀηδία λαμβάνει τινος, ἀηδιῶμαί τινος· ἐντ. satiatus = ἀηδιασθείς.

2. să tĭo, ōnis, θ. (sero)· 1) σπορά, σπορητός· 2) φυτεία· πληθ. sationes (Κ κ.) ἄρουραι, λῆϊα.

sătĭra, ae, θ. ἰδὲ satura.

sătis καὶ **săt**, ἐπίρ. ἄλις, ἀρκούντως, ἐξαρκούντως, ἱκανῶς (οὕτως ὥστε πλέον οὐκ ἀναγκαῖόν ἐστι· πρβλ. affătim). Α) ὡς κυρ. ἐπίρ. εὑρηται ἡνωμ. α)μετὰ ῥημάτων: s.scio, ἀρκούντως (εὖ οἶδα· β) μετ' ἐπιθ. καὶ ἐπίρ. s. dives ἀρκούντως πλούσιος· s. audacter, μάλ' τολμηρός· γ) μετὰ τοῦ ἐρωτημ. nu γιγνόμ. **satin**' (σπ.δὲ **satine**) : satin sanus es (ἀρκούντως) τὰς φρένας ὑγιὴς εἶ; satin' parva res est, μάλα μικρόν ἐστι τὸ πρᾶγμα; -Β) οὐσ. ἡ οὐσιαστικ. ἐπιθ. ἄλις, ἱκανός, ἐπαρκής, ἀρκῶν,ἐξαρκῶν·α) ἀπολύτ. alter consul s erat, ὁ ἕτερος τῶν ὑπάτων ἤρκει, ἐξήρκει· duo talenta s.sunt, δύο τάλαντα ἀρκεῖ· s. est, ἀρκεῖ, ἐξαρκεῖ· ἐντ. s habeo (redo) aliquid, ἀρκεῖ μοί τι συνήθ. δὲ μετ' ἀπαρεμφ. s. habeo illud dicere, τοῦτο εἰπεῖν ἀρκεῖ μοι· 2) μετὰ γεν. τοῦ εἴδους : s. verborum ἄλις λόγων· s. nivis, ἄλις χιόνος, ἱκανὸν χιόνος· s. poenae, ἱκανὴν ποινήν. -Γ) Ἴδιοι συνδυασμοί· α) satis accipio, ἰδὲ satisdo· β) satis ago, ἰδὲ satago· γ) satis do, ἰδὲ satisdo· δ) satis facio, ἰδὲ satisfacio.

sătisdătĭo,ōnis, θ. (satisdo), ἐγγύη.

sătis-do, dĕdi, dătum, ā΄. (satis, do) ἐγγύην ἢ ἐγγυητὴν παρίχω· ἀντίθ. δὲ ἔστι τὸ satis accipio, ἐγγύην λαμβάνω.

sătis-făcio, fēci, factum, γ΄. 1) ἱκανόν τινι ποιῶ, ἐντ. = πληρῶ, ἐκπληρῶ, πράττω τι, officio τὸ καθῆκον, mandatis τὰ ἐντεταλμένα, amicitiae τὰς τῆς φιλίας ἀξιώσεις· s.legibus, ὀρθῶς κατὰ τοὺς νόμους· 2) (ἔργοις ἢ λόγοις ἱκανοποιῶ), ἐντ. = α) δίκην δίδωμί τινι, alicui· β) παραιτοῦμαι, ἀπολογοῦμαι, pro injuriis ὑπὲρ τῶν ἀδικημάτων. 3) (σπαν.) ἱκανῶς ἀποδείκνυμί τινι, alicui (ἑπομ. αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ.)· 4) ἀποτίνω τινὶ τὸ ὀφειλόμενον, alicui, naturae.

sătis-factĭo, ōnis, θ. ἱκανοδοσία (=ἱκανοποίησις ἐντ. = παραίτησις, ἀπολογία, ἰδὲ satis facio.

sătĭus, ἐπίθ. συγκρ. οὐδ.(satis).εὔχρ. μόνον ἐν τῇ ὀν.καὶ αἰτ.τοῦ ἐνικοῦ καὶ ὀνομ. τῷ sum· (ἄρκιον), αἱρετώτερον,ἄμεινον, κρεῖττον· s. est me mori, κρεῖττόν ἐστιν ἀποθανεῖν με.

sător, ōris, ἀ. (sero 2.) σπορεύς, φυτευτής· ἐντ. α) ὁ αἴτιος· β) γεννήτωρ, πατήρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

satrăpes, is, ἁ. (ὁ πληθ. καὶ κατὰ τὴν πρώτην κλίσιν), σατράπης.

satrăpīa, ae, θ. (μ.). σατραπεία.

Satrĭcum, i. οὐ. Σάτρικον, πόλις Λατίνης· ἐντ. **Satrĭcāni**, ōrum, ἁ. πλ. οἱ Σατρικανοί.

sătum, i, οὐ. ἰδὲ sero 2.

sătur, ŭra, ŭrum, (satis), κορεστός, κεκορεσμένος: s. et potus· (π. καὶ μ.) καὶ μετὰ γεν. s lactis, κορεσθεὶς γάλακτος, ἢ μετ' ἀφαιρ. s. fabulis, πλήρης μύθων· ἐντ. (π.) α) πλήρης, ἄφθονος, πλούσιος, πάγκαρπος, παμφόρος· β) color s. πυκνὸν (ἰσχυρὸν) γρῶμα· vestes saturae ostro, ἐσθῆτες ἁρκούντως πορφύρᾳ βεβαμμέναι· γ) μετφ. ἐπὶ λόγου· ποικίλος.

sătŭra, ae, θ. (θηλ. τοῦ ἐπιθ. satur, ὑπον. lanx). 1) λοπὰς παγκαρπίας μεστὴ· ὅθεν = τὸ πολυμιγές· ἐντ. μετφ. per saturam (Σαλλ.) = ἀτάκτως, παρὰ τὴν εἰωθυῖαν τάξιν, ἄνευ τῆς προσηκούσης διαγνώσεως τοῦ διαγνωσθησομένου· 2) συνήθ. ὁπότε γράφεται **satĭra**, σατίρα, εἶδός τι ποικίλου καὶ πολυμίκτου ποιήματος, καὶ δή· α) τὸ σκωπτικὸν καὶ φαιδρὸν δραματικὸν ἀμοιβαῖον ἆσμα ἐξ οὗ ἡ ὕστερον s. Manippea· β) μάλ. τὸ μὴ δραματικὸν καὶ ἐν δακτυλικῷ ἑξαμέτρῳ ποίημα, τὸ σκῶπτον ἢ συγχρόνους (Λουκίλλιος) ἢ ἀφηρημένας κακιῶν ἐννοίας (Ὁράτιος), ἡ σάτυρα, ἥτις ὁμοία πώς ἐστι τῇ ἀρχαίᾳ Ἀττικῇ κωμῳδίᾳ.

sătŭrēja, ae, θ. (ὁ πληθ. καὶ **-ēja**, ōrum, οὐδ. πλ.), εἶδος λαχάνου, ἡ θύμβρα.

Sătŭrejānus, a, um, ἐκ Σατυρίου· Τὸ δὲ Σατύριον ἦν χώρα Ἀπουλίας, ἐντ. = ἐξ Ἀπουλίας.

sătŭrĭtas, ātis, θ. (satur)· 1) (ἀρχ. καὶ μ.) κόρος, πλησμονή· 2) πλησμονή, ἀφθονία.

Sāturnīnus, i, ἁ. Σατουρνῖνος.

Sāturnus, i. ἁ. Κρόνος· α) ὁ τοῦ Διὸς πατήρ· β) κατὰ τοὺς Ἰταλῶν μύθους θεὸς τῆς γεωργίας· ἐν τῷ ἐν Ῥώμῃ δὲ ναῷ τούτου ἦν τὸ aerarium τῆς Ῥ. πολιτείας· Ἐντ. α) Saturni sacra dies, ἡ Κρονιὰς ἡμέρα, τὰ Κρόνια· Saturni stella ἢ ἁπλ. S. ὁ Φαίνων, ὁ πλανήτης Κρόνος· β) (μ.) ὁ Βάαλ, Μολώχ· Ἐντ. 1) **Saturnālis**, e, Κρόνιος· ἐξ οὗ **Saturnālĭa**, ōrum, lbus, οὐ. πλ. τὰ Κρόνια, (τὰ Σατουρνάλια, Πλούτ.), ἡ ἀπὸ τῆς 17 Δεκεμβρίου ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἀγομένη ἐν Ῥώμῃ ἑορτὴ πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ ἐπὶ τοῦ πρώτου βασιλέως τῆς Ἰταλίας Κρόνου χρυσοῦ αἰῶνος, ἐν ᾗ ἄοῦλοι τὸ τῶν δεσποτῶν σχῆμα μεταλαμβάνοντες ἐώρταζον· 2) **Sāturnĭus**, ii, ἁ. ὁ Κρονίδης· α) = ὁ Ζεύς· β) = ὁ Πλούτων· 2) **Saturnĭa**, ae, θ. α' Σατουρνία· α) πόλις τοῦ βασιλέως Κρόνου ἐπὶ τοῦ Καπιτωλίου, ἡ μυθικὴ ἀρχὴ τῆς Ῥώμης· β) ἡ Κρόνου θυγάτηρ ἡ Ἥρα.

sătŭro, ā'. (ἰδὲ καὶ τὸ συνών. sălio)· 1) κορέννυμι, χορτάζω τινά τινος· -me sanguine civium, κορέννυμαι τοῦ αἵματος τῶν πολιτῶν· 2) μετφ. κορέννυμι, ἐμπίπλημι, πληρῶ. καταπαύω τι, crudelidatem τὴν ὠμότητα·

1. sātus, us, ἁ. (sero 2)· 1) σπορά, φύτευσις· 2) μετφ. σπορά, γέννησις· Jovis satu editus, ἐκ Διὸς γεγονώς, υἱὸς Διός· 3) σπόρος, σπέρμα.

2. sātus, a, um, μετχ. τοῦ sero 2.

sătўriscus i, ἁ. σατυρίσκος.

Sătўrus, i, ἁ. Σάτυρος· ἐντ. μετων· τὸ σατυρικὸν δρᾶμα.

saucĭātio, ōnis, θ. (saucio), τρῶσις.

saucĭo, ā'. (σπ.), τραυματίζω τινα, μάλ. ἐν τῇ μάχῃ· (π.) -terram, ἀρωτριῶ τὴν γῆν· μετφ. s. animum, λυμαίνομαι τὴν ψυχήν.

saucĭus, a, um· 1) τρωθείς, τετρωμένος, τραυματισθείς· (μάλ. ἐν τῇ μάχῃ, ὅθεν ἀν κανος πρὸς ἀγῶνα· πρβλ. vulneratus): s. gravi vulnere· 2) μετφ. α malus s. vento, ἱστὸς ὑπὸ τοῦ ἀνέμου λελωβημένος, βεβλαμμένος· β) s. mero = οἰνοπλήξ, μέθυσος· γ) κάμνων, νοσῶν, ἀσθενής, ἀδύνατος· δ) (π.) s. aliqua ἢ ab igne (τ. ἔ. amore) alicujus, ἔρωτί τινος (γυναικὸς) πληγείς, ἐρωτί τινος ἁλοὺς ἢ ληφθείς.

sāvium, ἰδὲ suavium.

Sāvus, i, ἁ. Σάβος, Σαοῦος, ποταμὸς τῆς Παννονίας (Οὐγγαρίας).

saxātĭlis, e, (saxum), πετραῖος.

saxētum, i, οὐ. (saxum), πετρών.

saxĕus, a, um, (saxum), πέτρινος, ἐκ πετρῶν, ἐκ λίθων, pons γέφυρα· tectum s., οἰκία λιθίνος (μαρμάρινος)· μετφ. λίθινος, ἀναίσθητος σκληρός.

saxĭfĭcus, a, um (saxum, facio, (π.), ὁ εἰς λίθον μεταβάλλων, λιθοποιός.

Δημόσιος Κεντρική Βιβλιοθήκη Βερολίνου

saxĭfrăgus, a, um, (saxum, frango), πέτρας ἢ λίθους συντρίβων.

saxōsus, a, um (saxum), πετρώδης· fluvius saxosum sonans, ποταμὸς ὡς ἐν μέσῳ πετρῶν ἠχῶν.

saxŭlum, ī, οὐ, πετρίδιον

saxum, ī, οὐ, πέτρος, μέγας λίθος (πρβλ. calculus, lapis), ἐντ. α) πέτρα, σκόπελος (ἐν γένει· πρβλ. rupes, scopulus), μάλ. = ἡ σπιλάς· β) s. volvo, τὸν τοῦ Σισύφου πέτρον κυλινδῶ = ματαιοπονῶ· γ) Saxum, ἡ Πέτρα, ὁ ἐν Ρώμῃ Ταρπήϊος κρημνός· δ) μετων. (Ὀβίδ.) = λίθινον τεῖχος.

scăbellum, ī, οὐ, (ὑποκ. τοῦ scamnum) 1) ὑποπόδιον· 2) μετφ. τὸ κρουπέζιον, τὰ κρούπεζα, (ἴσως εἶδος ξυλίνων ὑποδημάτων, ἃ ἐφόρουν οἱ αὐληταὶ ἐν τῷ θεάτρῳ, ὑποκρούοντες τὸν ῥυθμόν).

scăber, bra, brum, λεπρός, τραχὺς (τὴν ἐπιφάνειαν, ἀντίθ. lēvis λεῖος)· ἐντ. αὐχμηρός, ῥυπαρός· (π.) = ψωραλέος.

scăbĭes, ēī, θ. (scabo)· 1) (π.) τὸ λεπρόν, ἡ τραχύτης· 2) ἡ ψώρα, ψωρίασις. 3) μετφ. κνησμονή, κνησμὸς = ἡδονικὴ ἐπιθυμία, τὸ ἐπαγωγόν.

scăbo, scābi, (ἄνευ σ.), γ'. κνῶ, κνήθω, caput τὴν κεφαλήν.

Scaea porta, ἡ πλη θ. **Scaeae portae**, Σκαιαὶ πύλαι, ἡ δυτικὴ πύλη τῆς Τροίας.

scaena, ταυτὸ τῷ scena.

Scaevŏla, ae, ἀ. (κυρ. ὁ ἀριστερόχειρ), ὁ Σκαιόλας.

scaevus, a, um, σκαιός, ἀριστερός· μετφ. ἐπαρίστερος, ἀδέξιος· ἐντ. οὐσ. **scaeva**, ae, θ. οἰωνὸς s. bona, αἴσιος οἰωνός.

scālae, ārum, θ. πλ. (ἐκ τοῦ scandela, ὃ ἐκ τοῦ scando), ἀναβάθραι, κλίμακες, κοιν. σκᾶλαι.

Scaldis, is, ἀ. Σκάλδις, ποταμὸς τῆς Βελγικῆς, τανῦν Schelde.

scalmus, ī, ἀ. σκαλμός· μετων· nullus s. = οὐδεὶς λέμβος.

scalpellum, ī, οὐ, (ὑποκ. τοῦ scalprum) χειρουργικὸν σμιλίον.

scalpo, scalpsi, scalptum, γ'. 1) (π. καὶ μ.) γλάφω, σκάλλω, σκαλίζω, terram τὴν γῆν· - caput, κνήθω τὴν κεφαλήν· 2) γλάφω, γλύφω (τῇ σμίλῃ) ἐγγράττω, ἐγκολάπτω τι· ἐντ. aptus ad scalpendum, ἐπιτήδειος πρὸς τὸ γλύφειν.

scalprum, ī, οὐ, (scalpo), ἡ σμίλη

scalptor, ōris, ἀ. λιθογλύπτης.

scalptūra, ae, θ. λιθογλυφία.

scalptŭrĭo, ēre, ἐ'. γλάφω, σκαλίζω

Scămander, dri, ἀ. Σκάμανδρος ποταμὸς τῆς Τρωάδος, ὃς καὶ Ξάνθος (διὰ τὸ χρῶμα) ἐκαλεῖτο.

scambus, a, um (Σουητ.) σκαμβός, τοὺς πόδας εἰς τὰ ἔξω διεστραμμένος (λατιν. varus).

scammōnēa (ἢ **-nĭa**, ae, θ.), σκαμμώνεια, σκαμωνία (βοτάνη).

scamnum, ī, οὐ, (scando)· 1) βάθρον, ἐδώλιον, θρανίον (κοιν. σκαμνί) 2) ὑπόβαθρον, ὑποπόδιον.

scando, scandi, scansum, γ'. 1 ἀμετ. ἀναβαίνω, in aggerem ἐπὶ τὸ χῶμα· μεταφ. ὑπερβαίνω, supra principem· 2) μεταβ. ἀναβαίνω, malos τοὺς ἱστούς· -navem, cubile, ἐπιβαίνω τῆς νεώς, τῆς εὐνῆς.

Scantĭnĭus, a, um, Σκαντίνιος, το Σκαντινίου· lex Scantinia ὁ (de nefanda Venere) τοῦ Σκαντινίου νόμος

Scantĭus, a, um, Σκάντιος· ἐντ. α) **Scantia**, ae θ. Σκαντία, θαλαμηπόλος τις. 2) **Scantia silva**, ἡ Σκαντία ὕλη, τόπος τις τῆς Καμπανίας.

scăpha, ae, θ. σκάφη, μικρὸν λέμβος.

scăphĭum, ii, οὐ, σκαφεῖον, εἶδος ποτηρίου· ἐντ. = ἀμίς, οὐροδοχεῖον.

Scaptensŭla, ae, θ. (Λατιν. τύπος ἐκ τοῦ) Σκαπτὴ ὕλη, πόλις τῆς Θράκης, ἔνθα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου μέταλλα ἦν.

Scaptĭa, ae, θ. (Σκαπτία), ἀρχαία πόλις τῆν Λατίνης· ἐντ. καὶ ἡ Scaptia tribus ἡ τῶν Σκαπτηνίων φυλή, καὶ ὁ ταύτης πολίτης **Scaptienses**, ium ἀ. πλ. οἱ Σκαπτήνιοι.

Scăpŭla, ae, θ. Σκαπούλας· ἐντ. ἐπίθ. **Scapulāni horti**, οἱ Σκαπούλα κῆποι

scăpŭlae, ārum, ἀ. πλ. ὠμοπλάται, ὦμοι· ἐντ. = νῶτα (ζῴων τε καὶ ἀνθρώπων).

scāpus, ī, ἀ. (σκᾶπος = σκῆπος) στέλεχος· ἐντ. = βακτηρία.

scărus, ī, ἀ. σκάρος (πολύτιμος ἰχθύς)

scătĕbra, ae, θ. ἀνάβλυσις, πίδαξ.

scătĕo, ŭi, (ἄνευ σ.), ē'. (ἀρχ. καὶ

scāto, γ'. 1) βλύζω, ἀναβλύζω, fons

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2) μετων. βρύω, γέμω, μεστός, πλήρης εἰμί τινος, fontibus πηγῶν, piscibus ἰχθύων.

scātūrīgo, ĭnis, θ. (scateo) πίδαξ.

scātūrĭo, ā', = scateo· μετφ. Curio scaturit hoc, Κουρίων οὐ παύεται λέγων περὶ τούτου.

scaurus, a, um, σκαῦρος, στρεβλόπους· ἐντ. κύρ. ὄν. ὁ Σκαῦρος.

scāson, ontis, ὰ, ὁ σκάζων στίχος, ὁ χωλίαμβος, ὁ ἰαμβικὸς τρίμετρος, ὁ σπονδεῖον ἢ τροχαῖον ἔχων τὸν τελευταῖον πόδα.

scĕlĕrāte, ἐπίρ. (-ius, -issime), ἀνοσίως, ἀσεβῶς κακούργως.

scĕlĕrātus, a,um, (-ior, -issimus), [μετχ. τοῦ scelero]· 1) (ὁ κακουργήματι) μεμιασμένος ἢ βέβηλος, terra; vicus sc. ἐκαλεῖτο ἡ ἐν Ῥώμῃ ὁδός, ἔνθα ἡ τοῦ Σερουΐλου Τυλλίου θυγάτηρ ὑπὲρ τὸν νεκρὸν τοῦ πατρὸς ἤλασε· Campus sc., τόπος ἐν Ῥώμῃ ἔνθα τὰς φθαρείσας Ἑστιάδας ζώσας κατώρρυττον· sedes sc. ἡ ἐν Ἅδου ἕδρα τῶν ἀσεβῶν· 2) ἀνόσιος, ἀσεβής, κακοῦργος, μιαρός, ἀλιτήριος, homo· 3) (π.) ἀπαίσιος, δεινός, ὀλέθριος.

scĕlĕro, ā'. (π.) (κακουργήματι) μιαίνω, μολύνω, manus τὰς χεῖρας.

scĕlĕrōsus, a, um = sceleratus 2.

scĕleste, ἐπίρ. ἀνοσίως, κακούργως.

scĕlestus, a, um, (-ior, -issimus), [scelus]· 1) ἀνόσιος, ἀσεβής, κακοῦργος, ἀθέμιστος, μιαρός (παρὰ Κικέρ. οὐχ εὖρ. ἐπὶ προσώπων· πρβλ. sceleratus), facinus, nuptiae· 2) (Πλ.), ὀλέθριος, πλείστων κακῶν αἴτιος, annus.

scĕlus, ĕris, οὐ. 1) ἔργον ἀσεβὲς καὶ ἀνόσιον, ἀνοσιουργία, ἀνοσιούργημα, κακουργία, κακούργημα, (καθ' ὅσον τοῦτο βλάπτει ἄλλους· πρβλ. flagitium, maleficium): committo (facio) sc. ἀνόσιον ἔργον ἐργάζομαι· 2) ὕβρις, ἀσέβεια (ἀντιθ. pietas)· 3) (κωμ.) α) ὑβριστικῶς· ὁ κακοῦργος, μιαρός· β) = τὸ κακόν, τὸ δεινόν, ἡ συμφορά.

scēna, ae, θ. σκηνὴ τοῦ θεάτρου· in scena sum, ἐπὶ τῆς σκηνῆς εἰμι, ὑποκριτὴς εἰμι· in scenam defero fabulam, δρᾶμα ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἀναδιδάζω· Ἐντ. μετφ. α) = τὸ δημόσιον, τὸ φανερόν: affero aliquid in -am, δημοσίᾳ γνώριμον καθίστημί τι· β) ἐπίδειξις, παράσκευή: scenā minore aliquid facio· γ) (Βεργ.) silvis scena coruscis, ὑπὸ δασῶν (ὡς ὑπὸ τοίχων) περιβαλλόμενος φωτεινὸς τόπος.

scēnĭce, ἐπίρ. σκηνικῶς, θεατρικῶς.

scēnĭcus, a,um, (scena), σκηνικός, θεατρικός: artifices sc. ἢ ἁπλῶς scenici, οἱ σκηνικοί, οἱ ὑποκριταί· ludi scenici, οἱ σκηνικοί, θεατρικοὶ ἀγῶνες, κατ' ἀντιθ. πρὸς τοὺς τῶν μονομάχων (ἴδε (ludi)· rex sc., ψευδοβασιλεύς.

Scepsis, is, θ. Σκῆψις, πόλις τῆς Μυσίας· ἐντ. **-psĭus**, a, um, Σκήψιος.

sceptĭfer, ĕra, ĕrum (π.), σκηπτοφόρος, σκηπτοῦχος.

scēptrum, i, οὐ. σκῆπτρον βασιλέως· ἐντ. = βασιλικὴ τιμή, βασιλεία· (π.) pellor sceptris, ἐκθρώσκομαι ἐκ τῆς βασιλείας· repono aliquem in sceptris, πάλιν ἀποκαθίστημί τινα εἰς τὴν βασιλείαν· ποιητ. ὁ πληθ. = sceptrum.

schēda ἢ **scīda**, ae, θ. σχίδη, σελίς, φύλλον παπύρου· ἐντ. = φύλλον χάρτου.

schēma, ătis, οὐ. καὶ **-ma**, ae, θ] τὸ σχῆμα.

schēmătĭsmus, i, ὰ (μ.) ἐν τῇ ῥητ. σχηματισμός, ὁ μεταφορικὸς τρόπος τοῦ λέγειν.

schœnobătes, ae, ὰ. σχοινοβάτης.

schœnum, i, οὐ. καὶ **-nus**, i, ὰ. ὁ, ἡ σχοῖνος (Λατιν. juncus)· ἐντ. ἐξ ἀρωματικῆς σχοίνου πεποιημένον μύρον.

schŏla, ae, θ. σχολὴ (κυρ. ἡ ἀπὸ τῶν δημοσίων ἔργων = otium)· ἐντ. 1) σχολή, διατριδή, διάλογος, de exsilio περὶ ἐξορίας· 2) ὁ τόπος ἔνθα αἱ τοιαῦται διατριδαὶ γίγνονται, = σχολή, διδασκαλεῖον, γυμνάσιον (ῥητόρων, φιλοσόφων)· 3) οἱ μαθηταί.

schŏlastĭcus, a, um, (π.), σχολαστικός, τῆς σχολῆς, μάλ. τῆς ῥητορικῆς· ἐντ. οὐσ. 1) **-ca**, ōrum, οὐ. πλ. τὰ σχολαστικά, ῥητορικαὶ ἀσκήσεις· 2) **-cus**, i, ὰ. σχολαστικός· α) = ῥήτωρ, καθηγητὴς τῆς ῥητορικῆς· β) = μαθητὴς ῥητορικῆς σχολῆς.

scīda, ἰδὲ scheda.

sciens, entis, (-ior, -issimus) [μετχ. τοῦ scio]· 1) (ὡς μετχ.) εἰδώς, γιγνώσκων: ut sis sc., ὡς γινώσκεις· 2) ἐπίθ. εἰδώς τι, ἐπιστάμενός τι, ἐπιστήμων τινός· ἐντ. = ἔμπειρός τινος.

scĭenter, ἐπίρ. (-ius, -issime), ἐπιστημόνως, ὀξυδερκῶς, ἐμπείρως.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

scientĭa, ae, f. (sciens)· 1) εἴδησις, γνῶσις (ἀντίθ. ignoratio, ἄγνοια), regionum, τῶν χωρῶν· 2) ἐπιστήμη: teneo aliquid scientiā, οἶδα, ἐπίσταμαί τι· sc. belli, rei militaris, ἡ τοῦ πολέμου, τῶν πολεμικῶν ἐπιστήμη.

scītĭcet, ἐπίρ. (scire, licet)· 1) (ἀρχ.) ἴσθι δ' ὅτι, οἶσθ' ὅτι, δῆλ ν ὅτι: sc. ita eam facturam esse, εὖ ἴσθι ὅτι οὕτω αὕτη ποιήσει· 2) σχεδ ἀεί ποτε εἰρωνικῶς· δῆ, δῆτα, δῆθεν· 3) ἀρχ. καὶ μόνον ἐν ἀποκρίσ. = μάλιστά γε, πῶς γὰρ οὔ, 3) (μ.) ὡς μόριον ἐπεξηγ = δῆλον ὅτι, δῆλα δή.

scilla ἢ **squilla**, ae, f. 1) σκίλλα, σχῖνος. 2) καρίς, πιννοτήρης.

scindo, scĭdi, scissum, 3'. 1) σχίζω, διασχίζω, vestem ἱμάτιον, epistolam ἐπιστολήν· -vestem alicui (ἢ de corpore), περισπῶ, περιδύω (ἐκδύω) τινά τό ἱμάτιον· ἐντ. α) διασχίζω, διασπῶ, pontem γέφυραν· β) διασχίζω διασπῶ, διακόπτω, aciem hostium τὴν τῶν πολεμίων τάξιν· γ) nubes se scindunt, τὰ νέφη σχίζεται· 2) μετφ· α) σχίζω, διαιρῶ, necessitudinem· μάλ. παθητ. ἢ sc. me = χωρίζομαι, διαιροῦμαι, in duos partes εἰς δύο μέρη· β) διασπῶ, διακόπτω, verba fletu· γ) = rescindo, ἀναξαίνω, dolorem τὴν λύπην· δ) (Πλ), καθαιρῶ, Pergamum.

scintilla, ae, f. σπινθήρ. μετφ. sc. ingenii, «οὐδὲ φεψάλυξ», οὐδὲ ἐλάχιστον μέρος πνεύματος.

scintillo, ā'. (scintilla), σπινθηρίζω, μαρμαίρω, ἀστράπτω.

scintillŭla, ae, f. σπινθηράκιον· μετφ. οὐδὲ φεψάλυξ τις, οὐδ' ἐλάχιστόν τι μέρος.

scĭo, īvi καὶ ĭi, ītum, 4'. 1) οἶδα, γιγνώσκω τι, aliquid; sc. id ita esse, οἶδα ὅτι τοῦτο οὕτως ἐστίν· sc. quis hoc fecerit, οἶδα ὅστις τοῦτο ἐποίησεν· sc. omnia ex illo, παρ' ἐκείνου πάντα γιγνώσκω· ἐντ. haut sc. an, οὐκ οἶδ' εἰ = ἴσως· πρβλ. an· 2) οἶδα, ἐπίσταμαί τι, literas γράμματα· ὡσαύτ. sc. fidibus, ἐπίσταμαι κιθαρίζειν· 3) (ἀμφίδ.) = scisco 2.

Scīpĭădes, ae, ἀ. (π.) Σκηπιάδης, εἷς τῶν Σκηπιώνων (πατρωνυμικόν, ἑλλ. ἐσχηματ. ἐκ τοῦ Scipio).

1. scīpĭo, ōnis, ἀ. σκίπων, σκήπων, σκῆπτρον (πρβλ. baculus).

2. Scīpĭo, ōnis, ἀ. Σκιπίων, Σκηπίων.

1. Scīron, ōnis, ἀ. Σκίρων, Σκείρων· α) διαυδήτος ληστής· β) Ἐπικούρειός τις.

2. scīron ōnis, ἀ. σκίρων, ὁ ἐκ τῶν Σκειρωνίδων πετρῶν πνέων (Β-Δ) τῶν Ἀθηνῶν ἄνεμος.

scirpĕus, a, um, (scirpus), (π.) σχοινινος, ἐκ σχοινων ἢ λύγων· οὐσ **-ea**, ae, f. τό κάναθρον (τῆς ἁμάξης).

scirpĭcŭlus, i, ἀ. ὁ σχοινινος λύγινος κόφινος, ὁ κύρτος.

scirpus, i, ἀ. σχοινος, θρύον.

scisc̆ĭtor, ἀποθ. ā'. (scisco) ἱστορῶ, ἐρωτῶ τινά περί τινος, πυνθάνομαι παρά τινός τι, aliquid ab (ex) aliquo ὡσαύτ. καὶ de re aliqua, περί τινος καὶ μετ' αἰτ. προσ.: sc. deos, ἐπερωτῶ τοὺς θεούς.

scisco, scīvi, scītum, 3'. (scio) 1 (ἀρχ.) ἱστορῶ περί τινος, πυνθάνομαι μανθάνω τι· 2) πολιτ. τεχν. ὅρ. α) ἐπ τοῦ δήμου· δέδοκταί μοί τι, ἐπιτάσσω τι: plebs scivit, ut. β) κυρῶ, ἐπικυρῶ τι, rogationem τόν νόμον (τό νομοσχέδιον)· γ) ἐπί ἑκάστου τῶν ψηφορ.: sc legem, φέρω τὴν ψῆφον ὑπέρ τοῦ νόμου

scissus, a, um (μετχ. τοῦ scindo ἐσχισμένος, σχιστός· ἐντ. genae -ae παρειαί ἐρρυτιδωμέναι.

scītāmenta, ōrum, οὐ. πλ. (scitus) (ἀρχ.), ὀψαρτύματα, ἡδύσματα.

scīte, ἐπίρ. (-ius, -issime), (ἀρχ. ἀστείως, κομψῶς, σαφῶς.

scītor, ἀποθ. ā'. (π.) = sciscitor

scītŭlus, a, um, ἀστεῖος, κομψός

scītum, i, οὐ. (scisco)· 1) πολιτ. τεχν. ὅρ. δόγμα, ψήφισμα· plebis (plebei, pbebi) sc. ἢ ὁμοῦ γεγραμ **plebiscītum**, i, οὐ. τό τοῦ Ῥωμαίων δήμου δόγμα, ψήφισμα τοῦ δήμου, κατ' ἀντίθ. πρός τό senatus consultum. Τό δέ τῶν ἄλλων ἐθνῶν ψήφισμα καλεῖται καὶ populi scitum ἢ κοι ἁπλῶς scitum. 2) (μ.) = decretum dogma, δόγμα, τό δόξαν, ἀξίωμα φιλοσόφου.

1. scītus, us, ἀ. (scisco), δόγμα, ψήφισμα· εὐχρ. μόνον καθ' ἓν. ἀφαιρ. scitu plebis, κατά δόγμα τοῦ δήμου.

2. scītus, a, um. (-ior, -issimus) [μετχ. τοῦ scisco]· 1) ἐπιστήμων, ἔμπειρος, σοφός, ἀστεῖος, γλαφυρός, φιλόκαλος, homo, sermo, dictum· ἐντ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βερμίας

π. καὶ μ.) μετὰ γεν. ἐπιστήμων, μπειρος, locorum τῶν τόπων· 2) (ἀρχ.) αλός τὴν ὄψιν, εὐπρεπής, χαρίεις. mu-ier· 3) ἐπιτήδειος (πρός τι) nox.

3. scītus, a, um, μετχ. τοῦ scio.

sciūrus, i, ὁ. σκίουρος.

scōbis, is, θ. (scabo) ξύσμα.

Scodra, ae, θ. (Λίβ.) Σκόδρα, πό-ις τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας, τανῦν Σκούταρι. **-enses**, ium, ὁ. πλ. οἱ πο-ῖται τῆς Σκόδρας.

Scōdrus, i, ὁ. (Λίβ.) Σκόδρος, ὄρος.

scomber, bri, ὁ. σκόμβρος, χθύς.

scōpa, se, θ. ἡ σάρος (βοτάνη)· συ-ήθ. ἐν τῷ πληθ. σάρος, σάρωθρον, κό-ηθρον (κοιν. σκοῦπα)· παροιμ. a) as dissolvo = συγχέω τι· b) **-ae** solu-ae, ὁ μωρός.

Scōpas, ae, ὁ. Σκόπας, γλύπτης.

scōpŭlōsus, a, um. σκοπελώδης.

scōpŭlus, i, ὁ. σκόπελος, σκο-ιά· sc. Mavortis = Areopagus· μάλ. θαλάσσιος σκόπελος, ἡ σπιλάς, ἡ πέ-ρα (πρβλ. saxum)· 2) μετφ. κίνδυνος, λαθρος· (π.) ad sc. eo, ἀπόλλυμαι.

Scordisci, ōrum, ὁ. πλ. Σκορδί-σκοι, ἔθνος τῆς ἄνω Παννονίας.

scorpĭo, ōnis καὶ **-pius**, ii, ὁ. σκορ-πίος, τὸ ζῷον· ἐντ. a) τὸ ἄστρον· b) χθύς· γ) πολεμικὴ μηχανὴ λιθοβόλος ἢ βελοβόλος.

scortātor, ōris, ὁ. (π.), πόρνος.

scortĕus, a, um (π. καὶ μ.), δερμά-ινος· ἐντ. οὐσ. **scortĕa**, ae, θ. δερ-ατίνη ἐσθής, διφθέρα.

scortillum, i, οὐ. (Κάτουλ.) πορ-ίδιον.

scortor, ἀποθ. α'. πορνεύομαι.

scortum, i, οὐ. 1) χόριον, δερ-α, δορά· 2) μετφ. a) πόρνη· β) πόρνος.

screātor, ōris, ὁ. (screo), (Πλ.) ὁ ρεμπτόμενος,

screātus, us, ὁ. (Τερ.), χρέμψις.

screo, α'. (Πλ.) χρέμπτομαι.

scrība, ae, ὁ. (scribo), γραφεύς, ραμματεύς, (πρβλ. scriptor). Ἦσαν δὲ οἱ scribae ἐλεύθεροι, ἀποτε-οῦντες πολυπληθῆ τάξιν (ordo), κατὰ ὲ τοὺς ἄρχοντας ἐκαλοῦντο quaesto-il, aedilicii κτλ.

scribīlīta, ae, θ. εἶδος πλακοῦντος.

scrībo, scripsi, scriptum, γ'. 1) ράφω, χαράττω, lineam γραμμήν, stigmata alicui, στίζω τινά· ἐντ. δια-γράφω τι, formam σχῆμα· (π.) -acu ποικίλλω (κεντῶ)· 2) συνήθ. γράφω, literas, epistolam ἐπιστολήν· - alicui ἢ ad aliquem, ἐπιστέλλω τινί. Ἐντ. a) -alicui salutem, γράφω τινὶ χαίρειν, gratias ὁμολογίαν χάριτος· b) συγγρά-φω, συντάττω, librum βιβλίον· ἐντ. = γράφω, ποιῶ (ποιήματα, δράματα)· γ) = γράφω, περιγράφω, διηγοῦμαι, bel-lum· (π.) -Marium, ᾄδω τὸν Μάριον· δ) -leges, testamentum, γράφω νόμους, διαθήκην· μάλ. -senatus consultum· ἐντ. adsum scribendo ἢ sum ad scri-bendum, πάρειμι τῇ συντάξει τοῦ τῆς συγκλήτου δόγματος· ε) -milites, exer-situm, colonos, ἀπογράφω, καταλέγω στρατιώτας, στρατόν, ἀποίκους· ς) -pe-cuniam alicui, διαγράφω τινὶ ἀργύριον, γραμμάτιον ἀντὶ ἀργυρίου δίδωμί τινι.

Scrībōnĭus, ii, ὁ. Σκριβώνιος, ἰατρὸς ἐπὶ Τιβερίου· ἐντ. **-nĭa**, ae, θ. Σκριβωνία, δευτέρα τοῦ Αὐγούστου γυνή.

scrīnĭum, ii, οὐ. χαρτοφυλάκιον.

scriptĭo, ōnis, θ. (scribo) 1) γραφή, τὸ γράφειν· 2) γραφή, συγγραφή, σύν-ταξις· ἐντ. ἔγγραφος ἔκθεσις τῶν δια-νοημάτων· 3) τὸ γεγραμμένον κείμενόν.

scriptĭto, ... (scribo), πολλάκις γρά-φω, ἐγγράφως ἐκτίθημί τι.

scriptor, ōris, ὁ. (scribo) 1) γρα-φεύς (ἰδιωτικός, πρβλ. scriba, ἀντιγρα-φεύς· 1) συγγραφεύς, μάλ. = ποιητής· ἐντ. **-legum** = νομοθέτης· **- testamenti** ὁ (ἐγγράφως) διαθέμενος τὰ ἑαυτοῦ.

scriptŭlum, i, οὐ. (ὑποκ. τοῦ scri-ptum), μικρὰ γραμμὴ ἐπὶ τοῦ κυβευ-τικοῦ πίνακος.

scriptum, i, οὐ. (μετχ. τοῦ scribo)· 1) γραμμὴ ἐπὶ τοῦ κυβευτικοῦ πίνακος· εὔχρ. μόνον ἐν τῷ : duodecim scri-pta ludo, κυβεύω ἐπὶ τῶν δώδεκα γραμμῶν· 2) γραφή, τὸ γεγραμμένον· ἐντ. = συγγραφή, σύγγραμμα· 3) τὸ γράμ-μα· **-legis**, τὸ γράμμα τοῦ νόμου = ὁ νόμος.

scriptūra, ae, θ. (scribo)· 1) γρα-φή, τὸ γράφειν = scriptio 1.· **-ā** ali-quid persequor, ἀναγράφω τι· 2) με-τὼν. γραφή· a) συγγραφή, σύνταξις· continens s., συνεχὴς συγγραφὴ (ἄνευ διαιρέσεως εἰς βιβλία)· assidua s. = ἡ ἄσκησις εἰς τὸ συγγράφειν· b) (ἀρχ. καὶ μ.) = σύγγραμμα, βιβλίον, ποίημα κτλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

3) τὸ ἐμφόρβιον, τό τέλος ὑπὲρ τῶν βοσκημάτων, ἃ οἱ publicani κατεγραφον (scribebant, ἐντ. καὶ τὸ ὄνομα).

1. scriptus, a, um, μετχ. τοῦ scribo.

2. scriptus, us, ἀ. γραμματεία, τό τοῦ γραμματέως (scriba) ἔργον: -um facio, γραμματεύω.

scrīpŭlum, i, οὐ. ἰδὲ scrupulum.

scrōbis, is, ἀ. καὶ θ. βόθρος, λάκκος.

scrōfa, ae, θ. γρομφάς, τοκάς ὗς.

scrōfipascus, i, ἀ. (Πλ.) συβώτης.

scrūpĕus, a, um, (scrupus), ὀκριόεις, τραχείας πέτρας ἔχων.

scrūpōsus, a, um, (scrupus), ὀκριόεις, πλήρης τραχειῶν πετρῶν· ἐντ. = πετρώδης, λιθώδης, τραχύς.

scrūpŭlōse, ἐπίρ. (-ius), (μ.), περιέργως, ἀκριβῶς, ὑπερακριβῶς.

scrūpŭlōsus, a, um, (-ior, -issimus)· 1) = scruposus· 2) (μ.), ὑπερακριβής, λεπτολόγος, disputatio.

scrūpŭlum ἢ scrīpŭlum, i, οὐ. τό ἐλάχιστον μέρος σταθμοῦ ἢ μέτρου· α) σταθμοῦ· τὸ γραμμάριον, τό 24 μέρος οὐγκίας ἢ τό 288 μέρος λίτρας· β) μέτρου· τό 288 μέρος πλέθρου (jugeri).

scrūpŭlus, i, ἀ. (ὑποκ. τοῦ scrupus), κυρ. ὀκριόεν λιθίδιον· ἐντ. μόνον μετφ. = μέριμνα, ἀπορία, ἀδημονία.

scrūpus, i, ἀ. (σπ.), ὀκριόεις λίθος. μετφ. = scrupulus.

scrūta, ōrum, οὐ. πλ. (π. καὶ μ.), γρύτη, ῥῶπος, ῥωπικά.

scrūtātĭo, ōnis, θ. (μ.), ἔρευνα.

scrūtātor, ōris, ἀ. ἐρευνητής.

scrūtor, ἀποθ. α'. 1) ἐκγρυτεύω, ἐρευνῶ, διερευνῶ, ἐξετάζω, διαζητῶ, domum, mare, aliquem 2) (π. καὶ μ.) ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ἐξακριβῶ, διακριβῶ, causas τὰς αἰτίας.

sculpo, sculpsi, sculptum, γ'. γλύφω τι (ἐπὶ ξύλου, μετάλλου, λίθου κτλ.)· μετφ. = ἀπεργάζομαί τι.

sculpōnĕae, ārum, θ. πλ. κροπάλα, ξύλινα ὑποδήματα.

sculptĭlis, e, (π.), γλυπτός.

sculptor, ōris, ἀ. (μ.) γλυπτήρ, γλύπτης, γλυφεύς.

sculptūra, ae, θ. (μ.), γλυφή.

sculptus, a, um, μετχ. τοῦ sculpo.

scurra, ae, ἀ. 1) (κωμ.) ὁ καλλωπιστής, ὁ κομψός, ὁ εὐτράπελος· 6) ὁ γελωτοποιός, βωμολόχος (συνήθ. πολίτης, τῆς κατωτάτης τάξεως), ὃς διὰ τοῦτο εἴσοδον παρὰ τοῖς πλουσίοις ὡς παράσιτος εἶχεν.

scurrīlis, e, (scurra), λίαν σκωπτικός, βωμολοχικός, jocus, dicacitas.

scurrīlĭtas ātis, θ. βωμολοχία.

scurrīlĭter, ἐπίρ. σκωπτικῶς.

scurror, ἀποθ. α'. (scurra), (π.), σκώπτω, γελωτοποιῶ.

scūtāle, is, οὐ. ἱμὰς σφενδόνης.

scūtārĭus, a, um. (scutum), τοῦ θυρεοῦ, τῆς ἀσπίδος· οὐσ. **-rĭus**, ii, ἀ. ἀσπιδοποιός.

scūtātus, a, um, θυρεοφόρος, ἀσπιδοφόρος.

scūtella, ae, θ. πινακίδιον.

scūtĭca, ae, θ. σκῦτος, ἱμάς, μάστιξ.

scūtĭ-gĕrŭlus, i, ἀ. = scutatus.

scutra, ae, θ. πίναξ, δίσκος, πατάνη.

1. scūtŭla, ae, θ. 1) πινακίδιον, πατάνιον· 2) ῥάβδος, πλαίσιον.

2. scŭtŭla ἢ scytăla, ae, θ. σκυτάλη, 1) κύλινδρος· 2) ἡ τῶν Σπαρτιατῶν σκυτάλη (ἢ οὗτοι ἐχρῶντο ἀπορρήτους ἐπιστολὰς πέμποντες).

scūtŭlātus, a, um, ῥομβοειδής.

scūtŭlum, i, μικρός θυρεός, μικρὰ ἀσπίς (ἡ ἐπιμήκης).

scūtum, i, οὐ. (σκῦτος) ὁ θυρεός, ἡ ἐπιμήκης τετράγωνος ἀσπὶς τῶν Ῥωμ. πεζῶν, συγκειμένη ἐκ διπλοῦ σανιδώματος καὶ μοσχείῳ δέρματι ἐπενδεδυμένη (πρβλ. clipeus, parma, pelta).

Scȳlăcēum, i, οὐ. Σκυλακεῖον, Σκυλάκιον, Σκυλλήτιον, πόλις τῆς κάτω Ἰταλίας· ἐντ. **-cēus**, a, um, οὐ. Σκυλλητικός.

Scylla, ae, θ. Σκύλλα, α) σκόπελος τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ· β) τὸ ἐκεῖ μυθικὸν τέρας· γ) θυγάτηρ Νίσου, βασιλέως τῶν Μεγάρων· ἐντ. 1) **Scyllaeus**, a, um, α) Σκυλλαῖος, τῆς Σκύλλης (τοῦ τέρατος)· β) = Μεγαρικός. 2) οὐσ. **Scyllaeum**, τὸ Σκύλλαιον, ἡ Σκύλλα (ὁ σκόπελος).

scymnus, i, ἀ. (Λουκρ.), σκύμνος.

scȳphus, i, ἀ. σκύφος, εἶδος ποτηρίου.

Scȳros καὶ **-us**, i, θ. Σκῦρος, νῆσος· ἐντ. **Scȳrĭus**, a, um, Σκύριος· Sc. virgo = ἡ Δηϊδάμεια.

scytăla, ae, θ. ἰδὲ scutala 2.

Scythae, ārum, ἀ. πλ. Σκύθαι· ὁ ἑν. **Scythes**, ae, Σκύθης· Ἐντ. 1) **Scythĭa**, ae, ἡ Σκυθία, ἡ Σκυθική· 2)

Scythĭcus, a, um, Σκυθικός. Sc. amnis = ὁ Τάναϊς, Oceanus, ἡ πεπηγυῖα θάλασσα, Diana, ἡ Ταυρικὴ Ἄρτεμις· 3) **Scythis**, ĭdis, f. Σκυθίς· 4) **Scythissa**, ae, f. Σκυθίς, Σκύθαινα, mater μήτηρ· 5) (π.) **Scytha**, ae, m. = Scythes.

1. sē, πρόθ. 1) (ἀφ') = sine, ἄνευ· 2) (πρὸ φωνηέντ. sed) ἀγώριστον μόριον, σημαῖνον διαίρεσιν, ἀφαίρεσιν, χωρισμόν καὶ στέρησιν, οἷον se-curus (= sine cura) sed-it o, sobrius (= se, ebrius.)

2. sē = semi, ἥμισυ· οἷον selibra.

3. sē = sex, ἕξ, οἷον semestris.

4. sē ἢ **sēse** αἰτ. καὶ ἀφ., τοῦ sui.

Sebēthos, i, ὁ. Σήβηθος, ποταμιον Καμπανίας· ἐντ. -**ēthis**, ĭdis, θ. (ἐπίθ.), Σηβηθίς.

sēbum ἢ **sēvum**, i, οὐ. στέαρ.

sē-cēdo, cessi, cessum, γ'. 1) ἀποχωρῶ, ἀναχωρῶ, ἀπέρχομαι, de coetu ἐκ τῆς συνελεύσεως, in abditam partem aedium εἰς τὸν μυχὸν τῆς οἰκίας· 2) ἀποσύρομαι (τοῦ δημοσίου βίου)· 2) ἀφίσταμαί τινος, στασιάζω πρός τινα, a patribus πρὸς τοὺς πατρικίους· 4) μετφ. α) ἀφέστηκα, ἀπέχω, ab urbe τῆς πόλεως· β) = μεταλλάττω τὴν γνώμην· γ) -ad stilum, εἰς τὸ γράφειν παραδίδομαι· δ) -in me, ὅλος πρὸς ἐμαυτῷ γίγνομαι.

sē-cerno, crēvi, crētum, γ'. 1) διακρίνω, χωρίζω, aliquos ab illis τινὰς ἀπ' ἐκείνων, me ex grege, χωρίζομαι ἀπὸ τῆς ἀγέλης· ἐντ. αἱ = χωρίζω τι, fl ores τὰ ἄνθη· ε)-praedam in publicum,χωρίζων τὴν λείαν ἀποτίθημι εἰς τὸ δημόσιον· 2) ἀποκρίνω, ἐξαιρῶ, judicem τὸν δικαστήν· 3) μετφ. διακρίνω, διαγιγνώσκω, illa res ἐκεῖνα τὰ πράγματα.

sĕcespīta, ae, θ. (seco?). (μ.) σφαγίς, μακρὰ θυτικὴ μάχαιρα.

sēcēssĭo, ōnis, θ. (secedo)· 1) ἀποχώρησις, ἀναχώρησις· 2) ἕνεκα πολιτικῶν ἐρίδων ἀποχώρησις, ἀποστασία, στάσις (πρβλ. seditio).

sēcēssus, us, ἀ. (secedo)· 1) (μ.) = secessio· 2) ἀναχώρησις, ἐρημία· α) ἀφηρ. μόνωσις, ἐρημία, s. scribentis. β) συγκεκ. ἀναχώρησις (θερινή), ἀναχωρητικὸς τόπος, ἐρημία· γ) (π.) μυχός· longus (βαθὺς) s. = περὶ ὅρμου.

sēclūdo, clūsi, clūsum, γ'. (se, claudo)· 1) ἀποκλείω, καταλείω τινά ἤ τι· (π.) secludior=κρύπτομαι· 2) διακλείω, χωρίζω, dextrum cornu a sinistro, τὸ δεξιὸν κέρας ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ· ἐντ. -curas, ἀπαλλάττομαι τῶν μεριμνῶν·-vitam corpore, αὐτοκτονῶ.

seclun, ĭdis seculum.

sĕco, secŭi, sectum (ρέλ. μετχ. secātūrus), α'. 1) τέμνω, κόπτω, pabulum χόρτον· ἐντ. α) = τέμνω, περιτέμνω, (χειρουργῶ) membra τὰ μέλη· β) = ἐπιτέμνω, ἀμύττω, genas τὰς παρειάς· γ) γλύφω: dona secto elephanto· δ) (π.) = βλάπτω, ἀνιῶ τινα· ε) = τέμνω, διαιρῶ, coelum νὸν οὐρανόν· ἐντ. (π.) = διατέμνω, διέργμαι, διαπερῶ, mare τὴν θάλασσαν· -aethera pennis, διαπέτομαι· -viam, διανύτω ὁδόν· ἐντ. ἴσως (Βεργ.) s. spem, διάγω ἐλπίζων· ς) -litem δικάζω τὴν δίκην.

sēcrētĭo, ōnis, θ. (Κικ.), χώρησις.

sēcrēto, ἐπίρ. (ἐν. ἀφαιρ. τοῦ secretus)· 1) κεχωρισμένως, μόνον, ἰδίᾳ· 2) ἐν ἀπορρήτῳ, κρύφα.

sēcrētus, a, um, (-ior), [μετχ. τοῦ secerno], διακεκριμένος, κεχωρισμένος· 1) ἐπὶ τόπου· ἀπόκρυφος, μύχιος, ἔρημος· -ti colles, λόφοι ἔρημοι (ἅτε τῶν πολεμίων ἀπελθόντων)· studia -a, αἱ ἐν ἐρημίᾳ σπουδαί· ἐντ. οὐσ. **sēcrētum**, i, οὐ. ὁ ἀπόκρυφος τόπος, ἡ ἐρημία, ὁ μυχός, τὰ ἔνδον· 2) (ἀπὸ τῆς γνώσεως τῶν ἀνθρ. κεχωρισμένος), ἀπόκρυφος, ἀπόρρητος, κρυπτός· ἐντ. (μ.) οὐσ. **sēcrētum**, i, οὐ. τὸ ἀπόρρητον· 3) (μ.) ἀήθης, σπάνιος, lingua ἀρχαϊκὴ ὁρᾶσις· 4) (Λουκρ.) -re ἢ alicujus rei, ἔρημος, ἐστερημένος τινός.

secta, ae, θ. (seco, κυρ. secta via, ἡ χειροπαίητος ὁδός, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ sequor)· 1) ἡ ὁδός, ἐν μετφ. σημασίᾳ = ἡ τοῦ βίου ὁδός, ὁ βίος, ἡ αἵρεσις βίου, ἀγωγή, διαγωγή· (ὡς τὰ πολλὰ μετὰ τοῦ sequor)· ἐντ. καὶ secuti sectam, οἱ τῇ αἱρέσει τινὸς ἀκολουθήσαντες, οἱ ὀπαδοί τινος· 2) ἡ ὁδὸς τῆς διδασκαλίας = φιλοσοφικὴ αἵρεσις, φιλοσοφικὸν σύστημα· s. Stoicorum.

sectārĭus, a, um, (Πλ.), ἔκτομος.

sectātor, ōris, ἀ. (sector 1.) ἀκόλουθος, ὀπαδός, μάλ. μαθητὴς φιλοσόφου.

sectĭlis, e, (seco) τμητός, σχιστός, ebur; pavimenta sectilia, τὰ ἐκ πολυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γωνίων μεταλλίνων πλακῶν ἐπεστρωμένα δάπεδα.

sectĭo, ōnis, θ. (seco)· 1) τμῆσις, τομή· 2) διαίρεσις λύγου κ. τ. ὅμ. 3) ἡ ὠνὴ (κατὰ τεμάχια καὶ μεταπώλησις) τῶν λαφύρων ἢ δημευθείσης οὐσίας προγεγραμμένου· ἐντ. μετων. τὰ (οὕτω) λαφυροπωλούμενα καὶ δημιόπρατα.

1. sector, ōris ἀ. (seco), τομεύς: -collorum = ὁ λαιμοτόμος, ὁ φονεύς: ἐντ. s. bonorum, ὁ λάφυρα ἢ μάλ. δημευθεῖσαν οὐσίαν προγεγραμμένου ὠνούμενός τε κατὰ τεμάχια καὶ καπηλεύων· ἐντ. = λαφυροπώλης, κάπηλος.

2. sector, ātus θ. ἀ. 1) (ἀείποτε) ἀκολουθῶ, παρακολουθῶ τινι, aliquem· -matronas, θηρῶ τὰς δεσποίνας· μάλ. ὧν δοῦλος, πελάτης παρακολουθῶ τινι· (π.) s. oves, φυλάττω τὰς οἷς· s. arātrum, ἀροτριῶ· 2) (ἀρχ. καὶ μ.) διώκω, θηρῶ, agros κάπρους· 3) μετφ. διώκω, ἐπιδιώκω τι, voluptates τὰς ἡδονάς· (μ.) s. habitum, vultus alicujus = μιμοῦμαι· ἐντ. (π.) = ἀναζητῶ, rosa· 6) (μ.) σπουδάζω περί τι, ἐπιμελοῦμαί τινος.

sectūra, ae, θ. (σπ.), τμῆσις, τομή· (ἀμφιβ.) : -ae serrariae, χαλκωρυχεῖα.

sectus, a, um, μετχ. τοῦ seco.

sēcŭbĭtus, us, ἀ. (π.) τὸ χωρὶς (ἄνευ παλλακίδος) καθεύδειν.

sē-cŭbo, bŭi, α΄. χωρὶς (ἄνευ παλλακίδος) καθεύδω· (π.) = χωρὶς διάγω.

sēcŭlāris, e, (seculum), τοῦ αἰῶνος, ἑκατονταέτηρος: ludi -es, ἑκατονταέτηρος ἑορτή, ἑορταζομένη ὅτ' ἑκατοστοῦ ἔτους ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης· carmen seculare, ἑκατονταέτηρος ᾠδὴ ἢ ὕμνος εἰς Ἀπόλλωνα καὶ Ἄρτεμιν, ᾀδόμενος ὑπὸ παίδων καὶ παρθένων ἐν τῇ ἑκατονταετήρῳ ἑορτῇ.

sēcŭlum, (καὶ seclum), i, οὐ. 1) (ἀρχ.) γενεά, γένος, φῦλον, hominum, ferarum· 2) γενεὰ ἀνθρώπου, γενεὰ (33 1]3 ἔτη): multa -a hominum· 3) τρεῖς γενεαί, ἡ ἑκατονταετηρίς, ὁ αἰών· ἐντ. = αἰών, μακρὸς χρόνος· 4) αἰών, ἄνθρωποι αἰῶνός τινος, οἱ χρόνοι, ἡ τῶν χρόνων διάνοια, τὰ τοῦ αἰῶνος ἤθη: s. sic est.

secum =cum se, ἰδὲ cum.

sĕcundāni, ōrum, ἀ. πλ. (secundus), ὑπον. milites, οἱ τῆς δευτέρας λεγεῶνος στρατιῶται.

sĕcundārĭus, a, um, (secundus) δευτερεύων, δευτέρας ποιότητος.

1. sĕcundo, α΄. (secundus)· (ἀρχ.) ἐπιτηδ-ιον παρέχω τινί, tempus τὸν χρόνον· 2) ἐπουρίζω τι, οὔριον, αἴσιον καθιστημί τι, αἰσίαν ἔκβασιν δίδωμί τινι.

2. sĕcundo, ἐπίρ. (secundus)· δεύτερον, ἐκ δευτέρου.

sĕcundum, (sequor)· Α) πρόθ μετ' αἰτ. 1) ἐπὶ τόπου· α) κατόπιν τινός, ὄπισθέν τινος· 6) παρά τι, fluvium παρὰ τὸν ποταμόν· 2) ἐπὶ χρόνου· παρά τι, κατά τι, ἔν τινι: s. quietem, κατὰ τὸ ὕπνον = ἐν ὕπνῳ· 3) μετφ. α) ἐξῆς τινος, μετά τι: s. proelium, ἐξῆς τῆς μάχης, (ἀμέσως μετὰ τὴν μάχην)· s. deos, μετὰ τοὺς θεούς· 6) κατά τι, κατὰ λόγον τινός, συμφώνως τινί: s. legem, κατὰ τὸν νόμον· γ) ὑπέρ τινος, πρός τινος, πρὸς ὠφέλειάν τινος· Β) ἐπίρ 1. κατόπιν, ὄπισθεν,εο ἔρχομαι· 2) δεύτερον, τὸ δεύτερον.

sĕcundus, a, um, (sequor), κυρ. ὁ ἑπόμενος· ἐντ. 1) δεύτερος, ἕτερος: s. ex tribus, ὁ δεύτερος ἐκ τῶν τριῶν· s. mensa, ἡ δευτέρα τράπεζα, τὸ ἐπιδόρπισμα· s. a rege, δεύτερος ἀπὸ τοῦ βασιλέως, μετὰ τὸν βασιλέα· Ἐντ. α) secundae partes, τὰ δεύτερα, δευτερεῖα· partes -as tracto (ago), δευτεραγωνιστῶ· καὶ μετφ. secundas (partes) alicui defero, τὰ δευτερεῖα ἀπονέμω τινί· is fuit Crassi quasi secundarum, οὗτος ἐγένετο οἷον ὁ δεύτερος μετὰ τὸν Κράσσον· 6) δεύτερος, δευτερεύων, ὕστερος, ὑστερίζων κατώτερός (τινος)· - 2) ἀκολουθῶν, ἐπίφορος (ἐπὶ ἀνέμου καὶ ῥοῦ): ventus s., οὔριος ἄνεμος· secundo amni, κατὰ τὸν ποταμόν, κατὰ ῥοῦν· Ἐντ. α) (π.) vela s. ἱστία ὑπὸ οὐρίου ἀνέμου διαγκούμενα· currus s. ἅρμα οἷον οὐρίῳ ἀνέμῳ φερόμενον = ταχύ, ταχέως φεύγων· 6) οὔριος, αἴσιος, εὔνους, εὐμενής, καλός: secunda contione, εὔνου οὔσης (συνενούσης) τῆς ἐκκλησίας· γ) οὔριος, εὖ χωρῶν, εὐτυχής, proelium μάχη· res, fortuna s. ἢ ἐν τῷ πληθ. res, fortunae ἢ οὐσ. οὐδ. **secundum**, ἢ ἐν τῷ πληθ. **secunda** ōrum = πράγματα εὖ χωροῦντα, εὐπραγία, εὐπραξία, εὐτυχία.

sĕcūre, ἐπίρ. (securus)· 1) ἀφροντίστως, ἀμερίμνως· 2) ἀκινδύνως, ἀσφαλῶς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

sĕcūrĭcŭla, ae, f. πελεκίδιον.

sĕcūrĭfer, και **-ger**, ĕra, ĕrum, (π.) πελεκυφόρος, πέλεκυν φέρων.

sĕcūris, is, αἰτ. im, ἀφ. i, f. (seco), πέλεκυς, ἀξίνη. s. anceps = bipennis· Μάλ. δὲ ὁ τῶν ῥαβδούχων (τῶν βασιλέων, ὑπάτων κ. ἄλ.) πέλεκυς, ὃς ἐν δέσμῃ ῥάβδων ὑπ' αὐτῶν ἐφέρετο· ἐντ. μετω. α) βία, ἐξουσία, κράτος: Romana s. ἡ Ῥωμαίων ἐξουσία· virtus nec sumit aut ponit -es (= magistratus, honores)· β) injicio (infligo)-im reipublicae, petitioni, διαφθείρω, ἀφόρα βλάπτω τὴν πολιτείαν, τὴν ζήτησιν.

sēcūrĭtas ātis f. (securus)· 1) ἀμεριμνία, ἀλυπία, εὐθυμία· 2) τὸ ἀφρόντιστον (ἐπὶ κακοῦ)=ῥᾳθυμία, ἀμέλεια, ἀδιαφορία· 3) (μ.) τὸ ἀκίνδυνον, ἡ ἀσφάλεια.

sēcūrus, a, um, (-ior) [se, cura]· 1) ἄφροντις, ἀμέριμνος, ἀδεής, ἄφοβος: s. sum de illa re, ἀδεῶς ἔχω πρὸς ἐκεῖνο, καὶ (π. καὶ μ.) μετὰ γενικ. s. futuri, poenae, οὐ φοβούμενος τὸ μέλλον, τὴν ποινήν· ἐντ. α) οὐ φροντίζω περί τινος, famae· β) (π. καὶ μ.) ἐπὶ ἀψύχων· ἄφροντις, εὔθυμος, convivium· γ) (π.) latices -ae, οἶνος ὁ τὰς μερίμνας ἀποδιώκων· 2) (μ.) ἐπὶ κακοῦ· ἀφρόντιστος, ῥᾳθυμος, ἀμελής· 3) (σπ.) = tutus, ἀσφαλής, locus τόπος.

1. sĕcus, οὐ. ἄκλ. = sexus.

2. sĕcus, ἐπίρ. (sequor) 1) θετ. secus: α) παρά τι, ἄλλως, ἑτέρως, διαφερόντως, διαφόρως, οὐχ οὕτως: id s. est, τοῦτο ἄλλως πως ἔχει· nemo s. dicet, οὐδεὶς ἄλλως ἐρεῖ. Πολλάκ. δὲ ἔπεται τὸ ac (atque) ἢ quam: s. ac, s. quam, ἄλλως ἤ, ἑτέρως ἤ· συχνότ. δὲ προηγεῖται ἄρνησις (μάλ. παρὰ ποιητ.): non (haud) s. quam (ac, atque), οὐ δὲν διαφερόντως ἢ οὕτως ὡς, ὥσπερ (ἄν)· β) παρά τι, ἄλλως, κακῶς. (πρὸς ἀντίθ. τῶν προηγουμένων recte, bene, bene): bene aut secus, καλῶς ἢ οὐ, καλῶς ἢ κακῶς· s. de eo existimo, οὐκ ἀγαθὴν δόξαν (= ἰδέαν) περί τινος ἔχω· γ) (σπ.) = minus, ἧττον: neque s. in iis virium (erat)· 2) συγκρ. secius ἢ (μάλ.) sequius, α) ἧττον: s. quam velles, ἧττον ἢ βούλοιο· β) προηγουμ. ἀρνήσεως (non, haud nihilo), οὐχ ἧττον, οὐδὲν ἧττον· γ) ἧττον καλῶς, κακῶς: s. de meis civibus loquor, κακῶς περὶ τῶν πολιτῶν λέγω.

3. sĕcus, (sequor), προθ. μετ' αἰτ. = secundum, παρά τι: s. mare.

sĕcūtor, ōris, ὁ. (sequor), (μ.), ὁ ἀκόλουθος, εἶδος μονομάχων ἀκολουθούντων τοῖς δικτυοβόλοις μονομάχοις (retiariis) καὶ πρὸς τούτους ἀγωνιζόμενοι.

sĕd καὶ **sĕt**, (συγγ. τῷ sēd = se, sine), σύνδ. ἀντιθ., ἀλλά· vera dico sed nequidquam, ἀληθῆ λέγω, ἀλλὰ μάτην· sed tamen, ἀλλ' ὅμως· sed enim, ἀλλὰ γάρ. Μάλ. α) προηγ. μένης ἀρνήσεως: non herus, sed servus, οὐ δεσπότης, ἀλλὰ δοῦλος· non modo non... sed ne, οὐ μόνον οὐ... ἀλλ' οὐδέ· son modo (solum, tantum)... sed ἢ sed etiam, οὐ μόνον... ἀλλά, ἢ ἀλλὰ καί· β) ἐπὶ μεταβάσεως εἰς ἕτερόν τι: sed haec parva; veniamus ad majora, ἀλλὰ ταῦτα (καὶ ταῦτα μὲν δὴ) μικρά ἐστιν, ἴωμεν δὲ ἐπὶ τὰ μείζω· συνήθ. δέ: sed de hac re (ἢ hoc) hactenus, ἀλλὰ περὶ τούτου ἀποχρώντως εἴρηται· - Σημ. Ἔστιν ὅτε τὸ sed καὶ τὸ sed etiam τίθενται ποιητικῶς καὶ μετὰ μίαν καὶ πλείονας λέξεις.

sēdāmen, ĭnis, οὐ. παῦσις, πρόῢνσις.

sēdāte, ἐπίρ. ἡσύχως, πρᾴως.

sēdātĭo, ōnis, θ. παῦσις, πρᾴυνσις.

sēdātus a, um, (-ior, -issimus) [sedo], κατεσταλμένος, πρᾶος, ἥσυχος, ἡσύχιος, ἠρεμαῖος.

sēdĕcim ἢ sex-decim, ἑκκαίδεκα.

sēdēcŭla, ae, θ. (Κικ.) μικρὰ ἕδρα.

sĕdĕo, sēdi, sessum, 6'. (ἕζομαι)· 1) κάθημαι, in solio ἐπὶ θρόνου, in equo ἐπὶ ἵππου, ante fores πρὸ τῶν θυρῶν, carpento ἐν ἁμάξῃ· συχν. δὲ ἐπὶ δικαστῶν καὶ ἄλλων ἀσκούντων τὰ αὐτῶν καθήκοντα = κάθημαι ἐν δικαστηρίῳ, ἐν συνεδρίῳ, = συνεδρεύω· Ἐντ. α) κάθημαι, διατρίβω, παραμένω (ἀργός), μέλλω, ἀργῶ, ἡσυχίαν ἄγω, domi οἴκοι, in mea villa, ἐν τῇ ἐμῇ ἐπαύλει· sedit (οἴκοι μένει) qui timuit; imperator sedet ante moenia, ὁ στρατηγὸς προσκάθηται τοῖς τείχεσιν (ἀργὸς πρὸ τῶν τειχῶν μένει)· οὕτω πολλάκ. καὶ ἐπὶ στρατοῦ πόλιν πολιορκοῦντος. β) ἐπὶ νεώς· καθίζω ἐν τοῖς βράχεσιν, in vado· γ) ἐπὶ βέλους κ. τ. ὅμ., κάθημαι, ἐγκάθημαι, ἐμμένω, ἐμπέπηγα· δ) μεταφ. sedet mihi, ἀμετακίνητον, ἀμεταβόλον, ἐστί μοι = σταθερὰν γνώμην ἔχω· ὡσαύτ.

καὶ sedet animo = εὐσταθῶς βούλομαι· 2) (ὡς, τὸ ἵζω, ἵζάνω) καθίζω, ὑφίζω, ὑφιζάνω· μετφ. παύομαι, πραΰνομαι.

sēdes, is, γεν. πλ. sedum, θ. (sedeo)· 1) ἕδρα, καθέδρα, θρόνος· 2) μετσ. α) ἕδρα, οἰκία, κατοικία, διατριβή· β) οἶκος, ναός· γ) κατοικία νεκρῶν = τάφος· δ) ἕδρα ψυχῆς = σῶμα· ε) ἕδρα, στάσις, βάσις, τόπος, ἔδαφος, χωρίον, χώρα· ς) ἕδρα, πηγή. Ἐνίοτε ὁ πληθ. sedes = τῷ ἑνικῷ sedes.

Sēdētānĭa, ae, θ. Σηδητανία, χώρα Ἰσηρίας· ἐντ. **Sēdētāni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Σηδητανοί.

sēdi, **sedisse**, πρκμ. τοῦ sedeo, sido

sēdīle, is, οὐ. (sedeo), ἑδώλιον, ἕδρα, θρᾶνος· μάλ. ὁ πληθ. sedilia, τὰ ἑδώλια, τὰ βάθρα (ἐν θεάτρῳ).

sēdītĭo, ōnis, θ. (se-d-itio) κυρ. τὸ ἀποχωρεῖν· ἐντ. 1) (πολιτική) δυχοστασία, στάσις· (πρβλ. secessio)· 2) στάσις ἔρις, διαφορά.

sēdītĭōse, ἐπίρ. (-ius, -issime), στασιαστικῶς, ταραχωδῶς.

sēdītĭōsus, a, um, (-ior, -issimus), [seditio]· 1) στασιώδης, στασιαστικός, ταραχώδης· 2 (σπ.) ἐριστικός, mulier.

sēdo, ā'· (sedeo) κυρ. ποιῶ τι καθῆσθαι· ἐντ. 1) καταπαύω, παύω, καταστέλλω, κατευνάζω τι· 2) μεταφ. α) καταπραΰνω, πραΰνω τι· β) σβέννυμί τι· γ) (π.) s. vela, συστέλλω τὰ ἱστία· s. curriculum, κατέγω τὸ ἅρμα.

sē-dūco, dūxi, ductum, ĕ'· 1) χωρίς (κατ' ἰδίαν) ἀπάγω τινά, χωρίς (κατ' ἰδίαν) παραλαμβάνω τινά· 2) ἀφίστημι, ἀποχωρίζω, χωρίζω, διαιρῶ τι: -animum corpore, χωρίζω τὴν ψυχὴν ἀπὸ τοῦ σώματος· seducunt castra, εἰς δύο στρατόπεδα διαιροῦνται· -terras duas, χωρίζω τὰς δύο χώρας ἀπ' ἀλλήλων.

sēductĭo, ōnis, θ. (Κικ.), τὸ χωρὶς ἀπάγειν, τὸ χωρὶς (κατ' ἰδίαν) παραλαμβάνειν. testium τοὺς μάρτυρας.

sēductus, a. um, (μετχ. τοῦ seduco), ἀνακεχωρηκώς, πόρρω κείμενος, terrae.

sēdŭlĭtas, ātis, θ. (sedulus), σπουδή, προθυμία, ἐπιμέλεια, φιλοπονία· σπ. = πολυπραγμοσύνη.

sēdŭlo, ἐπίρ. (sedulus)· 1) σπουδῇ, σπουδαίως, προθύμως, ἐπιμελῶς, φιλοπόνως, aliquid facio πράττω τι· -audio, ἀκροῶμαι· 2) ἐκ προθέσεως, ἐξ ἐπίτηδες, tempus tero διάγω τὸν χρόνον.

sēdŭlus, a, um, (sedeo ἢ ἐκ τοῦ se-dolus), σπουδαῖος, πρόθυμος, ἐπιμελής, φιλόπονος (ἀντίθ. piger νωθρός), homo ἄνθρωπος.

Sēdūni, ōrum, ἀ. πλ. Σηδοῦνοι, ἔθνος Ἑλουητίας ἐν τῇ τανῦν Sitten.

sĕges, ĕtis, θ. (ῥ. s e c, ἑλλ. τέκ -ω, τἐκτω)· 1) σπόριμος γῆ, ἀροτὴ γῆ, ἄρουρα· 2) λήϊον (σίτου), ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς σῖτος (πρβλ. semen): s. alta est· 3) μετφ. α) πεδίον, ἔδαφος = ὕλη, πηγή; s. laudis· β) (π.) = οἱ καρποί, ἡ πρόσοδος· μετφ. ὠφέλεια: quae inde s.?

Sĕgesta, ae, θ. Σεγέστη, Ἔγεστα· οὕτως ἐκαλεῖτο Λατινιστὶ ἡ ἀρχαία πόλις τῆς Σικελίας Ἀκέστη· ἐντ. **-stānus**, a, um, Ἐγεσταῖος· οὐσ. **-stāni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Ἐγεσταῖοι.

Sĕgestes, is, ἀ. Σαγέστης, Γερμανὸς ἡγεμὼν φίλος Ρωμαίων.

sĕgestre, is, οὐ, (seges)· 1) στέγασμα ἐκ φορμοῦ, εἶτα δὲ καὶ ἐκ διφθέρας· 2) διφθέρα, διφθέρινον περιβόλαιον.

segmentātus, a, um, ὁ πεποικιλμένος τμήμασι λεπτοῦ ἐλάσματος χρυσοῦ.

segmentum, i, οὐ, (seco), (π. καὶ μ.) τμῆμα, κόμμα, ἀπόκομμα· μάλ. δὲ κόμμα λεπτοῦ ἐλάσματος χρυσοῦ (πρὸς ποίκιλσιν μάλιστα τῶν γυναικείων ἐσθήτων).

segne, ἐπίρ. ἰδὲ segniter.

segnĭ-pes, ĕdis, ἀ, ὁ βραδύπους.

segnis, e, (-ior), (συγγ. τῷ ὀκνός), νωθής, νωθρός, βραδύς, ὀκνηρός: s. pugna, obsidio, βραδεῖα (χαλαρά) μάχη, πολιορκία· (π.) = ἀργός, ἄγονος, campus· (Τάκ.) μετὰ γεν. s. occasionum. νωθρὸς πρὸς χρῆσιν τοῦ καιροῦ.

segnĭter καὶ (σπ.) **segne**, ἐπίρ. (-ius) [segnis], νωθρῶς, βραδέως, ὀκνηρῶς.

segnĭtĭa, ae, θ. καὶ (ὡς τὰ πολλὰ ἀρχ. καὶ μ.) **-tĭes**, ēi, θ. (segnis), νωθεία, νωθρεία, ὄκνος, βραδύτης.

Segontiăci, ōrum, ἀ. Σεγοντιακοί.

sēgrĕgis, e (ἢ **segrex**, ĕgis ἡ ἐν. ὀναμαστ. ἄχρηστος·) [sc, grex], κεχωρισμένος, ἔρημος, vita βίος.

sēgrĕgo, ā'. (se, grex), κυρ. ἀπαγελάζω· ἐντ. ἀποκρίνω, ἀποχωρίζω, oves τὰ πρόβατα· s. liberos a me, ἀποχωρίζομαι τῶν τέκνων· ἐντ. μετφ. ἀποσπῶ ἀπό τινος, a vita ἀπὸ τοῦ βίου.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Sēgūsiāvi, ōrum, ἀ. πλ. Σηγουσιαοί, ἔθνος Γαλλίας ἐν τῇ τανῦν Feurs. **Sejānus**, ἰδὲ Sejus.

sē-jūgātus, a, um, (Κικ.), διεζευγμένος, κεχωρισμένος ἀπό τινος.

sējŭgis, is, ἀ. [sex, jugum], (κυρ. πῖθ. ὑπον. τοῦ currus). ἓξίππος· οὐσ. **sējŭges**, ium, ἀ. πλ. ἅρμα ἑξίππον.

sējunctim, ἐπίρ. (Τίβουλ.), χωρίς.

sējunctĭo, ōnis, θ. (sejungo), διάζευξις, χωρισμός.

sē-jungo, junxi, junctum, γ'. 1) διαζεύγνυμι, ἀποκοινῶ, ἀποχωρίζω, ἀορίζω, Italiam a Gallis τὴν Ἰταλίαν ἀπό τῶν Γαλλων· 2) διακρίνω, διορίζω τι ἀπό τινος.

Sējus, i, ἀ. Σήϊος, φίλος Κικέρωνος· ἐντ. **Sējānus**, a, um, Σηϊανός, οῦ Σηΐου· οὐσ. ὁ Σηϊανός, ὁ Τιβερίῳ προσφιλής.

sēlectio, ōnis, θ. (Κικ.), ἐκλογή.

Sēleucĭa ἡ **-cēa**, ae, θ. Σελεύκεια, ἡ ἐν Βαβυλωνίᾳ καὶ ἡ Πιερία (ἐνΣυρίᾳ)· **Sēleucus**, i, ἀ. Σέλευκος (ὁ Νικάτωρ).

sē-lībra, ae, θ. (semi), ἡμίλιτρον.

sēlĭgo, lēgi, lectum, γ'. (se, lĕgo) ἐκλέγω, exempla παραδείγματα.

Sēlīnus, untis, θ. Σελινοῦς, πόλις Σικελίας καὶ Κιλικίας.

sella, ae, θ. (ἀντὶ sedula, ἐκ τοῦ sedes), ἕδρα, θᾶκος, δίφρος· μάλ. α) ὁ ἡγεμονικὸς ἢ ἐλεφάντινος, ἢ ἀγκυλόπους δίφρος (s. curulis), ἐφ' οὗ οἱ βασιλεῖς, οἱ ὕπατοι, οἱ στρατηγοί, καὶ οἱ (κουρούλιοι) ἀγορανόμοι, καθήμενοι ἐχρημάτιζον πρὸς τὸν δῆμον· 6) τὸ φορεῖον.

sellārĭus, a, um, τῶν δίφρων· εὔχρ. τόνον οὐσ. α) **sellārĭa**, ae, θ. θάλαμος ἀντὶ κλινῶν δίφρους πρὸς πόρνευσιν ἔχων· 6) **-ius**, i, ἀ. ὁ ἐπὶ δίφρου πορνευόμενος.

sellisternĭa, ōrum, οὐ. πλ. (sella, sterno), στρῶσις τῶν ἱερῶν δίφρων, ἑστίασις τῶν θεαινῶν, ὧν τὰ ἀγάλματα ἐπὶ δίφρων ἐτίθεντο, ὥσπερ ἐν τῷ lectisternium τὰ τῶν θεῶν ἐπὶ κλίνης.

sellŭla, ae, θ. μικρὸν φορεῖον.

sellŭlārĭus, ii, ἀ. (sellula), χειροτέχνης, χειρῶναξ, Κικέρ.

sēmel, ἐπίρ. 1) ὡς κυρ. ἀριθμ., ἅπαξ, ἓν ἅπαξ, ἐφάπαξ· non s. sed bis, οὐχ ἅπαξ, ἀλλὰ δίς· s. et vicies ἢ vicies s. ἅπαξ καὶ εἰκοσάκις· plus s. πλεονάκις ἢ ἅπαξ· μάλ. = πρῶτον, τὸ πρῶτον: s. Romae, iterum Athenis· 2) μεταφ. α) ἅπαξ, εἰσάπαξ, εἰς ἀεί, διόλου, παντελῶς· s. ignotus est, παντάπασιν ἄγνωστος· s. propono = διὰ βραχέων ἐκτίθημι· 6) (ὡς primum) τίθεται ὡς τὰ πολλὰ μετὰ ut, quum, si, ubi κτλ.: ubi, ut semel vicit, ὡς ἅπαξ ἐνίκησεν, ἅμα ὡς ἐνίκησεν·

Sĕmĕle, es ἢ **-la**, ae, θ. Σεμέλη, ἡ Κάδμου, μήτηρ δὲ ἐκ Διὸς τοῦ Βάκχου· ἐντ. **Semelēius** καὶ **-lēus**, a, um, Σεμελήϊος, τῆς Σεμέλης, proles = ὁ Βάκχος.

sĕmen, ĭnis, οὐ. (sero 2)· 1) σπέρμα (τῶν φυτῶν, ὃ σπείρεται)· ἐντ. α) σπέρμα ζῴων· 6) ἔνθεμα, μόσχευμα· 2) μετφ. α) σπέρμα, αἰτία, ἀρχή, flammae· 6) σπέρμα, γένος, γενεά, regium· γ) (π.) σπέρμα, γόνος, τέκνον, ἀπόγονος.

sēmentis, is, θ. (semen)· ἡ σπορά, ὁ σπόρος, τὸ σπείρειν· ἐντ. α) ἡ τῆς σπορᾶς ὥρα, ὁ σπορητός· 6) ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς σῖτος, τὸ λῃϊον = seges 2.

sēmentīvus, a, um, (sementis), τῆς σπορᾶς, τοῦ σπόρου, dies ἡμέρα.

sēmestris, e, (sex, mensis), ἑξάμηνος, ἓξ μηνῶν.

sēmēsus, a, um, (semi, edo) (π· καὶ μ.) ἡμίβρωτος.

sēmĭ-, ἐν συνθέσει = ἡμι-.

sēmi-ădăpertus, a, um, (π.) διανεῳγμένος, ὑπανεῳγμένος.

sēmi-ambustus, a, um, (μ.), ἡμίκαυστος, ἡμίφλεκτος.

sēmi-ănĭmis, e καὶ **-mus**, a, um, (π. καὶ μ.), ἡμίπνους, ἡμιθανής.

sēmĭ-ăpertus = semiadapertus.

sēmĭ-barbărus, a, um, (μ.) ἡμιβάρβαρος, μιξοβάρβαρος.

sēmĭ-bos, bŏvis, ἀ. (μ.) ὁ ἐξ ἡμισείας βοῦς ὤν, μιξόθηρ, Ὀβίδ.

sēmĭ-căper, pri, ἀ. (π.), ὁ ἐξ ἡμισείας κάπρος ὤν, τραγόπους, Ὀβίδ.

sēmĭ-crūdus, a, um, ἡμίπεπτος.

sēmĭ-cŭbĭtālis, e, ἡμιπηχυαῖος.

sēmĭ-dĕus, i, ἀ. καὶ **-dea**, ae, θ. (π.), ὁ, ἡ ἡμίθεος.

sēmĭ-doctus, a, um, ἡμιμαθής.

sēmiermis, e, καὶ (μ.) **-mus**, a, um, (semi, arma), ἐξ ἡμισείας ὡπλισμένος, σχεδόν τι ἄοπλος.

sēmĭ-factus, a, um, (μ.), ἡμιεργής, ἡμίεργος, ἡμιτελής.
sēmĭ-fer, ĕra, ĕrum (fera), ἡμιθήρ, μιξόθηρος, ἡμιάνθρωπος· μάλ. περὶ τῶν Κενταύρων.
Sēmĭ-germānus, a, um, Ἡμιγερμανός, Μιξογέρμανος.
Sēmĭ-graecus, a, um, Ἡμιέλλην, Μιξέλλην.
sēmĭ-grăvis, e, (ἀμφίβ.), μεταφ. ἡμιμέθυσος.
sē-mĭgro, ā'. ἀποικῶ.
sēmĭ-hĭans, ntis, ὑποχαίνων.
sēmĭ-hŏmo, ĭnis, ὁ, ἡμιάνθρωπος, μιξάνθρωπος· (μάλ. περὶ Κενταύρων).
sēmĭ-hōra, ae, θ. ἡμιώριον.
sēmĭ-lăcer, ĕra, ĕrum, (π.) σχεδὸν κατεσπαραγμένος.
sēmĭ-lautus, a, um, (π.) ἡμίλουτος.
sēmĭ-lĭber, ĕra, ĕrum, ἐξ ἡμισείας ἐλεύθερος, ἡμίδουλος.
sēmĭ-lĭxa, ae, ὁ. (Λίβ.) ἡμικάπηλος, ὅμοιος (τῷ ἐν στρατοπέδοις) καπήλῳ (λέξις ὑοριστική).
sēmĭ-mărīnus, a, um, (Λουκρ.) ὁ ἐξ ἡμισείας ἐν τῇ θαλάσσῃ ὤν.
sēmĭ-mas, ăris, ὁ. 1) ἡμιάρρην, ἀνδρογύνης, ἑρμαφρόδιτος· 2) εὐνοῦχος.
sēmĭ-mortŭus, a, um, ἡμιθανής.
sēmĭnārĭum, ii, οὐ. (semen), ἡ φυταρία· τὸ φυτώριον· μετφ. s. Catilinarium, ἄνθρωποι (κακοὶ) ὡς ὁ Κατιλίνας· s. scelerum, πηγή, αἰτία τῶν κακουργημάτων.
sēmĭnātor, ōris, ὁ. σπορεύς· μετφ. ὁ γεννήτωρ, πατήρ, ὁ ποιήσας.
sēmĭ-nex, ĕcis, ὁ. (ἡ ὀνομ. τοῦ ἐν. ἄχρηστος), ἡμιθανής, ἡμισφαγής.
sēmĭnĭum, ii, οὐ. (semen), (ἀρχ.) 1) ἀχεία· 2) γένος (ζῴων).
sēmĭno, ā'. (semen)· 1) σπείρω, hordeum κριθήν· ἐντ. καὶ s. agrum = σπείρω ἀγρόν· 2) γεννῶ, φύω· 3) ἀναβλαστάνω, παράγω τι.
sēmĭ-nūdus, a, um, ἡμίγυμνος.
sēmĭ-perfectus, a, um, ἡμιτελής.
sēmĭ-pes, ĕdis, ὁ. ἡμίπους, ἡμιπόδιον· μάλ. τὸ ἐν τῇ μετρικῇ ἡμιπόδιον.
Sēmĭ-plācentīnus, i, ὁ. Ἡμιπλακεντῖνος.
sēmĭ-plēnus, a, um, ἡμιπλήρης.
sēmĭ-pŭtātus, a, um, (puto), ἐξ ἡμισείας κλαδευθείς.
sēmĭ-rāsus, a, um, ἡμιξύρητος.
Sēmīrāmis, ĭdis, θ. Σεμίραμις, γυνὴ καὶ διάδοχος Νίνου τοῦ Ἀσσυρίων βασιλέως.
sēmĭ-rĕductus, a, um, (π.) ἡρέμα ἐπαναχθείς.
sēmĭ-refectus, a, um, (π.) εἰς ἥμισυ ἐπισκευασθείς.
sēmĭ-rŭtus, a, um, ἡμίπτωτος.
sēmis, semissis, ὁ. (semi, as) ἡμισσάριον· ἐντ. τὸ ἥμισυ κληρονομίας, πλέθρου = τὸ ἡμίπλεθρον, τὸ ἥμισυ ποδὸς (μέτρου)· ἐπὶ τόκου· = ἥμισυ ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν κατὰ μῆνα.
sēmĭ-sĕnex, sĕnis, ὁ. (Πλ.) ἡμιγέρων.
sēmĭ-sepultus, a, um, ἡμίχωστος.
sēmĭ-somnus, a, um, ἡμίυπνος.
sēmĭ-sūpīnus, a, um, ἡμιύπτιος.
sēmĭta, ae, θ. οἶμος, στενὴ ὁδός, στενωπός, τρίβος, στίβος, ἀτραπός· (πρβλ. callis, trames)· ἐντ. = ὁδός.
sēmĭtālis, e, (semita), ἐνόδιος.
sēmĭtārĭus, a, um (semita), (π.) τῆς οἴμου, τῆς στενῆς ὁδοῦ.
sēmĭ-tectus, a, um, (μ.), ἡμισκεπής, ἡμίγυμνος.
sēmiustulandus, a, um, (γερουνδ. τοῦ ἀχρ. semi-ustulo), ἡμικαυστέος, ἡμιφλεκτέος.
sēmĭ-ustŭlātus καὶ **sēmustŭlātus**, a, um, ἡμίκαυτος, ἡμίκαυστος, ἡμίφλεκτος, ἡμιφλεγής.
sēmĭustus καὶ **semustus**, a, um, = semiustulatus.
sēmĭ-vir, i, ὁ. (π. καὶ μ.), ἡμιάνθρωπος, μιξάνθρωπος, μιξόθηρ· ἐντ. α) Κένταυρος· β) ἑρμαφρόδιτος· γ) εὐνοῦχος· δ) ἐπιθετ. = θηλυδριώδης, ἀνανδρος.
sēmĭ-vīvus, a, um, ἡμίζωος, ἡμιθανής· μετφ. voces -ae, φωναὶ ἀμυδραί.
sēmĭ-vŏcālis, e, (μ.) ἡμίφωνος.
sēmĭ-zōnārĭus, ii, ὁ. (Πλ.) ὁ κατασκευάζων ἡμιζώνια.
Semnōnes, um, ὁ. πλ. Σέμνωνες.
Sēmo, ōnis, ὁ. (semen?), Σπορεύς, ἀρχαῖος τῆς σπορᾶς θεός· ἔτι δὲ καὶ ἐπίκλησις τοῦ Σάγκου.
sē-mŏdĭus, ii, ὁ. ἡμιμέδιμνον.
sēmōtus, a, um, (μετχ. τοῦ semoveo), κεχωρισμένος, ἀφεστώς, locus τόπος· μετφ. dictio -a, ἡ ἰδία ὁμιλία.
sē-mŏvĕo, mōvi, mōtum, 2'. χωρίζω, ἀποχωρίζω, ἀποσπῶ, aliquem a liberis τινὰ ἀπὸ τῶν τέκνων.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

semper, ἐπίρ. (= sem = semel καὶ per, ὡς nuper ἐκ τοῦ no = novi καὶ - per) = ἅπαξ διὰ παντός· ἐντ. 1) ἀεί, διὰ παντός: -florens ἀειθαλής· 2) ἀεί, ἀεὶ ἑκάστοτε, ἑκάστοτε, ἐνδελεχῶς.

sempiternus, a, um, (semper), ἀΐδιος, αἰώνιος, ἐνδελεχής· (πρβλ. aeternus)· ἐπιρρημ. **-num**, ἐπίρ. (Πλ.), εἰς ἀεί, διὰ παντός.

Semprōnĭus, a, um, Σεμπρώνιος, τοῦ Σεμπρωνίου· ὄν. κύρ.: **-ĭus**, ii, ὁ Σεμπρώνιος, **-ĭa**, ae, θ. ἡ Σεμπρωνία.

sēm-uncĭa, ae, θ. ἡ ἡμίσεια τῆς οὐγκίας, τ. ἔ. τὸ εἰκοστὸν τέταρτον τοῦ ἄσσου καὶ ἐντὶ τοῦ ὅλου· μάλ. = $^1|_{24}$ λίτρας· ἐντ. = εὐτελεστάτη τιμή.

sēmuncĭārĭus, a, um, (semuncia), ἡμισείας οὐγκίας· fenus s. = $^1|_2$ ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἐτησίως.

Sēmūrĭus ager, Σεμούριος ἀγρός, οὗ πόρρω τῆς Ῥώμης κείμενος.

sēmustus, = semiustus, ὃ ἴδε.

Sēna, ae, θ. Σῆνα, πόλις Ὀμβρικῆς· ἐντ. **Sinensis**, e, Σηναῖος, ὁ παρὰ τὴν Σήνην.

sĕnācŭlum, i, οὐ. (senatus), βουβευτήριον, συνέδριον, αἴθουσα συνεδρείας τῶν βουλευτῶν.

sēnārĭŏlus, a, um, ἰδὲ senarius.

sēnārĭus, a, um, (seni), ἐξ ἕξ συγκείμενος, συνηθ. δὲ versus s. ἡ ἁπλῶς s. ἑξάπους στίχος· μάλ. δὲ ὁ ἰαμβικὸς τρίμετρος· ἐντ. (Κικέρ.) καὶ ὑποκορ. senariŏlus = ἁπλοῦς τρίμετρος.

sĕnātor, ōris, ἀ. (senatus), γερουσιαστής, βουλευτής, συγκλητικός. - Σημ. Βουλευταὶ ἐν Ῥώμῃ ἐγίνοντο ἐν μὲν παλαιοτέροις χρόνοις οἱ ὑπὲρ τὰ ἑξήκοντα ἔτη γεγονότες (senes), ὕστερον δὲ καὶ πολὺ νεώτεροι τῇ ἡλικίᾳ.

sĕnātōrĭus, a, um, βουλευτικός, συγκλητικός.

sĕnātus, us, (ἀρχ. καὶ -ti), ἀ. (senex)· 1) ἡ Ῥωμαίων γερουσία, τὸ ἐν Ῥώμῃ βουλευτικὸν συνέδριον, ἡ βουλή, ἡ σύγκλητος, ἡ σύγκλητος βουλή· Ἐντ. α) s. est, habetur, habitus est, ἡ βουλὴ συνέρχεται, συνῆλθεν· s. legitimus, νόμιμος (τακτικὴ) σύνοδος τῆς βουλῆς· s. indictus, ἔκτακτος σύνοδος τῆς βουλῆς· β) venio in senatum, βουλευτὴς γίγνομαι· lego senatum (ἐπὶ τιμητοῦ) = τοὺς βουλευτὰς καταγράφω, ἀλλὰ lego aliquem in senatum = καταλέγω τινὰ ἐν τοῖς βουλευταῖς· γ) s. datur alicui, ἔξεστί τινι εἰς τὴν βουλὴν εἰσιέναι· δ) (μ.) μετων. τὰ ἐν τῷ θεάτρῳ βάθρα τῶν βουλευτῶν, τὸ βουλευτικὸν 2) ἐνίοτε· γερουσία, βουλὴ ἄλλων πολιτειῶν: s. Venetorum. - Σημ. Ἡ τῶν Ῥωμαίων βουλὴ τὸ μὲν πρῶτον συνέστηκεν ἐξ 100 βουλευτῶν, εἶτα ἐκ 200, ἔπειτα δὲ ἐκ 300, καὶ τέλος ἐκ 1000, οὓς Αὔγουστος εἰς 600 ἐπανήγαγεν, ἰδὲ senator.

sĕnātūs-consultum, i, οὐ. προβούλευμα, βουλῆς δόγμα.

Sĕnĕca, ae, ἀ. Σενέκας, ὁ φιλόσοφος, ὁ Νέρωνος διδάσκαλος, ὃς (65 π. Χ.) ἀπέκτεινεν ἑαυτόν.

1. sĕnectus, a, um (senex), (ἀρχ.) = senilis· οὕτω s. aetas καὶ πολλάκις οὐσ. **senecta**, ae, θ. = senectus.

2. sĕnectus, ūtis, θ. (senex)· 1) γῆρας, γεροντικὴ ἡλικία· 2) μετφ. α) τὸ δύσκολον τοῦ γήρατος· β) (π.) = vetustas, παλαιότης, πολυχρονιότης.

sĕneo, ēre, (senex), (π.), γηραιός, γέρων, πρεσβύτης εἰμί· μετφ. ἀσθενὴς εἰμί.

sĕnesco, nui, (ἄνευ σ.), ĕre, (senex)· 1) γηράσκω, γέρων, πρεσβύτης γίγνομαι· 2) μετφ. α) παλαιοῦμαι, μαραίνομαι. τήκομαι, φθίνω, ἀπόλλυμαι· β) φθίνω, λήγω, λωφῶ· γ) ἀσθενὴς γίγνομαι, παρακμάζω, civitas· δ) (μ.) μακρὸν διατρίβω περί τι (= consenesco 2. δ).

sĕnex, sĕnis (-ior)· 1) θετ. γηραιός, γεραιός (πρβλ. antiquus, vetus)· καὶ ἐπὶ ἀψύχων: s. aevum, s. anni = τὸ γῆρας· συνηθ. οὐσ. ἀ. ὁ γέρων, πρεσβύτης· σπαν. δὲ θ. ἡ γραῖα· 2) συγκρ. senior· 1) γεραίτερος, πρεσβύτερος· ἐν τῷ πληθ. ἀντίθ. πρὸς τὸ juniores οἱ νεώτεροι)· πολλάκ. = senex πρεσβύτης· 2) μετφ. oratio s., λόγος ἀδρότερος. haec vis est s. ἡ δύναμις αὕτη ἐστὶ παλαιοτέρα (= antiquior).

sēni, ae, ἀ. (sex), ἀνὰ ἕξ, κατὰ ἕξ, ἕκαστος ἢ ἑκάστοτε ἕξ· (π.) bis s. δώδεκα· sena, ἕξ (ὁμοῦ).

sĕnīlis, e, (senex), γερόντειος, γεροντικός, prudentia, adoptio s. ἡ ὑπὸ γέροντος υἱοθεσία.

sĕnīlĭter, ἐπίρ. (senilis), γεροντικῶς.

sēnĭo, ōnis, ἀ. (seni) ἑξάς· mitto -ōnem, τὴν ἑξάδα (τοῦ κύβου) ῥίπτω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κέρκυρας

septingentēsĭmus, a, um, (septingenti), ἑπτακοσιοστός.
septingenti, ae, a, (septem, centum), ἑπτακόσιοι.
septĭrēmis, e, ἑπτήρης, navis.
septŭāgēni, ae, a, (septuaginta), ἕκαστος ἑβδομήκοντα.
septingesĭmus, a, um, (septuaginta), ἑβδομηκοστός..
sēptuāginta, ἄκλ. ἑβδομήκοντα.
septuennis, e, ἑπταέτης.
septum, i, οὐ. τὸ sepio.
septunx, uncis, ὁ. (septem, uncia)· 1) ἑπτὰ οὐγκίαι, auri χρυσοῦ· 2) ἑπτὰ δωδεκατημόρια jugeri τοῦ πλέθρου.
septus, a, um, μετχ. τοῦ sepio.
sēpulcrālis, e, (sepulcrum), (Ὀβ.δ.), τάφιος, ἐντάφιος, ἐπιτάφιος, ἐπιτυμβίδιος· s. fax, ἡ ἐντάφιος δᾷς.
sēpulcrētum, i, οὐ. (sepulcrum), ταφαί, τάφοι, μνήματα.
sēpulcrum, i, οὐ. (sepelio), τάφος, τύμβος, μνῆμα: lego -a, ἀναγιγνώσκω τὰ ἐπιτύμβια· (π.) placo -a = τοὺς ἐν τοῖς τάφοις· ara sepulcri, ἡ πυρά.
sēpultūra, ae, θ. (sepelio), ταφή, ἐνταφιασμός: -ā aliquem afficio, corpus -ae (ἢ ad-am) do, trado, mando= θάπτω, ἐνταφιάζω τινά.
sēpultus, a, um, μετχ. τοῦ sepelio.
Sēquāna, ae, θ. Σηκουάνας, ποτ. τῆς Γαλλίας· ,ἐντ. ἐκλήθησαν Sequāni orum, ὁ. πλ. Σηκουανοί, ἔθνος τῆς Γαλλίας πρὸς ταῖς πηγαῖς τοῦ Σ. οἰκοῦν.
sĕquax, ācis, (sequor), (π.)· 1) ὁ συνεχῶς καὶ ταχέως ἀκολουθῶν, ὁ ἑφεπόμενος, equus ἵππος· undae -es, τὰ ἐπιφερόμενα κύματα· caprae -es, αἶγες ἐπιμόνως τὰς ἀμπέλους διώκουσαι (ἵνα ταύτας περιφάγωσι)· do terga Latio (=Latinis) sequaci, ἐπιστρέφω τὰ νῶτα τοῖς καταδιώκουσι Λατίνοις· fumus s. καπνὸς πανταχόσε εἰσδύων· 2) εὔκαμπτος, εὐλύγιστος.
sĕquēlla, ae, θ. (sequor), ἀκολουθία.
sĕquens, ntis, μετχ. τοῦ sequor.
sĕquester, stris, stre, καὶ (ἀρχ. καὶ π.) stra, strum, μεσιτεύων: pace sequestrā: μεσιτευούσης (ὑπὸ τὴν σκέπην) τῆς συνθήκης· Συνθ. δὲ οὐσ. 1) ὁ μεσεγγυητής (ἐν δίκῃ τινί), παρ' ᾧ τὸ ἀμφισβητήσιμον κατατετίθετο· 2) ὁ μεσεγγυητὴς ὥρου, ὁ μεσίτης δεκασμοῦ (δικαστοῦ, ψηφοφόρου κτλ.) παρ' ᾧ τὰ χρήματα κατετίθεντο. 3) (π. καὶ μ.)= μεσίτης.
sĕquor, quūtus, (cutus) sum, ἀποθ. γ'. ἕ π ο μ α ι, 1) ἕπομαι, ἀκολουθῶ τινι, aliquem· ἐντ. α) ἐπὶ χρόνου καὶ τάξεως· ἕπομαι, ἀκολουθῶ, ἔρχομαι, ἐκδέχομαι: ἐντ. sequens annus, τὸ ἑπόμενον ἔτος, ὁ ἐπιὼν ἐνιαυτός, τὸ ἑξῆς ἔτος· sequitur ut doceam κτλ. ἑπόμενόν ἐστιν εἰπεῖν κτλ. β) (ἀπρόσ.) sequitur, ἕπεται, ἑπόμενόν ἐστιν, ἀνάγκη ἐστί, causas esse immutabiles τὰς αἰτίας εἶναι ἀναλλοιώτους· συνήθ. δὲ μετὰ ut: sequitur ut haec falsa sint, ἑπόμενόν ἐστι ταῦτα ψευδῆ εἶναι· γ) ἐπὶ κτήσεως, κληρονομίας κ. τ. ὁμ. = τυγχάνω τινός: possessio sequitur heredem, ὁ κληρονόμος τυγχάνει τῆς κτήσεως· ὡσαύτ. καὶ poena s. eum, τιμωρίας τυγχάνει· δ) ἕπομαί τινι, γίγνομαι ὀπαδός τινος· ε) ἀκολουθῶ, ὑπείκω, ἐνδίδωμι: ramus s. ὁ κλάδος ἐνδίδωσι = εὐκόλως θραύεται· - 2) (ἐχθρικῶς) ἕπομαι, ἐφέπομαί τινι, διώκω, hostes· 3) ἔρχομαι, τρέπομαι, πορεύομαι, Italiam εἰς τὴν Ἰταλίαν· ἐντ. μετφ. μετέρχομαί τι, θηρεύω, διώκω τι, ἐφίεμαί τινος, amicitiam alicujus τῆς φιλίας τινός.
1. sĕrā, ae, θ. μοχλός, μάνδαλος θύρας.
2, sĕrā, (αἰτ. οὐδ. πληθ. τοῦ serus, ἐπιρρηματ. λαμβανομένη), ὀψέ, βραδέως, Βεργ.
Sĕrāpēum, i, οὐ. Σεραπεῖον.
Sĕrāpĭon, ōnis, Σεραπίων, ὀνειδιστικὴ ἐπίκλησις τοῦ Νασικᾶ.
Sĕrāpis, is καὶ idis, Σέραπις, θεὸς τῶν Αἰγυπτίων.
sērēnĭtas, ātis, θ, (serenus)· 1) αἰθρία, εὐδία· 2) μετφ. s. fortunae, εὔνοια τύχης· s. mea = γαλήνη, φαιδρότης.
sērēno, α'. (serēnus), (π.)· 1) μεταθ. αἰθριάζω, coelum τὸν οὐρανόν· μετφ. s. spem fronte, διὰ φαιδροῦ μετώπου ἐλπίδα ἐκδηλῶ· 2) ἀμετ. luce serenanti, αἰθρίας (οὔσης).
sērēnus, a, um· 1) εὔδιος, αἴθριος, coelum οὐρανός· οὐσ. **-num**, i, οὐ. ἡ εὐδία, ἡ αἰθρία· puro sereno ἢ ἁπλῶς sereno, ἐν εὐδίᾳ, ἐν αἰθρίᾳ· ἐντ. (π.)= εὐδίαν φέρων, ventus ἄνεμος· 2) εὔδιος, φαιδρός, εὔθυμος.
Sēres, rum, ὁ. πλ. Σῆρες, Ἰνδικὸν

ἔθνος· ἐντ. **Serīcus**, a, um = Σηρικός· οὐσ. **-īca**, ōrum, οὐ. πλ. αἱ Σηρικαὶ ἐσθῆτες, τὰ Σηρικά.

sĕresco, γ'. (Λουκρ.), [συγγ. τῷ serenus]· ξηραίνομαι.

Sergĭus, a, um, Σέργιος, τοῦ Σεργίου· Κύρ. ὄν. ὁ Σέργιος· (Κατιλίνας).

sĕrĭa, ae, θ. πίθος, ἀμφορεύς.

sērīcātus, a, um, (μ.) σηρικοφόρος, σηρικὰ ἐνδεδυμένος.

sērĭes, ēi, αἰτ. em, ἀφ. e, καὶ πλέον οῦ, [sero 1.]· σειρά, εἱρμός, ὅρμος, συνέχεια· (π.) = διαδοχή.

sērĭo, ἐπίρ. (serius), σπουδαίως.

Sērĭphus, i, θ. Σέριφος, νῆσος· ἐντ. **-ĭus**, a, um, Σερίφιος. οὐσ. ὁ Σερίφιος.

serissime, ἰδὲ sero 3.

sērĭus, a, um, σπουδαῖος· per (inter) seriis, ἐν σπουδαίοις· joca ac seria, ἀστεῖα καὶ σπουδαῖα.

sermo, ōnis, ἀ. (sero 1)· 1) λόγος, διάλογος, ὁμιλία. μάλιστα δὲ ὁ ἐπιστημονικὸς ἢ φιλοσοφικὸς διάλογος, ἡ πραγματεία: habeo -ōnem cum aliquo de amicitiā, περὶ φιλίας τινὶ διαλέγομαι· 2) ὁ συνήθης λόγος, ὁ χυδαῖος λόγος, ὁ τῆς ὁμιλίας τρόπος τοῦ λέγειν (ὁ φυσικὸς καὶ ἄτεχνος λόγος, ὁ ἄνευ πάθους λόγος, ἡ μὴ contentio· πρβλ. oratio)· Ἐντ. καὶ Ὁράτιος sermones ἀποκαλεῖ τὰς αὐτοῦ σατύρας καὶ ἐπιστολὰς διὰ τὴν πρὸς τὸν πεζὸν λόγον ὁμοιότητα, ἀντικείμενον τῇ μεγαλοπρεπεῖ ποιητικῇ λέξει· 3) λόγος (τοῦ πλήθους), θρύλλημα, φήμη· 4) τρόπος τοῦ λέγειν, λέξις (φράσις): elegantia -ōnis, ἡ τῆς λέξεως κομψότης· ἐντ. = διάλεκτος, γλῶσσα.

sermōcĭnātĭo, ōnis, θ. (μ.), διάλογος.

sermōcĭnātrix, īcis, θ. ἡ προσομιλητικὴ τέχνη.

sermōcĭnor, ἀποθ. α'. (**sermo**, διαλέγομαι, λαλῶ, ὁμιλῶ πρός τινα· μάλ. διάλογον ἐπιστημονικὸν ποιοῦμαι, διαλέγομαι, πραγματεύομαι.

sermuncŭlus, i, ἀ. λαλιά, ἀδολεσχία, σπερμολογία, θρύλλημα.

1. sĕro, (sĕrŭi), sertum, γ'. 1) εἴρω, συνείρω, πλέκω τι· εὔχρ. δὲ ἐν τῇ παθητ. μετχ. **sertus**, a, um: loricae seriae, λεπιδωτοὶ (ἢ μᾶλ. κρικωτοὶ) θώρακες· καὶ οὐσ. **serta**, ōrum, οὐ. πλ. (καὶ **-tae**, ārum, θ. πληθ. = coronae) οἱ ὅρμοι ἀνθέων, αἱ στεφανοπλεκτάναι, οἱ στέφανοι· 2) μετφ. συνείρω, συνάπτω, συμπλέκω: s. tumultum ex tumultu, ταραχὰς συνάπτω, ταραχὴν μετὰ ταραχὴν ἐγείρω· s. sermonem, colloquia cum aliquo, λόγους προσφέρω τινί.

2. sĕro, sēvi, sătum, γ'. (ῥ. se, ἐξ ἧς καὶ semen)· 1) σπείρω, frumentum sītov· 2) φυτεύω, vitem ἄμπελον· 3) (π.) -agrum, σπείρω ἀγρόν· ἐντ. **săta**, ōrum, οὐ. πλ. λῆϊα, φυτεῖαι κοιν. τὰ σπαρτά)· 4) μετφ. α) σπείρω, φύω, γεννῶ τινα· συνήθ. δὲ εὔχρ. ἡ μετχ. satus atiquo (π.), πεφυκὼς ἔκ τινος, ἀπό τινος· οὐσ. = ὁ ἔκγονος· s. Jove, υἱὸς τοῦ Διός· 6) σπείρω, γεννῶ, ποιῶ τι, αἴτιός τινος γίγνομαι, certamina ἀγώνων· -rumores, διασπείρω, διαδίδωμι λόγους.

3. sēro, ἐπίρ. (serus)· 1) ὀψὲ τῆς ἡμέρας ἢ ὀψὲ τῆς νυκτός· 2) ὀψέ, βραδέως· 3) ὀψέ, ὀψιαίτερον τοῦ δέοντος. Συγκρ. **serius**, ὀψιαίτερον, βραδύτερον (ἀντίθ. ocius θᾶττον, temperius πρωιαίτερον)· Ὑπερθ. (σπ.) **serissime**, ὀψιαίτατα, βραδύτατα.

sērōtĭnus, a, um, ὄψιος, ὄψιμος.

serpens, ntis, (μετχ. τοῦ serpo)· 1) ἐπίθ. ὁ ἕρπων, bestia τὸ ἑρπετόν. 2) οὐσ. ἀ. καὶ θ. ὄφις, δράκων· 3) (π.) ὄφις (ἄστρον).

serpentĭgĕna, ae, ἀ. ὀφιογενής.

serpentĭ-pes, ĕdis, (π.) ὀφιόπους.

serpĕrastra, ōrum, οὐ. πλ. εἶδος νάρθηκος πρὸς εὐθυνσιν τῶν λοξῶν σκελῶν τῶν παίδων· ἐντ. μετφ. μέσον ἐπανορθώσεως· οὕτω σκωπτ. καλεῖ ὁ Κικέρων τοὺς ἡγεμόνας τῆς κούρτεως.

serpillum, καὶ **serpullum** (ὀρθότ. ἢ **serpyllum**), τὸ ἕρπυλλον, φυτόν.

serpo, serpsi, (ἄνευ σ.), γ'. 1) ἕρπω, ἑρπύζω (ἐπὶ ὄφεως· πρβλ. repo)· μετφ. (ὡς τὰ πολλὰ π.): α) ἕρπω, βραδέως κινοῦμαι, ἡρέμα ῥέω· 6) ἕρπω, ὀλισθαίνω, κατὰ σμικρὸν διαδίδομαι, κατὰ σμικρὸν ἐπέρχομαι, rumor, malum· 8) ἐπὶ συγγραφέως· s. humi, χαμαὶ ἕρπω, τ' ἔ. οὐ μεγαλοπρεπεῖ (ὡς οἱ ποιηταὶ) λόγῳ χρῶμαι.

serra, ae, θ. (=sec-ra ἐκ τοῦ seco, ὅθεν = ἡ τέμνουσα), πρίων, πριστήρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

Serrānus, i, ἀ. ὁ Σερρανός.

serrātus, a, um, (serra), πριονωτός, πρινοειδής, numus.

serrŭla, ae, θ. (serra), πριόνιον.

serta, ōrum οὐ. πλ. ἴδε sero 1.

Sertōrĭus, ii, ἀ. Σερτώριος, ἐπιφανὴς στρατηγός, ὑπαδὸς Μαρίου.

sertus, a, um, μετχ. τοῦ sero 1.

sĕrum, i, οὐ. ὁ ὀρός (τυροῦ).

sērus, a, um, (σπ. -ior, -issimus), ὄψιος, ὄψιμος, ὀψίζων ὀψιζόμενος, βραδύς: sero die, ὀψὲ τῆς ἡμέρας· sera nocte, ὀψὲ τῆς νυκτος· **serum**, (οὐσ.) diei, noctis, δειλὴ ὀψία, νὺξ βαθεῖα· (π.) s. spes, ἐλπὶς βραδέως πληρουμένη· seri anni, ἡ προδεδηκυῖα ἡλικία· sera arbor, παλαιὸν δένδρον· seri ignes = ἡ πυρὰ ἐφ' ἧς οἱ νεκροὶ ἐκαίοντο· (π.) seri studiorum, ὀψιμαθεῖς.

serva, ae, θ. ἴδε servus.

servābĭlis, e, (servo), φυλάξιμος.

servans, ntis (μετχ. τοῦ servo), οὗ, ἐῦχρ. μόνον ὁ ὑπερθ. ἐν τῷ servantissimus aequi (Βεργ.) = ὁ μάλιστα τὸ δίκαιον τηρῶν ἢ ἐμπεδῶν.

servātĭo, ōnis, θ. (ἀμφίδ.), τήρησις.

servātor, ōris, θ. (servo), ὁ φυλάττων, τηρῶν, ἐπιτηρῶν τι, ὁ τηρητής τινος (ἀντιπ. peritor).

servātrix, īcis, θ. (servo), ἡ τηροῦσα, ἐπιτηροῦσα, διατηροῦσα τι.

servīlis, e, (servus), δουλικός, δούλειος, οἰκετικος; vestis s., δουλικὴ, οἰκετικὴ ἐσθής· bellum s., ὁ πρὸς τοὺς δούλους πόλεμος· manus s., στῖφος δούλων· terror s., ὁ ἀπὸ τῶν δούλων τρόμος· indoles s., ἀνδραποδώδη ἤθη.

servīlĭter, ἐπίρ. (servilis), δουλικῶς, δουλοπρεπῶς.

Servīlĭus, a, um, Σερουΐλιος, τοῦ Σερουΐλίου, lacus λίμνη· **Servilius**, i, ἀ. ὁ Σερουΐλιος· **-ĭa**, ae, θ. ἡ Σερουΐλία, ἡ Βρούτου μήτηρ.

servĭo, īvi καὶ ĭi, ītum, ῆ. (servus)· 1) δουλεύω, δοῦλός εἰμι: -apud aliquem, δουλεύω παρά τινι, καὶ alicui, δουλεύω τινί· ἐντ. α) ἐπὶ ἔθνους· δουλεύω, ὑπακούω τινί· β) ἐπὶ οἰκιῶν· κατὰ νόμον ἑτέρῳ τινὶ κοινήν τινα χρῆσιν (δίοδον, διαγωγὴν ὕδατος) παρέχομαι· aedes (aedes) serviebant· 2) μεταφ. α) δουλεύω, ὑπακούω, χαρίζομαί τινι, tempori τῷ καιρῷ, iracundiae γῇ ὀργῇ, ἡττῶμαι ὑπὸ τῆς ὀργῆς· s. auribus alicujus, λέγω τὰ ἀρέσκοντά τινι· γ) δουλεύω, ὑπηρετῶ τινι, λατρεύω, θεραπεύω τινά, amicis τοὺς φίλους· γ) θεραπεύω τι, ἐπιμελοῦμαί τινος, διώκω, θηρεύω τι, honoribus τιμάς, pecuniae χρήματα.

servĭtĭum, ĭi, οὐ. (servus)· 1) (σπ.) = servitus 1. 2) (ἐν τῷ πληθ. ἢ περιλημπτ. ἐν τῷ ἑνικῷ)· ἡ δουλεία, τὸ τῶν δούλων πλῆθος, οἱ δοῦλοι: excito -a· 3) (Τάκ.) δουλεία.

servĭtūdo, ĭnis, θ. (ἀμφίδ.) = servitus 1.

servĭtus, ūtis, θ. (servus)· 1) δουλεία, δουλομόνη: servio -em, δουλείαν δουλεύω· sum in s., δοῦλός εἰμι· ἐντ. = δουλεία, ὑποταγή, ὑπακοὴ (πρός τινα). 2) (π.) = servitium 2.

Servĭus, ĭi, ἀ. Σερούϊος.

servo, ā΄. (ἐρύω, ἐρύομαι)· 1) φυλάττω, σώζω, διασώζω, rempublicam τὴν πολιτείαν, navem ex hieme, τὴν ναῦν ἐκ τῆς θυέλλης· ἐντ· α) φυλάττω, διατηρῶ τι, ἐμμένω τινί· -promissa, ἐμπεδῶ τὰς ὑποσχέσεις· β) -ordines, φυλάττω τὰς τάξεις, μένω ἐν ταῖς τάξεσιν· γ) (εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον) φυλάττω, ἀποτίθεμαι, vinum τὸν οἶνον· s. ad tempora, ἀναβάλλομαί τι εἰς εὐνοϊκοὺς καιρούς· 2) φυλάττω τι. φύλαξ τινός εἰμι· ἐντ. α) φυλάττω, οἰκῶ, silvas τοὺς δρυμούς· β) φυλάττω, μένω, domi οἴκοι, intus ἔνδον· 3) φυλάττω, τηρῶ, ἐπιτηρῶ, παρατηρῶ, ἐπισκοπῶ τι· ἐντ. α) -sidera, τηρῶ, θεωρῶ τὰ ἄστρα· ἀπολύτ. (ἐπ. οἰωνοσκ.) s. de coelo = οἰωνοσκοπῶ· β) s. ne κτλ. φυλάττω, τηρῶ, φροντίζω μὴ κτλ.

servŭli-cŏla, ae, θ. ἡ φιλόδουλος.

servŭla, ae θ. (servus). δουλάριον.

servŭlus, i, ἀ. (servus), δουλάριον.

servus, 1) ἐπίθ. (π. καὶ μ.)· α) δοῦλος, δούλειος, δουλικός, δουλεύων (ἀντίθ. liber): civitas s. πολιτεία δούλη· β) κατὰ νόμον κοινήν τινα χρῆσιν παρέχων, praedium· 2) οὐσ. α) **-vus**, i, ἀ. ὁ δοῦλος, τὸ ἀνδράποδον, ὁ οἰκέτης· (πρβλ. minister, famulus, mancipium)· β) **-va**, ae, θ. ἡ δούλη, ἡ οἰκέτις.

sesămum, i, οὐ. σήσαμον.

sescenti, ae, a, = sexcenti.

sescuncia, ae, θ. (sesqui, uncia), μία καὶ ἡμίσεια οὐγκία, ἤτοι ἓν δωδε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κατημόριον καὶ ἥμισυ (ὅλου· ἰδὲ uncia).

sescŭplex = sesquiplex.

sescŭplus, a, um, ἡμιόλιος.

sēsĭlis, is, θ. ἡ σέσελις (βοτ.).

Sĕsōstris, ĭdis, ἀ. Σέσωστρις, μυθικὸς βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου.

sesquĭ, ἐπίρ. (semis καὶ qui)· 1) ἁπλοῦν· ἡμιόλιον (ἐν καὶ ἥμισυ): s. major, ἡμιολίᾳ μείζων· 2) σύνθετον· α) μετὰ ἀριθμητικῶν δηλοῦν ὅτι ἡ ἐπὶ εἰς τὸ ἐπόγδοος, ἐπίτριτος· β) μετ' ἄλλων λέξ., δηλοῦν προσθήκην ἡμίσεος.

sesquĭ-alter, ĕra, ĕrum, ἐπιδεύτερος, ἡμιόλιος ($1+^1/_2$).

sesquĭ-hōra, ae, θ. ἡμιόλιος ὥρα, τρία ἡμιώρια ($1+^1/_2$).

sesquĭ-mŏdius, ii, ἀ. ἡμιόλιον τοῦ μεδίμνου, τρία ἡμιμέδιμνα ($1+^1/_2$).

sesquĭ-octāvus, a, um, ἐπόγδοος ($1+^1/_8$).

sesquĭ-ŏpus, ĕris, οὐ. ἡμιόλιον τοῦ ἔργου (τοῦ ἡμερησίου), τῆς ἐργασίας.

sesquĭ-pĕdālis, e, τριημιποδιαῖος· (π.) = πάνυ μακρός.

sesquĭ-pes, ĕdis, ἀ. τριημιπόδιον.

sesquĭ-plāga, ae, θ. μία καὶ ἡμίσεια πληγή (τύψις).

sesquĭ-plex, ĭcis, ἡμιόλιος·

sesquĭ-tertĭus, a, um, ἐπίτριτος, ($1+^1/_3$).

sessibŭlum, i, οὐ. ἑδώλιον, ἕδρα.

sessĭlis, e, (sedeo)· 1) εὐέδρος, tergum equi τὰ εὐέδρα νῶτα τοῦ ἵππου.

sessĭo, ōnis, θ. (sedeo)· 1) ἕδρα, κάθισις, τὸ καθῆσθαι· ἐντ. μετφ. = ἕδρα, διατριβή, τὸ καθῆσθαι (συνήθ. ἀέργου), ἀεργία· 2) συγκεκρ. ἕδρα, θρόνος, θᾶκος.

sessĭto, ā'. (Πλ.) εἰωθα καθῆσθαι.

sessiuncŭla, ae, θ. (ὑποκ. τοῦ sessio), μικρὰ τις συνεδρία.

sessor, ōris, ἀ. (sedeo)· 1) ὁ καθήμενος (ἐν θεάτρῳ) = ὁ θεατής· 2) ἐντ. α) = ὁ κάτοικος, urbis πόλεως· β) = ὁ ἱππεὺς (κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸν ἵππον).

sestertĭus, ii, ἀ. [semis, tertius], (κυρ. ἐπίθ., ὑπον. τῆς λέξεως numus, ἥτις παλλάκις προστίθεται ἢ ἐνίοτε καὶ ἀντὶ τοῦ sestertius κεῖται)· 1) σηστέρτιος, μικρὸν ἀργυροῦν Ρωμαϊκὸν νόμισμα, τὸ τεταρτημόριον τῆς δραχμῆς: milli sestertii χίλιοι σηστέρτιοι = διακόσιαι πεντήκοντα δραχμαί· duo millia sestertiorum ἢ συνήθ. sestertium, πεντακόσιαι δραχμαί. Ἐκ τῆς βεαγυτέρας δὲ ταύτης πλ. γενικῆς sestertiûm φαίνεται προελθοῦν: α) (πρὸς δήλωσιν πλειόνων χιλιάδων μέχρι τῶν ἑκατὸν μυριάδων κατὰ παράλειψιν τοῦ millia) ὁ τύπος **sestertĭa**, ōrum, οὐ. πλ. (οὐδέποτε δὲ ὁ ἑνικ.), σηστέρτιοι: duo, septem κτλ. sestertia (ἀντὶ duo, septem millia sestertiorum), δισχίλιοι, ἑπτακισχίλιοι σηστέρτιοι = πεντακόσιαι, χίλιαι ἑπτακόσιαι πεντήκοντα δραχμαί· β) (πρὸς δήλωσιν τῶν ἑκατὸν μυριάδων καὶ πλείον κατὰ παράλειψιν τοῦ centena millia) ὁ τύπος **sestertium**, ĭ, οὐσ. οὐδ. τῆς δευτέρας κλίσεως: emi fundum sestertio undecies, ἀγρὸν ἐπριάμην ἀντὶ ἕνδεκα μυριάδων σηστερτίων = ἀντὶ εἴκοσι καὶ ἑξδομήκοντα πέντε μυριάδων δραχμῶν· - μετφ. numo sestertio ἢ sestertio numo, οὐδ' ὀβολοῦ, πάνυ μικροῦ.

Sestĭus, a, um, Σήστιος, τοῦ Σήστου· κύρ. ὄν. ὁ Σήστιος· ἐντ. **Sestiānus**, a, um, Σηστιανός, τοῦ Σηστίου.

Sestus, i, θ. Σηστός, πόλις Θρᾴκης· καὶ (π.) ἐπίθ. ἐκ Σήστου, puella.

set, ἰδὲ sed.

sēta (**saeta**), ae, θ. (χαίτη), μῆριγξ, τραχεῖα θρὶξ (ἵππων, βοῶν, χαίρων, λεόντων κτλ.).

Sētăbis, Σέταβις, πόλις Ἱσπανίας· **-ăbus**, a, um, τῆς Σεταβίου.

Sĕtĭa, ae, θ. Σητία, πόλις τῆς Λατίνης· ἐντ. **-tīnus**, a, um, Σητῖνος· **-ager**, ἡ Σητίνη.

sētĭger, ĕra, ĕrum, (seta, gero), λασιότριχος· ἐντ. οὐσ. = κάπρος.

sētōsus, a, um, λασιέτριχος, aper.

seu, ἰδὲ sive.

sĕvēre, ἐπίρ. (-ius, -issime), αὐστηρῶς, σπουδαίως, χαλεπῶς.

sĕvērĭtas, ātis, θ. (severus), αὐστηρότης, σπουδαιότης, σκληρότης.

sĕvērĭtūdo, ĭnis, θ. = severitas.

1. sĕvērus, a, um, (-ior, -issimus)· 1) αὐστηρός, σπουδαῖος, σεμνός (σοβαρός), σκυθρωπός, vultus, homo· 2) (π.) α) αὐστηρός, σκληρός, χαλεπός, ἄγριος· β) σκληρός, σκληροδίαιτος· γ) vinum s.. αὐστηρός, στρυφνὸς οἶνος.

2. Sevērus, i, ἀ. Σευῆρος, Σεβῆρος.

sē-vŏco, ā'. 1) ἀποκαλῶ, χωρὶς καλῶ, χωρὶς (κατ' ἰδίαν) παραλαμβάνω τινά· s. plebem, εἰς στάσιν καλῶ (κινῶ) τὸν δῆμον· 2) μετφ. χωρίζω (ἀπομα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κρύνω) τι ἀπό τινος, animum a republica, τό φρόνημα ἀπό τῆς πολιτείας.

sēvum, ἰδὲ sēbum.

sex, ἄκλ., ἕξ.

sēxāgēnārĭus, a, um, ἐξ ἑξήκοντα συγκείμενος· μάλ. = ἑξηκοντούτης.

sexāgēni, ae, a, (sexaginta), ἀνὰ ἑξήκοντα, κατὰ ἑξήκοντα, ἕκαστος ἢ ἑκάστοτε ἑξήκοντα.

sexāgēsĭmus, a, um, ἑξηκοστός.

sexāgĭes, ἐπίρ. ἑξηκοντάκις.

sexāginta, ἄκλ. ἑξήκοντα.

sex-angŭlus, a, um, ἑξαγώνιος.

sexcēnārĭus, a, um, (sexceni), ἐξ ἑξήκοντα συγκείμενος

sexcēni καί (μ.) **sexentēni**, ae, a, ἀνὰ ἑξακοσίους, κατὰ ἑξακοσίους.

sexcentēsĭmus, a, um, ἑξακοσιοστός.

sexcenti, ae, a, ἑξακόσιοι· μετφ = μύριοι, ἄπειροι, πλεῖστοι.

sexcentĭes, ἐπίρ. ἑξακοσιάκις.

sexcento-plāgus, i, ἀ. (Πλ.) ὁ μυριόπληκτος, ὁ μυρίας πληγάς λαβών.

sexennis, e, (sex, annus), ἑξαέτης.

sexennium, ii, οὐ, ἑξαετία.

sexĭes, ἐπίρ. ἑξάκις.

sex-prīmi, ōrum, ἀ. πλ. οἱ ἐξ πρῶτοι, οἱ ἐξ ἄρχοντες (ἐν ταῖς ἰσοπολίτεσι καί ταῖς ἀποικίσι πόλεσι), οἱ ἐξ ἐπιφανεῖς πολῖται.

sextā-dĕcĭmāni, ōrum, ἀ. πλ. οἱ τῆς ἐκκαιδεκάτης λεγεῶνος στρατιῶται.

sextans, ntis, ἀ. ἑκτημόριον ασσαρίου, δύο οὐγκίαι· μάλ. δὲ α) ἑκτημόριον ἑκτέως, δύο κύαθοι· β) ἑκτημόριον λίτρας, δύο οὐγκίαι.

sextārĭus, ĭi, ἀ. (sextus), τό ἕκτον μέρος ξηρῶν ἢ ὑγρῶν = ὁ ἑκτεύς, ὁ ξέστης.

Sextīlis, e, (sextus), Σεξτίλιος, τοῦ Σεξτιλίου (τοῦ ἕκτου μηνός ἀπό τοῦ Μαρτίου), τοῦ ὕστερον Αὐγούστου· ὅθεν mensis s., ὁ Αὔγουστος μήν.

Sextĭus, a, um, Σέξτιος, τοῦ Σεξτίου· Κύρ. ὄν. ὁ Σέξτιος.

sextŭla, ae, θ. (κυρ. ἐπίθ., ὕπον. τοῦ pars), ἑκτημόριον οὐγκίας.

sextus, a, um, (sex), ἕκτος· ἐντ. **-tum**, ἐπίρ. τό ἕκτον.

sex-ungŭla, ae, θ. (Πλ.), ἡ ἑξάχειρ. ἁρπάκτειρα (ἐπί ἑταίρας).

sexus, us, ἀ. ἡ (ὡς τά πολλά π. καί μ.) **sĕcus**, οὐ. ἄκλ., γένος, φύλον, φύσις: virilis sexus, τό ἄρρεν γένος, ὁ ἄρρην· muliebre secus, τό θῆλυ γένος, ἡ θήλεια φύσις.

si, σύνδ. 1 ὑποθ. εἰ, ἐάν, ἄν, ἤν: si deus mundum creavit, gubernat eum, εἰ ὁ θεός τόν κόσμον ἐποίησε, κυβερνᾷ αὐτόν· si hoc negem, mentiar, εἰ τοῦτο ἔφαρνος εἴην, ψευδοίμην ἄν· si scirem, dicerem, εἰ ἐγίγνωσκον, ἔλεγον ἄν (ἰδὲ Συντακτικόν)· si modo, εἴπερ, εἴπερ γε, ἤνπερ· si minus, εἰ δὲ μή, ἐάν δὲ μή· si mihil aliud, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο· quod si, εἰ δέ, ἐάν δὲ (ἐπί μεταβάσεων)· 2) εσωτημ. ἀντί τοῦ num, εἰ (=ἄν): visam ad eum si forte domi est, ἐπισκέψομαι ἐκεῖνον, εἰ οἶκοι ὢν τυγχάνει· 3) (π.) εὐκτ. εἰ γάρ· εἴθε.

sībĭlo, ā̆. (sibilus· 1) ἁμετ. συρίττω, σίζω (ἐπί ὄφεως, διαπύρου σιδήρου βαπτιζομένου· 2) μετφ. συρίττω, ἐκσυρίττω τινά.

1. sībĭlus, ī, ἀ. (π. καί **-la**, ōrum, οὐ. πλ.· 1) σιγμός, συριγμός, συρισμός· 2) sibilis consonans (consector, explodo) aliquem. ἐκσυρίττω τινά.

2. sībĭlus, a, um, σίζων, συρίττων.

Sĭbylla, ae, θ. (ἐκ τοῦ Διός = Διός καί βουλή), ἡ Σιβυλλα. προφῆτις· καί ἱέρεια τοῦ Ἀπόλλωνος· ἐντ. **Sibyllīnus**, a, um, Σιβύλλειος· libri Sibyllini (καί fata S.), τά Σιβύλλεια θέσπισματα, οἱ Σιβύλλιοι χρησμοί (οἳς ἐν τῷ τοῦ Διός ναῷ ἐπί τοῦ Καπιτωλίου διεφύλαττον καί ἐν δεινοῖς τῆς πόλεως καιροῖς συνεβουλεύοντο).

sīc (παρα δὲ Πλ. καί ὁ ἀρχικός τύπος sīce· καί μετα τοῦ nĕ sīcĭne), ἐπίρ., οὕτως, ὧδε: sic eam apellant, οὕτως αὐτήν καλοῦσι. Πολλάκις ἀνταποκρίνεται τοῖς ut, tanquam (quasi): sic... ut, οὕτως...ὅπως, οὕτως...ὡσπερ· sic... tanquam, οὕτως... ὡσπερεί. Ἐνίοτε τίθεται ἀντί ἐπιθετ. ἐννοίας: sic est vulgus, οὕτως ὁ ὄχλος πέφυκε, τοιοῦτοι οἱ πολλοί εἰσιν· σπαν. δὲ=adeo: sic eum diligebat, ut, οὕτως ἠγάπα αὐτόν, ὥστε· Ἐντ. α) (ὡς τό ὁμηρ. αὕτως) οὕτως (=ἄνευ τινός λόγου, ἔτσι): non sic nudos conjicere voluerunt· β) (π.) ἐν δεήσει· οὕτως (μετ' εὐκτ.)· γ) (κωμ.) ἐν ἀποκρίσει· οὕτως, πάνυ μέν οὖν.

sīca, ae, θ. ἐγχειρίδιον, μαχαίριον (τῶν δολοφόνων, πρβλ. pugio)· μετων. ἐν τῇ πληθ. **sicae** = δολοφόνοι, Κικέρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Sicambri, ἰδὲ Sigambri.

Sĭcāni, ōrum, ἀ. πλ. Σικανοί, ἔθνος ἐξ Ἰταλίας εἰς Σικελίαν μεταναστεῦσαν· κατ' ἄλλους δὲ = οἱ Σικελοί· ἐντ. α) **Sicānis**, ĭdis (π.) καὶ **-nius**, a, um, Σικελική, -ός· οὐσ. **-nĭa**, ae, θ. = Σικελία· 2) **Sĭcānus**, a, um, Σικάνιος (π.) = Σικελικός.

sīcārius, ii, ἀ. (sica), δολοφόνος, φονεύς· ἐντ. ἡ φράσις: inter sicarios (ἕνεκα) φόνου, καὶ quaestio inter sicarios, γραφὴ φόνου.

Sicca, ae, θ. Σίκκα, πόλις Νουμαδικῆς· ἐντ. **Sĭccenses**, ium, ἀ. οἱ Σικκαῖοι.

sicce, ἐπίρ. ξηρῶς· μετρ. ἐπὶ λόγου· ἰσχνῶς, ἁπλῶς, ἀφελῶς.

siccine, ὀρθότ. sicĭne, ἰδὲ sic.

siccĭtas, ātis, θ. (siccus)· 1) ξηρότης, ξηρασία, paludum τῶν ἑλῶν· μάλ. ἡ ξηρασία τῆς ἀτμοσφαίρας, ἡ ἀναμβρία, ὁ αὐχμός· ἐντ. οὐ κυριολεκτ., ἡ τοῦ σώματος ξηρότης, ἡ στερεότης, ἡ ἀδρότης· 2) μετρ. ἐπὶ πνεύματος· ἡ εὐφυΐα, τὸ εὐφυές· 2) ἐπὶ λόγου· ἰσχνότης, ἁπλότης, τὸ ἄκομψον.

sicco, ā'. (siccus)· 1) ξηραίνω, capillos τὴν κόμην· 2) ἀποξηραίνω, paludem· τὸ ἔλος· 3) (π.) ξηραίνω, ἐκπίνω τι· **-ubera**, ἐκθηλάζω· **-vulnus**, ἐκμυζῶ τὸ τραῦμα = ἰῶμαι.

sicc-ŏcŭlus, a, um, (Πλ.), ξηρόφθαλμος, οὐ κλαίων.

siccus, a, um, (-ior, -issimus)· 1) ξηρός, αὖος (ἀντίθ. humidus)· (π.) **-i oculi**, ξηροὶ ὀφθαλμοί, μὴ κλαίοντες· s. corpus, ξηρόν, στερεὸν σῶμα· 2) μετρ. α) = διψαλέος, διψῶν· β) = νηφάλιος (ἀντίθ. uvidus)· γ) πένης, πεινῶν, πεινητικός (ἀντίθ. unctus)· δ) (Συνητ.) ἀπαίδευτος, puer· ε) ἐπὶ λόγου· ἰσχνός, ἁπλοῦς ἄκομψος, ἄχαρις· ς) (π.) s. puella, παιδίσκη ψυχρὰ (πρὸς τὸν ἔρωτα), ἀναίσθητος.

sice, ἰδὲ sic.

Sĭcĕlĭa, ae, θ. Σικελία, νῆσος· ἐντ. 1) (π.) **Sĭcĕlis**, ĭdis, ἐπίθ. καὶ οὐσ. θ. Σικελίς, Σικελική· 2) **Sicĭliensis**, e, Σικελικός· 3) **sĭcĭlissĭto**, ā'. (Πλ.), σικελίζω.

sĭcĭlĭcŭla, ae, θ. (Πλ.), μικρὰ κοπίς, μικρὸν δρέπανον.

sīcŭlis, is, θ. (μ.), κοπίς, ἁρέπανον.

sicine, ἰδὲ sic.

Sĭcŏris, is, ἀ. Σίκορις, ποταμὸς πρὸς ἄρκτον τῆς Ἰβηρίας.

sicŭbi, ἐπίρ. = si alicubi, εἴπου, ἐάν που.

sīcŭla, ae, θ. (sica), (π.) μικρὸν ἐγχειρίδιον· μετων. = mentula, πέος, πόσθη.

Sĭcŭli, ōrum, ἀ. πλ. Σικελοί, Σικελιῶται (πρβλ. Sicani)· ὁ ἑν. **Sicŭlus**, i, ἀ. ὁ Σικελός· ἐντ. (π.), **Sĭcŭlus**, a, um, Σικελός, Σικελικός: S. pastor = ὁ Θεόκριτος· S. conjux = ἡ Περσεφόνη· S. tyrannus, ὁ Φάλαρις.

sīcunde, ἐπίρ. = si alicunde, εἴ ποθεν, ἐάν ποθεν.

sīc-ut καὶ **sīc-ŭti**, σύνδ. (ἀνταποκρινόμ. πολλάκις τοῖς ita, sic κ. τ. ὁμ.), ὅπως, καθάπερ, ὥσπερ, ὡς: s. dixi, faciam, ὅπως εἶπον, ποιήσω· Μάλ. δὲ τίθεται: α) πρὸς βεβαίωσιν τῶν προηγουμ.: s. est, erat, ὥσπερ τῷ ὄντι ἐστίν, ἦν· β) ἐν παρομοιώσ. ὡσπερεί, καθαπερεί: s. in arce posuit, ὡσπερεὶ ἐν ἀκροπόλει τέθεικεν· γ) (σπ.) πρὸς εἰσαγωγὴν παραδείγμ. = ὡς, ὥσπερ, οἷον· δ) (π.) πρὸς δήλωσιν τοῦ συνεχοῦς καταστάσεώς τινος: s. eram, ὡς εἶχον· ε) πρὸς αἰτιολ. (Πλ.) = ὅτι, διότι· ς) (Σαλλ.) ἀντὶ τοῦ quasi = ὡς εἰ, ὥσπερ εἰ, ὥσπερ ἂν εἰ.

Sĭcўon, ōnis, θ. Σικυών· ἐντ. **-ōnĭus**, a, um, Σικυώνιος.

Sĭda, re, θ. Σίδη, πόλις τῆς Παμφυλίας· ἐντ. **Sĭdētae**, ārum, ἀ. πλ. οἱ Σιδῆται.

sĭdĕrĕus, a, um, (sidus), (π.)· 1) ἀστέριος, τῶν ἄστρων: canis s., ὁ κύων (τὸ ἄστρον)· coelum s., ὁ ἀστερόεις οὐρανός· dea s. = ἡ νύξ· 2) μετφ. ἀστεροπός, λαμπρός, φαεινός.

sīdo, sēdi καὶ sīdi, sessum, ȳ'. (π. καὶ μ.)· 1) καθίζομαι, καθέζομαι, καθίζω· Ἐντ. α) κάθημαι, καθίζω, ὑφιζάνω· β) κάθημαι, καταδύομαι, δύομαι· γ) μετφ. ἐπὶ φόβου· λωφῶ, καταπαύομαι· δ) ἐπὶ νεώς· καθίζω πρὸς τὸ ξηρόν.

Sīdon, ōnis καὶ ŏnis, Σιδών, (-ῶνος καὶ -όνος), πόλις Φοινίκης· ἐντ. 1) **Sīdōnĭcus**, a, um, (Σαλλ.) Σιδωνικός· 2) **Sidŏnes**, num, ἀ. πλ. (μ.), οἱ Σιδόνες· 3) (π.) **Sidōnis**, ĭdis, θ. Σιδωνίς = Διδὼ ἢ Ἄννα· 4) **Sidōnĭus**, a, um, Σιδώνιος· οὐσ. **-nĭi**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Σιδώνιοι· ἐντ. = οἱ Φοίνικες.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

sīdus, ĕris, οὐ. (ἐκ τοῦ εἶδος, ὕδεν κυρ. εἰκὼν οὐράνου)· τό ἄστρον (ἀστερισμός· πρβλ. stella, astrum)· ἐνίοτε (π. καὶ μ.) = ἄστρον, τ. ἔ. ἀστήρ, ἥλιος, σελήνη· Ἐντ. α) = τὸ κλίμα, ἡ χώρα: s. patrium· β) (π.) = ἡ τοῦ ἔτους ὥρα: mutato s. γ) = ὥρα, ἀήρ, (καιρός): grave s. δ) (π.) ad sidera = ἄνω, μετέωρος· μετφ. fero ad sidera, μεγίστης εὐτυχίας ἢ μεγίστου κλέους τυγχάνω· ε) κόσμημα: s. Fabiae gentis (περὶ τοῦ Φαβίου Μαξίμου).

siem, ἀρχ. = sim, ὁποτ. τοῦ sum.

Sīgambri, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Σύγαμβροι, Γερμανικὸν ἔθνος· ἐντ. **-ber**, bra, brum, τῶν Συγάμβρων· **-bria**, ae, θ. Συγαμβρία.

Sigēum, i, οὐ. Σίγειον, ἀκρωτήριον καὶ παραλίος πόλις τῆς Τρωάδος· ἐντ. **Sigēus** καὶ **Sigēius**, a, um, Σίγειος, Σιγειακός· (π.) = Τρωϊκός.

sigillāria, ōrum, οὐ. πλ. 1) οἱ τῶν ἀγαλματίων ἑορταὶ ἐν Ρώμῃ, καθ' ἃς δῶρα ἀλλήλοις ἔπεμπον, μάλ. δὲ ἀγαλμάτια (sigilla, ἴσως πέμματα ἐν σχήματι ζῴου· 2) = α) = τὸ δωρούμενον (ἀγαλματίου)· β) ἡ τῶν ἀγαλματίων ἀγορά.

sigillātim, ἰδὲ singulatim.

sigillātus, a, um, (sigillum), ἔκτυπος, τύποις κεκοσμημένος, scyphus.

sigillum, i, οὐ. (signum), ὡς τὰ πολλὰ εὔχρ. ὁ πληθ., ἀγαλμάτια, μάλ. δὲ α) = ἔκτυπα, ἐκτυπώματα· β) σήμαντρον, σφραγίς.

Sigimērus, i, ἀ. Σιγίμηρος, ἡγεμὼν τῶν Χερούσκων.

signātor, ōris, ἀ. (signo), σφραγιστής· ἐντ. = μάρτυς.

Signia, ae, θ. Σιγνία, Σίγνεια, πόλις τῆς Λατίνης· ἐντ. **-nīnus**, a, um, Σίγνιος· οὐσ. **-nīni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Σίγνιοι.

1. signifer, ĕra, ĕrum, (signum, fero)· ἀγάλμασι κεκοσμημένος· μάλ. = ἀστράσι κεκοσμημένος, ἀστερόεις, aether: orbis s. ζῳδιακὸς κύκλος.

2. signifer, ĕri, ἀ. (signum), σημαιοφόρος· μετφ. ὁ ἄγων, ἡγεμών.

significans, ntis, (-ior, -issimus), [μετχ. τοῦ significo], ἐμφαντικός, σαφής.

significanter, ἐπίρ. (-ius, -issime), ἐμφαντικῶς, διαρρήδην, ῥητῶς.

significantĭa, ae, θ. (μ.), σημασία.

significātĭo, ōnis, θ. (significo)· 1) σημείωσις, σημασία, δήλωσις, σημεῖον, pudoris αἰδοῦς, victoriae νίκης· inde magna s. fit, ἐντεῦθεν σαφῶς δηλοῦται· 2) ἐπισημασία = ἀποδοχή, συναίνεσις, ἔπαινος· 3) = α) ἐν τῇ ῥητορ. = ἔμφασις· β) ἐν τῇ γραμμ. σημασία λέξεως κ. τ. ὅμ.

significo, āvi. (signum, facio)· 1) σημαίνω, ἐμφαίνω, δηλῶ, alicui aliquid τινί τι· s. voce et manibus, δηλῶ τῇ φωνῇ καὶ ταῖς χερσίν· -abant deditionem, ἐσήμαινον ὅτι ἐβούλοντο παραδοῦναι ἑαυτούς· μάλ. α) σημαίνω, προσημαίνω, futura τὰ μέλλοντα· β) ἀπολύτ. -ant inter s., ἐπισημαίνουσιν ἀλλήλοις· canas -ant, si οἱ κύνες ταραχὴν ποιοῦσιν, εἰ· 2) ἐπὶ λέξεων κ. τ. ὅμ. σημαίνω, δηλῶ.

signo, āvi. (signum)· 1) σημειῶ, σημαίνω τι· s. saxum carmine, ἐπιγράφω τὴν πέτραν· ἐντ. (π.) α) = ἐγχαράττω, ἐγγλύφω· β) s. humum pede, vestigio =στίβω, πατῶ τὴν γῆν· 2) σημαίνω, σφραγίζω, ἐπισφραγίζω τι· ἐντ. α) (π.) = ὁρίζω, jura· β) ἐπὶ νομισμ. χαράττω, κόπτω· 3) μετφ. (π. καὶ μ.), α) = σημαίνω, δηλῶ, aliquid verbis· β) =γιγνώσκω τι· γ) κοσμῶ τινα τινί·

signum, i, οὐ. (β. sic, ἑλλ. εἶκ, ἐξ ἧς εἰκών, εἰκός)· 1) σημεῖον, γνώρισμα, τεκμήριον, loci τόπου· (π.) -a pedum, ἴχνη ποδῶν· Ἐντ. α) σημεῖον, προσημασία, τὸ προγνωστικόν· β) σημεῖον, μάλ. δὲ τὸ πολεμικόν· do s. itineris, σημαίνω πορεύεσθαι· do s. receptui, σημαίνω ἀναχωρεῖν (ὀπισθοχωρεῖν)· cano signa, τῇ σαλπιγγι σημαίνω (ἔφοδον)· γ) = tessera, τὸ σύνθημα· 2) σημεῖον, σημαία: ab -is discedo, relinquo -a, τὰς τάξεις λείπω (λειποτακτῶ)· -a infero, ἐπέρχομαι τοῖς πολεμίοις· -a sonfero (cum hoste), εἰς χεῖρας ἔρχομαι (τοῖς πολεμίοις), συνάπτω μάχην· ὡσαύτ. signis infestis concurro; sub signis, ἐν τάξει (πορεύομαι)· ἐντ. σημαία = σπεῖρα, κοόρτις· 3) εἰκών, ἄγαλμα, γραφή· 4) σημεῖον, σήμαντρον, τύπος σφραγῖδος, σφραγίς: sub -is, τὴν σφραγῖδα ἔχων· 5) ἄστρον.

Sila, ae, θ. ὁ Σίλας, μέγας δρυμὸς τῆς Βρεττίας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

1. sīlānus i, ἀ. (Λουκρ.) κρουνός· ὅτι ἐκ τεχνητῆς κεφαλῆς Σιληνοῦ τὸ ὕδωρ ἀνέβλυζεν.

2. Sīlānus, i, ἀ. Σιλανός.

Sīlărus, i, ἀ. Σίλαρος, ποταμὸς Λουκανίας.

Sīlentĭum, ii, οὐ. (sileo)· 1) σιγή, σιωπή: silentio,cum -o, per -um, σιγῇ, σιωπῇ, μετὰ σιγῆς· s. do, σιγῶ, σιωπῶ· 2) μετρ. ἡ σιωπή, ἡσυχία, σχολή, ἀργία, ἀπραξία, ἀδρανεια· 3) ἐπὶ οἰωνοσκ. = ἀταραξία.

Sīlēnus, i, ἀ. Σιληνός, ὁ τοῦ Βάκχου τροφεὺς καὶ ὀπαδός.

sīlĕo, ŭi, (ἄνευ σ.),ē'. 1) σιγῶ, σιωπῶ, (οὐδένα φθόγγον ἐκφέρω· πρβλ. taceo: silva silet, ὁ δρυμὸς σιγᾷ, ἄφωρός ἐστιν· **nox silens**, νὺξ σιγῶσα, ἀψόφητος νύξ· ἐντ. μεταδ. s. rem ἢ de re, σιγῶ, σιωπῶ τι· 2) μετρ. σιγῶ, ἡσυχίαν ἄγω, ἀργῶ, ἀπρακτῶ, σχολάζω, παύομαι.

sīler, ĕris, οὐ. ἡ ἄγνος. (θάμνος).

sīlesco, lŭi, (ἄνευ σ.), γ'. (sileo), (π.)· 1) σιωπῶ· 2) λωσῶ,λέγω,παύομαι.

sīlex, ĭcis, ἀ. (σπ.) ἡ χάλιξ, ὁ πυρίτης· ἐντ. = λίθος· μετρ. σκληρός, ἀναίσθητος· ἰπ.) = scopulus· μετρ. πρὸς δήλωσιν τῆς ἀναισθησίας.

sīlĭcernium, ii, οὐ. (σπ. καὶ ἀρχ.)· 1) περ(δειπνον, τὸ ἐπιτάφιον δεῖπνον· 2) μετρ. ὀνειδιστ. = ὁ τυμβογέρων, ὁ σορὸς βαίμων, το γεράντιον.

sīlīgo, ĭnis, θ. σίλιγνις, εἶδος σίτου· ἐντ. **sīlīgĭneus**, a, um, ἐκ σιλίγνεως.

sīlĭqua, ae, θ. 1) ὁ λοβός, ὁ τῶν ἁλοδῶν καρπός· 2) μετων. τὰ ἕλοδα, τὸ ὄσπριον.

sillўbus, i, ἀ. σίλλυβος, ἰδὲ Λεξ. Σακελ.

sīlo, ōnis, ἀ. (Πλ.) = silus.

Sīlŭres, um, αἱτ. as, ἀ. Σίλυρες, ἔθνος τῆς Βρεττανίας.

sīlus, a, um, σιμός.

silva, ae, θ. ὕλη, δρυμός (πρβλ. nemus, lucus)· Ἐντ. α) φυταλία, τὰ πυκνὰ φυτά, τὸ βάσος· ὅθεν = viridarium, δενδρών, παράδεισος· β) μετφ· πυκνότης, ἀφθονία, πλῆθος: s. dicendi, ἀφθονος ὕλη λόγου.

Silvānus, i, ἀ.(silva),ὁ Σιλουανός, ὁ Αἰγίπαν, θεὸς τῶν δρυμῶν· ἐν τῷ πληθ. περὶ πλειόνων τοιούτων θεῶν.

silvesco, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), γ', (silva), (σπ.), ἐπὶ ἀμπέλου· ὑλομανῶ, ἀπαγριοῦμαι.

silvester (ἢ -stis),stris, e, (silva), ὑλαῖος, τῆς ὕλης, τοῦ δρυμοῦ: 1) = ὑλήεις, ὑλώδης, δρυμώδης, δενδρώδης, locus, mons· 2) ὑλονόμος, ἐν ὕλῃ, ἐν δρυμοῖς ὤν ἢ ζῶν· ἐπὶ φυτῶν = ἄγριος· 3) μετφ. ἐπὶ ἀνθρ. = ἄγριος, ἄμουσος, ἀπαίδευτος.

silvĭ-cŏla, ae, ἀ. (π.), ὑλονόμος, ὑλόβιος, ἐν ὕλῃ, ἐν δρυμοῖς ζῶν.

silvĭ-cultrix, ĭcis, θ. (π.), ὑλονόμος, ἐν δρυμοῖς ζῶσα, cerva ἔλαφος.

silvĭfrăgus, a, um, εὔγρ. ἐν τῷ flabra -a, αἱ δρυμοὺς συντρίβουσαι πνοαί (τοῦ ἀνέμου).

Silvĭus, ii, ἀ. Σιλούϊος, ὄνομα βασιλέων τῆς Ἄλβης.

silvōsus, a, um, ὑλώδης, δρυμώδης.

sīmĭa, ae, θ. καὶ (σπ.) **sīmĭus**, ii, ἀ. πίθηκος· μετφ. ὁ μιμητής, Stoicorum τῶν Στωϊκῶν.

sīmĭlis,e, (-ior, -illimus), ὅμοιος: s. alicui καὶ (ἐπὶ προσώπων συνηθέστερον) alicujus, ὅμοιος, παρόμοιος, παραπλήσιος, ἐμφερής, παρεμφερής τινι· veri **kaivero** s. πιθανός, εἰκώς· -les inter se, παραπλήσιοι ἀλλήλοις· ὡσαύτ. s. ut si (ac si, tanquam si), ὅμοιος, παραπλήσιος, ὡς εἰ· ἐντ. οὐσ. **simĭle**, is, οὐ. ὅμοιον παράδειγμα, παραβολή, εἰκών.

sīmĭlĭter, ἐπίρ. (-ius, -illime), ὁμοίως, παραπλησίως: s. ac, ac si, ut si, ὁμοίως, παραπλησίως, ὡς εἰ.

sīmĭlĭtūdo, ĭnis, θ. (similis)· 1) ὁμοιότης, τὸ παρόμοιον, παραπλήσιον, ἡ ἐμφέρεια· s. veri καὶ veri s. πιθανότης· 2) μάλ. α) ὁμοίωμα,εἴκασμα, εἰκών· β) παραβολή, εἰκών· γ) ἀρχέτυπον παράδειγμα· δ) ὁμοιότης μίμησις.

sīmĭŏlus, i, ἀ. ἐπὶ ἀνθρ. πιθηκιδεύς.

sīmĭtu, ἐπίρ. (ἀρχ.) = simul.

Sīmo, ōnis, ἀ. Σίμων· α) κωμ. πρόσωπον τῆς Λατινικῆς κωμῳδίας· β) (ἔθν. Σαμνεών), ἄρχων τῶν Ἰουδαίων.

sīmĭus, ii, ἀ. = simia.

Sīmŏis, entis, ἀ. Σιμόεις, ποταμὸς τῆς Τρῳάδος ἑνούμενος τῷ Σκαμάνδρῳ.

Sīmŏnĭdes, ae, ἀ. Σιμωνίδης, Ἕλλην ποιητὴς (500 π. Χ.)· ἐντ. **-dēus**, a, um, Σιμωνίδειος.

simplex, ĭcis, (sim = sem-el καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

plex, ἐκ τοῦ plico)· 1) ἁ π λ ο ῦ ς· (π.) plus vice simplici, πλέον ἢ ἅπαξ· 2) μετφ. α) ἁπλοῦς, λιτός, ἀφελής· β) ἁπλοῦς, μόνος (ἀντίθ. copulatus σύνδετος)· γ) ἠθικῶς· ἁπλοῦς, ἁπλοϊκός, εἰλικρινής, ἄκακος, εὐήθης.

simplĭcĭtas, ātis, θ. (simplex)· 1) ἁπλότης, τὸ ἁπλοῦν· 2) μετφ. ἁπλότης, εἰλικρίνεια, εὐθύτης.

simplĭcĭter, ἐπίρ. (-ius, -issime· 1) ἁπλῶς, μόνον· 2) μετφ. α) ἁπλῶς, σαφῶς, φανερῶς, loquor· β) μάλ. ἠθικῶς· ἁπλῶς, ἁπλοϊκῶς, εἰλικρινῶς, ἀκάκως, εὐήθως.

simplus, a, um, ἁπλοῦς· εὔχρ. δὲ μόνον τὸ οὐδ. ἐνικὸν ὡς οὐσ., τὸ ἁπλοῦν (ἀντίθ. duplum.)

simpŭlum, i, οὐ. φιάλη, ἢ τοῖς θεοῖς ἔσπενδον, σπονδεῖον.

simpŭvĭum, ii, οὐ. = simpulum.

sĭmŭl, ἐπίρ. ἅμα, ὁμοῦ, (συγχρόνως) : s. cum illo, nobiscum· ἐντ. (π. καὶ μ.) ὡς π ρ ό θ . s. illo, nobis, ἅμα ἐκείνῳ, ἅμα ἡμῖν, σὺν ἐκείνῳ, σὺν ἡμῖν· ἐντ. α) s. atque (ἢ ac), s. ut καὶ (σπ.) μόνον, simul, ἐπίρ. ἅμα, ἐπεὶ τάχιστα (=ἅμα ὡς), ὡς πρῶτον· β) s. et, ἅμα καί· γ) simul... simul, ἅμα μέν... ἅμα δέ.

sĭmŭlācrum, i, οὐ. (simulo)· 1) εἰκών, εἴκασμα, ἀπείκασμα· μάλ. δὲ (θεοῦ) εἰκών, ἄγαλμα· (πρβλ. signum statua)· 2) μετφ. α) ὁμοίωμα, μίμημα, ἀπομίμημα (κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ ἀληθές, τὸ πραγματικόν)· β) εἰκών, εἴδωλον, φάσμα, φαντασμα.

sĭmŭlāmen, ĭnis, οὐ. (π.), ὁμοίωμα, μίμημα, ἡ κατὰ μίμησιν εἰκών.

sĭmŭlans, ntis, (-ior), [μετχ. τοῦ simulo], (π.), μιμητικός.

sĭmŭlāte, ἐπίρ. (simulo), ὑποκριτικῶς, προσποιητῶς, πλαστῶς.

sĭmŭlātĭo, ōnis, θ. (simulo), προσποίησις, ὑπόκρισις, πρόφασις, πρόσχημα.

sĭmŭlātor, ōris, ὁ. (simulo· 1) (π.) μιμητής· 2)-α) ἐπὶ κακοῦ· προσποιητικός, ὑποκριτής· β) ἐπὶ καλοῦ· ἄγνοιαν προσποιούμενος, εἴρων (μάλ. περὶ Σωκράτους).

sĭmŭlo, α'. (similis)· 1) ὁμοιόν καιῶ τι· ἐντ. **simulātus**, a, um, ἐοικώς, ὁμοιωθείς (τινι)· ἐντ. α) ἀπεικάζω, τι ἢ τινα, εἰκόνα τινὸς γράφω· β) = μιμοῦμαι, falmen· 2) ὑποκρίνομαι, προσποιοῦμαι, mortem ἀποθανεῖν· ἐντ. **simulātus**, a, um, προσπεποιημένος, προσποιητός.

simultas, ātis, θ. (simul), ἅμιλλα, ἔρις· μάλ. δὲ ἡ (πολιτικὴ, εἶτα δὲ καὶ ἰδία) ἔρις, διαφορά, ἔχθρα· συνήθ. εὔχρ. ὁ πληθ. -es habeo, exerceo, διαφέρομαί τινι.

sĭmŭlter, ἐπίρ. (Πλ.) = similiter.

sĭmŭlus, a, um, (Λουκρ.), ὑπόσιμος.

sīmus, a, um, σ ι μ ό ς· Κύρ. ὄν. ὁ Σῖμος.

sīn, σύνδ. (si, ne), εἰ δέ, ἐὰν δὲ (σχεδ. ἀεί ποτε μετὰ προηγούμενον si ἢ nisi)· πλεοναστικῶς· sin vero, εἰ δέ· ἐνίοτε = εἰ δὲ μή.

sĭnāpi, ἄκλ. ἢ **sĭnāpis**, is, θ. σίναπι.

sincĕre, ἐπίρ. 1) εἰλικρινῶς, ἁπλῶς, ἀδόλως· 2) (Πλ.) εὖ, ὀρθῶς.

sincērĭtas, ātis, θ. (sincerus)· 1) τὸ ἀκήρατον· s. corporis, ἡ ὑγίεια· 2) μετφ. ἀκεραιότης, εἰλικρίνεια, ἁπλότης, εὐθύτης.

sincērus, a, um (-ior, -issimus), [ἐκ τοῦ sine καὶ cera, ἄνευ κηροῦ, ἡ μεταφορὰ ἐκ τοῦ μέλιτος· ὅθεν] 1) ἀκήρατος, ἄμικτος, ἀμιγής, καθαρός· 2) ἀκήρατος, ἀκέραιος, ἀβλαβής, ὑγιής· 3) μετφ. α) ἀκήρατος, ἀφελής, ἁπλοῦς· β) ἀκήρατος, ἁγνός· γ) εἰλικρινής, ἀμερόληπτος.

sincĭput, ĭtis, οὐ. (semi, caput), ἡμικέφαλον, βρέγμα· μετφ. = caput, κεφαλὴ (ἡ ἕδρα τοῦ νοῦ).

sĭne, πρόθ. μετ' ἀφαιρ. ἄνευ τινός, χωρὶς τινος (ἀντίθ. cum, σύν τινι)· s. ulla dubitatione, ἄνευ τινὸς ἀμφιβολίας, πάνυ ἀναμφιβόλως· παρὰ ποιητ. ἐνίοτε ἐπιτάσσεται τοῦ οὐσ. vilis sine, κακίας χωρίς.

singŭlāris, e, (singuli)· 1) μονήρης, μόνος, μοναχός· s. natus, μ ο ν ο γ ε ν ή ς· ἐντ. α) ἕνα ἀποβλέπων, ἴδιος (ἀντίθ. communis)· β) μόνος, μεμονωμένος, κεχωρισμένος, locus· 2) μετφ. α) ἐπὶ καλοῦ· μόνος, (μοναδικός), ἐξαίρετος, πάντων διαφέρων· β) ἐπὶ κακοῦ· δεινός, crudelitas· 3)(μ.) **singulāres**, ium, ἀ. πλ. οἱ σ ι γ γ ο υ λ ά ρ ι ο ι, εἶδος ἐπιλέκτων ἱππέων, δημοσίων ἕνεκα χρειῶν ἐπὶ τὰς ἐπαρχίας ἀποστελλομένων.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

singŭlārĭter, ἐπίρ. διαφερόντως, ἐξαιρέτως.

singŭlātim ἢ **singillatim** (**sĭgillatim** καὶ συγκ. **singultim**, ἐπίρ. (singuli), χωρὶς, καθ' ἕκαστον, καθ' ἕνα, καθ' ἕν, ἰδίᾳ.

singŭlus, a, um καὶ συνηθέστ. **singŭli**, ae, a, (σπ.)· 1) ἕκαστος, χωρὶς, ἕκαστος, ἰδίᾳ ἕκαστος, μόνος· α) ἐνικ. -um vestigium video, ἓν μόνον ἴχνος ὁρῶ· β) πληθ. (ἀντίθ. bini, ambo, duo, universi): frequentes, an singuli, συχνοὶ ἢ χωρὶς ἕκαστος, ἰδίᾳ ἕκαστος· 2) συνήθ. ἀριθμ. διανεμ. **singŭli**, ae, a, ἕκαστος, εἷς ἕκαστος, ἀνὰ ἕνα, (ἀνὰ μίαν, ἀνὰ ἕν, ἕκαστος ἢ ἑκάστοτε ἕνα, μίαν, ἕν· singulis diebus, in dies singulos, καθ' ἑκάστην.

singulto, **ā**'. (singultus)· 1) λόζω, ἀναλύζω· 2) ἐπὶ ἀποθν. ἀσθμαίνω, μυχθίζω· ἐντ. (π.) s. animam, μετὰ μυχθισμοῦ ἐκπνέω.

singultus, us, ὁ. 1) λυγμός· 2) ἐπὶ ἀποθν. ἄσθμα, μυχθισμός· 3) κλωγμός.

Sinis, is, ὁ. Σίνις, Πιτυοκάμπτης.

sinister, stra, strum, (sinisterior, sinistĭmus)· 1) ἀριστερός, εὐώνυμος, (ἀντίθ. dexter δεξιός)· Ἐντ. α) οὐσ. **sinistra**, ae, θ, ἡ ἀριστερὰ (χειρ)· β) **sinistri**, ōrum, ὁ. πλ. (Λίβ), τὸ εὐώνυμον κέρας· 2) μετφ. (π. καὶ μ.)· α) ἀριστερός, δυστυχής, δυσμενής, χαλεπός, δύσμορφος· β) ἀριστερός, ἐπαρίστερος, σκαιός, ἀνεπιτήδειος· 3) ἐπὶ οἰωνῶν· α) κατὰ τοὺς Ῥωμαίους· = δεξιός, αἴσιος (ὅτι οἱ οἰωνοσκόποι αὐτῶν πρὸς μεσημβρίαν ἀποβλέποντες, ἐξ ἀριστερᾶς τὰς ἀνατολὰς εἶχον)· β) (σπ.) κατὰ τοὺς Ἕλληνας· = ἀπαίσιος, κακός, (ὅτι οἱ τῶν Ἑλλήνων οἰωνοσκόποι πρὸς ἄρκτον ἀποβλέποντες, ἐξ ἀριστερᾶς τὰς δυσμὰς εἶχον).

sinistĕrĭtas, ātis, θ. (sinister), (μ.), μετφ. ἐπαριστερότης, σκαιότης.

sinistre, ἐπίρ. δυσμενῶς, κακῶς.

sinistorsum καὶ **-sus**, ἐπίρ. (sinister, versus), ἐπ' ἀριστερά, εἰς ἀριστερά.

sĭno, sīvi, situm, **ĕ**'. (ἴω, ἵημι, ἀφ-ίνω), ἐῶ, ἀφίημι, οὐ κωλύω, ἐπιτρέπω, aliquid fieri γενέσθαι τι· μετὰ τοῦ non, οὐκ ἐῶ, οὐκ ἐπιτρέπω, κωλύω· non est situs, ἐκωλύθη· ἐντ. α) ἐῶ τινα ἔχειν τι: s. arma viris· β) sine me, ἄφες με· sine veniat, ἐλθέτω δή· ne Jupiter sirit (= siverit), μὴ γένοιτο!

Sĭnon, ōnis, ὁ. Σίνων.

Sĭnōpe, es, θ. Σινώπη· 1) πόλις τῆς Παφλαγονίας· ἐντ. α) **-penses**, ium, ὁ. πλ. οἱ Σινωπεῖς· β) **-pēus**, a, um, Σινωπικός· 2) πόλις τῆς Λατίνης, ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων οἰκισθεῖσα καὶ Sinuessa καλουμένη.

Sĭnuessa, ae, θ. Σινούεσσα· ἰδὲ Sinōpe· 2) ἐντ. **-essānus**, a, um, Σινουεσσανός.

sĭnum, i, οὐ, τὸ κύτος, κοῖλον ἀγγείου.

sĭnŭo, **ā**'. (sinus), (π. καὶ μ.), κολπῶ, κυρτῶ τι· παθητ. στρέφομαι, κυρτοῦμαι.

sĭnuōse, ἐπίρ. κολπωδῶς· μετφ. ἀσαφῶς.

sĭnuōsus, a, um, κολπώδης, πολύκολπος.

sĭnus, us, ὁ. 1) κόλπος (ἱματίου, ἐσθῆτος, δικτύου)· ἐντ. α) impleo sinos secundos = οὐρίῳ ἀνέμῳ πλέω· β) (π.) ἐσθής: s. fluentes· γ) = δίκτυον· δ) μάλ. ὁ περὶ τὸ στῆθος κόλπος τοῦ ἱματίου ἢ τῆς τηβέννου (togae)· ε) ἐπειδὴ ἐν τῷ κόλπῳ τοῦ ἱματίου ἐφέρετο ἀργύριον· ἐντ. sinus = βαλάντιον· ς) κόλπος, στῆθος, κοιλία· καὶ = κόλπος γονάτων, γόνατα· ζ) μετφ. κόλπος, στοργή, θεραπεία, σκέπη, προστασία, εὔνοια· recipio aliquem sinu (λαμβάνω τινὰ ὑπὸ τὴν ἐμὴν εὔνοιαν), εὐνοῶ τινι· η) in sino gaudeo, κρύφα χαίρω· θ) = καταφύγιον· 2) κόλπος θαλάσσης, ὅρμος· ἐντ. α) ἡ περὶ τὸν κόλπον ἀκτή· β) = χώρα: s. Parthiae· γ) κόλπος, κόλπωμα, κύρτωμα καμπῆ· δ) βόστρυχος· 3) μετφ. τὸ μέσον, ὁ μυχός, τὸ ἐσωτάτω, (ἡ καρδία), urbis τῆς πόλεως· ἐντ. α) in intimo sinu pacis, ἐν εἰρήνῃ· β) ἐπὶ στρατεύμ. = τὸ κέντρον.

sīpărĭum, ii, οὐ. (σίπαρος)· 1) μικρὸν παραπέτασμα τοῦ θεάτρου (ὃ διεπετάννυτο ἐν ταῖς μεταξὺ σκηναῖς τῆς κωμῳδίας)· ἐντ. μετων. = κωμῳδία· 2) παραπέτασμα τοῦ διαστῶν βήματος πρὸς ἀποτροπὴν τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων.

sīpărus, i, ὁ. (μ.) = supparum.

sipho, ōnis, ὁ. (μ.), σίφων.

Sīpontum, i, οὐ. Σιποῦς, -οῦντος, πόλις τῆς Ἀπουλίας· ἐντ. **Sipontīnus**, a, um, Σιπούντιος.

Sipylus, i, ὁ. Σίπυλος, ὄρος Λυδίας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

sīquando, sīquidem, κτλ. ὡς τὰ πολλὰ (ὀρθότ.) διῃρημένα, si quando κτλ.

sĭremps ἢ **sirempse,** (similis re ipsa)· τεχν. ὁρ. = ἐξ ἴσου, ἐπ' ἴσης, ὁμοίως.

Sīrēnes, num. θ. πλ. Σειρῆνες· ἐντ. α) μετφ. ἀσμα κηλοῦν τὰ ὦτα· β) desidia s., ἡ ἐπάγουσα ἀργία.

Sīrĭus, ii, ἀ. Σείριος (ἀστήρ).

Sirmĭum, ii, οὐ. Σίρμιον, πόλις.

sirpe, is, οὐ. (ἀρχ.) = laserpitium.

sĭrus, i, ἀ. σειρός, βόθρος εἰς φυλακὴν σίτου.

sīs, = si vis, εἰ βούλει (=ἂν ἀγαπᾷς)· ὡσαύτ. **sultis,** = si vultis.

Sisăpo, ōnis, θ. ὁ Σισάπων, πόλις.

Sīsenna, ae, ἀ. ὁ Σισέννας.

sisto, stĭti, stătum, γ'. 1) μετφ. ἵστημί τινα ἢ τι· ἐντ. α) ἵστημι, τάττω, cohortes in monte· β) ἵστημι, ἐμπήγνυμι, jaculum τὸ ἀκόντιον· γ) ἵστημι, ἱδρύω, templum ναόν, tropaeum τρόπαιον· δ) s.aliquem, παράγω, παρίστημί τινα εἰς τὸ δικαστήριον· συνήθ. sisti ἢ me sisto = παραγίγνομαι εἰς τὸ δικαστήριον· ὡσαύτ. καὶ s. vadimonium· Ἐντ. ἐν γένει me sisto = παραγίγνομαι ποι· ε) (ὡς τὰ πολλὰ π.), ἵστημι, ἐφίστημι, ἐπέχω, κατέχω, equos τοὺς ἵππους, legiones τὰς λεγεῶνας· μετφ. = παύομαι, opus τοῦ ἔργου· ς) ἵστημι, στηρίζω, κρατύνω, rem Romanam· - 2) ἀμετ. α) (π.), ἵσταμαι, capite ἐπὶ τῆς κεφαλῆς· β) ἵσταμαι, ἐφίσταμαι (= σταματῶ)· γ) μετφ. ἕστηκα, ἔμπεδός εἰμι, ἀντέχω· συνήθ. ἀπρόσ. sisti non potest, σωτηρία οὐκ ἔστιν.

sistrum, i, οὐ. σείστρον.

sĭsymbrĭum, i, οὐ. σισύμβριον (φ.).

Sīsўphus, i, ἀ. Σίσυφος, βασιλεὺς τῆς Κορίνθου· ἐντ. 1) **Sīsўphius,** a, um, Σισύφιος· 2 **Sīsĭphĭdes,** ae, ἀ. Σισυφίδης = Ὀδυσσεύς.

sĭtella, ae, θ. (situla), κληρωτίς.

Sīthon, ŏnis, ἀ. Σίθων, βασιλεὺς τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου· ἐντ. 1) **Sīthon,** ŏnis, ἐπίθ. = Sithonius· 2) **Sīthŏnis,** ĭdis, θ. ἡ Σιθωνίς, Θρᾳκική, Θρᾷσσα· 3) **Sīthŏnĭus,** a, um, Σιθώνιος, Θρᾳκικός· οὐσ. **-nĭi,** ōrum, ἀ. πλ· = οἱ Θρᾷκες.

sĭtĭcŭlōsus, a, um, (sitis), διψαλέος, διψίος, ἄνυδρος, ξηρός.

sĭtĭenter, ἐπίρ. μετὰ διψους· μετφ. (Κικέρ.) = ἐπιθυμητικῶς.

sītĭo, īvi καὶ ii, ītum, δ', (sitis)· 1) διψῶ· ἐντ. μετφ. διψηρὸς = ἄνυδρος, ξηρός εἰμι· Afri sitientes, οἱ ἐν θερμῷ καὶ ξηρῷ κλίματι ζῶντες Λίβυες· 2) διψῶ τινος, aquae ὕδατος· ἐντ. μετφ. διψῶ, ἐφίεμαι, ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαί τινος, honores τιμῶν.

sĭtis, is, αἰτ. im, ἀφ. i, (ἄνευ πληθ.)· 1) ὁ δίψος, ἡ δίψα· 2) ξηρότης, αὐχμός· 3) μετφ. (μετὰ γεν.) = δίψα, ὄρεξις, ἔφεσις, ἐπιθυμία τινός.

sĭtŭla, ae, θ. 1) ὑδρία· 2) κληρωτίς.

1. sĭtus, a, um, (μετχ. τοῦ sino)· 1) κείμενος, ὢν· ἐντ. α) = ἱδρυμένος: ara Druso s. β) urbs a Philippo s., πόλις ὑπο Φιλίππου οἰκισθεῖσα· γ) κείμενος, τεθαμμένος: hic situs est, ἐνθάδε κεῖται· Aeneas situs est apud =τέθαπται παρά· 2) μετφ. situm est in aliquo ἢ in re aliqua, ἔν τινι κεῖται, ἐπί τινί ἐστι· hoc situm est in vobis ἢ vestrā manu, τοῦτο ἐφ' ἡμῖν ἐστιν.

2. sĭtus, us, ἀ. (sino)· 1) θέσις, τόπος, τοποθεσία, urbis τῆς πόλεως· s. membrorum, ἡ πρὸς ἄλληλα θέσις τῶν μελῶν· ἐντ. (π.) = ἵδρυσις, κατασκευή, οἰκοδόμησις, pyramidum τῶν πυραμίδων· 2) κυρ. τὸ ἐπὶ μακρὸν κεῖσθαι· α) = ἀχρηστία, ἔλλειψις θεραπείας ἢ ἐπιμελείας: (loca senta)situ = ἐλλείψει γεωργίας· β) (ὁ διὰ τὸ ἐπὶ μακρὸν κεῖσθαι) ῥύπος, ἐρυώς· ἐντ. μετφ. χαυνότης, ἀμβλύτης, ἀργία, ἀπραξία, λήθη, μαρασμός.

sī-ve ἢ **seu,** σύνδ. (sī, ve)· Α) ἁπλῶς συνδετ. = vel si, ἢ εἰ: postulo, s. aequum est, rogo· συνήθ. ὀλ προηγουμ. ὑποθ. προτάσεως· Β) διαζευκτ· 1) ἁπλοῦς· εἴτε, ἤ: Paris s. Alexander s. potius, μᾶλλον δέ· 2) διπλοῦς· sive.... sive (σπ. sive... seu καὶ seu... sive), εἴτε... εἴτε· Ἐνίοτε· α) (π. καὶ μ.), ἐλλείπει τὸ ἕν, sive· β) τίθεται sive... aut ἢ sive... an, ἤτοι... ἤ.

sīvi, πρκμ. τοῦ sino.

smăragdus, i, ἀ. καὶ θ. σμάραγδος.

Smintheus, ei, ἀ. Σμινθεύς, ἐπίκλησις Ἀπόλλωνος· ἐντ. **-theus,** a, um, Σμίνθιος.

1. smyrna, ae, θ. (Λουκρ.), σμύρνα.

2. Smyrna, ae, θ. Σμύρνα, πόλις, τῆς Ἰωνίας· ἐντ. **-naeus,** a, um,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σμυρναῖος· οὐσ. **-naei**, ōrum, ἀ.πλ. οἱ Σμυρναῖοι.

sōbŏles, = suboles.

sōbrĭe, ἐπίρ. (sobrius)· 1) νηφαλίως· 2) νηφαλίως, σωφρόνως.

sōbrĭĕtas, ātis, θ. νηφαλιότης.

sōbrīnus, i, ἀ. (ἀντὶ soroninus ἐκ τοῦ soror), ἀδελφιδοῦς· **-na**, ae, θ. ἀδελφιδῆ.

sōbrius, a, um, (se, ebrius)· 1) ἀμέθυστος, νηφάλιος, νήφων, homo· (π.) convictus, ἑστίασις ἄνευ πότου· 2) νηφάλιος = μέτριος, ἐγκρατής· 3) μετφ. νήφων, σώφρων, φρόνιμος.

soccŭlus, i, ἀ. (soccus) μικρὰ ἐμβάς.

soccus, i, ἀ. (συκχίς, συγχίς), ἐμβάς, (ἐλαφρὸν) ἐκ πίλου ὑπόδημα, ὃ ἔφερον μάλ. οἱ κωμῳδοί· ἔντ. μετφ. ἡ κωμῳδία (πρβλ. cothurnus): carmina socco digna, ᾠδαὶ ἄξιαι τῆς (γυδαίας) λέξεως τῆς κωμῳδίας.

sŏcer, ĕri, ἀ. ἔκυρος, πενθερός· (π.) πληθ. = ὁ πενθερὸς καὶ ἡ πενθερά· (κωμ.) = consocer.

socia, ae, θ. ἰδὲ socius.

sŏcĭābĭlis, e, (socio), κοινωνικός.

sŏcĭālis, e, (socius)· 1) κοινωνικός· ἔντ. = γαμήλιος, γαμικός· 2) συμμαχικός: **helium s.**, ὁ συμμαχικὸς (πρὸς τοὺς συμμάχους) πόλεμος.

sŏcĭālĭtas, ātis, θ. (μ.) κοινωνία.

sŏcĭālĭter, ἐπίρ. (π.), κοινωνικῶς.

sŏcĭennus, i, ἀ. (Ιλ.) = socius, 2.

sŏcĭĕtas, ātis, θ. (socius)· 1) ἀφηρ. κοινωνία, μετοχή· μάλ. α) συμμαχία (λαῶν καὶ ἡγεμόνων)· β) κοινωνία, ἑταιρία, κοινὸν ἐπιχείρημα· 2) συγκεκρ. ἑταιρία = οἱ κοινωνοί, οἱ ἑταῖροι, οἱ τοῦ αὐτοῦ ἐπιχειρήματος μετέχοντες· μάλ. δὲ ἡ ἑταιρία τῶν ἐν Ῥώμῃ δημοσιωνῶν (publicani): magister societatis, ὁ τῶν δημοσιωνῶν προστάτης.

sŏcio, ā'. (socius), κοινωνῶ τινός τινι, κοινωνόν τινος ποιῶ τινα: s. aliquem regno, κοινωνὸν τῆς βασιλείας ποιῶ τινα· socior facinoribus, κοινωνῶ (μετέχω) τῶν κακουργημάτων· (π.) s. me alicui vinclo jugali, συζεύγνυμαί τινι γάμοις· s. verba chordis, πρὸς κιθάραν ᾄδω· (π.) labor sociatus, κοινὸς πόνος.

sŏciofraudus, a, um, (socius, fraus), (Ιλ.) ἀπατῶν τὸν ἑταῖρον.

sŏcius, a, um, (ἐκ τοῦ sequor?)· 1) ἐπίθ. κοινός, -ή, -όν· ἔντ. = σύμμαχος, συμμαχικός· 2) οὐσ. **socius**, ii, ἀ. καὶ **socia**, ae, θ. α) ὁ, ἡ κοινωνός, ὁ, ἡ μέτοχος: «us tori, ὁ σύζυγος· -a tori, ἡ σύζυγος· β) ἑταῖρος, ὁ τοῦ αὐτοῦ ἐπιχειρήματος μετέχων: pro socio damnor, καταγιγνώσκομαι δι' ἀπιστίαν πρὸς τοὺς ἑταίρους· ὁ πληθ. **socii**, ōrum (ἐνίοτε δὲ καὶ ium), α) = οἱ σύμμαχοι (μάλ. δὲ οἱ ἐν Ἰταλίᾳ λαοί), τὸ συμμαχικόν· β) = οἱ δημοσιῶναι, Bithyniae τῆς Βιθυνίας.

sōcordĭa, ae, θ. (socors)· 1) (μ.) ἄνοια, ἡ τοῦ νοὸς ἀμβλύτης, βλακεία, νωθεία· 2) νωθεία, νωθρεία, ῥᾳθυμία, ἀμέλεια, ἀφροντιστία.

sōcordĭter, ἐπίρ. οὗ εὔχρ. μόνον ὁ συγκρ. **-ius**, νωθρῶς, ῥᾳθύμως, ἀμελῶς.

sōcors, rdis, ἐπίθ. (se, cor)· 1) ἄνους, ἀμβλὺς τὸν νοῦν, μωρός· 2) νωθρός, ῥᾳθυμος, ἀφρόντιστος, (ἀδιάφορος).

Sōcrătes, is, ἀ. Σωκράτης· ἔντ. **Socraticus**, a, um, Σωκρατικός· πληθ. **-ci**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Σωκρατικοί.

socrus, us, θ. (socer), ἕκυρα, πενθερά.

sŏdālĭcĭus, a, um, (sodalis)· 1) ἑταιρεῖος, τοὺς ἑταίρους ἀποβλέπων, jus· 2) συνήθ. οὐσ. **sodalicium**, ii, οὐ. = sodalitas.

sŏdālis, is, ἀ. καὶ θ. 1) σύντροφος, ἑταῖρος, φίλος (πρβλ. socius)· μάλ. α) σύσσιτος, συμπότης· β) ἑταῖρος παρανόμου ἑταιρίας (πρὸς δικασμὸν κ. τ. ὅμ.) γ) sodales, ἑταῖροι ἱερατικῆς ἑταιρίας.

sŏdālĭtas, ātis, θ. (sodalis), ἡ συντροφία, ἑταιρία, μάλ. δὲ α) ἱερατικὴ ἑταιρία· β) συσσίτιον· γ) παράνομος ἑταιρία (μάλ. πρὸς δικασμόν).

sōdes (ἀντὶ si audies), εὔχρ. ὦ; φράσις φιλικῆς παρακλήσεως· εἰ βούλει, εἴ σοι φίλον, φέρε, δή: dic s. mihi, εἰπέ μοι εἰ βούλει, φέρε εἰπέ μοι.

Sogdĭāna regio, ἡ Σογδιανή.

sōl, solis, ἀ. 1) ἥλιος: (π.) primo sole, ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, medio s., τῇ μεσημβρίᾳ· supremo s., ἑσπέρας· ἔντ. α) ἥλιος, τὸ τοῦ ἡλίου φῶς· β) τὸ τοῦ ἡλίου πῦρ, τὸ καῦμα: s. Libycus· γ) (π.) = ἡμέρα· δ) μετφ. τὸ δημόσιον, τὸ κοινόν: procedo in s· 2) ἐπὶ τῆς εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἐργασίας (ἀντίθ. umbra: α) = ἡ στρατεία, τὰ πολεμικά: cedat umbra (τ. ἔ. jus is prudentia) soli = τοῖς πολεμι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κοῖς· 6)=ὁ ἀπὸ τῶν ἐμβόλων λόγος, **umbra** δὲ = ἡ κατ' οἶκον ἢ ἐν τῇ σχολῇ ἄσκη- 3) ἐπιφανής, ἔξοχος· 4) προσωπ. ὁ Ἥλιος, (θεός)· μετγ. = Ἀπόλλων.

sōlāmen, ĭnis, οὐ. (solor), (π.), παραμύθιον, παρηγόρημα.

sōlāris, e, (sol), ἡλιακός, lumen.

sōlārĭus, a, um (sol) = solaris, εὔχρ. σχεδ. μόνον ὡς οὐσ. **solarĭum**, ii, οὐδ. 1) ἡλιοτρόπιον, ἡλιακὸν ὡρολόγιον· ἐντ. τροπ. κλεψύδρα· τοιαύτη δὲ ἦν μάλ. ἐν τῇ ἐν Ῥώμῃ ἀγορᾷ· ἐντ. **ad s. versor**, ἐν τῇ ἀγορᾷ ἀναστρέφομαι· 2) τὸ ἡλιακόν (κοιν. λιακωτόν).

sōlătĭŏlum, i, οὐ. (π.), μικρὸν παραμύθιον, μικρὸν παρηγόρημα.

sōlātĭum, ii, οὐ. (solor)· 1) παραμύθιον, παρηγόρημα, παραμυθία, παρηγορία, κούφισις 2) μετων. παραμυθητής, παρήγορος, ὁ φαιδρύνων.

solātor, ōris, ὁ (solor), (π.), παραμυθητής, παρήγορος.

soldūrii, ōrum, ἀ. πλ. (γαλλ. λέξις), εὐχωλιματοι, ἀφωσιωμένοι εἰς θάνατον.

soldus, ἰδὲ solidus.

sōlĕa, ae, θ. 1) σάνδαλον, σανδάλιον, ὑπόδημα ἱμάσιν ἄνωθεν ὑποδεόμενον (πρβλ. calceus)· σανδάλια δὲ ἔφερον οἱ Ῥωμαῖοι οἶκοι μένοντες, εἰ δὲ ἐπὶ δεῖπνον ἤρχοντο, ὑπελύοντο ταῦτα (demo soleas), καὶ ἀπερχόμενοι ἀνελάμβανον· ἐντ. posco -as = ἀπὸ συμποσίου ἀνίσταμαι· ἐντ. α) s. ferrea, σιδηροῦν ὑπόδημα, μάλ. ἵππων· 6) βούγλωσσος (ἰχθύς, κοιν. γλῶσσα).

sōleārĭus, ii, ἀ. ὑποδηματοποιός.

sōleātus, a, um, σάνδαλα ὑποδεδεμένος.

solemnis κτλ. ἰδὲ sollemnis κτλ.

solēnis κτλ. ἰδὲ sollemnis κτλ.

sōlĕo, sōlĭtus sum, 6', εἴωθα, εἴθισμαι, aliquid facere ποιεῖν τι· **ut solet** (fieri), ὡς εἰωθεν, ὡς ἔθος ἐστίν· **sīc s.**, οὕτως εἴθισμαι· **ut solent**, ὥσπερ εἰώθασιν· (κωμ.) **s. cum aliqua**, συνοικῶ τινι (γυναικί)· - Ἐντ. **sōlĭtus**, a, um, εἰωθώς, εἰθισμένος, συνήθης· ἐντ. = γνωστός· **solito magis**, πλέον τοῦ συνήθους.

solers κτλ. ἰδὲ sollers κτλ.

Sōli, ōrum, ἀ. πλ. Σόλοι, πόλις τῆς Κιλικίας· **-enses**, ium, ἀ. πλ. οἱ Σολεῖς.

sōlĭde, ἐπίρ. στερεῶς· μετφ. ἐμπέδως.

sōlĭdĭtas, ātis, θ. (solidus), πυκνότης, παγιότης, στερεότης.

sōlĭdo, ā'. πυκνῶ, στερεῶ τι.

sōlĭdus (π. καὶ **soldus**), a, um, (-ior, -issimus), (συγγ. τῷ sollus), ὅλος, πυκνός, πάγιος, στερεός: **crater auro s.**, κρατὴρ πάγχρυσος, ὁλόχρυσος· **in solido**, στερεῶς· μετφ. = ἀσφαλῶς· 2) μετφ. α) στερεός, ἰσχυρός, **dens** ὀδούς· 2) ἔμπεδος, ἀτάραχτος, **mens** ψυχή· γ) ὅλος, ἐναργής, δῆλος· ἐντ. = βέβαιος, ἀληθής, ἀληθινός, ὄντως ὤν, πραγματικός· δ) ὅλος, ἀκέραιος, ἀμείωτος: **solitum solvo**, τὸ ὅλον (ἀργυρίου) ποσὸν ἀποδίδωμι.

sōlĭfer, ĕra, ĕrum, (π.) φέρων τὸν ἥλιον, ἀνατολικός· **s. plaga**, ἀνατολή.

sōlistĭmum, ἰδὲ tripudium.

sōlĭtārĭus, a, um, (solus), μονάζων, ἔρημος, μόνος.

sōlĭtūdo, ĭnis, θ. (solus)· 1) ἐρημία· 2) ἐρημία, ἔρημος τόπος· 3) ἐρημία, ὀρφανία, ἀπορία, ἀμηχανία.

sōlĭtus, a, um, μετχ. τοῦ soleo.

sōlĭum, ii, οὐ. 1) θρόνος, μάλ. ὁ θρόνος θεῶν τε καὶ βασιλέων· ἐντ. = βασιλεία, ἡγεμονία· 2) πύελος, λουτήρ· 3) σορός, θήκη (νεκροῦ), σαρκοφάγος.

sōlĭ-văgus, a, um· 1) μονοστιβής, μόνος διατρέχων· **s. coelum**, ὁ μόνος κινούμενος οὐρανός· 2) μετφ. μονάζων, μεμονωμένος.

sollemnis ἢ ἴσως ὀρθότ. **sollenis**, e, (sollus = totus, annus· 1) ἐνιαύσιος, κατ' ἐνιαυτὸν τελούμενος ἢ ἑορτάζομενος· ἐντ. = ἑορταστικός, πανηγυρικός, ἱεροπρεπής, ὁμοτελής, μεγαλοπρεπής· μάλ. τὸ οὐδ. **sollemne**, is, καὶ συνηθέστεραν ὁ πληθ. sollemnia = τὰ περί τι νομιζόμενα, τὰ νομιζόμενα, τὰ νόμιμα· ἐντ. = τὰ ἱερά, ἡ θυσία· **tumulo -ia mittet**· 2) μετφ. νομιζόμενος, εἰθισμένος, εἰωθώς, συνήθης, iter, verba· μάλ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. **solemne**, = ἔθος, συνήθεια: **nostrum ille solemne**.

sollemnĭtas, ātis, θ. (μ.), τὸ ἑορταστικόν, τὸ πανηγυρικόν, ἡ μεγαλοπρέπεια.

sollemnĭter ἢ **sollennĭter**, ἐπίρ. (sollemnis)· 1) ἑορταστικῶς, μεγαλοπρεπῶς· 2) κατὰ τὰ εἰωθότα, εἰωθότως.

sollers, tis, (sollus = totus, ars)· 1) πάντεχνος, πολύτεχνος, ἔντεχνος, πολυμήχανος, ἐπινοητικός, ἀγχίνους, συ-

Σημεία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νετός, ἐπιτηδειος, ἱκανός, φιλόπονος, ὀραστήριος· (π.) = ἔμπειρος, lyrae τῆς λύρας.

sollerter, ἐπίρ. (-ius, -issime), ἐντέχνως, ἀγχίνως, ἐπιτηδείως, συνετῶς.

sollertia, ae, θ. (sollers). πολυτεχνία, ἐντεχνία, πολυμηχανία, ἀγχίνοια, ἐντρέγεια, ἐπιτηδειότης, ἐμπειρία.

sollĭcĭtātĭo, ōnis, θ. (sollicito), παροξυσμός, ἐρεθισμός.

sollĭcĭte, ἐπίρ. (-ius, -issime)· 1) (μ.) ἀδημόνως, περιφόβως· 2) μεριμνητικῶς, ἀκοιδῶς, ἐπιμελῶς, προθύμως.

sollĭcĭto, ā̆. (sollicitus)· 1) (π.) διακινῶ, διασείω, mundum τὸν κόσμον· s. telluren aratro, τὴν γῆν τῷ ἀρότρῳ κινῶ = ἀροτριῶ· s. freta remis, τὴν θάλασσαν ταῖς κωπαις κινῶ = κωπηλατῶ· s. feras, δίωκω θηρία· 2) ρετρ. α) διακινῶ, δονῶ, ταράττω, διατιναάττω, aliquem τινα, pacem τὴν εἰρήνην· β) ταράττω, ἀνιῶ, animum τὴν ψυχήν· -or, ἀνιῶμαι, ἀδημονῶ· γ) ἀνακινῶ, ἐπεγείρω, παροξύνω, ἐρεθίζω, καὶ (σπ. ἐπὶ καλοῦ), = παρορμῶ, παροτρύνω, ἀναπείθω, aliquem ut (ne) aliquid faciat, τινὰ (μὴ) ποιῆσαί τι· μάλ. δὲ = παροξύνω ἐπὶ ἔργον κινδυνώδες καὶ κακόν.

sollĭcĭtūdo, ĭnis, θ. μεριμνα, ἀδημονία, φροντίς· afficio aliquem -e, μέριμναν ἐμποιῶ τινι.

sollĭcĭtus, a, um. (-ior, -issimus), [sollus = totus, cio]· 1) (π.), διακεκινημένος, διατεταραγμένος, mare· 2) μετφ. ἐμφρόντις, πολυμέριμνος, ἀδήμων, πλήρης μερίμνης καὶ ἀδημονίας.

solli-ferreum, ī, ὁλοσίδηρον βέλος.

sollus, a, um, (ἀρχ.) = totus, ὅλος· εὔχρ. δὲ μόνον ἐν συνθέσει (ἰδὲ sollemnis, sollers, sollicitus, sollifereum).

sōlo, ā̆. ἐρημῶ, urbem τὴν πόλιν.

sŏloecismus, ī, ἀ. σολοικισμός.

Sōlon (ἡ **Solo**), ōnis, ā̆. Σόλων, ὁ Ἀθηναίων νομοθέτης (600 π. Χ.).

Sōlōnĭum, ii, οὐ. καὶ -ius ager, πεδίον τῆς Λατίνης.

sōlor, ἀποθ. ā̆. (π. καὶ μ.) ταυτὸ τῷ συνηθεστ. consolor, 1) παραμυθοῦμαι, παραύνω, καταπραύνω, κουφίζω, ἐπικουφίζω τι, famem τὴν πεῖναν.

sŏlox, ōcis, (πρβλ. σόλ-ος), παχύς.

solstĭtĭālis, e, (solstitium), τῆς θερινῆς τροπῆς· s. dies, ἡ μεγίστη ἡμέρα· s. tempus, ortus solis, ἡ ἡλίου ἀνατολὴ ἐν τῇ θερινῇ τροπῇ· ἐντ. μετων α) θερινός, nox β) ἡλιακός.

solstĭtĭum, ii, οὐ. (sol, sisto). (ἡλίου στάσις) ἡλίου τροπή· s. brumale, aestivum, αἱ χειμεριναί, αἱ θερινα τροπαί· μάλ. δὲ = ἡ θερινὴ τροπή, καὶ μετων. = τὸ θέρος.

1. sŏlum, i, οὐ. 1) τὸ κατώτατον μέρος πράγματός τινος, πυθμήν, πύνδαξ, fossae τῆς τάφρου· μάλ. α) ἔδαφος, βάπεδον, marmoreum· β) πέλμα, πτέρνα (ποδὸς καὶ ὑποδήματος)· 2) ἔδαφος γῆς, γῆ, πεδίον, macrum, pingue; aequo solo (urbem, domum) = ἐδαφίζω, κατεδαφίζω. ἐντ. α) = ἔδαφος, γῆ, τόπος, χώρα· s. patrium ἢ patriae, πατρὶα γῆ, πατρίς· s. verto (σπ. muto), ἀποδημῶ, συνήθ. δὲ exilii causa = φεύφω· β) (π.) ἔδαφος, ὑπόθημα· solum (subtrahitur navi) = ἡ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης· coeleste s. ὁ οὐρανος.

2. sōlum, ἐπίρ. (solus), μόνον· de una re s. συνήθ. non s. οὐ μόνον. Παρὰ τοῖς μεταγν. ἐπιτείνεται τῷ modo, **solumodo** = μόνον.

1. sōlus, a, um, γεν. sollus. δοτ. soli· 1) μονος· Stoici soli, μόνοι οἱ Στωϊκοί· s. ex omnibus, μόνος ἐκ πάντων· solos movem menses, ἐνέα μόνον μῆνας· 2) ἐπὶ τόπων· μόνος, ἔρημος, mons, loca· 3) (κωμ.) μόνος, καταλελειμμένος· sola nic sum.

2. Sōlus, untis, ὁ. Σολοῦς, πόλις τῆς Σικελίας· ἐντ. **Solontīnus**, a, um, Σολουντῖνος· οὐσ.-tīni, ōrum, ā̆. πλ. οἱ Σολουντῖνοι.

sŏlūte, ἐπίρ. (-ius, -issime), (solutus)· 1) λελυμένως, ἐλευθέρως, ἀκωλύτως· 2) εὐχερῶς, dice· 3) λελυμένως, ὑφειμένως, χαλαρῶς, ἀμελῶς.

sōlūtĭlis, e, (solvo) λυτός, λύσιμος.

sŏlūtĭo, ōnis, θ. (solvo)· 1) λύσις· linguae s. = εὐκινησία, εὐστροφία τῆς γλώσσης· 2) s. pecuniae, ἀπότισις ἀργυρίου· 3) μεταφ. (μ.) = ἀνάλυσις, ἐξήγησις.

sŏlūtus, a, um, (-ior, -issimus), [μετχ. τοῦ solvo]· 1) λυτός, λελυμένος· 2) ἐλεύθερος, ἀπηλλαγμένος, a cupiditatibus τῶν ἐπιθυμιῶν, opere καὶ (π.) operum τῶν ἔργων· s. elegendi optio, ἐλευθέρα ἐκλογή· 2) μεταφ. αἰ ἀνειμένος, ῥάθυμος, ἄφροντις, ἀμελής, χαλαρός· β) ἄνετος, ἀκίλαστος, ἀχαλί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νωτος, ἄμετρος· γ) oratio soluta, ὁ λελυμένος τοῦ μέτρου λόγος = ὁ πεζὸς λόγος, δ) ἐπὶ ῥήτ. s. in dicendo, πρόχειρος εἰς τὸ λέγειν· ε) s. praedium, ουχ ὑπόχρεων κτῆμα.

solvo, solvi, sŏlūtum, γ', (se, luo)· 1) λύω· α) s. vinculum, λύω τὸν δεσμόν· β) s. aliquem, λύω τινὰ (ἐκ τῶν δεσμῶν)· -equum, λύω τὸν ἵππον (ἐκ τῆς ἁμάξης) γ) λύω, ἀποσφραγίζω, epistolam· δ) s. navem, καὶ s. ancoram, funes (ἐνίοτε καὶ ἁπλῶς solvo), λύω τὴν ναῦν = ἀνάγομαι, ἐκπλέω· 2) μετῳ. λύω (τὸ ὀφείλημα), ἀποτίνω, ἀποδίδωμι: solvendo non est, οὐκ ἔχει ἀποδοῦναι· in solutum καὶ pro soluto, ὡς ἀπότισις· ἐντ. α) s. poenas, τίνω, ἐκτίνω ποινάς, injuriam τὴν ἀδικίαν· β) s. funeri (mortuo) justa ἢ suprema, τὰ νενομισμένα τῷ νεκρῷ ἀποδίδωμι· γ) s. fidem, πληρῶ τὴν ὑπόσχεσιν· δ) s. beneficium, ἀντευεργετῶ· 3) μεταφ. α) λύω, ἀπολύω, ἀπαλλάττω τινὰ (φροντίδος, ἔργου, φόβου): s. aliquem legibus, ἀφίημί τινα τῶν νόμων· ἐντ. α) λύω, διαλύω, pontem τὴν γέφυραν· β) τήκω, nivem τὴν χιόνα· γ) viscera solvuntur, λύονται = σήπονται. solvor morti, ἀποθνήσκω· δ) λύω, παραλύω, χαλῶ, χαυνῶ, membra, vires· ε) s. os, ἀνοίγω τὸ στόμα· ς) λύω, καταλύω, morem ἔθος· ζ) λύω, αἴρω, obsidionem τὴν πολιορκίαν. η) λύω, ἀναλύω, ἐξηγοῦμαι, aenigmata.

Sŏlўmi, ōrum, ἀ, πλ. Σόλυμοι, ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Λυκίας, ἐξ ὧν τὸ γένος ἔχουσιν οἱ Ἰουδαῖοι· ἐντ. καὶ ἡ πόλις Hierosolyma, καὶ τὸ ἐπίθ. **solўmus**, a, um (Ἰουδ.)=τῶν Σολύμων, τῶν Ἰουδαίων, leges νόμοι.

somnĭātor, ōris, ἀ. (μ.)ἐνυπνιαστής.

somnĭcŭlōse, ἐπίρ. ὑπναλέως, νωθρῶς.

somnĭcŭlōsus, a, um, 1) ὑπνώδης, ὑπναλέος, νωθρός· 2) ναρκωτικός· μετῳ. θανατηφόρος.

somnĭfer, ĕra ĕrum, (π.)· 1) ὑπνοφόρος, ὑπνοποιός· 2) ναρκωτικός, θανατηφόρος.

somnĭo, ā'. (somnium)· 1) ἐνυπνιάζω, ὄναρ ὁρῶ· 2)s. aliquem ἢ de aliquo, ὀνειρώττω, ἐν ὕπνῳ ὁρῶ τινα ἢ περί τινος· ὡσαύτ. s. aliquid, ὀνειρώττω, ὀνειροπολῶ τι· ἐντ. μετῳ. ὀνειροπολῶ, μάταιόν τι φαντάζομαι, ληρῶ.

somnĭum, ii, οὐ. (somnus)· 1) ἐνύπνιον, ὄνειρον, ὄναρ· 2) μετῳ. τὸ ὄναρ, ψευδὴς δόξα, λῆροι.

somnus i, ἀ. Ὕπνος: -um capio, ὕπνον λαμβάνω, κοιμῶμαι· -o me do, εἰς ὕπνον τρέπομαι· in somnis, σπανιώτ. per somnum ἢ somno, ἐν ὕπνῳ, καθ' ὕπνον· μετῳ. α) ὕπνος, ἀδράνεια, ἀργία· β) (π.) ὁ θάνατος· γ) (π.) ἡ νύξ.

sŏnābĭlis, e, (π.), ἠχώδης.

sŏnans, ntis, (-ior), ἠχώδης, ἠχῶν.

sŏnax, ācis, (sono), σφόδρα ἠχώδης.

sŏnĭ-pes, ĕdis, ἠχόπους, ποδόκροτος. ποδοκτυπῶν· οὐσ. = ὁ ἵππος.

sŏnĭtus, us, ἀ. ἠχή, ἦχος, φθόγγος· ἐντ. α κτύπος, δοῦπος, ψόφος, πάταγος· β) θόρυβος, βοή· γ) ἐπὶ ῥήτ., s. noster, ὁ ἐμὸς βροντώδης λόγος.

sŏnĭvĭus, a, um, (sonus), ἠχῶν. εὔχρ. μόνον ἐπὶ οἰωνοσκ.: -um tripudium, ὁ κτύπος τοῦ καταπίπτοντος σίτου ἐκ τοῦ στόματος τῶν ἱερῶν ὀρνίθων (πιθαν. = solistimum 1.).

sŏno, sŏnŭi, sŏnĭtum (μέλ. μετχ. sŏnātūrus), ā'. (sonus)· 1) ἀμετ. ἠχῶ· ἐντ. α) ἐπὶ θαλάσ. = ἠχῶ, βρέμω, ψοφῶ· β) ἐπὶ πηγῆς· ῥέμα ψοφῶ, καχλάζω· γ) ἠχῶ, φθέγγομαι, ᾄδω· μετῳ. δ) ἠχῶ, ἀντηχῶ, ripae· ε) ἐπὶ κυνός· ὑλακτῶ· ς) (π.) s. plectro, ψάλλω· 2) μετ' αἰτ. α) ἠχῶ, φθέγγομαι, βοῶ, φωνῶ, λέγω τι· β) (π.) = ἠχῶ, ᾄδω, ὑμνῶ τι ἢ τινα· γ) σημαίνω, δηλῶ τι· δ) τῇ φωνῇ δηλῶ, προδίδωμι, furem τὸν κλέπτην.

sŏnor, ōris, ἀ. (sono), (π. καὶ μ.) = sonus ἢ sonitus.

sŏnōrus, a, um, (sonor), (π.), ἠχώδης, ἠχητικός, θορυβώδης, ψοφητικός, tempestas, flumina.

sons, sontis, (συνήθ. οὐσ.) αἴτιος, ὑπαίτιος, ἔνοχος, κακοῦργος (ἀντιθ. insons).

Sontĭātes, um, ἀ. οἱ Σοντιάτες.

sontĭcus, a, um, (sons), (π. καὶ μ.), κινδυνώδης· εὔχρ. μόνον ἐν τοῖς α) morbus s., κινδυνώδης ἢ βαρεῖα νόσος, κωλύουσα τὸν νοσοῦντα τοῦ στρατεύεσθαι· β) causa -a, ἡ ἐκ τοιαύτης νόσου αἰτία· ἐντ. = λόγου ἄξιος.

sŏnus, i, ἀ. (τόνος), ἦχος, φθόγγος· (π. = φωνή, λέξις: reddo sonum= ἀποκρίνομαι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

sŏphīsma, ătis, οὐ. (μ.) σόφισμα (Λατιν. captio).
sŏphistes (καὶ **-a**), ae, ἀ. σοφιστής.
Sŏphŏcles, is, ἀ. Σοφοκλῆς, ὁ τραγικός· ἐντ. **-clēus**, a, um, Σοφόκλειος.
sŏphos καὶ **-us**, i, ἀ. σοφός.
Sōphron, ŏnis, ἀ. Σώφρων, μίμων ποιητής, σύγχρονος Εὐριπίδου.
sōpio, īvi καὶ ĭi, ītum, 4'. (sopor)· 1) (π.) καρῶ, ναρκῶ, ἀναίσθητον ποιῶ· 2) κοιμίζω, ἀποκοιμίζω τινά, draconem· ἐντ. **sopītus**, a, um, κοιμώμενος, καθεύδων, ὑπνῶν· 3) ἐπὶ ἀνέμου, πυρὸς κτλ. πραΰνομαι, κατευνάζομαι, λωφῶ, λήγω.
sōpītus, a, um, μετχ. τοῦ sopio.
sōpor, ōris, ἀ. 1) κάρος, κάρωσις, βαθὺς ὕπνος (μεθύσου)· 2) (π. καὶ μ.) ὕπνος· ἐντ. α) (π.) ὁ αἰδιος ὕπνος, ὁ θάνατος· 2) = ἀδράνεια, ἀργία· 3) ὑπνωτικὸν ποτόν, ναρκωτικὸν φάρμακον.
sōpōrātus, a, um, (sopor), καρωτικός, ναρκωτικός, ὑπνωτικός· ἰδὲ καὶ soporo.
sōpōrĭfer, ĕra, ĕrum, (sopor, fero), ὑπνοφόρος, ὑπνοποιός, ὑπνωτικός.
sōpōro, ā'. (sopor), ὑπνίζω, ὑπνῶ τινα· μετφ. πραΰνω, καταπραΰνω τι.
sōpōrus, a, um, (π.), ὑπνωτικός.
Sōra, ae, θ. Σώρα, πόλις Οὐόλσκων ἐν τῇ Λατίνῃ· ἐντ. **-ānus**, a, um, Σωρανός.
Sŏracte, is, οὐ. Σώρακτον, ὄρος Τυρρηνίας, ναὸν Ἀπόλλωνος ἔχον.
sōrăcum, i, οὐ. ὁ σώρακος, κόφινος.
sorbĕo, sorbŭi (sorpsi?), (ἄνευ σ.), 2'. 1) ῥοφῶ, aquam ὕδωρ. 2) καταπίνω τι· 3) μετφ. α) ὑπομένω, odia· β) s. aliquid animo=σφόδρα ὀρέγομαί τινος.
1. sorbillo, ā'. ῥοφῶ, ὑποπίνω τι.
2. sorbĭlo, ἐπίρ. (sorbeo), κυρ. ῥοφηματίοις= γλίσχρως, εὐτελῶς, vivo.
sorbĭtĭo, ōnis, θ. (sorbeo)· 1) (π.) ῥόφησις· 2) (μ.) ῥόφημα·
sorbum, i, οὐ. ὄον (κοιν. σορβον).
sordĕo, dŭi, (ἄνευ σ.), 2'. (sordes)· 1) ῥυπῶ, ῥυπαρός εἰμι· 2) μτφ. α) γλίσχρος, εὐτελής, φαῦλος, ταπεινός εἰμι· β) -ent tibi munera nostra, εὐτελῆ δοκεῖ σοι τὰ ἡμέτερα δῶρα, καταφρονεῖς τῶν ἡμετέρων δώρων.
sordes, is, θ. (συνηθ. ὁ πλ. sordes, ium)· 1) ῥύπος, πίνος, αὐχμός, ῥυπαρία· 2) μετφ. α) ἐπὶ προσώπ. = ῥύπος, κάθαρμα: s. urbis, συρφετὸς πόλεως, συρφετώδης ἄνθρωπος. β) ἐπὶ ἠθῶν καὶ βίου· = φαυλότης· γ) = γλισχρότης, φιλαργυρία, ἀνελευθερία· δ) ὁ ἐνπένθει αὐχμός, τὸ πιναρὸν ἱμάτιον (μάλ. τῶν πενθούντων καὶ κατηγορουμένων), ἡ πένθιμος ἐσθής· ἐντ. = τὸ πένθος: jaceo in lacrimis et sordibus.
sordesco, (ἄνευ πρκμ. καὶ σ.), 3'. (π. καὶ μ.), ῥυπαίνομαι, ῥυπαρὸς γίγνομαι.
sordĭdātus, a, um, (sorditus), πιναρὰν ἐσθῆτα ἔχων, φαιόν (πένθιμον) ἱμάτιον φορῶν (μάλ. δὲ περὶ τῶν κατηγορουμένων οὕτω ἐνδυομένων ἵνα τὸν οἶκτον ἐγείρωσιν).
sordĭde, ἐπίρ. (-ius, -issime)· 1) ῥυπαρῶς, πιναρῶς, αὐχμηρῶς· 2) μετφ. α) φαύλως, χυδαίως· β) γλίσχρως, φιλαργύρως, ἀνελευθέρως.
sordĭdŭlus, a, um, (ὑποκ. τοῦ sordidus)· 1) ὑπό τι ῥυπαρός· 2) φαῦλος.
sordĭdus, a, um, (-ior, -issimus), [sordeo]· 1) ῥυπαρός, πιναρός, αὐχμηρός· 2) μετφ. α) εὐτελής, οὐδενὸς λόγου ἄξιος, ταπεινός· β) χυδαῖος, ἀγεννής, φαῦλος, αἰσχρός· s. ad famam, οὐκ ἀγαθὴν φήμην παρέχων· γ) γλίσχρος, φιλάργυρος, ἀνελεύθερος (ἀντίθ. praelautus, μάλα πολυτελής· δ) = sordidatus.
sordĭtūdo, ĭnis, θ. (Πλ.)=sordes 1.
sōrex, ĭcis, ἀ. ὗραξ (μῦς).
sōrĭcīnus, a, um, τοῦ ὕρακος (μυός).
sōrītes, ae, ἀ. σωρείτης, (Λατιν. acervus).
sŏror, ōris, θ. 1) ἀδελφή· magna s., ἡ Γῆ (ὡς ἀδελφὴ τῆς νυκτός)· πληθ. sorores· α) αἱ Μοῦσαι· β) αἱ Μοῖραι· γ) αἱ Ἐριννύες· δ) αἱ Δαναΐδες· 2) = s. patruelis, θεία, ἀνεψιά· 3 μετφ. ἀδελφή= ἡ ἑτέρα, ἡ ὁμοία· s. dextrae, ἡ εὐώνυμος χείρ· 4) κολακευτ. ἀδελφή, φίλη.
sŏrorcŭla, ae, θ. μικρὰ ἀδελφή
sŏrōrīcīta, ae, ἀ. (Κικ.), ἀδελφοκτόνος.
sŏrōrĭus, a, um (soror)· ἀδελφικός, τῆς ἀδελφῆς, oscula φιλήματα.
sors, sortis, θ. (πιθαν. συγγ. τῷ fors)· 1) κλῆρος: conjicio -es in urnam, ἐμβάλλω κλήρους εἰς κληρωτίδα· -es misceo, πάλλω κλήρους· ἐντ.=κλήρωσις, διακλήρωσις: res revocatur ad sortem

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

=πὶς κλήρωσιν ἄγεται, διακληροῦται· sorte, κλήρῳ, διὰ κλήρου, ἀπὸ κλήρου: -e ductus, ἀπὸ κλήρων γενόμενος, κλήρῳ λαχών·-e provincia ei evenit, κλήρῳ τῆς ἐπαρχίας ἔλαχεν·extra -e, ἄνευ κλήρου· conjicio provincias in -em, κλήρῳ τὰς ἐπαρχίας διανέμω· 'Εντ. α) -is meae est, ἐμοὶ καθῆκει· β) κλῆρος, λάχος, μοῖρα, μέρος: mala s. praedae· γ) ἡ (κλήρῳ τινὶ λαχοῦσα) ἐπιτασία: s. comitiorum· 2) (π.) κλῆρος, μοῖρα, τύχη· ἐντ. τύχη, κατάστασις, θέσις· 3) κλῆρος, χρησμός· -es Lyciae, οἱ χρησμοὶ τοῦ Λυκείου Ἀπόλλωνος· 5) δάνειον κεφάλαιον (ἐν ἀντιθ.πρὸς τοὺς τόκους): -em nego, ἀρνοῦμαι τὴν ὀφειλήν.

sortĭcŭla, ae, θ. (Συνητ.), κληρίον, μικρὸς κλῆρος.

sortĭlĕgus, a, um, (sors lego), χρησμολάγος, μαντικός· οὐδ. **-lĕgus**, i, ἀ., ὁ χρησμολόγος, ὁ μάντις.

sortĭor, ἀποθ. δ'. (ἀρχ. καὶ **-tĭo**, δ'.), [sors]· 1) κληρῶ, διακληρῶ τι, κλήρῳ ἀπονέμω τι· provincium, τὴν ἐπαρχίαν· s. judices, κληρῶ (κλήρῳ αἱροῦμαι) δικαστάς· 2) κληροῦμαι, κλήρῳ λαγχάνω τι· ἐντ. α) μεταλαγχάνω, μεταλαμβάνω τινός, laborem τοῦ πόνου, periculum τοῦ κινδύνου· β) λαγχάνω, κτῶμαι, aliquem amicum· γ) αἱροῦμαι, ἐκλέγω: in matrimonio sortiendo, ἐν τῇ ἐκλογῇ γαμετῆς.

sortītĭo, ōnis, θ. κλήρωσις: -ōnem, judicum facio = sortior judices.

sortīto, ἐπίρ.(sortitus 2)· 1) κλήρῳ, κληρωτί· 2) κατὰ τύχην, κατὰ μοῖραν.

1. sortītus, us, ἀ. (π.) = sortitio.

2. sortītus, a, um, (μετχ. τοῦ sortior, παθητ.), κληρωτός, κλήρῳ ἢ τύχῃ λαχών· ἰδὲ καὶ sortior.

Sōsia, ae, ἀ. (κωμ.), Σωσίας.

Sōsĭlus, i, ἀ. (Νέπ.), Σώσιλος.

Sōsĭus, a, um, Σόσιος, τοῦ Σοσίου· πληθ. **Sosii**, οἱ Σόσιοι (πιθαν. ἀδελφοὶ) βιβλιοπῶλαι ἐπὶ Ὁρατίου.

sospes, ĭtis, σῶς, ἀκέραιος, ἀβλαβής, εὖ ἔχων· (π.) σωτήριος, αἴσιος, εὐτυχής.

Sospĭta, ae, θ. Σώτειρα ("Ηρα).

sospĭtālis, e, (sospes), σωτήριος.

sospĭto, α'. σώζω, διασώζω τινά.

Sōtădes, ae, ἀ. Σωτάδης, Ἕλλην. ποιητής· **-dēus**, a, um, Σωτάδειος.

sōter, ēris, ἀ. σωτήρ.

spădix, icis, ἀ. ἡ σπάδιξ: α) ἀποκεκομμένος κλάδος φοίνικος μετὰ τῶν καρπῶν· β) ἐπίθετ.=ὄρφνινος (τὴν χροιάν), equus· γ) εἶδος ψαλτικοῦ ὀργάνου.

spădō, ōnis, ἀ. (π. καὶ μ.), σπάδων, εὐνοῦχος.

spargo, sparsi, sparsum, γ'. 1) σπείρω, semina σπέρματα· 2) σπείρω, πάσσω, βαίνω, προχέω, πυκνὰ βάλλω, (ἄρθονα ῥίπτω), nuces κάρυα, numos νομίσματα, tela βέλη· ἐντ. α) βαίνω, βαντίζω, aquam ὕδωρ·β)-humum foliis, βαίνω, πάσσω τὴν γῆν φύλλοις·s. terras lumine, καταυγάζω τὴν γῆν· γ) βαίνω, βρέχω, aras sanguine τοὺς βωμοὺς αἵματι· δ) χέω, καταχέω· 3) διασπείρω, διασκεδάννυμι, σκορπίζω, διασκορπίζω, hostes τοὺς πολεμίους· s. me, διασκεδάννυμαι· ἐντ. μετ φ.= διασπείρω, διαδίδωμί τι· ἄπροσ. (Τάκ.) spargitur, φήμη διαδίδοται.

sparsĭo, ōnis, θ. (μ.) τὸ βαντίζειν.

sparsus, a, um, (μετχ. τοῦ spargo) 1) διεσκεδασμένος, ἄτακτος, crines, capilli· 2) anguis maculis s. ὄφις κηλιδωτός. ἰδὲ καὶ spargo.

Sparta, ae, θ. Σπάρτη, ἡ μητρόπολις τῆς Λακωνίας. ἐντ. 1) **Spartānus**, a, um, Σπαρτιατικός, Λακεδαιμόνιος·2) **Spartiātes**, ae, ἀ. Σπαρτιάτης.

Spartăcus, i, ἀ.Σπάρτακος, Θρᾴξ, ἡγούμενος ἐν τῷ τῶν μονομάχων καὶ δούλων πρὸς τοὺς Ῥωμαίους πολέμῳ·μετῳ. ὁ μισητὸς ἐχθρὸς ('Αντώνιος).

spartum, i, οὐ. σπάρτον· α) φυτόν· β) σπάρτινον σχοινίον.

spărus, i, ἀ. καὶ **-um**, i, μικρὸν ἀκόντιον.

spătha, ae, θ. σπάθη, σπαθίς· ἐντ. α) σπάθη, πλατεῖα καὶ ὀξυστομος μάχαιρα· β) ἡ ὑφαντικὴ σπάθη.

spătĭor, ἀποθ. α'. (spatium)· περιπατῶ, βαδίζω (πρβλ. ambio, ambulor)· ἐντ. μετφ. = ἐκτείνομαι· (π.) alae spatiantes, αἱ ὑπερμεγέθεις πτέρυγες.

spătĭōse, ἐπίρ. (-ius)· 1) εὐρέως, εὐρυχώρως· 2) (π.) πολὺν χρόνον.

spătĭōsus, a, um, (-ior, -issimus)· 1) εὐρύχωρος, εὐρύς· ἐντ. = μέγας, taurus ταῦρος· vox -a, λέξις μακρὰ (πολυσύλλαβος)· 2) μακρός, tempus χρόνος

spătĭum, ĭi, οὐ. (ὅμωρ. σπάδιον=στάδιον) 1) ἐπὶ τύπου· χῶρος, χώρα, εὐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρος, εὑρύτης, τόπος· ἐντ. α) τόπου διάστημα, μῆκος· β) διάστημα, ἀπόστασις. ab tanto sp. γ) δρόμος, στάδιον, ἱππόδρομος· ἐντ. μτφ. ὁδός, ἀγωγή, τρόπος: deflecto de spatio sp. defensionis· δ) περίπατος, τὸ περιπατεῖν: extremis spatiis, περὶ τὸ τέλος τοῦ περιπάτου· ἐντ. συγκεκριμ. = περίπατος, στοά, Academiae· 2) ἐπὶ χρόνου· διάστημα, χρόνου μῆκος, χρόνος: ἐντ. = σχολή, ἀναβολή, προθεσμία· 3) χρόνος, ῥυθμός.

spēcĭālis, e, (μ.) εἰδικός, ἴδιος.

spĕcĭes, ēi, θ. (specio)· 1) (σπ.) ἐνεργ. = τὸ ὁρᾶν, ἡ ὄψις, ἡ ὅρασις· verto sp. aliquo, τὴν ὄψιν (τὸ βλέμμα) στρέφω που· primā sp. κατὰ πρώτην ὄψιν· 2) παθητ. = τὸ ὁρώμενον, ὄψις, φάντασμα· ἐντ. α) ὁ ὄνειρος, τὸ ἐνύπνιον· β) ἰδέα, εἶδος (τὸ ἀρχέτυπον τῶν ὄντων): species (eloquentiae, viri boni) = τὸ ἰδανικόν, τὸ τελειότατον· 3) ὄψις, εἶδος, σχῆμα, τ(πρβλ. forma καὶ figura)· ἐντ. α) καλὴ ὄψις, κάλλος, εὐπρεπὲς σχῆμα, εὐπρέπεια, μεγαλοπρέπεια, κόσμος· insignis specie, ἔξοχος τὸ κάλλος ἢ τὴν εὐπρέπειαν· β ψευδὴς ὄψις, ἔμφασις, σχῆμα (ἐν ἀντιθ. πρὸς τὴν πραγματικότητα): sp. auspiciorum (ἀντιθ. veritas)· μάλ. δὲ specie, in ἢ per (σπ. ad) speciem, καὶ (σπ.) sub specie, κατὰ τὴν ἔμφασιν (κατὰ τὸ φαινόμενον· ἀντιθ. reapse, re vera τῷ δὲ ἔργῳ, πράγματι)· καὶ μετὰ γεν. = λόγῳ, ἐπὶ προφάσει, προφάσει: per sp. auxilii· γ) (π.) εἰκών, ἄγαλμα Jovis· 4) εἶδος (πρβλ. genus)· ἐντ. (μ.) = casus, καιρός, εὐκαιρία.

spĕcĭlĭum, ī, οὐ. μήλη (τῶν ἰατρῶν).

spĕcĭmen, ĭnis, οὐ. (specio), (εὔχρ. μόνον ὁ ἑνικός)· 1) δεῖγμα, ἐπίδειγμα, ἀπόδειξις, τεκμήριον· 2) παράδειγμα, ὑπόδειγμα, ἀρχέτυπον, πρότυπον: sp. innocentiae, ἰδανικὸν ἀθωότητος.

spĕcĭo (ἢ **spĭcĭo**), spexi, spectum, γ΄. σκέπτω, θεῶμαι, ὁρῶ τι.

spĕcĭōse, ἐπίρ. (-ius, -issime), εὐπρεπῶς, εὐσχημόνως, λαμπρῶς, μεγαλοπρεπῶς.

spĕcĭōsus, a, um, (-ior, -issimus) 1) (π. καὶ μ.) 1) εὐειδής, εὐπρεπής, εὐσχήμων, μεγαλοπρεπής, mulier γυνή· 2) = εὐπρεπής, μεγαλοπρεπής, λαμπρός, λόγου ἄξιος· 3) ὁ κατ' ἐπίφασιν, ἀπατῶν, ἀπατηλός, nomen, dicta.

spectābĭlis, e, (specto)· 1) θεατός, ὁρατός: campus sp. πεδίον ἀναπεπταμένον· 2) θέας ἄξιος, ἀξιοθέατος, λαμπρός, εὐπρεπής.

spectācŭlum, i, οὐ. (specto)· 1) θέα, ὄψις, μαλ. θέα, θέαμα (ἐν θεάτρῳ ἢ ἱπποδρόμῳ): do sp. θέαμα παρέχω· sp. gladiatorum ἢ gladiatorium, θέα, θέαμα μονομάχων· 2) μετων. α) = θέατρον, ἀμφιθέατρον, ἱππόδρομος· β) ἐν τῷ πληθ. θέατρον, τὰ βάθρα τῶν θεατῶν.

spectāmen, ĭnis, οὐ. (Πλ.) = specimen.

spectātĭo, ōnis, θ. (specio)· 1) θέα, θεωρία, μάλ. θεάματος ἐν θεάτρῳ· 2) δοκιμασία, ἐξέτασις (νομίσματος).

spectātīvus, a, um, (μ.) θεωρητικός

spectātor, ōris, ὁ. (specto), θεατής, μάλ. θεαμάτων ἐν θεάτρῳ· (κωμ.) ἐξεταστής, γνώστης, formarum.

spectātrix, īcis, θ. (π.), θεάτρια.

spectātus, a, um, (-ior, -issimus, [μετχ. τοῦ specio,]· δεδοκιμασμένος, δόκιμος· ἐντ. = ἐκπρεπής, ἐξαίρετος.

spectĭo, ōnis, θ. (specio), τεχν. ὅρ. οἰωνοσκοπία (πρβλ. nuntiatio).

specto, α΄. (θαμ. τοῦ specio)· 1) θεῶμαι, θεωρῶ τι, aliquid· (ἐν θεάτρῳ) θεῶμαι, θεωρῶ, fabulam κωμῳδίαν, ludos τοὺς ἀγῶνας· ἐντ. (π.) quem . . . spectat, ὃν κεχηνὼς θεωρεῖ· 2) μετφ. α) σκοπῶ τι, λόγον ποιοῦμαι περί τινος, mores· β) σκοπῶ, κρίνω, τεκμαίρομαι, philosophos ex vocibus τοὺς φιλοσόφους ἐκ τῶν λόγων· γ) ἐξετάζω, δοκιμάζω aurum in igne· 3) -α) ἐπὶ προσώπ. βλέπω, ἀποβλέπω, ἀφορῶ πρός τι, τὸν νοῦν ἔχω πρός τι, ad laudes· β) ἐπὶ πραγμ. ἀποβλέπω, τείνω πρός τι, ad seditionem πρὸς στάσιν· 4) ἐπὶ τόπων· βλέπω, τέτραμμαι, ἔστραμμαι, κέκλιμαι πρός τι, ad fretum πρὸς τὸν πορθμόν, in septentriones πρὸς ἄρκτον· ἐντ. = κεῖμαι, inter occasum solis et meridiem μεταξὺ δυσμῶν καὶ μεσημβρίας.

spectrum, i, οὐ. (specio), (Κικ.), εἴδωλον, εἰκὼν ἐν τῇ ψυχῇ.

1. spĕcŭla, ae, θ. μικρὰ ἐλπίς.

2. spĕcŭla, ae, θ. (specio)· σκοπιά· μετφ. sum in -lis σκοπιωροῦμαι, ἐπὶ τῆς σκοπιᾶς ὢν περισκοπῶ, ἐντ. = ἐνιδρεύω, ἐντ. (π.) σκοπιά, ὑψηλὸς τόπος, οἷον ἀκρώρεια, τείχη πόλεως.

δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

spĕcŭlābundus, a, um, σκοπιωρούμενος, κατασκοπῶν, ἐνεδρεύων.

spĕcŭlāris, e, (speculum), κατοπτρικός, lapis s. ὁ φεγγίτης (λίθος), ᾧ χρῆσιν ἐποιοῦντο ἀντὶ ὑάλου· ἐνν. οὐσ. **specularĭa**, iōrum καὶ ium, οὐ. πλ. αἱ διόπτραι.

spĕcŭlātor, ōris, ὰ. κατάσκοπος (ἐν πολέμῳ· πρβλ. explorator) μετφ. ἐρευνητής, ἐξεταστής, naturae τῆς φύσεως.

spĕcŭlātōrĭus, a, um, κατασκοπικός.

spĕcŭlātrix, īcis, θ. ἡ κατάσκοπος.

spĕcŭlor, ἀποθ. α′. (spĕcula 2)· 1) μετ. σκοπιωροῦμαι, ὡς ἀπὸ σκοπιᾶς, περισκοπῶ, in omnes partes· 2) μεταθ. σκοπῶ, κατασκοπῶ, aliquem, consilia alicujus.

spĕcŭlum, i, οὐ. (specio)· 1) κάτοπτρον, ἔνοπτρον, ἔσοπτρον (συνήθ. ἐκ στίλβοντος μετάλλου)· 2) εἴδωλον, εἰκών.

spēcus, us, ὰ. (σπ. θ. καὶ οὐ.) σπέος, σπήλαιον. ἐντ. = ὑδραγωγεῖον.

spēlaeum, i, οὐ. (π.) σπήλαιον.

spēlunca, ae, θ. σπῆλυγξ, σπήλαιον.

spērābĭlis, e, (Πλ.), ἐλπιστός.

Sperchīus, (ῑ̆-chēus), i, ὰ. Σπερχειός· ἐντ. α) **Sperchēis**, ĭdis, θ. Σπερχηΐς, τοῦ Σπερχειοῦ, ripae· β) **-ŏnĭdes**, ae, ὰ. Σπερχειονίδης, πάροικος τοῦ Σπερχειοῦ· γ) **Sperchĭae**, ārum, θ. πλ. Σπερχιαί, πόλις.

sperno, sprēvi, sprētum. γ′. 1) (ἀρχ.) ἀποχωρίζω, χωρίζω, me ab aliquo· 2) ἀποβάλλω, ἀπωθοῦμαί τι, ἐντ. = καταφρονῶ, ὀλιγωρῶ τινος, aurum τοῦ χρυσοῦ· (ἀντίθ. cupio)· non spernendus, οὐκ εὐκαταφρόνητος, οὐ φαῦλος, πάνυ καλός· spernendus morum, φαῦλος τὰ ἤθη· μετχ. spretus, a, um, καταφρονηθείς, ἀπερριμένος, ἄδοξος· 3) καναφρονητικῶς ἐκφράζομαι, χλευάζω (ἀντίθ. extollo).

spĕro, α′. (spes)· 1) ἐλπίζω τι, beneficium εὐεργεσίαν, aliquid ab aliquo τί παρά τινος· ἀπολύτ. bene (recte) de aliquo sp. = χρηστὰς ἐλπίδας περί τινος ἔχω· pax sperata, ἡ ἐλπιζομένη εἰρήνη· 2) (ὡς παρ' Ἕλλησι τὸ ἐλπίζω) = ἐλπίζω, προσδοκῶ (κακόν τι), ὑποπτεύω, φοβοῦμαί τι· 3) (ἀργ. καὶ μ.) α) **sperātus**, **sperāta**, οὐσ. ὁ μνηστήρ, ἡ μνηστή· β) uxor sperata, ποθητὴ σύζυγος.

spēs, spēi, θ. (ῥ. spe, ἐξ ἧς καὶ spero)· 1) ἐλπίς· spes me tenet, ἐν ἐλπίδι εἰμί, ἐλπίζω· spem habeo, ἐλπίδα ἔχω = ἐλπίζω· sum in magna spe, ἐν μεγάλῃ ἐλπίδι εἰμί, μεγάλην ἐλπίδα ἔχω· spem alicui facio (do, affero), ἐλπίδα παρέχω· in spem venio, ingredior, εἰς ἐλπίδα ἔρχομαι, ἐν ἐλπίδι γίγνομαι· spe lapsus, dejectus, τὴν ἐλπίδα ἀποβαλών· praeter, contra spem, παρὰ τὴν ἐλπίδα· ἐντ. μετων. (π.) = ἐλπίς, τὸ ἐλπιζόμενον ἀγαθόν, οἷον τέκνον, καρποί κτλ. 2) ἐνίοτε ἐλπίς, προσδοκία, ὑποψία, φόβος.

Speussippus, i, ὰ. Σπεύσιππος, ὁ Πλάτωνος διάδοχος ἐν τῇ Ἀκαδημείᾳ.

sphaera, ae, θ. σφαῖρα· μάλ. ἡ τοῦ οὐρανοῦ σφαῖρα· ἐντ. ὁ κύκλος τῶν πλανητῶν.

sphaeristērĭum, ii, οὐ. (μ.) σφαιριστήριον, αἴθουσα τοῦ σφαιρίζειν.

sphaeromachĭa, ae, θ. σφαιρομαχία.

Sphinx, gis, θ. Σφίγξ.

spīca, ae, θ. (σπ. καὶ ἀρχ. **-cum**, i, οὐ.)· 1) στάχυς, ἀθὴρ τῶν τῆς Δήμητρος καρπῶν καὶ ἄλλων σταχυωδῶν φυτῶν· 2) ὁ ἐνδέκατος ἀστὴρ τοῦ τῆς Παρθένου ἀστερισμοῦ· 3) (ἀμφίβ.) βέλος.

spīceus, a, um, (spica), σταχύϊνος.

spīcĭfer, a, um, (π.) σταχυοφόρος.

spīcĭo, ἴδε specio.

spīcŭlum, i, οὐ. (ὑποκ. τοῦ spicum, ἰδὲ spica)· 1) ὁ ἀθήρ, ἡ ἀκίς, ἡ ἄρδις (= μύτη) τοῦ τοξεύματος· 2) μετων. (π.) τὸ τόξευμα· 3) κέντρον, ἐγκεντρὶς τῆς μελίσσης κ. τ. ὅμ.

spīna, ae, θ. 1) ἄκανθα, κέντρον (τῶν ῥάδων καὶ ὁμ. θάμνων· πρβλ. sentis)· ἐντ. (μ.) = ἡ βάτος· 2) ἄκανθα, κέντρον ἐχίνου κ. τ. ὁμ. ζώων· 3) ἡ (νωτιαία) ἄκανθα, ἡ ῥάχις· 4) μετφ. α) spinae = αἱ ἄκανθαι, αἱ λεπτολογίαι, ἀκριβολογίαι, τὸ πολύπλοκον· β) = φροντίδες, ἐπιθυμίαι· 5) ἰδὲ circus.

spīnētum, i, οὐ. (spina), ἀκανθεών.

spīnĕus, a, um, ἀκάνθινος, ἀκανθώδης.

spīnĭfer, ĕra, ĕrum, ἀκανθοφόρος.

Spīno, ōnis, ὰ. Σπίνων, πατάγιον.

spīnōsus, a, um, (spina)· 1) ἀκανθώδης, κεντρώδης, herba· 2) μετφ. α)

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(π.) curae sp., φροντίδες ἀνιαραί· 6) ἀκανθολόγος, λεπτολόγος, ἀκριβολόγος, πολύπλοκος.

spinther, ēris, οὐ. σφιγκτήρ, ψέλλιον.

spinthrĭa, καὶ **spintrĭa** ae, ἀ. σφίγκτης, κίναιδος.

spinturnīcium, ĭi, οὐ. (ὑποκ. τοῦ spinturnix, īcis, θ., συγγ. τῷ σπινθαρίς), δυσοιώνιστόν τι ὀρνίθιον.

spīnus, i, θ. ἀγρία κακκυμηλέα.

spīra, ae, θ. σπεῖρα, σπείρημα, ἕλιγμός τοῦ ὄφεως· μάλ. δὲ σπεῖρα κίονος, σπεῖρα τριχῶν, τ'. ἔ. στρεπτὸς πλόκαμος, σπεῖρα τῆς κυνῆς (galerus), τ'. ἔ. ἡ πρὸς κατάδεσιν ὑπὸ τὸ γενειον ταινία.

spīrābĭlis, e, 1) πνευστικός, ἀναπνευστικός· 2) (π.) ζωτικός, lumen.

spīrācŭlum, i, οὐ. φυσητήριον, ὀπή, ἢ χάσμα δι' οὗ ἀναπνέει τις.

spīrāmentum, i, οὐ. 1) = spiraculum· 2) ἀνάπνευσις, παῦλα, παῦσις, temporum.

Spīrĭdĭon, ōnis, ἀ. Σπειριδίων.

spīrĭtus, us, ἀ. (spiro)· 1) (π. καὶ μ.), πνεῦμα, φύσημα (πρβλ. anima, aër): s. Boreae· 2) πνεῦμα, ἦτοι ὁ εἰσπνεόμενος ἀήρ: duco spiritum, ἀναπνέω· 3) πνεῦμα, εἰσπνοή, ἀναπνοή: uno spiritu, ἀπνευστί· hujus coeli s., ἡ εἰσπνοὴ τούτου τοῦ ἀέρος· ἐντ. α) = ἀναπνοή, ζωή: reddo -um, ἀναζωπυρῶ· β) (π.) = πνεῦμα, ὀσμή, florum ἀνθέων· γ) (π.) = ὁ στεναγμός· 4) μετφ. α) πνεῦμα, ἐπίπνοια, ἔμπνευσις, μάλ. δὲ ἡ θεία ἔμπνευσις· β) (π. καὶ μ.), πνεῦμα, ψυχή· morte carens s. γ) = ἡ τῆς ψυχῆς διάθεσις, γνώμη, καρδία, hostilis, generosus· δ) πνεῦμα, νοῦς, ingens· ε) (μάλ. ἐν τῷ πλ.) φύσημα, μέγα φρόνημα, φρόνημα, ἔπαρσις, ὑπερηφανία.

spīro, α'. Α) ἄμετ. 1) (π. καὶ μ.) ἐπὶ ἀνέμου· πνέω, φυσῶ· ἐντ. α) ἐπὶ ἀνθέων· πνέω, ἀποπνέω, ὄζω· β) = ἐκφέρομαι, ἐξέρχομαι, e pectore· γ) ἐπὶ θαλάσσης· ἀναζέω, ἀναβράζω, freta· δ) ἠχῶ, litera· 2) πνέω, ἀναπνέω· ἐντ. α) ἔμπνους εἰμί, ζῶ· β) ἐμπνευσμένος εἰμί, ποιητικὴν ἔμπνευσιν ἔχω· Β) μεταβ. 1) πνέω, ignem πῦρ· 2) μετφ. α) πνέω τινός, ὀρέγομαί τινος, θηρῶ, διώκω τι, tribunatum· β) ἐπὶ πράγμ. s. aliquid, πλήρης εἰμί τινος· γ) ἀποπνέω, odorem ὀσμήν.

spissāmentum, i, οὐ. (μ.) ἐπίφραγμα.

spisse, ἐπίρ. πυκνῶς· μετφ. βραδέως.

spissesco, γ'. (Λουκρ.), πυκνοῦμαι.

spissigrădus, a, um, (Πλ.) βραδυβάμων.

spisso, α'. πυκνῶ, lac γέλα.

spissus, a, um, (-ior, -issimus)· 1) πυκνός (ἰσχυρότ. τοῦ densus)· ἐντ. = πυκνός, πλήρης, theatrum· 2) μετφ. α) (απ.) δυσχερής, χαλεπός· β) βραδύς· pro spisso, ἐπιρρηματ: = βραδέως.

splendĕo, (ἄνευ πρκμ. καὶ σ.), β'. στίλβω, ἀποστίλβω, λάμπω, (πρβλ. niteo καὶ fulgeo)· ἐντ. μετφ. = λάμπω, ἐκλάμπω, virtus, verba.

splendesco, (ἄνευ πρκμ. καὶ σ.· 1) (π.) λαμπρύνομαι, λαμπρὸς καὶ στιλπνός γίγνομαι, vomer· 2) μεταφ. λαμπρύνομαι, λαμπρὸς γίγνομαι, κτῶμαι λαμπρότητα, oratione.

splendĭde, ἐπίρ. (-ius, -issime)· 1) λαμπρῶς, στιλπνῶς· 2) μετφ. α) λαμπρῶς, εὐπρεπῶς, μεγαλοπρεπῶς· β) λαμπρῶς, σαφῶς, εὐκρινῶς, loquor.

splendĭdus, a, um, (-ior, -issimus), [sp'endeo]· 1) λαμπρός, στιλπνός, λάμπων, sol ἥλιος· -a loga, λαμπρὰ (ἐκ λευκότητος) τήβεννος· 2) μετφ. α) λαμπρός, εὐπρεπής, μεγαλοπρεπής· β) ἐκπρεπής, ὀνομαστός, ἔνδοξος· γ) σαφής, εὐκρινής, vox· δ) = speciosus, λαμπρός, καλῶς ἠχῶν, nomen.

splendor, ōris, ἀ. (splendeo)· 1) λάμψις, στιλπνότης, auri· 2) μετφ. α) λαμπρότης, εὐπρέπεια, μεγαλοπρέπεια· β) λαμπρότης, ἀξίωμα, τιμή· s. equester· γ) εὐπρέπεια, κάλλος, κόσμος· δ) λαμπρότης, εὐκρίνεια, vocis φωνῆς.

splēnĭum ii, οὐ. σπλήνιον.

Spōlētĭum, ii, οὐ. Σπολήτιον, πόλις τῆς Ὀμβρικῆς· ἐντ. **-tīnus**, a, um, τοῦ Σπολητίου· **-tīni**, ōrum, ἀ. οἱ τοῦ Σπολητίου πολῖται.

spŏlĭārĭum, ii, οὐ. (spolio) (μ.) σκυλευτήριον, τόπος ἐν τῷ ἀμφιθεάτρῳ, ἔνθα σύροντες τοὺς φονευθέντας μονομάχους ἐσκύλευον αὐτούς.

spŏlĭātĭo, ōnis, θ. (spolio)· 1) σκύλευσις, σύλησις· 2) στέρησις, ἀποστέρησις.

spŏlĭātŏr, ōris, ἀ. (spolio), σκυλευτής, συλήτης· s. templorum, ἱερόσυλος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

spŏliātrix, īcis, θ. (spolio), σκυλευτρια, συλήτρια, Venus Ἀφροδίτη.

spŏlio, ā᾽. (spolium)· 1) σποδύω, γυμνῶ τινα, aliquem· 2) σκυλεύω, jacentem veste, τὸν πεσόντα τὴν ἐσθῆτα· ἐντ. α) = συλῶ, templa τοὺς ναούς· β) γυμνῶ, στερῶ, ἀποστερῶ: s. aliquem vitā, στερῶ τινα τῆς ζωῆς· ἀπολύτ. (Τάκ.) = λάφυρα λαμβάνω.

spŏlium, ii, οὐ. 1) (π.) σκῦλον, δορά, δέρμα (ἐκδεδαρμένον): s. leonis, ἡ λεοντῆ· s. pecudis, τὸ χρυσόμαλλον δέρας· 2) συνήθ. ὁ πλ. **spolia**, ōrum, τὰ σκῦλα, τ. ἔ. ἡ ἀπὸ πεσόντος πολεμίου ἀφαιρουμένη πανοπλία· Ἐντ. α) s. classium = rostra, ἔμβολα νεῶν· β) μετων. = νίκη, Βεργ. Αἰν. 4, 93· γ) = ἁρπαγή.

sponda, ae, θ. 1) ἐνήλατον κλίνης· 2) μετων. α) = κλίνη· β) κλιντήρ.

spondālĭa (spondaulia) ōrum, οὐ. πλ. σπονδεῖον μέλος, σπανδεῖον αὔλημα.

spondĕo, spŏpondi, sponsum, ē᾽. σπένδομαι, πίστιν δίδωμι, ἐπισήμως ὑπισχνοῦμαί τίνί τι, alicui aliquid· μαλ. δὲ ἐπὶ δικαστηρίου· ἐπισήμως ὑπισχνοῦμαι, ἐγγυῶμαι, (ἀποτίσαι τὴν ῥήτραν), ἰδὲ sponsio· Ἐντ. α) s.alicui filiam, ἐγγυῶ, καθομολογῶ (μνηστεύω) τινί τὴν θυγατέρα· β) ἐγγυητὴς γίγνομαι, ἐγγυητής εἰμί τινος, pro aliquo· γ) μετφ. ὑπισχνοῦμαι, προφαίνω, virum τὸν ἄνδρα· s. animo aliquid, ἀσφαλῶς προσδοκῶ τι· multum mihi s. de viribus meis, σφόδρα θαρρῶ ἐπὶ τῇ ἐμῇ δυνάμει.

spondēus, i, ἀ. σπονδεῖος· μάλ. (ὑπον. pes) ὁ σπονδεῖος (πούς – –).

spondўlus i, ἀ, σπόνδυλος.

spongĭa, ae, θ. σπογγιά, σπόγγος, σφόγγος· 2) μετφ. εἶδος θώρακος.

sponsa, ae, θ. (μετχ. τοῦ spondeo), ἡ ἐγγυωμένη, ἡ νύμφη, μνηστή.

sponsālĭa, ōrum, οὐ. πλ. (sponsalis ἐκ τοῦ spondeo), τὰ κατεγγυητικά, ἡ ἔγγύη, ἡ ἐπὶ γάμῳ ὁμολογία, ἡ μνηστεία· ἐνίοτε = τὸ κατεγγυητικὸν δεῖπνον.

sponsĭo, ōnis, θ. (spondeo)· 1) ἐγγύησις, καθομολογία, ἐπίσημος ὑπόσχεσις, νοτί· 2) ἐπὶ πολιτικῆς δίκης· ἡ ἐπὶ δικαστηρίου ἐπίσημος ὑπόσχεσις, ἡ (χρηματικὴ) ἐγγύησις, ἡ νομικὴ ῥήτρα ἢ περίδοσις (στοίχημα), ἣν ὁ ἡττώμενος ἀπέτιε τῷ νικῶντι τὴν δίκην: Ὅθεν· α) ἐπὶ τοῦ κατηγόρου· -ōnem facio, -ōne provoco, lacesso, συνήθ. μετὰ τοῦ συνδ. si ἢ nisi (Gajus bonus vir sit) = προκαλοῦμαι εἰς περίδοσιν, περιδίδομαι (στοιχηματίζω) εἰ ἢ εἰ μή· β) vinco -ōne (περὶ τοῦ κατηγόρου) ἢ -ōnem περὶ τοῦ κατηγορουμένου) = νικῶ τὴν δίκην (κερδαίνω τὴν ῥήτραν)· γ) ἐπὶ ἡττωμένου· damnor -ōnis, ἀπόλλυμι τὴν δίκην· 3) ἐπὶ πόλεων καὶ λαῶν· σπονδαί, συνθήκη, συμμαχία (καθ᾽ ἣν ἐγγυήσεις παρείχοντο)· 4) ἐγγύη, τὸ ἐγγυόμενον ἀργύριον, pro aliquo.

sponsor, ōris, ἀ. (spondeo), ἐγγυητής (ἐν γένει· πρβλ. vas, praes).

sponsum, i, οὐ. (σπ.) = sponsio 2

1. sponsus, us, ἀ. (σπ.) = sponsio 1 καὶ 4.

2. sponsus, i, ἀ. (spondeo), ὁ ἐγγυημένος, ὁ νυμφίος, μνηστήρ.

3. sponsus, a, um, μετχ. τοῦ spondeo,

sponte, ἀφαιρ. θηλ. ἐν. τοῦ ἀχρήστου spons, ntis, ὃ ἐκ τοῦ spondeo, ὡς fors ἐκ τοῦ fero· 1) μετὰ τῆς ἀφ. meā, tuā, suā, nostrā κτλ. (ἐπιτάσ. τῆς ἄντων., ἥτις παρὰ τοῖς μεταγν. καὶ παραλείπεται)· αὐτοθελεί, ἑκοντί, ἑκουσίᾳ, ἑκουσίως (οὐ βιασθεὶς οὐδὲ ἀναπεισθείς)· 2) ἀπ᾽ ἐμαυτοῦ, δι᾽ ἐμαυτοῦ, αὐτὸς κατ᾽ ἐμαυτόν, μόνος, (ἄνευ τῆς βοηθείας ἢ τῆς συμπράξεώς τινος)· 3) αὐτοματεί, ἐκ τοῦ αὐτομάτου, αὐτομάτως, οἰκοθεν· 4) (μ.) s. alicujus, τῇ θελήσει, συγκαταθέσει τινός.

sporta, ae, θ. (μ.), σπυρίς, κάλαθος.

sportella, ae, θ. (ὑποκ. τοῦ sportula), σπυρίδιον, καλάθιον, κανίσκιον, μάλ. τὸ ἐν τούτοις διδόμενον ἔδεσμα.

sportŭla, ae, θ. (ὑποκ. τοῦ sporta)· 1) σπυρίδιον, καλάθιον, κάνιστρον· 2) τὸ ἐν καλαθίοις ὦρον εἰς ἐδέσματα, ὃ τοῖς πελάταις ὑπὸ τῶν πατρώνων καὶ τῷ λαῷ ὑπὸ τῶν αὐτοκρατόρων ἐδίδοτο, ἀνθ᾽ οὗ ὕστερον ἀργύριον διενέμετο· ἐντ. = πᾶν ὦρον· 3) (Ἰουβ.) δεῖπνον ἀπὸ σπυρίδος.

sprētĭo, ōnis, θ. (sperno) ὀλιγωρία.

sprētor, ōris, ἀ. (σπ.) καταφρονητής.

sprētus, a, um, μετχ. τοῦ sperno.

sprēvi, πρκμ. τοῦ sperno.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

spūma, ae, θ. (κῦμα), ἀφρὸς (θαλάσσης, ὁ ἐν τῷ στόματι κτλ.) s. argenti (π.) = ἡ λιθάργυρος.

spūmātus, a, um, (spuma), ἀφρῷ κεκαλυμμένος, ἀφρίζων.

spūmesco, γ'. (Ὀβίδ.), ἀφρώδης γίγνομαι, ἀφρίζω.

spūmĕus, a, um, ἀφρώδης, ἀφρίζων.

spūmĭfer, καὶ **spūmĭger**, ĕra, ĕrum, (π.), ἀφροφόρος, ἀφρώδης, ἀφρίζων.

spūmo, ā'. (spuma)· 1) ἀφρίζω: frena spumantia, χαλινοὶ ἀφρῷ κεκαλυμμένοι.

spūmōsus, a, um, (spuma), ἀφρώδης.

spŭo, spŭi, spūtum, γ'. πτύω· μεταδ. (π.) πτύω, ἐκτυύω, ἀναπέμπω, terram (τ. ἔ. pulverem).

spurce, ἐπίρ. (-ius, -issimus), μυσαρῶς, ῥυπαρῶς· μετφ. μυσαρῶς, βδελυρῶς.

spurcĭdĭcus, a, um, (Πλ.) αἰσχρολόγος.

spurcĭfĭcus, a, um, (Πλ.), αἰσχροποιός.

spurcĭtĭa, ae, καὶ **-es**, ēi, θ. (spurcus), (ἀρχ. καὶ μ.), μύσος, ῥύπος, πίνος.

spurco, ā'. (spurcus), (π. καὶ μ.) ῥυπαίνω, μολύνω τι.

spurcŭfĭcus, = spurcificus.

spurcus, a, um, (-ior, -issimus), [πιθαν. ἐκ τοῦ porcus, ὅθεν κυρ. = συηνός, ἐντ.] 1) μυσαρός, πιναρός, ῥυπαρός, ἀκάθαρτος· 2) μετφ. α) ῥυπαρός, χυδαῖος, φαῦλος· β) μιαρός, βδελυρός.

Spurinna, ae, ἀ. Σπουρίννας, μάντις.

spŭrĭus, a, um, (σπορά), πορνογενής, νόθος· Κύρ. ὄν. ὁ Σπόριος.

spūtātĭlĭcus, a, um, (sputo), κατάπτυστος, βδελυρός.

spūtātor, ōris, ἀ. (Πλ.) ὁ πτυαλίζων.

spūto, ā'. (Πλ.), πτυαλίζω, πτύω.

spūtum, i, οὐ. (spuo), πτύον, πτύαλον.

squālĕo, ŭi, (ἄνευ σ), ē'. 1) (π.) τραχύς, ἀνώμαλός εἰμι: squalentes conchae· ὡσαύτ. squalentia terga, σκληρὰ καὶ λεπιδωτὰ νῶτα· — μετ' ἀφαιρ. = κατάπλεως εἰμί τινος: squalens auro, κατάχρυσος· 2) αὐχμῶ, ῥυπῶ: barba squalens, πώγων πλήρης ῥύπους· ἐντ. μετων. = πιναρὸν ἱμάτιον φέρω (ὅτι ἐν πένθει ὄντες οἱ Ῥωμαῖοι ἠμέλουν ἑαυτῶν), ἐντ. = πένθος ἄγω, ἐν πένθει εἰμί: squalentia municipia.

squālĭde, ἐπίρ. οὗ εὔχρ. μόνον τὸ συγκρ. **squalidĭus** (dico) μετφ. ἀκόμψως, ἄνευ κόσμου (λέγω).

squālĭdus, a, um, (-ior, -issimus), [squaleo]· 1) (π.) τραχύς, ἀνώμαλος, σκληρός (ἴδε squaleo)· 2) αὐχμηρός, ῥυπαρός (ἀντίθ. nitidus)· ἐντ. ῥυπαρὰν ἐσθῆτα φέρων, reus· 3) μετφ. ἐπὶ λόγου· ἄκομψος, ἄνευ κόσμου.

squālor, ōris, ἀ. (squaleo)· 1) (Λουκρ.) τραχύτης (ἀντίθ. levor λειότης)· 2) αὐχμός, ῥύπος, ῥυπαρία· μάλ. δὲ = ἡ ῥυπαρὰ ἐσθῆς (πρὸς ἐνδειξιν πένθους).

squāma, ae, θ. 1) λεπὶς ἰχθύων ἐντ. (π.) = ἰχθύς· 2) φολὶς ὄφεων καὶ ἄλλων· ὡσαύτ. καὶ θώρακος.

squāmĕus, a, um, (squama), φολιδωτός.

squāmĭfer, ĕra, ĕrum, λεπιδωτός.

squāmĭger, ĕra, ĕrum, λεπιδωτός, φολιδωτός· οὐσ. (Λουκρ.) = ὁ ἰχθύς.

squāmōsus, a, um, (squama), λεπιδωτός, φολιδωτός, πλήρης φολίδων.

squilla, = scilla, ὃ ἴδε.

Stăbĭae, ārum, θ. πλ. Σταβίαι, πόλις τῆς Καμπανίας· ἐντ. **Stabiānum**, i, οὐ. Σταβιανόν, χωρίον ἐν Σταβίαις.

stăbĭlĭmen, ĭnis, οὐ. = stabilimentum..

stăbĭlĭmentum, i, οὐ. (stabilio), στερέωσις, στερέωμα, στήριγμα.

stăbĭlĭo, īvi, ītum, ō'. (stabilis), στερεῶ, ἀσφαλίζω, στηρίζω τι, navem, leges.

stăbĭlis, e, (-ior, -issimus), [sto]· 1) στάσιμος, εὐσταθής, στερεός, ἀσφαλής· 2) μετφ. εὐσταθής, σταθερός, ἔμπεδος, μόνιμος, ἀκίνητος, ἀμετάβλητος.

stăbĭlĭtas, ātis, θ. (stabilis)· 1) τὸ στάσιμον, εὐστάθεια, στερεότης· 2) μετφ. εὐστάθεια, σταθερότης, τὸ μόνιμον, ἀκίνητον, ἀμετάβλητον.

stăbĭlĭter, ἐπίρ. (-ius), [stabilis], (μ.), στερεῶς, ἀσφαλῶς.

stăbĭlītor, ōris, ἀ. (μ.) στερεωτής.

stăbŭlārĭus, ii, ἀ. (μ.), πανδοχεύς.

stăbŭlor, ἀποθ. α'. καὶ **-lo**, ā'. (stabulum), αὐλίζομαι, ἐναυλίζομαι, ἐντ. = διάγω, διατρίβω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

stăbŭlum, i, οὐ. (sto)· 1) σταθμός, σηκός, αὔλιον (κοιν. στάβλος)· 2) σταθμός, διατριβή, καταγώγιον: s. ferarum ἐντ. α) σταθμός, οἰκία, καλύβη· β) πορνεῖον· γ) μετων. ἐπὶ ἀνθρ. s. flagitii, χυδαῖος ἄνθρωπος· δ) (Βεργ.) = ποίμνιον.

stacta, ae, καὶ **-e**, **-es**, θ. στακτή, μύρον.

stădĭum, ii, οὐ στάδιον, στάδιος (125 βήματα ἢ 625 πόδας μακρόν)· ἐντ: α) στάδιον, ὁρόμος· β) μετφ. στάδιον, παλαίστρα, ἀγών, ἄμιλλα: s. laudis.

Stăgīra, ōrum, οὐ. πλ. τὰ Στάγειρα, πόλις τῆς Μακεδονίας, πατρὶς Ἀριστοτέλους· ἐντ. **Stăgīrītes**, ae, ἀ. Σταγειρίτης, μάλ. δὲ ὁ Ἀριστοτέλης

1. stagno, ā'. (stagnum· 1) ἀμετ. λιμνάζω, τελματοῦμαι· 2) μεταβ. λιμνάζω, τελματῶ, ἐπικλύζω τι.

2. stagno, ā'. (Ἰουστ.) 1) στεγνῶ, πυκνῶ· -me πυκνοῦμαι· 2) μετφ. -me adversus insidias, φυλάττομαι τὰς ἐνέδρας.

stagnum, i, οὐ. (συγ. τῷ στάζω, σταγών, στάγες)· 1) τέλμα (πρβλ. lacus, palus)· 2) μετφ. δεξαμενή· 3) (π.) θάλασσα· 4) ποταμός (βραδέως ῥέων).

stălagmium, ii, οὐ. (Πλ.) σταλάγμιον, ἐνώτιον σταλάγματι ὅμοιον.

stămen, ĭnis, οὐ. (sto)· 1) στήμων· 2) (π.) α) μίτος, νῆμα, κλῶσμα: -na duco ἢ torqueo, νήθω· μάλ. τὸ τοῦ βίου νῆμα· β) χορδὴ λύρας· γ) ἶνες τοῦ ξύλου· δ) ἐσθής.

stămĭnĕus, a, um, στημονώδης.

stannum, i, οὐ. ἡ σταγών, ὁ κασσίτερος.

stătārĭus, a, um, (sto) 1) στάσιμος, ἱστάμενος· miles s. (ὁ μὴ veles ἀκροβολιστής)· ἐντ. α) comoedia (fabula) s., τὸ ἡσύχιον εἶδος τῆς κωμῳδίας· ὁ orator s., ἡσύχιος (ἄνευ πάθους) ῥήτωρ.

stătēra, ae, θ. στατήρ, ζυγός.

stătĭcŭlus, i, ἀ. ἡσύχιος ὄρχησις.

Statiēlli, ōrum, ἀ. πλ. Στατιέλλοι, ἔθνος τῆς Λυγιστικῆς· ἐντ. 1) **Statiellas**, ātis (ager), ἡ τῶν Στατιέλλων χώρα· 2) **-ātes**, ium, ἀ. πλ. καὶ **Statiallenses**, ium, ἀ. πλ. οἱ Στατιελλεῖς.

stătim, ἐπίρ. (sto)· 1) στάδην, στερεῶς, sto ἔστην· ἐντ. μετφ. συνεχῶς, τακτικῶς: s. bina talenta cepit· 2) ὡς ποδῶν ἔχει τις, ἐντ = αὐτίκα, παραυτίκα, παραχρῆμα, ἀνυπερθέτως, εὐθύς· ἑπομ. τοῦ ac, atque, ut. quum, simul ac, εὐθὺς ἐπεί, ὡς πρῶτον, ἅμα τε καί.

stătĭo, ōnis, θ. (sto)· 1) στάσις, τὸ ἑστάναι· 2) σταθμός, κατάλυμα, μονή, διαμονή, διατριβή· 3) ναύσταθμος, ναύλοχος, ὅρμος, ἐπίνειον· 4) θέσις, μάλ. δὲ θέσις στρατιώτου, τάξις στρατιώτου, φρουρά, φυλακή· ἐντ. συγκεκρ. = φυλακή, φύλακες, φρουροί.

Stătĭus, i. ἀ. Στάτιος.

stătīvus, a, um, (sto), στάσιμος: praesidium s. = statio φρουρά· μάλ. δὲ castra stativa, μόνιμον στρατόπεδον (ἐν ᾧ ἐπὶ μακρὸν χρόνον μένουσιν).

1. stător, ōris, ἀ. (sto), στάτωρ, ὑπηρέτης ἀνθυπάτων κ.τ.λ. ἐν ταῖς ἐπαρχίαις.

2. Stător, ōris, ἀ. (sisto), Στήσιος, Ἐπιστάσιος, Ὀρθώσιος (Ζεύς).

stătŭa, ae, θ. ἀνδριάς, εἰκὼν (συνήθ. ἐκ χαλκοῦ καὶ μόνον ἐπὶ ἀνθρώπων· πρβλ. simulacrum, ἄγαλμα).

stătuārĭa, ae, θ. ἀνδριαντοποιία.

stătuārĭus, i, ἀ. ἀνδριαντοποιός.

stătūmen, ĭnis, οὐ. στήριγμα, ἔρεισμα, ἐντ. = πλευρὰ νεώς.

stătŭo, tŭi, tūtum, γ'. (ἐκ τοῦ statum, συνῳ. τοῦ sisto)· 1) ἵστημι, τίθημί τινα, aliquem· (π.) s. arborem, φυτεύω δένδρον· β) ἵστημι, ἀνίστημι, ἐγείρω, ἱδρύω, statuam, aras, urbem· γ) s. navem, ἐφίστημι, (ὁρμίζω) ναῦν· δ) s. exemplum, καθίστημι παράδειγμα· ε) (Πλ.) ἡ μετχ. statutus = ὀρθός, ὑψηλός· 2) μετφ. α) τίθημι, ὁρίζω, τάττω τι· ἐντ. = διατάττω τι· β) ἐν νῷ τίθημι, γνώμην αἱροῦμαι, διαγιγνώσκω, δοκεῖ μοι· γ) ἐπὶ δικαστοῦ καὶ ἀρχῶν· κρίνω, δικάζω. res privatas· ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦ de καὶ ἀφ.: s. de aliquo, κρίνω περί τινος· s. de me, ἀποκτείνω ἑμαυτόν· ὡσαύτ. καὶ s. in ἢ contra aliquem, καταγιγνώσκω τινός· γ) τίθημι, τάττω, ὁρίζω, ὁρίζομαί τι· ἐντ. = προστάττω, παραγγέλλω, ne Creta provincia sit· δ) τίθεμαι, ἡγοῦμαι, νομίζω: sic s. et judico, οὕτως νομίζω καὶ κρίνω.

stătūra, ae, θ. (sto), ἀνάστημα, μῆκος τοῦ σώματος, φυή.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

1. stătus, a, um, (μετχ. τοῦ sisto), τεταγμένος, ὡρισμένος, ῥητός, dies.

2. stătus, us, ἀ. (sto)· 1) στάσις, τὸ ἑστάναι (τὸ μὴ κεῖσθαι, καθῆσθαι κτλ.)· 2) στάσις τοῦ σώματος· μάλ. εὐ= στάσις, θέσις, minax ἀπειλητική· ἐντ. α) hostem statu moveo, ἐκβιάζω τὸν ἐχθρὸν τῆς θέσεως· β) ἐπὶ ῥήτορος· dejicio (adversarium) de statu, καταπλήττω, θορυβῶ τὸν ἀντίπαλον, ἢ ἀφαιροῦμαι αὐτὸν πλεονέκτημά τι· γ) στάσις, θέσις, dignitatis τοῦ ἀξιώματος· 3) στάσις, κατάστασις (ἐν ᾗ τις ἢ τι εὑρίσκεται)· ἐνίοτε = ἡ καλὴ κατάστασις, τὸ εὐκατάστατον· ἐντ. α) = ἡ τῶν πολιτῶν τάξις· β) ἡ κατάστασις, διάθεσις, ἰδιότης, coeli, mundi· 4) s. causae ἢ ἁπλῶς status, ἡ στάσις, ὁ τρόπος τοῦ ἐλέγχου.

stĕga, ae, θ. (Πλ.), στέγη, κατάστρωμα.

stella, ae, θ. ἀστήρ (πρβλ. sidus)· s. fixa ὁ ἀπλανής, errans ὁ πλανήτης, comans ὁ κομήτης· ἐντ. (π.) α) = ἄστρον· β) = ἥλιος.

stellans, ntis, (stella), (π.), ἀστερόεις, nox· μετφ. (ὡς ἀστὴρ) στίλβων, λάμπων.

Stellātis campus (ager), εὔφορος χώρα τῆς Καμπανίας· ἐντ. (Λίβ.) **Stellātīna** tribus, μία τῶν Ῥωμ. φυλῶν.

stellātus, a, um, (stella), (π.)· 1) ἀστερόεις, ἀστερωπός, coelum οὐρανός· Argus s. ὁ ὄμματα ὡς τοὺς ἀστέρας ἔχων· μετφ. ensis s. jaspide, ξίφος κεκοσμημένον στίλβοντι ἰάσπιδι· 2) Cepheus s., ὁ ὡς ἄστρον εἰς τὸν οὐρανὸν μεταστὰς Κηφεύς.

stellifer, ĕra, ĕrum (stella, fero), (π.) ἀστεροφόρος, ἀστερόεις, cursus.

stelliger, a, um, (π.) = stellifer.

stellio, ōnis, ἀ. ἀσκαλαβώτης (ἑρπ.).

stemma, ātis, οὐ. στέμμα, ταινία στεφάνοις καὶ φύλλοις κεκοσμημένη, ἢ τὰς ἐν τῷ προθύρῳ εἰκόνας τῶν προγόνων οὕτω πρὸς ἀλλήλας συνέδεον οἱ Ῥωμαῖοι, ὥστε διὰ τούτου ἡ τῆς συγγενείας σχέσις ἐδηλοῦτο· ἐντ. = τὰ στέμματα, τὸ γενεαλόγημα, ὁ τῶν προγόνων κατάλογος.

Stentor, ŏris, ἀ. Στέντωρ.

stercŏrĕus, a, um, (Πλ.), κόπριος, κοπρίας.

stercŏro, ā', κοπρίζω, agrum.

stercŭlīnĭum, ἰδὲ sterquilinium.

stercus, ŏris, οὐ. κόπρος (ζῴου).

stĕrĭlis, e, 1) στεῖρος, ἄτοκος, ἄγονος, ἄφορος, ἄκαρπος (ἀντίθ. fertilis)· s. vir (π.) = εὐνοῦχος· 2) ἄφορος, ἀφορίαν φέρων, robigo ἐρυσίβη· 3) μετφ. ἄκαρπος, ἄπρακτος, ἀλυσιτελής, μάταιος, κενός· ἐντ. = ἄθωρας, ἄνευ θώρων, epistola, amator· 4) (μ.) s. virtutum, γυμνός, κενὸς ἀρετῶν.

stĕrĭlĭtas, ātis, θ. (steril'is), στείρωσις, ἀκαρπία, ἀφορία, agrorum.

stĕrĭlus, a, um, (Λουκρ.) = sterilis.

sternax, ācis, (sterno), (π.) καταβλητικός, (τὸν ἱππέα) καταβάλλων, equus ἵππος.

sterno, strāvi, strātum, γ' 1) στορέννυμι, στρώννυμι, ἐπιστρώνυμι, vestes ἐσθῆτας, herbas χλόην· s. me ἢ corpus καὶ παθητ. sternor, κατακλίνομαι (ἐπὶ τοῦ ἐδάφους)· Ἐντ. α) στρώννυμι, καταστρώννυμι, καταβάλλω, hostes τοὺς πολεμίους· β) καταβάλλω, καθαιρῶ, καταρρίπτω τι· γ) καταστορέννυμι, πραύνω, pontum· δ) ἐπὶ ὁδοῦ· (λίθοις) στρώννυμι, ὁμαλίζω· ε) μεταφ. καταβάλλω, διαφθείρω, Thyesten· 2) στρώννυμι, καλύπτω, terram τὴν γῆν· ἐντ. α) s. equum, στρώννυμι, ἐπισάττω τὸν ἵππον· β) στρώννυμι (ἱματίοις), στρωννύω, εὐτρεπίζω, ἑτοιμάζω, torum τὴν κλίνην.

sternŭo, ŭi, ūtum, γ'. πτάρνυμαι· (π.) lumen -it = φῶς ἐστι, τρίζει· μεταβ. ἐπιπτάρνυμαί τι, πταρνύμενος δίδωμί τι, approbationem.

sternūtāmentum, i, οὐ. πταρμός.

sternūto, ā'. πτάρνυμαι.

sterquĭlīnium, ii, οὐ. (stercus), κοπρών, κοπρία· μετφ. ὁ κοπρίας.

Stertĭnius, ii, ἀ. Στερτίνιος, Στωϊκὸς φιλόσοφος· ἐντ. **-nĭus**, a, um, τοῦ Στερτινίου.

sterto, ŭi, (ἄνευ σ.), γ'. (συγγ. τῷ δέρθω, ἀραβάνω), ῥέγχω.

Stēsichŏrus, i, ἀ. Στησίχορος, λυρικὸς ποιητὴς ἐξ Ἱμέρας (600 π. Χ.).

Sthĕnĕlus, i, ἀ. Σθένελος· α) πατὴρ Εὐρυσθέως· β) πατὴρ Κύκνου· ἐντ. 1) **-lēĭus**, a, um, Σθενελήϊος· hostis Sth. = Εὐρυσθεύς· proles Sth. = Κύκνος· 2) **-lēĭs**, ĭdis, θ. Σθενεληΐς· avis Sth. = ὁ κύκνος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

stĭbădĭum, ii, οὐ. (μ.), στιβάδιον, ἡμίκυκλος ἀναπαυτικὴ κλίνη.

stigma, ătis, οὐ. στίγμα· μετφ. ἀτιμία.

stigmātĭas, ae, ἁ. στιγματίας.

stilla, ae, θ. στίλη, στάλαγμα.

stillĭcĭdĭum, ii, οὐ. (stilla, cado)· 1) στάξις, σταλαγμός, μετφ. κατὰ σριτρόν· 2) ὑδρορρόα.

stillo, α'. (stilla)· 1) μεταβ. α) στάζω, σταλάζω, de alice ἐκ τῆς πρίσου· μετφ. oratio -at = βραδέως χωρεῖ· β) pugio stillans, ἐγχειρίδιον στάζον αἷμα = καθημαγμένον· 2) (π.) μεταβ. s. rorem ex oculis, κλαίω· μετφ. s. aliquid aurem, λέγω, ψιθυρίζω τι εἰς τὸ οὖς.

stĭlus (**stўlus**), i, ἁ. 1) στύλος, σκόλοψ· 2) ὁ γραφικὸς στύλος, (συνήθ. σιδηροῦν) γραφεῖον, δι' οὗ ἐπὶ κηρωτοῦ πινακίου ἔγραφον· ἐντ. α) γραφή, τὸ γράφειν, συγγραφή, σύνταξις, σύνθεσις· β) (μ.) ὁ τρόπος τῆς γραφῆς ἢ λέξεως, ἡ λέξις, (νεοελλ. ἡ γλῶσσα, τὸ ὕφος).

Stĭmŭla, ae, θ. = Semĕle, Σεμέλη.

stĭmŭlātĭo, ōnis, θ. (μ.), κέντησις, παρόρμησις, κέντρον.

stĭmŭlātrix, īcis, θ. (Πλ.), ἡ κεντοῦσα, παρορμῶσα, ὀτρύνουσα.

stĭmŭlĕus, a, um, (Πλ.), κεντητήριος, τῷ κεντητηρίῳ γινόμενος.

stĭmŭlo, α'. (stimulus), κυρ. κεντῶ, κεντρίζω· ἐντ. μετφ. 1) κεντῶ, ἀνιῶ, λυπῶ, δάκνω, βασανίζω τινά· 2) κεντῶ, κεντρίζω, ἐρεθίζω, παροξύνω, παρορμῶ τινα πρός τι, ad arma.

stĭmŭlus, i, ἁ. (Πλ. καὶ **-lum**, i, οὐ.) [συγγ. τῷ στίζω, στιγμή]· 1) (Καῖσ.) εἶδος ἀκροσιδήρου σκόλοπος, εἶδος τριβόλου· 2) κέντρον, κεντητήριον· ἐντ. μετφ. α) τὸ κέντρον (ἄλγους), ἡ βάσανος, ἡ ἀνία· β) κέντρον, παρόρμημα, ἐρέθισμα, gloriae δόξης· stimulum (= calcar) alicui addo, adjicio, subdo, κεντρίζω, παρορμῶ τινα.

stingŭo, γ'. σβέννυμι, ardorem.

stīpātĭo, ōnis, θ. (stipo), ἄθροισμα, στῖφος, hominum· ἐντ. συγκεκρ. = τὸ στῖφος, οἱ ἀκόλουθοι.

stīpātor, ōris, ἁ. (stipo), ὀπαδός, ἀκόλουθος· ἐν τῷ πληθ. = δορυφόροι, ἀκόλουθοι.

stīpātus, a, um, μετχ. τοῦ stipo.

stīpendiārĭus, a, um, (stipendium) 1) μισθοφόρος, μισθωτός, miles· 2) φόρου ὑποτελής· 3) vectigal s. = stipendium.

stīpendium, ii, οὐ. (stips, pendo), τὸ τελούμενον κέρμα· ἐντ. 1) μισθός, στρατιωτικὸς μισθός: persolvo s. militibus, τὸν μισθὸν ἀποδίδωμι τοῖς στρατιώταις· ἐντ. α) στρατεία: mereo, facio -ia, στρατεύω, στρατεύομαι· β) μάλ. ἡ ἐνιαύσιος στρατεία· homo stipendiis emeritis, ἄνθρωπος ἀποστρατευσάμενος· multa -ia habeo, πολλὰς στρατείας ἔχω· nullius -ii sum ἢ nullum s. habeo, οὐδαμῶς ἐστράτευσα· 2) φόρος: impono s. victis, τάττω τοῖς ἡττηθεῖσι φόρον· ἐντ. α) ποινή, τιμωρία· β) εἰσφορά, ἔρανος.

stīpes, ĭtis, ἁ. 1) στύπος, στέλεχος, κορμός· 2) (μέγας καὶ ἰσχυρός) σκόλοψ, ῥόπαλον, ξύλον· μετφ. ἠλίθιος ἄνθρωπος.

stīpo, α'. (στείβω)· 1) στοιβάζω, ἀθροίζω, σωρεύω, πυκνῶ, συμπυκνῶ· ἐντ. **stīpātus**, a, um, συμπεπυκνωμένος, πυκνός· 2) σάττω, πληρῶ τί τινος· ἐντ. **stipātus**, a, um, σεσαγμένος, γέμων, πλήρης τινός, calonibus ὑπηρετῶν· 3) (πυκνῷ πλήθει) περικυκλῶ, περιστοιχίζω, curiam armis τὴν βουλὴν ὁπλοφόροις· μάλ. δὲ = ἀκολουθῶ τινι (φυλακῆς ἢ τιμῆς χάριν)· ἐντ. **stīpātus**, a, um, ἀκολουθούμενος, περὶ ἑαυτὸν ἔχων.

stips, ĭpis, (ἡ ἐν. ὀνομ. ἀμφίβολος), θ. τὸ εἰσφερόμενον κέρμα ἢ ἀργύριον, ἔρανος, δωτίνη, δωρεά, δῶρον, δόσις (ἐλεημοσύνη): colligo -em, δωτινάζω, ἐπαιτῶ.

stĭpŭla, ae, θ. κάρφος, καλάμη.

stĭpŭlātĭo, ōnis, θ. (stipulor), ἐπερώτησις, ἡ δι' ἐπερωτήσεως αἰτουμένη ἢ λαμβανομένη ὑπόσχεσις (ἰδὲ stipulor), ἐντ. = ἡ δι' ἐπερωτήσεως τῶν συντιθεμένων γιγνομένη ὁμολογία, τὸ συμβόλαιον.

stĭpŭlātiuncŭla, ae, ὑποκορ. τοῦ stipulatio, ὃ ἰδέ.

stĭpŭlātor, ōris, ἁ. ὁ λαβὼν ὁμολογίαν, ὁ συμβαλλόμενος (ἰδὲ stipulor).

stĭpŭlor, ἀποθ. α'. 1) ἐπερωτῶ, αἰτῶ ἢ λαμβάνω τὴν δι' ἐπερωτήσεως ὑπόσχεσιν ἢ ὁμολογίαν· 2) ἐπερωτῶμαι, ὑπισχνοῦμαι κατὰ νόμον, ἰδὲ stipulatio.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

stīrĭa, ae, θ. (π. καὶ μ.), παγεῖσαι σταγόνες, τὸ κρυσταλλου πῆγμα.

stirpĭtus, ἐπίρ. (stirps), (σπ.), ῥιζόθεν, πρόῤῥιζα = ἄρδην, παντελῶς.

stirps (καὶ **stirpis** καὶ **stirpes**), pis, θ. 1) πρίμνον, στέλεχος, πυθμὴν (δένδρου), ῥίζα (πρβλ. truncus· 2) δένδρον, θάμνος, φυτόν· 3) μετῳ. α) ῥίζα, ἀρχή, αἰτία, malorum· b) ἀρχὴ, γένεσις· 4) ἐπὶ ἀνθρ. α) γένος, γενεά· b) ἔκγονος, ἀπόγονος, ἔκγονοι· γ) λαός: s. civitatis· ἐντ. (intereo, extinguor) ab stirpe = stirpitus, ὃ ἴδε.

stīva, ae, θ. ἐχέτλη ἀρότρου.

stlāta, ae, (ἀρχ. πιθαν. = γαῦλος), εἶδος πειρατικοῦ πλοιαρίου.

stlātārĭus, a, um, (stlata), ὁ γαύλοις (ἐμπορικαῖς ναυσὶ) εἰσκομιζόμενος· ἐντ = πολύτιμος· (κατ'ἄλλους δὲ = ἐπαγωγός, θελκτικός).

sto, stĕti, stātum, ā᾽. ἀμετ. (μεταθ. δὶ τὸ sisto)· 1) ἕστηκα, ἕστην (ἵσταμαι, οὐ κάθημαι), καὶ ἐπὶ ἀψύχων = ἵορυμαι, τέθειμαι, εἰμί· 2) ἕστηκα, οὐ φεύγω, μένω· ἐντ. α) ἵσταμαι (ἐν ὅπλοις), μάχομαι: in Asia totius Asiae steterunt vires· b) ἐπὶ πλοίων· ἕστηκα, σαλεύω (ἐπ᾽ ἀγκυρῶν), ὁρμῶ· 3) ἕστηκα ἀκίνητος, ἠρεμῶ· ἐντ. α) aqua stetit, τὸ ὕδωρ συνέστηκε, πέπηγεν· b) ferrum stetit, τὸ βέλος ἐνεπάγη· γ) sententia stat, βεβαίαν (ἀκλόνητον) γνώμην ἔχω· δ) tempus non stat, ὁ χρόνος οὐκ ἔστι τεταγμένος, ὡρισμένος (ἀκριβῶς)· ε) μετῳ. cura patris in filium stetit, ἡ τοῦ πατρὸς μέριμνα ἐστράφη περὶ τὸν υἱόν· ς) pugna stetit, ἡ μάχη συνέστη, ἐγένετο· 4) ἵσταμαι στερεός, οὐ πίπτω· ἐντ. = εὐδοκιμῶ, ἐπαινοῦμαι, in hōc ἐπὶ τούτῳ· 5) ἕστηκα, μένω, ἐμμένω, fide τῇ πίστει, conditionibus, foedere ταῖς συνθήκαις· 6) s. animo, εὐψυχῶ, θαῤῥῶ· 7) ἕστηκα, παραμένω, σώζομαι, μένω ἄθικτος: me stante, ἕως μὲν τὸ ἐμὸν ἀξίωμα διεσώζον: 8) s. cum aliquo ἢ a parte alicujus, συνίσταμαι τινι, εἰμὶ μετά τινος, συμπράττω τινι· τοὐναντίον δέ: s. adversus (poiητ. in) aliquem· 9) ἀπρόσ. stat per aliquem, ἐπί τινί ἐστι, διά τινα γίγνεται, ἐστί τις αἴτιος· non per me stetit quominus, (quin, ne), οὐκ εἰμὶ αἴτιος τοῦ μή· 10) ἐπὶ ῥητορ. ἱστάμενος λέγω = δημηγορῶ· 11) res stat centum talentis, τὸ πρᾶγμα δέκα ταλάντων ἐστί, τιμᾶται· magno pretio stat, πολλοῦ ἐστι (τιμήματος, πολλοῦ πωλεῖται)· res multo mihi stetit, πολλοῦ ἐπριάμην τὸ πρᾶγμα, πολλὰ εἰς τοῦτο ἀνήλωκα· ea victoria nobis multo sanguine stetit, πολλῷ αἵματι τὴν νίκην ταύτην ἐκτησάμεθα.

Stōĭce, ἐπίρ. (stoicus), Στωϊκῶς

Stōĭcĭda, ae, ὰ. (σκωπτ.), ὁ Στῶαξ.

Stōĭcus, a, um, Στωϊκός· οὐσ. α) **-cus**, i, ὰ. ὁ Στωϊκός· b) **-ca**, ae, θ. (ὑπον. secta) ἡ τῶν Στωϊκῶν αἵρεσις· γ) **-ca**, ōrum, οὐ. πλ. ἡ τῶν Στωϊκῶν φιλοσοφία.

stŏla, ae, θ. στολή, ἡ εὐρυτάτη ποδήρης καὶ ὄπισθεν συρομένη ἐσθὴς τῶν Ῥωμ. θεσποινῶν· ἐντ. μετων. = θέσποινα (matrona)· Παρ' Ὀβιδ. = ἱμάτιον αὐλητῶν.

stŏlātus, a, um, (μ.) στολὴν φορῶν, ἰδὲ stola· Ulisses s., ὁ στολὴν φορῶν Ὀδυσσεύς, ἐπίκλησις τῆς πανούργου Λιβίας.

stŏlĭde, ἐπίρ. ἠλιθίως, μωρῶς.

stŏlĭdĭtas, ātis, θ. ἠλιθιότης, μωρία.

stŏlĭdus, a, um, (-ior, -issimus), ἠλίθιος, ἄλογος, ἀδέλτερος, μωρός· μετῳ. (Κικέρ.) = ἀνενέργής, ἄπρακτος, ἀδύνατος.

stŏmăchĭcus, a, um, στομαχικός.

stŏmăchor, ἀπολ. ᾱ᾽. (stomachus) χολοῦμαι, ἀγανακτῶ, θυμοῦμαι: s. cum aliquo, ἀγανακτῶ, χαλεπαίνω τινί, καὶ μετ' αἰτ. ἀντων. ἢ ἐπιθ: s aliquid, omnia, ἀγανακτῶ ἐπί τινι, ἐπὶ πᾶσιν.

stŏmăchōse, ἐπίρ. (-ius), μετὰ χόλου, μετ' ἀγανακτήσεως, θυμικῶς.

stŏmăchōsus, a, um, χολώδης, κεχολωμένος, ἐντ. = ἀνιαρός, δυσάρεστος. literae.

stŏmăchus, i, ὰ. στόμαχος· 1) (σπ.) φάρυγξ, οἰσοφαγος· 2) = ventriculus, στόμαχος· 3) μετῳ. διάθεσις (καλὴ ἢ κακή)· ἐντ. α) γεῦσις, ὄρεξις, ἐπιθυμία, αἴσθησις· b) χόλος, ἀγανάκτησις, ὀργή: sine s. ἀοργήτως· perdo s., παύομαι ὀργιζόμενος· res est mihi stomacho ἢ stomachum mihi movet (facit), τὸ πρᾶγμα ποιεῖ με ἀγανακτεῖν· γ) ἀστεϊσμὸς· s. Ciceronis = ὑπομονή.

stŏrĕa, ae, θ. (sterno) ψάθος, φορμός.

străbo, ōnis, θ. στράβων, στραβός, ἰλλός (κοιν. γκαβός). Κυρ. ὄν. ὁ Στράβων.

strāges, is, θ. (συγγ. τῷ sterno)· 1) καταβολή, ἀνατροπή, κατάπτωσις· 2) φθορά, φόνος, σφαγή: edo, do, facio -em, ἢ -es, σφαγὴν ποιῶ· 3) μετων. (Λίβ.) σωρὸς κειμένων νεκρῶν ἢ ὅπλων.

strāgŭlus, a, um, (συγγ. τῷ sterno). στρωτός: α) εὔχρ. μόνον ἐν τῷ -a vestis = stragulum· β) οὐσ. **strāgŭlum**, i, οὐ, στρῶμα, στρωμνή.

strāmen, ĭnis, οὐ. (π.)=stramentum

strāmentum, i, οὐ. (sterno)· 1) στιβάς, χορτόστρωμα, τὸ ἐξ ἀχύρων, καλαμῶν ἢ φύλλων στρῶμα· 2) καλάμαι, ἄχυρα· μάλ. α) πρὸς στέγασμα οἰκιῶν· β) -a mulorum (ἀμφίβ.) = ἀστράβαι, σάγματα.

strāmĭnĕus, a, um, (stramen), (π.), ἀχύρινος, ἐξ ἀχύρων: Quirites -i, = Argei, ὃ ἰδέ· casa -a, καλύβη ἀχύροις ἐστεγασμένη.

strangŭlo, α'. 1) στραγγαλόω, στραγγαλίζω, ἄγχω, πνίγω τινά· 2) α) ἰσχυρῶς σφίγγω: sinus s. β) πνίγω, φονεύω: venenum s. 3) μετφ. ἄγχω, ἀνιῶ τινα.

strangŭrĭa, ae, θ. στραγγουρία (νόσος).

strătēgēma, ātis, οὐ. στρατήγημα· μετφ. δόλος, ἀπάτη.

strătēgus, i, ὰ. (Πλ.), στρατηγός. μετφ. συμποσίαρχος.

strătiōtĭcus, a, um., στρατιωτικός.

Străto καὶ **Strāton**, ōnis, ὰ. Στράτων, α) φιλόσοφος· β) ἰατρός.

Strătŏnīcēa, ae, θ. Στρατονίκεια, πολις τῆς Καρίας· ἐντ. **-nīcensis**, e, Στρατονικεύς· **-enses**, ium, ὰ. πλ. οἱ Στρατονικεῖς.

strātum, i, οὐ. (μετχ. τοῦ sterno), τὸ ἐστρωμμένον, ὅθεν· 1) τὸ στρῶμα, ἡ στρωμνὴ τῆς κλίνης· ἐντ. = ἡ κλίνη· 2) α) ἐφίππιον· β) ἀστράβη, σάγμα· 3) (π.) s. viārum = viae stratae.

strātūra, ae, θ. (Σουητ.), στρῶσις.

1. strā\|us, a, um, μετχ. τοῦ sterno

2. Strātus, i, θ. Στράτος, πόλις.

strāvi, πρκμ. τοῦ sterno.

strēna, ae, θ. 1) (Πλ.) αἴσιος οἰωνός· 2) τὸ ἐπ' αἰσίοις οἰωνοῖς κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ νέου ἔτους διδόμενον δῶρον, ἡ ἐπινομίς (κοιν. μπουναμᾶς, στρῆνα).

strēnŭe, ἐπίρ. (strenuus), ὁραστικῶς, ὁραστηρίως, ἐνεργῶς, φιλοπόνως.

strēnŭ\|tas, ātis, θ. (strenuus). (π.), ὁραστηριότης, ἐνέργεια, φιλοπονία.

strēnŭo, α'. (Πλ.), σπεύδω.

strēnŭus, a, um, (-ior, -issimus)· 1) ὁραστήριος, ὁραστικός, ἐνεργός, ἐνεργητικός, φιλόπονος, πρόθυμος, ἀνδρικός, τολμηρός, γενναῖος (ἀντίθ. iners, ignavus, imbellis, timidus)· μετφ. -a navis, ἰσχυρὰ ναῦς· s. mors, ταχὺς θάνατος· ἐπὶ κακοῦ (Τάκ.) = ἀνήσυχος, θρασύς.

strĕpĭto, α'. (π.) = ἐπιτεταμένον strepo, ὃ ἰδέ.

strĕpĭtus, us, ὰ. (strepo), ψόφος, κρότος, δοῦπος, θροῦς, θόρυβος, πάταγος, καναχή· (π.) s. citharae, φθόγγοι, ἦχος τῆς κιθάρας.

strĕpo, pŭi, ĭtum, γ'. 1) ἀμετ. α) ψοφῶ, θροῶ, θορυβῶ, παταγῶ, καναχῶ· ἐπὶ σάλπιγ. = φθέγγομαι· Achivi -unt = βοῶσιν· galea -it, δουπεῖ ἐκ τῶν κτυπημάτων· β) ἐπὶ τοπων καὶ ἀλλων· ἠχῶ, ἀντηχῶ, murmure 2) μεταβ. (π.), βοῶ τι.

strictim, ἐπίρ. (strictus)· 1) (Πλ.) στενῶς· 2) μεταφ. α) ἀκροθιγῶς, διὰ βραχέων, dico· β) ἐν παρόδῳ, ἐν παρέργῳ, video.

strictūra, ae, θ. (stringo)· 1) (π. καὶ μ.) σφίγξις, πίεσις, θλῖψις· 2) ἔλασμα σιδήρου.

strictus, a, um, (-ior), [μετχ. τοῦ stringo]· 1) σφιγκτός, στενός, janua 2) μετφ. α) ἐπὶ ῥήτορος· σύντομος, βραχυλόγος· β) ἐπὶ χαρακτ., αὐστηρός· ἰδὲ καὶ stringo.

strīdĕo, (ἄνευ παρχ. καὶ σ.), β'. καὶ **strīdo**, di, (ἄνευ, σ.), γ', τρίζω, ῥοιζῶ, ψοφῶ, σίζω, συρίττω.

strīdor, ōris, ὰ. (strideo), τρισμός, ῥοιζος, ψόφος, σιγμός, συριγμός.

strīdŭlus, a, um, (strid o), (π.) τρίζων, σίζων, συρίττων (cornus ἀκόντιον).

strĭgĭlis, is, θ. (stringo), στλεγγίς

strĭgōsus, a, um, (σπ.) ἰσχνός, ἄσαρκος, equus ἵππος· μετφ. orator ῥήτωρ ἁπλοῦς, ψυχρός.

stringo, strinxi, strictum, γ'. (ῥ. strig, ἑλλ. στρυγ. πρβλ Λαι-στρυγών)· 1) σφίγγω, συσφίγγω, pedes τοὺς πόδας· ἐντ. α) σφίγγω, ἀναδέω, crines τὴν κόμην· β) συνίσταμαι, πήγνυμαι, frigore ὑπὸ τοῦ ψύχους· γ) μετφ. ἐπὶ λόγου· συντέμνω· 2) ἐπιψαύω τινός ἢ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τι, ἐφάπτομαί τινος· ἐπὶ βέλους = κούφως τραυματίζω· ἐντ. μετφ. (π.): a) κεντῶ, ἀνιῶ, animum τὴν ψυχήν· b) βλάπτω, λυμαίνομαι, nomen, pectora· 3) ἀμέργω, δρέπω, frondes φύλλα· s. ripam, ἀεὶ τῆς ὄχθης τι ἀποπλύνω· ἐντ. καταναλίσκω, rem praeclaram· 4) σπεύδομαι, gladium τὸ ξίφος· μετφ. (π.) stricta manus, ἡ ἕτοιμος πρὸς μάχην χείρ. ἐντ. μετφ. (Ὀβίδ.) jambus -itur in hostes, τοῖς ὅπλοις τῆς σατύρας ἔγκειμαι τοῖς πολεμίοις.

stringor, ōris, ἀ. (Λουκρ.) σύστασις, πῆξις.

strix, ĭgis, θ. στρίγξ, νυκτοκόραξ.

strōpha, ae, θ. στροφή· μετφ. στροφή, μηχανή, τέχνασμα, δόλος.

Strŏphădes, um, θ. πλ. Στροφάδες.

strŏphĭum, ii, οὐ. (π.), στρόφιον.

strŏphĭus, ii, ἀ. Στρόφιος, βασιλεὺς Φωκέως, πατὴρ Πυλάδου.

structor, ōris, ἀ. (struo)· 1) λιθοδόμος, οἰκοδόμος, τέκνων· 2) (μ.) τραπεζοποιός.

structūra, ae, θ. (struo)· 1) συναρμογή· ἐντ. μεταφ. ἐπὶ λόγου· σύνταξις, ἁρμονία, ῥυθμός· 2)-α) ἀφῃρ. οἰκοδομή, οἰκοδόμησις, κατασκευή· b) συγκεκρ., οἰκοδομή, οἰκοδόμημα.

structus, a, um, μετχ. τοῦ struo.

strŭes, is, θ. (struo), κατασκευαστὸς σωρός, σωρός (κανονικὸς πραγμάτων ἐπικειμένων, πρβλ. acervus, cumulus)· μετφ. σωρός, πυκνὸν πλῆθος, militum στρατιωτῶν· 2) (π.) σωρὸς πυρῶν.

struix, ĭcis, θ. (ἀρχ.) = strues.

strūma, ae, θ. χοιράς, χοιράδες· μετφ. s. civitatis, Κικερ. Σέστ. 135.

strūmōsus, a, um, χοιροδώδης.

strŭo, struxi, structum, ĕre, (συγγ. τῷ στορέννυμι, sterno). 1) συντίθημι, κανονικῶς τίθημι, lateres· 2) κατασκευάζω τι, ἐντ. = οἰκοδομῶ, ναυπηγῶ, παρασκευάζω τι· 3) εὐθετῶ, διευθετῶ, διατάττω, παρατάττω, aciem, armatos· avenae structae = σύριγξ. ἐντ. μετφ. s. verba, συντάττω τὰς λέξεις· oratio structa, λόγος ἁρμονικὸς καὶ ῥυθμικός· ἀλλὰ structum verbum = σύνθετος λέξις· 4) μετφ. κατασκευάζω, μηχανῶμαι, τεχνῶμαι, ἐπινοῶ (σχεδ. ἀεί ποτε κακόν τι)· 5) s. altaria donis, δῶρα ἐπὶ τὸν βωμὸν τίθημι, σωρεύω.

strūthĭŏ-cămēlus, i, ἀ. μ), στρουθοκάμηλος.

Strўmo, ōnis, ἀ. Στρυμών, ποτ. τῆς Θράκης· ἐντ.) **Strymŏnis**, ĭdis, θ. (π.) ἡ Στρυμονίς, Θρᾷσσα (περὶ Ἀμαζόνος). 2) **-ŏnĭus**, a, um, Στρυμόνιος· (π.) = Θράκιος.

stŭdĕo, dŭi, (ἄνευ σ.), 6΄. 1) σπουδάζω, σπουδὴν ποιοῦμαι, διατρίβω, εἰμὶ περί τι, καταγίνομαι ἔν τινι, arti ἐν τῇ τέχνῃ· ἀλλὰ καὶ s. aliquid, σπουδάζω περὶ τὰ γράμματα· s. memoriae, ἀσκῶ τὴν μνήμην· 2) φιλοτιμοῦμαι περί τι, θηρῶ, διώκω τι, μετέρχομαί τι, ὀρέγομαι, ἐπιθυμῶ τινος, praeturae, pecuniae· s. novis rebus, καινοτομῶ, νεωτερίζω (διώκω τὴν ἀνατροπὴν τῆς πολιτείας)· 3) μετ' ἀπαρεμφ. = σπουδάζω, σπεύδω, προθυμοῦμαι, scire εἰδέναι· (σπαν δὲ καὶ μτγν.) μετὰ τοῦ ut ἢ ne· 3) s. alicui ἢ rebus alicujus, σπουδάζω περί τινα, σπεύδω τινί, εἰμὶ μετά τινος, φρονῶ τὰ τινος· 4) (μ.) = s. literis, σπουδάζω περὶ τὰ γράμματα.

stŭdĭōse, ἐπίρ. (-ius, -issime), σπουδῇ, μετὰ σπουδῆς, ἐπιμελῶς, προθύμως.

stŭdĭōsus, a, um, (-ior, -issimus)· φιλόπονος, ἐπιμελής, πρόθυμος· συνήθ. μετὰ γεν. 1) σπουδάζων, διατρίβων περί τι· ἐντ. = φίλος, ἐραστής τινος, florum, discendi· ἐντ. α) s. literarum, doctrinae ἢ καὶ (μτγν.) ἁπλῶς studiosus, ὁ περὶ τὰ πράγματα σπουδάζων, φιλόλογος, φιλομαθής· ἐντ. = πολυμαθής, σοφός, πεπαιδευμένος· b) s. dicendi, καὶ (μτγν.) ἁπλῶς studiosus, ὁ περὶ τὸ λέγειν σπουδάζων· 4) σπουδαστής τινος, φρονῶν τὰ τινος, εὔνους, εὐνοϊκῶς ἔχων τινί.

stŭdĭum, ii, οὐ. (studeo)· 1) σπουδή, προθυμία, φιλοπονία, ἐπιμέλεια, φιλοτιμία, ἔφεσις, ἔρως, ζῆλος πρός τι, venandi, facere aliquid· 2) σπουδὴ περί τινα, προθυμία, εὔνοια, φιλία, τὸ περί τινος διάφορον· ἐντ. s. partium ἢ ἁπλῶς studium = τὸ στασιαστικόν· in studia diduco, εἰς στάσεις (μερίδας) ἐκτείνω· 3) ἡ περί τι σπουδή, ἡ περί τι διατριβή· μάλ. α) s. literarum (doctrinae) καὶ ἁπλῶς studium, ἡ περὶ τὰ γράμματα σπουδή, ἡ μάθησις, φιλολογία, μελέτη· b) sunt haec in aliis -is, ταῦτά ἐστιν ἐν ἄλλῳ μέρει τῆς ἐπιστή-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μης· γ) = τὸ ἔργον, τὸ ἐπιτήδευμα (ὃ προήρηταί τις): -ia principum Roeotorum· ἐντ. s. Verris, ὁ ἔρως, τὸ πάθος τοῦ Οὐήρρου.

stulte, ἐπίρ. (-ius, -issime), [stultus], μωρῶς, ἀνοήτως, ἠλιθίως, ἀλόγως.

stultĭlŏquĭum, ii, οὐ. καὶ **stultiloquentĭa**, ae, θ. (Πλ.) μωρολόγημα, μωρολογία.

stultĭlŏquus, a, um, μωρολόγος.

stultĭtĭa, ae, θ. (stultus) μωρία, ἀνοησία, ἠλιθιότης, ἀλογία, εὐήθεια.

stŭpĕ-făcĭo, fēci, factum, γ.' θαμβῶ, ἐκθαμβῶ, ἐκπλήττω, κωφῶ· παθητ. **stupefio**, factus sum, γ'. θαμβοῦμαι, ἐκθαμβοῦμαι, ἐκπλήττομαί τινι· ἐντ. **stupefactus**, a, um, ἔκθαμβος, ἐκπλεγείς, ἐκπεπληγμένος, ἐκτὸς ἑαυτοῦ.

stŭpĕo, pŭi, (ἄνευ σ.), 6'. (τύπτω, τύπτω καὶ τῇ τύψει ἐκπλήττω· ἐντ.) 1) μετ' ἀναιρ. ἢ τῆς ad καὶ αἰτ., θαμβῶ, θαμβοῦμαι, ἔκθαμβός εἰμι, ἐκπέπληγμαι ἐπί τινι· ὅθεν μετχ. stupens, ἔκθαμβος, ἐκπεπληγμένος, ἐμβρόντητος· ἐντ. μετφ. s. exspectatione, προσδοκῶν. πάντων τῶν ἄλλων ἐπιλανθάνομαι. Cerberus -et = πάντων ἐπιλανθάνεται· 2) (π.) θαμβῶ, θαυμάζω τι· 3) πέπηγα, ἕστηκα, ἀκίνητος ἕστηκα, ἐνίσχυμαι.

stŭpesco, γ'. (stupeo), θαμβοῦμαι, ἐκπλήττομαι.

stŭpĭdĭtas, ātis, θ. βλακεία, μωρία.

stŭpĭdus, a, um, (stupeo)· 1) ἔκθαμβος, ἐκπεπληγμένος, ἔκπληκτος, ἐμβρόντητος· 2) βλαξ, μωρός.

stŭpor, ōris, ἀ. (stupeo)· 1) θάμβος, ἔκπληξις· 2) κωφότης, ἀμβλύτης, sensus τῆς αἰσθήσεως· s. linguae, δυσκινησία τῆς γλώσσης· 3) βλακεία, μωρία· μετων. =μωρός.

stuppa, ae, θ. στύππη.

stuppĕus, a, um, στύππειος, στύππινος, ἐκ στύππης.

stŭprātor, ōris, ἀ. φθορεύς (γυναικός).

stŭpro, α'. (stuprum) 1) μολύνω, κατισχύνω τι· 2) φθείρω, διαφθείρω, virginem παρθένον.

stŭprōsus, a, um, (μ.), ἀσελγής.

stŭprum, i, οὐ. αἰσχύνη, φθορά, διαφθορὰ παρθένου (πρβλ. adulterium): facio s., infero (offero) alicui s., κατισχύνω, διαφθείρω τινὰ (παρθένον).

Stymphălus, i, ἀ. καὶ **-um**, i, οὐ. ὁ Στύμφαλος, λίμνη, ποταμὸς καὶ πόλις τῆς Ἀρκαδίας· ἐντ. 1) **-ĭcus** καὶ **-ĭus**, a, um. Στυμφαλικός, Στυμφάλιος· 2) **-ĭs**, ĭdis, θ. Στυμφαλίς· -ĭdes undae, ἡ λίμνη Στυμφαλίς.

styx, gis, θ. Στύξ· 1) πηγὴ Ἀρκαδίας, ἧς τὸ παγετῶδες, ὕδωρ ἦν θανατηφόρον· 2) μυθικὸς ποταμὸς τοῦ Ἅδου· ἐντ. μετφ. α) = ὁ Ἅδης· 6) (μ. π.) = δηλητήριον· ἐκ τούτου **Stygĭus**, a, um (π. καὶ **Stygĭālis**, e), Στύγιος· α) τοῦ Ἅδου (St. Jupiter = Πλούτων, Juno = Περσεφόνη, cymba τὸ τοῦ Χάρωνος πορθμεῖον)· 6) ὀλέθριος· vis St., θανατηφόρος· bubo St., ἀπαίσιος οἰωνός.

Suāda, ae, θ. Πειθώ, (θεά).

suādēla, ae, θ. (suadeo)· 1) (Πλ.) πειθώ· 2) (π.) = Suāda.

suādeo, suāsi, suāsum, 6'. (ῥ. suad, ἑλλ. ἀδ-έω, ἀνδάνω· ὄθεν κυρ. ἠδὺ λέγω· ἐντ.) 1) ἀμετ. πείθω, συμβουλεύω, παραινῶ: noli s., μὴ συμβούλευε· bene s. 2) μεταδ. α) πείθω τινά τι, συμβουλεύω τινί τι, alicui aliquid ἢ ut (ne) abeat· ἐπὶ πραγμ. παραινῶ, παρορμῶ, ἐποτρύνω, somnum. ἐπὶ ὕπνον· γ) (απ.) = persuadeo: mihi suasi nihil κτλ.

suāsĭo, ōnis, θ. (suadeo), 1) πεῖσις, πειθώ, παραίνεσις· 2) συναίνεσις, ἀποδοχὴ (νόμου εἰσφερομένου).

suāsōrĭus, a, um, (suasor), (μ.), πειστικός, πειστήριος· **-rĭa**, ae, θ. (ὑπον. oratio), ὁ παραινετικὸς λόγος.

saāsus, us, ἀ. (κωμ.) = suasio 1.

suāve, ἐπίρ. (κυρ. οὐδ. τοῦ suavis), (π.) ἡδύ, ἡδέως.

suāve-ŏlens, ntis. (π.), ἡδύοσμος.

suāviātĭo, ōnis, θ. φίλησις, φίλημα.

suāvĭdĭcus, a, um, (π.) ἡδυεπής.

suāvĭ-lŏquens, ntis, ἡδύλογος.

suāvĭlŏquentĭa, ae, θ. ἡδυλογία.

suāvĭlŏquus, a, um, (π.) ἡδύλογος.

suāvĭŏlum, i, οὐ. (π.), φιλημάτιον.

suāvĭor, ἀποθ. α'. κατα-φιλῶ τινα.

suāvis, e, (-ior, -issimus), [ὅμωρ. ἁδύς]. ἡδύς, γλυκύς, χαρίεις, ἐπίχαρις, ἐπαγωγός.

suāvi-sāvĭātĭo, ōnis, γλυκυφίλημα.

suāvĭtas, ātis, θ. (suavis), ἡδύτης, ἡδονή, γλυκύτης, χάρις, τὸ ἐπίχαρι, εὐχαρι, χαρίεν, ἐπαγωγόν, ἐράσμιον.

suāvĭter, ἐπίρ. (-ius, -issime), [suavis], ἡδέως, μεθ' ἡδονῆς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

suāvĭtūdo, ĭnis, f. = suavitas.

suāvĭum καὶ **sāvĭum**, ii, οὐ. (suavis), (ἀρχ.) 1) φίλημα (τὸ τρυφερόν, πρβλ. basium καὶ osculum)· 2) χείλη, στόμα.

sŭb, πρόθ. μετ' ἀφαιρ. καὶ αἰτ. Α) μετ' ἀφαιρ. 1) ἐπὶ τόπου· ὑπό τινος, ὑπό τινι, κάτωθέν τινος: s. mensa, ὑπὸ τῇ τραπέζῃ· Ἐντ. α) s. armis, ἐν ὅπλοις· s. sarcinis, ὑπὸ ταῖς ἀποσκευαῖς, τὰς ἀποσκευὰς φέροντες· ὃ s. templo, ὑπό, ἐν τῷ ναῷ· s. silvā, ὑπό, ἐν τῷ δρυμῷ· s. divo, ἐν ὑπαίθρῳ· γ) s. oculis alicujus, ἐν ὄψει (πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν) τινος· sum s. ictu alicujus (ἢ teli) ὑπὸ τῇ βολῇ (πρὸ τῆς βολῆς) τινος (ἢ τοῦ βέλους) εἰμί· ὃ s. monte, ὑπὸ ὄρει, ἐν τῇ ὑπωρείᾳ· s. oriente, πρὸς ἄρκτον· ε) (π.) s. terra eripsisti, κάτωθεν ἐκ τῆς γῆς ἀνέρπυσας· 2) ἐπὶ χρόνου (καθ' ὃν γέγονέ τι)· ὑπό, περί, κατά τι, ἐπί τινος: s. eodem tempore, περί, κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον· s. somno, ἐν ὕπνῳ, κατὰ τὸν ὕπνον· 3) μετῳ. ὑπό τινι, ἐπί τινι, ἐν τῇ ἐξουσίᾳ τινός: Cilicia est s. eo· 4) ἐπὶ ἄλλων σχέσεων· α) s. his conditionibus, ἐπὶ τούτοις· s. conditione, ἐφ' ᾧ τε (ὑπὸ τῷ ὅρῳ)· β) s. eodem crimine, τὴν αὐτὴν (κατὰ τούτου) κατηγορίαν λέγων· s. specie, ὑπὸ τὸ σχῆμα (πρόσχημα)· γ) s. exemplo, ἐπὶ παραδείγματι, παραδείγματι χρώμενος. Β) μετ' αἰτ. 1) ἐπὶ κινήσεως· ὑπό τι, κάτωθέν τινος· s. Tartara, ὑπὸ τὸν Τάρταρον, εἰς τὸν Ἅιδην (πέμπω)· mitto hostes s. jugum (λέγ. δὲ καὶ s. jugo), τοὺς πολεμίους ὑπὸ ζυγὸν πέμπω· Ἐντ. α) s. murum consido, ὑπὸ τὰ τείχη καθέζομαι· milites succedunt s. montem, οἱ πολέμιοι ὑπὸ τὸ ὄρος (πρὸς αὐτὴν τὴν ὑπώρειαν) προχωροῦσιν· β) redigo aliquem s. potestatem meam, ὑποχείριον, ὑπήκοον ποιοῦμαί τινα· 2) ἐπὶ χρόνου· α) ὑπό τι, πρός τι: s. noctem, ὑπὸ τὴν νύκτα (ἀρχομένης τῆς ν.)· s. idem, περὶ τὸν αὐτὸν χρόνον· β) ἐξῆς μετά τι, ἐπί τινι: s. has literas, ἐξῆς μετὰ τὴν ἐπιστολήν (εὐθὺς μετὰ τὴν ἀναγνωσιν τῆς ἐπ.). s. hoc, s. haec, ἐπὶ τούτοις (εὐθὺς μετὰ ταῦτα).

sŭb-absurde, ἐπίρ. ὑπατόπως, ὑπό τι ἀτόπως.

sŭb-absurdus, a, um, ὑπάτοπος, ὑπό τι ἄτοπος· οὐδ. πλ. οὐσ. = ὑπό τι ἄτοπα, dico λέγω.

sŭb-accūso, α'. (Κικέρ.) ὑπομέμφομαι (ὀλίγον μέμφομαί) τινι, aliquem.

sŭbactĭo, ōnis, f. (subigo)· μετῳ. κατεργασία, διαπόνησις, μόρφωσις, Κικέρ.

subactus, a, um, μετχ. τοῦ subigo.

sŭb-agrestis, e, ὑπάγροικος.

sŭb-ālāris, e, ὑπομάσχαλος, telum.

sŭb-ămārus, a, um, ὑπόπικρος.

sŭb-ăquĭlus, a, um, ὑπό τι ἐπίξανθος.

sub-argūtŭlus, a, um, (μ.), ὑπό τι πανοῦργος.

sŭb-arrŏganter, ἐπίρ. ὑπό τι ἀλαζονικῶς.

sŭb-assentĭens, ntis, (μ.), συνομολογῶν ἢ συναινῶν πως.

sŭb-ausculto, α'. (Πλ.) ὑπακούω, κρύφα ἀκούω, ὠτακουστῶ.

Subballĭo, ōnis, ὁ, κωμ. (ὁ Ὑποβαλλίων), ὁ τοῦ Βαλλίωνος ὑπηρέτης.

sub-bāsĭlĭcānus, a, um, ὑπό ταῖς στοαῖς διατρίβων = ἀργός.

sub-bĭbo, ĭbi, γ'. ὑποπίνω.

sub-blandĭor, ἀποθ. γ'. ὑποκολακεύω.

sub-căvus, a, um, (ἀρχ.) ὑπόκοιλος.

subc- κτλ., ἴδε succ- κτλ.

sub-dēbĭlis, e, (μ.), ὑπό τι πηρός.

sub-dēbĭlĭtātus, a, um, (Κικέρ.), ὑπό τι μικρόψυχος = ἄτολμος.

sub-dēfĭcĭo, γ'. (Κούρτ.), ἀποκάμνω.

sub-difficĭlis, e, ὑπό τι δύσκολος.

sub-diffīdo, γ'. ὑπό τι δυσπίστως ἔχω.

subdĭtĭcĭus, a, um, ὑποβολιμαῖος.

subdĭtīvus, a, um, = subditicius.

subdĭtus, a. um, μετχ. τοῦ subdo.

sub-do, dĭdi, dĭtum, γ'· 1) ὑποτίθημι, ὑποβάλλω τι, ignes pŭr· s. furcas viti, διαράνοις τὴν ἄμπελον στηρίζω· (π.) s. me aquis, καταδύομαι εἰς τὸ ὕδωρ· s. calcaria equo, κεντρίζω τὸν ἵππον. Πολλάκ. μετῳ. α) s. faces irae, iguem et materiem seditioni, ὃ ἀκαίω, παροξύνω τὴν ὀργήν, τὴν στάσιν· s. stimulos animis, κεντρίζω, παρορμῶ τὰς ψυχάς· β) ὑποτάσσομαι, imperio feminae· ἐντ. (π.) subdita regno = ὑποτεταγμένη· γ) ἐκτίθημι, ἀφίημι, rem casibus· 2) s. aliquem in locum alicujus καὶ (μ.) alicui, ὑποκαθίστημί τινά τινι, τίθημί τινα ἀντί τινος· ἐντ. ὑποτίθημι, ὑποβάλλω (παῖδα)· ἐντ. subdĭtus, a, um ὑποβολιμαῖος, ὑπόβλητος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

sub-dōcĕo, ē'. ὑφηγοῦμαί τινι, ὑφηγητὴς ὧν διδάσκω τινά, aliquem.

subdŏle, ἐπίρ. ὑπούλως, δολίως.

sub-dŏlus, a, um, 1) ὕπουλος, δόλιος, πανοῦργος· 2) ἀπατηλός.

sub-dŏmo, ā'. ὑποδαμῶ, δαμάζω.

sub-dūco, duxi, ductum, γ'. 1) ὑπάγω, ὑφέλκω, ὑφαιρῶ τι· ἐντ. α) ὑφαιροῦμαι, περιαιρῶ, ὑφαρπάζω, κλέπτω, annulum τὸν δακτύλιον. β) (π) s. me ἢ παθ. ὑποχωρῶ, καθιζάνω, ἀφανίζομαι. γ) -vela, καταστέλλω τὰ ἱστία. δ) ὑπάγω, ἄγω, milites τοὺς στρατιώτας· 2) ἀνέλκω, ἀνασπῶ, ἀνασύρω, tunicas· μάλ. τεχν. ὅρ. s. navem, ἀνέλκω, νεωλκῶ τὰς ναῦν (ἔστιν ὅτε δὲ in aridum κ. τ. ὁμ. προστιθεμένων)· 3) μετρ. s. rationes (καὶ calculos, summam) ὑπολογίζομαι, λογίζομαι, λογισμὸν ποιοῦμαι.

subductĭo, ōnis, θ. (subduco 2)· 1) τὸ ἀνέλκειν (ναῦν), νεωλκία· 2) ὑπολογισμός.

subductus, a, um, μετχ. τοῦ subduco.

sŭb-ĕdo, γ'. (π.), ὑποδιβρώσκω.

sŭb-eo, ĭi, ĭtum, δ'. (κυρ. ἀμετάβ., ἀλλ' ἕνεκα τῆς προθέσ. συντάσσεται αἰτ.) 1) ὑπέρχομαί τι, εἰσέρχομαι ὑπό τι ἢ εἴς τι, tectum εἰς τὴν οἰκίαν· s. jugum, ζυγὸν ὑποδύομαι· π.) s. paludem, εἰς τὸ ἕλος καταδύομαι· ἐντ. α) μετρ. ὑποδύομαι, ὑφίσταμαι, ὑπομένω, dolorem πόνον, periculа κινδύνους· β) s. sermonem, διὰ στόματός εἰμι. γ) (π.) Alba -it Latinum, ἡ Ἄλβη γίγνεται ὑπὸ (ὑποτάσσεται) τῷ Λατίῳ· 2) ὑπανέρχομαι, ὑπαναφύομαι, ἀναφύομαι, herba· Nox -it =ἀνέρχεται, καταλαμβάνει· 3) προσέρχομαι, ἔρχομαι εἰς ἢ πλησίον τινός, παραγίγνομαι, muros ὑπὸ τὰ τείχη, καὶ (π), luco εἰς ἄλσος· καὶ ἐχθρ. = ἐπέρχομαί τινι, προσβάλλω τινί, Herbesum· ἐντ. α) εἰσέρπω, εἰσδύομαι, thalamos, cavum. β) ἀκολουθῶ τινι, alicui, καὶ ἀπολύτ. conjux pone -it· ἐντ. = διαδέχομαί τι, ἀντί τινος γίγνομαι, τὴν θέσιν τινός καταλαμβάνω: s. legioni, in locum alicujus· 3) λάθρα προσέρχομαι ἢ παραγίγνομαι, αἴφνης καταλαμβάνω τι ἢ τινα, lumina τοὺς ὀφθαλμούς· ἐντ. μετρ. cogitatio -it animum, ἔννοια ἐγγίγνεται ἢ ἐμπίπτει μοι· ἐντ. = μέμνημαι, Creusa τῆς Κρεούσης· ἀπροσ. subit = παρίσταταί μοί τι.

sŭber, ĕris, οὐ. 1) φελλόδρυς· 2) φελλός.

sub-flāvus, a, um, ὑπόξανθος.

sub-fuscus, a, um, ὑπόφαιος.

sub-grandis, e, ἐπιεικῶς μέγας.

subf- τὰ οὕτως ἀρχόμενα ἴδε εἰς suff-.

subg- τὰ οὕτως ἀρχόμενα ἴδε εἰς sugg-.

sŭb-horrĭdus, a, um, ὑπότραχυς.

sŭbĭcio, ἴδε subjicio.

sŭbĭgo, ēgi, actum, γ'. (sub, ago) 1) ὑπάγω, ἄγω ὑπό τι ἢ εἴς τι· 2) μετφ. α) (σπ.) ὑποτάσσομαι, ὑποχείριον ποιοῦμαι, καταδαμάζω, belluam τὸ θηρίον Galliam τὴν Γαλλίαν· ἐντ. ἐπὶ γυναικ. = βινῶ· 3) διαπονῶ, κατεργάζομαί τι, agrum ἀγρόν· -glebas, βωλοκοπῶ s. pellem, δεψῶ δέρμα s. opus digitis (σπ.) =νήθω· s. secures in cote, πελέκεις ἀκόνῃ ὀξύνω· μετφ. -ingenium, διαπονῶ, μορφῶ τὸν νοῦν. 4) προάγω, ἀνάγω: s. lembum flumine adveso remigiis, ἐλαύνω λέμβον ταῖς κώπαις ἀνὰ τὸν ποταμόν· ἐντ. μετφ. προάγω, ἀναγκάζω, βιάζομαι, aliquem ad (in) deditionem τινὰ εἰς παράδοσιν.

sŭb-impŭdens, utis, ὑπό τι ἀναιδής.

sŭb-ĭnānis, e, ὑπό τι μάταιος.

sŭb-inde, ἐπίρ. 1) ἐξῆς, ἐφεξῆς, ἐχομένως, εὐθύς, εἶτα· 2) συνεχῶς, θαμά.

sŭb-injectus, a, um, ὑποκείμενος.

sŭb-insulsus, a, um, ὑπό τι ἄτοπος.

sŭb-invĭdeo, ē. ὑποφθονῶ τινι.

sŭb-invīsus, a, um, ὑπό τι μισητός.

sŭb-invīto, ā'. προτρέπω πως.

sŭb-īrascor, ἀποθ. γ'. ὑποργίζομαι, ὑπό τι ὀργίζομαι ἢ θυμοῦμαί τινι, alicui.

sŭb-īrātus, a, um, ὑπό τι τεθυμωμένος.

sŭbĭtārĭus, a, um, (subitus), ἐξαίφνης ἢ διὰ τάχους γινόμενος· miles, exercitus s., ὁ ἐξαίφνης καὶ ταχέως συνειλεγμένος στρατός.

sŭbĭto, ἐπίρ. (suditus), αἴφνης, αἰφνιδίως, αὐτίκα, παραχρῆμα, ἀπροσδοκήτως (πρβλ. repente).

sŭbĭtus, a, um, (subeo 3)· 1) αἰφνίδιος, ἐξαιφνίδιος, ἐξαπίνας, ἀπροσδόκητος (πρβλ. repentinus)· s. miles (Τάκ.) = subitarius· oratio s. λόγος ὑ

ἐκ τοῦ παραγρῆμα· ἐντ. οὐσ. **sŭbĭtum**, i, οὐ, τὸ αἰφνίδιον, ἀπροσδόκητον· μ. λ. ἐν τῷ πληθ. -a belli, τὰ τοῦ πολέμου ἀπροσδόκητα.

sub-jăcĕo, jăcŭi, (ἄνευ σ.), ℰ'. 1) ὑπόκειμαί τινι, κεῖμαι ὑπό τινι· 2) μετφ. ὑπόκειμαί τινι, εἰμί τινος (ἀνήκω τινί).

subjacto = subjecto, ō ἰδέ.

subjecte, ἐπίρ. (εὔχρ. μόνον ἐν τῷ ὑπερθ. **subjectissime**), ταπεινῶς, ὑποκλινῶς.

subjectĭo, ōnis, θ. (subjicio)· 1) ὑπόθεσις: s. rerum sub aspectum, τό ὑπ' ὄψιν τιθέναι (ῥητ. σχ.) = ὑποτύπωσις· 2) ὑποβολή, testamenti διαθήκης· 3) τεχν. ὅρ. ἐν τῇ ῥητορ. = ἀνθυποφορά.

subjecto, α'. (π.)· 1) ὑποτίθημι, ὑποβάλλω· 2) ἀναβάλλω, ἀναρρίπτω.

subjector, ōris, ἀ. (subjicio 3, ὁ), ὑποβολεύς, testamenti διαθήκης.

subjectus, a, um, (-ior, -issimus), [μετχ. τοῦ subjicio]· 1) ὑποκείμενος, κείμενος ὑπό τινι, viae ὑπὸ τῇ ὁδῷ· s. aquiloni, πρός ἄρκτον κείμενος· 2) ὑποτεταγμένος, ὑπήκοος· μάλ. δὲ (π. καὶ μ.), οὐσ. -ti, ōrum, ἀ. πλ. οἱ ὑπήκοοι· ἰδὲ καὶ subjicio.

subjĭcĭo, (**subĭcĭo**), jēci, jectum, γ'. (sub, jacio)· 1) ὑποβάλλω, ὑποτίθημι, ova gallinis ὠὰ ταῖς ἀλεκτορίσιν· s. epistŏlam sub pulvīnum, ὑποτίθημι τὴν ἐπιστολὴν ὑπὸ τὸ προσκέφαλον· -it se sub aliquid, ὑποβάλλει ἑαυτὸν ὑπό τι, γίγνεται ὑπό τι· Ἐντ. α) s. castra urbi, ὑπὸ τὰ τείχη τῆς πόλεως στρατοπεδεύω· s. legiones castris, τὰς λεγεῶνας ὑπὸ τὸ στρατόπεδον προσάγω· β) μετφ. s. rem oculis ἢ sub oculos (aspectum), ὑπὸ τὴν ὄψιν τίθημι, ὁράτὸν καθίστημι τὸ πρᾶγμα· 2) μετφ. α) ὑποτάττω, ὑποχείριον ποιῶ τινι: s. me imperio alicŭlus ἢ sub potestātem alicujus, ὑποτάττω ἑαυτὸν ἢ ὑποκύπτω τῇ ἐξουσίᾳ τινός· ἐντ. subjectus alicui, ὑποκείμενος τινι, invidiae· β) ὑποβάλλω, ἐκτίθημι, domum periculo· γ) s. rem voci praeconis καὶ ἐνίοτε subjicio, διακηρύττω τι (δημοσίᾳ πιπράσκων)· γ) ὑπόκειμαί τινι (ὡς μέρος ὅλῳ τινὶ ἀνήκω): sub metum subjecta sunt pigritia, pudor κτλ. 3) s. aliquid alicui, ὑποκαθίστημί τινα τινι, ἀντικαθίστημί τινα ἀντί τινος· ἐντ. μετφ. α) προστίθημί τι, tertium locum· s. responsum; καὶ ἁπλ. subjicio = ἀποκρίνομαι, alicui panca· β) μετφ. (ψευδές τι) ὑποβάλλω, πλάττω, testamentum διαθήκην· δ) (ἐπὶ κακῷ σκοπῷ) τάττω, παρασκευάζω, testem μάρτυρα· ε) λάθρα προσφέρω, alicui gladium· ἐντ. s. alicui spem, ἐμβάλλω τινὶ ἐλπίδα· 4) ὑποβάλλω ἢ ὑποτίθεμαί τινί τι, ὑπομιμνήσκω τινά τινος: subjice tibi ea· ς) (σπ.) ἀναβάλλω, ἀναβιβάζω, regem in equum, τὸν βασιλέα ἐπὶ τὸν ἵππον (π.) s. corpora saltu in equos, ἀναπηδῶ ἐπὶ τοὺς ἵππους.

sŭb-jŭgo, α'. (Εὐτρ.), ὑπὸ τὸν ζυγὸν ὑπάγω, exercitum τὸ στράτευμα.

sub-jungo, junxi, junctum γ'. 1) (π. καὶ μ.) ὑποζεύγνυμι, ζεύγνυμι ὑπό τι (ὑπὸ τὸ ἅρμα), puppis rostro subjuncta leones, πρύμνη ἧς τὸ ἔμβολον σχῆμα εἶχεν ἐζευγμένων λεόντων· 2) μετφ. ὑποτάττω, ὑποχείριον ποιοῦμαι: s. urbem sub imperium populi Romani, ὑποτάττω τὴν πόλιν τοῖς Ῥωμαίοις· s. mihi res, ὑπ' ἐμαυτῷ ποιοῦμαι τὰ πράγματα· s. gentem, κρατῶ τοῦ ἔθνους· 3) ὑποτίθημι, ὑποβάλλω, fundamenta rebus θεμέλια τοῖς πράγμασι· 4) s. alicui, aliquid, προσάπτω, προστίθημί τί τινι.

sub-lābor, lapsus sum, ἀποθ. γ'. 1) ἐπὶ οἰκοδ. κατολισθαίνω, καταρρέω, καταπίπτω· μετφ. retro sublapsa spes, ἡ μειωθεῖσα (ἀπολεσθεῖσα) ἐλπίς· 2) (π.) εἰσδύομαι, lues.

sublapsus, a, um, μετχ. τοῦ sublabor

sublāte, ἐπίρ. (-ius)· 1) μεγαλοφρόνως, μεγαλοπρεπῶς, dico· 2) ἐπὶ κακοῦ· μετ' ἐπάρσεως, de me dico.

sublātĭo, ōnis, θ. (tollo)· 1) ἐν τῇ μετρικῇ· ἄρσις (ἀντίθ. positio, θέσις)· 2) ἔπαρσις, animi.

sublātus, a, um, (-ior), [μετχ. τοῦ tollo], ἐξαρθείς, ἐπαρθείς, ἐπηρμένος, animus, καὶ re aliqua, ἐπί τινι.

sublecto, α'. (sub lacio), (Πλ.), λαθραίως δελεάζω, ἐπαγόμε.ος κολακεύω.

sub-lĕgo, ēgi, ectum, γ'. 1) ἀναλέγω· ἐντ. (Ὁράτ.) -ēgit, ἀνελέξατο (ὁ ἀναλέκτης)· 2) (ἀρχ.) ὑπακλέπτω, liberos· ἐντ. (π.) = ὠμακουστῶ 3) ἐκλέγω, ἀντικαθίστημί τινα ἀντί τινος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

sublestus, a, um, ἀσθενής, ἐλαφρός, μετφ. κοῦφος, fides.

sublĕvātĭo, ōnis, θ. ἀνακούφισις.

sub-lĕvo, α'. 1) ἀνα-κουφίζω, ἀνίστημι. ὀρθῶ τινα· ἐντ. s. me, ἀνίσταμαι, ὀρθοῦμαι· 2) μετφ. α) ἀνορθῶ, θαρρύνω, aliquem τινά· ὃ) ἐπ-κουφίζω, κουφίζω, πραΰνω, ἀνεκτόν ποιῶ τι. laborem, inopiam· γ) συνεργῶ, ξοηθῶ, fugam alicujus.

sublĭca, ae, θ. ὑ π ο β λ ή ς, καταπήξ· μάλ. ἐν τῷ πληθ. καταπῆγες, αἱ ἐν τῷ ποταμῷ τὴν γέφυραν ὑποβαστάζουσαι δοκοί.

sublĭcĭus, (a, um), pons, ἡ ἐκ κατεπήγων γέφυρα, ἡ ξυλίνη. ἡ ἱερὰ γέφυρα ἐπὶ τοῦ Τιβέρεως. ἐδὲ sublica

sublĭgācŭlum, i, οὐ. καὶ (μ.) **-lĭgar**, āris, οὐ. (subligo), περίζωμα.

sub-lĭgo, ō'. περιζώννυμαι, ensem.

sublīme. ἐπίρ. (-ius), διὰ τοῦ ἀέρος, μετέωρος, feror φέρομαι.

sublīmis, e, (ἀρχ. καὶ **-mus**, a, um), [μ. (-ior, -issimus]· 1) μετέωρος, μετάρσιος: rapio (arripio) aliquem -mem. μετέωρον (ἐπὶ τῶν ὤμων αἴρω τινά· arma -mia, ὅπλα ἀνατεταμμένα· abiit s., μετέωρος (διὰ τοῦ ἀέρος ἀπῆλθεν· s. in equo, ἱππεύω· s. curru, ὀχοῦμαι· 2) (σπ. π.) = altus, ὑψηλός, columna, mons· 3) μετφ. α) ὑψηλός, ὑπέροχος, ἔξοχος, διαπρέπων· β) ἐπηρμένος, μέγα φρονῶν· γ) ἐπὶ ῥήτ. καὶ λόγου· ὑψηλός, μεγαλοπρεπής, σεμνός, σεμνοπρεπής.

sublīmĭtas, ātis, θ. (sublimis), (μ.) 1) τὸ ὕψος, corporis· 2) μετφ. τὸ ὕψος, ἡ μεγαλοπρέπεια, μεγαλοφροσύνη, σεμνότης, λαμπρότης.

sublīmĭter, ἐπίρ. (-ius), ὑψηλῶς.

sublingĭo, ōnis, ἀ. (sub, lingo, (Πλ.), ὁ τοῦ μαγείρου διάκονος.

sub-lĭno, lēvi, lĭtum γ'. ὑποχρίω τι· μετφ. (Πλ.) s. os alicui, ἐμπαίζω τινί, φενακίζω τινά.

sub-lūceo, ē'. ὑπολάμπω.

sub-lŭo, lŭi, lūtum, γ'. κλύζω, ἐκκλύζω, montem τὴν ὑπώρειαν.

sublustris, e, (sub, lux), ὑπολαμπής, ὑποφαύσκων, ὑποφώσκων nox.

sublūtus, a, um, μετχ. τοῦ subluo.

sub-mergo, ĭsī ĕre summergo.

subm-, τὰς μὴ ἐνταῦθα οὕτως εὑρισκομένας λέξεις ἰδὲ εἰς **summ-**.

sub-mĕrus, a, um, (Πλ.) ὑπό τι ἄκρατος.

submĭnĭa, ae, θ. (ὑπομ/λτειον), εἶδος γυναικείου ἐνδύματος Πλ.

sub-mŏleste, ἐπίρ. aliquid fero, (Κικέρ.) = ὑποδυσφορῶ ἐπί τινι.

sub-mŏlestus, a, um, ὑπό τι ὀχληρός.

sub-mōrōsus, a, um, ὑποδύσκολος, ὑπό τι δηκτικός, ridicula.

sub-nascor, natus sum, ἀποθ. γ'. 1) ὑποφύομαι, ἀναφύομαι, ἐπιγίγνομαι.

sub-necto, nexui, nexum, γ'. 1) ὑποδέω, κάτωθεν δέω, συνδέω, συνέχω, vestem τὴν ἐσθῆτα· s. comam, ἀναδέω τὴν κόμην· 3) (λέγων ἢ γράφων) προστίθημί τι, Ἰουστ.

sub-nĕgo, α'. ὑπό τι ἀρνοῦμαι.

subnexus, a, um, μετχ. τοῦ subnecto.

sub-nĭger, gra, grum, ὑπόμελας.

sub-nīsus ἢ **-nixus**, a, um, (μετχ. τοῦ ἀχρ. subnitor)· 1) ἐρειδόμενος, ἐπερειδόμενος, ἐπισκηπτόμενος, muro τῷ τείχει· ἐντ. mentum mitrā s., τὴν γένυν (τὸ πηγούνιον) μίτρᾳ ὑποδεδεμένος, συνέχων· 2) μετφ. ἐπερειδόμενος, πεποιθώς, θαρρῶν, victoriā τῇ νίκῃ· καὶ ἀπολύτ. animus s., ψυχὴ πλήρης θάρρους.

sub-nŏto, α'. (μ.) ὑποσημειῶ, ὑπογράφω, nomina τὰ ὀνόματα.

subnŭba, ae, θ. (π.), παλλακίς.

sub-nūbĭlus, a, um, ὑπό τι νεφελώδης, ὑπονέφελος, nox νύξ.

sŭbo, α'. (sus,, καπρῶ, καπρίζω, ὀργῶ (πρὸς τὴν ὀχείαν), σπαργῶ.

sŭb-obscēnus, a, um, ὑπαισχρος.

sŭb-obscūrus, a, um, ὑποσκότεινος, ὑπό τι σκοτεινός, ὑπό τι ἀσαφής.

sŭb-odiōsus, a, um, ὑπό τι χαλεπός.

sŭb-ŏlĕo, ' . μόνον ἀπρόσ subŏlet mihi (ἐνίοτε ἄνευ δοτ.· = ὑπονοῶ τι.

sŭbŏles ἢ **sŏbŏles**), is, (subolesco)· 1) ὑπόφυσις, παραφυάς, κλῶνος· 2) μετφ. α) ἐπιγεννώμενος, ἔκγονος, γόνος, τέκνον· ὃ) οἱ ἐπιγιγνόμενοι, οἱ ἀπόγονοι, οἱ παῖδες, ἡ γενεά, τὸ γένος.

sŭb-olesco, γ'. (Λ/ό.), ἐπιγίγνομαι.

sŭb-orĭor, ἀποθ. δ'. ὑποφύομαι, ὑπογεννῶμαι, κατὰ σμικρὸν γεννῶμαι.

sŭb-orno α'. 1) παρασκευάζω, ἐξαρτύω, κυσμῶ τινά τινι, aliquem pecuniā· ἐντ. **subornatus**, a, um, παρεσκευα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σμένος, κεκοσμημένος, a natura· 2) παρασκευάζω λάθρα τινά, ὑποβάλλω, ὑποπέμπω, testem μάρτυρα, accusatores κατηγόρους.

sŭbortus, us, ὁ. τὸ ὑπογίγνεσθαι, ἡ κατὰ σμικρὸν γένεσις.

subp., ἰδὲ supp.

subr., τὰς μὴ οὕτως ἐνταῦθα εὑρισκομένας λέξεις ἰδὲ εἰς surr.

sub-rancĭdus, a, um, ὑπό τι ταγγός.

sub-raucus, a, um, ὑπόβραγχος.

sub-rĕfectus, a, um, (μ.) ὑπό τι ἀναρριωσθείς, ὑπό τι ἀναλαβών.

sub-rēmĭgo, α'. κατωθεν κωπηλατῶ

sub-rīdĕo, rīsi, rīsum, 6'. (μετ.) ὑπογελῶ. ὑπομειδιῶ, μειδιῶ.

sub-rīdĭcŭle, ἐπίρ. ὑπό τι γελοίως.

sub-ringor, ἀποθ. γ'. ὑπογογγύζω.

subrostrāni, ōrum, ὁ. πλ. οἱ ὑπό τοῖς ἐμβόλοις (rostra) διατρίβοντες, ἐντ. = ἀγοραῖοι, ἀγορᾶς περιτρίμματα.

sub-rŭbeo, 6' (π.) ὑπέρυθρός εἰμι,

sub-rŭbĭcundus, a, um, (μ.), ὑπό τι ἐρυθροειδής.

sub-rūfus, a, um, ὑπόπυρρος.

sub-rŭo, rŭi, rŭtum, γ'. 1) ὑπορύττω, ὑποσκάπτω. καὶ ἐντ. καταβάλλω, καταρρίπτω, arborem, muros· 2) μετρ. α) καταλύω, ἀνατρέπω τι· 6) s. animos militum, φθείρω, διαφθείρω τὰς ψυχὰς τῶν στρατιωτῶν.

sub-rustĭce, ἐπίρ. (μ.), ὑπαγροίκως.

sub-rustĭcus, a, um, ὑπάγροικος.

sub-scrĭbo, scripsi, scriptum, γ'. 1) ὑπογράφω, κάτωθεν τινος γράφω τι, ἐντ. α) s. aliquid statuae, ἐπιγράφω τι τῷ ἀνδριάντι· 6) s. exemplum literarum, ὑπό ἐπιστολὴν ἀντίγραφον ἑτέρας ἐπιστολῆς προσάπτω· 2) τεχν. ὅρ. α) ἐπί τοῦ τιμητοῦ· τὴν τῆς ἀτιμίας αἰτίαν προσγράφω (τῷ ὀνόματι τοῦ ἀτιμαζομένου)· s. causam· 6) ἐπί κατηγόρου· s. dicam alicui ἢ in aliquem, ὑπογράφομαί τινι, δίκην λαγχάνω τινί, εἰσάγω τινά εἰς δίκην, κατηγορῶ τινός· 6) ἐπί συγκατηγόρου· συνυπογράφω τὴν δίκην, συναποφαίνομαι τῷ κυρίως κατηγόρῳ, συγκατηγορῶ· ἀλλά (μ.) s. alicui, βοηθῶ τῇ κατηγορίᾳ τινός· ἐντ. μετρ. = συναινῶ, συγκατατίθεμαί τινι, (ἐπι)δοκιμάζω τι, orationi alicujus· γ) (μ.) (ἔγγραφον) ὑπογράφω· 3) γράφω, ἀναγράφω, ἀπογράφω, καταγράφω, audita, quaedam.

subscriptĭo, ōnis, θ. (subscribo) 1) ὑπογραφή· ἐντ. ἐπιγραφή (ἀνδριάντος)· 2) - α) ἡ τοῦ τιμητοῦ προσγραφὴ τῆς αἰτίας, ἐπιτίμησις· 6) συνυπογραφὴ τῆς δίκης, συγκατηγορία· 3) ἀπογραφή, καταγραφή.

subscriptor, ōris, ὁ (subscribo) 1) ὁ συνυπογράφων τὴν δίκην, ὁ συγκατηγορῶν· 2) (μ.) ὁ συγκατατιθέμενός τινι, ὁ συναινέτης τινός.

subscriptus, a, um, μετχ. τοῦ subscribo.

subsĕcīvus καὶ **subsĭcīvus**, a, um, (subseco), ἀποτεμνόμενος: 1) ὦ, οὐσ. **subcesīvum**, i, οὐ. τὸ ὑπολελειμμένον τῶν ἀγρῶν τρῆμα· 2) tempus s.. τὸ τοῦ χρόνου περίσσευμα, ἡ σχολή· opera -a, τὸ ἐν παρέργῳ γιγνόμενον.

sub-sĕco, cŭi, ctum, α'. (π. καὶ μ.) ὑποτέμνω τι.

subsellĭum, ii, οὐ. (sub, sella), ἑδώλιον, θρᾶνος, βάθρον· μαλ. δὲ βάθρων θεάτρου, βουλευτηρίου, δικαστηρίου ἐντ. μετρ. δικαστήριον, δίκη.

sub-sentĭo, nsi, 6'. ὑπαισθάνομαί τι

sub-sĕquor, sĕquūtus (secutus) sum, ἀποθ. γ'. 1) ἑφέπομαί τινι, signa ταῖς σημαίαις· καὶ ἀπολύτ. s. omnibus copiis· 2) μετρ. αἱ ἑφέπομαι, ἕπομαι, ἀκολουθῶ τινι (τῇ γνώμῃ τινός), μιμοῦμαί τινα, Platonem· 6) ἐπιβοηθῶ, ὠφελῶ, vim orationis.

suv-servĭo, 6'. (κωμ.) δουλεύω τινί, alicui· μετρ. βοηθῶ τινι, orationi.

subsĭdiārĭus, a, um (subsidium), ἐπίτακτος, (ὄπισθεν τεταγμένος), ἔφεδρος, ἐφεδρείας τάξιν ἐν τῇ μάχῃ ἔχων· συχν. οὐσ. ἐν τῷ πλ. ἀ. = οἱ ἐπίτακτοι, οἱ ἔφεδροι, ἡ ἐφεδρεία.

subsĭdĭor, ἀποθ. α'. (subsidium), ἐφεδρείας τάξιν ἔχω, ἐφεδρεύω, longius.

subsĭdĭum, ii, οὐ. (subsido)· 1) ἐπίταγμα, ἐπίτακτοι, ἔφεδροι, ὁ τρίτος στοῖχος τῆς Ῥωμ. παρατάξεως (οἱ τριάριοι)· 2) ἐφεδρεία, ἐπιβοήθεια, ἐπικουρία, βοήθεια, ἐπάρκεια· 4) βοήθημα, ἐπικούρημα, ὠφέλημα: s. industriae· ς) καταφυγή, ἄσυλον· ἐντ. = ὅρμος·

sub-sĭdo, sēdi καὶ sīdi, sessum, γ'. καθέζομαι, κάθημαι· ἐντ. α) μένω, καταμένω, in castris· 6) κάθημαι, διατρίβω, in villā ἐν τῇ οἰκίᾳ· ἐπὶ νεώς· (μ.) καθίζομαι, ἐνέχομαι, Nilo ἐν τῷ Νείλῳ.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γ) = λοχῶ, ἐλλοχῶ, ἐνεδρεύω, in loco aliquo; s. aliquem (π.), ἐνεδρεύω, ἐπιβουλεύω τινί· 2) ἐπὶ πραγμ. α ὑφίζω, ὑφιζάνω, καθιζάνω, saxum· β) (π.) flumina -uni, οἱ ποταμοὶ ταπεινοῦνται, ὑπογωροῦσι· aqua -it, τὸ ὕδωρ ὑφίζει (καθαρὸν γίγνεται)· γ) ἐπὶ ἀνέμου· = λωφῶ· ἐντ. μετφ. = μειοῦμαι, παύομαι, impetus, vox· 3) ἐπὶ θηλέων ζώων· s. mari, τῷ ἄρρενι ὑποβάλλομαι, ὑπὸ τοῦ ἄρρενος ὀχεύομαι·

subsignāni, ōrum, ἀ. πλ. sub, signum) (ὑπον. milites), (Τάκ.), στρατιῶται τῆς λεγεῶνος, οἷς ἐχρῶντο πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ μέσου τῆς στρατιᾶς.

sub-signo, α′. (σπ.)· 1) ὑποσημαίνω, καταγράφω, καταγωρίζω τι· ἐντ. = σημειῶ, γράφω τι· 2) ὑπισχνοῦμαι, ἐγγυῶμαί τι.

subsĭlĭo, lŭi ἢ lĭi, (ἄνευ σ.) ō′. (sub, salio), ὑποπηδῶ, ἀναπηδῶ.

sub-sisto, stĭti. (ἄνευ σ.), γ′. 1) ὑφίσταμαι, ἐφίσταμαι, μένω, in itinere ἐν τῇ πορείᾳ, dom· οἴκοι· καὶ ἐπὶ πραγμ. = ἐφίσταμαι, ἵσταμαι, παύομαι, amnis, clamor· ἐντ. α) = διατρίβω, μένω, ibi· β) s. in dicendo, λήγω, παύομαι λέγων· 2) ὑφίσταμαι, ἀνθίσταμαι, ἀντέχω τινί, ὑπομένω τι, periculis τοὺς κινδύνους· μετ' αἰτ. s. feras, hostem, ὑπομένω τὴν τῶν θηρίων ἔφοδον, ἀνθίσταμαι, ἀντέχω τῷ πολεμίῳ.

subsōlānus, a, um (sub, sol), πρὸς τὸν ἥλιον κείμενος· ἐντ. = ἀνατολικός· οὐσ. (ὑπον. ventus), ὁ ἀπηλιώτης.

sub-sortĭor ἀποθ. ō′. ἐξχρ. μόνον ἐν τῷ: s. judices τεχν. ὅρ. = διὰ κλήρου δικαστὰς ἀντικαθίστημι.

subsortītĭo, ōnis, θ. 1) ἐπὶ δικαστοῦ· ἡ διὰ κλήρου ἀντικατάστασις· ἴδε subsortior· 2) (μ.) δευτέρα αἵρεσις.

substantĭa, ae, θ. (substo), (μ.), ὑπόστασις, ὕπαρξις, οὐσία· s. facultatium, τὰ ὑπάρχοντα χρήματα, ἡ οὐσία.

sub-sterno, strāvi, strātum, γ′. 1) ὑποστρώννυμι, καταστρώννυμι, στρώνυμι, cinnama κίναμα, nidos mollissime τὰς νεοσσιὰς μαλακώτατα· ἐντ. μετφ. α) ὑποβάλλω, προξενῶ, παραδίδωμί τί τινι, pudicitiam alicui· β) ὑποβάλλω ὑποτάττω, corporeum animo· γ) (μ.), παρέχομαι, δίδωμι, mulas delicias.

substĭtŭo, tŭi, tūtum, γ′. (sub statuo)· 1) ὑφίστημι, ὑποτίθημί τί τινι ἀλλὰ μόνον μετφ. s. aliquem crimini αἰτιῶμαί τινα, κατηγορῶ τινος· s. aliquid oculis, ὑποτυποῦμαι, φαντάζομά τι· 2) s. aliquem in locum alicujus ὑποκαθίστημι, ἀντικαθίστημί τινά τινι. ὡσαύτ. καὶ s. aliquem fratri, καθίστημί τινα ἀντὶ ἀδελφοῦ μάλ. s. heredem (alicui), δεύτερον κληρονόμον καθίστημι· 3) (σπ.) ἐπιτάττω τινί, κατόπιν τινὸς τάττω τι.

sub-stitūtus, a, um, μετχ. τοῦ substituo.

sub-sto, α′. ὑφίσταμαι, ἀνθίσταμαι

substrictus, a, um, (-ior, [μετχ. τοῦ substringo], συνεσταλμένος, στενός, ἰσχνός.

sub-stringo, strinxi, strictum, γ′. (π. καὶ μ.), ὑποσφίγγω, ὑποδέω, δέω τι· ἐντ. α) s. aurem, ὀρθὸν ἵστημι τὸ οὖς· β) μετφ. ἐπὶ λόγου· = συστέλλω, κατέχω.

substructĭo, ōnis, θ. ὑποσκευή, θεμέλιον, κρηπίς· μετων. οἰκοδόμημα.

sub-strŭo, struxi, structum, γ′. 1) ὑποικοδομῶ, ὑποτειχίζω: s. fundamenta, τὰ θεμέλια βάλλομαι· substructum est, ὑποτετειχισμένον ἐστί· 2) = στρώννυμι, vias τὰς ὁδούς.

subsultim, ἐπίρ. (subsilio), (Σουητ.) μετ' ἀναπηδήσεων, decurro.

subsulto, α′. ὑποσκιρτῶ, ἀνασκιρτῶ, ἀναπηδῶ· μετφ. ἐπὶ λόγου.

sub-sum, subesse, (ἄνευ πρκμ.)· 1) ὕπειμί τινι, εἰμὶ ὑπό τι· 2) ὕπειμι, ἐγγύς εἰμι ἢ κεῖμαι· ἐντ. ἐπὶ χρόνου· ἐπίκειται, ἐγγύς ἐστι, nox, hiems· 3) μετφ. ὕπειμι, ὑπάρχω: aliqua fraus subest, δόλος τις ὑπεστι, ὑπάρχει.

sub-sūtus, a, um, (subsuo), ('Οράτ.) ὑπερραμένος: vestis subsuta instita, κρασπεδωτή, κροσσωτὴ ἐσθής.

subtēmen, ĭnis, οὐ. (ἀντὶ subteximen ἐκ τοῦ subtexo)· 1) κρόκη, ῥαδάνη, ἐφυφή (κοιν. ὑφάδι)· 2) μετων. μίτος, νῆμα, κλῶσμα· μετφ. τὸ τῶν Μοιρῶν νῆμα.

subtĕr, (sub)· 1) πρόθ. μετ' αἰτ. καὶ (π. σπ.) μετ' ἀφαιρ., κάτωθέν τινος, ὑπό τινος, ὑπό τι: s. murum, ὑπὸ τὸ τεῖχος· s. litore, ἐπὶ τῇ ἀκτῇ, ἐγγὺς τῆς ἀκτῆς· 2) ἐπίρ. κάτωθεν, ὑποκάτω· (ἀντ. θ. supra).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πάτρας

subter-dūco, γ'. (Πλ.), εὔχρ. μόνον μέσ. s. me alicui, ὑπεκχωρῶ τινι, λάθρα ἐκφεύγω τινά.

subter-fŭgĭo, fūgi, (ἄνευ σ.). γ'. 1) ὑπεκφεύγω, ὑπεκκλίνω, ὑπεκτρέπομαι, periculum τὸν κίνδυνον.

subter-lābor, lapsus sum, ἀποθ. γ'. 1) ὑπορρέω, ῥέω ὑπό τι, muros ὑπὸ τὰ τείχη· 2) ὑπεκφεύγω, διαφεύγω.

sub-tĕro, γ'. (ἀρχ. καὶ μ.) ὑποτρίβω τι.

subterrānĕus, a, um, ὑπόγειος.

subter-sĕco, α'. (π.), ὑποτέμνω.

sub-tĕxo, texŭi, textum, γ'. 1) ὑφαίνω τι κάτωθέν τινος, = κατωθέν τινος ἕλκω ἢ ἄγω τι· ἐντ. = ὑποπετάννυμί τινί τι, ὑποκαλύπτω τί τινι· 2) μετφ. α) τῷ λόγῳ ὑφαίνω τι, προσυφαίνω, προστίθημί τι, aliquid fabulae· β) ὑφαίνω, ποιῶ, κατασκευάζω τι.

subtīlis, e, (-ior, issimus), [πιθαν. ἐκ τοῦ sub-texilis, ὅθεν κυρ. λεπτούφαντος, λεπτόνητος]· 1) λεπτός, ἰσχνός· 2) μετφ. α) (σπ.) ἐπὶ γεύσεως· λεπτός, ὀξύς· β) λεπτός, ἀκριβής, εὔστοχος· γ) ἀκριβής, λεπτομερής, descriptio· δ) ἐπὶ λόγου καὶ ῥήτ., λεπτός, ἀκριβής, ἰσχνός, ἁπλοῦς, φυσικός, (ἀπέρριτος).

subtīlĭtas, ātis, θ. (subtilis)· 1) λεπτότης· 2) μετφ. α) λεπτότης, ὀξύτης· β) ἀκρίβεια, disserendi· γ) ἐπὶ λόγου· ἰσχνότης, ἁπλότης, (τὸ ἀπέρριττον).

subtīlĭter, ἐπίρ. (-ius, -issime), [subtilis]· 1) λεπτῶς· 2) μετφ. α) λεπτῶς, ἀκριβῶς· β) ἐπὶ λόγου· ἰσχνῶς, λεπτῶς, ἁπλῶς, φυσικῶς.

sub-tĭmĕo, δ'. ὀλίγον φοβοῦμαι.

subtractus, a, um, μετχ. τοῦ subtraho.

sub-trăho, traxi, tractum, γ'. 1) ὑφαιρῶ, ὑπεξαιρῶ, aggerem cuniculis τὸ χῶμα ὑπονόμοις· 2) ὑπεξάγω, λάθρα ἢ κατὰ σμικρὸν ἀπάγω, milites a dextro cornu (Τάκ.) s. oculos, ἀποστρέφω τοὺς ὀφθαλμούς· s. me, ὑπεξέρχομαι· ὡσαύτ. καὶ ἁπλ. subtraho: (repente subtrahebat, αἴφνης ἀπήρχετο)· ἐντ. α) (κινδύνου κ.τ.ὁμ.) σῴζω, ἐκσῴζω τινά, judicio, irae· β) ἀφαιρῶ, ἀπαγορεύω, οὐ δίδωμι, cibum alicui· γ) s. nomen, παραλείπω, οὐ μνημονεύω· s. me, οὐ παρίσταμαι, οὐ παραγίγνομαι (ὡς μάρτυς).

sub-tristis, e, (ἀρχ.). ὑποκατηφής.

sub-turpĭcŭlus, a, um, (Κικέρ.), ὑπό τι ὕπαισχρος.

sub-turpis, e, ὕπαισχρος.

subtus ἐπίρ. κάτωθεν, ὑποκάτω.

subtūsus, a, um, (sub, tundo), (π.), ὑπό τι κεκομμένος.

sŭbŭcŭla, ae, θ. ὑποχίτων, ἐσωτερικὸς χιτών (τῶν ἀνδρῶν).

sŭbŭla, ae, θ. ὑπήτιον (κοιν. σουβλί).

Sŭbūra, ae, θ. Σαβώρα, Συβοῦρα, ὁδὸς ἐν Ῥώμῃ ἔνθα ἡ τῶν ἐδωδίμων ἀγορὰ καὶ τὰ τῶν πορνῶν οἰκήματα. Ἐντ. **-rānus**, a, um, Σαβωρανός, τῆς Σαβώρας.

sŭburbānĭtas, ātis, θ. (suburbanus), ἡ τῆς πόλεως (Ῥώμης) ἐγγύτης.

sŭb-urbānus, a, um, ἐγγὺς τῆς πόλεως (Ῥώμης) κείμενος, περὶ τὴν πόλιν (Ῥώμην) κείμενος· συγν. οὐσ. α) **-num**, i, οὐ. κτῆμα ἐγγὺς τῆς πόλεως (Ῥώμης)· β) **-ni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ περίοικοι (τῆς Ῥώμης).

suburbĭum, ĭi, οὐ. προάστειον.

sŭb-urgĕo, δ'. πρασαραττω, πρασάγω, proram.

sub-ūro, γ'. (Σουητ.). ὑποκαίω τι.

subvecti̯o, ōnis, θ. (subveho), παρακομιδή: -frumenti, σιταγωγία.

sub-vecto, α'. (π. καὶ μ.), παρακομίζω, προσκομίζω, κομίζω τι.

subvectus, a, um, μετχ. τοῦ ἑπομ.

sub-vĕho, vexi, vectum, γ'. 1) κάτωθεν, τ.ἔ. ἀνὰ τὸν ποταμὸν κομίζω, ἀνακομίζω, frumentum σῖτον· lembis subvehor flumine adverso, ἀναπλέω (τὸν ποταμόν)· 2) παρακομίζω, προσκομίζω, commeatum σῖτον.

sub-vĕnĭo, vēni, ventum, δ'. 1) ἐπιβοηθῶ, ἐπικουρῶ, βοηθῶ, patriae τῇ πατρίδι· 2) ἐπικουρῶ, ἰῶμαι, morbo τὴν νόσον.

sub-vento, α'. (Πλ.) ἐπι-βοηθῶ τινι.

subvĕrĕor, ἀποθ. δ'. ὑπό τι φοβοῦμαι.

sub-verso, α'. (Πλ.), ἀνατρέπω.

subversor, ōris, ἀ. (μ.), ἀνατροπεύς.

subversus, a, um, μετχ. τοῦ ἑπομ.

sub-verto, verti, versum, γ'. 1) ἀνατρέπω, ἀναστρέφω, κατεδαφίζω τι· 2) καταλύω, ἀναιρῶ, ἀκυρῶ τι.

subvexus, a, um, ἀνωφερής, ἀνάντης.

sub-vŏlo, α'. ἀναπέτομαι, ἀνίπταμαι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Θέρμου

sub-volvo, γ'. (π.), ἀνακυλινδῶ.

sub-vultŭrĭus, (subvolturĭus), a, um, γυπὶ παρεμφερής.

succēdāněus, καὶ **succīdāneus**, a, um (succendo), διάδοχος, ἀντί τινος καταστα θείς, ἀντ' ἄλλου τινὸς προσφερόμενος.

succēdo, cessi, cessum, γ'. (sub, cedo· 1) χωρῶ ὑπό τι, ἔρχομαι ὑπό τι, ὑπέρχομαί τι, εἰσέρχομαί τι, tecto, ἀλλὰ καὶ tectum οἰκίαν· (π.) s. tumulo terrae = θάπτομαι· ἐντ. μετφ. = ὑπέρχομαί τι, ὑποδέχομαι, ἀναιροῦμαι, oneri φορτίον· 2) (π.) χωρῶ πρὸς τὰ ἄνω, ἀναβαίνω, coelo πρὸς τὸν οὐρανόν, in montem ἐπὶ τὸ ὄρος· 3) χωρῶ, προσέρχομαι ὑπό τι, sub mondem, ὑπὸ τὸ ὄρος, ad moenia, moenibus ὑπὸ τὰ τείχη· (σπ.) s. portas· ἐντ. = προσέρχομαί τινι, ἐγγύς τινος γίγνομαι, aquae· 4) s. alicui, in locum alicujus, διαδέχομαί τινα, ἀντικαθίστημί τινα· ἐντ. ἐφέπομαι, ἐπακολουθῶ: aetas -it aetati· 5) μετφ. χωρῶ, προχωρῶ, προβαίνω, μαλ. ἀπρόσ. succedit mihi, χωρεῖ μοι καλῶς, κατὰ γνώμην προβαίνει.

succendo, cendi, censum, γ'. (sub, candeo, ἐξ οὗ candeo)· 1) ὑφάπτω, ὑποκαίω, urbem πόλιν· 2) μετφ. (π.) ὑφάπτω, ἐκκαίω τινὰ πάθει τινί, μαλ. ἐν τῇ μετχ. succensus (amore, irā ἔρωτι, ὀργῇ) ἐκκαείς.

succensĕo, censŭi, censum, 6'. (succensus, ἰδὲ succendo)· ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ, χαλεπαίνω, δυσανασχετῶ· alicui τινί, aliquid ἐπί τινι· καὶ μετὰ τοῦ quod ἢ μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρεμφάτου.

1. succentŭrĭo, ōnis, ὁ. (sub, c.) ὑπολοχαγός.

2. succentŭrĭo, α'. (sub. centuria), ἀντικαθίσταμαί τινα· -ātus ero, συνεργὸς ἔσομαι.

successĭo, ōnis, θ. (succedo), ἀντικατάστασις, διαδοχή, μετάληψις, μαλ. ἀρχῆς, κληρονομίας.

successor, ōris, ὁ. (succedo), διάδοχος, ὁ ἐπικαθιστάμενος ἀντί θ. decessor.

1. successus, a, um, μετχ. τοῦ succedo.

2. successus, us, ὁ. (succedo)· 1) ἔφοδος, hostium τῶν πολεμίων· 2) (ψ.) s. temporis, ἡ τοῦ χρόνου διαδοχή· 3) προχώρησις, πρόβασις, rerum τῶν πραγμάτων.

succĭdia, ae, θ. (succīdo), τεταριχευμένη κωλῆ χοίρου (πρβλ. laridum).

1. succīdo, cīdi, cīsum, γ'. (sub, caedo), ὑποκόπτω, κάτωθεν κόπτω, arborem τὸ δένδρον.

2. succĭdo, cĭdi, γ'. (sub, cado)· κυρ. ὑποπίπτω· μετφ. δὲ = ὑφίζω, ὑφιζάνω, συνιζάνω, συμπίπτω.

succĭdŭus, a, um, (succĭdo)· 1) συμπίπτων, σφαλλόμενος· 2) ἀκρυσφαλής, σφαλερός, ἀσταθής.

succinctus, a, um, μετχ. τοῦ succingo.

succingo, cinxi, cinctum, γ'. (sub, cingo)· 1) (π.) ὑποζώννυμι, ἀναζώννυμι· περιζώννυμι, tunicam (ὑπον. mihi) περιζώννυμαι χιτῶνα· οὕτω δὲ ἡ μετχ. **succintus**, a, um, α) ὑπεζωσμένος, ἀνεζωσμένος, vestem τὴν ἐσθῆτα· β) παρεσκευασμένος, κεκοσμημένος τινί, ἔχων τι armis, portubus· γ) περιεζωσμένος, ὡπλισμένος, gladio ξίφει.

succincŭlum, i, οὐ. (Πλ.) ὑποζώνιον, ζωστήρ, τελαμών.

succĭno, γ'. (sub, cano), (π.), προσᾴδω τινί· μετφ. συνᾴδω, συμφωνῶ τινί.

succĭpĭo, ἰδὲ suscipio.

succlāmātio, ōnis, θ. (succlamo), ὑποφώνησις, ἐπιφώνησις, ἐπιβόησις.

succlāmo, α'. (sub, c.) ὑποφωνῶ, ἐπιφωνῶ, ἐπιβοῶ, alicui aliquid τινί τι.

succoeno, α'. (sub, c.) (μ.), ὑπεσθίω.

succollo, α'. (sub, collum), ἀναλαμβάνω τινὰ ἐπὶ τῶν ὤμων, aliquem.

succontŭmĕlĭōse, ἐπίρ. (sub, c.) ὑπό τι ὑβριστικῶς.

succresco, crēvi, crētum, γ'. (sub, c.) 1) ὑποφύομαι, ἐπιφύομαι, ἐπιγίγνομαι· 2) ἐπαυξάνω, ἐπίδοσιν λαμβάνω.

succumbo, cŭbŭi, cŭbĭtum, γ'. (sub, cumbo), κατακλίνομαι, καταπίπτω, ferro, τῇ τοῦ σιδήρου πληγῇ· oculi -unt, τὰ ὄμματα κλείονται· καὶ = ἀσθενῶ ἐπὶ τῆς κλίνης κεῖμαι· 2) μετφ. ὑποκλίνομαι, ὑπείκω τινί, ἡττῶμαί τινος. somno τοῦ ὕπνου· s. precibus, ὑπείκω ταῖς δεήσεσιν· s. culpae, ἁμαρτάνω.

succurro, curri, cursum, γ'. (sub, c.)· 1) (Λουκρ.) ὑποτρέχω τινι, χωρῶ ὑπό τι· ἐντ. μετφ. ὑποδύομαι (κίνδυνον κτλ.)· 2) βοηθῶ, ἐπικουρῶ τινι, oppido τῇ πόλει· καὶ πλεοναστ. s. auxilio· ἐντ. = ἐπικουρῶ, ἐπαμύνω, malis τοῖς κακοῖς· 3) illud mihi -it, (τῇ ἐμῇ διανοίᾳ) ἐπέρχεται, παρίσταταί μοι ἐκεῖνο.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

succus, lŏ̀ sucus.

succussus, a, um, μετχ. τοῦ succutio.

2. succussus, ūs, ἁ. (succutio) (ἀρχ.), σεῖσις, σεισμός, ἀνακίνησις.

succustos, ōdis, ἁ. (Πλ.) ὑποφύλαξ.

succŭtĭo, cussi, cussum, γ'. (sub, quatio), ὑποσείω, ἀνασείω, ἀνακινῶ τι.

sūcĭdus, a, um, (sucus), εὔχυλος, εὔχυμος· μετφ. s. mulier, σφριγῶσα γυνή.

sūcĭnum, i, οὐ. (sucus), ἤλεκτρον.

sūco, ōnis, ἁ. (sugo), ἐκμυζητής· μετφ. τοκογλύφος.

Sucro, ōnis, ἁ. Σούκρων· 1) ποταμὸς Ἱσπανίας· 6) πόλις πρὸς ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ ποταμοῦ τούτου· ἐντ. **Sucrōnenses**, ium, ἁ. πλ. οἱ πολῖται τῆς Σούκρωνος.

sūcŭla, ae, θ. 1) (ὑποκ. τοῦ sus), ὑΐδιον, συΐδιον. 2) ὄνος, τρογαλία· 3) ἐν τῷ πληθ. αἱ Ὑάδες (ἄστρον).

sūcus, i, ἁ. (συγγ. τῷ sugo). 1) χυλός, χυμός, τὸ ἐν τῷ φυτῷ ἢ ζώῳ θρεπτικὸν ὑγρόν: corpus plenum suci = σῶμα ἀκμαῖον· ἐντ. α) = χύλισμα, ποτόν, φάρμακον· 6) τὸ (πυκνὸν) ὑγρόν, οἷον πίσσης, γάλακτος, ἐλαίου, ῥοδελαίου· Tyrius s. = πορφύρα· μετφ. α) νεῦρα, εὐτονία, ῥώμη, ἰσχύς, δεινότης, orationis, τοῦ λόγου· γ) χυμός = γεῦσις: ova succi melioris, ὠὰ εὐχυμότερα· ingratus succo, ἀηδὴς τὴν γεῦσιν.

sūdārĭum, ii, οὐ. (sudo), καψιδρώτιον, βινόμακτρον, (σουδάριφγ).

sūdātĭo, ōnis, θ. (sudo)· 1) ἱδρωσις. 2) πυριατήριον, (τὸ ἱδρωτήριον τοῦ βαλανείου, δωμάτιον ἀφιδρώσεως).

sūdātōrĭus, a, um, (sudo), ἱδρωτήριος, ἱδρωτικός· ἐντ. οὐσ. **-rĭum**, ii, οὐ. = sudatio 2.

sūdes (καὶ **sūdis**), is, θ. σκόλοψ, κάμαξ, κοντός (πρβλ. stines, palus).

sūdĭcŭlum, i, οὐ. (Πλ.), εἶδος μάστιγος.

sūdo, α'. 1) ἀμετ. ἱδρῶ: s. et algeo ἐντ. α) s. sanguine, στάζω αἷμα, πλήρης εἰμὶ αἵματος· 6) μετφ. ἱδρῶ, κάμνω, πονῶ, μοχθῶ. 2) μεταβ. καθιδρῶ, ἱδρῶτι βρέχω, vestem τὴν ἐσθῆτα.

sūdor, ōris, ἁ. (sudo, ὕδωρ)· 1) ἱδρώς· 2) (π.) ἱδρῶδες ὑγρόν, ὀπός, veneni φαρμάκου· 3) μετφ. ἱδρώς, κάματος, μόχθος, πόνος.

sūdus, a, um, (se, udus) 1) ἄδρυος, ἄνυδρος, ξηρός, ἐντ. = αἴθριος οὐσ **sūdum**, i, οὐ αἰθρία, εὐδία.

sŭĕo, 6' (Λουκρ.) εἴωθα. dicere.

suesco, suēvi, suētum, γ'. (σπ.) ἐθίζομαι, militiae τῇ στρατείᾳ· ἐντ. ἰ πρκμ. = εἴωθα, εἴθισμαι.

suesti, **suerunt**, συγκεκομ, πρκμ τοῦ suesco.

Suessa, ae, θ, 1) **S. Aurunca** Σούεσσα, Σύεσσα τῶν Αὐρούγκων ἀρχαία πόλις τῶν Αὐρούγκων ἐν Καμπανίᾳ· ἐντ. **-sānus**, a, um, Συεσσανός· 2) **S. Pometĭa**, Σούεσσα Ποιμεντίνων, ἀρχαία πόλις τῶν Οὐόλσκων ἐν τῇ Λατίνῃ.

Suessiōnes, num, ἁ. πλ. Σουεσσιῶνες, ἔθνος τῆς Γαλλίας περὶ τὴν ταν. Soissons

Suētōnĭus, ĭi, ἁ. Σουητώνιος, συγγραφεὺς βίων αὐτοκρατόρων.

suētus, a, um, (μετχ. τοῦ suesco)· 1) εἰθισμένος, εἰωθώς, συνήθης τινί,

Suēvi, ōrum ἁ. πλ. Σουήβοι, Σόηβοι, Γερμανικὸν ἔθνος· ἐντ. 1) **Suēvus**, a, um, τῶν Σουήβων· οὐσ **-va**, ae, θ. Σουήβη· 2) **Suevĭa**, ae, θ. Σοηβία· 3) **Suēvĭcus**, a, um, = Suevus.

sŭfes, ĕtis, ἁ. (Φοιν. λέξ. = κριτής), ἡ μεγίστη τῶν Καρχηδονίων ἀρχή, ὁ βασιλεύς.

suffarcĭno, α'. (sub, farcio), σάττω, σορτίζω, γεμίζω· μάλ. δὲ ἐν τῇ μετχ. suffarcinatus, πεφορτισμένος.

suffectus, a, um, μετχ. τοῦ sufficio.

suf-fĕro (ἄνευ πρκ. καὶ σουπ., τὸ δὲ sustŭli, sublātum εἶνε τύποι τοῦ tollo) γ'. 1) (ἀρχ.), ὑποσέρω, προσφέρω, παρέχω, τι· 2) βαστάζω τι· s. se, ὀρθὸν ἑστάναι. 3) μετφ. α) ὑποφέρω, ὑπέχω: s. poenas, δίκην δίδωμι, τιμωροῦμαι). s. sumptus, παρέχω τὰ ἀναλώματα. 6) ὑπομένω, ἀντέχω, καρτερῶ, ἀνέχομαι, vulnera, laborem.

suffertus, a, um, (sub, farcio) μετφ. ἐπὶ φωνῆς· εὔφωνος.

sufficĭo, fēci, fectum, γ'. (sub facio). Α) μεταβ. 1) ὑποτίθημί τι: s opus, τὰ θεμέλια (ὑπὸ οἰκοδόμημα) τίθεμαι· oculos suffecti sanguine, = ὀφθαλμοὺς ὑφαίμους ἔχοντες (ὕφεις). 2 (π.) προχειρίζομαι, παρέχω τινί τι alicui aliquid. ὡσαύτ. s. alicui ani-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

mum, ἐμποιῶ τινι θάρρος. 3) ὑποκαθίστημί τινι, ἀντικαθίστημί τινά τινος, καθίστημι τινά ἀντί τινος, ἐντ. = διαδέχομαί τινα, patri τὸν πατέρα· μάλ. δὲ ἀντί τινος (ἀποθανόντος ἢ οὔπω αἱρεθέντος) καθίστημί τινα, ἐπικαθίστημί τινα, consulem ὕπατον. B ἀμετ. ἀρκῶ, ἐξαρκῶ, ἱκανός εἰμι, ἱκανῶς ἔχω· res -it mihi = ἀρκεῖ μοι· vires -iunt labori, ἡ δύναμις ἐξαρκεῖ πρός· τὸ ἔργον· s. adversus, ἐξαρκῶ πρός· καὶ (π. καὶ μ.) s. in rem, μετ' ἀπαρεμφ. ἢ μετὰ τοῦ ut (ne).

suf-fīgo, fixi, fixum, γ'. 1) (π. καὶ μ.) 1) ἀναπήγνυμί τί τινι : s. aliquem cruci, καὶ (π.) in cruce ἢ (μ.) in crucem, ἀνασταυρῶ τινα· caput suffixum hastā, κεφαλὴ δόρατι ἐμπεπηγμένη· 3) s. crepidas clavis, trabes auro, ἥλους κάτωθεν τὰς ἐμβάδας, χρυσῷ τὰς ὀροφὰς κάτωθεν περιλαμβάνω.

suffīmen, ĭnis, οὐ. (π.) = suffimentum.

suffīmentum, i, οὐ. (suffio), κάπνισμα, θυμίαμα, Κικέρ.

suffĭo, īvi καὶ ĭi, ītum, ī'. (ὡς τὰ πολλὰ π. καὶ μ.), ὑποκαπνίζω, καπνίζω, θυμιῶ, thymo θύμῳ· (π.) s. terram, θερμαίνω τὴν γῆν.

suffixus, a, um, μετχ. τοῦ suffigo.

sufflāmen, ĭnis, **oŭ**. (μ.) ὁ ἐπογλεύς, ἡ τροχοπέδη· μετφ. = ἐμπόδιον.

sufflāmĭno, ā'. (sufflamen), μετφ. (λέγοντά τινα) ἐπέχω, ἐμποδίζω.

suf-flo, ā'. ὑποφυσῶ, ἀναφυσῶ, φυσῶ, buccas τὰς γνάθους· ἐντ. μετφ. s. me alicui, ὑπ' ὀργῆς ὀγκοῦμαι, ὀργίζομαί τινι· ἐντ. μετχ. **sufflātus**, a, um : α) ἀνεπαφυσημένος, μέγα φυσῶν, ὑπερήφανος· β) ὑπ' ὀργῆς ὀγκωθείς, ὀργισθείς.

suffŏco, ā'. (sub - fauces), πνίγω, ἀποπνίγω, ἀπάγχω τινά, aliquem· vox suffocata, φωνὴ οὐκ εὐκρινής. s. urbem fame, λιμῷ αἱρῶ τὴν πόλιν.

suf-fŏdĭo, fōdi, fossum, γ'. 1) ὑποροῦττω, ὑποσκάπτω, muros τὰ τείχη· 2) κάτωθεν τιτρώσκω, διατιτρώσκω, equos τοὺς ἵππους.

suffossĭo, ōnis, ŏ. (suffodio), (μ.) τὸ ὑπορύττειν, ἡ ὑποσκαφή.

suffrāgātĭo, ōnis, ŏ. (suffragor), σύστασις, σπουδὴ ὑπέρ τινος, μάλ. ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς τινος.

suffrāgātor, ōris, ā. (suffragor ὁ σύμψηφος, ὁ ψηφιζόμενός (τινί), ὁ ὑπέρ τινος, μάλ. ὑπὲρ ἀρχῆς τινος.

suffrāgĭum, ĭi, οὐ. (suffringo δύεν =κλάσμα κεράμου· ἐντ.) 1) τεχν. ὄρ α) ψῆφος, ἡ διὰ ψηφίδων, πινακιδίων ἢ φωνῆς γιγνομένη ἀπόφανσις τῆς γνώμης, μάλ. δὲ τῆς τῶν πολιτῶν ἐκκλησιαζόντων : ferro s. φέρω ψῆφον, ψηφοφορῶ· ineo, s. λαμβάνω τοὺς ψήφους. ἄρχομαι τῆς ψηφοφορίας· mitto centurias in s., τοὺς λόχους τὰς ψήφους ἀναδίδωμι (διανέρω πρὸς ψηφοφορίαν), οἱ λόχοι ἐπιψηφίζουσιν· creo aliquem -ĭis, ψηφίζομαι, χειροτονῶ τινα· testarum -ĭa, ὀστρακισμός· β) ψῆφος, καὶ ἐξουσία τοῦ ψῆφον φέρειν : civis sine -io· 2) μετφ. ψῆφος, ἔπαινος, συναίνεσις, εὔνοια, εὐνοϊκὴ κρίσις.

suffrāgor, ἀποθ. ā'. (suffragium, τεχν. ὅρ. s. alicui, ψηφίζομαί τινι (ὑπέρ τινος, μάλ. ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς τινος)· μετφ. εὔνους εἰμί τινι, ἐπαινῶ τινα, ἐπικουρῶ τινι, ὠφελῶ τινα.

suf-frīgĭde, ἐπίρ. ὑπόψυχρος.

suffringo, frēgi, fractum, γ'. (subfrango), ὑποκλῶ, κάτωθεν συντρίβω τι·

suffŭgĭo, fūgi, fugĭtum, γ'. (sub, fugio)· 1) ἀμετ. φεύγω ὑπό τι, καταφεύγω εἴς τι, in tecta· 2) μεταβ. (ἀρχ. καὶ μ.) s. aliquem, ὑπεκφεύγω τινά. s. sensum ὑποφεύγω τὴν αἴσθησιν, λανθάνω.

suffŭgĭum, ii, οὐ. (suffugio), (π. καὶ μ.)· 1) ὑποφυγὴ καταφυγή, καταφύγιον. 2) μετφ. ὑπεκφυγή, ἐπικούρημα.

suf-fulcĭo, fulsi, fultum, ĭ'. (sub, fulcio)· 1) ὑποστυλῶ, ὑποστηρίζω, στηρίζω, porticum columnis τὴν στοὰν στύλοις· μετφ. cibus -it artus, ἡ τροφὴ ἰσχυρὰ ποιεῖ τὰ μέλη 2) (ΠΛ. ὑπερείδω τί τινι, columnam mento.

suffultus, a, um, μετχ. suffulcio.

suf-fundo, fūdi, fūsum, γ'. (sub, fundo)· 1) ὑποχέω, καταχέω, μάλ. ἐν τῷ παθητ. ὑπογέομαι, ὑπορρέω, καταχέομαι : sunguis cordi suffusus, τὸ ὑπὸ τὴν καρδίαν ῥέον αἷμα· aqua suffunditur, τὸ ὕδωρ ὑπορρεῖ· aqua suffusa, ὁ ὑδρωψ· ruber mihi suffunditur, ἐρύθημα καταχεῖται μου, ἐρυθριῶ· καὶ (π.) s. ruborem ore, ἐρυθριῶ· ἐντ. α) ὑποχέω, χέω, mare vinis θαλάσσιον ὕδωρ εἰς τὸν οἶνον, merum in os ἄκρατον εἰς τὸ στόμα· β) παροιμ. s. aquam

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

rigidam, δυσφημίαν καταχέω τινός. ταβάλλω (κακολογῶ) τινα 2) s. aliquid liqua re, ὑπογέω τινί τι, βρέχω, τέγγω τί τινι: s. lumina rore, τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρυβρέκτους (πλήρεις δακρύων) χω· μάλ. δὲ ἐν τῷ παθητ.= ὑπογέομαί τινι, πλήρης εἰμί τινος: suffusi cruore oculi, ὄμματα ὀφθαλμοί· facies suffusa rubore, ὄψις (ὑπ' αἰδοῦς) ἐρυθριῶσα· μετφ. animus nullā malevolentiā suffusus, οὐδεμία κακόνοια ὑποκειμένη τῇ ψυχῇ, οὐδένα φθόνον ἡ ψυχὴ γινώσκουσα.

suf-fŭror, ἀποθ. α'. (Πλ.), ὑποκλέπτω.

suffuscus, ἰδὲ subfuscus.

suffūsus, a, um μετχ. τοῦ suffundo.

suggĕro, gessi, gestum, γ'. (sub, gero)· 1) ὑποφέρω, ὑποτίθημι, flammam φλόγα· μετφ. s. flammam invidiae τὴν δυσμένειαν τρέφω· 2) s. humum, ἐπικομίζω (ἐπισωρεύω) χοῦν· ἐντ. α) προχειρίζομαι, πορίζω τινί τι, alicui telum· β) προσφέρω, δίδωμι, animalibus cibum· γ) ἐπιφέρω, παρέχω, προστίθημι, quae desunt τὰ ἐλλείποντα· δ) suggerunt hos consules Decio τούτους τοὺς ὑπάτους ἐπιφέρουσι τῷ Δεκίῳ, τούτους τοὺς ὑπάτους ποιοῦσι διαδεχομένους τὴν τοῦ Δεκίου ὑπατείαν· ε) μετφ. s. alicui ludum, διαβουκολῶ, φενακίζω, ἀπατῶ τινα.

suggestĭo, ōnis, θ. (suggero), (μ.), ἐπισώρευσις, ἐπαύξησις, πρόσθεσις.

suggestum, i, οὐ, καὶ **suggestus**, us, ὁ. (suggero)· 1) χῶμα, ὕψωμα, ὕψος, μάλ. δὲ τὰ ἐν θεάτρῳ ἴκρια· 2) μάλ. τὸ πρὸς ἀπαγγελίαν λόγων ὕψωμα, ἐντ. = βῆμα (ἐν πόλει, ἐν στρατοπέδῳ κτλ.)

suggrĕdĭor, gressus sum, ἀποθ. γ'. (sub, gradior), (Τάκ.), παρέρχομαι, προσέρχομαι, propius πλησιαίτερον· μάλ. = ἐπέρχομαί τινι.

sūgillātĭo, ōnis, θ. (sugillo)· 1) ὑπωπιασμός, (τὸ ἕνεκα τύψεως) πελίδνωμα· 2) προπηλακισμός, ὕβρις.

sūgillo, α'. 1) ὑποπιάζω (μωλωπίζω) τινά, aliquem· 2) μετφ. προπηλακίζω, ὑβρίζω τινά.

sūgo, suxi, suctum, γ'. (Κικέρ.), θηλάζομαι· μετφ. θηλάζομαι, συμπίνω, errorem cum lacte nutricis τὴν πλάνην τῷ τῆς τροφοῦ γάλακτι.

sŭi, sĭbi sē καὶ sese (ἐνικ. καὶ πληθ.), ἀντων. αὐτοπ., συνήθ. τιθεμένη ἐπὶ ἀμέσου αὐτοπαθείας· οὗ, οἷ, ἕ, σφῶν, σφίσι, σφᾶς, ἑαυτοῦ, ἑαυτῆς, ἑαυτῶν καὶ αὐτοῦ, αὐτῆς, αὐτοῦ, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτοῦ, αὐτῆς, αὐτοῦ: est amans sui virtus, ἡ ἀρετὴ ἑαυτῆς ἐρᾷ· petebant ut sibi liceret, ἐδέοντο ἐξεῖναι σφίσιν· asinus equum rogavit, ut se onere levaret, ὁ ὄνος τοῦ ἵππου ἐδεήθη νουθετῆσαι οἱ (αὐτῷ, δηλ. τῷ ὄνῳ) τὸ φορτίον· quod sese movit, ὃ κινεῖ ἑαυτό, τὸ αὐτοκίνητον· se inferiores putant, ἥττους ἑαυτοὺς νομίζουσιν. Ἐπιτείνεται δὲ προσαρτωμένης τῆς συλλαβῆς met: suimet ἑαυτοῦ γε, sibimet ἑαυτῷ γε, semet ἑαυτόν γε.

sŭillus, a, um, (sus), ὗειος, σύειος, χοίρειος: s. grex, συφορβεῖον.

Suiōnes, um, ἀ. πλ Σουΐονες, φῦλον οἰκοῦν ἐν τῇ ταυῦν Σουηδίᾳ.

sŭis, γενικ. τοῦ sus, ὃ ἰδέ.

sulco, α'. (sulcus)· 1) αὐλακίζω, ἀρόω, agros τοὺς ἀγρούς· 2) μετφ. αὐλακίζω, διατέμνω, διαπλέω, mare τὴν θάλασσαν.

sulcus, i, ὁ. 1) ὀλκός, οὖλαξ, ἄλοξ· imprimo s. ἀλοκίζω, αὐλακίζω· 2) μετφ. α) μετων. = ἄροσις, ἀροτριασμός· β) ὀλκός, αὖλαξ, σκάρμα, τάφρος.

sulfur, ŭris, οὐ. τὸ θεῖον.

sulfŭrātĭo, ōnis, θ. θειώδης τόπος.

sulfŭrĕus, a, um, (sulfur), θειώδης, θεῖον ἔχων, ἐκ θείου.

Sulla, ae, ἀ. Σύλλας, ὁ διαβόητος δικτάτωρ· ἐντ. 1) **Sullānus**, a, um, τοῦ Σύλλα· οὐσ. **-ni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ τοῦ Σύλλου ὑπαδοί· 2) **sullātūrĭo**, ā'. ἐφίεμαι τὸν Σύλλαν μιμεῖσθαι.

Sulmo, ōnis, ἀ. τὸ Σοῦλμον. πόλις τῶν Πελιγνῶν, ταυῦν Sulmona· ἐντ. **-monenses**, ium, ἀ. πλ. οἱ τοῦ Σούλμου πολῖται.

Sulpĭcĭus, i, ἀ. ὁ Σουλπίκιος, Σολπίκιος, ἐντ. α) **-cĭus**, a, um, Σουλπίκιος, τοῦ Σουλπικίου, lex· β) **-cĭānus**, a, um, τοῦ Σουλπικίου, classis.

sultis = si vultis (πρβλ. sis).

sŭm, fŭi, esse, ῥῆμ. ἀνώμ. εἰμί: Α) συνδετ. deus est bonus, ἀγαθός ἐστιν ὁ θεός· 1) μετὰ γεν. α) εἰμί τινος (κτῆμα, ἔργον, καθῆκον, ἴδιον): adolescentis est, νεανίου ἐστίν· β) ὑπάρχω τινί, εἰμὶ μετά τινος, φρονῶ τά τινος:

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

erat Philippi, ὑπῆρχε τῷ Φιλίππῳ γ) ἔχω, παρέχω τι: labōris est, ἔχει (παρέχει) πόνους· nullius animi est, οὐδὲν θάρρος ἔχει· δ) μετὰ γεν. τοῦ τιμήμ.: magni est, πολλοῦ τιμᾶται· μετρ. pluris est (mihi), περὶ πλείονος ποιοῦμαι· 2 μετὰ δοτ.: α) est mihi aliquid, ἔστι μοί τι, ἔχω τι· est homini cum deo similitudo, ὁ ἄνθρωπος ὅμοιός ἐστι θεῷ· est mihi nomen Gajus ἢ Gajo, (σπ. Gaji), ἔστι μοι, ἔχω τοὔνομα Γάϊος· β) ἐπιτήδειός εἰμι πρός τι: est esui, ἐδώδιμός ἐστι· 3) μετ' ἀφαιρ. mirā sum alacritate, θαυμασίαν εὐθυμίαν ἔχω· nigris oculis est, μέλανας ὀφθαλμοὺς ἔχει· 4) μετὰ δύο δοτ. α) εἰμί, γίγνομαι αἴτιος, φέρω, παρέχω τινί τι: hoc saluti reipublicae fuit, τοῦτο αἴτιον σωτηρίας τῇ πολιτείᾳ ἐγένετο· fiducia calamitati (hominibus) est, τὸ θάρρος συμφορὰν φέρει· hoc damno nobis est, τοῦτο βλάβην ἡμῖν φέρει· est derisui omnibus, πᾶσι καταγέλαστος γίγνεται· 5) μετὰ προθέσ. s. in servitute, δουλεύω· s. in spe, ἐλπίζω· s. in aere alieno, ὀφείλω· soror mea est cum illo, ἡ ἐμὴ ἀδελφὴ συνοικεῖ ἐκείνῳ· -B) ὑπαρκτ. εἰμί, ὑπάρχω: deus est, ἔστι θεός· dum ero, ἕως ἔσομαι (ζήσω)· ἐντ. α) sunt ista, ἔστι ταῦτα (ὡς λέγεις)· sunt qui, εἰσίν οἵ, εἰσὶν οἵτινες· (π.) est quibus, ἔστιν οἷς· β) ἀπρόσ. est = ἔξεστι: non est ut putemus· γ) μετ' ἐπιρρ. ἔχω, διακεῖμαι: bene ist mihi, εὖ ἔχω.

sumbŏla, ae, ἡ = symbola.

sūmen, ĭnis, οὐ. (ἀντὶ sugimen ἐκ τοῦ sugo), οὖθαρ, (τὸ στῆθος μετὰ τῶν μαστῶν), μάλ. δὲ τῆς συός· ἐντ. (π.) = ἡ σῦς, χοῖρος.

summa, ae, θ. (θηλ. τοῦ summus)· 1) τὸ ὅλον, τὸ σύνολον, τὸ κεφάλαιον (ἀριθμοῦ, λογισμοῦ, ἀργυρίου κτλ.)· s. copiarum· 2) s. rerum, τὰ ὅλα, τὰ ὕλα πράγματα· ἐντ. τὸ ὅλον, τὸ κυριώτατον, ἡ κεφαλή: s. imperii, ἡ ἀρχή, ἡ ἡγεμονία· ὡσαύτ. καὶ s. belli gerendi, ἡ ἡγεμονία τοῦ πολέμου· ad summam (καὶ in summa) καθόλου, ἐν κεφαλαίῳ, συλλήδδην, ἁπλῶς εἰπεῖν.

summăno, α'. (Πλ.), πιθαν. = κατέχω.

Summānus, i, ἀ. καταχθόνιος Ζεύς, Πλούτων, Ἅιδης.

summārĭum, ii, ἀ. (summa), ἐπιτομή, κεφαλαιώδης λόγος.

summas, ātis, ἀ. (summa), ἐπιφανέστατος, πρωτεύων.

summātim, ἐπίρ. (summus)· 1) κεφαλαιωδῶς, ἐν κεφαλαίῳ, συλλήδδην· 2) = ἐπιπολαίως.

summātus, us, ἀ. (π.), ἡγεμονία.

summe, ἐπίρ. (summus), ἄκρως, εἰς ἄκρον, σφόδρα, τὰ μάλιστα, cupio.

summergo, si, sum, γ'. (submergo), καταδύω, navem τὴν ναῦν· belluae summersae, θηρία δδρόδια.

summĭnistrātor, ōris, ἀ. (μ.), ὑπηρέτης, ὑπουργός.

summisse καὶ (μ.) **-ssim**, ἐπίρ. (-ius)· 1) ἐπὶ λόγου· ὑφειμένως, πράως, ἡσύχως· 2) ἐπὶ χαρακτ., ταπεινῶς, ταπεινοφρόνως.

summissĭo, ōnis, θ. (summitto)· 1) ὕφεσις, συστολή, vocis τῆς φωνῆς· 2) μετφ. ὕφεσις, μείωσις.

summissus, a, um, (-ior, -issimus), [μετχ. τοῦ summitto]· 1) ταπεινός, χθαμαλός, mons· capillus s. ἀνειμένη κόμη· 2) μετφ. α) ἐπὶ φωνῆς κ. τ. ὅμ. ὑφειμένος, ταπεινός, ἥσυχος· β) ἐπὶ λόγου καὶ ῥήτ., ὑφειμένος, συνεσταλμένος, ἡσυχος, ἀπαθής· γ) ἐπὶ χαρακτ., ταπεινός, ταπεινόφρων.

summitto, mīsi, missum, γ'. (sub, mitto)· 1) ὑφίημι, ὑποβάλλω, mammas infantibus τοὺς μαστοὺς τοῖς νηπίοις· ἐντ. (π.) = ὑποτάττω, animum amori· 2) ὑφίημι, καθίημι, καταστέλλω, fasces τὰς ῥάβδους· s. me ad pedes alicujus, προσπίπτω τινί· s. oculos, καταβάλλω (ταπεινῶ) τοὺς ὀφθαλμούς· Tiberis summittitur, ὁ Τίβερις ταπεινοῦται· ἐντ. α) s. vocem (orationem κ. τ. ὅμ.), ὑφίημι, συστέλλω, ταπεινῶ τὴν φωνήν (τὸν λόγον κ. τ. ὅμ.)· γ) μετφ. s. animum, συστέλλω, ταπεινῶ τὸ θάρρος· s. furorem ὑφίημι, συστέλλω, ἐλαττῶ τὴν μανίαν· s. orationem, ὑφειμένως (χαλαρῶς) λέγω· 3) ἀνίημι, ἀναφύω flores ἄνθη· ἐντ. = γεννῶ, παράγω, monstrum· 4) ἀνίημι, ἀνατείνω, αἴρω, manus τὰς χεῖρας· 5) ἀνίημι, ἐῶ αὐξάνεσθαι, οὐ κόπτω, οὐ φονεύω τι· 6) ὑφίημι, ὑποπέμπω, πέμπω· α) λάθρα, aliquem· β) πρὸς βοήθειαν: s. alicui subsidia· γ) s. alicui successorem πέμπω τινὶ διάδοχον.

sum-mŏnĕo, ēre, ὑπομιμνήσκω τινά.

summŏpĕre, ἡ ἐν διαστάσει **summo opere**, ἐπίρρ. εἰς ἄκρον, τὰ μάλιστα, ἐσχάτως, ὑπερβαλλόντως.

summōtor, ōris, ἀ. ὁ τὸν ὄχλον ἀναστέλλων, ἰδὲ summoveo.

summōtus, a, um, μετχ. τοῦ ἑπομ.:

summŏvĕo, mōvi, mōtum, 6'. (sub, moveo)· 1) ἀποκινῶ, ἀναστ.λλω, ἀπελαύνω, ἐξωθῶ, ἐκτοπίζω τινὰ ἀπό τινος, aliquem a porta τινὰ ἀπὸ τῶν πυλῶν· μαλ. ὲὲ ἐπὶ ῥαβδούχου κ. τ. ὁμ. s. populum, turbam, τὸν ὄῆμον, τὸν ὄχλον ἀναστέλλω, (ἀπομακρύνω ἵνα γείνῃ θέσις)· ὅθεν summōto, ἀναστείλαντες τὸν ὄχλον· ἐντ. (π. καὶ μ.) s. aliquem patriā, φυγαδεύω τινὰ (τῆς πόλεως, ἐξορίζω τινά)· 2) μετῳ. εἴργω, ἀπείργω, κωλύω, ἀποκωλύω τινά τινος, reges a bello τοὺς βασιλεῖς τοῦ πολέμου.

summus, ἰδὲ superus.

summūto, α'. ὑπαλλάττω.

sūmo, sumpsi, sumptum, γ'. (sub, emo)· 1) λαμβάνω τι (ἵνα τούτου χρῆσιν ποιήσωμαι), fustem τὴν σκυτάλην, legem in manus νόμον εἰς τὰς χεῖρας· s. arma, λαμβάνω, ἀναλαμβάνω τὰ ὅπλα· s. togam virilem, λαμβάνω, περιβάλλομαι τὴν τῶν τελείων (ἀνδρῶν) στολήν, εἰς ἄνδρας τάττομαι· s. cibum, polionem, προσφέρομαι αἶτον, ποτόν = ἐσθίω, πίνω· s. argentum ab aliquo, καὶ s. pecuniam metuam, δανείζομαι ἀργύριον· s. supplicium, poenas de (ex) aliquo, θήκην λαμβάνω παρά τινος (τιμωρῶ τινα)· 2) ἐντ. α) = αἱροῦμαι, ἐκλέγω, aliquem ex populo s. liberos, εἰσποιοῦμαι (υἱοθετῶ) παῖδας· s. diem, τάττω ἡμέραν· β) ἀναλαμβάνω, ἐπιχειρῶ, bellum πόλεμον· γ) προφέρω (εἰς μέσον), μνημονεύω, homines natos· δ) s. mihi, ἰδιοποιοῦμαι, προτερεῖζομαί τι· ἀλλά: s. mihi scribere = προτίθεμαι γράφειν· ε) χρῶμαί τινι, argentum· ς) ὠνοῦμαι, aliquid tanti· ζ) τίθεμαι, ὑποτίθεμαι, ὑπολαμβάνω, ἰσχυρίζομαι, deos esse beatos εὐδαίμονας εἶναι τοὺς θεούς· η) αἱροῦμαι, ἀναιροῦμαι, mores antiquos· θ) (π.) sumptus curis, ἀναλωθεὶς ὑπὸ φροντίδων, καταπεπονημένος.

sumptĭ-făcĭo, γ'. δαπανῶ, ἀναλίσκω τι, aliquid.

sumptĭo, ōnis, θ. (sumo), τὸ λῆμμα, ἡ μεῖζων πρότασις συλλογισμοῦ.

sumptuārĭus, a. um, (sumptus), δαπανητικός, περὶ δαπάνης, lex νόμος.

sumptuōse, ἐπίρ. (-ius, -issime), δαπανηρῶς, πολυτελῶς.

sumptŭōsus, a, um, (-ior, -issimus), δαπανηρός, πολυδάπανος, πολυτελής.

1. sumptus, a, um, μετχ. τοῦ sumo

2. sumptus, us, ἀ. (sumo)· δαπάνη, δαπάνημα, ἀνάλωμα: sumptu, ἀναλώμασιν· s. in aliquid insumo, facio, ἀναλίσκω εἴς τι.

Sūnĭum, ii, οὐ. Σούνιον, ἀκρωτήριον.

sŭo, sŭi, sūtum, γ'. 1) κασσύω, ῥάπτω, συῤῥάπτω, ῥάπτων συναρμόζω, tegumenta corporis· (π.) aera suta, ἀλυσιδωτὸς θώραξ.

sŭŏvĕtaurīlĭa, ium, οὐ. πλ. (sus, ovis, taurus), καθαρτήριος θυσία, ἐν ᾗ συῦς, κριὸς καὶ ταῦρος ἐθύετο.

sŭpellex, lectilis, θ. ἔπιπλα, σκεύη (εὐχρ. δὲ ἐν μόνῳ τῷ ἑνικῷ, ὅτι ἀεί ποτε περιληπτικῶς τίθεται)· μετῳ. θησαυρός, ἐφόδιον, ἐπικούρημα.

sŭpĕr, (συγγ. τῇ ὑπέρ.)· Α) ἐπίρ. 1) ὑπερθεν, ἐπάνω, ἄνωθεν· s. prospicio· 2) (π.) πρὸς τούτοις, ἔτι πρὸς τούτοις, καὶ πρός, καὶ πλέον· μάλ. ὲὲ s. quam quod, πρὸς τῷ, χωρὶς τοῦ· s. superque, ἄδην, πλέον ἢ ἱκανόν· 3) λοιπόν, ὑπόλοιπον, ἐπίλοιπον: nihil mihi est s. (= superest), οὐδὲν ἔτι ἐμοὶ λείπεται· Β) πρόθ. 1) μετ' αἰτ. α) ἐπὶ τόπου· ὑπέρ τινος, ἐπί τινος, ὑπέρ τινα, ὑπέρ τι, ἐπί τινα, ἐπί τι· ἐντ. = ὑπέρ τι, πέρα τινός: s. Sunium, s. Numidiam· μετῳ. s. modum ὑπέρ, παρὰ τὸ μέτρον· s. morbum etiam fames, πρὸς τῇ νόσῳ καὶ λιμός· vulnus s. vulnus, τραῦμα ἐπὶ τραύματι· s. omnia, ὑπὲρ πάντα, πάντων μάλιστα, διαφερόντως· β) ἐπὶ ἀριθμοῦ· ὑπέρ, πλέον ἤ: s. quadragenta· γ) ἐπὶ χρόνου· ἐπί τινι, παρά τινι, ἔν τινι, μεταξύ τινος: s. vinum et epulas· 2) μετ' ἀφαιρ. α) ἐπὶ τόπου· ὑπέρ τινος, ὑπέρ τι, ἐπί τινος, ἐπί τι: s. foco, ἐπὶ τὴν ἑστίαν· s. cervice, ὑπὲρ τοῦ αὐχένος· β) (π.) ἐπὶ χρόνου· s. nocte κατὰ νύκτα, ἐν νυκτί· s. coena ἐν τῷ δείπνῳ· ὡσαύτ. καὶ s. mero, παρ' οἶνον· γ) ὑπέρ τινος, περί τινος, περί τι: s. hac re scribam ad te, περὶ τούτου γράψω σοι· s. Priamo, ὑπὲρ τοῦ Πριάμου· nimis s. re, λίαν πολλὰ ἤδη ὑπὲρ τοῦ πράγματος εἴρηκα.

sŭpĕrābĭlis, e, (supero)· 1) ὑπερ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δατός, murus· 2) ἁλώσιμος, δυνάμενος ἁλωθῆναι· non s. ἀήττητος.

sŭpĕr-addo, dĭdi, dĭtum, γ'. (π.) προσεπιτίθημί τι, carmen tumulo.

sŭpĕr-addūco, γ'. ἔτι προσανάγω.

sŭpĕrans, ntis, (-ior), [μετχ. τοῦ supero]· 1) μετέωρος, ὑψηλός· 2) (π.) -ior, κρείττων· 3) περιγενόμενος, ζῶν· ἴδε καὶ supero.

sŭpĕrātor, ōris, ὁ. (π.) νικητής.

sŭperbe, ἐπίρ. (-ius, -issime), ὑπερηφάνως, ὑπεροπτικῶς.

sŭperbĭa, ae, θ. (superbus), ὑπερηφανία, ὑπεροψία, γαυρότης, μάλ. δὲ (ἡ ἐκ τῆς τυραννίας, τοῦ δεσποτισμοῦ) = ἡ ὑπερηνορέη· ἐνίοτε δὲ ἐπὶ καλοῦ.

sŭperbĭfĭcus, a, um, ὑπερήφανος.

sŭperbĭ-lŏquentĭa, ae, θ. (ἀρχ.), ὑπερήφανος λόγος, μεγαληγορία.

sŭperbĭo, ĭ'. (superbus)· 1) ὑπερηφανεύομαι, ἐπαίρομαι, μέγα φρονῶ re aliqua ἐπί τινι· 2) (π.) μεγαλοπρεπὴς εἰμι, ἐκλάμπω.

sŭperbus, a, um (-ior, -issimus), [super]· 1) ὑπερήφανος, ὑπεροπτικός, γαῦρος, μέγα φρονῶν, re aliqua ἐπί τινι· ἐντ. ἐπὶ δυνάστου· = ὑπερήνωρ, δεσποτικός, τυραννικός, Tarquinius· 2) (π. καὶ μ.) μεγαλοπρεπής, λαμπρός, ἔξοχος, ὑπέροχος.

sŭpercĭlĭōsus, a, um, (supercilium), (μ.), ὑπέροφρυς, ἀνεσπακὼς τὰς ὀφρῦς, ὑπεροπτικός, σκυθρωπός, σοβαρός, αὐστηρός.

sŭpercĭlĭum, ii, οὐ. 1) ὀφρύς· πληθ. -ia, οἱ ὀφρύες· attollo, erigo -ia, ἀνασπῶ τὰς ὀφρῦς· ἐντ. μετφ. ὀφρύς, ὑπερηφανία, ὑπεροψία, σκυθρωπότης· 2) ὀφρύς = ἄκρον, ἄκρα λόφου, ὄχθης.

sŭper-corruo, γ'. (μ.) ἐπιπίπτω.

sŭper-curro, γ'. (μ.) ὑπέρ τι τρέχω· μετφ. ὑπερβάλλω, ὑπερέχω.

sŭper-ēmĭnĕo, ĕ'. (π. καὶ μ.) ὑπερέχω, omnes viros πάντων τῶν ἀνδρῶν.

sŭper-fĕro, lātum, 3. ὑπερφέρω τί τινι· ἐντ. ἡ μετχ. **superlātus**, a, um, ὡς ἐπίθ. = ὑπερβολικός.

sŭperfĭciārĭus, a, um, (superficies) (μ.) ἐν ἀλλοτρίᾳ γῇ ᾠκοδομημένος.

sŭperfĭcies, ēi, θ. (super, facies). 1) ἡ ἐπιφάνεια, aquae· 2) ἄκρον, ἄκρα, arboris· γ) τὸ οἰκοδόμημα, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὴν γῆν καὶ τὰ θεμέλια.

super-fĭo, (Πλ.), ὑπολοιπὸς εἰμι.

sŭper-fīxus, a, um, (μετχ. τοῦ ἄλλως ἀχρ. superfigo), ἐπιπαγείς.

sŭper-flŭo, γ'. (μ.)· ἐπὶ ποταμοῦ ὑπερχέομαι, ὑπερπολάζω· ἐντ. μετφ. πλεονάζω, περισσεύω.

superflŭus, a, um (superfluo), (μ.)· 1) ὑπερχεόμενος, ὑπερπολάζων· 2) πλεοναζων, περιττός.

sŭper-fundo, fūdi, fusum, γ'. 1) ὑπερχέω, ὑπερεκχέω, ἐπιχέω τι· παθητ. α) ἐπὶ ποταμ. ὑπερχέομαι, ὑπερπολάζω· β) ἐπὶ πλήθ. διαχέομαι, διασπείρομαι. hostes superfusi, οἱ πολέμιοι ἐφορμήσαντες (ἐπ' αὐτόν)· γ) ἐπὶ τόπου· ἐκτείνομαι· 2) κατοχέω τινός τι, adiquid re adiqua.

sŭpergrĕdĭor, gressus sum, ἀποθ. γ'. (s., grad-or). (μ.)· 1) ὑπερβαίνω, limen τὸν οὐδόν· 2) μετφ. ὑπερβαίνω τινός τι, ὑπερβάλλω τινά τι, reliquas pulchritudine· β) καρτερῶ, ὑποφέρω τι, necessitudinas τὰ δεινά.

sŭpĕr-immĭnĕo, ĕ'. (π.) ἐνίσταμαι.

sŭpĕr-inpendens, ntis, ἐπικρεμάμενος.

sŭpĕr-impōno, γ'. ἐπιτίθημι, saxum πέτραν.

sŭpĕr-incĭdens, ntis, μετχ. ἄνωθεν ἐμπίπτων, ἄνωθεν ἐπιπίπτων.

sŭpĕr-incŭbans, ntis, μετχ. ἐπικείμενος, ὑπερκείμενος.

sŭpĕr-incumbo, γ'. ὑπέρκειμαι.

sŭper-indūco, γ'. ὑπερτείνω, ἐπιχρίω.

sŭpĕr-indŭo, γ'. ἐπενδύομαί τι.

sŭpĕr-ingĕro, γ'. ἐπισωρεύω τι.

sŭpĕr-injĭcĭo, γ'. ὑπερεμβάλλω τι.

sŭper-insterno, γ'. ἐπιστρωννύω.

sŭper-jăcĭo, jēci, jectum, γ'. 1) ὑπερεμβάλλω, ἐπεμβάλλω, ἐπιρρίπτω, terram γῆν· s. me rogo, ῥίπτω ἐμαυτὸν ἐπὶ τὴν πυράν· 2) ὑπερβάλλω, ὑπερτοξεύω, arborem δένδρον· s. scopulos undā, ἐπικαλύπτω τοὺς σκοπέλους ὕδατι· 3) ἐπὶ ὕδατ. ὑπερεκχέομαι, ἐπιπολάζω· 4) μετφ. ὑπερβάλλω, αὐξάνω τι (τῷ λόγῳ).

sŭper-jacto, α'. ἀναρρίπτω τινά.

sŭperjectĭo, ōnis, θ. ἡ ὑπερβολή.

superjectus, a, um, μετχ. τοῦ superjacio.

sŭperjūmentārĭus, ĭi, ὁ. (s., jumentum), ἐπιστάτης ὑποζυγίων.

sŭper-lăbor, ἀποθ. γ'. ὑπεραλισθαίνω, φέρομαι ὑπέρ τινα.

sŭperlātĭo, ōnis, θ. 1) ὑπερβολή, αὔξησις· 2) ὁ ὑπερθετικός.

sŭperlātus, a, um, μετχ. τοῦ superfero.

super-mitto, γ'. ἐπεμβάλλω, ἐπεγχέω, aquam potioni ὕδωρ τῷ ποτῷ.

sŭperne, ἐπίρ. (supernus)· 1) (π.) = ἄνω, εἰς τὸ ἄνω· 6) (μ.) ἄνωθεν.

sŭpernus, a, um, (super), (π. καὶ μ.) ὁ ἄνω, ὁ ἐπάνω, ὁ ἄνωθεν· (π.) =οὐράνιος, θεῖος, numen· Tusculum s. τὸ ὑψηλὸν Τοῦσκλον.

sŭpĕro, α'. (super)· A) μεταβ. 1) ὑπερβαίνω, διαβαίνω, ὑπερβάλλω. Alpes τὰς Ἄλπεις, munitiones τὰ ὀχυρώματα· (π.) s. aliquid ascensu, ὑπερβαίνω τι, saltu ὑπερπηδῶ τι· s. flumen, διανήχομαι ποταμόν· s. multum itineris πολὺ τῆς ὁδοῦ ἀνύτω· 2) s. promontorium, Euboeam, κάμπτω ἀκρωτήριον, τὴν Εὔβοιαν ἐντ. = προσθάνω τι, προτερῶ τινος, epistolam· 3) μετφ. α) ὑπερβάλλω, ὑπερβάλλομαί τινά τινι, ὑπερέχω τινός τινι, aliquem doctrinā· β) περιγίγνομαί τινος, νικῶ τινα ἢ τι, κρατῶ τινος, hostem, difficultates. B) ἀμετ. 1) ὑπερβάλλω, ἀναβαίνω, jugo τὸν λόφον· 2) ὑπερέχω, ἀνέχω, ἀνατέλλω· 3) μετφ. ὑπερέχω, ὑπερβάλλω, κρείττων εἰμί, in re aliqua τινί· 4) ἐπὶ πλῆθος· περιγίγνομαι, περισσεύω, πλεονάζω· 5) λείπομαι, λοιπός εἰμι: nihil -at, οὐδὲν λείπεται· s. vitā ἢ (π.) μόνον supero, περίειμι, περιγίγνομαι, ζῶ.

sŭpĕr-obrŭo, rŭtum, γ'. (π.) καταχώννυμι, καλύπτω, aliquem scutis τινα ταῖς ἀσπίσιν.

super-occŭpo, α'. ἐπικαταλαμβάνω τινά.

sŭpĕr-pendes, ntis, ἐπικρεμάμενος.

sŭpĕr-pōno, pŏsŭi, pŏsĭtum, γ'. 1) ὑπερτίθημι, ἐπιτίθημι, pileum capiti τὸν πῖλον τῇ κεφαλῇ· 2) (μ.) μετφ. ὑπερτίθημι τί τινος = προτιμῶ τί τινος, aliud genus huic· 3) προστίθημί τί τινι, aliquid rei alicui· 4) (σπ.) ἀφίστημί τινα.

super-scando, γ'. ὑπερβαίνω τι.

super-scrībo, γ'. ἐπιγράφω τι.

sŭper-sĕdĕo, sēdi, sessum, 6'. 1) ἐπικάθημαί τινι, κάθημαι ἐπί τινος, elephanto ἐπὶ ἐλέφαντος· 2) ἀπήλλαγμαί τινος, οὐδὲν δέομαί τινος, παρίημι, ἐῶ τι, ὑ ποιῶ τι, proelio μάχην.

sŭper-sterno, γ'. ὑπεροτρώννυμι superstratis cupulis σωροῖς νεκρῶν.

sŭperstes, stĭtis, ἐπίθ. (super, sto)· 1) (ἀρχ.) παρών, μάρτυς· 2) περιγεγονώς, περιγενόμενος, ἐπιζῶν: s. alicui καὶ (σπανιώτ.) alicujus, ἐπιζῶ τινι.

sŭperstĭtĭo, ōnis, θ. (super, sto?)· 1) δεισιδαιμονία, δεισιδαίμων τοῦ θείου λατρεία· 2) εὐλάβεια, θρησκευτικός σεβασμός, ἱερότης, templi, virtutis· 3) εὐλάβεια, σεβασμός, praeceptorum· 4) (π.) σέβασμα, δεῖμα (περὶ Στυγός)· 5) (σπ.) ἐν τῷ πληθ. = θεῶν λατρεία, θρησκεία.

sŭperstĭtĭōse, ἐπίρ. 1) δεισιδαιμόνως· 2) (μ.) εὐλαβῶς, λίαν ἀκριβῶς.

sŭperstĭtĭōsus, a, um· 1) δεισιδαίμων· 2) (ἀρχ.) μαντικός.

sŭperstĭto, α'. (Πλ.), περιλείπομαι.

sŭper-sto, α'. ὑπερέστηκά τινος, ἕστηκα ἐπί τινος, rupibus ἐπὶ πετρῶν· ἀλλὰ καὶ s. aliquem, ossa, ἐφέστηκα ἐπί τινος, ἐπὶ τῶν ὀστῶν.

sŭper-strŭo, struxi, structum, γ'. (μ.) ὑπεροικοδομῶ, ἐποικοδομῶ τι.

super-sum, fŭi, esse· 1) περίειμι, περιλείπομαι, λείπομαι, λοιπός, ὑπόλοιπος, ἐπίλοιπός εἰμι: superest dicere ὑπολείπεται ἔτι εἰπεῖν· ἐντ. = περιγίγνομαι, ἐπιζῶ τινι, pugnae, reipublicae· 2) πλεονάζω, περίσσευω (ἀντίθ. desum)· 3) (= assum) alicui, παραγίγνομαι, βοηθῶ, (ἐπὶ συνηγόρου).

sŭpĕr-urgens, ntis, μετχ. (Τάκ.), ὑπερθεν ἐπικείμενος, εἰσβάλλων.

sŭpĕr(us), a, um, (ἡ ἐν.ὀνομ. ἄχρ., ἄπος δὲ ὁ ἑνικ. σπάνιος), [super]· **I.** θετικ., ὁ ἄνω, ὁ ἄνωθεν, ὁ ἐπάνω: limen -um, ὁ ἄνω οὐδός, τὸ ὑπέρθυρον· mare -um, ὁ Ἀδρίας· dii -i καὶ ἁπλῶς **superi**, ōrum = α) οἱ θεοί (οἱ μὴ ἄνθρωποι)· β) οἱ ἄνω θεοί, οἱ οὐράνιοι θεοί (οἱ μὴ καταχθόνιοι)· γ) οἱ ἄνθρωποι, οἱ ζῶντες (οἱ μὴ νεκροί)· ὁ πληθ. οὐσ. supera, ōrum, οὐ. πλ. τὰ ἄνω: s. convexa, ἡ οὐρανία ἀψίς. -. **II.** συγκρ. **sŭpĕrĭor**, us, 1) ἐπὶ τόπου· ἀνώτερος, ὁ ἄνω: s. pars collis, τὰ ἄνω τοῦ λόφου· s. domus, τὰ ἄνω τῆς οἰκίας, τὸ ὑπερῷον· locus s. ἢ συνηθέστ. loca -iōra, τὰ ἄνω, τὸ ὕψωμα· dico e loco -iore, ἀπὸ βήματος λέγω· 2) ἐπὶ χρόνου· α) ἀνώτερος, πρότερος, παρελθών, annus, vita· β) ἐπὶ ἡλικίας· πρεσβύτερος· 3) μετφ. ὑπέρτερος, κρε τ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

των, ὑπέροχος, προέχων, ἐντ. = νικητής: discessit s. ὑπέρτερος, νικητὴς ἀπεχώρησεν. -. **III.** ὑ π ε ρ θ. A) **sŭprēmus**, a, um· 1) (σπ.) ἐπὶ τόπου· ἀνώτατος, ἄκρος, ἀκρότατος: s. mons, τὰ ἄκρα τοῦ ὄρους· ἐντ μετῳ. α) ὑπέρτατος, ὕψιστος, Jupiter Ζεύς· β) ἔσχατος, μέγιστος: s. supplicium, ἡ ἐσχάτη τιμωρία, ὁ θάνατος· 2) ἐπὶ χρόνου· ἔσχατος, τελευταῖος: s. dies, ἡ ἐσχάτη ἡμέρα τοῦ βίου, (obeo s. diem ἀποθνήσκω)· ἀλλὰ suprema nocte, περὶ τὸ τέλος τῆς νυκτός· (π.) supremo sole, περὶ ἡλίου δυσμάς· (π.) -i ignes, ἡ πυρά· -i tori = ἡ νεκρικὴ κλίνη· s. honor ἡ ταφή· ἐντ. οὐσ. (μ.) **suprēma**, ōrum, οὐ. πλ. α) τὰ τοῦ βίου ἔσχατα, Neronis τοῦ Νέρωνος· β) ἡ ἐσχάτη τοῦ ἀνθρώπου θέλησις=ἡ διαθήκη· γ)=ἡ ταφή, κηδεία· δ) ἐπιρ. **suprēmo**, καὶ **suprēmum**, τὸ τελευταῖον. - B) **summus**, a, um, 1) ἐπὶ τόπου· ἀνώτατος, ἄκρος, ἀκρότατος, ὁ ἀνωτάτω, locus τόπος· s. mons, ἡ ἀκρώρεια· s. aqua, ἡ ἐπιπάνεια τοῦ ὕδατος· ἐντ. α) οὐσ. **summum**, i, οὐ. τὸ ὕψος, ἡ κορυφή: a summo ἄνωθεν, ἀπὸ τοῦ ὕψους· πληθ. summa, ōrum, τὰ ἄκρα, τὰ ἀκρωτήρια (τοῦ σώματος, τῶν δακτύλων κτλ.)· 2) ἐπὶ χρόνου· ἄκρος, ἔσχατος, τελευταῖος: -a dies, ἡ ἐσχάτη ἡμέρα, ἡ τοῦ θανάτου ἡμέρα· ἐντ. ἐπίρ. **summo**, ἐν τέλει (ἀντίθ. initio)· 3) ἐπὶ βαθμοῦ, τάξεως κτλ., ὑπέρτατος, ἀκρότατος, ἄκρος, ὕψιστος, μέγιστος: s. bonum, jus, τὸ ἄκρον, τέλειον ἀγαθόν, δίκαιον· s. paupertas, ἡ ἐσχάτη πενία· vir s. = ἀνὴρ ἔξοχος, ἐπιφανής· s. spes, ἡ μεγίστη ἐλπίς· ἐντ. α) s. res, τὸ ὅλον, τὸ κυριώτατον· s. controversia, τὸ κυριώτατον τῆς ἀμφισβητήσεως· β) summo reipublicae tempore, ἐν τοῖς κινδύνοις τῆς πολιτείας· γ) vir summo loco natus, ἀνὴρ ἐξ εὐγενεστάτων γεγονώς· δ) ἐπίρ. **summum** ἢ ad summum, τὰ πλεῖστα, τὸ πλεῖστον.

sŭpervăcāněus, a, um, (super, vaco)· 1) περιττός, ἀνωφελής, ἀλυσιτελής, μάταιος, κενός· 2) s. operae, τὰ πάρεργα.

sŭper-văcŭus, a, um, (π.) = supervacaneus· ex -o (Αἰθ.), ἐκ περιουσίας.

sŭper-vādo, γ'. ὑπερβαίνω, muros.

super vŏhor, vectus sum, γ'. παθητ. ὑπερκουφίζομαι, ὑπερβαίνω, montem τὸ ὄρος.

sŭper-vĕnĭo, vēni, ventum, δ' 1) (π.) ἐπέρχομαι, ἐπακολουθῶ· 2) ἐπέρχομαι, ἀπροσδοκήτως προσέρχομαι, ἐξαίφνης καταλαμβάνω, alicui τινά· 2) προσγίγνομαι, παραγίγνομαι, (ἔρχομαι εἰς βοήθειαν).

sŭperventus, us, ὁ. (Τάκ.), ἐπέλευσις.

sŭper-vīvo, γ'. (μ.), ἐπιζῶ τινι.

sŭper-vŏlĭto, α'. πολλάκις ὑπερίπταμαι, ὑπερπέτομαί τι, tecta.

sŭper-vŏlo, ā'. ὑπερ(πταμαι, terras.

sŭpīne, ἐπίρ. (μ.), μετῳ. ῥαθύμως, ἀμελῶς, ἀδιαφόρως.

sŭpīnĭtas, ātis, θ. (μ.) ὑπτιότης.

sŭpīno, α'. (supīnus), (π. καὶ μ.) ὑπτιάζω τι: ἐντ. supinātus, a, um, ὕπτιος· s. glebas, στρέφω τὰς βώλους, ἀρῶ, ἀροτριῶ.

sŭpīnus, a, um, [ῥ. s u p, ἕλλ. ὑ π (τιος)] 1) ὕπτιος: cubo s., ὑπτιάζομαι· -um caput, ὑπτία κεφαλή· ἐντ. μετῳ. (μ.)=ῥᾳθύμος, ὀλίγωρος, ἀμελής, νωθρός: otiosus ac s· 2) ἐπὶ τόπου· α) (π. καὶ μ.) ἐκτεταμένος, ὁμαλός, ἐπίπεδος, vallis, mare· β) πλάγιος, ἐπικλινής, collis, Tibur· 3) (π.) παλίνδρομος, cursus.

sup-palpor, ἀπο θ. α'. (Πλ.), ὑποκολακεύω, ὑποθωπεύω τινά, alicui.

sup-par, āris, ἐπίθ. (μ.), πάρισος, σχεδόν τι ἴσος.

sup-părāsītor, ἀποθ. α'. (Πλ.), παρασιτικῶς πως κολακεύω τινά.

suppărum, i, οὐ καὶ **-rus**, i, ὁ. 1) (μ.) ὁ σ ί π α ρ ο ς, τὸ ἐν τῇ πρύμνῃ κρεμάμενον ἱστίον· 2) (ἀρχ.) λινῆ ἐσθής, μάλ. γυναικῶν.

suppĕdĭtātĭo, ōnis, θ. (suppedito), ἀφθονία, εὐπορία, bonorum

suppĕdĭto, α'. 1) μεταβ. προχειρίζομαι, πορίζω, παρέχω, χορηγῶ τί τινι, alicui adiquid· ἐντ. ἀπολύτ. s. alicui = ἐπαρκῶ, βοηθῶ τινι· 2) ἀμετ. (suppeto· ?): α) πρόχειρος ἢ ἄφθονός εἰμι, ἐπαρκῶ, ἐξαρκῶ: multitudo -at· β) ἀρκῶ, ἐξαρκῶ πρός τι, ad victum, in fudamenta.

suppernātus, a, um, (sub, perna), (π.) ὑποτετμημένος, κατακεκομμένος, καταπεπτωκώς, arbor.

suppĕdo, γ'. (Κικέρ.), ὑποπέρδομαι.

suppĕtĭae, as, (εὔχρ. μόνον ἡ ὀνομ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ αἰτ. πληθ.), [suppeto], ἐπάρκεια, ἐπικουρία, βοήθεια: s. mihi sunt, ἐπικουρίᾳ ἔστι μοι -as venio, proficiscor, ἔρχομαι ἐπικουρήσων.

suppĕtĭor, ātus, ā′. (suppetiae), (σπ.), ἐπικούρω, βοηθῶ, alicui τινί.

sup-pĕto, īvi καὶ ĭi, ītum, ē′. 1) πρόχειρον εἶναι, ὑπάρχειν, ἐπαρκεῖν, ἀρκεῖν τινι: haec mihi -unt, ταῦτα πρόχειρα ἔχω· 2) ἀρκεῖν, ἐξαρκεῖν πρός τι, libertati; facta dictis -unt, τὰ ἔργα τοῖς λόγοις ἁρμόττει.

suppīlo, āvi, ātum, ā′. (sub, pilus), ὑποτίλλω, μετφ. = ὑποκλέπτω, κλέπτω.

suppingo, (ἄνευ πρκ.), pactum, ē′. (sub, pango)· 1) πήγνυμί τι ὑπό τι, clavos crepidis· 2) κάτωθεν περιλαμβάνω τί τινι, crepidas clavis.

supplanto, āvi, ātum, ā′. (sub, planta)· ὑποσκελίζω τινά, aliquem· ἐντ. μετφ. ἀνατρέπω τι.

supplēmentum, i, οὐ. (suppleo), ἀναπλήρωσις, ἀναπλήρωμα, gregis ἀγέλης· μάλ. στρατ. τεχν. ὅρ. = στρατιωτικὸν ἀναπλήρωμα, πλήρωμα, συμπλήρωμα, scribo s. καταλέγω, στρατιώτας· 2) (μ.) ἐπικουρία, βοήθεια.

sup-plĕo, plēvi, plētum, ē′. (sub, pleo· 1) (π. καὶ μ.) πάλιν πληρῶ, venas sanguine· s. inania moenia, κατοικίζω· 2) ἀναπληρῶ, bibliothecam· μάλ. στρατ. τεχν. ὅρ. = πληρῶ, ἀναπληρῶ, συμπληρῶ, legiones.

supplex, ĭcis, (sub, plico), [κυρ. ὁ τὰ γόνατα κάμπτων, ὁ προσπίπτων εἰς τὰ γόνατα, ἐντ. =] ἱκετικός, ἱκετήριος, ἱκέσιος; s. sum, ἱκετεύω· s. manus tendo, ἱκέτης τὰς χεῖρας τείνω· ἐντ. οὐσ. ὁ ἱκέτης, alicujus τινός· s. meus, ὁ ἐμὸς ἱκέτης.

supplĭcātio, ōnis, θ. (supplico· 1) ἱκετήριος εὐχὴ καὶ θυσία, ἱκεσία, λιτανεία (πρὸς ἀποτροπὴν κακοῦ)· 2) εὐχαριστήριος εὐχὴ καὶ θυσία, μάλ. δὲ ἡ ἐπινίκιος θυσία.

supplĭcĭter, ἐπίρ. (supplex). ἱκετικῶς, μεθ' ἱκεσίας.

supplĭcĭum, ii, οὐ. (supplex), [κυρ. γονυκλισία πρὸς προσευχὴν ἢ πρὸς ἀποδοχὴν τιμωρίας, ἐντ.]· 1) (μάλ. ἐν τῷ πληθ.) αἱ τῶν θεῶν ἱκεσίαι, ἡ προσευχή, προσκύνησις, ἱκεσία· καὶ (ἀρχ.) ἐνίοτε· = θυσία, τὸ τοῖς θεοῖς προσφερόμενον· παρὰ δὲ Σαλλουστίῳ = πᾶσα ἱκεσία· 2) ἡ τιμωρία, μάλ. δὲ ἡ ἐσχάτη τιμωρία, ὁ θάνατος: sumo (capio, exiquo) s. de aliquo, τιμωροῦμαί τινα· -io afficio aliquem, ἀποκτείνω τινά· ἐντ. α) = βάσανος: cruciatus et s. β) = ταλαιπωρία.

supplĭco, āvi, ātum, ā′. (supplex)· 1) ἱκετεύω λιτανεύω, alicui τινά, pro aliquo ὑπέρ τινος· 2) εὔχομαι, προσεύχομαί τινι (θεῷ), προσκυνῶ, θ. ραπεύω τινά, θύω τινί.

supplōdo, plōsi, plōsum, ē′. (sub, plaudo), pedem, ἐπικρούω τῷ ποδί.

supplōsĭo, ōnis, θ. (supplodo), pedis, ἐπί-κρουσις τῷ ποδί.

sup-poenĭtet, ἄπρος. ὑπό τι μεταμέλει μοί τινος: s. illum furoris, ἐκεῖνος μεταμέλεται ἐπὶ τῇ μανίᾳ.

sup-pōno, pŏsŭi, pŏsĭtum, ē′. 1) ὑποτίθημι, ὑποβάλλω, ova gallinis ὑπὸ ταῖς ἀλεκτορίσιν· s. collum oneri, ὑποτίθεμαι τὸ φορτίον ὑπὸ τὸν τράχηλον· (π.) s. aliquem terrae, κατατίθημί τινα ὑπὸ γῆν, θάπτω τινά· ἐντ. μετφ. α ὑποτάττω: s. me criminibus, ὑποτάττομαι τῇ κατηγορίᾳ, deo τῷ θεῷ· β) (Ὀβίδ.) s. rem rei alicui, τιθεμαί τι ὕστερόν τινος· 2) s. aliquem in locum alicujus, meliorem alicui, ἀντικαθίστημί τινά τινος, τάττω τὸν κρείττονα ἀντί τινος· μάλ. = ὑποβάλλω, κιβδηλεύω, testamentum διαθήκην, puerum ὑποβάλλομαι παῖδα· ἐντ. **supposĭtus**, a, um, ὑποβολιμαῖος, νόθος, κίβδηλος.

sup-porto, āvi, ātum, ā′. ἐπικομίζω, προσκομίζω τι, frumentum σῖτον.

suppŏsĭtĭcĭus, a, um, (suppono)· 1) (μ.) ἀντικατασταθείς, διάδοχος· 2) (Πλ.) ὑποβολιμαῖος, νόθος.

suppŏsĭtĭo, ōnis, θ. (Πλ.), ὑπυβολή, pueri παιδός.

suppŏsĭtus, a, um, μετχ. suppono.

suppostrix, ĭcis, θ. (ἀντὶ suppositrix), (Πλ.), ἡ ὑποβάλλουσα (τέκνα).

suppressĭo, ōnis, θ. (supprimo) σφετερισμός, νοσφισμός (χρημάτων), κλοπή.

suppressus, a, um, (-ior), [μετχ. τοῦ supprimo] ἐπὶ φωνῆς· συνεσταλμένος, ὑφειμένος, μικρός, ἠρεμαῖος.

supprĭmo, pressi, pressum, ē′. (sub, premo)· 1) καταπιέζω, καταδύω, navem ναῦν· 2) μετφ. α) κατακρύπτω, ἀποκρύπτω, ὑποκλέπτω, νοσφίζομαί τι: s. nomen alicujus, οὐκ ὀνομάζω τινά· β)

κατέχω, ἐπέχω, ἀναστέλλω, κωλύω, hostes· γ) συστέλλω, παύω, iram, τὴν ὀργήν· s. vocem, ταπεινῇ φωνῇ λέγω.

sup-prōmus, i, ἀ. (Πλ.), ὑποταμιοῦχος.

sup-pŭdet, 6'. ἀπρόσ. me, ὑπαισχύνομαι, alicujus ἐπί τινι.

suppūrātĭo, ōnis, θ. (suppuro), ἐμπύημα, ἀπόστημα.

suppūro, α'. (sub, pus)· 1) ἀμετ. ὑποπυΐσκομαι, πυοῦμαι· μετφ. = φύρδην ἐμποιῶ· 2) μεταβ. ἐμπύημα ἀναφύω· οὕτω δὲ μόνον ἡ μετχ. **suppūrātus**, a, um, ἐπιθετ., ὑπόπυος, ἔμπυος, πυώδης· μετφ. -s. tristitia ἡ ὡς ἐμπύημα βιβρώσκουσα λύπη·

sup-pŭto, α'. (π. καὶ μ.)· 1) περιτέμνω, κλαδεύω, oleas τὰς ἐλαίας· 2) λογίζομαι, συναριθμῶ τι·

sŭprā | κυρ. ἀντὶ superā (ὑπον. parte), ὕπερ παρὰ τοῖς ἀρχ. ποιηταῖς εὕρηται ἀντὶ **supra** ὡς ἐπίρ.]· Α) ἐπίρ. 1) ἐπὶ τόπου· α) ὑπέρ, ἄνω: (toto, vertice) s. sum = ὑπερέχω, ἐξέχω· β) ὕπερθεν, ἄνωθεν. ἄνω, ἐπάνω: omnia quae s. sunt, τὰ ἄνω (ἐπὶ τῆς γῆς, τὰ μὴ ἐν Ἅιδου)· 2) ἐπὶ χρόνου· ἄνω, ἀνωτέρω, πρότερον: quae s. dixi, τὰ ἄνω (ἀνωτέρω) εἰρημένα· s. repeto, ἐξ ἀρχῆς ἀναλαμβάνω τὸν λόγον· 3) πλέον, ἔτι πλέον: nihil s., οὐδὲν πλέον, οὐδὲν μᾶλλον· s. quam credibile est, πλέον ἢ, μᾶλλον ἢ πιστευτόν ἐστιν. —Β) πρόθ. μετ' αἰτ. 1) ἐπὶ τόπου· α) ὑπέρ τινα, ὑπέρ τι: s. aliquem accumbo, ὑπέρ τινα κατακλίνομαι· μάλ. δὲ ἐπὶ γεωγραφικῆς θέσεως: s. oppidum, ὑπὲρ τὴν πόλιν, πέρα τῆς πόλεως· β) ὑπέρ τινος, ὕπερθεν, ἄνωθεν, ἄνω, ἐπάνω τινός: s. delphinos sedentes, ἐπὶ δελφίνων καθήμενος· exeo s. terram, ἄνω τῆς γῆς ἐξέρχομαι. μετφ. sum alicui s. caput, ἔγκειμαί τινι, ἀεὶ ἐνοχλῶ τινα· 2) ἐπὶ χρόνου· ἀνωτέρω, πρότερόν τινος: s. hanc memoriam, πρὸ τῶν ἡμετέρων χρόνων· 3) ἐπὶ ὑπεροχῆς κτλ., ὑπέρ τι, πέρα τινός, πλέον τι: s. modum, ὑπὲρ τὸ μέτρον, πέρα τοῦ μετρίου, ὑπερβαλλόντως: sum s. leges, ὑπὲρ τοὺς νόμους εἰμί· καὶ ἐπὶ ἀριθμ. s. viginti millia, ὑπὲρ τὰς εἴκοσι χιλιάδας· 4) (Λίβ.) s. (belli Latini) metum, πρὸς τῷ φόβῳ.

supra-scando, γ'. ὑπερβαίνω, fines.

suprēma, **suprēmo**, **suprēmum**, **suprēmus**, ἴδε superus.

sūra, ae, θ, γαστροκνημία, κνήμη, μάλ. δὲ (π.) τὸ κατώτατον ταύτης, μέρος.

surcŭlus, i, ἀ. μικρὸς κλών, πτόρθος, κλαδίσκος· μάλ. α) ἄκανθα: extraho s. β) φυτάς, μόσχευμα, ἔνθεμα.

surdaster, stra, stum, ὑπόκωφος.

surdĭtas, ātis, θ. κωφότης.

surdus, a, um, (-ior)· 1) κωφός, μὴ δυνάμενος ἀκούειν, homo ἄνθρωπος· 2) μετφ. α) s. sum in sermone Graecorum, οὐ συνίημι τὸν Ἕλληνα λόγον· β) (π.) = κωφὸς πρός τι, ἀνήκοός τινος, volorum τῶν εὐχῶν· ἐντ. = ἀναίσθητος· γ) (π.) κωφός, οὐκ ἀκουόμενος, σιγηλός, ἄφωνος· δ) (μ.) s. vox, ἀμαυρὰ φωνή.

Surēna, ae, ἀ. (Τάκ.) Σουρήνας, ὄνομα ἀρχῆς παρὰ Πάρθοις.

surgo, surrexi, surrectum, γ'. (ἀντὶ surrigo ἐκ τοῦ sub-rego)· 1) (καὶ **surrĭgo** ἢ **subrĭgo** παρὰ τοῖς ποιητ. καὶ μετγν.) μετ-ε. ἀνίστημι, αἴρω, caput τὴν κεφαλήν, aures ὀρθῶ τὰ ὦτα· hasta surrecta cuspide, δόρυ ὀρθὴν αἰχμὴν ἔχον· 2) ἀμετ. α) ἀνίσταμαι, e lecto ἀπὸ τῆς κλίνης, de sella ἐκ τῆς ἕδρας μάλ. = ἐξ εὐνῆς ἀνίσταμαι, ἢ = ἀνίσταμαι ποιήσων τι, ad dicendum ἐρῶν, ἀγορεύων· β) ἐπὶ ἀψύχων· ἀνίσταμαι, αἴρομαι, ἀναδύομαι, ἀνατέλλω· μετφ. ἐγείρομαι, ἄρχομαι, αὐξάνομαι· ἐντ. ἐπὶ ποταμοῦ· μέγας ῥέω, ὑπερπληροῦμαι.

surrectĭo, ōnis, θ. ἀνάστασις.

surrectus, a, um, μετχ. τοῦ surgo.

Surrentum, i, οὐ. Σύρρεντον, πόλις πρὸς μεσημβρίαν τῆς Καμπανίας· ἐντ. **-tīnus**, a, um, Συρρεντῖνος, οὐσ. **-tīni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Συρρεντῖνοι.

surrēpo, repsi, reptum, γ'. (sub, repo)· 1) ὑφέρπω, προσέρπω· ἐντ. (π.) s. moenia urbis, ὑφέρπω ὑπό (ὑπέρχομαι) τὰ τείχη τῆς πόλεως· 2) μετφ. (π. καὶ μ.) s. alicui, ὑφέρπω, ὑποδύομαι, ὑπέρχομαι, λάθρα ἢ κατὰ σμικρὸν καταλαμβάνω τινά, ἐμπίπτω τινί.

surreptĭcĭus, a, um, (surripio), (Πλ.)· 1) κλοπαῖος, κεκλεμμένος· 2) κρύφιος.

surreptus, a, um, μετχ. τοῦ surrepo καὶ τοῦ surripio.

surrĭgo, ἴδε surgo.

surrĭpio, rĭpŭi, reptum, γ'. (sub, rapio), ὑφαρπάζω, ὑφαιροῦμαι, ὑποκλέπτω, vasa σκεύη, pucrum παῖδα· s. me

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

alicui, ὑποφεύγω τὴν ὄψιν τινός· s. me aliquo, ὑποχωρῶ ποτ· s. spiritum, λάθρα ἀναπνέω· 2) κρύπτω, ἀποκρύπτω τι· s. diem, ἀνωφελῶς διάγω τὴν ἡμέραν.

sur-rŏgo, ā̆, (sub, rogo), τεχν. ὅρ. ἐπὶ τῶν ἐν ἐκκλησίαις προεδρευουσῶν ἀρχῶν· προσκάλλομαι (ἐλέσθαι) τινὰ ἀντί τινος.

sursum (ἀρχ. καὶ **-sus**), ἐπίρ. (subversum ἢ -us)· 1) ἐπὶ κινήσεως· ὑποκάτωθεν πρός τὰ ἄνω, ἄνω, scando ἀναβαίνω· s. deorsum, ἄνω καὶ κάτω (ἄνω κάτω)· 2) ἐπὶ στάσεως· ἄνω, ἔπάνω, ἀνωθεν.

sus, suis, ὰ. καὶ θ. 1) ὗς, σῦς· 2) (π.) εἶδος ἰχθύος.

Sūsa, ōrum, οὐ. πλ. Σοῦσα, μητρόπολις τῆς Περσίδος· ἐντ. **Sūsiāna**, ae, θ. ἡ Σουσιανή (χώρα)· **-ni**, ōrum, ὰ. πλ. οἱ Σουσιανοί, οἱ Σούσιοι.

suscenseo, ἴδε succenseo.

susceptĭo, ōnis, θ. (suscipio), ἀναδοχή, ἀναίρεσίς τινος, τὸ ὑποδέεσθαί τι.

susceptor, ōris, ὰ. (suscipio), (Ἰουστ.), ἀνάδοχος, ἐργολάβος.

suscĭpio, cēpi, ceptum, γ'. (sub, capio)· 1) ὑποδέχομαι, ἐκδέχομαι, ἀναρρῶμαί τινα ἢ τι (ἵνα φέρω, στηρίξω κ. τ. ὅμ), labentem τὸν πίπτοντα· ἐντ. α) ὑπερείδω, ἐρείδω, theatrum fulturis τὸ θέατρον στηρίγμασι· μετφ. s. reum, βοηθῶ (ὑποστηρίζω)· β) ἐπὶ πατρός· ἀναδέχομαι, ἀναιροῦμαι (παῖδα πρὸς ἀνατροφήν), ἐντ. = οὐ φονεύω ἢ = ἐκτίθημι· ἐνίοτε δέ = γεννῶ, παιδοποιοῦμαι, filium ex aliqua· γ) s. sermonem (π. καὶ μ.) ὑπολαμβάνω (τὸν λόγον), ἀποκρίνομαι· δ) s. personam viri boni, ὑποκρίνομαι τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα· s. mihi auctoritatem, προσποιοῦμαι ἀξίωμα· ε) δέχομαι, discipulos μαθητάς, aliquem in civitatem, δίδωμί τινι πολιτείαν· 2) ὑποδέχομαι, ἀναδέχομαι, ἀναιροῦμαι, ὑποβάλλομαί τι, onus φορτίον· ἐντ. μετφ. α) ἀναιροῦμαί τι, ἐπιχειρῶ τινι, ἄρχομαί τινος, bellum πολέμου· s. scelus (in me), ἀνόσιον ἔργον πράττω· β) s. odium ἀναιροῦμαι ἔχθρας (κατά τινος), μισῶ τινα· s. severitatem, αὐστηρότητι χρῶμαι· s. turpitudinem, αἰσχρόν τι πράττω· γ) s. poenam κ. τ. ὅμ. δίκην δίδωμι· δ. invidiam, μισητός γίγνομαι· s. dolorem, παραδίδωμι ἐμαυτὸν εἰς λύπην.

suscĭto, ā̆. (sub, cito)· (π.) 1) ἀνακινῶ, humum τὸ χῶμα (ἀροτριῶν)· aura -at lintea, ἡ αὔρα, ἐμπίπλησι (κολποῖ) τὰ ἱστία· ἐντ. α) ἀνεγείρω, οἰκοδομῶ, delubra· β) ἀπελαύνω, ἐκδιώκω, vulturium· γ) ἐκφέρω, sententias· 2) μετφ. s. aliquem (e) somno καὶ ἁπλῶς s., ἀνεγείρω, ἐγείρω τινὰ ἐκ τοῦ ὕπνου· s. mortuos, ἐγείρω τοὺς τεθνεῶτας· ἐντ. = ἐγείρω, ποιῶ, bellum πόλεμον, caedem φόνον· s. aliquem testem, καλῶ τινα μάρτυρα.

suspecto, ā̆. (sub, specto)· 1) (κωμ.) ἀναβλέπω, ἀποβλέπω πρός τι· 2) (μ.) -aliquem, ὑποπτεύω τινά, ὑπόπτως ἔχω τινί.

1. suspectus, a, um, (-ior, -issimus), [μετχ. τοῦ suspicio 1.]· 1) ὕποπτος· habeo aliquem -um, ὑποπτεύω τινά· s. alicui, ὕποπτός τινί εἰμι, ὑποψίαν τινὶ παρέχω· locus s. ὕποπτος (οὐκ ἀσφαλής, κινδυνώδης) τόπος.

2. suspectus, us, ὰ. (suspicio). 1) ἀναβλεψις, τὸ ἀναβλέπειν, ad Olympum· ἐντ. = ὕψος. 2) μετφ. σιβᾶς, θαυμασμός, τιμή.

suspendĭum, ii, οὐ. (suspendo), ἀγχόνη· -io pereo, vitam finio, ἀπάγχομαι, ἀγχόνῃ τὸν βίον καταστρέφω.

suspendo, pendi, pensum, γ'. (sub, pendo)· 1) ἀναρτῶ, κρεμάννυμι, ἐξάπτω, ἐξαρτῶ τι ἀπό τινος, columbam ab alto malo περιστερὰν ἐξ ὑψηλοῦ ἱστοῦ· ὄθεν suspensus, a, um, κρεμάμενος, ἐξηρτημένος, ἠρτημένος· ἐντ. α) s. aliquem, ἀναρτῶ τινα ἐξ ἀγχόνης, ἀγχόνῃ ἀποκτείνω τινά· s. me, ἀπάγχομαι· β) ὄωρον ἐν ναῷ ἀναρτῶ, ἀνατίθημί τι· 2) στηρίγμασι στηρίζω, ἐρείδω, opus τὸ ἔργον· s. pedem digitis, ἐπὶ τῶν δακτύλων (στηριζόμενος) βαδίζω· ὡσαύτ. suspenso gradu, κούφῳ βήματι· ἐντ. α) = ὑποστηρίζω· μετφ. β) μετέωρον (ἀμφίδολον) ἀφίημι, rem τὸ πρᾶγμα· γ) μετεωρίζω, ταλαντεύω, ἐνδοιάζειν, ἀπορεῖν ποιῶ, animos judicum· 3) ἐπέχω, κατέχω, κωλύω, sermonem, fletum· 4) (Ὁράτ.) s. aliquem ἢ aliquid naso aduncо), μυκτηρίζω, μυχθίζω τινὰ ἢ τι.

suspensūra, ae, θ. ἄψις, ἐφ' ἧς οἰκοδόμημα ἐρείδεται.

suspensus, a. um, (-ior, -issimus), [μετχ. τοῦ suspendo]· 1) κρεμαστός, μετέωρος, ὑψηλός· 2) μετφ. α) μετέωρος, ἐλαφρός, κοῦφος, ἀραιός· β) ἠρτη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μένος, ἐξηρτημένος, ex re aliqua ἔκτινος· γ) ἄδηλος, ἀσαφής, ἀβέβαιος, ἀμφίδοξος, (ἀναποφάσιστος)· δ) μετέωρος τῇ διανοίᾳ, μετέωρος, ταλαντευόμενος, ἐνδοιάζων, ἀπορῶν· ε) φοβερός, δεινός.

suspĭcax, ācis, (σπ.) =suspiciosus.

1. suspĭcĭo, pexi, pectum, γ'. (sub, specio)· 1) ἀναβλέπω, ἄνω βλέπω εἴς τι, (in) coelum εἰς τὸν οὐρανόν· 2) s. aliquem ἢ aliquid, ἄγαμαι, θαυμάζω, σέβομαι, τιμῶ τινα ἤ τι· 3) ὑποπτεύω τινά, aliquem· (ἐντ. ἡ μετχ. suspectus ἐπιθ.)·

2. suspĭcĭo (καὶ suspitio), ōnis, θ. (suspicio)· 1) ὑποψία, ὑπόνοια: moveo -ōnem, ἐγείρω τὴν ὑποψίαν· tu habes -ōnem, ὑποψίαν ἔχεις, ὑποπτεύεις, ἄλλος habet -ōnem, τὸ πρᾶγμα ὑποψίαν παρέχει, ὕποπτόν ἐστιν· 2) ὑπόνοια, εἰκασία, δόξα, πίστις. deorum περὶ θεῶν· attingo aliquid -ōne, εἰκάζω τι.

suspĭcĭōse, ἐπίρ. (-ius, -issime), ὑπόπτως, μεθ' ὑποψίας, ὅι' ὑποψίας.

suspĭcĭōsus, a, um, (-ior, -issimus), [suspicio] 2.)· 1) ὕποπτος, καχύποπτος, ὑποψίας μεστός, homo ἄνθρωπος· 2) ὕποπτος, ὑποψίαν παρέχων.

suspĭcor, ἀποθ. α'. (ἀρχ. καὶ -o, a') (suspicio)· 1) ὑποπτεύω, ὑπονοῶ τι aliquid· 2) ὑποπτεύω, ὑπονοῶ, ὑποτοπῶ, εἰκάζω, τοπάζω, ὑπολαμβάνω, νομίζω.

suspīrātĭo, ōnis, θ. (μ.) καὶ -tus, us, α. (suspiro), (μ.), στεναγμός.

suspīrĭtus, us, α. = suspiratio.

suspīrĭum, ii, οὐ. (suspiro)· 1) στεναγμός, στέναγμα· μετων. ('Οβίδ.) = ὕρως· 2) (μ.), ἆσθμα.

suspīro, α'. (sub, spiro)· 1) ἀναστενάζω, στενάζω, ab imis pectoribus ἐκ βάθους καρδίας· ἐντ. (π.) α) s. aliquid factum, στενάζω ἐπί τινι γεγονότι, ne, μὴ (ἐκ φόβου μή)· β) s. in aliquā, ἔρωτί τινος (γυναικ.) τήκομαι· γ) μετ' αἰτ. = ποθῶ, ἐπιποθῶ, matrem τὴν μητέρα· δ) curae suspirantes, μέριμναι ποιοῦσαί τινα στενάζειν.

susque deque, ἐπίρ. (πιθαν. ἀντὶ sursum-deorsum) κυρ. ἄνω καὶ κάτω (ἄνω κάτω)· μόνον μετφ. πρὸς δίλωσιν ἀδιαφόρου τινός: s. d. habeo aliquid, ἀδιαφορῶ πρός τι, ὑπερορῶ τι· de Octavio s. d. (ὑπον. habeo, fero ἢ est), ἀδιάφορός εἰμι πρὸς τὸν Ὀκτάβιον.

sustentācŭlum, i οὐ. (sustento), (μ.) στήριγμα, ἔρεισμα.

sustentātĭo, ōnis, θ. (sustento), (σπ.), ἀναβολή: res habet -ōnem, τὸ πρᾶγμα ἐπιδέχεται ἀναβολήν.

sustento, α'. (sustineo)· 1) ἀνέχω, βαστάζω, στηρίζω, fratrem labentem manu· ἐντ. μετφ. α) ὀρθῶ, ἀνορθῶ, στερεῶ, valetudinem τὴν ὑγείαν, civitatem τὴν πολιτείαν· β) ἐπαρκῶ, βοηθῶ, amicis τοῖς φίλοις· γ) s. aciem, τὴν παράταξιν ἐν τάξει τηρῶ· δ) ὀρθῶ, θαρρύνω, mentes τὰς ψυχάς· 2) διατρέφω, τρέφω, plebem frumento σίτῳ τὸ πλῆθος· 3) ὑπέχω, ἀνέχομαι, ὑπομένω, bellum τὸν πόλεμον ἐντ. = ὑπομένω, ἀντέχω, ἀνθίσταμαί τινι, impetum τῇ ἐφόδῳ· 4) ἀναβάλλομαι, rem τὸ πρᾶγμα.

sustĭnĕo, tĭnŭi, tentum, ē'. (sub, teneo). 1) βαστάζω, bovem humeris βοῦν ἐπὶ τῶν ὤμων. s. me a lapsu, ἴσχω ἐμαυτὸν τοῦ μὴ πεσεῖν· ἐντ. μετφ. α) ἐπαρκῶ, βοηθῶ, amicum τῷ φίλῳ. β) ὑφίσταμαι, ἀναδέχομαι, ἀναλαμβάνω, munus ἔργον· ἐντ. s. personam, πρόσωπον ὑποβάλλομαι. (π.) καὶ s. Thaida τὴν Θαΐδα ὑποκρίνομαι· γ) (ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετ' ἀρνήσ.), ὑπομένω, ἀνέχομαι τολμῶ, ἐπιχειρῶ, aliquid facere. 2) ὑπέχω, ὑπομένω, ὑφίσταμαι, ἀνέχομαι, δέχομαι, impetum τὴν ἔφοδον, oppugnationem τὴν πολιορκίαν. ἐντ. α) s. quae contra dicuntur, ἀπολογοῦμαι πρὸς τὰ κατηγορίας· β) non s. rogantem, οὐχ οἷός τ' εἰμι ἀντέχειν δεομένῳ· 3) σῴζω, διασῴζω, διαφυλάττω, dignitatem τὸ ἀξίωμα· ἐντ. = τρέφω, διατρέφω, liberos τὰ τέκνα· 4) ἐπέχω, κατέχω, κωλύω, ἵστημι, ἐφίστημι, milites τοὺς στρατιώτας· ἐντ. α) s. me ab aliqua re ἢ ne, ἀπέχομαί τινος, ἀπείργω ἐμαυτὸν ποιεῖν ἤ μὴ ποιεῖν τι· β) ἀναβάλλομαι, bellum τὸν πόλεμον.

sustŏllo, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), γ'. (sub tollo). 1) αἴρω, ἐπαίρω, amiculum τὸ ἱμάτιον· 2) ἀναιρῶ, καθαιρῶ, aedes τὴν οἰκίαν· 3) (Πλ.). s. filiam ab aliquo, ἀπάγω τινός τὴν θυγατέρα.

sustŭli, πρκμ. τοῦ tollo.

susurrātor, ōris, α, ψιθυριστής.

sŭsurro, α'. (π. καὶ μ.)· 1) ἀμετ. ψιθυρίζω, τονθορύζω. 2) μεταδ. s. alicui aliquid, ψιθυρίζω τινί τι.

1. susurrus i, ā. (κατ' ἀναδιπλ. ἐκ

τοῦ συρίζειν) σύριγξ. ψιθυρισμός, ὁ θόρυβος.

2. susurrus, a. um, (Ὀδίδ.), lingua, ψιθυρά. ψιθυρίζουσα γλῶσσα.

sūtēla, ae, θ. μηχανορραφία.

sūtilis, e, (suo), ῥαπτός, συνερραμμένος· corona s., στέφανος ἐκ ῥόδων πεπλεγμένος.

sūtor, ōris, ἁ. (suo), σκυτορράφος, σκυτοτόμος, ὑποδηματορράφος.

sūtōrĭus, a, um, σκυτοτομικός.

sūtrīnus, a, um, (ἀντὶ sutorinus ἐκ τοῦ sutor)= sutorius· ἐντ. οὐσ. α) **-īna**, ae, θ. (ὑπον. officina ἢ taberna) ἡ σκυτοτομικὴ τέχνη, ἡσκυτοτομία· β) **-īnum**, i, οὐ. (ὑπον. artificium), σκυτοτόμιον, σκυτεῖον.

Sutrĭum, ii, οὐ. Σούτριον, πόλις τῆς Γουρρηνίας· ἐντ. **Sutrīnus**, a, um, Σουτρῖνος ἢ Σουτρίνος· οὐσ. **-īni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Σουτρῖνοι.

sūtūra, ae, θ. (suo), ῥαφή.

süus, a, um, (ξ. su, ὡς tuus ἐκ ξ. tu), ἀντων. κτητ. ἑνικῶς· ὁ, ἡ, τὸ ἑαυτοῦ, ἑαυτῆς, αὐτοῦ, αὐτοῦ - ῆς· πληθυντ., οἱ, αἱ, τὰ ἑαυτῶν, αὐτῶν, αὐτῶν, σφέτερος, -α, -ον. Ἐντ. α) οἰκεῖος, ἴδιος: Poeni suos sacrificant puellos, οἱ Καρχηδόνιοι τοὺς ἑαυτῶν (τοὺς ἰδίους) παῖδας θύουσιν· se suaque victori permittunt, ἑαυτοὺς καὶ τὰ ἑαυτῶν (τὰ σφέτερα) τῷ νικητῇ ἐπιτρέπουσιν· β) ἴδιος εἰωθώς, συνήθης: suo Marte pugnat, τῷ εἰωθότι τρόπῳ μάχεται· suo anno consulem fieri, τῷ ἑαυτοῦ (τῷ πρώτῳ) ἔτει ὕπατον γίγνεσθαι· γ) εὔνους, ἐπιτήδειος, οὔριος. locus τόπος, ventus ἄνεμος· δ) κύριος ἑαυτοῦ, αὐτεξούσιος: ancilla nunc sua est· ε) οὐσ. sui, οἱ ἑαυτοῦ (ὀπαδοί, στρατιῶται, φίλοι, συγγενεῖς)· Σημ. Πρὸς ἐπίτασιν προσαρτᾶται (συνήθ.) εἰς τὴν ἐν. ἀφαιρ. ἡ συλλαβὴ pte: suopte pondere, τῷ ἑαυτοῦ (τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ) βάρει· ἀλλὰ καὶ suumpte amicum, τὸν ἑαυτοῦ (τὸν ἴδιον αὐτοῦ) φίλον· ἔτι δὲ καὶ εἰς ἁπάσας τὰς πτώσεις (πλὴν τῆς ἐν. ὀνομ.) ἡ συλλ. met: suamet sceleră, τὰ γε αὐτοῦ κακουργήματα.

Sȳbăris, is καὶ ĭdis, θ. Σύβαρις, πόλις τῆς μεγάλης Ἑλλάδος, ἐν ἔτει 510 π. Χ κατασκαφεῖσα καὶ μετὰ τὴν ἐν ἔτει 443 ἀνοικοδόμησιν αὐτῆς Θούριοι κληθεῖσα· Ἦν δὲ διαδόητος ἐπὶ τῇ τρυφηλότητι καὶ φιληδονίᾳ τῶν αὐτῆς κατοίκων· ἐντ. 1) **-rītae**, ārum, ἀ. πλ. Συβαρῖται· 2) **-rītānus** καὶ **rītĭcus**, a, um, Συβαρητικός· μετφ. τρυφηλός· 3) **-rītis**, ĭdis, θ. Συβαρῖτις, ὄνομα ποιήματος.

Sȳchaeus ἢ **Sīchaeus**, i, ἁ. Συχαῖος, σύζυγος τῆς Διδοῦς· ἐντ. **Sichaeus**, a, um, τοῦ Σιχαίου.

Sȳcŏlătrōnĭdae, ārum, ἁ. πλ. (Πλ.), Συκοκλέπται, πλαστὸν ὄνομα ἐθνους.

sȳcŏphanta, ae, ἁ. συκοφάντης.

sȳcŏphantĭōse, ἐπίρ. συκοφαντικῶς.

sȳcŏphantor, ἀποθ. α'. συκοφαντῶ.

Syēne, es, θ. Συήνη, πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου· ἐντ. **Syēnītes**, ae, ἐπίθ., ἐκ Συήνης· πληθ. = οἱ Συηνῖται.

Sylla, ĭdĕ Sulla.

syllăba, ae, θ. συλλαβή.

syllŏgismus, i, ἁ. (μ.) συλλογισμός.

syllogistĭcus, a, um, (μ.) συλλογιστικός.

Sȳmaethum, i, οὐ. καὶ **-thus**, i, ἁ ὁ Σύμαιθος, ποταμὸς Σικελίας· ἐντ. 1) **-this**, ĭdis, θ. Συμαθίς, νύμφη τοῦ ποταμοῦ Συμαίθου· 2) **-thēus** καὶ **-thĭus**, a, um, Συμαίθειος.

symbŏla, ae, θ. συμβολή, ἔρανος.

symbŏlum, i, οὐ. καὶ **-lus**, i, ἁ. σύμβολος, σύμβολον, σφραγίς.

symphōnĭa, ae, θ. συμφωνία, συναυλία (μουσική).

sumphōnĭăcus, a, um, συμφωνιακός, μουσικός.

Symplēgădes, dum, θ. πλ. αἱ Συμπληγάδες, εἶτα Κυάνεαι κληθεῖσαι πέτραι ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ Βοσπόρου.

sympŏsĭum, ii, οὐ. συμπόσιον.

sȳnecdŏche, es, θ. συνεκδοχή.

Sȳnĕphēbi, ōrum, ἁ. πλ. Συνέφηβοι.

syngrăpha, ae, θ. συγγραφή, συμβόλαιον περὶ ὀφειλήματος.

syngrăphus, i, ἁ. (Πλ.) σύγγραφος, συγγραφή: 1) ἔγγραφον συμβόλαιον. 2) (διαβατήριον).

Synnăda, ōrum, οὐ. πλ. τὰ Σύνναδα, πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας· ἐντ. **-densis**, e, Συνναδικός, τῶν Συνναδῶν.

syntŏnum, i, οὐ. (μ.) σύντονον, εἶδος μουσικοῦ ὀργάνου.

Sȳphax, ācis, ἁ. Σύφαξ, βασιλεὺς τῆς Νουμαδίας.

Sȳrācūsae, ārum, θ. πλ. Συράκο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σαι, Συρακοῦσαι· ἐντ. 1) **Sўrācūsānus**, a, um, Συρακόσιος· καὶ οὐσ· **-sāni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Συρακόσιοι· 2) **-cūsĭus** καὶ (π.) **-cŏsĭus**, a, um, Συρακόσιος.

Sўri, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Σύροι, Σύριοι· ἐντ. 1) **Syrus**, a, um, Σύρος, Σύριος· 2) **Syrĭa**, ae, θ. Συρία· ἐνίοτε δὲ = Assyria· ἐντ. **Sўrĭăcus**, **Syriscus** καὶ **Syrĭus**, a, um, Συριακός, Σύριος. **Sўrinx**, ngis, θ. Σύριγξ (νύμφη). **syrma**, ătis, οὐ. σύρμα, συρτὴ (ποδήρης) ἐσθής. ἐντ. μετφ. = τραγῳδία. **Sўrŏphoenix**, īcis, ἀ. Συροφοίνιξ. **Syrtis**, is, θ. Σύρτις, μάλ. δὲ ἡ ἐν τῇ βορείῳ ἀκτῇ τῆς Ἀφρικῆς s. major ἡ μεγάλη, ἡ τανῦν Sidra, καὶ ἡ s. minor ἡ μικρά, ἡ τανῦν Gabes· 2) (π.) ἡ ἀμμώδης ἔρημος· ἐντ. **Syrtĭcus**, a, um, Συρτικός.

T

T, t, ἀντιστοιχεῖ τῷ Ἑλλ. Τ., συγγενὲς δέ ἐστι καὶ ἐναλλάσσεται πρὸς τὸ β, οἷον libra λίτρα, πρὸς τὸ p, οἷον pavos καὶ pavo ταώς, studium σπουδή· ὡσαύτ. καὶ πρὸς τὸ d, l, r, καὶ s. - T. συντόμως δηλοῖ τὸ προωνύμιον Titus ὁ Τίτος, τὸ δὲ Ti. δηλοῖ Tiberius, ὁ Τιβέριος.

tăbella, ae, θ. (ὑποκ. τοῦ tabula), πινακίδιον, σανίδιον· πολλάκ. = tabula: tabellae publicae = tabulae publicae· μάλ. δὲ: α) ἐπιστολή: do tabellas = do literas· β) ἐν ἐκκλησίαις καὶ δικαστηρίοις· τὸ τῆς ψήφου πινακίδιον = ἡ ψῆφος

tăbellārĭus, a, um (tabella), τῶν πινακιδίων, τῶν ἐπιστολῶν. μάλ. δὲ α) lex - a, ὁ περὶ ψήφων νόμος· β) οὐσ· **- rĭus**, ii, ἀ. ὁ γραμματοφόρος, ἐπιστολιοφόρος.

tābĕo, bŭi, bĭtum, bēre, ἀ. τήκομαι, μετφ. φθίνω, μαραίνομαι.

tăberna, ae, θ. (συγγ. τῷ tabula). 1) σκηνὴ ἐκ σανίδων, καλύβη· 2) πωλητήριον, καπηλεῖον, ἐργαστήριον. t. libraria, βιβλιοπωλεῖον· t. tonsoris, κουρεῖον· 3) πανδοχεῖον (ξενοδοχεῖον). 4) Tres Tabernae, Τρία καπηλεῖα ἐκαλεῖτο τόπος τις παρὰ τὴν Ἀππίαν ὁδόν.

tăbernācŭlum, i, οὐ. (taberna), ἐκ σανίδων καλύβη, ἔντ. = σκηνή, σκήνωμα. μάλ. δὲ ἐν τῇ οἰωνοσκοπίᾳ· οἰωνοσκοπεῖον· t. capio, ἐπιτελῶ οἰωνοσκοπίαν.

tăbernārĭus, ii, ἀ. (taberna), κάπηλος (ἐν Ῥώμῃ = χυδαῖος ἄνθρωπος).

tăbernŭla, ae, θ. μικρὸν καπηλεῖον.

tābes, is, θ. (ἡ γεν. καὶ δοτ. ἄχρ.). [tabeo]· 1) τῆξις, σῆψις, σηπεδών. 2) μαρασμός, φθίσις: oculorum t., ἡ ἀπώλεια τῆς ὄψεως· 3) μετφ. μαρασμὸς ἠθικὸς καὶ πολιτικός 4) λοιμός· 5) μετων. τὸ ἐκ τῆς τήξεως ἢ σήψεως ὑγρόν: t. nivis, ἡ τετηκυῖα χιών. t. sanguinis, ὁ λύθρος. t. veneni, ὁ χυμὸς τοῦ φαρμάκου.

tābesco, tābŭi, (ἄνευ σ.), γ'. (tabeo). 1) τήκομαι, cera. 2) τήκομαι, φθίνω, μαραίνομαι.

tābĭdus, a, um, (tabeo)· 1) ταχερός, τηκτός, τηκόμενος, nix. 2) φθισιῶν, φθισικός, corpus, javencus· ἐντ. μετφ. (π.) α) mens -a, ψυχὴ ὑπὸ λύπης φθίνουσα· β) ἐνεργ. ὁ κατὰ σμικρὸν τήκων, ἀπομαραίνων, καταβιβρώσκων.

tābĭfĭcus, a, um, (tabes, facio). 1) (π.) τηκτικός, τήκων· radii solis. 2) λοιμικός, θανατηφόρος, aër ἀήρ· μετφ. animi perturbationes -ae, καταβιβρώσκοντα πάθη.

tăbŭla, ae, θ. 1) πίναξ, σανίς, πλάξ (ξυλίνη ἢ μεταλλική)· ἐντ. α) ὁ κυβευτικὸς πίναξ. β) tabula picta ἢ ἁπλῶς tabula, πίναξ, γραφή, ζωγράφημα. γ) t. votiva, ἀναθηματικὸς πίναξ ἐξεικονίζων ναυάγιον· δ) t. Dicaearchi, γεωγραφικὸς πίναξ. 2) ἄθαξ, δέλτος, γραμματεῖον, πινακίς· ἐντ. duodecim -ae, οἱ νόμοι τῶν δώδεκα πινάκων, ἡ δωδεκάδελτος· 2) μάλ. α) πληθ. αἱ λογιστικαὶ δέλτοι, τὰ λογιστικὰ βιβλία· ἐντ. - ae novae, χρεῶν ἀποκοπαί· β) - ae publicae, δημόσια βιβλία (προσόδων καὶ δαπανῶν), δημόσια γράμματα, ἀπογραφαί, κατάλογοι· γ) προγραφαί: - ae Sullanae· δ) -ae dotis, nuptiales (π.) τὰ περὶ γάμου σημβόλαια· δ) (π. καὶ μ.) = διαθήκη.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

tăbŭlāris, e. (tabula). (μ.), τῶν πινάκων· οὐσ. **-rĭa**, ium, οὐ. πλ. οἱ πίνακες.

tăbŭlārĭus, ii, οὐ. (tabula), γραμματοφύλαξ. ἐντ. **- ĭum**, ii, οὐ. γραμματοφυλάκιον, (ἀρχεῖον).

tăbŭlātĭo, ōnis, θ. (tabula). σανίδωμα, ὀροφή.

tăbŭlātus, a, um, (tabula), σανιδωτός· ἐντ. οὐσ. **- ātum**, i, οὐ. σανίδωμα, σανιδωτόν ἔδαφος· 6) ὀροφή : turris quatuor t. πύργος διώροφος.

tābum, i, οὐ. (ἡ γεν. καὶ δοτ. ἄχρ.) = tabes· 1) λύθρος, λύθρον : saxa spargere tabo, τὰς πέτρας ῥαίνειν τῷ λύθρῳ (ναυαγοῦ) : 2) μετῳ. φθίσις, μαρασμός, λοιμός,

Tăburnus, i, ά. Τάδυρνον, ὄρος τῆς Καμπανίας (κατὰ τὸ Καύδιον).

tăcĕo, tăcŭi, tăcĭtum, ē'. (ἀκέω) 1) ἄμετ. α) σιωπῶ (οὐ λέγω, πρβλ sileo)· tace, σιώπα. 6) (π.) = sileo, σιωπῶ, σιγῶ, ἠρεμῶ, ἡσυχίαν ἄγω· μετῳ. blanditiae -ent = παύονται· 2) μεταβ. σιωπῶ, rem τὸ πρᾶγμα· tacenda, ἀπόρρητα (ἀντίθ. dicenda ῥητά).

Tăcĭta (dea), ae, θ. (Τακίτα), ἡ τῆς σιωπῆς θεᾶς.

tăcĭte, καὶ (σπ.) **-to**, ἐπίρ. 1) σιωπηλῶς σιωπῇ. habeo aliquid t., σιωπῶ τι· 2) σιωπῇ, λάθρα.

tăcĭturnĭtas, ātis, θ. 1) σιγή, σιωπή, testium τῶν μαρτύρων· 2) (ὡς ἀρετή)· τὸ σιωπηλόν, ἡ σιωπή, ἐχεμυθία.

tăcĭturnus, a, um, (-ius), [taceo] 1) σιωπηλός, σιγηλός (ἀντίθ. loquax), homo· 2) μετῳ. (π.) α) ἡσύχιος, amnis ποταμός· 6) ἐπὶ βιβλίου· σιωπῶν, = μὴ ἀναγινωσκόμενος : (t. pasces tineas).

1. tăcĭtus, a, um, (taceo)· 1) ἐνεργ. σιωπῶν, σιωπηλός : me tacito, ἐμοῦ σιωπῶντος· os -um alicui praebeo = οὐκ ἀπαρίνομαί τινι· t. id praetereo, σιγῇ παρέρχομαί τι· ἐντ. α) -morior, ἄνευ ὑπερασπίσεως ἀποθνήσκω· 6) σιωπηλός, ἄφωνος : -ae induciae, ἐκεχειρία μὴ ῥητή· γ) (= silens) σιγῶν, σιγηλός, ἀφώνητος, ἄψοφος, ἥσυχος, ἤρεμος, nox νύξ· per tacitum σιγῇ, σιωπῇ, καθ' ἡσυχίαν· 2) παθητ. σιωπώμενος, ἀποσιωπώμενος, ἄρρητος : ne id quidem a Turno tacitum tulit, οὐδὲ τοῦτο ἐσιώπησεν ὁ Τύρνος· ἐντ. = κρυφαῖος, κρύφιος, vulnus τραῦμα· tacitum abeo, λάθρα ἀπέρχομαι· οὐσ. **tacĭtum**, i, οὐ. τὸ ἀπόρρητον.

tactĭlis, e, (π.), ἁπτός, ψαυστός.

tactĭo, ōnis, θ. (tango), ἁφή, ψαῦσις, ἔπαφή.

tactus, us, ά. (tango)· 1) = tactio. 2) ἁφή, (μία τῶν αἰσθήσεων)· 3) προσβολή, δύναμις, ἐνέργεια, solis τοῦ ἡλίου, lunae τῆς σελήνης.

taeda, ae, θ. 1) δᾷς, εἶδος πίτυος. ἐντ. = δᾷς, τὰ ἀπὸ τῆς πίτυος ξύλα· 2) δᾷς, λαμπάς· ἐντ. μετῳ. α) οἱ γάμοι, (foedera taedae)· 6) ὁ ἔρως· 3) τὸ σανίδωμα τοῦ πλοίου.

taedet, taeduit ἢ taesum est, ē'. ἀπρόσ. (μετ' αἰτ. προσώπου καὶ γεν. πράγματος) : t. me alicujus, ἀηδῶς ἔχω τινί, ἀηδίζομαι, ἄχθομαι, ἀσῶμαί τινι, σικχαίνομαί τι.

taedĭfer, ĕra, ĕrum, (taeda, fero), (π.), δαδοῦχος.

taedĭum, ii, οὐ. (taedet)· 1) σικχαμία, ἀηδία, ἄση, ἄχθος, κόρος. 2) τὸ σικχαντόν, τὸ ἀηδές : affero t. ἀηδῆ ποιῶ.

Taenărus, i, ά. καὶ θ. **-rum**, i, οὐ. ὁ, ἡ Ταίναρος, τὸ Ταίναρον, ἀκρωτήριον καὶ πόλις τῆς Λακωνικῆς· παρ' αὐτῷ δὲ ἡ εἰς ᾅδην κατάβασις ἐνομίζετο οὖσα· ὅθεν μετων. = ὁ Ἅδης· ἐντ. 1) **Taenărĭdes**, ae. ά. Ταιναρίδης, ἐκ Ταινάρου = Λάκων· 2) **Taenăris**, ĭdis θ. (π.) = ἡ Λάκαινα. 3) **Taenărĭus**, a, um. Ταινάριος, Λακωνικός· deus T. ὁ Ποσειδῶν· soror, marita T. ἡ Ἑλένη· T. porta, ἡ εἰς ᾅδην εἴσοδος.

taenĭa, ae, θ. (π. καὶ μ.), ταινία, μάλ. δὲ ἡ περὶ τὴν κεφαλὴν ταινία.

taeter, ταυτό τῷ teter.

tăgax, ācis (σπ.), κλωπικός.

Tăges, ētis ? ά. Τάγης, θεός ἢ ἥρως μαντικὸς παρὰ τοῖς Τυρρηνοῖς.

tăgo, γ'. ἀρχ. τύπος τοῦ tango, ὃ ἴδε (πρβλ. τὸ ἑλλ. τεταγών).

Tăgus, i, ά. Τάγος, ποταμὸς Λυσιτανίας.

tālāris, e, (talus), τῶν ἄστραγάλων· 1) t. tunica, ὁ ποδήρης χιτών· 2) οὐσ. **talarĭa**, ium, οὐ. πλ. α) τὰ περὶ τοὺς ἀστραγάλους μέρη τῶν ποδῶν. 6) τὰ πτερωτὰ πέδιλα τοῦ Ἑρμοῦ. γ) = tunica talaris.

tālārĭus, a, um (talus), τῶν ἀστραγάλων· ludus t., ὁ ἀστραγαλισμός.

tălassĭo, ōnis, ἢ **-ssĭus**, ii, καὶ

-ssus, i, ἀ. Ταλάσσιος, συγκλητικός Ῥωμαῖος, ᾧ ἐν τῇ τῶν Σαβίνων παρθένων ἁρπαγῇ ἐκόμισαν κόρην κάλλει διαφέρουσαν· ἀφ' οὗ δὴ τὸν Ταλάσιον, ὡς Ἕλληνες τὸν Ὑμέναιον, ἐπῆδον Ῥωμαῖοι τοῖς γάμοις· καὶ γὰρ εὐτυχίᾳ σασ' χρήσασθαι περὶ τὴν γυναῖκα τὸν Ταλάσιον (Πλουτάρ. Ρωμ. 15.) : servio t. = ἄγομαι γυναῖκα.

Tălăus, i, ἀ. Ταλαός· ἐντ. **-iōnĭa**, ἡ Ταλαοῦ θυγάτηρ, ἡ Ἐριφύλη.

tālĕa, ae, θ. ῥαβδίον· μάλ. α) = μάγευμα. αὐτάς· β) βραγχὺς σιδηροῦς πάσσαλος, ὃς πηγνύμενος ἐν τῇ γῇ ἐτίτρωσκε τοὺς τῶν πολεμίων ἵππους· γ) -ae ferreae, σιδηροῖ ὀβελίσκοι, τὰ τῶν Βρεττανῶν νομίσματα

tālentum, i, οὐ· 1) (Βεργ.) τάλαντον, βάρος δέκα Ῥωμαϊκῶν λιτρῶν) : t. auri· 2) τάλαντον, ἀργυροῦν ταλαντον (= 60 μναῖ ἢ 6000 ἀττικαὶ δραχ.)

tālis, e, ἀντωνυμικὸν ἐπίθ., τοιοῦτος, τοιόσδε : aliquid tale ἢ tale quid, τοιοῦτόν τι· πολλάκ. κεῖται talis...qualis (ἢ ac, atque), τοιοῦτος... ὁποῖος· t. est, ut (ἢ qui) laudetur, τοιοῦτός ἐστιν, ὥστε ἐπαινεῖσθαι· ἐντ. α) ἐπὶ ἐπαίνου τοιοῦτος, τόσον ἐξαίρετος, vir ἀνήρ· β) tali modo, ὧδε· talia fatur, τάδε λέγει..

tālĭtrum, i, οὐ. (μ.), ὁ ὀι' ἑνὸς ὀακτύλου κονδυλισμός.

talpa, ae, θ. ἀσπάλαξ (ζῷον).

tālus, i, ἀ. 1) ἀστράγαλος τῶν ποδῶν, τὸ σφυρόν : ad -os, ἄχρι ποδῶν· 2) ὁ πεκτικὸς ἀστράγαλος : -is ludo, ἀστραγάλοις παίζω (πρβλ. tessera).

tăm, ἐπίρ. τοσοῦτον, τόσον, εἰς τοσοῦτον, οὕτως· α) μετ' ἐπιθ. καὶ ἐπιρ. t. barbarus, οὕτω βάρβαρος· t. vehementer, οὕτω σφόδρα· β) tam... quam (καὶ ἐνίοτε ac, atque), τόσον... ὅσον, ὁμοίως... ὥσπερ, (ἐνίοτε) καί... καί (et... et)· γ) non tam... quam, οὐ τοσοῦτον... ὅσον, οὐχ οὕτως... ὡς· δ) (σπ.) μετὰ ὑπερθετ. t. gravissima judicia τόσον ὑπερβαλλόντως αὐστηρὰς κρίσεις· ε) (π.) μετὰ συγκριτ. t. magis... quam, τοσούτῳ (τόσῳ) μᾶλλον... ὅσον· 5) tam... quam (μετὰ ὑπερθ.) = ὅσῳ... τοσούτῳ : quam paucissimi, tam optimi, ὅσῳ ὀλιγιστοι, τοσούτῳ βέλτιστοι· ζ) ἐνίοτε ὑπονοεῖται τὸ tam : non facile loquor, quam = non tam facile κτλ.

Tămăsos, i, θ. Ταμασός, πόλις τῆς Κύπρου· ἐντ. **-sēus**, a, um, Ταμάσιος, τῆς Ταμασοῦ, ager χώρα.

tam-dĭu, ἐπίρ. τοσοῦτον χρόνον, τοσοῦτον· t.... quandiu, τοσοῦτον χρόνον... ὅσον· t. donec (dum, quoad), ἐφ' ὅσον, ἕως.

tămen, σύνδ., ὅμως, μέντοι· α) quamquam, quamvis... tamen, καίπερ... ὅμως· etsi, etiamsi, tametsi, licet, quam... tamen, εἰ καὶ (καὶ εἰ, ἐὰν καί, κἄν)... ὅμως, καίτοι... ὅμως· γ) ἐπὶ ἐρωτήσ. tamenne ἢ μόνον tamen, ὅμως; ἦ μέντοι; δ) (π.) si tamen, εἴπερ, εἴπερ γε· ε) sed tamen, ὅμως δέ, ἀλλ' ὅμως, ὅμως, μέντοι.

tămĕn - etsi, ἤ συνηθέστ. **tămetsi**, σύνδ. εἰ καί, καὶ εἰ, καίπερ, καίτοι.

Tămĕsis, is, αἱτ. im, ἀ. καί (Τάκ.) **Tamĕsa**, ae, ἀ. Τάμεσις, Ταμέσας, ποταμὸς τῆς Βρεττανίας.

tam-quam, ἰδὲ tanquam.

Tănăger, gri, ἀ. Τάναγρος, ποταμός.

Tānăgra, ae, θ. Τάναγρα, πόλις τῆς Βοιωτίας· ἐντ. **-graeus**, a, um, Ταναγραῖος.

Tănăis, is, ἀ. Τάναϊς· 1) ποταμὸς τῆς Σαρματίας, τανῦν Don· ὡσαύτ. καὶ πόλις· ἐντ. **-ītis**, tĭdis, θ. Ταναΐτις = Ἀμαζών· 2) (Κούρτ.) = ὁ ποταμὸς Ταξάρτης.

Tănăquil, lis, θ. Τανακύλα, ἡ ἀγέρωχος Ταρκυνίου τοῦ Πρίσκου γυνή.

tandem, ἐπίρ. 1) τέλος, τέλος δέ, τέλος δή, τέλος μέντοι, ὀψὲ δὴ (ἐπὶ πράγματος συμβάντος μετὰ προσδοκίαν καὶ ἀναβολήν, πρβλ. prostremo, denique)· 2) ἐπὶ ἐρωτήσ. quid. t.? τί ποτε; τί δή; quosque t.? μέχρι τίνος δή, (τέλος πάντων, πρὸς θεῶν);

tango, tĕtĭgi, tactum, γ'. (ἀρχ. **tago**, τάγω)· 1) ἅπτομαι, θιγγάνω, ψαύω τινός, aliquem, aliquid. Ἐντ. α) ἐπιβαίνω (τόπου), παραγίγνομαι, ἔρχομαι, εἰσέρχομαι, provinciam εἰς ἐπαρχίαν, portum εἰς λιμένα· β) -corpus aquā, βρέχω, ἐπιρραίνω τὸ σῶμα ὕδατι· ἐντ. = ἐπιχρίω, χρωματίζω· γ) -feminam, συγγίγνομαι γυναικί, γυναῖκα αἰσχύνω· δ) ἅπτομαι, λαμβάνω, aliquid de praedā· ε) ἅπτομαι, γεύομαί τινος, προσφέρομαί τι, ἐσθίω, πίνω τι· ς) -dente, morsu, ὀάκνω· ζ) πλήττω· μάλ. δὲ tactus fulmine ἢ de coelo, κεραυνῷ πληγείς, κε-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ραυνόπληκτος· η) -chordas, πλήττω, κρούω τὰς χορδάς· θ) ἐπὶ τύπων· - Tiberim, ἅπτομαι τοῦ Τιβέρεως, κεῖμαι ἐπὶ τῷ Τιβέρει· 2) μετφ. α) ἅπτομαί τινος, πλήττω, κινῶ, animum τὴν ψυχήν, deos τοὺς θεούς· spiritu divino tactus, ἔνθεος γενόμενος· β) ἐπὶ λόγου· ἅπτομαί τινος τῷ λόγῳ, μνείαν ποιοῦμαί τινος· γ) καθάπτομαί τινος, διασύρω τινά· δ) φρενακίζω, ἀπατῶ τινα· ε) ἐπιχειρῶ τινι, opus ς) παροιμ. ἰδὲ acus.

tanquam, σύνδ. (ἀντὶ tam-quam)· 1) (απ.) ὥσπερ, ὡς : t. poetae solent, sic tu κτλ. 2) ὡς, ὡσεί, ὥσπερ, οἱονεί· 3) ἐπὶ ὑποθέσ. t. si ἢ μόνον tanquam, ὥσπερ εἰ, ὥσπερ ἂν εἰ, ὡς ἂν εἰ : t. si clausus sim, ὥσπερ εἰ κεκλεισμένος εἴην.

Tantălus, i, ὁ. **Τάνταλος**· ἐντ. 1) **Tantălĕus**, καὶ **-lĭcus**, a, um, Ταντάλειος· 2) **-lĭdes**, ae, ὁ. ὁ Τανταλίδης = Ἀγαμέμνων· fratres T. = Ἀτρεὺς καὶ Θυέστης· 3) **-lis**, ĭdis, θ. ἡ Τανταλίς, α) = Ἑλένη, β) = Ἑρμιόνη.

tantīdem, ἰδὲ tantusdem.

tantillus, a, um, (tantus) = tantulus· οὐσ. **tantillum**, i, οὐ. οὕτω μικρόν.

tantisper, ἐπίρ. (tantus)· 1) τόσον χρόνον· συνήθ. ἑπομένου τοῦ dum, donec, quoad ἕως, ἕως ἄν)· 2) ἀπολύτ., ἐν τοσούτῳ, ἐν τῷ μεταξύ.

tantŏpĕre, ἐπίρ. ἢ διηρημ. tanto opere, τοσοῦτον, οὕτω σφόδρα, οὕτως.

tantŭlus, a, um, (ὑποκ. τοῦ tantus), οὕτω μικρός, οὕτω ὀλίγος, οὕτω βραχύς· οὐσ. **tantŭlum**, i, οὐ. οὕτω μικρόν.

tantum, ἰδὲ tantus 2.

tantum-mŏdo, ἐπίρ. ὅσον μόναν, μόνον· non t. . . . sed etiam (sed quoque), οὐ μόνον . . . ἀλλὰ καί.

tantus, a, um, τοσοῦτος, τόσος, τοσός δε, τηλικοῦτος : urbs -a, τοσαύτη, τηλικαύτη πόλις. t. homo, τηλικοῦτος ἀνήρ, (οὕτω διαπρεπής)· t. natu, τηλικοῦτος ὤν· t. . . . quantus, τοσοῦτος (τόσος). . . ὅσος, τηλικοῦτος. . . ἡλίκος· 2) μάλ. **A) tantum**, 1) ὡς οὐδ. τοῦ ἐπιθ. α) t. abest, ut, τοσοῦτον ἀπέχει τοῦ (καὶ μετ' ἀπαρεμ.)· β) μετά γεν. t. frumenti, τοσοῦτον σίτου· γ) in tantum, εἰς τοσοῦτον, ἐπὶ τοσοῦτον· δ) tanti (γεν. τῆς τιμῆς, ὑπον. pretii) τοσούτου, τοσοῦτον, vendo πωλῶ ἐντ. ἡ φράσ. tanti est (ἐπὶ καλοῦ) = τοσούτου ἄξιόν ἐστιν, ἢ (ἐπὶ κακοῦ) : est mihi tanti, περὶ τοσούτου (ὀλίγου) ποιοῦμαι, ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιοῦμαι· ε) alterum tantum, ἰδὲ alter· 2) ἐπίρρημ. ὅσον, ὅσον μόνον, μόναν· dixit t. μόνον εἶπεν· t. ut, μόνον ὅτι· ἐντ. α) t. non, μόνον οὔ, μονονού, μόνον οὐχί (= σχεδόν)· β) t. quod, ὅσον μόνον, ἅμα, ἄρτι· γ) t. quod non, ὅσον μόνον οὐ. δ) (π. καὶ μ.) μετ' ἐπιθ. ἀντὶ τοῦ tam : t. dissimilis, τοσοῦτον διαφέρων, οὕτως ἀνόμοιος· **-B) tanto**, ἀρ. τοῦ οὐδ., ὡς ἐπίρρ· α) ἐπὶ συγκρ. κ. ὑπ. ἐκφράσεων (malo, praestat, μᾶλ. ante καὶ post)· τοσούτῳ, τόσῳ : t.... quanto, τοσούτῳ (τόσῳ). . . ὅσῳ· β) (π.) = tam : t. dulcis, τοσοῦτον, οὕτως ἡδύς· t. motus est, οὕτως ἐκινήθη· ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ ὑπερθ. t. pessimus.

tantus-dem, **tantă-dem**, **tantum-dem** καὶ **tantun-dem**, ἄλλος (ἕτερος) τοσοῦτος, τοσοῦτος, ἴσος· μᾶλ. τὸ οὐδ. = ἄλλο (ἕτερον) τοσοῦτον, τὸ ἴσον, τὸ ὅμοιον, τὸ αὐτό.

tăpes, ētis, ἀ. καὶ **tăpēte**, is, οὐ. (π. καὶ μ.) τάπης, ταπήτιον.

Tarbelli, ōrum, ἀ. πλ. Τάρβελλοι, ἔθνος τῆς Ἀκουιτανίας, ἐντ. **-bellus**, a, um, τῶν Ταρβέλλων.

tarde, ἐπίρ. (-ius, -issime), [tardus]. 1) βραδέως, μετὰ βραδυτῆτος, cresco· 2) βραδέως, ὀφέ, triumpho.

tardesco, γ'. (Λουκρ.), βραδύνομαι.

tardigrădus, a, um, (tarde, gradior (π.), βραδυβάμων.

tardĭlŏquus, a, um, βραδυλόγος.

tardĭ-pes, ĕdis, (π.) βραδύπους = χωλός.

tardĭ-tas, ātis, θ. (tardus)· 1) βραδυτής, τὸ βραδυκίνητον, βραδεῖα ἐνέργεια· 2) βραδυτής, νωθρεία, ὄκνος. 3) μετφ. t. ingenii ἡ ἁπλῶς **tarditas**, βραδύνοια, ἡ τοῦ νοῦ ἀμβλύτης.

tardĭtūdo, ĭnis, θ. (Πλ.) = tarditas.

tardiuscŭlus, a, um (ἀρχ.), βραδύτερός τι τοῦ δέοντος.

tardo, ā'. (tardus)· 1) μεταβ. βραδύνω, (ἴσχω, κατέχω, κωλύω) impetum, hostem· 2) ἀμετ. βραδύνομαι, βραδύνω.

tardus, a, um, (-ior, -issimus)· 1) β ρ α δ ύς, homo ἄνθρωπος. 2) ἐπὶ πραγμ. βραδύς, βραδέως ἐργάζόμενος ἢ γιγνόμενος· t. nox, ἡ βραδέως παρερχομένη νύξ. t. senectus, τὸ βραδὺ (ποιοῦν) γῆρας· 3) μετφ. α) βραδὺς τὸν νοῦν, ἀμβλύς· β) νωθρός, ὀκνηρός.

Tărentum, i, οὐ. (π. καὶ **-tus** i, θ.) ὁ, ἡ Τάρας, διάσημος καὶ πλουσία πόλις τῆς μεσημβρ. Ἰταλίας· ἐντ. **-tīnus** a, um, Ταραντῖνος· οὐσ. **-tīni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Ταραντῖνοι.

Tārīchīa, ae, θ. καὶ **-ae**, ārum, θ· πλ. Ταριχεῖαι, πόλις τῆς Γαλιλαίας.

Tarpējus, a, um, Ταρπήϊος, **lex** νόμος· **mons** T. ἢ **saxum** T. ὁ Ταρπήϊος λόφος, ὁ Ταρπήϊος κρημνός, μέρος τοῦ Καπιτωλίου, ἀφ' οὗ ἔρριπτον τοὺς κακούργους· ἐντ. = Καπιτωλῖνος· **pater** T. = Ζεύς· **fulmina -a**, οἱ Διὸς κεραυνοί· **arx** T. τὸ Καπιτώλιον.

Tarquĭnii, ōrum, ἀ. πλ. Ταρκυνία, πόλις τῆς Τυρρηνίας. ἐντ. 1) **-quĭnĭus**, a, um, α) ἐκ Ταρκυνίας· β) = τοῦ Ταρκυνίου, nomen· 2) **-quiniensis**, e, Ταρκύνιος, τῆς Ταρκυνίας, **ager**· οὐσ. **-enses**, ium, ἀ. πλ. οἱ Ταρκυνιεῖς.

Tarrăcīna, ae, θ. καὶ **-nae**, ārum, θ. πλ. ἡ Ταρρακῖνα, πόλις τοῦ Λατίου· ἐντ. **-īnensis**, e, Ταρρακηνός· **-enses**, ium, ἀ. πλ. οἱ Ταρρακινῖται.

Tarrăco, ōnis, θ. Ταρράκων, πόλις τῆς Ἱσπανίας· ἐντ. **-ōnensis**, e, Ταρρακωνήσιος· οὐσ. **-nses**, ium, ἀ. πλ. οἱ Ταρρακωνήσιοι.

Tarsus, i, θ. Ταρσός, πόλις Κιλικίας· ἐντ. **-sensis**, e, Ταρσεύς, καὶ οὐσ. **-nses**, ium, ἀ. πλ. οἱ Ταρσεῖς.

Tartărus, i, ἀ. (ὁ πληθ. **-ra**, ōrum, οὐ.) ὁ Τάρταρος, τὰ Τάρταρα. ἐκ τούτου = Ἅιδης· ἐντ. **tartărĕus**, a, um, Ταρτάρειος, τοῦ Ταρτάρου, ἐντ. = δεινός, ὠμός. **rex** t. = ὁ Πλούτων.

Tartessus, i, θ. Ταρτησσός, παράλιος πόλις τῆς Ἱσπανίας· ἐντ. **-sĭus**, a, um, Ταρτήσιος.

Tarusātes, ium, ἀ. πλ. Ταρουσατεῖς, ἔθνος τῆς Γαλλίας.

tăt καὶ **tătae**, ἐπιφ. Βαβαί! παπαί!

Tătĭus, ii, ἀ. Τάτιος, βασιλεὺς τῶν Σαβίνων, εἶτα δὲ τοῦ Ῥωμύλου συμβασιλεύς· ἐντ. α) **Tatĭus**, a, um, τοῦ Τατίου. 2) **Tătienses**, ium, ἀ. πλ. οἱ Τατιήνσης, μία τῶν τριῶν ἐν Ῥώμῃ λοχαίων (πατρικίων) φυλῶν.

Taulantĭi, ōrum, ἀ. πλ. Ταυλάντιοι, Ἰλλυρικὸν ἔθνος.

Taunus, i, ἀ. Ταῦνος, ὄρος Γερμανίας ἐν τῇ ταν. Nassau.

taurĕus, a, um, (taurus), ταύριος **tergum** t. μετων. τὸ τύμπανον· οὐσ. **-rĕa**, ae, θ. ἡ ταυρῆ (μάστιξ).

Tauri, ōrum, ἀ. πλ. Ταῦροι, ἔθνος τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου. ἐντ. **Taurĭcus**, a, um, Ταυρικός. **Chersonesus** T., ἡ Ταυρικὴ Χερσόνησος.

taurĭformis, e, (π.) ταυρόμορφος.

Taurĭi ludi, ἀ. πλ. ἀγῶνες ἐν Ῥώμῃ τοῖς χθονίοις θεοῖς ἐπιτελούμενοι.

Taurīni, ōrum, ἀ. πλ. Ταυρῖνοι. ἐντ. **-rīnus**, a, um, τῶν Ταυρίνων.

taurīnus, a, um, ταύριος.

Tauris, ĭdis, θ. Ταυρίς, νῆσος τῆς Ἰλλυρίας.

Taurŏis, entis, θ. ὁ Ταυρόεις, φρούριον ἐπιθαλάσσιον ἐγγὺς τῆς Μασσαλίας.

Taurŏmĕnĭum, ii, οὐ. (π. **-mĕnon**), Ταυρομένιον, πόλις τῆς Σικελίας· ἐντ. **Taurŏmĕnītānus**, a, um, Ταυρομένιος· καὶ οὐσ. **-tāni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Ταυρομενῖται.

1. taurus, i, ἀ. ταῦρος· ἐντ. ταύρος (τὸ ἄστρον).

2. Taurus, i, ἀ. Ταῦρος, ὄρος τῆς Ἀσίας· **Tauri Pylae**, Ταύρου πύλαι.

tax. (Πλ.), ὀνοματοποιΐα τοῦ τῶν μαστίγων ἤχου· t. meo tergo erit, πληγὰς λήψομαι.

taxillus, i, ἀ. ἀστραγαλίσκος.

taxo, ā'. (tago, tango), (μ.)· 1) (σπ.) ψαύω τινός, ψηλαφῶ τι, aliquid· 2) μετφ. α) καθάπτομαί τινος (τῷ λόγῳ), διασύρω τινά· β) (ψαύων) ὑπολογίζομαι τὴν τιμήν τινος· ἐντ. = τιμῶ, διατιμῶ τι· t. rem tribus denariis, τὸ πρᾶγμα τριῶν δηναρίων τιμῶ.

taxus, i, θ. ὁ τάξος, σμίλαξ (δένδρον).

Taÿgĕte, es, θ. Ταϋγέτη, θυγάτηρ Ἄτλαντος, μία τῶν Πλειάδων.

Taÿgĕtus, i, ἀ. (καὶ **-ta**, orum, οὐ. πλ.) τὸ Ταΰγετον, ὁ Ταΰγετος, ὄρος ἐν μέσῳ Λακωνικῆς καὶ Μεσσήνης.

tĕ, πρόσφυμα ἀντων. ἐπιτασσόμενον τῷ **tu** καὶ **te**, ἰδὲ **tu**.

Teānum, i, οὐ. 1) **T. Sidicinum**, τὸ Σιδικηνὸν Τέανον, πόλις τῆς Καμπανίας· 2) **T. Apulum**, τὸ Ἀπουλὸν Τέανον, πόλις τῆς Ἀπουλίας· ἐντ. **-nenses**, ium, ἀ. πλ. (Λίϐ.), οἱ Τεανῖται.

Teāte, is, οὐ. Τεάτη, πόλις τῆς Σαβινίτιδος· ἐντ. **-tīni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ τῆς Τεάτης πολῖται.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Teātes, um, ἀ. πλ, (Λ!ϐ.), οἱ Τεατεῖς, ἔθνος τῆς Ἀπουλίας.
techna, ae, θ. τέχνη, τέχνασμα.
technĭcus, i, ἀ. (μ.), τεχνικός.
Tecmessa, ae, θ. Τέκμησσα.
tecte, ἐπίρ. (-ius, -issime), [tectus] 1) κεκρυμμένως, κρυφίως, ἀφανῶς· 2) φυλακτικῶς, ἀσφαλῶς.
tector, ōris, ἀ. (tego), κονιατής.
tectōrĭŏlum, i, οὐ. μικρὸν κονίαμα.
tectōrĭus, a, um, (tector)· 1) τῆς στέγης· 2) τοῦ κονιάματος· ἐντ. οὐσ. **tectōrĭum**, ii, οὐ τὸ κονίαμα.
Tectŏsăges, gum, καὶ -gi, ōrum, ἀ. πλ. Τεκτόσαγες, ἔθνος τῆς Γαλλίας.
tectum, i, οὐ. (πρβλ. τὴν μετχ. τοῦ tego)· 1) στέγη, ὄροφος, τέγος· 2) μετων. ἡ οἰκία, οἴκημα.
tectus, a, um, (-ior, -issimus), [μετχ. τοῦ tego]· 1) κυρ. ἐστεγασμένος, ἐσκεπασμένος· naves -ae, νῆες κατάφρακτοι (ἀντίθ. apertae, 2) μετφ. α) κεκρυμμένος, κρυπτός, κρύφιος, amor ἔρως· ϐ) κεκρυμμένος, ἀλληγορικός, verba· γ) ἀποκρυπτόμενος, κρυψίνους, φυλακτικός, εὐλαβής.
Tĕdĭgnĭlŏquĭdes, (Πλ.), πλαστὸν ὄνομα = te digna loquens, ὁ σοῦ ἄξια λέγων.
Tĕgĕa, ae, θ. Τεγέα, πόλις Ἀρκαδίας. ἐντ. 1) **Tĕgeaeus**, a, um, Τεγεατικός· (π.) = Ἀρκαδικός· T. virgo = Καλλιστώ, aper = ὁ Ἐρυμάνθειος κάπρος, parens (sacerdos) = Καρμέντη· οὐσ. -aea, ae, θ. Ἀταλάντη· 2) **Tĕgeātae**, ārum, ἀ. πλ. οἱ Τεγεᾶται.
tĕges, ĕtis, θ. (tego), (μ.), σκέπη, σκέπασμα, ψίαθος, φορμός.
tegillum, i, οὐ. (Πλ·) καλυμμάτιον.
tĕgĭmen, ĭnis, οὐ. (tego), σκέπη, σκέπασμα, κάλυμμα (ἑσθῆτος, θώρακος, δορᾶς, κτ. ὁμ.) : t. capitis, τὸ κράνος· -a oculorum, τὰ βλέφαρα.
tĕgĭmentum ἢ **tĕgŭmentum**, i, οὐ. (tegeo) = tegimen· -a sutorum, τὰ τῶν ἀσπίδων καλύμματα. μετφ. σκέπη, φυλακή.
tegmen, ĭnis, οὐ. (π.) καὶ **tegmentum**, i, οὐ. = tegimen, tegimentum.
tĕgo, texi, tectum, γ'. 1) στέγω, στεγάζω, σκεπάζω, καλύπτω (πρὸς φυλακὴν καὶ ἀσφάλειαν, πρβλ. operio) : t. corpus pallio, ἱματίῳ σκεπάζω τὸ σῶμα· ἐντ. α) hummus (terra) - it ossa, τὰ ὀστᾶ καλύπτει ἡ γῆ· ϐ) στέγω, κρύπτω : t. me, κρύπτομαι· 2) μετφ. α) κρύπτω, ἀποκρύπτω, κατακρύπτω, συγκρύπτω τι, turpia facta· ϐ) στέγω, σκεπάζω, ὑπερασπίζω, φυλάττω, patriam armis.
tēgŭla, ae, θ. (tego), κεραμίς, κέραμος (πλακώδης τῶν στεγῶν, πρβλ. imbrex).
Tēĭus, a, um, ἰδὲ Teos.
tēla, ae, θ. (tego)· 1) ὕφασμα· 2) ἱστός (κοιν. ἀργαλιός)· 3) στήμων· 4) μετφ. ὕφασμα, ἐπινόημα, ἐξεύρημα Κικέρ.
Tĕlămo (καὶ -mon), ōnis, ἀ. Τελαμών· ἐντ. 1) - niădes, ae, ἀ. Τελαμωνιάδης· 2) - nĭus, a, um, Τελαμώνιος, (οὐσ. = Αἴας).
Talchīnes, num, ἀ. πλ. Τελχῖνες.
Tēlĕbŏae, ārum, ἀ. πλ. Τηλεϐόαι.
Tēlĕgŏnus, i, ἀ. Τηλέγονος.
Tēlĕmăchus, i, ἀ. Τηλέμαχος.
Tēlĕphus, i, ἀ. Τήλεφος.
Tēlethŭsa, ae, θ. Τηλέθουσα.
tēlĭger, ĕra, ĕrum, (π.), τοξοφόρος,
tellus, ūris, θ. 1) γῆ (ὡς σῶμα θεωρουμένη, πρβλ. terra, humus) 2) (π.) χθών, γῆ, ἔδαφος· 3) Γῆ (θεά).
Telmessus (Telmissus), i, θ. Τελμησσός, πόλις τῆς Λυκίας· ἐντ. 1) -sses, ium, ἀ. πλ. οἱ Τελμισσεῖς· 2) - ssĭcus a, um, Τελμίσσιος.
tēlum, i, (οὐ. 1) βέλος, (τὸ τηλόθεν βαλλόμενον ὅπλον, οἷον, τόξευμα, ἀκόντιον, δόρυ, λίθος κτλ.)· 2) ὅπλον, μάχαιρα, ξίφος, ἐγχειρίδιον· ἐντ. α) - Iovis, ὁ κεραυνός. ϐ) - a diei, αἱ τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες· γ) μετφ. ὅπλον = μέσον, ὄργανον.
Tĕmĕnītes, ae, ἀ. Τεμενίτης, ἐπίκλησις τοῦ Ἀπόλλωνος.
Tĕmĕnītis, ĭdis, θ. (Λ!ϐ.) Τεμενῖτις, πύλη τις ἐν Τάραντι.
tĕmĕrārĭus, a, um, (temere)· 1) (ἀρχ.) τυχηρός, αὐτόματος. 2) ἄλογος, ἀλόγιστος, ἄκριτος, ἀπρονόητος, προπετής.
tĕmĕre, ἐπίρ. 1) εἰκῇ, τυχικῶς πως, κατὰ τύχην, ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου· 2) συνήθ. εἰκῇ, τυχόντως, ἀκρίτως, ἀλόγως, ἀλογίστως, ὅπως ἂν τύχῃ· ἐντ. α) = ἀνεπιφύλακτα, ἀφροντίστως, ἀμερίμνως· ϐ) εἰκῇ, ἄνευ λόγου, ἄνευ αἰτίας, credo· γ) non (nullus, nihil) t., οὐ ῥᾳδίως.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

tĕmĕrĭtas, ātis, θ. (temere)· 1) τὸ τυχηρόν, τὸ αὐτόματον, ἡ τύχη· 2 ἀλογία, ἀλογιστία, ἀκρισία, προπέτεια.

tĕmĕrĭter, ἐπίρ. = temere.

tĕmĕro, ā'. (temere), (π.), βεβηλῶ, μιαίνω, μολύνω, διαφθείρω, sacra τὰ ἱερά· t. fluvios venenis, φάρμακα ἐμβάλλω τοῖς ποταμοῖς.

Tĕmĕsa, ae, θ. (καὶ Tempsa), θ Τεμέση, Τέμψα, πόλις τῆς Βρεττίας· ἐντ. **-saeus** καὶ **-sānus**, a, um, Τεμεσαῖος.

tēmētum, i, οὐ. (ἀρχ. καὶ μ.) μέθυ μεθυστικόν ποτόν, (οἶνος, οἰνόμελι).

temno, γ'. (π.) = contemno.

Temnos, i, θ. Τῆμνος, πόλις τῆς Αἰολίδος· ἐντ. **-ītae**, ārum, καὶ **-ii** ōrum, ἀ. πλ. οἱ Τημνῖται.

tēmo, ōnis, ἀ. ῥυμός· μετων. = ἅμαξα ἢ = ἅροτρον.

Tempe, ὀν. καὶ αἰτ. οὐδ. (καὶ πλέον οὖ), τὰ Τέμπη, μάλ. τὰ ἐν Θεσσαλίᾳ.

tempĕrāmentum, i, οὐ. (tempero) 1) (μ.) = temperatio, ὁ ἰδέ· 2) πόρος, μηχανή, μέσον· inventum est t. quo κτλ.

tempĕrans, ntis (-ior, -issimus). [κυρ. μετχ. τοῦ tempero], ἐγκρατής, μέτριος, σώφρων, homo.

tempĕranter, ἐπίρ. (-ius), (temperans), μετρίως, σωφρόνως.

tempĕrantĭa, ae, θ. (temperans), μετριάτης, ἐγκράτεια, σωφροσύνη.

tempĕrāte, ἐπρ. μετρίως, ἐγκρατῶς.

tempĕrātĭo, ōnis, θ. (tempero) κρᾶσις, σύγκρασις, μῖξις, ἐντ. = εὐκρασία, aeris (Corinthi)· t. corporis, ἡ εὐεξία τοῦ σώματος· t. coeli, εὔκρατος κλίμα· t. civitatis, ἡ καλὴ διοίκησις τῆς πόλεως· t. animi, ἡ τῆς ψυχῆς γαλήνη.

tempĕrātor, ōris, ἀ (tempero), συναρμοστής, ὁ διατάττων·

tempĕrātūra, ae, θ. = temperatio

tempĕrātus, a, um, (-ior, -issimus) [μετχ. τοῦ tempero]· 1) εὖ κεκραμένος, εὔκρατος, locus τόπος· 2) μετφ. μέτριος, ἀτάραχος, σώφρων.

tempĕrĭes, ēi, θ. (π. καὶ μ.)· 1 = temperatio· 2) ἡ εὐκρασία (τοῦ ἀέρος), τὸ εὔκρατον (κλίμα).

tempĕrī, ἰδὲ tempus.

tempĕro, ā'. (tempus) A') μεταδ. κεραννυμί τι, vinum οἶνον· ἐντ. α) κεράννυμι, συντίθημι, aliquid ex dissimilibus τι ἐξ ἀνομοίων· β) -venenum, παρασκευάζω φάρμακον· γ) (π.) -aquam ignibus, γλιαίνω ὕδωρ· δ) -agrum scatēbris, ἀρδεύω τὸν ἀγρόν· 2) μετριάζω, calores τοὺς καύσωνας· ἐντ. μετφ. α) μετριάζω, πραΰνω, συστέλλω, iram τὴν ὀργήν· β) γαλινῶ, κολάζω τι· 3) ῥυθμίζω, διοικῶ, κυβερνῶ, navem τὴν ναῦν, rempublicam, τὴν πολιτείαν· (π.) -Musam = ποιῶ· -citharam, κιθαρίζω· - B) ἀμετ. α) μετριάζω πρός τι, μέτριός εἰμί ἔν τινι, in amore· 2) ἐγκρατὴς εἰμί τινος, κρατῶ τινος, κατέχω τι, irae (π. καὶ iras) τὴν ὀργήν, lacrimis τὰ δάκρυα· -mihi ἢ animo, κρατῶ ἐμαυτοῦ· 2) ἀπέχομαι, ab injuria τῆς ἀδικίας· non t. quin κτλ. οὐκ ἀπέχομαι τοῦ μὴ κτλ. 3) ἀπέχομαι, φείδομαί τινος, templis τῶν ἱερῶν, (a sociis τῶν συμμάχων).

tempestas, ātis, θ. (tempus)· 1) ὥρα, χρόνος, ἔτος: illa, -e, ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ· multis ante -ibus, πολλοῖς ἔτεσι πρότερον· 2) ὥρα, ἀήρ, οὐρανός, (κοιν. καιρός), clara, frigida· μάλ. α) serena t. εὐδία, secundā -e, οὐρίῳ ἀνέμῳ· praetermitto -em, τὴν εὐηνεμίαν παρέργομαι, οὐ χρῶμαι τῷ οὐρίῳ ἀνέμῳ. β) συνήθ. χειμών, (κακοκαιρία), θύελλα, κλύδων, ζάλη· adversa t. ἐναντίος ἄνεμος· ἐντ. μετφ. α) χειμών, κλύδων, τὰ δεινά, κίνδυνος, συμφορά, δυσπραγία· β) = ἐπιφορά, ὁρμή, telorum.

tempestīve, ἐπίρ. (-ius)· 1) τὴν ὥραν, ἐν καιρῷ, εἰς καιρόν, ἐγκαίρως· 2) ἐπιτηδείως, ἁρμοδίως.

tempestīvĭtas, ātis, θ. (tempestivus)· ὥρα, καιρός, εὐκαιρία.

tempestīvus, a, um, (tempestas)· ὡραῖος, ἔγκαιρος, ἐπικαίριος, καίριος, ἐπιτήδειος, πρόσφορος, εὔνους, ventus ad navigandum ἄνεμος πρὸς πλοῦν· (π.) tempestivo, ἐν καιρῷ, ἐγκαίρως· ἐντ. α) ἐπὶ καρπῶν· ὡραῖος, ὥριμος, πέπων, ἀδρός· β) ἐπὶ ἀνθρ. ὡραῖος, ἐν ὥρᾳ ὤν (γάμου)· t. coelo = ἄξιος ἐν τοῖς θεοῖς ἀναληφθῆναι· γ) = πρὸ ὥρας γιγνόμενος, πρώϊμος, convivium.

templum, i, οὐ. 1) ἐπὶ οἰωνοσκοπ. α) τόπος, χῶρος πρὸς οἰωνοσκοπίαν· β) πλατύτερον, ὁ χῶρος ὃν οἱ οἰωνοσκοποῦντες ἐν τῷ οὐρανῷ τῇ βακτηρίᾳ αὐτῶν ἀφώριζον· 2) -α) πᾶς δι' οἰωνοσκοπίας ἱερὸς γενόμενος τόπος, χῶρος ἢ οἰκοδόμημα, οἷον τὸ βουλευτήριον, τὸ

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βῆμα (rostra) κτλ. 6) τὸ θεῷ (ἢ θεοῖς) καθιερωμένον οἰκοδόμημα = τὸ ἱερόν, τὸ τέμενος, ὁ ναός (πρβλ. fanum, delubrum)· γ) (π.) τόπος, χώρα, μάλ. ὁ εὐρύς, ὁ ἀναπεπταμένος τόπος: -a Neptunia ἡ θάλασσα, Orci, ὁ Ἅδης· -a mentis, τὰ ἔσω, ἡ ψυχή· ὅ. (Ὀβίδ.) -a Parnassia, τὸ ὄρος Παρνασσός.

tempŏra, rum, πλ. τοῦ tempus.

te mpŏrālis, e, (μ.) ἐπὶ χρόνον μένων (διαρκῶν), πρόσκαιρος.

tempŏrārĭus, a, um, (tempus· 1) ἀνάλογος τοῖς καιροῖς, liberalitas· 2) (μ.) πρόσκαιρος, amicitia.

tempŏri, ἐπίρ. ἰδὲ tempus.

Tempsa, ae, θ. = Temĕsa.

tempto, κτλ. ἰδὲ tento κτλ.

1. tempus, ŏris, οὐ. (ἐκ τοῦ τέμνω, τέμπω)· 1) χρόνος: hoc -ŏre, ἐν τῷ νῦν χρόνῳ· eodem -ŏre, per idem t. κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον· ex quo -ŏre, ἐξ οὗ (χρόνου), ἀφ' οὗ· ad hoc -ŏre μέχρι νῦν· ad t. in t. ἐπί τινα χρόνον· 2) μάλ. α) = χρόνος, ὥρα (τοῦ ποιεῖν τι)· ἐντ. α) ὥρα, καιρός, εὐκαιρία· β) ad t. καὶ (Πλ.) per t., συνηθέστ. δὲ suo tempore καὶ ἐπίρ. tempore ἢ (κατ' ἀρχ. ἀφαιρ.) tempori καὶ temperi (μετὰ συγκρ. temperius πρωϊαίτερον) = ἐν ὥρᾳ, τὴν ὥραν, ἐν καιρῷ, εἰς καιρόν, venio· ἀλλὰ ex -ŏre (dico) = ἐκ τοῦ παραχρῆμα, ἐξ ὑπογυίου· 3) καιρός, περίστασις: -ŏre cedo, τοῖς καιροῖς, ταῖς περιστάσεσιν ὑπείκω· ad t., ex ŏre, κατὰ τὸν καιρόν, κατὰ τὰς περιστάσεις, μάλ. δέ = καιρός, δεινὴ περίστασις, ἐντ. = ἀνάγκη, κίνδυνος, χρεία· οὕτω μάλ. ἐν τῷ πληθ. -ŏra mea, ἡ ἐμὴ κακὴ τύχη, Κικέρ. -ŏra amicorum, (οἱ κίνδυνοι) αἱ δίκαι) τῶν φίλων.

2. tempus, ŏris, οὐ. κρόταφος· εὔχρ. σχεδὸν μόνον ὁ πληθ. **tempŏra**, um, οἱ κρόταφοι (ὡς τὰ καίρια τῶν μελῶν, ἔνθα αἱ πληγαὶ θανάσιμοι)· (π.) ἡ κεφαλὴ ἢ μέρος αὐτῆς.

Tempўra, ōrum, οὐ. τὰ Τέμπυρα, πόλις τῆς Θρᾴκης, Λίβ.

tēmŭlentus, a, um, (συγγ. τῷ temetum), μεθύων, μέθυσος· vox, φωνὴ μεθύσου.

tĕnācĭtas, ātis, θ. (tenax)· 1) τὸ ἁπρίξ ἔχεσθαι: unguium -e, τῇ ἰσχυρᾷ τῶν ὀνύχων ἀντιλήψει· 2) μετφ. (Λίβ.) γλισχρότης, φειδωλία.

tĕnācĭter, ἐπίρ. (-ius, -issime), [tenax]· 1) ἁπρίξ, ἀντιληπτικῶς, ἰσχυρῶς· 2) μετφ. ἀδιατρέπτως, ἀμεταπείστως.

tĕnax, ācis, (-ior, -issimus), [teneo]· 1) ἁπρίξ ἐχόμενος, ἀντιλαμβανόμενος, ἀντιληπτικός, hedera· 2) ἰσχυρός, στερεός, οὐ σαλεύων· ἐντ. = κολλώδης, γλοιώδης· 3) μετφ. α) ἐπὶ καλοῦ· ἐχόμενός τινος, ἐμμένων τινί, propositi· τῇ προθέσει· memoria t. ἰσχυρά (πιστή) μνήμη· β) ἐπὶ κακοῦ· δύσπειστος, ἀπειθής, ἰσχυρογνώμων, equus· γ) γλίσχρος, φειδωλός· umbrae -es, ὁ Ἅδης.

tendĭcŭla, ae, θ. (tendo), παγίς.

tendo, tĕtendi, tensum καὶ tentum, γ'. Α) μεταβ. 1) τείνω, ἐντείνω, arcum τόξον, chordam χορδήν· -vela ἐκτείνω, ἀναπετάννυμι τὰ ἱστία, retia τὰ δίκτυα· ἐντ. α) -insidias alicui, ἐνέδρας τινὶ κατασκευάζω· β) -tentorium, tabernaculum, σκηνὴν ἵστημι· γ) -cursum, iter in Hispaniam, τείνω, τρέπομαι, πορεύομαι, σπεύδω εἰς τὴν Ἱσπανίαν· -lintea (= vela) ad portum, εὐθύνω τὰ ἱστία πρὸς τὸν λιμένα· ἐντ. (π.) -sagitas arcu = ἐκτοξεύω· 2) -manus alicui ἢ ad aliquem, τείνω, ἐκτείνω, ὀρέγω τινὶ τὰς χεῖρας· -noctem παρατείνω, μηκύνω τὴν νύκτα· ἐντ. α) ὀρέγω, προτείνω, προσφέρω, δίδωμι, puerum τὸν παῖδα, munera δῶρα. -Β) ἀμετ. 1) τείνω, τρέπομαι, πορεύομαι Venusiam εἰς Οὐενουσίαν· ἐντ. μετφ. α) τείνω, κλίνω, ῥέπω, ad sotietatem alicujus ἐπὶ τὴν συμμαχίαν τινός· β) via -it ad moenia, ἡ ὁδὸς ἄγει εἰς τὰ τείχυς· ἐντ. = τείνω, φέρομαι, ad altiora· 2) ἐντείνομαι, διατείνομαι, συντείνω, προθυμοῦμαι, πειρῶμαι, ut aliquid fiat γενέσθαι τι· t. adversus, contra = ἀντιτείνω, ἐναντιοῦμαι· 3) ἵστημι σκηνάς = κατασκηνῶ, Lugduni ἐν Λουγδούνῳ.

tĕnĕbrae, ārum, θ. πλ. 1) ὁ σκότος, τὸ σκότος, ἡ σκοτία· tenebris ἢ per t. ἐν σκότῳ, ἐν τῇ σκοτίᾳ· ἐντ. α) = νύξ· (ἀντίθ. lux ἡμέρα)· β) (π.) σκότος, θάνατος· γ) σκοτεινὸς τόπος, οἷον τὸ κρησφύγετον, τὸ δεσμωτήριον, ὁ ᾅδης· δ) (π.) = τυφλότης· ε) σκοτιδινία, λειποθυμία· 2) μετφ. α) τὸ σκότος, ἡ λήθη, ἡ ἀφάνεια, τὸ ταπεινόν· β) σκοτεινότης, ἀσάφεια: mihi -ae sunt, τὸ πρᾶγμα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σκοτεινόν ἐστί μοι· γ) ἡ κακὴ τύχη, ἡ ἀπορία, τὰ δεινά. reipublicae τῆς πολιτείας· in tenebris, ἐν τῇ ταραχῇ.

tĕnĕbrĭcus, (ἀρχ.) καὶ **tĕnebrĭcōsus**, (-ior, -issimus), καὶ (π. καὶ μ.) **tenebrōsus**, a, um, σκοτώδης, σκοτεινός· 2) μετφ. σκοτεινός, ἄγνωστος· 6) σκοτεινός, ἀσαφής.

Tĕnĕdos ἢ **-dus**, i, θ. Τένεδος, νῆσος· ἐντ. **Tĕnĕdĭus**, a, um, Τενέδιος· οὐσ. **-dĭi**, ōrum, ἀ. πλ. τὰ. οἱ Τενέδιοι.

tĕnellŭlus, ὑποκ. τοῦ **tenellus**, a, um (ὑποκ. τοῦ tener), ἁπαλώτερος, πάνυ ἁπαλός, πάνυ μαλακός.

tĕnĕo, tĕnŭi, tentum, 6'. 1) ἔχω, κρατῶ, baculum dextra ῥάβδον τῇ δεξιᾷ, rem in manu τὸ πρᾶγμα τῇ χειρί· t. manus ab aliquo, ἀπέχομαί τινος· ἐντ. α) t. locum ἔχω, κέκτημαι, κατοικῶ τόπον· β) κατέχω τι, κρατῶ τινος, rempublicam τῆς πολιτείας· qui tenent (ὑπον. rempublicum), οἱ κρατοῦντες· μετφ. -iracundiam, cupiditates, κατέχω τὴν ὀργήν, κρατῶ τῶν ἐπιθυμιῶν· 2) ἔχω, κατέχω, κρατῶ, φυλάττω, aliquem in compedibus τινὰ ἐν δεσμοῖς· μετφ. φυλάττω, διασῴζω τι, ornatum τὸν κόσμον· t. memoria aliquid ἢ ἁπλ. teneo, φυλάττω τι τῇ μνήμῃ, μέμνημαι· 3) -me domi, in castris, μένω οἴκοι, ἐν τῷ στρατοπέδῳ· μετφ. α) ἐμμένω τινί, propositum τῇ προθέσει· β) φημί, ἰσχυρίζομαί τι, voluptatem esse bonum τὴν ἡδονὴν ἀγαθὸν εἶναι· 4) κατέχω, βραδύνω, διατρίβω τινά, diutius μακρότερον· ἐντ. teneor, βραδύνομαι, βραδύνω, διατρίβω, Corcyrae ἐν Κερκύρᾳ· 5) ἔχω, εἵλημα, leporem τὸν λαγών· ἐντ. α) me tenet odium, amor, ἔχει κατέχει, εἵλημέ με, κρατεῖ μου, ἔρως, μῖσος· β) me tenet lex, ὁ νόμος κατέχει, κελεύει, ὑποχρεοῖ· μάλ. ἐν τῷ παθητ. teneor: α) ἔχομαι, κατέχομαι, κρατοῦμαι ὑπό τινος, irā, desiderio, ὑπ' ὀργῆς, πάθους· β) κατέχομαι, συνέχομαί τινι, ὀφείλω ποιεῖν τι, promisso τὴν ὑπόσχεσιν· teneri (me tenere) non possum, quin faciam, οὐ δύναμαι μὴ οὐ (ὀφείλω) ποιεῖν τι· γ) -or caedis ἁλῶ ἀ φόνου, ἐπ' αὐτοφώρῳ εἵλημμαι φονεύων· δ) ἔχω, κατέχω, καταναῶ, οἶδα, quid velit Caesar 7) -iter, cursum in locum, τείνω εἰς τόπον (διευθύνομαι εἰς τόπον)· -oculos sub castra, τείνω, (διευθύνω), στρέφω τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ στρατόπεδον· ἐντ. ἀμετ. = τείνω, πλέω εἰς τόπον τινά· 8) ἀφικνοῦμαι, ὁρμίζομαι portum εἰς λιμένα· ἐντ. μετφ. καταλαμβάνω τι, regnum, τὸ βασίλειον· 9) ἀμετ. α) μένω, διατρίβω, ibi ἐκεῖ· β) μένω, διαμένω, διαρκῶ, οὐ παύομαι· tenet fama, ἔστι φήμη, λέγεται.

tĕner, ĕra, ĕrum (-ior, rimus)· 1) τέρην, ἁπαλός, μαλακός, τρυφερής· ἐντ. = νεαρός, puer παῖς· a teneris unguiculis ἢ μόνον a teneris, de t. ungui, ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων, ἐκ νηπίου· 2) μετφ. ἁπαλός, μαλακός, λεπτός, τρυφερός, ἁβρός, αἰσθητικός.

tĕnĕrasco, γ'. (Λουκρ.) ἁπαλύνομαι, μαλάσσομαι.

tĕnĕre, ἐπίρ. (μ.), ἁπαλῶς, μαλακῶς.

tĕnĕrĭtas, ātis, θ. (tenor), ἁπαλότης, μαλακότης, τρυφερότης.

tĕnĕrĭtūdo, ĭnis, θ. = teneritas.

tĕnor, ōris, ἀ. (teneo)· 1) (π.) συνεχὴς κίνησις, φορά: hasta servat -ōrem· 2) μετφ. συνέχεια, τὸ συνεχές, διάρκεια, ἐνδελέχεια· μάλ. ἐπιρρημ. uno tenore = ἐνδελεχῶς, συνεχῶς, ἐφεξῆς.

Tēnos ἢ **us**, i, θ. Τῆνος· ἐντ. **Tēnĭi**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Τήνιοι.

tensa ἢ **thensa**, ae, θ. θῆσσα, ἅρμα ἐφ' οὗ ἐν τοῖς ludi Ciceruses τὰ τῶν θεῶν ἀγάλματα φερόμενα ἐθρόυντο ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ.

tensus, a, um, μετχ. τοῦ tendo.

tentābuntus, a, um, (Λίβ.) ψηλαφῶν.

tentāmen, ĭnis, οὐ. (Ὀβίδ.) πεῖρασις, δοκιμασία, hoc τούτου.

tentāmentum, i, οὐ. (π. καὶ μ.) πεῖρα, δοκιμή, δοκιμασία, ἐξέτασις.

tentātĭo, ōnis, θ. (tento)· 1) πεῖρα, ἀπόπειρα, δοκιμή· 2) νόσου προσβολή.

tentātor, ōris, ἀ. πειραστής, Dianae.

tento (tempto), α'. 1) ψηλαφῶ τι, ψαύω τινός, ἐφάπτομαί τινος, aliquid· 2) μετφ. β) συνηθ. πειρῶμαι, ἀποπειρῶμαι, ἀπόπειραν ποιοῦμαι, πεῖραν λαμβάνω τινός, ἐντ. = δοκιμάζω, ἐξετάζω τι· δ) ἐγχειρῶ, ἐπιχειρῶ τινι, carmina· γ) ἅπτομαί τινος, κινῶ, ἐγείρω, aliquem animos; -judicem pecuniā, δικάζω τὸν δικαστήν· ε) προσβάλλω τινί, πει-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρῶμαι αἱρεῖν (βίᾳ) τι, urbem τὴν πόλιν· μετφ. tentor morbo, νόσῳ προσβάλλομαι·

tentōrĭŏlum, i, οὐ. σκηνίδιον.

tentōrĭum, ii, οὐ. (tendo), σκηνή.

tentus, a, um, μετχ. τοῦ tendo καὶ teneo.

Tentўra, ae, καὶ **-ris**, ĭdis, θ. τά Τεντυρα, ἡ Τεντυρίς, πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου· ἐντ. **-rītae**, ārum, ἀ. πλ. οἱ Τεντυρῖται.

tĕnŭĭcŭlus, a, um, (Κικ.), μάλα λεπτός (πενιγρός), apparatus.

tĕnŭis, e, (-ior, -issimus)· 1) λεπτός, ἐντ. = ἰσχνός, ἀραιός· 2) λεπτῆς, βραχύς, μικρός, ὀλίγος· ἐντ. α) λεπτός, λιτός, εὐτελής, πενιχρός, πένης· β) εὐτελής, στενός, ἀγεννής, ταπεινός· 3) ἐπὶ λόγου· α) = λεπτός, ἀκριβής, κομψός· β) = ἰσχνός, ἁπλοῦς· 4) λεπτός, ἀσθενής, animus.

tĕnŭĭtas, ātis, θ. (tenuis)· 1) λεπτότης, ἐντ. = ἰσχνότης· 2) μετφ. α) λεπτότης, λεπτολογία, ἀκρίβεια· β) εὐτέλεια, στενότης, πενιχρότης.

tĕnŭĭter, ἐπίρ. (-ius, -issime), [tenuis]· 1) λεπτῶς· 2) λεπτῶς, ἰσχνῶς, λεπτολόγως, ἁπλῶς· 3) εὐτελῶς, πενιχρῶς· 4) ἀμελῶς, ἐπιτροχάδην, ἐπιπολαίως.

tĕnŭo, α΄. (π.)· 1) λεπτύνω τι, vomerem· ἐντ. α) λεπτύνω, ἰσχναίνω, corpus· β) λεπτύνω, ἀραιῶ, aëra τὸν ἀέρα· γ) μειῶ, ἀσθενῶ, vires τὰς δυνάμεις· 2) μετφ. α) μειῶ, καταστέλλω, iram· β) μειῶ, εὐτελίζω, facta.

1. tĕnus, ŏris, οὐ. (τένων), βράχος.

2. tĕnus, πρόθ. μετ' ἀφαιρ. καὶ (μετὰ πληθυντ.) μετὰ γεν., μέχρι, ἄχρι τινός: Tauro t. μέχρι τοῦ Ταύρου· Cumarum t. μέχρι Κύμης· ἐντ. α) verbo t., μέχρι τοῦ λέγειν = λόγῳ (ἀντίθ. ἔργῳ)· nomine t., κατὰ τὸ ὄνομα μόνον· β) hac-tenus, ea-tenus, ἰδὲ τὰς λέξεις.

Teos, i, θ. Τέως, πόλις τῆς Ἰωνίας, πατρὶς Ἀνακρέοντος. ἐντ. **Tēĭus** καὶ **Tejus**, a, um, Τήϊος (π.) = Ἀνακρεοντειος· οὐσ. **Tēji**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Τήϊοι.

tĕpĕ-făcĭo, fēci, factum, γ΄. χλιαίνω, solum τὸ ἔδαφος.

tĕpĕo, pŭi, (ἄνευ σ.), θ΄. (συγγ. τῷ τέφρα)· 1) χλιῶ, χλιαρός, θερμὸς εἰμι· 2) μετφ. α) (π.) -aliquā, ἔρωτί τινος καίομαι· β) (π.) = ἐν τῷ ἔρωτι ψυχρὸς εἰμι.

tĕpesco, pŭi, (ἄνευ σ.), γ΄. χλιαίνομαι, θερμαίνομαι.

tĕpĭde, ἐπίρ. (-ius), χλιαρός.

tĕpĭdus, a, um, (-ior, -issimus) [tepeo], (π. καὶ μ.)· 1) χλιαρός· 2) μετφ. ψυχρός, ἀδιάφορος.

tĕpor, ōris, ἀ. [tepeo] (π. καὶ μ.) 1) χλιαρότης, μετρία θερμότης, θάλπος· 2) (μτφ.) τὸ ψῦχος· 3) ἐπὶ λόγου· ψυχρότης.

ter, ἐπίρ. τρίς· terni t. = ἐννέα (π.) t. felix, τρισευδαίμων· t. amplus τρισώματος (περὶ Γηρυόνου).

ter-dĕcĭes καὶ trĭdĕcĭes, ἐπίρ. τρισκαιδεκάκις.

ter-dēni, ae, a, ἀνὰ τριάκοντα.

tĕrĕbinthus, i, θ. τερέβινθος.

tĕrĕbra, ae, θ. (tero), τέρετρον, τρυπανον.

tĕrĕbro, α΄. (terebra)· 1) τετραίνω, τρυπῶ, διατρυπῶ, ossa τὰ ὀστᾶ· 2) (Πλ.) μετφ. = ὑποθωπεύω, ἀνακτῶμαί τινα.

tĕrĕdo, ĭnis, θ. τερηδών, θρίψ.

Terentĭus, a, um, Τερέντιος, τοῦ Τερεντίου· ἐντ. οὐσ. α) **-ius**, i, ἀ. Τερέντιος, κωμικὸς ποιητής· β) **-ia**, ae, θ. Τερεντία, σύζυγος Κικέρωνος. ἐντ. **-tĭus** καὶ **-tĭānus** Τερέντιος, Τερεντιανός.

Tĕrentus, i, ἀ. Τέρεντος, τόπος τις τοῦ ἐν Ῥώμῃ Ἄρειου πεδίου, ἔνθα τὴν ἑκατονταέτηρον ἑορτὴν ἐπετέλουν· tribus Terentina, μία τῶν φυλῶν τῶν Ῥωμαίων.

tĕres, ĕtis, θ. (-ior, -issimus) [β. ter ἐλλ. τερ, τείρω, ὡς κυκλοτερής]· 1) στρογγύλος καὶ περιμήκης, κυλινδρικός, περιφερής· 2) μετφ. α) αἰσθητικός, λεπτός, aures· β) ἐπὶ λόγου· ἀποτετορνευμένος, λεῖος, κομψός.

Tēreus, ĕi καὶ ĕos, αἰτ. ĕa, ἀ. Τηρεύς· ἐν **Tērēĭdes**, ae, ἀ. Τηρεΐδης= ὁ Ἴτυς.

ter-gĕmĭnus, a, am, (π.) = trigeminus.

tergĕo, tersi, tersum, θ΄. καὶ σπανιώτ. **tergo**, γ΄. 1) ἀπομάττω, ἀποσμήχω, ἀπομόργνυμι, oculos τοὺς ὀφθαλμούς· t. scula, vasa = λαμπρύνω· 2) μετφ. α) -palatum, λεαίνω τὴν κατάποσιν· β) (π.) = καθαίρω, scelus τὸ ἀνόσιον ἔργον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Tergeste, is, οὐ. ἡ Τεργέστη (κοιν. ὁ Τεργέστι), πόλις τῆς Ἰστρίας· ἐντ. **-stīnus**, a, um, Τεργεσ·αῖος· οὐσ. **-stīni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Τεργεσταῖοι.

tergīnum, i, οὐ. ἰμάσθλη

tergĭversātĭo, ōnis, θ. διάδυσις, σκῆψις, πρόφασις, ἄρνησις, μέλλησις.

tergi-versor, ἀποθ. α'. (tergum -verto, ὄθεν κυρ. τὰ νῶτα στρέφω), διαδύομαι, σκήπτομαι, προφασίζομαι, προφάσεις εὑρίσκω, μέλλω, διατριβὴν ποιοῦμαι.

tergum, i, οὐ. 1) νῶτον, νῶτος (μᾶλ. δὲ τοῦ ἀνθρώπου, πρβλ. dorsum)· πληθ. terga τὰ νῶτα· terga do, verto, δίδωμι στρέφω τὰ νῶτα = τρέπομαι εἰς φυγήν. ἐντ. νῶτον = τὸ ὄπισθεν· a tergo κατὰ νώτου = ἐκ τῶν ὄπισθεν, ἐξόπισθεν· 2) μετφ. α) τὰ νῶτα, τὰ πρανῆ, montis ὄρους· β) ἐπιφάνεια, aquae ὕδατος· γ) (= tergus), σκῦτος, δέρμα, δορά· ἐντ. ὅ, τι ἐκ σκύτους ἢ δέρματος πεποίηται, οἷον ὁσπίς, τύμπανον, ἀσκός, ἱμάς κλ. δ) (π.) μετων. = αὖμα: centum -a suum, ἑκατὸν γοῦροι.

tergus, ŏris, οὐ. (π. καὶ μ.)· 1) = tergum· 2) τέμαχος, suis ὑείου κρέατος· 3) ἀκῦτος, δέρμα, δορά· ἐντ. = σκυτίνη ἀσπίς: taurorum -ŏra septem (π.), σάκος ἑπταδόειον.

Tĕrīna, ae, θ. Τέρινα, πόλις τῆς Βρεττίας· ἐντ. **-naeus**, a, um, Τεριναῖος.

termes, ĭtis, ἀ. θαλός, olivae ἐλαίας.

Termessus, i, θ. (Λίθ.), Τερμησσός, πόλις τῆς Πισιδίας· οὐσ. **-ssenses**, ium, ἀ. πλ. οἱ Τερμησσεῖς.

Tenmĭnālĭa, ium οὐ. πλ. τὰ Τερμινάλια, ἡ τοῦ Τερμίνου (τοῦ θεοῦ τῶν ὁρίων) ἑορτή.

terminātĭo, ōnis, θ. μόνον μετφ. α) ὁρισμός, μέτρον· β) τέρμα, πέρας, τέλος.

termĭno, α'. (terminus)· 1) ὁρίζω, ἀφορίζω τι, agrum τὸν ἀγρόν· 2) μετφ. ὁρίζω, ὁρίζομαί τί τινι, μετρῶ τι πρός τι, bona voluptate τὰ ἀγαθὰ πρὸς τὴν ἡδονήν· 3) περαίνω, τελειῶ τι, τέλος ἐπιτίθημί τινι, bellum.

termĭnus, i, ἀ. 1) τέρμων, τέρμα, ὅριον (κυρ. σειρὰ λίθων ἢ πασσάλων· πρβλ. finis καὶ limes)· ἐντ. πρόσωποπ. = ὁ Τερμινος, ὁ τῶν ὁρίων θεός· 2) μετφ. α) = ὅρος, ὁρισμός: t. diligendi, ὁ ἔρως· β) = τέρμα, πέρας, τέλος, τελευτή.

terni, ae, a, (ter)· 1) ἀνὰ τρεῖς, κατὰ τρεῖς, ἕκαστος ἢ ἑκάστοτε τρεῖς· (π.) ὁ ἐν. terno ordine· 2) (π.) σύντρεις.

tĕro, trīvi, trītum, γ'. 1) τρίβω, oculos τοὺς ὀφθαλμούς· (π.) -labellum calamo = αὐλοὺς φυσῶ, αὐλῶ. 2) τρίβω, ἀποτρίβω, ferum τὸν σίδηρον· vestis trita, τετριμμένη ἐσθής· ἐντ. α) -frumentum, τρίβω, ἀλῶ τὸν σῖτον· β) λεῶ, λεαίνω, ξαίω, τυρνεύω τι· γ) (π.) -iter, viam, τρίβω ὁδόν, συχνὰ τὴν αὐτὴν ὁδὸν πορεύομαι· 3) μετφ. α) = τρίβω, μεταχειρίζομαί τι, librum· β) ἐν τῷ λόγῳ συχνὰ χρῶμά τινι, verbum· γ) τρίβω, καταπονῶ, plebem in armis· δ) ἐπιχρύνω· τρίβω, διατρίβω, ἀναλίσκω, συνήθ. δὲ ἐπὶ κακοῦ· = ἀποτρίβω, κατατρίβω ἀνωφελῶς).

Terpsi hŏre, es, θ. (π.), Τερψιχόρη.

terra, ae, θ. 1) γῆ (ὡς ὕλη καὶ στοιχεῖον· πρβλ. tellus): injicio alicui terram· 2) γῆ, ἔδαφος: tollo de t. 3) γῆ, χώρα, τόπος· -Italia, ἡ Ἰταλικὴ γῆ, ἡ Ἰταλία· -mea, ἡ πατρίς μου· πληθ. terrae = ἡ (ὅλη) γῆ, ὁ κόσμος· in terris ἐν (τούτῳ) τῷ κόσμῳ· sub terris ὑπὸ γῆς, ἐν ᾅδου· orbis terrarum (σπ. o. terrae) = ἡ οἰκουμένη· 4) ἡ γῆ, ἡ μὴ θάλασσα), ἡ ἤπειρος: terrā marique (mari terrāque, et mari et terrā), κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν· μετφ. -am video γῆν ὁρῶ· 5) (=tellus), ἡ γῆ (ὡς οὐράνιον σῶμα)· terrae motus, ὁ σεισμός.

terrēnus, a, um, (terra)· 1) γήϊνος: - collis, γήλοφος· corpus t. γήϊνον (ἐκ γῆς) σῶμα· - campus, πεδίον παλλὴν γῆν ἔχον· ἐντ. οὐσ. **terēnum**, i, οὐ. ἡ γῆ, ὁ ἀγρός· hiatus t. χάσμα τῆς γῆς· numina, t., οἱ γθόνιοι θεοί· 2) χερσαῖος.

terrĕo, terrŭi, terrĭtum, ē'. 1) -aliquem, τρόμον τινὶ ἐμβάλλω, φοβῶτινα, ἐκπλήττω, καταπλήττω τινά· 2) μετφ. α) πτοῶ, ἀπελαύνω ὃ ὠκω, profugam· β) - aliquem ab aliqua re, (φόβῳ) ἀποτρέπω τινα τινος.

terrester καὶ (**-stris**), stris, e, (terra)· 1) ἐπίγειος· 2) τῆς γῆς (τῆς μὴ θαλάσσης), τῆς ἠπείρου: exercitus t. ὁ πεζικὸς στρατός· pugna t. ἡ πεζομαχία· - iter, ἡ πεζὴ πορεία· 3) t. bestiae, τὰ χερσαῖα ζῷα.

terrĕus, a, um, (σπ.), γήϊνος.

terrĭbĭlis, e, (terreo), φοβερός, φρικτός, φρίκην ἐμποιῶν, δεινός.

terrĭcŭla, ōrum, οὐ. πλ. φόβητρα.

terrĭfĭco, α'. (π.) = terreo.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

terrĭfĭcus, a, um, (π.) τρομοποιός, φοβερός, δειματώδης.

terrigĕna, ae, ά. κ. θ. (terra, gigno), (π.) γηγενής· a) περὶ τοῦ πεπώτου ἀνθρώπου· β) περὶ τῶν γιγάντων.

terrĭlŏquus, a, um φοβερὰ λέγων.

terrĭpăvĭum, **terrĭpūdĭum**, ταυτὸ τῷ tripudium.

terrĭto, ᾱ᾽. (terreo), καταφοβῶ, καταπλήττω τινά, aliquem.

terrĭtōrĭum, ii, οὐ. (terra), (σπ.) χώρα (πόλεώς τινος).

terror, ōris, ά. (terreo)· 1) τρόμος, ἔκπληξις, δεῖμα, δεινόν· ad -orem ceterorum, πρὸς τρόμον τῶν λοιπῶν· 2) δεῖμα, φόβητρον, Romanorum.

tersus, a, um, (-ior, -issimus), [μετχ. τοῦ tergeo] κυρ. ἀποκεκαθαρμένος, ἐντ. 1) καθαρός· 2) μετφ. καθαρός, λεπτός, κομψός.

tertiā-dĕcĭmāni, ōrum, ἀ. πλ. (μ.), οἱ τῆς τρισκαιδεκάτης λεγεῶνος στρατιῶται.

tertiānus, a, um, (tertius), τριταῖος· ἐντ. **tertiāni**, ōrum, ά. πλ. (μ.) οἱ τῆς τρίτης λεγεῶνος στρατιῶται.

tertĭo, ἐπίρ. (tertius)· 1) τρίτον, τρίτως, ἐκ τρίτου· 2) τρίς.

tertĭum, ἐπίρ. (tertius), τὸ τρίτον.

tĕrtĭus, a, um, (ter), τρίτος· tertio die, τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ· ab Jove t. (Ajax) τρίτος τοῦ Διὸς ἀπόγονος· -a numina, οἱ χθόνιοι θεοί· -a regna, ὁ Ἅιδης· -a Saturnalia, ἡ τρίτη τῶν Κρονιαδῶν ἡμερῶν.

tertĭus-decĭmus, a, um, τρισκαιδέκατος.

tĕruncius, ii, ά. (ter, uncia), τέταρτον ἀσσαρίου· παροιμ. ne t. quidem οὐδὲ ὀβολός· -i aliquem facio, περὶ οὐδενὸς ποιοῦμαί τινα· 2) (Κικ.) τὸ τεταρτημόριον κληρονομίας.

ter-vĕnēfĭcus, i, ά. (Πλ.), φαρμακίστατος, τρισκατάρατος.

tesca καὶ **tesqua**, ōrum, οὐ. πλ. (π.) (λέξ. Σαβινική), ἔρημοι καὶ ἄγονοι τόποι.

tessella, ae, θ. (μ.), ἀβακίσκος.

tessellātus, a, um, (tessella), ψηφωτός· pavimentum t. ψηφοθέτημα.

tessĕra, ae, θ. (ἐκ τοῦ Ἰωνικοῦ τέσσερα)· 1) ἀβακίσκος, ψῆφος (τοῦ ψηφωτοῦ ἐδάφους)· 2) κύβος μετὰ ἓξ πλευρῶν, πρβλ. talus)· jacio -as, δίπτω τοὺς κύβους· 3) πινάκιον, δέλτιον σύμβολον, σημεῖον, σφραγίς, μάλ. t militaris, πινάκιον ἐφ᾽οὗ ἐγέγραπτο διαταγὴ ἢ σύνθημα, ἐντ. = σύνθημα (στρατιωτικόν).

tessĕrārĭus, ii, ά. (μ.), ὁ ἐπὶ τοῦ συνθήματος, ἰδὲ tessera.

tessĕrŭla, ae, θ. ἀβακίσκος.

testa, ae, θ. (ἀντὶ tosta ἐκ τοῦ torreo)· 1) κέραμος, κεραμίς· 2) κεράμινος ἀγγεῖον, ὑδρία, κεράμινος λύχνος· 3) ὄστρακον, ὀστράκου ἢ κεράμου κλάσμα· ἐντ. = ὄστρακον ᾧ οἱ Ἀθηναῖοι ὠστράκιζον· -arum suffragio (Νέπ.) = ὀστρακισμῷ· 4) ὄστρακον τῶν ὀστρέων, ἐντ (π.) α) = ὄστρακον, κογχύλιον· β) μετφ κρύσταλλος.

testāceus, a, um, (testa), κεράμινος, ὀστράκινος.

testāmentārĭus, a, um, (testamentum)· 1) τῆς διαθήκης, περὶ διαθήκης, lex νόμος· 2) οὐσ. -ius, ii, ὁ κιβδηλεύων διαθήκας.

testāmentum, i, οὐ. (testor), διαθήκη· facio t. ποιοῦμαι διαθήκην· rumpo, irritum facio t., ἀκυρῶ τὴν διαθήκην.

testātĭo, ōnis, θ. (testor)· 1) μαρτυρία· 2) τὸ ἐπιμαρτύρεσθαι.

testātor, ōris, ά. (Σουητ.), ὁ διαθέτης.

testātus, a, um, (-ior), [μετχ. τοῦ testor παθητ.] ὁμολογούμενος, ἀψευδής βέβαιος, δῆλος.

testĭcŭlus, i, ά. (testis 2), ὄρχις

testĭfĭcātĭo, ōnis, θ. (testificor)· 1) μαρτυρία, ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις· 2) μετφ. μαρτύριον, τεκμήριον, ἀπόδειξις

testĭfĭcor, ἀποθ. ᾱ᾽. (testis, facio)· 1) μαρτυρῶ τι, aliquid· 2) μαρτυρῶ, ἐπιδείκνυμι, ἀποδείκνυμι, δηλῶ τι, amorem· 3) ἐπιμαρτύρομαι, deos τοὺς θεούς.

testĭmōnĭum, ii, οὐ. (testis)· 1) μαρτύριον, μαρτυρία (ἐν δικαστηρίῳ ἢ ἐν γένει προφορικὴ ἢ γραπτή)· 2) μαρτύριον, τεκμήριον, ἀπόδειξις, rei alicujus τινός· illud -o ejus rei est, ἐκεῖνο μαρτυρεῖ τὸ πρᾶγμα τοῦτο.

1 testis, is, ά. κ. θ. ὁ, ἡ μάρτυς rei alicujus ἢ de re aliqua τινός· t sum, μάρτυς εἰμί, μαρτυρῶ 2) μάρτυς ὁ παρών· (π.) lunā teste, τῆς σελήνης ὁρώσης.

2 testis, is, ά. ὄρχις.

testor, ἀποθ. ᾱ᾽. (testis)· 1) μαρτυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εω· 2) μαρτυρῶ, (ἐπισήμως) βεβαιῶ, δηλῶ, id τοῦτο· 3) μαρτυρῶ, ἀποδείκνυμι, vim divinam· 4) ἐπι-μαρτύρομαι, deos θεούς· 5) ἀμετ. διατίθεμαι, διαθήκην ποιοῦμαι, de re περί τινος.

testu, ἄχλ. καὶ **testum**, i, οὐ (ἐκ τοῦ torreo, ὡς testa), κέραμος, κεράμινον ἀγγεῖον.

testūdĭnĕus, a, um, (testudo), (π.)· 1) χελώνειος, τῆς χελώνης, gradus· 2) -a lyra, λύρα χελωνίῳ κεκοσμημένη.

testūdo, ĭnis, θ. (testa)· 1) χελώνη, χέλυς· 2) χελώνη, χελώνιον, τ'. ἔ, τὸ τῆς χελώνης ὄστρακον· 3) (ἕνεκα τοῦ εἴδους) χέλυς, τ'. ἔ. λύρα, κιθάρα· 4) στρατ. τεχν. ὅρ. α) χελώνη ἡ χωστρὶς ἢ κριοφόρος, τ'. ἔ στέγη τις, εἶδος χελώνης ἔχουσα, ἐν ᾗ ἐφυλάσσοντο οἱ τὰ τείχη τῷ κριῷ (aries) διασείοντες ἢ οἱ εἰς διόρυξιν ὑπονόμων ἐργαζόμενοι· 6) χελώνη, (ἡ καὶ συνασπισμὸς καλουμένη), τ. ἔ. ἡ ἀποτελουμένη σκέπη ἐκ τῶν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τῶν στρατιωτῶν συμπυκνουμένων καὶ συμφραττομένων ἀσπίδων.

testŭla, ae, θ (ὑποκ. τοῦ testa), (Νέπ. ὄστρακον, ᾧ οἱ Ἀθηναῖοι ὠστράκιζον, ἐντ. μετων. = ὀστρακισμός.

tēte, αἰτ. καὶ ἀφ. τοῦ tute, ἰδὲ tu.

tetendi, πρκμ. τοῦ tendo.

tĕter, (**taeter**), tra, trum (-ior, -rĭmus), λυγρός, βλελυρός, μυσαρός, αἰσχρός, ἀσχήμων· ἐντ. ἠθικῶς βδελυρός = μιαρός, αἰσχρός, ἀποτρόπαιος.

Tēthys, yos, θ. Τηθύς, θαλαττία θεά.

tetĭgi, πρκμ. τοῦ tango.

tetrăcōlon, i, οὐ. (μ.), τετράκωλον.

tetrădrachum, i, οὐ. τετράδραχμον.

tetrăo, ōnis, θ. (Ζουητ.), τετράων, ὄρνις.

tetrarcha καὶ **-es**, ae, ἀ. τετράρχης, ὁ τοῦ τεταρτημορίου χώρας τινὸς ἡγεμών, ἐντ. (π.) = μικρὸς ἡγεμών.

tetrarchĭa, ae, θ. τετραρχία.

tetrastĭchum, i, οὐ. τετράστιχον.

tetre, ἐπίρ. (-ius, -rime), βδελυρῶς, αἰσχρῶς, μυσαρῶς, μιαρῶς.

tetrĭcus, a, um, (teter)· 1) σκυθρωπός, αὐστηρός, βλοσυρός, ἀπουδαῖος, σεμνός· 2) Tetrica rupes, Τετρικὴ πέτρα, ὄρας τῆς Σαβίνης.

Teucer (π. **Teucrus**), cri, ἀ. Τεῦκρος, 1) πρῶτος τῆς Τρωάδος βασιλεύς ἐκ τούτου δὲ ἐκαλοῦντο οἱ Τρῶες (π.) **Teucri**, ōrum, ἀ. πλ. Τεῦκροι, ἡ δὲ χώρα Τρωὰς **Teucria**, ae, θ. Τευκρίς, καὶ τὸ ἐπίθ. **Teucrus**, a, um, Τευκρός, (π.) = Τρωϊκός· 2) ὁ τοῦ Τελαμῶνος υἱός.

Teuthras, antis, ἀ. Τεύθρας· 1) ποταμὸς τῆς Καμπανίας· 2) βασιλεὺς τῆς Μυσίας, πατὴρ τοῦ Θεσπίου· ἐντ. α) **-ntēus**, a, um, Τευθράντιος = Μύσιος· β) **-ntĭus**, a, um, Τευθράντιος· turba t. αἱ πεντεκαίδεκα ἀδελφαὶ τοῦ Θεσπίου.

Teutōburgiensis saltus, Τευτοβούργιος δρυμός, ἐν τῇ τανῦν Lippe-Detmold.

Teutŏni, ōrum καὶ **-ōnes**, num, ἀ. πλ. Τεύτονες, Γερμανικὸν ἔθνος, (καὶ περιληπτ. ὄνομα πλειόνων ἐθνῶν). ἐντ. **-nĭcus**, a, um, Τευτονικός, Γερμανικός.

texo, texŭi, textum, ĕre· 1) ὑφαίνω τι, vestes ἐσθῆτας, rete δίκτυον (περὶ ἀράχνης)· 2) μετφ. α) ὑφαίνω, πλέκω τι· β) -navem ναυπηγῶ· -basilica, οἰκοδομῶ βασιλικήν· γ) -epistolam, γράφω ἐπιστολήν, librum, συγγράφω βιβλίον.

textĭlis, e, (texo)· 1) ὑφαντός· οὐσ. **textile**, is, οὐ. ὕφασμα, ὀθόνη.

textor, ōris, ἀ. (texo), ὑφάντης.

textōrĭus, a, um, (μ.), ὑφαντός· μετφ. ἐπὶ λόγου· πολύπλοκος, σοφιστικός.

textrīnum, i, οὐ. (texo)· 1) ὑφαντικὴ, ἱστουργία· 2) ἱστουργεῖον.

textum, i, οὐ. (μετχ. τοῦ texo)· 1) (π. καὶ μ.) ὕφασμα· 2) πλέγμα, κατασκεύασμα.

textūra, ae, θ. (texo), (π.)· 1) ὕφανσις· 2) ὕφασμα· 3) συνυφή, συναρμογή.

1. textus, us, ἀ. (π.) συνυφή, συναρμογή.

2. textus, a, um, μετχ. τοῦ texo.

Thabēna, ae, θ. Θαβήνη, πόλις τῆς Νουβίας· ἐντ. **-nenses**, ium, ἀ. πλ. οἱ Θαβηναῖοι.

Thāïs, ĭdis, θ. Θαΐς, ἑταίρα.

Thāla, ae, θ. Θάλα, πόλις Νομαδικῆς.

thălămēgus, i, θ. θαλαμηγός (ναῦς).

thălămus, i, ἀ. (π. καὶ μ.)· 1) θάλαμος· 2) μάλ. α) θάλαμος, κοιτών· ἐντ. α) νυμφικὸς θάλαμος, παστός· β) γάμος, συνοικέσιον· expers -i, ἄγαμος, παρθενικός· β) ἡ γυναικωνῖτις· γ) οἶκος.

thălassĭcus καὶ **thălassĭnus**, a, um, θαλάσσιος, θαλασσινός.

Thāles, is, καὶ ētis, ἀ. Θαλῆς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Thălīa, ae, θ. Θάλεια.

Thăliarchus, i, ἀ. Θαλίαρχος.

Thămȳras, ae, καὶ **-ris**, ĭdis, ἀ. Θαμύρας καὶ Θάμυρος, Θρᾴξ ποιητής.

Thapsus, i, θ. Θάψος· 1) πόλις καὶ χερσόνησος τῆς Σικελίας· 2) πόλις τῆς Λιβύης.

Thăsos, καὶ **-us**, i, θ. Θάσος, νῆσος· ἐντ. **-ĭus**, a, um, Θάσιος, τῆς Θάσου· οὐσ. **-sĭi**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Θάσιοι.

Thaumas, antis, ἀ. Θαύμας, πατὴρ τῆς Ἶριδος· ἐντ. 1) **Thaumantēa**, virgo = ἡ Ἶρις· 2) **-tĭas**, ădis καὶ **-mantis**, ĭdis, Θαυμαντιάς, Θαυμαντίς = Ἶρις.

theatrālis, e, θεατρικός.

Theātrum, i, οὐ. 1) θέατρον· ἐντ. (π.) = ἱπποδρόμιον· 2) θέατρον = οἱ θεαταί· ἐντ. = σύνοδος (λαοῦ, δικαστῶν)· 3) μετφ. α) ἐλεύθερος τόπος· β) τὸ θέατρον, τὸ φανερόν, ὁ φανερὸς καὶ δημόσιος τόπος τῆς ἐπιδείξεως ἐπιστήμης ἢ ἔργων.

Thēbae, ārum, θ. πλ. Θῆβαι· 1) πόλις τῆς Βοιωτίας· 2) πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου· 3) Th. Phthiae, Θῆβαι αἱ Φθιώτιδες, πόλις τῆς Θεσσαλίας· 5) πόλις τῆς Μυσίας· ἐντ. α) **Thebāis**, ĭdis, ἐπίθ. Θηβαϊκή, καὶ οὐσ. θ. Θηβαΐς = Ἀνδρομάχη· β) **Thebānus**, a, um, Θηβαῖος, Θηβαϊκός· modi Th. = Πινδαρικός, dea = Ἰνώ, deus = Ἡρακλῆς, soror = Ἀντιγόνη· 2) campus Thebes ἡ **Thebe**, es, θ. τὸ Θήβης πεδίον, ἡ Θήβη.

Thēbe, es, θ. Θήβη· 1) = Θῆβαι· 2) = Νύμφη· 3) = γυνὴ Ἀλεξάνδρου τοῦ Φεραίου.

thēca, ae, θ. θήκη.

Thelxĭnŏē, ēs, θ. Θελξινόη, μία τῶν τεσσάρων πρώτων Μουσῶν.

thĕma, ătis, οὐ. (μ.), θέμα· ἐντ. (Σουητ.) = τὸ θέμα, ἡ θέσις τῶν ἄστρων (ἀστεριαμῶν) ἐν τῇ γεννήσει τινός.

Thĕmis, ĭdis, θ. Θέμις.

Thĕmista, ae, θ. Θέμιστα, Ἐπικουρικὴ φιλόσοφος ἐκ Λαμψάκου.

Themistŏcles, is, καὶ i, ἀ. Θεμιστοκλῆς, ἐπιφανὴς στρατηγὸς Ἀθηναίων· ἐντ. **-clēus**, a, um, Θεμιστόκλειος.

thensaurus, ταυτὸ τῷ thesaurus.

Theocrĭtus, i, ἀ. Θεόκριτος.

Thĕodămas, antis, ἀ. Θειοδάμας· ἐντ. **-ntēus**, a, um, τοῦ Θειοδάμαντος.

Theodectes, is, ἀ. Θεοδέκτης ῥήτωρ μαθητὴς Ἰσοκράτους.

Theŏdōrus, i, ἀ. Θεόδωρος· ἐντ. **-rēi**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Θεοδώρειοι.

Theŏgŏnĭa, ae, θ. Θεογονία Ἡσιόδου

theŏlŏgus, i, ἀ. θεολόγος.

Theon, ōnis, ἀ, Θέων· ἐντ. **-nīnus**, a, um, τοῦ Θέωνος, dens ὀδούς.

Theŏphănes, is, ἀ. Θεοφάνης.

Theophrastus, i, ἀ. Θεόφραστος.

Theŏpompus, i, ἀ. Θεόπομπος, ἱστοριογράφος· ἐντ. **-pēus**, καὶ **-pĭus**, a, um, Θεοπόμπειος.

Thērămĕnes, is, ἀ. Θηραμένης.

Theramne, ταυτὸ τῷ Therapne.

Thĕrapne, es, θ. Θεράπνη, πόλις τῆς Λακωνίας· ἐντ. **-pnaeus**, a, um, (π.) Θεραπναῖος, Λακωνικός, marita = Ἑλένη· sanguis, αἷμα Ὑακίνθου.

Thĕrĭcles, is, ἀ. Θεριακλῆς· ἐντ. **-clēus**, a, um, Θεριάκλειος.

thermae, ārum, θ. (ὑπον. aquae), θέρμαι, θερμὰ ὕδατα, τὰ θερμὰ (λουτρά). Κύρ. ὄν. Θέρμαι, πόλις τῆς Σικελίας· ἐντ. **-itāni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Θερμῖται.

Therme, es, θ. Θέρμη, ἡ ὕστερον Θεσσαλονίκη· ἐντ. **-maeus** καὶ **maĭcus**, a, um, Θερμαῖος, Θεσσαλικός.

Thermōdon, ntis, ἀ. Θερμώδων, ποταμὸς τοῦ Πόντου, παρ' ὃν αἱ Ἀμαζόνες ᾤκουν· ἐντ. **-ntēus**, **-ntĭăcus**, **-ntĭus**, a, um, Θερμωδόντιος, (π.) = Ἀμαζόνιος.

thermŏpōlium, ii, οὐ. (Πλ.), θερμοπώλιον.

thermŏpŏto, ā', θερμῷ ποτίζω τι.

Thermŏpўlae, ārum, θ. πλ. Θερμοπύλαι, Πύλαι.

Thērŏdămas, antis καὶ **-mēdon**, ontis, ἀ. Θηροδάμας, Θηρομέδων, βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν· ἐντ. **-ntēus**, a, um, τοῦ Θηροδάμαντος.

Thersītes, ae, ἀ. αἰτ. en καὶ am, Θερσίτης· ἐντ. = ἀθυρόστομος.

thēsaurārĭus, a, um, τοῦ θησαυροῦ.

thēsaurus, i, ἀ. θησαυρός· μετφ. (th. mali, θησαυρός, σωρὸς κακῶν· 2) = θησαυροφυλάκιον· μετφ.) ταμιεῖον, ἀποθήκη.

Thēsĕus, ĕi καὶ ĕos, ἀ. Θησεύς· ἐντ. 1) **Thēsēis**, ĭdis, θ. Θηϊάς (ποίημα)· 2) **Thēsēĭus** καὶ **-sēus**, a, um, Θησήϊος, Θησεῖος· (π.) = Ἀθηναϊκός· 3) **The-**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

sīdes, ae, ἀ. Θησιάδης = Ἱππόλυτος· πληθ. οἱ Ἀθηναῖοι.

thēsis, is, θ. θέσις.

Thespĭae, ārum, θ. πλ. Θεσπιαί, πόλις τῆς Βοιωτίας· ἐντ. 1) **Thespĭas**, ădis, θ. Θεσπιάς· deae Thespiades, αἱ Μοῦσαι· 2) **Thespienses**, ium, ἀ. πλ. οἱ Θεσπιεῖς.

Thespis, is, ἀ. Θέσπις.

Thesprōtĭa, ae, θ. Θεσπρωτία· ἐντ. **-tĭi**, ōrum. ἀ. πλ. οἱ Θεσπρωτοί.

Thesprōtus, i, ἀ. Θεσπρωτός, βασιλεὺς τῶν Ποτιόλων· ἐντ. regnum Th. = Puteoli.

Thessălĭa, ae, θ. Θεσσαλία· ἐντ. α) (π.) **-lĭcus**, a, um, Θεσσαλικός· 2) **-lus**, καὶ (π.) **-lĭus**, Θεσσαλός, Θεσσαλικός· οὐσ. **-lī**, ōrum. ἀ. πλ. οἱ Θεσσαλοί· 3) **-lis**, lĭdis, θ. Θεσσαλίς (γυνή), Θεσσαλική.

Thessălŏnĭca, ae, θ. Θεσσαλονίκη· ἐντ. **-censes**, ium, ἀ. πλ. οἱ Θεσσαλονικεῖς.

Thestĭus, ĭi, ἀ. Θέστιος, βασιλεὺς τῆς Αἰτωλίας· ἐντ. 1) **-stĭădes**, ae, ἀ. Θεστιάδης· 2) **-stĭas**, ădis, θ. Θεστιάς.

Thestor, ŏris, ἀ. Θέστωρ, πατὴρ τοῦ μάντεως Κάλχαντος· ἐντ. **-ŏrĭdes**, ae, ἀ. Θεστορίδης.

Thetis, ĭdis, θ. Θέτις· (π.) = θάλασσα

Thīa, ae, θ. Θεία, μήτηρ Ἡλίου.

thiăsus, i, ἀ. (π.), θίασος (Βάκχου).

Thisbe, es, θ. Θίσβη· ἐντ. **Thisbēus**, a, um, Θησβαῖος, τῆς (πόλεως) Θίσβης.

Thoas, antis, ἀ. Θόας· 1) βασιλεὺς τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου· 2) βασιλεὺς τῆς Λήμνου· ἐντ. **-ntĭas**, ădis, θ. Θοαντιάς.

thŏlus, i, ἀ. (π.) θόλος.

thŏrax, ācis, ἀ. θώραξ.

Thŏrĭus, ĭi, ἀ, Θόριος, δήμαρχος.

Thŏt, ἀ. Θώτ, ὄνομα τοῦ πέμπτου Ἑρμοῦ παρ' Αἰγυπτίοις.

Thrācĭa, ae, θ. (π.) καὶ **Thrāce**, (Thrēce), es, καὶ **-ca**, ae, θ. Θρᾴκη, Θρᾴκη· ἐντ. 1) **Thrācĭus** (μ.) **Thrācus**, καὶ (π.) **Thrēĭcĭus**, ἢ **Thrēcĭus**, a, um, Θρᾴκιος, Θρηϊκιος. Θρᾳκικός· Th. sacerdos, vates = Ὀρφεύς· 2) **Thrax**, ācis, ἀ. ὁ Θρᾷξ. μετφ. = εἶδος μονομάχων· οὐσ. **Traecĭdĭca**, ōrum, οὐ. πλ. τὰ ὅπλα τῶν θρακιστὶ ὡπλισμένων μονομάχων· 3) (π.) **Thrēissa** καὶ **Thressa**, ae, θ. Θρῄσσα, Θεῇσσα.

Thrăso, ōnis, ἀ. Θράσων.

Thrăsўbūlus, i, ἀ. Θρασύβουλος.

Thrăsўmăchus, i, ἀ. Θρασύμαχος.

Thrēĭcĭus, Thrēcius, ἴδε **Thracia**.

Thronĭum, ii, οὐ. Θρόνιον, πόλις τῆς Λοκρίδος.

Thucўdĭdes, is, ἀ. Θουκυδίδης, ὁ ἱστορικός· ἐντ. **-dĭus** καὶ **dēus**, a, um, Θουκυδίδειος.

Thūle, es, θ. Θούλη, νῆσος.

thunnus, ἴδε thynnus.

Thūrĭi, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Θούριοι, πόλις τῆς Λευκανίας ὑπ' Ἀθηναίων οἰκισθεῖσα, ἡ πρότερον Σύβαρις· ἐντ. **-rīnus**, a, um, Θουρῖνος· **-ager**, ἡ Θουρία (χώρα)· οὐσ. **-rīni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Θούριοι.

thya, (**thyia**), ae, θ. καὶ **thyon**, i, οὐ. θύα, θύον· ἐντ. **thyĭus**, a, um, θύϊνος, ἴδε cytrus.

Thyămis, ĭdis, ἀ. Θύαμις, ποταμὸς τῆς Ἠπείρου.

Thyătīra, ae, θ. Θυάτειρα, πόλις τῆς Λυδίας.

Thybrĭs, ĭdis, ἀ. ἴδε Tiberis.

Thyestes, ae, ἀ. Θυέστης· ἐντ. 1) **-tēus**, a, um, Θυέστειος· 2) **-tĭădes**, ae, ἀ. ὁ Θυεστιάδης.

Thўĭas, ădis, θ. (π.) Θυϊάς, Βάκχη.

1. thymbra, ae, θ. θύμβρα, (βοτ.).

2. Thymbra, ae, θ. Θύμβρη, πόλις τῆς Τροάδος· ἐντ. **-braeus**, i, ἀ. Θυμβραῖος (Ἀπόλλων).

thymĕle, es, θ. θυμέλη (θεάτρου).

thўmĭāmus, a, um, τὸν θύμον φιλῶν.

thўmum, i, οὐ τὸ θύμον, ὁ θύμος.

Thўni, ōrum, ἀ. πλ. Θυνοί, ἔθνος τῆς Βιθυνίας· ἐντ. 1) **Thўnĭa**, ae, θ. ἡ Θυνία (χώρα)· 2) **-nĭăcus**, a, um, Θύνιος, (π.) = Βιθύνιος· 3) **-nĭas**, ădis, θ. ἡ Θυνιάς· 4) **-nus**, a, um, Θύνιος.

thynnus καὶ **thunnus**, i, ἀ. θύννος (ἰχθύς).

Thyōne, es, θ. Θυώνη, μήτηρ τοῦ τετάρτου Βάκχου (Κικ. nat. d. 3, 23, 58)· ἐντ. **-nēus** i, ἀ. καὶ **-nĭăcus**, i, ἀ. ὁ Θυωνεύς, ὁ Βάκχος· ρετιν. (π.) = ὁ οἶνος.

Thўre, es, καὶ **Thўrĕa**, ae, θ. Θύρη, πόλις Ἀργολίδος· ἐντ. **Thўrĕātis**, ĭdis, θ. ἡ Θυρεᾶτις (χώρα).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Thȳreum (-rĭum), i, οὐ. Θύρειον, πόλις τῆς Ἀκαρνανίας· ἐντ. **-rienses**, ium, ἀ. πλ. οἱ Θυρεεῖς.

thyrsus, i, ἀ. θύρσος, ἡ κισσῷ καὶ ἀμπελίνοις φύλλοις περιελισσομένη βάδος τοῦ Βάκχου.

thysĭger, ĕra, ĕrum, θυρσοφόρος.

Ti. = Tiberius, Τιβέριος.

tĭāra, ae, θ. καὶ **tĭāras**, ae, ἀ. ἡ τιάρα, ὁ τιάρας.

Tibarāni, ōrum, ἀ. πλ. Τιβαρηνοί, ἔθνος τῆς Κιλικίας.

Tiberiānus, a, um, ἰδὲ Tiberius.

Tiberiŏlus, i, ἀ. ἰδὲ Tiberius.

Tiběris, is, (π. **Thymbris**, ĭdis), ἀ. ὁ Τίβερις, Θύμβρις, ποταμὸς τῆς Λατίνης· ἐντ. 1) **-rīnus**, a, um, pater (deus) τοῦ Τιβέριδος, Θύμβριος θεός· ἐντ. οὐσ. **-īnus**, i, ἀ. α) ὁ Τίβερις· 2) Τιβερῖνος, βασιλεὺς τῆς Ἄλβης, ἐξ οὗ τὸ ὄνομα ὁ ποταμός εἴληφεν· 2) **-nĭdes** nymphae, αἱ Θυμβριάδες νύμφαι.

Tĭbĕrĭus, ii, ἀ. Τιβέριος, ὁ Βος τῆς Ῥώμης αὐτοκράτωρ· ἐντ. 1) **-rĭŏlus**, i, ἀ. ὑποκ. τοῦ Tiberius = ὁ μικρὸς (ὁ ἀγαπητὸς) Τιβέριος· 2) **-rĭānus**, a, um, Τιβεριανός, τοῦ Τιβερίου.

tĭbĭa, ae, θ. 1) κνήμη, ἀντικνήμιον, αὐλὸς τῆς κνήμης· 2) αὐλός: tibiā cano, αὐλῶ· ἀλλὰ καὶ tibia canit, ὁ αὐλὸς ἠχεῖ.

tĭbĭālĭa, ium, οὐ. πλ. (Σουητ.) περικνημῖδες.

tĭbĭcem, ĭnis, ἀ. (ἀντὶ tibiicen ἐκ τοῦ tibia, cano)· 1) αὐλητής· 2) (π.) στήριγμα, ἔρεισμα οἰκίας.

tĭbĭcĭna, ae, θ. (tibicen), αὐλητρίς.

tĭbĭcĭnĭum, ii, οὐ. αὔλημα, αὔλησις.

Tibullus, i, ἀ. Τίβουλλος.

Tĭbur, ŭris, οὐ. τὰ Τίβουρα, ἀρχαία πόλις τῆς Λατίνης, ταυῦν Tivoli· ἐντ. 1) **Tĭburs**, rtis, Τιβουρῖνος· οὐσ. **-tes**, um, ἀ. πλ. οἱ Τιβουρῖνοι· 2) **Tĭburtīnus**, a, um, Τιβουρτῖνος· οὐσ. **-īnum**, i, οὐ. τὸ Τιβουρτῖνον, ἔπαυλις ἐν Τιβούρῳ· 3) **Tĭburnus**, a, um, Τιβουρῖνος· οὐσ. ἀ. = Tiburtus· 4) **Tĭburtus**, i. ἀ. ὁ Τίβουρος, ὁ τῶν Τιβούρων οἰκιστής.

Tĭcīnum, i, οὐ. τὸ Τίκινον, πόλις, παρὰ τῷ ποταμῷ Τικίνῳ, ταυῦν Pavia.

Tĭcīnus, i, ἀ. Τίκινος, παραπόταμος τοῦ Πάδου, ταυῦν Ticino.

Tĭfāta, ae, θ. Τίφατα, ὄρος.

Tĭfernum, i, οὐ. Τίφερνον, πόλις τῆς Ὀμβρικῆς καὶ τῆς Σαυνίτιδος.

Tĭfernus, i, ἀ. Τίφερνος, ὄρος.

Tigellĭus, ii, ἀ. Τιγγέλλιος.

tĭgillum, i, οὐ. (ὑποκ. τοῦ tignum), δοκίδιον, δοκίς.

tignārĭus, ii, ἀ. (tignum) faber, ὁ τέκτων, ξυλουργός.

tignum, i, οὐ. ξύλον (τεκτονικόν), μάλ. δοκός, (βραχυτ. ἢ ἡ trabs).

Tigrānes, is, ἀ. Τιγράνης, βασιλεὺς τῆς μεγάλης Ἀρμενίας.

1. tigris, ĭdis καὶ is, ἀ. καὶ θ. τίγρις.

2. Tigris, ĭdis, καὶ is, ἀ. ὁ Τίγρις.

Tigŭrīnus, i, ἀ. pagus, ἡ Τιγυρινὴ μερίς (ὁ Τ. νομός) τῆς Ἑλουητίας (ἐν τῇ ταυῦν Ζυρίχῃ)· ἐντ. **-rīni**, ōrum, ἀ. πλ. Τιγυρηνοί, Τιγύριοι.

tilĭa, ae, θ. φιλύρα (δένδρον).

Timaeus, i, ἀ. Τίμαιος.

Timagĕnes, is, ἀ. Τιμαγένης, ῥήτωρ ἐπὶ Αὐγούστου.

Timanthes, is, ἀ. Τιμάνθης, ζωγράφος.

Tĭmāvus, i, ἀ. Τίμαυος, ποταμός.

tĭmĕfactus, a, um, (μετχ.), ἐκφοβηθείς, ἐκπλαγείς.

tĭmendus, a, um, (timeo), (π.), φοβερός, δεινός, χαλεπός, ἄγριος. reges, diva, vox· ὡσαύτ. t. ab ἢ de, t. dente (ἀφ. τοῦ αἰτίου), t. Romanis (ὄστ.)

tĭmens, entis (timeo), φοβούμενος, περίφοβος, mortis· ὁ πληθ. παρὰ Καίσ. (Γαλ. πόλ. 7,7,4) οὐσ. = δειλοί, ἄτολμοι.

tĭmeo, ŭi, (ἄνευ σ.), ēre, 1) φοβοῦμαι, δέδια, (ἐκ δειλίας, φόβου, πρβλ. metuo, vereor), aliquem, perfidiam· ἐντ. α) - de republica, φοβοῦμαι περὶ τῆς πολιτείας· β) - quid hoc sit, φοβοῦμαι, ἀπορῶ τί τοῦτ' ἔστι· γ) - ne id fiat, δέδια μή τοῦτο γένηται· - ut (ne non) fiat, δέδια μὴ οὐ γένηται· δ) -aliquid, φοβοῦμαι ὑπέρ τινος, (μή τις πάθῃ τι· 2) μετ' ἀπαρεμφ. φοβοῦμαι, οὐ τολμῶ, facere aliquid ποιεῖν τι· 3) ἀπρόσ. timetur, φόβος ἐστί, φοβοῦνται· timebatur, φοβερὸς ἦν.

tĭmĭde, ἐπίρ. (-ius, issime), δειλῶς, ἐμφόβως, περιδεῶς (ἀντίθ. audacter).

tĭmĭdĭtas, ātis, θ. δειλία, ἀτολμία.

tĭmĭdus, a, um, (- ior, issimus), [timeo] δειλός, ἔμφοβος, περίφοβος, περιδεής· (π. καὶ μ.) t. rei alicujus, φοβούμενός τι· (π.) t. perire, φοβούμενος ἀπολλύναι.

Timŏlĕon, ontis, ἀ. Τιμολέων, Κο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

ρίνθιος στρατηγός· **-ntēus**, a, um, Τιμολεόντειος.

Tīmon, ōnis, ἀ. Τίμων.

tĭmor, ōris, ἀ. (timeo) 1) φόβος, δέος, δεῖμα: sum in timore, ἐν φόβῳ εἰμί, περίφοβός εἰμι· 2) (π.) δέος, φόβος, σέβας· 3) δεῖμα, φοβητρον: t. fuisti ei.

Tīmŏthĕus, ei, ἀ. Τιμόθεος.

tinctĭlis, e, (Ὀβίδ.), βαπτός.

tinctus, a, um, μετχ. τοῦ tingo.

tĭnĕa, ae, θ. σής, (κοιν. σκώρος).

tingo (**tinguo**), tinxi, tinctum, γ'. 1) τεγγω, βρέχω, ora lacrimis τὸ πρόσωπον δακρύοις, ferrum aquā τὸν σίδηρον ἐν τῷ ὕδατι· 2) βάπτω, lanam murice ἔρια πορφύρᾳ· tinctus, a, um βαφείς, βεβαμμένος· ἐντ. tincta, ōrum = τὰ βαπτά, τὰ βάμματα· 3) μετφ. tinctus re aliqua, ὀλίγον τινὸς ἐμφορηθείς· orator t. literis, ῥήτωρ, γράμμασι μικρὸν παιδευθείς.

tinnimentum, i, οὐ. (tinnio) (Πλ.) κωδωνισμός.

tinnĭo (tĭnĭo), īvi κ. ĭi, ītum, ē', 1) κωδωνίζω, κροταλίζω, ψοφῶ, βομβῶ· 2) μετφ. α) βοῶ, ᾄδω· β) ἀργύριον κωδωνίζω, τ. ἐ ἀριθμῶ, ἀποτίνω.

tinnītus, us, ἀ. (tinnio) (π. καὶ μ.) κωδωνισμός, κροταλισμός, ψόφος, μετφ. ἐπὶ ῥήτορος· ὁ κρότος, ὁ τῶν λόγων κόμπος.

tinnŭlus, a, um, (tinnio), (π.) κωδωνίζων, κροταλίζων· μετφ. rhetor t. ῥήτωρ κομπώδει λόγῳ χρώμενος.

tintinnābŭlum, i, οὐ. (π.), κώδων.

tintinnācŭlus, a, um, κωδωνίζων· t. vir = ὁ δήμιος, ὃς τοῖς δούλοις ἀνήρτα κώδωνας.

tintinno καὶ **tintĭno**, α'. (π.) βομβῶ.

tīnus, i, θ. ἀγρία δάφνη.

Tīphys, ўos, ἀ. Τίφυς, ὁ τῆς Ἀργοῦς κυβερνήτης.

tippŭla, (tipula) ae, θ. τίφη, (ζωύφ.), μετφ. = μικρόν τι ἀντικείμενον.

Tīrĕsĭas, ae, ἀ. Τειρεσίας.

Tirĭdātes, is, ἀ. Τιριδάτης.

1. tīro, ōnis, ἀ. στρατιώτης νεοσύλλεκτος· -exercitus, στράτευμα νεοσύλλεκτον· ἐντ. = μὴ ἠσκημένον· 2) μετφ. πρωτόπειρος, ὁ ἔτι ἄπειρος ὤν, ὁ ἔτι ἀπείρως ἔχων, (ἀρχάριος)· μάλ. δὲ tirones ἐκαλοῦντο οἱ νέοι οἱ τὴν togam virilem ἀναλαμβάνοντες καὶ τὸ πρῶτον εἰς τὴν ἀγορὰν ἐρχόμενοι.

2. Tīro, ōnis, ἀ. Τίρων, λόγιος ἀπελεύθερος τοῦ Κικέρωνος· ἐντ. **-niānus**, a, um, τοῦ Τίρωνος.

tīrōcĭnĭum, ii, οὐ. (tiro)· 1) ἡ περὶ τὰ στρατιωτικὰ ἀπειρία· ἐντ. α) πρωτοπειρία, πρώτη πεῖρα· β) ἡ πρώτη στρατεία· 2) περιληπτ., οἱ νεοσύλλεκτοι, νεοστράτευτοι.

tĭrunculus, i, ἀ. (ὑποκ. τοῦ tiro) νεοσύλλεκτος, νεοστράτευτος, miles.

Tīryns, ntis, θ. Τίρυνς, πόλις Ἀργολίδος· **Tīrynthĭus**, a, um, Τιρύνθιος· **Tīrynthĭa**, Τιρυνθία = Ἀλκμήνη.

tis, (Πλ.), ἀντὶ tui (γεν. τοῦ tuus).

Tisĭphŏne, es, θ. Τισιφόνη, Ἐρινύς· ἐντ. **-nēus**, a, um (π.) = Τισιφόνειος, φρικαλέος.

Tisse, es, θ. Τίσση, πόλις τῆς Κιλικίας· ἐντ. **Tissenses**, ium, ἀ. πλ. Τισσαῖοι.

Tītan, ānis (**-nus**, i), ἀ. Τιτάν. συνήθ. εὔχρ. 1) ὁ πληθ. **Titānes**, um, (ἢ **-ni**, ōrum) = οἱ Τιτᾶνες· 2) ὁ ἑν. ὁ Τιτάν: α) Ἥλιος· β) Προμηθεύς· 3) -α) **-ānĭăcus**, a, um, (π.), Τιτανικός· β) **-ānis**, ĭdis, θ. Τιτανίς. Τιτανιάς (Κίρκη, Λητώ, Τηθύς· γ) **-ānĭus**, a, um, Τιτάνιος, ἐντ. οὐσ. **-anĭa**, ae, θ. Τιτανία (Κίρκη, Λητὼ ἢ Ἄρτεμις, Πύρρα).

Tithōnus, i, Τιθωνός· ἐντ. **-nĭus**, a, um, Τιθώνιος.

Tĭtĭes. **Tĭtienses**, ἰδὲ Titius.

tĭtillātĭo, ōnis, θ. γαργαλισμός.

titillo, α'. γαργαλίζω.

Tĭtĭus, a, um, Τίτιος, τοῦ Τιτίου· sodales Titii, οἱ ὑπὸ τοῦ Τίτου Τατίου συστᾶσα ἑταιρία ἱερέων· ἐντ. **Tities**, ium καὶ **Titienses**, ium, ἀ. πλ. = Tatĭes, Tatienses, ἃ ἰδέ.

tītĭvillīcium, ii, οὐ. κροκύς· μετφ. μικρόν τι, οὐδενὸς λόγου ἄξιον.

tĭtŭbanter, ἐπίρ. ἀμφιβόλως, ἀσαφῶς.

tĭtŭbantĭa, ae, θ. (Ξουητ.), ψελλισμός· μετφ. ἡ ἀστάθεια.

tĭtŭbātĭo, ōnis, θ. σφάλμα, πταῖσμα.

tĭtŭbo, α'. 1) σφάλλομαι, ἀστατῶ· 2) μεταφ. α) ψελλίζω τὴν φωνήν, τραυλίζω· β) ἀστατῶ, ἀπορῶ, κλονοῦμαι, ταράττομαι· γ) σφάλλομαι, πταίω.

tĭtŭlus, i, ἀ. 1) ἐπιγραφή· μάλ. α) ἐπιγραφὴ (τίτλος) βιβλίου· β) ἐπίγραμμα, ἐπιγραφὴ (τάφου, μνημείου, ἀναθήματος)· γ) πρόγραμμα, προγραφή, ἔκθεμα πωλήσεως ἢ μισθώσεως οἰκίας· 2) μετφ. α) (τίμιον) ὄνομα, (τιμία) προσηγορία,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τιμή· β) δόξα, εὔκλεια, victoriae· γ) ὄνομα, πρόφασις, πρόσχημα, αἰτία.

Tĭtŭrĭus, ii, ἀ. Τιτούριος· ἐντ. **-ānus**, a, um, τοῦ Τιτουρίου.

Tĭtўos, i, ἀ. ὁ Τιτυός.

Tĭtўrus, i, ἀ. Τίτυρος (ὅωρ. = Σάτυρος), ὄνομα ποιμένος· ἐντ. μετων. α) = ποιμήν· β) = τὰ βουκολικὰ Βεργιλίου· γ) = Βεργίλιος.

Tlēpŏlĕmus, i, ἀ. Τληπόλεμος.

Tmărus, i, ἀ. Τμάρος, Τόμαρος, ὄρος τῆς Ἠπείρου.

Tmōlus, (καὶ **Tўmōlus**), i, ἀ. Τμῶλος, ὄρος καὶ πόλις τῆς Λυδίας· ἐντ. 1) **Tmōlĭus**, a, um, Τμώλιος· 2) **Tmōlītes**, is, ἀ. Τμωλίτης, (ἐκ) τοῦ Τμώλου.

tŏcullĭo, ōnis, ἀ. (ἐκ τοῦ τόκος), τοκιστής, τοκογλύφος.

tōfĭnus, a, um, (tofus), πώρινος.

tōfus κ. **tōphus**, i, ἀ. πῶρος (λίθος).

tŏga, ae, θ. (tego), ἡ τήβεννος, τὸ τῶν Ῥωμαίων ἱμάτιον, ὅπερ ἦν ποδῆρες ἐξ ἐρίου περιβόλαιον, περιβαλλομένων αὐτὸ ἐν εἰρήνῃ (πρβλ). sagum)· ἐντ. μετων. α) = εἰρήνη (cedant arma togae)· β)=ἑταίρα, πόρνη· ὅτι αὗται τὴν τήβεννον ἀντὶ τῆς στολῆς ἐφόρουν, ἴδε stola.

tŏgātārĭus, ii, ἀ. ὑποκριτὴς fabulae togatae, ἴδε togatus.

tŏgātus, a, um (toga), τηβεννοφόρος, τήβεννον φορῶν: gens t. = οἱ Ῥωμαῖοι· fabula (comoedia) togata = κωμῳδία, ἐν ᾗ ἐδραματίζοντο Ῥωμαῖοι ἀφανεῖς· ἐντ. α)=ὁ ἐν εἰρήνῃ ζῶν, ὁ ἀρχὴν μεταπορευόμενος κ. τ. ὅμ. β) = ἑταίρα, πόρνη (ἴδε toga β)· γ) = πελάτης, πένης Ῥωμαῖος πολίτης· δ) Gallia togata = ἡ ἐντὸς Πάδου Κελτική.

tŏgŭla, ae, θ. (ὑποκ. τοῦ toga), μικρὰ τήβεννος, Κικέρ.

Tolbĭăcum, ii, οὐ. Τολβιάκιον, πόλις τῆς Βελγικῆς, τανῦν Zülpich.

Tolēnus, i, ἀ. (Ὀθίδ.) Τόληνος, ποταμὸς τῆς Σαυνίτιδος, τανῦν Turano.

tŏlĕrābĭlis, e, (-ior, -issimus), [tolero], ἀνεκτός, ἀνασχετός, μέτριος.

tŏlĕrābĭlĭus, (συγκρ. τοῦ tolerabiliter), καρτερικῶς, πρᾴως; fero, patior aliquid. Κικέρ.

tŏlĕrandus, a, um, (Λίδ.), ἀνεκτός, φορητός, conditiones.

tŏlĕrans, ntis, (-ior -issimus), [μετχ. τοῦ tolero], καρτερικός, laborum πρὸς τοὺς πόνους.

tŏlĕranter, ἐπίρ. καρτερικῶς.

tŏlĕrantĭa, ae, θ. (tolero) μετὰ γενικῆς· ἀνάσχεσις, ἀνοχή, καρτερία, καρτέρησις· ἀπολύτ. = ὑπομονή.

tŏlĕrātĭo, ōnis, θ. (tolero), τὸ ἀνέχεσθαι, τὸ καρτερεῖν πρός τι.

tŏlĕrātĭor καὶ οὐδ. **-ius**, γεν. ōris, (συγκρ. τοῦ toleratus, μετχ. τοῦ tolero), μᾶλλον ἀνεκτός, Τάκ.

tŏlĕro, ā'. (ἐπεκτεταμ. τύπος τῆς ῥ. tol, ἐξ ἧς tollo, tuli, τλάω, τλῆμι)· 1) φέρω, ἀνέχομαι, καρτερῶ, ὑπομένω, hiemem χειμῶνα, labores πόνους, dolorem ἄλγος· ἐντ. α) φέρω, βασταζω, pondus τὸ ἄχθος· γ) (Καῖσ.) διαρκῶ, ἐπαρκῶ, longius· δ) (Τάκ.) μένω, παραμένω τινί, in penatibus iisdem· 2) τρέφω, διατρέφω, (διατηρῶ), equitatum τὸ ἱππικόν· - vitam πορίζω ἐμαυτῷ τὰ πρὸς τὸν βίον.

Tŏlētum, i, οὐ. Τόλητον, πόλις τῆς Ἱσπανίας, τανῦν Toledo· ἐντ. **-tānus**, a, am, ἐκ τοῦ Τολήτου. οὐσ. **-tāni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Τολήτιοι.

tollēno, ōnis, ἀ. (tollo), τὸ κηλώνειον, μηχάνημα δι' οὗ ἤντλουν ὕδωρ.

tollo, sustŭli, sublātum, γ'. 1) αἴρω caput τὴν κεφαλήν, aliquem jacentem τινα κείμενον· ἐντ. α) - onus = αἴρομαι, τὸν φόρτον. - poenas, δίκην δίδωμι· β) - clamorem, vocem, αἴρω, ῥήγνυμι κραυγὴν φωνήν· - risum, ἐκγελῶ, ἀναχαγχάζω. γ) = δέχομαι, aliquem in navem τινὰ εἰς τὴν ναῦν· καὶ ἁπλ. - aliquem, ἀναλαμβάνω τινά: sublatis rebus, ἀναλαζὼν ὅλην τὴν οὐσίαν· μαλ. - liberos (= suscipio 1, δ)=ἀναιροῦμαι, ἀναδέχομαι τέκνα· ἐντ. α) = ἀνατρέφω β = γεννῶ, ex aliqua· 2) μετρ. α) -aliquem (in coelum) laudibus, ἐξαίρω τινὰ ἐπαίνοις· β) tollunt animos = ἐπαίρονται, θρασεῖς γίγνονται· - animum alicui, ἀνορθῶ, θαρρύνω, ἐξεγείρω τινά (εἰς μάχην, ἀντίστασιν)· γ) - aliquem honoribus, ἀναδιδάζω τινὰ εἰς τιμάς· γ) (π.) serpes -it minas, ὁ ὄφις αἴρεται ἀπειλητικός· 3) ἀναιρῶ, ἐξαιρῶ, ἀφαιρῶ, simulacra e templo ἀγάλματα ἐκ τοῦ ναοῦ· - aliquem de medio ἢ ἁπλ. tollo = ἀναιρῶ, ἀποκτείνω τινά· ἐντ. μετρ. α) - deos, τὴν ὕπαρξιν θεῶν ἀρνοῦμαι· β) - memoriam rei, τὴν μνήμην τοῦ πράγματος ἀφανίζω· - alicui metum, ἐξαιρῶ τινος τὸν φόβον· γ) ἀναιρῶ, καταλύω,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀλυρῶ, διαλύω, amicitiam, legem· - Carthaginem = deleo C., ἀφανίζω, κατασκάπτω τὸν Καρχηδόνα· δ) ἐπὶ γεγραμ. = ἐξαλείφω, διαγράφω τι· 2) -diem = ἀναλίσκω τὴν ἡμέραν· 4) ('Οράτ.) tollor (= ἀ π α ε ί ρ ο μ α ι 'Ομ. Ἰλ. Φ. 563), ἀπαίρω, ἀναβαίνω in Sabinos εἰς τὴν Σαβίνην.

Tŏlōsa, ae, θ. Τολῶσσα, πόλις τῆς Γαλλίας· ἐντ. 1) **-sānus**, a, um, καὶ **-sensis**, e ('Ιουστ.), Τολωσσαῖος· 2) **-sātes**, um, ἀ. πλ. οἱ Τολωσσαῖοι καὶ Τολοσάται.

Tolostobogĭi, ōrum, ἀ. πλ. Τολιστοβόγιοι, ἔθνος Γαλατικὸν ἐν τῇ ἐλάσσονι 'Ασίᾳ.

tŏlūtārĭus, a, um, διατροχάζων, καλπάζων, equus ἵππος.

tŏlūtim, ἐπίρ. (tollo?), τροχάδην· -ingredior, διατροχάζων, καλπάζων ἐπέρχομαι.

tōmentum, i, οὐ. (μ.), γνάφαλον.

Tŏmi, ōrum, ἀ. πλ. καὶ **Tŏmis**, ĭdis, θ. οἱ Τόμοι, ἡ Τόμις, πόλις τῆς κάτω Μοισίας, τανῦν Tomisvar· ἐντ. 1) **Tomītae**, ārum, ἀ. πλ. οἱ Τομῖται· 2) **- ītānus**, a, um, τῶν Τόμων.

Tŏmўris, ĭdis, θ. Τόμυρις, βασίλισσα τῶν Μασσαγετῶν.

tondĕo, tŏtondi, tonsum, 6'. 1) κείρω, capillum τὸν πώγωνα, oves τὰ πρόβατα· ἀπολύτ. docuit filias tondere ἐδίδαξε τὰς θυγατέρας κείρειν· 2) μετφ. α) κείρω, τέμνω, θερίζω· β) τέμνω, κλαδεύω, vites τὰς ἀμπέλους· γ) κείρω, καταβόσκω, κατατρώγω· δ) = ὀρέπω, ἀποδρέπω, violas ἴα· ε) **-aliquem**, συλῶ τινα.

tŏnitruālis, e, (tonitru), τῆς βροντῆς· - liber, βροντολογία.

tŏnĭtrus, us, ἀ. καὶ **tŏnĭtruum**, i, οὐ. (tono), βροντή.

tŏno, tonŭi, tonĭtum, α'. 1) ἀμετ. βροντῶ· tonnat βροντᾷ· tonans ὁ βροντῶν = ὁ Ζεύς· ἐντ. μετφ. α) βροντῶ, βρέμω, ἠχῶ· β) ἐπὶ λόγου· βροντῶ, βραντωδῶς δημηγορῶ· 2) μεταβ. βροντῶσῃ φωνῇ λέγω τι, βοῶ τι· -deos, μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἐπικαλοῦμαι τοὺς θεούς.

tonsa, ae, θ. (π.) κώπη, ταρσός.

tonsillae, ārum, θ. πλ. τὰ παρίσθμια (νόσος).

tonsĭto, α'. (Πλ.), κείρω, oves.

tonsor, ōris, ἀ. (tondeo), κουρεύς.

tonsōrĭus, a, um, κουρευτικός.

tonstrīcŭla, ae, θ. μικρὰ κουρεύτρια

tonstrīna, ae, θ. (κωμ.), κουρεῖον

tonstrix, īcis, θ. (Πλ.) κουρεύτρια

tonsūra, ae, θ. (π. καὶ μ.) κουρά.

1. tonsus, a, um, μετχ. τοῦ tondeo

2. tonsus, us, ἀ. (Πλ.), κουρά.

tōphus, ἰδὲ tofus.

tŏpĭa, ōrum, οὐ. πλ. (ὑπον. opera ἐκ τοῦ τόπος), τ ο π ε ῖ α.

tŏpiārĭus, a, um, τοῦ τοπείου· ἐντ. α) **-rĭus**, ii, ἀ. ὁ τὰ ἐν τοῖς κήποις τοπεῖα κατασκευάζων, ὁ ἔντεχνος κηπουρός· β) **-rĭa**, ae, θ. ἡ τέχνη τοῦ τὰ τοπεῖα κατασκευάζειν· γ) **-rĭum**, ii, οὐ. (μ.) τὸ τοπεῖον.

tŏpĭca, ōrum, οὐ. πλ. ἐν τῇ ῥητορ. τὰ τ ο π ι κ ά, σύγγραμμα Κικέρωνος.

tŏral, ālis, οὐ. (torus), ἐπίστρωμα

tŏrārĭa, ae, θ. (torus = ὠλένη), ὠλενοτρόφος, θεράπαινα, Πλ.

torcŭlar, āris, οὐ. πιεστήριον, ληνός.

torcŭlum, i, οὐ. = torcular.

tŏreuma, ătis, οὐ. τόρευμα.

tŏreutes, ae, ἀ. τορευτής.

tŏreutĭcĕ, es, θ. τορευτικὴ (τέχνη).

tormentum, i, οὐ. (torqueo)· 1) τὸ στρεπτόν, σχοινίον, δεσμός· 2) ἀφετήριον ὄργανον, ἐξ οὗ ἐβάλλοντο λίθοι, βέλη· ἐντ. (καὶ αὐτὸ τὸ βαλλόμενον) = λίθος, βέλος, βολίς· 3) στρέβλη, στρεβλωτήριον, βασανιστήριον· ἐντ. α) βάσανος, βασανισμός· β) αἰκία, αἰκισμός, ἀνία, πόνος.

tormĭna, num, οὐ. πλ. δυσεντερία.

tormĭnōsus, a, um, δυσεντερικός.

torno, α'. (tornus), τορνεύω τι· μετφ ἀποτορνεύω, ἐξεργάζομαί τι·

tornus, i, ἀ. τόρνος.

Tōrōne, es, θ. Τορώνη, πόλις τῆς Χαλκιδικῆς· - ae promunturium, ἡ Τορωναία ἄκρη· ἐντ. **-naicus**. καὶ **-naeus**, a, um, Τορωναϊκός, Τορωναῖος.

tōrōsus, a, um, (π.), μυώδης, νευρώδης, σαρκώδης.

torpēdo, ĭnis, θ. 1) (μ.) = torpor· 2) νάρκη (ἰχθύς).

torpĕo, 6'. ναρκῶ, πέπηγα, gelu, rigore· μ ε τφ. ναρκῶ, ἀκίνητος, ἀναίσθητος, ἀμβλύς, νωθρός εἰμι.

torpesco, pŭi, (ἄνευ σ.), γ'. ναρκοῦμαι· μετφ. ἀμβλύνομαι, ἀμβλὺς γίγνομαι

torpĭdus, a, um, (torpeo), ναρκώ-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δης, ἀναίσθητος, ἀμβλύς, νωθρός, χαῦνος.

torpor, ōris, ά. (torpeo)· 1) νάρκη, ναρκώσις, ἐντ. = νάρκη, νωθρότης, χαυνότης.

torquātus, a, um, (torquis), στρεπτοφόρος, στρεπτὸν φέρων. Κυρ. ὄν. = Τορκουᾶτος· (π.) Allecto t. colubris = Ἀλληκτὼ ἐξ ὄφεων στρεπτὸν φέρουσα.

torqueo, torsi, tortum, 6'. (1 συγγ. τῷ τρέπω, τροπέω)· 1) στρέφω, stamina pollice μίτους τῷ ἀντίχειρι· - spumas (aquas) remis, ταῖς κώπαις περιστρέφω, ὁτι ῶ τὸ ὕδωρ· - capillos στρέφω, βοστρυχίζω τας τρίχας· (π.) - tegumen leonis = φέρω· ἐντ. α) = στρέφω, ἡνιοχῶ. currum τὸ ἅρμα, equum τὸν ἵππον· β) μετρ. α) στρέφω, orationem τὸν λόγον· - bella. διοικῶ τοὺς πολέμους· 2) στρέφω, στρεβλῶ, διαστρέφω, os τὸ στόμα· 3) στρέφω (τὰ μέλη ἐπὶ τοῦ στρεβλης)· ἐντ. α) = στρεβλῶ, βασανίζω τινά· β) παθητ. = βασανίζομαι, ἀνιῶμαι, sollicitudine· γ) μετρ. = ἀκριβῶς ἐξετάζω, διερευνῶ, διακριβοῦμαι, vita· 4) σφενδονῶ, πάλλω, βάλλω, ἀφίημι, hastam δόρυ, jaculum ἀκόντιον.

torquis (-es), is, ά. κ. θ. (torqueo), στρεπτός, περιαυχένιον, ὅρμος, (χρυσοῦς, ἀργυροῦς κ. τ. ὅμ)· ἐντ. α) ὁ ζυγός, ἡ ζεύγλη· β) ὁ ἀνθέων στέφανος.

torrens, ntis, (μετχ. τοῦ torreo)· 1) ἐπίθ. (π. καὶ μ.) ἐπὶ ὑδάτων· χειμαρρώδης, ὁρμητικός, βίαιος, σφοδρός· μετρ. ἐπὶ λόγου· χειμαρρώδης, ἄρθρονος, δεινός· 2) οὐσ. **torrens**, ntis, ἀφ. nte καὶ nti, γεν. πληθ. ium καὶ (π.) um, ὁ χείμαρρος· μετρ. - verborum, ἡ ῥημάτων ἀπεραντολογία.

torrĕo, torrŭi, tostum, 6'. 1) μεταβ. φρύγω, ξηραίνω τι, ἐντ. = ὀπτῶ τι, carnem κρέας, panem ἄρτον· ἐντ. μετρ. amor me torret, ἔρωτι διακαίομαι· 2) ἀμετ. miles torrens sole, στρατιώτης ἡλιούμενος.

torresco, γ'. (Λουκρ.), φρύγομαι.

torrĭdus, a, um, (torreo)· 1) παθητ. φρυκτός, ξηρός· ἐντ. μετρ. α) = ξηρός, ἰσχνός· β) - frigore, συνεσπασμένος, μεμαρασμένος ἐκ τοῦ ψύχους· 2) ἐνεργ. καίων, aestas, zona.

torris, is, ά. (π.) φρυκτός, δαλός.

torte, ἐπίρ. (Λουκρ.), διεστραμμένως.

tortĭlis, e, (torqueo), στρεπτός.

torto, α'. (Λουκρ.) = torqueo, 3, α.

tortor, ōris, ά. (torqueo 3.), στρεβλωτής, βασανιστής· Apollo t. ὁ τὸν Μαρσύαν ἐκδείρας Ἀπόλλων.

tortuōsus, a, um, (tortus)· 1) πολύστροφος, ἑλιγματώδης· 2) μετρ. α) πολύστροφος, πολύπλοκος· β) προσοχλητος, πλαστός.

1. tortus, us, ά. στροφή, ἕλιγμός.

2. tortus, a, um (μετχ. τοῦ torqueo), ἐστραμμένος, ἑλικοειδής· -avia = ὁ Λαβύρινθος· -quercus, δρυὸς στέφανος· -vimen, λύγινος κάλαθος.

tŭrŭlus, i, ά. (ὑποκ. τοῦ torus), ὄγκος, κρώβυλος (τῆς κόμης).

tōrus, i, ά. 1) ὄγκος, ὄγκωμα· 2) βρόγχος, κάθαμμα (ταινίας, στεφάνου κ.τ.ὅμ.)· 3) μῦς, μυών, pectoris τοῦ στήθους· 4) τύλη, προσκεφάλαιον, στρῶμα, στιβάς (κλίνης ἢ κλιντῆρος)· premo -um, ἐπὶ στρώματος κατακλίνομαι· ἐντ. μετρ. α) κλιντήρ, σκίμπους· β) κλίνη· ἐντ. μετρ. νυμφικὴ κλίνη, λέχος, θάλαμος, γάμος, ἔρως· socia tori, ἡ γαμετή. γ) (μ.) παλλακίς· δ) τὸ φέρετρον· ε) (π.) t. ripae, ὕψωμα ὄχθης.

torvĭtas, ātis, θ. (torvus), (μ.), τὸ βλοσυρόν, ἀγριωπόν.

torvus, a, um (συγγ. τῷ taurus?)· γοργωπός, βλοσυρός, ἀγριωπός, ἄγριος, φρικώδης, φοβερός.

tostus, a, um, μετχ. τοῦ torreo.

tŏt, ἐπίθ. πληθ. ἄκλ. (κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ τόσα), τόσοι, τοσοῦτοι, τηλικοῦτοι, τοσαῦτα, τόσα· t. hominum τοσούτων ἀνθρώπων.

tŏtĭdem, ἐπίθ. πληθ. ἄκλ. (tot, itidem) ἕτεροι τοσοῦτοι, ἕτεραι τοσαῦται κτλ. totidem...quot (ac, atque) τοσοῦτοι... ὅσοι.

tŏtĭes (ἢ **totiens**), ἐπίρ. (tot), τοσάκις, τοσαυτάκις.

tōtus, a, um, γεν. tōtĭus, δοτ. tōti· ὅλος (πρβλ. omnis, universus)· -a urbs, ὅλη ἡ πόλις· -ā Italiā, καθ' ὅλην τὴν Ἰταλίαν· ἐπιρρημ. ex toto ἢ in totum, ὅλως, παντελῶς, παντάπασιν· in toto, ὅλως, καθόλου· μετὰ δὲ πληθυντ. = ἅπας (κατ' ἀντίθ. πρὸς τὰ μέρη)· totis copiis, μεθ' ἁπασῶν τῶν δυνάμεων.

tōxĭcum, i, οὐ. τοξικόν, δηλητήριον.

trăbālis, e, (trabs), (π.)· 1) τῆς δοκοῦ, τῶν δοκῶν, clavus ἧλος· 2) δοκῷ ὅμοιος, μακρὸς ὡς δοκός, telum.

1. Trăbĕa, ae, ά. Τραβέας, Ρωμαῖος κωμικὸς ποιητής (130 π. Χ.).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

trăbĕa, ae, θ. (κυρ. ἐπίθ. = ἡ παρυφὰς ἔχουσα, δῆλ. toga)· ἡ τ ρ α β έ α, ἡ πλατείας πορφυρᾶς παρυφὰς ἔχουσα τήβεννος, ἥτις ἦν ἡ ἐπίσημος ἐσθὴς τῶν βασιλέων, οἰωνοσκόπων, ἱπποτῶν, ἐνίοτε δὲ καὶ τῶν ὑπάτων.

trăbeātus, a, um, (μ.), τὴν τραβέαν ἀμπεχόμενος, ἴδε trabea.

trabs, (ἀρχ. **trăbes**), trabis, θ. (τράπηξ), δοκὸς (μακρὰ καὶ στενή, πρβλ. tignum)· ἐντ. (π.) α) = πλοῖον· β) = ὑψηλὸν δένδρον· γ) = ὀροφή, οἰκία.

Trăchas, antis, θ. Τραχινή, πόλις τῆς Ἰταλίας = Tarracina.

Trăchin, (-**yn**), īnis, θ, Τραχίν, πόλις τῆς Φθιώτιδος· ἐντ. - **chīnĭus**, a, um, Τραχίνιος· -heros = ὁ Κήυξ. **Trachinĭae**, ārum, θ. πληθ. (Κικέρ.) αἱ Σοφοκλέους Τραχίνιαι.

tractābĭlis, e, (-ior), [tracto]· 1) ψηλαφητός, ἁπτός· 2) εὐχερής, εὐμετακείριστος· ἐντ. coelum - e = οὐρανὸς μὴ συελλώδης· mare - e nanti, θάλασσα ἐν ᾗ δύναταί τις κολυμβᾶν· vox t. φωνὴ ὑγρά, εὔκαμπτος· 2) μετφ. εὔκαμπτος, ὑπεικτικός, εὔκολος, animus.

tractātĭo, ōnis, θ. (tracto)· 1) χειρισμός, μεταχείρισις, χρῆσις, armorum τῶν ὅπλων· 2) πραγματεία, διατριβή, ἀσχολία, σπουδή, μελέτη· 3) ἐν τῇ ῥητορ. ἰδιαιτέρα χρῆσις λέξεως.

tractĭcĭus, a, um, (trahо), ἑλκυστός.

tractātor, ōris, (μ.), ὁ χειριστὴς = δοῦλος τρίβων τὸ σῶμά τινος ἐν βαλανίῳ.

tractātus, us, ἀ. = tractatio.

tractim, ἐπίῤ. (trahо)· 1) ἑλκυδόν, μεθ' ἕλξεως· 2) ἠρέμα, βραδέως.

tracto, α'. (trabo) 1) π. καὶ σπ.) σύρω, ἕλκω (βιαίως)· 2) χειρίζω, ψηλαφῶ τι, ἅπτομαί τινος, aliquid (manu, manibus). ἐντ. α) = θωπεύω: tractando (plebem)· β) - arma, μεταχειρίζομαι ὅπλα, χρῶμαι ὅπλοις· γ) - gubernaculum, οἰακίζω (τὴν ναῦν). γ) = ἐργάζομαι terram τὴν γῆν· -lanam νήθω· 3) -aliquem, χρῶμαί τινι, μεταχειρίζομαί τινα, liberatirer ἐλευθερίως· ἐντ.) α) χειρίζω, διαχειρίζω, διοικῶ, οἰκονομῶ τι· β) - me ita, tali ratione, τοιοῦτον ἑαυτὸν παρέχω· γ) - vitam honeste, ἐντίμως ζῶ· δ) - personam, ὑποκρίνομαι· ε) -animos, διατίθημι τὰς ψυχάς· ς) - de re καὶ rem, πραγματεύομαί τι ἢ περί τινος· ζ) -rem, διεξέρχομαί τι, ἐξηγοῦμαι διακριβοῦμαί τι.

1. tractus, a, um, (μετχ. τοῦ trahо) 1) τὴν ἀρχὴν ἕλκων, προερχόμενος ἔκ τινος· β) ἐπὶ λόγου· ῥέων, ὁμαλός, οὐ τραχύς· 3) ἴδε traho.

2 tractus, us, ἀ. (traho)· 1) συρμός, τὸ σύρειν, ἕλξις, ἕλκυσις, ὁλκή: — serpentis, ὁλκός, συρμὸς ὄφεως. -aquae, ῥύφησις ὕδατος. - coeli, ἀνάπνευσις ἀέρος, ἀναπνοή· 2) ἔκτασις, μῆκος, muri τοῦ τείχους, castrorum τοῦ στρατοπέδου· ἐντ.) = τόπος, χώρα· -coeli κλίμα. 3) μετφ. α) ἡ βραδεῖα κίνησις τοῦ λόγου· β) μηκυσμός, προχώρησις χρόνου· ἐντ. = βραδύτης, belli τοῦ πολέμου.

trādĭtĭo, ōnis, θ. (trado)· 1) παράδοσις, ἔκδοσις, oppidi πόλεως, Jugurthae τοῦ Ἰουγούρθα. 2) (μ.) α) παράδοσις, διδαχή, διδασκαλία· β) παράδοσις, μῦθος.

tradĭtor, ōris, ἀ. (Τάκ.), προδότης.

trādo καὶ **trans-do**, dĭdi, dĭdum, γ'. 1) παραδίδωμι, ἐγχειρίζω, alicui argentum τινὶ ἀργύριον· -urbem, παραδίδωμι τὴν πόλιν, arma τὰ ὅπλα, ἐντ. α) -alicui aliquem, συνίστημί τινά τινι· β) = προδίδωμι, patrios penates· γ) - me in studiis et otio, δίδωμι ἑαυτὸν εἰς τὴν σπουδὴν καὶ σχολήν· δ) -alicui regnum, (ὡς) κληρονομίαν παραδίδωμι, (καταλείπω) τινὶ τὴν βασιλείαν· ε) παραδίδωμι, διηγοῦμαι, alicui aliquid· ἐντ. tradunt ἢ traditur, παραδίδονται, λέγεται, λέγουσιν· συνήθ. t. rem aliquam memoriae = (ὡς ἱστοριογράφος) διηγοῦμαι, τοῖς μεταγενεστέροις παραδίδωμι· ς) παραδίδωμι, διδάσκω, elementa loquendi τὰ τοῦ λέγειν στοιχεῖα· -juventuti, διδάσκω τοὺς νέους.

trā-dūco καὶ **trans-dūco**, duxi, ductum, γ', 1) μετάγω, μεταβιβάζω, μετακομίζω, μεταφέρω, exercitum τὸν στρατὸν· ἐντ. α) μεταβιβάζω, μεταφέρω, μετατίθημι, καθίστημί τινα εἴς τι· -aliquem ad plebem, μεταβιβάζω τινὰ εἰς τὴν τῶν δημοτῶν τάξιν. - aliquem in hilaritatem, εὐφραίνω, ἱλαρῶ τινα, in sententiam, μεταφέρω τινὰ ἐπὶ τὴν ἐμὴν γνώμην· 2) διάγω, διαβιβάζω, copias Rhenum τὴν δύναμιν διὰ (εἰς τὰ πέραν) τοῦ Ῥήνου· 3) παράγω, παρακομίζω, copias praeter castra τὴν δύναμιν παρὰ τὸ στρατόπεδον· ἐντ. α) πρὸς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θέαν, μάλ. πρὸς ὕδριν παράγω· μετφ.- aliquem per ora hominum, καταγελῶ τινος, ακώπτω, χλευάζω, διασύρω τινά· 6) τεχν. ὅρ. t. equum = παρακομίζω τὸν ἵππον (ἐπὶ ἱππότου, εἰ ἐν τῇ τοῦ τιτιμητοῦ ἐξετάσει καλῶς εἶχεν). γ) (μ.)- me, εἰς τὸ φανερὸν ἐξέρχομαι· 4) ἐπὶ χρόνου· διάγω (τὸν βίον), διαζῶ.

trāductĭo, ōnis, θ. (traduco)· 1) μεταγωγή, μετάθεσις, μεταβιβασμός, ad plebem εἰς τὴν τῶν δημοτικῶν τάξιν· 2) = μετωνυμία· 3) ἐπὶ χρόνου· διαγωγή, παραχώρησις.

trāductor, ōris, ἀ. (Κικ.), ὁ μεταβιβάζων, ὁ μεταβιβάσας, ab plebem εἰς τὴν τῶν δημοτικῶν τάξιν (περὶ Πομπηΐου).

traductus, a, um, μετχ. τοῦ traduco.

trādux, ŭcis, ἀ. ὄσχη ἢ ἀναδενδράς

trāfĕro, ταὐτὸ τῷ transfero.

trāgĭce, ἐπίρ. (tragicus), τραγικῶς.

trăgĭ-cōmoedĭa, ae, θ. (κωμ.) τραγικοκωμῳδία.

trăgĭcus, a, um, τραγικός· (ἀντίθ. comicus)· poeta t. τραγικὸς ποιητής· carmen t. τραγῳδία· orator t. μεγαλήγορος, κομπώδης ῥήτωρ· t. scelus τραγικὸν = φρικῶδες, ἀπαίσιον κακούργημα, ignis (= amor) t. = ἄγριος ἔρως· tragicum spiro, μεγαλόφρων εἰμί.

trăgoedĭa, ae, θ. 1) τραγῳδία· 2) ἐν τῷ πληθ. α) = μεγαληγορία· β) = θόρυβος· excito (ago, moveo) -as, θόρυβον ἐγείρω.

trăgoedus, i, ἀ. τραγῳδός.

trăgŭla, ae, θ. (γαλατικόν) ἀκόντιον· μετφ. (Πλ.) -am in aliquem injicio, δόλον τινὶ μηχανῶμαι.

trăha καὶ **trăhĕa**, ae, θ. (traho), ἕλκηθρον πρὸς ἁλόησιν σίτου, τὰ τρίβολα.

trăhax, ācis, (Πλ.), πλεονεκτικός.

trăho, traxi, tractum, γ'. 1) ἕλκω, σύρω (κοιν. τ ρ α β ῶ) : -aliquem vinctum ἕλκω, ἄγω τινὰ δέσμιον· ἐντ. α) -aquam, πίνω ὕδωρ· -auras ore, animum, ἀναπνέω τὴν αὖραν· β) μετ' ἐμαυτοῦ ἕλκω, ἄγω, gregem τὴν ἀγέλην· -corpus, membra, ἕλκω, σύρω τὸ σῶμα, τὰ μέλη· μετφ. -aliquos in calamitatem, εἰς τὸν αὐτὸν ὄλεθρον περιάγω τινάς· γ) ἰδιοῦμαι, ἰδιοποιοῦμαι, regnum τὸ βασίλειον· δ) λαμβάνω τι, colorem χρῶμα, vitium κακίαν· ε) συνάγω, vultum τὸ πρόσωπον, vela τὰ ἱστία. ς) ἕλκω, ἐξέλκω, σπῶ, ferrum ex vulnere τὸν σίδηρον ἐκ τοῦ τραύματος· -aquam ex puteo, ἀρύω ὕδωρ ἐκ τοῦ φρεατος· ζ) -lanam, ἕλκω, κατάγω, κλώθω ἔρια· ἐντ. -originem ex (ab) aliquo, κατάγω τὸ γένος ἀπό τινος, ἀνάγω, ἀναφέρω τὸ γένος εἴς τινα· η) κατάγω, καταβιβάζω, lunam (de coelo)· θ) -aliquem ad supplicium (καὶ ἁπλῶς traho) = ἀπάγω τινὰ εἰς θάνατον· ἐντ. rapio et traho, ἅγω καὶ φέρω (λεηλατῶ)· ι) ἐπὶ κακοῦ· ἕλκω, ἐπάγω τινὰ εἴς τι, παροξύνω τινὰ ἐπί τι, ad defectionem εἰς ἀποστασίαν, ad partes εἰς στάσιν· ια) -or studio laudis, ἕλκομαι, φέρομαι τῇ τοῦ ἐπαίνου ἐπιθυμίᾳ· ιβ) -pecuniam, καθηδυπαθῶ τὸ ἀργύριον· ιγ) = ἐξηγοῦμαι, ἑρμηνεύω, aliquid in meliora τι ἐπὶ τὸ κρεῖττον· ἐντ. -in prodigium, ὡς διασημεῖον ἐκλαμβάνω· ιδ) -aliquid animo (in animo), διαλογίζομαί τι· ιε) Britanni trahuntur = distrahuntur, διαιροῦνται· - 2) παρέλκω, μηκύνω, παρατείνω τι, bellum τὸν πόλεμον, tempus τὸν χρόνον· ἐντ. α) -vitam in tenebris κτλ.), διάγω τὸν βίον, διαβιῶ· γ) (π.) -laborem, ἐγκαρτερῶ πρὸς τὸν πόνον· γ) senecta in hoc me traxit, τὸ γῆρας μέχρι τούτου παρέτεινε τὸν ἐμὸν βίον.

traicio, ταυτὸ τῷ trajicio.

Trajānus, i, ἀ. Τραϊανός, αὐτοκράτωρ Ῥωμαίων (98 — 117 μ. Χ.).

trajectĭo, ōnis, θ. (trajecto)· 1) πέρασις, διάβασις· ἐντ. t. stellae, ὁ διάττων (διατρέχων) ἀστήρ· 2) μετφ. ἐν τῇ ῥητ. α) ἡ ὑπέρβασις, τὸ ὑπερβατόν· β) ὑπέρθεσις, ὑπερβολή.

1. trājectus, us, ἀ. = trajicio 1.

2. trājectus, a, um, μετχ. τοῦ ἑπομένου:

trājĭcĭo, jēci, jectum, γ'. (trans jacio)· 1) ὑπερβάλλω τι, βάλλω τι ὑπέρ τι ἢ πέραν, telum βέλος· ἐντ. = μετάγω, μεταβιβάζω, pecudes in silvam τὰ θρέμματα εἰς τὸ δάσος· trajectus in Galliam, εἰς Γαλλίαν διαβάς· ἐντ. α) μεταφέρω, μεταβιβάζω, invidiam τὸ μῖσος· β) -verba, ὑπερβιβάζω ῥήματα, ὑπερβατῷ χρῶμαι· 2) διαβιβάζω, περαιῶ, miles trans flumen τοὺς στρατιώτας εἰς τὸ πέραν τοῦ ποταμοῦ, copias Rhenum τὴν δύναμιν πέραν τοῦ Ῥήνου· -me Alpes, ὑπερβάλλω τὰς Ἄλπεις.-fluvium

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

navibus, διαπλέω τὸν ποταμόν· -mare nando, διακολυμβῶ τὴν θάλασσαν· 3) διαπείρω, διατιτρώσκω· aliquem tragulā τινα ἀκοντίῳ· καί=διαδύομαι, διασπῶ, aciem τὴν παράταξιν· 4) ἀμετ. ἀναβαίνω, περαιοῦμαι, in Africam εἰς τὴν Λυβύην.

trālātīcĭus, ἴδε translaticius.

Tralles, ium, ὁ, πλ. αἱ Τράλλεις, πόλις τῆς Λυδίας· ἐντ. **-lliānus**, a, um, Τραλλιανός· οὐσ **-lliāni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Τράλλιοι.

trā-lŏquor, γ'. (Πλ.), διεξέρχομαί τι.

trāma, ae, ὁ. (trameo), ἀραιὸν ὕφασμα· μετφ. (Πλ.) -ae putridae=πρᾶγμα οὐδενὸς ἄξιον.

trāmeo, ἴδε transmeo.

trāmes, ĭtis, ἀ. (trameo)· 1) τρίβος στίβος· (π.) = ὁδός· μετφ. (Λουκρ.) =μέθοδος.

trāmigro, **trāmitto**, **trānăto**, ἴδε transmigro, κτλ.

trānātus a, um, μετχ. τοῦ ἑπομ.:

trāno καὶ **tranno**, ā'. 1) διανέω, διανήχομαι, διακολυμβῶ, fluvium τὸν ποταμόν· 2) (π.) περῶ, διαπερῶ, διέρχομαι, διαπέτομαι, auras.

tranquille, ἐπίρ. (-ius, -issime), γαληνῶς, ἡσύχως, ἀταράχως.

tranquillĭtas, ātis, ὁ. 1) γαλήνη, νηνεμία· 2) μετφ. γαλήνη, ἡσυχία, ἀταραξία, animi τῆς ψυχῆς.

tranquillo, ā'. γαληνῶ, νηνεμῶ, mare τὴν θάλασσαν μετφ. -animum, φαιδρύνω τὴν ψυχήν.

tranquillum, ἴδε tranquillus.

tranquillus, a, um, (-ior, -issimus), γαληνός, γαληναῖος, νήνεμος, mare, coelum· ἐντ. οὐσ. **-lum**, i, οὐ, ἡ γαλήνη, νηνεμία: tranquillo καὶ in t., γαλήνης οὔσης, ἐν νηνεμίᾳ· 2) μετφ. γαληνιαῖος, ἡσυχος, ἀτάρακτος: litterae -ae, ἐπιστολὴ ἐν γαλήνῃ γραφεῖσα· ἐντ. οὐσ. **-lum**, i. οὐ. γαλήνη, ἡσυχία, ἀταραξία (ἀντίθ. procella ταραχή)· μάλ. δὲ ἡ πολιτικὴ ἡσυχία: ex -lo, ἀφ' οὗ ἡ ἡσυχία κρατεῖ· -lo (aliquid peragro) ἐν ἡσυχίᾳ, ἄνευ ἐρίδων.

trans, πρόθ. μετ' αἰτ. 1) ἐπὶ κινήσ. ὑπέρ τι, εἰς τὸ πέραν τινός· 2) ἐπὶ στάσ. πέραν, ἐπέκεινά τινος (ἀντίθ. cis, citra).

trans-ăbĕo, ĭi, ĭtum, ĕ'. (Βεργ.)· 1) διέρχομαι, διαπερῶ, περῶ, costas τὰς πλευράς.

transactor, ōris, ἀ. (Κικ.), ὁ διανύτων, διαπράττων τι.

transactus, a, um, μετχ. τοῦ transigo.

trans-ădĭgo, ēgi, actum, γ'. 1) διελαύνω, ensem costas τὸ ξίφος διὰ τῶν πλευρῶν. 2) διατιτρώσκω, costas τὰς πλευράς.

trans-alpīnus, a, um, ὑπεράλπειος, πέραν τῶν Ἄλπεων ὢν ἢ οἰκῶν· οὐσ. **-īni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ πέραν τῶν Ἄλπεων οἰκοῦντες (λαοί).

transcendo, scendi, scensum, γ'. (trans, scando)· 1) ἀμετ. ὑπερβαίνω, μεταβαίνω, in Italiam εἰς Ἰταλίαν· μετφ. τῷ λόγῳ μεταβαίνω, ad leviora· 2) μεταβ. ὑπερβαίνω, διαβαίνω, fossas τὰς τάφρους, flumen τὸν ποταμόν· μετφ. -fines iuris, ὑπερβαίνω τὰ τοῦ δικαίου ὅρια, παραβαίνω τὸ δίκαιον.

transcīdo, cīdi, (ἄνευ σ.), γ'. (Πλ.) διαμαστιγῶ τινα, aliquem.

tran-scrībo, scripsi, scriptum, γ'. (trans, scribo)· 1) μεταγράφω, ἀντιγράφω, librum βιβλίον· 2)-α) τέχν. ὅρ. διαγράφω, μεταβιβάζω ἀργύριον, ὀφειλὴν εἰς ἕτερον· β) παραβαίνω, ἐγχειρίζω, sceptrum alicui τὸ σκῆπτρόν τινι· γ) μεταφέρω, μεταβιβάζω, μετατάττω, equites in funditores τοὺς ἱππεῖς εἰς τοὺς σφενδονήτας· μεταφ. philosophia te in viros -it = μετεβίβασέ σε εἰς τοὺς ἄνδρας, ἐποίησέ σε ἄνδρα.

transcurro, curri καὶ cŭcurri, cursum, γ'. 1) ἀμετ. α) μεταθέω, μετατρέχω, δρόμῳ μεταβαίνω, in castra εἰς τὸ στρατόπεδον· μετφ. (π.) μεταβαίνω, ad melius ἐπὶ τὸ βέλτιον· β) παραθέω, παρατρέχω, παρέρχομαι παρά τι, praeter oculos· μετφ. -aliquid, παρέρχομαί τι (οὐ μνημονεύω)· ἐπὶ χρόνου· = ταχέως παρέρχομαι, aetas· 2) μεταβ. α) διαθέω, διατρέχω, Campaniam τὴν Καμπανίαν· β) μετφ. -cursum meum, τὰ ἐμὸν στάδιον διανύτω· γ) (μ.) ἐπιτροχάδην, διὰ βραχέων διέρχομαί τι.

1. transcursus, a, um, μετχ. τοῦ transcurro.

1. transcursus, us, ἀ. (trancurro), (μ.) 1) διαδρομή, τὸ διαπετεσθαι· 2) παραδρομή, fulguris· 2) μετφ. βραχὺς λόγος, τὸ ἐπιτροχάδην διέρχεσθαί τι.

trans-dānŭbiānus, a, um, (Λ'ιβ.) πέραν τοῦ (ποταμοῦ) Δανουβίου κείμενος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

trans-do, trans-duco, ĭdĕ trado, traduco.

transenna, ae, θ. 1) βρόχος, παγίς (πρὸς σύλληψιν πτηνῶν)· μετφ. ἐνέδρα, δόλος· 2) πιθαν. = κιγκλὶς ἢ δίκτυον παχύ: video quasi per -am = ἀμυδρῶς ὁρῶ.

tran-seo, ĭi, ĭtum, ε΄ A) ἀμετ. 1) μεταβαίνω, περῶ, in Brittaniam εἰς Βρεταννίαν, -per corpora, διέρχομαι διὰ τῶν σωμάτων· Mosa -it (ἐκβάλλει) in Oceanum· ἐντ. μετφ. α) μεταβαίνω, ad plebem εἰς τὴν τῶν δημοτῶν τάξιν· -ad hostes, αὐτομολῶ πρὸς τοὺς πολεμίους· -in alicujus sententiam, ἀποδέχομαι τὴν γνώμην τινός· β) (π. καὶ μ.) = μεταβάλλομαι, μεταμορφοῦμαι, in plures figuras εἰς πλείονας μορφάς· γ) (τῷ λόγῳ) μεταβαίνω, ad aliam rem ἐπ' ἄλλο τι· 2) ἐπὶ χρόνου· παρέρχομαι: gloria, fortuna -it = ἡ δόξα, ἡ τύχη παρέρχεται, ἀπόλλυται, εἰς λήθην περιπίπτει· 3) διέρχομαι, per media castra διὰ μέσου τοῦ στρατοπέδου, per gulam διὰ τοῦ ἰσοφάγου· - B) μεταβ. 1) διαβαίνω, διέρχομαι, flumen τὸν ποταμόν, forum τὴν ἀγοράν· flumen transiri pot-st, ὁ ποταμὸς διαβατός ἐστιν· 2) παρέρχομαι, omnes mensas· ἐντ. μετφ. silentio t. καὶ ἁπλῶς transeo, παρέρχομαι, παρασιωπῶ, παραλείπω τι· 3) μετφ. α) διεξέρχομαί τι: -leviter aliquid, ἐπιτροχάδην διέρχομαί τι· β) ἐπὶ χρόνου· διάγω, annum τὸ ἔτος, vitam τὸν βίον.

trans-fĕro, transtŭli, translātum (καὶ tralātum), γ΄. 1) μεταφέρω, μετακομίζω, castra ultra illum locum τὸ στρατόπεδον πέραν τοῦ τόπου ἐκείνου· -bellum in Italiam, μεταφέρω τὸν πόλεμον εἰς Ἰταλίαν· μετφ. -sermonem alio, στρέφω τὸν λόγον ἀλλαχόσε· -culpam in alios, ἀναφέρω τὴν αἰτίαν ἐπ' ἄλλους· -crimen (Τάκ.), ἀποτρίβομαι τὸ ἔγκλημα· -me ad artes = παραδίδομαι εἰς τὰς τέχνας· ἐντ. α) μεταφέρω, μεταγράφω, rationes in tabulas· β) εἰς ἄλλην γλῶσσαν μεταφέρω, μεθερμηνεύω (μεταφράζω) τι· γ) -verbum, μεταφορικῶς χρῶμαι τῇ λέξει· δ) ἀναβάλλομαί τι, causam· ε) = μεταβάλλω, μεταμορφῶ τι, in novam speciem· 2) (π.) παρακομίζω, coronas in triumpho στεφάνους ἐν θριάμβῳ.

trans-fīgo, fixi, fixum, γ΄. 1) διαπείρω, διατιτρώσκω, aliquem gladio τινὰ τῷ ξίφει· 2) (π.) διελαύνω, hastam τὸ δόρυ.

transfixus, a, um, μετχ. transfīgo.

transfīgūro, α΄. (μ.) μεταμορφῶ.

trans-fŏdĭo, fōdi, fossum, γ΄. 1) διορύττω, parietem τὸν τοῖχον· 2) διαπείρω, διατιτρώσκω τινά, aliquem· ἡ μετχ. μετ' αἰτ. pectora transfossi, τὰ στήθη διατρωθέντες.

transformis, e, μεταμορφωθείς.

trans-formo, α΄. (π. καὶ μ.), μεταμορφῶ, μετασχηματίζω, membra in juvencos τὰ μέλη εἰς μόσχους.

trans-fŏro, α΄. διατιτρώσκω τινά.

transfossus, a, um, μετχ. τοῦ transfodio.

transfrĕto, α΄. (Σουητ.), διαπλέω.

transfŭga, ae, ὰ. καὶ θ. αὐτόμολος.

trans-fŭgĭo, fūgi, fugĭtum, γ΄. ἀμετ. αὐτομολῶ, ἀποδιδράσκω, ad hostes πρὸς τοὺς πολεμίους, Romam εἰς Ῥώμην.

transfŭgĭum, ii, οὐ. αὐτομόλησις.

trans-fundo, fūdi, fūsum, γ΄. 1) μεταγέω, aquam in vasa ὕδωρ εἰς ἀγγεῖα· 2) μετφ. ἐκχέω, μεταφέρω τι εἴς τινα, laudes meas ad aliquem.

transfūsĭo, ōnis, θ. (σπ.), μετανάστευσις.

transfūsus, a, um, μετχ. τοῦ transfundo.

transgrĕdĭor, gressus sum, ἀπόθ. γ΄. 1) ἀμετ. διαβαίνω, μεταβαίνω, in Italiam εἰς Ἰταλίαν· ἐντ. μετφ. α) μεταβαίνω, μεθίσταμαι, ab aliquem πρός τινα· β) τῷ λόγῳ μεταβαίνω ἐπὶ ἄλλο τι· 2) μεταβ. διαβαίνω, ὑπερβαίνω, montem τὸ ὄρος· ἐντ. μετφ. (μ.), α) -aliquem, ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω τινά· β) transgressus annum vicesimum ὑπερβὰς τὸ εἰκοστὸν ἔτος· γ) παρέρχομαι, παρασιωπῶ τι.

transgressĭo, ōnis, θ. (transgredior)· 1) διάβασις, μετάβασις, in Germaniam· μετφ. ἡ ἐπ' ἄλλο τι (τῷ λόγῳ) μετάβασις· 2) ἐν τῇ ῥητορ. τὸ ὑπερβατόν.

1. transgressus, a, um, μετχ. τοῦ transgredior.

2. transgressus, us, ὰ. (μ. σπ.) σπ.) = transgressio 1.

transĭgo, ēgi, actum, γ΄. (trans, ago)· 1) (π.) διελαύνω, ensem τὸ ξίφος·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2) διαπείρω, διατιτρώσκω, gladio τῇ μαχαίρᾳ· 3) (μ.) ἐπὶ χρόνου· διάγω: mense transacto, μηνὸς διελθόντος· 4) διαπράττω, περαίνω, ἀποτελῶ, ἐπὶ τέλος ἄγω, negotium τὸ ἔργον, rem τὸ πρᾶγμα· transactum est, διαπέπρακται· 5) τεχν. ὅρ. α) -rem cum aliquo καὶ συνηθέστ. ἀπολύτ. -cum aliquo, διομολογοῦμαι πρός τινα, συντίθεμαι πρός τινα· β) -cum re aliqua, τέλος ἐπιτίθημί τινι, ἀπαλλάττομαί τινος.

transĭlĭo, (transsilio), ŭi καὶ (σπ.) līvi, (ἄνευ σ.), ĭ. 1) ἀμτ. μεταπηδῶ, in hostium naves εἰς τὰς τῶν πολεμίων ναῦς, μετφ. ἀποπηδῶ, (ἀποτόμως μεταβαίνω εἴς τι)· 2) μεταβ. α) διαπηδῶ, ὑπερπηδῶ, muros τὰ τείχη· β) μετ. παρατρέχω, παραλείπω, παραπιωπῶ τι· γ) ὑπερπηδῶ, ὑπερβαίνω τι· (π.) -munera Liberi, ὑπερβαίνω τὸ μέτρον ἐν τῇ τοῦ οἴνου ἀπολαύσει.

transĭtans, ntis, (μετχ. τοῦ ἀχρ. transito), διαπορευόμενος, Κικέρ.

transĭtĭo, ōnis, θ. (transeo)· 1) μετάβασις· 2) μετφ. μετάστασις πρός τινα, ἀπόστασις, ἀποστασία· 3) συγκεκριμ. = πάροδος.

transĭtōrĭus, a, um, (transeo), διάβασιν ἔχων, διαβατός, domus.

transĭtus, us, ἀ. (transeo)· 1) μετάβασις, διάβασις, ὑπέρβασις, fossae τῆς τάφρου, Alpium τῶν Ἄλπεων· ἐντ. μετφ. α) μετάστασις πρός τινα, ἀπόστασις, ἀποστασία· β) ἡ ἀπό μιᾶς εἰς ἄλλην ἡλικίαν μετάβασις· γ) τῷ λόγῳ μετάβασις ἐπὶ ἄλλο τι· 2) συγκεκριμ. = διάβασις, δίαρμα, πόρος· 3) (μ.) πάροδος· μάλ. δὲ in transitu ἐν παρόδῳ, aliquid attingo.

translātīcĭus (tral), a, um, (transfero)· 1) παραδεδομένος, παραδεδεγμένος· 2) νομιζόμενος, συνήθης, εἰθισμένος, κοινός, mos, funus.

translātĭo, ōnis, θ. (transfero)· 1) μετάφορά, μετακομιδή· ἐντ. -criminis, ἡ ἀποτριβὴ τῆς αἰτίας, τὸ ἄλλῳ τινὶ τὴν αἰτίαν ἀνατιθέναι· 2) (μ.) μετάφρασις· 3) ἐν τῇ ῥητορ. ἡ μεταφορά.

translatīvus a. um, μεταληπτικός.

trānslātor, ōris, ἀ. (transfero), ὁ μεταφέρων, μετενεγκών: -quaesturae καλεῖται ὑπὸ Κικέρωνος ὁ Βέρρης, ὅτι ταμίας ὢν τὰ τοῦ ταμείου χρήματα τῷ Σκύλλᾳ παρέδωκεν.

1 translātus, a, um, μετχ. τοῦ transfero.

2. translātus, us, (σπ. ἀμφ.), πομπή.

trans-lĕgo, ī, (Πλ.) διαγιγνώσκω.

trans-lūcĕo, ē, (π.) 1) διαλάμπω· 2) μεταδίδωμι τὴν λάμψιν, ἀντιλάμπω.

translūcĭdus, a, um, διαφανής.

trans-marīnus, a, um, διαπόντιος· α) ὁ πέραν θαλάσσης ὢν ἢ γιγνόμενος· gens, legatio· β) ὁ πέραν θαλάσσης ἐρχόμενος, doctrina.

trans-meo (trāmeo), ā, διαβαίνω, διέρχομαι, locum τόπον· συχν. δὲ ἀπολύτ. = διαβαίνω, διέρχομαι.

trans-mĭgro, ā, μετοικίζομαι, μετοικῶ, Gavios εἰς Γαβίους.

transmissio, ōnis, θ. καὶ **-ssus**, us, ἀ. (transmitto), περαίωσις, διάβασις.

trans-mitto, mīsi, missum, ĭ. 1) διαπέμπω, διακομίζω, περαιῶ, διαπεραιῶ, διαβιβάζω, classem in Euboeam τὸν στόλον εἰς Εὔβοιαν· -bellum in Italiam, μεταφέρω τὸν πόλεμον εἰς τὴν Ἰταλίαν· 2) ὑπερτείνω τι, tigillum per viam δοκίδιον διὰ τῆς ὁδοῦ, -pontem, γέφυραν εἰς τὸ πέραν κατασκευάζω· 3) μετφ. α) παραδίδωμι, hereditatem filiae τὴν κληρονομίαν τῇ θυγατρί· β) παραδίδωμι, ἐπιτρέπω, διαπιστεύω τινί, bellum τὸν πόλεμον, (μ.) munia imperii τὰ τῆς ἀρχῆς καθήκοντα· γ) -tempus, παρίημι (= ἀφιερῶ, θυσιάζω) τὸν χρόνον· 4) διήμι, ἐῶ διελθεῖν, exercitum τὸ στράτευμα· -venenum, ἐκκρίνω τὸ φάρμακον· 5) διαβαίνω, περῶ τι, Iberum τὸν Ἴβηρον· -mare, διαπλέω, περαιοῦμαι τὴν θάλασσαν· καὶ ἀμτ. -in Sardiniam, περαιοῦμαι εἰς Σαρδινίαν· -flumen nando, διακολυμβῶ τὸν ποταμόν· -campum, διελαύνω τὸ πεδίον· -fossam saltu, ὑπερπηδῶ τὴν τάφρον· ἐντ. μετφ. α) -discrimen, ἀπαλλάττομαι τοῦ κινδύνου· β) -ad alia, ἐπ' ἄλλα μεταβαίνω· β) μετφ. α) -aliquid silentio, παρίημι, παρασιωπῶ τι· β) -vitam, διάγω τὸν βίον.

transmontāni, ōrum, ἀ. πλ. (Λιβ.) πέραν τῶν ὀρίων κείμενοι ἢ οἰκοῦντες.

trans-mŏvĕo, mōvi, mōtum, ĕ. (ἀρχ. καὶ μ.), μετακινῶ, μεταφέρω, legiones τὰς λεγιῶνας· μετφ. -gloriam in me, ἀντιποιοῦμαι τῆς δόξης.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

transmūtātĭo, ōnis, θ. (μ.) μετάθεσις.

transmūto, α'. (π.), μεταλλάττω, ἐναλλάττω, dextera laevis.

trans-nāto (tranato), α'. διανέω, διανήχομαι, διακολυμβῶ.

trans-nōmĭno, α'. (Σουητ.) μετονομάζω, mensem τὸν μῆνα.

trans-pādānus, a, um, πέραν τοῦ Πάδου κείμενος ἢ οἰκῶν· οὐσ. **-āni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ πέραν τοῦ Πάδου οἰκοῦντες (λαοί).

transpectus us, ἀ. (Λουκρ.), διοψις.

transpĭcĭo, γ'. (Λουκρ.), διορῶ.

transpōno, pōsŭi, pōsĭtum, γ'. (μ.) μετατίθημι, μεταφέρω, μετακομίζω, exercitum in Italiam.

transportātĭo, ōnis, θ. (μ.), μετάθεσις, μετοικισμός, populi τοῦ λαοῦ.

trans-porto, α'. μεταφέρω, μετακομίζω, περαιῶ, διαπεραιῶ, διαβιβάζω exercitum in Graeciam, τὸ στράτευμα εἰς τὴν Ἑλλάδα· 2) (Σουητ.) = ἐκβάλλω, ἐξορίζω τινά, in insulam.

transpŏsĭtīva, ae, θ. (μ.), μετάληψις (σχῆμα ῥητορ.).

transpositus, a, um. μετχ. τοῦ transpono.

trans-rhēnānus, a, um, πέραν τοῦ Ῥήνου κείμενος ἢ οἰκῶν· οὐσ. **-ni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ πέραν τοῦ Ῥήνου (Γερμανοί).

trans-tĭbĕrīni, ōrum, ἀ. πλ. (Κικ.), οἱ πέραν τοῦ Τιβέρεως οἰκοῦντες.

transtĭneo, 6'. (Πλ.), διήκω.

transtrum, i, οὐ. (trans)· 1) διαδοκίς· 2) (μάλ. ἐν τῷ πληθ.) ἐπὶ πλοίου· ὁ ζυγός, τὸ ζυγόν, ὁ θρᾶνος, τὸ ἑδώλιον, τὸ σέλμα.

transulto, α'. (Λίβ.), μεταπηδῶ.

transumptĭo, ōnis, θ. (μ.) μετάληψις.

transŭo, καὶ **trans-sŭo**, sŭi, sūtum, γ'. (Ὀβίδ.), διαπερονῶ, διαπείρω, διατρυπῶ, exta τὰ σπλάγχνα.

transvectĭo, ōnis, θ. (transveho)· 1) διάβασις, διαπεραίωσις, Acherontis· 2) (Σουητ.) ἐπὶ τῆς τῶν ἱππέων τάξεως· τὸ παριππεύειν, τὸ ἐφ' ἵππου παρελαύνειν ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ τιμητοῦ γινομένῃ δοκιμασίᾳ.

transvectus, a, um, μετχ. transveho.

trans-vĕho, vexi, vectum, γ'. 1) μετακομίζω, διακομίζω, διαπεραιῶ, περαιῶ, copias in Britanniam τὴν δύναμιν εἰς τὴν Βρεττανίαν· navis humeris transvecta Alpes, ναῦς ἐπὶ τῶν ὤμων ὑπερκομισθεῖσα διὰ τῶν Ἄλπεων· 2) κομίζω τι, μάλ. ἐν θριάμβῳ· ἐντ. τὸ παθητ. **transvĕhor** = α) διαπεραιοῦμαι, διαπλέω, in Africam εἰς Λιβύην· β) παριππεύω, παρελαύνω, διαππεύω, διελαύνω· μάλ. ὡς τε χν. ὅρ. ἐπὶ τῆς τῶν ἱππέων τάξεως· = ἐν τῇ (κατ' ἐνιαυτόν) ὑπὸ τοῦ τιμητοῦ γινομένῃ δοκιμασίᾳ ἐφ' ἵππου παρελαύνω· γ) μετφ. ἐπὶ χρόνου· παρέρχομαι.

trans-verbĕro, α'. διαπείρω, διατρυπῶ, scutum τὴν ἀσπίδα.

transversārĭus, a, um, ἐπικάρσιος, ἐγκάρσιος, πλάγιος· t. tigna, (Καῖσ.) αἱ ἐγκάρσιαι δοκοί, αἱ διαδοκίδες.

trans-versus, a, um, ἐπικάρσιος, ἐγκάρσιος, πλάγιος, λοξός· via, fossa **-a**, ἐπικαρσία ὁδός, τάφρος· (π.) **-sa** tueor ἐκ πλαγίου θεῶμαι· μετφ. **-sum** ago aliquem, παρεκτρέπω, ἀπεκκλίνω τινὰ τῆς εὐθείας ὁδοῦ· ἐπιρρηματ. de(ex) **-so** καὶ per (in) **-sum**: α) = πλαγίως λοξά· β) = ἀπροσδοκήτως.

trans-vŏlĭto, α'. (Λουκρ.), διαπέτομαι.

trans-vŏlo, α'. 1) ἀμετ. διαπέτομαι, διελαύνω, σπουδῇ διαβαίνω, in aliam partem· καὶ ἐντ. μεταβ. - Alpes, ὑπερβαίνω τὰς Ἄλπεις· 2) μεταβ. α) διαπέτομαι, διατρέχω, auras τὰς αὔρας, animum τὴν ψυχήν· β) παραπέτομαι, παρίσχομαι, παρατρέχω, aliquem τινά, rem τὸ πρᾶγμα.

trăpētus, i, τράπητος, ἐλαιοτριβεῖον.

trăpēzīta, ae, ἀ. (Πλ.), τραπεζίτης.

trăpezŏphŏron, i, οὐ. τραπεζοφόρον.

Trapēzus, untis, αἰτ. untem καὶ unta, θ. Τραπεζοῦς, πόλις τοῦ Πόντου.

Trăsĭmēnus, καὶ **Trăsŭmēnus**, i, ἀ. (μετὰ τοῦ lacus ἢ ἄνευ τούτου), ἡ Τρασιμένη, ἡ Τρασουμέννα λίμνη, ἐπίσημος ἐπὶ τῇ Ἀννίβου νίκῃ (217 π. Χ.).

traulizi, (Λουκρ.) = τραυλίζει.

travectĭo, **travĕho**, **trāversus**, **trāvŏlo**, ἴδε transvectio κτλ.

Trĕbātĭus Testa, Τρεβάτιος Τέστας, νομοδιδάσκαλος, φίλος Κικέρωνος.

Trĕbellĭus, ii, ἀ. Τρεβέλλιος.

Trĕbĭa, ae, ἀ. ὁ Τρεβίας, ποταμός

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῆς ἄνω Ἰταλίας, ἐπίσημος ἐπὶ τῇ Ἀννίβου νίκῃ (217 π. Χ.).

Trĕbōnius, ii, ἀ. Τρεβώνιος, ὕπατος.

Trēbŭla, ae, θ. Τρηβούλα, πόλις τῆς Καμπανίας, καὶ δύο πόλεις τῆς Σαβίνης ἐντ. **-lānus**, a, um, Τρηβουλαῖος· οὐσ. **-lāni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Τρηβουλαῖοι.

trĕcēni, ae, a, ἀνὰ τριακοσίους κατὰ τριακοσίους.

trĕcentēsĭmus, a, um, τριακοσιοστός.

trĕcenti, ae, a, τριακόσιοι.

trecentĭes, ἐπίρ. τριακοσιάκις.

trĕchĕdipnum, i, οὐ. (π. μ.), τρεχίδειπνος, -ον (ἱμάτιον).

trĕ-dĕcies, ἐπίρ. = terdecies.

trĕdĕcim, ἄκλ. (tres, decem), τριακαίδεκα, δεκατρεῖς.

trĕmĕbundus, a, um, (tremo), πάλλων, τρέμων, manus.

trĕmĕ-făcit, fēci, γ'. (π.), ἐλελίζει, σείει, Olympum τὸν Ὄλυμπον.

tremendus, a, um, (tremo), (π. καὶ μ.), τρόμον ἐμποιῶν, φοβερός, φρικτός.

tremens, ntis (μετχ. τοῦ tremo), τρέμων, τρομερός, περίτρομος.

trĕmesco (**tremisco**), (π.) γ'. τρέμω, σείομαι, campi· ἐντ. τρέμω φοβοῦμαι, vocem τὴν φωνήν.

trĕmo, mŭi, (ἄνευ σ.), γ'. τρέμω, πάλλω, πάλλομαι, σείομαι· ἐντ. τρέμω, φοβοῦμαι rem, aliquem.

trĕmor, ōris, ἀ. (tremo)· 1) (π.), τρόμος, σεισμός· 2) τρόμος, φόβος, φρίκη·

trĕmŭlus, a, um, (tremo), τρέμων, σειόμενος, παλλόμενος· ἐντ. = τρόμον, φρίκην ἐμποιῶν, frigus.

trĕpĭdanter, ἐπίρ. (-ius), περιδεῶς, μετὰ περιδεοῦς σπουδῆς.

trĕpĭdātĭo, ōnis, θ. (trepido), τρόμος, τάρβος, ταραχή, (τάραχος).

trĕpĭde, ἐπίρ. μετὰ ταραχῆς· ἐντ. = ἐπισπερχῶς, ταχέως.

trĕpĭdo, α'. (trepidus)· 1) (π.) τρέμω, πάλλω, πάλλομαι, σείομαι, ἀσπαίρω· 2) τρέμω, πτοοῦμαι, φοβοῦμαι umbram τὴν σκιάν, facere aliquid ποιεῖν τι· καὶ t. ne, φοβοῦμαι μή· 3) σπέρχομαι, ἐπισπερχῶς τρέχω, ἐντ. = ἐπείγομαι, σπεύδω, ad arcem, in arma.

trĕpĭdus, a, um, 1) τρέμων, παλλόμενος· 2) συνήθ. τρέμων, τρομερός, περίτρομος, ἔντρομος, περιδεής· (σπ.) μετὰ γεν. = φοβούμενος ὑπέρ τινος· ἐντ. α) t. vita, βίος πλήρης φόβου· literae -ae, ἐπιστολὴ κίνδυνον ἀγγέλλουσα· res -ae, τὰ δεινά, ὁ κίνδυνος· β) t. aqua, ὕδωρ ἀναβράζων· -um ahenum, λέβης μετὰ βράζοντος ὕδατος· apes t. μέλισσα ἄσχολος.

tres, tria, ἀριθμ. τρεῖς, τρία.

tres-vĭri, ōrum, ἀ. πλ. τρεῖς ἄνδρες, ἤτοι τρεῖς ἐπιμεληταί (τῶν εἱρκτῶν), τρεῖς ἱερεῖς (t. epulones).

Trēvĭri (**Trēvĕri**), ōrum, ἀ. πλ. Τρηούῤῥοι, ἔθνος τῆς Βελγικῆς, ὧν μητρόπολις ἦν ἡ Augusta Treviorum, τανῦν Trier· ἐντ. **Trevĕrĭcus**, a, um, τῶν Τρηούῤῥων.

triangŭlum, i, οὐ. (Κικ.), τρίγωνον.

triārĭi, ōrum, ἀ. πλ. (tres), τριάριοι, οἱ πρεσβύτατοι καὶ ἐμπειρότατοι τῶν Ῥωμαίων στρατιωτῶν οἱ κατέχοντες τὴν τρίτην χώραν τῆς παρατάξεως (ὄπισθεν τῶν hastati καὶ principes)· παροιμ. res ad triarios rediit, τὸ πρᾶγμα εἰς τὸ ἔσχατον περιῆλθεν.

Triballi, ōrum, ἀ. πλ. Τριβαλλοί.

Trĭbocci, ōrum, ἀ. πλ. Τρίβοκχοι, Γερμανικὸν ἔθνος.

tribrăchis, yos, ἀ. τρίβραχυς (⏑⏑⏑).

trĭbŭlus, i, ἀ. = tribulus.

trĭbuārĭus, a, um, (tribus), φυλετικός, τῆς φυλῆς: res, crimen, τὸ ἔγκλημα τοῦ τῆς φυλῆς δεκασμοῦ.

trĭbŭlis, is, ἀ. (tribus), φυλέτης, τῆς αὐτῆς φυλῆς· ἐντ. α) (Ὁράτ.) = ταπεινός· β) (Τερ.) = δημοτικός.

trĭbŭlum, i, οὐ. (tero), οἱ τρίβολοι, τὰ τρίβολα, ὄργανον χρήσιμον πρὸς ἀλόνησιν σίτου.

trĭbŭlus, i, ἀ. τρίβολος, εἶδος βοτάνης.

trĭbūnal, ālis, ἀφ. āli, οὐ. [= tribunale (ὑπον. suggestum), ἐκ τοῦ tribunus]· 1) τὸ βῆμα, ἐξ οὗ ὁ πραίτωρ ἐν τῇ πόλει καὶ ὁ στρατηγὸς ἐν τῷ στρατοπέδῳ ἐπὶ τῆς αὐτοῦ ἕδρας (πρβλ. sella curulis) καθήμενος ἐδίκαζεν· ἐντ. α) ἡ ὑψηλὴ ἕδρα τοῦ πραίτωρος ἐν τῷ θεάτρῳ· β) = μνημεῖον· γ) μετων. = οἱ ἐπὶ τοῦ βήματος καθήμενοι (κατ' ἀντιθ. πρὸς τὸ forum = τὸ ἐν τῇ ἀγορᾷ πλῆθος).

trĭbūnātus, us, ἀ. (tribunus)· 1) (μετὰ τοῦ plebis ἢ ἁπλ. tr.), ἡ δημαρχία· 2) -militum, ἡ χιλιαρχία.

trĭbūnĭcĭus, a, um, (tribunus)· 1)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δημαρχικός, τοῦ δημάρχου, τῶν δημάρχων, honor τιμή, potestas δύναμις· lex -a, ὁ περὶ δημάρχου νόμος· comitia -a, ἡ πρὸς αἵρεσιν δημάρχων ἐκκλησία· 2) οὐσ. -ĭcus, ii, ἀ. (ὑπον. vir), ὁ τὴν δημαρχικὴν τιμὴν εἰληφώς· 3) (Καισ.), τοῦ χιλιάρχου, honor.

trĭbūnus, i, ἀ. 1) ὁ προεστὼς μιᾶς τῶν τριῶν ἀρχαίων φιλῶν (ἰδὲ tribus 1) = φύλαρχος, τριττύαρχος· 2) t. plebis καὶ ἁπλ. tribunus, δήμαρχος· ἦσαν δὲ οἱ δήμαρχοι (-ni plebeji) τὸ μὲν πρῶτον 2 ἢ 5 καὶ τελευταῖον 10, λαβόντες ἐπὶ δημοκρατίας μεγίστην ἰσχύν· 2) -ni militum consulari potestate, χιλίαρχοι ὑπατικὴν ἐξουσίαν ἔχοντες· 3) -ni militum (militares), οἱ χιλίαρχοι· οὗτοι δὲ ἦσαν ἐξ τὸν ἀριθμὸν ἐν ἑκάστῃ λεγεῶνι (πρβλ. Rufuli)· 4) -ni aerarii, οἱ μισθοδόται τοῦ στρατεύματος· 5)-nus Celerum, ὁ ἡγεμὼν τῶν Κελέρων (τῶν Ῥωμαίων ἱππέων ἐν ἀρχαίοις χρόνοις).

trĭbŭo, ŭi, ūtum γ'. (πιθαν. ἀρχ. ἐκ τοῦ φόρου, ὃν ἑκάστη tribus τῇ πολιτείᾳ ἐτέλει)· 1) νέμω, ἀπονέμω, suum cuique ἑκάστῳ τὸ προσῆκον, praemia militibus ἆθλα τοῖς στρατιώταις· ἐντ. α) -beneficia alicui, ἀποδίδωμί τινι εὐεργεσίαν· β) - alicui gratiam, ἀπονέμω (ὁμολογῶ) τινι χάριτας· γ) - oratori silentiam = σιωπῶν ἀκροῶμαι τοῦ ῥήτορος· δ) -pecunias, διανέμω ἀργύριον· ε) -tempus rei alicui διατρίβω περί τι (ποιῶν τι)· 2) ἀπονέμω, δίδωμι, παρέχω, alicui priores partes τινὶ τὴν πρώτην θέσιν· ἐντ. α) χαρίζομαί τινι, περὶ πολλοῦ ποιοῦμαί τι, ἐπιμελοῦμαί τινος, valetudini τῆς ὑγίειας· β) ἐπὶ προσωπ. περὶ πολλοῦ ποιοῦμαί τινα σέβομαί τινα, alicui· -in vulgus, ὑπηρετῷ τῷ πλήθει· 3) -aliquid in partes, διανέμω, διαιρῶ τι εἰς μέρη· 4) -aliquid alicui, ἀνατίθημί τινί τι, ἀποδίδωμι τὴν αἰτίαν τινός τινι, ἡγοῦμαί τινα αἴτιόν τινος.

1. trĭbus, us, θ. τριττύς, φυλή: α) κατ' ἀρχὰς μία τῶν τριῶν φυλῶν (Ramnes, Tities, Luceres), εἰς ἃς Ῥωμύλος τοὺς Ῥωμαίους (τ'. ἔ. πατρικίους) διεῖλεν· β) μία τῶν ἐπὶ Σερουΐου Τυλλίου πέντε καὶ τριάκοντα φυλῶν, εἰς ἃς ὁ Ῥωμαίων δῆμος διῃρεῖτο· τούτων δὲ τῶν φυλῶν αἱ μὲν πλείους (31, αἱ ἐπιφανέστεραι) ἦσαν αἱ κατ' ἀγρόν φυλαὶ (rusticae), αἱ δὲ ἐλάττους (4, αἱ ἀσημότεραι) ἦσαν αἱ ἀστικαὶ (urbanae).

2. trĭbus, δοτ. κ. ἀφ. τοῦ tres.

trĭbūtārĭus, a, um, (tributum)· 1) ὑπήκοος, φόρου ὑποτελής, δασμοφόρος civitas πόλις· tabellae - ae, αἱ φόρον φέρουσαι δέλτοι, τ'. ἐ. ἀρθόνους δωρεὰς ὑπισχνούμεναι.

trĭbūtim, ἐπίρ. κατὰ φυλάς.

taĭbūtĭo, ōnis, θ. (tribuo), (Κικ.), διανομή, διαίρεσις.

trĭbūtum, i, οὐ. (tribuo), δασμός, φόρος, εἰσφορὰ (πρβλ. vectigal, stipendium) :-um impero, impono, δασμούς, φόρους ἐπιτίθημι, ferro, pendo φέρω, τελῶ. μετρ. (π.) = δῶρον, πρόσοδος.

1. trĭbūtus, i, ἀ. (ἀρχ.) = tributum.

2 trĭbūtus, a, um, μετχ. tribuo.

3. trĭbūtus, a, um, (tribus), κατὰ φυλὰς γινόμενος· -a comitia, αἱ φυλετικαὶ ἐκκλησίαι.

trĭcae, ārum, θ. πλ. 1) λῆροι· 2) ἀνία, ἀηδία· 3) μηχανορραφία, δόλοι.

Trĭcca, ae, θ. Τρίκκη, πόλ. Θεσσαλίας.

trĭcēnārius, a, um, (triceni), ἐκ τριάκοντα συγκείμενος· -homo, ἄνθρωπος τριακοντούτης.

trĭcēni, ae, a, (μ.) ἀνὰ τριάκοντα, κατὰ τριάκοντα, ἑκάστοτε τριάκοντα.

trĭceps, ĭpĭtis, (tres, caput), τρικέφαλος, τρικάρηνος.

trĭcēsĭmus καὶ **trĭgēsĭmus**, a, um, (triginta), τριακοσιοστός.

trĭchĭla, ae, θ. καλύβη ἐξ ἀμπέλων.

trĭcĭes, ἐπίρ. τριακοντάκις.

trĭclīnĭum, ii, οὐ. 1) τρίκλινον, δειπνητικὴ κλίνη· 2) ἑστιατόριον.

trĭcōlum, i, οὐ. τρίκωλον.

trĭcor, ἀποθ. α'. (tricae), μηχανορραχῶ, δυσχερίας παρασκευάζω.

trĭcorpor, ŏris, (π.), τρισώματος.

trĭ-cuspis, ĭdis, (π.), τριγλώχιν.

tri-dens, ntis, τριόδους, τριγλώχιν· συνηθ. οὐσ. ἀ. ἡ τρίαινα.

trĭdentĭfer καὶ **- ger**, ĕra ĕrum, (π.), τριαινοφόρος, τριαινοκράτωρ (Ποσειδῶν).

trīdŭum, i, οὐ (tres, dies), τριημερία, τρεῖς ἡμέραι.

trienn̄ĭa, ium, οὐ. πλ. (tres, annus) (π.), κυρ. ἐπιθ. ὑπον. τοῦ sacra = trieterica sacra, ἰδὲ trietericus.

triennium, ii, οὐ. (tres, annus), τριετία, τρία ἔτη.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

triens, ntis, ἀ. (tres), τριτημόριον, μάλ. δὲ τὸ τριτημόριον τοῦ ἀσσαρίου, ὁ τριξᾶς, τριξᾶντος, (χαλκοῦν νόμισμα).
trientĭus, a, um, (triens), τοῦ τριτημορίου τῆς ἀξίας πωλούμενος, ager.
triērarchus, i, ἀ. τριήραρχος.
triēris, e, τριήρης· οὐσ. **-is**, is, θ. (ὑπον. navis), ἡ τριήρης.
triĕtērĭcus, a, um, (π.) τριετηρικός, ἀνὰ τρία ἔτη ἐπανερχόμενος· μάλ. **-a sacra**, τὰ τριετηρικά, ἡ τριετηρίς, ἡ ἀνὰ τριετίαν ἑορτὴ τοῦ Βάκχου.
trietēris, ĭdis, θ. τριετηρίς = sacra trieterica.
trĭfărĭam, ἐπίρ. (τριφάσιος), τρίχα, τριχῇ, τριττῶς.
trĭ-faux, cis, (π.) τρίστομος, ἐκ τριῶν στομάτων, latratus ὀλαγμός.
trĭfĭdus, a, um, (tres, findo), (π.)· 1) τρισχιδής, τρίσχιστος· **-a via**, τρίοδος.
Trĭfŏlīnus ager, Τριφολῖνον πεδίον ἐν Καμπανίᾳ.
trĭformis, e, (tres, forma), τρίμορφος, τρισώματος, diva = Ἄρτεμις· mundus **-is**, ὁ ἐξ οὐρανοῦ, θαλάσσης καὶ ἄδου συνιστάμενος κόσμος.
trĭ-fur, ŭris, ἀ. (Πλ.) τρικλέπτης, κλεπτίστατος.
trĭ-furcĭfer, ἐπίρ. τριπάνουργος, πανουργότατος.
trĭ-gĕmĭnus, καὶ (ὡς τὰ πολλὰ π.) **tergemĭnus**, a, um, 1) τρίδυμος· 2) τριττός, τριπλοῦς, victoria· (π.) **-vir** = Γερυών (τρισώματος), caput ἡ τοῦ Κερβέρου κεφαλή, canis ὁ Κέρβερος, Hecata ἡ Ἑκάτη, (ὅτι αὕτη καὶ Σελήνη καὶ Ἄρτεμις)· μετφ. μέγιστος, honores· μάλ. t. porta, ἡ Τρίδυμος πύλη, μία τῶν πυλῶν τοῦ ἀρχαίου τῆς Ῥώμης τείχους.
trīginta, ἄκλ. τριάκοντα.
trīgon, ōnis, ἀ. 1) (π. καὶ μ.) τρίγωνον, εἶδος μικρᾶς σκληρᾶς παικτικῆς σφαίρας· 2) ἡ τοιαύτη σφαῖρα παιδιά, τρίγωνον δᾶ.
trīgŏnus, i, ἀ. (Πλ.), βάτος (ἰχθύς).
trīlībris, e, (π.), τρίλιτρος.
trilinguis, e, (π.) τρίγλωσσος.
trĭmestris καὶ **trimenstris**, e, (tres, mensis), τρίμηνος, τριμηνιαῖος.
trĭmĕtrus, i, καὶ Λατ. **trimeter**, tri, ἀ. τρίμετρος (στίχος).
trĭmŏdĭa, ae, θ. καὶ **-dĭum**, ii, οὐ. μέτρον τριῶν μεδίμνων χωρητικόν.
***trĭmŭlus**, a, um, τριετής (παῖς)·
trīmus, a, um (tres). τριετής.
Trīnacrĭa, ae, θ. Τρινακρία, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Σικελίας· ἐντ. 1) **-crĭus**, a. um, Τρινάκριος, Σικελικός· 2) **-cris**, ĭdis, θ. ἐπίθ. terra καὶ οὐσ. ἡ Τρινακρία, ἡ Σικελία.
trīni, ae, a, (tres)· 1) ἀνὰ τρεῖς, κατὰ τρεῖς, ἑκάστοτε τρεῖς ἢ τρία· 2) τρεῖς, τριπλοῦς, τριττός.
Trinobantes, tum. ἀ. πλ. Τρινοβάνται, ἔθνος τῆς ἀνατολικῆς Βρεττανίας.
trĭnoctĭum, ii, οὐ. (μ.), τρινύκτιον.
trinōdis, e, (tres, nodus), τρίζυγος.
trinummus, i, ἀ. Τριωβόλαιος, κωμῳδία Πλαύτου.
trī-nundĭnum (ὀρθότ. γράφεται trinum nundinum) τρίτη ἀγορά, ὧν ἑκάστη ὀκτὼ ἡμέρας διήρκει· ἐντ. = ἡ δεκάτη ἑβδόμη ἡμέρα· (ὅτι ἡ τρίτη ἀγορὰ ἐλογίζετο ἀρχομένη), ἰδὲ nundinum.
trīnus, a, um. (tres)· 1) ὁ ἓν. εὔχρηστος ἐν τῷ t. nundinum, ἰδὲ nundinus· 2) πληθ., ἰδὲ trini.
trĭō, ōnis, ἀ. (ἀρχ.), βοῦς· εὔχρ. μόνον ἐν τῷ πληθ. = αἱ δύο ἄρκτοι, τ' ἔ. ἡ μικρὰ καὶ ἡ μεγάλη ἄρκτος· ὅ.εν gemini **-es**, ἰδὲ septentriones.
tri-ŏbŏlus, i, ἀ. τριόβολος = ἡμίσεια δραχμή· μετφ. = τὸ μικρόν.
Trĭŏcālanīnus, a, um, Τριωκαλῖνος, τῶν Τριωκάλων, ἑρυμνοῦ τείχους τῆς Σικελίας· οὐσ. in **-līno**, ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Τριωκάλων.
Trĭŏpas, ae, ἀ. Τριόπας Τριόπης, βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας· ἐντ. 1) **-pēius** a, um, Τριοπήειος· = Ἐρυσίχθων· 2) **-bēis**, ĭdis, θ. ἡ Τριοπηΐς = Μήστρα.
trĭ-parcus, a, um, (Πλ.) ἄγαν φειδωλός.
trĭpartīto, (**trĭpertīto**), ἐπίρ. 1) τριμερῶς, τριχῇ, τρίχα, rem divido· 2) - hostes aggredior, ἐκ τριῶν μερῶν προσβάλλω τοῖς πολεμίοις.
trĭ-partītus (**trĭpertītus**), a, um, τριμερής, τριπλοῦς.
trĭpector, ŏris, (π.) τρία στέρνα ἔχων.
trĭpĕdālis, e, καὶ **-dānĕus**, a, um. (tres, pes), τριῶν ποδῶν τὸ μῆκος.
trĭpertītus, a, um = tripartitus.
trĭpes, ŭdis, τρίπους, mensa.
trĭplex, ĭcis, (ter, plico), τριπλοῦς, τριπλάσιος· (π.) regnum t. τριπλοῦν βασίλειον· (ὅτι Ζεὺς Ποσειδῶν καὶ Πλούτων τοῦτο διενείμαντο)· mundus t.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τριπλαῦς κόσμος ὅτ' ἦν ἓν, οὐρανοῦ καὶ θαλάσσης συνέστηκεν ἡ σπαρτὶς ἡ. = ἡ τρίαινα genus ... ἦν. Ἐνν. 1) (π.) = τρεῖς, Gratiae Χάριτες, Parcae = αἱ Μοῖραι. 2) ... ὁ ... τὸ τριπλοῦν, τὸ τριπλήσιον ... πλῆθος. conjicilli, αἱ τρίπτυοι πύλαι.

trĭplus, a, um, τριπλοῦς οὗς, **-um**, i, οὐ τὸ τριπλοῦν.

Trĭpŏlis, is, ἡ, Τρίπολις, ὄνομα πολλῶν χωρῶν καὶ πόλεων· ἐντ. **Tripolitānus** a, um, Τριπολίτης.

Triptŏlĕmus, i, ὁ, Τριπτόλεμος· **-o** dare fruges, γλαῦκα εἰς Ἀθήνας.

trĭpŭdĭo, ā', ὀρχοῦμαι, μάλ. τὴν πυρρίχην. = πυρριχίζω, ἰδὲ **tripudium**.

trĭpudĭum, ii, οὐ, (συγγ. τῷ trepidus, ἢ κατὰ Κικέρωνα ἀντὶ terripavium, ἐκ τοῦ terra, pavio)· 1) ἡ πυρρίχη, ἡ ἐνόπλιος ὄρχησις, μάλ. δὲ ἡ τῶν Σαλίων ἱερέων· 2) - solistimum, τεχν. ὅρ. τῆς οἰωνοσκοπίας = αἰσιώτατος οἰωνός, (ὅτε αἱ ἱεραὶ ὄρνιθες οὕτως ἡδέως ἤσθιον, ὥστε ὁ σῖτος ἐκ τῶν στομάτων ἔπιπτεν).

trĭpus, ŏdis, ὁ, τρίπους, μάλ. δὲ ὁ τῆς Πυθίας, ἐντ. (π.)= μαντεῖον, χρησμός.

trĭquĕtrus, a, um, (tres), τρίγωνος· (π.) = Τρινάκριος, Σικελικός.

trīrēmis, e, (tres, remus), τριήρης· οὐσ. **-is**, is, θ. (ὑποκ. navis), ἡ τριήρης.

triscurrĭa, ōrum, οὐ. πλ. (tres, scurra), πράγματα πάνυ γελοῖα.

triste, ἐπίρ. (οὗ εὔχρηστον ὡς τὰ πολλὰ τὸ συγκρ. tristius)· 1) περιλύπως, ἀνιαρῶς, δυσθύμως· 2) τραχέως, αὐστηρῶς, σκυθρωπῶς· 3) δυσκόλως, δυσχερῶς, χαλεπῶς.

trīsticŭlus, a, um, (tristis), ὑπό τι περίλυπος, ὑπό τι δύσθυμος.

tristĭfĭcus, a, um, λυπητικός, λυπηρός, voces.

tristis, e, (-ior, -issimus)· 1) περίλυπος, ἀνιαρός, κατηφής, στυγνός, δύσθυμος, ἄθυμος, homo, (ἀντίθ. hilaris, laetus)· μετφ. dies t. ἡμέρα λυπηρά (ἢν ἐν λύπῃ διέρχεταί τις)· 2) λυπηρός, ἀνιαρός, λύπην ἐγείρων· ἐντ. α) πολυπενθής, πενθηρός· β) λυγρός, ὀλέθριος· γ) λυγρός, στυγνός, ἀπαίσιος· 3) λυπηρός, σκυθρωπός, αὐστηρός, τραχύς, δύσκολος, δυσχερής, χαλεπός· t. navita ὁ σκυθρωπὸς ναύτης = ὁ Χάρων· ἐντ. = αὐστηρός, ἀηδής, πικρός, succus χυμός.

tristĭtĭa, ae, (ἀρχ. καὶ **-ties**, ēi), ἡ. (tristis)· 1) λύπη, κατήφεια, δυσθυμία, ἀθυμία, (ἀντίθ. laetitia, alacritas)· 2) ἐπὶ ἀψύχων· τὸ λυπηρόν, τὸ δυσάρεστον, ἡ στυγνότης, χαλεπότης, τραχύτης, rei alicujus τινός· 3) σκυθρωπότης, αὐστηρότης, τραχύτης, τὸ δύσκολον· ἐντ. (π.) = ὀργή.

tristius, συγκρ. τοῦ triste, ὃ ἰδέ.

tristor, ἀποθ. α'. (tristis), (μ.) λυποῦμαι, δυσθυμῶ.

trĭ-sulcus, a, um, (π.) τριαύλαξ = τρίστιχος, τριγλώχιν, lingua γλῶσσα· -telum Jovis ἢ ignis = ὁ κεραυνός.

trĭtāvus, i, ὁ, (ter, avus), (ἀρχ.) τρίπαππος.

trĭtĭceus, a, um (triticum), πύρινος, πύριμος, ἐκ πυροῦ, ἐκ σίτου.

trĭtĭcum, i, οὐ, πυρός, σῖτος.

Trĭton, ōnis, ὁ, Τρίτων, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος· πληθ. οἱ Τρίτωνες· 2) Τρίτων· Α) λίμνη τῆς Λιβύης, ἔνθα ἡ Παλλὰς Ἀθηνᾶ ἐγεννήθη· ἐντ. α)-**ōnĭăcus**, a, um, Τριτωνιακός· (π.) = τῆς Ἀθηνᾶς, arundo αὐλός· β) **-ōnis**, ĭdis, θ. Τριτωνίς, τῆς Ἀθηνᾶς· -is pinus = ἡ Ἀργώ· -arx = ἡ ἀκρόπολις Ἀθηνῶν· καὶ οὐσ. = ἡ Τριτωνίς, ἡ Ἀθηνᾶ· γ) **-ōnĭus**, a, um, Τριτώνιος = Pallas Παλλάς· virgo T. = ἡ Ἀθηνᾶ· Β) λίμνη τῆς Θράκης, ἡ παρ' Ὀβιδ. (M. 15, 358) Tritoniaca palus.

trītor, ōris, ὁ, (tero), τριβεύς.

trītūra, ae, θ. τρίψις, ἀλόησις.

1. trītus, ἀφ. u, ὁ, τρίψις.

2. trītus, a, um, (-ior, -issimus), [μετχ. τοῦ tero]· 1) (π.) τετριμμένος, vestis· 2) -via, iter, ὁδὸς τετριμμένη, συχνή· 3) τριβὴν λαβών, ἐξησκημένος· 4) τετριμμένος, πολύχρηστος, συνήθης, γνωστός.

triumphālis, e, (triumphus), θριαμβικός, πομπικός, ἐπινίκιος· **-vestis**, ἡ θριαμβικὴ ἐσθής· currus t. τὸ θριαμβικὸν ἅρμα· vir t. ὁ τεθριαμβευκώς· imago t. εἰκὼν τεθριαμβευκότος· **-ia** ornamenta, τὰ παράσημα τοῦ τεθριαμβευκότος, οἷον corona aurea, toga picta, tunica palmata, scipio eburneus κτλ. porta t. ἡ θριαμβευτικὴ πύλη.

triumpho, ā'. (triumphus)· 1) ἀμετ. θριαμβεύω, θρίαμβον κατάγω, de Numantinis ἀπὸ τῶν Νουμαντίνων, ex urbe ἐκ (ὑπὲρ) τῆς πόλεως, ex bello ἐκ (ἕνεκα) τοῦ πολέμου· ἐντ. = ἰαχῶ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Θέρμου

ἀγάλλομαι, ὑπερχαίρω· 2) μεταδ. -Mithridatem, θρίαμβον κατάγω ἀπό Μιθριδάτου, κατανικῶ τόν Μιθριδάτην.

triumphus, i, ἀ. θρίαμβος, ἡ ἐν Ῥώμῃ ἐπινίκιος καί τροπαιοφόρος πομπή, ἐν ᾗ ὁ ἐπιφανῆ νίκην νικήσας στρατηγός φέρων τά παράσημα (ἴδε triumphalis) καί ἐπί κεχρυσωμένου τεθρίππου ἐστάμενος διά τῆς θριαμβικῆς πύλης εἰσῄει εἰς Ῥώμην προπορευομένων τῶν βουλευτῶν καί ἀρχόντων καί ἑπομένων τῶν στρατιωτῶν ἐστεφανωμένων καί δαφνηφορούντων: ago t., deporto t. de (ex) aliquo, θρίαμβον κατάγω ἀπό τινος, θριαμβεύω· μετφ. = νίκη.

trium-vir, vĭri, ἀ. τριάρχης, εἷς τῶν τριῶν ἀνδρῶν· εὔχρηστος μαλ. ὁ πληθ. **triumvĭri**, ōrum, οἱ τρεῖς ἄνδρες: α) -i coloniae deducendae οἱ τρεῖς ἄνδρες οἱ ἐπί ἐκπομπῇ ἀποικίας καί διανομῇ τῶν ἀγρῶν τοῖς ἀποίκοις· 2) -i capitales, οἱ τρεῖς ἀρχιδεσμοφύλακες, οἳ καί τῆς δημοσίας ἀσφαλείας καί ἡσυχίας ἐπεμελοῦντο· 3) -i epulones, ἴδε epulones· 4) ἐκτάκτως καθίσταντο ταιαῦται ἑταιρίαι τριῶν ἀνδρῶν, οἷον οἱ τρεῖς ἄνδρες (τ. ἔ. οἱ τριάρχαι Ὀκτάβιος, Ἀντώνιος καί Λέπιδος) οἱ ἐπὶ καταστάσει τῶν παρόντων = triumviri reipublicae constituendae.

triumvĭrālis, e, (π. καί μ.), τῶν τριῶν ἀνδρῶν, ἴδε triumvir.

triumvĭrātus, us, ἀ. (triumvir), ἡ τῶν τριῶν ἀνδρῶν ἀρχή, ἡ τριαρχία.

trĭ-vĕnĕfĭca, ae, θ. (Πλ.), τριπάνουργος, ἄγαν πανοῦργος.

trīvi, πρκμ. τοῦ tero.

trīviālis, e, (trivium), τῆς τριόδου· μετφ. χυδαῖος, κοινός, συνήθης.

Trīvĭcum, i, οὐ. (Ὁράτ.), Τρίβικον, κώμη τῶν Ἱρπίνων.

trīvĭum, ii, οὐ. (tres, via), τρίοδος· παροιμ. maledictum ex -is, λοιδορία τῆς τριόδου.

trivĭus, a, um, (tres, via), τριοδίτης, τριοδῖτις, dea, virgo, ἡ Ἄρτεμις ἤ ἡ Ἑκάτη· συνήθ. οὐσ. **Trivia**, ae, θ. Τριοδῖτις, ἐπίκλησις τῆς Ἑκάτης.

Troas, ĭdis Tros.

trŏchaeus, i, ἀ. τροχαῖος· α) = χορεῖος, - ∪. 6) = τρίβραχυς, ∪ ∪ ∪.

trŏchāĭcus, a, um, (μ.), τροχαϊκός.

trŏchlĕa, ae, θ. τροχαλία.

trŏchus, i, ἀ. (π.), τροχός (ὁ παιχτικός).

Troes, um, ἀ. πλ. ἴδε Tros.

Troezen, ēnis, θ. Τροιζήν, πόλις Ἀργολίδος· ἐντ. **-zenĭus**, a, um, Τροιζήνιος.

Trōglŏdўtae, ārum, ἀ. πλ. Τρωγλοδύται, ἔθνος τῆς Αἰθιοπίας.

Trogus Pompejus, Τρόγος Πομπήϊος, ἱστοριογράφος.

Trōĭlus, i, ἀ. Τρωΐλος, υἱός Πριάμου.

Troĭus, **Troĭcus**, ἴδε Tros,

Troja, **Trojanus**, ἴδε Tros.

Trōjŭgĕna, ae, ἀ. καί θ. (Troja, gigno), τῶν Τρώων ἀπόγονος, gens· οὐσ. **-na**, ae, ἀ. α) Τρωΐς· 6) = Ῥωμαῖος.

trŏpaeum, i, οὐ. τροπαῖον, τρόπαιον· 2) μετφ. α) = νίκη· 6) μνημεῖον.

Trŏphōnĭus, ii, ἀ. Τροφώνιος.

trŏpus, i, ἀ. (μ.) τρόπος (λεκτικός), οἷον μεταφορά, συγκεκοχή κτλ.

Trōs, ōis, ἀ. Τρώς, βασιλεύς τῆς Φρυγίας καί τῆς Τροίας· ἐντ. 1) **Troja** (Troïa), ae, θ. Τροία (π. Τροΐα): α) πόλις τῆς Ἀσίας· 6) πόλις τῆς Ἠπείρου· γ) πολίχνιον τῆς Λατίνης· δ) εἶδος ἱππικοῦ ἀγῶνος τῶν παίδων ἐν Ῥώμῃ. ἐντ. **Trojānus**, a, um, Τρωϊκός: judex T. = ὁ Πάρις· παροιμ. equus T. λαυθάνων κίνδυνος· οὐσ. **-ni**, -ōrum, ἀ. πλ. οἱ Τρῶες· 2) (π.) **Tros**, ōis, ἀ. ὁ Τρώς· πλ. οἱ Τρῶες· 3) **Trōas**, ădis, αἴτ. ăda θ. Τρωάς, Τρωϊκή· οὐσ. α) Τρωάς (γυνή)· 6) Τρωάς (χώρα), ἔνθα ἡ Τροία ἔκειτο· 4) **Trōĭus**, a, um (π.), Τρώϊος, Aeneas Αἰνείας· 5) **Troĭcus**, a, um, (π.), Τρωϊκός, bellum πόλεμος.

Trosmis, is, θ. (Ὀβίδ.) Τρόσμις, πόλις τῆς Μοισίας.

Trossŭli, ōrum, ἀ. πλ. (μ.) ἀρχαία ἐπίκλησις τῶν Ῥωμαίων ἱππέων· μετγ. = ὡραϊστής.

trŭcĭdātĭo, ōnis, θ. (trucido), κατασφαγή, σφαγή, κατακοπή, civium.

trŭcĭdo, ā', (taurus ? caedo, συγγ. τῷ trux), κατασφάττω, κατακόπτω, κατακτείνω, captos τούς αἰχμαλώτους (πρβλ. interficio)· ἐντ. μετφ. -ignem (π.), σβέννυμι τό πῦρ· -aliquem fenore, τοῖς τόκοις ἀφανίζω τινά.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

trŭcŭlente, ἐπίρ. (-ius, -issime), ἀπηνῶς, ἀγρίως, δυσμενῶς.

trŭculentĭa, ae, θ. (truculentus), ἀπήνεια, ἀγριότης, δυσμένεια.

trŭcŭlentus, a, um, (-ior -issimus) [συγγ. τῷ **trux**), ἀπηνής, ἄγριος, δυσμενής· aequor t. θυελλώδης· voces -ae, ἄγριαι, ἀπειλητικαὶ φωναί.

trŭdis, is, θ. κοντός (τῶν ναυτῶν).

trūdo, trūsi, trūsum, γ'. 1) ὠθῶ, aliquem τινά· ἐντ. α) ὠθῶ, ἐλαύνω, κινῶ (πρὸς τὰ πρόσω) τι· β) ὠθῶ, διώκω, caprum· 2) μεταφ. α) ἐκβάλλω, βλαστάνω, ἀναφύω τι· ἐντ. -me, ἀναφύομαι, βλαστάνω· β) προωθῶ τινα εἴς τι, in proelia εἰς μάχας· γ) -in vitia, ὠθῶ, προάγω τινὰ ἐπὶ τὴν κακίαν· γ) -filium, προβιβάζω τὸν υἱὸν εἰς ἀρχήν.

trulla, ae, θ. 1) ἡ τρυηλίς, ἀρυτήρ, (κοχλιάριον πρὸς μεταγγισμὸν οἴνου)· 2) (Λίβ.) τήγανον, ἐσχάρα· 3) νιπτήρ.

trunco, ā'. (truncus), (σπ.)· 1) ἀκρωτηριάζω, κολοβῶ, corpus τὸ σῶμα· ἐντ. t. ollus foliis, ἀποφυλλίζω τὴν κράμβην· 2) ἀποκόπτω, ἀποτέμνω, partem corporis μέρος τοῦ σώματος.

1. truncus, i, ἀ. 1) κορμός, πρέμνον, σῶμα (δένδρου, ἐν ἀντιθ. πρὸς τοὺς κλώνους καὶ ῥίζας, πρβλ. stirps)· μετφ. α) t. aegritudinis ῥίζα, αἰτία τῆς νόσου· β) (ὀνειδ.) = ξύλον, ἠλίθιος ἄνθρωπος· 2) κορμός, σῶμα (τοῦ ἀνθρώπου, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὴν κεφαλήν, χεῖρας καὶ πόδας).

2. truncus, a, um, (truncus 1.)· 1) ἠκρωτηριασμένος, κολοβός· (π.) t. pedum, κολοβὸς ποδῶν· ἐντ. μετφ. κολοβός, ἐλλιπής, ἀτελής· 2) (μ.) ἀποκεκομμένος, manus.

trūso, ā'. (π.), συνωστίζω τινά.

trūsus, a, um, μετχ. τοῦ trudo.

trŭtĭna, ae, θ. τρυτάνη, ζυγός, ζυγόσταθμος· μετφ. δοκιμασία.

trux, ŭcis, (συγγ. τῷ taurus ?)· 1) ταυρηδὸν βλέπων, ἀγριωπός, ἄγριος· 2) ἄγριος, χαλεπός, τραχύς, ἀπηνής, ὠμός· 3) ἄγριος, τραχύς, ἄγροικος.

trybllĭum, ĭi, οὐ. (ἀρχ.), τρυβλίον.

tū, tui, tĭbi, te, ἀντ. (δωρ. τυ, αἰτ. τε), σύ: tute, σύγε, temet, σίγε· alter tibi (δοτ. ἠθ.) descendit de Palatio, ὁ ἕτερός σοι καταβαίνει ἀπὸ τοῦ Παλατίου· vos ἐνίοτε τίθεται μετὰ ἐν. περιλητπ. vos, R. exercitus.

tuātim, ἐπίρ. (tu), (Πλ.), κατὰ σέ, κατὰ τὸν σὸν τρόπον.

tŭba, ae, θ. σάλπιγξ, ἡ μακρὰ σάλπιγξ τῶν πεζῶν ἡ βαρὺν ἦχον ἐκπέμπουσα (πρβλ. lituus): signum do -ā, τῇ σάλπιγγι σημαίνω (τὸ πολεμικόν)· ἐντ. μετφ. t. belli, ὁ ἐπὶ πόλεμον ἐγείρων.

Tubantes, um, ἀ. (Τάκ.), Τουβάντιοι, ἔθνος Γερμανικόν.

1. tūber, ĕris, οὐ. ὄγκος, κύφωμα, κῦφος (καμήλων, βοῶν κτλ.)· μετφ. (π.) = ἁμάρτημα.

2. tūber, ĕris, 1) ἀ. εἶδος Λιβυκοῦ μήλου· 2) θ. Λιβυκὴ μηλέα.

tŭbĭcen, ĭnis, ἀ. (tuba, cano), σαλπιγκτής.

tŭbĭlustrĭa, ōrum, οὐ. πλ. (tuba, lustro), ἑορτὴ τοῦ τῶν ἱερῶν σαλπίγγων καθαρμοῦ.

tŭbŭlātus, a, um, σωληνοειδής.

tŭburcĭnābundus, a, um, (ἀρχ.) λαφυσσῶν, λαιμαργῶν.

tŭburcĭnor, ἀποθ. α'. (ἀρχ.) λαφύσσω, καταβιβρώσκω τι.

tuĕror, tuĭtus sum, 6'. (ἀρχ. καὶ ἐν τῇ πρώτῃ σημασίᾳ **tuor**, ἀποθ. γ'. καὶ Κικέρ. **tueo**, 6'.) 1) (π.), τηρῶ, προσβλέπω, θεωρῶ, θεῶμαι, aliquem· 2) - α) τηρῶ, διατηρῶ, φυλάττω, διαφυλάττω, ἀμύνομαι, aliquem, domum· β) σῴζω, διασῴζω, mores τὰ ἤθη· γ) ἐπιμελοῦμαι, liberos τῶν τέκνων· -rempublicam, προνοῶ (ἐργάζομαι ὑπέρ) τῆς πολιτείας· δ) τρέφω, διατρέφω, copias· ε) ἐκπληρῶ, ἐπιτελῶ, officia καθήκοντα.

tŭgŭrĭum, ii, οὐ. (τίγος), καλύβη.

Tuisco, ōnis, ἀ. Τυΐσκων, ὁ ὡς θεὸς τιμώμενος ἀρχηγέτης τοῦ γένους τῶν Γερμανῶν.

tuĭtĭo, ōnis, θ. (tueor), (σπ.), τήρησις, διατήρησις, sui ἑαυτοῦ.

tuĭtus, a, um, μετχ. τοῦ tueor.

tŭli, πρκμ. τοῦ fero.

Tullĭus, a, um, Τύλλιος, τοῦ Τυλλίου· ἐντ. 1) **Tullius**, ii, ἀ. ὁ Τύλλιος· 2) **Tullĭa**, ae, θ. Τυλλία· 3) **Tulliānus**, a, um. Τυλλιανός, τοῦ Τυλλίου· 4) **Tulliānum**, i, οὐ. τὸ Τυλλιανόν, ὑπόγειον μέρος τοῦ ἐν Ῥώμῃ δεσμωτηρίου.

tŭm. A) ἐπίρ. τότε: t. quum Sicilia florebat, τότε ὅτε ἡ Σικελία ἠνθοκόμει· t. vero, τότε δέ· t. denique, τότε τέλος· t. temporis consul, ἐν τῷ τότε

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χρόνῳ ὕπατος ὧν· 2) εἶτα, ἔπειτα: primum . . tum, πρῶτον . . ἔπειτα· primum . . . deinde . tum, πρῶτον μέν . ἔπειτα δέ . . ., εἶτα δέ· B) σύνδ. tum . tum, τοτὲ μέν . . . τοτὲ δέ, ὁτὲ μέν . . ὁτὲ δέ, ποτὲ μέν . . . ποτὲ δέ· quum . . tum, καί . . . καί.

tŭmĕ-facio, fēci, factum, ῐ, (π.) 1) ὀγκῶ, ἐξογκῶ, humum· ἐντ. tumefactus a, um, ἐξογκούμενος, καὶ μετφ. ὀγκούμενος, ἐπηρμένος, ὑπερήφανος.

tŭmĕo, 6', ὀγκοῦμαι, οἰδαίνω, ὀγκώδης ἢ οἰδαλέος εἰμί: serpens-et veneno ὄφις φαρμάκῳ οἰδαίνει· und a vento -et, τὸ κῦμα ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ὀγκοῦται· 2) μετφ. α) ὀγκοῦμαι, οἰδαίνω, οἰδαίνομαι, irā ὑπ' ὀργῆς, amore ὑπ' ἔρωτος· β) ὀγκοῦμαι, ἀναφυσῶμαι, ἐπαίρομαι, gloriā ἐπὶ τῇ δόξῃ· γ) οἰδῶ, ταράττομαι, ἐν στάσει εἰμί: Gallia -et· δ) ἐπὶ λόγου· ὀγκοῦμαι· ὅθεν tumens, ὀγκηρός, ὀγκώδης, κομπώδης.

tŭmesco, mŭi, (ἄνευ σ.), ῐ' (tumeo· ὀγκοῦμαι, οἰδαίνομαι· μετφ. οἰδαίνομαι (ὑπό τινος πάθους τινός), ὀγκοῦμαι, ἀναφυσῶμαι, ἐπαίρομαι· ὅλη δὲ ἡ tumesco ἦν ἔφηλν ὧν διὰ τοῦ tumeo κυρίως καὶ μετφ. ἐκπεφρασμένων)

tŭmĭde, ἐπρ. ὀγκηρῶς, ὀγκωδῶς.

tŭmĭdus, a, um, (-ior, -issimus), [tumeo]· 1) ὀγκώδης, οἰδαλέος ἐν α) ὀγκωθείς, πλήθυων, Nilus Νεῖλο· β) terra -a, ἡ βουνώδης γῆ· μετφ. homo t. = ἄνθρ. πλήρη τόν στόμαχον ἔχων 2) μετφ. (π. καὶ ω.), α) ὀγκούμενος, πεφυσημένος, ἐπηρμένος· successu ἐπὶ τῇ εὐτυχίᾳ· β) ὀγκούμενος, οἰδαίνων, irā ὑπ' ὀργῆς· γ) ἐπὶ λόγου· ὀγκώδης, ὀγκηρός, κομπώδης· δ) (= ὁ οἰδαίνων, ὀγκῶν, ventus ἄνεμος· μετφ honor t. τιμὴ ἐπαίρουσα.

tŭmor, ōris (tumeo· 1 γκος, ὄγκωμα, ὄγκωσις ἐξόγκωμα, οἴδημα, οἴδησις, oculorum ὀφθαλμῶν ἐντ. = ἡ τῶν παρειῶν ὄγκωσις (ἐκ τε αὐλεῖν) 2) μετφ. τὸ οἰδαίνον πάθος α) = ἡ ὀργή· β) = ἡ λύπη· γ) ὁ ὄγκος, ἡ ἔπαρσις, ὑπερηφανία· 3) ἐπὶ λόγου· ὁ ὄγκος, τὸ ὀγκηρόν, τὸ ὀγκῶδες, κομπῶδες.

tŭmŭlo, α'. (tumulus), (π.), τύμβῳ τινὰ γώννυμι, θάπτω τινά, aliquem.

tŭmŭlōsus, a, um, (tumulus), (Σαλλ.). λοφώδης, βουνώδης.

tŭmultuārius, a, um, (tumultus), ταπεσπευσμένως, μετὰ σπουδῆς γενόμενος ἐντ = αὐτοσχέδιος, ἄτακτος, opus, castra, pugna; exercitus t. στρατὸς διὰ τάχους συνειλεγμένος· dux t. ἡγεμὼν ἐσπευσμένως αἱρεθείς.

tŭmultuātĭo, ōnis, θ. (tumultuor), θόρυβος, ταραχή.

tŭmultŭor, ἀποθ. α' (tumultus), θορυβάζω, θορυβῶ, τεταράγμαι, ἐν ταραχῇ εἰμι, ἐν στάσει εἰμί, στασιάζω· tumultuatur in castris = ἐν τῷ στρατοπέδῳ θόρυβος, ταραχὴ γίγνεται· ἐντ. = σφάλλομαι.

tŭmultuōse, ἐπίρ. (-ius, -issime), θορυβωδῶς, μετὰ θορύβου.

tŭmultuōsus, a, um, (-ior, -issimus) (tumultus)., θορυβώδης, ταραχώδης.

tŭmultus, us, ὁ. (tumeo)· 1) θόρυβος, τάραχος, ταραχή, τύρβη· 2) -α) (π.) -i aetherii, ὁ κεραυνός· ὠσαύτ. Jupiter uens tumultu· β) = θύελλα· γ) μετφ. t mentis, θόρυβος, ταραχὴ τῆς ψυχῆς· 3) ὁ τῶν ὅπλων θόρυβος, ὁ αἰσνίδιος πόλεμος, ἡ στάσις (ἡ ταραχὴν ἐν Ῥώμῃ ἐνείσουσα) t. Gallicus, Italicus

tŭmŭlus, ῐ ὁ (tumeo), κυρ. ὄγκωμα γῆς γεώλοφος, ὄγθος, λόφος· καὶ δὲ ὑπόβολον, χῶμα, τάφος.

tunc, ἐπίρ. (tum, ce) 1) τηνικαῦτα, τότε δή, τότε tunc quam, τότε ὅτ (ὁπότε, ὅταν) 2) τότε, ἐν τῷ ὅτ (ὑστ.) tem-oris, ἐν τῷ τότε χρόνῳ, τότε.

tundo tŭtŭd, tūsum καὶ tunsum, ῠ 1) κρούω, κόπτω, κτυπῶ, terram ( ) humum τὴν γῆν· ἐντ. = κόπτω, συντρίβω τι· 2) μεταφ -aures alicujus κατ' aliquem (vocibus), ἐκκωφῶ τινα.

Tūnes, nētis, θ. Τύνης, πόλις τῆς Λιβύης

Tungr' ōrum, ὰ πλ. Τοῦγγροι, ἔθνος τῆς Βελγικῆς

tŭnĭca, ae, θ, χιτών, ὅμοιος σχεδ. τῷ παρ' ἡμῖν ὑποκαμίσῳ, μετὰ βραχιόνων χειριδῶν καὶ διήκων μέχρι τῶν γονάτων)· μετφ. χιτών, κάλυμμα, ὑμήν.

tŭnĭcātus, a, um, (tunica), χιτῶνα φορῶν· ἐντ. χιτῶνα μόνον φορῶν (ἄνευ τηβέννου) = πένης· ἐντ. t. popellus = ταπεινὸς ὄχλος.

tŭnĭcŭla, ae, θ, χιτωνίσκος.

tunsus, a, um, μετχ. τοῦ tundo.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

tuor, (ἀρχ.) = tueor.

turba, ae, θ. 1) ἄφηρ. τύρβη, θόρυβος, ταραχος, ταραχή: edo (facio) -am, θορυβῶ· ἐντ.= ἔρις: t. inter aliquos· 2) συγκ. α) ὄχλος, ὅμιλος, σμῆνος, πλῆθος, canum κυνῶν, hominum ἀνθρώπων· ἐντ.=τὸ πλῆθος, οἱ πολλοί· 6) -volumĭnum.πλῆθος βιβλίων, δένδρων.

turbāmentum, i, οὐ. (Τάκ.), τάραγμα, στασίασμα, vulgi τοῦ ὄχλου.

turbāte, ἐπίρ. (turbo), τεταραγμένως, ἀτάκτως.

turbātio, ōnis, θ. τάραξις, ταραγμός.

turbātor, ōris, ἀ. ταράκτης: -vulgi, ὁ στασιάζων τὸν ὄχλον· -belli, ὁ ἐγείρων ἐπὶ πόλεμον.

turbātus, a, um, (-ior), [μετγ.τοῦ turbo]· τεταραγμένος, ταραχώδης, mare· ἐντ. α) = τεθορυβημένος, συγκεχυμένος, animi· 6) παρωργισμένος.

turbellae, ārum, θ. πλ. (11λ.) θόρυβος, ἀταξία, ἀκοσμία.

turben, ĭnis, οὐ. (π.) = turbo 1.

turbĭde, ἐπίρ. (turbidus), ταραχωδῶς, τεταραγμένως, συγκεχυμένως.

turbĭdus, a, um, (-ior, -issimus), [turba]· 1) θορυβώδης, ταραχώδης, τεταραγμένος, tempestas οὐρανός· ἐντ. α) -a coma, ἄτακτος κόμη· 6) ἐπὶ ὕδατος· τεταραγμένος, θολερός· γ) ἐπὶ φωτός· ἀμαυρός (ἕνεκα κονιορτοῦ)· 2) μετφ. α) ταραχώδης, ἄτακτος, σφοδρός, motus animi· 6) τεταραγμένος, συγκεχυμένος, ἐκπεπληγμένος, animi, pectus· γ) -tempus, ταραχώδης χρόνος· οὐσ. turbida (οὐ. πλ.) = ταραχώδεις (κινδυνώδεις) καιροί· in turbido, ἐν ταραχώδεσι καιροῖς· δ) στασιάζων, στασιαστικός, ἐντ. = νεωτεροποιός.

turbĭneus, a, um, ('Οβίδ.), στρομβοειδής, κωνοειδής, vertex.

1. turbo, ĭnis, ἀ. 1) στρόβιλος, δῖνος, ἀνέμων συστροφή· 2) στρόβιλος, δίνη, ὑδάτων συστροφή· 3) δίνη, στροφή, περιστροφή, περιφορά (οὐρανοῦ, καπνοῦ κτλ.): -ine hastam torqueo, κραδαίνων τὸ δόρυ βάλλω· 4) μετφ. χειμών, θύελλα, κίνδυνος, reipublicae τῆς πολιτείας· -mentis = ταραχή, σύγχυσις τῆς ψυχῆς· 5) βέμβιξ, ξύλινος στρόμβος τῶν παίδων· 6) στρόμβος, κῶνος, μάλ. α) βόμβος (ῥόμβος)· 6) σφόνδυλος (σπόνδυλος).

2. turbo, α', 1) ταράττω, ἐγείρω, mare τὴν θάλασσαν· ἐντ. α) -aquam, ταράττω, θολῶ τὸ ὕδωρ· 6) ταράττω, εἰς ταραχὴν ἐμβάλλω, συγχέω, aciem τὴν παράταξιν (τῶν πολεμίων)· γ) συγχέω, λύω, pacem τὴν εἰρήνην· δ) βλάπτω, μιαίνω, μολύνω, sacra τὰ ἱερά· 2) θορυβῶ, στασιάζω: in Hispania turbatur, ἐν τῇ Ἱσπανίᾳ θόρυβος, στάσις γίγνεται· quae in republica turbantur, αἱ ἐν τῇ πολιτείᾳ ταραχαί· ἐντ. α) -rem (censum) = χρεωκοπῶ· 6) -in rebus omnibus = ὅλην τὴν οὐσίαν ἀναλίσκω.

3 Turbo, ōnis, ἀ. (π.) Τούρβων, μονομάχος.

turbŭlente καὶ **-ter**, ἐπίρ. (-ius), ταραχωδῶς, θορυβωδῶς, τεταραγμένως.

turbŭlentus, a, um, (-ior, -issimus), [turba]· 1) ταραχώδης, θορυβώδης, τεταραγμένος, tempestas οὐρανός· -a aqua, θολερὸν ὕδωρ· 2) συγκεχυμένος, ἄτακτος, concursio atomorum· 3) ταραχώδης, στασιαστικός, civis πολίτης, -ae errores, πλάναι στάσιν ἐγείρουσαι.

Turdētāni, ōrum, ἀ πλ. Τουρδητανοί, ἔθνος τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας· **-nĭa**, ae, θ. Τουρδητανία.

Turdŭli, ōrum, ἀ. πλ. Τούρδουλοι, ἔθνος οἰκοῦν πρὸς ἀνατολὰς τῶν Τουρδητανῶν· ἐντ. bellum -um (ἐπίθ.), ὁ πρὸς Τουρδούλους πόλεμος.

turdus, i, ἀ. κίχλη, τριχάς.

tūrĕus, a, um, (tus), (π.), λιβάνινος, λιβάνου, dona δῶρα· t. virga, ὁ λίβανος· t. grana, κόνδροι λιβανωτοῦ.

turgĕo, rsi, (ἄνευ σ.), ē'. (π. καὶ μ.)· σπαργῶ, σφριγῶ, οἰδῶ, οἰδαλέος εἰμί (ἰσχυρότ. τοῦ tumeo)· 2) μεταφ. α) (κωμ.) ἀγριαίνω· 6) ἐπὶ λόγου· ὀγκώδης, πομπώδης εἰμί.

turgesco, γ'. 1) οἰδαίνομαι, ἐντ. α) σπαργῶ, αὐξάνομαι, ἀδροῦμαι· 6) ὑπὸ πάθους οἰδαίνομαι, ἀγριαίνω.

turgidŭlus, a, um, (π.) ὑποιδαλέος.

turgĭdus, a, um, (turgeo)· 1) οἰδαλέος, οἰδῶν, οἰδαίνων· 2) ἐπὶ ποταμοῦ· οἰδαίνων, ὀγκούμενος, πληθύων· 3) ἐπὶ ἱστίων· κολπούμενος· 4) -mare, οἰδῶσα (κυμαίνουσα) θάλασσα.

tūrĭbŭlum, i, οὐ. (tus), λιβανωτρίς, θυριατήριον.

tūricrĕmus, a, um, (tus, cremo), (π.) λιβανωτὸν καίων· -a ara, βωμὸς θ.οδύκος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

tūrĭfer, ĕra, ĕrum, λιβανοφόρος.

tūrĭlĕgus, a, um, λιβανωτόν συλλέγων.

Tŭrius, ii, ἀ. Τούριος· ἐντ. **Turiānus**, a, um, τοῦ Τουρίου, hereditas.

turma, ae, θ. 1) οὐλαμός, ἴλη (τὸ δέκατον τοῦ ἱππικοῦ τάγματος, ἰδὲ ala)· 2) μετφ. (π.) ὄχλος, ὅμιλος, πλῆθος, Titanum Τιτάνων· -equestrium (statuarum) σύμπλεγμα ἐφίππων ἀνδριάντων· -Gallica, ὁ τῆς Ἴσιδος ἱερεύς.

turmālis, e, (turma), τῆς ἴλης· **-āles**, ium, ἀ. πλ. οἱ τῆς αὐτῆς ἴλης ἱππεῖς.

turmātim, ἐπίρ. ἰλαδόν, κατ' ἴλας· μετφ. (Λουκρ.) = κατὰ πλῆθη.

Turnus, i, ἀ. Τύρνος, βασιλεὺς τῶν Ρουτούλων ὑπὸ Αἰνείου φονευθείς.

Tŭrŏnes, num, καὶ **-ni**, ōrum, ἀ. πλ. ἔθνος τῆς δυτικῆς Γαλλίας.

turpe, ἐπίρ. (Κάτουλ.) = turpiter.

turpĭcŭlus, a, um, ὑπαισχρος.

turpĭfĭcātus, a, um, (turpis, facio), αἰσχυνθείς, μεμολυσμένος, animus.

Turpĭlius, i, ἀ. Τουρπίλιος, κωμῳδοποιός.

turpĭ-lucri-cŭpĭdus, a, um, (Πλ.) αἰσχροκερδής.

turpis, e, (-issimus)· 1) αἰσχρός (τὴν ὄψιν), ἀσχήμων, ἄμορφος, δύσμορφος, δυσειδής, (ἀντίθ. pulcher, formosus)· 2) μετφ. (ἠθικῶς)· αἰσχρός, μιαρός, βδελυρός, ῥυπαρός, μοχθηρός, ἄτιμος, ἐπονείδιστος· ἐν τῇ Ἠθικῇ turpe (=τὸ μὴ honestum) = τὸ κακόν· οὐσ. turpe, is, οὐ. αἰσχρόν.

turpĭter, ἐπίρ. (-ius, -issime), [turpis]· 1) αἰσχρῶς (τὴν ὄψιν), ἀσχημόνως, δυσμόρφως, δυσειδῶς· 2) αἰσχρῶς, μιαρῶς, βδελυρῶς, μοχθηρῶς, ἀτίμως (ἀντίθ. honeste).

turpĭtūdo, ĭnis, θ. (turpis)· 1) ἀσχημοσύνη, ἀμορφία, δυσμορφία, δυσείδεια· 2) μετφ. αἰσχρότης, αἶσχος, ἀτιμία, μοχθηρία, ὄνειδος· μάλ. = ἀκολασία, ῥυπαρότης.

turpo, ā'. (turpis), (π.), αἰσχύνω (ἀσχημίζω), frontem τὸ μέτωπον· ἐντ. μολύνω, capillos sanguine τὴν κόμην αἵματι.

Turrānĭus, ii, ἀ. Τυρράνιος τραγῳδιῶν ποιητής.

turrĭger, ĕra, ĕrum, (turris, gero), (π. καὶ μ.), πυργοφόρος, elephas· μάλ. δὲ dea -gera ἡ οὐσ. **-gĕra**, ae, θ. = ἡ (πυργοστέφανος) Κυβέλη.

turris, is, θ. 1) τύρρις, τύρσις, πύργος· μετφ. = ὑψηλὸν οἰκοδόμημα, πύργος, ἀκρόπολις· 2) ἐπὶ πολιορκίας· κινητὸς ξύλινος πύργος.

turrītus, a, um, (turris)· 1) πυργωτός, πυργοφόρος, πύργους ἔχων· dea -a = Κυβέλη· ἰδὲ turriger· 2) (π.) πυργωτός, ὑψηλός.

turtur, ŭris, ἀ. τρυγών.

turtŭrilla, ae, θ. (μ.), κυρ. νεοσσὸς τρυγῶνος· ἐντ. = ἀβροδίαιτος.

tūs, tūris, ἀ. θύος, θυμίαμα.

Tusci, ōrum, ἀ. πλ. (= Etrusci), Τυρρηνοί, (οἱ παρὰ Ῥωμαίοις Τοῦσκοι καὶ Ἐτροῦσκοι)· ἐντ. **Tusscus**, a, um, (= Etruscus), Τυρρηνικός· mare -um, τὸ Τυρρηνικὸν πέλαγος· amnis, ὁ Τίβερις (ὡσαύτ. alveus)· dux = Μεζέντιος· vicus T. κώμη (συνοικία) ἐν Ῥώμῃ, ἔνθα τὰ πορνοβοσκεῖα· ἐντ. α) οὐσ. **Tusci**, ōrum, ἀ. πλ. (ὑπον. agri), οἱ Τοῦσκοι, ἔπαυλις τοῦ νεωτέρου Πλινίου· β) **Tusce**, ἐπίρ. (μ.) Τυρρηνικῶς, Τυρρηνιστί.

1. Tusculum, i, οὐ. τὸ Τοῦσκλον, ἡ Τύσκλος, ἀρχαία πόλις τῆς Λατίνης· ἐντ. 1) **-lus**, a, um, (π.) = Tusculanus· 2) **-lānus**, a, um, Τουσκλανός, Τυσκλανός· μάλ. οὐσ. α) **-āni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Τουσκλανοί· β) **-num**, i, οὐ. (ὑπον. rus ἢ praedium), τὸ Τουσκλανόν, ἔπαυλις Κικέρωνος παρὰ τὸ Τοῦσκλον, ὁπόθεν καὶ αἱ αὐτοῦ disputationes Tusculanae Τουσκλαναὶ διατριβαί (συζητήσεις) ἐκλήθησαν.

2. tusculum, i, οὐ. (tus), ὀλίγον τι λιβανωτοῦ·

tussĭo, ā'. (tussis), βήσσω, βήχω.

tussis, is, θ. ἡ βῆξ.

tusus, a, um, ἰδὲ tundo.

tūtāmen, ĭnis, οὐ. (π.) καὶ **tūtāmentum** i, οὐ. (σπ.), ἀμυντήριον, σκέπη.

tūte, ἐπίρ. ταὐτὸ τῷ συνηθεστ. tuto.

tūtēla, ae, θ. (tutor)· 1) ἐπιτροπή, ἐπιμέλεια, προστασία, φυλακή, σκέπη· ἐντ. α) = διατήρησις, διατροφή, boum, τῶν βωῶν, tenuiorum (τῶν πτωχῶν)· 2) (π.) συγκεκρ. α') ἐπίτροπος, προστάτης· -navis, ὁ φύλαξ τῆς νεὼς θεός, β) = ὁ ἐπιτροπευόμενος, προστατευόμενος, deae τῆς θεοῦ· 3) ἐπιτροπή, ἐπιτρόπευ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σις, ἐπιτροπεία (ὀρφανοῦ)· 4) τὰ ἐπιτροπαῖα, τὰ τοῦ ἐπιτροπευομένου κτήματα.

tūto, ἐπίρ. (-ius, -issime), [tutus], ἀσφαλῶς, ἀκινδύνως, ἐν ἀσφαλεῖ, ἐν ἀκινδύνῳ.

1. tūtor, ōris, ἀ. (tueor)· 1) (σπ.), φύλαξ, προστάτης, religionum· 6) ἐπίτροπος ὀρφανοῦ.

2. tūtor, ἀποθ. (ἀρχ.) **tūto, ā'.** = ἐπιτετρ., tueor, ὃ ἰδέ· 1) φυλάττω, σκεπάζω, me vallo ἐμαυτὸν χαρακώματι· ἐντ. α) φυλάττω, προστατεύω, rempublicam τὴν πολιτείαν· 6) -me contra aliquem, ἀμύνομαί τινα· γ) - spes meas, ἐπιμελοῦμαι ὥστε μὴ ψευσθῆναι τὰς ἐλπίδας· δ) - partes ephebi, ὑποκρίνομαι τὸν ἔφηβον· 2) ἐπικουρῶ τινι, κακόν τι ἀποτρέπω.

tutōrĭus, a, um, (Ἰουστ.) ἐπιτροπικός.

tūtus, a, um, (-ior, -issimus), [κυρ. μετχ. τοῦ tueor]· 1) παθητ. ἀσφαλής, (πρβλ. securus)· 6) = ἀσφαλής, ἀκίνδυνος, iter ὁδός, mare θάλασσα· ο ὐσ. pervenio in tutum, sum tuto ἢ in tuto, ἐν ἀσφαλεῖ, ἐν ἀκινδύνῳ εἰμί· 2) (σπ.) ἐνεργ., ἀσφαλής, φυλακτικός, φυλαττόμενος.

tuus, a, um, ἀντ. (tu), σός, -ή, -όν· t. sum, σός εἰμι· tuopte ingenio, τῇ σῇ γε φύσει· pugnasti loco non tuo, ἠγωνίσω ἐν τόπῳ οὐκ εὔνῳ σοι· desiderium tuum, ὁ πρός σε πόθος· οὐσ. tui, οἱ σοί. tuum est, σὸν ἐστιν.

Tyăna, ae, θ. Τύανα, πόλις τῆς Καππαδοκίας· ἐντ. **-nēus**, a, um, Τυανεύς.

Tyba, ae, θ. Τύβη, πόλις πρόσορος τῇ Συρίᾳ, πέραν τοῦ Εὐφράτου.

Tȳcha, ae, θ. Τύχη, μέρος τῶν Συρακουσῶν, οὕτω κληθὲν διὰ τὸν ἐκεῖ ναόν Τύχης.

Tȳdeus, ĕi, ἀ. Τυδεύς, πατὴρ τοῦ Διομήδους· ἐντ. **Tȳdīdes**, ae, ἀ. Τυδείδης.

tymbănŏtrĭba, ae, θ. (Πλ.) τυμπανοτρίβης (ἐπὶ τῶν ἱερέων τῆς Κυβέλης)· μετφ. = θηλυδρίας.

tympănum, i, οὐ. τύμπανον, ᾧ ἐχρῶντο μάλ. ἡ τῆς Κυβέλης ἱερεῖς.

Tyndăreus, ei, ἀ. Τυνδάρεως, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης· ἐντ. **- rĭdes**, ae, ἀ. Τυνδαρίδης· ἐν τῷ πληθ. = οἱ Τυνδαρίδαι: fortissima -ārum = ἡ Κλυταιμνήστρα.

Tyndăris, ĭdis, θ. Τυνδαρίς. 1) Ἑλένη, Κλυταιμνήστρα· 2) πόλις ἐπὶ τῆς βορείου παραλίας τῆς Σικελίας· ἐντ. **-ritānus**, a, um. Τυνδαρίτης· οὐσ. **-āni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Τυνδαρῖται.

Tȳphōeus, ĕi καὶ eos, ἀ. Τυφωεύς, Γίγας.

Tȳphon, ōnis, ἀ. Τυφών.

tȳpus, i, ἀ. τύπος, ἐκτύπωμα.

tȳrannĭce, ἐπίρ. τυραννικῶς.

tȳrannĭcīda, ae, ἀ. (μ.) τυραννοκτόνος.

tȳrannĭcīdĭum, ii, ἀ. (μ.) τυραννοκτονία.

tȳrannĭcus, a, um, τυραννικός.

Tȳrannĭo, ōnis, ἀ. Τυραννίων, Ἕλλην γραμματικὸς καὶ γεωγράφος.

tȳrannis, ĭdis, θ. τυραννίς, τυράννου ἀρχή· ἐντ. (Λίβ.) = κράτος τυράννου.

tyrannoctŏnus, i, ἀ. τυραννοκτόνος· Λατιν. = tyrannicida.

tȳrannus, ī, ἀ. τύραννος, αὐθαίρετος βασιλεύς· ἐντ. = βασιλεύς, κύριος, maris τῆς θαλάσσης· ὡσαύτ. καὶ περὶ Αἰνείου καὶ Λαομέδοντος.

Tȳras, ae, ἀ. Τύρας, ποταμὸς τῆς Σαρματίας, τανῦν Dniester.

Tȳro, us, θ. Τυρώ, μήτηρ Πελίου

tyrŏtărīchus, i, ἀ. τυροτάριχος, ἔδεσμα ἐκ τυροῦ καὶ ταριχευτῶν ἰχθύων.

Tyrrhēni, ōrum, ἀ. πλ. (= Etrusci), Τυρρηνοί· ἐντ. 1) (π.) **-nĭa**, ae, θ. = Etruria, Τυρρηνία· 2) **-nĭcus** καὶ **-nus**, a, um, Τυρρηνικός· -um flumen, ὁ Τίβερις.

Tȳrus, i, θ. Τύρος, πόλις τῆς Φοινίκης· ἐντ. **Tyrius**, a, um: α) = Τύριος, puella ἡ Εὐρώπη· οὐσ. **- ii**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Τύριοι· ἐντ. = πορφυροῦς, amictus· β) (π.) = Καρχηδονιακός, urbs πόλις· tori, ὁ γάμος τῆς Διδοῦς μετὰ τοῦ Αἰνείου ἐν Καρχηδόνι· ο ὐσ. **-ii**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Καρχηδόνιοι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

U

U, u, ἀρχ. V, ν, ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ Υ προελθόν, ἀντιστ. τῷ ἑλλ. ου (Brutus Βροῦτος) καὶ u (fuga φυγή) καὶ ἐναλλάσσεται τῷ λατιν. i (optumus καὶ optimus)· συντόμως ὅηλοῖ urbs (Roma), u. c. (urbis conditae) ab u c. (ab urbe condita).

1. ūber, ĕris, οὐ. ο ὗ θ α ρ, μαστός, μάλ. ἐὲ τῶν ζῴων· μετφ. (π.), τὸ οὖθαρ, ἡ εὐκαρπία, εὐφορία, ἀφθονία.

2· ūber, ĕris, (-ior, -rimus)· 1) εὔφορος, εὔκαρπος, ager ἀγρός· bellum u. πόλεμος ἄφθονον λίαν παρέχων· ἐντ. u. re aliqua (π.) καὶ rei alicujus (μ.), πλούσιος, εὔπορός τινος· 2) πλούσιος, ἄφθονος, fructus· praemium u. μισθὸς δαψιλής· onus u. μέγα φορτίον· ἐντ. πλήρης, pomis μήλων.

ūbĕrĭus, ὑπερθ. **uberrime,** ἐπίρ. (uber), ἀφθονώτερον, ἀφθονώτατα· μετφ. ἀφθονώτερον, μακρότερον, διεξοδικώτερον. disputo πραγματεύσομαι.

ūbertas, ātis, θ. 1) εὐκαρπία, εὐφορία, agrorum τῶν ἀγρῶν· 2) ἀφθονία, εὐπορία, δαψίλεια, frugum καρπῶν· μετφ. α) - in dicendo, ὁ πλοῦτος, ἡ ἀδρότης τοῦ λόγου· β) -tes virtutis, οἱ πολύτιμοι καρποὶ τῆς ἀρετῆς.

ŭbertim, ἐπίρ. (π. καὶ μ.), ἀφθόνως.

ŭbĭ, ἐπίρ. 1) ἐπὶ τόπου : α) ἐρωτημ. ποῦ; ἐν τίνι τόπῳ : ubi es ? ποῦ εἶ; ἐπιτείνεται δὲ προστιθ. γενικῆς διαιρετικῆς : u. terarum, gentium ποῦ τῆς γῆς ; β) ἀναφορικῶς· ὅπου, ἔνθα, ὅπου : ubi...ibi, ἐκεῖ...ὅπου· ἐνίοτε τίθεται ἀντὶ ἐμπροθέτου ἀναφ. ἀντωνυμίας : navem ubi ventus fuit (ἀντὶ in qua), nemo fuit u. jus nostrum (ἀντὶ apud quem), multa u. (ἀντὶ in quibus)· 2) ἐπὶ χρόνου· α) ὅτε, ὅταν : u. vales· β) ὡς, ἐπεὶ τάχιστα (= εὐθὺς ὡς), ἅμα. καὶ ἐπιτεταμένον u. primum, ὡς πρῶτον.

ŭbĭ-cunque, ἐπίρ. 1) ἀναφ. οὗ ἄν, ὅπου ἄν, ὁπουδήποτε· 2) ἀορ. πανταχοῦ, ἀπανταχοῦ, ὁπουδήποτε.

Ubĭi, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Οὐβιοι, Γερμανικὸν ἔθνος : ἐντ. **Ubĭus,** a, um, (Τάκ.) Οὐβιος, τῶν Οὐβίων.

ŭbĭ-lĭbet, ἐπίρ, (μ.), ὅπου βούλει, ὁπουδήποτε, πανταχοῦ.

ŭbĭ-nam, ἐπίρ. ἐρωτ., ποῦ ;

ŭbĭ-quāque, ἐπίρ. (Πλ.) (ἐν τμήσει) ὁπουδήποτε, ὁπηδήποτε.

ŭbī-que, ἐπίρ. ὁπουδήποτε, πανταχοῦ (διάφορον τούτου ἐστὶ τὸ ubique = et ubi, καὶ ὅπου).

ŭbĭ-vis, ἐπίρ. ὅπου βούλει, ὁπουδήποτε, πανταχοῦ : - gentium, πανταχοῦ τῆς γῆς.

Ucălĕgon, ontis, ἀ. Οὐκαλέγων, Τρώς U.(ardet)= ἡ Οὐ·αλέγοντος οἰκία.

ūdus, a, um, (π. καὶ μ.), (=uvidus), διάβροχος, ὑγρός, ἐντ. = ἔνυγρος, ἔνυδρος (πρβλ. madidus, humidus).

Ufens, ntis, ἀ. Οὖφης, ποτάμιον τῆς Λατίνης· ἐντ. - **tīnus,** a, um, Οὐφεντῖνος.

ulcĕrātĭo, ōnis, θ. (μ.) ἕλκωσις, μετων. ἕλκος.

ulcĕro, ā'.(ulcus)· 1) ἑ λ κ ῶ, ἑλκοποιῶ τι· 2) τιτρώσκω τινά, aliquem· μετφ. -jecur alicujus, ἔρωτι τιτρώσκω (φλέγω) τινά !

ulcerōsus, a, um, (ulcus), ἑλκώδης, πλήρης ἑλκῶν· 2) μετφ. (π.) jecur -um, καρδία ἔρωτι τρωθεῖσα.

ulciscor, ultus sum, ἀποθ. γ'.(συγγ. τοῖς ἀ λ κ ή, ἀ λ έ ξ ω)· 1) τιμωρῶ, τιμωροῦμαί τινα, τιμωρίαν παρά τινος λομβάνω (= ἐκδικοῦμαί τινα), amicum τὸν φίλον· 2) τιμωρίαν τινὸς λαμβάνω, μετέρχομαι (ἐκδικοῦμαί) τι, mortem patris τὸν τοῦ πατρὸς θάνατον· 3) τιμωρῶ τινί, τιμωρίαν λαμβάνω ὑπέρ τινος (ἐκδικῶ τινα). patrem τὸν πατέρα· ἐνίοτε δὲ καὶ παθητ. τιμωρίας (ἐκδικήσεως) τυγχάνω.

ulcus, ĕris, οὐ. ἕ λ κ ο ς· μετφ. α) tango u. ἀναξαίνω ἕλκος, τὴν μνήμην τινὸς (ἀλγεινοῦ) ἀναξαίνω· β) ὑποκάρδιον ἕλκος.

ūlīgo, ĭnis, θ. ἰκμάς (τοῦ ἐδάφους).

Ulixes, is, (π. καὶ -ēi) ἀ. (Οὐλ(ξης), Ὀδυσσεύς, βασιλεὺς Κεφαλλήνων.

ullus, a, um. (γεν. ullīus, ὀοτ. ulli)· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τίθεται ἐν ἀρνητι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καῖς, ἐρωτηματικαῖς καὶ ὑποθετικαῖς προτάσεσιν· τίς, τί, (οὐδείς, οὐδέν) : nemo ullius rei fuit emptor, οὐδεὶς πράγματός τινος (οὐδενὸς πράγματος) ἐγένετο ὠνητής· est ulla res? ἔστι τι; si erit ulla respublica, εἴ τις πολιτεία ἔσται· sine ulla dubitatione, ἄνευ τινὸς ἀμφιβολίας. Τίθεται δὲ συνήθ. μὲν ἐπιθετικῶς, σπανίως δὲ καὶ οὐσιαστικῶς ἀντὶ τῶν ἀντιστοίχου quis-quam.

ulmĕus, a, um, (ulmus), πτελέϊνος.

ulmitrĭba, ae, ὁ. (ulmus, τρίβω), ὁ πτελεότριψ, ὁ πτελείνοις ῥάβδοις μαστιγούμενος.

ulmus, i, θ. ἡ πτελέα· σκωπτ. Acheruns ulmorum (Πλ.) = ulmitriba.

ulna, ae, θ. ὠλένη, ἀγκάλη· ἐντ. α) (π.) βραχίων. β) πῆχυς.

ulpĭcum, i, οὐ. ἀρροσκόροδον.

ulter, tra, trum, ἄχρηστον θετικὸν τῶν παραθετ. ulterior, ultimus : A) **ulterĭor, ulterĭus**, γεν. ōris συγκρ. (ἀντίθ. citerior). 1) περαίτερος, πέραν ὢν ἢ κείμενος : Gallia u. (= Transalpina)· u. pars urbis τὸ πέραν τῆς πόλεως· 2) μετφ. ulteriora, τὰ περαιτέρω, καὶ τὰ λοιπὰ : juventis petit ulteriora τὰ περαιτέρω, τὰ πλείω. -B) **ultĭmus**, a, um, ὑπερθ. (ἀντίθ. citimus)· 1) ἔσχατος : u. provincia, ἡ ἐσχάτη ἐπαρχία· in ultimis, ἐν τῷ ἐσωτάτῳ τῆς οἰκίας· ἐντ. = τὸ ἔσχατον, τὸ ἄκρον· 2) ἐπὶ χρόνου· α) ἔσχατος, ὕστατος, τελευταῖος, dies, aetas. ἐντ. ἐπιρ. ad ultimum, μέχρι τέλους. ultimum, τὸ ἔσχατον, τὸ τελευταῖον. β) ἀρχαιότατος, πρῶτος : u. principium, u. origo, ἡ πρώτη ἀρχή. 3) μετφ. α) ἔσχατος, ἄκρος, μέγιστος· β) ἔσχατος, δεινότατος, scelus : ultima patior τὰ ἔσχατα (δεινότατα) πάσχω. γ) ἔσχατος, ὕστατος, φαυλότατος, εὐτελέστατος, χείριστος· 4) ultimo, ἐπίρ. (μ.) μέχρι τέλους.

ulterĭor, ulterĭus, ἴδε ulter.

ultĭo, ōnis, θ. (ulciscor), τιμωρία, ἐκδίκησις, ποινή.

ultor, ōris, ἀ. (ulciscor), τιμωρός, ἐκδικητής, ἀμυντήρ, conjurationis τῆς συνωμοσίας· (π.) = ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως = Ἀμύντωρ, Ἀλάστωρ.

ultrā (ἀντὶ ulterā ὑπον. parte)· 1) ἐπίρ. α) πέρα, περαίτερω : - procedo, πέρα προχωρῶ. ut nihil possit u. ὥστε ὑπερβολὴν μὴ ἀπολείπεσθαι. β) πέραν, περαιτέρω, ἔτι, πλέον : nihil u. οὐδὲν πέραν, περαιτέρω (πλέον ζητῶ). ἐντ. ὡς συγκριτ. μετὰ τοῦ quam : u. quam satis est, πέρα τοῦ ἱκανοῦ, πλέον ἢ ἱκανόν ἐστιν. 2) πρόθ. μετ' αἰτ. πέραν τινός, ἐπέκεινά τινος, ὑπέρ τι. ἐκτός τινος : Euphratem u. πέραν τοῦ Εὐφράτου. ἐντ. μετφ. πέρα τινός, ὑπέρ τι : u. Socratem, πέρα (τῶν χρόνων) τοῦ Σωκράτους· u. modum, πέρα τοῦ μέτρου, ὑπὲρ τὸ μέτρον· ultra vires, ὑπὲρ τὰς δυνάμεις.

ultrix, īcis, θ. (ulciscor), ἡ τιμωρός : -dirae, αἱ τιμωροὶ Ἐρινύες.

ultrō, ἐπίρ. (ὑπον. loco, ἐκ τοῦ ulter). 1) συνήθ. μετὰ τοῦ citro : u. citroque, u. et citro = ἔνθα καὶ ἔνθα, ἔνθεν καὶ ἔνθεν, curro τρέχω, legatos mitto πρέσβεις πέμπω· 2) μετφ. ἐκατέρωθεν, ἀμοιβαίως, beneficia do. 3) (Πλ.) πόρρω, ἔξω, μακράν : u. te, amator· 4) προσέτι, καὶ πρός γε, πρὸς δέ, καὶ ἐκ καὶ : miserimus u. 5) αὐτοθελεί, ἑκουσίως, ἐντ. = αὐτόκλητος, αὐτεπάγγελτος, venio ἔρχομαι· 5) τεχν. ὅρ. u. tributa, τὸ ὑπὸ τῆς γερουσίας ἐκ τοῦ ταμείου διδόμενον εἰς δημόσια οἰκοδομήματα ἀργύριον.

ultus, a, um, μετχ. τοῦ ulciscor.

Ulŭbrae, ārum, θ. Ὀλύβρα, κώμη τῆς Λατίνης· ἐντ. **-ānus**, a, um, Ὀλυβρηνός.

ŭlŭla, ae, θ. ὀλολυγών.

ŭlŭlātus, ūs, ἀ. (ululo), (π. καὶ μ.), ὀλολυγμός ὀλολυγή, κωπετός ὀδυρμός· ἐντ. α) ἀλαλαγή, τὸ ἐλελίζειν (μαχομένων). β) ἀλαλαγή, εὐασμός, ἴαχος (τῶν Βακχῶν).

ŭlŭlo, ā'. 1) ἀμετ. ὀλολύζω· ἐπὶ κυνὸς = ὠρύομαι· (π.) aedes -ant, ἡ οἰκία ὀλολυγῇ ἠχεῖ· 2) (Βεργ.) μετθ. μετ' ὀλολυγῆς ἐπικαλοῦμαί τινα (θεόν).

ulva, ae, θ. βούτομον, λιμνῆστις.

Umber, ἴδε Umbri.

umbĭlĭcus, ī, ἀ. ὀμφαλός (ἀνθρ. σώματος.)· 2) μετφ. α) ὀμφαλός, τὸ μέσον Siciliae· β) ὀμφαλός ὁ ἐπὶ τῶν ἄκρων τοῦ κυλίνδρου, περὶ ὃν τὰ βιβλία εἱλίττοντο· ἐντ. ad -um adduco = εἰς τέλος ἄγω· γ) εἶδος θαλασσίου κοχλίου.

umbo, ōnis, ἀ. ἄμβων, ἄμβη, ὀμφαλὸς τῆς ἀσπίδος· μετων. = ἡ ἀσπίς.

umbra, ae, θ. 1) σκιά : in (sub) -ā, ἐν σκιᾷ, ὑπὸ σκιᾷ· παροιμ. -am timeo,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὴν ἐμὴν σκιὰν (ἄνευ λόγου) φοβοῦμαι· 2) μετφ. α) σκιά, σκίασμα (εἰκόνος)· β)= τὸ σκότος ἢ = ἡ νύξ: ab ortu solis ad -am· γ) (π.) ὁ σκιὰν παρέχων, σκιερός (λόφος, δένδρον κτλ.): falce premō -am, τὸ σκιερὸν δένδρον κλαδεύω· Ἐντ. = σκηνή, καλύβη, tonsoris· δ) = σκιά, σκέπη, καταφυγή, amicitiae· ε) σκιὰ = σχολή, ἀπραξία, (τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸν δημόσιον)· ς) ὁ ἀκολουθῶν τινι κεκλημένῳ εἰς δεῖπνον αὐτός ἄκλητος ὤν, παράσιτος· ζ) σκιά, ἀμαυρὰ εἰκών, ἴχνος, gloriae δόξης 3) (π.) ὁ πληθ. σκιαὶ = ψυχαὶ ἀποθανόντων· subilae -ae, τὰ καθ' ὕπνον φαντάσματα· καὶ ἐν τῷ ἑν. = ὁ ᾅδης (τὸ βασίλειον τοῦ σκότους).

umbrāculum, i, οὐ. (umbro)· 1) σκιάς, σκιερὸς τόπος· 2) (π.) σκιάδιον· 3) μετφ.u. Theophrasti, ἡ Θεοφράστου σχολή.

umbrātĭcŏla, ae, ἀ. (Πλ.) σκιατραφής.

umbrātĭcus, a, um (umbra), ἐν σκιᾷ διάγων· homo u. = ὁ σκιατραφής· -vita, βίος ἀπράγμων· literae -ae, ἐπιστολαὶ σχολαίαι, οἵκοι γραφόμεναι χάριν γυμνάσεως, (ἰδὲ umbra, 2, ε').

umbrātĭlis, e, (umbra), ἐν σκιᾷ διάγων, μετφ = ἀπράγμων, ἀνενεργής (ἰδὲ umbra 2, ε)· ὅθεν α) vita u. ἀπράγμων βίος· β) exercitatio u. ἡ κατ' οἶκον γύμνασις.

Umbri, ōrum, ἀ. πλ. Ὄμβροι, Ὀμβρικοί, ἔθνος τῆς Ἰταλίας· ἐντ. 1) umber, bra, brum, Ὀμβρικός· οὐσ. α) **Umber**, bri, ἀ. (ὑπον. canis) ὁ Ὀμβρικὸς κύων· β) **Umbra**, ae, θ. Ὀμβρικὴ· 2) **Umbria**, ae, θ. Ὀμβρικὴ (χώρα).

umbrĭfer, ĕra, ĕrum, (π.) σκιερός.

umbro, α'. (umbra) (π. καὶ μ.), σκιάζω, ἐπισκιάζω, tellurem τὴν γῆν.

umbrōsus, a, um, (-ior, issimus), [umbra], (π. καὶ μ.) σκιώδης, σκιερός, κατάσκιος, σύσκιος, πολύσκιος, locus τόπος.

ŭmĕrus, i, ἀ. ἰδὲ humerus.

umor, **umĭdus**, ἰδὲ humor, humidus.

umquam, ἰδὲ unquam.

unā, ἐπίρ. ἰδὲ unus.

ūnănĭmans, antis (Πλ.)=unanimus.

ūnănĭmĭtas, ātis, θ. (σπ.), ὁμοθυμία, ὁμοφροσύνη, ὁμόνοια, συμφωνία.

ūn-ănĭmus, a, um, ὁμόθυμος, ὁμόφρων, ὁμόνους, σύμφωνος.

uncĭa, ae, θ. δωδεκατημόριον (ἀσσαρίου) καὶ ἐν γένει = δωδεκατημόριον (ὅλου τινός), ἐντ. = οὐγκία, ἰδὲ as.

unciārĭus, a, um, (uncia), τοῦ δωδεκατημορίου: fenus unc. τόκος $^1/_{12}$ ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν τὸν μῆνα = ἓν ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἐτησίως· κατ' ἄλλους δὲ = $^1/_{12}$ τοῦ κεφαλαίου = $8\,^1/_3$ ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἐτησίως.

unciātim, ἐπίρ. (π.), κατ' οὐγκίας, ἐντ. = κατὰ μικρὰ μέρη.

uncīnātus, a, um, (uncinus), (Κικ.) ἀγκυλωτός, ἀγκιστρωτός.

uncīnus, i, ἀ. (uncus), ἄγκιστρον.

uncĭŏla, ae, θ. (ὑποκ. τοῦ uncia), μικρά τις οὐγκία.

unctĭo, ōnis, θ. (ungo), ἀλαιφή, ἄλειψις, χρῖσις.

unctĭto, α'. (ἀρχ.), me, συχνὰ ἀλείφομαι.

unctiuscŭlus, a, um, (π.), λιπαρώτερός τις.

unctor, ōris, ἀ. (ungo), ἀλείπτης.

unctōrĭum, ii, οὐ. τὸ ἀλειπτήριον (δωμάτιον ἐν βαλανείῳ).

unctūra, ae, θ. (ungo) = unctio.

unctus, a, um, (-ior, -issimus), [μετχ. τοῦ ungo]· 1) ἀληλιμμένος, κεχρισμένος, ἐντ. = λιπαρός, πιμελής· 2) μετφ. α) λιπαρός = πολυτελής, εὐδαίμων, πλούσιος· β) unctum pono, πολυτελές, δαψιλὲς δεῖπνον παρατίθημι· γ) ἐπὶ λόγου· γλαφυρός.

1. uncus, i, ἀ. ὄγκος, ἄγκιστρον, ἁρπάγη, ὄνυξ σιδηροῦς· παροιμ. decutio uncum, κίνδυνον διαφεύγω.

2. uncus, a, um, (π. καὶ μ.), ἀγκύλος, γαμψός· ἐντ. α) -dens, ἡ δίκελλα· β) -a aera, τὸ ἄγκιστρον.

unda, ae, θ. 1) κῦμα, maris τῆς θαλάσσης· 2) (π.) κῦμα, ὕδωρ: undae = ἡ θάλασσα· 3) (π.) κῦμα καπνοῦ, ἀέρος: -ae aëriae, ὁ ἀήρ· 4) μετφ. α) = κύρα λαοῦ, τὸ κυμαῖνον πλῆθος, ὁ κυμαίνων ὄχλος· β) τὸ κῦμα, ὁ κλύδων τῆς τύχης, τῶν φροντίδων: civiles -ae, οἱ κλύδωνες τοῦ βίου· γ) (π.) κῦμα, κύμανσις: -ae aetheriae, ὁ ἀήρ.

unde, ἐπίρ. ἀναφ. καὶ ἐρωτ. 1) ἀναφ. ὅθεν, ὁπόθεν: inde u. venit, ἐκεῖθεν, ὅθεν (ὁπόθεν) ἦλθεν· τίθεται δὲ πολλάκις εἰς οὐσιαστικὸν ἢ ἄντων. ἀναφερόμενον,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀντὶ ἀναφ. ἀντωνυμίας μετὰ προθέσεως (a, de, ex): locus u. venit = ex quo venit ἐξ οὗ (ὁπόθεν) ἦλθεν· ille u. (= de quo) petitur, ὁ παρ' οὗ τι ζητεῖται = ὁ ὑπόδικος· 2) ἐ ρ ω τ· πόθεν; (ἐκ τίνος τόπου;): u. venis, πόθεν ἔρχει; u. hos novi? πόθεν (παρὰ τίνος) τούτους γιγνώσκω; ἴδε 1.

undēcentēsĭmus, a, um, (μ.), ἑνὸς δέων ἑκατοστός, ἐνενηκοστὸς ἔνατος.

un-de-centum, ἑνὸς δέοντα ἑκατόν, ἐνενήκοντα ἐννέα.

undĕcim, (unus-decem), ἕνδεκα.

undĕcĭmus, a, um, ἑνδέκατος.

undē-cunque, ἐπίρ. (ἀρχ. καὶ μ.) ὁπόθεν δήποτε, ὁποθενοῦν, ὁπόθεν ἄν, ὅθεν ἄν.

undēni, ae, a, ἀνὰ ἕνδεκα, κατὰ ἕνδεκα, ἕκαστος ἢ ἑκάστοτε ἕνδεκα.

undēnōnāgēsĭmus, a, um, (Σουητ.) ἑνὸς δέων ἐνενηκοστός, ὀγδοηκοστὸς ἔνατος.

un-dē-nōnāginta, (Λ(ῖ)), ἑνὸς δέοντος ἐνενήκοντα, ὀγδοήκοντα ἐννέα.

un-dē-octōginta, (Ὁράτ.), ἑνὸς δέοντα ὀγδοήκοντα, ἑβδομήκοντα ἐννέα.

un-dē-quadrāgēsĭmus, a, um, ἑνὸς δέοντος τεσσαρακοστός, τριακοστὸς ἔνατος.

un-de-quădrāginta, (Κικ.) ἑνὸς δέοντα τεσσαράκοντα, τριάκοντα ἐννέα.

un-dē-quinquāgēsĭmus, a, um, (Κικ.) ἑνὸς δέων πεντηκοστός, τεσσαρακοστὸς ἔνατος.

un-dē-quinquāginta, ἑνὸς δέοντα πεντήκοντα, τεσσαράκοντα ἐννέα.

un-de-sexāginta, ἑνὸς δέοντα ἑξήκοντα, πεντήκοντα ἐννέα.

undētrīcēsĭmus καὶ **undētrīgēsĭmus**, a, um, ἑνὸς δέων τριακοστός, εἰκοστὸς ἔνατος.

unde-unde, ἐπίρ. = undecunque.

undēvīcēni, ae, a, (μ.) ἀνὰ εἴκοσιν ἑνὸς δέοντα, ἀνὰ ἐννεακαίδεκα.

undēvīcēsĭmus, a, um, ἑνὸς δέοντος εἰκοστός, ἐννεακαιδέκατος.

undē-vīgīnti, ἑνὸς δέοντος (μιᾶς δέουσαι) εἴκοσιν, ἐννεακαίδεκα.

undĭque, ἐπίρ. (unde-que = cunque), πανταχόθεν, ἀπανταχόθεν· demens undique (ὑπὸ πάντων τῶν ἀνθρ.) dicitur.

undĭsŏnus, a, um, (unda, sono), κυματόκτυπος· -i dii, ἐναλιοι θεοί.

undo, ā', (unda), (π. καὶ μ.), ὑ μ ε τ. κυμαίνω, κυματίζω· μετφ. κυματοειδῶς κινοῦμαι.

undōsus, a, um, (unda), (π.), κυματώδης, πολυκύματος.

Unelli, ōrum, ἀ. πλ. Οὐενέλλοι, ἔθνος τῆς Λουγδουνησίας.

un-et-vīcēsĭmāni, ōrum, ἀ. πλ. (μ.), οἱ τῆς εἰκοστῆς πρώτης λεγεῶνος στρατιῶται.

un-et-vīcēsĭmus, a, um, (μ.) εἰκοστ ς πρῶτος.

ungo, (**unguo**), unxi, unctum, γ'. ἀλείφω, χρίω, aliquem unguentis τινὰ μύροις· arma uncta cruoribus, ὅπλα αἵματι βεβαμμένα (μεμιασμένα)· μετφ. quem gloria supra vires ungit, ὁ ἐκ ματαιότητος ὑπὲρ τὰς δυνάμεις κοσμούμενος.

unguen, ĭnis, οὐ. (π.) = unguentum.

unguentārĭus, a, um, (unguentum), τῆς ἀλοιφῆς, τοῦ μύρου, vas ὀχεῖον· ὡς τὰ πολλὰ οὐσ. α) **-ius**, ii, ἀ. ὁ μυροπώλης· β) (ἀρχ.) **-ia**, ae, θ. (ὑπον. ars), ἡ μυρεψική.

unguentātus, a, um, (unguentum), μεμυρωμένος, κεχρισμένος.

unguentum, i, οὐ. (unguo), ἀλοιφή, χρῖσμα, μύρον.

unguĭcŭlus, i, ἀ. ὀνύχιον, ὄνυξ δακτύλων· παρομ. ex-lis, ἐξ ὀνύχων· ἀλλὰ -lis = ἐξ ἄπαλῶν ὀνύχων, ἐκ νηπίων.

unguis, is, ἀ. ὄνυξ (ἀνθρώπων καὶ ζώων, πρβλ. ungula): pono (reseco) -es, τοὺς ὄνυχας κόπτω· mordo -es, τοὺς ὄνυχας δάκνω (ἐκ λύπης ἢ μεταμελείας)· παροιμ. ab (imis)-ibus usque ad (summum) verticem, εἰς πόδας ἐκ κεφαλῆς· β) a (de) tenero -i, ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων, ἐκ νηπίων· β) ad (in) -em (resectum, εἰς ὄνυχα = ἀκριβέστατα· δ) -em tranversum (latum) discedo, excedo (ἐνίοτε καὶ ἄνευ ῥήματος) = οὐδὲ πλάγιον δάκτυλον, οὐδὲ μικρὸν ἀφίσταμαι.

ungŭla, ae, θ. (unguis), ὄνυξ, ὁπλή, equi, ἵππου· (π.) = ἵππος· ἐντ. μετφ. omnibus -lis, πάσῃ δυνάμει.

unguo, ἴδε ungo.

ūnĭce, ἐπίρ. (unicus), διαφερόντως, ἐξόχως, ἐξαιρέτως, ὑπερβαλλόντως, εἰς ἄκρον, τὰ μάλιστα.

unĭ-cŏlor, ōris, ἀ. μονοχρώματος.

ūnĭcus, a, um, (unus)· 1) ὁ μόνος, filius υἱός = μονογενής· amo maritum

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

-um, τὸν σύζυγον μόνον φιλῶ· 2) μόνος (=μοναδικός), ἐξαίρετος, διαφέρων, ὑπερβάλλων· ἐντ. α) = ἄριστος, ἔξοχος, β) = σπάνιος· 3) (π.) πάνυ ἀγαπώμενος.

ūnĭformis, e, (μ.) μονόμορφος, μονοειδής, (ἑνὸς εἴδους).

ūnĭgĕna, ae, θ. (unus, gigno)· 1) μονογενής, μόνος· 2) (π.) σύγγονος· οὐσ. = αὐτάδελφος.

unĭ-mănus, a, um, (Λ/ῶ.), μονόχειρ.

1. ūnĭo, ōnis, ἡ. εἷς μέγας μαργαρίτης.

2. ūnĭo, ōnis, ἀ. εἷς μέγας μαργαρίτης.

ūnĭtas, ātis, θ. (μ.)· 1 ἑνάς, μονάς· 2) - α) ταυτότης, ὁμοιότης· β) ἑνότης, ὁμόνοια,

ūnĭter, ἐπίρ. (Λευκρ.) εἰς ἕν, εἰς αὐτό.

unĭus-mŏdi (μᾶλ. δὲ κεχωρισμ. unius modi), μονοειδής, μανότροπος.

ūnĭversālis, e, (μ.) καθολικός, γενικός.

ūnĭverse, ἐπίρ. καθολικῶς, γενικῶς.

ūnĭversĭtas, ātis, θ. (universus), τὸ ὅλον, τὸ σύνολον, σύμπαν, generis hamani; ἐντ. u. rerum ἢ ἁπλῶς universitas, τὸ σύμπαν, ὁ κόσμος.

ūnĭversus, a, um, (unus, verto)· 1) ἑνικός· α) ὁμοῦ πᾶς, ἅμα πᾶς, ἅπας, σύμπας, ὅλος, mundus ὁ κόσμος· u. eventus belli, ἡ ἔκβασις τοῦ ὅλου πολέμου· -a dimicatio, pugna, κρίσιμος ἀγών· u. triduum, τριημερίαν ὅλην· μᾶλ. οὐσ. -sum, i, οὐ. τὸ σύμπαν, ὁ κόσμος· 2) ὁλοσχερής, καθολικός, γενικός, periculum κίνδυνος· u. pugna ἡ ἅμα πάντοθεν γιγνομένη (τ'. ἔ, γενικὴ) μάχη· 2) πληθυντικός· ἅμα πάντες, σύμπαντες, (ὅλοι ὁμοῦ), ἡνωμένοι.

ūn-ŏcŭlus, i, ἀ. (Πλ.) μονόφθαλμος.

Unŏmammĭa, ae, θ. (unus, mammus) (Πλ.) ἡ τῶν μονομάζων (Ἀμαζόνων) χώρα.

unquam, ἐπίρ. (unum, quam), πώ, ποτέ, πώποτε· τίθεται δὲ μᾶλ. ἐν ἀρνητικαῖς, ἐρωτηματ. καὶ ὑποθετ. προτάσεσι: nec u. οὐδέποτε· semel u. ἅπαξ ποτέ· an u. audisti? ἤδη πώποτε ἤκουσας; si u. diximus, εἴ ποτε εἴπομεν.

ūnus, a, um, (γεν. unīus, δοτ. uni)· 1) εἷς, μία, ἕν: una vallis, μία κοιλάς· una castra, ἓν στρατόπεδον· unae nuptiae, εἷς γάμος· ἐντ. α) ἔπομ. τοῦ alter (σπανιώτ. δὲ τοῦ alius): uni, alteri, οἱ μέν, οἱ δέ· β) εἷς, ὁ αὐτός: una actus iis erat, τὴν αὐτὴν εἶχον ἡλικίαν· in unis aedibus, ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ· unis legibus, κατὰ τοὺς αὐτοὺς νόμους· 2) εἷς, εἷς μόνος, μόνος: in una virtute, ἐν μόνῃ τῇ ἀρετῇ, ἐν τῇ ἀρετῇ μόνον· unum hoc scio, τοῦτο μόνον οἶδα· uni ex ommibus, μόνοι πάντων· μᾶλ. δὲ ἐπιτείνει τὰ ὑπερθετικὰ μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ omnium: u. doctissimus, ὁ μόνος (ἀ πάντων) σοφώτατος· ὡσαύτ. una salus, ἡ μόνη σωτηρία· 3) ἀορίστ. α) εἷς, τίς: u. ex (de) multis (σπανιώτ. δὲ multorum), εἷς τῶν πολλῶν (=κοινὸς ἄνθρωπος)· u. aliquis, u. quidam, εἷς τις· β) εἷς, τίς, πᾶς· sicut unus paterfamilias loquor· ἐντ. quilibet ἢ quivis u. εἷς ὁστισοῦν· 4) ἡ θηλ. ἑν. ἀφαιρ. **unā**, ἐπιρ. ὁμοῦ, ἅμα, ἐν ταυτῷ (ποιλ. simul): una cum aliquo καὶ π.) alicui, ἅμα τινί, σύν τινι, μετά τινος.

unus-quisque, κτλ. (μᾶλ. δὲ κεχωρισμένον unus quis que) ἀντ. ἀόρ. εἷς ἕκαστος, πᾶς.

ūpĭlĭo, ōnis, ἀ. = opilio.

ŭpŭpa, ae, θ. 1) ἔποψ (κοιν. μποῦφος)· 2) ὀρυκτήρ, ὄργανον πρὸ ὄρυξιν.

Urānĭa, ae, θ. Οὐρανία, Μοῦσα τῆς ἀστρονομίας.

urbāne, ἐπίρ. (urbanus)· μετφ. 1) ἀστείως, πράως, φιλανθρώπως· 2) ἐπὶ λόγου· ἀστείως, χαριέντως, εὐτραπέλως.

urbānĭtas, ātis, θ. (urbanus)· 1) ὁ ἐν ἄστει βίος: desiderium -atis· 2) μετφ. α) ἐπὶ καλοῦ· ἀστειότης, εὐτραπελία, (λεπτὴ μόρφωσις, λεπτότης τρόπων), μᾶλ. δὲ ἐπὶ λόγου· ἀστειότης, γλαφυρότης, λεπτότης, κομψότης· β) ἐπὶ κακοῦ (Τάκ.)· πανουργία.

urbānus, a, um, (-ior, -issimus), [urbs]· 1) ἀστικός, (ὁ ἐν ἄστει οἰκῶν ἢ ζῶν): u. exercitus, τὸ ἐν ἄστει στράτευμα· vita -a, ὁ ἐν ἄστει βίος· 2) (κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ rusticus): α) ἐπὶ καλοῦ· ἀστεῖος, πεπαιδευμένος, εὔχαρις, εὐτράπελος, homo· μᾶλ. δὲ ἐπὶ λόγου· ἀστεῖος, κομψός, γλαφυρός, χαρίεις· β) ἐπὶ κακοῦ (Ὁράτ.)· ἀναιδής.

urbĭcăpus, i, ἀ. (Πλ.), πτολιπορθος.

urbĭcus, a, um, (μ.) = urbanus 1.

Urbĭgĕnus pgus, εἷς τῶν τῆς Ἑλουητίας νομῶν.

Urbīnum, i, οὐ. Ὀρβῖνον, πόλις Ὀμβρικῆς, τανῦν Urbino· ἐντ. -īnas, ātis, ἐπίθ. Ὀρβινάτης, ἐξ Ὀρβίνου.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

urbs, bis, f. (κατά τινας ἐκ τοῦ orbis= ἡ τείχεσι κυκλουμένη)· 1) ἄστυ, πόλις μάλ. δὲ ἡ Ῥώμη, (ὡς ἄστυ περὶ Ἀθηνῶν, πρβλ. oppidum)· 2) (π.), ἡ πόλις, οἱ πολῖται.

urcĕus, i, ἀ. (π.), ὕργυια, στάμνος, κάλπις.

ūrēdo, ĭnis, f. (uro), καυθμός, σφάκελος (νόσος τῶν φυτῶν.

urgeo, (**urgueo**), ursi, (ἄνευ σ.) 6'. 1) ἐπείγω, ὠθῶ: unda urget undam, τὸ κῦμα ὠθεῖ τὸ κῦμα· -naves in Syrtes, ὠθῶ (ὀκέλλω) τὰς ναῦς εἰς τὰς Σύρτεις· ἀπολύτ. hostes -ent, οἱ πολέμιοι ἔγκεινται· -ent inter se, ὠθοῦνται· μετφ. mihil me urget, οὐδὲν ἐπείγει με· 2) μετφ. α) πιέζω, βαρύνω, τρύχω, ταλαιπωρῶ, ancilas laboribus· β) εἰς ἀπορίαν ἐμβάλλω τινά, interrogando ταῖς ἐρωτήσεσιν· γ) πρόσκειμαί τινι δεήσεσιν: insto et u. δ) ἀπαύστως τι μνημονεύω, aliquid· ε) (π.) -aliquem flebilibus modis, ἀκαταπαύστως θρηνῶ τινα· ς) πρόσκειμαί τινι, πλησίον τινός εἰμι, vallem· 3) συντόνως διώκω τι, ἔχομαί τινος, opus ἔργου· -arva, συντόνως γεωργῶ τοὺς ἀγρούς· -iter, ἐπείγω, ἐπιταχύνω τὴν ὁδόν· -vestem, ταχέως κατασκευάζω τὴν ἐσθῆτα· -orationem, συντόνως δημηγορῶ· -forum, περὶ τὴν ἀγορὰν διατρίβω· -propositum, ἔχομαι τοῦ προκειμένου.

ūrīna, ae, θ. οὖρον, οὔρημα.

ūrīnātor, ōris, ἀ. ἀρνευτήρ, κολυμβητής, εἰς τὸ ὕδωρ δυόμενος.

ūrīnor, ἀποθ. α'. (μ.), ἀρνεύω, κολυμβῶ, εἰς τὸ ὕδωρ δύομαι.

urna, ae, θ. 1) ὑδρία, στάμνος· 2) κάλπη, κάλπις, κληρωτίς· 3) (πρὸς ἀπόθεσιν τῆς σποδοῦ τῶν νεκρῶν)· ὑδρία, κάλπις· 4) μέτρον ὑγρῶν = τὸ ἥμισυ τοῦ ἀμφορέως.

ūro, ussi, ustum, γ'. (συγγ. τῷ buro)· 1) καίω, φλέγω· ἐντ. α) καίω, πυρπολῶ, arcem τὴν ἀκρόπολιν· β) καίω, ξηραίνω· γ) -tabulam coloribus γραφὴν ἐγκαίω (δι' ἐγκαύματος ζωγραφῶ)· 2) μετφ. α) καίω, φλέγω, διακαίω, ἐρεθίζω τινὰ πάθει τινί: me urit amor, ὁ ἔρως φλέγει με· ἐντ. uror = καίομαι, φλέγομαι ἔρωτι· β) φλέγω, ἀνιῶ, πιέζω, ταλαιπωρῶ, labor -it eum· γ) καίω, διαφθείρω, agros τοὺς ἀγρούς· pestilentia -it urbem, ὁ λοιμὸς καίει, ἔρημον (ἀνδρῶν) ποιεῖ τὴν πόλιν.

ursa, ae, θ. (ursus)· 1) ἡ ἄρκτος· (π.) = ὁ, ἡ ἄρκτος· 2) μετων. ἄρκτος (ἄστρον).

ursus, i, ἀ. ὁ, ἡ ἄρκτος.

urtīca, ae, θ. (uro), κνίδη, κνίζα (κοιν. κσουκνίδα)· ἐνίοτε δὲ ἦν ἡ κνίδη τροφὴ τῶν πτωχῶν.

ūrus, i, ἀ. (λέξ. Κελτική), οὖρος, εἶδος ἀγρίου βοός.

Usĭpĕtes, tum καὶ **-pĭi**, ōrum, ἀ. πλ. Ὑσιπέται καὶ Ὑσίπαι, ἔθνος Γερμανικόν, οἰκοῦν ἐν τῇ ΒΔ Γερμανίᾳ.

ūsĭtāte, ἐπίρ. (-ius), εἰωθότως, κατὰ τὸ εἰωθός, εἰθισμένως.

ūsĭtātus, a, um, (-ior, -issimus) [ἐκ τοῦ ἀχρ. usitor], ἐν κοινῇ χρήσει ὤν, εἰωθώς, εἰθισμένος, συνήθης.

uspĭăm, ἐπίρ. = usquam 1.

usquăm, ἐπίρ. 1) πού, ἔν τινι τόπῳ, ἀμουγέπου (ἔν τινι οἱῳδήποτε τόπῳ)· ἐντ. μετφ. πού, ἔν τινι πράγματι· 2) ποί, εἴς τινα τόπον, πρός τινα τόπον· haud ἢ non u. οὐδαμοῦ.

usque, ἐπίρ. 1) ἐπὶ χρόνου· διηνεκῶς, συνεχῶς, ἀεί, ἀδιαλείπτως· ἐντ. α) μετὰ τοῦ ad (in) ab· μέχρι, ἕως: -ad noctem μέχρι νυκτός· -ab heroicis temporibus, μέχρι τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων· 2) ἐπὶ τόπου· μέχρι, ἄχρι, (συνήθ. δὲ μετὰ τῶν προθέσ. ad (in) ἢ ab): -ad Sinopem, μέχρι τῆς Σινώπης· -in Pamphyliam, μέχρι τῆς Παμφυλίας. Ἐπὶ τῶν ὀνομάτων τῶν πόλεων τίθεται ἀπροθέτως: proficiscor u. Romam, μέχρις εἰς Ῥώμην πορεύομαι· ἐντ. Α) μετφ. -ad mortem, μέχρι θανάτου· Β) u. adeo ἢ u. eo: α) = εἰς τοσοῦτον, ἐπὶ τοσοῦτον, οὕτως· β) = μέχρι τοσούτου χρόνου, ἐπὶ τοσοῦτον. ἐπομ. τῶν donec, dum, quoad: u. dum, ἐφ' ὅσον, ἕως.

usque-quāque, ἐπίρ. (ὅπερ καὶ διῃρ. γράφεται)· 1) ἀπανταχοῦ· 2) ἀεί ποτε· 3) πάντη, πάντως.

ussi, πρκμ. τοῦ uro.

Ustĭca, ae, θ. Οὐστίκα, μικρὸς λάφος τῆς Σαβίνης, παρὰ τὸ τοῦ Ὁρατίου κτῆμα.

ustor, ōris, ἀ. (uro), νεκροκαύστης.

ustŭlo, ā'. (uro), κατα-καίω, rem.

ustus, a, um, μετχ. τοῦ uro.

1. ūsū-cāpĭo, cēpi, captum, γ', κτῶμαί τι διὰ χρονίας χρήσεως ἢ νομῆς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2. ūsūcăpĭo, ōnis, θ. ἡ διὰ χρονίας κτήσεως ἢ νομῆς κτῆσις.

usŭ-facĭo, κτλ. (Πλ.) = usucapio.

ūsūra, ae, θ. (utor)· (ἐπὶ ῥητόν χρόνον) χρῆσις, ἀπόλαυσις, vitae τοῦ βίου. ἐντ. χρῆσις δανείου, δάνειον· μετων. = τόκος (ὃν ὁ ὀφειλέτης ὡς ἐκ τῆς χρήσεως τοῦ κεφαλαίου ἀποδίδωσι· πρβλ. fenus)· μετφ. τόκος, κέρδος.

ūsūrārĭus, a, um, (usura)· 1) τῆς χρήσεως, τῆς ἀπολαύσεως (πρὸς ἀπόλαυσιν)· 2) τῶν τόκων.

ūsurpātĭo, ōnis, θ. (usurpo)· (ἡ συχνὴ) χρῆσις, vocis τῆς φωνῆς· ad -ōnem vetustatis, ἵνα ἀρχαίῳ ἔθει χρήσωμαι· - itineris, ἐπιχείρησις πορείας· - civitatis, μνεία τῆς πολιτείας (ἰδὲ usurpo).

ūsurpo, ā. (usui, rapio)· 1) χρῶμαί τινι, χρῆσίν τινος ποιοῦμαι, libertatem ἐλευθερίας, hoc τούτου· -hereditatem, λαμβάνω (ἐμβατεύω εἰς) κληρονομίαν· pedibus u. terram, ἐπιβαίνω χώρας· (μ.) ἡ μετχ. usurpatum, οὐ. = τὸ ἐν χρήσει, τὸ εἰωθός· 2) (ταῖς αἰσθήσεσι χρῆσίν τινος ποιοῦμαι) = αἰσθάνομαί τι: - aliquid oculis, διὰ τῶν ὀφθαλμῶν αἰσθάνομαι, ὁρῶ τι· auribus u. sonitum ἀκούω τὸν ἦχον· ἐντ. ἐπιλέξεων· α) = μνημονεύω, μνείαν τινός ποιοῦμαι· β) ὀνομάζω, aliquem sapientem τινὰ σοφόν.

1. ūsus, a, um, μετχ. τοῦ utor.

2. ūsus, us, ά. (uto)· 1) χρῆσις, χρεία, τὸ χρῆσθαι· habeo aliquem in usu, χρῶμαί τινι· res est in usa, τὸ πρᾶγμα ἐν χρήσει ἐστίν· ἐντ. = χρῆσις, ἄσκησις, virtutis τῆς ἀρετῆς· habeo aliquid in usu, ἀσκῶ τι· 2) ἕξις, πεῖρα, ἐμπειρία, τριβή (πρᾶξις): u. est magister optimus· ἐντ. usu venit = συμβαίνει, mihi ἐμοί, homini τῷ ἀνθρώπῳ· 3) χρεία, ὠφέλεια: usui ἢ ex usu est, χρήσιμον, ὠφέλιμον, λυσιτελές ἐστιν· sum alicui magno usui, μεγάλην ὠφέλειαν παρέχω τινί· 4) χρεία, ἀνάγκη: ad usus vitae, πρὸς τὰς τοῦ βίου χρείας· usus belli, εἰ τοῦ πολέμου χρεία· u. venit, χρεία ἐστί· καὶ u. venit re aliqua, χρεία τινός γίγνεται· ἐντ. usus est (= opus est), χρεία ἐστί· navibus ei u. erat, νεῶν ἔχρῃζεν, ἤθελε· u. est dicto = opus est dicto, δεῖ εἰπεῖν, λόγου δεῖ· 5) χρεία, συνουσία, ὁμιλία, συνήθεια: domesticus, familiaris usus, ἡ οἰκειότης.

ūsus-fructus, us, ά. (καὶ διῃρημ. u. fructusque, u. et fructus), ἐπικαρπία, κάρπωσίς τινος.

ŭt καὶ **ŭtī**: Α) ἐπ(ρ, 1) ἐν ἐρωτήσει· ὡς, πῶς; ut vales? πῶς ἔχεις; ὡσαύτως καὶ ἐν ἐπιφωνήσει· ut timet! ὡς (πῶς) φοβεῖται! 2) ἐν ἀναφορᾷ· ὡς, ὅπως, ὥσπερ, καθά, καθάπερ: α) ἐν γένει· (perge) ut instituisti, ὡς (ὅπως, καθάπερ) ἤρξω· β) ἐν συγκρίσει (συχν. μετὰ τοῦ ita, sic κ. τ. ὅμ): uti initium, sic finis est, ὡς (οἷα) ἡ ἀρχή, οὕτω (τοιοῦτον) τὸ τέλος ἐστίν· γ) μετὰ ὑπερθετ. καὶ τοῦ quisque, ἑπομένου τοῦ ita ἢ sic = τόσῳ . . . τοσούτῳ: ut quisque est vir optimus, ita κτλ. ὅσῳ τις ἀνὴρ ἄριστός ἐστι, τοσούτῳ κτλ. δ) ut blandissime potest, ὡς οἷόν τε τερπνότατα· amat ut qui maxime, φιλεῖ ὡς οἷόν τε μέγιστα· ut plurimum, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον· ε) ut si, ὥσπερεί, καθαπερεί· ς) ut-ut = utcunque· ζ) ὡς, οἷον: ut colorem, saporem· η) Diogenes liberius, ut cinicus, dixit, Διογένης ἐλευθεριώτερον, ὡς (= ἅτε ὢν) κυνικός, εἶπεν· θ) ἐπὶ χρόνου (ὁπότε ὁριστικῇ συντάσσ.)· ὡς, εὐθύς ὡς, εὐθύς ἐπεί, (καὶ ἐπιτεινόμ. τῷ primum) ὡς πρῶτον - Β) σύνδ., ὑποτακτικῇ συντασσόμενος· 1) ἀποτελεσματικός (μετὰ ἢ ἄνευ προηγουμ. ita, sic, talis, tantus κτλ.)· ὥστε: non sum ita bebes, ut istuc dicam, οὐχ οὕτως ἀμβλύς εἰμι, ὥστε τοῦτο ἀγνοεῖν· ἐντ. α) consilium cepi, ut exirem, ἔδοξέ μοι ἐξιέναι· reliquum est, ut dicam λοιπόν ἐστί μοι εἰπεῖν· β) ἐλλειπτ. (ἀντὶ fac ut)· θῶμεν, ποιῶμεν, ἔστω: ut ita sint, θῶμεν ταῦτα οὕτως ἔχειν· γ) μετὰ δεικτικόν (ἀντὶ τοῦ quod) = ὅῆλα δή: quod (= hoc vero) plerisque accidit, ut . . . remittant· 2) τελικός· ὡς, ὅπως, ἵνα: suadeo tibi ut venias, πείθω σε ἐλθεῖν· ἐντ. α) ἐλλειπτικῶς ἐπὶ εὐχῆς ἢ ἀρᾶς: ut pereat, ὡς ἀπόλοιτο (νὰ χαθῇ)· β) μετ' ἐμφάσεως· tu ut unquam te corrigas, σὲ ποτε διορθωθῆναι (σύ ποτε νὰ διορθωθῇς)· 3) ἐπὶ τῶν φόβου δηλωτικῶν (metuo, vereor, timeo) = ne non, μὴ οὐ: timeo ut sustineas = timeo ne non sustineas, φοβοῦμαι μὴ οὐκ ἀντέχῃς.

ut-cunque, ἐπίρ. 1) ὁπωσοῦν, ὅπως δήποτε· 2) (π.) ὁποτεοῦν, ὁποτοῦν.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

uteusĭlĭa, ium, οὐ. πλ. (utor), τὰ τῆς χρείας, τὰ ἀναγκαῖα= σκεύη, τροφαί.

ūtentĭor, ōris, συγκρ. (τοῦ utens, μετχ. τοῦ utor), μᾶλλον τῷ θυμῷ χαριζόμενος. εὐθυμότερος.

1. ūter, tris, ἀ. ἀσκός· μετφ. μάταιος.

2. ŭter, utra, utrum, γεν. utrīus, δοτ. utrī· 1) ἐρωτημ. πότερος; u. nostrum? πότερος ἡμῶν; 2) ἀναφορ. ὁπότερος, πότερος· 3) ἀόρ. (σπ.) = alterŭter, ὁποτερασοῦν, ὁποτερασδήποτε.

ŭter-cunque, utrăc., utrumc· ἀντ. 1) ἀναφ. ὁπότερος: u. vicerit, ὁπότερος ἂν νικήσῃ· 2) (μ.) ἀόρ. ὁποτερασδήποτε.

ŭter-lĭbet, utrăl., utruml., ἀντ. ἀόρ. ὁποτερασοῦν, ὁποτερασδήποτε.

ŭter-que, utrăque, utrumque, ἀντ. ἀόρ. ἑκάτερος: u. manus, ἑκατέρα τῶν χειρῶν· u. nostrum, ἑκάτερος ἡμῶν· ἐντ· καὶ ὁ πληθ. = ἑκάτεροι, ἀμφότεροι: quoniam utrique, ἐπειδὴ ἑκάτεροι (οἱ περιπατητικοὶ καὶ οἱ ἀκαδημαϊκοί).

ŭtĕrus, i, ἀ. 1) ὑστέρα, μήτρα, γαστήρ, μάλ. τῶν γυναικῶν· -um gero, ἐν γαστρὶ φέρω· 2) (π.) γαστήρ, κοιλία, μάλ. δὲ ἡ τοῦ δουρείου ἵππου.

ŭter-vis, utrăvis, utrumvis, ἀντ. ἀόρ. 1) ὁποτερουσοῦν, ὁποτερασδήποτε· 2) ἑκάτερος.

ūti, ἰδὲ ut.

ūtĭbĭlis, e, (ἀρχ.) = utilis.

Utĭca, ae, θ. Ἰτύκη, πόλις Λιβύης, ἔνθα Κάτων ηὐτοκτόνησεν· ἐντ. **Uticensis**, e, Ἰτυκαῖος· μᾶλ. δὲ Cato U.

ūtĭlis, e, (-ior, issimus), [utor]· 1) χρήσιμος, ἐπιτήδειος, καταλληλος· 2) χρήσιμος, ὠφέλιμος, λυσιτελής, rei alicui καὶ ad rem aliquam εἴς τι· οὐσ. τὸ ὠφέλιμον.

ūtĭlĭtas, ātis, θ. (utilis), χρεία, ὠφέλεια, λυσιτέλεια: ea res habet -em, τὸ πρᾶγμα τοῦτο ὠφέλιμόν ἐστιν· -es belli, τὰ ἐν τῷ πολέμῳ ὠφέλιμα.

ūtĭlĭter, ἐπίρ. (-ius, -issime), [utilis], χρησίμως, ὠφελίμως, λυσιτελῶς.

ūtĭ-nam, ἐπίρ. εὐχῆς· ὡς. εἴθε, εἰθ' ὤφελε, εἰ γάρ: u. hoc fecisset, εἴθε τοῦτο ἐποίησεν· u. ne, εἴθε μή.

ūtĭ-que, ἐπίρ. γέ, γοῦν, δήπου, ἔτη, πάντως.

ūtor, ūsus sum, ἀποθ. γ'. 1) χρῶμαί τινι, armis, equis, τοῖς ὅπλοις, τοῖς ἵπποις· ἐντ. α) χρῶμαί τινι, ἀπολαύω τινός (= fruor), lacte γάλακτος· cibo τροφῆς· β) = habeo, ἔχω, κέκτημαι, valetudine ὑγίειαν· 2) -aliquo: α) χρῶμαι, ὁμιλῶ, σύνειμί τινι, familiariter, οἰκείως· β) χρῶμαι, προσφέρομαί τινι, illis victis sic· (κωμ.) u. se, χαρίζεσθαι ἑαυτῷ ἢ τῇ ψυχῇ.

utpŏte, ἐπίρ. (ὡς τὰ πολλὰ πρὸ ἀναφ. ἀντωνυμίας μεθ' ὑποτακτικῆς)· ἅτε, ἅτε δή: u. qui hodie inciperim, ἅτε σήμερον ἀρξάμενος.

ūtrārius, ii, ἀ. (Λ/β.) ἀσκοφόρος.

ūtrīcŭlārĭus, ii, ἀ. ἀσκαύλης.

utringue, ἐπίρ. (uterque), ἑκατέρωθεν, ἀμφοτέρωθεν: nobilis u. εὐγενὴς πατρόθεν καὶ μητρόθεν.

utro, ἐπίρ. (uter), (π. καὶ μ.), ὁποτέρωσε, ποτέρωσε.

utrŏbi, καὶ **utrŭbi**, ἐπίρ. (uter, ubi), ὁποτέρωθι.

ūtrŏbī-dem, ἐπίρ. (Πλ.), ἑκατέρωθι.

ūtrŏbī-que, ἐπίρ. ἑκατέρωθι, ἀμφοτέρωθι· μετφ. utrobique (= καὶ ἐν τῇ γῇ καὶ ἐν τῷ ὕδατι) plus valuit.

utrō-lĭbet, ἐπίρ. ὁποτέρωσε βούλει.

utrōque, ἐπίρ. (uterque), ἑκατέρωσε, ἀμφοτέρωσε· μετφ. u. dico, ἐπαμφοτερίζοντα λέγω.

utrum, (οὐδ. τῆς ἀντ. uter), ἐπίρ. ἐρωτημ. πότερον; πότερα; τίθεται δὲ ἐν διμελεῖ ἐρωτήσει (εὐθεῖα καὶ πλαγία): utrum an, πότερον (πότερα) . . . ἢ· (π.) utrum . . . an = sive . . . sive.

ut-ut, ἐπίρ. = utcunque.

ūva, ae, θ. 1) σταφυλή, βότρυς· ἐντ. μετφ. α) = οἶνος· β) βοτρυώδες ἄθροισμα τῶν μελισσῶν (ἐκ δένδρου κρεμαμένων)· 2) κόρυμβος, lauri δάφνης.

uvesco, (ἄνευ πρκ. καὶ σ., γ'. (συγγ. τῷ uvidus), (π.), νοτίζομαι, βρέχομαι· (π.) = πίνω, κωθωνίζομαι.

ūvĭdŭlus, a, um, (ὑποκ. τοῦ uvidus), βεβρεγμένος πως.

ūvĭdus, a, um, (πρβλ. udus), (π. καὶ μ.), νοτερός, ὑγρός· -um Tibur, τὰ εὖ ἀρδευόμενα Τίβουρα· homo u. = ἄνθρωπος μεθύων.

Uxellŏdūnum, i, οὐ. Οὐξελλόδουνον, ὀχυρὰ πόλις τῶν Καδούρκων ἐν τῇ Ἀκουϊτανίᾳ.

uxor, ōris, θ. γαμετή, γυνή, σύζυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γος (ἧττον εὐγενέστ. τοῦ conjux) : duco aliquem - em, ἄγομαί τινα γυναῖκα (= νυμφεύομαί τινα).

uxorcŭla, ae, θ. (ὑποκ. τοῦ uxor), γυναίκιον, γύναιον.

uxōrĭus, a, um, (uxor), τῆς γαμετῆς, τῆς γυναικός, (τῆς συζύγου)· res -a, ὁ γάμος καὶ τὰ τοῦ γάμου (οἷον ἡ προῖξ)· homo u. ἄνθρωπος ὅλως τῇ αὐτοῦ γυναικὶ παραδεδομένος.

V

V, v, ἀντιστ. πρὸς τὸ δίγαμμα (F) καὶ ἀντικαθίσταται τῷ Ἑλληνικῷ Β οἷον Βάρρων, Βέρρης ἢ τῷ Ού· οἷον Οὐάρρων, Οὐένουσία· συντόμως δὲ τὸ V. = vir, vivus, vivens, volum· ὡς ἀριθμ. δὲ σημεῖον = 5.

Văcălus, i, ἀ. (Καῖσ.), **Vahălis**, is, ἀ. (Τάκ.), ὁ Βάκαλος, Οὐάκαλος, ὁ Οὔαλις, ὁ δυτικὸς βραχίων τοῦ Ῥήνου.

văcātĭo, ōnis, θ. (vaco), σχολή, παῦσις, ἀπαλλαγή τινος· -militiae, ἡ ἀστρατεία· - aetatis, adolescentiae, ἡ διὰ τὴν ἡλικίαν, τὸ νεαρὸν ἀπαλλαγή· μετων. (μ.), τὸ πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῶν στρατιωτικῶν ἔργων χρῆμα.

1. vacca, ae, θ. ἡ (νέα) βοῦς.

2. Vacca, ae, θ. Οὐάκκα, πόλις τῆς Νομαδικῆς· ἐντ. **-ccensis**, e, Οὐακκαῖος· οὐσ. **-es**, ium, ἀ. πλ. οἱ Οὐακκαῖοι.

Vaccaei, ōrum, ἀ. πλ. Οὐακκαῖοι, Βακχαῖοι, ἔθνος τῆς Ἱσπανίας.

vaccīnium, i, οὐ. μυρτίδιον.

vaccŭla, ae, θ. δάμαλις.

văcē-fīo, (Λουκρ.), ἀμετ. κενοῦμαι.

văcerra, ae, θ. (ἀρχ. καὶ μ.) σκόλοψ, χάραξ.

văcerrōsus, a, um, (vacerra), (Συνητ.), φρενοβλαβής, ἠλίθιος.

văcillātĭo, ōnis, θ. (μ.), σάλευμα, σάλος.

văcillo, α'. 1) σαλεύω, δονοῦμαι (πρβλ. titubo)· v. ex vino (ἐπὶ μεθύσου) = ὑπὸ τοῦ οἴνου παραφέρομαι· μετρ. tota res -at = ταλαντεύεται, ἀστατεῖ, ἀβέβαιον ἐστιν· ἐντ. vacillans, ταλαντευόμενος, ἀβέβαιος, σφαλερός· epistola vacillantibus literis ἐπιστολὴ ἀσαφῶς (σφαλλομένῃ χειρὶ) γεγραμμένη.

văcīve, ἐπίρ. (Φαῖδρ.), κατὰ σχολήν, μετὰ σχολῆς, σχολαίως, ἀργῶς.

văcīvĭtas, ātis, θ. (Πλ.) = vacuitas, κενότης, ἔλλειψις, cibi τροφῆς.

văcīvus, a, um, (ἀρχ.) = vacuus, κενός· v. virium ἄνευ δυνάμεων.

văco, α'. κενός εἰμι: vix triclicium vacaret, μόλις τὸ ἐστιατόριον κενὸν ἦν· agri-ant, οἱ ἀγροὶ ἀγεώργητοί εἰσιν· ἐντ. α) -ab aliqua re, κενός εἰμί τινος, ἔρημος εἰμί τινος, ἄνευ τινός εἰμι, οὐκ ἔχω τι, ἀπήλλαγμαί τινος, metu φόβου· β) σχολὴν ἄγω, σχολάζω, ἀργῶ, ab opere ἀπὸ τῶν ἔργων, muneribus (a m.) τῶν δημοσίων ἔργων· γ) ἀπολύτ. si vacas, εἰ σχολὴ σοι (= ἐὰν ἔχῃς καιρόν)· ὡσαύτ. v. alicui, σχολάζω τινί, σπουδὴν περί τι ποιοῦμαι, διατρίβω περί τι, καταγίνομαι ἔν τινι, philosophiae· τριτοπρ. vacat mihi (tibi, illi) σχολὴ ἐστί μοι (σοι, ἐκείνῳ)· δ) κενός, ἔρημος, ἄνευ κυρίου, ἀδέσποτός εἰμι.

văcuē-făcĭo, fēci, factum γ'. κενῶ, insulam τὴν νῆσον· possessiones vacuefactae, κτήσεις ἀδέσποτοι.

văcŭĭtas, ātis, θ. (vacuus)· 1) κενότης· 2) ἀπαλλαγή, doloris ἀπὸ τοῦ ἄλγους, ab angoribus ἀπὸ τῆς ἀδημονίας.

Văcūna, ae, θ. (vaco), Οὐακοῦνα, θεά τις τῶν Σαβίνων τῆς ἀπὸ τῶν γεωργικῶν ἔργων σχολῆς· ἐντ. (Ὀβίδ.) **-ālis**, e, τῆς Οὐακούνης.

văcŭo, α'. = vacuefacio.

văcŭus, a, um, (voco)· 1) κενός· vacuum spatium ἡ ἁπλῶς vacuum, τὸ κενόν· v. re ἢ ab re, κενός, ἔρημος, γυμνός τινος, οὐκ ἔχων τι· ἐντ. α) oppidum v. πόλις ἄνευ φυλακῆς· equus v. ἵππος ἄνευ ἀναβάτου· β) = ἀπηλλαγμένος, ἐλεύθερος, a tributis δασμῶν· 2) κενός, ἄνευ κυρίου, ἀδέσποτος, χηρεύων· provincia -a, ἐπαρχία χηρεύουσα (ἄνευ ἐπάρχου)· in vacuum, εἰς ἀδέσποτον κτῆμα· ἐντ. α) (π. καὶ μ.) = ἄγαμος, mulier γυνή. β) domum -am jacio novis nuptiis (novo matrimonio) = τὴν οἰκίαν κενῶ (ἐπὶ ἀνδρὸς ἢ γυναι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κὺς) πρὸς σύναψιν νέου γάμου· 3) κενός, σχολαῖος, σχολάζων, σχολὴν ἄγων, ἄνευ ἀσχολίας ὤν· ἐντ. α) civitas v. πόλις σχολάζουσα (οὐ πολεμοῦσα)· β) animus v. νοῦς ἀπηλλαγμένος (ἄνευ) φροντίδων· γ) (π.) = κενὴ (ἔρωτος) καρδία, καρδία οὐκ ἐρῶσα· 4) ἀναπεπταμένος, ἀνεῳγμένος, εὐρύχωρος, εὐρύς, locus τόπος μετφ. aures - ae, ὦτα ἀναπεπταμένα· 5) = vanus, κενός, μάταιος.

1. Vada, ae, θ. Βάδη, φρούριον τῶν Βατάβων ἐν τῇ Βελγικῇ Γαλλίᾳ.

2. Vāda, ōrum, οὐ. πλ. Οὐᾶδα, πόλις τῶν Διγύων.

3. Vada Volaterrana, ōrum, ἀ. πλ. Οὐᾶδα Οὐολατερρανῶν, πόλις τῆς Τυρρηνίας.

vādātus, a, um, μετχ. τοῦ vador.

Vadimōnis lacus, ἡ Οὐάδμων λίμνη, μικρά τις τῆς Τυρρηνίας λίμνη.

vādīmōnium, ii, οὐ. (vas 1.), ἐγγύησις, διεγγύησις, ἡ ἐγγύη τοῦ εἰς τὴν δίκην τῇ τεταγμένῃ ἡμέρᾳ παρέσεσθαι (ἐμφανισθῆναι)· ἐντ. α) = ἡ δίκη: -alicui impono, ἐγγύην ἐπιβάλλω τινὶ παρέσεσθαι (ἐμφανισθῆναι) εἰς τὴν δίκην· -adeo ἢ sisto, ad v. venio, παραγίγνομαι εἰς τὴν δίκην· v. desero, ἰδὲ desero· v. concipio, ἐγγράφως τάττομαι τὴν ἡμέραν τῆς εἰς τὴν δίκην ἐμφανίσεως· β) = ἡμέρα δίκης, προθεσμία: constituo v. τάττομαι τὴν ἡμέραν τῆς δίκης.

vadis, γεν. τοῦ vas 1.

1. vādo, (ἄνευ πρκμ. καὶ σ,), γ'. βαίνω, βαδίζω, χωρῶ, εἶμι, πορεύομαι (ἐσπευσμένως καὶ μετὰ βίας πρβλ. eo), in hostem ἐπὶ τὸν πολέμιον.

2. vādor, ἀποθ. α'. (vas, 1), ἐγγύην παρά τινος λαμβάνω τοῦ εἰς τὴν δίκην παρέσεσθαι (ἐμφανισθῆναι), ἰδὲ vadimonium.

vādōsus, a, um, (vadum), τενάγωδης, ἀβαθής, mare θάλασσα.

vādum, i, οὐ. 1) τὸ βατόν, τὸ τέναγος, τὸ ἀβαθές (θαλάσσης καὶ ποταμοῦ), ἐντ. = πόρος, διάβασις· μετφ. α) (κωμ.) res est in vado, τὸ πρᾶγμα ἐν ἀσφαλεῖ ἐστιν· β) emersi e -is, περιεγενόμην τοῦ κινδύνου· 2) (π.) (πόροι ἁλός. Ὀδ. Μ. 259), πόρος τῆς θαλάσσης, θάλασσα, κύματα· 3) (π.) πυθμήν, βυθός.

vae, ἐπιφών. οὐαί! οἴμοι! φεῦ! συχν. δὲ μετ' ἀφαιρ.: vae victis, οὐαὶ τοῖς ἡττημένοις, (σπ.) vae te, οὐαί σοι.

vāfer, vāfra, vāfrum, (-rimus), πανοῦργος, πολύτροπος, ποικίλος.

vāfrāmentum, i, οὐ. (μ.) πανούργημα.

vāfre, ἐπίρ. πανούργως.

vāfrītia, ae, θ. (μ.), πανουργία.

Vaga, ae, θ. = Vacca, ὃ ἰδέ.

vāge, ἐπίρ. (vagus), σποράδην.

vāgīna, ae, θ. 1) κολεός, ξιφοθήκη· 2) ἐπὶ φυτῶν· ἡ κάλυξ.

vāgĭo, īvi, καὶ ii, ītum, δ'. (ἐπὶ μικρῶν παίδων)· κλαυθμυρίζω.

vāgītus, us, ἀ. (vagio), κλαυθμυρισμός, μάλ. δὲ μικροῦ παιδός· καὶ = ὁ μηκασμὸς (αἰγιδίων).

1. vāgor, ōris, ἀ. (ἀρχ.) = vagitus.

2. vāgor, ἀποθ. α'. (π. καὶ **vāgo**, α'.), [vagus], πλανῶμαι, ἀλῶμαι, περιφέρομαι ἄνευ σχεδίου ὡρισμένου, πρβλ. erro· stellae -ant = πλανῶνται, περιφέρονται· μετφ. fama vagatur, ἡ φήμη διαδίδεται· Nilus vagat, ὁ Νεῖλος ὑπερεκχεῖται.

vāgus, a, um, 1) πλάνος, πλανήτης, πλανώμενος, περιφερόμενος· (π.) v. arena, ἄμμος κινουμένη· stellae - ae, οἱ πλανῆται (ἀστέρες)· crines -i, ἡ λελυμένη (ἀνεμουμένη) κόμη· 2) μετφ. α) ταλαντευόμενος, ἄστατος, ἀβέβαιος, ἀμφίβολος, ἀσαφής, sententia γνώμη· β) -genus dicendi, μακρὸς τρόπος τοῦ λέγειν· γ) γενικός, ἀόριστος· δ) ἐπὶ λόγου· λελυμένος, ἀσύνδετος· ε) (π.) - animi, παράφρων.

vah (καὶ **vaha**), ἐπιφ. (θαυμασμοῦ, ἀγανακτήσεως, ὀργῆς, λύπης, χαρᾶς), βαβαί, οὐαί! ἆ! φεῦ!, οἴμοι!

Văhălis, i, ἀ. ἰδὲ Vacalus.

valde, ἰδὲ valide.

vălens, ntis (-ior, -issimus), [μετχ. τοῦ valeo]· 1) ἐρρωμένος, εὔρωστος, ὑγιής, εὖ ἔχων, homo· 2) ῥωμαλέος, ἰσχυρός, στερεός· 3) δυνατός, μέγα δυνάμενος, ἰσχύων.

vălenter, ἐπίρ. (-ius, -issime), ἐρρωμένως, ἰσχυρῶς, δεινῶς, ἐμφαντικῶς.

vălentŭlus, a, um, (ὑποκ. τοῦ valens), (Πλ.), ῥωμαλέος τις.

vălĕo, lŭi, lĭtum, 6'. 1) ἔρρωμαι, εὐρωστῶ, ὑγιαίνω, ὑγιής εἰμι, εὖ ἔχω, corpore τὸ σῶμα, pedibus τοὺς πόδας· Ἐντ. α) ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπιστολῶν· si vales, bene est (συντόμως S. V. B. E.)·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δ) ὡς ἀσπασμός τῶν ἀπερχομένων· vale (σπ. valeas), ἔρρωσο, χαῖρε, ὑγίαινε! ὡσαύτ. jubeo aliquem valere, χαίρειν τινά κελεύω· ἐντ. μετφ. καταφρονητικῶς· valeas, χαῖρε, ἔρρε· ista valeant, ἐάσωμεν ταῦτα χαίρειν· valeat καὶ valeant ἐρρέτω, ἐρρέτωσαν· 2) ἔρρωμαι, ἰσχύω, δύναμαι, ἰσχυρός (δυνατός) εἰμι, multum πολύ, ad rem aliquam πρός τι (πρὸς τὸ ποιῆσαί τι)· μάλ. multum (plurimum κτλ.) v. equitatu, πολὺ (πλεῖστον) τῷ ἱππικῷ ἰσχύω, amicis τοῖς φίλοις, πολλοὺς φίλους ἔχω, eloquentiā (dicendo) τῷ λέγειν, μεγάλην εὐφράδειαν ἔχω· tantum v. in aliqua re, τόσον δυνατός (δεινός) εἰμι εἴς τι.-3) δύναμαι, μέγα δύναμαι, ἰσχύω· ἐντ. α) = ἀπεργάζομαι, παρέχω, ad gloriam δόξαν· β) ἰσχύω, χρήσιμός εἰμι, ad tollendam amicitiam· γ) ἰσχύω, ὠφελῶ, quo numus valet· δ) metus valet ad omnes, ὁ φόβος ἐπὶ πάντας ἰσχύει, πάντας καταλαμβάνει· conjuratio valuit, ἡ συνωμοσία καλὴν ἔκβασιν ἔσχεν· ε) δύναμαι, ἴσος εἰμί τινι· ς) δύναμαι, δηλῶ, σημαίνω: idem valet.

Vălĕrĭus, a, um, Οὐαλέριος, τοῦ Οὐαλερίου· ἐντ. α) οὐσ. **-ĭus**, i, ὁ, Οὐαλέριος· β) **-rĭa lex**, ὁ τοῦ Οὐαλερίου (ὑπάτου τῷ 449 π. Χ.) νόμος· γ) **-rĭānus**, a, um, Οὐαλερινός, τοῦ Οὐαλερίου· οὐσ. **-rĭānus**, i, ὁ, Οὐαλεριανός.

vălesco, (ἄνευ πρκμ. καὶ σ.), γ', ῥώννυμαι, ἰσχυρός, δυνατὸς γίγνομαι.

vălĕtūdĭnārĭus, a, um, (valetudo), καχεκτῶν, ἀσθενής, νοσῶν.

vălĕtūdĭnārĭum, ĭi, οὐ. (μ.), τὸ νοσοκομεῖον.

vălĕtūdo (vălĭtūdo), ĭnis, θ. (valeo)· (καλὴ ἢ κακὴ) ἕξις τοῦ σώματος· ἐντ. α) bona v. καὶ ἁπλῶς valetudo, = ἡ εὐεξία, εὐρωστία, ὑγίεια· v. infirma, incommoda, ἐπισφαλὴς ὑγίεια· β) adversa v. καὶ ἁπλῶς valetudo, = καχεξία, ἀρρωστία, ἀσθένεια, νόσος, oculorum τῶν ὀφθαλμῶν· μετφ. v. mentis, animi v. mala, νόσος φρενῶν, παραφροσύνη.

Valgĭus, a, um, Οὐάλγιος, τοῦ Οὐαλγίου· ἐντ. οὐσ. ὁ Οὐάλγιος.

valgus, a, um, (Πλ.) βαιδός, στρεβλόπους.

vălĭde, ἐπίρ. καὶ ὡς τὰ πολλὰ συγκεκομ. **valde**, (vald ius, validissime)· 1) σφόδρα, ἰσχυρῶς, amo φιλῶ· 2) (ἀεὶ συγκεκομ. valde), σφόδρα, πάνυ, κομιδῇ, magnus μέγας· 3) (κωμ.) ἐν ἰσχυρᾷ ἀποκρίσει· πάνυ, πάνυ μὲν οὖν (= ναὶ βέβαια).

vălĭdus, a, um, (- ior, -issimus) [valeo]· 1) ἐρρωμένος, εὔρωστος, ὑγιής, εὖ ἔχων· 2) ἐρρωμένος, εὔρωστος, ῥωμαλέος, ἰσχυρός, δυνατός, στερεός.

vallāris, e, (vallum), τοῦ χαρακώματος· εὔχρ. τὸ μόνον ἐν τῷ : corona v. στέφανος διδόμενος τῷ πρώτῳ ὑπερβάντι τὸ τῶν πολεμίων χαράκωμα.

vallātus, a, um, μετχ. τοῦ vallo.

vallis, is, θ. κοιλάς.

vallo, ā'. (vallum)· 1) σταυρῶ, χαρακῶ, περιχαρακῶ, castra τὸ στρατόπεδον· 2) μετφ. ὀχυρῶ, σκεπάζω, φυλάττω, ἐν ἀσφαλεῖ καθίστημι. ἐντ. vallatus, a, um = φυλαττόμενος, ἀσφαλιζόμενος.

vallum, i, οὐ. σταύρωμα, χαράκωμα (σκόλοψι πεποιημένον).

vallus, i, ά. σταυρός, χάραξ, σκόλοψ, μάλ. ὁ πρὸς ὀχύρωσιν ἐπιτήδειος: 2 - α) = vallum· β) (π.) v. pectinis οἱ τῆς κτενὸς ὀδόντες.

valvae, ārum, θ. πλ. αἱ δικλίδες, αἱ διπλαῖ θύραι, (τὰ διπλᾶ θυρόφυλλα).

Vandāli (Vandalii, Vandilii), ōrum, ά. πλ. Οὐάνδαλοι, Βανδῆλοι, ἐπὶ Τακίτου τὸ βόρειον τῆς Γερμανίας οἰκοῦντες.

vānesco, (ἄνευ πρκμ. καὶ σ.), γ'. (vanus), (π. καὶ μ.), κενοῦμαι, ἀφανίζομαι, φθίνω· μετφ. παρέρχομαι· luctus -it, ὁ θρῆνος μάταιός ἐστιν.

Vangiŏnes, num, ά. πλ. Οὐαγγίονες, Γερμανικὸν ἔθνος πρὸς τῷ Ῥήνῳ.

vānĭdĭcus, a, um, (vanus, dico), (Πλ.), κενολόγος, ματαιολόγος.

vānĭlŏquentĭa, ae, θ. (vanus, loquor), κενολογία, ματαιολογία.

Vānĭlŏquĭdōrus, i, ά. (vanus-loquor-δῶρον), (Πλ.), πλαστὸν ὄνομα = Κεναγόρας, Ψεύστης.

vānĭlŏquus, a, um, (vanus, loquor), κενολόγος, ματαιολόγος.

vānĭtas, ātis, θ. (vanus), ἡ κενότης, τὸ κενόν, τὸ μάταιον, ἡ ματαιότης· ἐντ. α) -es opinionum, ψευδεῖς γνῶμαι· β) v. orationis ἢ ἁπλῶς vanitas = οἱ μὴ ἀληθεῖς λόγοι, τὸ ψεῦδος, καὶ = ἡ μεγαλαυχία· γ) vanitas = ἡ μὴ veritas, ἡ πλάνη

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

vānĭtūdo, ĭnis, θ. (Πλ.), κενολογία, οἱ κενοὶ λόγοι.

1. vannus, i, θ. λίκνον, λικμός.

2. vānus, a, um, (-ior, -issimus)· 1) κενός, διάκενος (πρβλ. vacuus)· ἐντ. = κενός, ἀραιός, μανός· 2) μετφ. α) κενός, μάταιος, ἄπρακτος, ἀνωφελής· ad vanum redigo, ματαιῶ, ἀχυρῶ· ex vano, μάτην, ἀλόγως, ἄνευ λόγου· β) ψευδής· haud vana refero· ἡ = μάταιος, μεγάλαυχος· ἡ = ἀτέκμαρτος, παράλογος.

văpĭde, ἐπίρ. Σουητ.) = male: v. me habeo (φράσις Αὐγούστου) = χαλεπῶς ἔχω ἐκ τοῦ (χθές) πότου.

văpĭdus, a, um, ἐξεστηκώς οἶνος.

văpor, ōris, ἀ. 1) ἀτμός, ἀτμίς, ἀποφορά, aquarum τῶν ὑδάτων· 2) θέρμη, θερμότης, solis τοῦ ἡλίου· (π.)= πῦρ: v. est (= καταναλίσκει) carinas· μετφ. = τὸ τοῦ ἔρωτος πῦρ.

văpŏrārĭum, ĭi, οὐ. (vapor), (ἐν τοῖς Ῥωμ. βαλανείοις) πυριατήριον, ἡ (ὀρθότ.) = ἀτμαγωγός.

văpōro, ā'. (vapor), (π. καὶ μ.)· 1) ἀτμίζω, θερμαίνω, locum τὸν τόπον· 2) θυμιῶ, templum τὸν ναόν· 3) (Λουκρ.) καίομαι, invidiā φθόνῳ.

vappa, ae, θ. (vapor), ἐξεστηκὼς οἶνος, ἐκτροπίας· μετφ.= ὁ οὐδενὸς ἄξιος.

văpŭlāris, is, ἀ. (Πλ.) μαστιγίας.

văpŭlo, ā'. 1) πληγὰς λαμβάνω, πλήττομαι, μαστιγοῦμαι· 2) μετφ. sexta legio -avit = εἰς χεῖρας ἦλθεν· v. sermonibus, ψέγομαι· ἐπὶ οὐσίας· = διαφθείρομαι, ἀπόλλυμαι· (κωμ.) vapula ἢ vapulabis, ἔρρε, ἀπόλοιο.

Vardaei, ōrum, ἀ. πλ. Ἀρδιαῖοι, ἔθνος τῆς Δαλματίας.

Vāriuntējus, i, ἀ. Οὐαργουντήϊος.

Vărĭa, ae, θ. Οὐαρία, πολισμάτιον τῆς Λατίνης, πρὸς ᾧ Ὁράτιος κτῆμα εἶχεν.

vărĭantĭa, ae, θ. (Λουκρ.), ποικιλία.

vărĭātĭo, ōnis, θ. (Λ/6.) διαφορά: sine -ōne ulla = συμφώνως· -έντ. = ἀλλοιότης.

variātus, a, um, μετχ. τοῦ vario.

vărĭco, ā'. διασκελίζω, vallum.

vărĭcōsus, a, um, (μ.), κίρσῳ νοσῶν.

vărĭcus, a, um, (π.), διασκελίζων.

vărĭe, ἐπίρ. (varius)· 1) ποικίλως, ποικίλοις χρώμασι· 2) ποικίλως, ποικίλῳ τρόπῳ, ἐντ. = ἀνομοίως, διαφόρως.

vărĭĕtas, ātis, θ. (varius)· 1) ποικιλία, ποικιλία χρωμάτων, picturae γραφῆς· 2) ποικιλία, ἀνομοιότης, διαφορά: v. gentium, διάφορα ἔθνη· v. coeli, διαφορὰ κλίματος· ἐντ. = διαφορὰ γνώμης: sine una -etate· 2) μεταβολή, ἀλλοίωσις· 3) εὐμεταβλησία, τὸ εὐμετάβολον.

Vărīni, ōrum, ἀ. πλ. (Τάκ.), Οὐαρῖνοι, ἔθνος Γερμανικόν.

vărĭo, ā'. (varius)· 1) (π.) ποικίλλω τι, ποικίλοις χρώμασι χρωματίζω τι, aliquid· ἐντ. variatus a, um, πεποικιλμένος, figuris μορφαῖς (ζωγραφίαις)· 2) ἀλλοιῶ, μεταβάλλω, ἀλλάττω τι· ἐντ. variatus a, um, ἀλλοιωθείς, μεταμορφωθείς, 3) διαφέρω τινί, διαφόρως λέγω τι· 4) ἀμετ. α) (π.) ποικίλλομαι, ποικίλος εἰμί· β) διαφέρω, διάφορός εἰμι, οὐ σύμφωνός εἰμι· ἀπροσ. ibi si variaret (ἐπὶ τῶν ἀρχαιρεσιῶν) = εἰ αἱ ψῆφοι ἐκεῖ δίχα γένοιντο· victoria -at, ἡ νίκη ἀμείβεται.

1. vărĭus, a, um· 1) (βαλιός), αἰόλος, ποικίλος, ποικιλόχρους, lynx· 2) ποικίλος, πολυειδής, ἀλλοῖος, διάφορος (πρβλ. diversus)· -a victoria, νίκη ἀδιάκριτος· homo v. = ἄνθρωπος, ποικίλος, πολύτροπος· ἐντ. 3) ἐπὶ κακοῦ· εὐμετάβλητος, ἄστατος.

2. Vărĭus, i, ἀ. Οὐάριος, ποιητὴς φίλος Ὁρατίου καὶ Βεργιλίου.

vārix, ĭcis, ἀ. καὶ θ. κίρσος (νόσος φλεβῶν).

Varro, ōnis, ἀ. Οὐάρρων, Βάρρων· ἐντ. **Varrōniānus**, a, um, Οὐαρρωνιανός, τοῦ Οὐάρρωνος (ὑπάτου), milites στρατιῶται.

1. varus, a, um· 1) ραιβός, βλαισός, βλαισοσκελής (κοιν. στραβοκάνης)· 2) διαφέρων, ἐναντίος τινί, alicui.

2. Vārus, i, ἀ. Οὔαρος, Οὐᾶρος.

1. vās, vādis, ἀ. ὁ ἐγγυητὴς τοῦ παρέσεσθαι (ἐμφανισθῆναί) τινα εἰς τὴν δίκην (πρβλ. praes).

2. vās, āsis, οὐ. σκεῦος, ἀγγεῖον· ἐντ. ὁ πληθ. vasa, ōrum, τὰ σκεύη, ἔπιπλα κτλ. 2) ἐν τῷ πληθ. τὰ στρατιωτικὰ σκεύη = ἡ ἀποσκευὴ (τῶν στρατιωτῶν)· ἐντ. colligo vasa = σκευαγωγῶ, ἀναζεύγνυμι· μετφ. συσκευάζομαι· conclamo vasa, τὸ σημεῖον τῆς ἀναζεύξεως δίδωμι.

vāsārĭum, ii, οὐ. (vas 2.), τὸ ἀργύ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ριον τὸ εἰς ὠνὴν σκευῶν διδόμενον, μάλ. δὲ τὸ ἀργύριον τὸ διδόμενον τοῖς εἰς ἐπαρχίαν ἀπερχομέναις ἀρχαῖς πρὸς ἐγκαθίδρυσιν.

Vascŏnes, num, ὰ. πλ. Οὐάσκονες, ἔθνος τῆς B. Α. Ἱσπανίας (Ταρρακωνησίας).

vasculārĭus, ii, ὰ. (vasculum) χρυσουργός, χρυσαχόος, ἀργυρηλάτης.

vascŭlum, i, οὐ. (ὑποκ. τοῦ vas 2) ἀγγεῖδιον, σκευάδιον, μικρὸν σκεῦος.

vastātĭo, ōnis, θ. (vasto), ἐρήμωσις, πόρθησις, δῄωσις, κάκωσις.

vastātor, ōris, ὰ. (vasto), (π. καὶ μ.), ἐρημωτής, πορθητής.

vastātrix, īcis θ. (vasto), (μ.), ἡ ἐρημοῦσα, ἡ πορθοῦσα.

vaste, ἐπίρ. (-ius)· 1) πόρρω, μακράν· 2) ἀπαιδεύτως, ἀκόμψως, ἀπειροκάλως· 3) ἐξαισίως, σφόδρα.

vastĭfĭcus, a, um, (Πλ.), ἐρημοποιός.

vastĭtas, ātis, θ. (vastus)· 1) ἐρήμωσις, ἐρημία· 2) ἐρήμωσις, πόρθησις· jacio, -em, πορθῶ, ἐρημῶ, δῄω· 3) τὸ ἐξαίσιον μέγεθος, τὸ ὑπερμέγεθες, solis τοῦ ἡλίου.

vastitĭes, ēi, θ. (Πλ.) = vastitas 2.

vastitūdo, ĭnis, θ. (ἀρχ.) = vastitas.

vasto, ā'. (vastus)· 1) ἐρημῶ, κενῶ agros τὴν χώραν (ἀνθρώπων)· v. forum, κενῶ τὴν ἀγοράν· σπαν. μετ' ἀφ. v. fines civibus, ἐρημῶ πολιτῶν τὴν χώραν· 2) ἐρημῶ, πορθῶ, δῄω, Italiam· μετφ. v. mentem, ταράττω τὴν ψυχήν.

vastus, a, um, (-ior, -issimus)· 1) ἔρημος, κενός: urbs v. incendiis, πόλις ἔρημος ἐκ τῶν πυρκαϊῶν· urbs v. a defensoribus = πόλις ἔρημος τῶν ἀμυναμένων· μάλ. Troja v. Τροία ἐρημωθεῖσα, δῃωθεῖσα· 2) εὐρύχωρος, εὐρύς, ἀχανής (μετὰ τῆς ἐννοίας τοῦ κενοῦ), aether αἰθήρ· 3) ἐξαίσιος, ὑπερμεγέθης, πελώριος, κολοσσιαῖος, μέγιστος· 4) μετφ. ἄγριος, ἀπειρόκαλος, ἄμουστος.

vātes, is, ὰ. καὶ θ. (φάτης), ὁ μάντις, ὁ προφήτης, θηλ. ἡ μάντις, ἡ προφῆτις, (ὁ μὴ τῇ μαντικῇ τέχνῃ ἀλλὰ θείᾳ ἐμπνεύσει τὰ μέλλοντα γινώσκων πρβλ. augur, haruspex)· 2) (π.) ὁ ποιητής, ἡ ποιήτρια.

Vātĭcānus, a, um, Οὐατικανός: v. mons, collis, ὁ Οὐατικανὸς λόφος, εἷς τῶν ἑπτὰ λόφων τῆς Ῥώμης.

vātĭcĭnātĭo, ōnis, θ. μαντεία.

vātĭcĭnātor, ōris, ὰ. (π.) = vates.

vātĭcĭnor, ἀποθ. ā'. (vates, cano)· 1) χρησμῳδῶ, μαντεύομαι, προφητεύω· 2) ἄδω, ἐξηγοῦμαι, διδάσκω, δηλῶ, alicui aliquid τινί τι· 3) φλυαρῶ.

vātĭcĭnus, a, um, χρησμῳδός, χρησμολόγος, μαντικός, liber.

Vătīnĭus, ii, ὰ. Οὐατίνιος, Βατίνιος, ὀπαδὸς τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος.

1. vĕ (ἀντὶ vel), σύνδ. ἐγκλ. ἤ, ἢ καί, εἴτε, εἴτε καί (εὔχρ. ἐπὶ πραγμ. ὧν ἡ ἐκλογὴ ἀδιάφορος): duabus tribusve horis, δύο ἢ τρισὶν ὥραις· σπαν. δὲ ἐν διαζευκτ. ἐρωτήσει ἀντὶ an, ἤ, εἴτε: ignoro albus aterve fuerit, ἀγνοῶ, εἴτε λευκὸς εἴτε μέλας ἐγένετο.

2. vĕ, μόριον ἀχώριστον, ὅμοιον τῷ a στερητικῷ καὶ ἐπιτατικῷ (ἰδὲ vecors, vesānus, vegrandis, vepallidus κτλ).

vēcordĭa, ae, θ. (vecors), ἀφροσύνη, παραφροσύνη.

vēcors, rdis, (ve, cor), ἄφρων, παράφρων.

vectābĭlis, e κομιστός, ἀγώγιμος.

vectābŭlum, i, οὐ. (μ.) ὄχημα.

vectātĭo, ōnis, θ. (vecto), (μ.), ὄχησις, ἵππευσις.

vectīgal, ālis, οὐ. (veho), ὁ τῇ πολιτείᾳ τελούμενος φόρος (ἐκ τῶν ἀγρῶν, τῆς νομῆς, τῆς ἐμπορίας κτλ.) ἐντ. = τὸ τέλος, ὁ φόρος (ὡς πρόσοδος τῆς πολιτείας, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ stipendium καὶ tributum): exerceo -ia (ἐπὶ τῶν δημοσιώνων) καὶ exigo -ia (ἐπὶ τῶν ὑπαλλήλων αὐτῶν) = πράττομαι, εἰσπράττω τοὺς φόρους· ἐντ. καὶ περὶ ἄλλων φόρων: v. praetorium, τὸ τελούμενον ἀργύριον ὑπὸ τῆς ἐπαρχίας (δῶρον) τῷ ἐπάρχῳ· v. aedilicium, ὁ φόρος ὃν οἱ ἀγορανόμοι διὰ τῶν ἐπάρχων ἐν ταῖς ἐπαρχίαις εἰσέπραττον· 2) ἰδιωτικὴ πρόσοδος, τὰ προσιόντα (ἰδιώτῃ), ἡ πρόσοδος.

vectīgālis, e, (vectigal)· 1) τῶν τελῶν, τῶν φόρων, pecunia ἀργύριον· 2) ὑποτελής, φόρου ὑποτελής, ὑπόφορος· 3) προσοδοφόρος, equus ἵππος.

vectĭo, ōnis, θ. (Κικ.), ὄχησις.

1. Vectis, is, θ. Οὔεκτις, νῆσος τῆς Βρεττανίας.

2. vectis, is, ὰ. (veho)· 1) μοχλός: -ibus submoveo, μοχλεύω· 2) (π.) μοχλός (θύρας) = κλεῖς, μεγάλη δοκὸς πρὸς ἀπόκλεισιν τῶν θυρῶν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

vecto, ā'. (π.) ὀχῶ, κομίζω, fructus καρπούς· **vector**, āpoθ. ā'. equo, ὀχοῦμαι ἐφ' ἵππου, humeris κομίζομαι ἐπὶ τῶν ὤμων.

Vectōnes (Vettōnes), num, ἀ. πλ. Οὐέττωνες, ἔθνος τῆς Ἱσπανίας (Λυσιτανίας).

vector, ōris, ἀ. ἀ. (veho)· 1) ἐνεργ. ὁ ὀχῶν, κομίζων, βαστάζων, Sileni τὸν Σιληνόν· 2) (vehor) παθητ. ὁ ὀχούμενος, ἔποχος (νεώς, ἵππου) = ἐπιβάτης, ἱππεύς.

vectōrĭus, a, um, (vector) ἐπὶ νεώς· φορταγωγός.

vectūra, ae, θ. (veho)· πορθμεία, διακομιδή, μεταφορά (ἵπποις ἢ πλοίοις)· ἐντ. τὸ πρὸς διακομιδὴν χρῆμα, =ναῦλος.

vectus, a, um, μετχ. τοῦ vehor.

Vēdĭus, ĭi, ἀ. Οὐήδιος, Βήδιος.

vĕgĕo, ē'. κινῶ, ἐλαύνω, equum ἵππον.

vĕgĕto, ā'. (μ.), ζωπυρῶ, ἐγείρω τι.

vĕgĕtus, a, um, (vegeo)· 1) εὐκίνητος, ζωηρός, mens· 2) εὔρωστος, ἀκμαῖος, miles στρατιώτης.

vē-grandis, e, 1) δυσαύξητος, μικρός, ἰσχνός· 2) (ἀμφίδ.), μέγιστος.

vĕhĕmens, (π. καὶ δισύλ. **vemens**), ntis, (-ior, -issimus)· 1) φορός, σφοδρός, ὁρμητικός, ventus ἄνεμος· ἐντ. α) σφοδρός, ῥαγδαῖος· β) σφοδρός, ὀξύς, μέγας, clamor· γ) σφοδρός, δεινός, αὐστηρός, σκληρός· δ) ἐμβριθής, argumentum· ε) preces -es, λιπαραὶ ἱκεσίαι· ς') -somnus, βαθὺς ὕπνος.

vĕhĕmenter, ἐπίρ. (-ius, -issime)· 1) σφοδρῶς, ὁρμητικῶς· 2) σφόδρα, ἐπιμόνως.

vĕhĭcŭlum, i, οὐ. (veho), ὄχημα = ἅμαξα, ἡ (σπ.) = πλοῖον.

vĕho, vexi, vectum, γ'. 1) ὀχῶ, φέρω, κομίζω, humero ἐπὶ τῶν ὤμων, currum φέρω (σύρω) τὴν ἅμαξαν· amnis -it aurum, ὁ ποταμὸς φέρεται χρυσόν· συνήθ. δὲ ἐν τῷ παθητ. vehor = ὀχοῦμαι, κομίζομαι: α) -curru, in curru, ὀχοῦμαι ἐφ' ἁμάξης· β) -equo, in equo, ὀχοῦμαι ἐφ' ἵππου = ἱππεύω· γ) -navi, in navi, ὀχοῦμαι ἐν νηΐ = πλέω· καί (π. καὶ μ.) φέρομαι: v. trans aethera, πέτομαι, ἵπταμαι· 2) ἀμετ. (σπ.) μάλ. ἐν τῇ μετχ. vehens, ὀχούμενος, κομιζόμενος, quadrigiis ἐπὶ τετρίππου, in equo ἐπὶ ἵππου = ἱππεύων.

Vejento, ōnis, ἀ. Οὐηϊέντων.

Vēji, ōrum, ἀ. Οὐήϊοι, Βήϊοι, πόλις τῆς Τυρρηνίας, ὑπὸ Καμίλλου ἁλοῦσα (396 π. Χ.)· ἐντ. 1) **Vejens**, ntis, τῶν Οὐήων, Οὐηεντανός· οὐσ. **-entes**, um, οἱ Οὐεντανοί· 2) **Vejentānus**, a, um, Οὐηεντανός· 3) (π.) **Vēĭus**, a, um, = Vejens.

Vējŏvis, is, ἀ. (**Vediovis**, **Veduis**), ἀρχαία Ῥωμαϊκὴ θεότης, ῥοδερὰ καὶ ἐκδικητική· (κατὰ τὸν Ὀβίδ. Fast. 3, 430 vē - Jovis = μικρὸς Ζεύς).

vel, σύνδ. 1) ἁπλοῦς· α) ἤ, εἴτε: v. potius, ἢ μᾶλλον, μᾶλλον δέ· β) = καί: v. tres armati, καὶ τρεῖς, ἔνοπλοι· γ) μετὰ ὑπερθετ. πρὸς ἐπίτασιν: v. maximus, ὁ (πάντων) μέγιστος· v. optime, ὡς οἷόν τε κάλλιστα· δ) οἷον, μάλιστα· 2) διπλοῦς: vel . . . vel, ἢ . . . ἤ, εἴτε . . . εἴτε: v. pace v. bello.

vēlābrum, i, οὐ. α) V. majus, Οὐήλαβρον μεῖζον· β) V. minus, Οὐήλαβρον ἔλασσον.

vēlāmen, ĭnis, οὐ. (velo), (π. καὶ μ.), κάλυμμα, σκέπασμα· v. ferrarum θέρμα.

vēlāmentum, i, οὐ. (velo)· 1) = velamen· 2) πληθ. = ἱκετήρια, στέμματα, ἱκετήριοι κλάδοι, (κλάδοι ἐλαίας ἐστεμμένοι λευκοῖς ἐρίοις, οὓς οἱ ἱκέται ἔφερον).

vēlārĭum, i, οὐ. (velum), καταπέτασμα, παραπέτασμα (τὸ ὑπεράνω τοῦ ἀμφιθεάτρου πρὸς ἀποτροπὴν τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων).

vēlātus, a, um, μετχ. τοῦ vēlo.

Vēlēda, ae, θ. Οὐέλεδα, Βελέδη, προφῆτις τις τῶν Γερμανῶν.

vēles, ĭtis, ἀ. συνήθ. εὔχρηστος ὁ πλ. **velītes**, um, γροσφομάχος, ἀψίμαχος, εἶδος ψιλῶν στρατιωτῶν, οἳ τοὺς πολεμίους τῇ ταχείᾳ αὐτῶν προσβολῇ ἐθορύβουν.

Vēlĭa, ae, θ. Ἐλέα: 1) ἡ τοῦ Παλατίνου λόφου ἐν Ῥώμῃ κορυφή· 2) πόλις τῆς Λευκανίας· ἐντ. α) **Vellensis**, e, Ἐλεάτης· οὐσ. **-enses**, ium, ἀ. πλ. οἱ Ἐλεᾶται· β) **Velīnus**, a, um, Ἐλεατικός.

vēlĭfer, ĕra, ĕrum, ἱστιοφόρος.

vēlĭfĭcātĭo, ōnis, θ. ἱστίων χρῆσις.

vēlĭfĭco, ā'. = velificor 1.

vēlĭfĭcor, ἀποθ. ā'. (velum, facio)· 1) ἱστίοις πλέω, ἱστιοδρομῶ· 2) διαπλέω: ἐντ. velificatus, διαπλευσθείς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2) μετφ. - alicui rei, προθυμοῦμαι, σπεύδω τινί.

Vēlīnus, i. ἀ. Οὐελῖνος, ποταμὸς τῆς Σαβίνης, ἐξ οὗ ἡ Οὐελίνη λίμνη (lacus V.)· ἐντ. ἐπιθ. tribus V. Οὐελίνη φυλή.

vēlĭtāris, e, (veles), τῶν γροσφομάχων, τῶν ἀψιμαχῶν.

vēlĭtātio, ōnis, θ. ἀψιμαχία.

vēlĭtor, ἀποθ. α'. (veles)· 1) ἀψιμαχῶ· ἀκροβολίζομαι (ὡς οἱ velites)· 2) μετφ. ἐρίζω.

Vēlĭtrae, ārum, θ. πλ. αἱ Οὐελίτραι, ἡ Βέλιτρα, πόλις τῶν Οὐόλσκων ἐν τῇ Λατίνῃ· ἐντ. - **ternus**, a, um, Οὐελιτρανός· οὐσ. - **terni**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Οὐελιτρανοί.

vēlĭvŏlans, ntis, (π.) = velivolus 1.

vēlĭvŏlus, a, um, (velum, volo)· 1) ἐπὶ νεώς· ἱστίοις φερόμενος, ἱστιοδρομῶν, navis· 2) ἐπὶ θαλάσσης· ἱστίοις διαπλεόμενος, ἱστιόπλευστος.

Vellaunodūnum, i, οὐ. Βελλαυνόδουνον, πόλις τῶν Σενόνων Γαλατῶν.

Vellējus, a, um, Οὐελλήϊος, τοῦ Οὐελληΐου· ἐντ. Κύρ. ὄν. = ὁ Οὐελλήϊος.

vellĭcātio, ōnis, θ. (vellico), τίλσις, κνισμός· μετφ. τὸ καθάπτεσθαι.

vellĭco, α'. (vello)· 1) τίλλω, κνίζω· 2) μετφ. κνίζω, κερτομῶ, καθάπτομαι, absentem τὸν ἀπόντα· 3) ἐγείρω, παρορμῶ, animum τὴν ψυχήν.

vello, velli (σπ. vulsi), vulsum, γ'. 1) τίλλω, anseres χῆνας· ἐντ. α) - capillos, τίλλω, μαδίζω τὴν κόμην· β) - poma, δρέπω μῆλα· γ) - signa, τὴν σημαίαν ἐκ τῆς γῆς ἀνασπῶ (πρὸς ἀνάζευξιν)· ἐντ. μετφ. = ἀναζυγὴν ποιοῦμαι· δ) vellor = τίλλομαι· ε) - vallum, ἀνασπῶ τοὺς σκόλοπας, τὸ χαράκωμα ῥήγνυμι· 2) τίλλω, κνίζω, brachia· καὶ μετφ. ἀναμιμνήσκω.

vellus, ĕris, οὐ. (π. καὶ μ.)· 1) πόκος, μαλλός, ἀρτὶ ἔρια: traho v. = νήθω ἔρια· 2) ταινία ἢ στέμμα ἐξ ἀργῶν ἐρίων· 3) δέρμα, δορά, leonis λέοντος· 4) μετφ. = ἁραιὸν νέφος (tenuia - a per coelum feruntur), ἡ νιφάς.

vēlo, α'. (velum)· 1) καλύπτω, περικαλύπτω, ἐπικαλύπτω, caput togā τὴν κεφαλὴν τῇ τηβέννῳ· ἐντ. μετφ. ἐπικαλύπτω = κρύπτω, ἀποκρύπτω, scelus τὸ ἀνόσιον ἔργον· 2) ἀμφιέννυμι: velatus toga, ἠμφιεσμένος τὴν τηβέννον· 3) διαδίομαι, tempora vitta τοὺς κροτάφους ταινίᾳ· 4) (π.) στέφω, κοσμῶ, templa sertis τοὺς ναοὺς στεφάνοις.

vēlāti, ōrum, ἀ. πλ. ὑπαρτελεῖς στρατιῶται (ἔφεδροι) οἱ κατὰ τῶν accensi (ἴδε accensus) διαδέχοντο τοὺς ἐν τῇ μάχῃ πίπτοντας.

Velocasses, ium καὶ **Veliocassi**, ōrum, ἀ. πλ. Βελλοκάσσοι, ἔθνος Βελγικόν.

vēlōcĭtas, ātis, θ. (velox), ὠκύτης, ταχύτης· μετφ. (μ.) v. cogitationis.

vēlōcĭter, ἐπίρ. (-ius, -issime), [velox], ὠκέως, ταχέως.

vēlox, ōcis, (-ior, -issimus), [volo, velum), ὠκύς, ταχύς, ἐντ. = εὐκίνητος, ἐλαφρός, ὀξύς.

vēlum, i, οὐ. 1) ἱστίον τῶν πλοίων: do vela, ἀναπετάννυμαι τὰ ἱστία· ἐντ. = πλέω, aliquo εἰς τόπον τινά· μετφ. pando, do vela orationi, ταχέως ἐν τῷ λόγῳ προβαίνω· παροιμ. velis remisque ἢ velis equisque, πάσῃ δυνάμει· 2) ὀθόνη, παραπέτασμα, καταπέτασμα (ὑπεράνω τοῦ ἀμφιθεάτρου)· 3) μετφ. = μακροτάτη τήβεννος: amicti velis non togis.

vĕl-ut καὶ **vĕl-ūti**, σύνδ. 1) ὡς, ὥσπερ, καθάπερ: velut . . . sic (ita), ὥσπερ . . . οὕτως· 2) ἐπὶ παρομοιώσεων· ὡς, ὥσπερ, οἷον, οἷα· γ) οἷον, ὡσπερεί, καθαπερεί: ν. si, ὡς ἂν εἰ, ὥσπερ ἂν εἰ.

vēmens, ntis, ἰδὲ vehemens.

vēna, ae, θ. 1) φλέψ: - am aperio, φλεβοτομῶ· 2) μὴ κυριολεκτικῶς· α) φλὲψ ξύλου, φυτῶν, λίθων κ. τ. ὅμ. μάλ. δὲ φλὲψ μετάλλων ἐν τῇ γῇ· ν. auri, φλὲψ χρυσοῦ· ἐντ. aetas pejoris venae, ὁ σιδηροῦς αἰών· β) = ἀρτηρία· 3) μετφ. α) τὸ ἔνδον, ὁ μυχός (πράγμ.)· β) = ἡ εὐφυΐα, μάλ. δὲ ἡ ποιητικὴ δύναμις.

vēnābulum, i, οὐ. (venor), (Κικ.), σιγύνη, σιδύνη, προβόλιον, πρόβολος.

Vĕnāfrum, i, οὐ. Οὐέναφρον, πόλις τῆς Καμπανίας, ὀνομαστὴ ἐπὶ τῷ ἐλαίῳ· ἐντ. - **frānus**, a, um, τοῦ Οὐενάφρου, ἐξ Οὐενάφρου· οὐσ. - **frānum**, i, οὐ. ἐξ Οὐενάφρου ἔλαιον.

vēnālĭcĭus, a, um = venalis.

vēnālis, e, (venum), ὤνιος, ὠνητός, πράσιμος, πωλητός· ligionem - em habeo = χρήμασι πωλῶ (προδίδωμι)· μετφ. homo v. ἄνθρωπος ὠνητός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δωροδόκος· ἐνίοτε οὐσ. **-lis**, is, ἀ. τὸ ὠνητὸν ἀνδράποδον.

vēnātĭcus, a, um, (venor), θηρευτικός, θηρευτής, canis κύων.

vēnātĭo, ōnis, θ. (venor)· 1) θήρα, θήρευσις, ἄγρα, κυνήγιον, κυνηγία, κυνηγέσιον· 2) θηριομαχία, ὁ ἀγὼν (καταδίκων ἢ μονομάχων) ἐν τῷ ἀμφιθεάτρῳ πρὸς θηρία· 3) θήρα, θήραμα, τὸ θηρευθέν.

vēnātor, ōris, ἀ. (venor), θηρατής, θηρευτής, κυνηγός· καὶ ἐπιθ. = venaticus.

vēnātōrĭus, a, um, (venator), θηρευτικός, κυνηγετικός.

vēnātrix, īcis, θ. (π.), ἡ κυνηγός, κυνηγέτις· καὶ ἐπιθ. v. dea = Ἀγραία Ἄρτεμις.

vēnātūra, ae, θ. (Πλ.), θήρα, θήρευσις.

vēnātus, ūs, ἀ. (venor) = venatio 1. παρὰ δὲ Πλαύτῳ = ἁλιεία.

vendĭbĭlis, e, (-ior), (vendo)· 1) ῥᾳδίως πωλούμενος, πωλητός, fundus· 2) μετφ. τιμαλφής, τίμιος, ἄξιος, περισπούδαστος, ἀρεστός, oratio, res.

vendĭtātĭo, ōnis, θ. (vendido), μόνον μετφ. = ἡ ἐπίδειξις, ἀλαζονεία.

vendĭtātor, ōris, ἀ. (vendido), (μ.) μόνον μετφ. = ὁ ἀλαζών.

vendĭtĭo, ōnis, θ. (vendo), πρᾶσις, πώλησις· μάλ. = ἀποκήρυξις, πλειστηριασμός.

vendĭto, α'. (vendo)· 1) προτίθημι πρὸς πώλησιν, βούλομαι πωλεῖν τι, πωλῶ τι, fundum κτῆμα· 2) ἀπεμπολῶ, καπηλεύω, πιπράσκω, signa τὰ ἀγάλματα· ἐντ. μετφ. πράττω, διαπράττομαί τι (ἀντὶ ἀργυρίου)· 3) (ὡς ἔμπορος τὰ ἐκτεθειμένα ἐπαινῶ), ἐντ. μετφ. = ἐπιδείκνυμί τι, ἀλαζονικῶς ἐπαινῶ ἢ ἐπαγγέλλομαί τι, ἀλαζονικῶς συνίστημί τι, operam τὸ ἔργον.

vendĭtor, ōris, ἀ. πωλητής.

vendo, dĭdi, dĭtum, γ'. (venum do, ἰδὲ venum)· 1) πωλῶ, πιπράσκω (ἀντίθ emo), magno πολλοῦ (= ἀκριβά), pluris πλείονος (= ἀκριβώτερα)· ἐντ. = ἀποκηρύττω (πωλῶ εἰς δημοπρασίαν) τι, bona civium· 2) μετφ. α) πράττω τι ἀντὶ ἀργυρίου, πωλῶ, παρέχω τι ἀντὶ ἀργυρίου. v. me alicui = δωροδοκῶ ἀπό (παρά) τινος· v. mea funera (ἐπὶ μονομάχου), ἀντὶ ἀργυρίου τὴν ἐμὴν ζωὴν παραδίδωμι· β) = συνίστημι, poema τὸ ποίημα (= παρέχω αὐτῷ ἀγοραστάς).

Venĕdi, ōrum, ἀ. πλ. Οὐένεδοι, ἔθνος πρὸς ἄρκτον τῆς Γερμανίας.

vĕnēfĭcĭum, ii, οὐ. (venenum, facio)· 1) φαρμακεία, φίλτρον· 2) φαρμακεία, φαρμάκευσις· μετων. = φάρμακον.

vĕnēfĭcus, a, um, (venenum, facio)· 1) -a verba, λόγοι φαρμακέως, γόητος· 2) οὐσ. **-cus**, i, ἀ. α) φαρμακεύς, γόης· β) φαρμακεύς, φαρμακευτής· 3) οὐσ. **-ca**, ae, θ. (π.), ἡ φαρμακίς.

vĕnērārĭus, ii, ἀ. (μ.), φαρμακευτής.

vĕnēnātus, a, um, (μετχ. τοῦ veneno)· 1) (π.) μαγικός· 2) φαρμακώδης, ἰοφόρος, ἰοβόλος, vipera ἐχιδνα· μετφ. jocus v. χαριέντισμα πικρόν, κέρτομον.

vĕnēnĭfer, ĕra, ĕrum, (venenum, fero), (π. σπ.), φαρμακοφόρος, ἰοβόλος.

vĕnēno, α'. (venenum)· 1) φαρμακῶ, carnem τὸ κρέας· 2) (μ.) βάπτω (χρώμασιν).

vĕnēnum, i, οὐ. 1) φάρμακον, θηλητήριον· μετφ. v. reipublicae = φθορά, ὄλεθρος τῆς πολιτείας· pus atque v. = πικρός (δάκνων) λόγος· 2) φάρμακον μαγικόν, φίλτρον· 3) βαφή, χρῶμα, μάλ. ἡ πορφύρα· lana fucata veneno.

vĕnĕo, nĭi, nĭtum, ὀ'. (venum, eo ἰδὲ venum), προτίθεμαι (ἐκτίθεμαι) εἰς πώλησιν, πωλοῦμαι, magno πολλοῦ. (μ.) v. ab hoste, πωλοῦμαι ὑπὸ τοῦ πολεμίου.

vĕnĕrābĭlis, e, (veneror)· 1) = venerandus· 2) (μ.), εὐσεβής.

vĕnĕrābĭlĭter, ἐπίρ. εὐσεβῶς.

vĕnĕrābundus, a, um, εὐσεβής.

vĕnĕrandus, a, um, (γερουνδ. τοῦ veneror), σεβαστός, σεβάσμιος, αἰδέσιμος, σεμνός.

vĕnĕrātĭo, ōnis, θ. 1) σέβας, σεβασμός. 2) σεβασμιότης, σεμνότης, σεμνοπρέπεια.

vĕnĕrātor, ōris, ἀ. (π.) ὁ σεβόμενος.

Vĕnĕrius, καὶ (σπ.) **Venerĕus**, ἰδὲ Venus.

vĕnĕror, ἀποθ. α'. καὶ (Πλ.) **-ro**, 1) σέβομαι, πρεσβεύω, deos τοὺς θεούς, memoriam alicujus, τιμῶ τὴν μνήμην τινός· 2) (π.) εὔχομαί τινι, ἱκετεύω τινά, δέομαί τινος, aliquem, multa deos.

Vĕnĕti, ōrum, ἀ. πλ. Οὐένετοι, Ἐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νετοί, Ἐνετοὶ (Heneti): 1) ἔθνος τῆς παρὰ τὸν Ἀδρίαν Κελτικῆς· ἐντ. α) **Vĕnĕtus**, a, um, Ἐνετικός· β) **Vĕnĕtĭa**, ae, Ἐνετική (χώρα)· 2) ἔθνος τῆς Λουγδουνησίας, ἔνθα τανῦν οἱ Vannes· ἐντ. α) **Vĕnetĭa**, ae, θ. ἡ Οὐενετία, Βενετία· β) **Vĕnĕtĭcus**, a, um, Οὐενετικός· 3) (Τάκ. Γερμ. 46) Veneti (πιθαν.) = Venedi.

vĕnĕtus, a, um, (Σουητ.), θαλασσόχρους, κυανοῦς· factio - a, Βενετιανοί, ἡ κυανᾶ ἐνδεδυμένη μερὶς τῶν ἀγωνιστῶν ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ.

vĕnĭa, ae, θ. (ῥ. **ven**, ἐξ οὗ venus καὶ Venus)· 1) χάρις : hanc -am extremam oro, ταύτην τὴν χάριν ἐσχάτην αἰτῶ· dabo tibi - am hujus diei, χαρίσομαί σοι ταύτην τὴν ἡμέραν· 2) συγγνώμη, συγχώρησις, ἐξουσία, ἄδεια· 3) συγγνώμη (ἁμαρτήματος)· bonā veniā ἢ bona cum venia, σύγγνωθί μοι.

Vĕnĭlĭa, ae, θ. Οὐενιλία· 1) Νύμφη, μήτηρ τοῦ Τύρνου· 2) σύζυγος Ἰανοῦ.

vĕnĭo, vēni, ventum, 4'. 1) ἔρχομαι, ἀφικνοῦμαι, ad aliquem παρά (πρός) τινα, Athenis ἐξ Ἀθηνῶν, Romam εἰς Ῥώμην (ἀντιθ. abeo, discedo, maneo)· ὡσαύτ. v. oratum, ἔρχομαι αἰτήσων· ἐντ. α) = ἐχθρικῶς ἔρχομαι, ἐπέρχομαι, ad aliquem τινί· β) ἐπὶ χρόνου· ubi ea dies venit, ἐπεὶ ἡ ἡμέρα ἦκεν, ἦλθεν· γ) ἀφικνοῦμαι, καθίσταμαι εἴς τι, ἐμπίπτω εἴς τι, in discrimen, in periculum εἰς κίνδυνον, in calamitatem συμφορᾶ περιπίπτω, in suspicionem εἰς ὑποψίαν ἐμπίπτω, ὕποπτος καθίσταμαι· v. ad internicionem, κατασφάζομαι· res venit ad manus, ad pugnam, μέχρι χειρῶν προχωρεῖ τὸ πρᾶγμα, ἐκ χειρὸς ποιοῦνται τὴν μάχην, συμπλέκονται· δ) v. contra aliquem, ἐπανίσταμαί τινι· ε) v. ad aliquid, ἔρχομαι (τῷ λόγῳ) ἐπί τι, διεξέρχομαί τι, πραγματεύομαι περί τινος· 2) μὴ κυριολεκτ. α) hereditas mihi ἢ ad me venit, κληρονομίαν λαμβάνω· classis venit praetori, στόλου ἔτυχεν ὁ στρατηγός· β) aliquid venit alicui = συμβαίνει, γίγνεταί τινί τι· γ) προέρχομαι, γίγνομαι, φύομαι, κατάγομαι.

vĕnor, ἀποθ. α'. 1) ἀμετ. θηρεύω, θηρῶ, κυνηγῶ· eo venatum, ἐξέρχομαι ἐπὶ θήραν· 2) μεταθ. θηρῶ, κυνηγῶ, leporem λαγωόν· ἐντ. μετῳ. (π.) θηρεύω, διώκω τι, ἐφίεμαί τινος, amicam φίλης, suffragia ψήφων.

venter, tris, γεν. πλ. trĭum (πιθανῶς ἐκ τοῦ Ἔντερον)· 1) γαστήρ, κοιλία· μάλιστα ὡς ἕδρα τῆς λαιμαργίας, ἐντ. ventri obedio, opera do = λαιμαργῶ· 2) μετῳ. α) = γαστροειδὴς κοιλία, κοίλωμα· β = uterus γαστὴρ μητρός· ventrem fero, ἐν γαστρὶ φέρω, κυοφορῶ· ἐντ. (π.) v. tuus, ὁ σὸς διός.

Ventĭdĭus, ii, ἀ. Οὐεντίδιος, ὕπατος ἐκ ταπεινοῦ γένους γενόμενος· ἐντ. **-dĭānus**, a, um, τοῦ Οὐεντιδίου.

ventĭlātor, ōris, ἀ. (ventilo)· 1) λικμητὴρ (τοῦ σίτου)· 2) (μ.) γόης, θαυματοποιός.

ventĭlo, ā'. (ventulus)· 1) ἐν τῷ ἀνέμῳ σείω, διακινῶ, facem τὴν δᾷδα (ἵνα ἀνάψῃ)· μέσ. ventilor, ῥιπτάζομαι· ἐντ. μετῳ. ἐγείρω, διεγείρω, concionem τὴν ἐκκλησίαν· ἀπολύτ. = τὰ ὅπλα (ἀπειλῶν ἢ γυμναζόμενος) διακινῶ = ἀερομαχῶ· 2) λικμῶ, λικνίζω (τὸν σῖτον)· 3) ἀπολ. διαρριπίζω.

ventĭo, ōnis, θ. (Πλ.), ἄφιξις.

ventĭto, ā'. (venio), ἔρχομαι θαμά, θαμίζω, συχνάζω, φοιτῶ, ad aliquem πρός τινα.

ventōsus, a, um, (-ior, -issimus), [ventus]· 1) ἀνεμώδης, πλήρης ἀνέμου· μάλ. = θυελλώδης, mare θάλασσα· 2) (π.) ταχύς (ὡς ἄνεμος), ὠκύς, ἐλαφρός· 3) μετῳ. α) = πεφυσημένος, ἀλαζονικός, κενός, μάταιος· β) = ἄστατος, plebs ὄχλος.

ventrĭcŭlus, i, ἀ. ὑποκ. τοῦ venter· 1) γαστρίδιον, κοιλίδιον· 2) v. cordis, τὸ περικάρδιον.

ventriōsus, a, um, (Πλ.), γάστρων.

ventŭlus, i, ἀ. (ἀρχ.), ἀνεμίδιον.

ventus, i, ἀ. 1) ἄνεμος, πνεῦμα· v. secundus, adversus, ἄνεμος οὔριος, ἐναντίος· παροιμ. in vento et aqua scribo, μάτην μοχθῶ· verba in ventos do, ματαιολογῶ· do verba ventis, τὸν λόγον οὐ τηρῶ· ventis remis, πάσῃ δυνάμει· ventis trado aliquid, ἐπιλανθάνομαί τινος· 2) μετῳ. α) = ἡ τύχη· venti ejus secundi, ἡ εὐπραγία αὐτοῦ· β) = φήμη, ὁτὲ μὲν εὐμενής = χάρις, εὔνοια, ὁτὲ δὲ δυσμενής = δύσνοια, κακόνοια· γ) = ἔγερσις, ταραχή.

vĕnŭcŭla (venuncula, vennucula), ae, θ., εἶδος σταφυλῆς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

vēnŭla, ae, θ. φλέβιον, μικρὰ φλέψ.

vēnum-do, dĕdi, dătum, γ'. εὔχρ. σχεδὸν μόνον ἐπὶ αἰχμαλώτων· πωλῶ, πιπράσκω, aliquem τινά.

vēnum, i, οὐ. πρᾶσις, ὠνή· εὔχρ. μόνον ἡ ἐνικὴ ὀνομ. αἰτ. καὶ ἀφ. καὶ δὴ ἐπίρρηματ. = πρὸς πρᾶσιν, πρὸς ὠνήν· σχεδὸν δὲ ἀεί ποτε ἐν τοῖς venum do = vendo καὶ venum eo = veneo, (ἰδὲ τὰς λέξεις ταύτας).

1. vĕnus, ĕris, θ. (ῥ. ven, ἐξ ἧς καὶ venia), (π.) χάρις, κάλλος, ἐπαφροδισία, τὸ ἐπαφρόδιτον, τὸ ἐπίχαρι.

2. Vĕnus, ĕris, θ. Ἀφροδίτη, ἡ θεὰ τοῦ ἔρωτος καὶ ποθοῦ κάλλους, γυνὴ τοῦ Ἡφαίστου, μήτηρ τοῦ Ἔρωτος καὶ Αἰνείου· μετῳ. α) Ἀφροδίτη, ἀγαπητή, ἐρωμένη, mea V.! β) Ἀφροδίτη, ὁ κάλλιστος τῶν ἀστραγάλων βόλος. Ἐντ. α) **Vĕnĕrĭus** καὶ (σπ.) **Vĕnĕrĕus**, a, um: α) Ἀφροδίσιος, τῆς Ἀφροδίτης· servi venerii, οἱ τῆς (Ἐρικινίας ἐν Σικελίᾳ) Ἀφροδίτης ἱεροδοῦλοι· σκωπτ. Verres γ. = ἐρωτικός· β) v. jactus ἢ (μᾶλ.) ἁπλῶς **Vĕnĕrĭus** οὐσ. καὶ **Vĕnĕrĭum**, ii, οὐ. = Venus, β. γ) **venereae**, ārum, θ. πλ. νηρῖται, εἶδος καγγῶν· δ) ἀφροδισιάζων, ἀσελγής.

Vĕnŭsĭa, ae, θ. Οὐενουσία, πόλις τῆς Ἀπουλίας, πατρὶς Ὁρατίου τοῦ ποιητοῦ· ἐντ. **-sīnus**, a, um, Οὐενουσῖνος.

vĕnustas, ātis, θ. (venus), χάρις, ἐπαφροδισία, κάλλος (μᾶλ. δὲ τὸ γυναικεῖον), τὸ ἐπίχαρι· 2) μετῳ. α) ἐπὶ λόγου· χάρις, κομψότης, μᾶλ. δὲ = ἀστειότης, χαριεντισμός· β) (κωμ.) = χάρις, ἡδονή, χαρά, χαρμοσύνη.

vĕnuste, ἐπίρ. χαριέντως.

vĕnustŭlus, a, um, ἐπίχαρις.

vĕnustus, a, um, (-ior, -issimus), [venus], ἐπαφρόδιτος, χαρίεις, καλὸς τὴν ὄψιν, (μᾶλ. περὶ γυναικείου κάλλους· πρβλ. formosus)· ἐντ. μετῳ. ἐπὶ λόγου· = κομψός. γλαφυρός.

vē-pallĭdus, a, um, (π.), πάνυ ὠχρός.

vĕprēcŭla, ae, θ. (ὑποκ. τοῦ vepres), ἀκάνθιον, βάτιον, μικρὸς ῥάμνος.

vĕpres (καὶ **vepris**), is, ἀ. (Λουκρ. καὶ θ.), ἄκανθα, βάτος, ῥάμνος.

vēr, vēris, οὐ. ἔαρ, ἦρ: vere primo ἀρχομένου τοῦ ἦρος· μετῳ. v. aetatis = ἡ νεότης· μᾶλ. v. sacrum, τὸ ἱερὸν ἔαρ, τ'. ἔ. ἡ ἐν χρισίμοις καιροῖς καθιέρωσις (εἰς θάνατον) πάντων τῶν κατὰ τὸ ἔαρ γενομένων ζώων, (ἐν ἀρχ. δὲ χρόνοις καὶ ἀνθρώπων).

Vĕrăgri, ōrum, ἀ. πλ. Οὐέραγροι, λαὸς τῶν Ἄλπεων.

vērātrum, i, οὐ (ἀρχ.), ἑλλέβορος.

vērax, ācis, (-ior), [verus], ἀληθινός, ἀψευδής, oraculum χρησμός.

verbēna, ae, θ. σχεδ. ἀεὶ ποτε εὔχρ. ὁ πληθ. **verbēnae**, ārum, οἱ θαλλοί, οἱ κλάδοι (δάφνης, ἐλαίας, μυρσίνης κ. τ. λ.) αἱ ἀπὸ ἱεροῦ τύπου λαμβανόμενοι πρὸς ἱερὰς πράξεις, μᾶλ. δὲ ὑπὸ τῶν φιτιαλίων (ἱερέων).

verbēnātus, a, um, (verbenae), (μ.), θαλλοφόρος, θαλλῷ ἐστεμμένος.

verber, ĕris, οὐ. (συνήθ. ἐν τῷ πληθ.)· 1) ἁφῆρ. πληγή, κοπίς, τύψις, remorum τῶν κωπῶν· do -a ponto (ἐπὶ κολυμβῶντος), πλήττω τοῖς βραχίοσι τὴν θάλασσαν· μᾶλ. δὲ = πληγή, μαστίγωσις, ῥάπισμα· ἐντ. μετῳ. -a patriae linguae, αἱ τοῦ πατρὸς ἐπιπλήξεις· 2) συγκεκρ. ἱμάσθλη, μάστιξ· 3) (π.) ἱμὰς τῆς σφενδόνης κ. τ. ὁμ.

verbĕrābĭlis, e, (Πλ.), μαστιγώσιμος, ἄξιος μαστιγώσεως.

verbĕrātio, ōnis, θ. (verbero), μαστίγωσις· μετῳ. = κόλασις, τιμωρία.

verbĕrĕus, a, um, (Πλ.) = verberabilis.

1. verbĕro, ōnis, ἀ. μαστιγίας.

2 verbĕro, α'. (verber)· 1) ἱμάσσω, μαστιγῶ, aliquem vergis τινὰ ῥάβδοις· ἐντ. α) - urbem tormentis, πλήττω, τύπτω τὴν πόλιν λιθοβόλοις· β) (π.) v. aethera alis = διὰ τοῦ ἀέρος πέτομαι· γ) vox - at aures, ἡ φωνὴ πλήττει τὰ ὦτα· 2) μετῳ. α) ἐπιτιμῶ, ἐπιπλήττω, aliquem verbis τινὶ λόγοις· β) orator istos -avit, ὁ ῥήτωρ κατέβαλεν, ἐνίκησεν τούσδε.

verbōse, ἐπίρ. (-ius), πολυλόγως.

verbum, i, οὐ. (ῥ. ver, ἑλλ. ερ μετὰ διγάμ. Fέρω, ἐξ οὗ εἶρω, ῥῆμα)· 1) ῥῆμα, λόγος, ἔπος, λέξις: v. voluptatis τὸ ῥῆμα, ἡ λέξις ἡδονή· ἐντ. α) v. facio, λέξιν λέγω (συνήθ. μετ' ἀρνήσεως nullum, nunquam)· β) verba facio (habeo) λόγους ποιοῦμαι = λέγω, δημηγορῶ, pro aliquo ὑπέρ τινος· γ) ad verbum, αὐτᾶις λέξεσιν, αὐτολεξεί, edisco μανθάνω, ὡσαύτ. verbum verbo (καὶ e v., pro

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ν.) reddo, κατὰ λέξιν, αὐτολεξεὶ ἀποδίδωμι· δ) verbi causa (gratia), οἷον, ὥσπερ, (π. χ.)· ε) verbo (κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ scripto, literis), τῷ λόγῳ, ἀπὸ στόματος· ἐντ. verbo (ἀντίθ. re = λόγῳ, ὄνομα, καὶ verbo = ἐπὶ λόγῳ. nego ἀρνοῦμαι· ἀλλὰ: uno verbo = ἑνὶ λόγῳ, συλλήβδην, διὰ βραχέων· ς) (κωμ.) ῥῆσις, ἀπόφθεγμα· ζ) meis, tuis, alicujus verbis. gratulor alicui, ταῖς ἐμαῖς λέξεσιν, ὡς παρ ἐμοῦ κτλ. συγχαίρω τινί· η) verba (κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ res) = κεναὶ λέξεις: -a do alicui, φενακίζω, ἀπατῶ τινα· θ) quid verbis opus est, quid multa verba (faciam) = τί δεῖ πολλὰ λέγειν = βραχέως· 2) ἐν τῇ γραμματ., τὸ ῥῆμα.

Vercellae, ārum, θ. πλ. αἱ Οὐερκέλλαι, Βερκέλλαι, πόλις τῆς ἐντὸς τῶν Ἄλπεων Κελτικῆς.

Vercingĕtŏrix, ĭgis, ὁ. Οὐερκιγγετόριξ, Γαλάτης ἡγεμών.

verc(ŭ)lum, i, οὐ. (Πλ.) ὑποκ. τοῦ ver, ἔαρ· μετφ. θωπευτ. = χαριεστάτη.

vēre, ἐπίρ. ἴδε verus, A.

vĕrēcunde, ἐπίρ. (-ius), αἰδημόνως.

vĕrēcundĭa, ae, θ. (verecundus)· 1) (μετὰ γεν. ἀντικειμ.), αἰδημοσύνη, αἰδώς, εὐλάβεια. αἰσχύνη· 2) ἀπολύτ. α) αἰδώς, κοσμιότης, μετριοφροσύνη· β) δειλία, ὄκνος, δέος.

vĕrēcundor, ἀποθ. α', (verecundus)· 1) αἰδοῦμαι. αἰσχύνομαί τινα, aliquem· 2) εὐλαβοῦμαι, δυσωποῦμαι, φοβοῦμαι, exire ἐξιέναι.

vĕrēcundus, a. um, (-ior, -issimus). [vereor]· 1) αἰδήμων, αἰσχυντηλός· 2) σώφρων, μετριόφρων, μέτριος.

verendus, a, um, (vereor), αἰδέσιμος, σεβάσμιος, σεβαστός.

vĕreor, ĭtus sum, ἀποθ. β'. 1) αἰδοῦμαι, αἰσχύνομαι, εὐλαβοῦμαι, ἐξ αἰδοῦς φοβοῦμαι (πρβλ. timeo, metuo), deos τοὺς θεούς, patrem τὸν πατέρα· 2) δέδια, φοβοῦμαι, periculum τὸν κίνδυνον· ν. alicui, navibus, φοβοῦμαι περί τινος, περὶ τῶν πλοίων· ν. (ne) id fiat, φοβοῦμαι μὴ τοῦτο γένηται· ν. ne non = φοβοῦμαι μὴ οὐ. ν. ut (= ne non) veniat, δέδια μὴ οὐκ ἔλθῃ· ἐντ. α) = φοβοῦμαι, κίνδυνός ἐστι (μὴ)· β) = μετὰ φόβου περιμένω, quid hoc sit· 3) μετ' ἀπαρεμφ. αἰδοῦμαι, οὐ τολμῶ, ὀκνῶ, aliquid facere ποιεῖν τι· ἄπρασ. veritum est eos . . . ponere, ἠσχύνθησαν (οὐκ ἐτόλμησαν)... θεῖναι.

vĕrētrum, i, οὐ. (vereor), αἰδοῖον.

Vergĭlĭae, ārum, θ. πλ. (π. καὶ μ.), αἱ Πλειάδες ἀστερες).

Vergĭlĭus, ἴδε Virgilius.

vergo, (ἄνευ πρκμ. καὶ σ.), γ'. καὶ (ἀρχ.) **vergor**, γ'. 1) ἀμετ. ῥέπω, κλίνω, νεύω: ἐντ vergens = νεύων, κεκλιμένος, ἐστραμμένος, τετραμμένος, ad (in) septentriones πρὸς ἄρκτον· μετφ. α) κλίνω, δύομαι, φθίνω· β) κλίνω, φέρομαι πρός τι· 2) μεταβ. (π.) χέω, ἐγχέω, venenum φάρμακον.

Vergobrētus, i, ὁ. Βεργόβρετος, (ἐξουσίαρχος). προσωνυμία τοῦ πρώτου ἄρχοντος ἐν Αἰδούοις.

vērĭdĭcus, a, um, (verum, dico), ἀληθοεπής, ἀψευδής. νοχ φωνή.

vērĭlŏqu(i)um, ii, οὐ. (verus, loquor) ἐτυμολογία (λατ. notatio).

vērĭ-sĭmĭlis (**vērŏ-sĭmĭlis**), e, (συνήθ. δὲ διῃρημένον), εἰκώς, πιθανός.

vērĭ-sĭmĭlĭtūdo, ĭnis, θ. (συνήθ. δὲ διῃρημένον). τὸ εἰκός, τὸ πιθανόν, ἡ πιθανότης.

vērĭtas, ātis, θ. (verus)· 1) ἀλήθεια (ἀντίθ. mendacium): ἐντ. = ὁ πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἔρως, ἡ ἀμεροληψία· 2) ἡ ἀλήθεια, τὸ ἀληθές, τὸ φυσικόν, ἡ φύσις, (ἀντίθ. imitatio, opinio, fama)· 3) (σπ.) ἀλήθεια, εἰλικρίνεια, παρρησία.

vērĭtus, a, um, μετχ. τοῦ vereor.

vērĭ-verbĭum, ii, οὐ. (Πλ.) ἀληθινολογία.

vermĭcŭlāte, ἐπίρ. σκωληκοειδῶς.

vermĭcŭlātus, a, um, σκωληκοειδής.

vermĭcŭlus, i, ὁ. σκωλήκιον.

vermĭna, num, οὐ. πλ. (Λουκρ.) στρόφος, σπάσμα, (κοιν. κοιλιόπονος).

vermĭnātĭo, ōnis, θ. (μ.), σκωληκίασις, τὸ ἑλμινθιᾶν, ἐντ. = σπασμῶδες ἄλγος.

vermĭno, α'. καὶ **-nor**, ἀποθ. α'. (vermina), (μ.)· 1) σκωληκιῶ, σκωληκοῦμαι· 2) σπῶ, στρέφω, ἀλγῶ: podagra -at, ἡ ποδάγρα ἄλγος φέρει.

vermis, is, ὁ. ἕλμινς, σκώληξ.

verna, ae, ὁ. κ. θ. ὁ, ἐνδογενής, οἰκογενής (ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ δεσπότου γεννηθείς) δοῦλος, ἡ ἐνδογενὴς δούλη· οἷς οἱ Ῥωμαῖοι γελωτοποιοῖς ἐχρῶντο.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

vernăcŭlus, a, um, (verna)· 1) (π. καὶ μ.), τῶν οἰκογενῶν, τῶν οἰκοτρίβων(δούλων), τῶν δούλων, multitudo· ἐντ. (ἰδὲ verna) οὖσ. **-lus**, i, ἀ. βωμολόχος, γελωτοποιός· 2) ἐγχώριος, ἐπιχώριος, μάλ. Ῥωμαϊκός· crimen **-um**, ἔγκλημα ὑπ' αὐτοῦ τοῦ κατηγόρου ἐπινοηθέν.

vernīlis, e, (σπ.)· 1) οἰκοτριβικός, δουλικός, ἰδὲ verna· 2) δουλικός, ἀνδραποδώδης· 3) σκωπτικός, γελωτοποιός, βωμολόχος.

vernīlĭtas, ātis, θ. (vernilis), (μ.)· 1) τὸ οἰκοτριβικόν, τὸ δουλικόν, ἡ ἀνδραποδώδης φιλοφροσύνη· 2) τὸ σκωπτικόν, ἡ γελωτοποιΐα, βωμολοχία.

vernīlĭter, ἐπίρ, (vernilis), (π. καὶ μ.)· 1) οἰκοτριβικῶς, δουλικῶς· 2) σκωπτικῶς, βωμολοχικῶς.

verno, **α'**. (ver), (π. καὶ μ.), ἐαρίζω, ἔαρ ποιῶ· ἐντ. α) ἐπὶ φυτῶν· βλαστάνω, θάλλω· β) ἐπὶ ὄρεων· ἀπολεπίζομαι· γ) avis **-at**, ἡ ὄρνις ᾄδει τὴν ἐαρινὴν ᾠδήν, (ἢ = ἄρχεται αὖθις ᾄδουσα)· δ) μετφ. sanguis **-at**, τὸ αἷμα νεαρόν ἐστιν.

vernŭla, ae, ἀ. καὶ θ. (ὑποκ. τοῦ verna), ὁ οἰκογενὴς δοῦλος, ἡ οἰκογενὴς δούλη· ἐντ. (π.) = ἐπιχώριος.

vernus, a, um. (ver), ἐαρινός, ventus, ἄνεμος· **-um tempus**, ἡ ἐαρινὴ ὥρα.

1. vēro, **α'**. (Ἔνν.), ἀληθεύω.

2. vĕro, ōnis, ἀ. = veru.

3. vēro, ἐπίρ. ἰδὲ verus, B.

Vērōna, ae, θ. Οὐηρών, πόλις τῆς ἄνω Ἰταλίας· **-nensis**, e, Οὐηρώνιος.

1. verres, is, ἀ. ἄρρην χοῖρος, κάπρος.

2. Verres, i, ἀ. Οὐέρρης, Βέρρης, ἔπαρχος Σικελίας καθ' οὗ οἱ πέντε λόγοι τοῦ Κικέρωνος· ἐντ. **Verrĭus**, καὶ **Verrīnus**, a, um, τοῦ Οὐέρρου· ὅθεν **jus Verrinum**: α) = ἡ Οὐέρρου δικαιοδοσία· β) = ὁ χοίρειος ζωμός.

verrĭa, ōrum, τὰ Οὐέρρια, ἑορτὴ Οὐέρρου.

verrīnus, a, um· 1) (verrus), χοίρειος· 2) ἰδὲ Verres.

verro, verri, versum, **γ'**. 1) σαίρω, σοβῶ, δονῶ, ἐλαύνω, σύρω, omnia πάντα· 2) σαίρω, σαρῶ, κορῶ, templum τὸν ναόν, viam τὴν ὁδόν· 3) τῷ σαρώθρῳ ἢ ὁμ. τινὶ σαίρων ἀποφέρω ἔξω, ἢ = συμφορῶ, συνάγω, ἀθροίζω: quidquid verritur horreis ὅ,τι συνάγεται ἐν ταῖς ἅλωσιν.

verrūca, ae, θ. πταισμάτιον, μικρὸν ἁμάρτημα (ἀντίθ. tuber μέγα ἁμάρτημα).

Verrucōsus, i, ἀ. Βερρούκωσος, παρωνύμιον Φαβίου Μαξίμου.

verrunco, **α'**. (συγγ. τῷ verto), εὔχρ. μόνον ἐπὶ εὐχῶν· precor haec bene **-are**, δέομαι ταῦτα καλῶς ἀποβαίνειν.

versābĭlis, e, εὔτρεπτος, μεταβλητός.

versābundus, a, um, (Λουκρ.) στρεφόμενος.

versātĭlis, e, (verso)· 1) (π. καὶ μ.) στρεπτός, περίστροφος, κινητός· 2) μετφ. **-e ingenium**, εὔστροφος (πανοῦργος, πολύτροπος) νοῦς.

versātĭo, ōnis, θ. (verso), στροφή, περιστροφή· μετφ. μεταβολή.

versĭcŏlor, ōris, (verso, color), (π. καὶ μ.)· 1) αἰολόχρους, ποικιλόχρους, ποικίλος τὸ χρῶμα, vestis ἐσθής· 2) μετφ. μεταβλητός.

versĭcŭlus, i, ἀ. στιχίδιον.

versĭfĭcātĭo, ōnis, θ. (versifico), στιχουργία, στιχοποιΐα.

versĭfĭcātor, ōris, ἀ. στιχουργός.

versĭfĭco, **α'**. (versus, facio), (μ.), στιχουργῶ, ποιῶ.

versĭ-pellis, e, (verto, p.), (ἀρχ. καὶ μ.) τὸ δέρμα, τ'. ἔ. τὴν μορφήν μεταβάλλων, μεταμορφούμενος· μετφ. πολύτροπος, πανοῦργος.

verso, **α'**. (verto)· 1) πολλάκις ἢ συνεχῶς στρέφω, περιστρέφω, στρέφω, κυλινδῶ τι, saxum τὴν πέτραν, lumina τοὺς ὀφθαλμούς (ἐπὶ ἀποθνήσκοντος)· v. me ἢ μέσ. versor στρέφομαι, περιστρέφομαι· 2) μετφ. α) στρέφω, μεταστρέφω, διευθύνω, mentem ad aliquid τὴν ψυχὴν ἐπί τι = προσέχω τινί· β) = στρέφω, μεταστρέφω, μεταβάλλω, omnia πάντα· v. causam τὴν ὑπόθεσιν δ. ἀφόρως παρίστημι· γ) v. in animo ἢ v. animo καὶ ἁπλ. verso, στρέφω τι ἐν νῷ = σκοπῶ, σκοποῦμαι, ἐξετάζω τι· v. dolos, μελετῶ, ἐπινοῶ, δόλους· v. aliquid manu, μετὰ χεῖρας ἔχω τι, σπουδάζω περί τι· δ) = περιάγω, δοκιμάζω, eos in certamine· ε) (π.) = ταράττω, ἐνοχλῶ, ἀνιῶ, aliquem τινά. ς) v. animum alicujus, στρέφω, κινῶ, διεγείρω τὴν ψυχήν τινος· 2) **versor**, ἀποθ. **α'**. (κυρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παθητ. τοῦ verso)· 1) στρέφομαι, ἀναστρέφομαι, διάγω, διατρίβω, συνήθως εἰμί, domi οἴκοι, Romae ἐν Ῥώμῃ· 2) μετφ. α) ἀναστρέφομαι, διάγω, ζῶ, in pace ἐν εἰρήνῃ, in luce Asiae ἐν τῷ φωτὶ τῆς Ἀσίας· v. in aeterna laude, ἀθανάτου φήμης ἀπολαύω· v. alicui in oculis et animo, ante ἢ ob oculos alicujus, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τινος προφαίνομαι, παρίσταμαι· β) = διατρίβω, εἰμί περί τι, καταγίνομαι ἔν τινι, in arte ἐν τῇ τέχνῃ· v. in honoribus, τιμὰς ἔχω· γ) = στηρίζομαι εἴς τι, in errore εἰς τὴν πλάνην· v. in facili cognitione, ῥᾳδίως γιγνώσκομαι.

versōrĭa, ae, θ. (Πλ.), στροφή: -am capio, στροφὴν ποιοῦμαι = ἀναχωρῶ.

versūra, ae, θ. (verto), στροφή, καμπή· ἐντ. μετφ. -am facio, ἀργύριον δανείζομαι πρὸς ἀπότισιν ἑτέρου ὀφλήματος· μετφ. - am facio ab Epicuro, παρὰ τοῦ Ἐπικούρου πρότασιν δανείζομαι· -ā solvo (dissolvo), δανειζόμενος παρ' ἑτέρου ἀργύριον χρέος ἀποτίνω.

1. versus (καὶ **versum, vorsus**)· 1) ἐπίρ. (verto), ὡς πρός τι, πρός τι, ἐπί τι· τίθεται δὲ α) μετὰ τῶν προθ. ad καὶ in: in Italiam v., ad Oceanum v. πρὸς τὴν Ἰταλίαν, πρὸς τὸν Ὠκεανόν· β) ἐπὶ ὀνομ. πολεων: Romam v. γ) μετ' ἄλλων ἐπιρρ. ἐπὶ κινήσεως: deorsum v. πρὸς τὰ κάτω· quoquo v. πανταχῇ· 2) (σπ. καὶ ἀμφίβ.) πρόθ. μετ' αἰτ. πρός τι, ἐπί τι· v. Italiam.

2. versus, us, ὁ, (verto)· 1) κυρ. τὸ στραφὲν ὑπὸ τοῦ ἀρότρου, ἐντ. = αὖλαξ τοῦ ἀγροῦ· 2) στίχος, στοῖχος, (σειρά), remorum κωπῶν, arborum δένδρων, (δενδροστοιχία)· μάλ. δὲ συγγράμ. = στίχος· v. facio, στιχουργῶ, ποιῶ ἐντ. πληθ. = ποίημα, ᾠδή, μέλος· 3) (Πλ.) στροφὴ ἐν τῇ ὀρχήσει· 4) (σπ.) = πλίθρον.

3. versus, a, um, μετχ. τοῦ verto.

4 versus, a, um, μετχ. τοῦ verro.

versūte, ἐπίρ. (versutus)· πανούργως.

versūtĭa, ae, θ. (σπ.), πανουργία.

versūtus, a, um, (-ior, -issimus), [verto]· 1) (σπ.) ἀγχίνους, συνετός· 2) πολύτροπος, κερδαλέος, πανοῦργος, πονηρός.

vertĕbra, ae, θ. (μ.), σφόνδυλος.

vertex (**vortex**), ĭcis, ὁ, (verto)· 1) συστροφὴ (τῶν ὑδάτων, τῶν ἀνέμων, τῆς φλογός) = στρόβιλος, δίνη· μετφ. ἐπὶ μάχης· = συμπλοκή, ἐντ. = σύγκρουσις· 2) ἡ κορυφή, τὸ ἄκρον τῆς κεφαλῆς, ἐντ. μετων. = ἡ κεφαλή· 3) μετφ. ἡ κορυφή, τὸ ἄκρον ἀντικειμένου τινός, ἐντ. = ἡ κορυφή, τὸ ἄκρον, montis ὄρους, arboris δένδρου· μετφ.-es dolorum, οἱ σφοδρότατοι πόνοι· 4) ὁ τοῦ οὐρανοῦ πόλος.

vertĭcordĭa, ae, θ. (verto, cor), καρδιοστρόφος, ἐπίκλησις τῆς Ἀφροδίτης.

vertĭcōsus, a, um, (vertex), δινήεις, πολυδινής, πλήρης δίνης.

vertīgo, ĭnis, θ. (verto)· 1) στροφή, περιστροφή, venti τοῦ ἀνέμου· 2) ἴλιγγος, σκοτοδινία.

verto, verti, versum, γ'. Α) μεταδ. 1) στρέφω, τρέπω, ora in aliquem τὸ πρόσωπον πρός τινα· v. me Romam, τρέπομαι τὴν ἐπὶ τὴν Ῥώμην· v. aliquem in fugam, τρέπομαι (τρέπω εἰς φυγὴν) τινά· v. terga ἢ me, στρέφομαι, τὰ νῶτα στρέφω (ἐπὶ στρατοῦ) = φεύγω· ἐντ. μετφ. α) vertor, στρέφομαι, ἔχω τὴν προσοχὴν ἐστραμμένην, in eum πρὸς αὐτόν· μέσ. versi sunt ad caedem, ἥρξαντο ἀλλήλους ἀποκτείνειν· β) στρέφω, τρέπω τι, ad rem meam πρὸς ἐμὴν ὠφέλειαν· v. pecuniam ad me, κτῶμαι (σφετερίζομαι) χρήματα· v. occasionem ad, ὠφελοῦμαι τὸν καιρὸν πρός τι· 2) (π.) στρέφω, terram aratro τὴν γῆν τῷ ἀρότρῳ = ἀροτριῶ, freta lacertis = κωπηλατῶ· v. me (in portas) = κυλίομαι· 3) μετφ. v. aliquem, καταβάλλω τινά· ἐντ. = καταστρέφω, ἀνατρέπω, Ilium τὴν Ἴλιον· omnia (τὴν πολιτείαν)· 4) τρέπω, μεταβάλλω τι, comas τὴν κόμην (χρώματι), sententiam γνώμην· omnia vertuntur = μεταβάλλονται· v. me in aquam, εἰς ὕδωρ μεταβάλλομαι· 5) μεταφέρω, μεθερμηνεύω, μεταφράζω, Platonem τὸν Πλάτωνα· 6) -α) τρέπω, ἀπονέμω, ἀναθέτω, causas in deos τὰς αἰτίας τοῖς θεοῖς· β) v. alicui aliquid vitio, ἐν ὀνείδει ποιοῦμαί τινί τι, ψέγω τινὰ ἐπί τινι· v. aliquid in eam contumeliam, ἐμὸν ὄνειδος λογίζομαι (θεωρῶ) τι· γ) v. in melius, ἐπὶ τὸ βέλτιον τρέπω, εἰς ἀγαθὸν κρίνω, (εἰς καλὸν ἐξηγῶ)· - Β) ἀμετ. (verto καὶ μέσ. vertor)· 1) τρέπομαι, in bonum εἰς καλὸ· (περιίσταμαι)· quod bene vertat, ἀγαθῇ τύχῃ· 2) μεταβάλλομαι,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μεταμορφοῦμαι in glaciem εἰς πάγον· 3) ἐπὶ πραγμ. α) στρέφομαι, περιστρέφομαι (ἰδὲ **A, 1**)· 6) = versor: α) στηρίζομαι εἴς τι, in potestate· β) στρέφομαι, εἰμί, in periculo ἐν κινδύνῳ· γ) ἐπὶ χρόνου· περιστέλλομαι, παροίχομαι, παρέρχομαι: annus vertens, ὁ περιτελλόμενος (παροιχόμενος) ἐνιαυτός, ἐνιαυτὸς ὅλος.

Vertumnus (**Vort-**), i, ἀ. (verto), Οὐέρτυμνος, θεὸς τῶν μεταβολῶν τῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ ὡρῶν καὶ τῶν ἐν ταύταις φαινομένων· ὡσαύτ. δὲ καὶ τῶν συναλλαγῶν· (παρὰ δὲ τῷ ἐν τῇ ἀγορᾷ ἀγάλματι τούτου ἦσαν οἱ βιβλιοπῶλαι).

vĕru, us, οὐ. καὶ (Πλ.) **vĕrum**, i, οὐ. 1) ὀβελός· 2) (βραχύ) δόρυ, ἀκόντιον.

vĕrūīna, ae, θ. (Πλ.), δοράτιον.

Vērŭlae, ārum, θ. πλ. Οὐήρουλαι, πόλις τῶν Ἐνρίκων ἐν τῇ Λατίνῃ· ἐντ. **-lānus**, a, um, τῶν Οὐηρουλῶν.

vērum, ἰδὲ verus.

vērum-tamen, ἰδὲ verum Γ.

vērus, a, um, (-ior, -issimus)· 1) ἀληθής (ἀντίθ. fictus, simulatus, falsus), ἐντ. = εἰλικρινής· πολλάκ. οὐσ. **verum**, i, οὐ. τὸ ἀληθές (ἀντίθ. falsum, mendacium): fateor v. ὁμολογῶ τὸ ἀληθές· 2) ἀληθής, τὴν ἀληθείαν λέγων, φιλαλήθης, ἀψευδής, ἀληθινός· sum v. ἀληθεύω· Apollinis v. os, τὸ ἀψευδὲς τοῦ Ἀπόλλωνος στόμα· 3) ἀληθής, γνήσιος, δίκαιος, ὀρθός, μάλ. τὸ οὐδ. τοῦ ἐνικοῦ ἐν τῇ φράσει: verum est = ἀληθές, εἰκός ἐστιν, ὀρθόν ἐστι, δίκαιόν ἐστι. Ἐντ. ἐπιρρηματικῶς:

A) **vēre**, ἐπίρ. (-ius, -issime)· 1) ἀληθῶς, ἀληθινῶς, loquor διαλέγομαι· 2) ἀληθῶς, ἀψευδῶς, judico κρίνω· latrones -ius quam hostes, λῃσταὶ μᾶλλον ἢ πολέμιοι (καλοῦνται).

B) **vēro**, ἐπίρ. 1) ἀληθῶς, τῷ ὄντι, (πραγματικῶς): qui v. est negat· μάλ. δὲ α) ἐπὶ ἐντόνου ἀποκρίσεως· ἀληθῆ λέγεις, πάνυ γε, πάνυ μὲν οὖν· v., inquam, Brute· 2) ἐν ἐπιστολαῖς: ego v. vellem, ἐγὼ τῷ ὄντι ἐβουλόμην· γ) = ἀλλά, δή: cape v. ἀλλὰ λαβέ, λαβὲ δή· 2) σύνδ. (προσθέτον τι μεῖζον καὶ σπουδαιότερον)· ἀλλά, δέ· saltare v., τὸ δὲ ὀρχεῖσθαι.

Γ) **vērum**, ἐπίρ. 1) (σπ.) ἀληθῆ λέγεις, ἀληθές, ἀληθῶς, πάνυ γε· 2) σύνδ. ἀλλά· συνήθως δέ: non modo . . . v. etiam (quoque), οὐ μόνον . . . ἀλλὰ καί· ἐν ἀρνητ. προτάσ. non modo . . . v. ne . . . quidem, οὐ μόνον . . . ἀλλ' οὐδέ· v. quidem haec hactenus, ἀλλὰ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα· ἐνίοτε δὲ ἐπιτείν. τῷ enimvero: v. enimvero, ἀλλὰ μήν· μετὰ δὲ τοῦ tamen γίγνεται ὁ σύνδ. **verumtămen** (ἢ διῃρ. verum tamen) = ἀλλ' ὅμως, ἀλλὰ μέντοι, οὐ μὴν ἀλλά, ὅμως· ἢ ἐνίοτε = ἀλλά, οὖν.

vĕrūtum, i, οὐ. (veru), σαύνιον, (βραχὺ) ἀκόντιον.

vĕrūtus, a, um, (veru), σαυνίῳ, (βραχεῖ) ἀκοντίῳ ὡπλισμένος.

vervex, ēcis, ἀ. τομίας (ἐκτετμημένος) κριός· μετφ. κτηνώδης ἄνθρωπος, ἠλίθιος.

vēsānĭa, ae, θ. παραφροσύνη, μανία.

vēsānĭens, ntis, (μετχ. τοῦ ἄλλως ἀχρ. vesanio, ἐκ τοῦ vesanus), μανικός, λυσσώδης.

vē-sānus, a, um· 1) παράφρων, φρενοβλαβής, μαινόμενος· 2) ἐπὶ ἀψύχων· μανικός, ἐξαίσιος, δεινός, σφοδρός, ἐπὶ θαλάσ. ταραχώδης, κυματώδης.

Vescĭa, ae, θ. Οὐεσκία, πολίχνιον τῆς Λατίνης· ἐντ. **Vescĭnus**, a, um, τῆς Οὐεσκίας· **-īni**, ōrum, οἱ τῆς Οὐεσκίας πολῖται.

vescor, (ἄνευ πρκμ.), ἀποθ. α'. 1) σιτοῦμαι, προσφέρομαί τι, τρέφομαί τινι, lacte et carne γάλακτι καὶ κρέατι· καὶ (π. καὶ μ.) v. dapem, ἑσθίω δαῖτα· ἐντ. (π.) v. aura, τῆς αὔρας ἀπολαύω = ἀναπνέω, ζῶ· μετφ. v. voluptatibus = ἀπολαύω τῶν ἡδονῶν· 2) ἀπολύτ. σιτοῦμαι, ἐσθίω, in vale ἐν τῇ ἐπαύλει.

vescus, a, um (π. καὶ μ.), μικρός, λεπτός, ἰσχνός, ἀσθενής.

Vĕsĕris, is, ἀ. Οὐέσερις, ποταμὸς τῆς Καμπανίας.

vēsīca, ae, θ. 1) (ζῴων) κύστις· ἐντ. τὸ ἐκ κύστεως βαλάντιον.

vēsīcŭla, ae, θ. (Λουκρ.), κύστιγξ.

Vĕsontĭo, ōnis, ἀ. τὸ Οὐϊσόντιον, μητρόπολις τῶν Σηκουανῶν, ταυῦν Besançon).

vespa, ae, θ. ὁ σφήξ.

Vespăsiānus, i, (Titus Flavius), Οὐεσπασιανός, αὐτοκράτωρ Ῥώμης (69—79 μ. Χ.).

vesper, ĕri, ἀ. 1) Ἔσπερος, εἷς τῶν πλανητῶν· 2) ἐν τῇ ὀνομ. καὶ αἰτ. ἑσπέρα, ἰδὲ vespera.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

vespĕra, ae, θ. (μετὰ τῶν δευτερο-κλίτων τύπων **vesper** καὶ **vespĕrum**, καὶ μετὰ τῆς τριτοκλίτου ἀφαιρ. **verpĕre** καὶ **vespĕri**)· 1) ἑσπέρα: ad vesperum πρὸς ἑσπέραν· vespere, τῆς ἑσπέρας· primo vespere, εὐθὺς ἀφ' ἑσπέρας, ἅμα ἑσπέρᾳ γενομένης· heri vesperi, τῇ ἑσπέρᾳ τῆς χθές· ἐντ. μετφ. τὸ ἑσπερινὸν δεῖπνον· παροιμ. de alicujus -i coeno, ἀπό τῶν ἀλλοτρίων τὸν βίον ἔχω (= πορίζομαι τὰ πρός τὸ ζῆν)· 2) ἑσπέρα = αἱ θυσμαί.

vespĕrasco, rāvi, (ἄνευ σ.), ĕre. [vesper]· α) προσωπ. εὔχρ. μόνον ἐν τῇ μετχ. coelo (die) vesperascente, ἑσπέρας γιγνομένης· β) ἀπροσ. vesperascit, ἑσπέρα γίγνεται.

vespertīlio, ōnis, θ. νυκτερίς.

vespertīnus, a, um, (vesper)· 1) ἑσπέριος, ἑσπερινός: -um tempus, ἡ ἑσπέρα -nae literae, ἐπιστολαὶ ἑσπεριναί (ἑσπέρας ληφθεῖσαι)· -nus hospes ξένος ἑσπέρας ἐλθών· 2) ἑσπέριος = δυτικός.

vespĕrūgo, ĭnis, θ. ἕσπερος (ἀστήρ).

vespillo, ōnis, ὰ. (ἀρχ.), νεκροθάπτης.

Vesta, ae, θ. Ἑστία, ἡ τοῦ οἴκου προστάτις· μάλ. δὲ ἡ Ἑστία τῶν Ῥωμαίων· ἐντ. (π.) α) Ἑστιαῖον, ὁ ἐν Ῥώμῃ τῆς Ἑστίας ναός ἐν ᾧ τὸ ἄσβεστον πῦρ ὑπό τῶν Ἑστιάδων παρθένων ἐφυλάττετο· β) = τὸ πῦρ· ἐκ τούτου **Vestālis**, e, τῆς Ἑστίας· μάλ. ὁἱ **Vestālis**, is, θ. ἡ τῆς Ἑστίας ἱέρεια, ἡ Ἑστιάς (ἡ διὰ βίου παρθένος ἐντ. = ἀειπάρθενος)· β) oculi -les, οἱ τῶν Ἑστιάδων ὀφθαλμοί (= οἱ αἰθήμονες).

vester, stra, strum, (vos), ὑμέτερος, ὑμῶν· καὶ odium -um, τὸ πρός ὑμᾶς μῖσος· (Πλ.) vester, οὐσ. = ὁ ὑμέτερος δεσπότης.

vestiārĭum, ii, οὐ. (vestis)· 1) ἱματιοθήκη, ἱματιοφυλάκιον· 2) ἱματισμός, τὰ ἱμάτια.

vestĭbŭlum, i, οὐ. (ἐκ τοῦ ve ἔξω καὶ stare), πρόθυρον, πρόθυρα, ἤτοι ἡ παρὰ τὴν ὁδὸν ἄστεγος αὐλή, ἡ σχηματιζομένη διὰ τῆς προεκτάσεως τῶν δύο ἐν τῷ μετώπῳ πλευρῶν τοῦ οἰκοδομήματος· 2) -α) πυλών, πύλαι, εἴσοδος· β) μετφ. εἰσαγωγή, orationis τοῦ λόγου.

vestĭgātor, ōris, ὰ. ἰχνευτής.

vestĭgĭum, ii, οὐ. 1) ἴχνος, τύπος ποδός: facio -ia, ἴχνη ἐντυπῶ· facio -ia in foro, παραγίγνομαι εἰς τὴν ἀγοράν· sequor (persequor) -ia alicujus ἢ aliquem -iis, κατὰ πόδας ἐφέπομαί τινι, διώκω τινά, ἢ μετφ. διώκω τὰ ἴχνη τινός = μιμοῦμαί τινα· ὡσαύτ. καὶ ingredior -ia alicujus· v. facio in possessionem, πόδα εἰς τὸ κτῆμα τίθημι· 2) (π.): α) = πούς: -um candidum, λευκός πούς· 3) ἴχνος, σημεῖον, τεκμήριον, sceleris τοῦ κακουργήματος· 4) = χῶρος, θέσις: in -iis hujus urbis· 5) στιγμὴ χρόνου, καιρός· v. temporis = παραυτίκα, παραχρῆμα· ἐντ. ἐπιρρ. e vestigio = αἴφνης, παραχρῆμα.

vestĭgo, ā'. (vestigium)· 1) ἰχνεύω, ἀναζητῶ, causas τὰς αἰτίας· 2) ἀνιχνεύω, ἀνιχνεύων εὑρίσκω, captivos τοὺς αἰχμαλώτους.

vēstīmentum, i, οὐ. (vestio)· 1) ἱματισμός, ἱμάτιον, ἐσθής· 2) κάλυμμα.

Vestīni, ōrum, ἀ. πλ. Οὐηστῖνοι, ἔθνος τῆς Ἰταλίας πρὸς τὸν Ἀδρίαν.

vestĭo, īvi καὶ ĭi, ītum, δ'. 1) κυρ. ἔνυμι, ἀμφιέννυμι, ἐνδύω, aliquem veste τινὰ ἐσθῆτι· ἐντ. vestītus ἠμφιεσμένος· bene vestītus, εὐείμων· 2) σκεπάζω, καλύπτω τί τινι, trabes aggere· 3) μετφ. (μάλ. ἐν τῷ λόγῳ), κοσμῶ, διακοσμῶ τι, res oratione.

vestis, is, θ. ἑσθής, ἀμφίεσμα, ἔνδυμα, ἱμάτιον: ἐντ. muto vestem: α) cum aliquo, ἀνταλλάσσω τὴν ἐσθῆτα· β) ἀπολύτ. = πενθηρὰν ἐσθῆτα ἀμφιέννυμαι· 2) ὕφασμα: v. linea· μάλ. v. stragula (ἰδὲ τὴν λέξιν) ἢ ἁπλῶς v. = σκέπασμα, κάλυμμα· 3) μετφ. (π.): α) = δέρμα ὕφεως· β) = ἀράχνιον· γ) = γένειον.

vestĭspĭca, ae, θ. (Πλ.), ἡ ἱματιοφύλαξ.

1. vestĭtus, us, ἀ. (vestis)· 1) ἱματισμός, ἱμάτιον, ἐσθής· 2) μετφ. α) σκέπασμα, κάλυμμα· β) = κόσμος, διακόσμησις, orationis τοῦ λόγου.

2. vestītus, a, um, μετχ. τοῦ vestio.

Vĕsŭlus, i, ἀ. Βέσουλος, ὄρος τῶν Κοττίων Ἄλπεων ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς Ἀιγυστικῆς.

Vĕsŭvĭus (Vĕsĕvus), i, ἀ. Οὐεσούϊος, Βεσούβιος, ὄρος Ἡφαίστειον τῆς Καμπανίας.

Vĕtĕra castra, Οὐέτερα, πόλις τῆς Βελγικῆς Γαλλίας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

vĕtĕrāmentārĭus, a, um) sutor. ὁ παλαιορράφος ὑποδημάτων. Σουητ.

vĕtĕrānus, a, um, (vetus), παλαιός, hostis πολέμιος· μάλ. **veterāni** (ὑπον. milites), οἱ παλαιοὶ στρατιῶται, οἱ ἠσκημένοι καὶ ἔμπειροι στρατιῶται.

vĕtĕrasco,āvi, (μ.) γ'. παλαιοῦμαι.

vĕtĕrātor, ōris, ἀ. (vetus) 1) ὁ ἐγγηράσας τινί, ὁ ἔμπειρός τινος· 2) ἐπὶ κακοῦ· ὁ ἐν κακοῖς γηράσας, πανοῦργος.

vĕtĕrātōrĭe, ἐπίρ. πανούργως.

vĕtĕrātōrĭus, a, um, πανοῦργος.

vĕtĕrīnus, a. um, (πιθαν. ἀντὶ veheterinus), ὑποζύγιος, φορτηγός.

vĕternōsus, a, um, (-issimus), (veternus)· 1) ληθαργικός· 2) ἄτονος, χαῦνος, ἀσθενής, animus ψυχή.

vĕternus, i, ἀ. 1) ληθαργος, ληθαργία· 2) μετφ. ἀτονία, χαυνότης, χαλαρότης, ἀργία.

vĕtĭtum, i, οὐ. (μετχ. τοῦ veto)· 1) τὸ ἀπόρρητον, τὸ οὐ θεμιτόν· 2) ἀπογόρευσις, κώλυσις.

vĕtĭtus, a, um, μετχ. τοῦ veto.

vĕto, tŭi, tĭtum, α' 1) ἀπαγορεύω, οὐκ ἐῶ, οὐκ ἐπιτρέπω, κωλύω, ἐμποδίζω, castra muniri τὸ στρατόπεδον ὀχυρῶσαι· vetor abire, κωλύομαι ἀπιέναι· venti vetantes, οἱ ἐναντίοι ἄνεμοι· 2) ἐπὶ δημάρχων· ἔνστασιν ποιοῦμαι.

Vettŏnes, ἰδὲ **Vectŏnes**.

vĕtŭlus, a, um, (ὑποκ. τοῦ vetus), ὑπό τι παλαιός, ἐπιεικῶς παλαιός ἢ γέρων, equus ἵππος· ἐντ. οὐσ. 1) **-lus**, i, ἀ. τὸ γερόντιον, ὁ γέρων· 2) **-la**, ae. θ. τὸ γραΐδιον.

vĕtus, ĕris, μετὰ ὑπερθ. **veterrĭmus**, (συγκρ. δὲ εὔχρ. ἐστὶ τὸ **vetustior**), [ῥ. v e t, ἑλλ. ἐ τ, ἐξ οὗ ἔ τ ο ς]· 1) παλαιός, πολυετής (πρβλ. antiquus)· homo v. (συχν. δὲ ἐν τῷ πλ. veteres), πολυετὴς πρεσβύτης· 2) παλαιός, ἀρχαῖος· ἐντ. α) veteres οὐσ.: α) ἀ. = οἱ πρὸ ἡμῶν, οἱ πρόγονοι· καὶ = οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς· β) θ. (ὑπον. tabernae), τὰ παλαιὰ καπηλεῖα ἐν τῇ ἀγορᾷ τῆς Ῥώμης· γ) = οἱ πάλαι, οἱ παλαιοί, cives πολῖται (κατ' ἀντίθ. πρὸς τοὺς ἀποίκους)· 3) = ἐγγηράσας τινί, ἔμπειρος, operis τοῦ ἔργου.

vĕtustas, ātis, θ. (vetus)· 1) παλαιότης, πολυετία, ἐντ. = πολυχρονιότης, τὸ πολυχρόνιον, ἡ μακρὰ διάρκεια· aevi v. ὁ μακρὸς αἰών (χρόνος)· (π.) = τὸ γῆρας· μετφ. α) ἡ παλαιὰ γνωριμία (φιλία): conjuncti-e· β) ἡ μακρὰ πεῖρα· 2) ἡ ἀρχαιότης, τὰ ἀρχαῖα, οἱ ἀρχαῖοι (παλαιοί) χρόνοι· supero -ātem, ὑπερβάλλομαι τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς.

vĕtustus, a, um, (-ior, ἰδὲ **vetus**, -issimus), παλαιός, πολυετής (σὺν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἐξαιρέτου, τῆς τιμῆς κτλ. πρβλ. vetus), vinum, hospitium· ἐντ. ἀρχαῖος, παλαιός β) -issimus, ὁ πρεσβύτατος.

vexāmen,ĭnis,οὐ.(Λουκρ.),σεισμός.

vexātĭo, ōnis, θ. (vexo) 1) ἐνόχλησις, κόπωσις, κάματος· 2) κάκωσις.

vexātor, ōris, ἀ. (vexo), ὁ κακῶν, ὁ ἐπηρεάζων, ὁ λυμαντήρ, urbis τῆς πόλεως· ἐντ. = ὁ διακωλυτής, furoris τῆς μανίας.

vexillārĭus, ii, ἀ. (vexillum)· 1) σημαιοφόρος· 2) ἐπὶ τῶν Καισάρων· **vexillārĭi**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ (μετὰ εἰκοσαετῆ ὑπηρεσίαν) διαστρατευσάμενοι μέν, ἀλλ' ἐν τῇ λεγεῶνι ἔτι ὡς ἔφεδροι μένοντες στρατιῶται.

vexillātĭo, ōnis, θ. τὸ τῶν διαστρατευσαμένων ταγμα, ἰδὲ vexillarius 2.

vexillum, i, οὐ. 1) σημαία, σημεῖον (τοῖς ἱστίοις ἐοικός, Δίων Κάσ. 40), μάλ. δὲ ἡ ἐρυθρὰ σημαία (ἡ λευκὴ μετὰ ἐρυθρῶν γραμμάτων τοῦ ὀνόματος τοῦ στρατηγοῦ), ἡ διατεινομένη ὑπὲρ τῆς στρατηγικῆς σκηνῆς, ὁπότε οἱ στρατιῶται τὰ ὅπλα ἀναλάβοιεν: propono, tollo v. αἴρω τὴν σημαίαν· 2) = vexillarii.

vexo, α'. (veho)· 1) διατείνω, κατασείω, διατινάσσω, σφοδρῶς κινῶ, naves τὰς ναῦς· 2) προσβάλλω, δῃῶ, ἐρημῶ, hostes, agros· μετφ. v. valetudinem· 3) λυμαίνομαι, κακῶ. aliquem τινά· ἐντ. α) ταράττω, ἀνιῶ, aliquem τινά· β) -aliquem verbis, καθάπτομαί τινος· locus vexatus, χωρίον διεφθαρμένον· γ) διαφθείρω, mores τὰ ἤθη.

via, ae, θ. (κατά τινας μὲν ἀντὶ veha, ἐκ τοῦ veho, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ eo)· 1) ὁδός, (πρβλ. iter, ἀλλὰ via πολλάκ. = iter): munio viam, ὁδὸν κατασκευάζω· decedo de via = do alicui viam, ἐξίσταμαι (εἴκω) τῆς ὁδοῦ· ἐντ. = ὁδός, πορεία: in via ἢ inter viam ἐν τῇ ὁδῷ, καθ' ὁδόν. Ἐντ. μὴ κυριολεκτ. α) = ἄνοιγμα, δίοδος (ἐν θεάτρῳ)· β) = ὀχετός (τοῦ σώματος)· 2) ὁδός (πόλεως), ἀγυιά, ῥύμη· 3) μετφ. α) ὁδός, τρόπος, μέσον·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ϐ) ἐν τῇ ῥητορ. καὶ φιλοσοφίᾳ = μέθοδος· ἐντ. via = μεθοδικῶς, dico λέγω· γ) = ὁδός, εἴσοδος.

viālis, e, (Πλ.), ἐνόδιος, τῶν ὁδῶν.

viārĭus, a, um, περὶ ὁδῶν, lex νόμος.

viātĭcātus, a, um, (Πλ.) ἐφωδιασμένος.

viātĭcus, a, um, (via)· 1) κυρ. (Πλ.), τῆς ὁδοῦ, τῆς πορείας: coena -a, ἡ πρὸ τοῦ ἀπελθεῖν ἑστίασις· 2) συνηθ. οὐσ. **viātĭcum**, i, οὐ. α) τὸ ἐφόδιον, ὁδοιπόριον, (τὸ πρὸς ὁδοιπορίαν ἀργύριον)· ϐ) τὸ ἐφόδιον (τοῦ στρατιώτου), τὸ ἀποκείμενον (ἐκ τῶν μισθῶν ἢ λείας) ἀργύριον.

viātor, ōris, ἁ. (via)· 1) ὁδοιπόρος· 2) κλητήρ (τιμητῶν, ὑπομάρχων καὶ ἀλ. ἀρχόντων).

Vibo, ōnis, θ. Οὐιβών, (πράτερον) Ἱππώνιον, πόλις τῆς Βρεττίας· ἐντ. **-nensis**, e, Ἱππώνιος.

vibro, ā˘. 1) κραδαίνω, πάλλω, τινάσσω, hastam τὸ δόρυ, vestes τὰς ἐσθῆτας· 2) πάλλω, βάλλω, hastam τὸ δόρυ· 2) ἀμετ. πάλλομαι, σείομαι, linqua· ϐ) (ἐπὶ στιλϐόντων ἀντικ.), ἀμαρύσσω, στίλϐω· γ) fulmen -at, ὁ κεραυνὸς ἀστράπτων προσϐάλλει· ἐντ. oratio vibrans = λόγος ἔντονος, δεινός.

vīburnum, i, οὐ. ῥοδοδάφνη.

vīcānus, a, um, (vicus), χωρίτης, κωμήτης· haruspex v. ὁ εἰς κώμας φοιτῶν μάντις.

Vīcă Pŏta, ae, θ. (vinco, potior), Οὐίκη Πόται, ἐπίκλησις τῆς θεᾶς Νίκης.

vĭcārĭus, a, um, (vicis), ἀντὶ ἄλλου τινός ὤν, ἀντί τινος τεταγμένος· ἐντ. οὐσ. **vicarĭus**, ii, ἁ. ὁ τεταγμένος ἢ ὢν ἀντί τινος, (ἀντικαταστάτης τινός), alicujus· v. regni, διάδοχος τοῦ ϐασιλείου· μᾶλ. δὲ = ὁ τοῦ δούλου δοῦλος. (νεώτ.) = τοποτηρητής.

vīcātim, ἐπίρ. (vicus)· 1) κωμηδόν, κατὰ κώμας, habito οἰκῶ· 2) κατὰ τὰς κώμας (ῥύμας) τῆς πόλεως.

vĭce, vĭcem, ἰδὲ vicis.

vīcēnārĭus, a, um, (vicēni), ἐξ εἴκοσι συγκείμενος, εἴκοσι ἔχων· lex quina -ia, νόμος περὶ τῶν πέντε καὶ εἴκοσι ἐτῶν ἡλικίαν ἐχόντων.

vīcēni, ae, a, ἀνὰ εἴκοσι, κατ' εἴκοσιν.

vīcesīmāni, ōrum, ἀ. πλ. (Τάκ.), οἱ τῆς εἰκοστῆς λεγιῶνος στρατιῶται.

vīcēsīmārĭus, a, um, τῆς εἰκοστῆς.

vīcēsīmus, a, um, (viginti), εἰκοστός· **-ĭma**, ae, θ. ἡ εἰκοστή, (τέλος τι 5 %, διδόμενον τῇ πολιτείᾳ, μᾶλ. ἐκ τῆς ἀξίας δούλου ἐν τῇ αὐτοῦ ἀπελευθερώσει).

Vīcētĭa, ae, θ. Οὐικετία, πόλις τῆς ἄνω Ἰταλίας· ἐντ. **Vīcētīni (Vīcentini)**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Οὐικετῖνοι.

vĭcĭa, ae, θ. ϐίκιον, εἶδος κυάμου.

vīcĭes, ἐπίρ, (viginti), εἰκοσάκις.

vicīnālis, e, (vicinus), τῶν γειτόνων, τῆς γειτονείας: ad usum v. πρὸς χρῆσιν τῶν γειτόνων· bella -ia οἱ πρὸς τοὺς γείτονας πόλεμοι.

vīcīnĭa, ae, θ. (vicinus), (ὡς τὰ πολλὰ π. καὶ μ.)· 1) γειτονία, γειτνίασις: hic viciniae habitat, ἐνταῦθα ἐν γειτόνων = πλησίον, ἐγγὺς οἰκεῖ· 2) (π.) μετων. γειτνίασις = γείτονες, οἱ πλησίον οἰκοῦντες· 3) μετῳ. τὸ παραπλήσιον, ἡ ἐμφέρεια, ὁμοιότης.

vīcīnĭtas, ātis, θ. (vicinus)· 1) = vicinia 1: v. Germanorum, ἡ τῶν Γερμανῶν γειτνίασις· propter -am, διὰ τὸ γειτνιάζειν· 2) = vicinia 2.: sollicito -es, ταράττω τοὺς γείτονας, τοὺς πλησίον οἰκοῦντας· 3) = vicinia 3.

vīcīnus, a, um, (-ior), [vicus]· 1) γείτων, γειτονεύων, γειτνιάζων, (πρϐλ. finitimus), ἐντ. = ἐγγύς, πλησίον ὤν, πλησιόχωρος· ὅθεν οὐσ. A) οὐδ. α) πληθ. vicina Syriae, τὰ πλησιόχωρα τῆς Συρίας· ϐ) ἑνικῶς· est in vicino, ἐν γειτόνων, πλησίον, ἐγγὺς ἐστίν· B) **vicīnus**, i, ἁ. καὶ **-na**, ae, θ. ὁ, ἡ γείτων· 2) μετῳ. α) γείτων, παραπλήσιος, eloquentiae τῇ εὐφραδείᾳ· ϐ) ἐγγύς, πλησίον.

vĭcis (γεν.), em, e (ἄλλαι δὲ πτώσεις τοῦ ἐν. οὐχ εὑρηνται, ὁ δὲ πληθ. ἔχει τοὺς τύπους vices καὶ vicibus καὶ πλέον οὔ.), θ. 1) ἐναλλαγή, ἀμοιϐή, διαδοχή, annorum τῶν ἐτῶν, diei noctisque τῆς ἡμέρας καὶ νυκτός· ἐντ. α) μέρος (=σειρά): suam quisque v. ἐν μέρει ἕκαστος· suam v. ἐν τῷ ἑαυτοῦ μέρει· vicibus ἢ per vices, ἐν (τῷ) μέρει, ἐναλλάξ, ἀμοιϐαίως· ἐντ. in vices ἢ in vicem (καὶ ἡνωμ. invicem), ἐν (τῷ) μέρει, ἀμοιϐαίως· ϐ) ἀμοιϐή, μισθός, ἀντίποινα: reddo (refero, exsolvo) vicem injuriae, ἀποτίνω τὰ ἀντίποινα τῆς ἀδικίας· reddo vices meritis, ἀποδίδωμι ἀ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μοιβὰς τῶν ἀξίων ἔργων· 3) μέρος, τάξις: vicem καὶ vice alicujus, ἐν μέρει, τάξει τινός, ἀντὶ τινος· meam vicem, ἀντ' ἐμοῦ· vice nitro ἀντὶ νίτρου· ἐντ. ἐπιρρημ. Sardanapali vicem, δίκην Σ., ὥσπερ Σαρδανάπαλος· oraculi vice, ὥσπερ χρηστήριον· 2) μέρος, πρᾶξις, ἔργον, καθῆκον: sacra regiae vicis, θυσίαι τὰ τοῦ βασιλέως καθήκοντα ἀποβλέπουσαι· vice alicujus fungor, ἐν μέρει (ἀντί) τινος εἰμι· 3) (π. καὶ μ.), ἀλλαγή, μεταβολή τῆς τύχης, μοῖρα, εἱμαρμένη, πεπρωμένον: converto humanam vicem, μεταβάλλω τὴν ἀνθρωπίνην μοῖραν.

vicissātim, ἐπίρ. (Πλ.) = vicissim.

vicissim, ἐπίρ. (vicis), ἀμοιβαδόν, ἐν μέρει, πάλιν.

vicissĭtūdo, ĭnis, θ. (vicis)· 1) ἐναλλαγή, ἀμοιβή, διαδοχή· 2) ἀλλαγή, μεταβολή.

victĭma, ae, θ. ἱερεῖον, σφάγιον· μετφ. θῦμα, θυσία.

victĭmārĭus, a, um (victima), τῶν ἱερείων· οὐσ. α) (μ.) ὁ τὰ ἱερεῖα πωλῶν· β) ὁ τοῦ ἱεροθύτου ὑπηρέτης.

victĭto, α΄. (vivo), ἓκ τινος ζῶ = τρέφομαί τινι, ficis σύκοις· bene libenter v. πάνυ ἡδέως ἐσθίω.

victor, ōris, ἀ. (vinco), νικητής· v. belli, νικητὴς ἐν πολέμῳ, νικήσας πόλεμον· μετὰ γεν. ἀντικείμ. = ὁ νικήσας, ὁ κρατήσας, omnium gentium πάντα τὰ ἔθνη· πολλάκ. δὲ ἐπίθετ. v. exercitus, νικηφόρος στρατός· ἐντ. μετφ. α) v. divitiarum, κρείττων χρημάτων· β) v. propositi, ἐγκρατὴς (τυχών) τοῦ σκοποῦ.

victōrĭa, ae, θ. (victor), νίκη (ἐν πολέμῳ, δικαστηρίῳ κ.τ.λ.)· reporto -am ab aliquo, κομίζομαι νίκην ἀπό τινος· -am conclamo, ἀναβοῶ τὴν νίκην· exerceo -am, καρποῦμαι τὴν νίκην· 2) προσωποπ. = Νίκη (ἡ θεά).

victōrĭātus, a, um, (victoria), τὴν εἰκόνα τῆς Νίκης ἔχων· οὐσ. ἀ. (ὑπον. numus), Ῥωμαϊκὸν ἀργυροῦν νόμισμα, τὸ ἥμισυ τῆς δραχμῆς, Νίκην ἐκτετυπωμένην ἔχον.

Victōrĭŏla, ae, θ. Νίκης ἀγαλμάτιον.

victrix, īcis, θ. (vinco), νικήτρια· ἐπίθετ. = νικηφόρος, νικητήριος.

1. victus, us, ἀ. (vivo)· 1) βίος, τροφή, τὰ πρὸς τὸν βίον, τὰ ἐπιτήδεια· 2) (σπ.), βίος, δίαιτα, τρόπος τοῦ ζῆν.

2. victus, a, um, μετχ. τοῦ vinco καὶ vivo.

vīcŭlus, i, ἀ. (ὑποκ. τοῦ vicus) κωμίδιον, μικρὰ κώμη.

vīcus, i, ἀ. (πρβλ. τὸ ἑλλ. οἶκος)· 1) ὁδός· 2) κώμη = μέρος (συνοικία) τῆς Ῥώμης· 3) κώμη, χωρίον.

vĭdēlĭcet, ἐπίρ. (videre, licet)· 1) (ἀρχ. καὶ μ.) = videre licet, ἔξεστι ἰδεῖν, δῆλόν ἐστιν· 2) δῆλον ὅτι, δῆλα δή, τῷ ὄντι· 3) εἰρων. δῆλον ὅτι, (ἐννοεῖται).

vīden', ἀντὶ videsne, ὁρᾷς;

vĭdĕo, vīdi, vīsum, 2. (Ϝ ἰδ ω)· Α) ἐνεργ. 1) ὁρῶ, βλέπω, aliquem τινά, rem τὸ πρᾶγμα· καὶ ἀπολύτ. v. acriter, ὀξὺ ὁρῶ· ἐντ. α) v. somnia, ὀνειρώττω· β) μετφ. v. diem κ. τ. ὅμ. = ἐπιδεῖν τὴν ἡμέραν, ἐπιζῆν· γ) (π.) v. terram mugire, αἰσθάνομαι, ἀκούω τὴν γῆν μυκωμένην· v. naso, ὀσφραίνομαι· 2) -aliquem, ὁρῶ, ἐπισκοπῶ (ἐπισκέπτομαί) τινα, ἔρχομαι παρά τινα· 3) -aliquem, θεωρῶ τινα· ἐντ. (κωμ.) me vide, ἀπόβλεψον εἰς ἐμέ, πίστευσον ἐμοί· 4) μετφ. τῷ νῷ ὁρῶ = α) νοῶ, ἐννοῶ, κατανοῶ, γιγνώσκω τι, illud frustra accidisse, ὅτι μάτην γέγονεν ἐκεῖνο· v. animo = προορῶ· β) ὁρῶ, θεωρῶ, σκοπῶ: videamus illud, ἐκεῖνο ἴδωμεν, σκοπῶμεν· γ) βλέπω εἴς τι, ὑρέγομαί τινος, θηρεύω τι, imperia ἀρχάς· ε) v. ne, (μεθ' ὑποτ.), ὁρῶ μή, σκοπῶ (ὅπως) μή: videant ne sit periniquum, ἴδωσι μὴ πάνυ ἄδικον ᾖ· ἀλλά: vide ne non sit necesse, σκόπει μὴ οὐκ ᾖ ἀναγκαῖον· τετελεσμ. μέλλων: illud ipse viderit, αὐτὸς ὄψεται, αὐτῷ μελήσει ἐκεῖνο· ὡσαύτ. de hoc tu ipse videris, περὶ τούτου σὺ ὄψει, σοὶ αὐτῷ μελήσει· Stoici viderint, οἱ Στωϊκοὶ σκέψονται· ς) v. aliquid, φροντίζω, ἐπιμελοῦμαί τινος· ἐντ. = ζητῶ, εὑρίσκω παρασκευάζω τι· Β) παθητ. **vĭdĕor**, visus sum, 2΄. 1) (σπ.) ὁρῶμαι, copiae visae sunt, αἱ δυνάμεις ὤφθησαν· visus sum, ὤφθην· 2) συνήθ. δοκῶ (= νομίζομαι)· τίθεται δὲ ἀείποτε προσωπικῶς· beate vixisse videor, videris, videtur, videmur κτλ. εὐδαιμόνως βεβιωκέναι δοκῶ, δοκεῖς, δοκεῖ, δοκοῦμεν κτλ. **videor mihi** (satis dixisse) = δοκῶ μοι, δοκῶ, οἶομαι (ἅλις εἰρηκέναι)· ἐντ. α) ἀπρος. mihi videtur = δοκεῖ μοι (καλὸν εἶναι),

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀρέσκει με, βούλομαι, φίλον ἐστί μοι: nunc mihi visum est scribere, νῦν δὲ ἔδοξέ μοι γράψειν· si videtur =εἴ σοι δοκεῖ, εἰ βούλει· β) ἐπὶ ἀποφάνσεως γνώμης· Verres pronuntiat videri = ὁ Οὐέρρης ἀνακηρύττει ὅτι δοκεῖ (= ἀρέσκει) αὐτῷ· γ) ἐπὶ ἀποφάνσεως θεΐης· non mihi videtur, οὐ δοκεῖ μοι, οὐ δοξάζω (ad beate vivendum satis posse virtutem).

vĭdŭĭtas, ātis, θ. (viduus)· 1) (Πλ.), στέρησις· β) χηρεία, χήρευσις.

vĭdŭo, ā΄. (viduus)· 1) χηρῶ, ἐρημῶ, urbem civibus τὴν πόλιν πολιτῶν· ἐντ. = στερῶ τινά τινος, manuum τῶν χειρῶν· 2) ἡ μετχ. viduata = χήρα γενομένη, χηρεύσασα· καὶ conjux v. taedis = γαμετὴ ἀποπεμφθεῖσα.

vĭduus, a, um 1) (π.) χῆρος, ἔρημος, ἐστερημένος, re aliqua καὶ a re aliqua τινός, amoris ἔρημος (ἄνευ) ἔρωτος· 2) χῆρος ἀνδρὸς ἢ γυναικός, homo, mulier· οὐσ. α) -a, ae, θ. χήρα γυνή· ἐντ. = ἔρημος (ἐστερημένη) τοῦ ἀνδρός· καὶ = παρθένος ἀνανδρος (= ἀνύπανδρος)· β) -us, i, ἀ. χῆρος ἀνήρ· 3) ἐπὶ πραγμ. α) -um cubile, εὐνὴ ἔρημος· β) μετφ. vitis -a, ἔρημος ἢ μὴ δένδρῳ προσδεδεμένη) ἄμπελος.

Vienna, ae, θ. Οὐίεννα, Βίεννα, πόλις τῆς Ναρβωνίτιδος (μεσημβρ. Γαλλίας)· ἐντ. οὐσ. **Vienneses**, ium, ἀ. πλ. οἱ Βιενναῖοι.

vieo, (ἄνευ πρκ.), ētum, 6΄. (ἀρχ.) λυγίζω, δέω, πλέκω, corollam στεφάνιον.

vĭētor, ōris, ἀ. (Πλ.), λωγιστής.

vĭētus, a, um, (vieo), κυρ. κεκυρτωμένος ἐντ. = μεμαρασμένος, βικνός.

vĭgĕo, gŭi, (ἄνευ σ.), 6΄. (vis). 1) ἀκμάζω, θάλλω, ἀνθῶ: aetas nobis viget, ἀκμάζομεν τῇ ἡλικίᾳ· 2) μετφ. α) v. memoriā, μνημονικός εἰμι· β) avaritia viget, ἡ φιλαργυρία θάλλει (κρατεῖ)· verba -ent, αἱ λέξεις εὐχρηστοί εἰσιν· γ) v. in ore, θάλλω ἐν τοῖς στόμασιν, ὑμνοῦμαι· δ) ἀκμάζω, ἰσχύω, μέγα ἀξίωμα ἔχω: Philo viget in Academiā.

vĭgesco, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), γ΄. (vigeo), ἀκμὴν λαμβάνω, ἀναθάλλω, ῥώννυμαι.

vīgēsĭmus, (Σαλλ.) = vicesimus.

vĭgil, ĭlis, 1) ἐπίθ. ἐγρηγορώς, ἐγρηγορῶν, ἄγρυπνος, ἄϋπνος, (ὁ ἑκουσίως ποιῶν τοῦτο, πρβλ. insomnis): cura v. φροντὶς ἄγρυπνος (ἡ ἄγρυπνόν τινα κατέχουσα)· oculi -es, γοργοὶ ὀφθαλμοί· ignis v. ἄσβεστον πῦρ· nox v. νὺξ ἣν διερχεταί τις ἐγρηγορῶν· 2) οὐσ. ἀ. νυκτοφύλαξ· συνήθ. δὲ εὔχρ. ὁ πληθ. = νυκτοφύλακες ἐν Ῥώμῃ· μετφ. vigiles mundi (Λουκρ.) = ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη.

vĭgĭlans, ntis, (-ior, -issimus, [μετχ. τοῦ vigilo], ἐγρηγορώς, ἄγρυπνος· συνήθ. μετφ. ἄγρυπνος, ἐπιμελής, σπουδαῖος, δραστικός.

vĭgĭlanter, ἐπίρ. (-ius, -issime), ἐγρηγορῶς, ἀγρύπνως, ἐπιμελῶς.

vĭgĭlantĭa, ae, θ. ἐγρήγορσις, ἀγρυπνία· μετφ. ἐπιμέλεια.

vĭgĭlax, ācis, θ. (Ὀβίδ.) = vigil.

vĭgĭlĭa, ae, θ. (vigil), (συνήθ. εὔχρ. ὁ πληθ.)· 1) νυκτοφύλαξ, νυκτοφύλακες (κοιν. βίγλα)· 2) συνήθ. α) φυλακή, νυκτερινὴ φυλακή: -as ago, νυκτοφυλακῶ· β) φυλακή, φύλακες: pono -as, φυλακὰς τίθημι· γ) φυλακή, ὁ χρόνος τῆς φυλακῆς, (τὸ τέταρτον τῆς νυκτὸς μέρος, ἤτοι τρίωρος): de quarta vigilia, ἀπὸ τῆς ἑωθινῆς (τελευταίας) φυλακῆς· 3) μετφ. ἐπιμέλεια, φροντίς: 4) (Πλ.), παννυχίς, παννύχιος ἑορτή, Cereris τῆς Δήμητρος.

vĭgĭlĭārĭum, ii, οὐ. φυλακεῖον.

vĭgĭlo, ā΄. (vigil)· 1) ἐγρήγορα, ἀγρυπνῶ· ἐντ. (π.) v. noctem, διανυκτερεύω· 2) μετφ. ἄγρυπνός εἰμι, ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω, pro aliquo· ἐντ. μετφ. (π.) v. aliquid, ἐπιμελοῦμαί τινος.

vīginti, ἀκλ. (ἐπιγρ. Fίκατι), εἴκοσι.

vīgintĭvĭrātus, us, ἐ. (vigintiviri), ἡ τῶν εἴκοσιν ἀνδρῶν τιμή.

vīgintī-vĭri, ōrum, ἀ. πλ. οἱ εἴκοσιν ἄνδρες, οἱ εἴκοσιν ἐπιμεληταί.

vĭgor, ōris, ἀ. (vigeo), ἀκμή, ἄνθος, ἰσχύς, aetatis τῆς ἡλικίας.

vĭlĭ-pendo, γ΄. (Πλ.), εὐτελίζω.

vīlis, e, (-ior, -issimus)· 1) εὐτελής, εὔωνος, ὀλίγης τιμῆς: annona (pretium) rei alicujus est v. ἡ τιμὴ ἐστὶν εὐτελής, ὀλίγη· emo, vento vili, ὀλίγου ὠνοῦμαι, πωλῶ· 2) μετφ. εὐτελής, φαῦλος, οὐδενὸς ἄξιος, rex βασιλεύς· pericula vilia habeo, τῶν κινδύνων ὀλιγωρῶ.

vīlĭtas, ātis, θ. (vilis), εὐτέλεια, εὐωνία, ὀλίγη τιμή· 2) μετφ. (μ.): α) εὐτέλεια, φαυλότης· β) ὀλιγωρία, καταφρόνησις.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

villa, ae, θ. (ἴσ. ἀντὶ vicula, ὑποκ. τοῦ vicus)· 1) ἔπαυλις· 2) Villa publica, ἡ τῆς πόλεως Ἔπαυλις, τ'. ἔ. τὸ ἐν τῷ Ἀρείῳ πεδίῳ οἰκοδόμημα πρὸς ἀπογραφὴν τῶν πολιτῶν καὶ διαμονὴν τῶν πρέσβεων ξένων ἐθνῶν, οἷς ἡ εἰς Ῥώμην εἴσοδος οὐκ ἐπετράπη.

villĭco, ā'. (σπ.ι. ἀγροκόμος εἰμί.

villĭcus, a, um, (villa), τῆς ἐπαύλεως· καὶ οὐσ. α) **-cus**, i, ἀ. ὁ τῆς ἐπαύλεως ἐπιστάτης, ὁ ἀγροκόμος (ἀπελεύθερος ἢ δοῦλος, ὁ τὴν ἐποπτείαν τῶν ἐργατῶν ἔχων)· β) **-ca**, ae, θ. ἡ ἐπιστάτρια, συνήθ. ἡ γυνὴ τοῦ ἀγροκόμου.

villōsus, a, um, (π. καὶ μ.) [villus], λαχνώδης, λάσιος, δασύς, μαλλωτός, leo λέων· (π.) v. colubris, ἡ ὄρεις ἀντὶ μαλλοῦ ἔχουσα (Μέδουσα).

villŭla, ae, θ. (ὑποκ.τοῦ villa), ἐπαύλιον.

villum, i, οὐ. (ὑποκ. τοῦ vinum), οἰνάριον, οἰνίδιον, Τερ.

villus, i, ἀ. λάχνη, μαλλός, λάσιον τρίχωμα, leonis λέοντος, lupi λύκου.

vīmen, ĭnis, οὐ. (vieo)· 1) λύγος, ῥίψ· ἐντ. = τὸ πλέγμα, οἷον κάλαθος ἐκ λύγων.

vīmentum, i, οὐ. (μ.) = vimen.

vīmĭnālis, e, (vimen), λύγους φέρων· ἐντ. collis V., ὁ Οὐιμινάλιος λόφος, εἷς τῶν ἑπτὰ τῆς Ῥώμης λόφων.

vīmĭneus, a, um, (vimen) λύγινος, ἐκ λύγων, tegumentum σκέπη.

vīnācĕus, i, ἀ. (vinum), τὸ γίγαρτον (κοκούτσι τῆς σταφυλῆς)· ἐντ. = στέμφυλα.

vīnālis, e, (vinum), οἴνινος, τοῦ οἴνου· ἐντ. **Vīnālĭa**, ium, οὐ. πλ. ἑορτὴ τοῦ οἴνου ἐν Ῥώμῃ (τῇ 22 Ἀπριλίου καὶ 19 Αὐγούστου).

vīnārĭus, a, um, (vinum), οἰνηρός, τοῦ οἴνου· ἐντ. οὐσ. α) **-rĭus** ii, ἀ. ὁ οἰνοπώλης· β) **-rĭa**, ōrum, ἀ. πλ. τὰ οἰνηρὰ κεράμια (δοχεῖα).

vincĕus, a, um, (Πλ.): -a potio, ἀγχόνιον ποτόν = ἀγχόνη: potione -ā orennabo gulam = ἀπάγξομαι.

vincĭbilis, e, (vinco), ῥᾳδίως νικηθῆναι (ἐν δικαστηρίῳ) δυνάμενος.

vincĭo, vinxi, vinctum, δ'. 1) δέω, aliquem τινά, manus post terga τὰς χεῖρας εἰς τοὔπισθεν· v. catenis, δεσμοῖς δέω, δεσμεύω· ἐντ. μετφ. α) **-animum alicujus donis**, καταδέω, κατέχω τὴν ψυχήν τινος δώροις, ἀναρτῶμαί τινα δώροις· β) κατέχω, περιστέλλω, legibus νόμοις· γ) v. loca praesidiis, φρουραῖς κατέχω, καταλαμβάνω τοὺς τόπους· ἐντ. somno vinctus, ὕπνῳ κατεχόμενος· δ) (π.) v. linguas, καταδέω, ἐπῳδαῖς τὰς γλώσσας κατέχω. ε) ἐν τῇ ῥητορ. v. verba, οὕτω συνδέω τὰς λέξεις ὥστε ταύτας ἐκφωνουμένας ῥᾳδίως συμφύεσθαι· v. sententias, τὰς προτάσεις εἰς κυκλοτερεῖς περιόδους συνδέω.

vinclum, συγκεκομ. ἀντὶ vinculum.

vinco, vīci, victum, γ'. 1) ἀμετ. νικῶ, κρατῶ, proelio, acie μάχῃ· v. mihi, νικῶ ἐμαυτῷ, (πρὸς ἐμὴν ὠφέλειαν)· v. sponsione, judicio, (ἀλλὰ καὶ sponsionem, judicium, ἴδε 2 α)=δίκην νικῶ, ἐν δικαστηρίῳ νικῶ· (π.) v. Olympia, νικῶ Ὀλύμπια· vincite hoc, νικήσατε ἐν τούτῳ, (ἐν τῇ μάχῃ τοὐλάχιστον ταύτῃ)· ἐντ. α) vince eum bonum esse = ἀπόδειξον αὐτὸν ἀγαθὸν ὄντα· β) vicimus νενικήκαμεν (= ἐνεδρήσαμεν)· γ) viceris, νενικηκὼς ἂν εἴης (= δίκαιον θὰ ἔχῃς)· 2) μεταβ. νικῶ, κρατῶ, hostes acie τοὺς πολεμίους μάχῃ· ἐντ. α) **-causam, sponsionem**, νικῶ τὴν δίκην (ἴδε καὶ 1)· v. **numos** νικῶ κυβεύων· β) κρατῶ, καταχρατῶ, iram τῆς ὀργῆς· vincor a voluptate, ἡττῶμαι, κρατοῦμαι ὑπὸ τῆς ἡδονῆς· γ) ὑπερνικῶ τινά τινι, ὑπερβάλλω τινά τινι, eloquentiā τῇ εὐφραδείᾳ· θ) (π.) v. saecula, ἐπιζῶ. v. fata vivendo, ζῶ πλεῖον τοῦ πεπρωμένου· ε) v. precibus, ἐπικλῶμαι ὑπὸ τῶν δεήσεων· vinci non potuit, οὐκ ἠδυνήθη πεισθῆναι.

vinctus, a, um, μετχ. τοῦ vincio.

vincŭlum, καὶ **vinclum**, i, οὐ. (vincio)· 1) δεσμός, ἅμμα (πρβλ. vitta, fascia): -a epistolae, οἱ δεσμοὶ τῆς ἐπιστολῆς· ἐντ. (π.) τὰ (ἱμάντι σφιγγόμενα) σανδάλια, τὸ ὑπόδημα· 2) Πληθ. vincula καὶ vincla: α) = οἱ δεσμοί, τὰ δεσμά· (ἐντ. ἴσως καὶ ἡ τῆς κοιν. ἴγκλα)· β) μετων. = τὸ δεσμωτήριον (effugio ex -is pullicis)· 3) μετφ. δεσμοί, σύνδεσμοι (σώματος, φιλίας, πίστεως)· (π.) v. jugale, ὁ γάμος.

Vindĕlĭci, ōrum, ἀ. πλ. Οὐενδελικοί, Γερμανικὸν ἔθνος, οὗ μητρόπολις ἦν ἡ Augusta -ōrum, τανῦν Augsburg.

vindēmĭa, ae, θ. (vinum, demo)· 1) ὁ τρύγητος, ἡ τρύγησις (τῶν ἀμπε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λων)· 2) (π.) α) αἱ σταφυλαί· β) ὁ οἶνος.

vindēmiātor καὶ **vindēmītor**, ōris, ἀ. (vindemio), (μ.)· 1) τρυγητής· 2) Ἄμπελος (ἀστὴρ τοῦ τῆς Παρθένου ἀστερισμοῦ).

vindēmĭo, α΄. (vindemia), τρυγῶ.

vindēmiŏla, ae, (ὑποκ. τοῦ vindemia), μετφ. οἱ μικροὶ καρποί.

vindex, ĭcis, ἀ. καὶ θ. 1) ὁ, ἡ τιμωρός· ἀρωγός, σωτήρ, σώτειρα, ἀμυντήρ, ἀμύτρεια, ὑπερασπιστής, regni τοῦ βασιλείου, libertatis τῆς ἐλευθερίας· v injuriae, ὁ ὑπερασπιστὴς κατὰ ἀδικίας· v. periculi, ὁ σώζων ἐκ κινδύνου· 2) ὁ, ἡ τιμωρός, ἐκδικητής, conjurationis τῆς συνωμοσίας, facinorum τῶν ἀνοσίων ἔργων.

vindĭcātĭo, ōnis, θ. (vindico)· 1) τιμωρία, ἄμυνα, ὑπερασπισμός· 2) ἀντιποίησις.

vindĭcĭae, ārum, θ. πλ. (ἀρχ. δὲ ἐν τῷ ἑνικῷ), (vindex· 1) [πρὸ τοῦ προίτωρος ἐκ δύο ἀμφισβητούντων] ἡ μέχρι δίκης ἀντιποίησις κτήματος, μαλ. δὲ σώματος, ἡ μέχρι δίκης κράτησις τοῦ ἀμφισβητουμένου σώματος, (ἀνθρώπου)· do (decerno) vindicias secundum libertatem, δίδωμί τινι τὴν ἐπ' ἐλευθερίᾳ ἀντιποίησιν σώματος μέχρι δίκης, ἀντιποιοῦμαί τινος ὡς ἐλευθέρου μέχρι δίκης· ἀλλὰ do vindicias ab libertate (in servitutem) ἢ do vindicias secundum servitutem = δίδωμί τινι τὴν ἐπὶ δουλείᾳ ἀντιποίησιν σώματος μέχρι δίκης, ἴδε vindico.

vindĭco, α΄. (vindex)· 1) ἀντιποιοῦμαί τινος (ἀνθρώπου) μέχρι δίκης, κρατῶ τοῦ ἀμφισβητουμένου σώματος μέχρι τῆς κρίσεως· v. sponsam in libertatem, ἀντιποιοῦμαι τῆς μνηστῆς ὡς ἐλευθέρας μέχρι δίκης· ἐντ. = ἀντιποιοῦμαί τινος, ἰδιοῦμαι, ἰδιοποιοῦμαι, οἰκειοῦμαι, victoriam ad me τὴν νίκην, Homerum suum, τὸν Ὅμηρον· 2) v. in libertatem, ῥύομαι τὴν πόλιν ἐκ τῆς δουλείας, ἐλευθερῶ τὴν πολιτείαν· ἐντ.= ἀμύνω τινί, ῥύομαι, ἐλευθερῶ, φυλάττω σῴζω, ἀπαλλάττω, aliquem a molestia τινὰ τῆς ταλαιπωρίας, a supplicio τῆς τιμωρίας· 3) - α) (σπ.) ἀπαγορεύω, κωλύω, οὐκ ἐῶ τι, dolum· β) v. in aliquem, τιμωροῦμαί τινα· in cives vindicatum est, οἱ πολῖται ἐτιμωρήθησαν· γ) τιμωροῦμαι (ἐκδικοῦμαι), mortem Scipionis τὸν θάνατον τοῦ Σκιπίωνος· (μ.) v. me ab aliquo, τιμωροῦμαι (ἐκδικοῦμαί) τινα.

vindicta, ae, θ. (vindico)· 1) ἡ τῆς ἀφέσεως ῥάβδος, τ'. ἔ. ἡ ῥάβδος ᾗ ὁ πραίτωρ τῆς τοῦ ἐλευθερουμένου δούλου κεφαλῆς ἥπτετο, σύμβολον τῆς ἀφέσεως τοῦτο ποιούμενος· 2) ἄμυνα, ἀρωγή, ὑπερασπισμός, libertatis τῆς ἐλευθερίας· ἀλλά: v. vitae, ἀπαλλαγὴ τοῦ βίου· 2) τιμωρία, ἐκδίκησις, ποινή.

vīnĕa, ae, θ. (vinum), ἄμπελών, ἀμπελεῖον, (κοιν. ἀμπέλι)· 2) (π.) τὸ κλῆμα· 3) στρατ. ὄρ. = ἄμπελος, στοά, δι' ἧς οἱ πολιορκηταὶ ἀπὸ τῶν πολεμίων βελῶν ἐρυλάσσοντο.

vīnētum, ī, οὐ. (vinum), (οἰνόπεδον), ἀμπελών, ἀμπελεῖον, (κοιν. ἀμπέλι).

vīnītor, ōris, ἀ. ἀμπελουργός.

vinnŭlus, a, um, (Πλ.), μαλακός, ἁπαλός, ἡδύς.

vīnŏlentĭa, ae, θ. οἰνοφλυγία, μέθη.

vīnŏlentus, a, um, (vinum), οἰνόφλυξ, μέθυσος (ἀντίθ. sobrius)· convivium -um, συμπόσιον ἐν ᾧ ὁ πότος πολύς, ὁ πληθ. πολλάκ. οὐσ. vinolenti = οἱ μέθυσοι.

vīnōsus, a, um, (-ior, -issimus), [vinum], φίλοινος, οἰνόφλυξ, μέθυσος, Homerus senex v. = ὁ Ἀνακρέων.

vīnum, i, οὐ. οἶνος, vetus παλαιός, vepidum ἐκτροπίας· ἐντ. = οἶνος, οἰνοποσία, μέθη· in vino, per vinum ἐν οἴνῳ· vino mersus, sepultus, οἴνῳ βεβρεγμένος, σφύδρα μεθυσθείς.

viŏla, ae, θ. 1) Ἴον· in viola ἐν ἴοις, ἐν ἴων στεφάνοις· 2) ἰάνθινον χρῶμα.

viŏlābĭlis, e, (violo), (π.), εὔθλαπτος· non v. ἀθλαβής.

viŏlāceus, a, um, ἰάνθινος, ἰώδης.

viŏlārĭum, ii, οὐ. (viola), ἰωνιά, κῆπος ἴων.

viŏlārĭus, ĭi, ἀ. (Πλ.), ἰανθίνων βαφεύς, ἰοβάπτης.

viŏlātĭo, ōnis, θ. (violo), βιασμός, βεβήλωσις, templi τοῦ ναοῦ.

viŏlātor, ōris, ἀ. (violo), ὁ βεβηλῶν ἢ βεβηλώσας, templi τὸν ναόν· v. foederis, ὁ παραβάτης τῶν σπονδῶν.

viŏlens, ntis, (π.) = violentus.

viŏlenter, ἐπίρ. (-ius, -issime), [violens], βιαίως, βίᾳ, ὁρμητικῶς, α-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γρίως, σφοδρῶς, δεινῶς : v. fero (tolo) aliquid, δεινῶς φέρω τι.

vĭŏlentĭa, ae, θ. (violens), τὸ βίαιον, ἡ βία, ἡ βίαιος ὁρμή, hominis τοῦ ἀνθρώπου· v. gentium, ἡ ἀγριότης τῶν ἐθνῶν· v. fortunae, ἡ τῆς τύχης χαλεπότης.

vĭŏlentus, a, um, (-ior, -issimus), [vis] βίαιος, ἄγριος, ὠμός, χαλεπός, δεινός, αὐστηρός.

vĭŏlo, ā᾽, (vis), βιάζομαί τινα, βίαιόν τι ποιῶ τινα, hospites τοὺς ξένους· ἐντ. α) κακῶς ποιῶ, καθυβρίζω τινὰ ἢ τι, sacra, foedera· β) -lmes λυμαίνομαι, δῃῶ τὴν χώραν -urbem προσβάλλω τῇ πόλει.

vīpĕra, ae, θ. (ἀντὶ vivipara, ἐκ τοῦ vivus pario = ζωοτόκος), ἔχιδνα, ἔχις, ὄφις.

vīpĕreus, a, um, (vipera)· 1) ἐχιδναῖος, τῆς ἐχίδνης, τοῦ ὄφεως, caro πρέας· anima -a, πνεῦμα θανατηφόρον· 2) (π.) ἐπὶ Μεδούσης καὶ Ἐρυννύων) = ἐχιοδόνκομος, ὀφιοπλόκαμος.

vīpĕrīnus, a, um, = vipereus 1.

Vipsānĭus, ii, ἀ. Οὐιψάνιος.

vīr, vīri, ἀρ. (πρβλ. ἥ ρ-ως,)· 1) ἀνὴρ (ἀντίθ. mulier γυνή· 2) ἀνήρ, γαμέτης, σύζυγος : v. meus : μετρ. ἐπὶ ζώων· = ἀνήρ, ὁ ἀνδρικός, ἀνδρεῖος· 6) ἀνήρ, ὁ χρηστός, καλός κἀγαθός, σπουδαῖος· πολλάκ. δὲ εἰρων· ille bonus vir· 4) ἐν τῇ στρατ. γλώσσῃ : α) viri = milites· 6) μετὰ τοῦ equi (ἴσ. δὲ καὶ equites) viri = πεζοί· ἐντ. equis viris = πάσῃ δυνάμει.

vīrāgo, ĭnis, θ. (virgo), (π. καὶ μ.), ἀνδρικὴ (ἀρρενωπὸς) παρθένος· ἐντ. =ἥρωΐς· ancilla v. θεραπαινὶς ἀνδρική.

Vīrbius, ii, οὐ. Οὐίρβιος, ἐπίκλησις τοῦ Ἱππολύτου. (ἴσ. bis vir ὡς ἀναζήσας μετὰ τὸν ὑπὸ τῶν κυνῶν σπαραγμόν).

vīrectum, i, οὐ. λειμών.

vīrĕo, uī, (ἄνευ σ.), θ᾽. 1) πράσινος, χλωρὸς εἶμι, πρασίζω, χλωρίζω· ἐντ. = θάλλω· 2) μετρ. θάλλω, ἀκμάζω, ἀνθῶ· flamma virens φλὸξ δεινή· serpens virens, ὄφις στίλβων (squamā recenti).

vīres, ium, θ. πλ. ἴδε vis.

vīresco, (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), (vireo), (π.) πράσινος, χλωρὸς γίγνομαι, χλοάζω· ἐντ. = ἀναθάλλω, θάλλω.

vīrētum, i, οὐ. (vireo), = virectum

virga, ae, θ. (vireo)· 1) ῥάβδος, κλάδος, κλών· 2) ῥάβδος, ῥαπὶς (ἢ τοὺς δούλους καὶ κακούργους ἐρράπιζον)· ἐντ. α) αἱ τῶν ῥαβδούχων ῥάβδοι· 6) μετρ. ἡ ῥαβδοῦχος ἀρχή : quos virga verendos facit· 3) ῥάβδος, βακτηρία, οἷον τοῦ Ἑρμοῦ· μάλ. δὲ = μαγικὴ ῥάβδος : v. divina· 4) (π.) ῥάβδος· αἱ τῶν ῥαβδωτῶν ἐσθήτων· 6) ἐν τῷ οὐρανῷ = ἱριώδης ταινία.

virgātor, ōris, ἀ. (Πλ.), ὁ ῥαβδίζων.

virgātus, a, um, virga), (π.)· 1) ἐκ ῥάβδων, ῥαβδινος· 2) ῥαβδωτός.

virgētum, i, οὐ. (virga), (Κικ.), τύπος μοσχεύμασι (παραφυάσι) κατάφυτος.

virgĭdēmĭa, ae, θ. (ἐκ τοῦ virgademo κατὰ τὸ vindemia), (Πλ.), τρύγητος ῥάβδων.

Virgĭlĭus (Vergĭlĭus), Οὐίργίλιος, Βεργίλιος, ἐπικὸς ποιητὴς (γεν. τῷ 70 π. Χ. † 19 π. Χ.)· ἐντ. **-liānus**, a, um, τοῦ Βεργιλίου.

virgĭnālis, e, (virgo), παρθένος, παρθενικός· feles v. ὁ ἅρπαξ παρθένων.

virgĭnārĭus, a, um, (Πλ.) = virginalis.

virgĭnĕus, a, um, (virgo), (π.), παρθένειος, τῆς παρθένου, τῶν παρθένων, -a ara, ὁ τῆς Ἑστίας βωμός· -ae volucres, αἱ Ἅρπυιαι.

virgĭnis-vendŏnides, is, ἀ. (virgo, vendo), (Πλ.), ὁ παρθένων πωλητής.

virgĭnĭtas, ātis, θ. (virgo), παρθενεία.

Virgĭnĭa, ae, θ. Οὐιργινία Βιργινία.

virgo, ĭnis, θ. 1) ἡ παρθένος, ἡ ἄνυμφος (νέα ἢ γραῖα, πρβλ. puella)· v. Dea = ἡ Ἄρτεμις· 2) παρθένος, νεᾶνις, κόρη· v. adultera, ἡ Μήδεια· 3) Παρθένος (ἄστρον).

virgŭla, ae, θ. (ὑποκ. τοῦ virga)· 1) ῥαβδίον, κλαδίσκος· 2) ῥαβδίον, ῥαπίδιον· 3) v. divina, μαγικὸν ῥαβδίον.

virgultum, i, οὐ. (ἀντὶ virguletum, ἐκ τοῦ virgula), ἡ ῥώψ, τὸ ῥωπεῖον, ὁ θαμνών, οἱ θάμνοι.

virguncŭla, ae, θ. (μ.), (Κούρτ.), παρθενισκάριον.

Vīrĭāthus, i, ἀ. Οὐιρίαθος, ἡγεμὼν τῶν Λουσιτανῶν· bellum Viriathinum, ὁ πρὸς Οὐιρίαθον πόλεμος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

vīrĭdārĭum, ii, οὐ. (viridis), παράδεισος, δενδρών.

vīrĭdis, e, (-ior, -issimus), [vireo], 1) χλωρός, πράσινος· οὐσ. **viridia**, ὠν. πλ. φυτεύματα, δενδρών, κῆπος· 2) μετφ. χλωρός, θαλερός, ἀκμαῖος.

vīrĭdĭtas, ātis, θ. (viridis)· 1) ἡ χλωρότης, τὸ χλωρόν, τὸ πράσινον χρῶμα· 2) μετφ. χλωρότης, τὸ εὔχλωρον, ἀκμαῖον.

vīrĭdo, āre, (viridis), (π.)· 1) χλωρίζω (μόνον ἐν τῷ παθητ.)· 2) ἀμετ. χλωρός εἰμι.

Vīrĭdŏmārus, i, οὐ. Οὐιριδόμαρος, ἡγεμὼν τῶν Αἰδούων ἐπὶ Καίσαρος.

vīrīlis, e, (vir), ἀρρενικός, ἀρσενικός; v. **stirps**, genus, ἄρρεν γένος· 2) ἀνδρικός, τῶν ἀνδρῶν· 3) ἀνδρικός, τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίας, toga τήβεννος· 4) μετφ. ἀνδρικός, ἀνδρεῖος, ἀνδροπρεπής, ἀνδρώδης, oratio λόγος, animus ψυχή· 5) ἐπὶ διανομῆς = ἀνδρὶ προσήκων: pars (portio) v. τὸ ἑκάστῳ (προσώπῳ) προσῆκον ἔργον· **pro virili parte fecit**, τὸ αὐτοῦ μέρος (τὸ καθ' αὑτόν) ἔπραξεν.

vīrīlĭtas, ātis, θ. (virilis)· 1) ἀνδρικὴ ἡλικία· 2) ἡ τοῦ ἀνδρὸς γυνή. 3) συνήθ. τὸ ἀνδρικόν, ἡ ἀνδρεία.

vīrīlĭter, ἐπίρ. (-ius, -issime), [virilis], 1) ἀνδρικῶς, κατὰ τρόπον ἀνδρός· v. **aegroto**, ἀνδρικῶς νοσῶ (οὐκ ἀπόλλυμι νοσῶν τὸ θάρρος)· 2) ἀνδρικῶς, ἀνδρείως.

vīrĭpŏtens, ntis, (vires, potens), (Πλ.) δυνατός, κρατερός, (ἐπίθετον τοῦ Διός).

vīrītim, ἐπίρ. (vir)· 1) κατ' ἄνδρα, καθ' ἕκαστον: v. dedit, ἑκάστῳ (ἀνδρὶ) ἔδωκεν· ὡσαύτ. distribuo v. 2) καθ' ἓν ἕκαστον, ἰδίᾳ, χωρὶς τῶν ἄλλων.

vīrōsus, a, um, (virus), (μ.)· σαπρός, σαπρίζων, δυσώδης, βρωμώδης.

virtus, ūtis, θ. (vir)· 1) ἀνδρεία, ἀρετὴ (στρατιωτικὴ)· 2) συνήθ. ἡ ἀρετή, (τὸ ἔξοχον ζῴου ἢ πράγματος): v. corporis, ἀρετὴ σώματος = εὐεξία· v. equi, ἀρετὴ ἵππου = ταχύτης· 3) ἡ ἀρετὴ ἠθική (ἡ ψυχική) ἀρετή.

vīrŭlentus, a, um, (virus), (μ.) φαρμακώδης, ἰοβόλος.

vīrus, i, οὐ. (σπανιώτ., πλὴν τῆς ὀνομ. καὶ αἰτ.)· 1) μύξα, σίαλον, cochlearum τῶν κοχλιῶν· ἐντ. ἰός, φάρμακον, δηλητήριον, serpentis τοῦ ὄφεως· μετφ. ἡ πικρία· 2) (π.): α) σαπρότης, δυσωδία, alarum τῶν πτερύγων· 3) σαπρότης, aquae marinae τοῦ τῆς θαλάσσης ὕδατος.

vis, αἰτ. vim, ἀφ. vi (ἡ γεν. vis ὑσ. ἅπαξ παρὰ Τακ.), πληθ. vires (Λουκρ. καὶ vis), ium, ibus, (ἴς)· Α) ὁ ἑνικ. 1) βία, δύναμις, ἰσχύς, κράτος, deorum τῶν θεῶν· -corporis, ἡ τοῦ σώματος, δύναμις, ἰσχύς, ῥώμη· -ingenii, ἡ τῆς φύσεως (ψυχῆς) δύναμις· -oratoris, ἡ τοῦ ῥήτορος δεινότης· 2) βία, ὁρμή, σφοδρότης, φορά, fluminis τοῦ ποταμοῦ, venti τοῦ ἀνέμου· summa vi, συντόνῳ δυνάμει, μετὰ πολλοῦ πόνου· ἐντ. = δύναμις, ἐνέργεια, herbarum τῶν βοτανῶν· 3) βία, τὸ βίαιον, (ἡ παράνομος τῆς δυνάμεως χρῆσις): vim alicui infero (affero, facio), βιάζομαί τινα· vi ἢ per vim, βίᾳ, διὰ βίας, βιαίως· ἐντ. = βία, προσβολή, πληγὴ (κτύπημα)· 4) δύναμις, οὐσία, φύσις, virtutis τῆς ἀρετῆς, eloquentiae τῆς εὐφραδείας· ἐντ. = φύσις, σημασία, νοῦς (= ἔννοια): v. adempta, τῆς κυρίας σημασίας ἀπολεσθείσης· 5) φορά, ἀγθονία, πλῆθος, hominum ἀνθρώπων, auri χρυσοῦ· - Β) ὁ πληθ. vires· 1) ἡ τοῦ σώματος δυνάμις, ἐντ. = δύναμις: ommibus viribus, πάσῃ δυνάμει, ἀνὰ κράτος· supra v. παρὰ δύναμιν· pro viribus, κατὰ δύναμιν· 2) στρατιωτικὴ δύναμις, δύναμις: ea pars virium (τὸ ἱππικόν)· paro v. παρασκευάζω δύναμιν· 3) μετφ. (π.) fons oculis viribus, πηγὴ κεκρυμμένην ἔχουσα τὴν ἰαματικὴν αὐτῆς δύναμιν· incendia sumunt vires, αἱ πυρκαϊαὶ ἐπαυξάνουσιν.

viscātus, a, um, (viscum), (π. καὶ μ.), ἐξῳ ἀληλιμμένος· μετφ. beneficia -a, εὐεργεσίαι δελεάζουσαι.

viscĕrātĭo, ōnis, θ. (viscus), διανομὴ (εἰς τὸν λαόν) κρεάτων ἱερείου, κρεωνομία, κρεωδοσία· 2) μετφ. v. leonis, χορτασμὸς λέοντος.

viscum, i, οὐ. 1) ἰξός, ἰξία· 2) ἰξός, κόλλα (ἐκ τῶν τῆς ἰξίας καρπῶν)· μετφ. δέλεαρ.

viscus, ĕris, οὐ. σχεδ. ἀεί ποτε εὐχρ. ὁ πληθ. **viscera**, rum· 1) τὰ ἔνδον τοῦ ζῴου = τὰ σπλάγχνα (ἐν γένει, πρβλ. exta, intestina): μάλ. α) καρδία, ἧπαρ κτλ. β) σάρξ, ἐνίοτε δὲ = κρέας· γ) (π.) = uterus, ἡ τῆς μητρὸς κοιλία· ἐντ. νίσ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

cera = τέκνον· δ) μετφ. τὰ σπλάγχνα = τὰ ἔνδον (πράγματός τινος), ὁ μυχός, τὰ μυχαίτατα. **montis** τοῦ ὄρους· v. causae, τὸ κύριον τοῦ πράγματος· v. aerarii ἡ v. alicujus, ὁ τελευταῖος ὀβολός, ἡ ὅλη οὐσία τινος.

vīsio, ōnis, θ. (video)· 1) ὄψις, ὅρασις, θέα, τὸ ὁρᾶν, τὸ θεᾶσθαι· 2) μετων. α) ὄψις, ὅραμα, φάντασμα, εἴδωλον· β) φαντασία, ἰδέα, doloris ἄλγους.

vīsĭto, ā'. (viso)· 1) (Πλ. καὶ μ.), θαμὰ ὁρῶ· 2) -aliquem ἐπισκέπτομαί τινά.

vīso, vīsi, vīsum, ĕre. (video)· 1) θεῶμαι, θεωρῶ, res τὰ πράγματα, apparatum τὴν παρασκευήν· καὶ ἀπολύτ. visendi causa venio, ἐπὶ θέαν ἔρχομαι· 2) ἐπὶ θέαν τινὸς ἔρχομαι: α) ἐπισκέπτομαι, aliquem τινα· urbs vivitur, τὴν πόλιν (οἱ ξένοι) ἐπισκέπτονται· πολλάκ. = ἐπισκέπτομαί τινα νοσοῦντα· β) vise ad portum, εἴσελθε εἰς τὸν λιμένα ἐπισκεψόμενος.

Vistŭla, ae, θ. Οὐιστούλας, ποταμὸς Γερμανίας, ὁ τανῦν Weichsel.

vīsum, i, οὐ. (μετχ. τοῦ video·) 1) φάντασμα, φάσμα, εἴδωλον· ἐντ. α) ὄψις, ὅραμα· β) ὅραμα, φάντασμα, διοσημεῖον περιέχον· γ) (Κικέρ.) φαντασία, τῆς φαντασίας εἰκών.

Vīsurgis, is, ἀ. Οὐίσουργις, Βισουργις, ποταμὸς Γερμανίας, ὁ τανῦν Weser.

1. vīsus, a, um, μετχ. τοῦ video.

2. vīsus, us, ἀ. (video)· 1) ὄψις, ὅρασις, τὸ ὁρᾶν· noceo visu, βλάπτω τὴν ὅρασιν· 2) ὄψις, ὅραμα, φάντασμα, nocturnus· μάλ. = ὅραμα, φάντασμα, διοσημεῖον περιέχον: rite secundo visus· 3) ὄψις, μορφή: v. illustris· 4) (π.) πληθ. = αἱ ὄψεις, οἱ ὀφθαλμοί.

vīta, ae, θ. (πρβλ. τὸ Ὀμ. βία = ζωή, vivo)· 1) ζωή, τὸ ζῆν· pono -am, τελευτῶ· ago (dego) -am, ζῶ, διαζῶ· (π.) = ψυχὴ τιθνηκότος· 2) βίος, ὁ τοῦ βίου χρόνος, αἰών: brevis v. 3) βίος, βιοτή, βίου διαγωγή, βίου τρόπος, δίαιτα: - rustica, ἡ ἐν ἀγρῷ δίαιτα, ὁ ἀγροικικὸς βίος· inspicio in vitas omnium, πάντων τὸν βίον (τὸν τρόπον τοῦ βίου) ἐξετάζω· vivo vitam tutam, ἀσφαλῶς τὸν βίον διαγω· 4) (Πλ.) = victus, τὰ πρὸς τὸν βίον, τὰ ἐπιτήδεια: reperio -am· 5) βίος, τὰ τοῦ βίου, τὰ περὶ τὸν βίον: 6) (Πλ.) κολακευτ. mea v., ὦ ψυχή, ὦ φιλτάτη.

vītābĭlis, e, (vito), (π.), φευκτός.

vītāpundus, a, um, (vito)· 1) ἀπολύτ. ἐκκλίνων, φεύγων· 2) μετ' αἰτ. v. castra hostium, ἀποφεύγων τὸ στρατόπεδον τῶν πολεμίων.

vītālis, e, (vita)· 1) ζωτικός, -ή, aura αὔρα· vis v. ἡ ζωτικὴ δύναμις· aevum -e, ὁ τοῦ βίου αἰών· ἐντ. οὐσ. **vitalia**, ium, οὐ. πλ. τὰ ζωτικά, τὰ καίρια τοῦ σώματος μέρη· 2) (π.), α) ζῶν, ἔμψυχος· salvus et v. 6) μακρὸν βίον ὑπισχνούμενος, puer παῖς· 3) μετφ. vita v. ὁ βιωτός (= ἐξαίρετος) βίος (ἀντίθ. βίος ἀβίωτος).

vītālĭter, ἐπίρ. (Λουκρ.), ἐμψύχως· v. animatus, ζωτικός.

vītātĭo, ōnis, θ. (vito), ἔκκλησις, ἐκτροπή, ἀπόφευξις, ἀποφυγή.

Vītellĭa, ae, θ. Οὐιτελλία, πόλις τῆς Λατίνης.

Vītellĭus, a, um, Οὐιτέλλιος, τοῦ Οὐιτελλίου. Κύρ. ὄν. ὁ Οὐιτέλλιος (αὐτοκράτωρ Ῥώμης)· ἐντ. **-lĭānus**, a, um, τοῦ Οὐιτελλίου· οὐσ. **-āni**, ōrum, ἀ. πλ. Οὐιτελλίου στρατιῶται ἢ ὀπαδοί.

vītellus, i, ἀ. 1) (ὑποκ. τοῦ vitulus), μοσχάριον (κοιν. βιτέλλον)· 2) ὁ τοῦ ᾠοῦ κρόκος, ἡ λέκιθος.

vītĕus, a, um, (vitis), (π.), ἀμπέλινος· pocula -a = ὁ οἶνος.

vītĭātĭo, ōnis, θ. (vitio), (μ.), μόλυνσις, διαφθορά, aquarum τῶν ὑδάτων.

vītĭātor, ōris, ἀ. φθορεύς, διαφθορεύς (παρθένου).

vītĭcŭla, ae, θ. (ὑποκ. τοῦ vitis), ἀμπελίς, κλημάτιον, κλῆμα.

vītĭgĕnus καὶ **-ĭnĕus**, a, um, (vitis, geno), ἐξ ἀμπέλου γεγονώς, ἀμπέλινος: v. liquor, latex = ὁ οἶνος.

vītĭlēna, ae, θ. (Πλ.), αἰσχρὰ μαστροπός.

vītĭo, ā'. (vitium)· 1) λυμαίνομαι, φθείρω, διαφθείρω, auras τὸν ἀέρα, corpus τὸ σῶμα· μάλ. v. virginem κτλ. διαφθείρω παρθένον κτλ. 2) μετφ. διαφθείρω, διαλυμαίνομαι, παραποιῶ τι, senatus consultum· 3) τεχν. ὅρ. v. diem, δι' ἀγγελίας ἀπαισίου οἰωνοῦ (obnunciatio) τὴν τῶν ἐκκλησιῶν ἡμέραν πονηρὰν κηρύττω, (ἰδὲ vitium 4).

vītĭōse, ἐπίρ. (-ius)· 1) ἡμαρτημένως, πλημμελῶς, ψευδῶς, οὐκ ὀρθῶς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Θεσσαλονίκης

(ἀντίθ. recte) 2) τεχν. ὄρ. κακῶς = παρὰ τοὺς οἰωνούς, fero leges.

vĭtĭōsus, a, um, (-ior, -issimus), [vitium] 1 ἡμαρτημένος, πλημμελής, φαῦλος, οὐδενὸς λόγου ἄξιος, οὐκ ὀρθός, orator ῥήτωρ· 2) κακός, πονηρός, φαῦλος, homo ἄνθρωπος· 3) παρὰ τοὺς οἰωνοὺς γενόμενος, ἀπαισίοις οἰωνοῖς αἱρεθείς (ἰδὲ vitium 4).

vītis, is, θ. 1) ἄμπελος· 2) (ἀμπέλινον ἢ ἀμπέλου) κλῆμα· 3) ἡ (ἐν τῷ στρατῷ) ἀμπελίνη ῥάβδος τοῦ ἑκατοντάρχου· (ἐντ. ἴσ. καὶ τὸ κοιν. βίτσα)· 4) ἄμπελος ἀγρία· 5) v. alba, ἄμπελος λευκή, ἀμπελολεύκη.

vītī-sător, ōris, ἁ. (π.) ἀμπελοφύτης.

vĭtĭum, ii, οὐ. 1) (φυσική) κακία, ἁμαρτία, ἐντ. = βλάβη, λώβη· 2) (ἠθική) κακία, ἁμαρτία, πονηρία (ἀντίθ. virtus): homo vitiis deditus, ἄνθρωπος τῇ κακίᾳ παραδεδομένος· 3) πλημμέλημα, ἁμάρτημα, σφάλμα: meum est v. ἐμὸν σφάλμα ἐστίν· vitio fortunae, ἐξ ἁμαρτήματος τῆς φύσεως, διὰ τὴν φύσιν· 4) τεχν. ὄρ. τὸ περὶ τοὺς οἰωνοὺς ἁμάρτημα, ἡ οὐκ ὀρθῶς γενομένη οἰωνοσκοπία· ὅθεν vitio, οὐκ ὀρθῶς τῆς οἰωνοσκοπίας γενομένης, ἐντ. = παρὰ τοὺς οἰωνούς· magistratus vitio creatus = vitiosus 3.

vīto, α'. 1) ἐκκλίνω, ἐξίσταμαι, ἀποφεύγω, φεύγω, tela τὰ βέλη, periculum τὸν κίνδυνον· v. ne, φεύγω ὅπως μή· (π.) v. me ipsum, ἄστατος καὶ ἀνακόλουθός εἰμι· 2) ἐνίοτε = devīto, προφυλάττομαί τι.

vītrārius, ĭi, ἁ. (vitrum) ὑαλουργός.

vītrĕus, a, um, (vitrum)· 1) ὑάλεος, ὑάλινος· 2) μετφ. (π.), ὑαλίζων, διαφανής, διαυγής, unda· 6) (π.) fama -a = φήμη ἄστατος ἡ = λαμπρά· Circe -a = Κίρκη γλαυκὴ ἡ = λαμπρά, καλὴ τὴν ὄψιν.

vītrīcus, i, ἁ. πατρυιός, μητρυιός· (π.) περὶ Ἡφαίστου ὡς πατρυιοῦ τοῦ Ἔρωτος.

vītrum, i, οὐ. 1) ὕαλος· 2) ἴσατις (βαφικὸν φυτόν).

Vītrŭvius, ĭi, ἁ. Οὐιτρούβιος.

vitta, ae, θ. 1) ταινία: α) διάδημα, μίτρα σεμνῶν γυναικῶν· β) τὸ στρόφιον ἱερέων καὶ ἱερειῶν· γ) ταινία, στέμμα, ᾧ ἐκόσμουν τὰ θύματα καὶ τοὺς βωμούς· δ) ταινία, στέμμα ἱκετηρίας (praefero vittas manibus).

vittātus, a, um, (vitta), (π.) ταινίᾳ ἢ στέμματι κεκοσμημένος.

vĭtŭla ae, θ. δάμαλις, δαμάλη.

vĭtŭlīnus, a, um, (vitulus). μόσχειος· ἐντ. -līna, ae, θ. (ὑπον. caro), τὸ μόσχειον κρέας.

vītŭlor, ἀποθ. α'. (ἀρχ.). εὔθυμον θυσίαν προσφέρω, Jovi τῷ Διΐ.

vĭtŭlus, ĭ, ἁ. (μετὰ διγάμ. ἐκ τοῦ ἰταλός), μόσχος, μοσχάριον, (κοιν. βιτούλι)· 2) (π.) πῶλος, ἐλεφαντίσκιον· 3 (marinus), ἡ φώκη.

vĭtŭpĕrābĭlis, e, (vitupero), ψεκτός, μεμπτός, ἐπίψογος, ἐπίμεμπτος.

vĭtŭpĕrātĭo, ōnis, θ. (vitupero), ψόγος· ἐντ. = ψόγος, ὄνειδος, μομφή.

vĭtŭpĕrātor, ōris, ἁ. ψέκτης.

vĭtŭpĕro, α'. (vitium)· 1) v. omen alicui τὸν οἰωνόν τινος διαφθείρω, ἰδὲ vitium 4)· 2) ψέγω (ἀντίθ. laudo) ἐπαινῶ), aliquem τινά, consilium alicujus τὴν βουλὴν τινος.

vīvācĭtas, ātis, θ. (vivax) (μ.), τὸ εὔζωον, ἡ μακροβιότης.

vīvārĭum, ĭi, οὐ. (vivus), ζωοτροφεῖον, τ. ἔ. θηριοτροφεῖον, ὀρνιθοτροφεῖον, ἰχθυοτροφεῖον (κοιν. βιβάριον ἢ γιβάριον).

vīvātus, a, um, (Λουκρ.) ζωηρός.

vīvax, ācis, (-ior, -issimus). (π. καὶ μ.)· 1) εὔζωος, μακρόβιος, pater πατὴρ· ἐντ. α) = μακροχρόνιος, πολυχρόνιος, oliva ἐλαία· β) = μόνιμος, ἀμετάβλητος, virtus ἀρετή· γ) (μ.) = ζωηρός, γοργός, ὀξύς, σφοδρός· 2) (π.) ζωτικός, τρόφιμος.

vīvesco (ἄνευ πρκ. καὶ σ.), γ'. (vivo), (π. καὶ μ.)· ζωὴν λαμβάνω, ἐμψυχος γίγνομαι· μετφ. ῥώννυμαι, ἰσχὺν λαμβάνω.

vīvĭdus, a, um, (-ior), (ὡς τὰ πολλὰ π. καὶ μ.)· 1) ζωός, ζῶν, ἔμψυχος, ζωὴν ἔχων· corpus· ἐντ. signa -a, ἀγάλματα (οἱονεὶ ἔμψυχα· 2) ζωηρός, γοργός, ὀξύς, ἐνεργής, σφοδρός δεινός.

vīvĭrādix, icis, θ. (vivus, radix), αὐτόρριζον μόσχευμα, μόσχευμα (ἀμπέλου).

vīvo, vixi, victum, γ'. 1) (βιόω) βιῶ, ζῶ, octoginta annos ὀγδοήκοντα ἐνιαυτούς· tertia aetas vivitur, ἐν τῇ τρίτῃ γενεᾷ ζῶμεν· ita vivam, οὕτω

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ζῴην, οὕτως ἀναίμην· ne vivam si scio, μὴ ζῴην, εἰ οἶδα, ἀπολοίμην, εἰ γιγνώσκω· ἐντ. α) = ζῶ, εὖ ζῶ, ἡδέως ζῶ: vivamus et amemus! ὡσαύτ. (π.) vivite = valete, ὑγιαίνετε! ἔρρωσθε! 6) = ζῶ, μένω, ἀκμάζω, θάλλω, οὐκ ἀπόλλυμαι, ἰσχύω· auctoritas ejus vivit, τὸ ἀξίωμα τούτου οὐκ ἀπόλλυται· 2) βιῶ, βιοτεύω, ζῶ, τρέφομαι, piscibus ἰχθύσι, carne γάλακτι· v. rapto, ληϊζόμενος (ἀπὸ ληστείας) ζῶ· 3) ζῶ, τὸν βίον διάγω, bene εὖ, suaviter ἡδέως· vixit miserrimus, ἀθλιώτατον βίον ἔζησεν· v. in horam, in diem, εἰς τὸ παρὸν μόνον ἀποβλέπων ζῶ· ἐντ. v. cum aliquo, συζῶ τινι· μετφ. vivere secum, ἑαυτῷ ζῆν· v. in literis, περὶ τὰ γράμματα διατρίβω.

vīvus, a, um, (vivo)· 1) ζῳός, ζῶν, ἔμβιος, ἔμψυχος, ἔμπνους· me vivo, ἐμοῦ ζῶντος· ἐντ. α) ἐπὶ φυτῶν κ.τ.ὁμ. ζῳός, νεαρός, ἁπαλός, arundo· 6) ἐπὶ εἰκόνος· ζῶν, ἔμψυχος· vultus v. πρόσωπον πάνυ ὅμοιον· γ) ζῶν, μένων, φυσικός, αὐτοφυής, saxum· ἐντ. lucerna -a, ὁ καίων λύχνος· flumen -um = ῥέων· 2) οὐσ. **vīvum**, i, οὐ. μετφ. α) (ἡ ζῶσα σάρξ): ad v. seco = λίαν ἀκριβολογοῦμαι· 6) detraho (reseco) aliquid de vivi, ἀπὸ τοῦ κεφαλαίου ἀφαιρῶ τι.

vix, ἐπίρ. μόλις, μόγις, (χαλεπῶς), v. credo, βαδίζω· ἐπὶ χρόνου (μάλ. μετὰ τοῦ quum)· v. hoc imperatum est quum, μόλις παρηγγέλθη τοῦτο καί· v. tandem, μόλις ποτέ.

vix-dum, ἐπίρ. (καὶ διῃρημ. vix dum)· 1) μόλις πως· 2) ἄρτι.

vixet, (Βεργ.) = vixisset.

vōcābŭlum, i, οὐ. (voco)· 1) φωνή, λέξις, ῥῆμα, ὄνομα, προσηγορία· 2) ἐν τῇ γραμ. τὸ οὐσιαστικὸν ὄνομα.

vōcālis, e, (-ior -issimus)· 1) φωνήεις, φωνὴν ἔχων· - issimus aliquis, μάλα τις εὔφωνος· 2) ὁ φωνὴν ἐκπέμπων, ἐντ. = λέγων, ὁμιλῶν· μάλ. (μ) ᾄδων, κρώζων· Orpheus v. ὁ ψάλλων καὶ ᾄδων Ὀρφεύς· 3) οὐσ. **-is**, is, θ. (ὑπον. litera), τὸ φωνῆεν.

vōcālĭtas, ātis, θ. (μ.), εὐφωνία.

vōcāmen, inis, (Λουκρ.) = vocabulum.

Vocātes, ium, ἀ. πλ. Βοκᾶται, ἔθνος τῆς Ἀκουϊτανίας.

vōcātĭo, ōnis, θ. (π. καὶ μ.)· 1) κλῆσις, μάλ. ἡ ἐπὶ δεῖπνον· 2) κλῆσις εἰς δικαστήριον.

vōcātor, ōris, ἀ. ὁ καλῶν ἐπὶ δεῖπνον.

vōcātus, us, ἀ. (voco)· 1) κλῆσις, προσκλησις, μάλ. α) ἐπὶ δεῖπνον, 6) ἐπὶ τὴν τῆς βουλῆς συνεδρίαν.

vōcĭfĕrātĭo, ōnis, θ. κραυγή, βοή.

vōcĭfĕror, ἀποθ. α'. (vox, fero), κράζω, βοῶ, γεγωνίζω τῇ φωνῇ καλῶ ἢ λέγω τι· ἐπὶ πράγμ. = ἠχῶ, φθέγγομαι.

vōcĭto, α'. (voco)· 1) θαμὰ καλῶ, εἴωθα ὀνομάζειν, aliquem tyrannum· 2) (απ.), κράζω, βοῶ.

vŏco, α'. (vox)· 1) (βοῶ), καλῶ, aliquem τινά· μάλ. = καλῶ, προσκαλῶ, in contionem εἰς ἐκκλησίαν· -aliquem ad me, μεταπέμπομαί τινα· -senatum, patres, συγκαλῶ τὴν βουλὴν· ἐντ. α) v. aliquem in jus (judicium), καλῶ, προσκαλῶ τινα εἰς δίκην· 6) -aliquem domum, ad coenam, καλῶ τινα ἐπὶ δεῖπνον· γ) -deos in vota, τοὺς θεοὺς καλῶ, ἵνα τῆς εὐχῆς ἄρξωμαι = εὔχομαι τοῖς θεοῖς· δ) καλῶ, (ἐπάγομαι), ad quietem ἐπὶ ὕπνον, ad libertatem ἐπὶ τὴν ἐλευθερίαν· ε) -aliquem ad calculos λογίζομαι, ἀκριβολογοῦμαι πρός τινα· -aliquem in partem alicujus rei, καλῶ τινα ἐπὶ τὴν κοινωνίαν τινός· ς) v. aliquem in odium, (invidiam), εἰς φθόνον ἄγω τινά, μισητόν καθίστημί τινα· v. aliquem in crimen, ἐγκαλῶ τινα, in periculum εἰς κίνδυνον ἐκτίθημι, rempublicam ad exitium τὸν ὄλεθρον τῆς πολιτείας παρασκευάζω· - aliquid in dubium, εἰς ἀμφισβήτησιν ἄγω τι, ἀμφισβητῶ τι, in disceptationem εἰς ἀμφιλογίαν καθίστημί τι· 2) καλῶ, ἐπικαλοῦμαι (εἰς βοήθειαν ἢ μαρτυρίαν)· 3) καλῶ, ὀνομάζω, urbem Antiochiam τὴν πόλιν Ἀντιόχειαν· Gajus vocor, Γάϊος καλοῦμαι.

Vocōnĭus, ĭi, ἀ. Οὐοκώνιος, δήμαρχος (169 π. Χ.)· v. lex τοῦ Οὐοκωνίου νόμος.

Vocontĭi, ōrum, ἀ. πλ. Οὐοκόντιοι, ἔθνος τῆς μεσημβρινῆς Γαλλίας.

vōcŭla, ae, θ. (ὑποκ. τοῦ vox)· 1) φωνίον, φωνάριον, ἀσθενὴς φωνή· 2) μικρός, ἀσθενὴς φθόγγος· 3) ἐπὶ κακοῦ· χλεύη, χλευασμός, malevolorum.

vŏla, ae, θ. θέναρ (χειρὸς ἢ ποδός).

Vŏlăterrae, ārum, θ. πλ. Οὐολα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τέρραι, πόλις τῆς Τυρρηνίας· ἐντ. **-rrānus**, a, um, Οὐολατερρανός.

vŏlătĭcus, a, um, (volo)· 1) πτηνός, πτερωτός· 2) κοῦφος, ἐλαφρός, ἄστατος.

vŏlātĭlis, e, (volo 1.)· 1) πτηνός, πτερωτός· 2) (π. καὶ μ.) μετφ. α) πτερύεις = ταχύς· 3) ἄστατος, κοῦφος.

vŏlātus, us, ἀ. (volo 1.), πτῆσις.

Volcae, ārum, ἀ. πλ. Οὐόλκαι, ἔθνος τῆς μεσημβρινῆς Γαλλίας.

Volcens, entis, ἀ. ὁ Οὐόλκης, στρατηγὸς τῶν Λατίνων, Βεργ.

vŏlēma, ōrum, οὐ. πλ. (vola), εὖχρ. μόνον ἐν τῷ: pira -a, ἄπια, πληροῦντα τὸ κοῖλον τῆς χειρός.

vŏlens, ntis (μετχ. τοῦ volo 2.)· 1) βουλόμενος, ἐθέλων, ἑκών· 2) εὔνους, πρόφρων, εὐνοϊκός.

vŏlĭto, ā'. (volo 1.)· 1) περιπέτομαι, διαπέτομαι, (δεῦρο κακεῖσε πέτομαι), πέτομαι, ἵπταμαι· ἐντ. = ταχέως φέρομαι, τρέχω· 2) περιθέω, περιτρέχω, περιελαύνω, περιφέρομαι, μάλ. ἐξ ὕδρεως, ἀλαζονείας κ. τ. ὁμ. ἐντ. = βρενθύομαι, ἐπαίρομαι.

1. vŏlo, ā'. 1) πέτομαι, ἵσταμαι· 2) μετφ. α) πέτομαι, θέω, τρέχω, ταχέως φέρομαι, ταχέως διαδίδομαι· β) πέτομαι, ἀποπέτομαι, ταχέως παρέρχομαι· γ) ἐπὶ κεραυνῶν· πέτομαι, σκήπτω.

2. vŏlo, vŏlŭi, velle· 1) (βόλομαι), βούλομαι, ἐθέλω, θέλω, aliquid facere ποιεῖν τι· volui Stoicus esse ἤ me Stoicum esse, ἠβουλήθην (προυθυμήθην) Στωϊκὸς εἶναι· ἐντ. ἐλλειπτ. v. in Galliam, βούλομαι εἰς Γαλλίαν ἀπιέναι· quis me vult, τίς βούλεταί μοι εἰς λόγους ἐλθεῖν; v. de paucis, ὀλίγα βούλομαί σοι εἰπεῖν· 2) ἐπιτάττω, παραγγέλλω, ἐντέλλομαι, aliquid fieri· μάλ. ἐν ταῖς ψηφοφορίαις τῆς ἐκκλησίας: velitis jubeatis· ἐντ. = δοκεῖ μοι, νομίζω, ἰσχυρίζομαι, deum esse sine corpore τὸν θεὸν ἀσώματον εἶναι· 3) βούλομαι, εὔχομαι: res est ut volumus· ἐντ. α) sis = si vis, εἰ βούλει, ἐν τῷ πληθ. sultis = si vultis, εἰ βούλεσθε, εἰ φίλον ἡμῖν ἐστιν· β) bene ἤ male alicui v. εὔνους, πρόφρων ἤ κακόνους εἰμί τινι· γ) - alicujus causa (ἐνίοτε μετὰ τοῦ omnia) εὔχομαί τινι πάντα τὰ ἀγαθά· δ) = malo, προαιροῦμαι, dux esse· 4) - α) = βούλομαι, ὀηλῶ: quid hoc (repentinus clamor) vult? τί ποτε βούλεται (ὀηλοῖ) τοῦτο; β) quid sibi volunt illi? τί βούλονται (ἐν νῷ ἔχουσιν) ἐκεῖνοι; quid vobis vultis? τί βούλεσθε (ἐν νῷ ἔχετε);

Vologēsus, i, ἀ. καὶ **Vologēses**, is, ἀ. Οὐολάγεσος, ὄνομα Πάρθων βασιλέων.

vŏlōnes, um, ἀ. πλ. (volo 2.), ἐθελονταί· οὕτω μάλ. ἐκλήθησαν οἱ μετὰ τὴν ἐν Κάνναις μάχην αὐτοθελῶς στρατευσάμενοι δοῦλοι.

Volsci, ōrum, ἀ. πλ. Οὐόλσκοι, ἔθνος τῆς Λατίνης· ἐντ. **Volscus**, a, um τῶν Οὐόλσκων.

volsella, ae, θ. τριχολαβίς.

Volsĭnĭi, ōrum, ἀ. πλ. Οὐολσίνιοι, Οὐολσίνιον, πόλις τῆς Τυρρηνίας· ἐντ. **-niensis**, e, τῶν Οὐολσίνων· οὐσ. **-ses**, ium, ἀ. πλ. οἱ πολῖται τοῦ Οὐολσινίου.

Voltĭnĭa tribus, Οὐολτινία, μία τῶν φυλῶν τῆς Ῥώμης· **-nienses**, ium, ἀ. πλ. οἱ πολῖται τῆς Οὐολτινίας.

Voltumna, ae, θ. Οὐολτούμνα, θεὰ τῶν δώδεκα ὁμοσπόνδων τῆς Τυρρηνίας πόλεων.

vŏlūbĭlis, e, (volvo)· 1) εὐκύλιστος, εὔστροφος, ἐντ. = κυλινδούμενος, περιστρεφόμενος, coelum οὐρανός· v. amnis, ὁ κυλινδούμενος, ὁ ῥέων ποταμός· 2) μετφ. α) εὐμετάβλητος, ἄστατος, fortuna τύχη· β) oratio v. ὁ εὔρους καὶ δεινὸς λόγος· ἐντ. orator v. = ῥήτωρ δεινός.

vŏlūbĭlĭtas, ātis, θ. (volubilis)· 1) εὐστροφία, ἐντ. = κυλίνδησις, περιστροφή, mundi τοῦ κόσμου· 2) (π.) τὸ στρογγύλον, capitis τῆς κεφαλῆς· 3) μετφ. α) = εὐμεταβλησία, ἀστασία, fortunae τῆς τύχης· β) εὐστροφία, εὐκινησία, linguae τῆς γλώσσης· ἐντ. v. dicendi = εὔροια, θεινότης εἰς τὸ λέγειν.

vŏlūbĭlĭter, ἐπίρ. (volubilis), ἐπὶ λόγου· εὐστρόφως, μετ' εὔροίας.

vŏlūcer, cris, cre (volo 1.)· 1) πτηνός, πτερωτός, deus θεός· ἐντ. οὐ -cris, is, θ. τὸ πτηνόν ἤ πτερωτόν· πετόν· 2) μετφ. α) πτερύεις, ταχύς, ταχέως φερόμενος, nuntius, Hebrus, ταχέως παρερχόμενος, εὐμετάβλητος, ἐξίτηλος, βραχύς, dies, fama.

vŏlūmen, ĭnis, οὐ. (volvo)· 1) ἑλιγμός, στροφή (ὄφεως, καπνοῦ), v. siderum, ἡ περιστροφὴ τῶν [illegible]

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2) ἐνείλημα συγγρασῆς, ἐντ. = σύγγραμμα, βιβλίον· v. epistolarum, δέσμη ἐπιστολῶν, οἱονεὶ βιβλίον ἀποτελουσῶν· ἐντ. = βιβλίον, τόμος συγγράμματος· liber in -a divisus.

vŏluntārĭus, a, um, (voluntas), αὐτοθελής, προαιρετός, ἑκούσιος, ἐθελούσιος· καὶ οὐσ. -ius, ii, ὁ. ἐθελοντὴς στρατιώτης, ἐθελοντής.

vŏluntas, ātis, θ. (volo 2)· 1) βούλησις, θέλησις, βούλημα· ἐντ. ἐπιρρηματ. α) voluntate ἢ mea (sua, alicujus) voluntate, ἐθελοντί, αὐτοθελεί, ἑκοντί, ἑκουσίως· β) de, ex voluntate καὶ ad voluntatem, κατὰ νοῦν, κατὰ θυμόν, (κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν)· 2) προθυμία, ἐντ. = εὔνοια, εὐμένεια. erga me πρὸς ἐμέ· 3) ἡ τελευταία θέλησις, διαθήκη, testamentum· 4) (μ.) νοῦς, (= ἔννοια), σημασία.

vŏlŭpe, ἢ **vŏlup**, ἐπίρ. (volo 2), (κωμ.), κατὰ θυμόν, ἡδέως, τερπνῶς, v. est mihi, ἥδομαι.

vŏluptābĭlis, e, (Πλ.), ἡδύς, τερπνός.

vŏluptārĭus, a, um, (voluptas)· 1) ἡδονικός, ἡδονὴν παρέχων, possessio; disputationes -ae, αἱ περὶ ἡδονῆς διατριβαί (συζητήσεις)· ἐντ. = ἡδονικός (περὶ Ἐπικουρείων).

vŏluptas, ātis, θ. (volupe)· 1) ἡδονή, ἀπόλαυσις (σωματικὴ καὶ πνευματική)· sum in -e, ἥδομαι, τέρπομαι, εὐθυμοῦμαι· v. venandi, ἡ ἡδονή, ἡ τέρψις τοῦ θηρᾶν· ἐπὶ κακοῦ· v. corporis, αἱ σωματικαὶ ἡδοναί· ἐντ. προσωπ. α) ἡ τῆς ἡδονῆς θεά· β) (Πλ.) mea v. ὦ γλυκίστη! 2) ἡδονή, ἡδυπάθεια· 3) ἐν τῷ πληθ. τέρψις, μαλ. δὲ (μ.) τὰ (τῷ λαῷ ὑπὸ τῶν αὐτοκρατόρων παρεχόμενα) θεάματα.

vŏluptuōsus, a, um, (voluptas), (μ.), ἡδονικός, τερπνός,

vŏlūtābrum, i, οὐ. (voluto), (Βεργ.), κυλινδήθρα ὑῶν, βόρβορος ἐν ᾧ οἱ ὗες κυλίονται.

vŏlūtātĭo, ōnis, θ. (voluto), κυλίνδησις, κύλισις, corposis τοῦ σώματος· μετφ. (μ.): α) -animi, ἡ ταραχή· β) εὐμεταβλησία.

vŏlūto, ā, (ἐπιτεταμ. volvo)· 1) κυλινδῶ, κυλίνδω, κυλίω τι, amphoras ἀμφορεῖς· πολλάκ. v. me ἢ volutor (π. καὶ ἡ μετχ. volūtans), κυλινδοῦμαι· in pulvere ἐν τῇ κόνει· μάλ. ad pedes alicujus, κυλινδοῦμαι πρὸς τοὺς πόδας τινός, προσπίπτω τινί· μετφ. v. in omne dedecore ἐν παντὶ αἴσχει κυλινδοῦμαι· 2) μεταφ. α) v. vocem, ἵημι, ἐκπέμπω φωνήν· β) v. aliquid animo = volvo aliquid animo, ἰδὲ volvo 3· γ) v. animum iis cogitationibus, ταῦτα σκέπτομαι· volutatus in re aliqua, ἀσχολούμενος περί τι, ἐντ. δέ = ἔμπειρός τινος.

volva, ἰδὲ vulva.

volūtus, a, um, μετχ. τοῦ volvo.

volvo, volvi, vŏlūtum, γ'. 1) κυλίνδω, κυλινδῶ, ἑλίττω, στρέφω τι, saxa πέτρους, lapides λίθους, oculos hoc illuc τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔνθα καὶ ἔνθα· ἐντ. α) v. orbem, ἑλίττομαι, συνειλοῦμαι· β) equites -unt turmas, οἱ ἱππεῖς τὰς ἴλας πανταχόσε στρέφουσιν· γ) (π.) Aetna -it lapides, ἡ Αἴτνη στρέφει (ἐκπέμπει) μύδρους· ἀλλά: v. iguem (ad fastigia) = ἄνω πῦρ περιφέρω· δ) v. hostes, καταβάλλω τοὺς πολεμίους 2) μάλ. παθητ. (σπ. volvere se) = κυλινδοῦμαι, ἑλίττομαι, στρέφομαι, περιστρέφομαι: lacrymae volvuntur, δάκρυα προχεῖται (ῥέουσιν)· v. ante pedes alicujus, κυλινδοῦμαι πρὸς τοὺς πόδας τινός, προσπίπτω τινί· ἐντ. ἡ μετχ. volventibus annis = περιτελλομένων ἐνιαυτῶν, (προϊόντος τοῦ χρόνου)· 3) μετφ. α) v. aliquid animo (καὶ in animo, cum animo meo (π. καὶ sub pectore), ἐν ἐμαυτῷ στρέφω, ἀναπολῶ τι, σκοπῶ, σκοποῦμαι, (σκέπτομαι), διανοοῦμαί τι· ἐντ. (π.) v. iras, ἐν ὀργῇ εἰμι· v. inanes cogitationes, ματαίας σκέψεις ἔχω· v. bellum, βουλεύομαι, μηχανῶμαι πόλεμον· β) v. librum, ἀνελίττω, ἀναγινώσκω βιβλίον· γ) ἑλίττω, κλώθω, διατάττω, ὁρίζω, vices τὰς μεταβολάς· δ) (π.) v. casus, ὑφίσταμαι συμφοράς· ε) v. verba, προχέω (ἄνευ διακοπῆς λέγω) λόγον· oratio volvitur, ὁ λόγος ῥεῖ.

vŏmer, (σπ. -mis), ĕris, οὐ. ὕννις.

vŏmĭca, ae, θ. (vomo), ἀπόστημα, ἕλκος· μετφ. = συμφορά, ὄλεθρος (ἐπὶ βλαβερῶν ἀνθρώπων).

vŏmĭcus, a, um, (μ.), μετφ. ὀλέθριος.

vŏmĭtĭo, ōnis, θ. (vomo), ἔμεσις, ἔμετος· -ones facio, ἐμῶ.

vŏmĭto, ā', (μ.), = ἐπιτεταμ. vomo.

vŏmĭtor, ōris, ὁ. (μ.), ἐμετήρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

vŏm-tus, us, ἀ. (vomo) = vomitio, ἔμεσις, ἔμετος· μετφ. ὑβριστ. = ὁ ἀηδὴς ἄνθρωπος, τὸ κάθαρμα.

vŏmo, vŏmŭi, vŏmĭtum, γ'. 1) ἐμετ. ἐ μ ῶ, in mensam εἰς τὴν τράπεζαν· 2) μετφ. ἐμῶ, ἐξεμῶ, ἐξερῶ, sanguinem αἷμα· ἐντ. (π.) μετφ. ἐξεμῶ, ἐξερεύγομαι, fluctus θάλασσαν, undam ὕδωρ, v. purpuream animam, τὴν ψυχὴν μετὰ τοῦ ἐξερευγομένου αἵματος παραδίδωμι.

vŏrācĭtas, ātis, θ. (vorax), (μ. σπ.), ἀδηφαγία, λαιμαργία, ἀπιστία.

vŏrāgo, ĭnis, θ. (voro)· 1) βάραθρον, ἄβυσσος, χάσμα γῆς· καὶ ἐπὶ ὕδατ. = δίνη· 2) μετφ. v. ventris, ἡ λαιμαργία, ἀδηφαγία· v. reipublicae, ὄλεθρος τῆς πολιτείας (ἐπὶ πολίτου)· v. patrimonii, ὁ καθηδυπαθῶν τὴν πατρῴαν οὐσίαν.

vŏrax, ācis, (-ior), β ο ρ ό ς, λαίμαργος, ἀδηφάγος, venter κοιλία, ignis ἀδηφάγον πῦρ.

vŏro, ā'. (συγγ. τῇ ῥ. β ρ ω, ἐξ ἧς βιβρώσκω καὶ βορά·) 1) βρογθίζω, καταπίνω, cibum τὴν τροφὴν· (π.) mare -at naves· 2) μετφ. α) καταναλίσκω, medullas· δ) - literas, μετ' ἐπιθυμίας καὶ συντόνως σπουδάζω περὶ τὰ γράμματα· γ) - viam, ταχέως τὴν ὁδὸν ἀνύτω.

vorso, **vorsoria**, **vorsus**, ἴδε verso, versoria, versus.

vortex, ἴδε vertex.

Vŏsĕgus, i, ὁ. Οὐόσεγος, ὄρος τῶν Ἀργγόνων ('Αλσατίας), τανῦν Vosges.

vōtīvus, a, um, (votum), τῆς εὐχῆς, κατ' εὐχὴν γιγνόμενος, ἀναθηματικός· legatio v. ἡ κατά τινα γενομένην εὐχὴν πρεσβεία· ludi -i, οἱ κατά τινα γενομένην εὐχὴν ἀγῶνες· sanguis v. (π.), τὸ αἷμα τοῦ θύματος.

vōtum, i, οὐ. (μετχ. τοῦ voveo)· 1) ἡ εὐχή, ἡ πρὸς τοὺς θεοὺς εὐχή· voto teneor, obstrictus sum, εὐχαῖς κατέχομαι· vota facio, nuncupo, εὐχὰς ποιοῦμαι, solvo (reddo), εὐχὰς ἐπιτελῶ, ἀποδίδωμι· voti damnor, ἴδε damnor 2. ἐντ. 2) μὴ κυριολ. α) (π.), τὸ ἀνάθημα, ἡ θυσία: incendo aras votis· β) ἡ εὐχή, ἐπιθυμία, ὁ πόθος· (π.) sum in voto, venio in votum, εὐκτός εἰμι, γίγνομαι· voto potior ἢ voti compos fio, τῆς ἐπιθυμίας τυγχάνω· γ) εὐχή, προσευχή.

vŏvĕo, vōvi, vōtum, 6'. 1) ε ὔ χ ο μ α ι τ ι, εὔχομαι τοῖς θεοῖς δοῦναί ἢ ποιῆσαι τι, (πρὸς πλήρωσιν ἐπιθυμίας τινός): -Jovi templum, ηὔξατο τῷ Διὶ ναόν· victima vota, ἱερεῖον ὅπερ τοῖς θεοῖς τὐξάμην· v. votum (εὐχὴν) εὔχομαι· 2) (π.) - aliquid alicui, εὔχομαί τί τινι, εὔχομαι γενέσθαι τί τινι.

vox, vōcis, θ. (ῥ. voc. συγγ. τῷ ὄ ψ = φωνή, ὡς τὸ oculus = τῷ ἑτέρῳ ὄ ψ = ὄψις)· 1) φωνή (τοῦ τε λέγοντος καὶ καλοῦντος καὶ τοῦ ᾄδοντος): v. suavis ἡδεῖα φωνή· v. canora, φωνὴ ἐμμελής· bona voce sum, εὔφωνός εἰμι· ἐντ. α) φωνή (ζῴου), ἠχή (θαλάσσης), ἐντ. βρόμος, ψόφος· β) ἠχώ, φθόγγος (μουσικῶν ὀργάνων)· 2) φωνή, λέξις, ῥῆμα, ἔπος, ῥῆσις, λόγος: v. voluptatis, ἡ λέξις ἡδονή· (π.) his vocibus utor, οὕτω λέγω· mitto vocem, φωνήν, λέξιν ῥήγνυμι· alienis vocibus, ἀλλοτρίοις ῥήμασιν (ἃ παρ' ἄλλου ἤκουσεν)· una voce μιᾷ φωνῇ, ὁμοσθύμως· 3) = sermo, λόγος, γλῶσσα: voce formastis, τῇ γλώσσῃ ἐμόρφωσας. Graeca vox, ὁ Ἕλλην. λόγος, ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα· 4) (ἐν τῇ ῥητορ.) προσῳδία, τόνος: v. acuta.

Vulcānus, i, ἀ. Ἥφαιστος, θεὸς τοῦ πυρός· ὄθεν (π.) = τὸ πῦρ· ἐντ. 1) **-nĭus**, a, um, Ἡφαίστειος, τοῦ Ἡφαίστου, Lemnos· 2) **-nālĭa**, ĭum, οὐ. πλ. τὰ Ἡφαίστεια, ἑορτὴ Ἡφαίστου.

vulgāris, e. (vulgus), τῶν πολλῶν, ἐντ. δημώδης, κοινός, ὁ τυχών, συνήθ. γνωστός· 2) κοινός, χυδαῖος· γ) κοινὸς πάνδημος· δ) liberalitas v., ἡ πρὸς τοὺς πολλοὺς (πρὸς πάντας) ἐλευθεριότης.

vulgārĭter, ἐπίρ. κοινῶς, χυδαίως.

vulgātor, ōris, ἀ. (vulgo), (π.), ὁ ἐκφέρων τι εἰς τοὺς πολλούς.

vulgātus, a, um, (-ior, -issimus), [μετχ. τοῦ vulgo], εἰς τοὺς πολλοὺς ἐξενηνεγμένος, κοινός, συνήθης, πάνδημος.

vulgĭ-vāgus, a, um, (Λουκρ.), πάνδημος.

1. vulgo, ā'. (vulgus), εἰς τοὺς πολλοὺς ἐκφέρω, ἐντ. = κοινῶ, πᾶσι κοινὸν ποιῶ τι, rem τὸ πρᾶγμα· rumor vulgatur, ἡ φήμη διαδίδοται· 2) δημοσιῶ, ἐκδίδωμι, librum βιβλίον.

2. vulgo, ἐπίρ. ἴδε vulgus.

vulgus, i, οὐ. (απ. ἀ.)· 1) ὄ χ λ ο ς, οἱ πολλοί· μᾶλ. ὁ κοινὸς ὄχλος, οἱ χυδαῖοι ἄνθρωποι· 2) ὄχλος, πλῆθος, ser-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

vorum δούλων, mulierum γυναικῶν. - Ἐντ. ἡ ἐν. ἁφαιρ. **vulgo** ἐπιρ. 1) ἐν τῷ κοινῷ, ἐν τῷ φανερῷ, aliquid ostendo δείκνυμί τι· 2) τὰ πολλά, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, μάλιστα, ἐντ. πολλάκι = πανταχοῦ, (ἀντίθ. insolenter καὶ raro).

vulnĕrātĭo, ōnis, θ. (vulnero), τρῶσις· μετφ. βλάψις, vitae.

vulnĕro, ā'. (vulnus)· 1) τιτρώσκω, τραυματίζω τινά, aliquem· 2) μετφ. τιτρώσκω, λυμαίνομαι, βλάπτω, ἀνιῶ, verbis λόγοις.

vulnĭfĭcus, a, um, (vulnus, facio), (π.), τραυματοποιός, τιτρώσκων.

vulnus, ĕris, οὐ. 1) τραῦμα, πληγή: confectus vulneribus, καιρίως τετρωμένος· 2) μετφ. α) τομή, κοπή (δένδρου)· β) = τὸ τιτρῶσκον ὅπλον: dirigo v. (τὸ βέλος) aliquo· γ) = τραῦμα, λύμη, λώβη, συμφορά· δ) (π.) ἐπὶ ἔρωτος, πένθους = ἀνία, λύπη.

vulpēcŭla, ae, θ. (ὑποκ. τοῦ vulpes), ἀλωπέκιον.

vulpes, is, θ. ἀλώπηξ· μετφ. τὸ ὄόλιον.

vulsus, a, um, (μετχ. τοῦ vello), τετιλμένος τὰς τρίχας, ἀγένειος, ἐντ. μετφ. = μαλθακός, ἀνανδρος.

vultĭcŭlus, i, οὐ. (ὑποκ. τοῦ vultus), σεμνὸν πρόσωπον, Κικ.

vultuōsus, a, um, (vultus), ἐπὶ ῥήτορος· μορφάζων, ἀμέτρως τοῖς μορφασμοῖς χρώμενος, λίαν τὴν ὄψιν σχηματίζων· καὶ -a pronuntiatio.

1. vultur, ŭris, ἀ. γύψ.

2. Vultur, ŭris, ἀ. Οὐόλτουρον, ὄρος τῆς Ἀπουλίας, παρὰ τὴν Οὐενουσίαν· ἐκ τούτου v. ventus, Εὐρύνοτος (ἄνεμος).

vultŭrĭus, ii, ἀ. 1) = vultur· 2) ἄνθρωπος ἄπληστος· 3) ὁ γελοιστὸς τῶν ἀστραγάλων (ἴσ. = canis, ὁ κύων).

Vulturnum, i, οὐ. Οὐόλτουρνον, πόλις τῆς Καμπανίας.

1. Vulturnus, i, ἀ. Οὐουλτοῦρνος, ποταμὸς τῆς Καμπανίας.

2. Vulturnus ventus, ἰδὲ Vultur 2.

vultus, us, ἀ. 1) σχῆμα προσώπου, πρόσωπον, βλέμμα, μάλ. δὲ = τὸ σεμνόν, σκυθρωπόν, ἄγριον βλέμμα: terreo aliquem vultu· 2) ὄψις, ὅρασις: demitto v. τοὺς ὀφθαλμούς ταπεινῶ· 3) (π.) ὄψις, εἶδος, μορφή, maris τῆς θαλάσσης.

vulva (**volva**), ae, θ. (π. καὶ μ.), χόριον, ὑστέρα, μήτρα.

X

X, x, ἀντιστοιχεῖ τῷ ἑλλ. Ξ, ἐκφωνεῖται δὲ ἴξ· συνέστηκε δὲ ἐκ δύο γραμμάτων, τῶν cs (οἷον lux = luc - s) καὶ τῶν gs (οἷον rex = reg - s)· ὡς ἀριθμ. δὲ σημεῖον = δέκα.

Xanthippe, es, θ. Ξανθίππη, ἡ Σωκράτους ἐριστικὴ γυνή.

Xanthippus, i, ἀ. Ξάνθιππος: 1) πατὴρ Περικλέους· 2) στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων.

Xanthus, i, ἀ. Ξάνθος· 1) ποτ. Λυκίας = Scamander· 2) ποτ. Λυκίας· μικρὸς ποτ. Ἠπείρου.

Xĕnĭa, ōrum, οὐ. πλ. (μ.), ξένια, τὰ τοῖς ξένοις διδόμενα.

Xĕno, ōnis, ἀ. Ξένων, Ἐπικούρειος φιλόσοφος ἐπὶ Κικέρωνος ἀκμάσας.

Xĕnocrātes, is, ἀ. Ξενοκράτης, φιλόσοφος ἐκ Χαλκηδόνος, μαθητὴς Πλάτωνος.

Xĕnŏphănes, is, ἀ. Ξενοφάνης, Ἕλλην φιλόσοφος (530 π. X.).

Xĕnŏphon, ontis, ἀ. Ξενοφῶν, φιλόσοφος καὶ ἱστορικός (γεν. τῷ 431 π. X.)· ἐντ. -tēus, καὶ tĭus, a, um, Ξενοφόντειος.

xērampĕlĭnus, a, um, (π.) ξηραμπέλινος, ὁ χροιὰν τῶν φύλλων τῆς ξηρᾶς ἀμπέλου ἔχων = ὄρφινος.

Xerxes, is, αἰτ. en, ἀ. Ξέρξης, ὄνομα Περσῶν βασιλέων.

Xȳnĭae, ārum, θ. (Λίθ.), Ξυνίαι, πόλις τῆς Θεσσαλίας.

xystĭcus, a, um, ξυστικός, τοῦ ξυστοῦ (ἰδὲ xystus)· ἐντ. -ci, ōrum, ἀ. πλ. οἱ ξυστικοί, οἱ ἐν τῷ ξυστῷ γυμναζόμενοι = οἱ ἀθληταί.

xystus, i, ἀ. καὶ **xystum**, i, οὐ. ὁ ξυστός, τὸ τῶν Ῥωμαίων ὕπαιθρον περίστοον πρὸς περιπάτους, διαλέξεις καὶ πρὸς γύμνασιν τῶν ἀθλητῶν, (ἰδὲ xysticus).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Y

Y, y. Τὸ γράμμα τοῦτο βραδύτερον οἱ Ῥωμαῖοι ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς Ἀλφαβήτου παρέλαβον, πρότερον ἀντὶ τούτου τῷ U, u γρώμενοι, οἷον Burrus ἀντὶ Pyrrhus, fuga ἐκ τοῦ φυγή· ἀντὶ δὲ τοῦ y ἐχρῶντο καὶ τῷ i καὶ o, οἷοι lacrima ἀντὶ lacruma ἐκ τοῦ δάκρυμα, mola ἐκ τοῦ μύλη, ancora ἐκ τοῦ ἄγκυρα.

Z

Z, z. Τὸ γράμμα τοῦτο ἀντιστοιχεῖ τῷ Ἑλλ. Ζ (Ζῆτα, λατ. Zethum) καὶ οὐχ εὕρηται ἐν γνησίαις Λατινικαῖς λέξεσιν.

Zăcynthus καὶ **-os**, i, θ. Ζάκυνθος· ἐντ. **-thĭus**, a, um, Ζακύνθιος.

Zăleucus, i, ἀ. Ζάλευκος, νομοθέτης τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Λοκρῶν (650 π. Χ.)

Zăma, ae, θ. Ζάμα, πόλις τῆς Νουμαδικῆς, ἕδρα τοῦ βασιλέως Ἰούβα, ἔνθα ὁ Ἀννίβας ἡττήθη ὑπὸ Σκιπίωνος (201 π. Χ.), ταν῀ῦν Zowarin.

zāmĭa, ae, θ. (Πλ.) ζημία, βλάβη.

Zancle, es, θ. Ζάγκλη, ἀρχαῖον τῆς ἐν Σικελίᾳ Μεσσήνης ὄνομα, ταν῀ῦν Messina· ἐντ. **Zanclaeus**, καὶ **-clēĭus**, a, um, Ζαγκλαῖος· οὐσ. **-aei**, ōrum, ἀ. πλ. οἱ Ζαγκλαῖοι.

zēlŏtўpus, a, um, (μ.), ζηλότυπος.

Zēno καὶ **Zēnon**, ōnis, ἀ. Ζήνων, ὄνομα πλειόνων Ἑλλήνων φιλοσόφων 1) ὁ Κιτιεύς (320 π. Χ.), ἱδρυτὴς τῆς Στωϊκῆς Σχολῆς· 2) ὁ Ἐλεάτης, ὁ Περικλέους διδάσκαλος· 3) Ἐπικούρειός τις φιλόστοφος ἐπὶ Κικέρωνος.

Zĕphўrītis, ĭdis, θ. Venus, Ζεφυρῖτις Ἀφροδίτη, ἡ ἀποθεωθεῖσα γυνὴ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου Ἀρσινόη.

Zĕphўrĭum, ii, οὐ. Ζεφύριον· 1) πόλις καὶ ἀκρωτήριον τῆς Κιλικίας· 2) ἀκρωτήριον τῆς Βρεττίας.

Zĕphўrus, i, ἀ. Ζέφυρος (ἄνεμος, λατ. Favonius).

Zērynthus, i, θ. Ζήρυνθος, πόλις τῆς Θράκης· ἐντ. **-thĭus**, a, um, Ζηρύνθιος.

Zētes, ae, ἀ. Ζήτης, υἱὸς τοῦ Βορέου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.

Zēthus, i, ἀ. Ζῆθος, υἱὸς Διὸς καὶ Ἀμφίωνος ἀδελφός.

Zeugma, ătis, οὐ. Ζεῦγμα, πόλις τῆς Συρίας πρὸς τῷ Εὐφράτῃ.

Zeuxis, is, ἀ. Ζεῦξις, ὀνομαστὸς Ἕλλην ζωγράφος (400 π. Χ.).

zmărăgdus, i, ἀ. ἰδὲ smaragdus.

Zōĭlos, i, ἀ. Ζώϊλος, γραμματικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας, ὁ Ὁμηρομάστιξ ἐπικαλούμενος· μετφ. = διαβολεύς.

zōna, ae, θ. 1) ζώνη, μάλ. α) τῶν γυναικῶν· β) τῶν ἀνδρῶν, ἐν ᾗ τὸ ἀργύριον ἐφύλαττον· ἐντ. = βαλάντιον 2) ζώνη τῆς Γῆς, ζώνη.

zōnārĭus, a, um, (zona), τῆς ζώνης, τοῦ βαλαντίου· sector -ae, βαλαντιστόμος· ἐντ. οὐσ. **-rĭus**, i, ἀ. ὁ ζωνηπλόκος.

zōnŭla, ae, θ. ὑποκ. τοῦ zona, ζωνάριον, ζώνιον.

Zōpўrus, i, ἀ. Ζώπυρος· 1) εὐγενὴς Πέρσης, αὐτὸς ἑαυτὸν ἀκρωτηριάσας, ἵνα Δαρείῳ τῷ Ὑστάσπῃ ῥᾳδίαν τὴν Βαβυλῶνος ἅλωσιν ποιήσῃ· 2) ὀνομαστὸς φυσιογνώμων ἐπὶ Σωκράτους.

zōroastres, is, ἀ. Ζωροάστρης, νομοθέτης τῶν Περσῶν.

Zoster, ēris, ἀ. (Κικ.), Ζωστὴρ ἀκρωτήριον καὶ ἐπίνειον τῆς Ἀττικῆς

ΠΡΟΣΘΗΚΑΙ ΚΑΙ ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ

Σελ.	στήλ.	στίχ.			
19	α′.	11	ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου aër πρόσθες: 3) τὸ ἀνώτατον μέρος.		
»	α′.	47	ἀντὶ stipentia	ἀνάγν.	stipendia.
20	β′.	44	» affere	»	afferre.
23	α′.	20	» ἀποθ. α′.	»	ἀποθ. γ′.
26	β′.	41	» ἀποθ. α′.	»	ἀποθ. γ′.
27	α′.	25	» ὑστερίζω	»	ὑποστηρίζω.
»	β′.	29	» ἀποχώρησις	»	ὑπέργυσις.
28	α′.	12	» expidire	»	expedire
»	»	32	» ἀναλλαξ	»	ἐναλλὰξ
»	»	53	» altitūto	»	altĭtūdo
29	β′.	18	ἐν ἀρχῇ τοῦ ἄρθρου ambāges μετὰ τὸ θ. πρόσθες (ἐν τῷ ἐνικῷ μόνον ἡ		
31	α′.	46	ἀντὶ ētis		
»	α′.	52	» ĭtus	ἀνάγν.	ātis
»	β′.	35	» θ.	»	ĭtus
»	β′.	52	» vercodia	»	ā.
35	α′.	32	ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου animus πρόσθες: 8) (Τάκ.) γνώμη.		vecordia
37	α′.	12	ἀντὶ pilanis	ἀνάγν.	pilanorum
»	»	15	» τίθημι	»	προτίθημι
»	β′.	15	» Anrigonēa	»	Antĭgŏnēa
43	β′.	14	» Aranĕa	»	ărānĭĕa
»	»	36	» Arādēus	»	Arātēus
44	α′.	15	» Arcecĭlas	»	Arcĕsĭlas
47	α′.	12	ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου armentum πρόσθες: πλῆθος, equorum ἵππων· 3) βουκόλιον.		
»	»	42	ἀντὶ Apti	ἀνάγν.	Arpi
53	β′.	48	ἀνάγνωθι: Ἀτέστη, πόλις τῆς Ἰταλίας ἐν τῇ τῶν Βενετῶν χώρᾳ.		
56	α′.	26	ἀντὶ εἰρήεην	ἀνάγν.	εἰρήνην.
60	β′.	5	» βλελυρός	»	βδελυρός
74	β′.	23	» χρυσάνθημον	»	χρυσάνθεμον
79	α′.	40	ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου capulus πρόσθες: 2) λαβή, μάλ. ξίφους.		
81	β′.		ἀντὶ Carthaa	ἀνάγν.	Carthaea
86	α′.	26	» călĕbro	»	cĕlĕbro
89	β′.	9	» esrtiorem	»	certiorem
96	α′.	12	» cirsumscriptio	»	circumscriptio.
108	α′.	16	πρὸ τοῦ συντέχνασμα πρόσθες συμπαιγνία·		
110	α′.	50	ἀντὶ τοῦ: ἡ ἄδεια τοῦ ἀπιέναι ἀνάγνωθι: συγχώρησις τοῦ ἀπεῖναι (ἄδεια ἀπουσίας).		
134	β′.	19	ἀντὶ constant	ἀνάγν.	constat.
201	α′.	48	ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου doleo πρόσθες: 3) = dolorem patienter fero, Βεργ.		
202	α′.	19	ἐν τῷ ἄρθρῳ dominus μετὰ τὸ οἰκοδεσπότης πρόσθες: (ὡς κτήτωρ καὶ κύριος τῆς οἰκίας, πρβλ. herus).		
203	α′.	40	ἐν τῷ ἄρθρῳ dōs πρόσθες: 3) δῶρον, ἀμοιβή· 4).		

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

211	β'.	28	ἀντὶ ἐνεργγείας	ἀνάγν.	ἐνεργείας
214	α'.	13	ἐν τῷ ἄρθρῳ egregius πρόσθες μετὰ τὸ victoria: e. bello, ἐξαίρετος ἐν πολέμῳ.		
225	α'.	34	ἐν τῷ ἄρθρῳ erīgo πρόσθες μετὰ τὸ ἐξακοντίζει: ε) e. manum, aciem, ἀναβιβάζω τὸ στράτευμα.		
229	α'.	32	ἀντὶ facta	ἀνάγν.	fama.
239	α'.	48	» ἡ ἡμέρα αὕτη	»	τοῦτο
245	β'.	29	» ἐξοθρεύω	»	ἐξολοθρεύω.
257	β'.	6	ἐν τῷ ἄρθρῳ faveo μετὰ τὸ εὐνοϊκῶς ἔχω τινί πρόσθες: προθυμοῦμαί τινι, σπουδάζω περί τινα ἢ περί τι.		
266	α'.	16	ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου flamma πρόσθες: γ) τὸ θερμόν, Ὀβίδ.		
269	β'.	23	ἐν τῷ ἄρθρῳ 1. foris μετὰ τὸ δικλίδες (θύραι) πρόσθες: ἡ αὔλειος θύρα (πρβλ. janua).		
314	β'.	33	ἀντὶ κύριος εἰμὶ	ἀνάγν.	κύριός εἰμι.
319	β'.	20	» Inalpĭni	»	Inalpīni
328	α'.	19	» accusactoris	»	accusatoris
329	β'.	53	» γ'.	γραπτέον	β'.
330	α'.	6	μετὰ τὸ ὅλος εἰμὶ πρός τινι πρόσθες: παραδίδομαι εἴς τι. καὶ ἐν στίχ. 11 ἀνάγν. dūtum.		
355	β'.	20	ἀντὶ ἄδου	γράφε	ᾅδου
435	β'.	44	ἐξάλειψον τὸ ὦς.		
440	α'.	10	ἀντὶ μεγαλόριννος	ἀνάγν.	μεγαλόρρινος
»	α'.	15	» scena	»	coena
453	α'.	21	» συνεφὲς	»	συννεφής.
»	»	32	» nuhes	»	nubes.
455	α'.	41	ἐν τῷ ἄρθρῳ nundĭnum μετὰ τὸ ἐγίγνετο πρόσθες: ὅτι ἡ τρίτη ἀγορὰ ἐλογίζετο ἀρχομένη.		
456	α'.	29	ἀντὶ nutus, a, um,	ἀνάγν.	nutus, us, ά.
457	β'.	6	μετὰ τὸ ὑπομένω πρόσθες: — dilectum, ἀνέχομαι στρατολογίαν.		

Ἰστέον δ' ὅτι αἱ τῶν μηνῶν ἡμέραι κατὰ τὸ νέον ἡμερολόγιον ἐσημειώθησαν· ἔτι δὲ ὅτι μετὰ βραχὺ φωνῆεν ἔνθα μὲν ἕπονται δύο σύμφωνα ἢ διπλοῦν δὲν ἐτέθη τὸ σημεῖον τῆς μακρότητος, ἔνθα δὲ ἕτερον φωνῆεν δὲν ἐτέθη ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὸ σημεῖον τῆς βραχύτητος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Αντώνης Κεσόπουλος
Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας